LEXICON GRAECUM
SUPPLETORIUM ET DIALECTICUM.

Lexicon Graecum
uppletorium et dialecticum

COMPOSUIT

HENRICUS VAN HERWERDEN,
Professor ord. in Academia Ultraiectina.

LUGDUNI BATAVORUM
APUD A. W. SIJTHOFF
MDCCCCII

VIRIS AMICISSIMIS

LUDOVICO IANO MORELL,

ologiam classicam docendi iure praedito in Universitate Rheno-traiectina,

JANO VAN DER VLIET,

litterarum Latinarum professori in eadem Universitate,

JOHANNI CHRISTOPHORO VOLLGRAFF,

usque apud Bruxellenses professori, nunc designato sibi successori in litterarum Graecarum professura,

librum munere academico propter aetatem mox perfuncturus

i esse voluit

AUCTOR.

PRAEMONENDA.

'uplex fere est, ut prodit iam titulus, huius libri finis. Cum n quantum possem supplere volui quae vulgo desunt lexicis plerumque ipsi Stephani Thesauri editioni alteri vocabula nova nova ratione usurpata vocabulorumque formas tam ex veterum ptis praegressi saeculi parte posteriore detectis et editis quam e yris et inscriptionibus Graecis conquisitas, quibus saepe nova imonia vocabulorum paullo rariorum addidi, tum vero prodesse ui dialectorum graecarum studio comparativo recensendo κατὰ είον et saepius sub uno quasi conspectu ponendo diversas singu-m formas e scriptorum grammaticorumque libris exque titulis apyris diligenter collectas.

e autem liber iam sic satis amplus in immensum cresceret, ericam quae dicitur dialectum nonnisi comparandi causa hic illic bui neque atticae fere ultra habui rationem quam ut cum reli- conferrem et eius notitiae e titulis incrementa significarem, fere aliis de causis tetigi vocabula formasque hellenisticas, ter eas quas plurimas e titulis papyrisque in hoc lexicon reci-das esse duxi.

on magis potui omnes grammaticorum glossas recipere, sed satis ii praeter glossas quae diserte alicui dialecto ab ipsis adscriptae probabilem multarum originem indicare aliasque adiungere, ob aliam qualemcumque causam maxime memorabiles vide-ur, haud raro etiam ut corruptarum meliorem sive meam sive iam lectionem apponerem, quarum coniecturarum quae meae iam olim plurimas et in Academiae Regiae Disciplinarum quae Amstelodami operibus et in Mnemosyne Batava proposui. Quas as omisi suppleat Thesaurus.

E nominibus propriis admisi

1) quae dialectos ad quas pertinent maxime illustrant,
2) mensium non atticorum nomina,
3) festorum et ludorum nomina,
4) deorum heroumve cognomina extra Atticam,
5) fabularum titulos.

Nisi iusto ambitiosior, plurima quia desunt, appellatio videretur, lexicon criticum vocare potueram, propterea quod non solum multa vocabula vocabulorumque formae coniectura reperta in eo reperiuntur, quorum bona pars iam in meliorum editionum textus recepta est, sed etiam haud ita paucae ibi tractatae sunt quaestiunculae criticae.

Longe profecto abest ut iam omnia quotquot aetatem tulerunt hucusque reperta a me suppleta esse contendam; imo procul dubio suppletorium hoc lexicon ipsum novis supplementis indigebit [1]). Non enim potui neque omnes qui exstant titulorum et papyrorum collectiones mihi aut comparare aut consulere, neque ausus sum huius libri editionem diutius differre propter aetatem (sum enim septuagenario maior) hortante etiam valetudine veritus ne in media opera me mors necopinantem opprimeret. Quapropter initio anni praegressi bibliopolae manuscriptum meum tradidi memor Hesiodei illius *πλέον ἥμισυ παντός*. Librum haud inutilem si composuisse visus ero, satis mihi erit laudis.

Ampla A d d e n d a pag. 929—973 praeter Voluminum Herculanensium et Philostrati de Gymnastica libelli excerpta, quae principio neglexeram, cum alia multa partim praegressa illustrantia, tum ea continent quae post a. 1900, libro iam prelo summisso, aut prodierunt in lucem aut mihi innotuerunt. — Animadvertat lector etiam **Addenda sub A** pag. 139—141.

Quibus usus sim fontibus ex ipso libro apparebit, quapropter satis habeo explicare compendia, quibus eos quorum frequentissima fit mentio indicavi. Sunt autem haec:

Ahrens I et II = Ahrens de dialectis (aeolica et dorica).
A. P. = Anthologia Palatina.
A. Z. vel Arch. Zeit. = Archaeologische Zeitung.
Amh. pap. = The Amherst Papyri etc. by Grenfell and Hunt 1901.

---

[1]) Quale supplementum forsan eruditis parare possit vir doctissimus Otto Benndorf Vindobonensis, qui nunc ipsum, cum haec scribo, benigne utendum mihi offert suam Stephaniani lexici exemplar, quod Morizii Hauptii notis et supplementis instructum possidet; quibus, quod valde doleo, absoluto iam meo opere ipse frui non possum. Deesse nunc video ἐμποδιάρχης in Apameae tit. BCH 1883, p. 407 n. 29 et in inscr. bithynica BCH 1900, p. 407, n. 91, 12 et ἀρχικερδέμπορος. Vid. s. v. *κερδέμπορος* (Add.). Ex Eresi tit. a Kretschmero edito in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V 1 p. 141, l. 12 nuper accessit verbum γαλλάζην, g a l l a r e: *μὴ εἰστείχην δὲ μηδὲ γάλλοις μηδὲ [γύ]ναικες γαλλάζην ἐν τῶ τεμένει.*

BA = Bekkeri Anecdota.
BCH = Bulletin de Correspondance Hellénique.
BM = Inscriptions of the British Museum.
Boisacq = Emile Boisacq, Les dialectes Doriens, Phonétique et Morphologie 1891.
CIA = Corpus inscriptionum Atticarum.
CIG = Corpus inscriptionum Graecarum.
Cl. Rev. = The classical Review.
CPR = Corpus papyrorum Raineri archiducis Austriae I, Griechische Texten, herausgegeben von Wessely unter Mitwirkung von Mitteis, Wien 1895.
Del. = P. Cauer, Delectus inscriptionum Graecarum propter dialectum memorabilium. Editio altera.
Dittenb.[1] et [2] = Dittenberger, Sylloge inscriptionum Graecarum. Editio prior et altera.
EA = *Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς.*
EG = Etymologicum Gudianum.
EM = Etymologicum magnum.
F. G. A. = Bisschoff, de Fastis Graecorum antiquioribus.
FGH = Fayum Towns and their Papyri by Grenfell and Hunt etc. 1900.
GD = Collitz, Sammlung der Griechischen Dialektinschriften.
GV (vel G.V.) = Die Griechischen Vaseninschriften ihrer Sprache nach untersucht von Paul Kretschmer 1894.
H. = Hesychii lexicon. Rarissime = Hoffmann (plerumque Hoffm.).
Hoffmann I. II. III = Die Griechischen Dialekten in ihrem historischen Zusammenhange mit den wichtigsten ihrer Quellen dargestellt von Dr. Otto Hoffmann. Vol. I. II. III 1891—1898.
IA = Inscriptiones Graecae antiquissimae etc. ed. H. Roehl 1882.
IC = Inscriptions of Cos by Paton and Hicks. Oxf. 1891.
IE = Inscriptiones Epidauri. Fouilles d' Epidaure par Kabbadias.
IGI = Inscriptiones Graecae insularum maris Aegaei.
IGPIV = Corpus inscriptionum Graecarum Peloponnesi et insularum vicinarum, ed. Fraenkel. Vol. I 1902.
IGSept. = Corpus inscriptionum Graeciae Septentrionalis vol. I ed. Dittenberger.
IGSI = Inscriptiones Graecae Siciliae et Italiae etc., ed. Kaibel 1890.
IRB = Inscriptiones regni Bosporani, ed. Latyschew, 1885—1890.
Kaib. ep. = Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta ed. Kaibel 1878.
Kum. = *Συναγωγὴ λέξεων ἀθησαυρίστων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς ὑπὸ Στεφάνου Ἀθ. Κουμανούδη* 1883. — Vocabula ex seris scriptoribus ibi collecta non recepi.
L. F. = Lebas et Foucart. Inscriptions Grecques (Mégaride et Peloponnèse).

LG = Leges Gortyniae, cum alibi saepe tum novissime editae apud Michel n. 1333.

L. W. = Lebas et Waddington, Inscriptions Grecques (Asie mineure).

M. = Meister, Inschriftliche Quellen der Boeotischen Dialekten Bezzenb. Beitr. V 185 sqq.

Meister I et II = Die Griechischen Dialekten etc. von Richard Meister.

Meisterh.[2] = Grammatik der Attischen Inschriften von Dr. K. Meisterhans, Zweite Auflage 1888. Editione tertia sero mihi allata uti non potui.

MFP = Mahaffy on the Flinder Petrie Papyri I et II.

Michel = Charles Michel, Recueil d' Inscriptions Grecques 1900.

Mitt. PR = Mittheilungen aus der Sammlung der Papyri Erzherz. Rainers. Wien. 1887 etc.

Mitth. = Mittheilungen des deutschen archaeologischen Institutes in Athen.

Müllens. = Mullensiefen de titulorum Laconicorum dialecto in Diss. philol. Argentorensibus, vol. VI (1882).

O. G. = Ostraca Graeca ed. Wilcken. Duo volumina.

PB = Papyri Berolinenses, i. e. Aegyptische Urkunden aus den Königlichen Museen zu Berlin. Griechische Urkunden. Ultra annum 1900 hac collectione usus non sum.

PGen. = J. Nicole, Les Papyrus de Genève 1 fasc. 1896.

PK = F. G. Kenyon, Greek Papyri in the British Museum I and II.

PL = Papiers du Louvre, Letronne (Recueil).

P.Leid. = C. Leemans, Papyri Graeci musei antiquarii publici Lugduni Batavi (1843 – 1885).

PO = Grenfell and Hunt, The Oxyrrhynchos Papyri vol. I et II (1898 et 1899).

PR = CPR. Vid. supra.

PT = Papyri Graeci Regii Taurinensis Musei Aegyptii editi atque illustrati ab Amedeo Peyron. Taurini 1826.

Rev. pap. = Grenfell, Revenue Laws of Ptolemy Philadelphus 1896.

TH = Tabulae Heracleae.

W. F. = Wesscher et Foucart, Inscriptions de Delphes.

Reliqua opera plurima a me in hoc libro componendo adhibita, plenius indicata sunt.

Vocabula a digammate incipientia posita sunt nulla habita eius litterae ratione.

Restat ut gratias agam viro amicissimo Ludovico Iano Morell, qui in plagulas corrigendi opere ingrato et taedii plenissimo strenue me adiuvit.

Scribebam m. Maio a. 1902.

A. Ἄλφα.

A breve pro *E* ante *P* in ἄργον, ϝάρρην, ὀπόταρος, ἐλεύθαρος (Elei), in ἰαρός et cognatis (Elei, Boeoti, pars Dorum, al.), δάρμα (Delphi,) ϝεσπάριοι (Locri).

A breve ante *Δ* in δάλτον (Cyprii), ante *B* in εὐσαβέοι (Elei), ante *Σ* in πανταχόρασ τος (Cyprii), in τράχειν, τράπειν, στράφειν (Dores).

Huc non pertinere formas aeolicas et boeoticas ἄτερος, ἅτερος, in quibus ᾰ est primitivum, demonstrat vocula ἄτερ. Cf. Hoffmann II p. 275. — Plura infra sub *E* = *A*.

A breve in terminatione III p. Pl. Opt. $\overline{\alpha\nu}$ = $\overline{\varepsilon\nu}$ apud Eleos, ut συνέαν, ἀποτίνοιαν, ἀποϝελέοιαν, ἐνποδέοιαν, παρβαίνοιαν, alia. GD 1149 sqq.

A breve finale apud Aeoles respondet *A* longo Dorensium et reliquorum in αὔατα, Ἀφρόδιτα, γέλανα, ἔδυνα, εἴρηνα, Ἔλενα, κάρζα, κόννα. Hoffm. II 529 sq.

A breve, augmentum pro *E*. Vid. ἀπόναξ, ἀπόησεν, ἄδειρεν, ἀρραθάγησεν (Elei), ἀκέλλιον (Tarentini).

A breve, epentheticum. Vid. ἀράχοντος, δάρυλλος.

A breve apud multos abit in *O* in derivatis a verbo γράφειν (Vid. γροφά, γροφεύς), in ἀβλοπία, κοθαρός, δεκόταν, ἑκοτόν, ἐστροτευάθη, aliis.

A breve variat cum *Ω*. Vid. δάρειρ sq.

A breve pro *AI* aeolice in δίκαος, similibus. Cf. *O* pro *OI*.

A breve in arsi produxit Hipponax 55 *B* ἀκολουθήσας, 81 στέφᾱνον, 49, 1 καταμήχᾱνε (v. l. κακομήχανε. Vitiosum putat Dindorf in Thesauro), 67 τᾱμίῳ = ταμιείῳ. Cf. ἁλῶναι et φάρμᾱκος. Vid. Hoffm. III 310.

A longum. Nomina masculina in *A*, gen. *AΣ*: τελέστα (Elei), ὀλυμπιονίκα, Μεγέα (Boeoti). Genetivi sunt Προκλείδας *IA* 329 (Ambrac.) Νικίας, Χείμας GD 1329, 8. 18 (Thessali), Φιλοκλείδας *IA* 339 (Leucadii) et ibidem Μέγας τοῦ Φάγας GD 3025, 19. 20. 22, ubi cf. Bechtel. — De *A* contracto aeolice cf. Ahrens I § 17, dorice II § 24, ionice Hoffm. III § 94 sqq.

A longum primitivum manet in dialectis Dorica et Aeolica. Pro genuino *H* ponitur ab Eleis in terminatione *ηρ*, ut *πατάρ*, *δικαστάρ*, in declinatione substantivorum in *ευς*, ut *βασιλᾶος*, in *Ϝράτρα*, *πεντάκοντα*, *δαλέομαι*, in radicibus *πλα* et *χρα*, in Aoristis pass., ut *ἀποσταλᾶμεν* (= — *λῆναι*), in subiunctivis, ut *κνᾶι*, *ποιήαται*, *φαίναται*, *ἀνατεθᾶι*, *δοθᾶι*. De singulis vid. Meister II p. 35. — Item in optativo act. III p. S. Vid. *δαμωσιοία*.

A longum pro *AI* in dat. sing. primae decl. apud Thessalos. Hoffm. II 439 sq. — *A* in nom. pro *AC*, q. v.

A longum pro *AY* in *ἑατοῦ*, *ἐματοῦ* cett., quales formae in titulis primi a. C. saeculi creberrime occurrunt. Cf. Wackernagel, Zschr. f. vergl. Spr. XXXIII p. 3.

ᾱ compendium pro *ἄρουρα* etc. in papyris Aegyptiacis.

ἀ-άβακτοι· *ἀβλαβεῖς* H. Doricum videtur = *ἀϜάϜακτος* ab **ἀϜάσκει·** *βλάπτει* H. ab *ἀϜάτα* = *ἄτη*. Cf. *ἀγ(=Ϝ)ατᾶσθαι· βλάπτεσθαι*. *ἀγ(=Ϝ)άτημαι· βεβλαμμαι* H. Vid. *ἄτα*.

ἄαδα (*ἀάδα?*)· *ἔνδεια*. *Ἀριστοφάνης ἐν Γλώσσαις*, *Λακωνικαῖς* scil. Cf. *ἀαδεῖν· ἀσιτεῖν*. Valck. Adon. p. 291, 1 coni. *ἄδδα*, i. e. *ἄζα*, *αὐχμός*, *ξηρότης*. Satis probabiliter.

ἄανθα· *εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶνι ἢ Ἀριστοφάνει*. H. In Attica haec vocabuli forma parum probabilis.

ἅβα pro *ἥβα*· forma pseudodorica et pseudaeolica, quae nititur usu poetarum Alexandrinorum, Theocriti, Callimachi, aliorum, atque serorum titulorum testimoniis. Antiquiores (Eur. Alc. 101 olim correctus est) poetae et inscriptiones constanter habent *ἥβα* cum derivatis et compositis. Eiusdem farinae sunt *πλᾶθος*, *νόαμα*, *ἀλιτούργατος*, similia. Forma boeotica est *εἶβα* in *ἔφειβος* (cf. etiam *ἔφηβος* et *ἐφήβαρχος* in titt. aeolicis). Vid. Meister II 220. Hoffm. II 290.

ἀβάθ (*ἀβά* Gesenius)· *διδάσκαλος*. *Κύπριοι*. H. Originis Semiticae.

ἄβαγνα· *ῥόδα*. *Μακεδόνες* H.

ἀβάκην Sappho pro *ἀβακέα* (*ἀβακῆ*). „*Ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω*." Vid. *ην*. Eiusdem fort. dialecti est *ἀβακήμων· ἄλαλος*, *ἀσύνετος*. H; *EM* 2, 29. al. Cf. etiam „*ἀβακέως εὕδοντι*" *EM* II 56 ex incerto poeta, fort. Lesbio. Hinc *ἀβακίζειν* apud Anacreontem *EM* 2, 50. (fr. 35, 5).

ἀβάκιον· *πεσσόν* (?): *Κρῆτες*. Vid. *βακόν*.

ἄβακτον *καὶ* **ἄβυκτον·** *τὸ* (*τὸν?*) *μὴ μακαριστόν*, *Δωριεῖς δὲ τὸν ἀνεπίπληκτον καὶ ἀμεμφῆ* *BA* 323, 10.

ἄβαλε. Vid. *βάλε*.

ἀβαλῆ (i. e. *ἀϜαλῆ*)· *ἀχρεῖον*. *Λάκωνες*, *οἱ δὲ νωθρόν* H. A stirpe *Ϝελ*. — Pro *ἀβαρής· ἀσύνετος* H. hinc corrige *ἀβαλής*. Cf. *ἄβαξ· ἀβάλης* H. Idem infra *βαλῆρά· ἀχρεῖα*.

ἀβαριστάν· *γυναικιζομένην*, *καθαιρομένην καταμηνίοις*. *Κύπριοι*. H. Cf. Hoffm. I 105, qui comparat *ἀβρινά·* — *κεκαθαρμένα* H.

ἄβαρκνα· *κόμα τε. Μακεδόνες*. H. In alio vet. lex. *ἀβαρκνᾷ· κομᾷ. Μακεδόνες*. Possis etiam *ἀβαρκνᾶτε· κομᾶτε*.

ἀβαρταί· *πτηναί. Κύπριοι* H. Semiticae originis. Cf. Hoffm. I 105.

ἀβαρό· *ὀρίγανον (τὸ ἐν) Μακεδονίᾳ*. H.

ἀβάς· *εὐηθής· καὶ ἱερὰ (ἰδία* An. Paris. Cr. IV 84, 31) *νόσος παρὰ Ταραντίνοις* et *ἀβής· ἀναίσχυντος, ἀνόσιος, ἀσύνετος, ἀνόητος*. H. Fortasse cohaerent cum verbo *ἀ(ϝ)ημί*. Cf. *ἀεσίφρων*. Vocabulum Tarentinum fuisse *ἄϝα*, unde verba *ἀϝᾶσθαι, ἀϝάζειν*, putat Schulze Qu. Ep. p. 433.

ἀβάσκαντος· PO II 300, 9 *ἀσπάζου Θέωνα καὶ Νικόβουλον — τοὺς ἀβασκάντους*, quibus bene volo. Cf. 266, 2. Sic PL p. 422 n. 18, 8: *ἀσπάζεταί σε πολλὰ ὁ πατὴρ — καὶ τὰ ἀβάσκαντά σου θρεπτάρια*. Ibid. p. 424, ubi citatur CIG 5053 *τῶν ἀβασκάντων ἀδελφῶν* et 5119 *ὅλης συγγενείας τῆς ἀβασκάντου*. — Hes. *ἀβάσκαντα· χωρὶς βλάβης*, ubi fort. legendum *χ. λάβης*, ut mihi suggessit Guilielmus Vollgraff, litt. doct.

ἄββαλε aeolice = *ἀπόβαλε*. Cf. Theodos. Alex. gramm. p. 64. *ἀββάλλουσα* et *ἄββασκε* = *ἀπόβασκε*. Cf. *κάββαλε*.

ἄβδης ·*μάστιξ παρ' Ἱππώνακτι* (fr. 98). H. Barbaricae originis vocabulum, ut arbitror.

ἄβεις· *ἔχεις*. H. Comparatur Latinum habes. An Macedonicum = *ὄφεις*? Cf. *ἀβροῦτες*.

ἀβ(= ϝ)έλιον· *ἥλιον. Κρῆτες*. H. *ἀβελίην. ἡλιακόν. Παμφύλιοι*. H. In prosa plerique Dores *ἅλιος* dicebant, in poesi etiam *ἀέλιος* fortasse ad exemplum formae Homericae *ἠέλιος*.

ἀβεντήν. BA 414, 4 *ἀορτήν· λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀβεντήν, Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα*. Cf. Suidas s. v.

ἀβέρβηλον· *πολύ, ἐπαχθές, μέγα, βαρύ, ἀχάριστον, μάταιον* et **ἀβόρβηλον**· *πολύ, μάταιον· οἳ δὲ δασὺ καὶ συρφετῶδες ἢ ἀναίσχυντον, ἐπαχθές*. Vocabula obscurissima, quae propter quaedam interpretamenta fortasse cum *βόρβορος* cohaerere licet suspicari.

ἀβ(= ϝ)ηδόνα· *ἀηδόνα* H. Doricum, forsan laconicum.

ἀβ(= ϝ)ήρ· *οἴκημα στοὰς ἔχον. Λάκωνες* H.

ἀβ(= ϝ)ίοκτον· *ἐφ' οὗ οὐκ ἐγένετο βοὴ ἀπολλυμένου* H. = *ἄκλαυτον*. Cf. *ἐκβ(= ϝ)ιούζει* (vulgo — *ουζεῖ*)· *θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς*. H., gl. laconica

ἄβλαξ· *λαμπρός* (cod. -*ῶς*). *Κύπριοι*. H.

ἄβληρα· *ἡνία*. H. Laconicum (?) = *αὔληρα*, q. v. *Ἄβληρος* viri nomen ap. Hom. I 32.

ἀβληχρός ionice = *ἀσθενής*. Hom., Hippocr., al. = *βληχρός* ap. Alcaeum et Pindarum. Cf. Valckenaerium ad Adoniaz. p. 218. et Thesaurum.

ἀβλί[σ]μαστος· *ἄψαυστος*. H. Corr. Dindorf.

ἀβλοπές· *ἀβλαβές. Κρῆτες*. H. Confirmat seq. voc.

ἀβλοπία = *ἀβλάβεια* in tit. cretensi in Mus. Ital. II 143, n. 3, 10. Cf. A breve.

ἀβοατί — *ἑκόντες*, duplicata eadem notione, Pindarus N. VIII 8—11. Cf. N. V 29, = *ἀβοητί· ῥαδίως* H.

ἀβολαία· *συγγραφή, ὁμολογία.* H., gl. dorica correcta a Scaligero pro *ἀβαλαία.*

ἀβολεῖς (= *ἀμβολεῖς*), neglecta nasali, ut in *Ἀφιάρηος*, aliis: *περιβολαί ὑπὸ Σικελῶν* (i. e. *Σικελιωτῶν*) H. Cf. Lat. a b o l l a. Temere *ἀμβολεῖς* nuper coniecit Kaibel.

ἀβοληστύ· *ἐντεύξει.* H. Antimachi fr. 52. Cf. *ἀβολῆσαι· ἀπαντῆσαι* H. et *ἀβολήτορες· μάρτυρες, συνηλλαχότες* (fr. 71) H.

ἄβολον· *ὄνομα στοιχείου.* H. Corrupta explicatio. Collato Polluce. IX 100, conieci *ὄνομα τοῦ Χίου*, iactus infelicissimi.

ἀβ(= ϝ)όος· *ἐξ* (ἕ)*ω. Ταραντῖνοις.* H. Corr. Schmidt. Cf. *ἀβώ· πρωΐ* et *ἀβώρ· ἠώς* (pro *βοή, ὡς* Schmidt) H., quod Laconum esse potest.

(**ἀβός** s. *ἀβός* eximendum lexicis. Nam Theocr. V 109 *ἄμπελοι ἄβαι* in *αὖαι* (*αὖαι*?) e scholio mutavit Meineke, et *ἀβός* Soph. O. C. 702 infelix est Dindorfii coniectura pro *νεαρός*. Vid. *ἄβα*. Non displicet Tyrelli coni. *οὐ νεαρὸς οὐδὲ γηράς*.)

ἄβοστοι (= *ἄβοτοι*)· *οἱ σίτησιν* <*οὐκ ἔχοντες*?>. *ὑπὸ Λακεδαιμονίων.* H. Sed ipsum lemma vix sanum est. An *ἄβοσκοι*?

ἀβρανίδας· *κροκωτούς. Λάκωνες.* H. Schmidt coni. *ἀβρωνίδας*, coll. gl. *Τρουφωνίδαι*. Omnino cf. *ἀφάβρωμα*.

ἀβρεμής· *ἀβλεπής. Κύπριοι.* H. Fort. *ἀβρεπής*.

ἄβρικτον· *δύσκοιτον* (vulgo *δύσκοφον*) *ὕπνον.* H. a verbo *βρίζειν*. Uti potuit Aeschylus.

ἀβρίσδεται· *κοσμεῖται, θρύπτεται.* H. Vide *ΣΔ* = Z. Cod. *ἀβριάχεται*. Corr. Vossius. Valckenaer *ἀβρίδδεται* maluit, forma laconica.

ἀβροβάτας, d e l i c a t e i n c e d e n s, = *ἀβρός*, vocatur Croesi sive eunuchus sive amasius a Bacchylide III 48, ubi cf. Blass et Iurenka.

ἀβρομία· *σιωπή* (dedi pro *σκοτεία*). H. Cf. *ἄβρομον· σιγηρόν, ἄψοφον* et *ἄβρομοι* Hom. N. 41.

ἀβροπάρθενος, d e l i c a t i s c o n s t a n s p u e l l i s. Fragm. ignoti lyrici apud Aristoxenum in *ῥυθμικοῖς στοιχείοις* PO, I p. 15 col. II, 10 sqq.: *ἀβροπαρθένους εὐιώτας χορούς*.

ἀβροῦτες· *ὀφρύ*(ε)*ς. Μακεδόνες.* H.

ἀβροχεῖν, n o n i r r i g a t u m e s s e (aqua Nili) *PB* 139, 15 (a. 202 p. C.): *ἐς ἀρούρας ἠβροχηκυίας*. Vid. Wilcken O. G. I p 211, Cf. *βροχή* et *ἔμβροχος*.

ἄβρυνα. Vid. *βάτια*.

ἀβύρβηλος. Vid. *ἀβέρβηλος*.

ἀβώ et **ἀβώρ.** Vid. *ἀβόος*.

ἀγαγάς ·*ἀντὶ τοῦ ἀγαγών* H. Vid. *PP* 17, 24 et tit. Ietus in Mitth. II p. 80, ubi *συνήγαγα*, et cf. *εἶπας, ἐνείκας*. Vid. Thesaur.

ἀγαγῆσαι = *ἀγαγεῖν* PL p. 296, n. 36, 12, a. 19 Ptolemaei Philometoris.

ἀγαγοίην = ἀγάγοιμι Sapph. fr. 159.
ἀγάγοχα = ἀγήοχα, ἦχα. Del. 148 B, 10 (συναγάγοχα). Hinc nata est forma vulgaris dissimilatione, ut βόλιτος ex βόλβιτος, πυτίζω ex πτύω, πυκτίον ex πτυκτίον, al. Cf. Angermann „Die Erscheinungen der Dissimilation im Griechischen" Lips. 1873. Ibidem *A*, 28 partic. συναγαγοχεῖα. Vid. εια = υια.
ἀγαγύρτην· ἀγύρτην H. Glossa comica videtur, ut δοκικῶ et ἀσπακ-(π?)άζομαι ap. Hes., ludicra figmenta pro δοκῶ et ἀσπάζομαι, qualia ebrius aut balbus proferre potuit.
ἀγαζόμενοι· λιπαροῦντες H. Pind. N VI 6: λοιβαῖσ<ιν> ἀγαζόμενοι e Triclinii coni., nisi forte praestat λοιβαῖς ἀγα<πα>αζόμενοι, quod proposui Studd. Pind. 58. — ἀγάζεται· σέβεται. H. — ἀγάσματα· σεβάσματα. H. Cf. Nauck[2] fr. Soph. 885.
ἀγαθιζομένη· <συνεχῶς?> ἀγαθὰ λέγουσα. H. Gl. comica?
ἀγαθικός = ἀγαθός in novo fragmento Epicharmi PR V 1, 2: οὐ] τῶν ἀγαθικῶν κακὰ προτιμάσαι θ[ίλων. Cf. BA p. 324. Zon. p. 31. Suid. s. v. et ἀνδραγαθικώτερον apud Hippocratem, i. e. μᾶλλον πρέπον ἀνδρὶ ἀγαθῷ.
ἀγαθός. Vid. θεός.
ἀγαθός· σιωπᾷ. Κύπριοι. H. contra literarum ordinem, cui convenit ἀγάσθως· σιώπα, quod coll. ἐλθέτως proposuit Hoffmann.
ἀγαθότης et **ἀγαθοσύνη** novitia vocabula pro ἀρετή. Mentione digna est periphrasis σὴ ἀγαθότης apud Iulianum in epistola ad Priscum Mus. Rhen. 1887, p. 25. Cf. ibidem in litt. VI ἡ σὴ φρόνησις. Nihil tale reperio in Thesauro Graeco ex antiquiore tempore notatum. Aetate byzantina huiusmodi titulorum numerum valde auctum esse ignorat nemo.
ἀγαθοφόρος ἄγγελος. Pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. 3166.
ἀγαί· αἰγιαλοὶ κατὰ τοὺς Ἴωνας. Et. Gud. 4, 21. Antiquiora testimonia deficiunt.
ἀγαί· — στρώματα (στρέμματα an ῥήγματα?), τραύματα H.
ἀγαίεσθαι Vid. ἀγεόμενος.
ἀγαῖος. Inscr. Delph. saec. a C. Vti GD 2561 D 88 τὸν ἀγαῖον μόσχον, scil. hostiarum ducem, Baunackio interprete. Cf. βόαρχος et βούπρῳρος. Si certa est lectio (Dragumis legit ἀγατάν = ἀγαστάν), non potuit formari a verbo ἄγειν, sed a substantivo ἀγά = ἀγωγή, quo sensu ἀγή legitur in tit. Chio saec. a. C. IV, q. v. infra.
ἀγαλήτορα· παῖδα Τυρρηνοί. H.
ἀγαλλιάζει· λοιδορεῖται. ἀγαλμός· λοιδορία. ἀγάλλιος (ἀγάλμιος?)· λοίδορος. H. Tarentinis tribuit EM 7, 8, ubi scribitur ἀγάλιος (sic), λοιδορία. καὶ τὸ ἀγαλίζεσθαι (sic)· λοιδορεῖσθαι Ταραντῖνοι.
ἀγαλματόφωρ = ἱερόσυλος. Elei. Vid. ἀδαλτοῦν.
Ἀγαμέμμων = Ἀγαμέμνων GV, p. 164.
ἀγάνα· σαγήνη. Κύπριοι. H. Vid. Σ.

ἀγανακτεῖν κατά τινος pro τινί in Augusti epistula. Viereck, Sermo Graecus, p. 65, 78.

ἀγαναχτοῦντες = ἀγανακτοῦντες IGI, III 174, 35.

ἀγάνημαι· ἀγάλλω (l. ἀσχάλλω), ἀγανακτῶ. H. Aeolicum.

ἄγαννα <ἄπαννα?>· ἅμαξα (ἱερὰ) καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἄρκτος. Gl. aeolica = ἀπήνη?

ἀγαπῆν dorice = ἀγαπᾶν Callicratidas ap. Stob. Flor. 83, 42.

ἀγαπέομες pro ἀγαπῶμες Archytas ap. Stob. Fl. I, 110, p. 63, 3 ed. Wachsm. Suspecta mihi lectio.

ἄγαρρις· ἄθροισις ἢ πλῆθος ἀγώγῆς (l. πλήθους ἀγωγή). H. Legitur ter in tit. Neapolitano IGS 1, 759, contio phratriae τῶν Ἀρισταίων. Assimilatum ex

ἄγαρσις = ἄγερσις, Euboïcum vocabulum. Cf. W. Schulze Zeitschr. f. d. Gymn. 1893, 165. Cf. aeolica ἄγορρις et ἀγόρριον, et arcadicum πανάγορρις. — Vid. Hoffm. III 237.

ἀγάσθως = ἀγάσθω. Hoffm. I 105. Vid. ἀγαθός.

ἄγᾱσις· ὁ φθόνος H. Doricum = ἀγή.

<**ἄγᾰσις**·> σφαῖρα. H. Laconicum = ἀγαθίς. Cf. Epicharmicum ἀγαθῶν ἀγαθίδες, glomera. Pro duabus glossis unam habet Hes. ἄγασις· ὁ φθόνος, σφαῖρα.

ἀγάσκει. Vid. ἀάβακτοι.

ἀγασοπέρπαι· οἱ τοὺς τελώνας μηνύοντες τὰ τέλη. H. Obscura vox et corrupta explicatio, nec adiuvat coni. (ἢ) τὰ τέλη, aut comparatio cum laconico ἀγαθός = ἀγαθός et vocc. πέρπερος = ἀλαζών, περπερεύεσθαι, ῥωποπερπερήθρα (-θρας).

ἀγάσυρτον, i. e. ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν, Pittacum vocavit Alcaeus teste Diog. L. I 81. Cf. κολόσυρτος.

ἀγασώς, laconice = ἀγαθούς, Ar. Lys. 1300.

ἀγ(= Ϝ)ατᾶσθαι et ἀγ(Ϝ)άτημαι. Vid. ἀάβακτοι.

ἀγγαρεῖαι, angariae „vehicula cursus publici ponderosissima et lentissima, quae bubus vehebantur (cursus clabularis cod. Theod. VI 29, 51. VIII 5, 11)" Dittenb.[2] 932 not. 16 addens „His domini agrorum iumenta praebere debebant, cuius oneris quoque eadem erat appellatio. Cf. Pauly—Wissowa Real-Encycl. I 2 p. 2184." Vocabula Herodotea sunt ἀγγαρήιον, VIII 98 et ἀγγαρήιος = ἄγγαρος III 126.

ἄγγαρος. Vid. ἄναρος. — ἀγγαρεύειν *MFP* II 20 (5)4, 14 aet. Ptolemaeorum: ἀγγαρεύσας τὸν Ἀντικλέους λέμβον, „despatch as a postboot" Mahaffy.

ἀγγελιηφόρος = ἄγγελος et εἰσαγγελεύς. Herod. I 120. III 126. IV 70.

ἄγγελος sive ἄγγλος additum defuncti nomini in Therae cippis Christianorum IGI, III 933—973. Cf. 1228, 7. 1239, 3.

ἀγγήιον ionice = ἀγγεῖον Her. IV 2.

ἄγγος metaphorice = receptaculum. Thasi tit. saec. a. C. IV Michel 1361, 2 ἢν δέ τις ἐκβάλλη[ι τῶν δούλων κόπρον, ὥστε] χωρίον εἶναι τὸ ἄγγος τοῦ ἀναιρερημένου (sic) τὸν κῆπο[ν κτέ.

ἄγδην, raptim, obtorto collo (Luc. Lexiph. c. 10), vox Cretensis quo auctore dicatur in Thesauro s. v. ignoro. Error videtur, natus e voc. sq.

ἄγδος· ἄγγος. Κρητικόν. H. Cf. ἴγδυς.

ἄγ(= ϝ)εθλα = ἄθλα in tit. Pamphylico GD 1267, 24.

ἀγεθός = ἀγαθός. Cypria inscr. Edalii ap. Curtium Stud. VII p. 289. Sed ἀγαθο — saepe in nominibus propriis Cypriis. Vid. ἀζαθός.

ἄγει doricum pro ἄγρει sec. Crameri An. Ox. I p. 71, 23 sqq. (ex Herodiano): τὰ δὲ ἄγρει Δωρικῶς ἄγει λέγεται· καὶ ἔστιν ὡς προστακτικὸν ἐπίρρημα κτέ. Aliter Solmsen in Mus. Rhen. 1899, p. 345 sqq. Cf. πίει.

ἄγειν = ἄγειν Locr. Oz. GD 1479, 1—3 (saec. a. C. V) τὸν ξένον μὲ hάγεν ἐ(= ἐκ) τᾶς Χαλκίδος et l. 4 hάγεν ἄσυλον πλὰν ἐ λιμένος. — Vid. ἀγάγοχα et ἀγείοχα. — Latinismus περὶ ὧν ἄγεται τὸ πρᾶγμα, de qua re agitur, exstat in tit. XVIII 22 ap. Viereck, Sermo Graecus. — ἄγεσθαι. Vid. ἅμα.

ἀγεῖσθαι et comp. dorice = ἡγεῖσθαι. Saepe apud Pindarum aliosque. Ar. Lys. 1314 ἀγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς.

ἀγελαῖος, gregarius. Dittenb.[2] 587, 209 κεραμίδες ἀγελαῖαι, ubi adnotat „In tit. Lebadeae Mitth. XXII p. 182, 2 σύνθεσιν ἀγελαίων καὶ γω[νιαίων] [scil. πλινθίδων] supplevit Wilhelm, monens a lateribus qui in angulis positi aliam mensuram haberent hoc nomine distingui ingentem turbam laterum inter se parium, ex quibus parietes recta regione currentes extruerentur." Wandquadern et Eckquadern explicat W.

ἀγέλαοι = ἀγελαῖοι, iuniores milites Cretenses. Rangabé A. H. 2447. Mus. Ital. III. p. 513 sq. Apud. Hes. corruptum in ἀγελαστούς· ἐφήβους Κρῆτας. Cf. ἀπάγελος.

ἀγελάτας, dux iuniorum apud Cretenses. Vid. praegressa.

ἀγεμόνες = καλυπτῆρες et κεράμιδες ἀνθεμωτοί. Vid. Kabbadias, Fouilles d'Epidaure p. 89. GD 3325, 100. Cf. ἀγοῦμαι.

ἀγεμονεόειν dorice = ἡγεμονεύειν. Passim.

Ἀγεμώ arcadice = Ἡγεμόνη. Vid. Hoffm. I 197, 273.

ἀγεμὼν τᾶς βουλᾶς. Vid. βούλαρχος.

ἀγένειος = ἄπαις, ἄτεκνος Delph. GD 1625: εἰ δὲ ἀγένειος εἴη Σαραπίας. Cf. ἀνδρογένεια. Eodem sensu ibidem

ἀγενής GD 1684: εἰ ἀγενὴς μεταλλάξαι τὸν βίον. Ita quoque Isaeus teste Harpocratione s. v. dixerat, sed ἄπαις exhibent codd. nostri.

ἀγεόμενοι ion. = φθονοῦντες Her. VIII 69. Cf. Hom. ε 119, π. 203 et ἀγητάς Ε 787. Θ 228. Χ 370. Ω 376. ξ 177. et αὐτάγητος Anacr. 143. Vid. Hoffm. III 267, sq. qui bene distinguit ab ἀγαίεσθαι Hom. υ 16 et Archil. 25. Cf. ἀγή.

ἀγερμός, stipis collectio. Halicarn. Dittenb.[2] 601, 27 ἀγειρέτω (ἡ ἱέρεια) πρὸ τῆς θυσίας ἡμέρας τρεῖς ἐπ' οἰκίαν μὴ πορευομένη· ὁ δὲ ἀγερμὸς ἔστω τῆς ἱερείας. Cf. Athen. VIII 360 a.

Ἀγερράνιος, mensis Aeolensium = Ἀγριάνιος. Vid. Hoffm. II, tit. 121, 27—45. ἀγέρρειν aeolice = ἀγείρειν EG 4, 32.

ἀγέρται (σίτου, οἱ ἀπὸ σιτωνίας), collectores frumenti Tauromenii. IGSI, 423 I 35. II 34. III 29. 34. 430 I 2, 24. Cf. σιταγέρται.

ἀγέρωχος ion. = ἀλαζών Archil. fr. 154 et Alcaei fr. 120, teste Eustathio p. 314, quae notio transiit in sermonem communem Polybii aliorumque.

ἀγ(= Ϝ)εσίφρων· τὰς ὀφρῦς ἀνέλκων. H.

ἀγέτας dor. = ἡγεμών Aeschylo Sept. 131 pro ἀΰτᾶς s. ἀϊτάς reddit Headlam in Cl. Rev. 1900. p. 9 (not.).

ἀγέτρια· μαῖα. Ταραντῖνοι. H. Infra idem ἀναγέτρια. Cf. Ἐλεύθυια.

ἄγη ion. = φθόνος. Utrumque voc. iungit Her. VI 61 φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος. Nisi forte φθόνῳ καὶ est glossema. Vid. lexica.

ἀγὴ ξύλων ion. = ἀγωγή. Chii (saec. a. C. IV) BCH III p. 242 sq. = Michel 1359, 17. Vid. ἀγά s. v. ἀγαῖος.

ἀγήγοχα = ἀγήοχα (cf. ἐνήνοχα). Inscr. Pergami 177, 186, Aeginae (saec. II a. C.) CIG 2219 b, Ilii (c. 227 a. C.) 3595. Vid. ἀγάγοχα et διεξαγηγοχώς.

hΑγηhικράτης Arg. GD 3269, 10. Vid. Σ.

hΑγηhίστρατος Spart. Del. 22, 7.

ἀγηλάζειν· σώζειν (?) H. Dor. aut aeol. = ep. ἠγηλάζειν.

ἄγημα, agmen, voc. Laconicum et Macedonicum. Eustath. ad Od. p. 1399, 62. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ἄγημα παρὰ Μακεδόσι, τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν κτέ. Passim eo sensu occurrit. Eodem vocabulo Xenophon utitur de Lacedaemoniorum exercitu in Lac. Rep II 9 et XIII 6. Vid. Thesaurum s. v.

ἄγημαι pft. = att. ἡγοῦμαι. Pind. P. IV 248 πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις. Sic ἀγημένων = ἡγουμένων Syrac. GD 3230, sed ἀγεομένων ibid. 2231 (Hieronis II aetatis). Similiter Herodotus ionice ἥγημαι = Att. ἡγοῦμαι.

ἀγησίχορος Pind. P. I 69. Cf. dorica nomina Ἀγησι-λαος etc.

ἀγητάς (vulg. -τής)· ἐν τοῖς Καρνείοις ὁ ἱερώμενος τοῦ θεοῦ. H.

ἀγητήρ = ἡγεμών Pind. P. I 69.

ἀγητός. Vid. ἀγεόμενοι.

ἀγήτωρ· ὁ τῶν Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ. καὶ ἡ ἑορτὴ ἀγητόρια. H.

ἀγιαφόρος CIG I p. 470, n. 481, sacrifer. Cf. παστοφόρος.

ἀγινεῖν ion. = ἄγειν praeter Homerum Her. III 11. 89. 97. VI 74. VII 25. VIII 105; med. VII 33. Cf. Herond. III 55. Non admittit augmentum. Dorice eodem verbo utitur Hippodam. Pythag. de republ. ap. Stob. 249. Cf. ἀγνεῖν.

ἀγινεύειν = ἀγινεῖν. Herondas IV 87 ἀγινεῦσαι.

ἀγίρεμεν boeotice = ἀγείρειν Acraeph. Dittenb.[2] 557, 30.

Ἆγις laconice = Ἀγίας. Vid. ΙΣ.

ἀγιστήριον = περιρραντήριον. Vid. ἁγνεύειν.
ἀγκάθαρσις = ἀνακ. Hermion. Le Bas 159 h.
ἀγκάλ(α)ον· ἄνοιξον. H. = ἀναχάλασον, laconice? Cf. ἐκκαλάξαι.
ἀγκαλίζεσθαι. Vid. ἀγκωνίζεσθαι.
ἄγκαρμον (?). Vid. ἄνχαρμον.
ἀγκιστροφάγος· φιλάργυρος H. Uti vocabulo potuit comicus de homine spe lucri decepti, hamivorus, sensu proprio de pisce utitur Aristot. hist. an. IX 25.
ἀγκλός. Vid. αἶκλοι.
ἄγκοινα att. = ἀγκοίνη. Cf. Meisterh.[2] 94, 4.
ἀγκομιδά = ἀνακομιδή. Hermion. Le Bas 159 h.
ἀγκονιῶάι laconice = ἀνακονίουσαι, i. e. ἐγκονοῦσαι Ar. Lys. 1312: ταὶ κόραι πὰρ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν ἀγκονιῶάι.
ἀγκοπτήρ· σφῦρα. H. Voc. dialecticum, doricum aut aeolicum.
ἀγκρινόμενοι· ἀποφαινόμενοι. H. Dialecticum.
ἀνκριτῆρες τοὶ ἐπὶ βασιλέος. Secuntur nomina in Calchedonis tit. saec. a. C. II, GD 3055.
ἀγκροόστῳ· μαχαιρίῳ, scil. pugione, qui in capulum regreditur, quali in scena utebantur, probabilis Schmidtii coni. pro αὐγοόστω· μαχαίριον. H.
ἀγκόλια, ancilia, Plut. Num. 13.
ἀγκόρα· τὸ αἰδοῖον παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον (cf. λέβης et πέλεκυς) — ἀσφάλειαν. H. De altera notione cf. Herond. I 42 νηῦς μιῆς ἐπ' ἀγκύρης [οὐκ ἀσφ]αλὴς ἑστῶσα.
ἀγκορίττει· μεταμέλεται (?). Κρῆτες. H. An καταπαλαίει? Cf. ἀγκύρισμα. σχῆμα τῶν ἐν τῇ πάλῃ et verbum ἀγκυρίζειν. Nisi forte ἀνα-κυρίττει intellegendum est.
ἀγκωλιάδειν (= -δδειν, -ζειν)· ἅλλεσθαι. Κρῆτες. *BA* 327, 5. Cf. ἀσκωλιάζειν et vid. ἐξοδιάζειν. Expectes potius ἀκκωλιάδειν aut ἀσκ.
ἀγκωνίζεσθαι, per sinus quosdam quasi flexum se vertere, de fluvio dictum ab Eustathio ad Dionys. p. 139 (Thesaur.). Sensu translato = ambagibus uti legitur in prologo comoediae fort. Menandri edito a Kaibelio Nachr. d. K. Geselsch. d. Wiss. zu Göttingen 1899. H. 4, 6: καὶ τὰς αἰτίας | [καὶ τὰς ἀπ]οδείξεις ἐξ ἀνάγκης γίνεται | [μυριάκις] ἀγκωνισαμένοις, ῥῆσιν λέγειν | μακρὰν ὀ]χληράν. De fluvio sic dicitur etiam ἀγκαλίζεσθαι. Vid. Theophyl. Simoc. Hist. ed. de Boer p. 88, 24. — Longe diversa est notio verborum ἐξαγκωνίζεσθαι, διαγκωνίζεσθαι, παραγκωνίζεσθαι.
ἀγκωνοφόροι, brachiis ferentes res quasdam sacras, sacerdotum genus in tit. saec. p. C. III init. Dittenb.[2] 739, 9 sq. (not. 7). Cf. ἁγιοφόρος, ἱεραφόροι.
ἀγκωρῆν. Vid. ἀγχωρῆν.
ἀγλαόν· γλαφυρόν. Κρῆτες καὶ Κύπριοι. H. Laconibus pro καλός tribuit gramm. *BA* 1096. — Apud Iones in nom. propriis compositis αο contrahitur, ut Ἀγλωγένης, Ἀγλώκριτος, -θέστης, -κλείδης, -σθένης, -φάνης,

-*φῶν*, -*χαρος*. Semel *Ἀγλαοκύδης* in tit. a. 200 a. C. recentiore. Hoffm. III 454 sq. Similia apud Boeotios et Trozenios reperies GD 417 et BCH 1886, p. 146, ubi leguntur *Ἀγλώκριτος*, *Ἀγλωκράτης*, *Ἀγλώνικος*, *Ἀγλωφάνης*, *Ἀγλωφῶν*, alia. Vid. *ἀ γ λ ῶ ν*.

Ἀγλαόπης· *ὁ Ἀσκληπιός. Λάκωνες*. H.

ἀγλα(ό)σινον· *καλόν. Κρῆτες*. H.

ἀγλαυκόν· *ἁλυκόν*. H. Gl. corrupta. Fort. *ἀ γ λ ε υ κ ό ν*.

Ἄγλαυρος, non *Ἄγραυλος*, titt. Attici. Meisterh.[2] p. 64.

ἀγλάφορε· *ἀνάστειε* (pro *ἄσιτε* Schmidt). *Κρῆτες*. H. Pro *ἀ-γλάφυρε*. Pro *Κρῆτες* Schmidt substituit *Πάφιοι*.

ἀγλέσθω = *ἀγρείσθω*, i. e. *αἱρείσθω* Pamphyl. GD 1267, 20. Cf. *ἀγρεθέντες*, *ἀγρεθεῖν* ap. Hes., al., item s. v. *α ἰ λ ε θ ῇ ι*.

ἀγλευκίρ· *αὐλός. Λάκωνες*. H. Leg. *ἀ γ λ ε υ κ ή ρ· ἁλυκός*. Suid. s. v. *ἀγλευκές* scribit: *δοκεῖ δὲ ξενικὸν τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστι πάλιν* (?) *παρὰ τῷ Ῥίνθωνι*.

ἀγλέφαρον· *ἐλάχιστον*. H. Scil. q u o d c e r n i v i x p o t e s t, fortasse e comico Siculo sumtum. *Γλέφαρον* est forma Pindarica.

ἀγλῶν· *ἀγλαός*. H. Fort. *ἀγλαόν* aut *ἀγλαῶν*. Cf. *ἀ γ λ α ό ν*.

ἄγμα, f r u s t u m. Inscr. Eleusinia *ΕΑ* 1895, p. 89 sq. inter donaria refert — — — [*δύ*]*ο χρυσὼ καὶ* [*ἄ*]*γματε δύο*. Hes. *ἄ γ μ α· σύντριμμα* — *κλέμμα* (*κλάσμα* corrigunt). Suid. et Zon. *ἄ γ μ α σ ι· κλάσμασι*. Cf. *ἀ γ μ ό ς* ap. Hippocr., qui scripsit *περὶ ἀγμῶν*, et *κ α ύ α γ μ α*.

ἀγμὸς, (foveae) m a r g o in pap. mag. V Leid. 7, 5. D e l i t t o r e usurpavit Nicander Alexiph. 391.

Ἁγνά, Proserpina in Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 14: *Ἑρμᾶνι κριόν, Μεγάλοις θεοῖς* (Cabiris) *δάμαλις, Ἀπόλλωνι Καρνείωι κάπρον, Ἅγναι οἶν*. Cf. v. 68 sqq. et Paus. IV 33, 4.

Ἁγναὶ θεαί Ceres et Proserpina in Sicilia IGSI, 204. 431.

Ἁγναῖος, Hali mensis = *Ποσιδεών*. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 327 sqq.

ἀγνα(μ)πτόλεμος· *ἀνίκητος*. H. Vox syncopata = *ἀγναμπτοπόλεμος*. Cf. s. v. *τ ρ ι μ ί σ κ ο ν*. Gl. poetica.

ἀγνεῖν· *ἄγειν. Κρῆτες, ἄ γ ν η κ ε* (cod. *ἀγνησόει*)· *ἀγήοχε. Λάκωνες* H. Cf. *δ ι ε ξ α γ ν η κ έ ν α ι* in inscr. Amyclaea Mitth. III p. 162 (= Dittenb.[2] 451, 39). *ἀ γ ν η κ ώ ς* Aetol. GD 1413, 6. *ἐπαυξηκὼς τὰμ βασιλείαν καὶ ἐς τὰν καλλίσταν διάθεσιν ἀγνηκώς*. Per *χ* scribitur GD 1411, 13 *τῶν δὲ ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς ἀ χ ν η κ ό τ α ς* (vid. X). Cf. Bergk. Poet. Lyr. III p. 376. et v. ionicum *ἀγινεῖν*. s. *ἀγινεύειν*. Verbum doricum syncopatum videtur ex *ἀγινέω*.

ἁγνεύειν· *καθαρεύειν ἀπό τε ἀφροδισίων καὶ ἀπὸ νεκροῦ*. H. Huc facit lex sacra Pergamena Dittenb.[2] 566, II: *Ἁγνευέτωσαν δὲ καὶ εἰσίτωσαν εἰς τὸν τῆς θεο*[*ῦ ναὸν*] (Minervae nicephori) *οἵ τε πολῖται καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπὸ μὲν τῆς ἰδίας γυναικὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς αὐθημερόν, ἀπὸ δὲ ἀλλοτρίας καὶ ἀλλοτρίου δευτεραῖοι λουσάμενοι· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπὸ κήδους καὶ τεκούσης γυναικὸς δευτεραῖος· ἀπὸ δὲ τάφου καὶ ἐκφορᾶς*

περιρασάμενοι (περιρανάμενοι?) καὶ διελθόντες τὴν πύλην, καθ' ἣν τὰ ἁγιστήρια (= περιρραντήρια?) τίθεται, καθαροὶ αὐθημερόν. Vid. notas editoris et cf. κάθαρσις.

ἁγνήσοει (-οε Favor.)· ἁγήοχε. Λάκωνες. H. Gl. corrupta. Vid. s. v. ἁγνεῖν.

ἁγνίτης· ὁ ἁγνισθεὶς μύσους ἢ ὁ καθάρας τινά. τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱερείτας τινὲς ἔλεγον καὶ τὸ καθαίρειν, παρ' αὐτὸ ἱερίζειν. Notione transitiva attice ἁγνιστής et ἱεριστής necessario requirerentur, sed gl. doricam esse suspicor ἁγνίτας scribendam, coll. hoc Aesculapii Spartae cognomine ap. Paus. III 14, 7. Cf. ἱερισμός = καθαρμός.

ἁγνο<ησί>δικος· ἁγνοοῦσα (τὸ) δίκαιον. H. Cod. ἁγνόδιμος. Correxi.

ἄγνωστος· μὴ πειθόμενος H. Ionica gl. videtur. Ionum enim est ἀναγινώσκειν = ἀναπείθειν, ut passim Herodotus.

ἀγοιόμενος· ἀγόμενος. H. Fortasse ἁγινεόμενος.

ἀγόμφωτα· ἀνάρμοστα H. Gl. poetica, fort. Aeschyli.

ἄγον (ἀγόν?)· ἐν Πέργῃ τὴν ἱέρειαν οὕτως καλοῦσιν H.

ἄγορ· ἀετός. Κύπριοι. H. Cf. Thesaur. et Hoffm. I 105.

ἀγορά· — Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν (l. τὴν ἀγ. λιμ. vel λιμ. τὴν ἀγ.)καλοῦσιν. H. Rem confirmat praeter Dion. Chr. XI 42 et Galen. V 868, 5 titulus Thessalicus GD 1232, 6. 7. Vid. λιμήν et Hoffm. II 226 sq. — Proverbialiter Herondas VII 49 ἀλλ' οὐ λόγων γάρ, φασιν, ἡ ἀγορὴ δεῖται, χαλκῶν δέ. — Apud Delphos pro ἐκκλησία ponitur, velut ap. Dittenb.[2] 466, 8: ἔδοξε τᾶι πόλει ἐν ἀγορᾶι τελείαι σὺμ ψάφοι τᾶι ἐννόμοι, quemadmodum in Attica usurpatur de tribuum, demorum, sim. conventibus.

ἀγοραῖος ἡ (sc. ὥρα) in Asia minore dicebatur anni tempestas, qua iudicia publica exercebantur. BCH 1893, 309, 9 (Apameae est titulus): τῆι πρώτηι ἑξαμήνωι ἐν ἧι καὶ ἡ ἀγοραῖος ἤχθη. Cf. Josephus A. I. XIV 10, 25; Dio Chr. XXXIV 69. Per id tempus Apameae peculiares erant gymnasiarchi et agoranomi dicti γυμνασίαρχοι et ἀγορανόμοι οἱ δι' ἀγοραίας. Vid. tituli vss. 4. 5. 7 et b 7. Cf. Mitth. XVI 146.

ἀγορ[ᾶν] δι[ὰ πω]λημάτων ἑ[ξήκον]τα ἑξακόσια πεντακισχ[ίλια μύρι]α τάλαντα (15660 tal.) IGSI, 426, I 430 Tauromenii tit.

ἀγοράνδις dorice = εἰς ἀγοράν sec. Theognostum II 163, 3. Cf. θυράνδις (χαμάδις, οἰκάδις).

ἀγορανομεῖν, agere cum populo in comitiis, Thess. Hoffm. tit. 345, 10: ἀγορανομέντουν (= — μούντων) τῶν τάγουν et l. 40 ἀγορανομέντος Ἀλεξίππου πὲρ ἱεροῦν. Cf. ἀγορά.

ἀγορανομίας τέλος sive τέλος ἀγορανομίας ὠνίων in ostracis Aegyptiis, quod exigitur a mercantibus ad agoranomos sustentandos. Vid. Wilcken O. G. I p. 131 sq. Eodem pertinet μισθώσεως (τέλος), scil. coram agoranomo pacta fiebant.

ἀγορανόμιον sive **γραφεῖον**, pecunia quae in Aegypto solvebatur pro contractibus scribendis. PO I 44, 7 sq. Cf. 23. Contra *ἀγορανομεῖον* in papyris constanter scribitur agoranomorum *ἀρχεῖον*, non *ἀγορανόμιον*, ut eodem sensu legitur in titulis, v. c. ap. Dittenb.[2] 326, 24.
ἀγορασία in Ostr. Aeg. 1225 aet. Byz. est apocha *ὑπὲρ X* (?) *ἀγορασίας*. Wilcken O. G. I p. 132. — Idem vocabulum significat sepulcrum emptum in cippo IGSI, 141 *ἀγορασία Βιταλίου*, ibid. 153 *ἀγορασία Πύθα δυῶν τόπων*. Cf. 164, etc.
ἀγορασοῦντες megarice = *ἀγοράσοντες* Ar. Ach. 750.
ἀγοραστή, serva emptrix, PO I 95 (a. 129 p. C.). Cf. Wilcken O. G. I 678. Exstat Xen. Mem. I 5, 2. Athen. IV 171 a.
ἀγοραστὸς *σῖτος*, frumentum emptum, opponitur *τῷ φορικῷ*, imperato. Vid. *φορικός*.
ἀγορατικόν, venditio, PPL p. 49, n. 21, 21 *οἰκίαν — ἐλθοῦσαν ἐς ἡμᾶς ἀπὸ ἀγορατικοῦ παρὰ Βίκτορος* (a. 616).
ἀγορατροί in titulis Doricis vocantur qui Attice *πυλαγόραι*, v. c. CIG 1689, b, l. 6 et 9.
ἀγορατυπεῖς· *ἄγαν θορυβώδεις*. H. Lege *ἀγορακτυπεῖς*.
ἀγορεύεσθαι, per praeconem edicere, = *κηρύττεσθαι*. Her. IX 26, 3, sed requiro *ἀναγορεύεσθαι*.
ἀγορευτήριον, locus contionando destinatus, tit. Neapol. IGSI 748. Cf. Thes. I p. 441.
ἀγορήιος = *ἀγοραῖος*. Therae tit. IGI III 452, 5. *Ἀρταμιτίο(υ) τετάρται πεδ' ἰκάδα θυσίοντι ἱαρόν, Ἀγορηΐοις δὲ* (sc. *θεοῖς*) *[δε]ῖπνογ [κ]αὶ ἱα[ρ]ὰ πρὸ το(ῦ) σαμηΐο(υ)*.
ἀγορηνόμος ionice = *ἀγορανόμος* in Thasi tit. Michel 1361. Eadem forma in tit. boeotico Thisbae, Del. 137.
ἀγόρριον· *ἐκκλησία*. H. Gl. aeolica.
ἄγορρις (vulg. *ἀγορρίς*). *ἀγορά, ἄθροισις*. H. Gl. aeolica. Vid. *ἄγαρρις* et *πανάγορρις*.
ἄγρα (ion. *ἄγρη*) pro *θήρα* passim Dores.
ἀγράμματος. Vid. *χῆρος*.
ἀγράνδις Doricum. Vid. *-δις*.
Ἀγραστυών, Amphissae mensis = *Μεταγειτνιών* att. Cf. Bisschoff, de Fast. ant. G. p. 361 sqq.
ἀγραυλίζεσθαι = *ἀγραυλεῖν* Theophyl. Sim. IV 10, 5; 15, 12 et eodem sensu *ἀγραυλάζειν* VI, 10.
ἄγρεσις = *αἵρεσις*. Vid. *ἄγρην*.
ἀγρεταί (= *αἱρεταί*)· *παρὰ Κῴοις ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἱρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς Ἀθηνᾶς*. H.
ἀγρέτᾳ· *συναθροιστῇ* (pro *-τᾷ* et *-σθῇ* Dind.). H.
ἀγρέταν· *ἡγεμόνα, θεόν*. H. Bergk hanc gl. Alcmani I 1, 8 reddidit pro *ἀγρόταν*, coll. Aesch. Pers. 1003. Vid. *ἱππαγρέται* et *παιδαγρέται*. Cf. sqq vocc.

ἄγρη. Vid. ἄγρα.

ἀγρῆν = αἱρεῖν Aeoles. GD 215, 49 ἀγρεθέντα, Sappho 2, 14 ἄγρει, GD 214, 33 ἀγρεθέντες, 311, 6 παραγρημμένω, 345 ἐφαγγρένθειν, 215, 32 ἄγρεσις, Thess. GD 361, B 4 προάνγρεσις. Cf. ἀγρεταί. — **ἀγρετεῖν** = ἀγρετεύειν laconicum. EA 1892, p. 196. — **ἀγρετεύειν** = ἀγρέτην εἶναι CIG. 1395 ἁ ἱερὰ γερωσία Γ. Ἰούλιον Ἐπαφρόδειτον, ἀγρετεύσαντα κτέ. aet. Claudii imperatoris. tit. Spart. — **ἀγρετήματα**· τὰ ἀγ[ο]ρευόμενα τῶν παρθένων. Λάκωνες H. Corr. Perger. Pertinere videtur ad vetustam rapiendi sponsam morem. Cf. etiam ἀγλείσθω, ἀνάγρετος, ἐξαγρῆν, κατάγρει. Etiam Ionicum esse ἀγρεῖν docet Archilochi fr. 4, 3 ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. Apud Homerum sensu plane diverso ἄγρει = ἄγε.

ἀγριάνια· νεκύσια παρὰ Ἀργείοις καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις. H. Cf. ἀγριώνια Mitth. 1882, 350; CIA 1358; Plut. Qu. Rom. 112, Qu. Gr. 38, vit. Anton. cap. 24; GD 391. 396. 399. N 406 b. — Schulze in Phil. Woch. 1895, p. 6 ad Herond. V 80 κἀγριήνια feliciter coniecit pro καὶ Γερήνια. — Corrupte Hes. Ἀγρανία (sic)· ἑορτὴ ἐν Ἄργει ἐπὶ μίαν (sic) τῶν Προίτου θυγατέρων.

Ἀγριάνιος, Byzantii, Calumnae, Epidauri mensis IC 35, 12, item Rhodiorum ordine decimus. Cf. Westermanni Biogr. p. 449, ubi narrantur Coi ἐναγίζειν solere d. 27 eius mensis, et Dittenbergi[2] notam ad tit. 623. — Vid. Ἀγριώνιος et Βαδρόμιος.

Ἀγρίππηα (= -εια) ludi in honorem M. Agrippae, qui Asiae praefuit c. 16—13 a. C., in insula Co. Vid. Καισάρηα.

Ἀγριώνιος Boeotorum mensis = Ἐλαφηβολιών. Bisschoff de FGA.

ἀγροικιᾷ (vulg. ἀγροιτία)· ἀγροικεύεται. H.

ἀγροικίη, rus, Herond. I 2 εἴ τις]παρ' ἡμέων ἐξ ἀγροικίης ἥκει. Sic in epistula Antigoni ad Teios ap. Dittenb.[2] 177, 100 ἐγ[γράψαι μὲν ὁπόσους ἂν καρποὺ]ς ἐξάγειν βούληται ἀπὸ τῆς ἀγροικίας. Cf. Thesaur. s. v.

ἀγροιώτας = ἀγροῖκος inscriptus est Sophronis mimus, fr. 4 Ahr.

ἀγροίωτις. Sappho, fr. 70.

ἀγρομενής· ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατιών. H. Gl. comica?

ἀγρόπολις = ἀκρόπολις tit. Att. Meisterh.[2] 58.

ἀγροτέρα ὁδός. Tit. Mitth. XVIII 269.

ἀγρῶσται = ἀγροῖκοι. Callimachi Hecales fr. col. I, 13. Hes. explicat ἐργάται, θηρευταί. Fortasse est forma Thessalica. Cf. θρανῶσται et ep. voc. χηρώστης. — Vid. Thesaurum.

Ἀγύειος sive **Ἀγύιος** Aetolorum et Locrensium mensis = Θαργηλιών. Cf. Bisschoff. de fast. ant. p. 363 et 358.

ἀγυιά Eleorum sermone = στενωπός. Paus. VI 15, 2.

ἄγυρις aeolice = ἀγορά EG 7, 9; 450, 33. Cf. ὁμήγυρις; itaque ἀγυρίζειν· συνάγειν, ἀγυρτάζειν fortasse est gl. aeolica. Cf. ἄγορρις.

ἄγχαρμον ἀνωφερῆ τὴν αἰχμήν et infra κάγχαρμον τὸ τὴν λόγχην ἄνω κατω? ἔχειν. Μακεδόνες. H. Qui saltem ἄγκαρμον dicebant.

ἄγχαθε ionice καὶ ἄγχα[δδε?] τὸ αὐτό. H. s. v. ἔγγαζε.

ἀγχάσσειν ἀναχωρεῖν. H. Non aeolicum est, ut videbatur L. Dindorfio in Thesauro s. v., sed creticum verbum. Vid. TT = Z.

ἄγχι, ἀγχοῦ, ἆσσον, ἀσσοτέρω, ἄσσιστα, ἀγχότερος, -τατος, ἄγχιστος, ἀγχόθεν sunt dialectica et poetica pro ἐγγύς cum derivatis. Sermo atticus sola admisit ἀγχιστεύς, ἀγχιστεύειν, ἀγχιστεία. — Vid. ἀγχίξαι sqq.

ἀγχιβατεῖν et **ἀγχιβασίην** corruptae lectiones a Suida Ionibus et Heraclito tributae pro ἀμφισβατεῖν, ἀμφισβασίην. Causa corruptelae fuit scriptura ἀνφι pro ἀμφι. Ceterum recte Schmidt apud Hes. supplet: ἄγχι· ἐγγύς, πλησίον. ἄγχι<βατεῖν> δὲ τὸ διαφέρεσθαι. Melius Hes. explicat ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων et ἀγχιβατεῖν· ἐγγὺς βεβηκέναι.

ἀγχιβλώς· ἄρτι (ἄγχι?) παρών. H. Cf. ἀγχίμολος.

ἀγχίξαι· ἐγγίσαι. Κρῆτες. H.

ἄγχος· — δόρυ. Ἠλεῖοι. H. = ἔγχος. Vid. *A* breve.

ἀγχόραν? Vid. ἄνχραν.

ἄγχουρος = ἄγχαυρος (de quo vid. Thesaurum) Callimachus in Hecales fr. col. IV 11: αἶψα γὰρ ἦλθεν | στιβήεις ἄγχουρος, i. e. ὄρθρος, interprete Hesychio, qui habet glossas ἀγχουρης (?)· πένης et ἄγχουρος (sic)· ὄρθρος. Κύπριοι. ἢ φωσφόρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ubi Hoffm. I 115 sq. supplet ἀστέρες. Rectius fortasse Schmidt coni. ὁμοίως σὺν τῷ αυ, coll. Hes. ἐναυρῳ· πρωΐ. Κρῆτες et κιναυραν· ψῦχος τὸ ἅμα ἡμέρᾳ.

ἄγχραν· μύωπα. Λοκροί. H. Fortasse ἀγχόραν, i. e. τὸν ἐγγύθεν μόνον βλέποντα, nisi forte obtinuit syncope.

ἀγχράνασθαι· περιαλείψασθαι ἢ λούσασθαι. H. Gl. dorica.

ἀγχοῦ cum dat. pro gen. Pind. H. IX 39. Cf. ἔνδον et ὄπιθεν.

ἀγχωρήν (ἀνκορὶν) = ἀναχωρεῖν in Creta dicebatur hereditas, quae redit ad eum, ad quem iure pertinet. Saepius ita leges Gortyniae, v. c. XI 10.

ἀγχωρίζειν. *TH* I 56. 59.

ἀγωγά (γή vulgo)· πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα. Ῥόδιοι. H. — In papyris magicis ἀγωγή passim significat apparatum magicum. Cf. Wessely in Indice ad Gr. Zauberpap. v. Paris und London. a. 1888. — Vecturam significat in tit. Att. Dittenb.[2] 587, 195 sqq., ut γῆς, ἀμμοῦ, sim. Eodem sensu passim occurrit in ostracis et papyris Aeg. Cf. Wilcken O. G. I p. 102. 754 sq., qui observat Ptolemaeorum et Augusti aetate plostrorum onera constanter ἀγωγάς (iuxta rarius γόμους) dici, posteriore tempore tantummodo γόμους. In Aegypto sunt certae magnitudinis.

ἀγών. Boeotos ἀγῶνα pro ἀγοράν dixisse ait Eustathius ad Hom. *Ω* p. 1335, 57. Cf. Pind. P. X 29 ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα. — In tit. Chio ap. Dittenb.[2] 524 multi enumerantur τῶν τε παίδων καὶ τῶν

ἐφήβων ἀγῶνες in gymnasio habiti ad demonstrandum, quantum in singulis artibus profecissent. Ordinem ducunt agones musici: ἀναγνώσεως, ῥαψῳδίας, ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, secuntur gymnici. Cf. sqq.

ἀγωνάριον ἡβώντων et ἀνήβων IC 48, al. „It probably means here a kind of college-examination or competition" adnotant editores. Agi videtur de gymnasio urbis Coae. Praemia distribuebantur discipulis: [δια]νομὰ [ἐπι]δό[σε]ων [π]αισὶ καὶ [μαθη]ταῖς.

ἀγωνία. Schol. Arati (Comm. in Ar. reliq. ed. E. Maass), p. 555: τὰ δὲ λίαν φανερά, ὥς λέγουσιν, ἐξ ἀγωνίας (i. e. ἐπίτηδες, de industria) παραλέλειπται.

ἀγωνοθέτοο νόμος Corcyrae GD 3206, 15: ἀποστειλάτω ἁ πόλις κατὰ τὸν τοῦ ἀγωνοθέτου νόμον ἐπὶ τὰν τῶν τεχνιτᾶν (sc. τῶν περὶ Διόνυσον) μίσθωσιν — 23 ποιούντω πάντα οἱ ἑκαστάκις ἄρχοντες καθὼς ὁ τοῦ ἀγωνοθέτου νόμος τάσσει. Cf. l. 80 et 87. — Forma ἀγωνοθετήρ legitur in Kaib. ep. 887, 2.

ἀγώνοις, dat. aetolicus, saepe occurrit in titulis Delphicis, velut GD 2611 (bis), 2887, alibi. Saepius etiam v. c. 2688, 5 diversi dativi componuntur, ut ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις vel ἐν πάντεσσι τοῖς ἀγώνεσσι.

ἄγωνον· τὸν ἀγῶνα. Αἰολεῖς. H. et ἄγωνος· ἀντὶ τοῦ ἀγών .... οὕτως Ἀλκαῖος ὁ κωμικός (fr. 121) πολλάκις ἐχρήσατο. Quod sane in poeta Attico vix credibile, nisi forte peregrinum saepius ea forma utentem in scenam introduxisse putandus est.

ἀγώνσανς = ἀγούσας. Argivi GD 3317, 4. (ἀγώσανς?). Vid. ΝΣ.

ἄγωσα dorice = ἄγουσα saepe *TH.* Cf. ῥέωσα.

ā̄δ, compendium pro ἀδελφός, etc. in papyris Aeg.

ἀδά· ἡδονή. H. Doricum = ἁδονά.

ἀδαήμων ion. = ἀμαθής. Her. VIII 64 τῶν ἱρῶν et Hom. Cf. ἄιδρις.

ἀδαής = ἀμαθής ion. Her. II 49. V 90. IV 46. Soph. Phil. 816. Xen. Cyr. I, 43.

ἀδαῖα· εἰς κόρον ἄγοντα, παρὰ τὸ ἄδην. H. Sophron, scil. ab ἄδα = ἄδη, κόρος. Cf. Eustath. ad Od. α, p. 1394, 36 et Thesaur. s. v.

ἄδαιτρον· ἀδιαίρετον καὶ ἀπόρρητον. H. Suspicor ἀπόρθητον.

ἀδαλές· ὑγιές. H. Elei (?) = ἀβλαβές. Cf. A longum primitivum.

ἀδαλτοῦν = ἐξαλείφειν, ἐκκολάπτειν? Legitur in tabula aenea Elidis (exarata post a. 336 a. C.). Jahrb. d. Arch. Inst. in Wien I 147: αἰ δέ τιρ ἀδεαλτώhαι (sic) ἐ(ν) τὰ(ν) στάλαν, ὣρ ἀγαλματοφώραν ἐόντα πάσχην. Cf. δάλτον et δελτοῦσθαι Aesch. Suppl. 179. Ita Szanto, sed nescio an rectius Wilhelm p. 195—198, comparato cretico δέλτος = ἀγαθός, βελτ(ίων cett.), unde ἀβελτοῦν = κακοῦν. Δ pro Β ut in δήλομαι = βολομαι. Quod si verum, delendum ᾰ, dittographema fortasse sequentis Δ. — H. l. nuper recepit Michel n. 1334.

[illegible]

[illegible]

[illegible] Ptolemaei Euergetae [illegible] 2. 2 [illegible] Lehmann [illegible] — [illegible] 1951. 956. B. — Figurate [illegible] Demokritum [illegible]

[illegible] Kolpos [illegible]

[illegible] Murchlons [illegible]

ἄδηα = ἄδεια. Vid. ηα.

ἄδημα et **ἄδηκε**. Vid. ἄδιξις et ϝάδομαι.

ἀδημεῖν iuxta ἀδημονεῖν. H.

ἀδημοσίευτος. Theophyl. Sim. Hist. III 16, 9.

ἄδην ion. et poet. = ἄδην, ἅλις.

ἀδηνέως? *IA* 381 *B* 10 (= Michel 1383): κηρύσσοντες καὶ διὰ τῆς πόλεως ἀδηνέως γεγωνέοντες. In hoc titulo Chio saec. a. C. VI vulgaris huius adverbii significatio χωρὶς βουλῆς, ἀδόλως, ἀταλαιπώρως, ἀφροντίστως, ἁπλῶς vix apta est. Cf. Hes., Phot., *BA* 341, 21. Adi. ἀδηνής utitur pro ἄπειρος Semonides de mul. vs. 53: εὐνῆς δ' ἀδηνής ἐστιν ἀφροδισίης. Cf. Hes. ἀδηνείη· ἀπειρία. et ἀδηνή(ς)· ἄκακος.

ἀδής· ἀτερπής. ἀδές· ἀηδές. ἀδία (ἀδίῃ?)· ἀηδίᾳ. H. Glossae Ionicae. *BA* I 22, 3 οἱ Ἴωνες τὴν ἀηδίαν συναλείφοντες τρισυλλάβως γράφουσι. Sed Hippocr. I 11, 21 habet ἀηδέστερος, Democritus Mor. 54, Nat. ἀηδίας. Hoffm. III 323.

ἀδήσεις· ἀρέσεις. H. Her. V 39.

Ἀδησίδες· ἱερειαί τινες ἐν Ἄργει. H. Quasi ἀρέστριαι, ut dicitur ἀρέσκειν θυσίαις τοὺς θεούς.

ἀδηφάγος. *CIA* II 956, 55 ἵππων ζεύγει ἀδηφάγωι = τελείῳ in recenti tit. II 966 sqq. — Harpocrat. ἀδηφάγους τριήρεις· ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων λέγεσθαι, οἵτινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην κατὰ τὸν ποιητήν.

ἀδιαληψία, distinguendi imperitia. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 7 χωρὶς τῶν προσεπισεσημασμένων ἀδιαληψιῶν. Cf. p. 43, 32; 204, 17.

ἀδιάστομος, sine ostio. PPL 5 (a. 144 a. C.), p. 138, col. 15 extr. καὶ τῶν ἄλλων ἀδιαστόμων, p. 143, col. 27 extr. καὶ τῶν μὴ ὠνομασμέν[ων] καὶ ἀδι[αστόμων] καὶ λογειῶν καὶ λειτουργ (sic), p. 147 col. 39 extr. καὶ τῶν ἀδιαστόμων τῶν ἐν τοῖς Κέρα καὶ τῶν λογειῶν καὶ καρπειῶν. P. 151, col. 49 τῶν δ' ἄλλων ἀδιαστόμων. Agitur de sepulcris violatis et direptis, itaque tumulos ostio carentes intellegunt.

ἀδιέγγυος, sine praede. PO 17, 3 ἀδιέγγυον μέρος τῆς ὠνῆς. Cf. Wilcken O. G. I p. 550, not. I.

ἀδιηγήτως (= ἀφάτως) ὡραίαν καὶ νέαν (γυναῖκαν). PK (I) CXXV vers. col. I, 13, saec. Vti.

ἀδικέντα arcadice ab ἀδίκημι = ἀδικοῦντα GD 1222, 4. Vid. *MI*.

ἀδικέσαι pro ἀδικῆσαι iniuria Aeolensibus et Dorensibus tribuunt Gregor. Cor. 613 (661) et Ioannes Gramm. in Ald. Hort. Adon. p. 244.

ἀδικεῦμες (codd. ἀδικιοῦμες et ἀδικοῦμες) dorice = ἀδικοῦμεν. Ar. Lys. 1148.

ἀδικήμενος = ἀδικούμενος. Tegeae tit. Le Bas 340 *E*. Cf. Ach. 912, ubi Boeotius τί ἀδικείμενος; ubi falluntur qui habent pro partic. Pfti. Vid. *MI*. — Sappho I 20 ἀδίκηει = ἀδικεῖ. Cf. *EM* 485, 42.

ἀδικίη. Ἐπ' ἀδικίῃ (= βλάβῃ) τῆς πόλεως inscr. Chia saec. a. C. V ap. Michel 1383, 14. Cf. Dem. XXIV 142; Plut. Pericl. 32.

ἀδικίου (δίκη), iniuriae, papyri Taur. III 44. IV 15; Leid. F. 14, ut apud Atticos in hac formula et Herod. V 89. Rectissime Dittenb.[2] 589, 19 edidit περὶ τῶν ἐν τοῖ ἱεροῖ ἀδικίων pro ἀδικιῶν.

ἀδικίων dorice = ἀδικῶν *TH* I 138.

ἀδικοκρηγής ionice Perictyone ap. Stob. Flor. p. 487, 43.

ἀδίκω συλῶ , i. e. ἀδίκως συλῶ, tit. Locr. GD 1479, 4.

ἄδιξις (Ϝάδιξις)· ὁμολογία παρὰ Ταραντίνοις *H.*, qui infra γάδιξις, i. e. Ϝάδιξις, a verbo Ϝαδίζειν (cf. ἀνδάνειν). Sic infra idem ἄδισμα καὶ ἄδμα· ψήφισμα καὶ δόγμα et ἄδος in tit. Halicarnassi IA 500, 18 (= Dittenb.[2] 10): ἀπ' οὗ τὸ ἄδος ἐγένετο, et ἄδημα· ἄδος, ψήφισμα, δόγμα. H. — Locr. Oz. IA 321, 38: ὅσστις (sic) κα τὰ ϜεϜαδηκότα διαφθείρηι. Vid. Ϝάδομαι et αἶνος.

ἀδιούνιος ταῦρος· ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτω λέγεται, φασὶ γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταύρῳ προσεικασθέντα προηγεῖσθαι BA 344, 10. Adiectivum non expedio.

αδις. Vid. δις.

ἄδισκον· κυκεῶνα. Μακεδόνες. H. Coniecturas vid. in Thesauro.

ἀδμενίδες· δουλαί. H. Fortasse vocabulum Tarentinum. Vid. δαναιεδαι δοῦλαι. Cf. ἀτμήν EM 164, 13 et Bezzenb. Beitr. XI 176 et XVIII 11.

ἀδνόν· ἁγνόν. Κρῆτες. H. Meineke de coni. reddidit Theocrito XVII 133.

ἀδόκιμαι iuxta ἀδόκιμοι. Meisterh.[2] 116.

Ϝάδομαι (sic l. pro λάδομαι)· γνώμην τίθεμαι. H. — Hipponactis fr. 100: ἅδηκε βουλή = ἤρεσε τὸ βούλευμα, interprete Eustathio p. 172, 61. Praeterea cf. Hes. ἀδούσιον, ἀδουσιασάμενοι, ἀδῶ et supra ἄδιξις.

ἀδονίς = ἀηδονίς. Moschus III 47. Cf. ἀδών = ἀηδών ibid. vs. 9.

ἆδος dorice sive aeolice = ἦδος, ἡδονή. Cf. EM 18, 12.

ἄδος. Vid. ἄδιξις.

ἆδος· — παρὰ Δεινολόχῳ ὄξος H. = att. ἦδος. Vid. Athen. II 57 C. Infra γᾶδος (Ϝᾶδος)· γάλα. ἄλλοι ὄξος. H.

ἄδος adverbialiter pro ἄδην usurpatum esse creditur in tit. Thebano GD 714. Vid. s. v. ταραντῖνον.

ἀδοσύνα· ἡδονή. H. Dorice. Vid. ἄδα, ἆδος.

ἀδούσιον· ἀρεστόν, σύμφωνον H., qui supra ἀδόσιον· ὁμολογούμενον. — ἀδουσιασάμενοι· διελόμενοι (?), ὁμολογησάμενοι. Infinitivus ἀδουσιάσασθαι legitur in tit. Attico saec. a. C. IV extr. 2, 15 in EA a. 1884, p. 133. Cf. nom. propr. Ἁδούσιος CIA IV 1, 3 Ἁδόσιο[ς ε]ἶπε.

ἀδραιά· αἰθρία. Μακεδόνες. H. An αἰδρία?

ἄδρακτον· ἴδιον. H. A verbo δράττεσθαι, „quod nemini alii tangere ius est." Cf. ἀνεπαφής.

ἄδρατος. Coll. BA 7, 36, Alexandro in Cnidiae fragmento 2 (Mein. IV p. 153) pro ἀκράτων Usener reddidit ἀδράτων.
ἄδρηστος. Herod. IV 142 ἀνδράποδα ἄδρηστα μάλιστα, i. e. πιστότατα.
ἀδρί· ἀνδρί. Παμφύλιοι. H. Cf. ἀβολεῖς, ἀδριϳών, χάλαδρον.
Ἀδριάνεια ἐν Ἐφέσωι, agon. IGSI, 739, 15.
Ἀδριανιών, Atheniensium mensis, altero p. C. saeculo substitutus pro Πυανοψιῶνι. Bisschoff. de fast. Gr. ant. p. 390.
ἀδριϳών = ἀνδρών. Pamphyl. *IA* 505. Cf. ἀδρί, διϳία, ἅλιϳος, ἰϳάτειραν.
ἀδρογραφία? Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 165 π]λάσμα δὲ τὸ [ἀδ]ρο[γρα]φίαν [ἔχο]ν [ἢ] ἰσχνότ[η]τα.
Ἀδρόμιος Hali mensis = Μεταγειτνιών. Bisschoff de F. G. A. p. 327 sq.
ἄδρυα· πλοῖα μονόξυλα. Κύπριοι. λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν ἀρότρῳ στῦλοι. Σικελοὶ δὲ ἄδρυα (cf. Ar. Byzant. p. 188 Nck.). λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα. Cf. Athen. III 83 A. Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύμηλά φησι τοὺς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά, ἅ τινες ἄδρυα. — Vid. μονόξυλος.
ἀδρόμακτον· καθαρόν. H. Vox comica videtur, ut verbum δρυμάττειν = δρύπτειν obscoeno sensu adhibebant. Vid. Poll. V 93 et Hes. s. v. δρυμάσσειν.
ἀδρόφακτον· ἄνευ δικαστηρίου ἢ ἀφύλακτον, ἀτείχιστον H. Gl. Attica? Permire BA p. 345 idem vocabulum explicatur ἄπονον καὶ ἀταλαίπωρον.
ἀδρωμένον· ηὐξημένον. H. Doricum aut aeolicum aut ionicum.
ἀδύθροος in paeane Delphico BCH 1894, p. 576, fr. B 16: χρυσέα δ' ἀδύθρους ὕμνοισιν ἀναμέλπεται.
ἄδυμος = ἥδυμος s. ἡδύς, in Epicharmi, si genuinum, fragm. 165 (Ahr.) apud EM 420, 48: ἅμα τε λόγων ἀκούσας ἀδύμων.
ἀδυνατία dorice = ἀδυνασία (η), quo tragici et Herodotus utuntur, = ἀδυναμία, Dinolochus, Epicharmi f., poeta apud BA 345, 27.
ἀδύνειν = ἡδ. Epicharmus fr. 82, 8 (Ahr.) χαδύνοντες.
ἀδύς dorice et aeolice = ἡδύς.
ἀδών dorice = ἀηδών. Vid. ἀδονίς.
Ἀδωνιασ[τᾶν...] Ἀσκληπιαστᾶν Σύρων sodalitium. Symae inscr. IGI, III 6, 9. Cf. GD 4274: Ἀδωνιαστᾶν Ἀφροδεισιαστᾶν — Ἀσκλαπιαστᾶν.
ἀδώνιον· τὸ παρὰ τοῖς Λάκωσιν αὐληθὲν ἐπιβαστήριον (ἐμβατήριον?), ὅπερ ὕστερον παρὰ Λεσβίοις ἐνομίσθη. H.
Ἄδωνις. Vid. Κίρρις.
ἀδωσίδικος et **ἀδωσιδικία** a δίκην διδόναι PK II 304, 6 (16 a. C.) et 307, 7 (c. 14 a. C.).
ΑΕ pro *ΑΙ* in Tanagrae titulis, ut Αἰσχρώνδας GD 860; Ἀβαεόδωρος 884, 914 I, 10; Ἀμεινοκλέιαες 902. — τᾶε = τᾶι 1133. Cf. Meister et Kretschmer GV. Compara *ΟΕ* = *ΟΙ*.
ἀϝ[έθλ]ωι = ἄθλῳ in tit. Thessalico IA 328.
ἀεί. Vid. αἰ.

ἀείδειν ion. = ᾄδειν praeter Hom. et Hes. ubique Herodotus, item Herond. I 71; IX 10. Iuxta Iones utuntur ἀίδειν, ut Archil. 123. Anacr. 45, 2. Phoenix I 16. 212. Theogn. 243; Heraclitus 59 et 127 (ἄισμα). Vid. Hoffm. III 324; cf. ἀικής iuxta ἀεικής.

ἀ(ει)δινήτοις· ἀεὶ στρεφομένοις. H. Gl. poetica.

ἀειεστοῦν· τὴν αἰώνιον οὐσίαν ἢ ἀιδιότητα. H. Cf. Thes. Vid. κακεστοῦν.

ἀείζῳοι θεοί. Pap. Leid. G, 11.

ἀεικείη. Herond. I 73. 115. 160 = αἴκ(ε)ια. Adi. αἰκής et adv. αἰκῶς ap. Aeschylum. Vid. αἴκεια.

ἀεικίνατος forma pseudo-dorica pro ἀεικίνητος apud Philolaum Stob. Ecl. ph. I 20, 2.

ἀειναῦται· ἀρχῆς ὄνομα παρὰ Μιλησίοις. H. Sed ita vocabantur (divites) ναύκληροι et ἔμποροι. Vid. IA 375 et Plut. Qu. Graec., Mor. p. 298 c. De compositione cf. Valck. in Thesauro I p. 783 B sqq.

ἀειπῶν (?)· φίλησον, τοῖς βρέφεσι Λάκωνες. H.

ἀείρακος· ἡ ἔλαφος παρὰ Κρησίν. Suid. s. v.

ἀείρειν (ἀϝ.) iuxta αἴρειν (ϝαρjειν) ap. Herodotum, Hippocratem, alios. Hoffm. III p. 322 sq. Formae ἐπάρει (3 p. s. coni.) et ἐπάρας iam leguntur in tit. ionico saec. a. C. III, n. 145, 2. 9 ap. Bechtel. Cf. ἄρειεν Semonid. fr. 7, 69 et ἀρθείς Anacreont. fr. 19, 4. Cf. ἀργός.

ἄεισμα = ᾆσμα Her. II 79.

ἀείσω Sapph. 11, 3 coniunctivus aoristi esse potest. Vid. ᾄδειν et ᾀσῶ. Aor. med. ἀείσασθαι pro ἀεῖσαι PK (I) XLVII, 43 saec. p. C. II: δεῦρό μοι ἔρχεο θᾶσσον· ἐπείγομαι ἀείσασθαι | θεσμοὺς θεσπεσίους νυκτί δ' ἔνι δνοφερῇ.

ἀέκασσα. Vid. ϝεκᾶσα.

ἀέκων pro ἄκων CIA I 61, 34 (e lege Draconis) a. 400 a. C. Meisterh.[2] p. 57.

ἀέλιοι· οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐσχηκότες. H. Glossa Tanagraea videtur, coll. αἴλιοι· σύγγαμβροι H. Vid. *ΑΕ* = *ΑΙ*.

ἀέλιος, quo iuxta doricum ἅλιος utuntur tragici, Pind., Bacchyl., Theocr., vix est forma sincera, sed derivata ab epico ἠέλιος. Cf. ἀβέλιος. De Pindaro nunc vid. O. Schneiderum in prolegg. II p. 15 sq.

ἀελλοδρόμας Bacchyl. V 39. Cf. 46. Bl.

ἄελον· ἕωλον. Κρῆτες. H. Cf. ἄως.

ἀελπτεῖν ionice = ἀνελπιστεῖν Her. VII 168; Hes. ἀελπέοντες (sic). Cf. Hom. H 310.

ἀεργηκότες· ἀργοί, ἀναπαυόμενοι. H. Gl. dialectica.

ἀερήιον· ἀμέτρητον, πολύ, ἀερῶδες. H. Gl. dialectica vel poetica = ἀέριον. Cf. πολεμήιος, ταφήιος, al.

ἀερόεν· μέλαν, βαθύ, μέγα. H. Cf. Hom. ἠερόεις.

ἀεροκέλαδοι· πιτυοκάμπται. H. Gl. poetica.

ἀεροφοίτητος = ἀερόφοιτος in pap. mag. bibl. nat. Par. l. 436 et PK (I) XLVI, 241 (saec. p. C. IV) ᾠὸν ἴβεως, ᾠὸν ἱέρακος, ζωὸν φοίνικος ἀεροφοιτήτου ἔχων. Ibidem CXXII 74 (aetatis eiusdem) ἀεροφοιτάτων (sic) ἀνέμων.

ἀέρρην aeolice = ἀείρειν, αἴρειν. Alc. 78 ἀέρρει, Sapph. 91, 8 ἀέρρατε. Alc. 41, 2 falso legebatur ἄειρε. Ahrens corr. κα δ' δ' ἄερρε κυλίχναις μεγάλαις, ubi tamen suspectus mihi usus praepositionis.

ἀέρσαν (= ἐϝέρσην)· τὴν δρόσον. Κρῆτες. H. Comparatur Skt. varsa, pluvia.

ἀερσίμαχος Bacchyl. XII 67 ed. Bl. Cf. ἐγρέμαχος, ἐγερσίμαχος, ὀρσίμαχος.

ἀερσίφρονος Διονύσου inscr. metr. saec. p. C. II. Mitth. 1892, 273.

ἀερύῃ = ἀνϝερύῃ, ἀϝϝ. Pindaro O. XIII 81 reddidit O. Schroeder pro ἀναρύῃ e scholio αὐερύῃ δὲ ἀντὶ τοῦ σφάζῃ (laudanti Hom. A 459) conferens κα(τ)πετον O. VIII 38, κατβαίνων Alcm. 38, κανάξαις Hes· Op. 666, al. in Proll. Pind. II 33 (67).

ἀεσίμαινα· ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη. Θαλάσσης δὲ τὸ ἐπίθετον. H. Gl. poetica.

ἄεσις· πόνος, βλάβη. H. Fortasse excogitatum a grammaticis ad explicandum ἀεσί-φρων = βλαψίφρων. Cf. tamen ἀ(ϝ)άω.

ἀ(ϝ)ετέα· τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα. H. Infra idem αὐετῆ· τὸν αὐτοετῆ. Vox aeolice scribenda αὐέτεα.

ἀ(ϝ)έτμα· φλόξ. H. Aeolice = ἀυτμή. Cf. Hoffm. II 529.

ἀετός. Rufus Ephesius de nom. partium corp. p. 162 Daremb.: Φιλιστίων δὲ ὁ ἐξ Ἰταλίας παρὰ τὸ ἐπιχώριον τοῖς ἐκεῖ Δωριεῦσιν ἀετούς (cod. Flor. δὲ τοὺς) τινας ὀνομάζει φλέβας τὰς διὰ κροτάφων ἐπὶ κεφαλὴν τεινούσας. Cf. αἴβετος, αἰητός (?), ἄγορ, ἀργιόπους, αἰγίποψ, παρκός. — De sincera forma attica αἰετός cf. s. v. καταιέτια.

ἀέτωμα = αἰέτωμα CIA II 612, 6 (a. 298 a. C.).

ἀεφανέων· λαμπρῶν H. Gl. lyrica. Ἀέ = ἀεί est forma Pindarica.

[**ἀεχῆνες**· πένητας H.] Etymologiae causa excogitatum videtur. Cf. **ἀχηνία** (ap. Aeschylum et Aristophanem)· ἀπορία, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν, καὶ οἱ πένητες ἀχῆνες· τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ (!). Si ἀεχήν revera extitisset, de altera etymologia aeque falsa nemo cogitasset.

ἀζαθός Cyprium pro ἀγαθός. GD 37, 3. 59, 4 ἐν τύχαι ἀζαθᾶι = τυχἀγαθῇ. Vid. Z.

ἀζάμιος = ἀζήμιος, ἀθῷος. Aeol. GD 213, 18. Phocens. GD 1524. 1532. 1548. 1555 et Dores, opinor, omnes. In manumissionibus Delphicis passim occurrit formula ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας.

ἀζαστός· παλαιότης καὶ κόνις. H. Olim correxi ἀζαντύς a v. ἀζαίνειν, q. v. in lexicis. *AT* pro *AA* quidem in quibusdam dixerunt Cretenses, sed pro *AN*, quod sciam, nemo umquam Graecus.

ἀζαχής dorice vel aeolice = ep. ἀζηχής. Hes. ἀ ζ α χ έ ς· οἱ μὲν σκληρὰ καὶ χαλεπά, παρὰ τὸ ἀζαλέον· οἱ δέ, ἀδιάλειπτον.

ἀζένα· πώγωνα. Φρύγες. H. Cf. *BA* 348. 1360. *EM.*

ἄζεο. IGI, III 1052 Γρίννο(ς) χρηστὸς πᾶσι. Ἄζεο.

ἄζετον· ἄπιστον. Σικελοί. H. πιστὸν coni. Kaibel. Vid. sq. voc.

ἀζετόω· φωρῶ, ἐξελέγχω H. Delph. GD 2034, 17: εἰ δέ τι κα ἀ ζ ε τ ω-θ έ ω ν τ ι περὶ Νεοπάτραν (manumissorem) πεπονηρευμέναι ἢ τῶν Νεοπάτρας ὑπαρχόντων τι κτέ. Cf. 1809, 9: εἰ δέ τι νοσφίξαιντο Κωμικὸν ἢ Ἰωνὶς τῶν Μαραίου καὶ ἐ ξ ε λ ε γ χ θ ε ί η σ α ν. Cf. Baunack, Stud. I 248.

ἄζην = αὔειν. Alcaeus 39, 8 Σείριος ἄζει ex Hes. Opp. 585.

Ἀζόσιοι θεοί Epidauri, quorum feriae celebratae videntur mense Ἀζοσίῳ. Vid. tit. Epidauri *EA* 1899, p. 25 sq., n. 12. Ex his deis fuisse videntur Damia et Auxesia, cui ὁ ἱερεὺς τοῦ Μαλεάτα Ἀπόλλωνος καὶ θεῶν Ἀζοσίων hoc titulo dedicat donarium. Cf. s. v. Μ ν ί α. De Ἀ ζ η σ ί α, Cereris nomine, cf. Thes. s. v. I p. 783.

ἄζωπες· αἱ ξηραὶ ἐκ τῆς θεωρίας <ὄψεις?> H. Vox comica?

ἀήδειαν ποιεῖν πρός τινα PL p. 317, n. 48, 8 (a. 153 a. C.): περὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ πρός σε τὴν ἀήδειαν πεποιηκότος.

ἀηδών figurate p o e m a. Vid. s. v. ζ ώ ε ι ν.

ἀήηττον. Vid. ἀ ν δ ρ ό μ η τ ο ν.

ἄηρεν = ἤειρεν, ἦρεν. Therae inscr. metr. in magno lapide nigro GD 4375: Εὔμαστος με ἄηρεν ἀπὸ χθονὸς ὁ Κριτοβούλου. Cf. s. v. ὑ π ε ρ-κ έ φ α λ α.

ἀῆται· ἄνεμοι. Κλειτορίων. H. Vox Homerica.

Ἀθάνα et **Ἀθαναία** (Ἀσ-) dorice = Ἀθήνη, Ἀθηναίη (Ion.) = Ἀθηναία, -άα, -ᾶ (Att. cf. Meisterh.[3] 24 sq. 97.). Theocr. XXVII, 1 Ἀ θ ά ν ᾶ α in aeolico carmine. Cf. Ν ι κ ι ά α ς.

Ἀθαναῖος Aetolorum III mensis = Πυανοψιών. Bisschoff de F. G. A.

ἀθαναϊσταί IGI, I 162 Rhod. Ἁλιαστᾶν ἀθαναϊστᾶν. Ibidem 155 τὸ κοινὸν τὸ ἁλιαδᾶν καὶ ἁλιαστᾶν. Ibidem *EA* (vol.?) p. 389 σαμοθρᾳκιαστᾶν σωτηριαστᾶν, θεαιδητείων ἀστυμηδείων, ubi vid. Kumanides; Rev. Arch. 1864 II p. 470. 472; IGI, I 35. 161. Etiam Athenis erant σωτηριασταί, eranistarum sodalitium colentium Ἄρτεμιν σώτειραν, institutum archonte Diodoro, Socratis f. Aphidnaeo (ante a. 62 a. C.). Vid. tit. *EA* 1893, 49 sqq. Cf. ἀ ρ τ ε μ α ϊ σ τ α ί, ἑ ρ μ α ϊ σ τ α ί, σ α μ ο θ ρ α κ ι α σ τ α ί.

ἀθανατίζειν = ἀθάνατον ἑαυτὸν νομίζειν Her. IV 93. 94. V 4.

Ἀθάνια = Ἀθηναῖα, festum et agon Rhegii. GD 4258, 3 ἐν τῶι ἀγῶνι τοῖς πρώτοις Ἀθανίοις.

ἀθαρίζει· ἀδικεῖ, προπηλακίζει H. Cf. Hom. ἀθερίζειν, v i l i p e n d e r e. Gl. dorica. Vid. Α b r e v e.

ἀθαρίοι· αἱ μὴ διαπεπαρθ(εν)ευμέναι. τινὲς δὲ μὴ δεδεμένοι ἄρθρῳ (Cf. *BA* 352, 32) H. Cf. ἀ θ α ρ ή ς· ἄφθορος ἐπὶ γυναικὸς κτέ. id. Non expedio reliqua.

ἀθελβάζειν· *διηθεῖν* et **ἀθελβεῖν**· *ἕλκειν* (?). H. Cf. *ἀθέλδεται*· *διηθεῖται* H. Vid. *B* pro *Δ*.

ἀθέλομνος (?). Vid. *ἀκέλευμνον*.

ἀθέμβοσσα (-*βοῦσα*?)· *ἀκολασταίνουσα*. H. Cf. *ἀθαμβής*, *ἀθαμβία*. Propter *θέρσος*, *κρέτος*, sim. aeolicum crediderim, sed ita requiritur *ἀθέμβεισα*.

ἀθεμίλιος· *ἀκροσφαλής*, *ψευστής*. H. Fort. boeoticum = *ἀθεμείλιος* (cf. *θεμείλιον*), = *ἀθεμήλιος*. Cf. *ἀθέμηλον*· — *ἔχουσα(ν) οὐδὲ θεμέλιον*.

ἀθεσία = *ἀπιστία*, perfidia (saepe ap. Polybium) in tit. saec. a. C. I Chersonesi dorice scripta ap. Michel 338 (Dittenb.[2] 326), 16: *τῶν δὲ Σκυθᾶν τὰν ἔμφυτον αὐτοῖς ἀθεσίαν ἐκφανῆ καταστασάντων*.

ἀθετεῖσθαι pro *ἀθετεῖν*, vilipendere. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boer p. 180, 5 (IV 14, 9) *τοὺς συμμάχους ἀθετούμενος κατάφωρος ἦν*.

(**ἀθθάνατος** aeolice pro *ἀθάνατος* scribendum esse Sapph. I 1, 14. Alc. 80 cum Fixio putat Hoffm. II 269 sq., quia stirps *θαν* sit duhan et duplex *θ* occurrat in titulis Naucraticis. Meliora docuit Schulze Quaest. Ep. 142).

ἀθερσοεπής (?). Vid. *θερσοεπής*.

Ἀθηναία etc. Vid. *Ἀθάνα*.

ἀθήρα = *ἀθάρη* (Att.) Hellanicus et Sophro sec. BA 331, 21. — Hes. *ἀθηρά* (sic)· *βρῶμα διὰ πυρῶν καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ' Αἰγυπτίοις*. Legitur in PL p. 335, n. 55, l. 19. — Cf. *ἀθήρ*, *ἀθηρηλοιγός*.

ἀθιγίη ionicum voc. in inscr. Mitth. XVII 145. Cf. *ἀθιγής*.

ἄθικτος *εἰς Κυθηρίην σφρηγίς* castus iuvenis dicitur Herond. I 55.

ἀθλητεύειν = *ἀθλητὴν εἶναι* IGSI, 1043.

ἆθλον. Inscr. Ionicae; Archiloch. 104; Herond. I 151; Theogn. 971. 994. 104; Hippocr. I 59, 9 (Kuhl.); *πενταθλεῖν* et *πενταθλεύων* Xenophan. 2, 2. 16. Sed Herodoti codd. constanter *ἄεθλος*, *ἄεθλον*, *ἀεθλεῖν*, *ἀεθλεύειν*, *πεντάεθλον*, *ἀεθλοφόροι*, Mimnerm. 11, 3; Tyrt. 12, 13; Xenophan. 2, 5 *ἄεθλον*; 2, 21 *ἀεθλεύων*. Hoffm. III 322. Cf. *ἄκων*. Apud Pindarum constanter scribitur *ἄεθλον* cum derivatis (saepe tamen admissa synizesi). Vid. Rumpelii lexicon. Ita quoque Bacchylides VIII 8. VII 54. IX 19. XII 168 Bl.

ἀθμονάζειν· *τὸ εἰς δῆμον ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς*. H. Gl. vix sana. Comicus aliquis, ni fallor, scripserat *Ἀθμόναζ' ἰέν(αι)*

Ἀθόρ, mensis Aegyptius = Maced. *Αὐδναῖος*, dictus etiam *Νέος Σεβαστός*, 28 Oct.—26 Nov.

ἀθοῦος = *ἀθῷος*. Thessal. GD 1332, 42 sq. Cf. *OY* pro *Ω*.

ἀθρεῖν c. acc. circumspicere, providere, quaerere. Herond. VI 33 *ἑτέρην φίλην ἀθρείτω*. Tit. Rhodius saec. a. c. IV, Del. 176 extr. *καὶ ἀθρείτω τὰ ἱερὰ τὰ Καμιρέων*.

ἀθρήματα· *δῶρα πεμπόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρὰ Λεσβίοις*. H. Proprie significari videntur, „quae observantiae causa donantur."

ἀθρίζειν· ῥιγοῦν. *Κύπριοι.* Cf. Hoffm. I 107.
ἀθρόον· πολύ, ἀκέραιον. *Λάκωνες.* H.
ἄθυρσις Bacchyl. XII 93 (Bl.). Cf. ἀθύρειν, ἄθυρμα.
ἀθώητος· ἀζημίωτος = ἀθῷος. H. Gl. aequo iure Dorensibus, Aeolensibus, Ionibus tribuatur ducta a. v. θωεῖν, nato e subst. θωή.
ἀθώπευτος = ἀμείλικτος in paeane Delphico BCH 1894, 547, 8.
ἀθώρηκτος, non ebrius, ionice = νήφων Hippocr. Cf. θωραχθείς. ἀκροθώραξ, alia.
AI pro *E*. Vid. *E* pro *AI*.
AI boeotice conversum in *H*. Vid. Meister I p. 288. Contra aeolice in quibusdam *H* fit *AI*, v. c. αἰμισείων. Vid. Hoffm. II 420 sq.
αἰ pro εἰ primitus Aeoles, postea etiam Dores dicebant sec. Baunackium Stud. p. 74. Tempore saltem antiquo admodum. Pindarus solo εἰ uti solet, quare suspecta mihi lectio P. IV 78 ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός, Bacchylides more Homerico utroque. In *TH* αἰ XV vicibus occurrit, semel εἰ, in LG αἰ vicibus CL, sed ἠ = εἰ XIII. Her. I 27 epice αἰ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν.
ἀΐ (ἀΐ) Aeoles et Thessali = ἀεί. Cf. Hoffm. II 378. In compositione ἀιπάρθενος Sapph. 96 et ἀίσιτοι (Att.) Poll. VI 34 et CIG 189. Boeoticum est ἠΐ = αἰεί. GD 429, 6. 430 b, vel ἠέ, ut GD 430, Thessalicum etiam ἀΐν GD 361 B 13. In Therae tit. antiquissimo IGI, III 550 est αἰή. De Ionico αἰεί vid. Hoffm. III 526 sq., de Attico Meisterh.[2] 24 sq. Digammatum κατ' αἰϝεί legitur in inscr. Locr. Oz. IA 321, 4., item Cypr. Edalii 135, 31 Hoffm. Pindarus quattuor formas usurpat αἰεί, ἀεί, αἰέν, αἰέ, Bacchylides duas αἰεί, αἰέν. Forma αἰέν ex epica, ut videtur, dialecto. Apud Aristophanem Lys. 1266 in laconico carmine αἰές. Cf. Bion. XL. 1. — Praeterea vid. Thes. s. v.
αἶα. Vid. αἶσα.
αἶα· γῆ. *Μαγνήτων BA* 1096. Si vere, ut epici.
αἰάκιξ· κύλιξ et **αἰβάνη·** θύρα. H. Barbarum sonant hae glossae, quae sumi potuerunt ex Hipponacte.
αἰᾱνής, molestus, miser, apud Archilochum, Pindarum, tragicos.
αἰανής = ἀίδιος fortasse est creticae originis. Vid. διανδής et αἰηνής.
αἴβετος (sic)· ἀετός. *Περγαῖοι.* H. = αἰϝετός. Vid. ἀετός.
αἰβάνη. Vid. αἰάκιξ.
αἰγάδας· αἶγας. *Δωριεῖς.* H.
[**Αἰγαῖον** πέλαγος Dores pro *Αἰγεῖον. EM* 28, 38]. Sed egregie fallitur.]
αἰγιαλιτής, magistratus quidam in Aegypto. *PB* 12, 23, 24.
αἰγιναίανς (sc. δραχμάς) Arg. GD 3286 passim. Cf. ἀλεξανδρείανς ibidem. Vid. *ΑΝΣ*.
αἴγινος = αἴγειος: δέρματα αἴγινα PK II 236, 6, c. a. 346 p. C.
αἰγίποψ· ἀετὸς ὑπὸ *Μακεδόνων. EM* 28, 18. Cf. ἀργιόπους et Chatzidaki in *Ἀθηνᾷ* XI 2, 147.

αἰγοβόλος. Bacchus in Boeotia. Paus. IX 8, 1.
Αἰγωτεῖς. Vid. χιλιαστύς.
[**αἰγίλιψ.** Schol. Hom. *Π* 4. — οἳ δὲ (explicabant) τῆς μηδὲν φυούσης κατ' Ἀργείους. Addit Hes. καὶ ἰτέα ὑπὸ Θουρίων, sed confusum cum αἰγυλίς. Cf. Hes. s. v. et *EM* 28, 28].
Αἴγιρα, Βιλαιγίρης, Αἰγιρόεσσα (Her. I 149) per vocalem scribenda. Vid. Hoffm. III 380.
αἰγλάτας Apollinis cognomen Anaphae GD 3430 sq., Therae GD 4756. In tit. Therae saec. VI aut V a. C. *Αἰγλάτα* (gen.) nude legitur.
αἰγολίς· λύγος <καὶ ἰτέα ὑπὸ Θουρίων> H. Supplevi. Cf. αἰγίλιψ.
αἰγυπτίασις· νόσου κατάστασις οὕτως ἐλέχθη ὑπὸ Ἰώνων. H. Ita correxi codicis lectionem αἰγυπτιασμένος κατάστασις· οὕτως κτέ. Qui morbus significetur ignoro, fortasse quaedam ὀφθαλμίασις, qua plurimum et olim Aegyptii laborabant et hodie laborant.
ἀΐδασμος. Chii inscr. med saec. a. C. IV ap. Michel 1359, 30: Ἐγδίδομεν τὴν γῆν τὴν Κλυτιδίων τὴν π[ατρώι]ην ἀίδασμον αὐτὴν καὶ τὰ ἐχόμεν[α τῆι νῆ]ι πάντα. Permira forma pro ἄδασμος, cui Hoffm. III 423 comparat Hom. ἀίδηλος. Credas idem valere quod ἀείδασμος, ut ἀίσιτος, ἀϊπάρθενος, modo sententia permittat.
αἰδάνης?· διατρίβων. Ταραντῖνοι. H. Conieci ἀδρανής, quod etiam proponi video a Kaibelio.
ἀΐδής = τυφλός. Epidaur. GD 3339.
ἀιδρηίη ion. = ἀμαθία, ἀνεπιστημοσύνη. Her. VI 69. Cf. ἀΐδρις.
ἀΐδω = ἀείδω, ᾄδω Boeoti. GD 479. Cf. Hes. ἀΐδων· λέγων.
ἀιδώνια· θανάσιμα. H. Cf. Ἀιδωνεύς.
αἶδως = αἰδοῦς aeolice. Alcaei fr. 21.
αἰδῶσσα (?)· τῆς αὐλῆς τὰ τειχία. H. Cf. αἴθουσα.
αἰέ, αἰεί, αἰέν, αἰές. Vid. ἀεί.
αἰείναος = att. ἀείνως. Her. I 93, reponendum pro aeolico ἀένναος s. ἀέναος I 145 et Heraclit. III. Vid. Hoffm. III 582. Legitur αἰέναος in Panticapaei tit. metr. saec. I a. C., Kaib. ep. 250, 4 ὑπὸ στάλαι κρύπτεται αἰενάωι. Cf. Hom. *ν*. 109. Eandem formam Pindaro O. XIV 11. P. I 5. N. XI 8. fr. 119 reddidit O. Schroeder in editione sua.
ἀΐειν. Vid. ἀΐοισα.
αἰεταῖος, αἰετός. Vid. Meisterh.[2] 25 et ἀετός.
αἰζᾶεν· εὐτραφὲς βλάστημα. H. Dorice aut aeolice. Cf. αἰζήεις Athen. IV 183 *B*.
αἰζαόν· τὴν μέσην ὥραν (= ἡλικίαν) <ἄγοντα s. ἔχοντα?> H. Forma dorica aut aeolica Homerici αἰζηός.
αἰηνές (Archilochi fr. 38)· αἰώνιον, βλαβερόν. H. = αἰανής. Cf. Kaibel ad Soph. El. 153 sq.
αἰητός, forma parum credibilis pro αἰετός invitante, non postulante, metro in Pindaro P. IV 4 ex Aldina reposuit Boeckh., sed cf. O. Schroeder in editione ad h. l.

αἴθειν ep., ion., trag. = καίειν. — αἴθεται· καίεται. Ἀμβρακιωτῶν BA 1095.

αἰθερτητόν· ἐνθυμητόν. Κρῆτες. H. Gl. male sana, ut vel arguit series litterarum, quae postulat αἰταρτητόν, quod aeque obscurum est. Non expedio.

αἰθησαορικῷ voc. incognitum bis occurrit PK (D CXXV, 1 et 18 (saec p. C. IV).

αἰθούσας τινὲς τὰ τῆς αὐλῆς τείχεα. Σικελοὶ δὲ τὴν αὔλειον θύραν, Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον. Schol. ad Hom. Ω 323. Cf. αἰδῶσσα.

αἴθυγμα. Philodemus de rhet. p. 267, 7 ed. Sudh. μηδ' αἴθυγμα ταραχῆς.

αἰθύσσειν, αἴθυγμα, διαιθύσσειν, καταιθύσσειν, παραιθύσσειν apud Pindarum. Vid. Rumpelii lexicon et cf. θύσσομαι. Hes. αἰθύσσω· ἀνασείω. Σοφοκλῆς Σίνωνι.

αι[κ]. In ostracis Thebanis (Aeg.) aet. imperatoriae passim hae litterae occurrunt vectigal nescio quod significantes. Videatur Wilcken, O. G. I. p. 132 sq.

αἴ κα = ἐάν passim Dores, apud Pindarum εἰ κα.

αἰκάζει· (αἴ) κα λ(έγ)ει. H. Ita correxi καλεῖ. Comice dictum (fortasse ab Epicharmo), ut ἀλλαλλίζειν· (sic correxi ἀλληλίζειν)· ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν H.

αἴκεια. Herond. II 41 sqq. citat τὸν τῆς αἰκείας νόμον apud Coos vigentem. Hanc formam ut solam analogiae atticae convenientem olim Dawes Misc. crit. 311, assentientibus Elmsleio, Blomfieldo, aliis, ubique pro αἰκία restituendam iudicabat. De formis ionicis αἰκίη, αἰκίζειν, αἰκέλιος iuxta ἀεικής, ἀεικίη, ἀεικέλιος, natis ex ἀ(Ϝ)ικής (cf. Hom. X 336 ἀϜικῶς) disputat Hoffm. III 324 sq.

αἴκικα· ὕβρικα. H. = att. ᾔκικα. Vid. augmentum.

αἶκλοι· αἱ γωνίαι τοῦ βέλους. H. Gl. dialectica, quae cohaerere videtur cum ἀγκλός (= ἀγκύλος)· σκολιός apud eundem.

αἶκνον· δεῖπνον. H. et Alcmanis fr. 66, sed teste Athen. IV 138 F. αἶκλον coena Laconum dicebatur. Epicharmi fr. 20 Ahr. ἐκάλεσε γάρ τυ τις ἐπ' αἶκλον <οὐχ> ἑκὼν κτέ. et ap. Hes. est αἶκλος· ἑσπέριος <δόρπος?> nisi potius cum Kustero haec gl. corrupta habenda est ex δείελος. Inde idem habet ἀναίκλεια· ἄδειπνα. Cf. εἶκλον et ἔπαικλον, sed ad priorem formam alludunt apud eundem ἰκνά, ἰκνεῖαν.

αἰκχλά (sic lego pro αἴκολα)· αἰσχρά. H. Gl. Laconica?

αἰκχούνα· αἰσχύνη. Λάκωνες. H. De ΚΧ = ΣΧ cf. ἐκχάριον, de ου = ῡ infra.

αἶλα (ex ἄλjα, alia)· Κύπριοι EM 34, 10. Legitur in Edalii titulo ap. Hoffm. I, 135 A, 14: ἄνευ τῶ(ν) κασιγνήτων τῶν αἴλων. Cf. αἰλότρια in tit. Olympico GD. 1154, 2 et αἰλότροπος EM 35, 8 et H.

αἰλεθῆι = αἱρέθῃ Cretenses LG II 21, ἐναιλεθέντες II 32. Cf. Pamphyl. I A 505 ἐνhαγλείσθω = ἀναιρείσθω (vid. supra ἀγλέσθω)

et *ἀναιλῆθαι* (s. *-ῆθθαι*) = *ἀναιρεῖσθαι* LG V 24. VII 10. X 44. XI 34.

αἴλινον *βρέφος* = *οἰκτρόν* Kaib. ep. 694, 2. Vid. lexica. Mire in re laeta usurpat Euripides Herc. 348, cf. Athen. p. 619 C.

αἰλουροπρόσωπος (*ἐλ.* mscr.) *θεός* pap. mag. Par. 2391, 4. 13.

αἰλουροτάφος PL p. 379, n. 66 extr. aet. Ptolem., aut ineuntis aet. Rom. l. 25: *Σωμφεῖς αἰλουροτάφοι*, felium sepultores.

αἱμακουρία (ex *-κορϝία*) voc. Boeoticum ap. Pindarum O. I 93, *μεθ' αἵματος γινόμενος ἐναγισμός* Schol. Cf. Plut. Arist. 21 et Bacchyl. VI 5, ubi *αἱμ[ακουρίαις]* recte supplent Desrousseaux et Iurenka.

αἱμαλία (?)· *ἀλλαντία*. H. IC 37, 53 *αἱματίου ἐβελὸς τρικώλιος*, ubi cftur hymn. Hom. in Merc. 121 sqq. — *αἱμάτιον* gari species est Geopon. XX 46, 6, *αἱματία* = *ζωμὸς μέλας* Laconum ap. Polluc. VI 57. Cf. Suid. et Phot., quod est qui iure Hesychio reddendum putet. Cf. Thes. s. hoc v. et *αἱματεία*.

αἱματοράντων olim correxi pro *ἁρματοράκτων* in pap. mag. Par. bibl. nat. 2210, ubi Wessely edidit: *επι δε αρματορακτων ἐπιθυε μονοσκορδον και οφεως γηρας*.

αἷμα<τι>χ<ε>ᾶναι· *αἱμάξαι*. H. Correxi pro *αἱμαχᾶναι*. Dobree lenius, sed vix recte *αἱ μαχαναί· αἱ ἅμαξαι*.

AIMI. Verba quaedam in *άω* aeolice desinunt in *αιμι*, ut *δίψαιμι*, alia. Vid. Hoffm. II 572 sqq. Cf. *MI*.

αἰμίονος. Vid. seq. voc.

αἰμισέων aeolice = *ἡμισέων*. Mityl. GD I, 218. Cf. *EM*. 452, 37: *Αἰολεῖς τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἴσιοδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν.* Cf. Hoffm. II 325. 420. — Phocensium est *ἥμισον* = *ἥμισυ*. GD 1523, 17 sq. 1532 c, 7. 8. 1545 16. 1553 a, 14 al. *ἐπὶ τῶι ἡμίσωι* ibid. b, 13, *ἡμίσων* Rhod. Del. 181, 21, *ἥμισσον* Arg. GD. 3325, 15. 17. 19, Calched. GD 3025, 19. 20, Astypal. BCH 1892, 138, 12, Delph. GD 1791, 9. Cf. inscr. Delph. saec. a. C. V BCH 1895 c, 12, Cret. saec. IV Michel. n. 440, 7; *ἥμυσυ* Megar. LF 25 a, Thessal. 1217 B, Halicarn. 214 Becht. (Hoffm. III 293). Cf. CIA II 17. BCH II 437. — De sermone communi vid. Schweizerum, Gr. inscr. Pergam. p. 90.

αἴμνηστος trisyllabum = *ἀίμνηστος* s. *ἀείμνηστος* in tit. metr. vitiosissimo IGSI, 1734. 2.

αἱμοπότις. Hecatae epitheton in pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 2864. Cf. *χρυσοσανδαλαιμοποτιχθονία*.

AIN pro *AN* terminatio 3 p. pl. aor. I ap. Thessalos. Cf. *ἀνεθείκαιν*, *ἐτάξαιν*.

αἴν. Vid. *αἴ*.

Αἰνε(ι)ᾶται, Αἰνιᾶται in titulis atticis. Vid. *Χαλκειᾶται*.

αἰνεῖν et comp. Vid. *ἐπαινῆσαι*.

αἰνεῖν. Verborum in *αἰνω* aoristi dorice et aeolice terminantur in *ανα*, ionice in *ηνα*.

αἰνεπίκουρος· *ἐπὶ κακῷ βοηθῶν* H. Gl. epica vel elegiaca. Cf. *αἰνόπαρις*, *αἰνόλεκτρος*, al. Similem originem habet gl.

αἰνετὰ ν(ε)ικ(ε)ίοντα· *τὸν τὰ ἐπαίνου ἄξια* <*ὀνειδίζοντα?*>. H.

αἴνη ionice = *ἔπαινος*. Her. III 74. VIII 112. IX 16: *ἐν αἴνῃ εἶναι μεγίστῃ*. Sed idem VII 107 *ἄξιος αἴνου μεγάλου*. Vid. *αἶνος*.

αἰν-ή-θεστος· *οὐκ εὐλιτάνευτος*. H. Gl. poetica. Vid. *θέσσασθαι*.

αἴνημι (aeolice = *αἰνέω* sec. Greg. Cor. D. A. 63, cf. p. 664; Eustath. 1432, 31; 1900, 8) Hesiod. Opp. 680.

αἰνίαρχος summus Aenianum magistratus in Hypatiae titulo GD 1431 b, 15 (cf. a, 6). Verbum *αἰνιαρχεῖν* 1432 a (cf. b, 2). Cf. *ἀσιάρχης*, *ἑλλαδάρχης*, *φωκαρχεῖν*, alia.

αἴνιγμα et **γρῖφον** distinguit Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 180, XXIII, 19 sqq. Vid. *ἀλληγορία*.

αἶνος· *ψήφισμα EM* (cf. *αἴνεσις* ibidem et Hes. s. v. *αἶνος*). Epidaur. GD 3025 *κατὰ τὸν αἶνον τὸν Ἀχαιῶν*. Delph. BCH V 162 l. 34: *καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ διαινεθὲν ἄκυρον ἔστω* et ibidem l. 19 *μὴ ἐξεῖμεν καταχρήσασθαι μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον μήτε κατὰ ψήφισμα μήτε κατ' αἶνον* = Dittenb.[2] 306 sive GD 2642. Baunack cft. homerica *ἐπαινεῖν* et *ἐπευφημεῖν*, interpretans *αἶνος* „der zu einem Vorschlage zustimmende Zuruf der Volksversammlung", rectius Dittenberger not. 6 „*ψάφισμα* populi, *αἶνον* senatus decretum esse probabile est" et cetera, quae legantur apud ipsum, disputantem contra Haussoulieri explicationem BCH V 157 sqq.

αἰνός, αἰνῶς ion., ep., lyr., trag. = *δεινός*, *δεινῶς*. Vid. lexica.

αἰνοτάλαντα pro *-λανα*. Antimachus: *οἳ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστυγον*. Vid. BA 1421 sq. et cf. *τάλανος*.

αἴνων· *πτίσσων* H. Meister ad Herondam IV 46 (cf. VII 54) p. 709 sq. putat Athenienses tam *αἰνεῖν* quam *αἴνειν* dixisse. Plurimum dubito. Vid. Crusium Unters. z. Her. p. 187 et me Mnemos. 1892, 69. Ex *αἴνειν* Sophocles in Inacho fecit part. aor. *ἄναντα*. Vid. Hes. s. v.

αἴξ. Vid. *κάρα* et *καρανῶ*. Proverbium *τῆς μητρὸς ὡς αἴξ καλεῖται* de natis incerto patre Phot. II 213 Nab. et Apostol. 1554.

αἰξωνεύεσθαι· *κατηγορεῖν*, H. Imo *κακηγορεῖν*. Maledici enim Aexonenses. Gl. comica. Vid. Bergk., com. rell. p. 84.

ἀίοισα aeolice = *ἀίουσα* Sappho 1, 6. Apud Pind. N. II 14 *ἄεισεν* (sic) pro absurdo *ἄκουσεν* e Schulzii coni. (GD. ep. 337) reposuit O. Schroeder, postquam *ἐπάϊσ'* coni. Bergk. Malim certe *ἄϊσεν*. Sed fortasse vera lectio est *ἄκευσεν*. Vid. *ἀκεύειν*.

αἰολικὸν σχῆμα. EG. 115, 43 *βριθομένη· ἀντὶ τοῦ βρίθεται. — κέχρηται γὰρ τῇ μετοχῇ ἀντὶ ῥήματος, καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ἴδιον Αἰολέων*. Cf. Apollonium de pron. 7 A, 80 C et Aristonicum ad Hom. Θ 307.

αἰολίχος = *αἰόλος*. Theocr. I 56, ubi vid. Fritschium.

αἰολόκρομνος. Bacchyl. I, c. 4 ed. Bl.

αἰολωτίας (vulg. -οτίας). ποικίλ' [ἔχων ὦτα?] H. Fort. gl. comica. Cf. Ar. Eq. 1344: *τὰ δ' ὦτα γάρ σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο | ὥσπερ σκιάδειον καὶ πάλιν ξυνήγετο.* Potuit tamen etiam lepus ita dici. Ita ipse conieci, Dindorf *αἰολοπίας* sive *αἰολωπίας*.

αἰπόλος· *-κάπηλος παρὰ Κυπρίοις.* H. Hoffm. II 238 statuit $\overline{αι}$ esse praep. $\overline{αϝι}$ (avi Zend.), quam servarint etiam vocabula homerica *ἀ(ϝ)ίδηλος* et *ἀ(ϝ)ίζηλος*.

Αἰραστωών nomen mensis ap. Locros Amphissae CIG 1607 = *Κάρειος* Chaliae.

αἴρειν. Vid. *ἀείρειν.* — CIA II 467 inscr. ephebica a. 100 a. C. = Dittenb.[2] 521, 13: *καὶ ἤραντο ταῖς θυσίαις τοὺς βοῦς εὐσχημόνως* ephebi, ubi Stengel in Herme XXX p. 339 sq. intellexit idem significari quod in Od. γ 453 sq., *οἳ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος*, scil. moris fuisse maiores hostias primum ictu prosternere (Od. ξ 425. Dion. Hal. VII 70, 15. Apoll. Rh. I 425 sqq.), deinde rursus sublevatas tenere ut cultris aperirent fauces. (Ditt. l. l. not. 7).

αἱρεῖν. — *ἁιρέθη* = *ἡρέθη* dorice Cnidi GD 3505, 24, Rhodi Del. 44, 103, *ἁιρέθεν* ibidem Mus. Brit. III 441, 37. 93, *ἁιρημένος* Trozen. BCH X, 136 sqq. 6 et 7 (Boisacq, p. 185). Vid. augmentum. — *αἱρέομεν* sensu futuri Her. III 155. Cf. V 43, 6. VI 32, 3. — Apud Hes. notabiles sunt formae sermonis communis *αἱρησαμένων· βουλευσαμένων. αἱρήσαντες· πορθήσοντες. αἱρήσασθαι· λαβεῖν βουληθῆναι. αἱρησάμην· ἐξελεξάμην.* — Suspecta mihi est lectio in PB 405, 10 (a. 348 p. C.): *ἐπειδὴ λίθον αὐτοκόπτην καὶ σιταλετικὴν μηχανὴν πατρῷα ἡμῶν ὄντα ἐκληρώθημεν, κἀγὼ μόνη τὸν λίθον ἦρκα καὶ πέπρακα εἰς τὸ ερουν μοι μέρος*, ubi editor *ερουν* interpretatur *αἱροῦν* dictum pro *αἱρούμενον*, quod parum credibile. Fortasse vocabulum male lectum aut scriptum est pro *ἐλθόν*, = *ἧκον*. *PB* 315, 12 (aet. Byz.) est *αἱρήσασθαι* = *ἑλέσθαι*. — *Ἑλέσθαι* pro *λαβεῖν* dicit Theophylactus Simocatta Hist. ed. de Boer p. 219, 18. 225, 2. alibi, *ἑλεῖν* p. 237, 21 et al.

αἵρεσις = *πρεσβεία* bis in tit. Epidauri a. 66—68 a. C. Vid. Kabbadias, Fouilles d'Epidaure 206, 6 et 13, sed = *εὔνοια* ibid. 207, 19, ut in inscr. Delph. saec. a. C III, BCH XX p. 478, 14: *ἐνεφάνισε τὰν αἵρεσιν, ἃν ἔχει ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν.*

αἱρετίζειν, sibi eligere, i. e. adoptare. Kaibeli ep. 253, 9 (Panticapaei IRB II p. 151 sq.): *αἱρετίσας δὲ πατὴρ στοργᾶι φύσιν ἐπροτέρησεν.*

Αἰρήhιππος = *Αἱρήσιππος* Lacon. Del. 20, 1. Vid. Σ.

αἱρολογεῖν, lolio (temulento) purgare frumentum. Lycosurae tit. ap. Dittenb.[2] 939, 15: *ὀλαῖς α[ἱρ]ολογημέναις*, quod explevit Leonardus, coll. Theophr. H. P. VIII A *σῖτος καθαρὸς αἱρῶν* et *δένδρα καρπολογούμενα* eodem de c. pl. I 15, 1.

$\overline{\alpha\iota\varsigma}$ terminatio aeolica participii et acc. plur. nominum in $\bar{\alpha}$ et $\overline{\alpha\varsigma}$. Vid. Hoffm. II p. 414 sq. Apud Pindarum $\bar{\alpha}$ ubi stirpem ipsam attingat retineri velut πᾶς, πᾶσα, βάς, observat O. Schroeder Proll. Pind. II p. 38 (84). De παῖς = πᾶς vid. Hoffm. l. l. p. 553.

αἶσα. Hegesander in commentariis ap. Athen. VIII p. 365 d: Ἀργεῖοι τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν παρόντων εἰσφερομένην χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν. — Vid. κατ' αἶαν.

$\overline{\alpha\iota\sigma\alpha}$ terminatio aeolica participii fem. = $\overline{\alpha\sigma\alpha}$. Vid. Hofm. II 417. Cf. $\overline{\varepsilon\iota\sigma\alpha}$, $\overline{o\iota\sigma\alpha}$.

αἰσείεις (i. e. ᾀσείεις)· ἀστικῶς ἔχεις. H. E comoedia attica?

$\overline{\alpha\iota\sigma\iota}$. Dativus in $\overline{\alpha\iota\sigma\iota}$, factus ad analogiam dativi in $\overline{o\iota\sigma\iota}$, alienus est a puro dorismo, raroque reperitur in titulis prosaicis. Exstat tamen apud Cretenses Del. 121 C, 38 d, 8 ταῖς ἑταιρείαισι et Mus. Ital. II p. 131, n. I, 2.5 ἐν ταῖσι πέντε (sc. ἁμέραις). Boisacq. p. 131. — Idem valet de term. $\overline{o\iota\sigma\iota}$. Tit. lacon. Del. 8, 1 Διοσκώροισι est metricus, reperitur vero in inscr. vetusta Cretensi IA 478, 4 σὺν τοῖσι et Mus. Ital. II p. 191, n. 51, 2 [το]ῖσι ναοῖσι. Apud Thessalos reperiuntur tantummodo $\overline{o\iota\varsigma}$ et $\overline{\alpha\iota\varsigma}$, sed Aeoles, excepto articulo, constanter dativos terminationibus $\overline{o\iota\sigma\iota}$ et $\overline{\alpha\iota\sigma\iota}$ distinguunt ab accusativis in $\overline{o\iota\varsigma}$ et $\overline{\alpha\iota\varsigma}$. Similiter epici et Iones habent $\overline{o\iota\sigma\iota}$ et $\overline{\eta\sigma\iota}$. De atticis terminationibus $\overline{o\iota\sigma\iota}$, $\overline{o\iota\varsigma}$, $\overline{\alpha\sigma\iota}$ (ᾳσι), $\overline{\eta\sigma\iota}$ (ῃσι), $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ consulatur Meisterhans[2] p. 94 sq. et 98 sq.

αἰσιμνάτας (cf. Τινδαριδᾶν) et cognata vocabula pro αἰσυμνήτης propria sunt Megaris eiusque civitatis coloniis, excepta tamen Chersoneso, ubi apparet Υ in προαισυμνῶντες. Vid. Bechtel ad GD 3016, 1. Praeter hunc Megarensem titulum cf. Selinuntium 3045, a. 5, Calchedonicum 3053, 1 αἰσιμνᾶν, 3052 a, 10 (προαι]σιμναθέντα, ib. 13 προαισιμνάσηι, Selymbrianum 3068, 47. — Inscr. Calchedonia 3053, 1: τοίδ' ἔλαχον αἰσιμνᾶν μῆνα Ποτάμιον, ubi secuntur X nomina, unde X menstruos aesymnetas fuisse apparet, pugnat cum tit. 3054, 9, ubi VIII tantum nomina sunt. Quoniam vero forma πολιάτης priorem titulum antiquiorem esse prodit, in quo est πολιήτης, postea numerum imminutum esse discimus. Apud Callactianos GD 3088, 35 eodem menstruo munere fungebantur πρόβουλοι. — Teste Paus. VII 21, 6 in Achaia colebatur Bacchus αἰσυμνάτας.

αἰσ<ιμω>μάτων· δαπανημάτων. H. Gl. ionica = ἀναισιμωμάτων. Corr. Dind.

Αἰσίοδος. Vid. αἱμισέων.

αἶσμα pro ἄϊσμα, excidium. Anthol. app. Par. Did. III 181, 1.

ἄ(Ϝ)ισος = ἄνισος Pindarus I. VII 43.

ἀ(Ϝ)ιστοῦν verbum ion., ep., trag. = ἀφανίζειν. In prosa Plato Prot. 321 A et ἀΐστωρ Legg. VIII 845 A.

αἰταρτητόν· Vid. αἰθερτητόν.

ἀἶτας Thessalice = ὁ ἐρώμενος, τὰ παιδικά. Theocr. XII 12 sq. φαῖθ', ὃ μὲν ἴσπνιλος φαίη χ' ὡμυκλαϊάζων, | τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν. — Vocativum ἄιτα habet Alcaeus 41, 2. Descendit ab ἀΐειν, non ab ἄημι, ut putabat grammaticus *EM* 43, 31: ὁ εἰσπνέων τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ ὅθεν καὶ εἰσπνήλας (sic) καλοῦσι ἐρῶντας παρὰ Λάκωσιν. Cf. Callimachi fr. 169 Ern. — Cretenses amatores φιλήτορας appellabant, amasios κλειτούς, q. v.

αἰτεῖν, poscere testimonium. PL p. 241, n. 20 (aet. Byz.), l. 43 μαρτυρῶ—αἰτηθεὶς κτέ., ut n. 21, l. 28. Cf. ἐρωτᾶν.

αἰτεόμενος = αἰτούμενος. Theocr. XIV 63. Cf. *ET* = *EO*.

αἰτήμεθα aeolice = αἰτούμεθα Theocr. XXVIII 5; **αἴτημι** = αἰτῶ Pind. ap. Athen. V 191 F. Vid. *MI*.

αἰτιάμενος aeolice = αἰτιώμενος Alcaei fr. 50, 5. Vid. *MI*.

αἰτνίζειν verbum Siculum? Vid. BA 375, 14 s. v. Αἰτναῖον πῦρ.

αἰφνηδίς. Vid. δις.

αἴχερον: ἐν τῶ αἰχέρω ἀμπέλων ἡμιμ[όριον] inscr. Mytilenaea ap. Hoffm. n. 90. Cf. Meister „Studia Nicolaitana" p. 3 sq.

αἶχμα (vulgo αἰχμή)· λόγχη. Αἰολέων *BA* 1095.

αἰχμοφόρος = δορυφόρος Her. I 103, 215. VII 40. 41. 55. 103.

αἶψα· ταχέως. Θεσσαλῶν *BA* 1095. Sappho I 13.

ἀΐων aeolice et dorice = ἠϊών, ἠών. Sappho fr. 30, Pind. I. I 33, Theocr. XV 133, al., An. Ox. II 446.

αἰών ep., ion., trag., lyr. = βίος.

αἰωνο-κολο-κρατεῖν pap. mag. Parthey I, 201.

αἰωνοκορεῖον ἀτάσθαλον inferi vocantur in amuleto Cretensi, Kaib. ep. 1140.

αἰων-όφθαλμος pap. mag. in museo Brit. XLVI 479.

αἰώρα· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν οἱ μὲν ἐπὶ τῇ Μαλίᾳ Τυρρηνοῦ θυγατρί φασι, οἱ δὲ ἐπὶ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγ(ίσθου), οἱ δὲ ἐπὶ Ἠριγένῃ Ἀλήτιδι τῇ Ἰκαρίου. H.

ἀκᾷ, placide, Pindar. P. IV 156. Cf. Hes. ἀκαλά· ἄψοφα. ἥσυχα, Hom. ἀκαλαρρείτης, ἀκέων, ἄκην. Pindaro ἀκασκᾶ (sic) tribuit Eustathius, quod Bergk pro ἀκᾷ reponi iubebat. Sed ἄκασκα προβῶντες dixit Cratinus sec. *BA* 871. Cf. Aelius Dionys. ap. Eust. ad Il. p. 668, 29. — Inde ἀκασκαῖον ἄγαλμα πλούτου Aesch. Ag. 721.

Ἀκαδήμεια. De diphthongo in hoc voc. vid. Meisterh.[2] 32, 39.

ἀκαθόν· ἀγαθόν. H. Creticum ducit Schmidt. Causam non perspicio.

ἄκαινα· — μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν εὕρεμα ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγῶν εὑρημένη. Schol. Apoll. Rh. III 1323. Cf. Hes. s. v. Hoffm. II 223. Plura vid. in Thesauro I p. 1186.

ἀκαιρί (ms. ακαρι) = ἀκαίρως PK II 162 μὴ παρενοχλεῖτε ἀκαιρί.

ἀκακαλλίς· ἄνθος ναρκίσσου. Κρῆτες. H. Eumachus ap. Athen. XV 681 B. Infra κακαλίς· νάρκισσος. H.

ἀκάμαλα· τὴν κάμηλον. H. Conieci: ἁ καμάλ<α>· Λα<κωνες> τὴν κάμηλον.

ἀκαμαντορόας Ἀλφειός. Bacchyl. V 180.

ἀκάμπιον genus certaminis. *CIA* II 444—446. 966. 968—970. 1306. Hes. ἄκαμπτοι δρόμοι (ex Hippocr. I p. 668 Kühn pro ἀκαμπτόδρομοι)· οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, κάμπειοι δὲ οἷς ἀπεδέδεικτο καμπή, ἣν περιέθεον. Cf. Schol. Ar. Pac. 170. Zenob. IV 41. — Hinc mors ἄκαμπτος τρίβος dicitur in Kaib. ep. 198, 4, saec. a. C. II: ἄωρος εἰς ἄκαμπτον <ᾠχόμην> τρίβον. — Cf. Thesaurus I p. 1148.

ἄκανθα, non ἀκάνθη, atticum. Meisterh.[3] 93; ionicum ἀκάνθη.

ἀκανθέας δύο ζωφυτούσας PK II 162, 2.

ἄκανθος = ἄκανθα, ornamentum architectonicum. *IE* 241.

ἀκαπηλεύτως, sincere. Theoph. Sim. Hist. III 16, 6 p. 144, 6. ed. de Boor. Frequens est adiectivum.

ἄκαρα· τὰ σκέλη. Κρῆτες. H. *EM* 45, 16. Vix graecae originis.

[ἀκάρ]διος. Vid. λιθῶσαι.

ἀκαρής. Philodem. de rhet. p. 305, 8 ed. Sudh. παρ' ἀκαρῆ, paene, ut [Plat] Axioch. 366 c.

ἀκαταβολεῖν, non solvere debitum. Delph. GD 1804: κατενεγκάτω δὲ Ἀφροδισία τὸν ἔρανον τὸν Βρομίου, οὗ ἐγγυεύει Ἰατάδας (manumissor) μὴ ἀκαταβολέουσα μηδὲ καταβλάπτουσα Ἰατάδαν. Vid. λιποτελεῖν.

ἀκαταγνώστως *PO* 140, 5 (a. 550): ἀμέμπτως καὶ ἀόκνως καὶ ἀκαταγνώστως = ἀνεπιλήπτως. Cf. ἀκαταφρονήτως.

ἀκαταπόνατος. Philolaus ap. Stob. Ecl. Ph. X 20, 2. Vid. πονᾶν.

ἀκατάφθορος, salvus, sospes: ἀκαταφθόρους πάντας τοὺς ἐν τῆι χώραι διατηρήσας ἐν εἰρήνηι. Inscr. Letae, oppidi Macedoniae, a. 118 a. C. ap. Dittenb.[2] 318, 33. Contra ἄφθορος et ἀδιάφθορος incorruptus (pretio) significare solent.

ἀκαταφρονήτως PK 108, 4, 14 (a. 595) ἐπιτελέσωμεν τὰ — ἔργα πάντα ἀκαταγνώστως καὶ ἀκαταφρονήτως.

ἀκαταχρήματιστος, non obaeratus. PK. II 360, 10, saec. p. C. II (?). Vid. ἀνεξαλλοτρίωτος.

ἄκατος. De lintris partibus in mysteriis Eleusiniis disputat Foucart, Recherches sur l'origine et la nature des mystères d'Eleusis, Paris. 1895, p. 36. Vid. Dragoumes *EA* 1895 p. 61 (not.) ad magnae inscriptionis Eleusiniae verba ἧι τὴν ἄκατον καθεῖλκον. Cf. Skias *EA* 1899, p. 190, ubi ea vox recurrit in tit. Eleusinio 10, 11.

ἀκεκαλλίδα, aqua calida (?). Pap. mag. V Leid. 13, 7. Vid. Leemans.

ἀκέλεσμνον (imo ἀθέλυμνον)· οὐ βεβηκὸς ἀσφαλῶς· οἱ δὲ τὸν σκληρὸν σίδηρον. H. Cf. θέλυμνον = θεμέλιον, προθέλυμνος, τετραθέλυμνος. Empedocles 73 et 139 θέλυμνα vocavit elementa.

ἀκέλλεα(ν)· ἐκλεῦσαν. οἱ Ταραντῖνοι. H. Aut sic lege aut ἀκέλλεα· ἐκλεῦσαι. Infra Hes. ἀποκέλλερεν (= -σεν Elei)· ἀπέκλεισεν et corrupte ἐκκελλήρικεν· ἐκκέκληκεν, Kaibelio eadem stirps, unde κέλλειν,

ὀκέλλειν (cellere, celer) ducta sint, subesse videtur. Ignorantiam meam fateri malo.

ἀκέρσιλα· μυρσίνη. *Σικελοί.* H.

ἀκέσιος, Apollinis cognomen in Elide. Paus. VI 24, 6.

ἄκεσις (i. e. ἐπισκευή) θυρᾶν *IE* 241. 276. 297. Similiter passim in titulis architectonicis verbum ἀκεῖσθαι pro ἐπισκευάζειν usurpatur. Bourquet ad inscr. Delph. *BCH* 1866, p. 209 eodem sensu reperiri docet ἴασις in inscr. inedita.

ἀκεσώδυνος. Kaib. ep. 1026, 8: σῶζε, μάκαρ Παιών, ἀκεσώδυν[ε].

ἀκεύειν. Cret. et Cypr. = αἰσθάνεσθαι, τηρεῖν LG. II 17 ἀκεύοντας καδεστᾶ. Cf. Hes. ἀ κ ε ύ ε ι· τηρεῖ. Crusius cft. κοεῖν, κοννεῖν, ἀκούειν. Hinc fortasse Pindaro *N.* II 14 reddi oportet ἄ κ ε υ σ ε ν, i. e. ᾔσθετο pro ἄκουσεν. Vid. s. v. ἀ ΐ ο ι σ α.

ἀκηδία pro ἀηδία Macedones dixisse refert perperam *EM* 45, 35, recte pro ῥᾳθυμία EG 25, 34.

ἀκήκοοκα = ἀκήκοα Herond. V 49. Similiter ex ἀ γ ή γ ο χ α dissimilatione natum est ἀγήοχα. Laconum est **ἄκοοκα** ap. Plut. Lys. 20 et Agesil. 21; ἠ κ ο υ κ έ ν α ι legitur in *PO* II 237, col. VII, 28.

ἀκήμων· ἐκκεχυμένος. H. Vix tamen aliud significare potuit quam ἡσύχιος. Cf. ἀ κ ὴ ν ἧ γ ε ς et ἀ κ ή ν ι ο ν apud Hesychium.

ἀκιδοῦν verbum ignotum, unde gl. Photii ἠ κ ι δ ω μ έ ν ο ς· ἀκίδας ἔχων.

ἀκιδρ-ωπάζω· ἀμβλυωπῶ. H. = ἀκιδν-ωπάζω. Cf. κυδνός = κυδρός.

ἀκίνητος ὑπόστασις = φανερὰ οὐσία, sermone Aegyptio. Cf. α ὐ τ ο-κ ί ν η τ ο ς.

ἀκινοκράτωρ pap. mag. Parthey I, 200.

ἄκιρος (ex ἄκιδρος?)· ἀσθενής. H. Aeolice. Vid. Hoffm. II 238 et cf. Theocr. XXVIII 15.

ἄκκαθεν· ἄνωθεν (pro ἄναλθεν Schmidt). H. Assimilatione et syncope natum ex ἀνέκαθεν.

ἀκκαῖον· εὐκαταφρόνητον. H. Cf. ἀκκίζεσθαι.

Accentus. De accentu dorico vid. Ahrensium II § 8, de aeolico 1 § 3.

ἀκκόρ· ἀσκός. *Λάκωνες.* H. Assimilatione et rhotacismo.

Accusativi plur. I decl. terminationes doricae $\overline{\alpha\nu\varsigma}$, $\overline{\alpha\varsigma}$, $\breve{\alpha}\varsigma$. Vid. Ahrens II 224, aeolica $\overline{\alpha\iota\varsigma}$, thessalica ἄνς. Vid. Hoffm. II 540. — II decl. doricae $\overline{o\nu\varsigma}$, $\overline{o\upsilon\varsigma}$, $\overline{\omega\varsigma}$, $\overline{o\varsigma}$. Ahrens II 227 sq.; aeolicae $\overline{o\iota\varsigma}$, thessalicae $\breve{o}\varsigma$, quae terminatio reperitur etiam apud Arcades, Cretenses, Theraeos, Coos, Cyrenaeos (cf. Kühner — Bl. II 1, p. 168, 2.). Hoffm. II 536. — Acc. plur. III decl. terminationis $\overline{\epsilon\varsigma}$ (ερ) pro $\overline{\alpha\varsigma}$ exempla praebent tituli Achaeorum, Eleorum, Delphorum, Phthiorum, al.: GD 1615, 4 δαμοσιοφύλακες, 12 ἐλάσσονες, 1612, 8—10: τούσδε — συμπολεμήσαντες — συνδιασώισαντες, 1172 πλείονερ et χάριτερ, 1488 (= *IA* 319, 6) δεκατέτορες, 1448 στατῆρες. Propria fuisse videtur haec terminatio radicibus in consonantem exeuntibus. Multa alia exempla collegit Kumanides in „Λέξεις ἀθησαύριστοι" s. v.

χάριτερ e Macedonia, Sicilia, Italia, Rhodo etc. Cf. Hoffm. II p. 551. Sed tit. Rhod. Rev. Arch. 1864 II p. 462 exhibet ταῦτες et ἄλλες, quas formas Kum. diflexas putat ad analogiam III decl. Dittenb.[2] 633 (inscr. Att. imperatoriae) not. 18 scribit „Soloecus nominativi in ες pro accusativo usus cum antea regionum quarundam, imprimis Achaiae, proprius fuisset, imperatorum aetate ubique in titulis hominum indoctorum frequenter invenitur." Cf. ibidem 653, not. 69. — Leges Gortyniae habent tertiae decl. accusativos pl. in ανς, ut στατῆρανς, factas ad analogiam decl. primae. — De acc. sing. in *HN* 3 decl. apud Aeoles vid. Hoffm. II 548.

ἄκλαδας· ἀμπέλους ἀκλαδεύτους. *Αἰολεῖς*. H.

ἀκλήιδας· ἄζυγας. H. Gl. ionica aut attica.

ἀκληρώχητος in marmore Oxon. p. 16 dorice = ἀκληρούχητος, quod legitur in Smyrnae decreto. Vid. Thesaurum I p. 1215.

ἄκμα· νηστεία, ἔνδεια. (*Αἰολεῖς*. Cf. *EM* 49, 40). H., unde ἄκμηνος ap. Homerum et Hesiodum.

ἀκμαίων λέσχη a Chalcidensibus vocabatur ὁ περὶ τὸ πυρσόφιον (πυρσοφόριον?) τόπος. Causam nominis e fabula de Nauplio repetit Plut. Qu. Gr. 33. Vid. λέσχη.

ἄκμαος aeolicum = ἀκμαῖος. Gramm. Meermann. p. 661. Cf. δίκαος.

ἄκμονα· ἀλετρίβανον. *Κύπριοι*. H.

ἀκόαι. In recenti Epidauri inscr. ap. Dittenb.[2] 804, 10 legitur: πρὸς ταῖς ἀκόαις ἐν βαλανείωι προστρίβεσθαι κτἑ., ubi Wilamowitz Latinum aquas intellegit, aquaeductum ab Antonino Pio aedificatum (Paus. II 27, 2) designari putans. Dubitat Dittenberger scribens „loco alicui delubri Epidaurii propter fabulam de nescio quibus vocibus divinis auditis proprium nomen Ἀκοαί fuisse videtur." Quod sane probabilius.

ἀκοαστῆρες (auditores)· ἀρχή τις παρὰ Μεταποντίοις. H. Cf. verbum Hom. ἀκουάζεσθαι. Fortasse iudices quidam intellegendi.

ἀκοιλάντως, plene, integre (ita ut nihil desit). PPW p. 43. App. 144, 9. Cf. App. 127, 3. 392 (p. 50), 12. PB 303, 21. 606, 13.

ἄκολος = ἔνθεσις Boeoticum sec. Strattidem com. II 781 Mein.

ἀκολ(λ)ύβιστον ἀργύριον. Inscr. Tenia CIG 2034. Vid. κόλλυβος in lexicis.

ἀκολουθεῖν c. dat., pertinere ad. IGSI, 352 passim in Halaesae titulo. Cf. ἕπεσθαι.

ἀκοντεί. Vid. Meisterh.[2] 115.

ἀκόντιον (= ἀκάνθιον)· — ῥάχιν. *Αἰολεῖς καὶ στρατεύματος μέρος Ἀγριανῶν Μακεδόνες*. H. Cf. Hoffm. II 228.

ἀκοντισία = ἀκόντισις sive ἀκοντισμός. Inscr. saec. a. C. II Trallibus reperta in Mitth. 1888, 410, BCH VI 343 = Michel 906.

ἀκοράζεσθαι· ἀκροᾶσθαι. Metathesi, si (quod dubito) sana lectio, pro ἀκροάζεσθαι. Epicharmi fr. 75, 8 ἀκροαζόμενα.

ἀκοραίτως· (vulg. -αιτῶς). Tit. metr. Cypri Hoffm. 144, qui collatis gl. Cypriis ἐπίκορον, κακκεῖραι, κακκυρῶς (q. v.) explicat unverstümmelt. Cf. Hoffm. II 421 extr.

ἀκορβ(= Ϝ)αί laconice, ἄκορραι aeolice = ἄκανθαι. Vid. Hes. s. vv. ἄκορραι et ἀκωρίαι.

ἀκοσμία in Creta dicebatur quae Athenis ἀναρχία. Vid. κόσμος.

ἀκοστή (imo — τά)· κριθὴ παρὰ Κυπρίοις. H. Cf. Hom. Z 506 ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, ubi schol.: κυρίως δὲ αἱ πᾶσαι τροφαὶ ἀκοσταὶ καλοῦνται παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς καὶ Νίκανδρος. Utraque traditio vera esse potest.

ἀκόστιλα· ἐλάχιστα. H. In formula negativa, ut arbitror, οὐδ' ἀκόστιλα, ut οὐδ' ἀχνή, οὐδὲ στριβιλικίγξ, aliisque multis.

ἀκούειν. Vid. ἀκήκουκα, ἄκουκα. — Cf. ἀκεύειν.

ἄκουκα. Vid. ἀκήκουκα.

ἄκουρο = ἄκυροι. Boeot. GD 488, 88. Vid. OY et Y.

ἀκούσαντεν = ἀκούσαντες Cret. BCH VI 35. Del. 132, 7. Cf. ἐγγράφοντεν, ἐπελθίοντεν et vid. EN

ἀκούσιος = ἀκούσιος, ex ἀϝεκούσιος. Meisterh.[2] 66.

ἄκραβος pseudodorice = ἄκρηβος. Theocr. VIII 93. Vid. ἅβα.

ἀκραῖος Iovis cognomen apud Magnetes ad sin. Pagasaeum. Dittenb.[2] 790, 71. Vid. ἀκραία, s. v. ἀκρέα.

ἀκραμόλα. Vid. χραδαμύλα.

ἀκρασίη. Ignoti poetae lyrici fr. vs. 9. (vid. s. v. ἄρτοι): κροτέοι δ' ὀδόντας, ὡς [κύ]ων ἐπὶ στόμα | κείμενος ἀκρασίηι (cum scholio ἀκ[ρα]τῆς [ὤν] | ἄκρον παρὰ ῥηγμῖνα κυμάτω[ν δ]μοῦ.

ἀκρατίζεσθαι. Sophron fr. 34 (Ahr.) ἀεὶ δὲ πρὼ φύλλοις ῥάμνου ἀκρατιζόμεθα. Vid. lexica.

ἀκράχλοον certa Heckeri emendatio pro ἀκράχολον Theocr. XXIV 60.

ἀκρέα· παῖς θήλεια. Μακεδόνες. Ἀκρία ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη. H. Rectius Ἀκραία EM 52, 17. Cf. ἀκραῖος.

ἄκρεα, τὰ = ἀκραῖα, extremitates (corporis), permira et suspecta lectio passim obvia apud Hippocratem et seriores medicos. Vid. Thesaur. I p. 1289 sq.

ἀκρεσπέριος = ἀκρέσπερος. Anth. Gr. Did. vol. III p. 592, II n. 242 b, vs. 6 ἀστὴρ γὰρ γενόμην θεῖος ἀκρεσπέριος.

ἀκρητοπώτης, iuxta ἀκρητοπότης, ἀκρητοποσίη, γαλακτοπότης, Her. VI 84. Cf. infra ὑδροπώτης et αἱματοπώτης ap. Aristophanem.

Ἀκρηφιεῖες boeotice = Ἀκραιφιῆς. Michel IV 1110. 1111.

ἀκριᾶν (= ἀχριᾶν) significat γειτνιᾶν apud Cretenses, ductum ab ἄχριος, quod factum ex ἄχρις, ut λέχριος ex λέχρις. Inscr. Gortynia in Mus. Ital. II p. 593 sqq. B II (cf. EA 1890, 187): ἆι ἀκριᾶι ἀτέρα γᾶ πορτὶ τὰ μολιόμενα (= τὰ ἀμφισβητούμενα).

ἄκριθος, non mixtus hordeo, purus. PO 101, 7. 37: πυρὸν— ἄκριθον, ubi vid. editores.

ἀκριhία = ἀκρισία Cypr. Cf. ἰν ἀκριῖαν· εἰς ἀκρισίαν. H.

ἀκρινόμος· ὕλης ἐπιμελητὴς παρὰ Λακεδαιμονίοις. H.

ἀκρίς. Vid. βραῦκος et τετραπτερυλλίς.

ἀκριτοβάται· ἀρχή τις παρὰ Ἐφεσίοις <ἐπιμελουμένη τῶν?> τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν. H. Obscura nominis origo.

ἀκριτόφυλος. Aegypti inscr. metr. BCH XX p. 463, 18 κλωστήρων ἀκριτόφυλα γένη. Verba obscura, quibus Parcae significari videntur. Cf. ἀκριτόφυλλος.

ἀκροάσει παρατυγχάνειν formula de ephebis atticis. CIA II 466—468. 478 b. Cf. 479—482.

ἀκρογείσιον. CIA II 167. Vid. γεῖσα.

ἀκρόδρυον· πλῆρες μέτρον παρὰ Ταραντίνοις. H.

ἀκροθάλυπτα· ἀκρόκαυστα. H. Cf. θαλύπτεσθαι· φλέγεσθαι. H. Vid. s. v. θαλυσσάμενος.

ἀκρόθις, ἁ = τὸ ἀκροθίνιον. Inscr. Delph. saec. a. C. V, Dittenb.[2] 438, 210 sq. τὠπόλλωνι τὰν ἀκρόθινα, ut habent optimi codd. Pind. O. II 4 ἀκρόθινα πολέμου et X 57, sed ἀκροθινίων N. VII 46 et inscr. Att. a. 489 a. C. ap. Michel 1170: Ἀθεναῖοι τ[õ]ι. Ἀπόλλον[ι ἀπὸ Μέδ]ον ἀκ]ροθ]ίνια τε̃ς Μαραθ[õ]νι μ[άχες].

ἀκρόκομος. Poetae lyrici (Hipponactis sec. Blass.) fragmentum in Sitzungsb. d. Berl. Acad. 1899, 859, vs. 4 homerice dicit Θρήικες ἀκρόκομοι. Vid. s. v. ἄρτος.

ἀκρομανής Her. V 42 utrum subfuriosus an prorsus furiosus significet ancipitis est iudicii.

ἀκρομέλας, nigerrimus. Pap. mag. Par. 2391, 802.

ἀκρονιφῆ τόνδε πάγον Parnassum vocat paean Delph. BCH 1894, 574, vs. 3.

ἀκροπόληι = ἀκροπόλει. Inscr. Att. ap. Dittenb.[2] 49, 8; 92, 17.

ἀκροπουδίς. Vid. δις. Forma male sana.

ἄκρος = ἄκρος. Corcyr. GD 3224, 8 καθ' ἄκρον. Sic TH I 65 ἀκροσκιρίαις et I 71 ἀκροσκιριᾶν, de quibus vid. s. v. σκῖρος. — Ἄκρον τοῦ ἔαρος, veris initio. IRB 185, 29. 38, Chersonesi decr. saec. a. C. III vel II. Cf. Soph. Ai. 278; Pind. P. XI 10 sq.

ἀκροσκιρίαι. Vid. ἄκρος.

ἀκροσφύρια, calcei muliebres ap. Herondam VII 60. Pollux et Hes. habent ἀκρόσφυρα.

ἀκροτομεῖν = ἀποτέμνειν τὰ ἄκρα, ἀκρωτηριάζειν. Theophyl. Sim. Hist. IV 1, 5.

ἀκρουνοί· ὅροι ὑπὸ Μακεδόνων. H. ἄκρουροι coni. Fix in Thesauro. Cf. ἄντορος et μέσσοροι in TH.

ἀκροχηριστάς, cognomen pancratiastae cuiusdam Sicyonii, de quo Paus. VI 4, 1 ἐπίκλησις δὲ ἦν (Sostrato) ἀκροχερσίτης (sic) αὐτῷ· λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶνχειρῶν ἔκλα κτἑ. Sed ἀκροχερσίτης forma est nihili. Ipse Paus. scripsit ἀκροχειριστής.

ἀκρώρεια figurate, v. c. τύχης, fastigium, passim Theophyl. Simoc. Hist. Vid. Boorii Indicem graecitatis.

ἀκρωτήρια, ornamenta architectonica templorum fastigiis imposita in tit. IA 348 = GD 4637, *Παιόνιος—Μενδαῖος—τἀκροτέρια ποιδν ἐπὶ τὸν ναόν*, coll. Paus. V 10, 4, explicat Roehl. Cf. inscr. Att. Delphis BCH XX p. 615 = Michel 1116: *Ἀθεναῖοι ἀνέθεσαν τὲν στοὰν καὶ τὰ hόπλα καὶ τἀκροτέρια hελόντες τδν πο[λεμί]ον*, saec. a. C. VI.

ἄκτα, acta: ἀπὸ ἄκτων βουλῆς. Tyri tit. IGSI, 830.

'Ακταία, dea inferna. Pap. Mimaut. 31. Cf. devotionis carmen Carthaginiense in Mus. Rhen. 1900, p. 250.

Ἄκτια, ludi Actiaci, passim in titulis commemorantur, maiores v. c. Dittenb.[2] 677, 5.

ἀκτ[ε]ῖνος· ὁδηγός. Συρακούσιοι. H. Mox idem ἀκτίς·—παρὰ—Συρακουσίοις ὁδηγὸς ἡ ναῦς. Priore sensu expectatur ἀκτάς = ἀγωγός.

ἀκτεῖνος, ductum ab ἀκτέα, sambucus nigra. Cf. Bacchyl. VIII 33; Hes. s. v.; B. A. 373, 18. Pulchre hoc voc. Headlam reddidit Simonidi A. P. XIII 19, 9 legens: οὐ τ' (pro οὐδ') ἐγένοντο | ἀκτεῖνων τομίδων (s. τομάδων, coll. ἀποτομάδα· σχίζαν καὶ ἀκόντιον πεντάθλου. Poll. III 151, X 64, Hes. s. v. ἀγκύλη) ποτ' ἆθλοι pro ἀκτίνων τ. ποταθμοί. Cf. Schol. Pind. ad Isthm. pr. p. 519 B.

ἀκτίτης λίθος, vulgo dictus Πειραϊκός, ab Ἀκτή paeninsula nomen habet. Dittenb.[2] 587, 17.

activa verba pro mediis apud Pindarum. Vid. O. Schroeder Proll. Pind. II p. 43 (93).

ἀκτωρία· ἀκτὰς ἢ φυλακάς H. An ἀκτ-ωρία· ἀκτῆς ἡ φυλακή (ab ὥρα = ἐπιμέλεια)?

ἀκοθῶν· ἀγρυπνῶν. H. Fortasse est gl. boeotica = ἀκοιτῶν. Num igitur scribendum ἀκυτίων?

ἀκολαίων = ἀκύλων. Oraculum in Anth. App. Par. Did. (III) VI 159 5: καὶ ξύλα καρπὸν ἔχοντα διογνήτων ἀκυλαίων.

ἄκολον recensetur inter donaria in inscr. Eleusinia 9, 61, Mitth. 1894, p. 193. Cf. EA 1888, 42. 1895, p. 62. Ornamentum aliquod videtur. Cf. Hes. s. vv. ἀκυλλόν (ἄκυλον recte *EM* 55, 1) et ἄκυλος et lexica. In *EA* editur: αναθεματα | προς τοι τοιχοι hορμος | χρυσος ακυλον: ΔΠΙ πλαστρα χρυσα | κτέ.

ἄκυκριν· ἀμιγῆ, παρθένιον. H. Cf. ἀκύθηρος.

ἀκόρωσις συγγραφῶν, actio irritos declarandi contractus. Philodemus de rhet. p. 276, 7 ed. Sudh. Cf. Dion. Hal. VIII 21.

ἀκχαλίβας· κράββατος. Λάκωνες.

ἄκων pro ἀέκων ter traditum ap. Herodotum II 120. IV 120. 164, alibi constanter ἀέκων et ἀεκούσιος, ut ἀεκούσιος Hippocr. I 196 ed. Kuhl., ἀέκων Theogn. 371. 467. 471. 1379, ἀεκούσιος 1393; sed ἀκουσίων Democr. Mor. 131 et Nat. (Stob. codd. SMA). Vid. Hoffm. III 322. Cf. ἆθλος.

ΑΛ cretice saepius fit *ΑΥ* ante consonantem. Cf. *αὐκάν, αὐκυόνα, αὖμα, αὖσος, αὐγεῖν.* Vid. infra *ΕΛ* = *ΕΥ.*

ἀλά = ἀλλά in titulis arcadicis 21, 2. 6. 22, 2. 7 saec. a. C. III in Philologo 1900, p. 201 sqq., ubi Hoffman cft. *βόλομαι, Μειλίχιος, φθέραι* et *τᾶλα.*

ἄλα· — οἶνος. Κύπριοι. H.

ἀλαβάρχης sive **ἀραβάρχης** magistratus erat Aegyptius, non τελώνης. Wilcken O. G. I p. 350.

ἀλαβασθῖτις = ἀλαβαστῖτις MFP II 9, 2.

ἀλάβη· λιγνύς, σποδός, καρκίνος (?)· ὑπὸ δὲ Κυπρίων μαρίλη. H. Hinc intelligitur gl. eiusdem *ἄλαβα* (l. ἀλάβα)· μέλαν, ᾧ γράφομεν.

ἄλαδε μύσται· ἡμέρα τις τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων. H. CIA IV 1, 3 = Dittenb.[2] 550 (a. 418/7 a. C.), 34: τõ ὕδατος κρατε̃ν τõ ἐγ Διὸς τὸν μισθοσάμενον, ὁπόσον ἐντὸς ῥεῖ τõ Διονυσίο καὶ τõν πυλõν ἔ *ι ἄλαδε ἐχσελαύνοσιν* οἱ *μύσται* καὶ ὁπόσον ἐντὸς τε̃ς οἰκίας τε̃ς δεμοσίας καὶ τõν πυλõν αἲ ἐπὶ τὸ Ἰσθμονίκο βαλανεῖον ἐκφέροσι. Cf. Dittenb. 650, 20: ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ *τῆς ἄλαδε ἐλάσεως καὶ τῆς Ἐλευσῖνι τοῦ Ἰαόκχου* (sic) *ὑποδοχῆς* et Polyaen. III 11, 2.

ἀλάθεα aeolice = ἀλήθεια. Alc. οἶνος καὶ ἀλάθεα. Cf. Theocr. XXIX 1. 2.

ἀλαθής dorice et aeolice = ἀληθής.

ἀλαζονεύεσθει· ψεύδεσθαι ἢ <ἀπ>αισχύνεσθαι. Ταραντῖνοι H.; afferens *ἄλαζα·* αἰσχρά, correxit Rhunkenius.

ἀλαζών· ὁ ἀλώμενος (?). οὕτως Ἀλκαῖος. BA 374, 20.

ἀλαιθερές· χλιαρόν, ἡλιοθερής. H. Cf. ἀλέα et εἰληθερής (-εῖν).

ἀλακάτα dorice et aeolice = ἠλακάτη. Theocr. XXVIII, 1. — χρυσαλάκατος apud Pindarum et tragicos.

ἀλακῶσαι· ἀθροῖσαι et *ἀλακῶσαι* (l. ἀλάκωται)· συνάγεται H. Gl. doricae videntur cohaerentes fortasse cum adi. ἀλής et cum spiritu aspero scribendae. Cf. *συναλιάζειν.*

ἀλάλαγξ (ἀλαλάγξ?)· ἡ πλάνη (sc. τῶν φρενῶν?). H. Cf. *ἀλαλύγξ·* πνιγμός, ἀπορία BA. Cf. ἀλᾶσθαι et ἀλύειν.

ἀλαλατός Pind. *P.* I 72 = ἀλαλά N. III 60, alibi.

Ἀλαλκομένιος, mensis Boeotorum duodecimus = att. Μαιμακτηριών. Cf. Bisschoff de F. G. A.

ἀ(ϝ)λανέως· ὁλοσχερῶς. Ταραντῖνοι. H. Occurrit in pervetusta inscr. Elea GD 1156, ubi significat ἀσφαλῶς, βεβαίως a verbo ϝλαίνω = ἀλαίνω. Vid. Meister. II p. 24. Cf. infra *ἀλλανής* (= ἀϝλανής)· ἀσφαλής. Λάκωνες. H. et apud eundem *ἀλανές·* ἀληθές.

ἀλαός· τυφλός. Κύπριοι. BA 1095. Voc. homericum.

ἀλάστωρ = κακοῦργος in vulgari sermone aegyptiaco. PL 309, n. 112 (a. 156 a. C.), 4: τοὺς ἀλάστορας τοὺς δηλουμένους ἐκ τῆς φυλακῆς.

ἀλατάς dorice = ἀλητής, v. c. Soph. O. C. 165. Ai. 888. Cf. *ἀλατεία* Aesch. Prom. 900.

ἀλβάριος, a l b a r i u s, IGSI, 2271, tit. Christ.

ἀλγεσίδωρος, amoris epitheton ap. Sapph. fr. 123. Neglexit Pape.
ἄλγος· ὀδύνη. Κυπρίων. BA 1095. Et aliorum.
Ἀλεαία agon Tegeae Minervae Aleae sacer. Paus. VIII 47, 3.
ἄλεαρ· ἀλεωρίαν. H. Imo ἀλεωρήν.
ἀλέει· ἀλήθει. H. Vulgo ἀδικεῖ, sed cf. ἀλείτω· ἀληθέτω. H.
ἀλέϝην in tit. Cyprio Hoffm. 161 (cf. I p. 82): ἀλέϝοντος χόον τάνδ' ἐπέϝασαν. Significare videtur proficisci.
ἄλεια, agon Solis in honorem apud Rhodios: νεικήσαντα ἄλεια ἵπποι IGI. I 58, 19, sed melior forma ἀλίεια bis ibidem n° 73. 74. 75. al. Adde Dittenb.[2] 670, 15 ἀλίεια τὰ μεγάλα (quinquennalia) καὶ τὰ μικρά (annua).
ἀλεῖν· οἰκεῖν. H. Correxi ἀλεύειν· εἴκειν.
Ϝαλεῖοι = Ἠλεῖοι in horum dialecto. Vid. s. v. ϝάρρην. Item in tripode Plataeensi Delphis IA 70 = GD 4406. Cantilena Elea ap. Plut. Mor. p. 909 A: Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἠλείων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσιν βοείῳ ποδὶ παραγενέσθαι πρὸς αὐτάς; Ἔχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος·

'Ἐλθεῖν, ἥρω Διόνυσε, Ϝαλεῖον (pro ἅλιον Cobet) ἐς ναὸν ἁγνὸν σὺν Χαρίτεσσιν ἐς ναὸν τῷ (?) βοέῳ ποδὶ θύων.

Εἶτα δὶς ἐπᾴδουσι „Νάξιε (pro -σιν ἄξιε Cob.) ταῦρε."
ἀλειπ<τ>ήριον· γραφεῖον. Κύπριοι. H. Cf. διφθεράλοιφος· γραμματοδιδάσκαλος παρὰ Κυπρίοις. H.
ἄ-λειπτος = ἀήττητος bis Dio Chrys. 28, 9 et 12 ed. v. Arnim. De athleta IGSI, 737. 1100. 1102. 1104. 1105.
ἄλειφαρ ep., ion. (Herod.) = ἄλειμμα.
ἀλείφειν τὸν δῆμον dicitur gymnasiarcha, qui oleum populo largitur. IC 108, 10 ἀλείψαντά τε πλείοσιν ἡμέραις τὸν δῆμον ἐλαιωνήσαντά τε κτέ. Cf. 110. 111 (τὴν πατρίδα). 107, 18. Ad rem cf. Magnesiae ad Maeandrum tit. Mitth. 1894, p. 20; 12, 4: ἀρξάμενόν τε πρῶτον ἀλείφειν πλείονας τῶν ἐξ ἔθους ἡμερῶν τὴν ἐν προαστείωι πανήγυριν γυμνασιαρχήσαντα ἐνιαυτὸν λαμπρῶς ἀδιαλείπτως θέντα τὸ ἔλαιον (cf. ἐλαιοθετεῖν in titt.) ἡμέρας τε καὶ νύκτας.
ἀλείφιον· ᾧ χρῶνται οἱ ἀλεῖπται. H. — Vid. ἀλίνειν et ἐλαιοθετεῖν.
ἀλεκτόριον (?). Inscr. Cibyratica BCH II 610. (Kum.). Non galli pullus.
ἀλεκτορίς· θρὶξ ἡ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τρεφομένη (fort. στρεφ.). καὶ ὄρνις. H. Herond. VI 99 αἱ ἀλεκτορίδες.
Ἀλεκτρώνα dorice = Ἠλεκτρυώνη, Ialys. IGI, 1. 677. Cf. Hesiod. Scut. 316, ubi metrum requirit Ἠλέκτρωνος et Ἠλεκτρώνης, ut docuit Wilamowitz in Herm. XIV p. 457.
ἀλέκτωρ = ὁμολέκτωρ Bacchyl. XV 8, si recte locum explevit Blass., ut Soph. fr. 767.
ἀλέκτωρ vectigal quoddam in Aegypto. PB 14 II 1. 269. 4. 8. Cf. Wilcken, Gött. gel. Anz. 1895, 2 p. 141 sq.

ἀλέματος, v a n u s. Theocr. XV 4 ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς. Cf. ἠλέος, ἀ λ ί θ ι ο ς. Callimachi fr. 91 ἀ λ ε μ ά τ ω ς.
ἀλεξάνδρεια, ludi Rhodi habiti in honorem Alexandri magni. IGI, I 51 et 57. Alii Tei. Cf. Strabo XIV p. 644.
ἀλεξανδρείανς. Vid. α ἰ γ ι ν ε ί α ν ς. In pap. Aeg. subinde apparet forma Latina Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ε ῖ ν ο ς, v. c. PB 717, 8.
ἀλέξην pro tradito ἀλεξέμεναι iure postulat Ahrens in Laconicis Thuc. V 77.
ἀλεόφρων· παράφρων. H. Gl. dorica aut aeolica. Cf. ἠλεός.
ἀ-λέπαδνον· ἄζευκτον. H. Fort. gl. Aeschylea.
ἀλέπεσσι· στέατι (-σι?). H. Aeolicum. Cf. ἔλπος, ἔλφος et Hoffm. I p. 113.
ἅλες· Ἐπὶ τῶν ἁλῶν, s a l a r(i i s) s o c(i o r u m) s(e r v u s). IGSI, 908.
ἀλετρῆος? Apud Herond. I 74 O. Crusius in papyro legere sibi visus est: χώρει· μῦθον δὲ ἀ λ ε τ ρ ή α ι σ ι κτέ. = ἀλετρίαις, i. e. ἀλέτρισι, coll. πολεμήιος, ταφήιος, si.; sed Blass δὲ γ ρ ή α ι σ ι.
ἀλετρίβανος. Vid. ἄ κ μ ο ν α.
ἄλευρον (?)· τάφος. Κύπριοι. H., sed idem ἄ ρ ι ζ ο ς· τάφος. Κύπριοι.
ἀλευρόπο(ω)λις **στώια** inscr. Mytilenaea GD 373, 12.
ἀλεωρή = att. ἀποστροφή s. καταφυγή. Her. IX 6 extr., epic. et poet.
ἀλεώσσω· ματάζω. — ἀ λ ε ώ σ σ ε ι ν· μωραίνειν· H. Gl. doricae aut aeolicae Cf. ἠ λ ε ό ς.
ἀληδόν· ἀθρόως, ἐξαίφνης. H. Hippocr. II p. 660 K. Cf. ἀ λ ή ς.
ἀληθηίη ion. = ἀλήθεια. Herod. Cf. Schwhi lexicon.
ἀληθίζεσθαι = ἀληθεύειν. Herodotus.
ἀληθινολογεῖν = ἀληθεύειν Philodemus de rhet. p. 286, 5 ed. Sudh. Cf. ἀληθινολογία Poll. II 124.
ἀλήθινον (ἀλήθιον?)· τὸ κοπανιστήριον. Cf. ἀλήθειν = ἀλεῖν.
ἀληθινοπόρφυρος, e g e n u i n a p u r p u r a f a c t u s, PO 114, 7.
ἀληνής· μαινόμενος H. Utrum cum ἀλᾶσθαι cohaeret an cum Ληναί = Βάκχαι?
ἀλής (Hom. ἀελλής s. ἀολλής) et ἀ λ ί ζ ε ι ν (Hom. ἀολλίζειν) ionica = ἀθροῦς, ἀθροίζειν passim apud Herodotum et Hippocratem. Cf. gl. Hes. ex Hippocr. (Galen. 433) ἀ λ έ ω ς· ἀθρόως. — ἀ λ ε ό τ η τ α· ἄθροισιν. — ἀ λ έ ο υ σ ι ν· ἀθροίζουσιν. Vid. ἀ λ ί α et cf. Hoffm. III 320.
ἀλησίας· σπονδάς, ἀνοχάς, ἀπὸ τοῦ μὴ λήζεσθαι H. Ionice.
ἀλήσιον· πᾶν τὸ ἀληλεσμένων. H. Ionice.
ἀλητήρ, saltatio quaedam Sicyone et in Ithaca. Athen. XIV 631 D, qui citat Aristoxenum ἐν πρώτῳ Συγκρίσεων.
ἄλητον· ἄλευρον H. Gl. Ionica. Saepe utuntur Hippocrates et Aretaeus. Cf. Thes.
ἀλήτωρ· ἱερεύς H. Vid. Hoffm. II 328 et infra s. v. λ ε ί τ ο ρ ε ς.
ἄλθα· θεραπεία. H. Cf. ἄλθομαι, ἀλθαίνω. Verba Ionica et **ἄλθος·** φάρμακον *EM* 63, 10. De nomine proprio **Ἄλθα** (?) = Ἀλθαία cf. s. v. σ υ ν ή μ ω ν.

Ἀλθαμενεῖς. Vid. *χιλιαστύς*. — *Ἀλθημένης* habent titt. Ionici. Vid. *μιηφόνος*.

ἀλί· *ἅλατι*. H. Fortasse pertinet ad Ar. Ach. 835.

ἁλία = *ἐκκλησία* passim titt. Corcyraei in frequenti formula *ἔδοξε τᾶι ἁλίαι*. Etiam alibi Dores, ut Anactorii GD 3180, Agrigentini GD 4254, Rhegini 4258, Heracleenses *TH* I 11, 118, II 10, Phint. IGSI 256. 7. 19. Similiter *ἁλίη* Her. I 125. V 29. 79. VII 134. Cf. *ἔσκλητος*. — Eodem sensu

ἁλιαία inscr. Mycenarum saec. a. C. II ineuntis: *ἁλιαίαι ἔδοξε τελείαι τῶν Μυκανέων*.

Ἁλιάδαι. Vid. *Ἁλιασταί*.

Ἁλιαῖος Dreri in Creta mensis. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 385.

ἁλιακτήρ· *τόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σικελοί. Ταραντῖνοι*. H. Kaibel Fr. Com. Gr. I p. 204 „Non tam loci nomen quam simulacri numinis positum in foro, non Iovis liberatoris (schol. Plat. Eryx. p. 392 a) dico statuam maximam, Lysippi opus (Strab. p. 278. Plin. 34, 40), sed herois cuiusdam, quem populus *Ἁλιακτῆρα* nuncupaverit." Fieri sane potest.

ἁλίασμα, conventus. *Βουλᾶς ἁλίασμα* = *βουλῆς ἕδρα* in Phintiae decreto saec. a. C. I. GD 4250 et Agrigenti a. 210 a. C. GD 4254; sed = *δόγμα, ψήφισμα τῆς ἁλίας* in Rhegii decreto GD 4258, 5.

ἁλιασταί arcadice = *ἡλιασταί*. Tegeae tit. GD 1222, 23 sq.

Ἁλιασταί et *Ἁλιάδαι* Rhodi. Vid. *Ἀθαναϊσταί*.

ἀλίβατος dorice = *ἠλίβατος* Pindar. O. VI 69. Eur. Suppl. 80.

ἀλιβδόειν· *τὸ καταβαίνειν (καταδύνειν?) εἰς θάλασσαν — παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ βδύειν* (Fick comparavit buo in imbuo) *Αἰολικῶς πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς σίδη, σίβδη* (cod. *σίδειν, σίβδειν*). EG. 35, 30. Cf. Hes. *ἀλιβδύει· ἀφανίζει*. — *ἀλιβδῦσαι· ἀφανίσαι*.

ἁλιεῖα, Solis festum Rhodi. Vid. *ἁλεῖα*.

ἄλιζα· *ἡ λευκὴ τῶν δένδρων. Μακεδόνες*. H.

ἀλίζειν. Vid. *ἀλής*.

ἁλίη. Vid. *ἁλία*. — **ἀλίη** (?)· *κάπρος. Μακεδόνες*. H.

ἀλιῆα *γέροντα* pro *ἅλιον* in recenti inscr. Phrygiae Mitth. 1894, 313.

ἀλίθιος dorice = *ἠλίθιος* Pindar. P. VII 12. Cf. Theocr. XVI 9, al. et adv. *ἀλιθίως* Theocr. X 40. Tituli arcadici in Philologo a. 1901, p. 201 sq. saec. a. C. III non inferiores 21, 7 et 9 et 22, 7.

ἅλιjος *γέρων* Arg. GD 3216. Cf. *ἀνδριjῶνα, διjά*, similia.

ἁλιεός. Vid. *ἰχθύωνερ*.

ἁλική, salis vectigal in Aegypto. *MFP* II, I 37 [14] 3, alibi. Cf. O. G. 305—316. 1227. 1337. 1340. 1492—1494. 1624 (med. saec. a. C. III). Vid. Wilcken O. G. I p. 141—144.

ἀλίκη, alica in nova decreti Diocletiani versione *EA* 1899, p. 150, 27.

Ἁλικαρόων· *ὁ Ποσειδῶν. Σώφρων*. H.

ἆλιν (?)· ἠλίθιον, μάταιον, κενόν, ἐλαφρόν H. Ambigo legamne **ἆλιον** Homerice an dorice **ἁλον** = hom. ἠλόν (O 128 φρένος ἠλέ) = aeol. ἄλλον. Cf. Sappho fr. 110 ἄλλαν, μὴ κατ' ἀμμετέραν φρένα. Apud eandem Bergk 2, 16 τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύην | φαίνομαι <ἄλλα> supplevit, sed sententia vix apta et suspectus hiatus. Nuper Paton proposuit φαίνομ', Ἀγαλλί, non male, modo scribatur aeolice Ἄγαλλι.

ἀλιναιέται (δελφῖνες) Bacchyl. XVI 97 Bl.

ἀλινδεῖσθαι, volutari, sensu obscoeno Herond. V 30, ubi Crusius cft. fr. lyr. adesp. III p. 696 Bgk. et Aristaen. III 11, 71 Herch.

ἀλίνειν· ἀλείφειν. H. Cyprium est ἰναλίνην = εἰσαλείφειν, i. e. ἐγγράφειν. Edalii tit. Hoffm. 135 *B* 27: τὰ Ϝέπιja τάδε ἰναλαλισμένα. Cf. linere et ἄλινσις, ἐπαλῖναι, καταλίνειν.

ἀλιννόν (?)· ἀμυδρόν. Κρῆτες. H. Bruno ἄλινον, quod non est clarius.

ἄλινσις = ἄλειψις Epidauri *IE* 241, 39 „Enduit mince de stuc ou de couleur quelconque (κονίασις)" Kabbadias, p. 87.

ἄλιξ, ἀλικία, ἀλίκος, ἀλικιώτας, συνομάλικες dorica vel aeolica apud Pindarum, Bacchylidem, Theocritum, alios. Cf. ταλικός, ὁμάλικος.

ἄλιος. Vid. ἀέλιος et ἆλιν.

Ἀλιοτρόπιος, mensis Epidamni et Apolloniae Illyricae. Dittenb.[2] 259, 2 cum nota.

ἄλιππα· ἄλειμμα. Αἰολικῶς. *EM* 64, 40.

Ἆλις = Ἦλις. Pind. O. I 80. IX 7. X 33. Cf. Ϝαλεῖοι.

Ϝαλίσκηται. Thessal. inscr. Hoffm. 5, 5.

ἀλιστία (?)· ἀναπέπληστai. H. Lemma fortasse corruptum est ex ἀ<μπέπ>ληστai.

ἀλιτάς = θαλάσσιος. Epicharmi fr. 24, 2 (Ahr.). κάλλίστους ἀλιτᾶν — σπάρους.

ἀλιτούργητος = ἀλητ. tit. in agro Mytilenaeo GD 484, 2 sq.

ἀλιτραί· οἱ ἄδικα δικάζοντες. H. Fortasse ἀλιτρ<οδίκ>αι.

ἀλιφθερῶσαι· ἀφανίσαι, ἀτοπίσαι. H. Sophronis fr. 65 (Ahr.): ἐνεχυρασθεὶς ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.

ἀλιφιλεῖς· πτωχοί. H. Imo ἀλιφειδεῖς, comica gl., qui vel sali parcunt.

ἀλκάεις Pind. O. IX 72. P. V 71, utrobique cum synizesi = ἄλκιμος.

Ἄλκαος. Vid. -αος.

ἀλκεσίππεια, festum Delphicum. W. F. inscr. ined. de Delphi 436, 5. Vid. ἀττάλεια.

ἀλκή, ἄλκιμος etc. ionica et poetica. Abstinet prosa vere Attica.

ἀλκή, forte facinus. Bacchyl. X 126. Bl. μυρίας ἀλκὰς Ἀχαιῶν.

ἀλκιμόβριθος. Pap. mag. Par. 2391, l. 1364.

Ἀλκμήνα. Num Ἀλκμάνα Dores dixerint dubitatur. Vide diligentem Schroederi disquisitionem Proll. Pind. II 20 sqq. Formam Ἀλκμήνα

habet Herodianus II 288. Cf. *Ἀλκεύς*, *Ἀλκήν*. *Ἀλκμάν* dorice = *Ἀλκμά(ι)ων*, *Ἀλκμέων*. Vid. *Πορθανίδας*.

ἀλλᾷ = *ἄλλῃ*. Dores passim.

ἀλλάθαρον (?)· *ἁλμυρόν*. *Κρῆτες*. H. Gl. vix sana.

ἀλλαγή. Quid sit in Aegypto *χαλκοῦ οὗ ἀλλαγή* = *χαλκοῦ εἰς ἀργύριον* explicat Wilcken O. G. II p. 710 sqq.

ἀλλαθεάς, G. *ἄδος*, caerimonia funebris Delphica. GD 1731 *ἐπεί κα ἀποθάνηι, θαψάτω Κίντος καὶ τὰς ἀλλαθεάδας ποιησάτω, καθὼς νομίζεται*. Cf. 1775; 29. 1796, 5. Ab. *ἀ-λαθ-ής* ductum putatur. Cf. *μνημόσυνα*. Sed unde duplex *Λ*?

ἀλλαλλίζειν. Vid. s. v. *αἰκάζει*.

ἀλλάλων cett. dor. et aeol. = *ἀλλήλων*.

ἀλλανής. Vid. *ἀϝλανέως*.

ἄλλει = *ἄλλοθι*. Calchedon. GD 3052, 14: *ἢ ἄλλει καὶ χ' ὀπειοῦν* = *ἢ ἄλλοθι καὶ ὁπουοῦν*. Cf. *ὀπεῖ* et (adv. loc. in) *EI*.

ἄλλες = *ἄλλας*. Vid. Accusativus.

ἀλληγορία. Philodemus de rhet. p. 181 C. XXIII ed Sudh.: *Διαιροῦνται δ' αὐτὴν* (allegoriam) *εἰς εἴδη τρί', αἶν[ιγμα], παροιμίαν, εἰρωνείαν, παραλείποντες μέν, εἰ πάσας ἐκφορεῖν ἐβούλοντο τὰς ἰδιότητας, τόν τε χρεῖ[φ]ον καὶ τὸν ἀστεϊσμόν, παραπέμποντες [δὲ καὶ*..... Veteres Attici allegoriam vocant *ὑπόνοιαν*.

ἀλληλεγγύη, mutua sponsio, passim legitur in papyris Aeg.

ἀλληλομισεῖν, Pap. mag. Mus. Br. XLIII 108 (saec. p. C. IV).

ἄλληλον sing. de collectivis. Vid. Meisterh.[2] 160.

ἀλληλοφιλεῖν. Ibidem.

ἄλλην· *λάχανον Ἰταλοί*. — *ἐξ οὗ ἀλλαντοπώλης*. H. „Latine allium, nisi forte novitia forma est *ἄλλιν* pro *ἄλλιον*." Kaibel. Sic puto.

ἀλλήων gen. plur. fem. in Deli inscr. ionica saec. a. C. VII extr. metrica ap. Michel 1150, 2 *Ϙόρη Δεινοδίκηο τõ Ναhσίο, ἔhσοχος ἀλλήον* cum synizesi. Cf. epicum *ἀλλάων*, ionicum *ἀλλέων*.

ἄ]λλιστος, inexorabilis. Kaib. ep. 697 a (add.): *ἀλλίστου ταχέως ἀντιάσαντ' Ἀίδεω*. Cf. *ἀλλιτάνευτος*, *τρίλλιστος*.

ἀλ(λ)ογλόσ(σ)ος (peregrinos) *δ' ἦχε Ποτασιμπτό, Αἰγύπτιος δὲ Ἄμασις*. Inscr. Aeg. (Abou-Simbl) saec. VI ineuntis. Michel 1315.

ἄλλιξ *σημαίνει — κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα*. *EM* 68, 34. Callimachi fr. 149, Euphorion. p. 165 Mein. Cf. Hes., Suid s. vv. *ἄλλικα* et *ἄλλιξ*. Hoffm. II p. 224. Plura dat Thesaurus. — Walker ap. Bacchyl. XVI 112 coniecit *ἄλλικ'* (pro *ἅ νιν*) *ἀμφέβαλ' Ἀϊόνα*, i. e. *Ἠιόνα*. Ingeniosius quam verius.

ἀλλογνώσας (= *-γνοήσας*) ionice = *ἄλλον νομίσας*. Her. I 85 *τῶν τις Περσέων ἀλλογνώσας Κροῖσον*. Vid. infra *ἀμβώσας*. Cf. *βοᾶν*, *βωθεῖν*, *νοεῖν*.

ϝάλλοι (cod. *γάλλοι*)· *ἧλοι*. H. Gl. aeolica. Cf. doricum *ἆλος*.

ἀλλοιό-μορος pap. mag. Par. 2391, l. 1409.

ἄλλοιρ dat. pl. in tit. Eleo GD 1172, 21 sq., sed acc. ibidem l. 8.
ἄλλοκα dorice = ἄλλοτε Theocr. I 36, al. Vid. κα suffixum.
ἀλλοπολία = ἄλλη πόλις. Cret. LG VI 49 ἐκς ἀλλοπολίας.
ἄλλος. Vid. ἀλιν.
ἀλλοσύνας pro ἀλοσύνας redde Theocrito in Aeolico carmine XXX 12 = ἠλοσύνης apud Nicandr. Alex. 420.
ἄλλοτα aeol. = dor. ἄλλοκα, ion. (att.) ἄλλοτε. Vid. τα suffixum.
ἀλλοτέρμων. Ezechiel poeta v. 58 ap. Eusebium: καὶ νῦν πλανῶμαι γῆν ἐπ' ἀλλοτέρμονα. Cf. ἀγχιτέρμων.
ἀλλότερρος aeolice = ἀλλότριος. Herodianus II 301, 23. *EM.* 529, 22, al., ut μέτερρος = μέτριος, κόπερρα = κοπρία, Πέρραμος = Πρίαμος, Ἀγερράνιος (mensis) = Ἀγριάνιος, Καΰστερρος = Καΰστριος. Cf. Hoffm. II 454. — ἀλλόττριον (sic) LG III 13.
[**ἀλλουπαρουσίας** (?) τέλος in Aegypto *MFP* II 39 (e) 18 (saec. a. C. III). Sed rectius Wilcken O. G. I p. 275 legit ἄλλου (sc. στεφάνου) παρουσίας. Vid. παρουσία et στέφανος.].
ἀλλοφάσσειν· ἑτεροφρονεῖν ἢ οὐχ ὑποφέρειν βάρος. *BA* 368, 9. Hippocr. I p. 100 K. — ἀλλόφασις· θόρυβος ταραχώδης. H. Cf. Lob. Phryn. p. 607 et Thes. I p. 1550.
ἀλλοφρήτωρ IGSI, 759, 11: ὃν δὲ ἂν ὁ δανειζόμενος διδῶι ἀλλοφρήτορα, ἐν ἀγάρρει [εἰσδιδόσθω. Tit. est Neapolitanus. Utrum = ἄλλης φρητρίας φρήτωρ, an „is qui (huius) phratriae non est socius"? Quamquam eodem res redit.
ἀλλοφρονεῖν. Hom., Her. V 85 ionice = παραφρονεῖν.
ἄλλυ arcadice = ἄλλο. Tegeat. GD 1222, 38. Cf. ἀπύ, κατύ.
ἄλλυδις. Vid. ἄμυδις.
ἀλλύεσθαι = ἀναλύεσθαι Cret. LG. II 30 (cf. 34). Cf. συναλλύοιτο, i. e. adiuvet in debito solvendo, in tit. Eleo IA add. 119, 12: συναλλύοιτο δὲ κ' (= καὶ) ἁ πόλις· αἱ δὲ μὴ συναλλύ[εσθαι] δύναιτο, κτἑ. Vid. GD 1151, 7 sqq. — ἀλλύει· ἀναλύει. H.
ἄλλυι adv. loci aeol. Alcaei fr. 89. Cf. μέσσυι et Hoffm. II 426 sq. — ἀλλῦς· = ἄλλως (?) BA p. 1316. Cf. ἄλλυ.
ἀλλώνιος = ἀλλοῖος. Cram. Anecd. IV 329, 6. Hanc terminationem tribuunt Aeolensibus in ἀλλώνιος, ἑτερώνιος, παντώνιος. Eodem pertinet ἐτυμώνιον· ἀληθές. H. Cf. Ahrens I 159 sq., qui tamen in schol. B ad Hom. *Τ* 401 ἑτοιμώνιος vix recte in μεταμώνιος mutari iussit. Ex Hesychio corrigatur ἐτυμώνιος. — Cf. κυδώνιον.
ἄλλως. Vid. χωρίς.
ἄλμα· λέγεται — ὁ κλάδος παρὰ Αἰολεῦσι. *EM* 69, 27. A. v. ἄλλεσθαι, ut sermone vernaculo schoot ducitur h. s. a verbo schieten. — Vid. αἷμα. — Lycophro Alex. 319 ἄλμα dixit pro ἄλσος.
ἄλμη ἄφορος. PK p. 129 sqq. „Der unfruchtbare mit einer Salzkruste überzogene Boden" vertit Wilcken in Archiv f. Papyrusf. I p. 151.

Ibi distinguuntur etiam χέρσος ξυλῖτις ἄφορος et χέρσος ἀπὸ μυρικῶν μηδὲν δυναμένη φέρειν et σπόρου γῆ.
ἀλ<ν>αξ. πῆχυς. Ἀκαρνάνων. H. Cf. ὠλένη, ulna.
ἀλξίας· πράξεις καὶ ἐκλήψεις. H. Salmasius coni. ἐπάλξεις. Ipsa glossa fuit ἄλξιας.
ἀλογεῖν c. G. ionice = οὐδένα λόγον ἔχειν. Hom. et Her. Cf. κατηλογεῖν.
ἀλόγευτος. PK II 356, 211 C (a. 10 a. C.) Vid. λογεύειν.
ἀλογίη: ἐν ἀλογίῃ (-ῃσιν) ἔχειν τι s. ποιεῖσθαι = ἀλογίην ἔχειν τινός sive ἀλογεῖν, q. v. Her. VI 7. VII 226. II 141. Cf. VII 206.
ἀλοησμός, trituratio. PB 308, 12 (aet. Byzant.). δραγματηγία τῶν σπερμάτων καὶ ἀλωεισμοῦ (sic) et eadem forma PK I 113., 1. 8 (saec. VI) τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀλωεισμοῦ. — Ἀλοίησις in VVLL.
ἀλο(ητής), triturator, saepius PK II 356, 211 C. (a. 78/9 p. C.)
ἀλοιμμός. CIA II 167. Rangabé A.H. 773 (a. 391 a. C.). Cf. Hes. ἀλοιμός· χρῖσμα τοίχων. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 66 Nck.). Vid. Meisterh.[2] 74.
ἀλοίτας aeolice = ἀλειτής. Herodianus II 436, 12. Cf. ἀλοῖτις Lycophr. Al. 936. Hes. ἀλοιταί. Vid. ἐποίγην, ὄνοιρος = ἐπείγειν, ὄνειρος et *OI* pro *EI*.
ἀλοιταί· κοιναὶ ἁμαρτωλαί, ποιναί H. (κοιναὶ ἁμαρτίαι καὶ ἀδικίαι *EM*. 69, 52 et ἀλοιτεύειν ibidem).
ἄλοξ· αὖλαξ. H. Vid. τριῶλαξ.
ἀλοπώλιον PB 9. I 14. IV 17·Θέοδωρον ἐν τοῖς Ἀλοπωλίοις. Cf. O. G. I p. 14 sqq. Plateae aut fori nomen.
ἀλοργός, ἀλοργίη in titt. Teiis et Samiis, composita ex debili forma radicis ρεγ (v. ῥέζειν), ut γνος in νεογνός a. γεν, πλός a. πελ. Attica ἀλουργής, ἀλουργία falsa analogia formata sunt ad exemplum voc. Μιλησιουργής, similium, iudice Schulzio, Qu. ep. 498, not 4. Cf. δαμιοργός s. v. δαμιεργός.
ἄλος Dorice = ἧλος. Pind. P. IV 71 = aeol. (ϝ)ἄλλος.
ἄλος = ἄλλος in Creta LG I 43. II 24. Mus. Ital. II 70, 1. 81, 5. 69, 1. (Gort.); 7, 4. 10, 8 etc. (Oaxis); cf. Mitth. IX 374. — ἄλοθεν CIA I 463, 1. Vid. G. Meyer, Gr. gr. § 287 et cf. ἀλά.
ἄλοσα. κῆπος, Κύπριοι H. = ἀλωή. Hoffm. I 207.
ἄλουτρος = ἄλουτος. PB 698, 24.
ἄλοχος· γυνή. Κυπρίων. BA 1095.
ἀλπνός = ἡδύς Boeoticum? Pind. P. VIII 84: τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἐπ' ἀλπνὸς (Bergk pro ἐπαλπνὸς) ἐκρίθη. Superlat. ἄλπνιστος I. IV 12.
Ἄλσειος mensis Cous. IC. 29, 17. 362, 26. Item Calumnae ap. Ross. II p. 54, n. 66. = Att. Πυανοψιών (Oct.—Nov.) sec. Bisschoffium de F. G. A., p. 381.
ἄλσος. Vid. ἄρσεα.
ἀλύδ(ο)ιμον· πικρὸν παρὰ Σώφρονι. H. Apud eundem ἀλυδμαίνειν. <πικραίνειν?>. Sed vide Thesaurum I p. 1585.

ἀλοίω aeol. = ἀλύω. *EM* 254, 16. Cf. φυίω et ῡιω̄. Vid. Hoffm. II p. 580.
ἀλοκτάζειν ionice = ταράττεσθαι. Her. IV 70.
ἀλοκτεῖ· ὑλακτεῖ. Κρῆτες. H. Cf. ἀλυκτήσας, ἀλυκτοσύνη apud eundem et mox ἄλυκτος, ἀλυχά, ἀλυχήν.
ἄλοκτος. Kaib. ep. 793, 4: βούβρωστις — φόνων βρίθουσα ἀλύκτων.
ἀλονπιάς = ἁ ὀλυμπιάς. Selinunt. GD 3845 b, 7.
ἄλοπε. Vid. χρηστέ.
ἀλόπ(ε)ι (imperat.): Ἴλεώς σοι, ἀλύπι IGSI, 1030, 10 sq. Romae inscr.
ἄλος· ἀπορία, πλάνος, βλάβη. H. Hippocr. III p. 769.
ἀλοσταίνειν· ἀσθενεῖν, ἀδυνατεῖν. H. Verbum ionicum scriptum etiam per θ et varie corruptum legitur apud Hippocratem et Nicandrum. Vid. Thes. I p. 1591 sq., ubi cf. ἀλυσθένεια et ἀλυσθμαίνω.
ἀλοχά· ἀδημονία, ἀηδία. H. dorice = sq. ἀλυχήν· ἄσην, χάσμησιν (Hippocr. III p. 763). H. — Cf. ἀλύσσειν, ἀλύειν.
ἀλφάνειν = εὑρίσκειν. Ex inscr. att. a. 418 a. C. EA 1884, p. 162, 15 ὁπόσην δ' ἂν ἄλφηι (= εὕρῃ) μίσθωσιν τὸ τέμενος, apparet hoc verbum homericum ne a pedestri quidem Atticorum sermone antiquiore alienum fuisse. Cf. Meisterh.[2] 146. 156. Ductum inde subst. ἄλφημα = τὸ εὗρον, τὸ μίσθωμα sc. (pro quo sequiores τὸ εὑρεθὲν dicunt) habet CIG II p. 221, 13. Corruptum videtur ἐξάλφεις· εὑρίσκεις H.; correxerim ἐξαλφ<άν>εις. — Sensu eodem **ἀλφήσκειν** incertus poeta EM 758, 46, subst. ἀλφή Lycophr. 549, ἀλφηστεύειν = ἔντιμον εἶναι Hipponax fr. 30 (Welch.).
ἀλφηστής· ἰχθύος εἶδος. καὶ ἔντιμος. H. Sophro καταπυγοτέρων τ' ἀλφηστᾶν. Vid. Athen. VII 281 F.
ἀλφινία· ἡ λευκή. Περραιβοί. H. Cf. ἀλφός in lexicis.
ἄλφιτα· Vid. πόλυντρα.
ἀλφιτηρὸς (νεοσσίη τῆς ἀλώπεκος) Herond. VII „Ita sutor vocat cana sua tempora, vastata morbo capillari, qui ἀλωπεκία audiebat. Cf. Aristoph. fr. I 527 K." O. Crusius ad Herondam.
Ἀλφιῷος. Eleorum mensis nonus = Βοηδρομιών apud Atticos. Bisschoff de F. G. A. p. 349.
ἄλϝω = ἄλω (acc.). Tit. Cypr. Edalii Hoffm. 135 A, 9: τὸν ἐν τῶι ἔλει τὸν χρανόμενον Ὄγκαντος ἄλϝω. — Vid. κατάρϝος.
ἄλω acc. pro ἅλιον inde ab a. 363 a. C. Meisterh.[2] 101.
ἀλῷα festum Cereris (ἀλωάδος. cf. Theocr. VII 155) actum mense Posideone, teste Philochoro ap. Harpocrationem s. v., et quidem in templo Eleusinio sec. Dem. LIX 116 ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι. Cf. Mommsen, Feste der Stadt Athene, p. 359. Inscr. Eleusinia ἀλωίων τῶν πατρίων ἀγῶνι EA 1883, 114, 8; 1884, 135, 29; 1887, 6, 46; 1890, 127, 7. BCH 1883, 395. 514; 1884, 201. Cf. mox ἀλώτια, item καλαμαῖα et χλόεα, et vid. Thes. I p. 1606 sq.
ἀλώκειν = ἑαλωκέναι, ἡλωκέναι Laconice in Plut. Lys. c. 14, ubi recte Ahrens ἀλώκην vel ἀλωκῆμεν requirebat.

ἀλωκότα Pindar. P. III 57. Naber ὀλωλότα coniecit.

ἄλωμα = ἀνάλωμα. Orchomeni (Boeoticae) GD 488, 139; Oropi EA 1891, 78, 22; 1892, 42; Thebis Michel 588; Iulidis lex saec. a. C. III GD 5567, 20; in Attica CIA II 424, 20; sed ibidem l. 55 ἀνάλωμα, al. Apud Hes. exstat forma incredibilis ἀλωνάκη· ἀνάλωμα. Χαλκιδεῖς, hinc corrigenda. Pindaro P. IX 25 pro ametro ἀναλίσκοισα nuper ἀλίσκοισα reddidit O. Schroeder. Cf. quae scripsi Mnemos. XXIX p. 215.

'ΑϜλών Cret. = Αὐλών. Mus. Ital. II p. 63. Cf. ἀϜτός et ἀϜυτάρ.

ἁλῶναι = ϜαλϜῶναι pro ἁλῶναι Hipponactis fr. 74.

ἀλώπηξ. Vid. ἀλφιτηρός.

ἅλως fig. = θερισμός. Theophyl. Sim. Hist. I 4, 2 τῆς ἅλω τοῦτο κατεπειγούσης ποιεῖν.

ἅλως, ἁ Delph. GD 2101, 5 πομπεύειν δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸν ἄρχοντα καὶ τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πάντας. Ibid. 2642, 64: πομπεύοντα δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος ἐς τὸν ναόν. Baunack explicat „Die runde Festplatz auf der Tempelterrasse" citans Pomtowium „Beiträge 39." Cf. GD 2722.

ἁλώτια ludi Tegeae celebrati sec. Paus. VIII 37, 3 ita dicti ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἷλον. Probabiliter Sylburg cohaerere vocabulum cum ἅλως et significari ἁλῷα putabat. Nec tamen T literam expedio.

ἅμα ἄγεσθαι, secum portare. Her. V 12, 1. 25, 1. 153, 4. 170, 1, alibi. — ἅμα κα = ἐπειδὰν τάχιστα. Inscr. Delph. BCH 1894 p. 381, n. 75, 6 ἅμα δέ κα διεξέλθηι ὁ χρόνος ὁ γεγραμμένος, ἐλεύθερος ἔστω. Malim ἁμᾷ.

ἁμᾷ dorice = ἅμα Ar. Lys. 1259. Pind. O. III 21. P. III 36, ubi schol. citat Herodianum ἐν τῇ ιθ', N. VII. VII 78; Theocr. IX 4. XI 39. Vid. Ahrens II 372. Cf. παντᾷ, κρυφᾷ, al.

ἀμάδεα καὶ νικόλια ficuum genera apud Cretenses, teste Hermonacte ἐν Γλώτταις Κρητικαῖς apud Athen. III p. 762.

ἀμαθῖτις· Epicharmi fr. 23, 9 Ahr.: γάϊαι κόγχοι τε κάμαθίτιδες, ab ἄμαθος ap. Athen. III p. 85 d.

'Αμαθώι, Nereidis nomen in vase Caeritico GD 3137.

ἅμακι[ς] (l. ἁμάκις) ἅπαξ. Κρῆτες. H. Cf. ἁμάτις, ἅμυδις. Vid. Ahrens II p. 85.

ἀμάκιον· ἄβαξ. Λάκωνες. H.

ἀμαλή· ἡ ἁπαλή. ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων. H.; EM 76, 30; EG. 41, 19. Cf. Homerica ἀμαλός et ἀμαλῶς ap. Hippocr. II p. 177. 218. 484. K. et Hesychium.

ἀμαλίζειν (?)· Vid. δαμαλίζειν.

'Αμάλιος, mensis septimus anni Delphici incipientis a solstitio aestivo, = att. Γαμηλιών. GD 1694. 1744. al. saepe.

ἄμαλκος· πέρδιξ. Πολυρρήνιοι H.

ἀμάμαξος· *ἄμπελος ἢ γένος σταφυλῆς. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ χωλοῦ τινος* (in comoedia, ut arbitror. Cf. *ψευδαμαμαξύς* Ar. Vesp. 326), *δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρειδομένου καὶ ἐκκρεμαμένον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βότρυν*. H. Cf. *ἀμμάξαι· αἰωρῆσαι καὶ κρεμάσαι* apud eundem. — Sapph. fr. 150: *ἀμαμαξύδες* (cf. EM 77, 1). Choeroboscus ad Theodos. *ἄμαξυς, ἀμάξυες· σημαίνει δὲ ἄμπελον ἀναδενδράδα· τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῖ ἀμάξυδος παράλογόν ἐστιν*. Quae illinc corrigenda. Adde Epicharmi fr. 15 Ahr. et Matronem ap. Athen. p. 137 A. — Vid. *ἀμώσας*.

ἀμᾶν. Vid. *ἀμῆν*.

ἀμάνδαλον· *τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ* EM 71, 5. Cf. *μάνδαλος, μανδαλωτός, ἐπιμανδάλωτος*. Est igitur ᾱ protheticum.

ἀμάνορες· *δοθιῆνες. Ἠλεῖοι*. H.

ἀμάντεσσι = *ἀμῶσιν* Theocr. X 16, mire producta vocali, ut in *ἀματήρεσσι* VII 29, *ἀμώοντας* X 50, sed recte correpta XI 73 in *ἀμώσας*. Quare nescio an in illis aeolice duplicanda sit liquida: *ἀμμάντεσσι* etc.

ἀμαξήποος genuina forma attica, non *ἀμαξίπους*. Meisterh.[2] 15. Cf. *γεισήπους*.

ἀμαξοκυλισταί· carpentorum devolutores, nomen generis cuiusdam Megarici, oriundi a Megarensibus quibusdam, qui florente effrenato isto imperio populari quondam theoros Peleponnesiacos cum uxoribus liberisque Delphos iter facientes adorti ebrii carpenta eorum in paludem devolverant; quare postea ab Amphictyonibus partim morte partim exitio multati sunt. Auctor est Plut. Qu. Gr. 59.

ἀμαξῶν *τέλος* in Aegypto aetate imperatoria. Ostraca Thebana 392. 395. 1054. 1057. 1261. Wilcken O. G. I, 6. 145 sq.

ἆμαρ. Vid. *ἀμέρα*.

ἀμάρα = *ἡμέρα*. Locr. GD 1478, 12. 1479, 5. Cf. Delphicum *πενταμαριτεύειν* et *δάρματα*.

Ἀμάριος *Ζεύς* Aegii in tit. Achaico Dittenb.[2] 289. 8 et *Ἀθάνα Ἀμαρία*. Cf. **Ὁμάριος** Polyb. II 39, 6 et templum **Ὁμάριον** V 93, 10. Strab. VIII 387.

ἀμάρη· *ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορρόη κτἑ.* — *ἀμάρῃσι· πόροις.* — *ἀμάρευμα· ἀθροίσματα βορβόρου* (l. aut *ἀμαρεύματα* aut *ἄθροισμα*). — *ἀμαρεύων· διοδεύων*. H.

ἀμαρτεῖν = *ὁμαρτεῖν* Bacchyl. XVII 46. Herond. IV 95, *ἐφομαρτεῖν* idem V 43. Apud Homerum η 188 *ἀμαρτήσαντες* legebat Aristarchus et ubique *ἀμαρτῇ* pro *ὁμαρτῇ*. Revoca igitur *ἐφαμαρτοῦντες* e codd. FPI pro *ἐφομαρτοῦντες* apud Arrianum in Stob. Ecl. phys. I 28, p. 230, 1 ed. Wachsm.

ἀμαρτάς, -τάδος ionice = *ἀμαρτία* saepe Herodotus. Locis significatis a Schwh. in lex. adde I 167, 3. III 25, 4. Constanter ita Hippocrates.

ἀμαρτωλός cum gen. Telmessi decret. a. 240 a. C. ap. Michel 547, 31: *ἁμαρτωλοὶ ἔστωσαν [θεῶ]ν πάντων (ὁ ἄρχων καὶ οἱ πολῖται)*, i. e. peccasse contra deos putantor.

ἀμάρυγξ, ἀμάρυγγος *ἐπὶ ἀκτῖνος καὶ λαμπηδόνος καὶ ὄφεως* (l. *ὄψεως* Dind.) Choeroboscus ad Theodos. f. 66. Forma nusquam hodie fit obviam.

Ἀμαρύσια, festum in Attica. CIA II 580.

ἀμάτη sive **ἁμάτη**. IC 37, 6. 388, 9. — 367, 43: *ποταναγραφέσθω δὲ καὶ τὴν πατρίδα καὶ τίνος ἐ[νά]της καὶ ἀμάτη[ς ἔλαχ]ε*. Tribuum Coorum *ἐνάτα* et *ἀμάτα* divisiones quaedam iure editoribus videntur, quamquam paullo incertius est prius supplementum. Nunc vide quae Herzog „Coische Forschungen und Funde" p. 181 sq. disputat, tentans etymologiam vocabuli *ἀμάτη*.

ἀμάτις· (*ἁμ . . .?*) *ἅπαξ. Ταραντῖνοι*. H. Cf. *ἁμάκις*.

ἀματίζει· *ἀναφυρᾷ*. H. Cohaerere verbum videtur cum *ἀμμάττω* = *ἀναμάττω*, quare suspicor *ἀμ<μ>ατίζει*.

ἀμαυρίσκει = *ἀμαυροῖ* apud Democritum Stob. Ecl. ph. II 15, 40. *οὔτε λόγος ἐσθλὸς φαύλην πρῆξιν ἀμαυρίσκει*. Cf. *ἀναλίσκειν* = *ἀναλοῦν*.

ἄμαχος (vulgo = *ἀνίκητος*) pugnae expers significat in epitaphio Coo IC 325, 9: *ἄμαχος ἄζηλος χρόνος | πᾶς ἦν ὃν εἶπον, οὐδ' ἐχωρίσθημέν ποτε*, quae sunt mariti verba de uxore defuncta.

ἀμβάται Olympiae. Paus. V 9, 2, qui utitur forma vulgari *ἀναβάται*, de qua vid. lexica.

ἀμβλακίσκειν, ἀμβλακεῖν pro *ἀμπλ*. Saepe legitur apud Pseudopythagoraeos Italos.

ἀμβλύς, tristis, durus. Herond. III 52 *τὠμβλὺ τῆς ζόης τρίβων*.

ἀμβολάδαν Pind. N. X 33 *ἀμβολάδαν — Ἀθαναίων νιν ὀμφαὶ κώμασαν*. Schol. explicat *ἀνατεταμένῃ τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς*. Cf. Hom. Il. XXI 364. Herod. IV 18 *ἀμβολάδην* et *ἀμβλήδην γοάουσα* Hom. X 467. Alio sensu *ἀναβλήδην* usurpat Aratus vs. 1069, scil. vicissim.

ἀμβολο-γήρα, i. e. *ἀναβάλλουσα τὸ γῆρας*. Veneris cognomen apud Lacones. Paus. III 18, 1.

ἀμβουλία *Ἀθάνα* et *Ζεὺς ἀμβούλιος* et *Διοσκῶροι ἀμβούλιοι* apud Spartanos. Paus. III 13, 4.

ἀμβροσία. Athen. XV 681 B. *Κορίνθιοι δ' αὐτὸ* (sc. *τὸ κρίνον*) *καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὥς φησι Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις*. — Vid. *ὑγεία*.

ἀμβρόσια, τὰ festum Bacchi apud Iones, quod sec. EM p. 564, 12 *παρὰ Ῥωμαίοις Βρουμάλια* (brumalia) *καλεῖται*. Vid. Thes. s. v. et Mommsen, Feste d. St. Athen. p. 378. 376.

ἀμβρότην aeolice = *ἀμβροτεῖν*, i. e. *ἁμαρτεῖν*. GD 213, 15. 16.

ἀμβρ<οτ>ίζειν· *θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς*. H. Sic corrigi iubet sq. gl. *ἀμβροτίξας· ἀπαρξάμενος. Λάκωνες*.

ἀμβώσας ionice = *ἀναβοήσας* Her. I 8. III 38. VIII 18, 3. Cf. *βωθεῖν, ὀγδώκοντα, ἀλλογνώσας, νοεῖν, κατασβῶσαι*.

ἀμεθόδευτος significare videtur *ἀνίατος*, *ἀνήκεστος* ap. Theophyl. Sim. Hist. VII 2, 8: *γίνεται τοῖς βαρβάροις ἀμεθόδευτον τὸ κακόν.*

ἀμεῖ adv. loc. dor. = *ὁμοῦ*, *ἅμα*. Tit. Delph. saec. a. C. V, GD 2561, 213. Cf. Ahrens II p. 361 sqq.

ἀμείβειν = *ἀλλάττειν* Herodotus et tragici. Apud illum *ἀμείβεσθαι* = *ἀποκρίνεσθαι*. Vid. Schwh. lex. s. v. et *ἀμείφθη*.

ἄμεικτος, tristis, *ἐν τοῖς περιστᾶσι τότε ἀμείκτοις καιροῖς* PL p. 266, n. 22, 3 Philometoris aet.

ἀμείνασις (?)· *ἡδύοσμον. ὑπὸ Περγαίων.* EM 82, 50.

ἀμεινότερος = *ἀμείνων* in fragmento poetico apud Philodemum de rhet. p. 324, 12 Sudh.: *ὡς τὸ χέρειον ἑλέσθαι ἀμεινοτέρων παρεόντων.* Cf. Philo vol. II p. 500, 8. Sic *ἀμεινότερος φῶς* Mimnermus ap. Stob. Flor. VII 12, 9.

ἀμείφθη = *ἠμείψατο* ap. Pind. et tragicos. Cf. Xen. Anab. II 5, 15.

ἀμελεῖν *τινί* PL p. 233, n. 18, 4: *μὴ ἀμελήσις* (sic) *τῷ υἱῷ μου* in epistula erroribus scatenti.

ἀμελιτῖτις (?). Probabiliter Headlam in Cl. Rev. 1899, p. 154 B Herondae V 83 reddidit: *ἄξεις τότ' ἀμ[ε]λιτ[ῖτιν] ἑορτὴν ἐξ ἑορτῆς.*

ἀμέμαρον. Vid. *βούθουτον.*

ἄμεμπτος. Passim in titulis sepulcralibus legitur *χρηστὸς* (-*τὴ*) *καὶ ἄμεμπτος*. Item in vocativo, addito *χαῖρε*. Vid. *χρηστός*.

ἀμεμφιμοίρητος = *ἀνεπίληπτος*. PL p. 370, n. 63, IX l. 14: *ἐμαυτὸν ἀμεμψιμοίρητον παρέσχημαι* (a. 165 a. C.). Cf. *ἀμεμψίμοιρος*.

ἀμέν = *ἀμές* (*ἡμεῖς*) in recenti tit. Cret. Del. 128, 54. Vid. *EN*.

ἀμένητα· *ἀμενέα* (-*ῆ*). *Αἰολεῖς*. Sic correxi Hes. gl. *ἀμένητα· ὑμένα. Αἰολεῖς*, coll. Choerobosco in Theod. 50, 16 (Herodian. II 684, 3) qui recenset inter nomina in *ης*, *ητος*, addens: *σημαίνει δὲ τὸ παιδίον διὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος.*

ἀμενκλής = *ἀμεμφής* in Meli inscr. *IA* 402: *Παῖ Διός, Ἐκπhάντωι δέκσαι τόδ' ἀμενκλὲς ἄγαλμα· | σοὶ γὰρ ἐπευκhόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε Γρόπhων.*

ἀμέρα et *ἆμαρ* dorice et aeolice = *ἡμέρα* et *ἦμαρ*. Cf. Pind., Theocr., trag. Herodianus *π. μον. λέξ.* 43, 6. Theognost. Ox. II 87, 30. CIG 2448. Vid. *ὀψαμάτας*.

ἀμεριμνία, cautio, in tit. Rom. a. 313 p. C. posteriore IGSI, 956 *B*, 3: *διδότωσαν χεῖρα* (i. e. *χειρόγραφον*) *τῇ* — *ἡμῶν συνγενίδι ἀμεριμνίας ἕνεκεν* [*καὶ*] *ἀπραγμοσύνης καὶ λαμβανέτωσαν παρ' αὐτῆς τὸ χειρόγραφον κτέ.* Cf. ibidem l. 18.

ἅμερος pro *ἥμερος* pseudodoricum? Vid. Kühner—Blass I, 1², 125. 640 et Christ ad Pind. N. VII 82. Sexies traditum apud Pindarum. Aliter iudicat O Schroeder Proll. Pind. II 18, ex cuius sententia quae obstare videntur testimonia *TH* I 172 et Isylli in hexametro *ἡμερόφυλλος* scribentis GD 3342, 30 ad quaestionem absolvendam parum valent. Expectanda sunt alia titulorum documenta. Cf. *Ἡμερασία Ἄρτεμις* in Arcadia. Paus. VIII 18, 8.

ἀμερφές· αἰσχρός H. Voc. dialecticum = ἄμορφον.
ἀμετάβλατος pseudodorice pro ἀμετάβλητος Philolaus ap. Stob. Ecl. ph. I 20, 2; Ocellus ibid. 8.
ἀμετάμορφος Theophyl. Simoc. Hist. IV 8, 4.
ἀμέτοιστος inscr. Elaeae. Gelzer „Beiträge zur Gesch. u. Topogr. Kl. Asiens v. Curtius", p. 69: ἀπὸ τοῦ ταμείου τῶν ἀμετοίστων προσόδων, i. e. τῆς φανερᾶς οὐσίας.
ἀμετρησίη ἐπέων tit. Epidauri in Athenaeo III 274. Philippus medicus in epitaphio ap. Kaibelium, Praef. p. XIX: κερδέων ἀμετρησίη sec. Kumanidem, sed Kabbadias „Fouilles d'Epidaure" p. 62 e meliore apographo dedit κερδέων ἀμ..... καὶ στάσιος, unde fortasse supplendum ἀμ[ετρίη].
ἀμετρόδικος Bacchyl. X 68: διχοστασίαις — ἀμετροδίκοις.
ἀμεϝόσασθαι = ἀμεύσασθαι, i. e. ἀμείψασθαι inscr. Gortynia in Mus. Ital. II n. 53. Vid. ἀμοιϝά, ἐϝεργεσία, Ἐϝθετος.
ἀμεύσασθαι· διελθεῖν (παρελθεῖν Bergk), περαιώσασθαι. H. Saepius Pindarus. Vid. Rumpelii lexicon s. v. et cf. ἀμευσιεπής, ἀμευσίπορος, ἀμεύσιμος in Thesauro.
ἀμήκωα· δεινά. Ταραντῖνοι. H. Fortasse ἀνάκοα, inaudita.
ἀμῆλι<χον·>· ἀκολάκευτον. Κρῆτες. H. = ep. ἀμείλιχον.
ἀμῆν· θερίζειν. H. (vulgo ἀμνὴν θερίζειν) = ion. ἀμᾶν, ἀμᾶσθαι, quo utuntur epici, tragici, Her. VI 28 ἀμήσας τὸν σῖτον (Schwh. in lex.). Adde IV 109, 2 ἀμᾶσθαι καὶ τρυγᾶσθαι.
ἀμήνιτος ionice = ἄνοργος. Aeschylus Ag. 640. Suppl. 875 et Her. IX 94. Adv. Ag. 1036.
ἀμήτορας· κιθαριστάς (imo θεριστάς). Κρῆτες. *EM* 83, 15.
ἄμητος ionice = θερισμός. Herod. II 14. IV 48 et epici.
ᾱμι. Verba in ᾱμι dorice et aeolice respondent verbis ionicis in ημι, quorum stirps habet ᾱ; sin vero ε, desinunt et ipsa in ημι.
ἀμίαντος. Bacchyl. III 86 αἰθήρ.
ἀμιθρεῖν = ἀριθμεῖν Callimachi h. Cer. 87, Herond. VI 6 et ἐξαμιθρεῖν ibid. 89. Theocr. XIII 72 pro ἀριθμεῖται iure receptum est ἀμιθρεῖται. Hes. s. v. et ἀμιθρόν *EM* p. 83, 42. Plura dabit Thes.
ἀμικόνιστος ἄρτος. Ταραντῖνοι H., sed infra ἀμμισκόμιστον· συγκόμιστον ἄρτον. Kaibel utrobique ἄμμιξ = ἀναμιγής, ut εὔπηξ = εὐπαγής, scribendum putat. Significatur panis furfureus. Galenus et gl. Hippocr. συγκόμιστος ἄρτος explicat τοὺς ῥυπαροὺς διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διατείνεσθαι (διακρίνεσθαι?).
ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐν τῷ λιμένι vel τῶν πλοίων formula de ephebis Atticis *CIA* II 467. 469. 470. Cf. 471.
ἀμίλλακα[ν]· οἶνον. Θηβαῖοι. H. Pro οἶνον conieci οἰνο<δρέπανον>, coll. **ἀμίλλοκα·** δρέπανον. Ἠλεῖοι. apud eundem.
ἀμίλτωτος λύχνος in pap. mag. Par. 2391, l. 3272. 3191 et aliis papyris Vid. Wesselyi Indicem.

ἀμίν. Dores hoc accentu cum emphasi, *ἄμιν* in enclisi dixisse tradit Apollonius p. 123 *B*, de utroque usu exemplum afferens ex Alcmane. Cf, Ahrens II 259. Vid. *ὑμίν*.

ἀμῖξαι· *οὐρῆσαι. — ἢ ὀμῖξαι.* H. Cf. meio, mingo.

ἄμιξος pro *ἄμικτος*? PK 294, 11: *πυροῦ — ἀδόλου ἀμίξου* (sic) *κεκοσκινευμένου* (a. 11—15 p. C.).

ἀμισθί. Vid. Meisterh.[2] 115.

ἄμιτρα· *μικρά. Κρῆτες.* H,

ἀμιχθαλόεσσαν· *κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα* (?) Schol. ad *Ω* 733, ubi haec vox versui infert quartum trochaeum. Etymologiam temptavit Hoffm. I 107.

ἄμμα, *τό*, agri mensura quaedam in Aegypto. *PB* 319, 10 *ἀρούρης ἀμμάτων ὀκτώ*.

ἀμμάθω (= *ἀναμάθω*)· *μεταμέλωμαι.* H. Dorica gl.

ἀμμάξαι. Vid. *ἀμαμαξύς*.

ἀμμάλλης (?)· *ἀνοστία.* H. Conieci *ἀμμόλης· νοστήσης* (s. *ἀπονοστήσης*).

ἄμμας, mater adoptiva. Inscr. mus. Brit. 306*F*. Cf. *Ἀμμάς* (sic)· *ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος. καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ῥέα καὶ ἡ Δημήτηρ.* H. Vid. *ἄππας* et Thes. s. v. *ἀμμάς*.

ἄμμαυις. Hes. *ἰν ἄμμαυιν· εἰς κρίσιν* (Bergk pro *ἰναμμαυεν· ἔκκρισιν*). Meister II 210, coll. *EM* 574, 65 *μαυίην* (cod. *μανίην*) *ἀντὶ τοῦ ζητεῖν*, explicat *ἀνάμαυσιν*, quamvis in dialecto Cypria expectemus *ὄμμαυις*, ut observat Hoffm. I p. 116.

ἄμμε (= dor. *ἁμέ*, ion. et att. *ἡμᾶς*) Thessali GD 435, 13. 78 et Aeoles. Cf. *ὔμμε*.

ἀμμέδαπον· *τὴν ἐγχώριον.* H. Aeolice = *ἡμέδαπον*.

ἀμμέουν = *ἡμῶν* Thess. GD 345, 21 = *ἀμμέων* aeol. GD 245, 15. Cf. Alcaei fr. 88. 96. Sapph. 32.

ἄμμες = dor. *ἁμές*, ion. et att. *ἡμεῖς*. Aeolice Alcaeus 18, 3.

ἄμμεσιν = *ἡμῖν*. Alcaeus 100. Cf. Hoffm. II 560.

ἀμμέτερος. Vid. *ἄμμος*.

ἄμμι = *ἡμῖν* aeolice GD 318, 8. Sapph. 75, 1; 186, 2; Alc. 19, 2; Pindar., Bacchyl.

ἀμμία· *μήτηρ, τροφός.* *H* et *EM*. Cf. Herond. I 7. Passim est nomen proprium, iuxta *Ἄμμιον*.

ἄμμιξ (?). Vid. *ἀμικόνιστος*.

ἀμμιρος· *πεπληρωμένος* et **ἀμίσαρος·** *ἀκόρεστος*. H. aeque obscura sunt atque mox *ἀμμιάξαι* (supra *ἀναμίξαι*)· *ἀποπνίξαι*. Coniecturas vide in Thesauro.

ἀμμόλης (?). Vid. *ἀμμάλλης*.

ἀμμόνιον in tit. Delphico saec. a. C. V, BCH 1895, *A* 48, 54, ubi editor explicat „Un dépot, une consignation faite en attendant (*ἀναμένειν*), pour donner un gare ou une compensation. Cf. *ἀναβολή· μακροθυμία* Hes."

ἄμμος aeolice = ἡμέτερος GD 238, 4. Cf. Alcaei fr. 105 *A*, Apollonius de pron. 113, 8. Sed etiam **ἀμμέτερος**. Cf. Alc. 105 *B*. Theocr. XXVIII 16. Vid. ἡμεῖς. Similiter Pindarus dorice ἁμέτερος usurpat iuxta ἁμός, Bacchylides priorem tantum formam. Vid. ἁμός.
ἀμμοφανὴς (χθών) Aegyptus. Kaib. ep. 430, 8.
ἀμνά et **ἀμνός**. Vid. ἀρήν et ἔπισσαι.
ἀμνάμων· υἱοῦ υἱός, ἀπόγονος. Κυρηναῖοι. H. Melius *EM* 84, 43 κυρίως δὲ παρὰ τὴν τῶν Κυρηναίων διάλεκτον οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ ἄμναμοι λέγονται — πρὸ τοῦ κερασφορῆσαι. Mirabile illud οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ originem debet etymologiae ἄμναμοι = ἄμν-αμνοι.
ἀμνάμονες. Vid. ἀμνήμονες.
ἀμνᾴσκειν dorice = ἀναμιμνήσκειν. Pind. *P.* I 47 ἀμνάσειεν. IV 54 ἀμνάσει.
ἄμναστος = ἄμνηστος. Theocr. XVI. 42. Vid. μνα.
ἀμνήμονες. Plut. Qu. Gr. 4. Cnidi ἑξήκοντα προκρίτοις ἀνδράσιν ἐκ τῶν ἀρίστων οἷον ἐπισκόποις ἐχρῶντο διὰ βίου καὶ προβούλοις τῶν μεγίστων. ἐκαλοῦντο δ' ἀμνήμονες (imo ἀμνάμονες), ὡς ἄν τις εἰκάσειε, διὰ τὸ ἀνυπεύθυνον· εἰ μὴ νὴ Δία πολυμνήμονες. Ὁ δὲ τὰς γνώμας ἐρωτῶν ἀφεστήρ, q. v. Utraque opinio falsa est. Nam ἀμνάμονες procul dubio = ἀναμνάμονες, comparandum cum pervulgato nomine μνάμονες sive μνήμονες. Cf. ἀμνᾴσκειν.
ἀμνηςτί (l. ἀμνηστί) Choeroboscus in cod. Barocc. 50. BA.
ἀμνοκόλος· ποιμήν. H. Cf. βουκόλος, αἰπόλος.
ἀμοθεί (a μόθος) = ἀστασιάστως laconice ap. Thuc. V 77. Cf. Theognostus An. Ox. II 165, 7. Favorinus 103, 32. Dind.
ἀμοιϝά dorice = ἀμοιβή (cf. ἀμεϝύειν) in tit. Corinthio *IA* add. 20, 108 a (cf. 62—64): τὺ δὲ δὸς χαρίεσσαν ἀμοιϝάν.
ἀμοιβή ion. — ἀπόκρισις Her. VII 160.
ἄμοιος· κακός. Σικελοί. H. Confertur μοῖος· σκυθρωπός et σμοιός· χαλεπός, φοβερός, στυγνός apud eundem, itaque ᾰ est protheticum. Cf. nom. propr. Σμοιός (Σμοῖος?) Ar. Eccl. 846.
ἀμόλοντος παρθένος, IGSI, 264 in sero Agrigenti titulo; Σαβεῖνα μήτηρ θυγατρὶ παρθένωι ἀμολύντωι γλυκυτάτηι.
ἀμορβίτης (imo **-τας**)· πλακοῦντος εἶδος παρὰ Σικελοῖς sec. Athen. XIV 646 b, **ἀμοργίτας·** πλακοῦντας. H. Idem **ἀμόρα·** σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι. Cf. Philetam ap. Athen. l. l. Itaque originatio fuerit haec **ἀμόρϝα**, unde **ἀμορϝίτας** = ἀμορβίτας, sive **ἀμοργίτας**, ut passim apud Hesychium *Γ* = *F*.
ἀμός dorice = τίς, Theocr. XXII 69 οὐ γύννις ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτας. Cf. *EM* 95, 12: ἔστιν ὄνομα ἀμὸς ἰσοδυναμοῦν τῷ τις Δωρικῶς. Cf. Schol. Od. α, 10 et ionicum οὐδαμοί = οὔτινες sive οὐδένες.
ἁμός = ἡμέτερος boeotice inscr. Coronaeae 25 Meist. Cf. Apollonium de pron. 121 C, dorice Isyllus poeta Epidaurius GD 3342, 12. Passim legitur iuxta ἁμέτερος ap. Pindarum, alios. Tragici subinde postulante metro pro ἐμός usurparunt. Vid. ἄμμος.

ἆμος = ἦμος, i. e. ἡνίκα. Theocr. IV 61, alibi. Vid. τᾶμος Neutro utuntur Pindarus et Bacchylides. Num vere doricum, an potius fictum ex epico ἦμος, ut ἀέλιος, alia?

ἀμουργός, vox incertae originis ap. Empedoclem 304: ὡς δ' ὅτε τις πρόοδον νοέων ὠπλίσσατο λύχνον — ἅψας παντοίων ἀνέμων λαμπτῆρας ἀμουργούς, quae Aristoteles de sens. I p. 437, 26 sqq. ed. Ber. citat cum vv ll. ἀμοργούς, ἀμοργοῦς, ἀμοργους (sine acc.). Karsten p. 255 interpretatur ἀνεμοσκεπεῖς, ventos arcentes. Vix sanum videtur. Fortasse latet adi. ductum a. v. ἔργειν. Num forte **ἀϝοργούς** = ἀϝϝοργούς = ἀπ(ο)ϝοργούς?

ἀμουσχ<ρ>ά· καθαρεύουσα. Λάκωνες. H. Corr. Ahrens, coll. ἀμυσχρόν. καθαρόν, ἀμυ(σ)χρῆναι· καθᾶραι, ἁγνίσαι ap. eundem, quae sunt scripturae antiquiores.

ἀμπ(= φ)αδίην· φανερῶς. H. Cretensium. Vid. Π = Φ.

ἀμπάζονται· ἀναπαύονται. H. Lacones. Cf. ἀμπάξαι. παῦσαι. Λάκωνες. H. Fuit igitur verbum laconicum πάζεν = παύειν.

ἄμπαιδες· οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωσιν. H.

ἀμπ(=φ)αίνεσθαι = ἀναφαίνεσθαι. Cret. LG. X. XI. passim ἀμπαινέθθω (= -έσθω), adoptato, ὁ ἀμπανάμενος, pater adoptivus,. ὁ ἀνπαντός, filius adoptivus, ἄμπανσις et ἀμπαντύς, adoptio.

ἀμπαιστήρ ὁ = τὸ ῥόπτρον Epidaur. GD 3325, 79: Εὐκράτης εἷλετο ἀσπίδα καὶ ἀνπαιστῆρα τῶι μεγάλωι θυρώματι. Cf. infra ἀνάπαιστος.

ἀμπάλλοντι = laconice ἀναπάλλουσι, i. e. ἀναπηδῶσιν. Ar. Lys. 1312.

ἄμπαλος. Schol. Eustath. Il. p. 64, 43. Od. p. 1434, 28 explicat ὁ ἐκ δευτέρου πάλος. Inscr. aetolica GD 1415, 15: τὰν δὲ δαμοσίαν χώραν — μὴ ἀποδόσθων Μελιταεῖς, ὥστε πατρωίαν ἔχειν τὸν πριάμενον ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον μισθούντω, καθὼς καὶ τὸ πρότερον. Cf. Pindar. O. VII 61, ubi recte libri μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον (ἀμ πάλον Boeck) μέλλον θέμεν. Vid. ἄνπαλος.

ἀμπαντός LG. XI 23. Vid. ἀμπαίνεσθαι.

ἀμπαύεσθαι et **ἀμπαυστήριος** = ἀναπ. Herodotus. Vid. Schwhi lex.

ἄμπειρος· ἔμπειρος. H. Fort. doricum = ἀνάπειρος.

ἀμπελεία, vinea. Chersonesi tit. IRB, I. n. 195, 2 [ὁ]ρί[ξ]αντι τὰν ἐπὶ τοῦ πεδ[ί]ου ἀμπελείαν.

ἀμπελικὰ τά. Vectigal in Aegypto aet. Ptolemaeorum. *MFP* II 13, 17.

ἄμπελος. Vid. βουρικυπάρισκοι, θρινέα, μάδος, μεγάσυρνος.

ἀμπελοστατεῖν et **ἀμπελοστατευταί** inscr. Coa. Mitth. 1891, 423 sq. Cf. p. 406.

ἀμπελοτέμνειν PK (I) CXXXI (a. 789 p. C), 422 ἀμπελοτέμνοντι et saepius ἀμπελοτεμ(νόντων), licet vetus analogia postulet ἀμπελοτεμεῖν. Verba sic composita non rara sunt sermone Alexandrino.

ἀμπελών. De glebatione in Aegypto solvenda ὑπὲρ ἀμπελώνων s. ὑπὲρ γεωμετρίας ἀμπελώνων vid. Wilckenium O. G. I § 12, p. 147 sqq. Cf. γεωμετρία et φοινικών.

ἀμπελωργικός dorice = ἀμπελουργικός *TH* II 48.
ἀμπέπληται (?). Vid. ἀπλιστία.
ἀμπερέως· διαμπάξ· H. Cf. διαμπερές. Legitur dorice in fragmento Philyllii ap. Pollucem X 58: ἐκ τᾶς πινακίδος δ' ἀμπερέως ὅτι κα λέγῃ | τὰ γράμμαθ' ἑρμήνευε ex Bentleii et Meinekii corr. pro ἐς τὰς πινακίδας διαμπερέως. Sed eodem iure cum Dindorfio in thes. s. v. possis τᾶς πινακίδος διαμπερέως, deleta praepositione.
ἀμπέσαι· ἀμφιέσαι. Λάκωνες. H.
ἀμπέχονον, τὸ = ἡ ἀμπεχόνη dorice in decreto Amphictyonum CIG 1688, 27 et 155, 20. 36, ut Theocr. XV 21. 39. 71. XXVII 57, sed ἀμπεχόνα ibidem v. 58.
ἀμπίθυρον (cod. ἀμπιουρον)· πυλῶνα. Ταραντῖνοι. H.
ἀμπιστατήρ· ἐξεταστής et **ἀμπίστασθαι**· ἐξετάζειν dorica. H.
ἀμπιτ(τ)άρ (= ἀμφιστάς)· παρατεττόμεν(ος) laconice? H.
ἀμπλακία, ἀμπλάκιον etc. Pindarus, alii dorice = ἁμαρτία, ἁμάρτημα, ἁμάρτιον (att.) = ἁμαρτάς (ion.), ἀ μ π λ α κ ε ῖ ν = ἁμαρτεῖν. Dores seriores etiam ἀ μ β λ α κ ε ῖ ν, ἀ μ β λ α κ ί σ κ ε ι ν (cf. Ἀμβρακιῶται = Ἀμπρ.) dicebant. Sine nasali metri causa tragici ἀπλακεῖν, ἀπλάκημα, ἀπλάκητος, ἀναπλάκητος. Cf. s. v. Ἀμφιάρης.
ἀμποίχοιτις· ἐν Συρακούσαις ἀρχή. H. Proposui olim ἀμποίχοντες vel cum Scaligero ἀμποῖχοι cum accentu dorico)· τὶς ἐν Σ. ἀ. ut sit c i r c u m e u n t e s, c i r c u i t o r e s, iudicum genus vel vigilum. Schulze ἄμποικοι, Kaibel ἀμπίοικοί τις.
ἄμπορος = ἄπορος Epidaur. GD 3342, vs. 66 Isylli: ἄμπορός εἰμι τεῶν δώρων, Ἀσκληπιὲ Παιάν, addita nasali ut in ἀμφασίη = ἀφασίη.
ἀμποόλλιον, a m p u l l a, *PK* II 191, 16 (a. 103—117 p. C.). Vid. φ ο λ λ α τ ώ ρ ι ο ν.
Ἀμπρακιᾶται = Ἀμπρακιῶται in tripode Plataeensi Delphis a 479 a. C. IA 70 = GD 4406. Ionice Ἀ μ π ρ α κ ι ή τ η ς Her. IX 28. 31 (forma attica in codd. VIII 45. 47). Cf. Ἱ σ τ ι α ι ῆ τ ι ς et Μ α ι ῆ τ ι ς· Forma antiquior Ἀμπρακιῶται est in titulis GD 3188. 3202, 18 et in codd. Thuc. et Her. Cf. Meisterh.[2] 59. Recentior est Ἀμβρ.
ἄμπρον· τὸ τεταμένον σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ ῥύμου. H. Cf. CIA II 678 *B* 75 (a 378/366 a C.), inscr. Eleusinia 9, 22 Mitth. 1894, p. 193. Hinc verbum ἐξαμπρεύειν ap. Ar. Lys. 289. Forma ἄμπρος in titulis non occurrit. Meisterh.[2] 101.
ἀμπτάμενος laconice = ἀναπτόμενος Ar. Lys. 106.
ἀμπώλημα. *TH* I 62, 107, proprie r e s r e v e n d i t a. Iudice Mazochio ibi dictum de praestanda immunitate, quum qui fruges non suo tempore repraesentavit damnatur ad solvendam pretii imminuti differentiam. Cf. ἀ ν α π ω λ ε ῖ ν.
ἄμυδις et **ἄλλυδις** aeolica ducunt grammatici. Cf. Schol. Dion. Thrac. 949, 25: τὸ ἄμυδις Αἰολικόν ἐστιν, ἅμα ἄ μ α δ ι ς κατὰ τροπήν, ὡς σάρκες σύρκες, καὶ μεταβολῇ πνεύματος.

ἀμόκαρις· *πλῆθος, ἄθροισμα*. H. Latet voc. dialecticum aliquod = *ὀμήγυρις*. Num forte *ἀμάγυρις*? Parum probabile est *ἀμύγαρις*, quod ex *ἀμύς* et *ἀγείρειν* vix nasci poterat.

ἀμυκλαΐδες· *εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ*. H. Nomen habent ab Amyclis.

Ἀμυκλαιέοις rec. tit. Lacon. Del. 82, 8. Dat. Aetolicus pro *Ἀμυκλαιεῦσιν*. Cf. *Φιαλέοις* et Dativus.

ἀμυκλαΐάζειν, Amyclaeorum (Spartanorum) sermone uti = *λακωνίζειν*. Theocr. XII 13: *ἴσπνιλος, φαίη χ' ὠμυκλαϊάζων*.

ἄμυνα. Philetaerus Vatican.: *καὶ ἀμύνεσθαι λέγοντες, οὐκέτι τὴν ἄμυναν* <*λέγουσιν*>, *εἰ μὴ Θεόπομπος ἅπαξ· καὶ ἔχειν ἄμυναν, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς*. Cohn. Mus. Rh. 1888, p. 414, qui cft. *χειμάμυνα* (Poll. VII 61) et *εὔθυνα*. Theopompus comicus intellegendus videtur, cui dubium utrum *ἔχειν ἄμυναν* an *καὶ ἔχειν* (*κἄχειν*) *ἄμυναν* tribuendum sit. Nam grammatici sermone *καί* significari potest et quidem.

ἀμορτόν· *ἱμάτιον. Κρῆτες*. H. Nisi forte vera lectio est *ἀμυργόν* s. *ἀμύργ*<*ιν*>*ον* = *ἀμοργίς* (Poll. VII 74).

ἀμός· *ὁμοῦ, σὺν αὐτῷ*. H. Adv. loci doricum. Cf. *ὗς, πῦς, ὅπυι*. Explicandum potius *ὁμόσε*. Cf. Hoffm. I 237.

ἄμυσσος· *κῆτος. Λάκωνες*. H.

<**ἀ**>**μυστηρίαστος** = *ἀτέλεστος*, non initiatus. Pap. mag. Leid. W. 2, 13. Corr. Leemans.

ἀμυσχῆναι et **ἀμυσχρόν**. Vid. *ἀμουσχρόν*.

ἀμφαγέρονται vitiosum praesens Theocr. XVII 94 et Oppian. Hal. III 281, al. ex aoristo Homerico *Σ* 37 *ἀμφεγέροντα* derivatum.

ἀμφαίνεσθαι. Vid. *ἀμπαίνεσθαι*.

ἀ(μ)φ-αρμέν(α)· *δίκελλα. Λάκωνες*. H.

ἄμφασμα (-στα?). Vid. *ἀμφίμαστα*.

ἀμφεικάς, dies XXI mensis. IC. 384, 1: *μηνὸς Πανάμου ἀμφεικάδι*, Therae tit. CIG 2448 = IGI, III 330, 68. Cf. Hes. *ἀμφικάς· ἡ ὑστέρα* <*δεκάτη*>. Hanc doricam formam exhibent CIG 2448 et Michel n. 479. Idem Hes. *ἀμφιδεκάτη· ἡ μετὰ εἰκάδα ἡμέρα παρ' Ἀρκάσιν*, quos tamen *ἀμφιδεκότα* dixisse recte monet Hoffm. I 101, intellegens *δεκάτην φθίνοντος*. Legitur **ἀμφιδεκατία** in tit. Spartano *ἐν Ἀθηναίῳ* I p. 257. Cf. Usener in Mus. Rh. 1878, 24 sqq.

ἀμφεμμένοι = *ἠμφιεσμένοι* Kaib. ep. 1035, 25 (saec. p. C. II): *ἠίθεοι χλαμύδεσσι ἀμφεμμένοι*.

ἀμφεπίαξε. Vid. *πιάζειν*.

ἀμφεσβατήκειν = *ἠμφεσβητηκέναι* Rhod. GD III 3758, 130 (saec. a. C. II). Vid. *κειν*.

ἀμφέχει = *ἀμπέχει* IGI, III 220, 6.

ἄμφην sive *αὔφην* = *αὐχήν* ap. Aeoles. Prior forma a Theocrito XXX 29 servata est. Cf. Hes. Vid. Hoffm. II 500.

ἀμφί c. G. pro dat. instrum. in Anthol. Didot. (III) III 261 A. Cf. Stud. mea Crit. in epigr. Gr. p. 16. Apud Pindarum eo sensu adhibetur *ἀμφί* c. Dat. P. I 13. VIII 34. O. V 15.

ἀμφιάραια sive **ἀμφιαρᾷα** (interdum **ἀμφιερᾷα**), certamina in Amphiarai honorem, quinto quoque anno Oropi celebrata, quae penteteris incidens in quartum cuiusque Olympiadis annum primum acta est a. 32918 a. C. Vid. Dittenb.[2] 638, not. 4 et 639, not. 3 de eiusmodi certaminibus iam dudum antea habitis. Post Sullae victoriam his ludis addita sunt *Ῥωμαῖα*. Cf. Ditt. 334 (not. 42). 676 (not. I).

Ἀμφίαραος, fabula sine poetae nomine. CIA II 992 I 8. 22.

Ἀμφιάρης forma dorica = *Ἀμφιαρέως* Pind. N. IX 13, 24 = *Ἀμφιάρηος* O. VI 13, alibi, praeferenda formis in *αος*. Vid. O. Schroederi Proll. Pind. II 18 sq. Cf. GD 3140 b. = *Ἀφιάρηος* GV. p. 41, 23. — Patronymicum *Ἀμφιαρίδας* Megar. GD 3029. — Legitur *Ἀμφιάραος* CIA II 162, C, 21 et passim in titt. Oropicis. Eius templum *τὸ Ἀμφιάραον* CIA II 471, 27 sq. — *Ἀφιάρεως* GV 32. 41. 46. 122. Cf. *Ἀφιτρίτα* et *Ἀφιτρείτα* *IA* 20, 2. 3.

ἀμφιβαίνειν c. dat. = *βαίνειν* c. A., i. e. *ὀχεύειν* Babrius V 3.

ἀμφιβάλλειν c. acc. accedere, ingredi. Bacchyl. XVII 6. Cf. fr. adesp. trag. 127, 6 Nck[2] et fortasse Eur. Cycl. 60, ubi nescio an revocata librorum lectione *εἴσω* ope man. sec. cod. P restituendum sit *ἀμφιβαλεῖν*. Vid. quae scripsi Mnemos. XXVII pag. 33.

ἀμφίδαφος = *ἀμφιτάπης* *PO* II 289, 9. 10 (saec. p. C. I). Cf. *δάπις* = *τάπης*.

ἀμφιδείδιον, **τό** inscr. att. ap. Kumanidem *Συναγωγὴ λέξ. ἀθησ.* s. v. De **ἀμφιδέja** vid. Meisterh.[2] 35.

ἀμφιδεκότα et **ἀμφιδεκατία**. Vid. *ἀμφεικάς*.

ἀμφίδεξιν, *παγκράτιν, στάδιν, κνηστρίν* titt. Attici aet. imperatoriae pro *ἀμφιδέξιον* etc. Meisterh.[2] 58. — **ἀμφιδέξιον** *χρηστήριον* = *ἀμφίβολον χρ.* Herod. V 92, 5.

ἀμφιδέραια· *ψέλια*. H. = *περιδέραια*. Corrupte **ἀμφιδέρρεα·** *κόσμος τραχήλιος*. *BA* 202, 26 et 388, 29 cum explicatione *ψέλια*.

ἀμφιδῆ = *ἀμφιδέα* inscr. Deli a. 279 a. C. ap. Michel n. 803, 19. *ἀμφιδαῖ* ibid. 116.

Ἀμφιέραα. CIA III 1171. 1177.

Ἀμφιέρεια ibidem 1174 et 1198 (Kum.). Vid. *Ἀμφιάραια*.

ἀμφιετηρίς (*ἑορτή*) tit. Att. de Iobacchis Mitth. 1894, p. 285, l. 42. 68. al. = Dittenb.[2] 737, qui in not. 30 affert Maassii explicationem, anniversaria eius diei sacra quo Baccheum institutum est? Cf. Hes. gl. *ἀμφιετιζομένας· τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιερχομένας*.

ἀμφιθαλεῖς, pueri puellaeque patrimi et matrimi. Praeter scriptores vid. Dittenb.[2] 353, 20. 21. Mommsen, Feste p. 280.

ἀμφιθίουρος **ὁ** = *ἀμφίθυρος* Coronaeae inscr. saec. a. C. II ap. Michel IV 1114 — *τό τε προθίουρον ἐπεσκεύαξε καὶ τὸν ἀμφίθιουρον ἀνέθεικε*. Cf. Soph. Phil. 189.

ἀμφιθόσανον — *πρόσλημμα*, fimbriatum amiculum. Vid. *πρόσλημμα*.
ἀμφίκαρτα Herond. VIII fr. 3, 60, a verbo *ἀμφικείρειν*. Cf. *ἀμφίκουρος*, *περίκουρος*.
ἀμφικάς. CIA 2448. Vid. *ἀμφεικάς*.
ἀμφικέφαλος. Inscr. att. ap. Dittenb.[2] 44, 7 *κλίν[ε μιλε]σιουργὲς [ἀ]μφ[ικ]έφα[λος]*. Pollux X 29 *ἀμφικνέφαλλος*, sed *ἀμφικέφαλος* *EM* 90, 29: *κλίνης εἶδος παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν ἀνάκλισιν ἔχειν καὶ προσκεφάλαιον*.
ἀμφίκροτοι *ψαλμοί*. Inscr. metr. attica CIA III 82.
ἀμφικτίονες = *περίοικοι* Her. VIII 104 (cf. I 175) et saepius Pind.
ἀμφιλλέγειν dorice = *ἀμφιλέγειν*, *ἀμφιλογεῖν*, *ἀμφισβητεῖν* GD 3025 *περὶ τᾶς χώρας, ἃς ἀμφέλλεγον*. — Delph. tit. saec. V a. C. BCH 1895. *B* 28. *A* 46 *ἀμφιλλέγῃ* et *ἀμφιλλέγοντες*. Item tit. Creticus in ins. Deli BCH III 292 *ἀμφιλλεγόμενα*. Similiter *ἀμφιλλογεῖν* et *ἀμφιλλογία* saepe ocurrunt in inscriptionibus.
Ἀμφίλοχος fabula, sine poetae nomine. CIA II 972 II 15.
ἀμφίμαστα· *ψαιστά. ἄλφιτα μέλιτι δεδευμένα. Λάκωνες*. H. Supra **ἄμφασμα**. *ψαιστά, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ βεβρεγμένα ἐν θυσίαις. Συρακούσιοι* idem. Minus mirarer *ἄμφαστα*. Longissime enim patet Graecorum mos praesertim in sermone populari mediam syllabam, ubi eadem consona repetitur, abiciendi, int. *ἡμέδιμνος* sim. Vid. s. v. *τριμίσκον*.
ἀμφιμωλῆν (*ανπιμολεν*) = *ἀμφισβητεῖν* in iure Cretensium, *ἀμφιμωλίωντι* (*ανπιμολιοντι*) cum dat., *αμφίμωλος* (*ανπιμολος*) = *ἀμφισβητούμενος*. Vid. s. v. *μωλῆν* (*μολεν*).
ἀμφίπολος. Diod. Sic. XVI 70, 6 *κατέστησε δὲ* (Timoleon) *καὶ τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἐντιμοτάτην ἀρχήν, ἣν ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου οἱ Συρακόσιοι καλοῦσι· καὶ ᾑρέθη πρῶτος ἀμφίπολος Διὸς Ὀλυμπίου Καλλιμένης, καὶ τὸ λοιπὸν διετέλεσαν οἱ Συρακόσιοι τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐπιγράφοντες τούτοις τοῖς ἄρχουσι μέχρι τῶνδε τῶν ἱστοριῶν γραφομένων*. Cf. IGSI, 9, ubi vid. editoris adnotationem. — Cf. Chalcidis in Euboea inscr. saec. III aut IV p. C. ap. Dittenb.[2] 607. 2 *Ἐπὶ ἡγεμόνος* (praeside) *Κλ(αυδίου) Ἀμιάντου, ἀμφιπολεύοντος Λάμπρου τοῦ υἱοῦ τοῦ νεωκόρου κτέ.* et Melitae inscr. IGSI, 601: *ἀμφιπολεύσας θεῷ Αὐγούστωι*, item Centurip. ibidem 574.
ἀμφισβατεῖν pro *ἀμφισβητεῖν* praeter Iones (vid. Herod. Lex. Schwh.) adhibent Aeoles GD. 214, 25 *ἀνφισβατημένως*, et Dores Rhod. Del. 179 a, 3 *ἀμφισβάτει*. Cf. ibid. b, 6. 7. 16. Sed *ᾰ*, quod breve est apud Iones, cuius quantitatis sit apud illos non constat. De etymologia vid. Hoffm. III 242 sq. Cf. *ἀγχιβατεῖν*.
ἀμφίσπορος. In Lamiae tit. Latino *CIL* III 586 amphispora dicuntur arva alternis annis a Lamiae et Hypatae incolis consita. Cf. Kum. s. v.
ἀμφίστασθαι· *ἐξετάζειν*. H. Hoc sensu verbum usurpatur *TH*, I 125.

ἀμφίσφαιρα, calcei muliebres ap. Herond. VII 59: Ἰωνίκ' ἀμφίσφαιρα· Cf. σφαιρωτήρ· σκύτος. H.

ἀμφίσφορα· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. H. Cf. Poll. VII, 94.

ἀμφιτραφᾶν (?) = περιταφρεύειν. Inscr. Amorgi saec. a. C. III Dittenb[2]. 7: [νεάσει] τὴ[ν] γῆν ἐνάλλαξ καὶ οὐκ ἀμφι[τραφή]σ]ει νεόν, ἀ[μ]φιτ[ραφήσει δὲ] τοὺς ἀρότους. Dubitabundus explevit editor, coll. τράφας = τάφρους ibidem vs. 27.

ἀμφιφῶντες, offae candelis ardentibus circumdatae, quae Mynichiis d. 16 Mynichionis Dianae Mynichiae offerebantur. Suid. s. v. ἀνάστατοι. Cf. Mommsen, Feste d. St. Athene p. 452.

Ἀμφιώνα, dea aut heroina. Dreri in Creta tit. ap. Rangabé A. H. 2477 (Kum.).

ἄμφοδον vicus, compitum, quadrivium. Cf. Thes. II p. 272. Smyrnae tit. ap. Dittenb.[2] 528: τοὺς ἐν τῶι ἀμφόδωι τετάχθαι ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ τῆς Ἀγαθῆς Τύχης ἕως τοῦ τῆς Εὐετηρίας. Editor intellegit partem oppidi domibus contiguis coaedificatam, undique viis circumdatam. Secundum haec ἄμφοδα cives in certos numeros militares discripti erant, quibus singulis singulae partes moenium defendendae obvenerant. Cf. Philonis Byz. Mechanicorum V 92, 42 et 93, 1. — Saepius hoc vocabulum occurrit in papyris Aegyptiacis. — **ἀμφοδάρχης**, vici magister, in Aegypto. *PB* 659 II 7. Cf. Phil. Mechan. V 93, 8: τοῖς ἀμφοδάρχοις συνθήματα καὶ ὑποσυνθήματα παρὰ τῶν στρατηγῶν δίδοσθαι. Vid. τετράμφοδον.

ἀμφορίσκος πανιώνιος. CIA II 818, 19.

ἀμφοτάροις (ἀνφ.) = ἀμφοτέροις Locr. GD 1478, 39. Cf. ὀπόταρος apud Eleos.

ἀμφότερος. Ab ἀμφοτέρων saepe pendet πολλῶν, ubi nos scriberemus ἀμφοτέρωθεν, in locutione πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν, velut Herod. I 80. 82. al. et passim apud Atticos.

ἀμφῶες (κισσύβιον). Theocr. I 28 dorice = ἄμφωτον. Vid. οὖς.

ἄμωμος et **ἀμώμητος** (-τως) vocabula ionica et epica = ἄμεμπτος (-τως).

Ἀμών Amphissae mensis = Ἰλαῖος Delphorum = Σκιροφοριών. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 361.

ἀμώσας· κρεμάσας. Ταραντῖνοι. H. Supra idem ἀμμάξας (= ἀναμάξας?)· αἰωρήσας καὶ κρεμάσας. Obscura gl. utraque.

ᾱν terminatio III p. pl. optativi pro εν apud Eleos. GD 1149 συνεῖαν et ἀποτίνοιαν, 1150 ἐνποδέοιαν, παρβαίνοιαν, alia. Cf. 1152 sq. — terminatio aeolica Aor. II Inf. ᾱν = ηναι, ut πρόσταν = προστῆναι. — Passim in seris titulis et in papyris Aeg. in αν pro α desinit Acc. Sing. III decl., velut πατέραν, μητέραν, θυγατέραν, χάριταν cett. Iam antiquitus ita Cyprii. Vid. ἀνδριάνταν. — Cf. σέν pro σέ. — Passim etiam in seris titulis et papyris in αν pro ασιν terminatur III p. plur. perfecti, ut γέγοναν, εἴληχαν, εἴληφαν, πεπλάνηκαν, ἐπιδέδωκαν etc. Cf. Buresch in Mus. Rhen. XLVI, 193—232.

ἄν, particula conditionali, praeter Iones et Atticos, utuntur Arcades v. c. GD 1222 (passim) et *κ' ἄν* in formula *εἴκ' ἄν* = *ἐάν* (*εἴ κ' ἄν τι γένηται*) ibidem l. 2. 10. 15. 25. Cf. inscr. Hoffm. 29, 16. 21. 23, sed constanter *εἰ δ' ἄν* = *ἐὰν δέ* (non *εἰ δέ κ' ἄν*). Vid. l. 3. 7. 10. 14. 17 etc. Cyprii cum Aeolibus et Thessalis (ut epici) adhibent *κε* (*κεν*), Dores, Boeoti, Elei *κα*. — Apud Herond. III 63 *ἂν προσδώσω* soloece scriptum male tuetur O. Crusius, licet in ipso papyro emendatum sit *ἂν προσδοίην*. — Herodotus post relativa cum coniunctivo iuncta saepe omittit, v. c. I 132, 4. 216, 4. II 85, 2 al., cit. epici et tragici.

ᾱ̆ν = *ἐάν*, *ἤν* saepe legitur in inscr. Oropica saec. a. C. Vti exeuntis, aut IV ti ineuntis (388—377) *EA* 1885, p. 92 sqq. Cf. Hermae vol. XXI 91 sqq. Rarissime (sexies) admissum reperitur in titulis Atticis. Cf. Meisterh.[2] 213, 38. Admisit comoedia saec. IV et saepe exstat apud oratores atticos. Saepius reperitur in Antigoni rescripto ad Teios saec. IV exeuntis, Dittenberg.[1] 126.

ἀνά. Boeoti, in plerisque compositis *ἀν*, rarius *ἀνα*, ponunt, Aeoles et Thessali constanter *ὀν*. — Epirotae, ut epici et Pindarus, *ἀνά* iungunt cum dativo, GD 1362 *ἄρουραν ἂν Κόσσωι*. In Halaesae Sic. titulo IGSI, 352, 4 cum genetivo *ἂν τοῦ ῥοίσκου* et sic l. 17 et alibi. Ita l. 40 *ἂν τοῦ τοίχου*, 42 *ἂν τᾶς ὁδοῦ* (etiam II 15. 21), 66 *ἂν τῶν τερμόνων*, II 8 *ἂν τοῦ ὀρίου*, 25. 79 *ἂν τοῦ ῥάχα*, 28. 58 *ἂν τοῦ Ἀλαίσου*, 49. 83 *ἂν τοῦ ῥοειδίου*, sed conservatur in formula *ἀνὰ* (sic) *τὸ μέσον* l. 85. Obscurus est hic praepositionis usus. — *Ἀνὰ* pro *εἰς* ponit Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 179, 11 *Χοσρόης ἀνὰ τὴν Νίσιβιν πρέσβεις ἀπέστελλεν*, p. 182, 24 *ἀνὰ τὴν Μαρτύρων πόλιν ἐξέπεμψε*. Cf. p. 227, 23. Idem pro *ἐν* p. 189, 21 *ἐν τῷ πύργῳ τῷ ἀνὰ τὸν χῶρον ἱδρυμένῳ*. Ib. p. 226, 13 *στρατοπεδεύεται ἀνὰ τὸ Σίρμιον*. Cf. p. 249, 17; et pro *ἀμφί*, si, l. s., p. 228, 17 *τοῖς ἀνὰ τὸν Χάγανον*. — *ἔχειν ἀνὰ χεῖρα*, ad manum habere (i. e. praesto) ibidem p. 246, 17.

ᾰ̆να = *ἄνυσις*, Alcman I 83: *δυῶν γὰρ ἄνα καὶ τέλος*. Etiam in verbo *ἄνειν* = *ἀνύειν* vocalis anceps est.

ἄνα· *ἄναξ*. H. Epicharmi fr. 88 Ahr. *Ζεὺς ἄνα ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα*. Incertum sitne nominativus an vocativus, ut apud Homerum et Pindarum. Digammatum est ap. Pind. *P.* IV 89. IX 44. XI 62. XII 3.

ἀνά(Ϝ)ατορ = *ἄνατος* in tab. aenea Elea Jahrb. d. Arch. Inst. in Wien I 197 = Michel 1334, 6 (saec. a. C. IV extr.).

ἀναβαθμός. Vid. *βασμός*.

ἀναβᾶι sitne coniunctivus an optativus in recc. titt. Cnidiis GD 3526. 1354, 3. 10. al. dubitatur, sed potius coni. videtur soloece adhibitus. Idem valet de forma *εἶ* in GD 3543 *εὐίλατα αὐτῷ εἶ*.

ἀναβολάδιον, vestimenti genus. *PO* 109, 9. Cf. *ἀναβολή*, abolla.

ἄναβος pseudo dorice pro *ἄνηβος*. Theocr. V 87. Vid. *ἄβα*.

ἀναβρώσκων· *κατεσθίων*. H. Vid. *βρώσκειν*.
ἀναγεγραφηκέναι. Vid. s. v. *διαγράφειν*.
ἀναγεγράφονται = *ἀναγεγραμμένοι εἰσίν* Archimed. II 104, 17.
ἀναγγέλλειν = *ἀναγορεύειν*. Vid sq. voc. — *ἀνανγελέοντι* *TH*, I 118: *ὀμόσαντες δοκιμαξόντι καὶ ἀνανγελέοντι ἐν ἁλίαι θασάμενοι τὰν γᾶν πὸτ τὰν τῶν ἐπιχωρίων*.
ἀνάγγελμα = *ἀνάρρησις*. Chersonesi inscr. saec. a. C. I, GD 3087, 47: *δεδόχθω τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι στεφανῶσαι Διόφαντον — χρυσέωι στεφανῶι. Παρθενείοις ἐν τᾶι πομπᾶι τὸ ἀνάγγελμα ποιουμένων τῶν συμμναμόνων, ὁ δᾶμος κτἑ.* Sic verbum *ἀναγγέλλειν* adhibetur in Aegosthenitarum decreto GD 3092, 15 et Panticapaei tit. BCH V 74.
ἀναγεῖσθαι c. gen. = *ἡγεῖσθαι* Theb. GD 716. — *ἀναγήσασθαι* = *διηγήσασθαι* Pind. N. IX 19 *βραχύ μοι στόμα πάντα ἀναγήσασθαι*.
ἀναγκεκάκτης pap. mag. Par bibl. nat. Wess. v. 1361. Vid. sq. voc. et cf. *ἀνεμοεπάκτης*.
ἀναγεκόκτης daemon in pap. mag. *PK* (I) CXXI saec. III p. C., V. 355: *ἀναγεπόπτας κρημνοκράτορας ἀλγεσιθύμους κτἑ.* Restituendum hic et in Neue Gr. Zaub. Wess. l. 368 *ἀναγ<κ>επόπτης*, si quid video.
ἀνάγεσθαι. Theophyl. Simoc. ed. de Boor p. 47, 14 *ἄνδρα ἐς συγκλήτου βουλὴν ἀναγόμενον*, virum ordinis senatorii.
ἀναγέτρια· *ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ παρὰ Ταραντίνοις οὕτω λεγομένη, ἣν Ἀττικαὶ μαῖαν καλοῦσιν*. H. Cod. *ἀναγεστρίς* et *μᾶζαν*. Elmsley ad Med. 156: *ἀναγέστρια*. Supra *ἀγέτρια* idem Hesych.
ἀναγινώσκειν apud Herodotum passim significat *ἀναπείθειν*. Vid. Schwh. lex. s. v. — Cf. *ἐπιλέγεσθαι*.
ἀνάγκαι ionice = *βάσανοι*, tormenta. Her. I 116. Cf. Thes.
ἀναγκαίη ion. ap. Hom. et Herod. passim = *ἀνάγκη*.
ἀναγκαῖος = *ἀναγκαστικός*. Plat. Gorg. 449 *B* extr.
ἀναγκαστικοὶ *λόγοι*, ad assentiendum cogentes, Philodem. de rhet. ed. Sudh. v. c. p. 248, 21 sqq.; p. 249, 30 sq.; ibid. 9 sqq. Opponuntur *εἰκότα, εἰκασία, εἰκαστικοὶ λόγοι*. — Similiter Plato, Aristoteles, alii. *Ἀναγκαστικῶς* Philod. p. 124, col. XXV, 1, necessario.
ἀναγκοπέδη pap. mag. Par. Bibl. nat. Wess. 2181 et Neue Gr. Zaub. Wess. (1893), 676. Corrupte *ἀναγκαπέδη* legitur in pap. mag. PK (I) CXXI, 631 *γλύψον τὸν ἐν Μέμφει Ἀσκληπιὸν ἐπὶ δακτυλίου σιδήρου ἀπὸ ἀναγκαπέδης κτἑ.*
ἀνάγνωσις = *ἀναγνώρισις* Her. I 116.
ἀναγνώστης γερουσίας = *γραμματεὺς τῆς βουλῆς* in insula Co. IC 238.
ἀναγορευθέωσι aeolice GD 215, 53.
ἀναγραμματίζειν passim in pap. magicis, facere anagramma. Vid. Wesselyi Indicem et lexica.

ἀναγράπφαι inscr. Prienae. Vid. *Π* ante *Ψ* et cf. *Κ* ante *Χ*.
ἀναγραφεύειν IGSI 757, 10 (tit. Neapol.): *πατρός τε βουλευτοῦ ἐπιεικῶς καὶ ἀξίως τῆς πόλεως ἀναγεγραφ[ευκότι]*. Sic Kaibel qui addit, „Mommsen *ἀναγραφεύοντος*, vertens: qui patrem habeat decurionem scribatu fungentem. De nomine *ἀναγραφεύς*, scriba, vide Dittenbergi notam ad syll. (ed. I) n. 337."
ἀναγραφεύς, ὁ = *τὸ παράδειγμα*. Inscr. Eleusinia in *EA* 1886, 185 sq. *λίθους — ἐκπελεκῆσαι ὀρθοὺς πανταχῇ — πρὸς τὸν ἀναγραφέα*. Cf. Philo, Belop. p. 51 D.
ἀναγραφῆμεν = *-ῆναι*. Delph. GD 2733, 11. Cf. *γραφῆμεν*.
ἀναγραφήμειν = *-ῆναι*. Rhodii. Vid. *MEIN*.
ἀναγραφῆσαι = *ἀναγράψαι*. Cret. BCH III p. 293. Sic *καταγραφεῖν* tit. Gelae CIG 5475: *καθώς κα ἁ βουλὰ καταγραφήσηι* et Carpathi IGI, I 1033 *ἀναγραφήσει*.
ἀναδεῖν pro *ἀναδεῖσθαι* Pind. P. X 40. Vid. Activum. — De huius verbi usu ap. Herodotum vid. Schwh. in lexico Her.
ἀναδέκεσθαι ionice = *ἀναδέχεσθαι*. Her. V 90.
ἀναδενδράδες. Vid. *ἀμαμαξύς, κενεά, μαματίδες*.
ἀναδέξαι ionice = *ἀναδεῖξαι*. Vid. lex. Her. Schwhi.
ἀναδινέω· *περιπατῶ* et **ἄνδινος**· *περίπατος* H. Gl. Doricae.
ἀναδιδόναι *ἐπιστολήν*. IGSI, 830, 22 *ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων ἀναδοθεῖσα ὑπὸ Λάχητος, ἑνὸς αὐτῶν*.
ἀναδόμειν = *ἀναδιδόναι*. Vid. Infinitivus et *MEIN*.
ἀνάδοχος et **ἀναδοχεύς**. Vid. *ἀνδοκά*.
ἀνάθεμα = *ἀνάθημα* passim tituli saeculi a. C. IV recentiores.
ἀναθέμειν = *ἀναθεῖναι* Gelae CIG 5475, 36, Agrigenti GD 4254, 22, Rhegii 4258, 23. Vid. *MEIN* et Infinitivus.
ἀναθέσαντες (?). Vid. *ἀποδοσάντων*.
ἀναθήκη· *ἀνάθεσις*. H. Inscr. Eleusinia *EA* 1868, p. 185 sq. l. 33 *παραδοῦναι ἐπ' ἀναθήκηι ὑγιεῖς*, sc. *τοὺς λίθους*, ubi vid. Philios p. 209.
ἀναθορήσαντες = *ἀναθορόντες*. Theophyl. Sim. Hist. VI 3, 3.
ἀναθυροῦν, verbum architectonicum in Lebadeae tit. saec. a. C. II Michel n. 589, 122: *ἀναθυρώσει τοὺς ἁρμοὺς πάντας τοὺς ἀπιόντας*. Cf. l. 143. Fabricius de archit. p. 52 explicat „foramina (in mediis lateribus) sive incisuras ianuis vel fenestris similia excavabit cett." Idem p. 77 „veteres artifices verbo *ἀναθυροῦν* designabant sollemnem atque usitatissimam illam sculpendi rationem qua lapidum latera quae compingenda erant (Stossfügen) ita excavabant ut excisiones ianuae haberent formas, cett."
ἀναιδομάχαν (*κάπρον*), i. e. *οὐ φοβούμενον τὴν μάχην*. Bacchyl. V 105.
ἀναιθύσσειν. Vid. *αἰθύσσειν*.
ἀναίκλεια. Vid. *αἶκλος*.
ἀναιλῆσθαι. Vid. *αἰλεθῆι*.

ἀναιραιρημένος (sic) et bis **ἀναιρερημένος** ionice = ἀνηρημένος in tit. Thasio Del. 137, 3. 5. 12 (saec. a. C. IV), significat μεμισθωμένος, qui conduxit. Opponitur ἐκδιδόναι. Cf. ἀναραιρηκώς et ἀραίρημαι.

ἄναιρον· ὄνειρον. Κρῆτες. H. Cf. ἄναρ· ὄναρ. H. Vid. ὄνοιρος.

ἀναισιμοῦν et **ἀναισίμωμα** ionice = ἀναλοῦν, δαπανᾶν, ἀνάλωμα, δαπάνημα Herodotus (vid. lex. Schwh. s. v.). Hippocrates contra passim usurpat ἀναλίσκειν sive ἀναλοῦν. Cf. Hoffm. III 320, qui illa neglexit. Vid. αἰσίμωμα (?).

Ϝάναξ — Lacones Del. 14, 1. 12, 9. Arg. GD 3262. 3266 c, 5. 3267. 3274, Corinth. IA 20, 12. 64. 74. 75. GD 3144 A, Therae Del. 141, 8. Notabiles sunt formae Argivae Ϝανάρων et τοῖ Ϝανάκοι (gen. dual.?). Ἄνακτες et ἄνασσαι teste Aristotele ap. Harpocr. s. v. in Cypro audiebant pueri puellaeque regii, eamque rem confirmant titt. Cyprii, v. c. 69 (cf. 68) ap. Hoffm. Secundum Eustathium ad Hom. N 285 τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, πρὸς οὓς ἀνεφέροντο ἑκάστης ἡμέρας πρὸς τῶν ὠτακουστούντων, ὅ τι ἂν ἀκούωσιν, itaque praefecti securitati publicae. — Pindarus et Bacchylides vocabulum ἄναξ numquam de aequalibus, semper de dis et de iudicibus usurpant. — Ϝανάκειον, aedes Castorum, ap. Phocenses GD 1531, ut Athenis CIA IV 2, 421 fr. d. 47, 313 d. 11 (?) Cf. ἄνακες· οἱ Διοσκόροι *EM* 98, 33; 160, 36. CIA IV 2, 788 b 20, 1552 b (?), 1663 b. Item ἀνακοί *EM*. 96, 33. cf. infra ἀνάκιον. — Ϝανάσσας Περγίας, i. e. Ἀρτέμιδος, in Pamphyliae tit. GD 1265. In horum numis scriptum est Ϝανάψας Πρειίας. — Vid. ἀνάκιον.

ἀνακαθαίρειν purgare (effodere) solum in titt. Lesbiis *EA* II p. 5, n°. XIV 4: πήχεις δύο ἀνακαθαίρων τὸ προσθεμελιούμενον· ἐὰν δέ τι μαλακὸν ᾖ τοῦ τόπου προσθεμελιουμένου, ἀνακαθαρεῖ... Cf. Fabricius de archit. p. 58 sq., qui confert Diod. Sic. XIII 56, 1. Vid. Thes.

ἀνακαθαρίζειν. Vid. ἀνακοθαριόντι.

ἀνακαλλωπίζειν? Theophyl. Sim. Hist. II 10, 11 ed. de Boor p. 90, 72 τὴν ἀριστείαν ἀνεκαλλώπιζεν ἀποίσειν, sed recte praep. ex dittographia natam esse coniecit editor.

ἀνάκανδα· ἐν ὑπερῴῳ. Λάκωνες. H. Adv. cum ἀνακάς = ἀνεκάς = ἄνω cohaerens quo pacto formatum sit, obscurum est. Nam a verbis in αινω descendunt adv. modi in ανδα, sed ἀνάκανδα adv. loci videtur factum ex subst. ἀνάκα et suff. δα = δε. Cf. δόμονδε. Quod si ita est, valet εἰς ὑπερῷον.

ἀνακαλεῖν in tmesi, si l. s., Arati Phaen. 631.

ἀνακίδναται in hymno Delphico BCH 1894, 578, fr. I, 14; ὁμοῦ δέ νιν (sc. τῇ κνίσῃ) Ἄραψ ἀτμὸς ἐς Ὄλυμπον.

ἀνάκιον Attice melius quam ἀνάκειον. Vid. Meisterh.[2] 42. Cf. ἄνακες sive ἄνακοι. **Ἀνάκια**, festum in Attica. CIA II 570, 6.

ἀνακλέπτειν = κλέπτειν Dodonae GD 1586. Cf. hymn. H. in Merc. 505.
ἀνακλέπτεσθαι· ἀναχωρεῖν. H. Recte, modo addideris, aut certe cogitaveris λάθρᾳ.
ἀνακλίνειν θύρην ion. = ἀνοιγνύναι. Hom. Herod. V 16 (vit. Hom. 33).
ἀνακλινοπάλη. Vid. ἐπικλινοπάλη.
ἀνακοθαριόντι δὲ ὁσσάκις κα δέωνται. *TH* I 84 = ἀνακαθαριοῦσιν = ἀνακαθαροῦσιν. Cf. κοθαρός.
ἀνακρίνεσθαι, disceptare. Her. IX 56.
ἀνακτᾶσθαι = ἀνακτᾶσθαι ἑαυτόν PL p. 366, n. 63, 127 ἐκ τῆς — καταφορᾶς ἀνακτωμένους (a. 165 a. C.), ut saepius seriores.
ἀνακτήσοοσι f. l. pro ἀνακτίσσουσιν, quod Anth. Did. III. IV 75, 2 correxi Stud. Crit. i. ep. Gr. p. 85.
ἀνάκωλον, vestis muliebris. Cnid. GD 3537, 9. Vid. lexica.
ἀνάκωμα νῶ καὶ ψυχᾶς Philolaus ap. Stob. Ecl. ph. I 20, 2. regnum, sec. Boeckhium, nisi forte scribendum ἀνακώναμα, i. e. ἀναστροφή, quamvis Meinekio displicuerit. Vid. sq. voc.
ἀνακωνᾶν· ἀναστρέφειν. H. Laconicum ἀνακωνῆν (sic) videtur propter gl. Hes. ἐκώνη· ἔστρεφεν et ἔκωνεν· ἔκλινεν. Λάκωνες, quae coniunctae sic corrigendae videntur: ἐκώνη· ἔστρεφεν, ἐδίνει. Λάκωνες. Cf. κωνᾶν (κωνῆν)· περιδινεῖν. Cognatum est κῶνος· στρόβιλος. Vid. etiam gl. <περικωνᾶσαι>· περιρρομβῆσαι, περιαγαγεῖν. Λάκωνες. et <περικωνῆσαι>· σπογγίσαι ἢ περιπισσῶσαι. Cf. Ar. Vesp. 600 (scil. a κῶνος, pini arbores nucamento). Formam verbi Siculam κωνάζειν fuisse demonstrat Epicharmeum σκυφοκώνακτος.
ἀνακῶς ionice et attice = ἐπιμελῶς Her. I 24. VIII 109. Hippocr. p. 254, 45. Thuc. VIII 102. Plat. com. ap. Moeridem p. 43.
ἀνακώσιος = βασιλεῖος. Rhegini. Vid. -ωσιος.
ἀναλαμβάνεσθαι pro activo passim usurpat Theophylactus Simoc. Hist.
ἀναλαμπούσης ἡμέρας Theophyl. Sim. Hist. I 12, 4. Cf. διαλάμπειν, ἐκλάμπειν.
ἀναλεῖ (?)· σχολάζει. Ταραντῖνοι. H. An **ἀδρανεῖ?** Cf. ἀνδάνης.
ἀναλέγεσθαι = λογίζεσθαι, ἀριθμεῖν, PL 50, n. 1, 7 in tractatu de astrologia: ἀναλεγόμενοι τὰς ἡμέρας.
ἀνάλημμα, substructio. Dittenb.[2] 372, 4. 587, 20. BCH XX p. 636.
ἀνάλιπος = ἀνήλιπος = νηλίπους, i. e. ἀνυπόδητος Theocr. IV 56. Forma ionica ἀνηλίπος s. ἀνηλίπους latet in inscr. Mitth. XIV p. 413 πᾶσαι ἀνιλίποδές τε καὶ ἵμασι φαιδρυνθῖσαι | τῶ καλάθω συνέπεσθε κτἑ., ubi Koerte absurde edidit ἀν(ε)ιλίποδες.
ἀναλίσκειν. Passim in CIA legitur formula τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκόμενα vel τὰ εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκόμενα (raro μεριζόμενα).
ἀνάλκιμος = ἄναλκις *PO* 79, 5.
ἄναλκις ionice = δειλός, μαγακός. Hom. Herod. II 103. Pind. Aesch.
ἀναλόγην aeolice GD 250 τὰν πρυτανηίαν, ἂν ἐκ γένευς διαδεξάμενος τοῖς τᾶς ἀξίας βάσμοις ἀνελόγησεν.

ἀναλογούντως, convenienter. *PB* 281, 21 *καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀμπέλων ἰδίων γνησίως γενέσθω ἀναλογούντως Ἀπολλωνίωι* (saec. p. C. II).
ἀνᾱλοῦν s. **ἀνᾱλίσκειν** (ex ἀναϝαλ) constanter Attice habet augmentum η̄. Meisterh.[2] p. 187, 2.
ἀναλόειν *τὸν βίον*, mori, IGSI, 159, Syrae tit a. p. C. 427; absolute eodem sensu positum ibid. 1794 in seri epigr. vs. 2 = Kaib. ep. 713.
ἀνάλωμα. Vid. *ἅλωμα*, *ἀνήλωμα*, *τέλεσμα*.
ἀναμάσσειν Her. I 155 *ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας* ex imitatione Hom. Od. τ 92.
ἀναμέλπεσθαι = *ἀναμέλπειν*. Paean Delph. BCH 1894 p. 576, fr. B, 16.: *χρυσέα δ' ἀδύθροος κίθαρις ἀναμέλπεται.*
ἀναμένειν. Adde lexico Her. Schwhi V 35, 3 *ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας.*
ἀνάμεσος (?) PL 67, n. 1, 373 [*ὁ λε*]*χθεὶς χρόνος ἐστὶν ἀνάμεσος ἡμέρας καὶ νυκτός*. Sed papyri lectio *αναμενος* fortasse potius corrigenda *ἀναμέσον*. — *Ἀναμέσον* repetit Theophylactus Simoc. Hist. VII 15, 12: *κρίναι ὁ θεὸς ἀναμέσον Μουρικίου τε καὶ ἀναμέσον Χαγάνου, ἀναμέσον Ἀβάρω καὶ ἀναμέσον Ῥωμαίων.* Cf. VII 10, 8.
ἀναμίσγειν ionice = *ἀναμιγνύναι*. Hom. Od. 355, Her. I 199. 146. VII 10, 8.
ἀναμισθοῦν, denuo locare. *TH*. Vid. *ἀμπώλημα*.
ἀναμφίαστος = *ἀναμφίεστος*, nudus, inornatus, Theophyl. Sim. Hist. III 11, 6: *τὸ ἀναμφίαστον καὶ ἀπαραχάρακτον τῆς λέξεως.*
ἀναμφόδαρχος. *PO* II 247, 22. Vid. *ἀμφοδάρχης* et *ἄμφοδον*.
ἀνανέμεσθαι ionice = *καταλέγειν*, recensere. Her. I 174.
ἀνάνυτος dorice = *ἀνήνυτος*. Theocr. XV 38.
ἄναξ. Vid. *ϝανακ-*.
Ϝαναξαρέτα *Χαρμίδαο* in tit. Thespio saec. a. C. IV, GD 855.
ἀναξεῖν CIA II 167, 72. IV 2, 331 C saepius, item IV 3 p. 149, 24. Lebadiae tit. in *Ἀθηναίῳ* IV p. 369 sq., 123: *ἀναξέων τοὺς καν*[*όνας*] *πάντας*. Cf. Fabricium de archit. p. 69.
ἀναξίαλος *Ποσιδᾶν*. Bacchyl. XIX 8 Bl.
ἀναξιβρόντας (*Κρόνιος*). Bacchyl. XVI 66. Bl.
ἀναξιμόλποο *Οὐρανίας ὕμνος*. Bacchyl. VI 10.
ἀναπάῃ = *ἀναπαύει*. IGSI, 158.
ἀναπαήτῃ = *ἀνεπαύθη*. IGSI, 2298 (a. 444 p. C.). Verbum *ἀναπαύεσθαι* crebro in titulis sepulcralibus Christianis occurrens significat *ἀποθνήσκειν*, velut ibidem 250. 440. 604 (*ἀνεπάσατο*). Cf. *κοιμᾶσθαι*.
ἀνάπαιστος κλείς, clavis species, BCH 1890, 397. CIA IV, 2. 672 C 22. Cf. 678 *B*, 64. 722 *B* 14.
ἀνάπαυσις. *PK* p. 184 sq. l. 10 *σπείρων ἀρούρας μὲν πέντε πυρῷ καὶ τὰς λοιπὰς ἀρούρας δύο ἀπὸ νότου ἀναπαύμεσι* (sic). Cf. Wilcken Archiv. f. Papyrusf. p. 182 sq., qui expectans *ἀναπαυματικοῖς* (?) et comparans *ἀπὸ ἀναπαύσεως PB* II 644, 32. 661. CPR I 43 recte de novatione agi intellegit monetque in Aegypto valuisse trifariam agrorum culturam (die Dreifelderwirtschaft). **Ἀναπαύματα**, agri novales, v. c. FGH 112, 4 sq.

ἀναπείθειν. Lexico Herodoteo Schwhi adde V 65. 66. 97, 3. 5. 104, 3. VI 23, 2. VII 6, 1. Cf. *ἀναγινώσκειν*.

ἀναπείρειν ionice Hom., Her. IV 94. 103. Semel Ar. Ach. 871, ubi Atticorum usus requirere videtur *ἀναπηγνύναι*.

ἀναπελεκᾶν. Inscr. Oropi *EA* 1891, 71 sq. l. 19: *τὰ δὲ μέτωπα* (sc. *τῶν λίθων*) *ἀναπελεκήσει εὐτενῆ*. Cf. *ἐκπελεκῆσαι* s. v. *ἀναγραφεύς*.

ἀναπιπράσκειν, revendere, *τὴν ὠνήν*. IRB 16 *A* 53 = CIG 2058. Cf. *ἀναπωλεῖν*.

ἀναπίπτομαι (!) pro *ἀναπίπτω* PL p. 323, n. 51, 4 (a. 160 a. C.). Sed l. 5 recte sequitur *ἀναπίπτει*.

ἀναπλεῖν εἰς τὰ Αἰάντεια de ephebis Atticis. CIA II 471. — *ἀναπλεῖν ἐπὶ τροπαῖον* 469, l. 471.

ἀναπληροῦν *τὰς ὠνάς* dicuntur *τελῶναι*, qui locationis legibus plane satisfaciunt. Vid. Wilcken O. G. p. 552 sq., ubi recte impugnat Grenfelli et Huntii explicationem.

ἀναπλώειν ionice = *ἀναπλεῖν*. Her. I 78. VIII 70.

ἀναπόδεικτος sensu activo PL 222, n. 15, 63: *τοῦ δ' ἀντιδίκου ἀναποδε[ίκτου] καθεστηκό[τος]* a. 120 a. C.

ἀναπόριμος. PO 94, 10. 95, 19.

ἀναπόριφος = *ἄμεμπτος* *PK* 282, 13 a. 69 p. C. et saepe, item *PB*, ubi vid. 373, 14. 416, 7. 446, 5. 453, 14. 468, 12. 26. FGH 91. 92.

ἀναπόσπαστον. Damascius *BA* 1322.

ἀνάπτυζε = *ἀνάπτυσσε*. Pap. mag. V Leid. 10ª, 1.

ἀναπωλεῖν· *τὸ δεύτερόν τι πιπράσκειν*. Poll. VII 12. Exstat verbum in tit. Deli ap. Fabricium de archit. p. 37, l. 12.

ἀναπώλημα. Vid. *ἀμπώλημα*.

ἄναρ· *ὄναρ*. H. Fortasse creticum. Vid. *ἄναιρον*.

ἀναραιρηκώς ionice = *ἀνῃρηκώς*. Her. V 102. Vid. *ἀναιραιρημένος*. et cf. Schwh. lex. s. v. *ἀναιρέειν*.

ἀνάρβηλα· *τὰ μὴ ἐξεσμένα. Ἀρβήλοις* (cod. *ἄρβηλοι*) *γὰρ τὰ δέρματα* <*ξέουσιν*>. H. Nam *ἄρβηλοι* sive *ἄρβηλα* teste schol. Nic. Ther. 423 sunt *τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα*. Cf. Hes. s. v. *λάθαργον*, itaque scalpra sutoria. Addidi quia glossa nondum correcta male exponitur in Thesauro, ubi vid. *ἄρβηλος*.

ἀνάρε = *ἄνδρε* Elei. GD 1159, 10, sed l. d.

ἀνᾱρίτης = *λεπάς*, lepas. Herond. XI 2 *προσφὺς ὅπως τις χοιράδων ἀναρίτης*. Ibyci fr. 22 Bgk., Epicharmi fr. 23, 5. 78 (Ahr.). Hesychius explicat *ζῷον κοχλιῶδες ἐν πέτραις*. Cf. Ar. Vesp. 105 *ὥσπερ λεπὰς προσισχόμενος τῷ κίονι*.

ἀναρός (?)· *ἄγγελος. Ταραντῖνοι*. H. *Ἄγγαρος* probabiliter coniecit Soping. Cf. *ἀστάνδης* et *ἄγγαρος*.

ἀναροτρίαστος *γῆ*. PL p. 418, n. 5 sec. indicem, sed alibi legi videtur.

ἀναρρεῖν, redire de exercitu. Theophyl. Sim. Hist. II 18, 1. Cf. II 15, 8 *τὴν εἰς τοὔπισω παλίρροιαν*.

ἀνάρσιος ionice = *ἐχθρός*. Hom., Her., trag.

ἀναρόεν (?) *BA* 417, 20: *καὶ Ἐπίχαρμος δέ πού φησι· θωσούμεθ', ὁ Ζεὺς ἐναρύει* et sic Bachm. Anecd. I 118, 3. Corrigitur (Ahr. fr. 167) *ἀναρύει*, coll. Suida et BA lemmate. Nisi forte praestat *ἀνερύει* = *ἀνέλκει*.

ἀνασάξιμος a. v. *ἀνασάττειν*, rursus egerere. CIA 780, 13 *ἀνασάξιμα*. 20 . . . *παλαιὸν ἀνασά[ξιμον]*, 781, 4. 10. 14 *[ἀ]νασάξιμον στύλην ἔχον*. cf. 782. Ibid. IV 2. 1078 b *[Δ]ρωπίδης κατέλαβε [ἀ]νασάξιμον μέταλλον Ἀφιδ(ν)αῖος*. De metallis relictis iterum exercendis, unde scoria prius egerenda sint, haec intellegenda esse vidit Boeckh CIG I p. 289.

ἀνασεῖν· *ἀναφέρεσθαι*. H. Fort. Laconicum = *ἀναθεῖν*. Sed cf. *ἀνασοβεῖ*.

ἀνασκεδαννύναι c. gen. pro *κατασκ*. tit. Astypalaeae (a. 6 p. C.) ap. Dittenb.[2] 356, 23 *ἀνεῖρξαι ἀνασκεδάσαντα τὰ κόπρια αὐτῶν*. Cf. Viereck „Sermo Gr." p. 78.

ἀνασκηθής. Tegeae tit. BCH XIII, 281 sqq. Opponuntur pecori *ὅ τι ἂν ἀσκηθὲς* (= *ὑγιές*) *ἦι*., *τὰ ἀνασκηθέα*, i. e. *τὰ νοσοῦντα*. De *ἀσκηθής* vid. Hom. *K* 212. Solonis fr. 11. GD 3340 *ἀσκεθής*. (Cf. vLeeuwen ad Od. ξ 255). Kaib. ep. 1027, 40.

ἀνασκολοπίζειν ionice = *ἀνασταυροῦν*. Her. I 128. III 159. IV 43. 132. 202.

ἀνασκολόψας. Vid. sq. voc.

ἀνασοβεῖ· *ἀνακινεῖ*. [*Ταραντῖνοι*]. H. Sed *Ταραντῖνοι*, quod manifeste huc non pertinet, Pierson ad Moer. p. 341 referebat ad gl. sq. *ἀνασεῖν· ἀναφέρεσθαι*, at rectius, ni fallor, Valckenaer ad Adoniaz. p. 285 ad praegressam *ἀνασκολύψας· γυμνώσας*.

ἀναστάῃ = *ἀναστῇ* Pind. *P.* IV 155 O. Schroeder recte edidit pro codd. lectione *ἀναστήσῃ*. Schol. *ἀνασταίη*, Ahrens *ἀνασταίῃ*.

ἀναστρόφισμα, retortio, inversio. Inscr. Oropi *EA* 1889, n. 26, 60: *ἐλαία χρυσῆ καλυπτῆρας ἐξ ἀ[ν]ασ[τρ]οφίσματος*. Non intellego.

ἀνασφίγγειν in inscr. sermonis communis Mytilen. IGI, II 11, 23: *ἀνασφίξας καὶ τοὺς ἁρμοὺς πρὸς κα[νόνα*.

ἀνασφοδάξαι (= *ἀνασφαδ.*)· *ἀναπηδῆσαι*, *ἐξελάσαι* (*ἐξαλέσθαι* Schmidt). H. Fortasse gl. aeolica.

Ἀνασῳζόμενοι, comoedia sine nomine poetae. CIA II 175 IV 3. Ibidem vero 972 I 7 **Ἀνασῳζόμενοι Ἀντιφάνους**. Novimus hoc titulo fabulas Eubuli, Hipparchi, Antiphanis, Diphili.

ἀνατεθᾶι = *-θῇ*. Elei GD 1172, 32. Vid. A longum.

ἀνατεθησεῦνται. Therae IGI, III 322, 12.

ἀνατιθέναι. Vid. *ἀνιαρίζειν*, *ἀνιεροῦν*, *ἀνέθεαν*, *ἀντέθεικε*, *ἀντίθειτι*, *ἀντεθησεῖται*. — *Ἀνατιθέναι τινά* subinde significat statuere aliquem, s. statuam alicui ponere, v. c. in tit. Delio saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] p. 223. Vid. infra *ἀνιστάναι*. —

In Pergamena inscr. ap. Michel 729, 10 exstat antiqua forma attica *ἀνατέθηκα* pro seriore *ἀνατέθεικα*. Cf. Meisterh.[2] p. 152.

ἀνατιμᾶν, augere pretium, Herod. IX 33.

ἀνατρέπειν intransitivum Plut. Mor. p. 613, c., si l. s.: *ὥσπερ οἱ ἐν ὀλισθηρῷ τόπῳ, κἂν θίγωσιν ἐκ παραδρομῆς μόνον, ἀνατρέπουσιν* pro *ἀνατρέπονται*, quod iure expectes.

ἀνατριακοστολόγιστος, in quo voc. *ἀνα* est distributivum, legitur in Ilii inscr. saec. a. C. II ap. Michel 731, 20: *τοὺς τραπεζίτας διδόναι — τοῖς — φυλάρχοις κατὰ φυλὴν δραχμὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, τριώβολον ἀνατριακοστολόγιστον καὶ τὸ ἥμισυ ἀργύριον*.

ἀνάτως = *ἀνατεί*. Locr. IA 322, 3: *τὸν δὲ συλῶντα ἀνάτως συλῆν*. — **ἐν ἀνάτοις**. Vid. *ἐν*.

ἄναυλος, cui stabulatio odio est (Buecheler). Herond. VIII 7 *τὴν ἄναυλον χοῖρον εἰς νόμην πέμψον*. Modo locus sanus sit. Headlam coniecit *ἄναγνον*. An *ἔναυλον*?

ἄναυτα· *ἠπειρωτικά*. — *Ταραντῖνοι παραχρῆμα λέγουσιν*. H. Cf. *πάραυτα* in lexicis.

ἀναφαία· *ἡ θερμοποτὶς παρὰ Κρησίν*. Athen. XI p. 783 F.

ἀναφαίνεσθαι. Vid. *ἀμπαίνεσθαι*.

ἀναφάλακρος. Pap. Leid. *N* 2, 6.

ἀναφάλανθος = *ἀναφάλαντος* *MFP* XIX 4, 5.

ἀναφορά. PL p. 356, n. 62 (aet. Ptolemaeorum), col. IV 4: *αἱ δ' ἀναφορ̣αὶ μερισθήσονται τῆς μὲν ζυτηρᾶς κτέ*. Scil. ita dicebatur ea pars summae locationis quae singulis mensibus oeconomo solvebatur a publicanis. Vid. Peyron ad pap. Vind. de Zoïde p. 41 et Wilcken O. G. I p. 569. — De alia h. v. notione vid. s. v. *συναναφέρειν*.

ἀναφόριον, petitio, in papyris Aeg. Vid. Kenyonem *PK* II 438. Cf. *PO* II 294, 13 (a. 22. a. C.). *PB* 5 II 10 etc. 163, 7. 168, 1. 250, 21. 613, 1. Cf. *προσφέρεσθαι*.

ἀναφρυάζεσθαι. Ar. Eq. 602 libri *ἀνεβρύαξαν*, quod olim correxi. Recepit nuper correctionem vLeeuwen in editionem suam.

ἀναφῶς Damascius *BA* 1323 *A*.

ἀναχελύσσεται, expectorat, ionice = *ἀναβήττει*. Hippocrates. Vid. Thes. s. v. II p. 626. Cf. *χέλυς* = *στέρνον* et *χελλύσσεται* ap. Nicandr. Alex. 81. Aliam lectionem apud Galenum in lex. Hipp. *ἀναχελύνεται* confirmat analogia verbi *πληθύνειν* ducti a subst. *πλῆθυς*.

ἀναχρῆσθαι. Andaniae tit. a. 91 a. C. ap. Dittenb.[2] 653, 60 *καὶ μὴ ἀναχρησάσθω (ὁ ταμίας* sc.) *εἰς ἄλλο μηδέν*, sec. editorem explicandum e confusione verborum *καταχρῆσθαι* et *ἀναλίσκειν*.

ἀναχρυσοῦν, denuo deaurare, de statua. Ostr. Gr. 156. 171. 182. 183. 201. 261 (aet. imperat.) apud Wilcken.

ἀναχωματισμός (Suid.), aggeris egestio, legitur *PB* 199, 16 (a. 109 p. C.).

ἀναχωρεῖν. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 157, 14: *τῆς ἀνακεχωρηκυίας* (longe remotae) *ἱστορίας ἔμπειρος.* Vid. *ἀγχωρῆν.*

ἀναχώρησις. *Εἶναι ἐν ἀναχωρήσει* = *ἀποδημεῖν.* Wilcken O. G. I. p. 448.

ἀναφᾶν. *PB* 330, 14 (saec. a. C. I) rusticus scribit filio: *ὁ κοινωνὸς ἡμῶν οὐ συνηργάσατο, ἀλλ' οὐδὲ μὴν τὸ ὕδρευμα ἀνεψήσθη* (fons aquam reddidit), *ἄλλως τε καὶ ὁ ὑδραγωγὸς ἀνεχώσθη ὑπὸ τῆς ἄμμου.* Hinc **ἀναφησμὸς** *τοῦ λάκκου* ibidem l. 621 sq. Cf. *PK* (I) CXXXI, 631 (a. 78/9 p. C.): *ἀναψῶντες τὸ ἔνδον φρέαρ.*

ἀναφόχειν c. gen. Callimachus in Hecales fr. pap. col. I, 7 *πολέων κεν* (sc. *αὐτὸν*) *ἀναψύξειε μεριμνέων.*

ἀνγράφεν = *ἀναγράψειν* Isyllus poeta Epidaur. GD 3342, 8.

ἄνδα· *αὕτη. Κύπριοι.* H. Cf. Hoffm. I 107.

ἀνδάζαθαι = *ἀναδάσασθαι* Cretenses. Mus. Ital. II tit. Gort. 52 a. Cf. *δατῆθαι,* et *ἀποδάτταθθαι.* Vid. *ΣΣ.*

ἄνδαιτος = *ἀνάδαστος.* Issae tit. saec. a. C. IV, Dittenb.[2] 933, 10 *τὰ[ς δὲ ἀρχὰς ὀμνύναι μηδέποτε] τὰν πόλιν μηδὲ τὰν χώραν ἄνδαιτον ποή[σεσθαι κτἑ.* An *ποῆσ[εν?*

(Ϝ)ανδάνειν. Pind. *P.* I 29 *(Ϝ)αδόντι.* VI 51 *(Ϝ)αδεῖν* I. III 33. Cf. O. Schroeder, Proll. Pind. II p. 15. — Verbo dialectico et poetico = *ἀρέσκειν* in prosa utitur Philodemus de rhet. p. 367, 10 ed. Sudh. *φεύγεσθαι τὸ τοιοῦτον, ἅ[νδ]ά[ν]ον διὰ τὴν ἀργίαν.*

ἀνδέκεσθαι. Vid. *ἀνδοκά.*

ἄνδηρα dorice servat *η̄.* Theocr. V 93. Bacchyl. I 54 Bl.[2] *οἴ[κους ἐπ'] ἀνδήροις ἁλός.*

ἀνδίκα· *δίκη ἡ ἐξ ὑπαρχῆς δικαζομένη παρὰ Ταραντίνοις.* H. Cf. *δίκη ἀνάδικος.* Cod. *ἀνδικά.* Eodem iure rescripseris *ἄνδικα,* sc. *τά.*

ἄνδικε· *ἀνάρριψον. Δικεῖν γὰρ τὸ ῥιπτεῖν* H. *BA* 394, 17. Utrum gl. dialectica sit an poetica (lyrica aut tragica), incertum.

ἄνδινος. Vid. *ἀναδινεῖν.*

ἀνδιχάζο(= ω)ντι, i. e. *ἀμφισβητῶσιν.* Locr. Oz. IA 322, 12: *αἴ κ' ἀνδιχάζοντι τοὶ ξενοδίκαι.*

ἀνδοκά (= *ἀναδοχή*) = *ἐγγυή* et *ἀνδεξάμενοι* = *ἐγγυησάμενοι* saepe LG. Similiter *ἀνδοκεία* recte explicat Dittenberger[2] in Tauromenii titulo 515, 23 (not. 14) *ἐν ἀνδοκείαι,* citans IGSI, 422 III, 150 et Hes. *ἀνάδοχος καὶ ἀναδοχεύς διχῶς ἐλέγετο.* Cf. sq. voc.

ἀνδοκιάρχης. Incerti oppidi Siculi tit. IGSI, 2417, 1. Magistratus quidam aut scriba, ut videtur. Cf. *ἀνδοκά.*

ἀνδραγαθικώτερον. Vid. *ἀγαθικός.*

ἀνδρακάς. Vid. *ἀνδροκάς.*

ἀνδρακοδωνίη, servorum emptio, cui, ut equorum emptioni, vectigal erat impositum Cyzici. Eius urbis decretum saec. a. C. VI (saeculo quinto post vitiose rescriptum) *IA* 491 = Dittenb.[2] 464 habet: *πόλις — ἀτελείην καὶ πρυτανεῖον δίδοται* (pro *δίδωκε*) *παρὲξ ναύ[σσ]ου* (q. v.) *καὶ τοῦ ταλάντου καὶ ἱππωνίης καὶ τῆς τετάρτης καὶ ἀνδραποδωνίης.*

ἀνδράριστος *Λακεδαίμων*. Anthologiae append. Didot. (III) III 262, 1, i. e. *τρέφουσα ἄνδρας ἀρίστους*.
ἀνδράφαξις = *ἀτράφαξις* cod. Θ Hippocr. VI 560. VIII 352. Kuhl.
ἀνδρεαντάριον = *ἀνδριαντ*. *PB* 387 *A*, 2 (a. 184 p. C.).
ἀνδρεΐοις *πέπλοις* Theocr. XXVIII 10 in carmine aeolico.
ἀνδρεῖος, ὁ, scil. *σύλλογος*, in Therae tit. GD 4706, 62: *Ὁ δὲ ἀνδρεῖος τῶν συγγενῶν συναγέσθω ἐν τῶι Μουσείωι*. Cf. 22 *συναγαγὲν κοινὸν ἀνδρεῖον τῶν συγγενῶν*.
ἀνδρέος (?) Delph. GD 1724 *σῶμα ἀνδρέον*, ubi WF. *ἀνδρε(ῖ)ον*. An *ἀνδρῆον*, quod legitur in 1785 et alibi saepius.
ἀνδρεφόνος doricum pro *ἀνδροφόνος* teste Herodiano ap. Eustath. 183, 5. Cf. *E* pro *O*.
ἀνδρεών = *ἀνδρῶν*. Her. III 77. Segestae tit. dor. IGSI, 291.
ἀνδρηΐη, ἀνδρήιος ionice = *ἀνδρεία, ἀνδρεῖος*. Herodotus.
ἀνδρήιον = *ἀνδρεῖον* Cret. Del. 119. 38. Vid. *HI* = *EI*.
ἀνδρῆος. Vid. *ἀνδρέος*.
ἄνδρια. Plut. Lyc. 12: *τὰ δὲ συσσίτια Κρῆτες μὲν ἄνδρια* (*ἀνδρεῖα*?), *Λακεδαιμόνιοι δὲ φιδίτια προσαγορεύουσιν*.
ἀνδριά, ἡ = *ὁ ἀνδριάς*. *PO* 366, 618 (a. 357 p. C.).
ἀνδριάνταν sive **ἀνδριjάνταν** = *ἀνδριάντα* Cyprii. Cf. Hoffm. I p. 191. 215. Vid. *ᾱν*. — Decreta quaedam Coa de statuis ponendis finiuntur his verbis: *ἀρκεσθέντα μὲν τᾶι διὰ τοῦ ψαφίσματος τειμᾶι, τὰν δὲ τοῦ ἀνδριάντος ἀνάστασιν παρ' ἑαυτοῦ ποιήσασθαι*, similibus, v. c. IC 107. 108. 110. Apparet autem in n. 107 post l. 14 verba *τὰν δὲ ἀνάστασιν* sive quadratarii sive editorum incuria excidisse.
ἀνδριαντίδιον = *ἀνδριαντίσκος* in Deli tit. saec. a. C. II ap. Dittenb.[2] 588, 192 sqq. et saepius.
ἀνδρίνεια, festum ab Andrino quodam institutum Phigaleae. Dittenb.[2] 661, 3.
ἀνδρόβασμος· *στενὴ ὁδός*. H. In inscr. Erythraea ap. Hoffm. III n. 95 = BCH VIII 346 *ὁδὸς ἀνδρόβασμος* opponitur *ὁδῷ δημοσίῃ*. Fallebatur Schmidt Cretensibus h. gl. tribuens. Vid. *βασμός*.
ἀνδρογένεια. IC 36 c, 14, d. 41: *οἱ κατ' ἀνδρογένειαν*, i. e. stirpe mascula oriundi. De maioris quondam stirpis muliebris honoris apud Coos vestigiis vid. novissimum Herzogii opus. „Coische Forschungen und Funde. Cf. *ἀγένειος*.
ἀνδροελής *ἀνείη* (*ἀνίη*). Kaib. ep. 1034, 32.
ἄνδροις dat. aetolicus. Delph. GD 2644, 10 al. Vid. Dativus.
ἀνδροκάς· *μερίς*. H. Aeolicum? Vid. Hoffm. II 230. Male pro subst. habuit grammaticus. Rectius supra *ἀνδρακάς*· *κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστος κτέ*., sed male denuo *οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι*. Scil. pro substantivo usus est Nicander Ther. 642, quamquam adverbium est apud Homerum, Aeschylum, Cratinum. Vid. lexica.

ἀνδρόμεον· *ἱμάτιον. Κρῆτες.* H. Significare videtur virile vestimentum, et fort. delenda distinctio post *ἀνδρόμεον.* Nisi potius formatum est a verbo *ἀναδραμεῖν.* Utut est, comparari nequit endromis apud Iuvenalem et Martialem.

ἀν-δρόμητον· *σύσπαστον ἐγχειρίδιον τραγικόν.* H., scil. recurrens in capulam. Tarentinum voc. videtur. Corrupte supra *ἀήττητον· σύσπαστον ἐγχειρίδιον παρὰ Ταραντίνοις* H. Cf. Hes. s. v. *σύσπαστον* et Lobeck ad Soph. Aiacem.

ἀνδροφόνος κῶνος, locus quidam in Attica. CIA III 61 *A* II 15.

ἀνδροφοκτίς. Epicharmi fr. 23, 40 (Ahr.): (*κόγχοι*), *τὼς ἀνδροφυκτίδας | πάντες ἄνθρωποι καλέονθ', ἁμὲς δὲ λευκὰς οἱ θεοί.*

ἀνεγδεότως aeolice = *ἀνενδεῶς.* Vid. *αὐυιτέλης.*

ἀνεγκλείτως = *ἀνεγκλήτως* Boeot. GD 382, 5. 391, 5. *N* 406 d.

ἄνεγμα· *αἴνιγμα. Ταραντῖνοι. καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς ι, καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου εἰς ε ψιλόν.* H. Cod. *ἄνεγκα.*

ἀνέγνον = *ἀνέγνωσαν* Pind. I. II, 23, ubi libri male *ἀνέγνων.* Vid. Christ, qui cum Ahrensio edidit *ἔγνον* *P.* IX 89, coll. *P.* IV 120 et I 42. Eundem errorem olim ipse correxi *A. P.* VII 98, 2 *κατέγνον* (pro *κατέγνων*), ut nunc edidit Stadtmüller.

ἀνέθεαν = *ἀνέθεσαν* Boeot. GD 855 (saec. a. C. IV), *ἀνέθιαν* GD 414. 570, *ἀνέθειαν* GD 571. 861. (cf. Cypria *κατέθιjαν* et *κατέθισαν*). — *ἀνέθεικαν* GD 477. 496 et passim = *ἀνέθηκαν,* = Thessal. *ἀνεθείκαιν* GD 327 *A* (cf. Hoffm. II 319 et *ὀνεθείκαιν*). In Epidauri tit. saec. a. C. IV variant *ἀνεθέταν* et *ἀνεθηκάταν* (dual). Cf. Mitth. 1898, p. 18 sqq.

ἀνεθέθην = *ἀνετέθην.* Meisterh.[2] 78.

ἀνέθεν = *ἀνέθησαν* Arg. GD 3279. 3281. 3282. BCH 1897, p. 401. Corcyr. BCH 1881, p. 275. Arcad. Hoffm. n. 32. 43. 47. Cf. dial. I 260.

ἀνέθη, ἀφέθη sim. passim sine augmento leguntur apud Theophyl. Simoc. Hist. ed. de Boor.

ἀνεία = *ἄνοδος?* Epidaur. *IE* 234, 27: *ἀπὸ τοῦ ῥάχιος τοῦ ὑπὲρ τὰν Σκυλλείαν ὑπὸ τὰς ἀνείας ἐπὶ τὸν κόρυφον.*

ἀν-ειδωλόπληκτος pap. mag. Par. Bibl. nat., 1063. 1080.

ἀνείλημα. Vid. *εἰλεῖσθαι.*

ἄνειν. Vid. *ἀνομένου.*

ἀνείρ boeotice = *ἀνήρ* GD 501, 8.

ἀνειρόσαι *τὰς νῆας* ionice = *ἀνελκύσαι* Her. IX 96. 97, ut ap. Hom.

ἀνείς pro *ἀναβάς.* Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 194, 23 *πρός τι βουνίον ἀνείς.* Cf. p. 248, 5. 302, 29.

ἀνείσπρακτος, a quo nihil exigitur. *PO* 270, 8. 286, 10.

ἀνεισφορία, tributorum immunitas in Acraeph. tit. ap. Dittenb.[2] 326, 44 (aet. Neronis) et Cnidi GD 3504. **ἀν(ε)ίσφορος,** Neronis decretum BCH 1888, 510 sqq.

ἀνέκαθεν ionice = ἄνωθεν passim Herodotus.

ἀνέκκλητος (= ἀνέγκλητος) περιοδονίκης IGSI, 1102, 4. 1104, 12. Utrobique: περιοδονείκης (sic) ἄλειπτος, ἀσυνέξωστος, ἀνέκκλητος. Sic **ἀνεκκλήτως** Delph. GD 1723. 1729.

ἀνεκλείπτως IGSI, 2498, 7, ubi editor cft. CIG 3068 *B* οὐθὲν ἐκλείπων.

ἀνελέσθη = -σθαι boeotice GD 488, 119. 160.

ἀνελκυσμένοι Her. IX 98, sed ubi accentus est, constanter apparet diphthongus: εἶλκε, εἶλκον, εἵλκοντο, εἵλκετο. Cf. Hoffm. III p. 403 sq. et infra ἐνερμένων.

ἄνελον imperativum Syracusanis tribuit *EM.* Cf. θίγον, λάβον.

ἀνελόσθω imperat. = ἀνελέσθω in Tegeae tit. saec. V a. C. *IA* 68 = Michel 1343 *B* ter iuxta formam communem (semel). Conferatur vetus forma Attica ἐπιμελόσθων similesque.

ἀνεμ-αφέτης (daemon) in pap. mag. Par. 2391, l. 363. Cf. καταπαλταφέτης.

ἀνεμο-επάκτης ibidem l. 1360. Cf. ἀναγκεπάκτης.

ἄνεμος. Veteres physici secundum diversam originem distinguebant ἐκνεφίας, ἀπογείους, ἐξυδρίας, κολπίας, ὁρίας sive ὀρεστίας, porro Καικίαν (a Caico fluvio), Σκείρωνα (a saxis Scironiis), Στρυμονίαν (a Strymone), item ab impetu καταιγίδας, θυέλλας, a forma στροβίλους, πρηστῆρας. Cf. Achillis Isag. 33, ap. Maassium, Comm. in Aratum p. 68.

ἀνεμοκοῖται· οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δέ τοιοῦτον φασὶν ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ. H. Cf. titulum ex insula Chio *IA* 381 *B*, 15.

ἀνεμοποιός. Neue Gr. Zauberp. Wess. (1893), 843; PK CXXI (Saec. p. C. III) l. 116.

ἀνεμοφοιτήτων ἀνέμων Neue Gr. Zauberp. W. l. 1957.

ἀνεμώκης in incerti poetae fr. οὐκ εἶδον ἀνεμώκεα κόραν PL p. 88, col. 14 in Commentatione de Chrysippi libris περὶ ἀποφατικῶν.

ἀνεμώνη. Vid. βουκανή et φλογῖτις.

ἀνεμώτας· ὄνος ἀφετός, ἱερός, τοῖς ἀνέμοις θυόμενος ἐν Ταραντίνοις. H. Cf. *EM* 103, 33 (ἀνεμύτας). — Nota est Ἀθηνᾶ Ἀνεμῶτις, quae secundum Pausaniam IV 35, 8 Methonae colebatur.

[**ἀνεορήασεν** εἰς τὸ Σαραπιεῖον πίνοντες πρὸς Πτολεμαῖον PL p. 268, n. 23, l. 18 sq. Verba foede corrupta ex ἀνεχωρήσαμεν — πεινῶντες —].

ἀνενεῖκαι ionice = ἀνενεγκεῖν et ἀνενειχθῆναι = ἀνενεχθῆναι. Cf. Herodoti lex. Schwhi.

ἀνενηοῦντο aeolice GD 238, 3 = ἀνενεοῦντο, si l. s.

ἀνενίγκαι in rec. tit. Cnidio GD 3546, forma vitiosa contaminata ex ἀνενέγκαι et ἀνενεῖκαι.

ἀνέντονον· ἱμάτιον. Λάκωνες. H. Non tentum, itaque amplum aliquod amiculum significari videtur.

ἀνεξαλ(ε)ίπτως. Neue Gr. Zauberpap. Wess. (1893) 124, 8.

[ἀνεξ]αλλοτρίωτον, inalienatum. Inscr. Lydia Mitth. III 58. Idem voc. extat in PK II 360, 9 (saec. p. C. II): *ἀνεξαλλοτρίωτον καὶ ἀκαταχρηματιστον*.

ἀνέονται *ἐς τὸ μάχιμον* ion. = *ἀνεῖνται*. Herod. II 165, ubi expectes *ἀνέαται*. Sed. vid. *ἀνhεῶσθαι, ἀφέωκα, ἐφέωται*.

ἀνέπαφος. Phoc. GD 1523 C, 3 *ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος ὑπὸ πάντων*. Cf. 1555 d, 11; f 21. 1458 b, 11. IRB 400, 11 Gorgyppii tit.: *ἐφ' ὧι ἧι ἀνέπαφος καὶ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ παντὸς κληρονόμου*. CIA IV 2, 584 c fr. *A* 15. Saepius etiam papyri Aeg., v. c. *PB* 709, 14: *ἃ — παρέξεσθαι ἀνέπαφα καὶ ἀνεχύραστα καὶ ἀνεπιδάνειστα*. Cf. *ἀνυπαναγκαῖος*. Hinc intellegitur Menandri fr. ap. Suidam. s. v. Vid. Lexica. — Eodem sensu **ἀνέφαπτος** in inscr. Delph. GD 1684. 1685. 1686 et passim: *ἐφ' ὧι τε ἐλευθέραν* (-*ρον* etc.) *εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ὑπὸ πάντων*.

ἀνεπηρέαστος = *ἀβλαβής*. Vid. *ἀνέπαφος*.

ἀνεπιβάρητος, ingravatus. Cyzici decretum a. 38 (?) p. C. ap. Dittenb.[2] 366, 16 *ἐκ παντὸς αὐτῆς βουλομένης τῆι τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων δαψιλείαι ἀνεπιβάρητον περὶ τὴν ἀγορὰν μεῖναι τὴν εὐετηρίαν*.

ἀνεπιγρόφως = -*γράφως*. *TH* I 84. Vid. *γροφεύς*.

ἀνεπιδάνειστος. *PB* 177, 12. 193, 20 iunctum cum *ἀνέπαφος* et *ἀνεχύραστος* et *καθαρὸς ἀπὸ παντὸς ὀφειλήματος*. Cf. *ἀνυπαναγκαῖος*.

ἀνεπιζήτητος, = *ἀνεπίληπτος*, proprie in quo nihil desideratur. IRB 21, 8 Olbiae tit saec. p. C. IV non antiquior: *ταῖς κοιναῖς χρείαις αὐθαιρέτως λειτουργῶν ἀνεπιζήτητον πόνον εἰσέφερε*.

ἀνεπικλήρωτος, non sorte assignatus, de nave. Boeckh., Seeurk. p. 263, 28 et saepius.

ἀνεπικόρριστος· *ἀνύβριστος*. *EM* p. 108, 35. Cf. Hes., qui etiam habet *ἐπικόρριστον*· *κατακονδύλιστον*. A formula *παίειν ἐπὶ κόρρης*.

ἀνεπισταθμεία, immunitas ab alendis militibus. Rescriptum M. Antonii e papyro editum a Kenyone a. 1893, p. 477 A, 153 sq., ubi contulit **ἀνεπίσταθμος** CIG 4474 = *ἀνεπιστάθμευτος* s. *ἀστάθμευτος*.

ἀνεπιτρέπτως. Pap. mag. Par. bibl. nat. Wess. l. 45.

ἀνέρα in tit. aeolico GD 256, 2, sed *ἄνδρα* 230 A. 7. 315, 9. De lapidis aetate nihil traditur.

ἀνερευνᾶσθαι pro *ἀνερευνᾶν* Theophil. Sim. Hist. IV 3, 14 et saepius.

ἀνερίθευτος, i. e. *ἴσος καὶ κοινός*, incorruptus. Calymnae inscr. saec. a. C. IV, GD 3585, 46. Mylas. tit. ap. Michel 473, 8 iungit cum *ἀδωροδόκητος*. Epistola Antigoni ad Teios ap Dittenb.[2] 177, 45: *νομογράφους τρεῖς μὴ νεωτέρους ἐτῶν τεσσεράκοντα* [*ὄντας ἀνεριθεύτ*]*ους*. Tit. Iasi CIG 2671, 46: *ὄντες ἀνερίθευτοι* [*καὶ δ*]*οκεῖν δηλόμενοι*. Cf. Philo II p. 255, 40. Cobet Mnem. VI p. 448. — Cf. *ἀνηρίθευτος* in tit. Chio saec. a. C. V ap. Hoffm. (III) 80 B, 24 sq.: *κἀγδικασάντων ἀνηρίθευτοι ἐόντες*. Verbum *ἐριθεύεσθαι*, corrumpi, habet Arist. Polit. V 3 p. 1303, a. 46 et Suidas s. v.

ἀνέριχτος. Hippocr. in cod. Θ VI 260 Kuhl., *ἀνερίκτων* Galen. Exeg. 434. Sed idem ibidem *ἀνηρίκτῳ· μὴ διῃρημένῳ εἰς λεπτά, ἀλλ' ἐξ ἄκρων (ἁδρῶν?) κρίμνων συγκειμένῳ*, quae forma praeferenda est. Hippocrates dicit *εὐημής, δυσημής, εὐήμετος, δυσήμετος* pro *εὐεμής*, cett. Cf. Hoffm. III 336 sq.

ἀνερμάτου ... *ου ἀργύρου σταθμόν*? Tit. Eleus saec. a. C. IV, *EA* 1888, p. 360.

ἀνεστάκουσα aeolice = *ἀνεστηκῦα*. Vid. Participium Perfecti.

ἀνέστεσεν = *ἀνέστησεν*. Inscr. Pergami p. 49. 180.

ἀνεστρεμμένος = — *στραμμένος*. Inscr. Lacon. LF 228 a. b.

ἀνέστρεπται. Delph. (saec. a. C. III) BCH 1894, p. 235. l. 15.

ἀνεστρέφησαν. Inscr. Lacon. Del. 32, 6. Pergam. 190 (Fränkel).

ἄνετος (= *ἀνειμένος*) *τόπος*, locus consecratus. Ephesi tit. Dittenb.[2] 881, ut *ἀνιέναι* de locis, *ἀνατιθέναι* de rebus consecrandis usurpari solet.

ἄνευ pro *ἐκτός* (excepto) in seris titulis sepulcralibus IGSI, 3225. 2327. 2328. 2329. 2332, v. c. *ἐάν τις τολμήσηι ἄνυξε (ἀνοῖξαι) τὸν σορὸν τοῦτον ἄνευ τῶν ἰδίων αὐτοῦ*, i. e. praeterquam ad mortui cognatos sepeliendos.

[**ἀνευδικαστί**, *καὶ* pap. Leid. Q 12. Recte Wilcken: *ἄνευ δοκιμαστικοῦ*].

ἄνευθε· *χωρίς. Θετταλῶν. BA* 1095. Cf. *αὖθί περ, ἔνερθε, πρόσθε* et *ἐξύπισθα*.

ἄνευν (= *ἄνευ*) *προσώπων*. Epidaur. GD 3225, 58.

ἄνευς Elei. GD 1157, 8. *ἄνευς βουλὰν καὶ ζᾶμον πλαθύοντα*. Ad accusativum cf. *ὑπέρ*. — Forma dorica est *ἄνις*, aeolica, ionica, attica *ἄνευ*, quod etiam legitur in inscr. Phthioti GD 1477, 8, Locrensi 1478, 8. 9.

ἀνευρετής *χωρίων τῶν δημοσίων* in Zeleae tit. Mitth. VI 229 (= Michel n. 530. cf. Dittenb.[2] 154): — *αἱρεθῆναι ἄνδρας ἐννέα τῶν πολιτῶν ἐκ τοῦ δήμου ἀνευρετὰς χ. τ. δ.* — *εἴ τις τι κέκτηται ἰδιώτης* —, *ἑλέσθαι δὲ ἐκ τούτων τοὺς ἀνευρετάς, ὅσοι μὴ τῶν δημοσίων τι χωρίων ἔχουσι κτἑ.* Respondent igitur *τοῖς ζητηταῖς* Atheniensium.

ἀνέφαπτος. Vid. *ἀνέπαφος* et *ἀξιοχρείων*.

ἀνέφεδρος. Tit. Olympiae A. Z. 1868, 90 *ἐστέφθην ἀνέφεδρος*. Cf. ibid. p. 93 et Spartae inscr. BCH I 349. Cf. Dittenb.[2] 683 cum not. 1. Vid. *ἔφεδρος* in lexicis.

ἀνέψετος = *ἀνέψητος*. Pap. mag. Par. 2391, l. 53.

'Ανεψιοί, comoedia, sine poetae nomine. CIA II 975 f, 8. Menandri?

ἄνεω· *ἥσυχος. Βοιωτῶν. BA* 1095. Cras credam.

ἀνέωξον = *ἄνοιξον*. Inscr. Pergami p. 172.

ἀνhεῶσθαι = *ἀνεῖσθαι*. Cf. *ἀνέονται*. Vid. s. v. *ἐφέωται*.

ἀνηγεῖσθαι = *διηγεῖσθαι*. Her. V 4. Pind. N. X 19. I. V 53.

ἀνήκειν: *τὸ ἀνῆκον (= ἐπίβαλλον) μέρος. PB* 613, 26. (Antonini aet.).

ἀνήκωα. Vid. *ἀμήκωα*.

ἀνηλιοδείκτης. Pap. mag. Par. 2391, l. 1374.

ἀνηλίπους. Vid. *ἀνάλιπος*.

ἀνήλωμα = ἀνάλωμα. Inscr. Pergami p. 174, Dittenb. 246, 101, alibi. Cf. Meisterh.[2] 138 de hoc et de formis ἀνηλώσας, ἀνηλώσωσι, sim. Saepius ἀνήλωμα habent papyri Aeg., v. c. PK II p. 9. 15. 179. 226. Cf. sq. voc

ἀνηλωτικός PK II p. 259—264 passim μέτρῳ ἀνηλωτικῷ. Vid. Kenyonem p. 257 sq.

ἀνηνεχοῖαν· ἀναφέρουσαν. H. Cf. κατήνοκα.

ἀνηνίκαμες = ἀνηνόχαμεν. Cnidi tit. GD 3591 B, 22. **ἀνήνικε** = ἀνήνεγκε Arg. GD 3364, 12. Vid. ἤνικαν.

ἀνήνιος (ab ἀνία)· ἄλυπος καὶ ἀβλαβής. Galenus in Hippocr. 434. Cf. δυσήνιος Hippocr. I 241 Kuhl. Gal.: ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος (= ἀνάνιος, δυσάνιος).

ἀνήξεις (= ἀννήξεις, ἀνανήξεις)· ἀνακολυμβήσεις. H. Cf. Boeoticum ἔπασις = ἔππασις.

ἀνηπελίη· ἀσθένεια H. Gl. ionica. Cf. εὐηπελής, εὐηπελία (Callim. h. Cer. 136).

ἀνήρ pro ἄνθρωπος more Homerico interdum usurpat Herodotus, velut IV 123, 2. Cf. populi nomen Ἀνδροφάγοι IV 106.

ἀνηρίθευτος et **ἀνήρικτος**. Vid. ἀνερ-.

[Ἀ]νησιδώρα = Πανδώρα (Persephone) in vase Attico GV, p. 203.

ἀνησίμικκον (sive -μικρον)· ὀλιγορ(ρ)υτον ὕδωρ. H. Sic corrigo gl. ἀνοσάμικτον. Verba ἀνιέναι et ἀναδιδόναι de aqua e terra surgenti usurpantur. Olim ὀνασίμικκον, i. e. μικρὸν ὠφελοῦν proponebam.

ἄνητον aeolice = ἄνηθον. Alcaeus et Sappho apud Athen., p. 674 C. Vid. ζωμίλη et cf. ἄννησσον.

Ἀνθαδών dorice = Ἀνθηδών.

ἄνθεμον = ἄνθος *TH* I 48. 118. Vid. πέλτα.

ἀνθεμωτός, voc. architectonicum = καλυπτήρ, imbrex floribus (ἀνθεμίοις) ornatus in tit. att. ap. Boekh., Seeurk. p. 407, 115.

Ἀνθέστιος, Antistes. CIA III 589, 2 a. 6 a. C.

Ἀνθεστηριών, mensis nomen passim in civitatibus Ionicis occurrens. Vid. Bisschoff de F. G. A. p. 414 sq. tab. IV.

ἀνθεσφόρια et θεογάμια Κόρης apud Siciliotas. Poll. I 37.

ἄνθετοι· <ἀπ>ελεύθεροι παρὰ Ταραντίνοις. H. Cod. ἄνθεται. Corr. Kaibel.

Ἀνθεύς, Bacchi cognomen in Achaia. Paus. VII 21, 6. = **Ἄνθιος** Athenis. Paus. I 31, 4.

ἀνθεών, hortus floribus consitus. Amasiae in Ponto tit. med. saec. a. C. II ap. Michel 1228: — φρουραρχήσας τὸν βωμὸν καὶ τὸν ἀνθεῶνα θεοῖς.

ἀνθήλας quid? PK II p. 382 (aet. Byz.) n. 387, 21, ubi ponitur una cum χρυσοχοεῖ, σιτομύλῃ, σιλιγναρίῳ, στιππουργῷ, ζυγοστάτῃ.

ἀνθῆναι arcadice = ἀναθεῖναι. Dittenb.[2] 465, 9.

ἀνθιερεύς, sacerdotis vicarius, in tit. de Iobacchis saec. III p. C. Mitth. 1894, p. 259, 84 et **ἀνθιερασαμένου** p. 257.

ἀνθινά, scil *ἱμάτια*. In Deli tit. saec. a. C. II aut I ap. Dittenb.[2] 564 legitur: *ἀπ' οἴνου μὴ προσιέναι* (scil. delubro) *μηδὲ ἐν ἀνθινοῖς*, ubi cft. Plut. de Is. et Os. p. 352 C. D. 353 A et sacram legem Lycosurae in *EA* 1898 p. 520, 2 *μὴ ἐξέστω παρέρπην ἔχοντας — μὴ χρυσία — μηδὲ πορφύρεον εἱματισμὸν μηδὲ ἄνθινον μηδὲ μέλανα*. — *ἀνθινὸς στέφανος* in Iasi tit. saec. a. C. III Dittenb.[2] 603, 11.

ἀνθιππασία· *τῶν ἱππέων ἄσκησις καὶ ἀγῶνες αὐτῶν* H. *BA* 404, 3. Cf. Xen. Hipparch. I, 20. III 11. V 4. CIA IV 2. n. 1305 b: *φυλαρχοῦντες ἐνίκων ἀνθιππασίαι κτἑ* = Dittenb.[2] 687, cuius vid. not. 2. Saeculi est a. C. IV medii. Cf. *ἀνθιππεύειν*.

'Ανθιστῆρος *τοῦ πυθοχρήστου κοινόν*, sodalitium Therae IGI, III 329.

ἄνθορος. Vid. *ἄντορος*.

ἀνθοφόρος. Kaib. ep. 324, 2 *παρθένου ἀνθοφόρου τύμβος*. De *ἀνθοφορίᾳ*, sacro munere ad cultum Cereris pertinenti videatur editoris adnotatio.

ἀνθρακεός = *ἄνθραξ*. PK (I) LXXVII, 28 (saec. VIII): *ὕλης ἀπὸ εὐτελοῦς εἴδους ἕως πολυτελοῦς καὶ ἀνθρακέως*.

ἄνθροσσα· *τὰ ἄνθη παρὰ τὸ ἀναθρώσκειν λέγεται* (?). *καὶ τὸ ἄνισον* (l. *ἄνησ(σ)ον*) *παρὰ Κρησίν*. *EM* 108, 43.

ἀνθρωπείους (?) *ἡμέρας· τὰς ἀποφράδας. 'Ρόδιοι*. H. Latere videtur quod *ἀποτροπαίους* significat. — *ἀνθρωπήιος* ionice Herodotus.

ἄνθρωπος, homo liber, praegnanter Herond. V 14.

ἀνθρωπώ (vulg. *ἀνθρώπω*)· *ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν*. H.

ἀνία, ἀνίον, ἀνίοχος etc. Dorica = *ἡνία* etc.

ἀνιαρίζειν dorice devovere = *ἀνατιθέναι*. GD 1695 (tit. Ital. inf.).

ἀνιέναι et **ἀν(h)ιέναι**. Vid. *ἀνεῖς, ἀνεῶσθαι, ἀνέονται*.

ἀνιεροῦν, devovere (dis inferis). Cnid. GD 3536: *ἀνιεροῖ Ἀντιγόνη Δάματρι, Κούραι, Πλούτωνι κτἑ*. 3537 *ἀνιεροῖ Ἀρτεμεὺς Δάματρι*. Cf. 3538, 3539. Eodem sensu *ἀνατιθέναι* 3540, 1. 3541. 11. Cf. *ἀνιαρίζειν*.

ἀνιέρωσις, consecratio. Tit. Aeol. Dittenb.[2] 280, 8: *ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς* (Teiis) *παρὰ τῶν Αἰτωλῶν τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας τὰν ἀνιέρωσίν τε καὶ ἀσυλίαν κτἑ*. Cf. mox l. 18. De decretis ad Teiorum asyliam spectantibus vid. editorem ad n. 279.

ἀνιῇ (vulgo *ἀδεῖ*)· *λυπεῖ*. H. Gl. dorica.

ἀνιοχίων = *ἡνιοχεύων*. Lacon. Del. 17, 8. 14. Vid. *ἀνία*.

ἀνιηρός ionice = *ἀνιαρός*. Hom., Her. III 106.

ἀνίκα, κανίκα, ὀκανίκα dorica = *ἡνίκα* etc. passim leguntur.

ἀνίκειν = *ἀνήκειν*. Epidamni tit. Dittenb.[2] 259, 72 *εἰς δόξαν ἀνίκοντα τῇ πόλει*.

ἀνικπίας (*τέλος*) in Aegypto *MFP* II 39 e (saec. a. C. III). Quid sit non liquet. Vid. Wilcken O. G., p. 344 sq.

ἄνις = *ἄνευ* Megarensis ap Ar. Ach. 834. Legitur in Tauromenii tit. IGSI, 432, 9. Vid. *ἄνευς*.

ἀνισόλαμπος *κύκλος σελήνης* in pap. mag. Par. 2391, l. 1132.

ἀνιστάναι τινὰ ἀγάλματι, statuam alicui ponere IRB 110, tit. Trajano non vetustior = CIG 2089: τὴν γυναῖκαν — θυγατέραν ἀγάλματι ἀνέστησεν. Cf. supra ἀνατιθέναι τινά.

ἀνκοθαρίοντι = ἀνακαθαροῦσι. *TH*, I 152. Vid. κοθαρός et *A* breve.

ἀννείμῃ = ἀναγνῷ, legat. Theocr. XVIII 48, si l. s.

ἄννησον Herod. IV 71. Apud Hippocratem aut sic scribitur aut ἄννησσον. Distinguitur ab ἄννηθον sive ἄνηθον Hippocr. VIII 366, 14 (Kuhl.) τρίβειν ἄννησον καὶ ἀνήθου καρπόν. Cf. Hoffm. III 583.

ἀννέοιτο = ἀρνοῖτο Cret. LG I 11. Cf. ἐξαννήσηται LG III 6 et βάννεια.

Ἀννικῆς hypocorysticon = Ἀνίκητος in tit. Chio ap. Hoffm. 80 C. 11. Cf. III p. 583.

ἄννωμα (?)· θρυπτόμενα. Ταραντῖνοι. H. Cf. **ἀννωδέως**· τρυφερῶς, ἁβρῶς. H. et vid. Kaibel. Com. Gr. I p. 205.

ἀννώνα, annona. *PB* 94, 7 et alibi saepe saec. II et III p. C. Vectigal in Aegypto. Cf. Wilcken O. G. I p. 155 sqq. EG: ἡ παρὰ βασιλέως διδομένη ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ῥόγα.

ἀννωνεύειν, praebere annonam, tit. Axumiticus CIG III p. 515, 20: ἀννωνευόμενοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἄρτους σιτίνους μβ'.

ἀνοάτω pseudodorice Philolaus ap. Stob. Ecl. ph. I 3 extr., sed cod. F recte ἀνοήτω.

ἀνοητεί. Choeroboscus orthogr. *BA* 1327 *A*. Cram. Ox. II p. 313, 33. Sed. vid. L. Dind. in Thesauro. s. v.

ἀνοιδεῖν ionice = ἀνοιδάνειν. Her. VII 39.

ἀνοικοδομὰν τοῦ τείχους καὶ τῶν μναμείων. Rhodi tit. IGI, I 9, 4. Cf. ἀντοικοδομή.

ἀνοικοδομηθήμειν forma Rhodiaca in tit. Teli IGI III 30, 8, sed ἀνοικοδομηθῆμεν ibi GD 3486, 8. Vid. Infinitivus.

ἄνοικος Her. III 145 pro ἄοικος vix sanum. Cf. ἀοίκητος apud eundem.

ἀνοίξεται ἡ θύρα. CIA II 1054, 25 (a. 347 a. C.). Meisterh.[2] 155, 9.

ἀνόκνως = ἀόκνως. FGH 130, 14.

ἀνομένου μηνὸς = φθίνοντος. IC 37, 60. 39, 8. Verbo ἄνειν = ἀνύειν praeter Hom. utitur Her. I 189 πέμπτῳ ἔτεϊ ἀνομένῳ et VIII 71 homerice ἤνετο τὸ ἔργον. Alia vid. in lexicis; ἄνομες pro ἤνθομες corr. Bergk Theocr. II 143.

ἀνομοταγῇ. Damascius *BA* 1327 *B*.

ἀνοράξαι et **ἀνοράξαντες** barbare pro ἀνορύξαι etc. Serus tit. Lytti in Creta ap. Dittenb.[2] 889.

ἀνορέα = ἀνδρεία Pindarus quater; **ἀνόρεος**· — πόλεμος· ἀνδρεῖος. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ. H. Cf. μεγαλάνωρ, sim.

ἀνοσάμικτον. Vid. ἀνησίμικκον.

ἄνοσις (?). Vid. βοώνητα.

ἄνου· ἄνω. Ἴωνες. H. Falso. Thessalis tribui potest.

ἀνούλεγοι· ἀνώλεθροι. H. Fort. ἀνούλετ<ρ>οι, ut sit gl. Thessalica.

ἄνουσος ionice = ἄνοσος. Her. I. 32. Vid. νοῦσος.

ἀνοφίην· τὸ μὴ βλέπειν. H. Glossa ionica.

ἄνπαλος ab ἀναπάλλειν, vicissitudo. GD 1415, 12: τὰν δὲ δαμοσίαν χώραν — μὴ ἀποδόσθων Μελιταεῖς, ὥστε πατρώιαν ἔχειν τὸν πριάμενον, — ἀλλὰ κατ᾽ ἄνπαλον (ad tempus, modo huic modo illi) μισθούντω κτέ. Cf. Dittenb.[2] 425. not. 12 ad h. l. Vid. ἄμπαλος.

ἀνπι = ἀμφι. LG. Vocabula cretica sic incipientia vid. sub ἀμφι-.

ΑΝΣ = *ΑΣ*, acc. pl. I decl. terminatio. Arg. GD 3272 *Α*...ανς τὰνς. 3286 (aet. Macedon.) Αἰγιναίανς, Ἀλεξανδρείανς. Cf. 3315. 3316. 3317 et ἅπανσαν = ἅπασάν. Passim primitiva haec forma apparet in LG aliisque antiquis titulis Creticis, etiam parum recte in vocabulis III declinationis, ut στατῆρανς, κ(= χ)ίρανς. Cf. *ΟΝΣ* = *ΟΥΣ*.

ἀνσχίσσαι = ἀνασχίσαι. Epidaur. GD 3339, 19: ἀνσχίσσαι οὗ τὸν ὀπτίλλον τὸν νοσοῦντα. Ibid. 99 τὰ στέρνα μαχαίραι ἀνσχίσσαντα.

ἀνταγωνία. Kaib. ep. 691 (= IGSI, 1071): στήλῃ δὲ φωνῶ ἀνταγωνίας βίου. Vocabulum iure suspectum, sed nimium distat quod coniecit τὰς ἀφωνίας.

Ἀνταῖος fabula, sine poetae nomine. CIA II 992 I 8. Antaeum scripserunt Phrynichus et Aristias tragici, Antiphanes comicus.

ἀντᾶν c. gen. ionice = τυγχάνειν Her. I. 114. II 119; Hom., tragici, Pind., Bacchyl. XII 127 Bl. νυκτὸς ἀντάσασαν ἀπ[εχθομένας?].

ἀνταείρεσθαι ionice = ἀνταίρεσθαι Her. Vid. Schwhi lex.

ἀντανασηκοῦν = ἀντισηκοῦν. IGSI, 956 *A*, 19.

ἀντάνοδος, contrarium iter. Theophyl. Simoc. Hist. II 11, 2, ed. de Boor, p. 91, 18.

ἀντάρχων, vices archontis gerens. Mytilen. IGI, II 35 *E* (aet. Rom.) [ἄρχων ἢ ἀντ]άρχων. Cf. inscr. atticam CIG 353, 10, Chiam ibid. 2222, 17, Neopol. 5838, 6.

ἀντέθειχε boeotice = ἀνατέθηκε. GD 413, 5.

ἀντεθησεῖται = ἀνατεθήσεται. Chalcedon. GD 3052, 21: ἐπεὶ δὲ τὰν τιμὰν πᾶσαν καταβάλῃ (sacerdotii emptor), ἀντεθησεῖται, deo consecrabitur, i. e. munus auspicabitur. Eodem sensu, ἀνατεθησεῖται Callatiae in Ponto tit. Arch. epigr. Mitth. aus Oesterreich X 200, 38. Plerumque tamen apud Dores hoc futurum habere terminationes activas observavit Ahrens II p. 289 sq., afferens CIG 2448, 1. 25 (Therae tit.) συναχθησοῦντι, 2483, 15 ἐπιμεληθησεῖ, Hes. ὠατωθησῶ.

ἀντειρόμην ion. = ἀντηρόμην. Her. I 129. III 23.

ἀντεξηγητής una cum ἐξηγητῇ commemoratur *PB* 362 XV 12. Cf. 388 IV 2 sq. Huius vicarius, ni fallor.

ἀντεξοπλίζειν. contra armare. Theophyl. Sim. Hist. III 5, 14, ed. de Boor p. 119, 15.

ἀντεφορᾶν tit. Cous ap. Dittenb.[2] 614, 89: καὶ τοὶ ἐπιμήνιοι διδόντω τὰς μερίδας ἀντεφορῶντες ἐκ τοῦ λευκώματος, καὶ τοὶ ναποῖαι τὸς ἐπιβαλλομένος ἐς τὰν ἱερατείαν τὸν κλᾶρον ἐχόντω ἀντεφορῶντες ἐκ τοῦ λευκώματος.

ᾱντι terminatio dorica 3 p. pl. pfti act. = ᾱσι, ut ὠδήκαντι Theocr. I 43.
ἀντί praep. „cum infinitivo absque articulo iungere amat Herodotus, ubi atticus scriptor articulum non erat neglecturus." Schwh. s. v. citans I 2. 14. VI 32. VII 170, quos locos pro corruptis habebat Cobet.
ἀντὶ νυκτός, hac nocte sive eadem nocte. IC 37, 43. Sic *ἀντὶ Ϝέτεος* inscr. Delph. saec. a C. V BCH 1895, *A* 45 et Hes. *ἀντ' ἔτους· τοῦ αὐτοῦ ἔτους*. H. Similia fortasse latent sub obscuris glossis eiusdem *ἀντακάς· σήμερον* et *ἀντάλλης· ταύτης τῆς ἡμέρας*. Cf. *ἀνθήμερον· <τῇ> σήμερον ἡμέρᾳ. Σοφοκλῆς Δανάῃ*. H.
ἀντί adv. = *ἀπέναντι, ἀντικρύ*. Vid. s. v. *χειροτέχνιον*.
ἀντιάζειν ionice = *ἀπαντᾶν* saepe Herodotus, item Pindarus et tragici. Cf. *ὑπαντιάζειν*.
ἀντιβολεῖν *τινα*, pro *τινί* = *ἀπαντᾶν* IGSI, 2431 = Kaib. ep. 579 *ὁ δὲ δαίμων | νήπιον ἀντεβόλησ' ἑπταετεῖ κλίματι*. Soloeca constructio nata e confusione cum altera verbi notione, *ἱκετεύειν*.
ἀντιβολήρ· *στρωτὴρ μικρός. Λάκωνες* H. Cf. Ahrens II p. 72.
ἀντιγεοῦχος *PO* 153, 2. 165, 5 (saec. VI et VII) „the landagent" Grenfell et Hunt. Item *PB* 303 IV 2 (a. 586). 693, 2 (aet. Byzant.).
ἀντιγλαυκισμός pap. mag. Z Leid. 14, 8 „ratio praeparandi colorem caeruleum factitium, quo lanae tingantur perinde ac si vero caeruleo colore tinctae essent. Sic apud Dioscoridem Mat. med. V 86 *ἀντίσποδα* dicuntur quae loco cineris metallici usurpantur cineres facticii." Leemans p. 258.
Ἀντιγόνη Ἀστυδάμαντος tragoedia. CIA II 973, 6. Cf. Nauckii Fr. Gr. fr. p. 777.
ἀντίγροφον. Anaphae inscr. Rangabé A. H. 820, sed *ἀντίγραφον* GD 215, 53 et *ἀντιγραφεύς* 215, 3 al. Vid. Hoffm. II 360 sq. et *A* breve. Cf. *γροφεύς*.
ἀντίδοσις = *τιμωρία*, ultio. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 48, 22. 143, 22, alibi.
ἀντιθάπτειν, ab altera parte sepelire. Kaib. ep. 573, 4.
ἀντίθειτι boeotice = *ἀνατίθησιν* GD 382, 67. 385, 2. 386, 2. 387, 2. 391, 2 et passim. — **ἀντίθεντι** = *ἀνατιθέασιν* 395, 3. *N* 402, 1. 4. 406, 9. 501, 3, cett.
ἀντιθέματα „pierres de taille qui forment le pavement des murs sur les deux faces." Le Grand BCH 1892, 118, inscr. Trozenia 32, 88. Sed in tit. Eleusinio *A* 21 (*AE* 1883) editor Tzoutzes verba *λίθοι ἀρουραῖοι ἀντιτιθέμενοι*, coll. CIA I 321, sic explicat „*ἴσως οἱ ἀρουραῖοι λίθοι ἀπετέλουν τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τείχους ἢ ἀναλήμματος, οὗ ἡ κυρία πρόσοψις συνίστατο ἐκ λίθων τετραγώνων*. In cuius rei fidem affert Hentzey „le mont Olympe et l'Acarnanie" p. 523 et ipsas excavationes Eleusinias.
ἀντιθέως, impie. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 185, 8.
ἀντιθήματα. CIA I 321, 7. 12. 23. 35; alibi. Vid. *ἀντιθέματα*.

ἀντικαρτέρα. Vid. *ἀντυκάρτερα*.
ἀντικαταβάλλειν, vicissim solvere. Theophyl. Hist. V 2, 5: *δάνειον*.
ἀντικαταρρεῖν. Idem III 6, 13: *ἀντικαταρρεῖ μετὰ τῆς τύχης τὰ πράγματα*.
ἀντικέαται = *ἀντία κεῖνται*. Archytas ap. Stob. Ecl. ph. II 2, 4 extr.
ἀντικέφαλος, oppositis capitibus: *ἔχων κορκοδίλους* (sic) *ἀντικεφάλους αὐτοῖς*. Pap. mag. Par. bibl. nat. Wess., l. 2953.
ἀντικοσμήτης, cosmetae vicarius, CIG 276, 3 *ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφήβων — καὶ ὁ ἀντικοσμήτης* et 284, 10. Hinc **ἀντικοσμητεύειν** CIG 271: *κοσμητεύοντος — ἀντικοσμητεύοντος*.
ἀντικρύ· *ἐναντίον. Φλιασίων. BA* 1096. At sic ipsi Attici. Derivatum inde *ἀντικρύσιον* apud Theognostum Can. p. 124, 33 nusquam hucusque repertum est.
ἀντιλαζόμεθα = *ἀντιλαμβανόμεθα*. Archytas Flor. Stob. I 117, p. 77, 2. Wachsm. Saepe legitur verbum apud tragicos.
ἀντιλέγοιν = *ἀντιλέγοιεν*. Delph. GD 1094, 9. Vid. *οιν*.
ἀντιλέγοισαν ibidem. Vid. *οισαν*.
ἀντιλ(ε)ιτοοργεῖν. PL p. 368, n. 62, 183.
ἀντιλήμπτωρ, protector, adiutor. PK (I) XXIII (a. 158/7 a. C.), 17 *διπλῆν τούτην* (sic) *ἐφ' ὑμᾶς καταφυγὴν τοὺς θεοὺς μεγίστους καὶ ἀντιλήμπτορας ποιησάμενον κτἑ.*
ἀντίληψις, protectio. PL p. 175, n. 8, 24 (a. 129 a. C.): *τούτου δὲ γενομένου ἔσομαι τετευχυῖα τῆς παρά σου ἀντιλήψεως*. Cf. p. 267, n. 26, 38 sq.
ἀντιμεταβαίνειν, mutari in contrarium. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 154, 13 (IV 3, 12) *τῆς τύχης ἀντιμεταβαινούσης*. Cf. Thes.
ἀντιμεταβάλλειν. Idem p. 191, 2 (V 2, 2) *πρὸς τὸ δεξιώτερον τὰς ἐκβάσεις τῶν ἐσομένων ἀντιμετέβαλλεν*. Cf. Thesaur.
ἀντιμετρεῖν rependere, ut in *N. T.*, idem p. 48, 25 (I 5, 5) *ἀμοιβὴν ἀξίαν τοῖς βεβιωμένοις*.
ἀντίμο(ω)λος = *ἀντίδικος* Cret. in LG. Vid. *ἀμφιμο(ω)λῆν*.
ἀντίμοροι (*λίθοι*) respondentes, oppositi. CIA I 322; 22 *γογγύλος λίθος ἄθετος, ἀντίμορος ταῖς ἐπικρανίτισιν*. 26 *ἀντιμόρω τοῖς ἐπιστυλίοις*.
ἀντινήχεσθαι, contra navigare, *ποταμόν*. Theophyl. Sim. Hist. VIII 3, 13. Cf. *διανήχεσθαι*.
ἀντιξοεῖν = *ἐναντιοῦσθαι*. Pind. O. XIII 34. Cf. Herodoteum
ἀντίξοος = *ἐναντίος*, de quo vid. Schwh. in lexico.
ἀντιξύειν = *ἀντικνῆν*. Sophronis fr. 94 *τὸν ξύοντα ἀντιξύει* proverbium = *χάρις ἀντὶ χάριτος*. Cf. *ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει* (Epicharm.), manus manum lavat.
ἀντίον, ἀντίος, ἀντιοῦσθαι ionica = *ἐναντίον* etc. ap. Hom., Her., Pind., tragicos.
Ἀντιόχισσα. Vid. *ἡρώισσα, βασίλισσα*, al.
ἀντιπαλαμᾶσθαι, contra machinari, = *ἀντιμηχανᾶσθαι*. Theophyl. Sim. Hist. III 14, 4 et saepius.

ἀντιπαραγωγή, fig. machinatio contra aliquem. Pap. Leid. *B* II, 21.
ἀντιπα[ράκρ]ισις. Inscr. Oenoandae BCH 1897 p. 410.
ἀντιπαραπέμπειν. Plut. Mor. p. 1098 *B*.
ἀντιπατάσσειν. PL p. 305, n. 40. 41 (a. 156 a. C.).
ἀντίπηξ voc. Mytilenaeum? Vid. *χῆλος*.
ἀντιπίπτειν. PL 282 n. 30, 24 (a. 162 a. C.): *μηδὲν ἀντιπεσόν σοι γένοιτο*.
ἀντιποιεῖσθαι cum acc. pro gen. saepius in Anisae (Cappadociae oppidi) decreto ap. Michel 546, *τὴν οὐσίαν, τὴν κληρονομίαν*.
ἀντιπρήσσειν ionice = *ἀντιπράττειν*. Her. I 92.
Ἀντίστιος ionice = *Ἀνθέστιος* in inscr. Chia CIG 2222, 3. = *Ἀνθίστιος* in Talmensi CIG 5050, 1.
ἀντιστορεννύναι „dit de la couche superieure de pierres de pavé", Tzountzes. Inscr. Eleusinia EA 1883, p. 111 A 48.
ἀντισύμβολον et σύμβολον in pap. Aeg. Wilcken O. G. I p. 638. „Das *σύμβολον* mag die Quittung sein, die der Trapeziet dem Empfänger ausstellt und das *ἀντισύμβολον* die Quittung, die der Empfänger der Bank ausstellt. Doch könnte es auch umgekehrt sein." Sed cf. FGH 72 et 73, ubi Grenfell ostendit *ἀντισύμβολον* idem valere quod *ἀντίγραφον συμβόλου* *PB* 293, 1.
ἀντισφράγισμα. Chii tit. (a. 26 a. C. — 14 p. C.) ap. Dittenb.[2] 355, 12. *ἀρχαιοτάτου δόγματος συγκλήτου ἀντισ[φρ]άγισμα κτέ.* Exemplum sigillo signatum recte vertit Dindorf in thesauro. Eodem sensu usurpatum *ἐκσφράγισμα* apud seriores occurrit.
ἀντιταλαντεύειν = *ἀντισηκοῦν*. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 161, 24. p. 188, 5 et eodem sensu verb. med. p. 301, 20.
ἀντιταμίας, proquaestor. Ephesi tit. CIG 2977, 5, Sicul. 5597. 17. Dio C. XLI, 43.
ἀντιτιουγχάνειν (= -*τυγχάνειν*) pro *παρατυγχάνειν* usurpatur in Lebadeae tit. GD 430: *ἡ δέ κά τι ἀντιποιεῖτη Ἀθάνωνος* (servi manumissi) *εἴ ἄλλο τι ἀδικεῖ — ούπερδικιόνθω — τὺ ἧε* (= *οἱ αἰεὶ*) *ἀντιτιουγχάνοντες*. Similiter *ἀντιτυγχάνειν* in manumissionum Delphicarum formulis GD 1918, 11 (*κύριος ἔστω ὁ ἀντιτυγχάνων συλέων*), 1975, 14. 2010, 11. 2041, 12. 2069, 17, ubi plerumque ponitur *παρατυγχάνειν*, ut GD 1705. 1708. 1710. 1711 etc., rarius *παρεντυγχάνειν*, ut 1716, 4. 1879, 9. 1894, 9, vel *περιτυγχάνειν*, ut 1759, 1951. — De verbo *ἀντιτυγχάνειν* praeterea cf. tit. antiquissimum Argivum ap. Michel 583, 6: *ἁ δὲ βωλὰ συνελάτω ἀντιτυχόνσα* et Gythii inscr. ap. Dittenb.[2] 330, 49 *οἱ ἀντιτυχόντες ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσι*. Pindaro olim hoc verbum reddidit Mingarelli *N*. IV 91, *ἀντιτύχῃ* pro *ἄν τις τύχῃ*, quod recepit O.Schroeder. Cf. *N*. VII 31.
ἀντιφάρα· *ἡ ζήλη· παρὰ Συρακοσίοις παρὰ τὸ φέρω, οἱ* (ὅ?) *Δωριεῖς φάρω λέγουσι*. *EM* 114, 19 et Hes. explicant *ἀντιλογία, μάχη, ζήλη· οἱ*

δὲ μητρυιά. Fortasse eisdem tribuenda sq. gl. ἀντιφαρίς· ἐναντίον et deinde αὐτοφαρίζειν· αὐτοματεῖν. Cf. Hom. ἀντιφερίζειν, ἰσοφαρίζειν.

ἀντίφορτον. Vid. s. v. τρίχωρον.

ἀντιφώνησις = ἀπόκρισις. *PO* 294, 12. **ἀντιφωνεῖν**, respondere, ibid. 300, 5. — M. Antonius in epistula ad Plarasenses et Aphrodisienses CIG 2737, 29 idem verbum male adhibuit exprimendi vel describendi sensu. Viereck, Sermo Gr. p. 77.

ἀντιχαλκεύειν. Theophyl. Simoc. Hist. ed. de Boor. p. 139, 11 στερεμνίαν — καὶ ἀντίτυπον σιδήρῳ πατταλευθεῖσαν καὶ ἀντιχαλκευομένην.

ἀντιχρᾶν ionice = ἀντέχειν s. ἀποχρᾶν (-χρῆναι). Her. VII 127. 186.

ἀντλεῖν. Herond. IV 14: οὐ γάρ τι πολλὴν οὐδ' ἕτοιμον ἀντλοῦμεν, non enim divites sumus. Cf. O. Crusius p. 81.

ἀντλητικός, irrigatorius, scil. ἄξων rotae. *PO* 137, 20 (a. 584).

ἀντλήτριαι. haustrices. Scholia Luciani, Philol. L p. 127, 38: τὰ δὲ σαπέντα τῶν ἐμβληθέντων (χοιρίων sc.) εἰς τὰ μέγαρα καταναφέρουσιν (κάτωθεν ἀναφέρουσιν? Mommsen) ἀντλήτριαι καλούμεναι γυναῖκες καθαρεύσασαι τριῶν ἡμερῶν. Thesmophoriis scil. Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen, p. 318.

ἀντοικοδομή = ἀντοικοδομία, Thyatirae sive potius Therae tit. IGI III 420. Cf. ἀνοικοδομά.

ἄντομαι· ὑπαντῶ. ἱκετεύω. <**ἀντομαί**>· αἱ καλάμαι ὑπὸ Ταραντίνων: H.

ἄντομος in *TH* passim via a. v. ἀνατέμνειν, bene distinguendum ab eodem vocabulo, indidem derivato, apud Hesychium **ἀντόμους**· σκολοπάς.

ἀντοναί· αἱ τῶν χειρῶν φοραί. H. Gl. dorica accipienda de χειροτονίᾳ.

ἄντοροι = ἄνθοροι, termini ex adverso positi. *TH* I 61. 62. 68. 74. 78. Cf. μέσσορος.

ἀντρέσας· ἀναφοβηθείς. H. Gl. dorica.

ἀντρηίω:. Cret. inscr. Mus. Ital. II p. 190 sq. 131. Vid. *HI* = *EI*.

ἀντύα· τὸ ὑποπόδιον. Ῥόδιοι H.

ἀντυκαρτέρα (l. ἀντικ.)· ἀντισχύρα. Λάκωνες. H.

ἀντυποκρίνεσθαι ionice = ἀποκρίνεσθαι. Her. VI 36. Verbum ἀνταποκρίνεσθαι apud antiquiores Graecos non videtur reperiri, sed cf. ἀνταμείβεσθαι.

Ἀντωνίηα Athenis Antonii triumviri in honorem celebrata. CIA II 482, 22 (a. 39—32 a. C.) [ὁμοί]ως δὲ κ[α]ὶ ἐν τοῖς Ἀντωνιήοις τοῖς Πανα[θηναϊκοῖς Ἀντων]ίου θεοῦ νέου Διονύσο[υ...]ου Ἀνθεστηριῶνος τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ [...]δι κ[αὶ] τετελεκέναι τὴν πομπ[ήν]. Vid. Mommsen, Feste der St. Athen, p. 406.

ἀνυόδρομος. Sappho fr. 71. Cui quam comparavit Hoffmann glossam Hesychii ἀνύποδας· ταχύποδας, ea aut ex ἀνυόποδας aut ex τανύποδας depravata mihi videtur.

ἀνυπάκουστος λέξις (Isocratis), ad audiendum minus idonea. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 198, 25: ἄψυχον γὰρ αὐτοῦ καὶ

ἀνυ[π]άκ[ουσ]τ[ο]ν εἶναι τὴν λέξιν καὶ οἱονεὶ πρὸς ἕνα τόνον πεποιημένην κτέ. Opponitur p. 199, 9 sq. (cf. 198, 14 sq.) εὐανάγνωστος.

ἀν-υπαναγκαῖος, liber, immunis. *PB* 741, 2. 86 sqq. (a. 144 p. C.): παρέχεσθαι δὲ αὐτὸν τὴν ὑποθήκην καθαρὰν καὶ ἀνυπαναγκαίαν ἀδάνειστον ἄλλου δανείου καὶ πάσης ὀφείλης. Vid. ἀνέπαφος.

ἀνυπερθέτω = ἀνυπερβλήτου. Philolaus ap. Stob. Ecl. ph. I 20, 2. Cf. ὑπερτίθεσθαι. Frustra sollicitatur. Legitur PR IX p. 16: ὥσπερ σοι ἀποδώσω τῷ ἑξῆς μηνὶ Τυβὶ ἀνυπέρθετος (-θέτως?); adverbium **ἀνυπερθέτως**, sine mora, exstat in pap. mag. Par. 2391, l. 1469. 2071. FGH 90, 15. CIA III 77 (aet. imperatoriae). Cf. lexica.

ἀνυπόδετος (pro ἀνυπόδητος) Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ *BA* p. 82, 16, si credi potest. Attici saltem, confirmantibus grammaticis, vocabulum semper scribebant per η̄. Vid. Thes. s. v. ἀνυπόδητος I, 2. p. 1049.

ἀνυπόδικος. Delph. GD 1685, 8 ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. Frequens formula. Cf. 1686, 11. 1689, 13. etc.

ἀνυπόλογος. *PO* 71, 1. 6 παρακαταθήκην ἀνυπόλογον καὶ ἀκίνδυνον.

ἀνυπόκαστος, non substratus, i. e. cui nihil substratum est. Cf. Fabricius de archit. p. 82 sq. Vocabulum architectonicum in Lebadiae inscr. ap. Dittenb.[2] 540, 165 dictum de lapide. Locum vid. s. v. ἄσχαστος.

ἀνφί pro ἀμφί passim in titulis.

ἀνώγην = κελεύειν Cyprii. Edalii tit. ap Hoffm. 135 *A* 3. Huc pertinent glossae Hes.: ἄνωκται· κελεύεται (l. κεκέλευσται), **ἄνωξις**· βούλευσις (κέλευσις?), ἄνωχμον· κελευστικόν, ubi incertum legendumne sit ἀνωχμόν· (= ἀνωγμόν)· κελευσμόν an ἀνώγιμον· κελευστικόν. — Verbo ἀνώγειν praeter Homerum et seriores poetas utitur Her. III 81. VII 104.

ἀνωδόρκας (a δέρκεσθαι ἄνω)· βρίγκος ἢ (ὁ?) ἰχθὺς ὑπὸ Θηβαίων H. Cf. κατωφαγάς.

ἄνωθα dorice = ἄνωθεν, v. c. *TH* I 17. Vid. -θα.

ἀνώιστος. Vid. ἀνῷσαι.

ἀνώνυμος, vilis, de servo. Herond. VI 14. Cf. V 45. Forma **ἀνωνύμιος** (ὄρνις) legitur apud Festum, de verb. signif. ed. Egger. p. 196.

-άνωρ, dorice = -ήνωρ, ut ἀγάνωρ, μεγαλάνωρ, ὑπεράνωρ, φιλάνωρ, al. Cf. ἀνορία, ἀνόρεος.

ἄνωρος = ἄωρος saepius LG, v. c. VIII 2. Cf. Her. II 79.

ἀνῷσαι = ἀνενεγκεῖν Her. VII 149 et ἀνώιστος VI 66 suspectae mihi lectiones pro ἀνοῖσαι, ἄνοιστος. Aliud enim ἀνώϊστος, ab ὀΐω derivatum, apud Hom. *Φ* 39, inexpectatus. Caeterum, ut observatur in Thes. s. v., vitia esse antiqua apparet ex Aretaeo p. 24, 4 ἤδε οὖν (sc. ἡ ὑστέρη) ἢν ἐξαπίνης ἀνώϊστος γένηται.

ἀξιαπήγητος ionice = ἀξιοδιήγητος. Her. I 16. 171. II 99. 137. V. 37. Cf. ἀπηγεῖσθαι.

ἀξιάω aeolice = ἀξιόω. GD 305 (Tenedi a. 150 a. C.): ὡς ἀξιάσει αὔτοις καὶ παρκαλεῖ (l. παρκάλει). Cf. πονάω = πονέω.

ἀξίθεος et **ἀξιθέωρος** Kaib. ep. 981 (saec. p. C. I), 11: εἴδομεν ἐν Νείλωι ποταμῶι νέας ὠκυπορούσας | ἀξιθέους, αἳ λαοὺς ἤγαγον Αἰθιόπων | γαῖαν ἐς ἡμετέρην πυρηφόρον ἀξίθεωρον, ubi prius voc. deos agens, posterius spectatores ducens (alliciens) significare videtur. Cf. mea St. Crit. in ep. Gr. p. 12.

ἀξίνη. Vid. σοάλα.

ἀξιοδόται. Inscr. aet. Hadriani in Mus. et Bibl. Smyrn. 1875, p. 91. Vid. Kumanidis Synagogen s. v.

ἀξιοθέητος ionice = ἀξιοθέατος. Herodotus saepe.

ἀξιόποινος, Minervae cognomen laconicum. Paus. III 15, 6.

ἀξίοσι et **ἐπαγγέλλοσι** = ἀξιοῦσι et ἐπαγγέλλουσι, pro ἀξίονσι etc. formae Arcadicae ap. Dittenb. 258, 38 sqq.

ἀξιόσυλος. Elei GD 115, 7. αἰ δ' ἀξιόσυλος γένοιτο.

[ἀξιο]χρειέας. Vid. χρείματα.

ἀξιοχρείων = ἀξιόχρεως. Inscr. Delph. saec. II a. C. ap. Dittenb.[2] 306, 35: ἔστωσαν δὲ τὰ ἐνέχυρα ἀξιοχρ[ε]ίονα καὶ ἀνέφαπτα.

ἀξιοῦσθαι cum negatione et infinitivo, dedignari. Her. I 199. III 16.

ἀξιῶι = ἀξιοῖ. Vid. s. v. στεφανοῦν.

ΑΟ pro *ΑΥ* passim inscr. Ionicae, ut *ΕΟ* pro *ΕΥ*.

ΑΟ terminatio boeotica genetivi sing. substantivorum in *ΑΣ*, pro qua raro apparet dorica *Α*. Similiter gen. plur. aeolice apud Boeotos desinit in *ΑΩΝ*, sed articuli semper sonat τᾶν. Cf. Orchom. 19, 59. 115, 21. 45. *M*. Vid. Meisterum I p. 271.

ἀογκεῖν, diminuere. Termessi in Pisidia epitaph. BCH XXIII p. 178, n. 32, 3: προαγορεύει οὖν (defuncta) ἀογκεῖν (lap. αεγκειν) τὸ ΓΑΠΤΩΜΑ. Homolle γάμψωμα proposuit, sed nescio an tradita vox neglectis nasalibus sensu eodem significet γ(ν)ά(μ)πτωμα, scil. curvatura. Vid. eius annotationem.

ἀόζεον· ἐθεράπευον. H. Subst. ἄοζος una cum μαγείρῳ et οἰνοχόῳ commemoratur in tit. Corcyraeo GD 3212.

ἀοιδός Iones, Dores et Aeoles usurpant pro attico ᾠδός, ut ἀείδειν et ἀοιδή pro att. ᾄδειν, ᾠδή. In tit. Epidaurio saec. a. C. V extr. ap. Dittenb.[2] 938, 14. 30 τοῖς ἀοιδοῖς tribuitur τοῦ δευτέρου βοὸς τὸ σκέλος.

ἀοῖος dorice = ἑῷος. Ar. Pac. 886.

ἄορ Arcadum est sec. *BA* 1095.

ἀϝοργός (?). Vid. ἀμουργός.

ἀορίζειν. Vid. αὐρίζειν.

ἄορον· μόχλον, πυλῶνα, θυρωρόν. Κύπριοι H. Hoffm. I 108 sq. cft. homericum (ϝ)όρονται, τιμάϝορος, alia.

ἀόρτην. Vid. ἀβεντήν.

-ᾱος aeolice = -ᾱιος, ut ἄργαος, Ἄλκαος, Θήβαος. *EM* 66, 28.

ἀωσφόρος Pind. I. III 42 pro *ἀωσφ.* = *ἑωσφ.* Benfey et Ahrens.
ἀπ sive **ἀπη̄** compendium pro *ἀπηλιώτου* in papyris Aeg.
ἀπαβοιδῶρ (= *ἀπαϝοιδῶς, ἀπῳδῶς*)· *ἐκμελῶς* (inconcinne). *Λάκωνες*. H. Cf. *ἀπᾴδειν*.
ἀπάγελος· *ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς ὁ μέχρι ἑπτακαίδεκα. Κρῆτες*. H. Cf. Schoemann—Lipsius Gr. A.[4] p. 313. Iidem *σκότιοι* audiebant. Opponuntur *οἱ ἀγέλαοι*, adscripti *ταῖς ἀγέλαις*, quarum duces *ἀγελάται* dicebantur. Vid. *ἀγέλαοι*.
ἀπάγεσθαι pro *ἐπάγεσθαι*, ad se attrahere, sibi conciliare. IRB 21, 21 *φιλανθρωπίᾳ μὲν ἀπαγόμενος τοὺς ξένους κτέ.*, si l. s. Olbiae decretum saeculo p. C. II non antiquius.
ἀπαγής ionice = *οὐ πεπηγώς*, non solidus, *τιάρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας*. Her. VII 61. Crebro utuntur sequiores.
ἀπαγινεῖν ionice = *ἀπάγειν* Her. I 1. III 89. 92. 94. Vid. simplex. Cf. Ar. Vesp. 707. Ach. 643. al.
ἀπαγορεύειν c. gen. verba facere de suggestu: *ἀπὸ τῶ λάω, ὦ ἀπαγορεύοντι* LG X 36. XI 13. Cf. *ἀποϝείπωντι*.
ἀπαθανατισμός. Pap. mag. Par. 2391, l. 741. 747. 771. Lexica habent *ἀπαθανάτισις*. Vid. *ἀπαθανατίζειν*.
Ἀπαία Diana = *Ἀφαία* in titulo CIG n. 45, 26.
ἀπαιδοίωται· *ἀπηναισχύντηκε. τέτμηται* (i. e. *ἐκτέτμηται* = *ἐστέρηται τῶν αἰδοίων*). H. Gl. dorica.
ἀπαιρεῖν, *-εῖσθαι* ionice = *ἀφ-* Herodotus.
ἀπαιτήσιμος, qui posci potest, s. poscitur. *PO* 136, 17. *PB* 457, 4 (a. 133 p. C.): *ἐπιδίδωμί σοι ἀπαιτησίμον κατ' ἄνδρα σιτικῶν καθηκόντων τοῦ β' ἔτους τοῦ — Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου*. Cf. *PB* 598, 1. al. FGH 40, 8; 208.
ἀπαιτηταί, magistratus Aegypti, una cum *πράκτορες* vectigalia exigebant aetate imperatoria. *PB* IV. VI 11 et passim in ostracis. Vid. Wilcken, O. G. I p. 609 sq.
ἀπάκρας (?) **μάχα**· *ἡ ἑνὸς πρὸς ἑνὸς μάχη. Λάκωνες*. H.
ἀπ-αλασίξαι (= *ἀπαληθίσαι*)· *ὀμόσαι. Λάκωνες*. H.
ἀπαλεξίκακος = *ἀλεξίκακος*. Chaeroneae tit. in *Ἀθηναίῳ* IV p. 347 *Ἡρακλῆς ἀπαλεξίκακος*. Cf. hymn. Orph. 66 (Kumanides in synag.). Vid. *ἀκωσίκακοι*.
ἀπαλοκροκῶδες, collyrii genus ap. Sichel in Nouveau receuil de pierres sigillaires d'oculistes romains 1866 p. 59. (Kum).
ἀπαλλάζειν (?)· *ἐκκλησιάζειν. Ἴωνες*. H. Vid. *ἀπελλάζειν*.
ἀπαλλάσσεσθαι. Locis a Schwho sub 2) allatis in lexico Herod. addo III 42. 25, 1. IV 196, 2. V 73, 3. 75 extr. VI 45. IX 142, 1.
ἀπαλλοτριοῦν = *ἀφαιρεῖσθαι*. IRB 16 B 68 (Olbiae decretum saec. a. C. III (?)): *οὐδενὸς δ' ἀπηλλοτρίωσε οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων*.
ἀπαλλοτριώουσα. Delph. GD 1649, 9, *ἀπαλλοτριωοίη* GD 1718 A. Vid. *όω* et cf. *δουλώηι, κλαρώειν*.

ἀπαμοιβή. Inscr. Eleusinia *EA* 1886, 185 sq. *B* 60: ἐξ ἀπαμοιβῶν = ἐνάλλαξ, ἤτοι φορμηδὸν καὶ παρὰ μῆκος, τὸν συνήθη δηλονότι τρόπον τῆς τοποθετήσεως τῶν λίθων ἐν τοῖς θεμελίοις, interprete Philio p. 213. Cf. Mitth. 1883, 149.

ἀπαμπαίην, plagis abigere alicunde. Cretice LG κύναυς ἀπαμπαιομένους.

ἀπαναγκάζειν = simplex. FGH 122, 18, ut apud Hippocratem. ἀπαναγκάσεις Σισόιν τὸν τέκτονα ἀποτῖσαι (aet. Rom.).

ἀπάνεσον· κάλεσον. Λάκωνες, H. Cf. ἀπανᾶν, ἀπανεῖ, βαπαίνω apud eundem. Non expedio.

ἄπαννα (?) aeolice = ἀπήνη. Vid. ἄγαννα.

ἄπανσαν = ἅπασαν. Mycenarum tit. saec. a. C. II, GD 3315.

ἀπαντίον ionice = ἀπεναντίον. Her. VII 43.

ἀπαντροκό et **καταντροκό** = -τικρύ in titt. Att. Vid. Meisterh.[2] 62.

ἄπαξις = ἀπαγωγή. PO 33 III 15, saec. p. C. II extr.

ἀπάπτειν ionice = ἀφάπτειν. Her. II 121, 4. IV 98.

ἀπαραβάτως. Pap. mag. Par. 2391, l. 730. 1867 et Leid. V 2. 18. Vid. ἀπαράβατος.

ἀπαράγραφος μάρτυς invitum testem significare videtur ap Theophyl. Sim. Hist. IV 6, 4, ed. de Boor p. 160, 17.

ἀπαραίτητοι θεαί. Furiae ap. Aeoles. GD 255.

ἀπάραν = ὀπώραν in Alcmanis fr. 76. Vid. Curtii Stud. X 345.

ἀπαραποδίστως = ἀνεμποδίστως *PB* 183, 25 (a. 85 p. C.).

ἀπαραστάτιον. *PK* II p. 51, 128: [δι'] ἀπαραστατίου [γρ]αφῆς. „An affidavit certifying and explaining the person's absence?" Kenyon. Cf. Atticum ἐξωμοσία. — Saepe in hoc papyro (a. 73 p. C.) reperitur abbreviatio απαρ. Cf. ἀπαράστατος κατηγορία et ἀπαραστάτως in Actis Patriarch. Constantinopolitani I p. 445, quae affert Kumanides, Synag. s. vv.

ἀπάρβολος, i. e. ἄνευ παραβολῆς. GD 3206, 14 κρίσιν ἀπάρβολον γραψάμενος. Cf. Boeckh, Oec. II p. 408.

ἀπαρενόχλητος. IRB II 52 et 53, Panticapaei titt. manumissionum.

ἀπᾱρές· ὑγιές, ἀπήρωτον. H. Gl. dorica aut aeolica.

ἀπαριθμεῖσθαι, sibi adnumerandum curare. CIA I 32, 18: παρὰ δὲ τõν νῦν ταμιᾶν καὶ τõν ἐπιστατõν τõν ἐν τοῖς hιεροῖς, οἳ νῦν διαχειρίζοσιν, ἀπαριθμεσάσθον καὶ **ἀποστεσάσθον** (sibi pendenda curanto οἱ ταμίαι) τὰ χρέματα ἐναντίον τε̃ς βολε̃ς ἐμ πόλει.

ἀπαρκιέω = ἀπαρκτίου. Append. ad St. Crit. i. ep. Gr. XLIII. 4. Inscr. Ionica saec. a. C. II non inferior. Cf. ἄρκος = ἄρκτος et Thes. s. v. ἀπαρκίας.

ἀπαρνηθῆναι dictum de eo, cui aliquid natura denegatum est. Herond. IV 74. Vid. me Mnemos. 1892, 69.

ἀπαρτητής? PL p. 430, n. 18, 6: Τιθοητίων καὶ Στέφανος ἐπιτηρηταὶ ἱερᾶς πύλης Σου[ήνης]. Διὰ Μάρκου Ἀππίου Πεμωνιανοῦ (Πετρωνιανοῦ

Letronne) ἀπαρτ[ητοῦ] ἐμέτρησε Μητρόφιλος... Sic igitur appellatur apparitor, qui ipso metiendi munere fungitur. Tessera est aetatis imperatoriae.

ἀπαρτί ionice = ἀκριβῶς. Her. II 138. V 58 de numero. Cf. ἀπαρτίζειν et **ἀπαρτιλογίη** (-α) Her. VII 29, Antiphon ap. Polluc. II 120, Lysias ap Harpocr. s. v.

ἀπαρτύειν· ἀποκηρύσσειν. Ταραντῖνοι. H. Cf. IGSI, p. 145 ad *TH* I 106 sq.

ἀπαρχή in pap. Taur. I 7, 10 (saec. a. C. II) est vectigal hereditatum, ut vicesima ap. Romanos. Cf. Wilcken, O. G. p. 345 sq.

ἀ[πα]σάοον gen. pl. fem. = ἀπασῶν. Inscr. Thess. *EA* 1900, p. 58, n. 2, 9 sq. Cf. ὁσσάουν.

ἀπαστός = ἀπαστία *EM.* p. 118. Huiusmodi formae imprimis frequentes sunt in Creta et in Ionia.

ἀπ-ᾶτον ἦμεν = νήποινον εἶναι LG II 2 sq. Cf. Hes. ἄπ-ατος· ἀθῷος, ἀζήμιος (gl. Cretica). Vid. ἄτα.

ἀπάτορες passim in papyris Aeg. vocantur spurii, incerto patre nati, velut *PB* 277 II 1. Cf. Plut. Qu. Rom. 103. Ceterum vid. Wilcken, O. G. I p. 218 in nota.

Ἀπατουρεών sive **Ἀπατουρίων** mensis Cyzici, Deli, Iasi, Olbiae, Sami, Teni = Μαιμακτηριών. Bisschoff de F. G. A p. 414 sq., tab. IV. Zeleae vocabatur **Ἀπατούριος.** Cf. p. 389. De Venere Ἀπατούρῳ et oppido Ἀπάτουρον in Bosporo praeter Strab. XI 2, 495 vid. tit. antiquissimum IRB II 469.

[**ἀπατρίη** lexicis eximendum. Vid. mea Stud. crit in ep. Gr. p. 47.]

ἀπαφίνιον· Λάκωνες κάρδοπον λιθίνην, ἐν ᾗ μένουσι (μάττουσιν?) ἣν κτητϊ (?) καλοῦμεν H.

ἀπαφούλιστορ. Vid. ἀτταφούλιστορ.

ἀπεγράψανθο = -το Boeoti. GD 417, 1 et passim. Multo rarior est forma vulgaris.

ἀπειθεῖν c. gen. rei IC 367, 110: αἰ δέ κά τις τῶν ἀρχευόντων ἀπειθῆι ψαφίσματος.

ἀπειθῆναι arcadice = ἀπειθεῖν. Tegeae tit. LF 340 iuxta κατυφρονῆναι.

ἀπειθήνιος de homine *PB* 747, 6 (a. 429 p. C.). Cf. πειθήνιος.

ἀπειλεῖν ionice (= att. ἀπείλλειν sive ἀπίλλειν) = ἀποκλῄειν. Her. I 24. II 141. VIII 109. IX 35.

ἀπειλευθεροόσθειν saepius iuxta ἀπελευθερούσθειν (= -οῦσθαι) Larisae tit. (brevi post 214 a. C. scriptus), n. 18 ap. Hoffm. Vid. σθειν = σθαι.

ἀπεῖπαι ionice = ἀπειπεῖν. Herod. Vid. Schwhi lexicon.

ἀπείρητος ionice = ἀπείρατος Hom. et Her. VI 9, 3.

ἀπειροδιοικητής. Pap. mag. Par. bibl. Nat. Wess. 1345. Pro eo ἀπείρων διοικητής est in Neue Zaub. Wess. (1892), 360.

ἀπειροδυναμία. Proclus in Plat. Parmenid. p. 873; cf. ἀπειροδύναμος in Thesauro.

ἄπειρος = ἤπειρος doricum, v. c. Camiri tit. IGI I 694, 3. Utuntur Pindarus et tragici. In nummis Ἀπειρωτᾶν. Cf. GD 1368.

ἀπείρων: δακτύλιος ἀπέρων (sic) χρυσοῦς inscr. Eleusinia. *EA* 1888, p. 36, l. 16. Cf. 18 et 19. Poll. III 179 τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον (sine sigille) δακτύλιον ἄπειρον καλοῦσιν. Schol. Hom. Ξ 200, qui affert Aristophanis fr. II 1049 Mein. Hes. ἄπειρον· περιφερές, στρογγύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρας ἔχειν. Cf. Eur. Hes. 926 ἐνόπτρων ἀτέρμονας ἐς αὐγάς, ubi ἀτέρμων proprie ad speculum pertinere videtur. Plura vid. in Thesauro s. v. — Ceterum **ἀπέρων** est vera forma attica. Cf. Schulze, Qu ep. 116, Meisterh.[2] 118.

ἀπεκάνη (ab ἀποκαίνω = κατακ?) Neue Gr. Zauberp. Wess. (1893), 673, in loco obscuro.

ἀπέκβασις. Eustath. Opp. 51, 14. Taf.

ἀπεκδιδόναι. Iasi decretum ap. Michel 468, 72 (saec. a. C. II): τὸν δὲ νεωποίην ἀπεγδοῦναι (elocare) στήλην, εἰς ἣν ἀπογραφήσεται τὰ ψηφίσματα. Cf. Prienae decretum ibidem 481, 31 (saec. a. C. III). In Deli tit. CIG 2266, 4 Fabricius de archit. p. 32 (not.) explicat opus locatum obligatione sublata alii redemptori elocare, afferens ἐπεγδιδόναι ex Lebadeae tit. Ἀθην. IV p. 369 sq., 78; προσεγδιδόναι e tit. Chio BCH III p. 244 A, 35.

ἀπέκδοσις = ἔκδοσις, locatio: τὴν ἀπέγδοσιν (τοῦ τείχους) ποιησάμενος *MFP* II 4, 6. 10 et 13, 3. 4.

ἀπεκδρομή pro ἐπεκδρομή. Theophyl. Sim. Hist. II 10, 7, ed. de Boor. p. 89, 19, si s. l.

ἀπεκέλλερεν. Vid. ἀκελλέαν.

ἀπέκιξαν boeotice = ἀπέρριψαν Ar. Ach. 869. Cf. infra κίξαντες.

ἀπεκλεκτικόν. Olympiodorus in Phaedrum, *BA* 1332 *A*.

ἀπέκριφον. Pap. mag. Par. bibl. nat. ed. Wess. l. 59.

ἀπελευθερεσθές (bis) et ἀπελευθερεσθέντα (septies) in tit. Thessalico Mitth. 1889, 60 sq. Vid. Hoffm. II 320.

ἀπελευθερισμός, manumissio. Elateae tit. saec. a. C. I. Dittenb.[2] 842. = ἀπελευθέρωσις. — Manumissionum formulae in decretis: ἐλεύθερον ἀποτρέχειν ὅπα κα θέλη vel τραπέσθαι ὅπα κα θέλῃ titt. Epirotici GD 1357. 1359. Delph. WF 373. — ἐλεύθερον ἀφίητι (ἀφίεντι) αὐτὸς (αὐτοὶ) ἀπ' αὐτοῦ (αὐτῶν) καὶ τῶν ἐκγόνων αὐτὸν καὶ γένος ἐκ γένους εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον et similia Delph. GD 1348. 1357. 1359. 1361. Additur interdum ξενικᾶι λύσει, ubi hospitis opera captivi redimuntur, velut 1351, 1360, ubi Fick contulit Thessal. Leake NG 176—179 et EA 192—195. Plura vide infra s. v. ἀποτρέχειν.

ἀπελευθερωτικός: κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς νόμους. Dittenb.[2] 864, 19 sq. 868, 2. 19. 869, 11. τὰ ἀπελευθερωτικὰ δίκαια 866, 3. 868, 9.

ἀπε(Ϝ)ληκα· ἀπέρρωγα. Κύπριοι. H. a stirpe Ϝληκ -Ϝλακ. Cf. λακίς = ῥάκος.
ἀπεληλούθοντες = ἀπεληλυθότες Boeoti. GD 813. Cf. ϜεϜυκονομειόντων.
ἀπελιγκόμην (?)· ἀπερριπτούμην. H.
ἀπελῆν dorice = ἀπελαύνειν. Ar. Lys. 1001 Spartanus: ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.
ἀπέλκειν ionice = ἀφέλκειν. Her. III 48.
ἀπελλάζειν· ἐκκλησιάζειν H., ut interpretatur etiam Plutarchus, vit. Lycurgi cap. 6. Cf. voc. sq.
ἀπέλλαι· σηκοί, ἐκκλησίαι, ἀρχαιρεσίαι H. Gythii decretum LF 243, 20: δι' ἃ ἔδοξε τῶι δάμωι ἐν ταῖς μεγίσταις ἀπέλλαις et in alio eiusdem oppidi ap. Dittenb.[2] 230, 42. Proprie significare videtur locum saeptum. Nam ἀπέλλειν = ἀποκλείειν, quod aeolicum dicit *EM* 121, 32 (= ἀποϜέλλειν). Vix tamen ita explicari potest Hes. gl. ἀπαλλάζειν· ἐκκλησιάζειν. Ἴωνες, fortasse depravata ex ἀπελλάζειν. — Hoffm. III 239 ἀπέλλα explicat ἀ-πέλλα a πέλομαι scil. et ᾰ collectivo. Ἀπέλλαι est festi nomen Delphici, unde sacrificia dicta ἀπελλαῖα, in inscr. saec. a. C. V, GD 2561, 3: πὲρ τῶν ἀπελλαίων καὶ τῶν δαρατᾶν, quae saepius una commemorantur. Vid. infra δαράτα et μεῖον et πενταμαριτεύων. Indidem primus anni Delphici mensis audit Ἀπελλαῖος (fere Iulius), ut alter Βουκάτιος (Aug.), quartus Ἡραῖος (Oct.), quintus Δᾳδαφόριος (Nov.), sextus Ποιτρόπιος (Dec.), nonus Θεοξένιος (Mart.), undecimus Ἡράκλειος (Mai.) respondent feriis Βουκατίοις, Ἡραίοις, Δᾳδοφορίοις, Ποιτροπίοις, Θεοξενίοις, Ἡρακλείοις. Cf. Dittenb.[2] not. 53 ad n. 438. Idem mensis nomen Ἀπελλαῖος occurrit Chalei, Heracleae ad Sirim, Lamiae, Oeanthiae, Oetae, Olunti, Tauromenii, Telephone, Ἀπελλαιών dictus Teni. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 406. 414.
Ἀπέλλων = Ἀπόλλων ap. Dores. Cf. Lacon. *EA* 1884, col. 203. Cret. Del. 121, a 19. 23. 132, 45. 48. Syracus. GD 3227, 2. Megar. CIG 1065, Epilycum ap. Athen. IV 140 a, ubi Ahrens corr. Ἀπέλλω pro ἀγγέλλω, Herodian. ap. Eustath. 183, 5, Apello ap. Festum s. v. Saepius in titulis uno Α scribitur. Cf. nomina propria Ἀπελλέας, Ἀπελλᾶς. De mensis nomine Ἀπελλαῖος s. Ἀπελλαιών vid. s. v. ἀπέλλαι.
ἀπέναντι. Vid. Meisterh.[2] p. 173.
ἀπενθών = ἀπελθών. Epicharmi fr. in PR V p. 2, vs. 1.
ἀπεντεῦθεν. PO 63, 11 (saec. p. C. II aut III). Item PPW 25, 3. Cf. p. 38, append. 82, 5. Cf. ἀπεκεῖθεν.
ᾇπερ dorice = ὥσπερ. Ar. Lys. 1000. Cf. 1003. 1255. 1312. al.
ἀπερανίζεσθαι = πορίζεσθαι. Theophyl. Sim. Hist. II 5, 5, ed. de Boor p. 78, 15 τὰς ἀγαθὰς ἐκβάσεις ἐκ τῶν προϋπαρξάντων σφαλμάτων.
ἀπέργειν ionice = ἀπείργειν. Herod. Vid. lex. Schwhi.
ἄπεργον. Inscr. Eleusin. *EA* 1886, p. 185 sq. l. 22. 46. 97. *B* 12. 69. 75: λίθους τεμεῖν — ἄπεργον ἔχοντας κτἑ. Iudice Philio editore idem quod

in Lebadeae titulo (ap. Michel 589, ap. Dittenb. 540 8. 62. 131) πρόσεργον dicitur, scil. id quod germanice W e r k z o l l nuncupatur, lapidis ea pars, quae in fodinis consulto rudis relinquitur, ut postea elaboretur in officina. Cf. Hes. ἄ π ε ρ γ ο ς· ἀργός. In Lebadeae titulo est: τοὺς δ' ὑποβατῆρας ἐ ν προσέργωι ποιήσει. Ibi Fabricius de arch. p. 79 vertit o p u s s u b s i c i v u m „lapidis pars subsiciva quae, linea ducta ultra mensuram necessariam, restat." Cf. p. 33 adn. I.

ἄπεργος, o b s o l e t u s. Philodemus de rhet. p. 354, 7 ed. Sudh. τὴν μέθοδον εἰδέναι, καθ' ἣν ἄ]περγα ποιοῦσι δοκεῖν καινά φησι. Similiter memini me legere in Pergaeo tit. saec. a. C. III, qui ubi editus sit iam nescio, milites emeritos ἀπέργους vocari. Apud Polyaenum V 27 est ὅπλα ἄπεργα. P i g r i sive i g n a v i notionem habet apud Artemid. I 42 (cf. Hes. s. v.), qui solus in thesauro affertur locus.

ἀπεριγράφως. Damascius *BA* 1332 *B*.

ἀπεριέλευστον, τό. Eustath. Opp. p. 573. (Kumanides s. v.).

ἀπερίλυτος, n o n c a n c e l l a t u s: συγχωρήσεις — εὐθέσμους καὶ ἀπεριλύτους *PO* II 271, 21 (a. 56 p. C.). Cf. 237 VII 28 et π ε ρ ι λ ύ ε ι ν *PB* 183, 10. 251, 8.

ἀπεριφρονήτως, s i n e f r a u d e: ὁμολογῶ μεμισθωκέναι ἀπεριφρονήτως καὶ ἀκαταγνώστως *PB* 183, 10. 251, 8.

ἀπερκτικός. Alex. Aphrod. fr. phil. gr. ed. Müllach p. 49 e Karsteni correctione pro παρεκτικός. (Kum.).

ἄπερρος aeolice = ἤπειρος. Compend. III § 19. Cf. dorica ἄ π ε ι ρ ο ς et ἄ π η ρ ο ς.

ἀπερύκειν ionice et epice = ἀποτρέπειν, ἀπείργειν. Her. I 32. Soph. Ai. 183. Abutitur Xenophon.

ἀπέρων. Vid. ἀ π ε ί ρ ω ν. Hes. ἀ π έ ρ ο ν α· πέρας μὴ ἔχοντα.

ἄπεσθαι (= ἕπεσθαι)· ἀκολουθῆσαι. H. Fort. Eleorum. Vid. *A* b r e v e.

ἀπεσόιξεν· ἀπέσωσεν. Λάκωνες. H. Pro sequenti gl. ἀ π ε σ ο υ τ ή ρ. ἀπεσώθη. Λάκωνες corrigi solet ἀπεσούθη. Nescio an praestet ἀ π ε σ ο ί χ θ η.

ἀπεσσία (?)· — ἀπέδρα, ἀπηλλάγη, ἠφανίσθη. H. Xen. Hel. I 1, 20 Ἔρρει τὰ κᾶλα. Μίνδαρος ἀ π έ σ σ υ τ α ι· πεινῶντι τὥνδρες. ἀπορίομες τί χρὴ δρᾶν (l. δρῆν). Cf. *BA* 422. Plut. Alc. 28, ubi codd. variant inter ἀ π έ σ σ ο ν α et ἀ π έ σ σ ο ν α. Vulgo, coll. π α ρ ε σ σ ύ α· παρώρμησα H., corrigitur ἀ π ε σ σ ύ α, quod Valckenaer habebat pro aor. II pass. verbi ἀποσεύειν, qua sententia recte, ni fallor, explosa, Ahrens II p. 147 statuit veram lectionem esse ἀ π έ σ σ τ α = ἀπέστα. Infra autem cum Meinekio corrigendum videtur π α ρ έ σ σ (ε) υ α.

ἀπεστάλκαντι, ἀπέσταλκαν, ἐξαπέσταλκαν, ἀπεσταλμένος formae Creticae. Cf. Del. 132, 5. Le Bas Wadd. 71, 219. Arcadum ibidem tit. 72, 5, al.

ἀπέστηλεν. Cret. BCH 1885, n. 11, 11 = ἀπέστειλεν, ibid. 25 ἀ π ο σ τ η λ ά ν σ α ς = ἀποστειλάσας, Del. 118, 2 ἀ π ο σ τ η λ ά ν τ ω ν. Cf. Mus.

Ital. I p. 144, 28 παραγγήλαντες. Seriore aetate in Creta apparent formae communes.

ἀπεστός· ἀποχώρησις. H. = ἀπουσία. Fort. Creticum, nam in Creta abundant subst. in ύς.

ἀπεστώ· ἄγνοια (imo ἀπουσία) H. Her. IX 85. Vid. ἐστώ.

ἀπέταιρος = ἀφέταιρος. LG II 5. 25. 40. Mitth. IX n. 37 C „non adscriptus ἑταιρείῳ sive συσσιτίῳ Cretensi." = περίοικος. Cf. Schoemann-Lips. G. A. p. 308 sq.

ἀπέφατο· ἀπέθανεν. H. Schmidt coniecit πέφατο. Sed fortasse est Eleorum = ἐπέφατο. Vid. Augmentum.

ἀπέφρυσε· ἀπέζεσεν, ἀπέβαλεν (?). H. An = ἀπέφλυσε? Homerus Φ 360 ἀνὰ δ' ἔφλυσε καλὰ ῥέεθρα. Cf. βρύειν et βλύειν.

ἀπέχειν. In papyris Aeg. iuxta ἔχειν passim occurrit ubi qui acceptum aliquid testatur: ἔχω, ἀπέχω (raro ἔσχον), ἀπέσχον, ἀπέσχηκα, ὁμολογῶ ἔχειν. Vid. Wilcken O. G. I p. 86 et H. Erman, Die ‚Habe' Quittung bei den Griechen in Archiv. f. Papyrusf. I p. 77—84. Cf. ἀποχή, apocha.

ἀπέψειν ionice = ἀφέψειν. Her. II 94. IV 166.

ἀπηγεῖσθαι ionice Herodotus pro διηγεῖσθαι, et ἀπήγημα, ἀπήγησις. Vid. Schwhi lexicon.

ἀπηγειοχότα. Inscr. Pergam. p. 186. Vid. ἀγήγοχα.

ἀπήλαον. Vid. ἀπελῆν.

ἀπήλθοσαν = ἀπῆλθον. Thisbarum tit. a. 170 a. C. ap. Dittenb.[2] 300, 40, qui cft. ἠξίουσαν = ἠξίουν 260, 2. παρελάβοσαν 588, 112. 124. 135. 140. εἴποσαν 300, 34. διοικέοισαν (optat.) 306, 78. Kühner — Bl. Gr. gr. I, 2, p. 55. Vid. σσαν.

ἀπῆλιξ ionice = ἀφῆλιξ Her. III 64.

ἀπηματοσθενής. Aeschylo Suppl. 576 βίᾳ δ' ἀπηματοσθενεῖ pro βίᾳ δ' ἀπημάντῳ σθένει reddidit Headlam Cl. Rev. 1900, p. 113.

ἀπήμων ep., lyr., trag. In prosa Her. I 42. Plat. Phaedr. 248 C.

ἀπήνη. Vid. ἄπαννα, καπάνα.

ἀπῆνθον = ἀπῆλθον Theocr. II 84, ἀπενθών Epicharmi fr. (vid. s. v.). Vid. ἐνθεῖν et ἦνθον et Ν pro Λ.

ἄπηρος, membris integer, solus Her. I 32.

ἀπηρωτί Theognostus f. 104. *BA* 1332 *B*.

ἀπήστελκε = ἀπέσταλκε in tit. Gnosio saec. a. C. II. Del. 132, 5. Vid. ἐπέστελκε et ἀπέστρεπται, item supra ἀπεστάλκαντι.

ἄπι = ἄπιθι? Kaib. ep. 646, 2 (saec. III vel IV p. C.): ἀλλὰ σταθεὶς ἄκουε καὶ μαθὼν ἄπι. Poeta Latinus est, fortasse tamen itacismus est potius = ἄπει, abibis.

ἀπίαλος· ῥῖγος. H. Dorice aut aeolice = ἠπίαλος.

ἄπθιτον = ἄφθιτον Crisae tit. CIG. I.

ἀπ-ιάλλην = ἀποπέμπειν laconice Thuc. V 177 extr. Vid. ἰάλλειν.

Ἀπιεῖον, Apidis templum. Aegypti inscr. CIG 4697.

ἀπιέναι ionice = ἀφιέναι Locis citatis a Schwho in lex. Her. addo III. 25, 6 ἀπῆκε ἀποπλώειν et ἀπεὶς τὸν στόλον.

ἀπικνεῖσθαι ionice = ἀφικνεῖσθαι Herodotus, qui saepe adhibet de redeundo, non addito πάλιν s. ὀπίσω. Cf. V 42 extr. 89 extr. VI 24. VII 131, al.

ἀπιόντος (μηνός) = φθίνοντος. Cymae tit. GD 311, 55 μηνὸς Φρατρίω δεκάτα ἀπιόντος. Sic Boeoti GD *N*. 406 O, 3. 935. 937. 952. Cf. ἀνομένου. — In inscr. Lebadeae in Ἀθην. IV p. 369 sq. inter se opponuntur lapidum οἱ ἀπιόντες ἁρμοί (112. 116. 144) i. e. latera abscedentia (Vitruv. I 2. 2. VI 1, 11 etc. Germanice Rückseiten) et οἱ προσιόντες ἁρμοί (106), lapidum partes adversae. Cf. Fabricium de archit. p. 65, qui e CIA 322 comparat ὁ ὄπισθεν ἁρμός, lapidis tergum, et ὁ ἁρμὸς ὁ ἕτερος, latus sinistrum sive dextrum, monens ἁρμός tam lapidis latus significare posse quam binorum lapidum commissuram.

ἀπισοῦν ionice = ἰσοῦν, ἐξισοῦν Her. IV 186.

ἀπιστάναι ionice = ἀφιστάναι Herodotus. Locis in Schwhi lexico addo IX 122 οἴχοντο ἀποστάντες τῆς γνώμης. Cf. Dem. Lept. 139. 154. al.

ἀπιτευταίωνθι, non stent iis quae convenerant. Thesp. tit. Vid. s. v. πιτεύειν.

ἀπίτου thessalice = ἀπίτω GD 1332, 22. Vid. *ΟΥ* = *Ω*.

[**ἄπλακαν** voc. corruptum ex πλάκαν (= πλάκα) in pap. mag. PK CXXI (saec. III), 432: απλακαν ἐς μολιβῆν — ἐνχάραξον.]

ἀπλᾶνῆ· πολλά. Κύπριοι. H. Hoffm. I 108 comparat stirpes πλᾶν et πλᾶ in πίμπλαμεν cum φᾶν, φᾶ, χᾶν, χᾶ.

ἄπλατος dorice = ἄπλητος. Pind. Bacchyl. (V 62. XII 51 Bl.), Soph. In Oenoandae tit. BCH 1897, 65 I 12 pro ἄπλαστος positum esse p. 430 falso aiunt editores: ὥσπερ τῶν ὀπῶν ὁ βραχύτατος (= ἐλάχιστος) ἄπλατον (i. e. πλεῖστον) γάλα. — Eandem formam Orph. Argon. 928 in ἀπλήτοις mutarunt Hermann et Abel. Legitur item in pap. mag. Par. 2391, l. 1752 ἄπλατον καὶ ἀμέτρητον, in Neue Zauberpap. (Wess. 1893) ἀπλάτου φύσεως, ap. Philodemum de rhet. ed Sudh. p. 3, fr. 1, 11 διαφορῶν — οὐσῶν ἀπλά[τ]ων [ὅσ]ων ἐν ταῖς τέχναις.

ἀπλετοπώγωνα Gennadius pro ἄπλυτον πώγωνα reddidit Phrynicho comico ap. *BA* I, 4, 14. (Kumanides s. v.).

ἀπλευστεί. Cod. Barocc. 50 *BA* 1333 *B*. Novimus ἀπνευστί.

ἄπληγγος = ἄπληκτος pap. mag. Par. bibl. nat. Wess. 1063.

ἀπλόγραμμος. Heron in Westh. Poliorcet. d. Gr. p. 237 (Kum. s. v.).

Haplologiae plurima exempla dedi s. v. τριμίσκον.

ἀπλόονς Cretice = ἁπλοῦς. LG I 48 τὰνς ἀπλόονς τιμὰνς ἐπικαταστασεῖ. Vid. *ΟΝΣ*.

Ἄπλουν Apollinem Thessali vocabant, teste Platone in Cratylo p. 405 C. Cf. Hoffm. II p. 341 et 587. Habet Phalannae tit. p. 19, n. 12 Ἄπλουνι. Vid. Ἀπέλλων.

ἀπλουργοί. Laodiceae tit. CIG 3938. Cf. Waddington 535 (Kum. s. v.).

ἀπό c. dat. in titulis arcadicis GD 1222, 4 et BCH XVI p. 584, I 22. Cf. *ἐξ* et *ὑπέρ*. — Vid. *ἀπύ*. — Praep. *ἀπό* inde a saeculo a C. IV pretium et pondus significat. Vid. Viereck, Sermo Gr. p. 63. — Peculari usu Her. IV 153 dicit *ἀδελφεὸν ἀπ' ἀδελφεοῦ πάλῳ λαχόντα*. — ἀπὸ τοῦ βελτίστου, honestissime. CIG 3137 (in iure iurando), tit. Pergami saec. III a. C.

ἄπο = *ἄπωθεν*, procul. Theophyl. Sim. Hist. II 18, 7, ed. de Boor p. 106, 7 *οὐκ ἄπο δὲ τοῦτο τοῦ Βεϊουδαὲς ἐτύγχανεν ὄν*. Cf. III 10, 1, p. 129, 25.

ἀποαίρει (= *ἀποσαίρει*)· *ἀποκαθαίρει. Κύπριοι*. H. Vid. *Σ*.

ἀποβάλλειν. Vid. *ἄββαλε*.

ἀποβάλλεσθαι = *ἀποβάλλειν*, amittere. Olbiae saec. I a. C. tit. ap. Dittenb.[2] 324, 21. *τῆς πόλεως ἀποβεβλημένης ἀγαθὸν πολείτην*. Cf. Is. II 8, Sophocl. fr. 520.

ἀποβάται. CIA II 966. 968. 969. Vid. Dion. Hal. VII 73, 3. Hinc **Ἀποβάτης** Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 8. Cf. Meinekii Hist. crit. com. Gr. p. 452.

ἀποβατικῶι (sc. *ἀγῶνι*) cum verbo *ἀποβαίνειν* in Larisae tit. ap. Dittenb.[2] 670, cuius cf. not. 3, et 671, 40. Vid. *ἀφιπποδρόμας*.

ἀποβιάξαιτο Aetoli. Vid. s. v. *ποτίστασις*.

ἀποβράσματα· *τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν*. H.

ἀπόβροτος Choricius in Spicil. Rom. V p. 459: *τὸν ἐξ ἀριστείας ἀπόβροτον αἱματοῦντα* pro *βρότον*. (Kum.). Modo sit s. l.

ἀποβουκολίζειν, fallere. Theophyl. Hist. ed. de Boor p. 123, 6. Cf. *ἀποβουκολεῖν* p. 211, 20. 230, 12. 242, 18. 289, 17.

ἀπογεγραφηκέναι. Vid. *διαγράφειν*.

ἀπόγεμε· *ἄφελκε. Κύπριοι*. Cf. *γέννον* (*γέμον* recte Hoffm.)· *Κύπριοι. καὶ λάβε καὶ κάθιζε* (cf. cape sedem) et *ὕγγεμος* (= *συγ* —)· *συλλαβή. Σαλαμίνιοι*. Ab eodem radice Homerus *γέν -το* = *γέμτο*, ut *βροντή* = *βρομτή* a verbo *βρέμειν*. Hoffm. I 111.

ἀπογενεσία. Pap. mag. Par. bibl. nat. Wess. 721.

ἀπογηράσκειν, senio emori, de arboribus. *TH* I 148. 170.

ἀπόγομος, onus mercium exportandarum. PPW p. 113 ad pap. 63. — *παράσχες Φοιβάμμωνι ὑπὲρ πλοίου* — *ἀπερχομένου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ σίτου* ... *ἐφ' ᾧ ἀπόγομος ἐνακοσίων λιτῶν κέρνων* (vasorum fictilium).

ἀπογραφέν (= *-εῖν*) = *ἀπογράψειν* in Amphictyonum decreto CIG 1688, 10.

ἀπόγροφον Cret. Bergm. 55. Vid. *γροφά*.

ἀπόδαρμα Herod. IV 64. Vid. Hoffm. III 237. Cf. *δάρμα*.

ἀποδατῆθαι, ἀποδαττάσθαι = *ἀποδατεῖσθαι*, *ἀποδάσασθαι* in LG. Vid. *δατῆθαι*. Cf. Her. II 103 *Σέσωστρις ἀποδασάμενος τῆς ἑωυτοῦ στρατιῆς μόριον*, unde *ἀποδάσμιος* I 146, et *ἀποδασμός* Thuc. I,

12 = **ἀποδαστύς**· ἀπομερισμός (fortasse gl. Ionica aut Cretica) H. **ἀπόδαστοι**· μετοικισθέντες et **ἀποδάσεται**· ἀπομερεῖ apud eundem.

ἀποδεδόανθι = ἀποδεδώκασιν. Boeot. GD. 489, 35.

ἀποδέδωκαν = -κασιν. Delph. Dittenb.[2] 930, 44 (a. 112 a. C.), qui cft. 330 (aet. Rom.), 2. 44 διατετέλεκαν, 30 εἴσχηκαν, ἐντέτευχαν, 31 πεποίηκαν. Vid. -καν et πέπαζαν. Ab hac labe immunes manserunt tituli attici. Vid. Meisterh.[3] p. 147, not. 1277, ubi affert παρείληφαν e Smyrnae tit. a. 246/226 a. C.

ἀποδεδωκέν. Vid. δεδωκέν, ἀποτετειχέν.

ἀπόδειξιν et ἀπολογισμὸν ποιεῖσθαι ἐν τῆι βουλῆι τῶν ἐφήβων dicitur ὁ κοσμητής CIA II 467, 90.

ἀποδέκεσθαι ionice = ἀποδέχεσθαι Herodotus.

ἀποδέκνυντες = ἀποδείκνυντες. Chii inscr. saec. a. C. V, *IA* 381 *B*, 11 = Michel 1383. — **ἀποδέξαι** = ἀποδεῖξαι passim Herodotus.

ἀποδέκτης σίτου in Aegypto. Cf. O. G. 1217 et Wilcken I p. 661.

ἀπόδεσμος (?). Vid. πόλος.

ἀποδήμησις = ἀποδημία. Tit. Nicopolit. CIG 1813 b, 8: ἀποδη-[μή]σεων.

ἀποδιδόθαι, ἀποδόθαι, ἀποδιδόθθω, (= -σθαι, -σθω) LG.

ἀποδιδόναι. IGSI, 1587 ἀπέδωκεν (vixit) μῆνας ι' κτέ. Absolute = ἀποδιδόναι τὸ πνεῦμα, mori, ibid. 1607, 3 εἰτ' ἀποδοῦσα | κεῖμαι ἐν τύμβοισι κτέ. — Medio pro activo utitur Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 59, 26; 184, 5 et alibi passim.

ἀποδιδόνσα = — οῦσα. Cret. Del. 132, 23.

ἀποδιδρήσκειν ionice = ἀποδιδράσκειν et ἀποδρῆναι, ἀποδρήσεσθαι. Herodotus.

ἀπόδικος. CIG 1838 b, 3 Corcyrae tit. τὰν δίκαν εἶμεν ἀπόδικον, ubi l. 7 est oppositum ἀνυπόδικον. Cf. ἀποδικεῖν· ἀπολογοῦμαι δίκην. H. et Xen. Hell. I, 7, 10.

ἀποδίνην dorice = ἀποδινεῖν (Her. II 14 = ἀπαλοᾶν). *TH* I 102 αἴ κ' ἔμπροσθα ἀποδίνωντι, ἀπαξόντι ἐς τὸν δαμόσιον ῥόγον. κτέ.

ἀποδοθήμειν = θῆναι. Rhodi tit. saec. a. C. II ineuntis ap. Hicksium, inscr. Brit. Mus. III 403, 17 al. Vid. *MEIN* et Infinitivus.

ἀποδόκιμος λίθος, improbatus. Lebadeae inscr. BCH XX 40.

ἀποδόμειν = ἀποδοῦναι Rhod. GD 3758, 138 (saec a. C. II.), Agrigenti 4254, 24 (ante a. 210 a. C.). Vid. *MEIN*.

ἀποδόμεν = ἀποδοῦναι. Lacones Thuc. V 77, Boeoti GD 488, 56. 113, 153., al.

ἀποδοσάντων pro ἀποδόντων (partic.) tit. Att. Rangabé A. H. 869, 17 et ἀναθέσαντες pro ἀναθέντες ibid. 875, 3. De aetate et formis dubitatur. Vid. Meisterh.[3] p. 152.

ἀποδόσσαι (= -δόσθαι). Tab. aenea Elea a. 336 a. C. posterior. Michel n. 1334, 10.

ἀποδοτήρ. Epicharmus. Vid. s. v. στατήρ.

ἀποδόχιον, horreum (publicum), = ἀποθήκη. Pap. Rev. 31, 18 sqq. Cf. Wilcken O. G. I p. 649. Trallium tit. BCH I p. 55.
ἀποδρέπειν. Archippus com. in lexico Sabbaïtico p. II 24: ὦ μάκαρ, ὃς ἐπὶ χλανιδοφόροις κόραισι τὸν ἀφροδίσιον κῆπον ἀποδρέπεις.
ἀπόδρησις ion. = ἀπόδρασις. Her. IV 140. Cf. ἀποδιδρήσκειν.
ἀπόδρομος. Creticum. Vid. δρομεύς et δρόμος.
ἀποδύεσθαι σῶμα, mori. Kaib. ep. 403, 5 (saec p. C. IV aut V). Sic nostrates „het afleggen".
ἀποδώς = ἀποδούς Elei. GD 1158, 3.
ἀποδωσοῦντι = -δώσουσι. Therae tit. IGI, III 330, 195.
ἀποϜειπάθθω. Cret. LG XI, 11 αἰ δέ κα λεῖ ὁ ἀμπανάμενος ἀποϜειπάθθο κατ' ἀγορὰν ἀπὸ τõ λάο ὃ ἀπαγορεύοντι καταϜελμένον τõν πολιατᾶν. Cf. ἀπαγορεύειν cum gen. — LG IX 38 **ἀποϜείπο(= ω)ντι.**
ἀποϜηλῆν = ion. ἀπειλεῖν, Att. ἀπ(ε)ίλλειν, ἀπείργειν, Elei IA 118 (= GD 1150) κὠπόταροι μήμπεδέοιεν (= μὴ ἐμπέδως τηροῖεν τὴν εἰρήνην), ἀπὸ τῶ βωμῶ ἀποϜηλέοιάν κα τοὶ πρόξενοι καὶ τοὶ μάντιερ et GD 1154, 7 ἀποϜηλέοι. Cf. 1159, 6 et vid. ἐγϜηληθίωντι (in *TH*) et καταϜηλμένου (in LG).
ἀπόησεν = ἐπόησεν Elei. GD 1176. Vid. Augmentum.
ἀποθέμεν = ἐκθεῖναι (sc. τέκνον) Cret. LG III 49 ἐπὶ τᾶι ματρὶ ἦμεν τὸ τέκνον ἒ τράπεν (= θρέψαι) ἒ ἀποθέμεν. Etiam Plato Theaet. p. 161 init. verbo ἀποτιθέναι sic utitur. — Hinc **ἀποθεταί** audiebat locus in Taygeto, ubi Spartani recens nati nec satis robusti exponebantur. Cf. Plut. Lyc. 16.
ἀποθηρώμενος pro ἀποθηρῶν Theophyl. Sim. Hist. p. 185, 9 B. (Kum.).
ἀποθρί[γκωσις] τοίχων λιθίνων. Trozen. LF 157 a (Kum.).
ἀποθό<σ>κειν· ἀποτυγχάνειν. H. Gl. Cretica. Vid. θύκοι et cf. ἐνθύσκει et συνθυξῶ.
ἀποϊερῶσθαι = ἀφιερῶσθαι. Inscr. Aphrosidiadis CIG 2827, 9.
ἄποινον pro ἄποινα Kaib. ep. 1046, 10 (Herodis Attici).
ἀποκαδήσαντες· ἀφροντιστήσαντες. H. Sophron. Vid. κᾶδος.
ἀποκαθίστασθαι εἰς ἀκέραιον, versio graeca formulae Latinae restituere in integrum in Sct. edito in CIL, I 203, 14, 21. Cf. Viereck, Sermo Gr. p. 81.
ἀποκαρανοῦται = κεφαλαιοῦται. Eustath. Vid. Kum. s. v.
ἀποκαρύσσειν in Mantineae tit. a. 101/100 a. C. Dittenb.[2] οἱ ἀποκαρυχθέντες ἐλεύθεροι pro ἀνακηρυχθέντες.
ἀποκάταγμα = ἀπόθραυσμα. Oropi inscr. *EA* 1889, 26. 30 φιάλης χρυσῆς ἀποκατάγματα. Verbum ἀποκαταγνύναι nusquam legi.
ἀποκαυσμός. Inscr. Hierapolis in Phrygia LW 1687 (Kum.).
ἀποκηδεύειν τινά = παύεσθαι τοῦ κηδεύειν s. πενθεῖν. Her. IX 31.
ἀποκηρύττειν. Vid. ἀπαρτύειν.
ἀποκισσοῦν (= ἀποστεφανοῦν), hedera privare. Kaib. ep. 927, 4 (= CIA III 80, c. 7). Cf. Anth. Gr. Did. III 1, 250 et ἀποκοσμεῖν.

ἀπόκλᾳξον = ἀπόκλῃσον Theocr. XV 43, ἀποκλᾴξας ibidem 77. Vid. κλᾴζων.

ἀπόκλαρος = ἄκληρος. Pind. P. 54 πόνων ἀπόκλαρος.

Ἀποκλειομένη **Ποσειδίππου** comoedia. CIA II 975 III 16. Cf. Meinekii Hist. crit. com. Gr. p. 483.

ἀποκλῄζειν = ἀποκλῄειν. Kaib. ep. 863, 2 = CIA III 900 (Hadriani aet.) οὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληιζομένη (seclusa a vulgo) | αὐτῇ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βύθοις. Cf. Dind. in thes. s. v. et κλᾴζων.

ἀποκληρόνομος in loco lacero *PB* 326, 7.

ἀπόκλωμα. Vid. voc. sq.

ἀποκλώνει· ἀποστρ(έ)φει. Ταραντῖνοι. H. Sic l. pro ἀποκλωνεῖ· ἀποστρφεῖ. Nempe ἀποκλώνειν dialectica forma videtur pro ἀποκλίνειν, ut apud Lesbios πώνην = πίνειν. Eodem pertinet gl. Hes. ἀπόκλωμα· ἀπολογία (ἀποστροφή?) ἐπὶ τὸ χεῖρον = ἀπόκλιμα.

ἀποκολοβοῦν, truncare. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 149, 9.

ἀποκοσμεῖν, deornare, ornamentis privare, vastare. CIA III 1423. 1424 de sepulcro. Cf. Thes. s. v. et ἀποκισσοῦν.

ἀποκρατεῖν ionice = κρατεῖν. Her. IV 75 et v. l. IV 50.

[ἀπ]οκριδόν. CIA III 1416 a, ut Apoll. Rh. II 15. Cf. διακριδόν.

ἀπόκριμα = ἀπόκρισις. IC 345, 5. ὁ ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων Ἑλληνικῶν, ab epistolis Graecis. Cf. Suid s. v. Διονύσιος, et ἀποκρισιάριος sermone Byzantino (Ducange). IGI, I 2, 4 τὰ εὐκταιότατα ἐνήνεκται τᾶι πόλει ἀποκριμάτων (a. 53 p. C.). Cf. CIA 1625, 28. 2349 b, 23. Scriptorum primus usus est Polybius Exc. Vat. 12, 26 b, 1.

ἀποκρισιάριος voc. hybridum Byzantinum. *PO* 144 4.

ἀποκυαμεύειν, fabarum suffragiis creare. CIA I 9, 32 = CIG 76. Cf. κυαμεύειν.

ἀπολακόντα = -χόντα LG V 4. Vid. διαλακόνσαν.

ἀπολαμπρύνεσθαι ἔργοις pro verbo simplici. Her. I 41. VI 70.

ἀπόλαμψις. In inscr. Mytil. IGI II 28 ἀπολάμψιος utrum ab ἀπολάμπειν an ab ἀπολαμβάνειν ductum sit e lacero textu non apparet.

ἀπολάντιον. Pap. mag. *PK* CXXI (saec. p. C. III), 219 σπάρτα ἀπολαντίου. Fortasse herba quaedam.

ἀπολέγειν. Exemplis Herodoteis adde III 14, 1.

ἀπόληρος (?)· ἡ τοῦ θανάτου γραφή. Ταραντῖνοι. H. Quid lateat frustra quaero, nec quidquam profecit Kaibel latere vocabulum ductum ab ἀπολέσαι suspicatus.

ἀπολικμᾶν fig. = ἀπωθεῖν, expellere. Theophyl. Sim. Hist. IV 4, 13, ed. de Boor p. 157, 4 τοὺς τυράννους.

ἀπολιπαίνειν. Antigonus Carystius in Rerum nat. script. gr. min. ed. Keller p. 33, 17. (Kum.).

Ἀπολλᾶς mensis Ephesius, cum gen. **Ἀπολλᾶδος** iuxta **Ἀπολλᾶ** Dittenb.[2] 516 (saec. a. C. II) 69. 94, iuxta 72, not. 84, ubi cft.

Εἰρηνᾶδος (660, 74), *Ζωπᾶδος* (ibidem 189), *Διονῦδος* IA 1945 et Kühner — Bl. Gr. I 1, p. 493.
ἀπολλομένοις = *ἀπολλυμένους*. Alcaei fr. 78.
Ἀπόλλων. Vid. *Ἀπέλλων* et *Ἄπλουν*.
ἀπολλωνιασταί. Vid. *σωτηριασταί*. Ex IGI, I 168 affero *ἀπολλωνιαστᾶν Θεαιδητείων Αὐτομηδείων*. Cf. ib. 75 b, 8.
ἀπολλωνίεια saepe in titulis, v. c. *τὰ ἐν Μύνδωι*, Dittenb.[2] 678.
Ἀπολλώνιος mensis in Elide et Lesbo = *Γαμηλιών*, Tauromenii = *Μαιμακτηριών*, apud Perrhaebos incertae sedis. Cf. *μὴν Ἀπόλλωνος* Chalci = *Σκιροφοριών*. Vid. Bisschoff de F. G. A.
ἀπολογίζεσθαι *τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι*. CIA II 594, 19.
ἀπολογισμός. Vid. s. v. *ἀπόδειξις*.
ἀπολογιττάστη boeotice = *ἀπολογίσασθαι*. GD 488, 140. (Kum). Cf. *ἐπεψαφίττατο, κομιττάμενος, καταδουλιττάστη*.
ἀπόλογος magistratus? Thasi tit. saec. a. C. IV ap. Michel 1361, 11: *δικάζεσθαι δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλεν*.
ἀπόλογος· *ἀπολογισμός*. H. Therae in Epicteti testamento IGI, III 330, 288: *ἀποδωσεῖ ὁ γραμματοφύλαξ δι' ἀπολόγου*. Cf. IGSI, 952, Agrigenti tit. a. 210 a. C. posterior.
ἀπολοισθεῖν (cod. *ἀπολοίφειν*)· *ἀποτελεῖν. Κύπριοι* H. Cf. *λοῖσθος, λοίσθιος*. Vulgo corrigitur *ἀπολοίσθειν*, sed malui illud. Ceterum Cyprium est *ἀπολοισθῆν*.
ἀπόλοκρος, Locrensi civitate privatus. *IA* 312, 15 Locr. Oz. Vid. *λιποτελέω*.
ἀπολόγματος (?)· *ἀπογυμνώσας. Κύπριοι*. H. Infra est *λυμνός· γυμνός*, unde possis *ἀπολυμνάσας*, coll. *λυμνάζειν*, sed fieri potest ut non lemma, sed explicatio laboret. Cf. *ἁρμώατος*. Vid. Hoffm. I 108.
ἀπολύειν. Carmen funebre IGSI, 607 C, 8 *ἡνίκα πνεῦμα μελῶν ἀπέλυε Φίλιππος* | *[ψυχ]ὴν ἀκροτάτοις χείλεσι προσπελάσας*.
ἀπόλυπυ boeotice = *ἀπόλοιποι*. Orchom. tit. BCH IV p. 83. Cf. *κατάλυπος* et *Υ* = *ΟΙ*.
ἀπολυσίδιον, vasculi (aut mensurae) cuiusdam nomen. FGH 133, 14 (epistula a. 343/4 p. C.): *ἔπεμψα δέ σοι καὶ ἀπολυσίδιον οἴνου εἰς τὴν τρύγην πρός σε μόνον*.
ἀπολύσιμος *ἀπὸ στρατείας* *PB* 581, 3. 15 (a. 133 p. C.). 709, 5.
ἀπομαγδαλιαί. Vid. *κυνάδες*.
ἀπομάχεσθαί *τι* = *ἰσχυρῶς ἀπαρνεῖσθαι*. Her. I 9. VII 136.
ἀπομαστιγοῦν solus Her. VIII 109.
ἀποματαΐζειν = *ἀποπέρδεσθαι*. Her. II 162: *ὁ δὲ ἐπάρας ἀπεματάισε*. De ellipsi frustra sollicitata a Cobeto cf. Ar. Lys. 799.
ἀπόμετρα = *τὰ ἀπομετρούμενα*. CIA II 555 a (Kum.).
ἀπομνημονεύειν c. gen. reminiscendi sensu pro acc. in tit. Cario BCH IX p. 473 sq., 85, ut ap. Diodorum et Iosephum. Viereck, Sermo Gr. p. 62.

ἀπόμοιρα in Aegypto primitus erat vectigal, quod possessores *τῶν ἀμπελώνων* et *τῶν παραδείσων* solvere tenebantur templis, scil. pars sexta proventus annui, sed Ptolemaeus II Philadelphus constituit ut inde ab a. 264/3 hoc vectigal tribueretur sorori suae et coniugi Arsinoae, in deorum numerum receptae. Plura vid. ap. Wilcken O. G. I p. 157—161. Cf. FGH 41 I 13, II 13; 190 et Grenfell ibi p. 162.

ἀπομοσάνσαι (= -σάσῃ) LG III 10. Vid. *ΝΣ*.

ἀπόμυιος, muscas arcens. Iovis cognomen Olympiae. Paus. V 14, 2.

ἀπομωλῇι et **ἀπομωλίοι** = *ἀπολογῆται* et *-γοῖτο* in LG. Vid. **μωλεῖ**.

ἀπόναϜε laconice = *ἐπόνει*. Del. 7, 2 a. v. *πονάω* = *πονέω*. Vid. Augmentum.

ἀπονεί = *ἀπονητί*. CIG 1141, 2. Lebas, Inscr. de Morée 56. Welcker Mus. Rh. II p. 304.

Ἀπονηστιζόμεναι, titulus Herondae mimiambi noni.

ἀπονητί = *ἀπόνως* Her. III (non I) 146. Cf. VI 24 extr. Superl. est **ἀπονητότατα** Her. II 14. VII 234.

ἀπονίνασθαι ep., ion. Her. I 168. Soph. El. 204.

ἀπονοεῖν pro *ἀπονοεῖσθαι*. Iosephus A. I. XVIII 25 *Γεσσίου Φλώρου— ἀπονοήσαντος αὐτοὺς* (Iudaeos) *ἀποστῆναι Ῥωμαίων*. Cf. § 287. Hunc usum neglexit Thesaurus.

ἀπονοστεῖν ep., ion. = *ἐπανιέναι*. Locis Herodoteis citatis a Schwho adde IV 205, 1. V 159, 4. VI 92, 4 Rarissimum est in prosa Att.

ἀποξανᾶν· *κακοπαθεῖν* H. A novo verbo *ξανᾶν*, ducto a radice v. *ξαίνειν*. Glossa attica esse videtur. Cf. Eur. Med. 1030. Tro. 755: *κατεξάνθην πόνοις*.

ἀπόπαξ· *ξύμπαν*, *ἢ σύμπαν*. H. Legitur CIA II 286, 3 [*καθ' ἡμέ*]*ραν μισθοὶ κατὰ* [*τὰ εἰρημέν*]*α ἀπόπαξ*. Cf. 288, 12.

ἀποπειρία (?). Galenus in Metrol. script. gr. Hultzch, I p. 229, 15 *ἀποπειρία καὶ δοκιμασία τοῦ βάρους κτέ*. (Kum.). Vix sanum pro *ἀπόπειρα*.

ἀποπέμπειν seq. infinitivo. Her. VII 236, 3 *ἀποπέμψειε περιπλώειν Πελοπόννησον*.

ἀποπερᾶν = *-περνάναι*, *-πιπράσκειν* in tit. Halicarnassi exarato ante a. 454/3 a. C., *IA* 500, 51: *εἰ μὴ ὕστερον ἀπεπέρασαν*, sc. *γῆν ἢ οἰκίην*. = Dittenb.² 10.

ἀποπίνειν = *ἐκπίνειν* Her. IV 70.

ἀποπλέκεσθαι, morte separari, mori? *PB* 118 II 11 *τοῦ γενομένου καὶ ἀποπεπλεγμένου μου ἀνδρός*. FGH 27, 6 *γεγονότος μοι ἐκ τῆς γενομένης καὶ ἀποπεπλεγμένης μου γυναικὸς — υἱοῦ*, ubi in Indice p. 353 male scriptum est *ἀποπλήσσειν*.

ἀποπληξία, insania. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 145, 14: *ἀποπληξία τις ἂν εἴη τελειοτάτη*. Recte igitur *μανία* explicatur in VVLL. Cf. eundem p. 214, 12.

ἀποπλώειν ion., ep. = ἀποπλεῖν.

ἀπόπλωσις cretice = ἀπόπλους. Dittenb.[2] 929, 128 ἁ ἀπόπλωσις τῶ Κυδάνορος ἐκ τᾶς ὑμᾶς νάσω.

ἀποπνεῖξαι (= -πνῖξαι). Delph. BCH XVI p. 384, n. 81 (tit. manumiss.): εἰ δέ τι γένοιτο ἐγ Διοκλέας τέκνον ἐν τῶι τᾶς παραμονᾶς χρόνωι, εἴ κα μὲν θέλῃ ι ἀποπνεῖξαι — ἐξουσίαν ἔχειν. Immanem crudelitatem!

ἀποπολιτεύεσθαι contrarium est verbo συμπολιτεύεσθαι in tit. Phoc. GD 1539, 55: μὴ ἐξέστω δὲ ἀποπολιτεύσασθαι τοὺς Μεδιωνίους ἀπὸ τῶν Στιρίων μηδὲ τοὺς Στιρίους ἀπὸ τῶν Μεδιωνίων. Cf. Aetol. GD 1415, 16: εἰ δὲ καὶ ἀποπολιτεύωντι Πηλεῖς ἀπὸ Μελιταίων κτέ., ubi eodem sensu est verbum activum.

ἀποπονίοι cretice = ἀποφωνίοι LG I 14 et similia. Vid infra s. v.

ἀπόπραμα PL 356, n. 62 (aet. Ptolemaeorum), col. III, l. 17: οἱ δ' ἀπολαβόντες τὰς ὠνὰς ποιήσονται τὰ ἀποπράματα..... κατὰ τοῦ [οἰκονόμου] καὶ τοῦ βασιλικοῦ γραμματέως. „Vente après dechéance d'un premier adjudicataire" vertit Letronne, „Afterpacht" Wilcken O. G. I p. 547.

ἄποπτος. Ἐξ ἀπόπτου, e longinquo. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 149, 6. Adde locis collectis in Thesauro s. v.

ἀπόπτυγμα. CIA II 652 (saec. a. C. IV) *A*, 20 plicatura de zona dependens, interprete Boeckhio, Oec. II p. 244, lacinia sinuata e latere ad suras dependula, ut Muellero videbatur.

ἀποπυνθάνεσθαι solus Her. III 154.

ἀποπυρίζειν. Vid. sq. voc.

ἀποπυρίς vocatur piscium minutorum sacrificium oblatum defunctorum manibus. IC 16 b, 4 sq. 24: ποιεῖν δὲ καὶ τὰς ἀποπυρίδας κατὰ τὰ πάτρια. Conferunt editores Epicteti testamentum col. VI 12: ὀψάρια τρία offerenda heroibus et Keilium in Herme XXIII, 299, item Hes. gl. ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων, Epicharmi fr. 82, 1: ἀφύων ἀποπυρίζομες στρογγύλας καὶ δελφακίνας ὀπτὰ (?) κρέα καὶ πωλύπους, Teletem ap. Stob. 97, 31: τῶν μαινάδων ἀποπυρὶν ποιήσας, Athen. p. 344 C.

ἀπορᾶν ionice = ἀφορᾶν. Her. VIII 37.

ἀπό-ρανθρον, τό = ἀπορραντήριον. Anaph. GD 3430, 15: τὰς δὲ στάλας τὰς οὔσας ἐν τῶι τοίχωι καὶ τὸ ἀπόρανθρον — αὐτεῖ καταστᾶσαι. Apud Michel 833, 15 vitiose editur τὸν ἀπόρανθρον.

ἀπορραντήριον ἀργυροῦν ἄσταθμον. CIA I 160 a (add.). Cf. Eur. Ion. 435 et περιρραντήριον.

ἀπορέγειν. Vid. ἀπώρεκτ'.

ἀπορέριπται = ἀπέρριπται. Pap. mag. Par. bibl. nat. ed. Wess. 2039.

ἀπορίη cum gen. obiectivo. Her. IV 183 καταλέγων τῶν Σκυθέων τὴν ἀπορίην, i. e. ἣν παρεῖχον οἱ Σκύθαι. Cf. IV 134.

ἄπορος. Μερισμὸς ἀπόρων in Aegypto quid? Wilcken O. G 613 (a. 141 p. C.) vol. I p. 161 dubitabundus cogitat de pecunia publice pauperibus sustentandis destinata. Vid. ἐπιμερισμός.

ἀπορρυταλίξαι· ἀποσπάσαι. H. Gl. dorica. Cf. Hom. ῥυστάζειν.
ἀποσεδειγμένον = ἀποδεδειγμένον. Inscr. Salaminis (Cypriae) a. 59 p. C. Vid. Inscr. Pergam. p. 106.
ἀποσειροῦν = σειροῦν, evacuare, exhaurire. Pap. mag. X Leid. 12, 10. 47; 13, 25; V 6, 19. 20. Vid. Leemans p. 257.
ἀποσινεῖν τὰς ἐργασίας. Inscr. att. *EA* II 421 (Kum.). = CIA II 834, 27, ubi legitur ἀποσινέειν (sic).
ἀποσιοῦσθαι = ἀφοσιοῦσθαι. Her. I 199. IV 54. 203.
ἀποσκέπτην Elei = ἀποσκοπεῖν. GD 1160, 4.
ἀποσκουτλοῦν, privare pavimento. Tit. att. saec. p. C. II ap. Dittenb.[2] 890: εἴ τις ἀποκοσμί (= ή)σει τοῦτο τὸ ἡρῷον ἢ ἀποσκουτλώσει. = CIA III 1423. Cf. 1414. Vid. σκουτλοῦν, σκούτλωσις.
ἀποσοΐδδην laconice = ἀποσῴζειν. Vid. ἀπεσόιξεν.
ἀπόσκληνος ἡ, rosmarinus. Apul. herb. 79 (Kum.).
ἀποστάζειν = ἀπορρεῖν, ἐλλείπειν. Herond. VI 6. VIII 82.
ἀποσταλᾶμεν Elei = ἀποσταλῆναι. GD 1172, 35. Vid. A longum.
ἀποστατῆρας ἦμεν. Plutarchus de rhetra Theopompi regis in vit. Lyc. cap. XVI agens explicat: τοῦτ' ἐστι μὴ κυροῦν ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον.
ἀποστέγασσις. Vid. ἕρμασσις.
ἀποστείχειν = ἀπιέναι ion., ep., trag. Her. IX 56.
ἀποστέλλαι aeolice = ἀποστεῖλαι GD 215, 32. 305, 6; ἀποστέλλαις (partic.) 281 C, 10; ἀποστέλλαντα 318, 18. Cf. 215, 20. 325, 2. Doricum est **ἀποστῆλαι.** Vid. ἀπέστηλεν.
ἀποστέλλειν seq. infinitivo consilii. Her. III 26, 1 ἀποσταλέντα στρατεύεσθαι.
ἀποστερεοῦν, durum reddere. Figurate Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 307, 12 sqq.: ἐπεὶ τό γ' ἀπεστερεῶσθαι πρὸς τὸ τοῖς κατὰ γεωμετρίαν οἰκον<ομίαν> εἰπεῖν ἢ στρατηγίαν ἢ πολιτικὴν παρακολουθεῖν μοχθηρὸν καὶ συστήματος οὐδαμῶς δυνατοῦ λογίσασθαι καὶ κατεργάσασθαι τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν.
ἀποστέρεσις (= -ησις). *PO* 71, 1, 10 (a. 303 p. C.).
ἀποστεῶσι ionice = ἀποστῶσιν. Her. I 155. III 15. Cf. ἐξαναστεῶμεν IV 115, ἐπιβεῶμεν VII 50, similia. Cf. Hoffm. III 514.
ἀποστηλάνσας = -στειλάσας Cret. BCH IX n. 11, 25. Vid. *ΝΣ* et cf. ἀποστέλλαι.
ἀποστόλιον in Kopti pap. edito ab. Hogarthio (Flinders Petrie. Koptos 1896 p. 27 sqq.) vectigal, quod solvebatur pro usu viae publicae per desertum Copto ducentis Berenicen et pro comitatu publico viatorum. Plura vid. ap. Wilcken O. G. I p. 347 sqq.
ἀπόστολος ionice = πρεσβευτής. Her. V 38.
Apostrophi usus iam apparet in papyris antiquis et nonnunquam in titulis metricis recentioribus, ut *EA* 1893, 147, 2, ubi Staës editor citat BCH 1892, 114 et Mitth. 1893, 19.

ἀποστράφαι dorice = -στρέψαι. Inscr. Delph. BCH 1898, p. 320, l. 17. Vid. στράφειν.

ἀποστρόθεστα[ι] (?) in Gythii tit. antiquissimo *IA* 72, cuius novum hoc apographum dedit Skias in *EA* 1892, p. 185 sq.: μηδέν' ἀ|ποστρευθενται· <ἐ>|δέ κα ἀποστρύ(θ)|εται, ἀϝάτα - - ἐ ὁ δᾶλος - - -|ραι δὲ ὅπε νόμος, ὃς τὰ τõ(ν) - - -, unde tamen nulla lux ignoto verbo affunditur.

ἀποστυγεῖν, abominari, exodisse, ion., trag. Her. VI 129.

ἀποσυμβιβάζειν. *PO* 136, 55 (aet. Byzant.). Cf. ἀποσυμβαίνειν.

ἀποσυνιστάναι. *PB* 191, 3. 7: ἐπεὶ ἀποσυνέστηκά σοι τῷ πέμπτῳ ἔτει μηνὶ Μιχεὶρ πρώτῃ διὰ τοῦ ἐν Καρανίδι γραφείου καὶ νῦν σε ἀποσυνίστημι, καθὼς περιέχει τὸ συστατικὸν (contractus) βεβαίου ὄντος (a. 143 p. C.).

ἀποσφάλλεσθαι τῆς ἐλπίδος = ἐκπίπτειν. Her. VI 5, 1.

ἀποσφενδόνητοι Eretrienses, e Corcyra pulsi et a civibus suis reditu prohibiti, cum Methonen in Thracia occupassent, a finitimis appellati sunt sec. Plutarchum, Qu. Gr. 11.

ἀποσφήνωμα, a verbo ἀποσφηνοῦν. FGH 331 (ἀποσφήνομα).

ἀποσφράγισμα = ἀπόγραφον ἐσφραγισμένον. Amorgi tit. saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 645, 59: ἀποσφράγισμα ποιείτωσαν τῆς [ἀπο]δόσεως ἐπὶ τοὺς ἐξεταστάς. Cftur CIG 3281, 13 τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα.

ἀπόταχτος φόρος, constitutum fenus (merces). *PB* 8 II 18. 24. 303, 16. 22. al.; PR. V p. 19. - *Τὸ ἀπόταχτον*, summa constituta. FGH 39, 14 (a. 183 p. C.), ἐπιζητοῦντί σοι ἐκ τίνος ἀπαιτεῖται τὸ προκείμενον ἀπόταχτον δηλοῦμεν ὀφείλειν ἀπαιτεῖσθαι τὸ ἀπόταχτον τοῦτο ἐκ Χαιρήμονος.

ἀπόταχτοι ab Heronda III 69 vocantur mali discipuli, incarcerati a ludimagistro. Meister cft. Arriani Epictet. III 24, 105: ᾔδειν εἰς φυλακὴν ἀπόταχτος ὤν, Crusius Jahrb. d. Instit. V 1, 6.

ἀποτάμνειν ion. = ἀποτέμνειν. Herodotus. Vid. τάμνειν.

ἀποταρταροῦνται. Epicurus (?). Rivista di Philologia VII p. 420 (Kum.).

ἀποτάσσειν, constituere, designare. FGH 12, 27 (Cleopatrae III aet.) τοὺς ἀποτεταγμένους τῇ κατοικίᾳ χρηματιστάς (iudices). - = προστάσσειν sive ἐπιτάσσειν ibidem 20, 20 (saec. III vel IV p. C.) εἰ ἀποτέτακται - πᾶσιν αὐτοῖς cum infinitivo, si omnes iussi sunt.

ἀπόταφος· ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων· οὕτω Δείναρχος. Suid. Cf. *EM* 131, 48 ἀπόταφον· τὸν χωρὶς ταφέντα — ἢ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. In vase Rhodio IGI, I 656 exstat ἀποτάφων ταφῶν, ubi ταφῶν idem est quod ταφεών (ταφαιών) in titulis Palmyrae ap. Waddingtonum, Syr. 2619. 2621. 2625.

ἀποτείνειν. *PB* 613, 3 ἀπέτ(ε)ινα βιβλίδια τῷ λαμπροτάτῳ [ἡγεμόνι], aet. Antonini. Vid. ἐπιδιδόναι.

ἀποτεινύτω thessalice = ἀποτινέτω. BCH IX n. 10, 11 cett.

ἀπ[ότ]εισμα, solutio debiti. CIA II 1058, 26. Expl. Dittenb.[2] 834, 26, cuius cf. Amorgi tit. 531, 15 [ἀπότεισ]μα. Cf. Meisterh.[2] 39 de formis τεῖσαι, sim.

ἀποτέκτης pro ἀποδέκτης O. G. 1217 (Wilcken).

ἀποτέλειος. BCH 1896 p. 136 n. 12 inscr. Mantineae: Ἐπὶ στραταγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Φιλοποίμενος τὸ τέταρτον, ἀποτελείου δὲ τῶν πεζῶν Δαμία, τῶν δὲ ἱππέων Σιμία κτέ. Ibi Fougères p. 138 agit de utroque duce, peditum substratego, equitum subhipparcho, coll. Polyb. X 23, 13 et XVI 16, 3. Idem ap. Suid. s. v. ἀποτέλειοι bene Ἀχαιῶν correxit pro Ἰουδαίων.

ἀποτελεότημα. Theophyl. Sim. Hist. p. 299, 16. *B.* (Kum.).

ἀποτελματοῦν. Cedrenus II p. 559, 23 *B.* (Kum.): τὴν πεδιάδα ἐπικλύσας καὶ ἀποτελματώσας κτέ.

ἀποτέμνειν c. acc. pro ἀποτέμνειν τὴν κεφαλήν τινος. Theophyl. Sim. Hist. VIII 4, 4 μανεὶς δύο τῶν ἀπαγορευόντων ἀπέτεμεν et sic VIII 13, 1, sed addito τῷ ξίφει.

ἀποτετεικέν = -κέναι. Delph. GD 2615, 7 (270—260 a. C.). Cf. δεδωκέν, ἀποδεδωκέν.

ἀποτίθεσθαι, sepelire. IGSI, 1974.

ἀποτίκτειν. Kaib. ep. 261, 5 χθονὸς ἧς ἀπετέχθην.

ἀπότιμος = ἄτιμος ion. et trag. Her. II 167. O. R. 215.

ἀποτίνειν. Vid. ἀποτίνοιαν. — ἀποτίνειν τὸ πεπρωμένον = ἀποθνήσκειν Kaib. ep. 509, 2 τὸ πεπρωμένον ὧδ' (hic) ἀπέτεισα. Cf. τέλος. Vid. ἀποτεινύτω, ἀποτέτεικεν, ἀποτιννύειν,

ἀποτιννύειν Mitth. XIX 259. — ἀποτίν(ν)υσθαι Hom., Her. VI 65. 101 extr.

ἀποτίνοιαν = -οιεν. Elei GD 1148, 7 (saec. a. C. VI). Vid. *Α* breve et $\overline{\alpha\nu}$.

ἀποτίπλα[σ]τον· ἀπροσπέλαστον H. Gl. dorica.

ἀπότομοι ἡμέραι. Vid. Mitth. XIX 21.

ἀποτρέχειν frequens in manumissionum Delphicarum formulis. Vid. s. v. ἀπελευθέρωσις. Rarius eodem sensu est ἕρπειν, ut GD 1801, 5: ποιούσας ὅ κα θέλωντι καὶ οἰκιούσας εἶ κα θέλωντι καὶ ἑρπούσας οἷς κα θέλωντι, aut ἐκδραμεῖν ut alibi καὶ ἐγδραμείτω οἷς κα θέλῃ, κατοικείτω δὲ ἐν Δελφοῖς, aut ὑπάγειν, ut BCH 1894, p. 384, n. 80 ὑπαγέτω πᾶι (ὅπαι?) κα θέλῃ.

ἀποτρίτωσις, liquoris coctio, donec ad partem tertiam diminutus sit. Oribasius IV p. 556, 569 Dar. — Aetius III 79. — Ideler, phys. etc. II p. 14 (Kum.).

ἀποτροπαίους. Vid. ἀνθρωπείους.

ἀπότροφος = χωρὶς τεθραμμένος. Her. II 64. Alio sensu = ὁ μὴ τρεφόμενος. Io. Aetius in Idel., phys. etc. I p. 323 cum verbo ἀποτροφεῖν (Kum.).

ἀποτυπανίζειν = ἀποτυμπανίζειν in pap. aet. Ptolemaeorum, PL p. 208.

ἀποφαίνειν. Locis Herodoti indicatis a. Schwho adde I 191, 3 ἑωυτὸν αἴτιον ἀποφαινέτω.

ἀπόφασις (afschijn) inscr. Oenoandae BCH 1897, p. 387 II 8 de sole: *τὴν οὖν ἀπόφασιν ὁρῶμεν αὐτοῦ ταπεινήν, ἀλλ' ὀχὶ (= οὐχὶ) αὐτόν.*
ἀποφέρειν. Lexico Herod. Schwhi adde sub 2) III 14, 8 extr.
ἀποφεύγειν de servis manumissis. CIA II 768—776.
ἀποφθαράξασθαι· *τὸ τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον προέσθαι, ἀποφλάσαι, ῥυγχάσαι. Κρῆτες καὶ Σάμιοι.* H. Cognatum videtur cum *πτάρνυσθαι*, a stirpe *φθαρ* = *πταρ.*
ἀποφοιβώμενος (*ὡς ἐν ἐκστάσει*) = *ἀποφοιβάζων.* Pap. mag. Par. bibl. nat. Wess. 738. Cf. *φοιβᾶν.* et *ἀποφοίβασμα* in Kuman. Synagoge.
ἀποφορά, ius domum auferendi caesae hostiae partem. IC 37, 45: *Διονύσωι Σκυλλίται χοῖρος καὶ ἔριφος· τοῦ χοιρίου οὐκ ἀποφορά* et 59, 63. Item n. 62: *Δαματρὶ ὅτι τελέως (= τέλειος) καὶ τελέα κυέοσα (= κυεῦσα)· τούτων οὐκ ἀποφορά.* Cf. Therae tit. GD 4742. Sed ibidem l. 8 *ταύτας* (sc. *δαμάλιος*) *ἀποφορά.* Cf. 87 a. Mox plenius *τούτων οὐκ ἐκφορὰ ἐκ τοῦ ναοῦ.* Cf. Oropi tit. saec. a. C. IV (?) ap. Dittenb.[2] 589, 21: *τῶν δὲ κρεῶν μὴ εἶναι ἐκφορὰν ἔξω τοῦ τεμένεος.*
ἀποφορεῖν. Rec. inscr. Syriaca BCH 1897, p. 60 (d.). Cf. p. 61.
ἀποφωνίοι et *ἀποφωνίωντι* (titt. *πο* = *φω*). Cret. IG, Mitth. IX p. 374; I 21. XI 45. al. Verbum usurpatur de testimoniis. Vid. *φω(πο)νῆν.*
ἀπόχοον (sic) et **ἀπόχυμα** quid sibi velint FGH 123, 12 et 95, 25, licet alterum vocabulum notum sit, non liquet.
ἀπόχρεμμα, ἀποχρέμπτεσθαι, ἀπόχρεμψις ionice = *ἀπόπτυσμα* cett. Hippocrates. Atticum tamen *χρέμπτεσθαι.*
ἀποχρέω = *-άω*, sufficio. Epicharmi fr. 114 (Ahr.): *τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω.*
ἀποχωρεῖν *πρὸς τὸν Κύριον* = *ἀποθνήσκειν* in titulo Christiano IGSI, 238.
ἀποψῆν — νοῦσον. Herond. IV 17 sq., imponenda manu curare morbum.
ἄππας, pater adoptivus. IC 352 b. Mitth. XVII 200. Hesychius explicat *ὁ τροφεύς.* Cf. Callimachi h. Dianae vs. 6. Vide *ἄμμας*, *ἀπφῦς* et *ἀμπαίνεθθαι.*
ἀπ-πεῖσαι thessalice = *ἀποτεῖσαι.* Tit. 5, 10 ap. Hoffm. *ἀππε[ῖσα]ι.* Vid. *πεῖσαι.*
ἄππερ· *ὕσπληξ. Λάκωνες* H. Fortasse **ἄπhεσιρ** = *ἄφεσις.*
ἄπρακτος *ἡμέρα*, dies festus. *PB* (a. 599 p. C.): *σεπτῆς κυριακῆς ἢ ἄλλης ἀπράκτου ἡμέρας.*
ἄπριξ· — *Κύπριοι δὲ γένος τι ἀκάνθης EM* 132, 53, scil. pro *ἄρπιξ*, q. v.
ἀπρόσδεκτος *ἡ θυσία παρὰ τοῦ θεοῦ.* CIA III 73. 74. (saec. p. C. II vel III).
ἀπρόσκοπτος, sine offensione. Serus titulus Messanae IGSI, 404 *ἔζησε ἀπρόσκοπτος ἔτη λς'.*
ἀπρόσμ(ε)ικτος Her. I 65, ubi Attici *ἄμ(ε)ικτος.*
ἀπτερύσσομαι. Schol. Arati 1009 (ubi est *ἀπτερύονται*) scribit: *καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ* (cf. fr. 149) *ἡ ὑφ' ἡδονῆς σαλευομένη κορώνη ὥσπερ κηρύλος | πάτρης ἐπὶ πρόβλητος ἀπτερύσσετο.* Caret Thesaurus.

ἀπτής = *ἀπτώς* dorica inscr. metr. Olympiae. A. Z. 1878, 83 *Μαινάλιος Ξενοκλῆς νίκασα Εὐθύφρονος υἱὸς | ἀπτὴς μουνοπαλᾶι τέσσαρα σώμαθ' ἑλών.* Cf. Christ Sitzungsb. der Bai. Ak. v. W. 1895. H. I p. 4, ubi citat Pind. *P.* IX 92 et Plat. Rep. VII p. 534 C. Cf. pft. *πέπτηα* = *πέπτωκα.*

ἅπτεσθαι et *θιγγάνειν* contra usum atticum cum dativo coniungit Pindarus. Vid. Rumpelii lex. Pind. s. v.

ἅπτωξ Theognostus f. 30. *BA* 1339 *A.*

ἀπύ pro *ἀπό* dicebant Aeoles, Thessali, Arcades, Cyprii. Cf. Thess. GD 180, 8 et *ἀπυστέλλαντος* 345, 2. 23. De Aeolis praeter Herodianum III 363, 7 al. testantur poetae, Sappho 44, 3. 78, 4. Alcaeus 33, 7. 84. Theocr. XXVIII 6, unde reliqui loci ubi *ἀπό* traditum est corrigendi, praeterea tituli multi. GD 238, 10. 250, 4. al., *ἀπύγονον* 232, 5. 248, 8., *ἀπυδόσθαι* 311, 24, *ἀπυδόμενοι* 214 45, *ἀπύδοχα* 311, 29, *ἀπυφύγηι* 213, 15. Adde ex Hesychio *ἄπυθεν, ἀπυθύσσομεν, ἀπύτ(ε)ισιν, ἀπυτρόπεον.* Vid. *ὑπά.* — De Arcadibus satisfacient GD 1222, 4; *ἀπυδόας* 1222, 13, *ἀπυκαθιστάτω* 1222, 40, *ἀπυτειέτω* 1222, 43, *ἀπυτεισάτω* 1222, 35; de Cypriis GD 60, 8. 17. Vid. Hoffm. I 166. Notabilis huius constructio cum dativo (locativo) est in GD 1222, 3: *ἀπυέσθω δὲ ὁ ἀδικήμενος τὸν ἀδικέντα ἐν ἡμέραις τρισὶ ἀπὺ τᾶι ἂν τὸ ἀδίκημα γίνηται* et Cypr. 60. 8. 17: *ἀπὺ τᾶι ζᾶι* (i. e. *τῇ γῇ*) et 59, 3 *ἀφ' ὧι.* Eandem structuram habet *ἐξ*, q. v. — Vide *κατύ* et cf. latina ab et ex c. abl.

ἀπυδόας (= *-δόϝας*) = *ἀποδούς.* Tegeat. GD 1222, 4: *ἀπυδόας τὸ ἀργύριον, τὸ ἂν λελαβηκὼς τυγχάνηι, ἀφεώσθω* (= *ἀφείσθω*) *τῶ ἔργω.* Cf. cyprium *δοϝέναι* = *δοῦναι*, latinum duim, duit etc. apud Hoffmannum I 265.

ἀπύειν dorice = *ἠπύειν, βοᾶν.* Saepe Pind., Theocr., tragici.

ἀπυέσθω = *καλείσθω*, in ius vocato. Tegeat. GD. 1222.

ἀπύθμην = *ἀπύθμενος* Theognostus f. 57. *BA* 1339 *A.*

ἀπυθύσσομεν· *ἐξιλασκόμεθα* (l. *ἐξιλασόμεθα*) *ἢ ἀποπνεύσομεν* (l. *ἀποθύσομεν*). H. Gl. aeolica.

ἀπυστρέφονται. Sappho 78, 4 cum dat. pro acc.: *ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται*, nisi forte legendum: *ἀστεφανώτοις δέ γ' ἀπυστρέφονται.*

ἀπυτειέτω = *ἀποτινέτω.* Tegeae tit. GD 1222, 43.

ἀπυ[σ]τρόπεον· *ἀπέστρεφον.* H. ex poesi Lesbia? *Σ* adulterinum esse probat litterarum ordo.

ἀπφῦς. Theocr. XV 13. 15 = *πάππας.* Cf. *BA* 857, 7. Suid. habet **ἀπφά.** Plura vide in Thesauro s. v.

ἀπωλία pro *ἀπώλεια* cogente metro Plato com. fr. 199. K.: — *ἐμαυτὸν εἰς ἀπωλίαν οἰχήσομαι.*

ἀπώρεκτ' in inscr. Therae perantiqua, sensu obscoeno, IGI, III 550.

ἀπῶρυξ. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 181, 11: *Σάμον ὡς τὸ [π]ά[λαι ἀπώ]ρυγα*, ut coll. Athen. III p. 99 D explevit Usener, qua

coniectura stabilitur Athenaei lectio *ἀπώρυγα*, quam in *ἀπορρῶγα* mutavit Kaibel.

ἀπωσίκακοι *θεοὶ* = *ἀλεξίκακοι θ.* IGSI, 957. Cf. *ἀπαλεξίκακος*.

ἀρ, compendium pro *ἀρτάβη* in papyris Aegyptiacis.

ἀρά = *εὐχή*, *εὐχωλή*, votum apud Cyprios. Hoffm. I p. 80. Vid. etiam tit. 166 ap. Hoffm. Cf. *ἀρατός*.

ἀραβάρχης. Vid. *ἀλαβάρχης*.

ἀραβιαρχία Flav. Ios. Arch. Iud. XV 6, 2 (Kum.).

ἀραβικὴ πνοή· *ἡ τυφωνική*. H. Explicatio vix sana. Expectamus *ἡ θυώδης*. Cf. Paeanem delphicum, fr. *B* 14 in BCH 1894, 567: *ὁμοῦ δέ νιν Ἄραψ ἀτμὸς* (thuris) *ἐς Ὄλυμπον ἀνακίδναται* et *Σύριον ἀγλάισμα* Aesch. Ag. 1312.

ἀραίρημαι, -ήμενος ionice = *ᾕρημαι*, *-μένος*. Herodotus saepe. Cf. *ἀναιραιρημένος*.

ἀράκα aeolice = *φιάλη*. Hes. *ἐξ ἀρακάων· ἐκ φιαλῶν*.

ἀράκιον (?) *PO* 119, 12. — Fortasse pro *ἀράκια· φύλλα* (Hes.) corrigendum: *ἀράκια· φιάλας*, aut cum Schmidtio *ἀράκα· φιάλη*, aut cum Kaibelio *ἀρακίδας· φιάλας*.

ἀραμέν· *μένειν*, *ἡσυχάζειν* H. = *ἠρεμεῖν*. Fortasse est Eleorum, qui saepius *ᾰ* ponunt pro *ε*. Vid. *A* breve.

Ἀράντισιν· *Ἐρίνυσιν. Μακεδόνες*. H. = *Ἀραῖς*.

ἀρὰς ἐπισπεῖσαι· *ἔθος Κυπρίων σπειράντων κριθὰς μεθ' ἁλὸς καταρᾶσθαι τισίν*. H.

ἀρᾶσθαι ion., ep., trag. saepe = *εὔχεσθαι*. Her. I 132. III 65. Vid. *ἀρά*, *ἀρατός*.

ἀρατός = *εὐκτός*. Abderae decretum ap Dittenb.[2] 393, 18 (a. 166 a. C.): *ἀρατὴν ἅμα καὶ σωτήριον περὶ τῶν ἀπορουμένων ἀεὶ προτιθέναι γνώμην*.

ἄρατρον = *ἄροτρον*, aratrum, cretice LG. Vid. Baunack. in Philologo 1893, 489.

Ἀράτυος, Physci in Locride mensis = *Μαιμακτηριών*. Tit. Delph. WF 432. Cf. Bisschoff de F.G.A.

ἀράχοντος = *ἄρχοντος*. Tit. Eleus *EA* 1886, 135 sq., l. 4. Similia vocalis e liquida natae exempla compluria vide apud Kretschmerum in G. V, p. 125 sq. Cf. *ἀριμάζει*.

ἀρβάλα (vulgo *ἀρβάλη*)· *τήγανον ὀστράκινον. Ταραντῖνοι*. H.

ἄρβια in pap. C Leid. 4, 17. Vid. Leemans I p. 96.

ἀρβίννα (arvina)· *κρέας. Σικελοί*. H.

ἀρβολικοὶ (?) *ὀβελοί*. Deli inscr. BCH VI 133. An *ἀρβαλικοί*?

ἀργάεις = *ἀργήεις* (ap. epicos Alex.). Pind. O. XIII 69 *ταῦρον ἀργάεντα* (*ἀργᾶντα* libri). Cf. Homericum *ἀργής*, *ἀργῆτος*.

ἀργάλιος aeolice = *ἀργαλέος*. Alcaei fr. 86 *B* (Hoffm.) *καί κε ϝίσως τὰν κεφάλαν ἀργαλίαν ἔχοις*. Vid. *χέραδας*. Bene pro tradito *ἀργαλέαν* ita corr. Hoffmann, quod Fick similiter emendarat in fr. 92.

ἀργᾶντα. Vid. *ἀργάεις*.

ἄργας· — οἱ δὲ ὅτι κατὰ Δωριεῖς καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἄργαν ἐκάλουν. Grammaticus *BA* 442, 32 (explicans Demosthenis cognomentum ἄργας (cf. Plut. in vit. Dem.), Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν οὕτω καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεων τοὺς ἄργας. Plura dabit Thesaurus.

Ἀργέιος aeolice = Ἀργεῖος sec. Choeroboscum orthogr. *BA* 1339 *B*.

ἄργεννος (ex ἄργεσνος) aeolicum. Phavorinus Ecl. gr. I 124, 21. Hinc promuntorio Ἄργεννον et insulis Ἀργεννοῦσσαι et Ἀργέννουσα urbi nomina. Hoffm. II 482. Vid. *NN*.

ἀργεώτας, Apollinis cognomen in Messenia. Paus. IV 34, 7.

ἀργίζειν (!) = ἀργεῖν. *PK* (I) CXXXI rect., 49 (a 78/9 p. C.) αργ', quod recurrit in ll. 197 et 201. Fieri potest, nam saepius hae terminationes variant. Vid. Kenyonis notam et cf. οἰκίζειν. Ceterum ι pro ει poni potuit, ita ut ἀργεῖν compendio significetur.

ἄργιλος (unico λ) Acarnan. *EA* 1893, 32 *B*, 1: ἄργιλος μνᾶς πλέθρον.

ἀργιόπους· ἀετός. Μακεδόνες. H. Cf. αἰγίποψ.

ἀργογενής, Argivus. CIG 6281. Cf. A.P. append. 160, 5.

Ϝάργον Elei = ἔργον. *IA* 110 αἴτε Ϝέπος αἴτε Ϝάργον. Cf. δάρμα, ἀπόδαρμα.

ἀργός Iones, ut Attici, Hipponax (fr. 28), Herodotus, Hippocrates, Democritus = ἀεργός, quod legitur Hippocr. VI 22. Theogn. 1177. Vid. Hoffm. III 322. Cf. ἆθλον, ἄκων, ἀείρειν.

ἀργούριον boeotice = ἀργύριον, v. c. GD 488, 71.

ἀργυπνίαις = ἀγρυπνίαις. Epidaur. GD 3340, 50.

ἀργυράφιον, diminut. Theognostus f. 83. *BA* 1339 *B*.

ἀργυρένδετος et **χρυσένδετος** (hoc ap. Pollucem X 45) saepius usurpantur de donariis templi Deliaci in inscr. Deli a. 279 a. C. ap. Michel n. 833, v. c. σφραγίδιον χρυσένδετον—κύλικες τηιουργεῖς ἀργυρένδετοι (nos: in zilver, in goud gevat).

ἀργύρεος (pro ἀργυρᾶ) λεκανίς. Theophyl. Sim. Hist. I 11, 4.

ἀργυρηρὸς ἔρανος in Piraei tit. CIA II 621.

ἀργυρικά, τά vectigal quoddam in Aegypto. Passim commemoratur in papyris, v. c. *PB* 15 I 13.

ἀργύριος dorice = ἀργυροῦς. Cf. Ahrens II § 17, 3. Legitur in Alcmanis παρθενίῳ, vs. 10. Cf. χάλκιος.

ἀργυρικὸς (πράκτωρ) in Aegypto, PL p. 431, n. 8. aet. Antonini: Σωτὴρ καὶ Παπρεμίθης, πράκτορες ἀργυρικοὶ Ἐλεφαντίνης.

ἀργυριοταμιεύσαντα in sero Apameae tit. BCH 1893. De hoc magistratu inde a Traiani tempore, scil. curatore alendarii et pecuniae publici, vid. BCH VII 272. X 373. XIX 525. CIG 2782. Vid. ἀργυροταμιεύειν.

ἀργυρισμός. Vid. Hultsch, Metrol.², p. 341.

ἀργυρογραφία. Pap. X Leid. 10, 32, scil. ἀργυροῖς γράμμασι (l. 33). Cf. χρυσογραφία.

ἀργοροθήκη· τὸ νῦν ἀργεντάριον καλούμενον παρὰ Διοκλεῖ· ἔστι δὲ οὗτος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητής (cf. Mein. F. C. II 842 sqq.). Philetaerus Vatic. Cohn in Mus. Rhen. 1888, p. 415.

ἀργοροκοπεῖον, τό, locus cudendae et signandae monetae destinatus. CIA II 476, 30. Harpocrat. s. v. ὃ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσι. Vide Thesaurum.

ἀργοροκόπος. faber argentarius. *PB* 781 IV 6.

ἀργοροκορίνθιος: argyrocorinthia cratera. Orelli Inscr. lat. 1541 (Kum.).

ἄργορον (pro ἄργυρρον) aeolice = ἀργύριον. Vid. s. v. ἄργυρρον.

ἀργοροκράτης = ἀργυραμοιβός *PO.* 144, 13 (a. 580). Cf. *BA* 442 s. v. ἀργυραμοιβός et Thes. s. v. Cf. ἀρτοπράτης, οἰνοπράτης, al.

ἀργοροσκόπος = ἀργυρογνώμων in Andaniae tit. a. 91 a. C. ap. Dittenb.[2] 653 (Michel 695), 48.

ἀργοροταμιεύειν. Euboeae inscr. saec. p. C. II ap. Michel 1292, Philadelphiae in Mitth. XXV p. 122 sq., Trallium CIG 2930, 9. Vid. ἀργυριοταμιεύσαντα. Passim in titulis occurrit ἀργυροταμίας. Cf. Thesaurum.

ἄργορρον Thessalice = ἀργύριον (ex ἀργυρjον). Inscr. Dodonae GD 1557 πὲρ τοῖ ἀργύρροι. Cf. aeol. ἄργυρα = ἀργύρια in titulo ap. Hoffm. 153, 415.

ἀργόρω = ἀργύρου. Pamphyl. GD 1260, 4. 1261, 5. Vid. ἱρεμνί.

ἀργορωματικὴ γῆ, ᾗ ἐκμάσσονται ἀργυρᾶ ἀπεικονίσματα in tit. Ephesio ap. Wood „Discoveries etc." Append. 6, n. 7. (Kum. s. v.).

ἀργορωμάτιον. IGSI, 427; ibidem dat. ἀργυρωμάτοις = -μασι. Cf. 430 et vid. Dativus.

ἀργόρων = ἀργύρου Cyprii in tit. Hoffm. 137, 7. 25. Vid ων̄ = ω̄.

ἀργορωταί, οἱ. Pamphyl. inscr. GD 1267, 16. 18 δικαστῆρες καὶ ἀργυρωταὶ μὴ ἐξάγωδι (= ἐξάγωντι, ἐξάγωσιν).

ἀργοφόεις. Poeta in Crameri Anecd. Par. IV 350, 15.

ἄρδειν, irrigare, proprio sensu tantum usurpat Herodotus, etiam figurato lyrici, tragici, Attici. — Kaib. ep. 162 = CIA III 1354, 5: ἀγχοῦ Νυμφάων, ὅθεν ἄρδεται ἄστυ Ἀθήνης.

ἄρδις, sagittae cuspis = ἀκίς. Her. I 215. IV 81. Aesch. Prom. 881.

Ἀρέθοσα. Vid. Κυπάρα. Nomen duci potest a verbo ἀρέθειν = ἄρδειν, irrigare, quod fortasse est Siculorum, si revera exstitit. Memorat verbum Theognostus Can. p. 141, 15. Ἀρέθοσα, i. e. Ἀρέθωσα in nummo Syracusano.

ἀρειᾶν = ἀπειλεῖν. Hipponax fr. 65, ab homerico ἀρειή. Vid. Hoffm. III 15 a. Hinc verbum notissimum ἐπηρεάζειν.

ἀρείνος. Deli tit. BCH 1890, 395 (= Michel 594), 72 ξύλον ἀρεῖνου. Est adiectivum ductum ab ἀρέα, querci specie apud Theophr. III 16, 3. al., hodieque vocata ἀρεά sive ἀρειά teste Dragoume in *EA* 1890, p. 156.

Ἄρειος mensis Magnetum ad sin. Pagasaeum. Dittenb.[2] 791. **Ἄρεος** Lamiae = Θαργηλιών, **Ἄρηος** Phalicae = Ἐλαφηβολιών. Bisschoff de F. G. A.

ἀρέσθαι et **ἀρόμενος** ab aor. II = ἄρασθαι, ἀράμενος. Pindarus, ut Hom.

ἀρέσκεσθαι = ἀρέσκειν Her. VI 128. IX 79.

ἀρέσμιον, τό. Phoc. GD 1539, 25: λαμβανέτω δ' ὁ ἱεροταμίας ἀ ρ έ σ μ ι ο ν, ὃ τοὶ ἄρχοντες ἐλάμβανον, ἡμιμναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπιβαλὸν τῶι ἱεροταμίαι. Itaque γέρας quoddam. Cf. mox ἀ ρ ε σ τ ῆ ρ ε ς.

ἀρέσται = ἀρέσθαι, λαβεῖν. Locr. Oz. *IA* 321, 32. 33. Vid. Kuman. s. v.

ἀρεστῆρες, placatores, magistratus ap. Phocenses. BCH X 363. XI 333. 337. — Ita quoque dicebantur offae (dis placandis sc. destinatae) teste Polluce VI 76, et confirmante titulo attico CIA II 1654, 21 Ἡλίωι ἀρεστῆρ[α], κηρίον. Μνημοσύνηι ἀρεσ[τῆ]ρα, κηρίον et inscr. in Ἀθηναίῳ X p. 556 Μοίραις ἀ ρ ε σ τ η ρ ί α, scil. θυσία, sacrificium piaculare. Cf. Dittenb.[2] 587, 223. 302 (saec. a. C. IV). Vid. etiam *BA* 215, 29; Hes. s. v.; Aelium Dionysium ap. Eustath. Il. 600, 31, 1178, 54; *EM* 138, 54; Phot. s. v. σελήνη.

ἀρεστός. In lege Coressi saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 522, 17: οἶνου παρέχειν ἀρεστόν, i. e. ὅσον ἀρέσκει.

ἀρεστῶς. Halicarnassi tit. saec. a. C. II ap. Michel 456, 15: ἀποδεδείχασιν οἱ ἐπιμεληταὶ τῆς βουλῆς συντετελεσμένα πάντα τὰ ἔργα ἀ ρ ε σ τ ῶ ς καὶ δεδοκίμακεν ἡ βουλή. Similiter in Lebadeae titulo ap. eundem 589, 52.

ἀρέταιχμος ἥρως Theseus. Bacchyl. XVI 47. Bl.

ἀρεταλόγος. Vid. voc. sq.

ἀρετή „vis divina quae mirabilem in modum hominibus laborantibus salutem affert" cum Foucartio intellegit Dittenberg[2] in tit. att. 784: Ἀθηνάαι Μένεια ἀνέθηκεν ὄψιν ἰδοῦσα ἀ ρ ε τ ὴ ν τ ῆ ς θ ε ο ῦ, coll. Strab. XVII 1, 17 p. 801 Cas. et tit. Cretae ap. Ditt. 806, 9 sqq. Inde ἀρεταλόγος repetit Reinach in tit. ap eundem 765, 2 ὀ ν ε ι ρ ο κ ρ ί τ η ς κ α ὶ ἀ ρ ε τ α λ ό γ ο ν.

ἀρετηφόρος. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 217: ἀπὸ διαθέσεως αὐξητικῆς μὲν τῶν ἀ ρ ε τ η φ ό ρ ω ν ἀνδρῶν, μειωτικῆς δὲ τῶν π ο ν η ρ ῶ ν et p. 264 ἀ ρ ε τ η φ ό ρ ο ς ἀνήρ.

Ἄρευς aeolice = Ἄρης. Sapph. fr. 66. Ἀ ρ ε ύ ι ο ς = Ἀρήιος Alcaei fr. 23. Cf. 28. 31. 124. *EM* 189, 17. Choeroboscus ad Theodos. f. 119 *BA* 1340 *A*: τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ υ κατὰ τὴν γενικὴν χωρὶς τοῦ Ἄ ρ ε υ ς, Ἄ ρ ε υ ο ς· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ υ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον Ἀ ρ ε υ ο ς σ τ ρ α τ ι ω τ έ ρ ο ι ς· καὶ πάλιν τὸ γὰρ Ἄ ρ ε υ ι κ α τ (α) θ α ν ε ῖ ν κ α λ ό ν, καὶ πάλιν μ (ε) ί ξ α ν τ ε ς ἀ λ λ ή λ ο ι σ ι ν Ἄ ρ ε υ α.

ἀρή, ἀρᾶσθαι (ex ἀρϝ) Iones, ut Hom. = εὐχή, εὔχεσθαι. Sic passim Herodotus. Vocalis longitudo apparet ex Ἀρήτη, molossum facienti apud Hipponactem 14. 39. 2. 39 A. 63. Vid. κ α τ ή ρ η τ ο ς et Hoffm. III 312 sq.

ἀρήγειν non mutat η in dialectis. Verbum praesertim ionicum et poeticum = *βοηθεῖν*. Her. VII 136.

ἀρηγοσύνη = *ἀρωγή*. CIG. 2976, vs. 4, ut A. P. IX 788.

ἀρήιος ionice = *ἄρειος*. Hom. et Her. IX 33 *ἀρήιοι ἀγῶνες*. VIII 32. *Ἀρήιος πάγος*. Cf. VI 98.

(Ϝ)αρήν, nominativus rarissimus ad gen. *ἀρνός* reperitur Athenis CIA I 4, 22 (saec. V part. pr. a. C.), in Creta Mus. Ital. II tit. Gort. 52, 2, in Co insula IC 30, 8: *Ἡρακλεῖ — ἀ[ρ]ήν*, sed ibidem 40, 8 *ἀμνὰν καὶ ἀμνόν*. Secundum Istrum in *Ἀττικαῖς λέξεσιν* ap. Eustath. ad Od. p. 1672, 12 *ἀρήν* agnus infra annum, *ἀμνός* annuus, *ἀρνειός* triennis proprie dicebantur. Vid. *Ϝάριχος* et *ἄρνεως*, *ἄρνηας*.

Ἀρησιών Deli mensis = *Ἑκατομβαιών* (?). Vid. Bisschoff. de F.G.A.

ἀρητεύειν = *ἀρητῆρα εἶναι*. Cimoli tit. GD 3277, 15 = IGI III 1259 (saec. a. C. IV): *ἀρήτευε Λέων βωλᾶς δευτέρας*. Mycen. GD 3315, 4 *ἀρήτευε δαμιόργων Δελφίων Τιμοκρίτου Δαϊφοντεύς*. Cf. **ἀρητήρ** ap. Le Bas „Voyage arch. en Asie min." 146 a, **ἀρητῆρα** Patmi inscr. ap. Ross, inscr. Gr. ined. 190, 2.

ἄρθμιος = *φίλιος* Hom. Her., cf. Schwh. in lex. Her. et *ἀρθμός* in lexicis.

Ἀριάννη, Ἀριάγνη = *Ἀριάδνη*. V. G. p. 173. Cf. *γιννόμενον*.

ἀρίγων, ἀρίγωνος· *εἶδος δόρατος*. Theognostus f. 24. *BA* 1340 *A*.

ἀρίδηλος ionice = *ἐναργής, πρόδηλος*. Her. VIII 65.

ἀριδοδάφνη· *ψύλλους ἐν οἰκίᾳ μὴ εἶναι ἀριδοδάφνην μετ'* (sic) *ἅλμης βρέξας καὶ τρίψας ῥάνον*. Neue Zauberp. Wess. 150. Vox hybrida videtur, formata ex aridus et *δάφνη*.

ἀρίζαλος dorice = *ἀρίζηλος* Kaib. ep. 250, 1 = IRB II p. 143 sq.

ἄριζος· *τάφος. Κύπριοι*. H. Semiticae originis. Hoffmann comparat Chaldaeum vocabulum hariz, sepulcrum.

ἀρίθμησις sermone trapezitico in Aegypto est quod hodie conto dicitur. Cf. Wilcken, O. G. I p. 314 sq.

ἀριθμητικόν, τό. Vectigal in Aegypto *PB* 94, 21 et alibi, quod solvebatur ab agrorum possessoribus. Cf. Wilcken l.l. p. 351 et FGH 330 *ἀριθμητικὸν κατοίκων*.

ἀρίθμιον, τό id quod nostrates een stuk appellant in *PB* 544, 23 *ἀκωνῶν* (sic) *καὶ πωρῶν* (sic) *ἀρίθμια ἐννέα*.

ἀριθμός = *ῥυθμός*. Inscr. Delph. n. 9, 17 in BCH 1894, p. 80 *διὰ τὰς μουσικὰς τέχνας προφερόμενοι ἀριθμοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν*. Cf. Dion. Hal. de Dem. eloquentia cap. 54 et Latin. numerus. Dittenb.[2] (683 not. 3) affert Arist. Rhet. III 8 p. 1408 b. 29: *ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς ῥυθμός ἐστιν*.

ἀριμάζει· *ἁρμόζει*. H. De vocalis epenthesi cf. *ἀράχοντος*. Fortasse haec quoque glossa ex Elide.

ἀρίπρεπτος *Ὑγίεια*. Inscr. metr. attica CIA III 171, 8.

ἀρισταίνειν = *ἀριστεύειν*. Choeroboscus, cod. Barocc. 50. *BA* 1340 *B*.

[ἀ]ριστάλκὲς *σθένος* Bacchyl. VII 7.

ἀριστερᾶς χειρός = *ἐξ ἀριστερᾶς*. Her. IV 34, 1. Cf. Hom. *τοίχου τοῦ ἑτέρου*.

ἀριστεραχόθεν. Lebadeae inscr. ap. Michel 589, 129.

ἀριστερό-κηρος, debilis, sive caecus a sinistro latere. *PB* 367, 8.

ἀριστεύϜοντα? Kaib. ep. 180, 3, epitaphium Corcyraeum saec. a. C. VI: *πολλὸν ἀριστεύΤοντα* (sic) *κατὰ στονόεσσαν ἀϜυτάν*, sed recte fortasse *Blass T* ut quadratarii errore natum delevit GD 3189.

ἀριστήιον ionice = *ἀριστεῖον*. Herodotus.

ἀριστίνδης in tit. Spartae BCH I p. 379: *ἀριστίνδου δὲ καὶ διαβέτεος αὐτεπαγγέλτου Δαμαινέτου*.

ἀριστοβουλισταί. Vid. *σαμοθρακιασταί* et cf. *ἀθαναϊσταί*.

ἀριστομάντιδος = *ἀριστομάντεως*. Cephalleniae tit. CIG 1929.

ἀριστοπυλ[ε]ῖται. Panticapaei tit. IRB vol. II 29, 9. 13 sec. Latyskewium *οἱ ἄριστοι οἱ ἐπὶ ταῖς πυλαῖς* (sc. aulae regiae, i. q. *θύραις*), in quibus primum locum tenebant summi magistratus. Cf. *προπυλ[ε]ῖται* CIG 3028.

Ϝάριχος, aries, in tit. Eleo GD 1158 [*Ϝαρ*]*ίχος ἐπὶ τῶι βομῶι*. Hes. *βάριχος· ἄρνες* et *ἄριχα· ἄρρεν πρόβατον*.

ἄρκα, arca. IGSI, 3270.

ἀρκάλα. Vid. *ἀρτίαλα*.

ἀρκεθέωρος = *ἀρχεθέωρος*. Meisterh.[3] 78.

Ἀρκεσίλας dorice = *Ἀρκεσίλαος*, Cf. *Ἰόλας*, *Μενέλας*, *Πρωτεσίλας*, etc. De forma herodotea *Ἀρκεσίλεος* vid. s. v. *λεώς*.

ἀρκετόν. Vid. Mitth. XX p. 501.

ἀρκόν· *σχολήν*. *Μακεδόνες*. H.

ἄρκος ἡ = *ἄρκτος*. IGSI 2325. 2328. 2334. Forma apud sequiores frequens.

ἀρκτεύειν. Vid. s. v. *δεκατεύειν*.

ἅρμα. Formula *ἄγειν ἐφ' ἅρματος* usurpabatur de transvectione vasorum sacrorum, signorum, symbolorum ab uno templo ad aliud. Vid. Mitth. 1896, 317. — *Ἅρμα πολεμιστήριον* CIA II 968. 969; *ἅρμα πωλικόν* ibidem 966—969; *ἅρμα πώλων ἀβόλων* 978; *ἅρμα τέλειον* 966—969.

ἁρμάν. *EM* 146, 42 — *σημαίνει τὸν πόλεμον τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ, ὥς φησι Παλαμήδης ἱστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών*.

ἄρμαρα herba quaedam videtur. Pap. mag. Par. 2391, l. 1920: *ἐπιθύσας ἄρμαρα καὶ λίβανον*.

ἁρματόρακτος. Vid. *αἱματόραντος*.

ἀρμελατήρ. Kaib. ep. 651, 1 = *ἁρματηλάτης*.

Ἀρμενιακόν. Vid. *βερίκοκκον*.

ἀρμενοποιεῖν, velificari. Dositheus in Gramm. Lat. ed. Keil. VII p. 432, 21 (Kum.).

ἀρμένος, sublatus, irritus. Delph. GD 1746 ὥστε τὰν προτερασίαν ὠνὰν ἀρμένον εἶναι καὶ ἄκυρον. Ibid. 1844 ἃ δὲ πρότερον ὠνὰ ἀρμένα καὶ ἀτελὴς ἔστω. (cf. W. F. 179. 189). 1425, 5 ἀτελὴς καὶ ἀρμένα ἅδε ἁ ὠνὰ ἔστω. Phoc. 1529, 11 ἁ συγγραφὰ ἀτελὴς καὶ ἀρμένα ἔστω. 1505 et 1546 ἄκυρος καὶ ἀρμένα. Similia alibi. Cf. Theocr. 29, 9. Pind. *N.* III 48. *O.* VIII 72. Vitiose ἀρεμένα Michel 1418, 14 = GD 1545, 14, sed cf. ἀράχοντος.

ἀρμόγαλα· τὰ ἀρτύματα. Ταραντῖνοι. H. Cf. ἀρμαλιά et mox ἅρμυλα.

ἁρμόζειν ionice, desponsare = ἐγγυᾶν et ἁρμόζεσθαι, desponsare sibi (filiam alicuius) = ἐγγυᾶσθαι Her. V 32. 47 VI. 65 (ἅρμοσται pft. pass. III 137). — Attici in prosa utuntur forma ἁρμόττειν, ut σφάττειν pro σφάζειν. — Vid. ἁρμόχθαι.

ἁρμόζοισαν aeolice = ἁρμόττουσαν. GD 311, 16.

ἁρμοζόντως in tit. arcadico saec. a. C. III Dittenb.[2] 258, 10.

ἁρμοῖ· ἀρτίως. ἡσυχῇ. ἐξαίφνης. προσφάτως. H. Aeschylus (Prom. 615) sumere potuit e Sicilia. Habet enim Theocr. IV 51. Praeterea utuntur Hippocr. III 204. (cf. Lex. Hippocr. Erotiani s. v. ἁρμῷ), Callimachus fr. 44, Lycophron Al. 106. Cf. Phrynichum s. v.

ἁρμός. Vid. s. v. ἀπιόντος.

ἁρμοστήρ. Cytherae tit. med. saec. a. C. IV GD 4552: Μέναδρος ἁρμοστὴρ Τινδαρίδᾳ. Harmostae nomen accepisse videntur ab imperio. Cf. ἅρμοζον στρατόν Pind. *N.* VIII 11.

ἁρμοστήρ· — καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ (?) τῆς φλιᾶς τιθέμενοι ἁρμοστῆρες λέγονται. H.

ἁρμόχθαι dorice = ἡρμόσθαι Ocellus ap. Stob. Ecl. ph. I 12, 2.

ἅρμολα· ὑποδήματα· Κύπριοι. H. Cf. *EM.* 135, 14. Schol. Theocr. VII 25: ἀρβύλη, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ τοῦ ἁρμόζεσθαι.

ἅρμολα· ἀρτύματα, Ἀρκάδες καὶ ἁρμώμαλα. H. Pro hoc ἁρμώματα corrigendum videtur, coll. ἁρμοίματα· ἀρτύματα ap. eundem., pro illo Kaibel coniecit ἅρμαλα, coll. ἁρμαλιά.

ἁρμώατος· σπασμός. Κύπριοι. H.

ἄρνα voc. Lycio-Caricum, urbem significans, in aliquot nominibus propriis obvium, velut Ἄρνα, Ἁλοσάρνα, Ἀχαρνή.

ἄρναν· τὸν ὅρκον Κλαζομένιοι. ὅθεν καὶ τὸ ἔξαρνος. H. Absurde; nec Clazomenios ἄρναν dixisse crediderim. Cf. ἀρνορκίη.

ἀρνέα? PC II 297: γράψεις — τὸν ἀπολογισμὸν τῶν προβάτων τί σοι προσεγένετο ἀπὸ ἀρνέας παρὰ τὴν πρώτην ἀπογραφήν. Editores vertentes by the lambing ἀρνέα = ἀρνῶν τόκος acceperunt. An potius ἀρνέα (i. e. ἀρνῆ = προβατῆ) de pelle ovina vel de lana accipiendum?

Ἀρνεῖος Argivorum mensis = Ἑκατομβαιών. Bisschoff de F.G.A.

ἄρνεως = ἀρνειός CIA II 840 (400/350 a. C.). Meisterh.[3] 100, 15. Vid. ἀρήν. et ἄρνηας.

ἄρνηας· -αδος aeolice = ἀμνός. Inscr. Hoffm. 155 a, 15: ἔπεροι (arietes) καὶ ἀρνήαδες. Cf. χιμαίρας.

ἄρνησιν = ἄρνησιν. *TH* I 156. Cf. ὀκτώ, οἰσόντι, alia.

Ἀρνοκάριος, Hypatae Thessalae mensis, sedis et nominis incerti. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 341.

ἀρνορ<κ>ίη· ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς <ἀν>αιρο<υ>μένου γενόμενος ὅρκος. H. Correcta in Thesauro. Vid. ἄρναν.

ἄρνυσο (optat.) Sappho fr. 57, 1, sed probabiliter in imperat. ἄρνυσαι refingit Hoffmann.

ἄρξ = ἄρκτος. Neue Gr. Zauberp. Wess. (1893), 849.

ἄρξας ι' ἀνδρῶν ἀρχὴν ἐπὶ Ῥώμης, sc. Xvir stlitibus iudicandis. IGSI, 719; ἄρξας ἱππέων, sevir equitum Romanorum ibidem 751.

ἀροπῆσαι (ἀραβῆσαι)· καταγῆσαι. Κύπριοι. H.

ἄρουρα· σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις. Κύπριοι. H. — In Aegypto est mensura agri, 10,000 ulnarum aeg. quadratarum. In papp. aet. Ptolemaeorum significatur sigla ⁊, aet. Romanae et Byzantinae siglis ι-, /, $α^υ$. Vid. Wilcken O. G. I p. 774 sqq. Cf. Her. II 168. 141.

ἀρουραῖοι λίθοι, lapides rudes, non caesi, in tit. Eleusinio *EA* 1882, 119 sqq.

ἀρουρηδός? *PB* 234, 17. 280, 28. Ita index, quamquam posteriore loco editur: ἐπὶ δὲ παντὸς τοῦ ἀρου[ρ]ο̣δοῦ, in priore Πτολεμαΐδος προσόδῳ ἀρο[υρ..., in neutro proposita correctione. Haud expedio.

ἀρπαγιμαία σελήνη = ἀφανής. Schol. Arati 735 ed. Maass.

ἀρπαλέη νοῦσός σε κατέφθισεν. Panticapaei epigr. aet. Romanae IRB II, 167, 1.

ἀρπᾶναι· <μ>άνδραι βοσκημάτων κατὰ Ταραντίνους (cod. λατίνους). H.

ἀρπάξας dorice = ἀρπάσας, v. c. Epidaur. GD 3339, 111.

ἀρπεδόνας· τὰ νήματα ἔφη Ἡρόδοτος (III 87). Poll. VII 31. Alias funes s. laqueos.

ἄρπη· — ἢ ἄνεμον ἢ ἰκτῖνον Κρῆτες. H. Scil. ἅρπα.

ἀρπίδες· κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα. Λάκωνες. H.

ἄρπιξ· εἶδος ἀκάνθης. Κύπριοι. H. Per metathesin etiam ἄπριξ teste *EM* 132, 52, si s. l. Aliter Hoffm. 109. Illinc

ἀρπίζαι· αἱμασίαι et **ἀρπέζαι**· τοὺς αἱμασιώδεις τόπους. H. Cf. Nicandri Ther. vss. 284. 392. 647.

ἀρποκράτ(ε)ια, festum Harpocratis in Aegypto. FGH 117, 11.

Ἀρποχράτης (aegyptice Harpechrat) = Ἁρποκράτης saepe tituli. Cf. Dittenb.[2] 559, not. 5.

ἄρπυιαι (rapaces) σκύλακες. Append. ad Stud. Crit. in Ep. Gr. n. XCVII.

ἄρπυν· ἔρωτα. Αἰολεῖς H. Certe ἄρπυν, sed non expedio.

ἀρραγής διάλυσις. PL p. 241; — πρᾶσις p. 250. 258. Vid. ἀστραβής.

ἀρραθάγησεν· ἐψόφησεν· H. Cf. ῥάθαγος. Protheticum ἀ, an augmentum?

ἀρ<ρ>άσαντο = ἠράσαντο = ηὔξαντο. Sappho fr. 51, 7.

ἄρρενον pro ἄρρενα. *PB* 88, 6 (a. 147 p. C.).

ἀρρέντερον = ἄρρεν (cf. θηλύτερος = θῆλυς) in tit. arcadico BCH 1892, 569 sq., ubi bis legitur formula κατὀρρέντερον, i. e. κα(τ) τὸ ἀρρέντερον. Vide Dittenbergerum in Herme 1893, 472 sq.

ἄρρην laconice sonabat ἄρσης (cf. Müllens. 56 a, 9) ex ἄρσηνς, apud Iones, Aeoles, Argivos, Cretenses ἔρσην. De Argivis testatur tit. Epidauri GD 3240, 135, de Cretensibus LG X 49. 25, de Ionibus vid. Hoffm. III 247, de Aeolensibus eundem II 309. Cf. ἔρσην.

Ϝάρρην = (Ϝ)έρρειν, i. e. φεύγειν, in tit. Eleo IA 112 = GD 1152: αἰ ζέ τις κατιαραύσειε, Ϝάρρην ὃρ Ϝαλείω (sc. κατιαραύσειε), ut Blass expedivit litteras *FAPPENOPFAΛEIO*. Cf. IA 113 = GD 1153: αἰ δέ τις συλαίη, Ϝάρ[ρ]ην αὐτὸν πὸ(τ) τὸν Δία.

ἀρρηνεῖν· λοιδορεῖν καὶ γυναικιστὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι H., falso derivans ab ἄρρην. Venit ab ἀρρηνής· ἄγριον. δυσχερές. H., quo Theocritus utitur XXV 83. Glossae sunt doricae.

ἀρρηφορεῖν iuxta ἐρρηφορεῖν dicebant Athenienses. Meisterh.[2] 12, 4.

ἀρρόσιον. Vid. κατ' ἀρρύσιον.

ἀρρωδεῖν et **ἀρρωδίη** constanter Herodotus pro ὀρρωδεῖν, ὀρρωδία; apud Hippocratem traditur forma vulgaris. Cf. Hoffm. III 238.

ἄρσεα· λειμῶνες. H. = ἄλσεα. Vid. *P* pro *Λ*.

ἄρσης doricum = ἄρρην, q. v.

ἄρσιχος ionice = ἄρριχος in tit. Amorgi saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 531, 22. 43 ἀρσίχωι χωρούσηι μέδιμνον.

ἀρταβεία FGH 99, 13 (PR I 1, 16 **ἀρταβία**), ubi Grenfell adnotat „Probably the ordinary l a n d - t a x, which was sometime about the a r t a b e to the a r o u r a on cornland (Wilcken O. G. I p. 207)."

ἀρτάβη, (Her. II. 141. 168), mensura aegyptiaca mercium siccarum, variae est capacitatis, continens aetate Ptolemaeorum 40, 30, 29, 26, 24 χοίνικας, aetate imperatoria totidem, sed de duarum tantum, scil. 40 et 24 choenicum, capacitate constat. Vid. Wilcken O. G. p. 742 sqq. et cf. χοῖνιξ.

ἀρτάμησις τοῦ βοός. Tit. Thebanus in Herme Berol. VIII p. 441.

Ἄρταμις, **-μιτος** dorice = Ἄρτεμις, -μιδος passim. Dat. Ἀρτάμιτι in titt. Megaricis, Argivis, Ἀρταμι Argivis. Vid. Boisacq. p. 32 sq. — Ἀρταμίτια festum Delph. Dittenb.[2] 438, 173 (not. 59). — Ἀρταμίτιον promuntorium Ar. Lysistr. 1251. — Ἀρταμίτιος mensis Coorum IC. 34. 19. 43 b. 344, 4, 382, 2; Rhodiorum (ordine nonus. Vid. Βαδρόμιος); Cretensium CG 3052. Praeterea occurrit Byzantii, Calumnae, Calauriae, Cnidi, Hypatae, Lacedaemone, Tauromenii, Therae, respondens Attico Ἐλαφηβολιῶνι. Vid. Bisschoff de F.G.A. Corcyrae nomen est Ἀρτεμίτιος GD 3206, 62. 91, apud Aenianes Ἀρτεμίσιος GD 1435, apud Iones Ἀρτεμισιών, IC 19, 7. Vide mox s. v.

Ἀρτάμων dorice = Ἀρτέμων Cnidi GD 3549, n. 65, sed forma vulgaris ibidem n. 84.

ἀρτεῖν ionice (= ἀρτᾶν), **ἀρτεῖσθαι** = παρασκευάζειν, -ζεσθαι saepe apud Herodotum. Cf. ἀρτύειν. Vid. Schwhi lexicon.

ἀρτεμιασταί. BCH XII 152, inscr. attica aet. Macedonicae. Cf. ἀθαναϊσταί.

Ἀρτέμιν = Ἀρτέμιον. Vid. *IN.*

Ἄρτεμις — Βένδις. Vid. s. v. κάλαθος.

Ἀρτεμισιακός. Vid. κρίσις.

Ἀρτεμισιών. Ephesi tit. Dittenb.[2] 616, 378 μῆνα καλούμενον παρ' ἡμῖν μὲν Ἀρ[τεμισι]ῶνα, παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς ἐ[θνεσιν] τοῖς Ἑλληνικοῖς Ἀρτεμίσιον, ubi παρ' ἡμῖν intellige τοῖς Ἴωσιν, nam reperitur idem nomen Deli, Cyzici, Erythris, Halicarnassi, Lampsaci, Naxi, Patmi, Teni. Cf. Bisschoff. de F. G. A. p. 406, qui Μουνιχιῶνι attico respondere h. m. putat. — Ita quoque appellatur ap. Magnetes ad sinum Pagasaeum. Cf. Mitth. VII p. 72 n. I a, 4.

ἄρτημα *EA* 1883, 2. Inscr. Eleusinia I 13, 14—19, ubi Kumanides „τί ἀκριβῶς σημαίνει ἀγνοῶ· ἐχρειάζοντο ἴσως καὶ ταῦτα εἰς τὴν λιθαγωγίαν." — Her. II 69 ἀρτήματα vocat ἐνώτια, inaures. Plura vid. in Thesauro. Cf. ἀρτίαλα.

Ἄρτημις (sic). IC 357.

ἀρτίαλα Dores inaures (ἐνώτια) vocabant, Aeoles σίγλας teste Polluce V 9. Hes. ἄρκαλα (sic) · λευκὰ [καὶ] ἐνώτια ἐξ ὑάλου περίχρυσα. Quae adduntur ξύλα ξηρά procul dubio, ut olim monui, pertinent ad gl. deperditam κάγκανα. Cf. Hom. Il. XXI 364. Od. XVIII 308.

ἀρτιγάλακτον τέκνον. Kaib. ep. 205, 3 et inscr. metr. Phrygiae Mitth. XXIV p. 448, n. 48, 9. Cf. ἀρτιγάλαξ Herodian. ap. Eust. Od. p. 1624, 44. Errabam St. Crit. ad ep. Gr. p. 50.

ἀρτιθαλής ἄλοχος. Kaib. ep. 621, 2.

ἀρτιλιθία· Oropi inscr. saec. a. C. III ineuntis *EA* 1891, p. 71 (= Dittenb.[2] 542, 27): ἀρτιλιθίαν μηδαμοῦ ποιῶν, παρασάξει δὲ τοὺς λίθους ἅπαντας γεῖ τεῖ (= γῇ τῇ) ἐκ τῆς τάφρου. Intellegendum igitur aequale lapidum pavimentum. Citat ibi editor Leonardus tit. ined. Deli a. 296 a. C. φεύγων ἀρτιλιθίαν τὸ ἐλάχιστον ἡμίποδι, comparans ἀρτίκολλος, ἀρτίτονος, similia.

ἄρτιος pro τέλειος. Kaib. ep. 222 b (Praef.) ἐτῶν ἀριθμὸν ὀγδοήκοντ' ἀρτίων. Cf. ἀπαρτί. — ionice = ἑτοῖμος. Her. IX 27. 48. 58. Cf. ἀρτεῖν.

ἀρτίστομος (hebes) ξοῖς in tit. Lebadeae ap. Michel 589, 118, cui opponitur ξοῖς πυκνῇ χαρακτῇ, cf. l. 168. Fabricius de archit. p. 70 comparat Hippocr. p. 903 a (Foes.) et Homericum ἄρτιον στόμα O 389.

ἀρτιφυής = ἀρτιγενής in epitaphio metrico IC 393.

ἀρτοβούτυρον, coll. ἀρτότυρον, veram lectionem esse suspicor Geopon. XIX 2, 16 ubi codd. variant inter ἄρτον βούτυρον, ἀρτωβούτυρον, αὐτὸν βούτυρον.

ἀρτοκόπος sequior forma pro ἀρτοπόπος legitur etiam in sera inscr. CIG 1018 (= CIA III 1452), in CIA III 1453, et in *PO* 85 (I p. 147), in pap. Lond. p. 84 (saec. a. C. II) et saepius.

ἀρτοκράτης = ἀρτοπώλης. *PO* 304, 5 (aet. Arabicae) 317, 15 (a. 581). Cf. ἀργυροπράτης, οἰνοπράτης, alia, quae usus sunt novitii.

ἀρτοπωλικόν, τό. Vid. s. v. μυλωθρικόν.

ἄρτος. Lyrici anonymi fr. in pap. Aeg., Archilocho tributum a Reitzensteinio editore, probabilius Hipponacti a Blassio Rh. Mus. LI p. 102 sq., Sitzungsber. d. Pr. Ak. v. Wiss. d. 4 Nov. 1899. Fr. I, 5: ἔνθα πόλλ' ἀναπλήσει κακὰ | δούλιον ἄρτον ἔδων. Cf. δουλία μᾶζα.

ἀρτύην et **ἀρτύσηται** = διοικεῖν et διοικήσηται LG X 26. Contra *TH* I 106: καὶ αἴ τινί κα ἄλλωι παρδῶντι τὰν γᾶν, ἄν κα αὐτοὶ μεμισθώσωνται, ἢ ἀρτύσωνται ἢ ἀπόδωνται τὰν ἐπικαρπίαν κτἑ. idem verbum oppignerare significare videtur. Cf. Kaibel IGSI, pag. 174. Sequitur ibi post pauca usu intransitivo: ἢ οἷς κ' ἀρτύσει ἢ οἱ πριάμενοι τὰν ἐπικαρπίαν, nisi forte ibi legendum ἢ οἷς κ' ἀρτυθεῖ, i. e. ἀρτυθῇ, scil. ἡ ἐπικαρπία. Parum prodest comparare cum eodem Hes. gl. ἀπαρτύειν· ἀποκηρύσσειν. Ταραντῖνοι, quae notio plane diversa est.

ἄρτυνος· ἄρχων H., velut Argis et Epidauri. Cf. Plut. Qu. Gr. I, 1. Mor. p. 291 F. Οἱ μὲν τὸ πολίτευμα *** ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἄνδρες ἦσαν· ἐκ δὲ τούτων ᾑροῦντο βουλευτάς, οὓς ἀρτύνους ἐκάλουν. Thuc. V 47. Item dialecticae originis sunt Hes. gl. ἄρτυμα· διαθήκη, δίκη. ἀρτύν (vulgo ἄρτυν)· φιλίαν καὶ σύμβασιν ἢ κρίσιν. ἀρτύς· σύνταξις, quod voc. ob terminationem ionicum aut creticum esse crediderim, ἀρτῦναι· διαθεῖναι. De verbis Herodoteis ἀρτύειν et ἐξαρτύειν vide Schwh. in lexico.

ἀρύειν Syracusanos pro ἐφέλκεσθαι dixisse contendit *EM* 184, 12. Sed quae in eius rei fidem citat Sophronis verba ἀρύετ' ἂν φύζειν (fr. 95 Ahr.), ita comparata sunt ut nemo intellegat. Fortasse legendum ἀρύετ' ἂν φύζαν = ἐφέλκεσθε ἀνὰ (κατὰ) φυγήν, trahite vobiscum (v. c. liberos) in fuga (exilio), ἀθλίαν, ut cum Medea Euripidea dicam, ἐφολκίδα. Ita hoc ἀρύειν alia forma fuerit verbi ἐρύειν, (i. e. ἕλκειν). — Aliud ἀρύειν habet Hesychius in glossis: ἀρύουσαι· λέγουσαι, κελεύουσιν· ἀρύσασθαι· ἐπικαλέσασθαι, quibus fretus Ahrens in Philologo a. 1860, 54 ap. Pindarum *O.* IX 109 ὄρθιον ἄρυσαι pro ὤρυσαι proposuit, simul vero ὄρθια γάρυσαι, Wilamowitz contra ὄρθι' ἀύσαι θαρσέω (pro θαρσέων).

ἀρυσᾶς, ὁ = ἀρυστήρ, ἀρύστιχος, ἀρύταινα. Deli tit. BCH VI 39. 46. 90. Cf. Athen. X 424 C et ἄρυσος· ἀγγεῖον πλεκτὸν σπυριδῶδες. Theognostus f. 49 *BA* 1324 *A.*

ἀρυσμίη· ἀκοσμία, ἀρρυθμία H. Gl. ionica. Cf. ῥυσμός = ῥυθμός.

ἀρύσσεσθαι ion. = ἀρύτεσθαι. Her. VI 119. Pft. ἀρήρυγμαι habet Hes.

ἀρύτημι aeol. = ἀρύτω. Alcaei fr. 47.

ἀρφύς· ἱμάς. *Μακεδόνες.* H. Qui saltem *ἀρβύς* aut *ἀρπύς* dixisse existimandi sunt.

ἀρχά. Tit. Phocensis GD 1529 *ἐπὶ τὸ δάνειον τὸ ἀπ' ἀρχᾶν = ἀπ' ἀρχῆς.*

ἀρχαγέτας Spartanorum reges Lycurgum et Theopompum ex huius rhetra vocasse auctor est Plut. in vit. Lyc. cap. VI. De forma dorica cf. Pind. *O.* VII 77. *P.* V 60. — Aesculapii cognomen in Phocide. Paus. II 35, 12.

ἀρχαγός. Adde Bacchyl. V 179. VIII 51. Bl.

ἀρχᾶθεν dorice = *ἀρχῆθεν.* Pind. *O.* IX 55. *I.* III 25.

ἀρχαιέστερον. *Πίνδαρος —Ὕμνοις. BA* 80.

ἀρχαιρετικὴ ἐκ(κ)λησία = *ἀρχαιρεσίαι.* Olbiae tit. saec. a. C. I. Dittenb.[2] 324, 30.

ἄρχαος aeolice = *ἀρχαῖος.* Vid. *ᾱο̄ς̄.*

ἀρχε iunta **ἀρχι** in compositis atticis. Meisterh.[2] 90 sq.

ἀρχεῖα, τά = *αἱ ἀρχαί, οἱ ἄρχοντες.* Delph. GD 2642, 44. Obscurum est, quid **ἀρχεῖον** significet in titulo saec. a. C. IV, invento Mytilenis ap. Dittenb.[2] 914, cuius vid. not. 4.

Ἀρχέλαος tragoedia sine poetae nomine. CIA II 992, II 22. Unius Euripidis novimus Archelaum (Nck[2] F.A.G. p. 426 sqq.).

ἀρχέλας forma dorica, ut *Μενέλας* etc., ap. Aesch. Pers. 297 et Ar. Eq. 164.

ἀρχενταφιαστής, princeps eorum qui bovum sacrorum, Osorapidis et Osoramnevidis, cadavera condiebant. Pap. Leid. G, 10; H. 2, 10, 22. Vid. Leemans I p. 46.

ἀρχερανίζειν = *ἀρχερανιστεῖν.* Syri insulae tit. saec. a. C. III *ἠρχεράνιζε* ap. Michel 1177.

ἀρχερανιστάς nom. sing. Rhod. GD 3760, 9. Eodem sensu:

ἀρχέρανος. Amorgi tit. apud Michel 1380, 9. Vid. *ἐρανισταί.*

ἀρχεύειν = *ἄρχειν. IC* 44, 1. 367, 87. 384, 3. 10.

ἀρχέφηβος = *ἐφήβαρχος.* Coronae tit. in *Ἀθηναίῳ*, IV 194. (Kum.).

ἀρχέφοδος „Chef of the police" magistratus Aeg. in *PO* 63, 10. 69, 10. 12. 80, 12. Cf. *PB* I, 19 etc. FGH 24, 4. 37, 1. 161. 251. Saepe *κώμης* additur.

ἀρχηγέσια, feriae in honorem *τοῦ ἀρχηγέτου*, Apollinis, cum certamine Halicarnassi. IC 105, 16: *ἀρχηγέσια ἐν Ἁλικαρνασσῶι ἀγενείους πένταθλον.*

ἀρχηγετεύειν c. gen. = *ἄρχειν.* Her. II 120.

ἀρχῆθεν ionice = *ἀπ' ἀρχῆς*, saepe Herodotus. Cf. *BA* 7 et *ἀρχᾶθεν.*

ἀρχηίας = *ἀρχείας* Cret. BCH 1885, p. 1 sq. Vid. *HI* = *EI.*

ἀρχήιον ionice = *ἀρχεῖον.* Her. IV 62.

ἀρχηίς. Inscr. templi Amyclaei Apollinis *EA* 1892, 19: *ἡ πόλις Πομπηίαν Πῶλλαν Θεοξένου τὴν ἀρχηίδα καὶ θεωρὰν διὰ βίου τοῦ σεμνοτάτου ἀγῶνος τῶν Ὑακινθίων.* Editor Tzountas, citans CIG 1400, quid sit *ἀρχηίς* ignorare se fatetur. De forma cf. *βασιληίς* et verbum *ἀρχεύειν.* Fortasse ludorum praesidium ei mandatum fuit. Vid. mox *ἀρχίς.*

ἀρχης et **αρχος** in compositis. Vid. Meisterh.[2] 97. 98.
ἀρχιαριστάς. Peraeae Rhodiae inscr. saec. a. C. III BCH 1886 251 (= Michel 1187) a. v. *ἱαρίζειν* = *καθαίρειν*. Cf. Hes. s. v. *ἁγνίτης* et Newton Gr. inscr. II 350 et *ἱαρισμός* BCH VII 23.
ἀρχίατροι *τῶν σεβαστῶν* IC 345, 2. — *ἀρχίατρος* *PO* 146, 28 (Byzant. aet.).
ἀρχίβακχος. Tit. Att. saec. p. C. III de Iobacchis in Mitth. 1895, p. 258, 66 sqq.
ἀρχιβάσσαρα ἡ. Apolloniae in Ponto inscr. CIG 2051 (Kum.).
ἀρχιβούκολος frequenter occurrit in titt. Pergamenis. Vid. *βουκολικός*.
ἀρχιγέωργος magistratus in Aegypto. *PB* 14 III 27.
ἀρχιδαίμων. Pap. mag. Par. bibl. nat. ed. Wess. l. 1359.
ἀρχιδαυχνοφορείσας = *ἀρχιδαφνοφορούσης*. Inscr. Thessal. GD 372. Cf. *Δαυχναῖος* GD 1329, 24 et Hes. *δαυχμόν*.
ἀρχιδενδροφόρος. Inscr. latina ap. Fröhnerum „Notices etc." n. 348 (Kum.).
ἀρχιδιοικητής. Inscr. saec. a. C. II Asinae ap. Michel 546, 14.
ἀρχίδιον, fundamentum, in sero titulo Ptolemaidis (in Africa) CIG 2535: *Γ. Ἰούλιος Στέφανος ἐποίησεν ἐξ ἀρχιδίων* (= *θεμελίων*) *τὸν σηκὸν κτέ.*
ἀρχιεράσασθαι IGSI, 1878.
ἀρχιέρεως ion. = *ἀρχιερεύς*. Her. II 37. Cf. *ἱέρεως* et Hoffm. III 523.
ἀρχιερητεύειν. Mitth. XIX 42 = dor. **ἀρχιερατεύειν** IGSI, 1045.
ἀρχιεροθύτας. Rhodi inscr. Mitth. 1893, p. 391, n. 61. IGI, I 788. 815. Cf *ἀρχιεροθυτῆσαι* ibidem 836.
ἀρχιθέαρος dorice = *ἀρχιθέωρος* passim tituli, v. c. Dittenb.[2] 257, 24. Vid. *θεαρός*.
ἀρχικαμινευτής, germanice Hüttenmeister. Inscr. Laureotica Mitth. 1894, p. 243 sq.
ἀρχικοιτων[ε]ίτης, cubiculariorum princeps in aula Bosporana. Tanaidis inscr. 428 in vol. II IRB. Cf. *κραβάτειος*.
ἀρχικοβερνήτης Pap. Grenf. (II) 80. 81. 82. saec. V. Legitur ap. Diodor., Plut., Strab.
ἀρχικυνηγός sub Ptolemaeis et aet. Romana. Cf. *στεφάνιον* et vid. Wilcken, O. G. I. p. 162.
ἀρχιμυστεῖν. Perinthi inscr. in Eph. epigr. 1877, 236 (Kum.).
archinauta. Orelli inscr. Lat. 3635, Neapolitana. (Kum.).
ἀρχινεωποιός. Aphrodisii titt. CIG. 2782, 15. 2795, 1. 2811, 15.
ἀρχ[ε]ίνη Syri tit. CIG 2347, 4, sacerdos femina. Cf. *ἀρχ[ε]ῖτις* in tit. Thasio ib. 2162 et infra *ἀρχίς* et *συναρχ[ε]ίνη*.
ἀρχιπαραφύλαξ. Inscr. Mitth. XIX 306.
ἀρχιπαστοφόρος. O. G. 1174 (Wilcken).
ἀρχιποιήσαντα (= *ἐν ἀρχῇ ποιήσαντα*) *τὸν οὐρανόν*. Neue Gr. Zauberpap. Wess. (1893), 278. Cf. pap. mag. PK (I) CXXI, 269 sq.
ἀρχιπορεία *τοῦ κατὰ σελήνην δρόμου*. PL 51. 52. n. 1. Cf. l. 114 sq.

ἀρχιπροορῆν. Vid. *Ϝόρος*.

ἀρχιπρότανις. Inscr. Milesiae CIG. 2878, 2. 2881, 10. 2882, 7. 2885 c, 14.

ἀρχίς, forma feminina ad *ἀρχός, ἄρχων*. Teni inscr. CIG 2339 (Kum.).

ἀρχισκηπτοῦχος. Ephesi tit. CIG 2987 (Kum.).

ἀρχιστάτωρ, princeps apparitorum in aula praefecti Aegypti. PC II 294, 17 sq. (a. 22 p. C.).

ἀρχιστολιστής. Vid. *στολιστής*.

ἀρχισύμμαχος. Vid. *σύμμαχος*.

ἀρχισυναγωγός. IGSI, 2304. Vid. Thesaurum.

ἀρχισωματοφύλαξ. Aegypti inscr. CIG 4677, Cypri 2617. Saepius papp. Aeg. v. c. PL p. 163. 209. Cf. Peyron ad pap. Taur. I 1, 6 et 12, p. 56 et 63 sq. — Vid. Thesaurum.

ἀρχιταμιεύειν. Orchomeni Boeot. GD 474.

ἀρχιτέκτως (?) parum certa lectio IGSI, 2421, 1.

ἀρχιτέκτων. *IE* 241 Kabb. Architectus aedis Aesculapii Epidauri Theodotus fruebatur salario annuo 353 drachmarum, i. e. drachmae diurnae, per annos tres et dimidium. Kabb. — *ἀρχιτέκτων ἐπὶ τὰ ἱερά* Athenis. CIA II 403, 28. 404. 405. Add. 405 b. — *Ἔπαρχος τῶν ἀρχιτεκτόνων*, praefectus fabrum in exercitu Romano, saepius commemoratur in titulis, v. c. ap. Dittenb.[2] 361, 74.

ἀρχιττολιαρχέντος = *ἀρχιπολιαρχοῦντος*. Thessal. GD 1320, 2. Cf. *ττολίαρχος, Λεττιναῖος, Τολεμαῖος, Ἀτθόνειτος* ap. Hoffm. Vid. *πτόλεμος* et TT.

ἀρχιυπηρέτης, dux ministrorum. *PB* 21[3], 9. 466, 3. IGSI, 914, sed **ἀρχυπηρέτης** OG 1583 (saec. a. C. II.), PL p. 179. De priore forma cf. PK I Add. p. XX.

ἀρχιφυλακήσας. Lyciae tit. LW. 1224 (Kum.).

ἀρχιφρουρείσας thessalice = *-ρήσας*. *EA* 1900, p. 58, n. 12, 2. Vid. *MI*.

ἀρχιφυλακίτης, dux custodum (militum praesidiariorum). *MFP* II, 22 etc. PL p. 161. 165. etc. Vid. *φυλακίτης*.

ἀρχίχορος. Conze, Reise auf Lesbos, tab. XVII 1 = *ἀρχέχορος*. (Kum.).

ἀρχοινοχοός, archipincerna, Acarnan. GD 1389, 21. Cf. *ἀρχιοινοχόος* in lexicis.

ἀρχονηλάτης. PK (I) CXXXI rect. (78/9 p. C.), 321. 336. 343. etc.

ἀρχοντεύειν = *ἄρχοντα εἶναι, ἄρχειν*. IRB 77 bis *ἀρχοντεύων*.

ἀρχόντοις = *ἄρχουσι* GD 1415, 25. Vid. Dativus.

ἀρχός = *ἄρχων* in titt. Boeoticis GD 382. 383. 384 et passim. — *ἀρχὸς ἑῴας*, magister militum per Orientem, vel Comes Orientis. IGSI, 1073.

Ἀρχοστάσιος = *Βοηδρομίων*, mensis Erinei in Doride W. F 365, 3. Cf. *συναρχοστατεῖσθαι* et Pauly-Wissow. Real-Encycl. II p. 597.

ἄρχουριν = *ἄρχουσιν*. Eretriae *EA* II 417. Vid. *P*.

ἀρχυπηρέτης. Vid. *ἀρχιυπηρέτης*.

ἄρχων. Anaphiorum decretum GD 2480 insolenter orditur a verbis: *ἀρχόντων* (secuntur tria nomina) *καὶ βουλᾶς γνώμα*. —*Ἄρχων* [*Ἰτα*]*λίας*, vicarius Italiae. IGSI, 1075.

ἀρχώνης, manceps, princeps societatis publicanorum. Socii *μέτοχοι* audiebant. In Aegypto iam Ptolemaeorum aetate. Cf. Wilcken O. G. I p. 538 sqq.

ἀρχωνοῦντας. Inscr. Callopolitana in Thracia BCH I 410.

ΑΣ. Terminatio acc. pl. I decl. ap. Doricos poetas saepe corripitur, ut ap. Alcmanem fr. 33, Epicharmum 5. 68. 82, Stesichorum 5, ap. Theocritum passim. Vid. Boisacq p. 132 et cf. *ΟΣ* pro *ΩΣ*.

ΑΣ, terminatio gen. sing. nom. propr. in *ᾱς* pro *ᾰ* reperitur apud Anactorios, Megarenses, Thessalos, Boeotos. Exempla dabit Boisacq p. 128. Contra nominativus interdum exit in *Α* pro *ΑΣ*, gen. in *ΑΣ*. Nominativi sunt *Φιλοκλείδα* Leucad. GD 3179, *Μεγέα* Boeot. GD 1133, 1, *ὀλυμπιονίκα* 791 b, Eleor. *τελέστα* *ΙΑ* 110, 9; genetivi *Προκλείδας* Anactor. GD 3175, *Φάγας* 3025, 19. 20, *Ἀραίας* ibid. 22 Megar., *Νικίας* et *Χείμας* Thess. 1329, I 8. 18.

ἆς = *ἕως* Dores omnes, v. c. Ar. Lys. 173 *οὐχ ἆς πόδας κ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες*. Theocr. XIV 70 *ποιεῖν τι δεῖ, ἆς γόνυ χλωρόν*. (Cf. in aeolico carmine XXIX, 20, *ἆς*) Contracta sunt *ἆς*, *ἇς* ex *ἄϝος*, *ἇϝος* (= ep. *ἧϝος*), ut *θέαρος* ex *θεαϝορός*, sim. — *ἀδδέ κα* = *ἕως δ' ἄν* Cret. LG IV 27. VI 2. al. — Eodem sensu Locri Ozoli **ἔντε** (= *ἔστε*). GD 1478, 16: *ἔντε κ'* (*ἕως ἂν*) *ἀποτείσηι*.

ἆς creticum = *αὔριον*, teste Hesychio s. v. *ἐνς ἆς· αὔριον*, (proprie *εἰς αὔριον*).

ἆσα. Vid. *ἄση*.

ἀσαγεύοντα. Lectio corrupta Bacchyl. VIII 13. Bl.[3] Lenissime Headlam *ἄσαγ* (= *ἄσαν*) *γεύοντα*.

ἀσάλγαν· *ὕβριν, ἀμέλειαν* (fort. *ἀσελγείαν*). H. Idem **ἀσαλγάνας·** *φοβερός* (?). *εἴρηκε δὲ οὗτος* (*οὕτως*?) *παραβαρβαρίζων*. Corrupta explicatio (exspectatur *ὑβρίσας*) et periit auctoris nomen. Collato *δάλτος* = *δέλτος*, suspiceris has glossas Cypriae esse originis.

ἀσαμήωτος dorice = *ἀσημείωτος, ἄσημος*. Byzant. IRB 47, 20: *ἅ τε πόλις ἐπιτάδηον ἡγήσατο μὴ ἀσαμήωτον αὐτοῦ* (Orontae Olbiopolitani) *τὰν παρουσίαν ἀφέμεν κτέ*. Inscr. aet. Tiberii vel Caligulae.

ἀσάμινθος. Hoc vocabulo homerico Phocenses usos esse suspicor propter Pausaniae locum X 34, 8.

Ἀσανᾶν laconice = *Ἀθηνῶν* Ar. Lys. 980; *τὼς* **Ἀσαναίως** ibidem 1251.

Ϝάσανδρος s. v. *ϝανδάνειν* n. pr. Anaeph. tit. BCH 1900, p. 195, 3, 4.

ἀσαροτέρας *οὐδαμά πω, ῎ραννα, σέθεν τύχοισα*. Sapph. fr. 77.

ἀσᾶσθαι. Alcaei fr. 35, 2 *προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι*. Vid. *ἄση*.

ἀσ-αυτῶ boeotice = *ἑαυτοῦ*. Vid. *αὑς*.

ἄσβολος ὁ pro *ἡ*. Hipponax teste *ΒΑ* 17, 21, ubi additur *τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀσβόλην*.

ἀσεβεῖν c. Acc. (ut Aesch. Eum. 200. Cf. Dind. in Thes. I p. 2151), Theb. GD 715 πὸτ τὼς ἀσεβέοντας τὸ ἱαρόν.
ἀσεῖ. Theocr. VII 52 pro ᾄσεται.
ἄση (-α), fastidium, Ionicum et Aeolicum. Sapph. I, 3 (Eur. Med. 245). Herod. I 136; verbum ἀσηθείη III 41, saepissime Hippocrates, v. c. ἄσαι I 23, 2. V 612, 7, ἀσᾶται. VI 388, 23. VII 252, 24; ἀσώδεας I 144, 13 ed. Kuhl. Hoffm. III 341. Vid. ἀσᾶσθαι.
ἄσημοι passim in papyris Aeg. vocantur qui nulla peculiari corporis nota, velut cicatrice, insignes sunt. Cf. Wilcken O. G. I p. 448. Nova exempla multa praebent FGH.
ασι, ᾳσι vetus dativi plur. term. attica. Meisterh. 94 sq. Cf. ησι, ῃσι.
ἀσιάρχης. IGI III 531, 1. 535, 5. 525, 8. IC 141. Cf. Mitth. XVI 138. 139. XIX 25, LGSI, 2405, 2 Cf. 1402. Vid. αἰνέαρχος, ἑλλαδάρχας, φωκαρχεῖν etc.
ἀσιλλοφόρος = ἀχθοφόρος, baiulus. Pap. Lond. p. 34 saec. a. C. II.
ἀσινής ion. = ἀβλαβής. Herod. et trag. — ἀσινῆ καὶ ἀκέραια. CIA III 1418. 1419. 1420. 1421 (aet. imperatoriae).
ἀσκάλαβος = ἀσκαλαβώτης, locusta, in vase Corinthio GD 2123. Vid. lexica et cf. καλαβύστας.
'Ασκαλαπιόδουρος, cum α epenthetico. Vid. Ἀσκλαπιός.
ἀσκάλαφος. Vid. κάλαφος.
ἄσκαλος = ἄσκαλτος Theocr. X 14.
ἀσκαμωνία = σκαμωνία. Geopon. XII 19, 18. Neglexit Dindorf in Thesauro.
ἄσκαστος. Vid. ἄσχαστος.
ἀσκεθής. Vid. ἀνασκηθής.
ἀσκεῖν = κοσμεῖν ion., ep., trag. Her. II 130. 169. III 1. Cf. ἀσκήα.
ἀσκέρας — ἕλκων Herond. II 23.
ἀσκευής = ἄσκευος Her. III 131.
ἀσκήα. Inscr. cretica saec. a C. II in BCH 1885 p. 15 sqq., l. 20: διά τε τᾶς θεῶν εὐμενείας καὶ διὰ τᾶς τῶν ἀνδρῶν τούτων ἐπιφαν[είσας] ἀσκ[ή]ας ἐποιήσαντο παρακλήσιος τυγχάνεσθαι. Cf. Hes. ἀσκεία· θρησκεία, εὐσέβεια, κόσμησις.
ἀσκηθής. Epicharmus in novo fr. PR, vol. V p. 2, vs. 10 καὐτὸς ἀσκηθὴς [φανείς]. — Vid. ἀνασκηθής.
ἀσκητής σοφίης. CIA III 1322 = Kaib. ep. 104.
ἀσκλαπιασταί. Rhodi tit. in Journ. of Hell. Stud. II p. 357. Cf. IGI, I, 162: σωτηριαστᾶν ἀσκλαπιαστᾶν ποσειδανιαστᾶν, ἡρακλεϊστᾶν, ἑρμαϊστᾶν, ματρὸς θεῶν et III 6, 9. GD 4274, 3. Vid. ἀθαναϊσταί. — τὸ κοινὸν τῶν Ἀσκληπιαστῶν Athenis. CIA II add. 617 b.
ἀσκλαπιεῖα τὰ ἐν Κῶι. Halicarn. saec. p. C. I tit. ap. Dittenb.[2] 676 extr., qui cft. tit. Coum 677, 9, ubi additur τὰ μεγάλα et BCH V p. 211, n. 6, 17 Ἀσκλαπιεῖα τὰ γενόμενα κατὰ πανάγυριν, unde apparet ludos maiores (pentetericos) et minores fuisse. — **'Ασκλη-**

κιεία Athenis CIA II 741. 1367. Vid. Mommsen, Feste der St. Athene p. 431, 2; 434 sq.

Ἀσκλαπιός passim in titt. doricis. *Ἀσκληπιός* habent libri Pindari *N* III 52. et unus cod. *P* III 16. — *Ἀσκαλαπιόδουρος* (sic) = *Ἀσκληπιόδωρος* inscr. Thessalica GD 1330., saec. a. C. III, Phalannae.

ἀσκωλιάδδην cretice = *ἀσκωλιάζειν*. Vid. *ἀγκωλιάδειν*.

Ϝασκώνδας = *Ἀσκώνδας*. Lebadeae tit. saec. a. C. III med. GD 422.

ἄσμα· *τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων καὶ ἄττεσθαι* (l. *ἄσσεσθαι*), *ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, μεταβολῇ τῶν δύο σ̄σ̄* (l. *σ̄*) *εἰς τὸ ζ̄ ἐγένετο. BA* 452, 3. Vid. *ΣΣ* pro Z et cf. *δίασμα*.

Ἄσμητος = *Ἄδμητος* in vase Attico. Meisterh.[2] 68.

ἀσουλία boeotice = *ἀσυλία*. GD 493, 7. 719, 9 et passim.

ἀσπάλους· *τοὺς ἰχθύας. Ἀθαμᾶνες*. H. Cf. *ἀσπαλιεύειν* etc.

ἄσπαστον nescio quod instrumentum in *PB* 544, 25 (aet. Antonini): *ἄσπαστα δύο*.

ἀσπαστῶς ionice = *ἡδέως, ἄσμενος*. Herodotus IV 201. Cf. *ἀσπάσιος*.

ἀσπέδοος s. *ἀσπέτους* Epicharmus fr. 23, 4 Ahr. conchyliorum genus quoddam appellat.

ἀσπίδα inter certamina coronaria recenset tit. Neopolitanus IGSI, 739, 10. Cf. 746, 8 *τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα* et 747, 31.

ἀσπιδεῖον, clipei pars; *ἀσπίδιον*, parvus clipeus. Cf. Meisterh.[2] 39.

ἀσπιδίσκη, donarium in Deli tit. a. 279 a. C. BCH 1890, 404; Dittenb.[2] 588, 31 *ἀσπιδίσκαι ὀνύχιναι ΔΔ*.

ἄ-σπιλος, sine labe. Vid. Wesselyi Indicem in pap. Gr. magicos Par. et Lond. s. v.

ἄσπιλος· *χείμαρρος ὑπὸ Μακεδόνων*. H.

Aspiratione abstinebant Aeoles, Iones, Cretenses, Elei, consonantibus aspiratis Macedones. Aspirationem pro σ̄ intervocali ponebant Lacones, Argivi, Cyprii. De aspiratarum consonantium transpositione cf. *θύκοι* et *τριγχός*, de aspiratione post *M* cf. *μhεγάλου*. Plura vid. ap. Kühner-Blass, Gr. gr. I 107 sqq.

ἀσπίς, serpens. Herodotus IV 191, 4; om. Schwh. in lexico.

ἀσπονδί. Vid. I. Forma attica et vulgaris est *ἀσπονδεί*. Cf. Meisterh.[2] p. 115.

ἀσπορίζειν = *ἄσπορον ποιεῖν*, vastare. Papyrus in Museo Gizehio n. 10351 col. 1 fr. (a), l. 7: *ἐπελθόντων — πρὸς τὸ ἀσπορίσαι τὰ πεδία ἡμῶν καὶ τὴν πόλιν ἀποθλιβῆναι* et n. 10371 fr. (a) l. 8 *ὥστε ἂν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀσπορίσαι τὴν γῆν*. Vid. Archiv f. Papyrusf. p. 59 et 62.

ἄσσα ionice = *ἅττα*. Herodotus I 47. 138. 179. Vid. infra s. v. *σά μάν*;

ἀσσεδάριος, assedarius, IGSI, 1832.

ἀσσέως (?)· *ἐπὶ σοῦ*. Si Alberti recte coniecit *ἂς σέο*, vera interpretatio est *μέχρι σοῦ*.

ἄσ(σ)ιστα in tab. aenea Elea a. 336 a. C. posteriore ap. Michel 1334, 10. Idem reponendum in Tegeae inscr. *EA* II 410: *τοὶ σάσιστα* (sic) *πόθικες*. — Hes. explicat *ἔγγιστα*, laudans Aeschylum *ἐν Ἠδωνοῖς*. Vid. *ἄγχι*.

ἆσσον (ex *ἄγχιον*) epice et ionice = *ἐγγυτέρω*: Semonid. 7, 26. 33. Herodotus III 52. IV 3. 5. Herondas IV 84 *ἆσσον γενῆς* = *ἐγγυτέρω γένους*. Cf. Theocr. I 112.

ἀσσυτία· *ἄλλα ἐπ' ἄλλοις*. H. Brugmann in Mus. Rhen. 1898, p. 633 corr. *ἀσσύτια*, derivans ab (*ἀνασεύειν* et) *ἄσσυτος*, coll. *φίλιος*, *ἐλευθέριος*, *ὑστάτιος* al. Vid. *ἐπασσύτεροι*.

Ἀστάρα, fortasse = *Ἀστάρτη*, in Phanagniae tit. saec. a. C. IV, IRB II 172, ubi commemoratur una cum deo *Σανέργης* dicto, fortasse deo solari.

ἄστας = *ἀναστάς* *IE* I 112 = GD 3239, *ἄσταντα* ib. II 55. — *ἀστάσας* = *ἀναστήσας* ibidem. Cf. *ἄστηθι*, *παστάτας* et *ἐστήσαντο*. Vid. *προβολά*.

ἀστεροβλῆτα = *ἀστραποβλήτης*. GD 1654 inscr. metr. Sybaritica: *ἀλλά με μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀστεροβλῆτα κεραυνῷ*, ubi praeter notam editoris consulatur Kaibel ad IGSI, 614, p. 158.

ἀστερόεντα πέδιλα, calcei lunati senatorum Romanorum. Kaib. ep. 1049, 23. Cf. 26: *ὁ δέ οἱ περὶ ποσσὶ σαωτὴρ | παμφανέων ἐνέκειντο σελ[ηναίη]ς κύκλο[ι αὐγῆς]* et 30: *Τυρρηνῶν ἀνδρῶν ἀρχαῖον ἐπισφύριον γέρας ἀνδρῶν*. Herodis Attici est poema. — *οὔρεα ἀστερόεντα*, alta. Pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 2537.

ἀστεφάνωτος = *ἄγαμος*? Anthol. Gr. Did. III, II 625 extr. Vid. mea Stud. Crit. i. ep. Gr. p. 54.

ἄστηθι = *ἀνάστηθι*. Herondas VIII 1. (6).14.

ἀστήρ. Herondas I 32 de formosis Alexandriae mulieribus *ὀκόσους οὐ — ἀστέρας ἐνεγκεῖν οὐρανὸς κεκαύχηται*, ubi O. Crusius cft. Ovid. ars am. I 59: quot caelum stellas, tot habet tua Roma puellas.

ἀστιβής. Ep. Kaib. 1028, 59 *ἐν δ' ἀπεράτοις βένθεσιν ἀστιβέα πλαγκτὰν ὁδόν*, i. e. mare.

[**ἀστοίχοις** f. l. pro *ἀστόχοις* in pap. mag. Par. 2391, l. 2224].

ἀστόμαχητος, ira carens: *πρὸς τὸν ἄνδρα ἀστομάχητος βιώσασα* in cippo Romano IGSI, 2095.

ἀστονάχητος, sine gemitu. IGSI, 2111 in carmine.

ἀστόργου *μοῖρα θανάτου*. Kaib. ep. 146 = CIA III 1374.

ἀστοχίζεσθαι. Grenfell and Hunt, Greek pap. II ser. Oxf. 1897 a. VI f, 4. = Blass. Mus. Rhen. LV, 100: *οὐδ?]ἀστοχίζηι· πλεῦρον εἰσέ[δυ βέλος*, coll. Plut. Mor. 780 *E*, ad Sophoclis Nioben hoc fragmentum referens.

ἀστραβής. Lebadeae tit. ap. Dittenb.[2] 540, 104: *βάσεις* (lapidum) *ὀρθάς*, *ἀστραβεῖς*, *ἀρραγεῖς*, *συμμίλτους ὑπὸ ξοΐδος χαρακτῆς* (scalpro dentato) *πυκνῆς ἐπηγκονημένης* (vid. not. 41—44). Cf. 115 sqq. 137. 148 sq. 166 sq. 185 et Fabricius de archit. p. 70.

ἄστραβδα = ἀστρεπτί, ἀμεταστρεπτί Herond. III 70, sec. me Mnemos. 1892, 64 et Meisterum ad h. l. Fulminis instar interpretatur O. Crusius.

ἀστρᾶγάλαι = ἀστρᾰ́γαλοι Herondas III 70. Sec. Rutherfordium, assentiente Meistero, glossema est genuinae lectionis αἱ δορκάδες. Tuetur Hoffm. III 311, simul tamen ἀσταργάλαι aut ἀσταραγάλαι (coll. βάραγχος = βράγχος) proponens. Cf. breve α productum ab Hipponacte in φαρμακός, etc.

ἀστραλός· ὁ ψαρὸς ὑπὸ Θεσσαλῶν H. Cftur sturnus et stara (= Stahr).

ἀστραπή. Vid. στορπάν, στραπά.

ἀστραποκτυποδίωκτα (vocat.) in pap. mag. mus. Brit. XLVI 21, ut olim correxi pro ἀστραπακυποδωκτε.

ἀστρατεοσία in pap. Aeg. M. Antonii rescriptum continenti, edito a Kenyone. Cf. Cl. Rev. 1892, 477 *A*.

ἀστροβρόντης Μίθρας IGSI, 998.

ἀστροδάμα (vocat.) in pap. mag. Par. 2391, l. 603.

ἀστροδίφης = ἀστρονόμος. Herond. III 54.

ἄστρον. CIA III 770 a: Σωκρατικῆς σοφίης ἄστρον ὁρᾷς Σενέκαν. Ibidem 779, 8: λαμπρότερον (κλέος sc.) ἄστρων ἔσσεται οὐρανίων.

ἀστροφεγγής, pap. mag. Par. 2391, l. 1145.

ἀστροχία (?) καὶ οὐρανία δᾳδοῦχε πυρίπνου. Hymnus in Lunam in pap. mag. Par. 2391, l. 2559.

ἀστόξενοι· οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει οἰκίαν ἰδίαν. Ταραντῖνοι. H. Cf. Pausaniam et Aelium Dionysium ex Aristophane Byz. ap. Eustathium p. 405, 33, qui aliter explicant.

ἄστυρον = ἄστυ sine notione diminutiva Callimachus in Hecales fr. pap. col. I, 6.

ἀσυλί = ἀσυλεί. Vid. I. -- **ἄσυλον.** Vid. φύγιμον.

ἄσυλος. Commagenae inscr. saec. a. C. I ap. Michel 735, 1: Βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος — ἐπὶ καθωσιωμένων βάσεων ἀσύλοις γράμμασιν ἔργα χάριτος ἰδίας εἰς χρόνον ἀπέγραψεν αἰώνιον. Sequitur lex ad sacra pertinens l. 124 sqq. — Cf. infra 110: ἐν στήλαις ἀσύλοις ἐχάραξα ἱερὸν νόμον.

ἀσύμβλητος. Vid. σύμβολα.

ἀσύμμαχος. Eurip. Antiopae fr. 16 (Nck.² Tr. gr. fr.): οἴμοι θανοῦμαι πρὸς δυοῖν ἀσύμμαχος.

ἀσυνέξωστος περιοδονίκης, qui de statu moveri nequit, invictus. IGSI, 1102. 1104. Cf. ἄλειπτος.

ἀσῡνέτημι (= ἀσυνετῶ) τῶν ἀνέμων στάσιν Alcaei fr. 38, 1. Cf. Homericum σῡνεχὲς αἰεί et Theocr. XXVIII. 25. Vid. σῡνεχέως et *MI*.

ἀσυρῶς adverbium ad ἀσυρής. Philodem. de rhet. p. 348, col. LI, 6. ed. Sudh.

ἀσύφηλος aeolicum ducunt grammatici.

ἄσυχος et cognata. Vid. *ἥσυχος*.
ἀσφαλήν pro *ἀσφαλῆ*. PC 260 II 14.
ἀσφάλισμα. Vid. *παρασφάλισμα*.
ἀσφέδολος = *ἀσφόδελος*. Vid. *μολάχη*.
ἄσφι = *σφι*? Apollonius de pron. 99, 17: *καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν „ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρῃ* (Fick pro -ει)" *Σαπφώ* (fr. 42) — *ἄσφε* = *σφε* Alcaei fr. 73 ap. eundem p. 101, 3 *„ὄτ' ἄσφ' ἀπολλομένοις σάωσ'*. Parum probabiles has formas ducit vLeeuwen in Mnemos. XIII 407 Alcaeo reddens *ὄτα σφ'*; Sappho autem scribere potuit *ὄτα πάννυχος αὖ σφι*. Cf. Wackernagel K. Z. 28, 144.
ἄσχαστος sive **ἄσκαστος** vocabulum architectonicum. Lebadeae tit. ap. Dittenb.[2] 540, 164 (lapides) *ἐν ταῖς ἰδίαις χώραις βεβηκότας ὅλους ἀσχάστους, ἀνε[γκλή]τους, ἀνυποπάστους, ὁμοτριβοῦντας*. Fabricius de archit. p. 82 explicat non diffissos, itaque = *ἀσχίστους*. Sed Oropi inscr. *EA* 1891, 71, 11 habet: *θήσει λίθους· τοὺς μὲν ἐν τῶι ἐδάφει φορμηδὸν συντιθεὶς πρὸς ἀλλήλους ἁρμόττοντας καὶ εἰς ἕδραν ἀσκάστους κατακρούων τὸν λίθον ἕκαστον μολύβδωι ἢ λίθωι, ἐπικόψας δὲ κατὰ κεφαλὴν καὶ συνομαλίσας πρὸς τὴν καταφορὰν* (sc. *τοῦ ὕδατος*), *ὅπως ἂν εἶ* (= *ῇ*) *εὖρον* (= *εὔρουν*)· *ἐπιθήσει ἐπὶ τούτων εἰργασμένους τῶν λίθων τὰς ἕδρας ὀρθὰς καὶ ἀστραφεῖς καὶ τοὺς ἁρμοὺς ὅλους κτἑ.* et l. 25 denuo *εἰς ἕδραν ἀσκάστους τιθείς*. Ubi *ἄσκαστος* procul dubio est non claudicans, non vacillans, firmus, a verbo *σκάζειν*. An idem sibi velit *ἄσχαστος* dubito.
ἀσχέδωρος· *παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος, οἷον βίαιος* (absurde!). *'Ιταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν. BA* 457, 22.
ἀσχέλιον· *τραχύ. Κρῆτες*. H.
ἀσχόλημα. *PB* 8 II 17 et 23 (a. 248 p. C.): *φόρος νομαρχικῶν Ἀρσινοϊτικῶν ἀσχοληματων*. Wilcken O. G. I p. 387 sqq. (coll. inscr. Aeg. in Gött. Nachr. 1892, p. 583, Hermathen. XXI p. 162, Ostr. 302—804, PBR 6951 I 3 al.) monet *ἀσχολεῖσθαι* in papyris praesertim usurpari de occupationibus publicis.
ᾀσῶ pro *ᾄσομαι*. Theocr. VII 72. 78. Ceteris locis est forma media. Cf. *ἀείσω*.
ἆτα· *ὦτα. Ταραντῖνοι*. H = *ὄϝατα, ὤατα, οὔατα*. Cf. Sileni nomen *'Οϝατίης* in vase, GV p. 64. Vid. etiam *ὠατωθησῶ· ἀκούσεται*. H et mox *ϝατειλαί*.
ἄτα (= *βλαβή, ζημία*) ap. Cretenses in LG dicitur summa perdita in lite, ut *νίκα* summa obtenta (cf. Hes. *ἄπατος· ἀθῷος, ἀζήμιος* et Hom. *φ* 90, *χ* 5 *ἄεθλος ἀάατος*). Sic **ἀτάω** = *βλάπτω, ζημιῶ* ibidem IV 29, 30. X 21, al. in formis *ἀτῆθαι, ἀτάσηι, ἀταθείη, ἀταμένωι*. — Epicharmi fr. 56, 2 Ahr. *οὐδεὶς ἑκὼν πόνηρος οὐδ' ἄταν ἔχων*, fr. 15 *ἐγγύας ἄτα 'στι θυγατήρ, ἐγγύα δὲ ζαμίας*. Cf. Delphicum illud *ἐγγύα· πάρα δ' ἄτα*. Vid. *αὐάτα* et *ἀάβακτοι*. Vocabulo praeter Hom. et poetas Her. utitur I 33.

ἀταβοριασταί, Iovis Ataburii θιασῶται. IGI, I 161 n. 31 *Διος-αταβυριασταὶ* ἀγαθοδαιμονιασταὶ φιλώνειοι Rhodi et ibidem 937 τοῦ κοινοῦ τοῦ διονυσιαστᾶν ἀθαναϊστᾶν. *Διοσαταβυριαστᾶν* εὐφρανορίων. (saec. p. C. I). Cf. Appiani Mithridat. 26.

ἀ-ταγία. Titulus vetustus Thessalicus in Mitth. 1869 p. 248 sqq. κ' ἐν ταγᾶι κ' ἐν ἀταγίαι, in bello et pace.

ἀτακτί = ἀτάκτως. Choeroboscus cod. Barocc. f. 50, *BA* 1345 A.

ἀταλός. Titulorum atticorum omnium antiquissimus, CIA IV 2. 492 a: ὃς νῦν ὀρχεστῶν *ἀταλότατα* παίζει......

ἀτάρβακτος, imperturbatus. Pind. P. IV 84. Bacchyl. V 139.

ἀταρβομάχας Hercules. Bacchyl. XV 28. Bl.

ἄταρος, ἀμφόταρος, ἀμάρα, κατάρα, sim. apud Locros Oz. Vid. *IA* 321 = GD 1478. Cf. *ὁπόταρος* ap. Eleos et A breve.

ἀτάσθαλος = πονηρός praeter Hom. Her. III 80. VII 35. VIII 109. IX 116. Bacchyl. XVII 24. Bl.

ἄτε laconice = ὡς. Vid. ταυτᾶ.

ἅτε c. gen. abs. Her. VII, 2. 19, 1. 23, 2. IX 50, 1 adde lexico Schwhi.

ἀτεγγής = ἄτεγκτος in epitaphio metrico Piraei (Kum.).

(Ϝ)ατειλαί· οὐλαί H. dorice ex ὀϜατειλαί = ep. ὠτειλαί.

ἀτελεί adverbium. Vid. *EI*.

ἀτέλειος = ἀτελής. Philostratus de rhet. ed. Sudh. p. 5, 35 τὸν ἀτέλειον τεχνείτην.

ἀτελητίη ionice = ἀτέλεια Herodotus. Cf. Schwhi. lex.

ἄτερ· χωρίς. Ἀχαιῶν *BA* 1095.

ἄτερθα Aeolensibus tribuit Herodianus περὶ παθῶν II 192. fr. 73 Vid. θα suffixum.

ἄτερθε c. gen. = ἄνευ. Archytas ap. Stob. flor. I 117, p. 79, 2. W.

ἀτερόπτιλλος = ἑτερόφθαλμος Epidaur. *IE* 71. Vid. *ὀπτίλλος*.

ἄτερος dorice = ἕτερος. Testimonia ap. Boisacq p. 35. — παρ' ἄτερον ἐνιαυτόν, alternis annis = παρ' ἐνιαυτόν in tit. Corcyraeo GD 3026, 7. De aeolico **ἄτερος** vid. Hoffm. II 257 sq., Meister I p. 41. 214. — Vid. *μηδάτερος*. — ὁ δ' ἄτερος = ἄτερος δέ Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 65, 22. τὸν δ' ἄτερον p. 89, 17.

ἄτερπνος· οὕτως ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγίνοις. EG 89, 31. Mirum.

ἀτέροι adv. loci aeolicum. Theognostus Anecd. Ox. II 160, 9. Cf. *ἄλλυι, πήλυι*. Hoffm. II 426 sqq.

ἀτευξία Damascius. *BA* 1345 *B*.

ἄ-τεφρος pap. mag. Par. 2391, l. 2582. 2649.

ἀτέων = παραφρονῶν Her. VII 223 et Hom. *Υ* 332.

ἄτη. Vid. ἄτα.

ἀτιμοῦν pro ἀτιμάζειν praeter tragicos sequiores, ut Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 51, 7. 14 sq. al.

ἀτμίτος pro ἀτμίδος PK (I) CXXI, 639, saec. p. C. III.

Ἀτθόνειτος Thessalice = Ἀφθόνητος. Inscr. Hoffm. 16, 60. 69. Cf. 22. 26, 2. Vid. ἀρχιττολιαρχέντες et Hoffm. II 507.

ἀτμός Ἄραψ. Vid. s. v. ἀνακίδναται.

ἀϝτός, ἀϝτόν, ἀϝτούς, ἀϝτάς = αὐτός etc. apud Cretenses. Mus. Ital. II p. 163. Cf. ἀϝυτάρ.

ἄτος, satietas. Delph. GD 2561 C., 32: τηνεῖ δ' ἐν ἄτος ἔστω, sc. ὀτοτύζειν, uti Baunack correxit pro ἄγος.

ἀτράμεντον, atramentum, in pap. mag. Leid. Z 2. 36. 4, 8.

ἀτραπὸς ἱστορίης Inscr. metrica attica. CIA III 716.

ἀτρεής = ἄφυκτος Kaib. ep. 1047, 77 ἐπεὶ οὐ μοιρῶν ἀτρεῖες ἀνάγκαι. κτἑ.

ἀτρεκέως, ἀτρεκής, ἀτρεκίη ionice fere = ἀκριβῶς etc. passim apud Herodotum. Cf. Schwhi lex., cui adde III 4, 2. Rarius ap. Hom., Theogn., Pind., Eur. Vid. lexica.

ἀτρεμεῖν et **ἀτρεμίζειν** = ἡσυχάζειν, ion., ep. Vid. Schwhi lex. et alia.

ἄτρεον, atrium. De Romanis in Abderitarum decreto c. a. 166 a. C. ap. Dittenb.[2] 228, 26: ὥστε καὶ (Teiorum legati) τῆς καθ' ἡμέρα[ν μετέχοντε]ς ἐφοδείας ἐπὶ τῶν ἀτρέων ἐφιλοπο[ν]οῦντο.

ἀτρεπί (= ἀτρέπτως?). Choeroboscus cod. Barocc. *BA* 1346 *A*.

ἀτρεχές pro ἀτρεκές Doribus tribuit EG 91, 56. 611, 20.

ἀτρίαστον (ἀτρίακτον?). Damascius *BA* 1346 *A*.

ἀτρόμητος. Locis adde Bacchyl. XII, 123 Bl. Νηρῆδος ἀτρόμητος υἱός.

ἄτροπος (ἄτρωπος) = ἄνθρωπος Pamphyl. *IA* 505 = GD 1267. Cf. ἀδρί.

ἀτροπός pro ἀτραπός. Anth. Append. Did. [III] II 703, 1, modo sana sit lectio.

ἀτρυγέτη nude = θάλασσα. Kaib. ep. 863, 9.

ἀτρυγηφάγου· πολυφάγου. H. Vid. ὀτρυγηφάγος.

ἄτρυτε servam pigram era compellat ap. Herondam VIII 4. Cf. Arist. Eth. 10, 7 τὸ σχολαστικὸν καὶ ἄτρυτον. Her. IX 11 ἔχον πόνον ἄτρυτον. — Bacchyl. V 27 ἐν ἀτρύτῳ χάει. VIII 80 [Τὸν πάντ' ἐς ἄτ]ρυτον χρόνον. Adde Bacchyl. V 27. VIII 80 Bl. et vide lexica.

ἀττάλεια feriae delphicae in honorem Attali II Philadelphi (150—138 a. C.). ap. Dittenb.[2] 306, 65: καταρχέστων ποταγορεύοντες τὰν θυσίαν Ἀττάλεια, ubi editor „Moris fuisse videtur ut ante ipsum sacrificium sacerdos clara voce nomen eius pronuntiaret. Eodem modo ap. W.F. inscr. ined. de Delphes 436, 5 scriptum est: ὥστε θυσίαν καὶ δαμοθοινίαν συντελεῖν τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν τῶι Ἀπόλλωνι — ποτονομάζοντας ἀλκεσίππεια."

ἀτταλίζομαι (?)· πλανῶμαι. Σικελοί. H. ἀτταΐζομαι, coll. ἀκτάζω, ἀκταίνω, coniecit Kaibel.

ἀτταλισταί, thiasotae Tei. Michel 1307.

ἀττάμιος = ἀζάμιος in tab. aenea Elea (a. 336 a. C. recentiore) ap. Michel 1334, 7. Cf. νοστίττην.

ἀττᾶς = ἀπ(ὸ) τᾶς et **ἀττᾶν** = ἀπὸ τᾶν. Thessali. GD 345, 12. — 46. 361 *A* 14 et *EA* 1900, p. 51, n. 1, 9 ἀττᾶι κοινᾶν ποθόδο[υν]. Vid. ἀπύ.

ἀτταφοολιττόρ (= ἀσταφυλικτός)· σταφυλῖνος. Λάκωνες. H.
ἀττέλεβος = ἀττέλαβος Her. IV 172. Cf. Hoffm. III. 252.
ἀττηγός. Eustath. p. 1625 ad Od. 9, 322. Ἰωνικοὶ δέ τινες καὶ ἀττηγοὺς καλοῦσιν ἡλικίαν τινὰ τῶν ἀρρένων (sc. αἰγῶν). Cf. Arnobius adv. nat. V 6 p. 178 R, qui tribuit Phrygibus et cognatum putat Attis nomen. Reperitur vocabulum in Magnesiae ad M. titulo saec. a. C. II ineuntis ap. Dittenb.[2] 553, 50 τῶι μὲν Διὶ κριόν — τῆι δὲ Ἀρτέμιδι αἶγα, τῶι δὲ Ἀπόλλωνι ἀττηγόν. Cf. l. 56.
ἀττίδεια. Attidis festum Athenis. CIA II 622.
Ϝαττίδας, viri nomen in tit. Dodonae ap. Dittenb.[2] 839.
ἀτύζειν. Adde Bacchyl. XII 116. Bl.
ἀτυχεῖν cum gen. personae et rei. Vid. Meisterh.[3] 168, 17.
ΑΥ cretice variat cum *Α* in Ϝά(υ)ξιοι, ἀϜτός etc, cum *Ω* in Ῥαύκιοι =Ῥώκιοι, cum *ΑΛ* in αὐκάν, αὐκύονα, αὖμα, αὐγεῖν, αὖσος.
ΑΥ genetivi terminatio vocabulorum masc. in ᾱ et ᾱς apud Arcades, Cyprios, Pamphylios. De his cf. GD 1264, de illis Hoffm. I 167. 241. Tegeates ab ineunte saec. IV etiam substantiva feminina sic declinare coeperunt. Nempe ad diphthongum diligentius significandam Graeci qua aetate iam *Υ* pronuntiabant ü, non amplius ū, interdum αϜ vel αϜυ scribebant, ut ἀϜτός, ἀϜυτάρ, q. v. Eadem de causa εου pro ευ exarabant, ut Ἀχίλλεους in vase Corinthio. GV p. 38. Vid. ibi p. 37 sq.
αὖ laconice Ar. Lys. 144 δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ, ubi attice non adhiberes. Dobree μάλ' εὖ coniecit, sed iam Koen ad Greg. Cor. p. 110 αὖ tutatus est, de usu laconico conferens vss. 91. 94. 171. 989. 1100. 1268. 1324.
αὖα. Vid. αὖως et cf. παραύα, ναῦος.
αὐάτα aeolice = ἄτη, Herodianus II 271, 17. Schol. Pind. P. II 28 et III 24. Cf. ἀάβακτοι et ἄτα.
αὔγαρος· ἄσωτος ὑπὸ Κυπρίων. H. Etymologiam temptat Hoffm. I 109.
αὐγεῖν· ἀλγεῖν. H. Creticum. Vid. *ΑΥ*.
Αὔγη fabula, omisso poetae nomine. CIA II 973, 14. Euripidis tragoediam, Eubuli et Philyllii comoedias ita dictas novimus.
αὐγή, lux (vitalis). Herond. X 4 ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται. Cf. Aesch. Ag. 1123 βίου δύντος αὐγαῖς.
αὐδάεις dorice = αὐδήεις. Adde Bacchyl. XIV 44. Bl. πάντα δὲ διέδραμεν αὐδάεις λόγος.
Augmentum temporale. Dorice ᾱ fit vel manet longum, ᾱι fit ᾳ, ᾱυ ᾱυ, ε̄ι et ο̄ι non mutantur. Cf. Diphthongi. — Augmentum Syllabicum. Augmenti ᾱ pro ε̄ rara quaedam extant exempla. Vid. Ahrens I 229, qui praeter ἀποίησεν affert Hes. gl. ἄδειρεν et ἄβραχεν. Adde ἀκέλλεάν, ἀπόναϜε, ἀπέφατο, ἀρραθάγησαν, q. v. Aeoles hoc augm. ponunt ante praepos. verbi compositi, velut ἐδίωσεν, ἐκάθθηκε, ἐσυνῆκεν. Cf. reduplicationem

Ionicam *μεμέτιμαι* = *μεθεῖμαι*. — In sequiorum sermone interdum omissum. Vid. Schweizer, gr. inscr. Pergam. p. 169 sqq. et 172 sq. Passim hoc fit in papyris Aegyptiacis iam Ptolemaeorum aetatis, velut in Grenfelli pap. 14 b (saec. III a. C.) *ἑτοιμάκαμεν*, ibid. 31 (s. II) *ἀνομολογήσατο*, saepius etiam postea aetate Romana et Byzantina. Iidem subinde augmento usi sunt pro reduplicatione. Cf. Schweizer l. l. p. 171. — Omissum est augmentum in inscriptione antiqui vasis Boeotici *Μνασάλκες ποίεσε ΕΑ* 1900, p. 103, quam rem e loci angustiis explicandam putat Kouroniotes editor.

αὐδή (l. **αὐδά**)· *φωνή· Κλειτορίων. ΒΑ* 1096. — Strabo XIV p. 648 narrat Anaxanoris citharoedi statuam aeneam fuisse in Magnesiae theatro, in cuius basi locum Od. IX 3 sq. ita exculptum, ut verba ultima sic se haberent: *θεοῖς ἐναλίγκιος ΑΥΔΗ* pro *ΑΥΔΗΝ*. Quae basis nuper detecta et edita in Mitth. 1894, p. 15 sq. confirmavit historici narrationem. — Ut substantivum, ita verbum est poetici fere sermonis. Herodotus tamen iuxta *αὐδάζεσθαι* utitur II 57, 2 *ἔπειτε συνετά σφι ηὔδα ἡ γυνή*. Neglexit Schwh. in lexico. — Vid. *αὔδω*.

Αὐγούστεια *ἐν Περγάμωι* agon. IGSI, 739, 2.

αϝυδο = *αοιδο*. Vid. boeotica *αὐλαϝυδός*, *κωμαϝυδός*, *τραγαϝυδός*.

Αὐδοναῖος sive **Αὐδναῖος** sive **Αὐτναῖος** mensis Macedonum. Vid. Inscr. Pergam. p. 107.

αὔδω aeolice = *αὐδή*. Sapph. 1, 6 *τᾶς ἔμας αὔδως ἀίοισα*.

αὐ(= ϝ)εθόελλαι (?)· *ἄελλαι παρὰ Ἀλκαίῳ*. H. Sic corr. Hoffm. II 436 pro *αὐεοῦλλαι*· — *παρὰ ἀκλ^ω*, hoc cum Ahrensio. Sed fortasse rectius *παρὰ Εὔκλῳ* proposuit Schmidt. Ita Cypria gl. fuerit, et fortasse corrigendum *αὔολλαι*. Nec probabile vocabulum *ἀϝεθύελλα* videtur.

αὐειρομέναι (= *ἀϝ-*) Alcman in Parthenii fr. 16. p. II 29.

αὔηρ = *ἀϝήρ* Aeolicum. Greg. Cor. p. 632 et alii. Cf. *αὔερος*· *σκιά* H.

αὐελίζει· *σφακελίζει. Κύπριοι*. H. Hoffm. coniecit *αὐελκίζει*, coll. *ϝέλκος*, ulcus, quod distinguendum esse ab Homeris *ἕλκος*.

αὐερύει (= *ἀϝϝ-*) = *ἀν(α)ϝερύῃ*. Pind. O. XIII 81. Cf. Homericum *αὐερύσας* et Hesiodeum *κανάξαις*.

αὐθάγιος *θεός*. Pap. mag. W. Leid. 7, 19.

αὐθαμέραν arcadice = *αὐθήμερον*. Tit. Megalopol. ap. Dittenb.[2] 258, 57. De sera forma *αὐθημερεί* cf. Meisterh.[2] p. 116 (not. 1054).

αὐθεντίζειν = *αὐθέντην ποιεῖν ΡΒ* 103, 3. 8 (aet. Byzant.).

αὖθέ περ = *αὐτόθεν*, significans *ἐνταῦθα*, in antiquissimo tit. Thessalico 70, 3 ap. Hoffm.

αὐθιγενής. Locis adde Bacchyl. II 11. Vid. *αὐτιγενής*.

αὖθιν. Cod. Barocc. 50 f. 106. *ΒΑ* p. 1347 *Α αὖθις καὶ αὖθι καὶ αὖθιν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέρεται διὰ τοῦ ν̄, ὅτε δὲ σύμφωνον ἄνευ τοῦ ν̄.*

Cf. formam creticam *αὔτιν*. Paullo ante eadem forma (*αὔθιν*) tribuitur Rheginis. Idem grammaticus affert formas *αὐίν*, *νυνίν*, *οὑτωσίν*, quarum nulla hucusque reperta est.

αὐθοφία et **αὐθοπτικός** pro *αὐτ.* in pap. mag. Par. bibl. nat. ed. Wess. 950 et 221.

αὐιδέτοο· *ἀφανοῦς, ἀοράτου*. H. Glossa aeolica.

αὐκάν· *ἀλκήν. Κρῆτες*. H. Vid. *ΑΥ*.

αὐκόνα. *Κρῆτες*. H. Vid. *ΑΥ*.

αὐλαία. Vid. *αὐλεία*.

αὐλαΐτης, Apollinis cognomen Magnesiae ad Maeandrum, sec. Wilamowitz, Gött. gel. Anz. 1900 p. 573, not. 3, idem quod *σπηλαΐτης* Paus. X 32, 5 sq., qui § 6 scribit: *Ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἐπὶ ποταμῷ Ληθαίῳ Μάγνησιν Ὕλαι καλούμενον χωρίον· ἐνταῦθα Ἀπόλλωνι ἀνεῖται σπήλαιον κτέ.*, ubi corrigit *Αὖλαι*. Itaque *αὐλή* pro *αὐλίον* accipiendum, ut in recenti titulo phrygio Mitth. XXV 419: *Διὶ ἐξ αὐλῆς ἐπηκόῳ θεῷ* (dat.) *κτέ*. Similiter explicat Koerte.

αὐλαϝοδός boeot. GD 503, 15. Vid. *αϝυδο*.

αὖλαξ. Ep. Kaib. 599, 4: *ἀγχόθι λαϊνέης αὔλακος ὑδρο[φόρου]*, aquaeductus. — Vid. *τριῶλαξ*.

Αὐλεᾶται, Αὐλιᾶται in titt. atticis. Vid. *Χαλκειᾶται*.

αὐλεία (*θύρα*), quae attice *ἡ αὔλειος* dici solet, in titulo att. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 587, 122 *κλεῖδες ἐπὶ τὴν πυλίδα τοῦ ἱεροῦ καὶ τὴν αὐλείαν τοῦ ἐπιστασίου*.

αὐλεία, aulaeum, quo sensu apud scriptores traditur *αὐλαία*, habet Andaniae tit. a. 91 a. C. ap. Dittenb.[2] 653, 36: *μηδὲ περιτιθέμεν ταῖς σκαναῖς μήτε δέρρεις* (= *παραπετάσματα*. Cf. Hes.) *μήτε αὐλείας*, quam scribendi rationem merito praefert editor, monens *σημεία* in antiquioribus titulis lectum apud scriptores abiisse in *σημαία*.

αὐλειτάς boeotice = *αὐλητής*. GD 503, 13.

αὐλή. *Ὁ ἐπὶ τῆς αὐλῆς*, dignitas in aula Bosporana. IRB 48. 65. 342.

αὔληρα· *ἡνίας, αὔληρον· χαλινόν, σχοινίον. οἱ δὲ σπεῖραι*. H. Dorice = Hom. *εὔληρα* (cf. *εὐληρωσίων*). Utitur Epicharmus. Cf. Ahrens II 50. — Fortasse Hes. gl. *λαθρακάζων· χαλιναγωγῶν. Σικελοί* depravata est ex *αὐληρολκάζων* (formatum ut *οἰνοποτάζων*). Cf. *ὁλκάζει· χαλιναγωγεῖ* et *ποθολκίς· ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων* (H.). Explicatio certe male quadrat cum Schmidtii coniectura *λάθρᾳ ὁλκάζων*. Kaibel scribit „vix sufficiet *καθολκάζων* vel *ποθολκάζων* (de hoc et ipse cogitaveram, sed repudiavi), nec probabile *λάθρᾳ ὁλκάζων*".

αὐλητήριον· *τόπος παρὰ Ταραντίνοις*. H.

αὐλοβόας = *αὐλητής* in inscr. metrica attica CIA III 82.

αὐλός. Vid. *τιτύρινος*.

αὖμα cretice = *ἅλμα*. Vid. *ΑΥ*.

αὔνοια = *εὔνοια*. Vid. *ΕΥ*.

Αὐξησία (Her. V 82. Paus. II 30, 4. 32, 2. Inscr. Epidauri GD 3337). Vid. *Αὐσησία*.

αὐξησίφως in pap. mag. Par. bibl. nat. let 601.

Ϝαῦξιοι cret. = *Ϝάξιοι* Del. 122, 18. 17. 28; *Ϝάξιοι* ib. I. 2. Cf. *Ὀάξιοι*.

Αὐξώ. Gratiae nomen in Boeotia. Paus. IX 35, 2.

αὐοιτέλης (?) aeolicum. Cymae tit. ap. Michel 510 (a. 314—306 a. C.): *ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παργενόμενον ἐγ Μαγνησίας κατὰ τὸ διάγραμμα τὸ Ἀντιγόνω ἐπὶ ταὶς δίκαις ταὶς ἰδίαις ἐγδεδίκακε παίσαις αὐοιτέλεας ἀνεγ[δ]εύτως [καὶ δικα]ίως*. An *αὐθιτέλεας*? Non expedio.

αὐονή = *δίψα*. Herondas VII 2.

ἀόπνως e Sannyrione comico affert lexicon. Sabbaïticum pag. 3, 10.

αὔρηκτος (= *ἄϜρ.*) Herodian. II 171, 20. 640, 10. Aeolibus tribuit Hoffm. II 487, qui cft. Homer. *ταλαύρινος, καλαῦροψ, ἀπούρας, ἀπήυρα*.

αὐρίζειν· *ῥιγοῦν. Κύπριοι*. H. Quia codex habet *ἀθρίζειν*, Hoffmann contra literarum ordinem scribit *ἀορίζειν*, sed cf. *ἐναύρω* et *κιναύρου ψῦχος*.

αὖροι· *λαγωοί, γλωττῶν Ἰταλικῶν* scil. (Diodori, Cyrilli) Cram. An. Par. IV 180, 8. Cf. Hes. *αὖροι. λαγοί; ἴσαυροι*. Quasi ita dicti sint a velocitate.

ΑΥΣ. De hac stirpe vid. s. v. *ἔναυσα*.

αὖς· *αὐτός. Κρῆτες καὶ Λάκωνες*. H. Cret. CIG 2566 *εὐξαμένα ὑπὲρ αὖς αὐτᾶς* (= *ἑαυτῆς*) *εὐχῶν*. — Arg. GD 3380, 30 *ὑπέρ τε αὖς αὐτῶν*. — Delph. Del. 217, 5 *αὖς αὐτᾶς, αὐσωτόν, αὐσαυτόν*. BCH 1894, 70 sq. *αὐσαυτῶν*. GD 2128, 8. 2256 *αὐσωτάν*. — Boeot. GD 385. 391 *ἀσαυτῦ* (sic) = *ἑαυτῷ*. Vid. Meister I 147. — Aegin. GD 3418, 5 *αὐταυτὸν αἰτιάσηι*. — Heracl. Ital. Del. 42, 2 *αὐταυτᾶς*. — Epicharmi fr. 69. 7 Ahr. *παιδεύεται γὰρ αὐταυτᾶς ὕπο*. Sophronis fr. 65 *ταῖς αὐταυτᾶς χερσίν*. Euryso *περὶ τύχας* ap. Stob. Ecl. ph. I 6, 19 *αὐταυτόθεν* (codd. *αὐτὰ αὐτ.*) *φανερόν*. Diotogenes Pythag. ibid. 7, 10 *ἐξ αὐταυτῶ γένεος* etc. — Segest. CIG 5542 *αὐτοῦτα* = *ἑαυτοῦ*. Therm. Him. 3349, 2 *αὐτῶντα* = *ἑαυτῶν*, utrumque a nominativo *αὐτόσ-τα* sec. Blassium. — *αὐτοσαυτόν* = *ἑαυτόν* Aenianes GD 1431 b, *αὐτοσαυτούς* Delph. GD 1694, *αὐτοσαυτῶν* 1755 et BCH 1894, p. 237 (sed *αὐτοαυτῶν* Cret. ap. Michel n. 440 B 16 (saec. a. C. IV), quae suspecta mihi lectio), *αὐτοσαυτᾶς* BCH XVII p. 348 n. 11, *αὐτὸς ἑαυτὸν* GD 1727 et *αὐταὶ ἑαυτῶν* 1925, 9 (e communi sermone.) Partem horum exemplorum, quae facile augeri possunt, debeo Boisacqio pag. 148.

Αὐσησία = *Αὐξησία*, dea Epidauria. Vid. *Μνία* et *Ἀζόσιοι θεοί*. Sed *Αὐξησία* tit. Epidauri *ΕΑ* 1899, p. 23, 12, 5.

αὐσιλιάριος, auxiliarius. Vid. *σινάτωρ*.

αὔσιον = *ταὔσιον, τηύσιον*. Ibyci fr. 12 ap. *EM* 171, 7. Vid. *ταῦσιος*.

αὔσυρος? Herond. IV 54 *ἔσσετ᾽ ἡμέρη κείνη | ἐν ᾗ τὸ βρέγμα τοῦτο τωύσυρος κνήσῃ*. Crusius coniecit *τωὔσυρον* = *τὸ αὔσυρον*, comparans

αὔσιον, vLeeuwen ap. me in Mnem. *τῴζυρόν*, Meister *τωὖ* (= *τὸ εὖ*) *Σύρος*, sc. *βασανιστὴς* servorum mulieris quae loquitur.

αὐτάγητος. Vid. *ἀγεόμενοι*.

αὐτάδης· *αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ*. H. Explicatio vix sana. Haec est vera forma ionica pro *αὐθάδης*, quod traditur apud Herodotum et Hippocratem. Cf. nom. pr. *Αὐτώδης* et Hoffm. III 320 sq.

αὐτάμαρον Locr. Oz. GD 1478, 32 = *αὐθήμερον*.

ἀϝυτάρ = *αὐτάρ* in pervetusto tit. att. metrico in *Ἀρχ. δέλτ.* 1890, 102. = CIA IV 3, 477 p. [*εἰκόνα — τήνδ?*]*ε φίλες παιδὸς κατέθηκεν* | *καλὸν ἰδεῖν· ἀϝύταρ Φαίδιμος ἐργάσατο*. Similiter titt. Cretenses passim *ἀϝτός* (cf. *ὅϝτος*) cett. Mus. Ital. II p. 163. 191. Naxi inscr. IA 409 *ἀϝυτοῦ*. CIA IV p. 198 n. 373: *ναϝυ*.... Cf. *ΑΥ* et *ἀμεϝύσασθαι*.

αὐτᾶρ = *αὐτᾶς*. Elei GD 1172, 17. Cf. *αὐτόρ*.

αὐταύτας, αὐτοῦτα etc. Vid. *αὑς*.

αὐτεθελεί tit. att. ap. Boeckh. Oecon. II p. 528, 1. *Αἰδε τῶν πόλεων αὐτε*[*θε*]*λ*[*εὶ*] *τὴν ἀπαρχὴν ἀπήγαγον* = *αὐθαιρέτως*, *ἑκουσίως*.

αὐτεί et **αὐτεῖς** = *αὐτοί* et *αὐτοῖς* in recc. titt. Boeoticis. Vid. *ΕΙ* = *ΟΙ*.

αὐτεῖ dorice = *αὐτοῦ* (adv.) v. c. Isyllus Epidaurius vs. 191: *ἀλλὰ μέν' αὐτεῖ* *ΑΕ* 1885, 71 = GD 3342. — *τὰς δὲ στάλας — αὐτεῖ καταστᾶσαι* Anaph. GD 3430, 18. Theocr. XI 14. al.

αὖτεν pro *αὖτ' ἐν* Pindaro I. VI 5 reddit Usener, coll. autem et *ἔπειτεν*. Cf. O.Schroeder Proll. Pind. II p. 37, 81.

αὐτενιαυτὸς *προθεσμία*, hornus, eiusdem anni. *PB* 269, 5. 10 (saec. p. C. II vel III). Geopon. II 21, 10 — *κόπρος*. Cf. *αὐτοένει*.

αὐτιγενής (*αὐθιγ.*) ionice = *ἐγχώριος*, *ἐγγενής*, *ἴδιος*. Her. II 149. IV 48. 180.

αὖτιν = *αὖθις* Cret. LG IV 5. Cf. suffixum multiplic. $\overline{κιν}$ = $\overline{κις}$.

αὖτις ionice = *αὖθις*. Lexico Herodoteo adde I 60. V 120, 1 *αὖτις — ἐξ ἀρχῆς*. V 116 *αὖτις ἐκ νέης*. VIII 60, 5. 144, 3 *αὖτις δέ* pro *εἶτεν* vel *ἔπειτεν δέ*, praegresso *πρῶτα μέν*.

αὐτὸ *ἐρεῖς* **Πρηξῖνον.** Herond. VI 59 per tmesin. Cf. *Αὐτοθαΐς*, *Αὐτοβορίας*, *Αὐτομέλιννα*. Crusius p. 123.

αὐτό γα nunc ipsum. Theocr. XI 59. Cf. Ribbeck in Mus. Rh. XVII 569.

αὐτογενέτωρ. Pap. mag. Leid. W 7, 6. Cf. Leemans p. 180 sq.

αὐτόγνωσις, sui cognitio, Olympiodorus in Phaedonem *BA* 1348 *A*.

αὐτοδόνατον (= *αὐτοδύναμον*, *αὐταρκές*) *τι χρῆμα ἀξιοπιστία*. Theophyl. Sim. hist. ed. de Boor p. 95, 24.

αὐτοένει, eodem anno, in aeolico carmine Theocr. XXVIII 13. Corr. Ahrens pro *αὐτοέντει*. Cf. *ἔνος*, *ἑπτάενες*, *τετράενες* et *αὐτενίαυτος*. Item *αὐτόετες* homericum.

αὐτόζωον (ut *αὐτοάνθρωπος*, *-πίθηκος*, sim.). Damascius *BA* 1348 *A*.

αὐτόθερμον. Olympiodorus in Phaedonem, ibidem.

αὐτοί = οἱ αὐτοί Epicharmi fr. 94, 18 Ahr., ut apud Homerum.

αὔτοικος λεώς. Zeleae inscr. Mitth. IX p. 58 sqq. = Hoffm. III n. 140 c, 6.

αὐτοκίνητος ὑπόστασις, pecus et servi. PL p. 289. n. 20, 10: ἐλαχίστης ὑποστάσεως κινητῆς τε καὶ ἀκινήτου καὶ αὐτοκινήτου.

αὐτοκρασία vitiose pro αὐτοκρατία *PT* VIII 67. Cf. Peyron vol. II p. 60.

αὐτοκτήτοις χωρίοις IGI III 330, 32.

αὐτόματος pro αὐτομάτη Philetaero comico tribuit lex. Sabbaïticum p. I, 10.

αὐτόν = αὐτό Cret. LG III 4. 5. 12.

[**αὐτονῷ** f. l. pro ἀτόνῳ (φθόγγῳ) in pap. mag. Par. bibl. nat. 744, quem incredibili acrisia edidit Wessely].

αὐτοποδίᾳ. Strattis comicus, teste Philetaero Vaticano ap. CohnMus. Rhen. 1888 p. 415. Cf. Cassium Dionem 36, 26. 44, 8 et (αὐτοποδί) 50, 5. — αὐτοποδητί Hesychius et Lucian. Lexiph. 12. — αὐτοῖν πόδοιν Aristophanes Av. init.

αὐτοπόεια = αὐτόποια, propria manu facta. Corinth. IA 26 = GD 3119, 68: ἀνέθηκε Ποτειδᾶνι αὐτοπόεια. — Sophron in fr. 31 πατάνα αὐτοποίητος.

αὐτόπολις πόλις, libera civitas. H. Laconice. Cf. Thuc. V 79: πόλιες· — αὐτονόμοι καὶ αὐτοπόλιες.

αὐτόρ = αὐτός Elei. GD 1172, 6. Vid. αὐτᾶρ et P.

αὐτός = μόνος. Locis Herodoteis adde III 26, 2 et 3 et ibidem sub αὐτοῦ IV 11, 2 αὐτοῦ τῇδε.

αὐτὸς ὁ pro ὁ αὐτός, quod subinde apud infimae aetatis scriptores, v. c. Geoponicos et Theophylactum Simocattam, offendimus, legitur in titulo anno p. C. 138 non antiquiore ap. Dittenb.[2] 807 αὐταῖς ταῖς ἡμέραις Γαΐωι τινὶ τυφλῶι ἐχρήματισεν ἐλθεῖν ἐς τὸ ἱερὸν βῆμα κτέ. — **ὃ τὸ αὐτό** versio latinae formulae quod idem in Oropi tit. *EA* 1884, p. 98 sqq. (cf. 1886, p. 46), 41 ὃ τὸ αὐτὸ ἡ σύγκλητος ἐπεκύρωσεν. Viereck, Sermo Gr. p. 61.

αὐτοσί = αὐτός. Epirot. GD 1339, 9: τὰν εὔνοιαν — δι' ἃς οἴετο δεῖν τιμαθῆμεν αὐτοσί.

αὐτό-ταγος μύλη (l. μύλα)· ἀδέσποτος —, παρόσον οὐδεὶς ἤλαυνεν (= ἤλει?) αὐτήν. H. Fortasse sumtum e comoedia sicula.

αὐτοῦ = αὐτῷ. Thessali GD 345, 12. 361 *A* 9, *B* 19.

Αὐτοῦ καταψευδόμενος Χαιρίωνος comoedia. CIA II 975 VII. Et poeta ignotus et fabulae titulus.

αὐτοῦτα dorice = ἑαυτοῦ. Segestae tit. IGSI, 287 τὰν ἀδελφὰν αὐτοῦτα et 288 τὰν αὐτοῦτα ματέρα. Mutavi accentum. Cf. αὐτῶντα.

αὐτοφαρίζειν· αὐτοματεῖν. H. Syracusanorum? Vid. ἀντιφάρα. Cf. Homerica verba ἀντιφερίζειν, (ϝ)ισοφερίζειν.

αὐτόφρων. Lex. Sabbaïticum Ἴων (tragicus) εἴρηκεν „αὐτοφρόνων καὶ ὁμοσπόνδων". i. e. ὁμοφρόνων. Aeschylea sunt μονόφρων et **οἰόφρων**. Cf. Nauck, Supplem. p. XXX.

αὐτόφοτος. Lex. Sabbaiticum αὐτόφυτον Ἀντιφῶν (trag.) εἶπεν. Nauck Suppl. p. XXVI. Cf. αὐτοφύτως in Kumanidis Synagoge.

αὐτόχθονα neutr. plur. Her. IV 197 δύο αὐτόχθονα τῶν ἐθνέων.

αὐτοφία. Delph. CIG I p. 838 *A*, 4. Daul. n. 1732, 9.

αὐτῶ boeotice = αὐτῷ GD 380, 4 et passim; **αὐτῦς** = αὐτοῖς GD 567, 5 et saepe.

αὖτω, forma arcadica = ep. αὔτως (cf. att. ὡσαύτως) in tit. 21, 8. Philolog. a. 1900, p. 201 (*ΑΥΤΟ* lapis). Vid. ibi Hoffmannum. Respondet ei vulgare οὕτως in tit. 22, 8.

αὐτῶ = αὐτῶ. Lacon. Del. 17, 16. 22. 28.

αὐτῶ = αὐτόθεν Sophronis fr. 45 Ahr.

αὐτῶντα IGSI, 816. Therm. Himer. tit. αὐτῶντα τοὺς γονέας καὶ τὸν εὐεργέταν, ubi potius αὐτῶν quam ἑαυτῶν significat. Vid. αὐτοῦτα.

αὐτώδης sec. Apollonium de pron. 94 C. forma vetustior ionica pro αὐτάδης. Cf. Hoffm. III 321 et vid. αὐτάδης.

αὔφην aeolice = αὐχήν sec. Ioannem gramm. p. 344, a. Cf. Ahrens I p. 42. Vid. *Φ* pro *Χ*.

αὐχήν, vocabulum architectonicum obscurum in tit. att. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 587, 308 αὐχένες δρύινοι — εἰς τὸ ἐσχαρεῖον καὶ τοὺς ἐνδέσμους τοῦ [τεί]χους. Pali aut tigni genus videtur.

αὐχμηρόβιος. Plato comicus in lex. Sabbaitico p. 2, 3. Cf. αὐχμηροκόμας ap. Anaxandridem fr. 41, 91 K.

αὔω (Ϝάω). Vid. ἔνανον, ἐπέϜασαν.

αὔως. Sappho fr. 18, 95. 153 = dor. ἀϜώς, ion. ἠώς, att. ἕως. Cf. Thes. s. v. Iuxta hanc formam Sappho habet αὖα fr. 152. Cf. EG 95, 27. — Vid. παραύα et ναῦος. Hoffm. II 428 sq.

ἀφάβρωμα, stola quam Megaris mulieres gestabant, ut fabulabantur, in honorem Abratae, Nisi uxoris. Plut. Qu. Gr. 16. Omnino cf. ἀβρανίδας.

ἀφάζειν. Vid. ἀφάσσειν.

Ἀφαία Dianae cognomen in Aegina, ut Δίκτυννα in Creta. Cf. Pausan. II 30, 8 sq. Antonin. Lib. c. 40, p. 270, qui male derivat ab ἀφανής. Vid. Ἀπαία.

ἀφαιλ[ήσεσθαι], [ἀ]φαίληται = ἀφαιρ. Cret. Del. 42 *B*. 81. 82. Cf. αἰλεθῆι et ἀναιλῆθθαι.

ἀφαιρειμένος = ἀφαιρούμενος. Delph. GD 2082, 6. 2061, 9. 2323, 9. ἀφαιρημένων *IE* II 16 (sed ἀφαιρημένον perfectum est GD 3340). Vid. *ΜΙ*.

Ἄφαιστος aeol. = Ἥφαιστος, nam *EM* 440, 16 legendum οἱ δὲ Αἰολεῖς Ἄφαιστον αὐτὸν (pro ἄφατον αὐτὸ) λέγουσι. **Ἄφαιστος** titt. Dorici, Epicharmus, Pindarus.

Ἀφάμιος Phocensium mensis = Σκιροφοριών. Delph. W. F. 312. 368. Bisschoff de F.G.A.

ἀφαμιῶται (apud Cretenses) οἰκέται ἀγροῖκοι. περίοικοι. H. Sec. Sosicratem apud Athen. VI 263 F ἰδία erat eorum δουλεία. Cf. Strabonem XV p. 701. XII 524. Cf. κλαρῶται et μνῴα. Schoemann-Lipsius A. G.[4] p. 306 sqq.

ἀφανής. Her. IV 150 ἐς ἀφανὲς χρῆμα (= ἄδηλον πρᾶγμα) ἀποστέλλειν ἀποικίην.

ἀφανίζεσθαι pro ἀφανίζειν. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 190, 8 διηπειλεῖτο πυρὶ τὸ δωμάτιον ἀφανίζεσθαι (pro ἀφανιεῖν).

ἀφαντασιάστως Olympiodorus in Phaedonem. *BA* 1349 *A*.

ἀφαντικά, tributi genus. Ioann. Lydus de mag. urb. Rom. III 70. — Cod. Theod. XIII 11, 3 (Kum.).

ἀφαρεί (ab ἄφαρ)· — οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι *EM* 175, 14. EG. 95, 33. 36.

Ἀφάρης, -ητος dorice = Ἀφαρεύς, -ῆος. Cf. Pind. *N.* X 65. Bacchyl. V 129. Apoll. Rh. I 151. Vid. Ὄρφης, γραφής, ἱαρής.

ἀφάσσειν c. acc. ionice = ἅπτεσθαι c. gen. Her. III 69. Hippocr. p. 471, 21. 473, 36, alii. Hes. ἀφάζει· ἀναδέχεται. Cf. sq. voc.

ἄφατα ἔργα. Bacchyl. XVII 18. Bl.

ἄφατον· πῦρ aeolice *EM* 440, 26 a v. ἀφάω = ἅπτω. Adiectivum potius quam substantivum videtur.

ἀφαυδίζεσθαι? *PB* 195, 12 in loco lacero: πρὸς οὓς ἐστί μοι καὶ... τῦβι, ἕως ἧς(?) παρέσχοντό μοι ἐπὶ τῶν τόπων ἀφαυδισάμενοι καὶ... στρε[βλώ]σαν[τ]ες τοῦ στρατιωτικοῦ...

ἀφέδιτος. Vid. ἀφίδιτος.

ἀφεδριατεύειν. Boeot. ἀφεδριατευόντων GD 494, 5. 570, 2. 571 *A*. 865, 4. *N* 807 a, 3 sq. Vid. Mueller, Orchomen. p. 471 et Boeckh, CIG I. p. 776, qui intellegit munus τοῦ ἀφιδρύειν, i. e. collocandi tripodis, impositum septem Boeotarchis, quo fungentes dicantur ἀφεδριατεύειν.

ἀφέθη. Vid. ἀνέθη.

ἀφείληφα = ἀπείληφα. Vid. Meisterh.[2] 80.

ἄφελε et **προσθές** in rationibus, adde et deme, v. c. PL p. 330, 25 sq.

ἀφελόζωος, vita privans. Pap. mag. Par. 2391, l. 1371.

ἄφελμα· τὸ κάλλυντρον. H. A verbo ϝέλλειν?

ἀφελοῦμαι = ἀφαιρήσομαι, quod est τῆς κοινῆς, e Timostrati Philodespota citat Antiatticista *BA* 80, 12.

ἄφενος, epicum voc. servatum in nominibus Thessalicis Διαφένης, Κλιαφένης, Τιμαφένης.

ἀφερξόντι. Vid. συνhερξόντι.

ἀφέρπειν = ἀπιέναι Herondas VI 96. Cf. Theocr. IV 29. Vid. ἕρπειν.

ἄφεσις, missio (militum). PL 368.

ἀφεστάλκαμεν (pro ἀπ-) in epistula Seleuci II (med. saec. a. C. III) ap. Dittenb.[2] 183, 15, ἀφεσταλμένοι tit. Erythr. (saec. III) ap. eundem 190 a, 5. Cf. ἐφέσταλκεν, ἐφιορκεῖν, alia.

ἀφεστηκότα ὦτα, aures divergentes. PL 131, l. 2.
ἀφεστήρ (cf. Plut. Qu. Gr. 4) apud Cnidios praeses senatus. GD 3505, ubi vid. Bechtel, qui huc refert Hes. gl. *ἀφετηρία· ἀρχή. ἡγεμονία.* Quae si sana est explicatio, refingenda est in *ἀφε<σ>τηρία*, sin minus, explicatio refingenda in *ἀρχὴ ἀγωνίας.* Obscura est Hes. gl. *ἀφεστήρ· ἀγαθός*, cuius male sana videtur explicatio. Num forte *ἀγός*, i. e. *ἡγεμών*? Cf. *ἀμνήμονες.*
ἀφέταιρος. Vid. *ἀπέταιρος.*
ἀφετήριον, portus, unde navis solvitur, figurate Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 223, 12: *πομπεύεται παρ' αὐτοῖς τὸ μητέρα τῶν μαθημάτων καὶ τῶν τεχνῶν εἶναι καί τιν' ἐνθήκην καὶ ἀφετήριον τὴν ῥητορικήν*, fere = *ἀφορμὴν καὶ ὁρμητήριον.* De *ἐνθήκη* cf. Photius s. v.
ἀφετής, epheborum magister Athenis. CIA II 465. 467. 469. 470. 472. Cf. *καταπαλταφετής.* Alius est *τοξότης* 316. 465. 467. 469. 470 sq.
ἄφευκτον = *ἄφυκτον.* Inscr. Pergami 49.
ἀφεύρεμα in pap. aet. Ptolemaeorum n. 69 PL, col. 8, 11 (p. 355): *ἐὰν δέ τινες τῶν καταρχόντων τὰς ὠνὰς μὴ διεγγυήσωσιν ἐν τῷ ὡρισμένῳ χρόνῳ, ἐπαναπραθήσονται αὐτῶν αἱ ὠναὶ καί, ἐάν τι ἀφεύρεμα γένηται, πραχθήσονται.* Cf. ibidem p. 388, l. 7 sqq. et Wilcken O. G. I, p. 529.
ἀφεός. Callimachus in Hecales col. II 3 e Polackii correctione: *τὴν μὲν ὅσῳ δὴ νάσσεν* (pro *δηναι.ον*) *ἀφῇ δρόσον Ἡφαίστοιο*, imbecillum infantem, scil. Erichthonium, coll. Hes. gll. *ἀφεύς. ἄφεος. ἀφῆς· ἀδύνατος, ἄλαλος* (Polak pro *ἄλλος*).
ἀφέωκα dorice = *ἀφεῖκα.* *EM* 176, 43. *BA* 14, 15. *ἀφέωνται* = *ἀφεῖνται* *EM* 176, 21. Vid. *ἀνέονται* et *ἐφέωται.*
ἀφή. Vid. *πηλοῦσθαι.*
ἀφή? Inscr. Pergam. Mitth. XXIV 206 *ἀφῶν τῆι κυρίαι*, ubi citatur Dieterich „zur Geschichte der Gr. Spr." p. 220, quem librum non potui consulere.
ἀφήλετο = *ἀφείλετο* Epidaur. GD 3339, 65.
ἀφηλικότης, subst. formatum ab *ἀφῆλιξ* *PK* (I) CXIII 1. saec. sexti: *ἐν ἀφ]ηλικότητι πρὸ [τῆς μεθέξε]ως ἐννόμου ἡλικίας τῶν εἴκοσι πέντε ἐτῶν.* De hoc usu cf. *BA* 470 et Lob. Phryn. 84.
ἀφηλπισμένωι (= *ἀπ.*), desperato, de homine graviter aegrotanti bis legitur in sera inscr. ap. Dittenb.[2] 807.
ἀφῆκες pro *ἀφῆκας.* Inscr. Pergam. p. 84. *PB* 814. Cf. *ἔπεμψες* ibidem, *ἔγραψες* *PB* 38, 261 et similia.
ἀφήλωσις, refractio gl. Legitur ap. Theophyl. Sim. VI 10, 5 (p. 239 ed. de Boor) *ὁ τεχνίτης τὰ μέλη τῆς ζώνης κατανοήσας λίαν ἐπίδοξα τό τε σχῆμα τῆς ἀφηλώσεως βίαιος.* Intellegenda videtur avulsio s. revulsio clavorum. Vulgo *ἐφηλώσεως.*
ἀφηρωίζειν. In inscr. IGI III variant formae *ἀφηρώιξε, ἀφηρόιξε, ἀφηρώισε, ἀφηρόισε*, ut omittam semibarbara *ἀπηρόεισε*, similia. Duae primae formae doricae sunt et antiquae. cf. Dind. in Thesauro s. v. —

Ἀφηροϊσμός defuncti aut publice flebat a senatu populoque, ut in titulis 864—870, aut privatim a consanguineis affinibusve, cuius moris plurima prostant exempla. — De forma attica *ἀφηρῴζειν* vid. Meisterh.[2] 51. — Cf. *ἀποθεοῦν*.

ἄφθορος viri titulo funebri subscriptum. IGSI, 2088.

ἀφί = *ἀμφί*. G.V., p. 163, ubi plura similia, ut *Ἀφιάρεως*, *Ἀφιτρίτα* etc. Cf. Meisterh.[2] p. 64. Eadem nasalis omissio est in glossis Hesychii *ἀβλωθρίδια· ἀτέλεστα, ἐκτρώματα* et *ἀβλώσκω* ap. Gazam gramm. 3, in aliisque.

ἀφιδροῦν: *ὥσπερ πύκτης ἀφίδρωσον* poeta comicus anonymus in lexico Sabbaïtico 2, 13. Cf. Aristot. Problem. II 22, al.

ἀφίειτι boeotice = *ἀφίητι* (dor.) = *ἀφίησιν*. Thespiae tit. saec. a. c. II ap. Michel 1391, 2. Cf. *ἀντίθειτι*.

ἀφίκεοσο = *ἀφικοῦ* Syracusani, si fides scholiastae Theocr. XI 42, qui praeterea affert *κάθευσο* et *στεφάνουσο*.

ἀφικναόμενος ὁ = *ὁ ἀεὶ ἀφικνούμενος*, ut passim apud scriptores, tituli, v. c. CIA IV 3, 62 b, 10 *καὶ εὖ ποιεῖ τὸν ἀφικνούμενον Ἀθηναίων ἐς Σκίαθον*.

ἀφιλαργύρως. Titt. att. saec. a. C. I in *EA* 1893, 49 sq. l. 40.

ἀφιλοκα<λακα?>γαθία. *PO* 33 II 11.

ἀφιλοτίμως, sine ira et studio, in epistula Philippi ad Larisaeos (paullo inferiore a. 216 a C. Inscr. Thessalica GD 345,25.

ἀφιπποδρομάς. Larisae Thess. tit. ap. Dittenb.[2] 670, 13: *ἀφιπποδρομᾶι* (sc. *ἀγῶνι ἐνίκησε*) *Ζηνόδοτος Ἰσιδότου*. Equitum certamen, qui medio cursu desilirent ac pedibus currendo certarent, ut apobatorum ludi hic similis esset, nisi quod in illo biga (*συνωρίδι* l. 10) utebantur, intellexit Reitsch ap. Pauly-Wissowa, Realencyclop. I, 2. p. 2721, citatus ab editore. Cf. sq. voc.

ἀφιππολαμπάς in Larisae tit. ap. Dittenb.[2] 671, 19, i. e. *λαμπαδοδρομία*, sive *λαμπὰς τῶν ἱππέων*. Cf. CIA II 446, 67; 447, 26; Plat. Resp. I p. 328 A.

ἀφίστασθαι. Vid. *ἀπαριθμεῖσθαι*. — *ἀφ. τινός* iuxta *ἀπό τινος*. Meisterh.[2] 173, 9.

ἄφλαστα, aplustre. Homerus et Herodotus. Attici non usurpant.

ἄφνει = *ἀφένει* Pindari fr. 219, teste *EM* 178, 19. Cf. *ἀφνόες*.

Ἀφνειός. Martis cognomen in Tegeae vicinia. Paus. VIII 44, 7.

ἀφνεός: *ἐλπίδ' εἶχον ἀφνεάν*. Solon. ap. Arist. in Ath. rep. 12 § 3. Bacchyl. I 172. V. 53. XVI 34. Bl.

Ἀφορδίτα inscr. cretica Del. p. 42. Cf. *πορτί* = *προτί*.

ἀφορολόγητος, tributi immunis. CIA II 465, 12. Vid. lexica.

ἄφρακτα (*πλοῖα* Polyb.) iam commemorantur a. 288 a. C. in inscr. attica ap. Dittenb.[2] 193, 11 *Ζή[νων καθεστηκ]ὼς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολ[εμαίου ἐπὶ τῶν ἀ]φράκτων κτἑ*. Cf. CIA II 470, 19 *νεωλκίας τῶν ἀφράκτων καὶ ἄλλων φλοίων*. Opposita notio est *κατάφρακτος*.

"Αφριος, mensis Thessalorum et Perrhaeborum = Ἐλαφηβολιών. Bisschoff de F. G. A.

ἀφροδισιασταί Rhodi. Vid. σωτηριασταί. — Nisyri inscr. IGI, III 104, 14: ἀφροδισιασταὶ Σύροι et Hydrae (?) GD 4074. Vid. ἀδωνιασταί.

ἀφροδίσιος. **Cratis** comici Lamiae fr. in lex. Sabbaitico p. 2, 20: ἀφροδισίοις ἀθύρμασι. Ibidem p. 24 **Pherecratis** fr.: ὦ Χάριτες ἀφροδίσιον <νῦν?> τιν' ὑμέναιον ὑμνεῖτε γεγαμηκότι, **Platonis** ἐν Διὶ κακουμένῳ: ἀφροδίσιος λόγος ibidem p. 3, 1 et **Archippi**: ἀφροδίσιον κῆπον.

'Αφροδισιών, mensis Magnetum ad sin. Pagasaeum. Mitth. VII p. 75, 6. p. 283, n. 1, 2. 3. Item Iasi, fortasse = Ἀνθεστηριών. Cf. Bisschoff de F. G. A.

ἀφρόνη. Vid. δυσφρόνα.

[**ἀφρονήμερον** absurdum vocabulum apud Wessely in Indice ad pap. mag. Nempe in pap. mag. Par. bibl. nat. l. 942 legendum: καὶ καθάρων στομάτων ἄφρον ἥμερον ἐξαναβλύζων.]

ἀφρό-νιτρον in pap. Leid. Z 4. 16.

ἀφρωραῖος (?) insana forma pro ἀφρώδης in pap. mag. Par. bibl. nat. l. 3232.

ἀφολακτηρίαστος ibidem l. 2507.

ἀφόρητος. Hippocr. p. 13, 19.

ἀφόσσειν doricum vocat *EM* 180, 8. Cf. **ἄφυσσαν·** τὴν κοτύλην. Ταραντίνοις. H.

'Αφφιανός, Appianus. Meisterh.[2] 69, 8 iuxta **'Απφιανός**.

ἄφωνος = ἄφατος. Comici ignoti fr. in lex. Sabbaitico 3, 12: ἐκ Δελφῶν δ' ἔχων | ἥκει τι κακὸν ἄφωνον, ubi Kock in Mus. Rhen. 1892, p. 585 cft. Ar. Plut. 15—17. — In *TH* I 151 ἄτεκνος ἄφωνος, orbus et intestatus.

ἀχά dorice = ἠχή. Cf. ἀχεῖν, ἀχέτας, εὐαχής, ἀχώ.

ἄχαια νήπια τέκνα. Tit. metr. atticus recens CIA III 1385, ubi Kirchhoff ἄχαια pro ἄχεα, ab ἄχης (= ἀχήν) dictum censet. Vid. ἄχης.

ἀχανής. Serum fragm. lyricum Alexandrinum. FGH 2, 20. Vid. lexica.

ἄχαντος = ἄκανθος Iones sec. Gregor. Cor. 414, sed apud Herodotum saepius legitus ἄκανθα et IV 72 ἀκανθώδης.

ἀχάριστος pro ἄχαρις sive ἀχάριτος in Epicharmi fr. 37 Ahr. κἀχαρίστους βαιόνας.

Ϝάχει = ἠχεῖ. Alcaei fr. 39, 3.

ἀχειρής, sine manibus factus (?). Bacchyl. IX 11 Bl[2]: ἀχ]ειρὲς ἵν' ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα | ξυνὸν ἀνθρώποισιν εἴη χάρμα. Sed vid. Blassii notam.

ἀχελῷος = ὕδωρ. Sophocles in lex. Messanensis f. 280 sq.; ναὶ σὺν τῷ Ι μιᾷ συλλαβῇ Σοφοκλῆς Ἀκάμαντι (Rabe pro Ἀθανατ')· οἴνῳ γὰρ ἡμῖν Ἀχελῷοι ἄρα ναί, ubi, ut olim monui, grammatico imposuit falsa lectio. Correxi οἴνῳ παρῆν μὲν ἀχελῷος (= ὁ ἀχελ.) ἄρσενι, i. e. ἰσχυρῷ. Vid. Thes. s. v. Causa cur sic aqua diceretur fortasse

haec erat, quod teste Ephoro apud Macrobium Sat. V 18, 6 huic fluvio soli ab omnibus Graecis sacrificabatur. De Mycono hoc constat ex titulo apud Michel 715, 35. — Forma boeotica fuit *Ἀχελοῖος* sec. *EM* 770, 18.

ἀχήν. Theocr. XVI 33 et inscr. metr. Laginae BCH 1887, 18 = ionicum *ἠχήν*. Cf. Hes. *ἠχῆνες· πτωχοί*. Suid. *ἠχάνω· πτωχεύω*, sed *ἀχηνία* breve habet *ᾰ* Aesch. Ag. 407 Cho. 299, Arist. fr. 91.

ἄχης = *ἀχήν*. Zonaras, p. 361.

ἄχι dorice = *ἦχι*. *EM* 417, 3.

ἀχιάστως. Io. Siciliota *BA* 1351 *A*.

Ἀχιλλεὺς Ἀστυδάμαντος tragoedia. CIA II 673, 4. Cf. Nauck², F. T. G. p. 777.

Ἀχιλλεὺς Εὐαρέτου tragoedia Ibidem. l. 9. Poeta aliunde incognitus.

Ἀχιλλιεύς = *Ἀχιλλεύς*. Corinth. GD 3122.

ἀχνάσδημι = *ἄχνυμαι*. Alcaei fr. 81.

ἀχνηκότας. Vid. *ἀγνεῖν*.

ἀχνοῦχος, spumam aut fumum habens, daemonis epitheton in pap. W. Leid. 8, 21.

ἄχολος, inquies? Alcaei fr. 37: *πόλιος τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος*. Vocabulum temptatum a multis tuetur sic explicans F. Solmsen in Mus. Rhen. 1900, p. 311, statuens subst. *χόλα* iuxta verbum aeolicum *χολῆν* = *χαλᾶν*, coll. Hes. gl. *χαλία· ἡσυχία*.

ἀχορήγητος. Tit. att. Euclide vetustior, CIA IV 3, 5 a, 4.

ἀχρεοκόπητος. Pap. mag. Par. bibl. nat. Wess. l. 528.

ἀχρήιος ionice = *ἀχρεῖος*, *ἀνωφελής*. Herodotus.

ἄχρι ἄν cum infinitivo in Mithridatis epistola extr. Mitth. XVI p. 101 sq.: *ἄχρι ἂν ἀπὸ τῶν πολεμίων ἐμὲ γενέσθαι*.

ἄχριος = *ἄγριος*. Pap. mag. Par. bibl. nat. l. 2525.

ἀχρώτιστος = *ἄχρωστος* ibidem l. 3010, et **ἀχρωτίστως** in pap. I Parthey, l. 7.

ἀχυρηγεῖν. *PB* 14 III 17: *ἀχυρηγοῦντες ἀπὸ ἀλωνίας ἐποικίου εἰς ὑπόκαυσιν καμίνου λούτρων ὄνοι*. Cf. 698, 22. Vid. *δραγματηγεῖν*.

ἀχόριος = *ἀχυρός*. *TH*, I 139.

ἀχυροθήκη. Vid. Wilcken O. G. I p. 102 et *ἀχυρικὰ τέλη* ibidem p. 162 sqq.

ἀχυροπράκτωρ PPW p. 113 sq. Cf. Wilcken O. G. I p. 107.

Ϝᾶχος in amphora Corinthiaca GD 3139 et in vase Chalcidico G. V. 67, n. 10. Cf. *ἠχή*, *ἠχώ*.

ἄχωρος. In defixionis formula attica ap. Dittenb.² 809, 2 (cf. 29 sqq.) *καὶ εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνόνητα αὐτῷ καὶ ἄχωρα καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῷ ἅπαντα γένοιτο*, i. e. „quibus nullus locus est in rerum natura, quae nusquam sunt," sec. editorem. Utrum sic, an „quae successu carent", coll. *χωρεῖ τι* = *προχωρεῖ*?

ἀφευδόμαντις. Lex. Sabbaïticum p. 4, 15: *Νικοχάρης Ἀγαμέμνονι· „οἶδα δ' ὡς | ἀψευδόμαντις ἧδε καὶ τελεσφόρος." — γνώσῃ δὲ τέχνην τὴν ἐμὴν ἐτητύμως | ἀψευδόμαντιν.* Cf. *ψευδόμαντις* et Kock, Mus. Rh. 1893, 585.

ἀφεόστως *PK* (I) CXXI, 248 (saec. III p. C.).

ἀφίαι· *ἑορταί. Λάκωνες.* H. Cf. *ἐψιάεσθαι.*

ἀφιδοειδής· *αἱ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐκλείψεις, αἱ μὲν ἐλάσσους μηνοειδεῖς, αἱ δὲ μείζους ἀψιδοειδεῖς* in tractatu de astronomia, PL p. 71 init.

ἀφίς. Kaib. ep. 1028, 88 *σελάνας* | *ἐς δεκάταν ἀψεῖδα,* „ad decimum lunae remeatum". Vid. *κόγχη.*

ΑΩ. Ut apud Iones, ita apud Cretenses et Rhodios verba in *άω* saepe secuntur clisin verborum in *έω*, velut *μοικίων* (*μοιχέων*) LG II 21, al., *τιμίονσα* Del. 182, 22 al., *συλέν* BCH 1885, n. 6, 15. 10, 8. Rhod. *τιμοῦντος*, Agrigenti *τιμεῖν.* Del. 180, 10. 199, 16. Boisacq. p. 187. Vid. *ΕΩ.*

Ἀῶ = *Ἄδωνις* *EM* 117, 58.

Ἀῷα = *Ἀδώνια* Cyprii. Vid. *ἑῷα.*

ἀωίλιον sive **αὐωίλιον**, mensura quaedam in Aegypto *MFP* XXVIII. XL. Cf. II p. 40. Vid. *ναύβιον.*

ἀών, piscis quidam apud Epicharmum, fr. 84, 1.

ἀῷος dorice = *ἑῷος.* Bacchylidi pro *ἄμος* reddidit Blass.[3] fr. IV 15 *ὕπνος*, coll. Eur. Rhes. 554 sqq. Pind. P. IX 23 sq.

ἀωρίη, senectus. Herond. III 29 *δοκεῦσ' ἀρωγὸν τῆς ἀωρίης ἔχειν,* scil. filium suum. — Pherecratis comici fr. *Κραπατάλων* in lexico Sabbaïtico p. 4, 18, vs. 2: *κνέφας δ' ἦν ἄρτι κοὐκ ἀωρία,* i. e. *νύξ.*

ἀωροβόρος, immaturos devorans. Pap. mag. Par. bibl. nat. Wess. l. 2867: *καρδιόδαιτε, σαρκοφάγε καὶ ἀωροβόρε* (sc. *δαῖμον*).

ἄ(Ϝ)ωρος· *ἄυπνος* (*ὁ ὑπνός* Schmidt). *Μηθυμναῖοι.* H. Teste *EM* 117, 14 duae erant substantivi formae (*Ϝ*)*ῶρος* et *ἄ*[*Ϝ*]*ωρος* = *ὕπνος*, quarum prior apud Callimachum (fr. 150), posterior apud Sapphonem (fr. 59) occurrit. Cf. Hom. *ἀϜωτεῖν.* Hoffm. II 282.

ἀωροσύνη inscr. metr. CIG 4708, 4 = *ἀωρία.*

ἀώς dorice = *ἠώς*, *ἕως* passim legitur. Vid. *αὔως.* — **Ἀωσφόρος** = *Ἑωσφόρος* Pindar. III 42 cum synizesi, sed rectius O.Schroeder dedit *Ἀοσφόρος*, q. v.

ἄωτον *παρὰ Κυπρίοις τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος.* Athen. XI 783 *A.* Vid. *δίωτον.*

ἄωτος. Callimachus in Hecales fr. col. IV, 4 *κύματος ἄκρῳ ἀώτῳ.*

ADDENDA SUB A.

ἀβρόβιος. Adde Bacchyl. XVII 2. Bl. *τῶν ἁβροβίων ἄναξ Ἰώνων.*

ἀγάθεος dorice = *ἠγάθεος.* Adde Bacchyl. III 62. V 41.

ἀγακλεής. Adde Bacchyl. XV 12. Bl. *ἀγακλέα ναόν.*

ἀγακλειτός. „ „ XII 90.

S. v. **ἀγερμός** adde CIA IV 2, 624 b. 15, decretum orgeonum: *διατετέλεκεν δὲ καὶ συνλειτουργῶν ἐν τοῖς ἀγερμοῖς καὶ ταῖς στρώσεσι ταῖς ἱερήαις κτέ.*

ἀγέρωχος. Adde Bacchyl. V 35 *Δεινομένευς ἀγέρωχοι παῖδες.*

ἀγλαόθρονος. „ „ XVI 124. Bl.

ἄγναμπτος. „ „ VIII 73 *ἀγ]ναμπτων ἐρώτων*, ut pro *ἄκαμπτος* in fr. 24, 2 corr. Bergk.

Ἀγνοῶν Βίοττου comoedia. CIA II 975, V 13. Cf. IV 7. Stobaeus flor. 78, 3 duos citat senarios *Βιότου* (sic) *ἐκ Μηδείας*, quae falsa habita est pro tragoedia. (Nauck, F. T. G. p. 825). Vid. Wilamowitz in Hermae vol. XXXIV, p. 609.

ἀγρόκηπος, villa. CIA III 61 BI, 26 (Hadriani aet.). Cf. *ἀγροκηπίον* Strab. XII 3, 11.

ἀγχίαλος. Adde Bacchyl. IV 14 *ἀγχιάλοισι Κίρρας μυχοῖς.*

ἀγχίδομος. „ „ XII 89. Bl.[2] = *γείτων.*

ἀδίαντος „ „ XVI 122 *μόλ' ἀδίαντος ἐξ ἁλός.*

ἄδματος „ „ X 84, iuxta **ἀδμήτα** V 167.

Ἀδριανιὼν *μὴν ἐμβόλιμος.* CIA III 1121. 1124. 1138. 1188. 1217.

ἀδόλογον *Μοῦσαν μεθέπων.* CIA III 399.

ἀέκατι = *ἀέκητι.* Bacchyl. XVII 2. Bl.

ἀθαμβής. Adde Bacchyl. XIV 58.

ἄθυρμα. „ „ VIII 27 XVII 51.

ἀϊδής. Bacchyl. XII 209 Bl.[2] = fr. 36.

αἴθων. Adde Bacchyl. V 124 *αἴθωνος δορᾶς* apri Erymanthii. XII 50 *αἴθων [χαλ]κός.*

αἱμ-έθειρος, crinibus cruentis. Sic correxi traditum *ἐμέθειρος* in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) l. 603.

αἰπεινὰν (αἰθέρ') Bacchyl. VIII 34, iuxta **αἰπὺν** *αἰθέρα* III 36.

Αἰρησιτείχης Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 7. Cf. Mein. Hist. crit. p. 451.

αἶσα. Adde Bacchyl. IX 32. XII 66. 99, XVI 27. fr. 24, 5. Bl.[2]

ἀίσιτοι. CIA II 329, 11. 487, 18. Cf. 440. Hes. *ἀείσιτος· ὁ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ πρυτανείῳ δειπνῶν.*

ἀίσσειν. Adde Bacchyl. IX 23. XII 144. Bl.[2]

Αἰτωλὸς Κρίτωνος comoedia. CIA II 975 IV 19. Non *Αἰτωλοί.* Vid. Meineke, Hist. Crit. p. 484.

αἴτωμα pro *αἰέτωμα* CIA. III 162 (Hadriani aet.).

αἰχματάς = *αἰχμητής.* Adde Bacchyl. XII 133. Bl. et **αἰχμοφόρορος** X 89.

ἀκάματος. Adde Bacchyl. V 25. XII 178. XVIII 20.

ἀκμηναί. Nympharum cognomen in Elide. Paus. V 15, 6.

ἄκοιτος. Adde Bacchyl. XVIII 23 *ἄκοιτον ἄυπνον ἐόντα.*

ἀκρ[ε]ίτας. Apollinis cognomen Lacedaemone. Paus. III 12, 8.

ἄκριτος. Bacchyl. IX 45 *τὸ μέλλον δ' ἀκρίτους τίκτει τελευτάς.*

ἀλαμπής. Adde Bacchyl. XII 175.

ἄλαστος. Adde Bacchyl. III 34 *ἄλα[στον] — δυρομέναις.*
ἀλάτας „ „ XVII 36.
Ἀλέξανδρος tragoedia sine poetae nomine. CIA II 992 I 5 (?). 25. II 23. Alexandrum scripserunt Euripides, Sophocles, Nicomachus.
ἀλεξίκονος. CIA III 171 b et g. (tit. saec. p. C. III non antiquior).
ἀλησμόνητος *μνήμη.* CIA III 3446 (tit. Christianus).
ἀλίγκιος. Adde Bacchyl. V 168 *σοὶ φυὰν ἀλιγκία.*
Ἀλκμεὼν Εὐαρέτου tragoedia. CIA II 973, 27. Poeta ignotus.
Ἀλκμήνη sine poetae nomine. CIA II 992, II 23. Alcmeonem scripserunt Aeschylus, Astydamas minor, Dionysius, Euripides, Ion.
ἀλλοδαμία = *ἀλλοδημία.* Bacchyl. XVII 37 Bl².
Ἀλόπη tragoedia, sine nomine auctoris. CIA II 992, II 24. Alopen novimus Carcini, Choerili, Euripidis.
ἀλοπῶλις. CIA II 3932. III 1456.
ἀλόκταζον. Bacchyl. X 93 Blass, qui nuper *ἀλύσκαζον* requiri recte monuit.
S. v. **ἄλως.** Adde CIA IV, 2, 834 b. col. II 21. *ἱερὰ ἅλως.*
ἀμαιμάκετος. Bacchyl. X 64 Bl. *νεῖκος ἀμαιμάκετον.* CIA III 900, tit. metr. *ἀμαιμακέτοις βυθοῖς.* Vid. lexica.
ἀμαλδόνειν. Adde Bacchyl. XIII 3 Bl.
ἀμάρυγμα. Idem VIII 36 *τελευταίας* (*-τάσας* Hense) *ἀμάρυγμα πάλας.*
ἀμπελοτρόφος *Κέος.* Idem VI 5.
ἀμφικόμον' *ἀκτάν.* Idem XV 16.
ἀμφιφανὲς *μνῆμα.* Tit. metr. CIA III 1324.
ἀναβόλιον. FGH ostr. 49, 4 *τιμῆς ἀναβολίων.* Quid sit obscurum est.
ἀνάθεμα *ἤτω* (= *ἔστω*) *μαρὰν ἀθάν* inscripta sepulcro saec. IV vel V. CIA III 3509. Cf. Pauli ep. ad Cor. I 16, 21 (Kirchh.).
ἀνακάμπτειν. Bacchyl. XVI 20. Bl. *τῷ δ' οὐ πάλιν θυμὸς ἀνεκάμπτετ'.*
ἀναπάλλειν. Bacchyl. X 65 Bl. *νεῖκος — βληχρᾶς ἀνέπαλτο — ἀπ' ἀρχᾶς.*
ἀνθεμόεις. Adde Bacchyl. XII 88. XV 5 et **ἀνθεμώδης** XVIII 39. Bl.
ἀντείνειν. Bacchyl. X 100. XII 138. fr. 17, 4. Bl.²
ἀντίθεος. Adde Bacchyl. X 79. XIV 1.
ἀολλίζειν. „ „ XIV 42.
Ἀπατούρια Athenis. CIA II add. 841 b, Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen. p. 323 sqq.
ἀπήμιος. Iovis cognomen in Attica. Paus. I 32, In marmore Pario CIG X p. 311 restituit Boeckh.
ἀσέλινος pro *ἀσέληνος* Dioni Cassio reddidit Bekker LXVIII 19, 4 *νίκην γὰρ ἀσέλινον ἄναιμον ἀνόμαζον κτέ.* Cf. Suid. s. v. *σελίνου στέφανος* et *σελίνου δεῖται ὁ νοσῶν* et *τοῦ σελίνου δεῖται*, ibique interpretes. Sed insuper praegressa apud Dionem sic corrigenda arbitror: *καὶ αὐτοκράτορα τὸν Τραϊανὸν ὡς ἐπὶ νίκῃ τινὶ <ἀσελίνῳ> ἐπικαλεσάντων.*

B. Βῆτα.

B in locum litterae *Ϝ* succedit apud Lacones, Cretenses, Eleos, Siciliotas, Tarentinos, Aeolenses. — pro *Υ* ponitur in Aegypto. Cf. *ῥανδός*. — ante *Δ* mutatur in *Υ*. Vid. *εὔδομος*.

B pro *Π*. Vid. *βατάνια*, *βατεῖν*, *βικρός*, *βρυτανεύειν*, *Βύσιος*, *βυτίνη*, *ὑβοτάκτης*, alia.

B pro *Φ* apud Macedones. Cf. *βίξ*, *Βίλιππος*, *Βερενίκη*, *Βρύγες*.

B pro *Γ* boeotice in *βανά*, *βέφυρα*.

B et *Π* pro *Δ* et *Τ* boeotice in *Βέλφοι*, *βείλομαι*, *πέτταρες* etc., *πεῖλε*, *Περμασός* (cf. Meister I p. 259).

B variat cum *M* in *Βάρμιτον*, *βάρναμαι*, *βόλιμος*, *βόρμαξ*, *βύσταγα*.

B variat cum *Δ* in *δέλλω*, *δείλομαι*, *δήλομαι*, *σάμβαλον*.

B omissum post *M* in *τύμος*.

B in titulis insularum maris Aegaei post hominis nomen patrem eius homonymum significat v. c. IGI, I 9, I. III 174, 6. 478. 479. 484. Vid. *δίς*.

BA stirps apud Dores et Aeoles = *BH* apud Iones.

β compendium vocabulorum *βασιλικός*, *βορρᾶς*, al. in papp. Aegyptiacis.

βάβακοι· *ὑπὸ Ἠλείων τέττιγες· ὑπὸ Ποντικῶν δὲ βάτραχοι.* H. Cf. eiusdem glossas *βαβάζειν* et *βαβακτής*.

βάβαλον· *αἰδοῖον*. H. Cf. *βάμβαλον*.

βάβαξον (vulgo *βάβαλον*)· *κραύγασον. Λάκωνες.* H. Cf. *βαβάξαι· ὠρύσασθαι* (cod. *ὀρχήσασθαι*).

βαβόκα laconice = *γέφυρα* sec. Aristotelem ap. Plut. Lyc. 6. Pelop. 17. *μεταξὺ βαβύκας καὶ Κνακιῶνος* (*ποταμοῦ*) cf. Hes. s. v. Sed vid. *δίφουρα*.

βαγαρόν· *χλιαρόν. Λάκωνες.* H.

βάγος (= *Ϝάγος*)· *κλάσμα ἄρτου ἢ μάζης — Λάκωνες.* H. id quod *τόμος* Attice dicitur. Cf. *βᾶξον* et *μουκηροβαγόρ*.

βαδάς. Vid. *βατάς*.

Βαδρόμιος mensis apud Rhodios sequebatur post *Πεταγείτνυον*. Ordo mensium Rhodiorum sec. Bisschoffium in Neue Jahrb. a. 1897, p. 730 sqq. hic erat: *Δάλιος* (= *Ἑκατομβαιών*), *Καρνεῖος*, *Θεσμοφόριος*, *Διόσθυος*, *Θεοδαίσιος*, *Πεταγείτνυος*, *Βαδρόμιος*, *Σμίνθιος*, *Ἀρταμίτιος*, *Ἀγριάνιος*, *Ὑακίνθιος*, *Πάναμος α'*, *Πάναμος β'*. Interdum scribitur *Βατρόμιος* ut IC 27, 1. 8. 12; 38, 41. Praeterea de Co cf. IC 29, 18 al., de Calumna GD 3591 a, 26. 3593, 38. 41, de Pergamo inscr. Perg. p. 107, al.

Βαδρομιών mensis Chii, Lampsaci, Olbiae, Prienae = att. *Βοηδρομιών*. Bisschoff. de F. G. A.

βαδό· *ἡδύ. Ἠλεῖοι* (Fontein pro *β ά δ η δ ο ι· ἠχεῖοι*). H. = *ϝαδύ*.

βάζειν = *λέγειν*, ut ap. Homerum et tragicos, Herondas II 102.

βαθόεντι = *βοηθοῦντι* Aeoles GD 281, 27 et *ἐ[β]α[θό]η* = *ἐβοήθει* GD 304 A, 21. Vid. *MI*.

βάθος. PL n. 64 (saec. a. C. II): *μή σ' ἐπὶ β ά θ ο ς* (= *παντελῶς*?) *τοῦτο πεποηκέναι*.

βαθμίς. Vid. *β α μ ί ς*.

βάθρακος. Vid. *β ά τ ρ α χ ο ς*.

βαθοδείελος. Bacchyl. I 139 sq. Bl. *πόλ[ιν - - -]ν βαθυδείελον* = *εὐδείελον*?

βαθόζωνος, Locis adde Bacchyl. I 117. V 9. X. 16. Bl.

βαθόκαρπος *Εἰρήνη*. Tit. metr. CIA III 170.

βαθομῆτα aeolice = *βαθυμήτης* (-*τις*). Pindar. *N*. III 53.

βαθόξολος. Locis adde Bacchyl. XII 169; **βαθοπλόκαμος** IX 8; **βαθόπλοοτος** III 82.

βαίδειον· *ἑτοῖμον. Ἠλειοί*. H.

βαιδομῆν· *ἀροτριᾶν. Βοιωτοί*. H. Cf. *β α ι τ ρ ε ύ ε ι ν· ἀροτριᾶν* H.

βαῖκαν (?)· *Κρῆτες*. H. Suspicor: *καῖ κα· κἄν. Κρῆτες*.

βαίνειν de statua Herondas IV 36 *ὅκως βέβη[κεν]*. — Transitive pro *βιβάζειν* in Herodis Aegyptii, Euergetae II aequalis, epigrammate II 5 sq. in pap. musei Gizehii 9206, BCH XX 191 sqq.: *εὔνοια γάρ μιν | β α ῖ ν ε καὶ εἴσω γᾶς ἄχρι καὶ ὠκεανοῦ*, ad exemplum epici *ἔβησε*.

βαιός in prosa Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 195, 3 *διὰ τὸ βαιὰς εἶναι τὰς θεματικὰς παρατηρήσεις*, ibid. 244, 16 sq. *οὐδὲ βα[ιὸν]* — *μέρος*. Saepius coniectura restitutum est apud eundem. Praeivit Hippocrates p. 2, 10: *ἰητροὶ φήμῃ μὲν πολλοί, ἔργῳ δὲ πάγχυ βαιοί*.

βαΐς, palmae ramus, in pap. Aeg. in Herme XII 462 sqq. Vid. Leemans ad pap. Leid. I, p. 65 et cf. *βαϊνός* et *βαΐον* in lexicis. Vid. Thes. s. v. *βαΐς*.

βαίτη. Herond. VII 129 *τὴν γὰρ οὖν βαίτην | θάλπουσαν εὖ δεῖ ἔνδον φρονεῦντα καὶ ῥάπτειν*. Proverbium, quo significatur palpandum esse, qui nobis utilis videatur.

βαιών, piscis vilis = *βλεννός*. Epicharmi fr. 57 Ahr.: *κἀχαρίστους, βαιόνας*. Proverbium *μή μοι βαιών, κακὸς ἰχθύς* Athen. VII p. 288 *B*, quod Atticis tribuit Eustathius; si recte, non siculum tantum vocabulum.

Βαιῶτις· *Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις*. H.

βάκανον. FGH 117, 12. 14. 15; 118, 23. Grenfell „*βάκανον* is said to mean cabbageseed; here however it apparently signifies the vegetable itself."

βακίας· *βόρβορος, πηλὸς ὑπὸ Ταραντίνων. EM* 186, 1, sed eodem sensu Hes. habet *β α κ ο ί α ς* et supra *β α β ύ α ς*. Suid., Zon., alii *β α β ύ λ α ς*.

βάκλοις, baculis. Babrius, myth. 151 ed. Crusii.

βάκοα. Vid. *β α κ χ ό α ν*.

[**βακόν**· πεσόν. Κρῆτες H. Schmidt ἀβάκιον· πεσσόν coniecit.]
βακχεῖον. Tit Megar. CIG 1059: τὸ παλαιὸν βακχεῖον (thiasus), εὐνοίας χάριν, sc. statuas dedicavit.
βακχ[ια]στάν, a v. βακχιάζειν, in paeane Delphico BCH 1898, p. 512.
Βακχιών, Myconi mensis in tit. ap. Dittenb.[2] 615, 27, quem Elaphebolioni Atheniensium respondere suspicatur Bisschoff de F. G. A. p. 394 Anthesterioni assimilat.
βακχόαν· βόθρον. Αἰολεῖς H., qui supra βάκοα· βάθρον. Neutrum expedio. In posteriore sane accentus (cf. Ἔλενα, al.) refert typum aeolicum.
βάκχος· ὁ ἱερὸς Διονύσου ἀνήρ (cf. Cnidi tit. ap. Dittenb.[2] 561, not. 2). καὶ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς, ὡς δὲ ἔνιοι, στέφανος ὑπὸ Δωριέων, οἱ δὲ τὸν φανὸν βάκχον. καὶ ἰχθύς. οἱ δὲ ὀμβρικὸς (?) ὑπὸ Ἁλικαρνασσέων βάκχος. *BA* 224 sq. Cf. Hes., schol. Ar. Eq. 406., *EM* 185, 18. Thes. II p. 63.
βάκχολον· σποδίτην ἄρτον. Ἠλεῖοι. H. Usus est Nicander fr. 121.
βαλακρός pro φαλακρός Macedonicum sec. Plut. Qu. Gr., Mor. p. 292 E. Steph. B. s. v. Βέροια. *EM* 179, 18. Cf. *B* et nom. pr. Βάλακρος.
βαλανεῖον sive ἀποφορὰ βαλανείου in Aegypto *PB* 362. IX. 2. De hoc vectigali cf. Wilcken O. G. I p. 165 sqq., qui compendia βαλ^{α}, βα̉^{λ}, β^{α} explet βαλανικόν. Malim βαλανεικόν. Pro arte sua exercenda balneatores in Aegypto fisco pretium solvebant. — Ἐπὶ βαλανείων Σεβαστοῦ apparitor IGSI, 1052 etc.
βαλανευτής = βαλανεύς. O. G. 527 (a 120/1 p. C.). Forma βαλανευτήρ citatur e Chrysostomi epistula ad Ephesios.
βαλανίνη et ὑδατίνη στολή *PO* 265, 3 a colore dicta videtur, ut γαλάκτινος χιτών *PO* 267, 7.
βάλανος, conchylii marini genus ap. Epicharmum, fr. 23, 3 Ahr. — Cretenses teste gramm. *BA* 235, 12 βαλάνους vocabant τὰ ἀμύγδαλα.
βαλάντιον meliorem formam atticam esse quam βαλλάντιον testatur praesertim Aristoph. Ran. 722. Vid. Thes. II p. 74.
βαλάρα. Vid. βανά.
βαλάττιον. Vid. βλάττα.
βαλβίλληα ἐν Ἐφέσωι, agon in Balbillae honorem. IGSI, 746, βαλβίλλεια ibidem 747, 22, βαρβίλληα (sic) ibid. 739, 20.
βάλε = ὄφελον, utinam. Alcmanis fr. 21 βάλε <δὴ> βάλε κήρυλος εἴην ap. Antigonum Hist. mir. c. 27. Cf. *EM* 185, 37. *BA* 522, 17. 568, 10. — ἆ βάλε s. ἄβαλε saepe usurpant Callimachus aliique poetae Alexandrini et creberrime seriores. Cf. Thes. s. v.
βαλήν· βασιλεύς. Φρυγιστί. H. Utitur Aeschylus. Cohaeret βάληος (= βασίλειος), Iovis epitheton in recenti Bithyniae titulo Mitth. 1894, 373 n. 5. Infra vid. παλήν et Thes. s. v.
βαλία· ὀφθαλμία. καὶ τὸν βάλιον (βαλιόν?) πηρόν (caecum). Κρῆτες. H. Ex vulgari adi. βαλιός (= λευκοστικτός) significatione haec appellatio haud ita difficulter intelligitur. Montefalconius apud Albertum derivat a voc. Aegyptico βάλ = ὀφθαλμός. Fieri potest ut rectius.

βαλιχιώτας (vulgo -τος)· συνέφηβος. Κρῆτες. H. ἐκ Ϝαλ.

βάλλαι· βαθμοί. Κύπριοι. H. Hoffm. cft. aeolicum στάλλα.

βαλλαχράδαι, pirorum silvestrium decussores, convitium, quo Argivi se invicem petebant in feriis quibusdam; cuius originem explicare conatur Plut. Qu. Gr. 51.

βάλλειν absolute, dentes mutare: θύειν δὲ τὸμ μὲν βοῦν βεβληκότα, τὴν δὲ ὄιν βεβληκυῖαν in tit. Ceio ap. Dittenb.[2] 522, 7, qui cft. Arist. hist. an. II 2. 501 b. 5. *B*. Cf. ἄβολος, πρωτοβόλος, δευτεροβόλος in lexicis. — βάλλεσθαι ἐς θυμόν (cf. Hom. *A* 297 etc.) ionice Her. VII 51. VIII 68 et ἐπ' ἑωυτοῦ βάλλεσθαι III 71. 155. II. 160. Cf. Attica ἐνθυμεῖσθαι, διανοεῖσθαι, διαλογίζεσθαι, sim.

βαλλητύς· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ Δημοφῶντι τῷ Κελεοῦ ἀγομένη. H. Cf. λιθίνη βαλλητύς, lapidum iactus, Ath. IX p. 406 D, 407 C. Terminatio Ionibus et Cretensibus praesertim familiaris ostendit magnam nominis vetustatem.

βαλλία. Herondas VI 69, ubi vide incertas Meisteri et Crusii explicationes. Nomen proprium est Βαλλίων. — Buecheler l. l. „βαλλ- pro φαλλ- potuit ex dialecto Macedonica provenisse, potuit ex lubrica comparatione verborum βάλλειν, βαλλίζειν, Βαλλίων".

βαλλίζειν. Sophronis fr. 29. 30. 44 Ahr. Cf. Athen. VIII 362 *E* ibique Epicharmi fr. 58. Eustathius interpretatur κωμάζω καὶ χορεύω. De obscoeno verbi usu vid. Meister ad Herondam pag. 787 sq. Verbo siculo utuntur poetae comici Attici recentiores.

βᾶμα· βαθμός Schmidt pro ϑαμα· βάθος. H. Cf. *EM* 196, 36.

βάμβαλον· ἱμάτιον. καὶ τὸ αἰδοῖον Φρύγες. H. Cf. eiusdem glossas βάβαλον, βάμβαλα, βαμβάλλειν, βαμβαλύζει, βάλυκα. Apud Herondam VII 60 non σάμβαλ' sed βάμβαλ' legi putat Buecheler, galliculae scil. ob laxitatem tremulosque circa pedes motus ita dictae.

βαμβάλοος τοὺς φαρμακοὺς Κίλικες καλοῦσιν. *BA* 85, 24. Vid. probrosum cognomen Βαμβαλίων in Thesauro s. v. II p. 100.

βαμβραδόνες = βεμβράδες s. μεμβράδες in Epicharmi fr. 36 et Sophronis fr. 18 (Athen. p. 287 *B* et 305 C).

βᾶμεν dorice = βῆναι. Pind. *P* IV 39. Cf. στᾶμεν.

βᾶμες = βῶμεν. Theocr. XV 22.

βάμμα (cod. βάμβα)· — καὶ τὸ ἔμβαμμα. Συρακούσιοι. H.

βανά· γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν. H. Corinnae fr. 21 ap. Apollon. de pron. p. 325 *A* μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. Cf. Herodian. π. μον. λέξ. p. 18, 25, sed γου[νη]κί GD 385, 3. 4. — βανῆκας· γυναῖκας Βοιωτοί et mox Βάττικες(?)· γυναῖκες. Βοιωτοί. H. Vid. etiam βαλάρα(?) γὰρ γυνὴ παρὰ Βοιωτοῖς s. v. βάλαρες apud eundem. Quae permira forma et vix credibilis. Accedit quod non intellego, quae intercedat necessitudo inter mulieres et blaesos in gl. Hes.: βάλαρες οἱ βλαισοί, βαλάρα γὰρ γυνὴ παρὰ Βοιωτοῖς.

βάνδα. Theophyli Sim. Hist. ed. de Boor p. 120, 19 (cf. 249, 29): *τά τε σημεῖα τῆς παρατάξεως ἅπερ Ῥωμαίοις εἴθισται τῇ πατρῴᾳ φωνῇ βάνδα ἀποκαλεῖν.* Absurde Steph. Byz. s. v. *Ἀλάβανδα*, quod in Carum sermone compositum dicit ex *ἄλα* = *ἵππος* et *βάνδα* = *νίκη*, addit: *ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις βάνδον τὴν νίκην φασίν.*

βάννας (fort. **βάνας** = *Ϝάναξ*)· *βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις. οἳ δὲ μέγιστος ἄρχων* (quo sensu *βασιλεύς* in multis civitatibus adhibebatur). H.

βανάσσεται· *ἄρχεται. Συρακούσιοι.* H. Corruptum *κλάσσεται* ita correxit Schmidt.

βαννᾶται· *αἱ λοξαὶ καὶ μὴ ἰθυτενεῖς ὁδοὶ παρὰ Ταραντίνοις· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ βάνvατροι.* H.

βάννεια· *τὰ ἄρνεια. καὶ βάννινα* (cod. *βάννιμα*) *τὸ αὐτό.* H. Assimilata = *Ϝάρνεια*, *Ϝάρνινα*, cretica videntur. Cf. *ἀννέοιτο.*

βᾶξον· *κατᾶξον. Λάκωνες.* H. Cf. *βάγος.*

βάραγχος = *βράγχος.* Hipponax fr. 106. Hes. *βαράγχια· τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων.* Hoffm. III 296.

βαρβίλλησα. Vid. *βαλβίλλησα.*

βάραξ et **βαράκια.** Vid. *πάραξ.*

βάρδην· *τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας. Ἀμπρακιῶται.* H. Hinc **βαρδίσαγνος** (*βαρδησ-?*)· *ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος.* Suid., Zon.

βάρ<ι>α· — *θρέμματα. Λάκωνες.* H. Cf. apud eundem *βάριον· πρόβατον* et *βάριχοι· ἄρνες.* Vid. s. v. *ἀρήν.*

βάρμιτος aeolice = **βάρβιτος.** EM 188, 20. EG 104, 35.

βάρμος = *βάρβιτος.* Sappho fr. 154 ap. Athen. XIV p. 636 C, qui IV 182 *F* praebet *βάρωμον* (sic).

βάρνασθαι = *μάρνασθαι.* Corcyrae epigr. saec. a. C. VI GD 3189, 2; saec. V Anactorii GD 3175, 4; tit. Att a. 419 a. C. CIA IV b 446 a, 51. Cf. *B* et *βέμβλετο.*

βάρρει (vulgo *βαρρεῖ*)· *ἀπολεῖ* (l. *ἀπόλωλε* vel *ἀπόλλυται*). H. = *Ϝέρρει.* Eleorum esse suspicor. Vid. *A* breve.

βάρταχος. Vid. *βάτραχος.*

βαρυαχής. Locis adde Bacchyl. XV 18 *βαρυαχέας ἐννέα ταύρους* et **βαρύβρομος** XVI 76, *βαρύβρομον πέλαγος.*

βαρύδουπε lege pro *βαρυδοῦχε* in pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 2274.

βαρύες· *δένδρα* et **βδαροί·** *δρύες, δένδρα.* H. Incertae originis. Cf. Hoffm. III 595.

βάρ(υ)κα· *αἰδοῖον παρὰ Ταναντίνοις καὶ πεύκη περόν(ην).* H. Schulze in Phil. Rundsch. 1 Ian. 1895 cft. *βάβαλον* et babus. *φαλλός, αἰδοῖον τῶν μιμολόγων.* Martyr. 167, 3.

βαρυμάνιος = *βαρύμηνις* Theocr. XV 138.

βαρύνθην· <*βαρυνθῆναι*>. *Αἰολικῶς.* H.

βαρυόπας = *βαρύφωνος.* Pind. *P.* XI 23. Vid. *Ϝοπί.*

βαρυπενθής. Locis adde Bacchyl. XIII 12 *βαρυπενθέσιν* — [*λ*]*αχαῖς.*

βαροσύμφορος = ἄθλιος, ταλαίπωρος. Her. I 45 et sequiores.
βαρότλατος. Locis adde Bacchyl. XIII 4 β. συμφορά et **βαρόφθογγος** VIII 9 βαρύφθογγον λέοντα.
βαρόφθονος Kaib. ep. 367 a, 1: χεῖρα — βαρύφθονον. Cf. CIG 3842. 3827.
βασεῦμαι = βήσομαι. Theocr. II 8 etc. Vid. *ET* et cf. λασεύμεσθα.
βασθανίαν· νεοσσίαν. Κρῆτες. H. Ordo hoc postulat pro βαθανίαν.
βασιληΐη, βασιλήιος ionice = βασιλεία, βασιλεῖος.
βασ[ε]ίδιον. *PB* 780. III 6.
βασιλᾶες = βασιλῆς in tit. Eleo GD 1152, 3 vocantur φρατρίαρχοι. Cf. φυλοβασιλῆς ap. Athenienses. In insula Co IC 37, 22 similiter accipiendum βασιλεῖς. Editores cfnt. Arist. Pol. VI 3 p. 1322 b, 26 sqq.
βασίλαι sacerdotes in Elide. Pausan. VI 20, 1. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὄρους (Cronio scil.) τῇ κορυφῇ θύουσιν οἱ βασίλαι καλούμενοι τῷ Κρονίῳ κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῷ ἦρι Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἠλείοις.
βασίλεια, festum cum agone Iovis βασιλείου Lebadeae saec. a. C. III med. ap. Michel 1126 sec. Diod. Sic. XV 53 Trophonii iussu institutum, = Τροφώνεια. Cf. Schol. Pind. *O.* VII 153. Item in Nacrasae urbis Lydiae decreto a. 241 a. C. ibidem 509, 5, et Rhodi IGI, I 78 alibique. Βασίλεια ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. CIA II 1367, ἐν Μακεδονίᾳ ibidem. De eodem festo in Euboea cf. Schol. Pind. I. XI, 1.
βασιλεός, Inscr. attica a. 418 a. C. *EA* 1884, p. 161 sq. nova quaedam praebet ad archontem regem pertinentia. — In quibusdam civitatibus βασιλεύς est eponymus, velut Mytilenae GD 214, Chalcedone GD 3054, Chersonesi GD 3087, alibi. — Cf. βαλήν, παλήν, παλμύς.
Βασίλη. *EA* 1884, p. 161 sq. inscr. att. a. 418 a. C. (ap. Michel. 77), l. 3 (cf. 12. 14. 29. 31. 32): τὸ ἱερὸν τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ Νηλέος καὶ τῆς Βασίλης. Hinc Kumanides Platoni in Charmidis initio βασίλης pro βασιλικῆς reddidit. Cft. Paus. I 19, 5, Kaib. ep. 1083, Lycurg. Locr. § 86, Hes. βασίλη, Steph. B. s. v. ἀγάμεια et G.Loeschke „Vermuthungen zur Kunstgesch. Dorpat 1884". De hac dea Proserpinae simillima disputant E.Meyer et C.Robert in Hermae vol. XXX p. 286, voc. Νηλέος non Neleum, Mileti conditorem, sed Νηλῆ inferorum regem indicari recte monentes.
βασιληΐς in vase attico = βασίλεια. G. V. p. 186.
βασιλήϊω Sappho fr. 49. βασιλήϊων Alcaei fr. 33, 5. βασίληος 48 a.
βασιλικός, ὁ = ὁ βασ. γραμματεύς saepe in papp. Aeg., velut *PB* 168, 20. 23. — τὸ βασιλικόν, mensa publica regia sub Ptolemaeis, vel thesaurus. Vid. Wilcken O. G. I p. 633, cf. 649 sq. — τὰ βασιλικά, sc. πράγματα, inscr. Sami saec. a. C. IV apud Dittenb.[2] 183, 28; εἶναι δ' αὐτῶι καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ἄν του δέηται, πρώτωι μετὰ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ βασιλικά, scil. post legationes epistulasque a regibus missas, Sauppio interprete. Recurrit haec formula in Tei inscr. ap. Dittenb.[2] 316, 26.

βασιλίς. Hes. s. v. *βασιλίνδα: παρὰ Ταραντίνοις καὶ ἡ Ἀφροδίτη βασιλίς.*

βασίλισσαι, aves quaedam. Pap. mag. V Leid. col. I a, 31 *ἀλεκτρυόνα, ὄρτυγα. βασιλείσσα* (sic; l. *βασίλισσαν*), *περιστεράν, τρυγόνα.*

βασιλισταί CIG 4893 in Aegypto cultores divi Ptolemaei Euergetae, ut alibi *ἀτταλισταί, εὐπατορισταί,* sim. Cf. Therae inscr. IGI, III 443.

βάσκα. Vid. *μάσκα* et *μάκκορ.*

βασκαρίζειν (= *Ϝασκ?*)· *σκαρίζειν* (l. *ἀσκ.*). *Κρῆτες.* H.

βασκαύλης (?). *PO* 119, 22.

βασμός = *βαθμός* inscr. ion. ap. Hoffm. 136, *ἀνδρόβασμος* 95, 4. 9. 22. Cf. *ῥυσμός* = *ῥυθμός* ap. Democritum Mor. 187 et *ῥυσμοῦνται* 33. — Sec. Phrynichum et Moeridem *βασμός* ionicum est pro *βαθμός,* sed *ἀναβαθμῶν* habet Her. II 125 ter, ut *κλαυθμός* et *σταθμός* saepe. Sic *ῥυθμός* Archiloch. 66, 7 (cum. v. l. *ῥυσμός*). Vid. Hoffm. III p. 599.

βᾶσσα, saltus, = *βῆσσα* ap. Pindarum aliosque.

βάσσαρος *λέγεται ἡ ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον ὑπὸ Κυρηναίων. EM* 191, 57, respiciens Her. IV 192, qui *βασσάριον* exhibet non dicens, quod animal intellegat. Sed *βάσσαρα* thracice vulpes vocabatur sec. schol. Lycophronis 771. 1341. Inde *βασσαρίδες* dicebantur maenades, quae pelles vulpinas gestarent, ut ap. Anacreontem fr. 55. Cf. *EM* s. v. et *βασσαρήσω* = *βακχεύσω* apud eundem poetam 63, 6.

βάσσων = *βαθύτερος.* Epicharmi fr. 164 Ahr. *βᾶσσον τὸ χωρίον.* Cf. *πάσσων, βράσσων, ἆσσον,* al.

βάστα· *ὑποδήματα. Ἰταλιῶται.* H.

βαστάγη· Petri fragm. Dindorf. H. M. I 184. Cf. CIL VIII. Suppl. 14854. Not. dign. Or. c. 12, Occ. c. 10, vit. S. Parthenii (Mign. CXIV, 1353). Reichspacketpost. (Usener).

βασταχάζει· *τραχηλίζει.* **βαστάχας·** *τοὺς τραχήλους. Βοιωτοί.* H., a. v. *βαστάζειν.* Correxit Schmidt pro *βαστραχηλίζει* et *βαστράχας.*

βαστάζειν. In Aegypto aoristum more dorico formabant *βαστάξαι,* ut *PB* 157 et 769 (saec. II/III p. C.) *ἐβάσταξαν,* FGH 122, 11 (c. 100 p. C.) *βαστάξαι.* Aor. pass. *ἐβαστάχθη PB* 46 (s. II).

βαστέρνιον, basterna, lectica clausa. Vid. Sophoclis lexicon. Cf. CIA III 1433, 7: *ε(ἴ) τις τρομήσῃ τῷ* (sic) **βαστερναρίων** *κτἑ,* ubi basternarum sive feretrorum portatores intellegendi videntur, sed verba obscura et semibarbara.

βατά. Vid. *βατήν.*

βατάνια· *λοπάδια. ἡ δὲ λέξις Σικελική.* H. Athen. I 28 C commemorat *Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια.* Cf. Lat. patina. E Sicilia aut Aegypto sumsisse videntur comici attici recentiores. Alexandrinis saltem tribuit Antiatticista *BA* p. 84, 11, *τοῖς ἰδιώταις* Pollux X 108. Cf. *πατάκα* et *βυτίνη* (= *πυτίνη*).

βατάρα· *πυκλιή* (?) *Μακεδόνες, πυρλός* (*πύελος* Soping) *Ἀθαμᾶνες.* H. Coniecta sunt *πυετίη, κοτυλή, πυελίς,* certi nihil. Vocabulum adludit

ad *πατάρα*, *ἄγγος ἢ κίστις* ap. Steph. Byz., patera. In cod. est *βαθάρα*.

βατάς· *ὁ καταφερής. Ταραντῖνοι.* H. A verbo *βαίνειν* = *ὀχεύειν*. Cf. *βαδάς· κίναιδος, ὡς Ἀμερίας*; et *βάταλος· καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος.* H.

βατεῖν pro *πατεῖν* Delphi dicebant teste Plutarcho Qu. Gr. 9, Mor. p. 292 *E*. Cf. *βικρός* et *Βύσιος*. Iisdem fortasse tribuenda gl. Hes. *καταβατηθείς· καταπονηθείς.*

βατέλλιον = *πατέλλιον* (?). Vid. Poll. VI 90. Ostr. Theb. aet. Romanae 1208 (Wilcken. O. G.), epistula: *ἐνεγκόν μοι συνθέσ(ε)ις βατελλίων δ̄, κόκκου μάτας δ̄, μέλη ἰα<τρ>ικὰ ἀνθρώπι<να>, ποτηροπλύτην ᾱ.*

βατεύειν? *PB* 45, 21 in petitione scripta ad praetorem ab aliquo, cuius filius a maleficis male mulcatus fuerat: *μὴ ἄρα ἀνθρώπινόν τι τῷ υἱῷ μου συμβῇ ἢ ἐπήρειά τις τοῖς κ.. τόροις γίνηται καὶ περὶ τῶν βεβατευμένων ὑπ' αὐτῶν Σοιδίου ὑπε.. μαι.* Non expedio. Num forte = *πεπατημένων*?

βάτην· *τὴν γῆν Μεσσήνιοι.* *EM* 192, 13. An *βατάν*, terram firmam, mari oppositam?

βατηρίη = *βακτηρία*. Herond. VIII 56 ed. Buech., restitutus ope fragmenti ap. schol. Nicandri Ther. 377.

βάτθρα = *βάθρα*. Inscr. Therae CIG 2465 b (add.)

βάτια· *συκαμίνου καρπός ὑπὸ Σαλαμινίων* (in Cypro) *καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυνα καὶ μορα* *BA* 224, 17. Hes. Cf. Athen. II 51 F. Vid. *βάτος*.

βατίζειν pro *βαδίζειν* PL p. 323, n. 151, 3 a. 160 a. C.

βάτιος· *αὐλός. Μεσ(σ)ήνιοι.* H.

βάτος *καὶ* **βατίς** *ἰχθύες διαφέρουσιν ἀλλήλων.* H. Epicharmi fr. 30 et 68 *τὰς πλευρὰς οἵνπερ βατίς* et *τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχεις θαγάνεος οἵνπερ βάτος*, ubi Ahrens „nam *βάτος* est raia batus „Dornenrache". Vid. Arist. H. A. XI 10, 4. 7.

βάτραχος. Formas dialecticas h. v. recenset Schmidt ad. Hes. s. v. *βάρταχος* scribens „*βράταχος* poetarum finxit licentia, *βάθρακος* Ionicum et Herodoteum [Grammatici sane h. f. ex eo citant, sed codd. norunt tantum formam vulgarem] unde neograecum *βαθρακός*, *βότραχος* et ipsum Ionicum Hippocrati proprium [citat sane Galenus, sed libri solum agnoscunt *βάτραχος* et *βατράχιον*], unde hodierni *βόθρακος* receperunt, *βρόταχος* Creticum, ab Archilocho, Xenophane, Semonide adhibitum [itaque non minus ionicum quam creticum], *βόρταχος* fortasse Megaricum [cur quaeso?], quo alludunt neograeca *βορδακός*, *βορδακάς*, *βορθακάς*, *ἀβορδακός*. Sequuntur formae Aeolicae *βόρθακος*, *βρύτιχος*, *βρούχετος* Cypriorum, *βρίταχος* Phocensium. Hinc *βλίταχος*, *βλίκανος*, *βλέκαρος*, *βλίχαν* [Thessalicum], *βάβακος* Ponticorum est sonitum imitans *κῶβαξ*, ab aliis radicibus proveniunt. *βάρακος* neograecum videtur pro *βάρδακος*". Cf. Hoffm. III 272 sqq. et Thes. s. v.

βάττιχες. Vid. *β α ν ά.*

Βατρόμιος. Vid. *Β α δ ρ ό μ ι ο ς.*

βαυβών = ὄλισβος. Herond. VI 80 cum notis Crusii et Meisteri p. 736. Cf. Dieterich „die Göttin Mise" in Philologo 1893, 4. — Vid. *γ έ ρ ρ ο ν* et *Θ υ ω ν ί δ α ς.*

βαυκίδες, calcei muliebres. Herond. VII 58. Cf. Arist. fr. 23 p. 1028 Mein.

βαυκίζεσθαι· *θρύπτεσθαι.* **βαυκίσματα·** *τρυφερώματα.* **βαυκισμός·** *Ἰωνικὴ ὄρχησις καὶ εἶδος ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον.* H. Lascivos fuisse motus Ionicos satis constat. Cf. Poll. IV 100. Schol. Hom. X 391. Schol. Arist. Eq. 20. **Βαυκόν·** *τὸ τρυφερόν. EM.*

βαόριον. Vid. *βυριόθεν.*

ΒΑΥΣ, compendium voc. *βασιλεύς* in Smyrnaeorum nummis. Videatur Hermes 1894, p. 320.

βαφά· *ζωμός. Λάκωνες.* H.

βαφέων τέλος in Aegypto tinctores fisco solvebant pro arte sua exercenda. Wilcken O. G. I p. 170.

βάφιον· *ὀξύβαφον Ταραντῖνοι.* H.

Βαχχίου = *Βακχίου.* Eretriae tit. ap. Hoffm. III 605.

βδέλλα. Vid. *δ ε μ ε λ έ α ς* et *δ ε ί λ α κ ε ς.*

βδελυχρός = *βδελυρός.* Epicharmi fr. 34, 2 (Ahr.): *σκατοφάγοι σαλπαὶ βδελυχραί.*

(βδόειν). Vid. *ἀλιβδύειν.*

βέβαιος. CIA IV 3, 2 a 1: *τὸ δημόσιον [βέ]βαιον τῶν χρημάτων τοῖς ἀποδομένοις τὸ Συπαληττίων*, i. e. securitas publica pecuniarum debitarum venditoribus (fundorum).

βεβαιωτῆρες sive *κατὰ τὸ σύμβολον* sive *κατὰ τὸν νόμον (τοὺς νόμους) τᾶς πόλιος*, p r a e d e s, passim commemorantur in titulis praesertim manumissoriis Delphicis et al. Vide v. c. GD 1684. 1685. 1686. — **βεβαιωτής**, a u c t o r s e c u n d u s. Vid. Wilcken O. G. I, p. 554 („Hintermänner der Bürgen").

βεβαιωτικόν, *τό*, vectigal quoddam in Aegypto. *PB* 156, 9 (a. 201 p. C.). Cf. Wilcken O. G. I p. 325.

βέβᾱλος dorice = *βέβηλος.* Lysis ep. Pythag. p. 52. Carminis fragm. lacerum CIA III 3845, 3. Vid. *BA.* Falso ap. Theocr. XXVI 4 editur *βέβηλος.* Contra suffixum *η λ ό ς* vocalem non mutat in dialectis.

βεβάως aeolicum = *βεβαίως.* Vid. s. v. *χ έ ρ α δ ο ς.*

βέβηλος. Vid. *ὀ ρ γ ά ς.*

βεβλαβότας = *βεβλαφότας.* Epidaur. *IE* 235, 14 Kabb. Cf. *κ έ κ λ ο π α.*

βεβλαστηκότας pro *ἐβλαστηκότας* Aeolensibus tribuit Herodianus ap. *EM* 308, 30 sqq.

βεβληκότα? Ephesi tit. (Hadriani aet.) Dittenb.[2] 389, 10 *διδόντα τῆι θεῶι τῶν κληρονομιῶν καὶ β ε β λ η κ ό τ ω ν τὰ δίκαια*, ubi editor „quid sibi velit ignoro, nisi forte de b o n i s c a d u c i s hic sermo fuit"

monens haud raras esse in titulis perversas vocabulorum sollemnium iuris Romani interpretationes.

βεβρενθυωμένον (= -θυμένας) παρὰ Ἱππώνακτι· ὀργιζόμενον. H. Ceterum βρενθύεσθαι apud Atticos non hoc significat, sed s u p e r b i r e.

βεβ(υ)κῶσθαι· πεπρῆσθαι· Θετταλοί. H. Coll. Od. κ 20 βυκτάων ἀνέμων et βυκάνη, corr. Hoffm. II 224. Idem mihi venerat in mentem. Vulgo βεβηκῶσθαι contra literarum ordinem.

βειέλοκες· ἱμάντες, οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους (e Didymo) H. Num cohaeret cum v. Ϝέλλειν, Ϝειλεῖν? Sec. Choeroboscum Horus per diphthongum scribebat, Didymus per vocalem.

βεικάδες· δέρματα θρεμμάτων νόσῳ θανόντων. Λάκωνες H.

βείκατι (Ϝείκατι)· εἴκοσι Λάκωνες. H. At inscr. Laconica Del. 11 b, 6 habet Ϝ ί κ α τ ι. Plura vide s. v. ε ἴ κ ο σ ι ν.

βεῖκος. Vid. β ῖ κ ο ς.

βεΐκουλον, v e h i c u l u m, Ἔπαρχος βεϊκούλων IC 102, 12.

βειλαρμόστας, **βειλάρχας**. Ταραντῖνοι. H. Boeoti Ϝιλαρχῆν dicebant: Ϝιλαρχέοντος GD 470, 3. Ϝιλαρχεόντων 414, 3, Ϝιλαρχέοντες 716, 8. Cf. Kaib. fr. com. Gr. I 206.

βειλόμενος = βουλόμενος. Boeot. GD 430, 6. Cf. 429, 6. 7. 500, 7. Vid. β ο ύ λ ε σ θ α ι.

βείρακες· ἱέρακες. H. Imo **βίρακες**, gl. dorica, fort. laconica.

βεκάς (Ϝεκάς)· μακράν. H. Hinc **βεκάσα**· μακρόθεν, quod apud Hesychium corruptum est in β ε κ ώ ς. Vid. s. v. σ ε κ ά σ α.

βεκός· ἄρτος | Φρύγες. Hipponactis fr. 82 (cf. Her. II 2): Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρόν. Phryges β έ κ panem dicebant. Cf. Schol. Ar. Nub. 397 et Apoll. Rh. IV 262. Vid. Thes. s. v.

βέλα (Ϝέλα)· ἥλιος καὶ αὐγὴ ὑπὸ Λακώνων. H. = att. εἵλη. Cf. infra Ϝ έ λ α ν et Ϝ ε λ ο δ υ τ ί α.

βελασῆται (pro βελλάσεται Ahr.)· ἡλιωθήσεται. H. Laconum.

βελενκώθιον, c o r b i s (?). FGH 118, 20.

βέλλιον· ἀτυχές. Κρῆτες. H., qui infra γ ε λ σ ό ν (Ϝελσόν?)· ἀτυχές. Gl. obscurae, ut apud eundem **βέλλιαι**· εὐκίνητοι. Num a v. Ϝέλλειν? Cf. v e l i t e s.

βέλλιρ· τρυφάλ(ε)ια. Λάκωνες. H.

βέλος, t e l u m, voc. ion., ep. et poet. Herodotus de fulmine adhibet IV 79. VII 10, 5, ut Pindarus et tragici.

βελτιω<τέρ>ας· τὰς βελτίους. Τελέσιλλα (Argiva, fr. 6). H.

βελτός· ὁ βλητός. H. Sitne vocabulum Aeolicum, an Thessalicum, an Cyprium ambigit Hoffm. II 232.

Βελφαίο(ω) = Δελφικοῦ in inscr. Thessalica pervetusta Mitth. 1896, p. 248 sqq.

βέλφιν = δελφίς. Οἱ Αἰολεῖς τὸ $\overline{\delta}$ εἰς $\overline{\beta}$ τρέπουσι· τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνας (βέλφινας) λέγουσι καὶ τοὺς Δελφοὺς Β ε λ φ ο ύ ς (Β έ λ φ ο υ ς) - - -. οὕτως καὶ οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι. EM 200, 24 sq. Vid. s. v. δ έ λ τ ο ς.

Βελφός = *Δελφός* boeotice GD 705, 22. *N.* 726 a, 4. **Βελφίς** ibid. 697. Cf. *Βελφαίο.*

βέμβλετο pro *μέμβλετο* apud Homerum *Φ* 516 legit scholiasta in *PO* II p. 67, l. 35. Cf. Hes. s. vv. *βέμλετο*, *βέβλειν*, *βέβλεσθαι* et vid. *βάρνασθαι.*

Βενδίδεια Athenis. CIA II 740. Vid. Mommsen, Feste der St. Athen, p. 488 sqq.

βενεφικίαριος, beneficiarius. *PB* 21. III 6. 17. 388, 10. 691, 2 al. PL p. 396.

βενῆν = *βινεῖν* in Eleorum lege saec. VI a. C. IA 113 C, 1: *Αἰ δὲ βενέοι ἐν τἰαρῦι* (= *τῷ ἱερῷ*), *βοῖ καθοάδδοι* (= *ζημιοίη*).

βέντιον Siculi pro *βέλτιον* dicebant teste Favorino. Vid. *Λ* in *N* conversum.

βέντισθ' = *βέλτισθ'* Theocr. V 75. Cf. *φίντατος*, alia.

βερίκοκκον s. **βερικόκκιον** = *ἀρμενιακόν*, praecocium. Geopon. III 1, 4. X 3, 9. 76, 6. (Cf. 73, 2). Neglectum in Thesauro.

Βερενίκη macedonice = *Φερενίκη*. Vid. *B.* Forma syncopata *Βερνίκα* cum alibi legitur, tum Cyrenae GD 4847, ubi Blass. cft. *Φερνίκα* in Therae tit. IGI, III 903.

βερνώμεθα (?)· *κληρωσώμεθα. Λάκωνες.* H., qui mox **βέρρεαι** (?) *κληρῶσαι.* Schmidtii coniecturae *μεριώμεθα* et *μέρσεαι* parum probabiles. — Fortasse etiam Laconicae sunt glossae sequentes **βέρρης** (-ας?). *δραπέτης* et **βερρεύει**· *δραπετεύει* a verbo (*Ϝ*)*έρρειν.*

βέσορ· *ἔθος.* H. Laconice = *Ϝέθος.*

βεστιάριος, vestiarius, in IGSI, 1686 (potius quam bestiarius, iudice Kaibelio).

βεστόν· *ἐσθής.* H. *βέστον· τὸ ἱμάτιον ὑπὸ Λακώνων, οἱ δὲ* **βέττον** (assimilatione) *EM* 195, 46. Hinc *βεστικός· ὁ τῶν ἐσθήτων ἔμπειρος. Λάκωνες.* H. Vid. Ahrens II 49.

βεῦδος = *κιμβερικόν*, i. e. *διαφανής τις χιτωνίσκος* (sive potius *χιτώνιον*), Sapphonis fr. 155 ap. Pollucem VII 49.

βέφυρα boeotice = *γέφυρα* sec. Strattidem com. I 725 *K.* Sed cf. *δίφουρα* et *βουφόρας.*

βῆλημα (*Ϝηλ.*)· *κώλυμα, φράγμα ἐν ποταμῷ. Λάκωνες.* H. = (*Ϝ*)*είλημα.*

βηρ-άνθεμον· *νάρκισσος. οἱ δε γηράνθεμον* (*Ϝηρ.*) *λέγουσι* H. Cf. Ahrens II 49.

βήρηκες· *μᾶζαι ὀρθαί, οἱ δὲ ἁπλῶς μάζας. ἐπάνω κέρατα ἐχούσας. παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ τὴν ἑορτὴν βηρηκίαν* (*βηρήκια*?) *λέγεσθαι, ἐν ᾗ τοῖς θύουσι* (nonne *θανοῦσι*?) *προτιθέασι τοὺς βήρηκας. BA* 226, 1.

βηρίχαλκον· *τὸ μάρανθον. Λάκωνες.* H. Lege *μάραθον.* Ut *βηράνθεμον*, a *Ϝήρ* = *ἔαρ* provenisse videtur.

βήττειν. Vid. *χελούειν.*

βιαιοθάνατος = *βιοθάνατος* saepius papyri magici.

βίαιος. Her. III 15, 1 *τοῦ λοιποῦ διαιτᾶτο ἔχων οὐδὲν βίαιον.* Cf. VI 9.

βιάρχας οὐεξιλλατίωνος ἱππέων καταφράκτων, qui commeatum providet vexillationi. *PB* 316, 4 (a. 359 p. C.).

βιασάνδρα. Vid. *καθεσάνδρα.*

βίβασις. Poll. IV 102 — τι ἦν εἶδος *Λακωνικῆς* ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγάς. καὶ ἀνηριθμεῖτο τὰ πηδήματα. ὅθεν ἐπὶ μιᾶς ἦν καὶ τὸ ἐπίγραμμα· Χίλιά ποκα βιβῶντι, πλεῖστα δ' ἃ τῶν πώποκα. Cf. Suid. s. v. πυγή et Ar. Lys. 82. 1310. Cf. Eur. Andr. 595 sqq.

βιβλίδιον. Ὁ ἐπὶ βιβλιδίων καὶ ἀναγνώσεως eques Romanus. IGSI, 1072. ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν eq. Rom. ibidem 1085.

βιβλιοθήκην, ubi in Aegypto census habebantur et **ἀρχεῖον**, ubi contractus deponebantur, recte distinguit J. C. Naber, Archiv f. Papyrusf. I 2, 320, qui de omnibus huc pertinentibus diligenter disputat § 14 sq.

βιβλιομαχεῖν, libellis contendere. *PO* 68, 33.

βιβλιοφύλαξ δημοσίων λόγων *PB* 5, 14. βιβλ. ἐγκτήσεως Ἀρσενοΐτου νομοῦ *PB* 154. β. τῆς ἐν Ἀρσινόῃ πόλει δημοσίας βιβλιοθήκης *PB* 112, 3. al. Cf. Wilcken O. G. I 461, 482 et de bibliothecis praeterea p. 430. 512.

βιβρώσκειν ionice et poetice = ἐσθίειν. Her. I 119 βεβρώκοι. Cf. βρώζειν.

βιβῶντα Pind. *O.* XIV 15 = βιβάντα (Hom.), i. e. βαίνοντα. Cf. βιβῶντι = βαίνουσιν in epigrammate laconico s. v. βίβασις.

Βιδάτας = Ἰδαῖος. Inscr. cretica Athenis. CIA II 549: Τῆνα Βιδάταν.

βίδεοι sive **βίδυοι** laconice = ἰδυῖοι, i. e. μάρτυρες (in legibus Solonis). Cf. Boeckh CIG I p. 88 et 609.

βιδῆν· ἰδεῖν. Λάκωνες. EG 104, 13.

βιδιαῖοι, Laconum magistratus. Paus. III 11, 2.

βίη. Lexico Herodoteo adde III 19, 3. — Herond. II 24. 37. V 58.

βιθυνιάρχης (lapis βειθ). Prusiae tit. Mitth. XXIV p. 429 sqq. et alibi.

βῖκας· σφίγγας. H. Fortasse est gl. macedonica. Cf. boeoticum φίξ.

βῖκος, agri fundus vel mensura in Aegypto: ψειλῶν τόπων βείκους et τέσσαρας. *PO* 100, 10 (a. 133 p. C.).

βικρός pro πικρός Delphi teste Plutarcho Qu. Gr. 9. Cf. βατεῖν et Βύσιος.

Βίλιππος pro Φίλιππος Macedones. *EM* 197, 17. Cf. Plut. Qu. Gr. 9.

βιλλόν pudendum virile vocasse Ephesios tradit Arcadius 351, 21. Vid. κότιλλιν.

βιοδώτορος Ἀτθίδος ἀρχός. CIA III 239.

βιοκλώστειρα (Μοῖρα). Vid. s. v. κλωστὴρ Μοιρῶν.

βιοθάνατος Olympiodorus in Phaedonem *BA* 1354 *A.* βιοθανάτου πνεύματος pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 1950 (et al. pap. mag.), **βιόμορος** (i. e. βιόμοιρος) ibidem l. 1401. Vid. βιαιοθάνατος.

βιός· τόξον. Ἀμβρακιωτῶν ΒΑ 1095. Notum voc. Homericum.

Βίρις. Therae tit. GD 4782. Vid. Pausan. III 19. 6.

βίσβην· δρέπανον ἀμπελοτόμον λέγουσι Μεσάπιοι καὶ ἑορτὴν **βισβαῖα**, ἣν ἡμεῖς κλαδευτήρια λέγομεν. H.

βίσχον adverbium (?). Cod. Barocc. ΒΑ 1354 Α εις υν λῆγον ἐπίρρημα οὐδέν ἐστι ὅτι μὴ τὸ βίσχυν, βαρύτονον μόνον ὄν. Fortasse Laconice adverbialiter dicebatur βισχύν, i. e. (ϝ)ισχύν pro κατ' ἰσχύν, et de accentu erravit grammaticus.

βιώρ· ἴσως, σχεδόν. Λάκωνες. H.

βιώσιμος ionice et poetice = βιωτός. Her. I 45. III 109.

βλαγίς· κηλίς. Λάκωνες. H.

βλαί (?)· βλητή (?). H. Vid. βλῆ.

βλαστά· -πλαταγώνια. Σικελοί. H.

βλαστά· βλαστή<ματα>. Κύπριοι. H. Vid. Hoffm. I 110.

βλάττη (blatta)· purpura, cuius species μεταξαβλάττη et ὑποβλάττη in edicto Diocletiani, tit. Stratoniceae LW 535. Cf. βαλάττιον in Steph. thesauro. (Kum. s. v.).

βλαῦτται pap. Herond. VII 58, sed correctum e βλαυτία. Cf. lexica et ἄβλαυτος.

βλαψίταφος. IGSI 943, 4 τείσοι ἀτασθαλίης βλαψιτάφου (i. e. τυμβωρύχου) κόλασιν, qui titulus saeculo p. C. IV non est antiquior.

βλεαίρει· οἰκτείρει. H. Corr. Ahrens pro βλεερεῖ. Fortasse natum ex ἐϝλεαίρει.

βλείης· βληθείης. H. Epicharmi fr. 54 Ahr.: αἴ κα τυ βλείης σφενδόνᾳ.

βλεννόν· νωθῆ. μῶρον. H. Sophronis fr. 4 Ahr. βλεννῷ θηλάμονι.

βλέφαρα. Vid. γλέφαρα.

βλεψεῖσθαι dorice = βλέψεσθαι. Epidaur. GD 3339, 75.

βλη stirps vocalem nusquam mutat in dialectis.

βλῆ (l. βλῇ)· βλίσσει. ἀμέλγει. βλίζει. H. Hinc corrige βλῇ (pro βλᾷ)· βλίττει. Λάκωνες H.

βλῆμα pro τραῦμα. Her. III 55.

βληχᾶσθαι dorice servat η̄. Cf. Theocr. V 42 καταβληχῶντο.

βληχρός = ἀσθενής. Locis adde Bacchyl. X 65. XII 227. Bl.

βληχώ. Vid. γλαχώ.

βλίκανον· βάτραχον καὶ βλίχαν. H. Thessalicum esse efficio e nomine patronymico thessalo Βλιχάνειος GD 327.

βλιμάδδην = βλιμάζειν laconicum. Ar. Lys. 1164 τὰν Πύλον | ἅσπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάδδομες.

βλοσυρός. Primitivam notionem hirsutus et horridus esse putat J. Adam Cl. Rev. 1899, 10 sq. Quod utut est, radix μολ inesse videtur.

βλώσκειν. Vid. ἐκμόλω, μόλη, μνώσκει.

βόϝα et **βόϝαγος.** Vid. βουά.

βοαδρόμιος Apollinis cognomen Thebis. Paus. IX 17, 2.

βοαθεῖν = βοηθεῖν passim inscriptiones doricae. — *βοαθιόντων* BCH IX p. 6—9, l. 13. — *βοαθησίω* fut. Cret. Vid. *ψευσίω*. Cf. aeolica *βαθόεντι* et *Βαδρόμιος*.

βοάθοος. Isyllus Epidaur. GD 3342, 6. **Βοάθοος** anni Delphici mensis tertius (Sept.—Oct.). Dittenb.[2] 306, 38; *Βοαθοίου* (sic) 863, 2. Respondet *Μεταγειτνιῶνι* attico. Vid. Bisschoff de F. G. A.

βοᾶν. Vid. *χανύειν*. — *βοᾶσθαι* pro form. act. Kaib. ep. 565, 5. Dorice *βοᾶντι* = βοῶσιν. Heraclides ap. Eustath. 1557, 5. Formae ionicae: Hipponax fr. 1 *ἔβωσε*, Herond. IV 41. 45 *βῶσον*. III 23 *βώσῃ*. Aeschrio 8, 1 *ἐπίβωτος*, Anacreon 60 *ἐπίβωσον*. — Herod. I 146 *βῶσαι*, VIII 92 *βώσας*, I 8. VII 18 *ἀμβώσας*. III 38 *ἀμβώσαντες*. III 85 *καταβωσομένους*. I 87 *ἐπιβώσασθαι*. V 1 *ἐπιβώσωνται*. IX 23 *ἐπεβώσαντο*. VI 85 *προσεβώσατο*. IV 39 *βεβωμένα*. VIII 124 *ἐβώσθη*. VI 131 *ἐβώσθησαν*. Vid. *βωθεῖν*, *νοεῖν*, *ἀλλογνώσας*.

βόαρχος *τριττόα* CIA I 5, 5 et 533, 5, sed — *τριττοία* tit. Eleusin. CIA IV 1, 2 p. 59 n. 27 b, 27: *τριττοίαν δὲ βόαρχον χρυσοκέρον τοῖν θεοῖν ἑκατέραι ἀπὸ τὸν κριθὸν καὶ τὸν πυρὸν*, sc. *θύεν*, *κτέ*. ubi ex epitheto *χρυσοκέρων* apparet bove, ariete, hirco hoc sacrificium constitisse. Cf. lexica et infra *βούπρῳρος*.

βοατάς dorice = βοητής. Bacchyl. XII 103 Bl. *βοα[τὰν] | Αἴαντα*.

βόεος ionice = βόειος Her. II 168. Cf. *βόϊος*.

βοηγίαι. Mitth. XVI 292. De his vid. imprimis Haussoullier, le culte de Zeus à Didymoi in opere Melanges Weil, p. 147 sqq. Cf. *Διὸς βοῦς*.

βοηθός, adiutor, in Aegypto. *PB* 412, 2. Cf. Wilcken O. G. I p. 171. 588. 618.

βόθρος, sepulcrum, in sero titulo sepulcrali Acrarum Sic. IGSI, 238.

βοιηθήσω. Inscr. saec. a. C. III CIG 3137, 68.

βοϊκά = βοῦς ap. Eleos. Vid. Meister II p. 26 ad GD 1158, 2.

βοικία = (Ϝ)οικία. Tit. Eleus aet. Alexandri M. GD 1172, 25: *γᾶρ καὶ βοικίαρ ἔγκτησιν*. Cf. boeoticum *Ϝυκία*.

βοικία (= οἰκεία)· *ἡ θεράπαινα*. Theognostus f. 17 *BA* 1354 *B*. Forma dorica fem. ad *οἰκεύς*, s. *οἰκέτης*.

βόιος doricum = βόειος. Cf. *βόεος* et vid. *κόϊς*.

βοκόπια, festum Lindi IGI, I 792—796. 801, rarius *βουκόπια* dictum? 798. 791. 804, addito interdum *θευδαίσια*, semel (803) hoc uno nomine significatum. Vid. Dittenb.[2] 626, not. 3.

βολάμενος forma aegyptiaca = βουλόμενος. Cf. *βολόμενον* et vid. s. v. *ἤκαμεν*.

βολβιτίς = βολβίδιον (saepiae genus) ap. Epicharmum fr. 33, 2 *χὰ δυσώδης βολβιτίς*.

βόλβιτον = βόλιτον ionicum et Hipponacteum. *EM* 204, 29.

βόλε. Hes. *σί βόλε* (βόλεαι?); *τί θέλεις. Κύπριοι.*

βολεοί apud Corinthios vocabantur *λίθων σωροὶ λογάδων*, teste Pausania II 36 § 3.

βολετισμός, piscium captura a verbo ignoto *βολετίζειν*, cuius etymon fuit subst. aeque incognitum *βολετός* ductum a *βόλος* (cf. *κοπετός*, *τοκετός*). Oraculum in Phrygiae oppido *Αἰζανοῖς* sive *Ἀζανοῖς* Mitth. XXV p. 399: *Ἄγρει τοῦτον ἐπ' ὄρσο θοῇ* (sic) *χερὶ τὸν βολε(τ)ισμόν*, | *τευτάσσων* (= *τευτάζων*)· *δώσει γὰρ ἐπήτριμα*, *τοῖσι φερείω*, quae verba Koerte sic vertit „Auf mache dich mit schneller Stand an diesen Fischzug, emsig bemüht; denn er wird reichen Ertrag geben denen, welchen ich (der Gott) ihn verleihe", poetam imitari monens oraculum Herod. I 62.

βόλλα = *βουλή* passim tituli aeolici GD 215. 228. 281 etc. — *βολλάοις* = *βουλαίοις* GD 271 *A*. 272 (saepius), *βολλευέτω* 214, 24, *βολλεύσασθαι* 281 c, 39, *βολλεύταν* 251, 5, 6. *βολλευτηρίων* 238, 15. Cf. *βουλά* et *βωλά*.

βολόμενον Arcades. GD 1223, 24. Cf. Hom. *Α* 319, *α* 234, *π* 387, Cyprium *βόλε* et Latinum vŏlo. Vid. Plat. Cratyl. 420 BC.

[**βόλος**· *θηλυκῶς* *BA* 30, 22. Voluit grammaticus *βῶλος*].

βόλος. Herond. VII 75: *ἤν τι μὴ νῦν ἡμὶν ἐς βόλον κύρσῃ* | *οὐκ οἶδ' ὅκως ἄμεινον ἡ κύθρη πρήξει.*

βομβαία· *ἡ κολυμβὰς ἐλαία παρὰ Κυπρίοις*. H.

βομβαιάδονας· *ἐλαίας ὄζους*. H. Sic olim correxi gl. Cypriam *βομβοιλάδονας*· *ἐνιαυτούς*.

βομβεῦσα = -*οῦσα*. Theocr. III 13. Vid. *ΕΥ* = *ΕΟ(Υ)*.

βόμβυξ· *στάμνος* (cod. *ἄμμος*). *Λάκωνες*. Cf. Choeroboscus *BA* 1354 B.

Βοναδίη, bona dea, in recenti tit. metrico IGSI, 1149, 3 *ἱερεὺς* — *Βοναδίης*.

βορβορίται. Vid. *σαμοθρᾳκιασταί*.

βορβορο-φόρβα (*καὶ σὺ κυρία β.*) in pag. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 1416.

βορβορύζει· *γογγύζει*. <**βορβορίζει** supplevi>· *μολύνει*. *Κύπριοι*. Nihil suboluit Hoffmanno I 110.

βορήιος ionice = *βόρειος*. Her. II 37. **βορῆς** s. **βορέης** = *βορέας*, *βορρᾶς* idem.

βορθαγορίσκεα· *χοίρεια κρέα*. *καὶ μικροὶ χοῖροι* **βορθαγορίσκοι**. *Λάκωνες*. H. Cf. *ὀρθαγορίσκος*· *χοιρίδιον μικρόν*. Fortasse licet comparare *Βωρθία* = *Ὀρθία*. Cf. nomina Argiva *Βορθαγόρας* et *Βορθίω* (gen.), item *βορσόν*.

βορινός = *βόρειος* *PO* 44. I, 10 *ῥύμῃ τῇ βοριν(ῇ)*. Vid. *νοτινός*. De forma attica *βορρᾶθεν* iuxta *βορέας* et *βόρειος* et Meisterh.[2] p. 77, 8.

βόρμαξ· *μύρμηξ*. H. An Cyprium? Cf. *Β* = *Μ*.

βορρᾶθεν, a septentrione. CIA II 600. 777. 781. 782. Citatur e Theophrasto.

βορσόν (= *ὀρθόν*?) *σταυρόν*. *Ἠλεῖοι*. H.

βοσκός. Ita male vertitur *agrestis* in versione edicti Diocletianeï *EA* 1899, 153, 17 et 25 pro *ἄγριος*, ut habet versio Megarica. Cf. p. 171.

βότεια κώδεια = *προβάτεια κῴδια*. FHG 107, 4.

βότις. Sophronis fr. 17 Ahr. ap. Athen. VII 286 B et 323 F *κέστραι βότιν κάπτουσαι*. Ambigit A. sitne dorica forma pro *βατίς* (piscis) an *βοτάνη τις*. Cf. Dindorf in Thes. s. v. — Hesychius.

βοτίς (sic)· *βόλτιον*. An *βόλιτον*, *stercus*?

βοτροο-στέφανος in hexametro CIA 3688 = Anth. Didot. App. (III) II 147, 3. Cf. Archytam Amphissensem ap. Plut. Mor. p. 295 a. Utrobique est adiectivum.

βότρος· Vid. *πέλεα*.

βοῦά· *ἀγέλη παίδων*. <*Λάκωνες*> et **βουαγόρ**· *ἀγέλαρχος, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες*. H. — **βόϝα** legitur Del. 36, 3, **βοαγός** passim in CIG. Cf. *Λαναγήτα* = *ΛαϜαγήτα* CIG 1466, 1.

βουαγετόν· *ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον. Λακῶνες*. H.

βουάκραι· *οἱ φοίνικες ὑπὸ Λακώνων*. H. Probabile videtur non *Phoenices*, sed *palmas* intellegendas esse, quamvis ambigat Alberti.

βούϜαρον (?). Vid. *βούφαρον*.

βουβῆτις *ἁ διὰ τῶν γυᾶν ἐκ πόλιος ἄγουσα*. *TH* II 13 sq. *Limes*?

[**βουγάιος.** Schol. ad Hom. *N* 824: — *Νίκανδρος δέ φησιν ὅτι Δολιχιῶται καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθίοντας τὸ γάλα μηδὲν δὲ ἰσχύοντας βουγαΐους καλοῦσιν*. Similia Eustathius p. 962, 8, qui *γαλακτοφαγοῦντας*. Vanum procul dubio grammaticorum commentum].

βουδεφήιον· *τὸ βυρσ(ε)ῖον* H. Gl. ionica, saltem dialectica.

βούεσσι boeotice = *βουσίν* GD 488, 38. *βουῶν* = *βοῶν* 489, 45. Vid. *νομώνας*.

βουθοοσία pro *βουθυσία*. IGSI 830, 11 (a. 174 p. C.).

βούθοοτον· *ὅ τινες ἀμέμαρον· Ἀχαιοὶ* (*ἄλλοι* Kuster) *δὲ ἰσόχοιρον, Ἀριστοφάνης* (Byz.) *Λάκωνες*. Herba aut flos.

βουκανή· *ἀνεμώνη τὸ ἄνθος. Κύπριοι*. H. Imo *βουκανά*.

Βουκάτιος· (August.) mensis secundus anni Delphici = *Μεταγειτνιών*. *Βουκάτια* festum Delphicum. Cf. *Ἀπελλαῖα*.

βουκεφάλιον, portici ornamentum Magnesiae ad Maeandrum nostra aetate effossum commemoratur in tit. a. C. saec. II ap. Dittenb.[2] 552, 70 *τῆς στοᾶς τῆς βαρεί[ας ἐφ' ἧς ἐ]πεστιν τὸ βουκεφάλιον*. — *βουκεφάλια χρυσᾶ* inter donaria recensentur in Deli tit. ap. eundem 585, 200. al.

βουκέφαλοι: — *οὕτως ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκαλοῦντο οἱ ἵπποι ἔχοντες ἐγκεκαυμένον βουκράνιον. ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ κτέ*. EG 118, 44 sqq. Apud Strabonem, Plutarchum, Arrianum, Aelianum (cf. Oppianum, Eustathium) traditur in melioribus libris forma dorica *βουκεφάλας*, quae thessalica fuisse videtur. Cf. Dind. in Thes. s. v. II p. 352.

βοοκίοο *κύθρα μία*. *PO* 115, 4. 397. Editores vertunt biscuit.
βοοκόλημα, solatium. Babrius 136, 9 ed. Crus.
βοοκολικός, ὁ in inscr. Att. saec. p. C III de Iobacchis Mitth. 1895, p. 260, l. 123 commemoratur post Bacchi sacerdotem, archibacchum, dispensatorem. Cohaeret voc. cum dei nomine *ταῦρος*. Similiter in Asia *βουκόλοι* audiebant mystae Bacchi, de quihus cf. Dittenberger[2] in notis ad Pergami tit. 743: *οἱ βουκόλοι ἐτείμησαν Σωτῆρα Ἀρτεμιδώρου, τὸν ἀρχιβούκολον*, de quo cf. Fränkel, Alt. v. Pergam. VIII n. 486, 4. 487, 5. 488. De bucolis cf. Lucianum de Salt. 79.
βοοκόπια *θεοδαίσια* GD 4172, festum apud Lindios, ubi vid. Gelderi adnotationem Cf. *βοκόπια*.
βοόκτας· *φυσητικός*. H. Laconice vel boeotice = *βύκτης*. Cf. Hom. *βυκτάων ἀνέμων*. — **βοόκτησις**· *φύσησις*. H. Sic enim l. pro *φυσητική*.
βοολά. Vid. *βωλά* et *βόλλα*.
Βοολαῖος *Ζεύς*. CIA III 272. 683. 1025. Antiph. VI 45. Cf. *Βουλεύς*, *Εὐβουλεύς*.
βοόλαρχος, **βοολαρχεῖν**. In Dauliorum decretis primus ponitur *ἄρχων*, tum *βούλαρχος*, deinde Minervae sacerdos, v. c. GD 1523. 1524. Apud Locros GD 2070 eponymus est *ὁ βούλαρχος*: *βουλαρχέοντος τοῦ Λοκρικοῦ τέλεος Δαμοτελέος Φυσκέος*. Oetaeis GD 1529 tres sunt bularchi, post quos totidem commemorantur *ἱεροθυταί*. Cf. ibidem col. II 9 sqq. et 21 sqq. Dymae in Achaia GD 1612 ordo hic est: *θεοκόλος*, *βούλαρχος*, *προστάτας*, *γραμματιστάς*, *δαμοσιοφύλακες*, sed 1613 hicce: *θεοκόλος*, *γραμματιστάς*, *βούλαρχος* et 1543: *θεοκόλος*, *γραμματεὺς τοῦ συνεδρίου*, omisso bularcho. Praeterea *βούλαρχοι* sunt Oleni in Achaia BCH II 41. 96, Amorgi CIG (add.) 2264 p., Aphrodisiade 2811, Branchidis 2881, Ephesi 2997, Smyrnae 3201, Philadelphiae 3424. 3430. Thyatirae 3494, Erythris BCH IV p. 153, n. 1. — Participium in singulari habet tit. Phoc. GD 1524 (cf. 1522. 1525), in plurali 1529 b, 9. 21. a. 22. — Subst. *βουλαρχία* 1529 b. 2. Cf. Mitth. XX 506. Chalcedone praeses senatus audit *ἁγεμών* sive plenius *ἁγεμὼν τᾶς βουλᾶς* GD 3053. 3054, Selymbriae vero et Chersonesi *προαισιμνᾶν*, q. v.
βοῦλβα, vulva = *μήτρα* suis (cf. Athen. III 100 C) in versione edicti Diocletiani *EA* 1899, p. 152, 4 (cap. 4).
βοολεῖον dorice = *βουλευτήριον* (cf. *ἀρχεῖον*). Calchedon. GD 3032 a (add.) 17: *γράψαι δὲ καὶ εἰς σανίδα κοῖλα γράμματα καὶ εἰστάλαν καὶ στᾶσαι τὰν μὲν στάλαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ, τὰν δὲ σα[νίδαι εἰς] τὸ βουλεῖον*, Cf. Pseudo-her. vit. Hom. 12 et Thom. mag. s. v.
βοολεός = *βουλαῖος*, Iovis cognomen in Myconi tit. ap. Dittenb.[2] 615, 18, ubi monet Atheniensibus esse *Δία Βουλαῖον*, aliis *εὐβουλέα*, sed nomen *Βουλεύς*, ut *Εὐβουλεύς* (de quo cf. Rosscher, Lex. d. Gr.

u. Röm. myth. I 1 p. 1397, 4), non tam senatus patronum quam regem inferorum significare, quod argui coniuncta Cereris et Proserpinae mentione.

βουλ(ευτής) *σιτολόγων.* Pap. Grenf. II 63, 9 (saec. III p. C.). Principem eum in horum collegio fuisse suspicatur Wilcken O. G. I p. 660 sq., coll. *βουλευταὶ ἱερέων* in Canopi decreto 73.

βουλεφίη· *ἡ λέξις παρὰ Ξάνθῳ, λέγει δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὰν τέκωσιν ἄρρεν, ἐξορύσσειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρίᾳ.* H. Forma ionica, sed vocabulum prorsus obscurum, nec quidquam proficimus coniectura *βουλαψίη*, nisi forte Xanthus *βού* per *ὀφθαλμός* e nescio quo sermone interpretatus est.

βουλογραφία. Ancyrae inscr. CIG 4015.

βούλομαι. Formae dialecticae: Cretenses et Pamphylii *βώλομαι* dicebant, Aeoles *βόλλομαι*, Arcades *βόλομαι*, Thessali *βέλλομαι*, Boeoti *βείλομαι*, plerique Dores *δήλομαι*, Locrenses *δείλομαι*. Cf. Hoffm. I 218. II 319 sq.

βουνιάς· *γογγυλίδι ὅμοιον. Θετταλοί.* H. Plinius N. H. XX 4: alterum genus (raporum) buniada appellant et raphano et rapo simile. Nicandri fr. 70, 3.

βουνός· *στιβάς. Κύπριοι.* H. Fort. *Κυρηναῖοι.* Cf. Her. IV 139, ad q. l. vid. Schwh. lex. s. v. Hunc sequitur Eustath. ad Od. p. 1854, 12. Sec. Phrynichum p. 355 Lob. crebro hoc vocabulo usi sunt poetae Siculi et Philemon, Aeschylus habet Suppl. 109, nec postea abstinuerunt Alexandrini. Plura vid. in Thesauro. — Legitur autem in tit. Rhodio saec. II ap. Hicksium Inscr. Brit. Mus. III 443 extr. *εἰς τὸν ἀπεναντὶ βουνὸν τὸν λεπρὸν ἐθήκαμεν ὅρον.*

βουπαλίων (= *βουβαλίων*) *ζεῦγος.* Deli inscr. BCH VI p. 47. 127. Cf. Hes. *βουπαλίδες· περισκελίδες.*

βούπρῳρος δωδεκαΐς. GD 2652, 2: duodecim hostiae, quarum dux bos est. Cf. *βόαρχος τριττόα* et Hes. s. *βούπρῳρον· θυσία ἐξ ἑκατὸν προβάτων καὶ βοὸς ἑνός.* Vid. *ἀγαῖος* et *πρωτόβοιος.*

βουργάριοι, burgorum (i. e. parvorum castellorum vel turrium, quibus Romani fines imperii tutabantur) praesidium. Aegypti inscr. aet. Septimii Severi aut Pertinacis ap. Dittenb.[2] 932, 52 *ἐπ[ιμελ]είας βουργαρίων καὶ φρουρῶν καὶ ἀγγαρειῶν ἄνεσιν*, ubi citat Cod. Theod. XII 19, 2, unde servilis conditionis eos fuisse apparet.

βουρικοκάρισσος· *ἡ ἄμπελος. Περγαῖοι.* H.

βοῦς dorice diphthongum servat, licet passim grammatici contendant doricum esse *βῶς*, et legatur *βῶν* Theocr. XXVII 63, *βῶς* (nom. s.) IX 9 et (acc. pl.) VIII 48, saepissime vero *βωκόλοι*, *βώτας* etc. Sed *βόες* est Theocr. I 74. IV 1. 26. VIII 48. 80. *βουσί* IX 3. XVI 55. XVII 101. *βόας* I 120. *βοῦς* Epicharmi fr. 97, ibidem *βοΐ* et Theocr. VIII 80. *βοῦν* [XXVII] 63; in tit. Hermion. GD 3328, 6. Cf. Ahrens II p. 165. Boisacq, p. 147 sq. — Vid. *αἴρειν* et cf.

βουά, βούεσσι. — De bove picto ab Apelle in Aesculapii Coi aede vid. Herond. IV 66 sqq., ubi Buecheler cft. Plin. NH. XXXV 92.

βούτας dorice tragici = *βουκόλος*.

βουφάρας. Vid. *βουφόρας*.

βούφαρον· *τὴν εὐάροτον γῆν· φάρος γὰρ ἡ ἄροσις. καὶ ἐπίθετον βοός* (?) H. Fortasse significatur *βούϝαρον* cum digammate anorganico, nato ex litt. *Υ*. Vid. Digamma.

Βουφονιών Teiorum mensis. CIG 2338 (saepius), item Teni = *Βοηδρομιών*. Bisschoff de F. G. A.

βουφόρας (pro *βουφάρας* propter ordinem literarum Salmasius)· *γεφύρας*. H. Nihil commune habet cum *βέφυρα* sive *δίφουρα*, q. v. Fortasse significat pontem agrestem in fossa, quo boves traiciuntur. Gl. dorica aut aeolica.

βοῦχις, bos sacer, qui Hermonthi in Aegypto colebatur (unde nomina *Πετεβοῦχις, Παβοῦχις, Πιβοῦχις, Πιβόχις, Πβοῦκχις, Πετοσορβοῦχις*) = Bacis Macrob. Sat. I XXI 20 (cf. Strab. XVII p. 817). De hoc bove vid. W. Spiegelbergium in Archiv. f. Papyrusf. I 2 p. 339—342.

βοών, bovum stabulum, bubile. *TH* I 139 = *βούσταθμον*. Cf. *BA* 29, 32. *EM* 208, 9. Loci nomen est in Arriani Periplo p. 17 Huds.

βοωνεῖν. CIA II 163 *βοωνήσαντες*. CIG 111, 3. [*βο*]*ωνία*.

βοώνητα· *τιμῆς βοῶν ἠγορασμένα· παρὰ Κυπρίοις ἄνοσις* (?) Gl. Cypria obscura admodum. Vid. Hoffm. I 110. Ad priora cf. Paus. III 11, 1 et 3; III 15, 10, qui *βοώνητα* dictam esse narrat domum Polydori, regis Lacedaemoniorum.

βοωνία· *αὔλ(ε)ιος θύρα. Κρῆτες.* H. Appellatio parum credibilis. Lacunam statuerim inter glossam et explicationem, quae alio pertinet.

βοῶπις. Adde Bacchyl. X 99 *Λατοῦς — θύγατρα βοῶπιν*. XVI 110 Bl. *β. Ἀμφιτρίταν*. Corrupte **βοώπη** (*παρθένε*) pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 2748. L. *βοῶπι*.

βρά (fortasse **βρά<τορες>**· *ἀδελφοὶ ὑπὸ Ἠλείων*. H.

βρᾶ. Apollonius de adv. 163, 23. *EM* 210, 42: *ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ β* (imo = *ϝ*) *Αἰολικῶς, βραΐδιον καὶ κατὰ συγκοπὴν βρᾶ* (cf. Hom. *ῥέα*). *Οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Χοιρόβοσκος.* Cf. *EM* 700, 35.

βραδανίζει· *ῥιπίζει. τινάσσει.* H. Aeolice = *ῥαδανίζει*. Infra est *ῥαδανίζεται· τινάσσεται.* Cf. *βρατάναν*.

βραδέα γράφειν de scribendi imperitis *PB* 446, 19. Cf. 25 *ἔγραψα καὶ ἐπὶ τῇ μητρὼς* (sic) *βρατεγραφούσης* (sic).

βραθομήσαντες (Ruhnk. pro *βαρυθ.*)· *ὀλιγωρήσαντες*. H. Aeolice pro *ῥαθυμήσαντες*.

βραΐδιον· *ῥᾴδιον. Αἰολεῖς.* H. *EM* 210, 43. — **βραϊδίως** Theocr. Cf. Inscr. Pergami p. 160.

βραχεῖν· *συνιέναι* et **βραχείς·** *συνείς* (l. *συνιείς*). H. Formae sunt aeolicae *βράχην* et *βράχεις* scribendae, quasi a. v. *βράχημι* = *φράζω*,

φράζομαι (?). Cf. μετάβρασκος· μέτριος (fortasse μεταφραστής) ἑρμηνεύς H.

βράκεα = ῥάκη aeolice Sapph. 70, βράκη Theocr. XXVIII, 11; βρακία, βράκη, βράκος in Compend. 1 § 17. II § 1. — Ab eadem stirpe ϝραγ est **βρακίας**· τραχεῖς τόπους (cf. rupes, praeruptus) et **βρακώδης** (sic. l. pro βραχώδης)· τραχύς apud Hesychium, cf. ῥάκελος· σκληρός et ῥακτοί· φάραγγες. πέτραι. χαράδραι apud eundem.

βράσκη· κράμβη. Ἰταλιῶται. H. Cf. brassica, sed βρασ<σί>κη (βρασσίκα?) scribi iubet literarum series.

βρατάναν· τορύνην. Ἠλεῖοι. H. Cohaerere vocabulum videtur cum verbo βραδανίζειν et nominibus Βρασίδας et Βράσιλας.

βρατάνει· ῥαΐζει ἀπὸ νόσου. Ἠλεῖοι. H. Cf. βρᾶ.

βραῦκος· ἡ μικρὰ ἀκρὶς ὑπὸ Κρητῶν. H. Sed infra est βρεῦκος· ἡ μικρὰ ἀκρίς et βροῦκος· ἀκρίδων εἶδος Ἴωνες. Κύπριοι δὲ τὴν χλωρὰν ἀκρίδα βροῦκαν. Ταραντῖνοι δὲ ἀττέλεβον· ἕτερο[ι δ'] ἀρουραίαν μάν[τιν], denique βρόκοι· ἀττέλεβοι, ἀκρίδες. Cf. Thesaur. s. v. βροῦκος.

βραυῶσα· κεκραγυῖα (H.), Fortasse latet βραχῶσα, coll. βραχεῖν· ἠχῆσαι. ψοφῆσαι (H.) et Homerico ἔβραχε, βράχε.

βραχώδης. Vid. βρακώδης s. v. βράκεα.

βρέβιον, brevis, quo nomine varia catalogorum genera significantur, in tit. Chalcidis Euboïcae med. saec. p. C. IV ap. Dittenb.[2] 423, 15 βρέβιον τῶν εἰρημένων ἁπάντων ἀκρειβῆ διδασκαλίαν ἐπέχον κτέ.

βρέγμα· τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. H. Herond. IV 51 τὸ βρέγμα κνήσῃ. Cf. VIII 9. Vid. apud Hes. βρεχμόν et βρεχμός et Thesaurum.

βρέγκος. Vid. βρεῦκος.

βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσσάπιοι καὶ **βρέντιον** Μεσσαπίοις ἡ κεφαλὴ τῆς ἐλάφου. *EM* 212, 28. Glossae auctorem citat Steph. Byz. p. 185, 16 Seleucum ἐν δευτέρῳ Γλωσσῶν. Cf. Strab. VI p. 282. Scil. Βρεντέσιον, Brundisium, propter formam portus cervinum caput referentem ita dictum esse putabant.

βρένθιξ· θριδακίνη. Κύπριοι. H. = βρένθις Athen. II 69 b, Nicandri fr. 120. *EM* 212, 43 κύπριοι δὲ βρενθισέτην (l. βρένθικα aut βρένθιν τὴν) θρίδακα λέγουσιν. Eadem *BA* 238, sed βρενθισίντην.

βρέτας· — Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον. *EM* 213, 6. *BA* 223, 4. Cf. λίθος, stipes, alia.

βρεῦκος. Vid. βραῦκος et βροῦκος et βρόκος et βρύκος. — Pro βρέγκος apud Herondam II 73 Headlam βρεῦκος legendum proposuit in Cl. Rev. a. 1899, p. 152 *A*.

βρῆγμα· ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος παρὰ Ἱπποκράτει καὶ βρήσσειν τὸ βήσσειν *BA* 223, 22. Nusquam haec apud Hippocratem hodie leguntur, sed βήσσειν et (semel) βῆγμα De morb. II p. 475, 40. Vid. Dindorf in Thes. s. v. II p. 415 sq.

βρίγκα· τὸ μικρόν. Κύπριοι. H. Etymologiam temptat Hoffm. I p. 110.

βρίζα aeolice = ῥίζα. Apollon. de adv. p. 187; βρίσδα. *EM* 214, 32.

βρίζα frumenti genus (secale cereale Linnaei?) praeterquam apud Galenum VI p. 320 legitur in edicti Diocletianei versione *EA* 1899, p. 150, 3. Cf. Thes.

βρίζειν. Apud Dionem Chrys. XXXV 18: καρποὺς ξύλων βρίζοντες. Olim correxi θρίζοντες, i. e. θερίζοντες. Cf. Mnem. XXII n. s. p. 161.

βρίθειν. Locis adde Bacchyl. IX 47 Bl. πᾶ τύχα βρίσει. Fr. 4, 17 συμποσίων δ' ἐρατῶν | βρίθοντ' ἀγυιαί.

βρικίσματα· ὄρχησις Φρυγιακή. H. A nomine Βρίγες = Φρύγες dicta putat Jablonski in Thesauro.

βρικόν· ὄνον. Κυρηναῖοι. βάρβαρον. H. Cf. eiusdem gl. βρικοί· πονηροί.

βριμάζει· ὀργᾷ εἰς συνουσίαν. Κύπριοι. H. Cf. βριμαίνειν, βριμᾶσθαι, βριμοῦσθαι.

βρίννια· τὰ ἄρνεια κρέα. H. Sec. Hoffm. II 482 vocabulum aeolicum, = ϝρίννια ex ϝρίσνια, cft. Skt. vrinī, aries. Schmidt coniecit βρήνεια.

βρίσδα. Vid. βρίζα.

βρισθείς· ὑπνώσας. H. Lege βρίσας aut βρίξας. Cf. βρῖξαι· ὑπνῶσαι, νυστάξαι. Notum ex Homero verbum βρίζειν.

βριτύ· γλυκύ. Κρῆτες. H. Cf. Βριτόμαρτις, virgo dulcis, ap. Solinum cap XI. Βριτομάρτια eius festum vocatur in Deli tit. BCH VI 23. Cohaeret cum verbo βλίττειν (a μέλι).

βρόδα· Αἰολεῖς ῥόδα. H. Apollon. de adv. 157, 20. *EM* 185, 29, al. Habet Sappho fr. 65. 68, 2.

βρόκοι· ἀττέλεβοι, ἀκρίδες. H. Fortasse Cyprium pro βρύκοι. Vid. βροῦκος.

βρονταγωγός, daemonis epitheton in pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 182.

βροντάζειν = βροντᾶν ibidem l. 1039. 1160, item in Neue Gr. Zauberp. Wess. 243. 122, 94. Cf. PK I p. 92 et 119.

βροντάς = βροντῶν a v. βρόνταμι. Corinnae fr. 35. Vid. *MI*.

βροντο-κεραυνο-πάτωρ pap. mag. bibl. nat. Par. W. l. 3102.

βροντῶν frequens Iovis epitheton in titulis Phrygiis. Mitth. 1894, 311, ubi citantur Rhode, Psyche p. 631 et Ramsay, Journ. of Hell. Stud. V 222 sqq. (III 123 sq.). Vid. etiam Mitth. XXIV p. 442 sq. et XXV p. 416 sqq. (sine nasali βροτῶντι p. 424). — βροντῶν θεός, Iuppiter Tonans. IGSI 982. 983.

βρόξαι· ῥοφῆσαι. H. Cf. Hom. καταβρόξειε, ἀναβρόξειε, ἀναβροχέν et gl. Hes. βρῆξαι· καταπιεῖν. Vid. s. v. βροχέως.

βρόσσονος· βραχυτέρου. H. Aeolice = Hom. βράσσονος. Cf. Hoffm. II 32, βροχέως, βρόχος.

βρόταχος· τὸν βάτραχον Ἴωνες καὶ Ἀριστοφάνης (?) καὶ παρὰ Ξενοφάνει κτέ. *EM* 214, 44. Vid. βάτραχος.

βρότεος = βρότειος, ἀνθρώπειος ubique Pindarus.

βροτοῦν. Stesichori fr. 42: δράκων—κάρα βεβροτωμένος. Cf. Od. λ 14.

βροτωφελής. Bacchyl. XIII 158. Cf. βιωφελής, δημωφελής, ὀλιγωφελής.

βροῦκος. Vid. *βραῦκος* et cf. Sophronis fr. 170 (Kaib. fr. com. gr. I p. 180).

βροόχετος· — *βάτραχον. Κύπριοι.* H. Vid. *βάτραχος.*

βροχέως. *σαφῶς, συντόμως. Κύπριοι.* H. Cf. *βρόσσονος.* Formam confirmat nomen proprium *Βρόχυς* (sic scribe, non *Βροχύς* cum editore) in tit. Thessalico *EA* 1900, 51, n. 1, l. 13. Cf. *Βραχᾶς. Βράχυλλος,* alia. Apud Sapph. fr. 2, 7 Fick corrigit: *ὡς γάρ εἰσίδω, βρόχεός* (pro *βροχέως*) *με φώνας οὐδὲν ἔτ' ἴσχει,* ut sit genetivus subst. *τὸ βρόχος* = *ὁ βρόγχος, ὁ βρόχθος* (*EM* 73, 81), coll. Homericis *καταβρόξειε, ἀναβρόξειε, ἀναβροχέν.*

βροχή, inundatio (Nili). *PO* 280, 5 (a. 89 p. C.): *βροχὰς τέσσαρας.* Saepe in papyris Aeg. agri non inundati *ἄβροχοι,* inundati *βρόχοι* audiunt. Cf. *ἀβροχεῖν, ἔμβροχος, νειλόβροχος.* Vid. Wilcken O. G. I p. 212 (not.).

βρυαλίκται· *πολεμικοὶ ὀρχησταὶ μενέδουποι. Ἴβυκος* (fr. 52) *καὶ Στησίχορος* (fr. 79) H. Cf. **βρυαλιγμόν·** *ψόφον, ἦχον.* **βρυαλίζων·** *διαρήσσων* (i. e. saltans). H. Dorica vocabula. Poll. IV 104 agens de saltationibus laconicis: *καὶ βρυάλιχα, τὸ μὲν εὕρημα Βρυαλίχου, προσωρχοῦντο δὲ γυναῖκες Ἀρτέμιδι καὶ Ἀπόλλωνι.*

Βρύγες = *Φρύγες* Macedonice. *EM* 179, 19. Cf. *Βίλιππος,* alia.

βρύειν. Bacchyl. III 15. 16 simul cum dativo et cum genetivo construitur, sed recte *φιλοξενία<ι>ς* emendatum videtur. Cf. VI 9. XII 179. XVIII 44. Bl.

βρύκαι· *αἱ ἱεραὶ* (*βρύκαιναι· ἱέρειαι* Schmidt) *ὑπὸ Δωριέων.* H.

βρυκός· *ἄφωνος νεκρός.* H. = *μυρκός,* q. v.

βρυλλιχίδδει· *πρόσωπον γυναικεῖον περιτίθεται* (*-τίθειται?*) *καὶ γυναικεῖα ἱμάτια ἐνδέδυται* (*ἐνδύεται?*), *ὅθεν καὶ τὰς μαχρὰς* (*μαχλάδας* corrigunt) *βρυλλίχας καλοῦσι Λάκωνες παρὰ τὸ γελοῖον καὶ αἰσχρόν. ὁ Ῥίνθων τὴν ὀρχήστριαν* (scil. *καλεῖ βρυλλίχαν*). H. Cf. **βρυλλιχίζειν·** *ἀκταίνειν* et **βρυλλιχισταί·** *οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιτιθέμεναι* (*-τεθειμένοι?*) *γυναικεῖα καὶ ὕμνους <αἰσχροὺς?> ᾄδοντες.* Vid. et corrupta **βολλίχοι·** *χοροί τινες ὀρχηστῶν παρὰ Λάκωσι.* **βολλίχης** (*-ας?*)*· χορευτής.* **βολλιχίδες·** *ῥαχίδες.* H., ubi *βακχιάδες* coniecit Schmidt, alii *ὀρχηστρίδες,* sed cf. *ῥήσσειν* = *ὀρχεῖσθαι.* — Cf. supra *βρυαλίκται* et Thes. s. v. *βρυδαλίχα.*

βρύμ(μ)ατα· *μυρήματα.* H. Duplicavi *μ,* nam est gl. aeolica = *ῥύμματα,* et sic corrigenda explicatio.

βρύσδην· *χύδην.* H. Aeolice = *ῥύδην.* Cf. *ῥυσμός.*

βρυτανεύειν = *πρυτ.* in Inscr. Delph. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 141, 3. 142, 8. 143, 3. Cf. *Β* pro *Π.*

βρώζειν = *βιβρώσκειν.* Herond. VII 63: *σκυτέα — καὶ κύνες τί βρώζουσιν;* Cf. *ἀναβρώσκων· κατεσθίων.* H.

βῦ et **βύβα.** *EM* 216; 561: *τὸ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο* (= *βοῦ* in *βούβρωστις* etc.). *καὶ Σώφρων βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ*

μεγάλα. Hes. *βυβὰ ταῦτα· ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται*. Hinc Meineke F. C. G. III p. 185 Anaxandridae in Protesilai fr. I, 4 reddebat *καίτοι φασὶν | βύβα καὶ καλὰ ταῦτα* (pro *βυβακάλους αὐτὰ*) *γενέσθαι*.

βοβλία *ἁ = ἁ βυβλίνα μασχάλα*. *TH.* Vid. *μασχάλα*.

βοβλιοθήκη = *βιβλ.* Inscr. Delph. BCH XX p. 720, Caria ibid. p. 392. De genuina scriptura per *Υ* apud antiquiores voc. *βύβλος* et cognatorum vid. Meisterh.[2] p. 22 et Schwh. in lex. Herod. s. v. — *Βυβλίωι* bene servavit etiam Herondae pap. III 90.

βόβλιοι· *οἱ τῶν τάφων φύλακες παρὰ Κυπρίοις*. H.

βοθίς. Vid. s. **Βόκχις.**

βοθο-ταραξο-κίνησε (*-ητα*?) in vocativo pap. mag. bibl. nat. W. l. 184, a fundo turbans movensque.

Βόκχις aeolice = *Βακχίς*. Alcaei fr. 35, 5. *EM* 216, 48.

βολλίχοι et **βολλιχίδες.** Vid. *βρυλλιχίδδει*.

βόπτειν (l. *βύπτην*)· *βαπτίζειν*. H. Gl. Aeolica.

βοριόθεν· *οἴκοθεν* et **βόριον·** *οἴκημα*. H. *EM* 389, 24: *εὐβύριον· τὸ εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων· Ἄστυ κατ' εὐβύριον· εἴρηται ὅτι βαύριον κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὥς φησι Κλέων ὁ ἐλεγοποιός*

> *Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο*
> *βαυριόθεν βριαροὶ γοργοφόνοι νέποδες.*

κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ ᾱ τὸ βαύριον βύριον, καὶ ἐν συνθέσει εὐβύριον. Cf. Meineke ad Euphor. p. 154.

βόρσα contemptim pellis humana. Herond. III 80 *ἡ κακὴ — βύρσα*.

βορσάριον, bovis coriuncula. *PK* (I) CXIII 10, 13 (a. 639/40).

βορσεός = *βυρσοδέψης*. FGH 121, 15, ut in *N. T.*

βόρσης, sc. *τέλος*, in Aegypto *MFP* XXXIX e et p. 36 sq., saec. a. C. III.

βορσοδέψης. Vid. *σπατοληασταί*.

βορσοδέψιον, coriarii officina. Halaesae tit. IGSI, 352. I 71, scriptus post stabilitam in Sicilia Romanorum dominationem.

Βόσιος mensis octavus anni Delphici = *Ἀνθεστηριών*. Bisschoff de F. G. A. Sec. Plut. Qu. Gr. 9 = *Πύσιος, ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ ἐννοεῖν* (an *τοῦτο γὰρ ἔννομον*?) *καὶ πάτριον*, ut Delphi *βατεῖν* et *βικρόν* dicebant. Cf. etiam *βρυτανεύειν*.

βόσταγα (= *μύστακα*)· *πώγωνα*. Cf. Antiph. III 22. Mein. et vid. *B* pro *M.*

βοτίνη (= *πυτίνη*)· *λάγυνος ἢ ἀμίς. Ταραντῖνοι*. H. Vid. *B* pro *Π.*

Βοφραίον *μ' ἀνέθεκε τάθάναι*. Inscr. Corinthia (saec. a. C. VI) inedita, quae inventa in Leucade prope Sydrum (in Minervae aedis ruderibus) debetur viro doct. van Hillen. Exarata est in galeae crista. Nomen *Βυφραίων* mihi quidem nondum innotuit; fortasse cohaeret cum nomine insulae *Βουφράς* (Thuc. IV 118).

βωθεῖν. Haec forma pro *βοηθεῖν* apud Herodotum septem locis (VIII 1. 14. 45. 47. 72. 144. IX 23) occurrit in recensione b, contra forma vulgaris in recensione a, in utraque 69 locis, quare haec

unice vera videtur Hoffmanno III 370. Vide tamen *βοᾶν*, *νοεῖν*, *ἀλλογνώσας*.

βωλά = *βουλή*. Boeoti GD 380, 3. 392, 4. 956, 1, Argivi GD 3277, 16, Cretenses, alii. Saepissime vero apud alios Dores apparent formae *βουλά*, *βουλεύειν*, *βουλευταί* etc. v. c. Rhodi IGI I 51. 53 etc. — *βώλεσθαι* praesertim Cretenses. Vid. Del. 118, 16. 119, 48. 52. 124, 2. 126, 3 cett. Cf. s. v. *βούλομαι* — *ὑ βωλήμενος* = *ὁ βουλόμενος* Pamphylii *IA* 505. — *βωλεύομαι* Cret. Del. 120, 4. al.; Boeoti *προβεβωλευμένον* GD 488, 111. 143. 144. *N* 747 e, 2. *N* 956 a, 7. 1145, 1. *N* 747 d, 2. 812, 1. 956, 2. — Cret. *βωλονομέναις* Del. 119, 74. Vid. *OY* pro *EY*.

βωληνή, vitis sic dicta a Bithynis. Geopon. V 16, 5.

βωλητάριος, boletarius: *πινακίων βωληταρίων ἀρχαίων δ'*. *PB* 781, I et col. 3. 8. al. Cf. boletus.

βῶλορ· *γῆ*. H. Laconice = *βῶλος*.

βωλόροχα· *τὴν σῦν Λάκωνες*. H. A *βῶλος* et *ὀρύσσειν*. Cf. *γαφάγας*.

Βώμιος, Lamiae mensis = *Ποσιδεών*. Bisschoff. de F. G. A.

βωμίς, gradus. Her. II 125 *ἀποβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἳ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι*. Num forte *βαθμίδας*? Satis tamen antiqua lectio, nam Hesychius *βωμίδας* (cod. *-νας*)· *ἀναβάσεις*.

βωμισκάριον, arula. IGSI, 1080.

βωμίσκιον *ἀργυροῦν μικρὸν τετράγωνον*. *PB* 162, 12 saec. a. C. II vel III.

βωμός, libum arae figuram referens, in CIA II 1654, 24 *νηφάλιοι τρῖς βωμοί*, ut recte coll. Poll. VI 76 explicat Dittenb.[2] 631. — Saepius est statuae basis, ut ap. Theophyl. Sim. hist. VIII 13, 10 *ὁρᾷ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἀνδριάντων ἐκ τῶν βωμῶν καθερπύσαντας*. Alia exempla praebet Thes. s. v.

Βωρθία· *Ὀρθία* (Diana Lacones) H. Miram formam confirmavit inscr. Laconica Del. 37. Cf. *βορθαγορίσκεα*.

βῶς, *βῶν*, *βωκόλος*, *βώτας* pseudodorica. Vid. *βοῦς*.

βῶσαι. Vid. *βοᾶν*.

βωστρεῖν, clamitare, in epitaphio saec. p. C. II Mitth. 1892, p. 272, v. 3: *τοὔνομα κλεινὸν ὁμαρτῆι | βωστρέετ' ἢ ῥαδινὰς συμπαταγεῖτε χέρας*. Vid. lexica.

Γ. Γάμμα.

Γ compendium vocabuli *γεγονώς*. Inscr. Phoc. 1555 c, 6; verbi *γίνεται* in rationibus apud Aegyptios. Cf. PL p. 326 (nota).

Γ pro *B* apud Boeotos et Cretenses. Cf. *γλάχων*, *πρεισγεῖες*, al.

Γ pro *F* initio vocabulorum passim apud Hesychium. Cf. *γου*.

Γ vocalibus interpositum (= j) apud Pamphylios et Aegyptios. Cf. *κλαίγειν*.

Γ inter vocales omissum. Vid. *ὀλίος*.

Γ pro *K* in Macedonum dialecto. Vide *γαβαλάν*.

Γ pro *X* apud Phryges. Vid. *γλούρεα*.

γ̄ compendium pro *ἅγιος* in papyris, v. c. in pap. mag. Leid. V 4, 27; *γ<* = *τρεῖς καὶ ἥμισυ* pap. Leid. L, 3.

γά doricum = *γε*. Passim.

γᾶ doricum = *γῆ*. — Formula *τὰ ποτὶ γᾶν* spectat ad sepulturam in titulis Delphicis, v. c. GD 1689, 10: *εἰ δέ τί κα πάθη Σωσίας, ποιησάτω τὰ ποτὶ γᾶν πάντα τὰ νομιζόμενα Νικαία καὶ Ἰσθμός*, eius liberti. Cf. inscr. Delph. BCH 1894 p. 390, n. 96. 97.

γαβαλάν· *ἐγκέφαλον ἢ κεφαλάν* H. Macedonicum videtur.

γαβεργόρ (= *γα-Ϝεργός*)· *ὁ* (cod. *οὐ*) *μισθωτός. Λάκωνες*. H.

γαεών, -ῶνος, sepes terrae, in Halaesae titulo scripto post stabilitam in Sicilia Romanorum dominationem (Kaib.) IGSI, 352 II 83. 85: *ἀναμέσον τῶν γαεώνων*. = **γαιών.** *TH* I 136 *οὐδὲ γαιῶνας θησεῖ πὰρ τὼς ὑπάρχοντας, οὐδὲ σαρμευσεῖ*. Cf. Hes. *χόρτος· — δηλοῖ δὲ καὶ — τὸν ὅρον ἐκ γαιών<ω>ν*, ut correxit Toup.

αθεῖν = *γεγηθέναι*. Pind. *N*. III 33. *P* IV 122. Cf. *μελιγαθής, πολυγαθής, γαθυλλίς* = *γηθυλλίς*. Epicharmi fr. 89 Ahr.: *ἐν δὲ σκόραδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο* contra metrum. Fortasse *καὶ* <*τόσαι*> *γαθυλλίδες*, deleto posteriore numero.

γαιάδας· *ὁ δῆμος* (*δημότης*?) *ὑπὸ Λακώνων*. H.

γαιαϜόχοο tit. Lacon. Del. 17, 9 a radice *Ϝεχ* = veh-o. Cf. Paus. III 20, 2; 21. 8.

Γάιον, Telluris fanum, in Elide Paus. V 14, 10; in Achaia VII 25, 13.

γάιος = *γήιος*, Att. *ἐπίγειος*. Epicharmi fr. 23, 9 Ahr. Aesch. Suppl. 826. Eustath. p. 188, 30: *γάιος παρὰ Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνοις ὁ μίσθιος. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος*. Hes. *γάιος· ὁ ἐργάτης βοῦς καί ὁ ἀπόγειος ἄνεμος*. — IGSI 1432 *παῖς γάιος* servus dicitur. Kaibel cft. Petronii cap. 43.

γαῖται· *γεωργοί* H. Gl. dorica aut aeolica.

[**γαῦσαν·** *τὸ ὅπλον· δοκοῦν εἶναι Ἰταλικόν*. *BA* 88, 2 manifeste falso. Kaib. F. C. G. I p. 276:]

γαιών. Vid. *γαεών*.

γάκα· *ἡδέως*, **γακοό** (vulgo *γάκου*)· *ἡδύ, γλυκύ*. **γακοόδεα** (= *γλυκώδη*)· *ἡδύσματα*. **γακοοπῶνεις·** *ἡδυπότης* (cf. aeolicum *πώνειν* = *πίνειν*). H. Item **γακεῖαι·** *γλυκεῖαι*. Boeotica. Vid. Pausan. VII 27, 4 extr.

γακίναν· *τὸν σεισμόν*. H. Doricum, cf. Eustathium p. 890, 38. 1490, 21: *γακίνας ὁ σεισμός, καὶ σεισίχθων ὁ Ποσειδῶν*.

γάλα. Vid. *κλάγος*. — *γάλα ὀρνίθων* apud Achillem in Isagoga (comment. in Aratum etc. ed. E. Maass) p. 33, 27 non proverbiali,

ut solet, sed proprio sensu vocatur *ἡ λευκὴ σάρξ ἐκ τῶν ᾠῶν*. — Fallitur idem contendens Aratum vs. 476 (locum neglexit Thesaurus) viam lacteam *γάλα* vocasse, quod *γαλαξίαν* numeri non admitterent. Sequitur enim Parmenidem canentem: *Αἰθήρ τε ξυνὸς γάλα τ' οὐράνιον καὶ Ὄλυμπος*. Cf. Arist. Meteor. I, 8. — Secundum Eratosthenem apud eundem 24 (p. 55, 9 sq. cf. p. 95, 23 sqq.) fabulabantur Galaxiae nomen derivari ab Hercule sive Mercurio infanti mammam Iunonis nimio impetu trahenti, cuius fabulae forma probabilior legitur apud anonymum II in libro laudato p. 176 sq.

γάλακι = *γάλακτι*. Callimachus in Hecales fr. pap. col. IV 4: *ὅς νῦν γε καὶ ἂν κύκνοισιν ἐρίζοι | καὶ γάλακι χροιήν*.

γαλάκτινος *χιτών*. Vid. *βαλανίνη*.

γαλακτοκόμος· *ποιμήν*. H. Hinc Euripidi Electr. 169 pro *γαλακτοπότας*, suspecto Nauckio, reddi posse *γαλακτοκόμους* olim monebam. Hodie in tradita lectione acquiesco.

γαλάξια, festum Athenis. CIA II 470, 13. Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen p. 449.

Γαλαξιών tertius mensis anni Delphici a bruma incipientis Dittenb.[2] 588, not. 81. = *Ἐλαφηβολιών*. Bisschoff. de F. G. A.

γάλας· *γῆ παρὰ Εὔκλῳ* (Cyprio). H. (cod. *Εὐκλίτῳ*, corr. Schmidt). Cf. apud eundem *γάνα· χέρσος γῆ*.

γαλάσιον· *ἐνηρόσιον*. H. Cyprium?

γαλατάρχης = *ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν* aet. Rom. titt. Ancyrae CIG 4014. 4075. 4076. Marquardt, Röm. Alt. III, I p. 270.

Γάλβη, τό, Galbae horreum, in tit. Rom. IGSI, 956 *A* 29.

γαληνο-βάτης. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) l. 1364.

γαληνότατος. Titulus honorificus Byzantinus imperatoris in Aegypto *γαληνότατος δεσπότης*. PL p. 238. 242. 252, n. 20 aet. Mauricii.

γάλι (i. e. *Ϝάλι* = *ἅλις*)· *ἱκανόν*. H. Fortasse *Ϝάλις*. Perperam *γ' ἅλις* coniecit Schmidt.

γάλινθοι· *ἐρέβινθοι*. H. Ionicum, unde nomen mensi Ephesio *Γαλινθιών* CIG 3950 b. Eosdem Cretenses, quibus mensis erat *Ῥαβίνθιος*, dixisse putandi sunt *ῥαβίνθους*. Cf. etiam Hes. gl. *γέλινθοι· ἐρέβινθοι*, quae nescio an sit eiusdem vocabuli forma aeolica, coll. *γέλανα* = *γαλήνη*.

γαμβρὸν *δὲ Αἰολικῶς τὸν ἄνδρα Σαπφώ* (fr. 103 *B*) „*χαῖρε νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος*" Schol. Arati 250. Multo plura vid. in Thesauro s. v. II p. 508 sq.

γάμελα sive *γάμηλα* Delph. inscr. saec. a. C. V, GD 3561, *A* 24. *B*. 36 = *γαμήλια*, ubi vid. Baunack. Cf. *δαράτα*.

Γαμέλιος (cf. *Γαμηλιών*). Dodonae mensis. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 389.

γᾶμεν Pind. *P.* III. 91. Theocr. VIII 93; *ἔγαμεν* Pind. *N.* IV 65 = *ἔγημεν*.

γαμέτις = *γαμετή*. Panticapaei tit. 298 (saec. p. C. II), 10 in IRB: *τὴν ἐν λέκτροις στεργομένην γαμέτιν*, nisi forte serus poeta voluit *γαμετήν*.

γαμέτρας dorice = *γεωμέτρης*. *TH* I 187.

γαμετρικά, ἁ Archytas, Stob. Ecl. Ph. I 2, 4. **γαμετρία** 48, 6. al.

γαμητή = *γαμετή*. CIA III 3479 (ser. tit.).

γάμοροι. Her. VII 155: *τοὺς γαμόρους καλεομένους τῶν Συρηκοσίων ἐκπεσόντας ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων, καλεομένων δὲ Κυλλυρίων, ὁ Γέλων καταγαγὼν τούτους ἐκ Κασμένης — ἐς τὰς Συρηκούσας, ἔσχε καὶ ταύτας*. Hes. s. v. explicat: *οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες*.

γάνα. Vid. *γάλας*.

γάνος· — *ὑπὸ δὲ Κυπρίων παράδεισος*. *EM* 223, 48.

γάνωσις statuarum marmorearum. Locos scriptorum et inscriptionum huc pertinentes collegit Collignon in „Plasticae Graecae historia" (versionis Germ. Thraemeri I p. 368). Cf. *ἐπιγάνωσις*.

γάπτωμα, i. e. *γνάμπτωμα*, curvatura, neglecta utraque nasali legitur in inscr. Termessi in Pisidia BCH XXIII p. 178. n. 32, ubi vix recte Homolle in nota *γάμψωμα* proposuit. Vid. *ἀογκεῖν*.

γαρότας = *βοῦς* ap. Dionysium tyr. Nck.[2] F. T. G. p. 796, unde Syracusanis hoc vocabulum tribuitur in epist. Socrat. 35.

(**γᾶρυς** et) **γαρύειν** dorica = (*γῆρυς* et) *γηρύειν*. Pind., Theocr., Bacchyl. III 85. Substantivi forma dorica occurrit apud Bacchyl. V 15. XIV 48 Bl. et in compositis *μελίγαρυς* Pind. *O.* XI 4. *P.* III 64. *I.* II 3. *N.* III 4 et *ποικιλόγαρυς* *O.* III 8. — In vase Chalcidico G. V. 66, n. 6 **ΓαρυϜόνης**, de qua forma vid. Kretschmer ibi p. 71 sqq. et 76 sqq. in Hoffm. III 307. Itaque apud Pindarum *I.* I 13; fr. 81; 109, 5 male traditur *Γηρυόνας*. Cf. O.Schroeder Proll. Pind. II 20 sq. — *O.* II 96 idem pro insano *γαρύετον* Bergkii coni *γαρέτων* recepit, coll. *ἔστων* et *ἴτων*, quae tamen formae me iudice vix satis tuentur *γαρυέτων*, quoniam verba in *ῶ* antiquiore tempore constanter imperativum formant in *οντων*.

γαστήρ. Ionice Her. II 28, 3 *ἐς γαστέρα βαλέσθαι* (*λαβέσθαι* Schaefer) *γόνον*, = *ἐν γαστρὶ λαβεῖν* s. *συλλαβεῖν*, concepisse. Cf. *ἐν γαστρὶ ἔχειν*.

γάστρα, ἁ, vas (non venter vasis ut *γάστρη* ap. Hom.), inscr. Astypalaeae a. 6 p. C. ap. Dittenb.[2] 856, 6.

γαστραία (l. **γαστρία**)· *γογγυλίς*. <*Λάκωνες*>, *ἢ κράμβη*. H. Vid. *ζεκελτίς*.

γασ[σ]τρησίου ἅλατος, salis puri, quippe siccati in utris (*γάστραις*). Cf. Cato de r. r. 88. Legitur in versione edicti Diocletianei *EA* 1899, 157, 8. Cf. p. 169. Sequitur *σαλακονδείτου*, i. e. salis conditi, *ἁλὸς ἀρτυτοῦ*. Cf. Plin. N. H. 31, 87.

γάστριον· *πέμμα σησαμῶδες παρὰ Κρῆτας*. H. *EM* 221, 45.

γαῦ = *γᾶς* apud Arcades. Vid. *αῦ*.

γαόδακα, i. e. ἀλάζονα, Alcaeus Pittacum vocavit teste Diog. L. I 81. Formam ionicam γαύρηξ· ὁ γαυριῶν servavit Hesychius.

γαυσόν (Hippocr. de fract. 765 C)· σκαμβόν, στρεβλόν. H. Hinc γαυσῶσαι· προσελάσαι (περιελάσαι?) κάμψαι. H.

γαφάγας· σκώληξ, ὃν ἡμεῖς γῆς ἔντερον λέγομεν. Συρακόσιοι. H. Cf. βωλόρυχα.

γέ. Lexico Herodoteo Schwhi adde μέν γε I 129. 146. 173. al. καίπερ γε III 42, 7; ἄλλος γε ἤ III 87. 88; ὥστε γε VII 129.

γέαι plur. Ionicus subst. γῆ. Cf. μνέαι. Ceterum vid. *BA* 86, 82.

γέαρ (i. e. Ϝέαρ)· H. Infra γίαρ· ἐς ἐάρ.H., ubi deleverim ἐς. Posterior forma dorica videtur.

γεγάκω· γεγενημένος ὤ. H. Pind. *O.* VI 49: Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν, i. e. γεγονέναι.

γεγάμεν = γεγονέναι Pind. *O.* IX 110.

γεγαρμμένον pro γεγραμμένον in Oropi tit. *EA* 1891, 71 b, 9. Cf. συνστώρσει = συστρώσει.

γεγόνει pro γέγονε. Vid. *EI* pro *E* in 3 p. S. Pfti.

γεγόνειν titt. Rhodi et Agrigenti ap. Hicks, inscr. Brit. Mus. III 443 sq. = γεγονέναι. Vid. Infinitivus.

γεγονόρ = γεγονός. Elei GD 1172, 21. 26.

γεγονῶσαν = -νῖαν Arcad. Dittenb.[2] 258, 12.

γεγράπτη boeotice = γέγραπται GD 493, 10. 956, 5.

γεγράφηκα = γέγραφα. Inscr. Pergam. p. 186. CIG 3127, 103. Cf. Kühner—Blass, Gr. II 398. — γεγραφήκασι FGH 117, 25.

γέγραφφα (sic). Inscr. Pergam. p. 111, not. 2.

γεγράφαται = γεγράφαται, i. e. γεγραμμένοι εἰσίν. *TH* I 21.

γείνατο pro ἐγένετο in inscr. metr. ap. Herzog „Coische Forsch.", p. 112, vs. 13. Cf. Schweizer, Gramm. Inscr. Perg. p. 181.

[γεινεῆς f. l. pro γενεῆς in inscr. ionica ap. Dittenb.[2] 794, 3, qui correxit.]

γεισήκοος et γεισηκόδισμα, non γεισιπ., Attica. Meisterh.[2] 15. Cf. ἁμαξήπους.

γείτνιος, vicinus = γείτων. *PB* 94, 25 (a. 289 p. C.) γειτνία = γειτονία PL p. 225, n. 15, 2 (aet. Ptolemaeorum). Cf. γειτνιᾶν.

γείτω = γείτονα (neutr. pl.). CIA II 814 a. *B* 36. 39 (374 a. C). Cf. Del. p. 660. Meisterh.[2] p. 117.

γέλαιμι aeolice = γελῶ. Herodian. II 930, 4. Hoffm. II 421. 526. Cf. πάλαιμι, πλάναιμι.

γέλανα aeolice = γαλήνη. Compend. III 1. Cf. Pindar. γελανής, hilaris, *O.* V 2. *P.* IV 181; Bacchyl. V 80 γελανώσας τε θυμόν. Cognatum videtur γελεῖν· λάμπειν H. et fort. γελᾶν, coll. Latino renidere = ridere.

γελᾶντι doricum = γελῶσιν. Theocr. I 90. Heraclides ap. Eustath. p. 1557, 14.

γελᾶσα dorice = γέλαισα aeol. = γελῶσα att. Apud Theocritum passim legitur γελάοισα.

γέλινθος. Vid. γάλινθος.

Γελοαῖος = Γέλῳος in inscr. metr. Gelae GD 4348 κλειτ]οῦ Γελοαίου, ubi vid. v. Gelder, sed Γέλωιος n. 4249. Cf. ibidem ad 4252, p. 657.

γέλος aeolice = γέλως. Gramm. Meermann. p. 664: λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, ὁ γέλως γέλος, καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασιν. Cf. ἔρον et Ahrens I p. 120.

γέλουτρον (i. e. ϝέλουτρον)· ἔλυτρον, ἤγουν λέπυρον. H. Fort. boeoticum. Cf. γολύριον.

γέλως τε κάνίη. Herond. VIII. 26.

γέμου. Vid. ἀπογέμου.

ΓΕΝ compendium = γενομένων in inscr. Therae IGI, III 343, 9.

γενάμενος = γενόμενος. PL p. 232. n. 17, 23 aet. Antonini Pii.

γενᾶν barbare pro γεννᾶν. Rec. tit. Phrygius Mitth. XXV 407, vs. 2 μήτηρ λυγρά, τούτους ἐγένων κατὰ ἕνα, θάπτω κτέ. quem versum esse auctor putabat.

γενεὰν ποιεῖσθαι = τίκτειν. Delph. GD 1798, 16: εἰ γενεὰν ποιήσαιτο Δαμαρχίς.

γενεᾶτιν· τρίγκαν. H. barbatam scil. . Sophro ap. Eratosthenem p. 138.

γενεή. Callimachus in fr. pap. Hecales col. III v. 14: ὀγδοάτη γὰρ | ἤδη μοι γενεὴ πέλεται.

γενείτη boeotice = γένηται GD 488, 130.

γενέσια pro γενέθλια, dies natalicius, passim sequiores (cf. Lob. Phryn. p. 103) et sic FGH 114, 20. 115, 8. 119, 30.

γένεσις, genitura. Kaib. ep. 314, 21 οὐδ' οὕτως μου γένεσις δεινὴ κλησθεῖσ' ἐτελέσθη. Cf. PL p. 237, n. 19 (a. 138 p. C.).

Γενέτιος, Hali mensis = Γαμηλιών. Bisschoff de F. G. A.

Genetivus absolutus sine participio. Delph. GD 2116, 2 ἄρχοντος Μαντίου καὶ ἱερέων (sc. ὄντων) Εὐκλέος, Ξένωνος.

Genetivus sing. I decl. dorice et aeolice desinit in ας, α, boeotice in ας, αο, arcadice in αυ; gen. plur. dorice et aeolice in αν, boeotice in αων, thessalice in αουν.

—— II decl. dorice terminatur ω vel ου, aeolice ω, rarius οιο, thessalice οι, fortasse etiam οιο (vid. s. οιο). — De genetivo nominum propriorum atticorum in ης, ου pro ους vid. Meisterhans[2] p. 105—107. Eadem valent de reliquarum dialectorum titulis. Consulatur idem p. 166—169 de genetivi usu syntactico apud Atticos. — De usu Genetivi in cippis vid. s. v. ἐπί. — Genetivus pro ἀπό c. gen.. FGH 119, 28 (100 p. C. εἰς τὰ Σατορνάλια πέμσις (= πέμψεις) ἀλέκτορας δέκα ἀγορᾶς. Epistula est scatens erroribus.

γενή = γενεή. Herond. II 1. 32. IV 84, et ubique, ut saepe apud Callimachum.

γένη attica hucusque cognita: *Ἀνδροκλεῖδαι* et *Ἀνταγορίδαι* ex Hesychio, *Ἀφειδαντίδαι* ex GD 785, 10. 1035, *Βακχίδαι* ex CIA 1325, *Βουτάδαι* (*Ἐτεοβουτάδαι*) primum Oeneïdis CIA 803 et 868, postea Ptolemaïdis (470); fuisse etiam Aegeïdis (cf. Harpocr. s. v.) non confirmarunt tituli; *Δεκελειεῖς* ex *EA* 1888, 1 l. 33. 42. 57, CIA Add. 841 b 31. Tandem e titulis et partim aliunde *Λυκομίδαι*, *Οἰάναι*, *Πραξιεργίδαι*.

γένημα, agri proventus, passim in papyris Aeg. In ostracis aet. imperatoriae formula *γενήματος τοῦ δεῖνος ἔτους* = *ἀπὸ γ. τ. δ. ἔ*, significat tributum pro proventu anni praecedentis pendendum, semel n. 995: *γενήματος τοῦ ιδ' (ἔτους) ὑπ(ὲρ) γ(εν)ή(ματος) ιγ' (ἔτους)*. Vid. Wilcken O. G. I p. 214. Cf. *πρὸς γενήματα* p. 723. — Hinc γενηματογράφος *PK* 320 saec. IV, ubi editor e pap. Berolinensi citat verbum γενηματογραφεῖν. Cf. *PB* 599, 12. 704, 12. — FGH 23, 14. 26, 8. 106, 9. 304.

γένητοι arcadice = *γένηται*. GD 1222, 2. Cf. *γίνητοι*.

γέννατο = *ἐγείνατο*, *ἔτεκεν*. Alcaei fr. 5, 3.

γέννοο. Vid. *ἀπόγεμε*.

γένοισαν = *γένοιντο*. Rec. inscr. Mylasae BCH XII 23. Vid. *ἐξώλεοι*.

γένορ = *γένος*. Elei GD 1172, 20.

γένος. FGH 21, 8 *περὶ πάντων ὁπωσοῦν διδομένων ἢ λογιζομένων εἰς τὸ δημόσιον εἴτ' ἐν γένεσιν* (in natura) *εἴτ' ἐν ἀργυρίῳ εἴτ' ἐν σωματικαῖς ἐργασίαις*. Cf. 90, 11 *ἐν γένι* (sic) *λαχανοσπέρμου*.

γέντο. Vid. *ἀπόγεμε* et *ἔγεντο*.

γένωδαι = *γένωνται*, neglecta nasali, Pamphylii. GD 1276, 21. Vid. *ἐξάγωδι*.

γενῶν ἁλιευτικῶν, sc. *τέλος*. *PB* 277, I, 1 (saec. p. C. II). Similiter γενῶν ζωγραφικῶν *PB* 10, 11. 25, 199 vers. 4. 277. I 13. 652, 12 (aet. imperat.). Merces piscatorias et pictorias cum Mommseno intellegit Wilcken O. G. I p. 373.

γεοθαλπής. Inscr. metr. Nicomediae CIG 3769.

γεοκτ[ε]ῖται, οἱ. Mysiae inscr. CIG 3695 b. Add.

γεοῦχος, γεουχεῖν, γεουχικός passim *PB* et *PO* et FGH. Cf. *PK* I p. 211 et *γηοχεῖν*.

γεραίρειν, i. e. *τιμᾶν*. Anaphae tit. GD 3422, 14: *ὡς δόξαν ἧμεν πᾶσιν ἁμῖν χαίρεν τοῖς ὑπηρεσίαις αὐτοῦ* (Iasonis Sacerdotis) *τὸς θεὸς καὶ ἀδέως ὑπ' αὐτοῦ γεραίρεσθαι*. Scriptorum locis adde Bacchyl. II 13. IV 3. 13. VI 14. XII 225. Cf. *γεραςσάμενος*.

γεραιράδας· *τὰς ἱερείας τοῦ Διονύσου*. *BA* 228, 9. Sed genuina forma γεραράδες ibidem 231, 10)· *αἱ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει ἄγαλμα ἐνδύουσαι*.

Γεραίστιος. Vid. *Γεράστιος*.

γεραιτέρα = *πρεσβυτέρα*. Sappho 75, 2.

γεραίτερος senator significare videtur in Massiliae inscr. IGSI, 2445, ubi Kaibel monet *γεραιούς* sive *γεραιτέρους* dici in Phrygiae titulis.

γέρανος. Vid. *σόρτης*. — γέρανος· *ὁ ὄμβρος ὑπὸ Κυρηναίων*. *EM* 227, 51.

γερανουλκός· ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἐξάρχων. H. De saltatione γέρανος dicta cf. Poll. IV 101, Luc. de Salt. c. 34, (Plut. Thes. vit. c. 21) *EM* 288, 1. Hes. Suid. s. v. De terminatione cf. ἕλκειν κόρδακα, sim.

γεραράδες. Vid. γεραιράδας.

γερασσάμενος = δωρησάμενος. Phrygiae inscr. metr. Rev. Arch. 1875, 164. Cf. γεραίρειν.

Γεράστιος Coorum mensis IC 7, 15 = Μουνιχιών (Apr. Mai.), item Calymnae, Lacedaemonis, Trozenis, Trozene Γεραίστιος dictus. Cf. Bisschoff de F. G. A.

γέργερα (= γάργαρα)· πολλά. γέργερον (= γαργαρεών)· βρόγχος. H. Aeolicae fort. glossae. Cf. v. γαργαίρειν.

γέργιθες Mileti audiebant οἱ δημόται. Athen. XII p. 524 *A*. Suid. s. v. Eustath. p. 1433, 42.

γεργῖνοι, parasiti regum Cypriorum. Clearchus ap. Athen. VI p. 255 sq. Cf. Hes. s. v.

γέργυρα· αὐλή. δεσμωτήριον H. Alcman fr. 121 ap. *BA* 233, 27, qui utitur de aquaeductu, ut Her. III 145 γοργύρη. Vid. *E* pro *O*.

γέρδιος, textor, *P.O.* 39, 10. 262, 4 (a 52 p. C.). Cf. cerdo. *BP* 617, 3. Hinc. γερδίαινα, textrix, *BP* 617, 3 (saec. II p. C.), γερδιακόν (sc. τέλος) *PO* 261, 1. 288, 2 Φιλίσκῳ ἐγλή(μπτορι) γερδ(ιακοῦ), exactori tributi textorii, quod scil. textores pro exercenda arte solvebant (cf. Wilcken O. G. I p. 172 sq.). Adde FGH 42 (a) III, 1; 48 i, 3. — ἱστὸν γερδιακὸν πηχῶν γερδιακῶν τριῶν, quae igitur peculiaris longitudinis ulna fuisse videtur.

γέρεα ion. = γέρα. Herodotus.

γερεαφόρος, sacerdos apud Coos. I. C. 37, 21 θύει δὲ γερεαφόρος βασιλέων καὶ ἱερὰ παρέχει καὶ ἐπιθύει, ubi cf. BCH XII p. 282, n. 7, 8: τοῦ γερηφόρου.

Γερμανίκειος mensis Aegypt. = Παχών (26 Apr.—25 Maii).

γεροάκται· οἱ δήμαρχοι παρὰ Λάκωσιν. H. Salmasius ob literarum ordinem corrigebat γερωάκται, sed scribendum γερω<ι>ακταί = γερουσιασταί, q. v., a verbo γερωιάζειν, ducto, ni fallor, a substantivo γερωΐα = γερουσία.

γεροίταν· πάππον. Κρῆτες, H. Cf. γεροντίας.

γεροντία creticum pro γερουσία. Vid. γερωΐα.

γεροντίας· πάππος, scil. ὁ πρὸς πατρός, apud Lacones teste Schol. Il. XIV 118. Cf. Hes. s. v.

γέρουλος, gerulus. IGSI, 1082 δεκουρίας γερούλων.

γερουσία. Eleusine erat ἡ ἱερὰ γερουσία, consilium publice institutum ad sacra Cereris et Proserpinae curanda. CIA III 702, 3. 10. 851, 3. 1062, 7. — Hyetti tit. a. 212 p. C. non antiquior ap. Dittenb.[2] 740, 2: ἔδοξεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ τοῦ Σωτῆρος Ἀσκληπιοῦ κτέ. collegium privatum commemorare videtur editori. Socii γερουσιασταί vocantur l. 19, al., quod vocabulum de senatori-

bus usurpant Polybius et Iosephus. Cf. CIG II p. 24: Ἐρέννιος— γερουσιαστὴς Φιλιπποπολείτης.

γερουσιάρχης, magistratus apud Iudaeos. Inscr. Lat. CIG 9902.

γέρρον· — λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ γυναικεῖα (δερμάτινα habet Orion 43, 24) αἰδοῖα παρὰ Σικελοῖς. EM 228, 42. EG. 128, 57. Fortasse τὰ γυναικῶν <δερμάτινα> αἰδοῖα. Cf. βαυβών et ὄλισβος.

γερωΐα = γερουσία. Lacones. Ar. Lys. 980, sed Hes. γερωχία (?) ἡ γεροντία παρὰ Λάκωσι καὶ Κρησὶν ἦν σύστημα γερόντων. Vide γεροντία.

γερωϊακτάς (?). Vid. γεροάκτας.

γέρων. Vid. πελείους.

γερωχία f. l. pro γερωΐα.

γεόμεθα corrupta lectio pro γευόμεθα Theocr. XIV 51, ubi Tucker coniecit γεῦμά τι.

γεόνων apud Hesychium vix sana lectio pro γούνων.

Γεόστιος Lamiae mensis = Ἀνθεστηριών. Bisschoff de F. G. A.

γέφορα. Vid. βουφόρας, δέπυρα, δίφουρα. — Pons lapideus in Cephiso commemoratur in tit. Eleusinio a. 321/0 aut 318/7 a. C. ap. Dittenb.[2] 647, 15 sqq., aedificatus a Xenocle Sphettio in commodum aedem Eleusiniam adeuntium, quod eius beneficium celebratur in epigrammate A. P. IX 147. — Lexico Schwhi adde Her. IV 106, 6 γεφύρας—ἐντεταμένας (cf. VIII 117 a). 114, 1. γ. διαλελυμένας, 115 et 121 τὰ ἐκ τῶν γεφυρέων ὅπλα.

γεώλοφον, τό = ὁ γεώλοφος. Theocr. I 13. V 103. Fortasse Syracusanum.

γεωμετρία. In ostracis Thebanis passim ὑπὲρ γεωμετρίας est breviloquentia pro ὑπὲρ γεωμετρίας ἀμπελώνων et φοινικώνων, scil. apochae sunt glebationis solutae pro vitibus et palmetis. Cf. Wilcken O. G. I p. 178 sqq.

γεωνόμης· ὁ διανέμων ἐν ταῖς ἀποικίαις ἑκάστῳ. BA 32, 44. Rectius γεωνόμος Hes., quod extat CIA I 8: γεονόμος δὲ ἑλέσ[θαι δέκα ἄνδρας] ἕνα ἐχ φυλᾶς. οὗτοι δὲ νεμάν[τον τὲν γε̃ν. Cf. ibid. 107.

γεώπεδον ionice = γήπεδον. Her. VII 28.

γεωπείνης ionice Her. II 6. VIII 111, i. e. ὀλίγην γῆν ἔχων. Grammaticorum locos vid. in Thesauro.

γεωρυχεῖν ionice Her. IV 200 = γῆν ὀρύττειν. De his formis cf. Hoffm. III 515.

γεωργοὶ βασιλικοὶ et δημόσιοι in Aegypto. Cf. Wilcken O. G. I 701. 450. 646[2]. 657 (?).

γηοχεῖν ionice = γῆν κεκτῆσθαι. Her. VII 139. Cf. γεοῦχος etc.

γῆρας τρίχας ἔμαρψε. Kaib. ep. 493, 8.

γηρᾶσαι (?). Vid. ἐᾶν.

Γηροόνας. Vid. Γαρυόνας s. v. γᾶρυς.

Γηφοριών, Iasi mensis, utrum = Βοηδρομιών an = Σκιροφοριών ambigit Bisschoff de F. G. A.

Γιγάντιος, Amphissae et Tritae mensis, illic = *Γαμηλιών*, hic = *Ποσιδεών*. Bisschoff de F. G. A.

γίγ[γ]λομος· *ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν*. H. Cf. Thes. s. v. Dorice = *στρόφιγξ*. Epidauri tit. GD 3325, 74 *εἵλετο δακτυλίους τοῖς γυγλύμ[οις ἐς τὸ] μέγα θύρωμα*, ubi Kabbadias corr. *γιγλύμοις*.

γίγνεσθαι. Vid. sequentia. — Saepe apud sequiores pro *παραγίγνεσθαι* et sic in papyris Aeg. v. c. FGH 128, 2 (saec. III p. C.) *γενοῦ πρὸς — Ποσιδώνιον καὶ εἶπον αὐτῷ κτἑ.*

γιμβάναι· *ζεύγανα*. H. Gl. Thessalica. Vid. *ἴμψας*.

γίνεσθαι pro *γίγνεσθαι* post Hom. et Hes. omnes fere Graeci praeter Athenienses et **γινώσκειν** pro *γιγνώσκειν*.

γίνητοι arcadicum = *γίγνηται*. GD 1222, 2. Cf. *γένητοι*.

γινιούμενον = *γινύμενον*, i. e. *γιγνόμενον*, boeotice. GD 385, 6.

γινιπήριος, iuniperus, = *ἄρκευθος* pap. Leid. X 3, 30. Cf. Leemans, vol. II p. 252.

γιννόμενον assimilatum ex *γιγνόμενον* in tit. Gortynio Mus. Ital. III 694 sq., n. 134. Cf. *Ἀριάννη*.

γινόμενον, τό, quod alicui debetur. Halensium tit. GD 1461, 5: *ἀναγραφὰ τῶν δεδωκότων τᾶι πόλι ἀπελευθέρων τὸ γινόμενον τᾶι πόλι*. Cf. PL p. 267. 269, n. 22 aet. Ptolemaeorum.

γῖνος, hinnulus. Ialysi inscr. IGI, I 677, 23 *ἵππος, ὄνος, ἡμίονος*, unde apparet falsam esse lectionem *γίννος* apud scriptores. De hoc animale vide quae attulit Dittenb.[2] 560, in nota 8 et cf. Thes. VIII p. 100.

γίνυσθαι = *γίγνεσθαι* apud Thessalos et Boeotios. GD 345, 4 *γινυμέναν*, ibid. 22 sq. *γινυείτει* = *γίγνηται*. Cf. Boeot. *γινιούμενον* supra, *παργινυμένως* GD 1145, 7 sq., *παργινυώνθη* = *παραγίγνωνται* ibid. 11 sq.

γινώσκειν fere constanter in dialectis. Cf. *γίνεσθαι*. In LG V 45 tamen est *συνγιγνόσκοντι*, i. e. *-ώσκωντι*. — *γινώισκειν* pap. Herond. V 21.

γίτονας (boeotice = *γείτονας*)· *τὰ δύο αἰδοῖα* (sc. *τὰς ὄρχεις*). H. Cf. *Καλλιγίτων*, al.

γλάζει (= *κλάζει*)· *κέκραγε*. H. Schol. ad Theocr. I 2: *μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος* (fr. 97) *τὸν Πᾶνα φάσκων „τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις."* Fortasse boeoticum.

γλαμᾶν· *λημᾶν*. H. Cf. *γλάμων*. Gl. Attica?

γλαρίς in Deli tit. a. 279 a. C. ap. Michel 594, 88. Hes. *γλαρίς*· *(τ)όρος*, caelum. Cf. Poll. X 147. VII 118. *EM* 233, 5. Zonar. p. 440.

γλάσσα = *γλῶσσα*. *EM* 558, 50. Herond. III 84. 93. V 8. 67. VI 16. 41. VII 77. 110. Meister cft. *ῥάξ* = *ῥώξ*. Praeterea cf. *πτακίς*: *πτώξ*, *λάφος*: *λῶπος*, *καλίδια*: *κῶλα*, *δάρις*: *δῶρον*. — Cognatum *γλάσσων*· *μῶρος, ἀνούστατος* (proprie *λάλος*) apud Zonaram.

γλαυκειοῦν *χρῶμα*. Inscr. Att. CIA II 709, II 11 (c. a. 344 a. C.) Meisterh.[2] p. 89.

γλαυκώλενος Thetys. Kaib. ep. 1028, 18.
γλαυκῶπις. Vid. ἐνοσίχθων.
γλαχώ = βληχώ. Boeotus ap. Ar. Ach. 874, γλάχωνα Theocr. V 56.
γλέπειν Doricum. Vid. ποτιγλέποι et γλέφαρα. Apud Pindarum *N*. IV 39. *P*. VIII 68, ubi audacter nuper invexit O.Schroeder, traditur forma vulgaris neque aliter apud Bacchylidem et Theocritum. Bacchylidi saltem, qui etiam βλέφαρον dicit, γλέπειν non obtrudendum videtur.
γλεύκιος = τρυγός. Gortynius tit. Cf. Baunack, Philol. 1896, 489.
γλέφαρα· βλέφαρα· ὀφθαλμοί. H. Dorice Pindarus. *O*. III 12. *P*. I 8. IV 121. IX 24. *N*. VIII 2. I. VII 45. Cf. ἰρογλέφαρος, ἰανογλέφαρος et γλέπειν.
γλοιάζειν· τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ἐπιμύειν τοῖς ὄμμασι καὶ κατιλλώπτειν, οἳ δὲ ἐγγελᾶν. H. Cf. *EM* 234, 44. Hippocrates ap. Galen. p. 452. — Cf. Hes. γλοιῶς· νυσταπτικῶς. Vid. πανδοκεῖν. Pollux IX 148 φορτικώτερον dicit τὸ γλοιάζειν et εὐτελέστερον τὸ γελοιάζειν.
γλούρεα· χρύσεα. Φρύγες. γλουρός· χρυσός. H.
γλουτοί ion. et ep. = πυγαί. Her. IV 9. Hippocr. p. 761 D.
γλυκείδιον *PB* 417, 8 in epistula saec. p. C. II vel III: περὶ τῶν γλυκειδίων μελησάτω σοι αἰσθομένῳ ὅτι τρυγίᾳ χρῶμαι. Cf. γλυκίον in lexicis.
γλυκειότερος = γλυκύτερος. Kaib. ep. 572, 4 = IGSI, 1935.
[γλυκῆα Sapph. 90 pseudaeolice traditum pro γλυκεῖα. Hoffm. II 326].
γλυκίνας· ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλακοῦς apud Cretenses. Seleuci gl. ap. Athen. XIV p. 645 D. Hes. γλυκίννας.
γλύκιστος = γλυκύτατος. Bacchyl. III 47. Forma ex solo Aeliano huiusque cognita.
γλύκκα (ex γλύκϝα)· ἡ γλυκότης. H. gl. dorica aut aeolica. Idem γλυκκόν· γλυκύ. Cf. ἴκκος, μικκός.
γλυκύδωρος. Locis adde Bacchyl. III 3. V 4. X 1 Bl.
γλυκύκρεον κογχύλιον. Sophronis fr. 54 Ahr.
γλυκύμαλον. Sapph. 93. Theocr. XI 39, etc.
γλυκύν pro γλυκύ bis in tit. recentissimo Kaib. ep. 718, 8 sqq.: φῶς τὸ γλυκύν et γλυκὺν ὡς μελίτιν (= μελίτιον).
γλυκύπικρος. Vid. ὄρπετον.
γλυκύς cum ellipsi subst. οἶνος. Herond. VI 77 γλυκὺν πιεῖν, substantivi ὀφθαλμός ibid. vs. 28 μὰ τούτους τοὺς γλυκέας.
γλυκύφαιον· τὸ ἐρυθρόδανον. Κρῆτες. H.
γλυφική = γλυπτική. Inscr. incertae originis in Ann. del. Inst. di Roma XL 133.
γλῶσσα. Vid. γλάσσα. — γλῶσσαν οὐκ ἐμπήξετε (pro -ται Cob.)· οὐκ ἂν γεύσαισθε (-τε cod.). H. Glossa comica.
γλωσσάρια χροσᾶ in templi cuiusdam Aegyptiaci donariis. *PB* 162, 2 (saec. p. C. II vel III).

γλωσ(σ)οκωγώνιον (?). *PO* 108, 6. 14 (a. 183 aut 215 p. C.).

γνάμπτωμα. Vid. *γνάπτωμα*.

γναφαλλολόγος, collector floccorum e lana, dum pectitur, excidentium. O. G. 1081. 1082. 1086. Cf. Wilcken O. G. I p. 224 sq. Commemoratur saepius in ostracis saec. a. C. II horum opificum et *τῶν κασσοποιῶν* tributum pro exercenda arte pendendum. Cf. **γναφάλλου ὑφάντης** CIA 2754.

γναφεύς recentior forma pro *κναφεύς*. Exemplis atticis collectis a Meisterhansio[3] p. 58 nuper accessit antiquissimum a. 401/0 in Mitth. 1898, p. 29 *Σ[ω]σί[α]ς γν[αφεύς]*. — Herond. IV 78 *ποδὸς κρέμαιτ' ἐκεῖνος ἐν γναφέως οἴκῳ*, ut vestis scil. Cf. VIII fr. 8, 42: *μή τι σ' ἐκπερῶν πρέσβυς | οὔλῃ κατ' ἰθὺ <τῇ> βακτηρίᾳ κνάψῃ* (*καλύψῃ* pap.). — Cf. *κναφική*.

γνοία = *γνοίη* Elei. GD 1151, 19. Cf. *ἔα* et vid. A longum.

γνοῦμα = *γνώμη* Thessali. GD 361 *B*. 22.

γνόφαλλον aeolice Alcaei fr. 34, 6 = *τύλη*. De formis *κνέφαλλον, γνάφαλλον, γνόφαλλον* disputat Hoffm. II 856.

γνῶμα = *δόγμα* Elei. GD 1150 b, 1154, 4. Cf. Hes. *γνῶμαι· τὰ ψηφίσματα.*

γνώμη. Lexico Herodoteo Schwhi addo VI 109, 1 (cf. 2) *ἐγίνοντο δίχα αἱ γνῶμαι.* IV 119, 1. *ἐσχίσθησαν αἱ γνῶμαι.* VI 109, 7 *γνώμῃ προσθέσθαι* et *γνώμην αἱρεῖσθαι*, 110 *προσγενομένης τῆς γνώμης.* VI 110 med. *ἡ γνώμη ἔφερε.* V 92, 3 *γνώμας ἀμείνονας συμβαλέσθαι.* — cognitio. Babrius in tabulis ceratis Mnem. 1894, p. 230: *ἡ δ' ὄρνις εἶπε μῦθον ἄξιον γνώμης.* — Hesychio s. v. obiter redde *καὶ <δια>γνώμη καὶ ἐπιστήμη.*

γνώμων, formula (tarief). Lex. Rhet. p. 233, 28. Hoc sensu usurpatur in titulo edito ab Hogarthio ap. Flinders Petri, Koptos, 1896, p. 27 sqq., l. 5. (a. 90 p. C.). Vid. Wilcken O. G. I. p. 347.

γνωστεύειν τινά, ius agendi dare alicui (legitimeeren). Wilcken O. G. I p. 638[2]. — **γνωστεία.** FGH 65, 5, ubi vid. editores.

γογγυλίς. Vid. *λάψα*.

γογγυλό-ρογχος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 2183.

γογγυσός (*γογγυσμός*?). Cap. III *Διδαχῆς τῶν ἀποστόλων.*

γόδα· *ἔντερα. Μακεδόνες.* H.

γοδᾶν (*γοᾶν* Meister, *γοϝᾶν* Hoffmann)· *κλαίειν. Κύπριοι.* H.

γολύριον· *κέλυφος. οἰκεῖον Ταραντίνοις.* H. Probabiliter Kaibel „scribendum *ϝελύτριον* vel *ϝολύτριον*. Vid. Hes. *γέλουτρον· ἔλυτρον, ἤγουν λέπυρον* et *ἔλυτρον δέρμα λεπρόν.*" Cf. (in)volucrum et Hes. *κολύφανον* iuxta *κελύφανον*.

γόμος. Vid. *ἀγωγή*.

γόνα = *γόννα*, i. e. *γόνατα*. Alcaei fr. 29, 7: *ἐπεὶ καὶ κεφαλὰν καὶ γόνα Σείριος ἄζει.* Vid. *γόννα*.

γονάρ: μήτρα. Λάκωνες. H. Cf. γονάδες· μῆτραι. H.
γονεά = γενεά. Inscr. metr. aet. hellenisticae. Mitth. 1898, 272, 2.
γονέοις dat. Aetolicus = γονεῦσιν. Vid. Dativus.
γονέϋς boeotice = γονέοις, i. e. γονεῦσι. GD 894, 5 γονέϋς παραμείναντα άσαυτῦ, ἅς κα ζώει, ἀνεγκλείτως κὴ τῦς γονέϋς αὐτῶ.
γονή = τόκος? Aeschyli fr. 99 Nck.[2] (in pap. Didot), vs. 7 καὶ τρισὶ γοναῖσι (pap. τριαγωνεις) τοὺς γυναικείους πόνους | ἐκαρτέρησ(α). Nisi forte scribendum καὶ τρισὶν ἀγῶσι κτέ.
γόνημα δεκάτης ἰνδικτιῶνος. PK (I) CXXV, 17. 36 sq. (saec. IV p. C.).
γονικὰ οἰκόπεδα = τῶν γονέων. PL p. 240, n. 19, 32 sq. a. 131 p. C. Cf. οἰκία προγονική p. 252, 66.
γονίμαν δ' ἔλοσεν ὠδῖνα Διὸς παῖς. Isyllus poeta GD 3342, 49.
γόννα· Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Steph. Byz. s. v. Γόννοι. Apud Theocr. XXX, 18 metro postulatur γόννοις. Sed Alc. 39, 7 habet γόνα, Sapph. 44 γόνων (inc. lect.). Γόννα = γόνϝα. Vid. NN.
γόνος, ὁ = τὸ γένος. Elei GD 1158 αὐτὸν καὶ γόνον. 1155, 5 τὸν ἀπὸ Σφίγγας γόνον. Vocabulum similiter usurpant Hom., Herod., tragici. — Metro adversatur ap. Pind. O. IX 76, ubi e Mingarelli coni. hodie editur γοῦνος, sed probanda videtur Bergkii correctio γ' ὄζος.
γόνυ. Formae Herodoteae et Hippocrateae casuum obl. sunt γούνατι, γούνατα, γούνασι. Herondas habet γούνατα, γουνάτων, Archilochus 75 γουνουμένου, Anacreon 1, 1. 2, 6 γουνοῦμαι, Phoenix 1, 13 γοῦνα. Hoffm. III 407.
γόος· κλαυθμός. Αἰολέων. BA 1095. Inde ab Homero cum cognatis est poetici usus.
γοργεύειν, festinare? Epistula privati pessime scripta in PL n. 18 p. 233, 13: γόργευσον μετὰ τοῦ χωρίου. Vid. Thes. s. v.
γοργύρη. Vid. γεργύρη et Hoffm. III 271 sq.
Γόρτυνς = Γόρτυς cretice Mus. Ital. II p. 190, n. 83. 84. Vid. Κύδανς et ΝΣ.
γόρονος· μῦς (?). βάτραχος. H. Fort. μικρὸς β. Sic enim EM 243, 49 γύρονος, Steph. Byz. s. v. Βιθυνία γύρινος explicat. Paphiis formam γόρυνος tribuit Schmidt.
γοτάν· ὗν. Μακεδόνες. H.
γου literam ϝ significat. BA 1168, 777, 27 προστίθεται δὲ καὶ τὸ Γ (= Ϝ) παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ γουάναξ, Ἑλένα Γουελένα, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥήξεις γουρήξεις εἴρηται.
γουμνασιαρχιόντων boeotice = γυμνασιαρχούντων. BCH II 591.
γούνατ-. Vid. γόνυ.
γουνά. Vid. βανά.
γρά (cod. γρᾶ)· φάγε. Κύπριοι. H., unde κάγρα (= καταγρᾶς)· καταφαγᾶς ap. eundem. Plenior forma γράσθι legitur in tit. metr. Cyprio 144, 1 Hoffm.: γράσθι, ϝάναξ, κά(π) [= καὶ] πῶθι. — Verbum

igitur *γραμί* = *ἐσθίω*. Cf. Hoffm. I 117. 136. 205. 232. Cognatum est *γρῶνος*, exesus, excavatus, quod vide in lexicis.

γράβιον. Athen. XV p. 699 C: *Ἀμερίας δὲ γράβιον τὸν φανόν.* Seleucus explicabat *τὸ πρίνινον ἢ δρύινον ξύλον, ὅπερ τεθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσιν.* Tum citatur Theodoridae Syracusani versus e Centauris. Cf. *γράβδος· ἡ διεσχισμένη λαμπάς. BA* 789, 30.

γραιβία ἢ γραιτία (l. *γραιγία*, i. e. *γραιϝία*. Cf. Ahrens II 249)· *πανήγυρις. Ταραντῖνοι.* H. Nomen Messapium Graivas apte contulit Schulze.

γράμα = *γράμμα* saepius titt. Dorici, v. c. Epidauri GD 3339, 66.

γράμμα = *γραφή*, tabula picta. Herond. IV 73 *Ἀπέλλεω γράμματα.*

γραμματεύειν c. gen. Vid. Meisterh.[2] 197, not. 1601.

γραμματεύς. Vid. *ἀναγνώστης*. In CIA distinguuntur *γραμματεὺς τῆς βουλῆς, κατὰ πρυτανείαν, τοῦ δήμου, τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, -ἐπὶ τοῖς δημοσίοις γράμμασιν, τῶν ἕνδεκα, ἐπιστατῶν, πρυτάνεων, σιτωνῶν, αἱρετός* et *κληρωτός* (collegii cuiusdam), *ἐπιμελητῶν νεωρίου, ἐφήβων, στρατηγῶν.*

γραμματῆ = *-τέα*. Lacon. Del. 30, 19. 32, 17. Aetol. GD 1413, 33. Vid. *η̄*.

γραμματηφόρος. *PO* 156, 1 (aet. Byzantinae).

γραμματίζειν = *γράμματα διδάσκειν*. Herond. III 24. Cf. atticum *γραμματιστής* = *γραμματοδιδάσκαλος*.

γραμματίδδοντος = att. *γραμματεύοντος* Boeotii. GD 483, 7. 528, 6. 509, 4 et passim; rarius *γραμματίδοντος*, ut 484, 6. 522, 5; rarius etiam apparet forma vulgaris *γραμματίζοντος*, ut 496, 13. 548, 5; semel *γραματίδοντος* (cf. *γράμα*) 485, 4. **Γραμματίδδω** etiam Dymae in Achaia GD 1612. 1671. — Cf. *γραμματιστάς*.

γραμματιστάς Boeot. GD *N* 807 b, 7, scriba = Att. *γραμματεύς*, quod exstat ibid. 488, 178 cum gen. *γραμματεῖος* (*-τέιος*?) ibid. 134. — *γραμματιστᾶ* (gen.) Epirot. GD 1334, 6. Similiter Herodotus constanter **γραμματιστής** adhibet pro attico *γραμματεύς*. Hinc eius imitator Cassius Dio LXXV 5, 1 perspicuitatis causa scribit *Νουμεριανὸς δέ τις γραμματιστὴς τῶν τὰ παιδία γράμματα διδασκόντων κτέ.*

γραμμή. Huius vocabuli ellipsis. Vid. *ἔντορνος*.

γραπτόν, τό = *ἡ γραφή*. *PO* 292, 8. 293, 5 *οὔτε διὰ γραπτοῦ οὔτε διὰ σημείου* (door taal noch teeken) a. 25 et 27 p. C.

γράσσμα = *γράμμα* in tit. quodam Argivo.

γραφεῖον sive **γραφίον**, scribarum officium, tabularium publicum (Record-office vertunt editores FGH 31, 21. 89, 7. 91, 47. 92, 31 etc.) saepe legitur in papyris Aeg. v. c. *PB* 86, 11. Minister quidam *ὁ πρὸς τῷ γραφείῳ PB* 580, 1. Cf. 379, 18. 12. Vid. Leemans I p. 72, qui scribam s. ammanuensem vertit in Graphio officium obeuntem, coll. Pap. Leid. *N* col. II 8 *τοῦ πρὸς τῇ ἀγορανομίᾳ.* — Forma *γραφίον* iam saec. a. C. III

occurrit in Halicarnassi tit. ap. Michel 595, 13 *τὴν πεντ ηκοστὴν πρὸς τὸ γραφίον τῶν ὅρκων*, ubi esse videtur pecunia, quae pro sacramentorum scriptura solvebatur. — In Aegypto aet. Rom. vectigal exigebatur de scribendi instrumentis. *PB* 277 II 11 *γραφείου καὶ χαρτηρᾶς Νείλου πόλεως καὶ Σοκνοπαίου Νήσου*. Cf. Wilcken, O. G. I p. 358.

γράφειν. Vid. *ἐγραμένα, ἠγραμμένα, ἔγραπται*. — Multandi sensu *γράφειν* legitur in inscr. Boeotica GD 431, 7 *γραφέμεν αὐτὸν ἐν τρία τάλαντα*.

γραφέμεν = *γράφειν* boeotice. GD 413, 6. 7.

γράφεσθαι cum genetivo partitivo. Meisterh.[3] 168, 17.

γραφῆμεν = *γραφῆναι*. Delph. GD 2781, 7. Vid. *ἀναγραφῆμεν*.

γραφής = *γραμματεύς* Arcades. Tegeae inscr. GD 1231. Cf. *ἱερής* GD 1221, B 34, C 1. 29. 50; *ἱαρής* 1235; Cypr. *ἰjερής* Hoffm. 100, 1. 107. Cf. I p. 250. Kretschmer G. V. p. 192 comparat nomina pr. in *ής* = *εύς* in vasis Atticis ut *Πηλής*, *Προμηθής*, *Ὀλυτής* (= *Ὀδυσεύς*), *Περσής*, *Ἐρεχθής*. Cf. etiam *Ἀφαρής*. Doriensibus eundem usum tribuit Priscianus, qui agens de formis latinis Achilles, Ulixes scribit „in quo Dores sequimur, qui pro *Φυλεύς Φυλής*, pro *Ὀρφεύς Ὀρφής* et *Ὀρφήν* dicunt, pro *Τυδεύς*, *Τυδής*. In horum tamen titulis hucusque eiusmodi formae nondum repertae videntur.

γραφικός, notarius? IGSI, 1528.

γραφίον (= *γραφεῖον*). Cf. etiam Peyron ad *PT*, vol. I p. 153, qui comparat vocabulum Gallicum la Greffe, monens eiusmodi locum in singulis nomis Aegyptiis fuisse. Vid. *γραφεῖον*.

γραφομένῳ, sive **γραφομένων**, **παρῆσαν**, scribundo affuerunt, formula in SCtis Romanis Graece versis. Cf. Viereck, Sermo Gr. etc., p. 79.

γράφος, **τό** = *γράμμα*, lex, Elei GD 1151, 19. 1156, 2 *αἰ δέ τις πὰρ τὸ γράφος δικάδοι*. 1157, 5 *κὰ(τ) τὸ γράφος*, 1149, 7. 8 *τὰ γράφεα ταῖ* (= *ταδί*). 1156, 3. 1157, 6 *γραφέων* (gen. pl.).

γραψάσθη boeotice = *γράψασθαι*. GD 488, 66.

γριπεῖν = *γριπεύειν*, *γριπίζειν* in inscr. Syriaca LW 2261: *οὐδὲν ἐγρίπησαν*, i. e. *ἐκέρδαναν*.

γριφᾶσθαι· *γράφειν Λάκωνες. οἱ δὲ ξύειν καὶ ἀμύσσειν* et **γριφώμενα·** *γραφόμε α ἢ ἐπανειλούμενα* (?) (Hippocr. I p. 171). H. Cf. verbi *γράφειν* sensum Homericum.

γρῖφος. Vid. *ἀλληγορίη*.

γρόκκατα pro *γράμματα* perperam Balbilla GD 320, 14. Vid. Hoffm. II p. 516.

γροφά, *γροφίς*, *γροφεύς*, *σύγγροφος*, *ἀπόγροφον*, *ἔγγροφος*, *ἐγγρόφως*, *ἀνεπιγρόφως* in titulis Heracleensibus (Italis), Eleis, Argivis, Mycenaeis, Epidauriis, Trozeniis, Hermionicis, Cretensibus passim apparent, sed verbum *γράφειν* constanter servat *ᾰ*. Cf. Boisacq, pag. 62.

γροφεύς Arg. GD 3277, 15. Mycen. 3314, 5. 7.

Γρόφων. Meli tit. *IA* 12 = GD 4874, 3, sed participium est = *γράφων* ibidem 412, 183 (*γροπhoν*) = GD 4871, 2.

γρυλλογραφεῖν de pictore vol. Herc. X² fol. 65 et 66, fr. 6 et 7.

γρύλλος· *χοῖρος*. H. Elei ap. Nicandr. fr. 122. Cf. *γρύλλη· ὑῶν φωνή. γρυλίων· ὁ χοῖρος*. H.

γρυμπάνειν (= *γρυπαίνειν*)· *γρυποῦσθαι. συγκάμπτειν*. H.

γρύτα· *τῶν μύρων καὶ γυναικείων τινῶν θήκη*. Sappho fr. 156 ap. *BA* 34, 2. Lectionem confirmat MFP II 32, 27 (saec. a. C. III): *σκευῶν γρύτην*. Fick cft. *γώρυτος*.

γρυτοπωλῶν (*τέλος*) in Aegypto. *PB* 9 I 12. Vid. *κρυτοπωλῶν*.

γρώνα· *ὗς θήλεια. Λάκωνες*. **γρωνάδες·** *θήλειαι σύες*. H. *γρώνη· σαπρὰ γραῦς κτέ.* idem. Num ex comoedia?

γρώνους· *τοὺς ἀκούοντας καὶ* [*τοὺς*] *μὴ λαλοῦντας*. H. Delevi articulum. Significantur enim m u t i, qui non simul s u r d i sunt, fortasse quibus lingua exsecta est. Nam *γρῶνος* proprie e x e s u s, e x c a v a t u s significat.

Γυ = *γυναῖκα*. Therae tit. IGI, III 346, 7. 10.

Γυ vel *ΓΥΡ* = *γῦρος* ibidem 34, 3—6. 348. 349.

γυάλας· *εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι*. H. Cf. *EM* 243, 13. Athen. XI p. 467 A: *Φιλήτας ἐν Ἀτάκτοις Μεγαρέας οὕτω φησὶ καλεῖν τὰ ποτήρια γυάλας. Παρθένιος δ' ὁ τοῦ Διονυσίου ἐν πρώτῳ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητουμένων φησί „Γυάλας, ποτηρίου εἶδος, ὡς Μαρσύας γράφει ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἡρακλέους οὕτως· ὅταν εἰσίῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν συναντᾶν οἴνου πλήρη γυάλαν ἔχοντά τινα· τὸν δὲ λαβόντα σπένδειν"*. Unde corrigendus Hesychius s. v.

γυαλός· *κύβος. ἢ τετράγωνος λίθος*. H. Epicus incertus apud schol. Hom. *E* 99: *τὸ γυαλὸν ὅταν ἐπίθετον ᾖ, ὀξύνεται· „εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι."* Ubi dubito num sufficiat corrigere *ἀγκάσσασθαι*.

γύγλυμος. Vid. *γίγ*[*γ*]*λυμος*.

γυιαλκής. Bacchyl. VIII 38. XI 8 Bl. Vid. lexica.

γυῖον. *TH* I 183. 187. Vid. s. v. *πέλτα*.

γυιοπαγεῖς *κάματοι*. CIA III 779, tit. metricus.

γυμνάδδομαι laconice Ar. Lysistr. 82. Vid. *ΔΔ*.

γυμνάς. Eur. El. 311. Neglexit locum Thes. s. v. — Masculine *γυμνάς ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην*. CIA III 1322.

γυμνασίαρχος *εἰς Δῆλον* sive *εἰς τὸ ἐν Δήλῳ γυμνάσιον*. CIA II 859 B 16. D 38. E 41. E II 55.

γυμνασιαρχὶς αἰώνιος. Inscr. Cyrenaica CIG 5132 aet. Rom. Cf. ibid. 2714 inscr. Mylasae, ubi item mulier *γυμνασιαρχεῖ*. Praeterea 2384. 3953 C et inscr. Dorylaei in Mitth. XXII p. 48.

γυμνάσιον. In Aegypto *οἱ ἀπὸ γυμνασίου* vocabantur oriundi a gymnasiarchis ideoque pro parte saltem immunes tributi, quod pro

iure suffragii pendebatur. Vid. Grenfell et Hunt *PO* II p. 219 sqq. — *Γυμνασίοισι φιλάθλοις* CIA III 1344.

γυμνῆτες· *οἱ μισθῷ (θοῦ?) δουλεύοντες ἐλεύθεροι* apud Argivos. EG 165, 57 s. v. *Εἵλωτες*.

γυμνοπαιδίαι Spartanorum. Vid. lexica.

γῦν fortasse = *χοῦν* PK rect. 90 (a. 78/9 p. C.), ubi vid. notam. Saepius recurrit ibidem.

γυναικάνδρεσσι *ποθεινοί*. Epicharmi fr. 156 Ahr.

γυναῖκες exclamatio, ut *θεοί*, Herond. VI 23.

γυναικηίη, *ἡ* = *ὁ γυναικών*. Her. V 20, *γυναικήιος* ionice = *-κεῖος*.

γυναικῆος = *-εῖος* Delph. GD 1973, 2. 2141, 33. 2249, 6.

γυναικοκρατίας vestigia apud Coos. Vid. R. Herzog „Coïsche Forsch." p. 183 sqq.

γυναικοθοίνας Mars, in Arcadia. Paus. VIII 48, 4.

γυναικονόμος. Inscr. Gambrii in Mysia CIG 3562, saec. a. C. III extr., Andaniae in Messenia ap. Michel n. 694, Magnesiae ad Maeandrum ap. Dittenb.[2] 553, Pergami 879. Vid. lexica.

γυνή. Acc. *γυνάν* Theocr. VI 27 (in uno codice), Gregor. Cor. de dor. dial. 153; *ἰδίως λέγουσιν οἱ Σικελοὶ τὴν γυναῖκα γυνάν*. Sed *γυναικῶν* habet Sophron fr. 32 et 54, *γυναῖκας* Epicharmus 5 et *γυνά* fr. 72 Ahr. Vid. s. vv. *γουνά, βανά, καίτοιγ', μεσσοδόμα, στῆτα*.

γυπαλέκτωρ in pap. mag. Parthey II 18.

γύπων. De saltationibus mimicis Laconum agens Pollux IV 104: *οἱ δὲ ὑπογύπωνες γερόντων ὑπὸ* ˙(*ἐπὶ*?) *βακτηρίαις τὴν μίμησιν εἶχον· οἱ δὲ* γύπωνες *ξυλίνων ποδῶν* (stelten) *ἐπιβαίνοντες ὠρχοῦντο, διαφανῆ ταραντινίδια ἀμπεχόμενοι*.

γυρόκοσμος, solis epitheton in recentissima inscr. metrica Messanae Sic. a. 1199 p. C. in CIG 9540.

γυφικῆς *PB* 471, 15, ubi incertum esse dicitur utrum sic legatur an *τυψικῆς*, sed *γυψικῆς* confirmatur papyro FGH 23 a, vers. Significatur tributum pendendum iis qui gypso sive tectorio inducunt parietes, albariis.

γῶν ionice (Herod.) et dorice = *γοῦν*. Ar. Lys. 155, Theages Pythagor. ap. Stob. flor. I 117, p. 95, 5 W. Cf. *ὦν*.

γῶνορ· *γωνία. Λάκωνες*. H.

γῶπας· *κολοιούς. Μακεδόνες*. H. = *σκῶπας*, ni fallor, itaque *προπερισπωμένως* scripsi pro tradito *γώπας*.

γωροῦται· *σαρκοῖ. Λάκωνες*.

γωρυτός (cod. *γορυτός*)· *θήκη. φαρέτρα. Κρῆτες. BA* 1096. Legitur Od. XXI, 54.

Δ. Δέλτα.

(Genetivum abnormem *δέλτατος* e Democrito citat Apollonius *BA* 781, 84. Fortasse Delta Aegyptiacum intellegendum est.).

Δ pro Θ Macedonum dicit *EM* 317, 24; de Atticis vid. Meisterh.[2] p. 80.

Δ pro Z apud Dores et Boeotios. Vid. *δάγκλον*, *δερέθειν*, *δυγόν*, *δωμός*, *δωός*, *δώω*, *ψαφίδοντι*, *καταϜοικιδέθαι*, etc. Cf. Z pro *Δ*.

ΔΔ pro Z apud Lacones (?), Cretenses, Megarenses (?). Vid. *δικάδδεν*, *πράδδεθθαι*, *μικκιχιδομένων* et exempla Aristophanea atque Hesychiana. De solis Cretensibus res certa est. Vid. Boisacq, p. 93 sqq.

ΔΔ natum assimilatione ex *ΡΔ* aut *ΣΔ* in vocabulis coniungendis. Vid. *ΛΛ*.

Δ = *NT* apud Pamphylios. Vid. *ἐξάγωδι*, *γίνωδαι*, *ὅδυ*.

Δ = *Σ* apud Iones in *ὀδμή*, *ἴδμεν*.

Δ et *T* omissa inter consonantes ante ρ̄ in vasis atticis in *Ἀνρομάχη*, *Εὐξίσρατος*, *Δαμασισράτη*, *Ναυσίσρατος*. G. V. p. 183 sq.

Δ pro *T*. Vid. *δάλιδας* (cf. *δάπις* = *τάπης*).

Δ pro *B*. Vid. *δέλλει*, *δείλομαι*, *δήλομαι*, *δεμελέας*, *δέλτος*, *ὀδελός*, *δάθεα* (?) Cf. *B* variat cum *Δ*.

Δ pro *Γ*. Vid. *δεύασθαι*.

Δ variat cum *Λ* in *Ὀλυττεύς* = *Ὀδυσσεύς* (cf. *δάκρυ*, lacrima, al.).

Δ in papyris passim compendium est voc. *δεῖνα*. Cf. Leemans vol. II p. 49, 51.

δᾶ = *γᾶ* doricum? Ar. Lys. 198 *φεῦ δᾶ*. Cf. Eur. Phoen. 1344. Aesch. Prom. 568. Eum. 841. Agam. 1072. *οὐ δᾶν* Theocr. IV 17. VII 39. Cf. *Ἐννοσίδας* = *Ἐννοσίγαιος* (?). Pind. *P.* IV 33. 173 et *Δαμάτηρ*. Ahrens II p. 80 grammaticorum sententiam *δᾶ* idem esse quod *γᾶ* acriter impugnat, divinum numen in genus ea vocula designari contendens, comparatis nominibus *Δάν* = *Ζήν*, *Διώνη*, Diana, aliis.

δαβελός (= *δαϜ.*)· *δαλός*. *Λάκωνες*. H. Cf. *δαυλός* (*δαύην*).

δάγκ[ο]λον· *δρέπανον*. H. Dores Siculi. Corr. Ahrens. Vid. *Ζάγκλη* Herod. VII 164. Thuc. VI 4.

δαγός, puppa cerea, = *κόρη*. Theocr. II 110 *ἐπάγην δαγῦδι — ἴσα*. Corrupte Hes. *δατύς*· *κουράλλιον*. *νύμφη λευκόκηρος*. Phot. lex. **δαγός**· *πλάγγων*, *κοροκόσμιον κήρινον*, *ὅπερ* **δάγυνον** (*δάγυν* Blomfield ad Callim. p. 398) *οἱ Ἴωνες*. Doricum *δαγῦδας* (*δαγύρας*) vocat schol. Clem. Al. ad Protrept. p. 51 ap. Bastium ep. cr. p. 198, addens *Ἀθηναῖοι δὲ* **κοροκόσμια** *καλοῦσιν*.

Δαδαφόριος Delphorum mensis quintus cum festo *Δαδαφορίων* = *Μαιμακτηριών*. Cf. Bisschoff de F.G.A.

δᾳδηφόρος = δᾳδοφόρος. Inscr. Eleusinia *EA* 1883, 146, l. 5.
δᾳδῶχορ (= δᾳδοῦχος)· λυχνία. H. Laconicum?
δαήμεναι· ἔμπειροι γυναῖκες. H. Fortasse i. q. μαῖαι. Cf. sage-femme, vroed-vrouw (serm. vernac.). Aeolicum. Vid. Hoffm. II p. 288.
δαῆναι = μαθεῖν in tit. prosaico Trozenio saec. a. C. V extr. ap. Dittenb.[2] 792: Εὐθυμίδας ἀνέθεκε ἅ κα ποιῶν ποὶ τὸν θεὸν ἰοίει λουσάμενος δαῆναι χε[εῖ]ζων κτἑ.
δάθεα (?)· ἅρπη φρεατία, Ταραντῖνοι. H. Corrigitur αἴπη, φρεάτεια, coll. gl. eiusdem φρεάτεια· τὰ βαθέα ὀρύγματα, nec praefero Schmidtii coniecturam ἁρπάγη φρεατεία. Itaque δάθεα = βάθεα. Vid. *Δ* pro *B*.
δαιδαλέος. Locis adde Bacchyl. V 149. Fr. 4, 8 Bl.
δαιέλιξι· τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις κατὰ τὸ ἀρχαῖον (ἔθος sc.) μετὰ προσβολῆς (προβ.?) πυρσῶν παρὰ Ἀργείοις. H.
δαίζεν = δαινύναι in tit. Aegosthenis GD 1145 boeotice quidem scripto, sed cum peccatis quibusdam, a Megarensi homine: τὰς κοινὰς θυσίας, ἃς δαίζοι ἁ πόλις.
δαιθμοί, agrorum sortes, vulgo κλᾶροι (κλῆροι) dictae, in Halaesae inscr. IGSI, 352 II 23. 75. — Δαιθμός hinc pro δαιημός ap. Hesychium reddebat Valckenaer, sed melius Dindorf δαϊγμός ex *EM* 613. 45. Cf. Thes. II p. 855.
δαΐκτηρ· Alcaei fr. 28: Ἄρευ, δι' ὃν (pro ὃ Blass) φόβος δαΐκτηρ.
δαϊξάνδρων ἀπὸ χειρῶν. Kaib. ep. 1028, 45.
δαῖμα. Vid. δίασμα.
δαιμονητιᾷ· δαιμονίζεται. Κρῆτες. H.
δαιμονιόπληκτος. Pap. mag. V Leid. 9, 1.
δαιμονοτάκτης. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 1374. In pap. est δαιμονατάκτης. Nonne praestat δαιμονεπάκτης? Cf. infra ἐπακτός.
δαιμόνων ἀγαθῶν (cf. Dis Manibus) saepe legitur in cipporum titulis, velut Mylasae Mitth. XV n. 23. 24. 25. 27. Saepe alibi **θεοῖς δαίμοσιν** v. c. IGSI, 938. 1609. 1611. 2506 et passim, saepe etiam **θεοῖς καταχθονίοις**, sive ὑποχθονίοις, **χθονίοις, καταγαΐδίοις**.
δαίμων (?) pro δαήμων. Archiloch. 3, 4 ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονές εἰσι μάχης. Cf. Plat. Cratyl. 398 B. Schulze in Kuhns Zeitschr. XXIX 261. Sed vid. δάμων.
δαίοντος = καίοντος in psephismate Byzantino apud Dem. pro Cor. § 90: τὰν χώραν δ., sed fortasse rectius Cobet corr. δαΐοντος = δηΐοντος. Vid. tamen ἐκδαβῇ.
δάιος s. **δᾷος** dorice et aeolice = δήιος, δῇος.
δαίς = δεῖπνον. ion., ep., trag., lyr. Her. I 211.
Δαίσιος, Sicyonis mensis = Ἀνθεστηριών. Bisschoff de F. G. A.
δαίτων (= δαιτυμών)· ὁ ἀριστητής. Choeroboscus *BA* 1359 *B*.
δάκνειν. Vid. δάξεται.
δάκρο, lacrimarum causa. Kaib. ep. 201, 1. ἁ μάτηρ σε [τέκε], Στόλε δάκρυ. Cf. ep. 365, 6 οὐδὲν πλέον ἢ δάκρυ' οὖσα. — Acc. pl.

dor. **δάκρη** = δάκρυα Pindaro fr. 132, 2 Bergk reddidit e Crameri An. Ox. I 121.

δακρυόεις Ἀΐδης. CIA III 1354.

Δακτύλιος incerti poetae comoedia. CIA II 975 II 9. 992 I 6.

δακτυλίσκος = δακτύλιος in Lebadeae tit. Ἀθην. IV p. 372, l. 115.

δακτυλιστής? FGH 112, 12: τὸν ὄγμον τῆς Ἀπιάδος ἕως σήμερον οὐ (sic) ἐθέρισας ἀλλ' ἠμέληκας αὐτοῦ καὶ μέχρι τούτου τὸ ἥμισυ αὐτοῦ ἐθέρισας, ἐπέχον (sic) τῷ δακτυλιστῇ Ζωίλῳ καὶ ἵνα αὐτὸν μὴ δυσωπήσῃς, ubi vertunt „Give heed to the measurer (?) Zoilus; don't look askance at him".

δάκτυλος ἀμέρα Alcaei fr. 41, 1; imitatur Asclepiades A. P. XII 50 δάκτυλος ἀώς.

δαλάγχαν· θάλασσαν. H. Scribendum δαλάγκαν, si recte Schmidt tribuit Macedonibus.

δαλήσασθαι· λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι. H. Doricum = δηλήσασθαι, i. e. βλάψαι. Delph. CIG 1688, 4 [δ]α[λ]έωνται τὰν ἐκεχ[ει]ρίαν. Cf. GD 1149, 1151, ubi καδ(δ)αλέοιτο (= καταδ.), καδ(δ)αλημένος, καζαλημένον. Theocr. IX 36. XV 48. — Eodem pertinet gl. Hes. δάλλει· κακουργεῖ, Aeolica (nisi forte δαλεῖ corrigendum), praeterea δάλαν· λύμην, δάλεμον· δηλήμονα (sic enim corrigo κηδεμόνα), πανδάλητος Hippon. 2, 1, φρενοδαλής Aesch. Eum. 324, 335, sed κεντροδαλήτοις idem Suppl. 545, quod tamen corruptum esse arguit vs. antitheticus. Cf. Hoffm. III 340. — Vid. δηλεῖσθαι.

δάλιδας· τὰς μεμνηστευμένας. H. = τάλιδας. Vid. τᾶλις et Δ pro T. Traditur δαλίδας.

Δάλιος Coorum mensis = Θαργηλιών IC 30, 1. 367, 35. Item Calumnae et Rhodi, sed Tauromenii = Πυανοψιών. Bisschoff de F. G. A.

Δᾶλος dorice = Δῆλος. Vid. δῆλος.

δαλός. Vid. δαβελός et δαυλός et δαύακες.

δάλτος· Cyprii = δέλτος in Edalii (Idalii) inscr. GD 60, 26: ἰδὲ τὰ(ν) δάλτον τά(ν)δε, τὰ ϝέπιjα τάδε, ἰναλαλισμένα (= ἐγγεγραμμένα). Cf. ἀδαλτοῦν.

δάμαις· δαμάζων. H. Aeolicum. Vid. MI.

δαμαλίζειν, perdere, de vitio suspectum ap. Pindar. PV 120, ubi vid. Christium. Nuper in Mnemos. proposui ϝ' ἀμαλίζοι = ἀμαλάπτοι sive ἀμαλδύνοι pro δαμαλίζοι.

δάμαλις σῦς in Andaniae tit. ap. Michel 694, 34.

Δαμάριν = Δαμάριον. Lacon. Vid. IN.

δαμαρχεῖν et **δάμαρχος** = δημ. IC 9, 9. 344, 16. 347. 391. 417. Vid. μόναρχος.

δαμάσαιτο (κάρτει) = βιάσαιτο, βινοίη. Cret. LG II 10. Cf. δεδαμναμέναν II 13, ubi opponitur παρθένος.

δαμασάνδρα. Pap. mag. mus. Brit. XLVII, 20.

δαμασίμβροτος *αἴθων* [*χαλ*]*κός*. Bacchyl. XII 50. Bl.
δαμάσιππος. Bacchyl. III 23 *δαμάσιππον Λυδίας ἀρχαγέταν*.
δαμασίχθων, *Ποσειδῶν*. Bacchyl. XVI 19 Bl.
Δαμάτηρ dor. = *Δημήτηρ* passim.
δαματρίζειν (-*ζην*)· *τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπόν. Κύπριοι.* H., itaque = *θερίζειν*.
Δαμάτριος Boeotorum mensis = *Πυανοψιών*. Bisschoff de F. G. A.
Δάμεια· *ἑορτὴ παρὰ Ταραντίνοις.* H. *Δαμιεῖα*, coll. Her. V 82 sq., coni Kaibel. Ceterum Damiam Tarenti cultam esse ignoramus.
δαμετᾶν = *δημοτῶν* mire Carpathi tit. IGI I 1022, 9 et 14.
δαμιεργός, sec. Meisterum ex *δαμιοϝεργός*, sec. Hoffmannum ex *δαμιοϝοργός*, legitur in inscr. Nisyri GD 3497, 9; Astypalaeae BCH 1892, p. 138, n. 23, 4. Apud plerosque Dorienses vocantur **δαμιοργοί**, in titulis Argivis, Trozeniis, Hermionicis, coloniarum Argivarum, Cnidi, Camiri, etc., praeterea Locricis, Delphicis. (v. c. inscr. saec. V a. C. GD 2189, 5. Cf. 2561 *B* 19, 2725, 10), item in Achaicis, Arcadicis, Eleis (iuxta *ζαμιοργός*, *ζαμιοργία*). Edi quidem solet *δαμιωργώ* GD 1151, 16, *δαμιωργοοίταν* GD 1151, 2. 13. 1154. 6, *δαμιωργία* 1170, 2, sed recte Meister II p. 41 traditum *O* habet pro brevi vocali. Rem conficit tabula aenea saec. a. C. IV, recentiore exarata literatura ap. Michel. 1334, ubi l. 9 est *δαμιΟργῶν*. Cf. Peteliae tit. IGSI, 636. -- In tit. Pamphyl. GD 1260, 2. 1261, 8 dubitatur scribendumne sit *δαμιοργίσωσα*, an, quod mihi placet, *δαμιοργὶς ὦσα*. Utut est, usurpatur ibi verbum aut substantivum sensu *τοῦ λητουργεῖν* sive *λητουργίς*. — *δαμιοεργῷ* Philolaus ap. Stob. Ecl. Ph. I 20, 2 extr., sed codd. CR *δημιουργῷ*. — Cf. *ἱεροργός* et *δαμοσιοργία*.

Secundum *EM* 141, 41 *δημιουργοὶ ἐκαλοῦντο παρά τε Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς οἱ περὶ τὰ τέλεια* (= *οἱ ἐν τέλει*?), *ἵνα σημαίνει τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους καὶ φροντίδας ἔχοντας* (*φροντίζοντας*?). Hes. s. v. *παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ἄρχοντες, τὰ δημόσια πράττοντες*.
δαμιοργεοίταν. Vid. *δαμιοργός* et Dualis.
δαμιόνθω = *ζημιούντων* Boeoti. GD 5007, **δαμιώοντες** GD 497, 14. 499, 12, 500, 7. 501, 5 etc. Cf. Plat. Cratyl. p. 419 *B*.
δαμνομενεός, **-μενεῖα** saepius pap. mag. Vid. Wessely in Indice ad „Gr. Zauberp. v. Paris und Londen" s. v.
δαμοθοινεῖν GD 4698 = IGI, III 325 *B* [*ἐ*]*δαμοθοίν*[*ησε*] = *ἐκρεανόμησε*.
δαμοθοινία = *κρεωδαισία*, *κρεανομία*. IC 34. 70 et ibid. l. 22 Dittenb.[2] 306, 59. Delph. GD 2101, 4 al. Subst. *δημοθοινία* legitur apud Lucianum et Alciphronem.
[**δαμοκ**]**ρατίας** = *δημιοκράτου* (?). Dittenb.[2] 939, 17 *ὅτι οἱ Πραίσιοι οἰκονομόνται* (sic) *περὶ τᾶς Λεύκας ὡς* [*δαμοκ*]*ρατίας γενομ*[*ένας*]. Vid. editoris not. 64.
δᾶμος cum compositis et derivatis ap. Aeoles et Dores omnes.

δαμοσιεύων ἰατρός. IC 5, 7. 344, 10. Carpathi IGI, I 1032, 2. Cf. Ar. Ach. 1039 et CIA II Add. 256 b, 18.

δαμοσιοία (= -οίη) Elei. Michel 1334, 4. Vid. *Α* longum.

δαμόσιον, τό, sigillum publicum. Brundisii tit. in caduceo aeneo IGSI, 672.

δαμοσιοργία. Chalced. 3052, 10: *ὧι δαμοσιοργίας μέτεστι*, cui est ius honorum. Vid. *δαμιοργός*.

δαμοσιοφύλακες, custodes aerarii. Dymae in Achaia GD 1612. 1635.

δαμοσιωτόν· *δεδοκιμασμένον. Λάκωνες.* H. Sic corrigo *δαμώσικτον*. Scil. publicam civium *δοκιμασίαν* laconice *δαμοσίωσιν* audivisse suspicor.

δάμου υἱός et similia. Vid. *υἱός*.

δαμοῦσθαι. Pind. I. VIII, 8 *γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνων*. Cf **δάμωμα** = *τὸ δημοσίᾳ ᾀδόμενον*. Stesichori fr. 34. Vid. Schol. Ar. Pac. 798, quaeque ibi adnotavi in ed. mea.

δαμοῦχοι· *οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες. ἦσαν δὲ καὶ κατά τινας πόλεις ἀρχαὶ ἀποδεδειγμέναι δημούχων.* H. Titulorum testimonia deesse videntur. Cf. *δημοῦχος* in lexicis.

δαμοφανές (-*νής* vulg.) *τὸ ἱμάτιον. Λάκωνες.* H.

δαμπόν· (τ)ὸ *πυρίεφθον* [*Λάκωνες*· del. Dind.]. *Κρῆτες*. Vix sanum.

δάμων = *δαήμων* pro *δαίμων* Archilocho 3, 4 (vid. *δαίμων*) reddidit Hoffmann, coll. *Δανᾶι* = *Δανάῃ* in Ion. inscr. n. 99 ap. Bechtel et Hecataei fr. 358.

δάν· *μακρῶς ἢ πολὺν χρόνον. Ἠλεῖοι.* H. = *δήν*. Doriensibus tribuit Apollonius de adv. p. 570, 21. Alcman *δοάν*, teste schol. Dion. Thr. *BA* 949, 20.

Δάν. Vid. *Δεύς*.

Δανᾶ = *Δανάη*. Vid. s. v. *δάμων*. *Δανάη* ubique apud Herodotum, *Δαναίη* in inscr. Milesia (saec. a. C. IV) ap. Becht. n. 127.

Δανάη Εὐριπίδου fabula. CIA II 992 II 15.

δάνας· *μερίδας. Καρύστιοι.* H. Cf. *δάνος, δάνειος, δανείζειν* etc. **δάνεα** iuxta *δάνεια* saepius legitur in tit. Ephesio saec. a. C. II (?) ap. Dittenb.[2] 510. — Tit. Phrygius saec. p. C. III (?) Mitth. XXV, p. 411, vs. 12 *ἐκτελέσαντα δάνος ὅπερ πᾶσι δάνιόν ἐστιν*, quem auctor hexametrum esse voluit. Cf. s. v. *τέλος*.

δανῶν· *κακοποιῶν, κτείνων. Μακεδόνες.* H. Num a radice *θαν*? Sed minus favet huic opinioni prior explicatio.

δάξα· *θάλασσα. Ἠπειρῶται.* H. Cf. *δαλάγχαν*.

δάξεται ionice = *δήξεται*. Hippocr. VIII 58, 8 c, a Blassio correctum ex *δ' ἄζεται* VIII 338, 8 Kuhl. Cf. *λάψομαι, ἔλαψα, λάξομαι, λάξις*.

ΔάϜον = *Δάων*. Pharsali inscr. saec. a. C. V ap. Michel 1124.

δάος· *ὑπὸ Φρυγῶν λύκος.* H.

δάπεδον = *ἔδαφος* in oratione pedestri Her. IV 200. Xen. Cyr. VIII 8, 15. Epidauri tit. GD 3340, 44: *τὸ δὲ δάπεδον αἵματος κατάπλεον ἦν*.

δαπιδόφος = *ταπιδύφος*. Wilcken O. G. 1395 (a. 66/7 p. C.) suppl. *ὑπὲρ δαπ(ιδύφων)*, scil. tributum quod tapetum textores solvere tenebantur pro arte sua exercenda. Vid. *ταπιδύφος*, (sic enim scribendum, non *ταπίδυφος* cum Wilckenio I p. 177).

δάπις. Vid. *τάπης*.

δάπτειν. Schol. Vict. ad Hom. *N* 831 *λάψει* (sic)· *Ἀκαρνᾶνες ῥήξει.* — Locis adde Bacchyl. X 93 Bl. *Οἰχαλίαν πυρὶ δαπτομέναν.*

δαράτα sacrificabatur pro pueris (*παιδήια*) in phratria Delphica Labyadarum et pro puellis nubentibus (*γάμελα* = *γαμήλια*), Athenis quoque *γαμήλιος· ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς.* H. — In *κουρείοις* ibi sacerdos *ἱερωσύνων* nomine accipiebat *ἐλατῆρα χοινικιαῖον.* Cf. *EA* 1888, p. 3, 1. 7. *Δαράτα* sexies occurrit in inscr. Delph. phratr. saec. V a. C. GD 2561. Cf. BCH 1895, p. 28, 45. *Δάρατος*, i. e. *ἄζυμος ἄρτος* Thessalis tribuitur a Seleuco ap. Athen. III p. 44 *B.*

δαρῖκός = *Δαρεικός.* Herond. VII 102 et fortasse 122, ut in inscr. Tegeae CIG 1511. Cf. tit. Lacon. *IA* 69 a, 215; Boeot. Del. 413, 14. Meister cft. *Χαιρωνικός*: *Χαιρωνεικός.* *Φωκίτης*: *Φωκαΐτης.* Suspectum tamen ῐ breve. Headlam *Δαρεικούς* (ita pap.) putat esse glossema pro *χρυσέους*, fortasse vere. — In inscr. Megalopol. ap. Dittenb.[2] 258, 28 nescio an quadratarii lapsu legatur *δαρεεικός* (sic) *τριακοσίος* (acc. pl.) — *Δαρεικοὶ Φιλίππειοι.* CIA 845 c. 8 (Ind. vol. IV, 2). — Vid. *στατῆρες*.

δάρειρ (Lacon.?) *τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα.* H. Itaque = *σπιθαμή.* — *δάριν· σπιθαμήν. Ἀρκάδες.* H. Cf. Homericum *δωρον* in *ἑκκαιδεκάδωρος* *Δ* 109. Vid. Hoffm. I 101.

δαρκνά Cretice = *δραχμή.* Vid. *δαρχμά*.

δάρματα = *δέρματα.* Delph. inscr. phratr. saec. V a. C. GD 2561 D, 37 = Dittenb.[2] 438, 201. Cf. *ἀπόδαρμα*, *ἀμάρα* (s. v. *πενταμαριτεύων*), *ἀμάραι*, *Ἀμάριος*.

δᾶρον = *δηρόν.* Balbilla 176, 6. Hoffm. — *δαρός* (*-όν*) Pind. *N.* IX 30 et constanter etiam in dialogo apud tragicos. Cf. *δάν*.

δάρπη. Vid. *τάρπη*.

δάρυλλος· *ἡ δρῦς ὑπὸ Μακεδόνων.* H. Forma diminutiva, cum ᾱ epenthetico nato ex ρ̄. Cf. *δόρυ*: *δρῦς*.

δαρχμά = *δραχμή.* Elei. GD 1154, 1155 (bis). 1158, Arcad. 1222 (bis), Cypr. Hoffm. 24, 29 (sexies). 30 (bis), Corcyraei GD 3206. Cretenses **δαρκνά** LG I 32. II 9. Mus. Ital. II Gort. 81, 3. Gnos. I 1, 3.

δάσασθαι ionice = *διανεῖμαι.* Her. II 4. 147. VII 36. 121 = *διανείμασθαι* III 39. VII 119. 120. Vid. *δατῆθαι*.

δάσκιος. Locis adde Bacchyl. X 93 Bl. *κατὰ δάσκιον ἀλύσκαζον* (vid. s. v. *ἀλύκταζον*) *ὕλην*.

Δασκύλειον, non *Δασκύλιον*. Meisterh.[2] 40.

δάσματα· *διαμερίσματα.* H. Pherecydi Samio pro *δώματα* reddidit H. Weil. Vid. s. v. *ὠγηνός*.

δατέν· ζητεῖν. H. Cf. *ζατέω*.

δατῆϑαι, δατώμενος, δάττωνται = δατεῖσϑαι (i. e. διανέμεσϑαι) cett. Cret. LG V 34. IV 29. Vid. *δάτταϑϑαι* et *ἀνδάζαϑαι*, sed *δασσάσϑω* inscr. Cret. Del. 121 c, 39, ut apud Heracleenses Italos *TH* II 28. 54 *κατεδασσάμεϑα*, *ποτεδασσάμεϑα*. Cf. Baunack Gort. p. 31; *δατεῖσϑαι* praeter Homerum Her. I 216 (cf. *δάσασϑαι*). Pind. *O.* VII 55. *P.* IV 147. — *ἐνδατεῖσϑαι* apud tragicos.

δασόλλιος Bacchi cognomen Athenis. Paus. I 43, 5.

Dativus plur. III decl. in multis dialectis passim sequitur clisin declinationis II. Aetol. GD 1413, 16 νικεόντοις, 1409, 5 τινοῖς (= τισίν), 1415, 1. 4. 31 Μελιταιέοις καὶ Πηρέοις (saec. a. C. III); Aenian. 1430 sqq. τοῖς Αἰνιάνοις, Phoc. 1539, 61 ἐμμεινάντοις, ibid. b, 15 ἐτέοις (= ἔτεσιν), 1553 ἐχόντοις, Delph. 1680, 9 (cf. 1694, 9. 1832, 8 al.) ἐν ἄνδροις τρίοις, 1754, 6 τεϑνακότοις, 1755, 10 (cf. 1833, 10) ἐν ἐτέοις τρίοις, 1723, 19. 1757, 11. 17, al. saepe ἀζαμίοις ὄντοις, 1787 ἐν Φωκέοις, 1803. 1877 τοῖς γονέοις, 1842 ἐν Φυσκέοις, 1909 ἐν ἐτέοις δεκατρίοις, 2049 ἐν τοῖς ἱερέοις (= ἱερεῦσιν) et similia. BCH XVIII p. 80 n. 5, 18 ἐν πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίϑητι. n. 6, 12, al. (saec. a. C. II). BCH XX p. 624, l. sq. Ἀμφικτυόνοις; Boeot. GD 489, 29 ἠγῦς = αἶξίν. Cf. Pind. I. III 43 γούνοις = γόνασιν. Tauromenii IGSI, 422 ἱεραμναμόνοις. Et similia passim.

Hic dativus metaplasticus, qui dictus Aetolicus apud Peloponnesios primum apparet in Elide et Achaia, tempore foederis Achaici aliorsum percrebuit. Vid. G. Meyer Gr. § 378, Baunack Stud. X 92 sqq., Hoffm. I 247. Exempla Laconica et Messeniaca collegit Boisacq p. 155 sq. De Elide cf. GD 1154, 15 χρημάτοις, 1172, 26 ἀγώνοιρ, de Creta Del. 130, 13 λιμένοις.

Dativus sing. pr. et sec. decl. apud Aeoles terminatur diphthongis $\overline{αι}$ et $\overline{ωι}$, sed inde a saec. IV a. C. extr. vocalibus $\bar{α}$ et $\bar{ω}$. Vid. Hoffm. II 428.

Dativum Pindarus pro genetivo constanter coniungit cum verbo ϑιγγάνειν *P* IV 296, VIII 24, IX 42: *N* 35. Similiter ἅπτεσϑαι, ubi consequi significat, *O* III 43. *I* III 30, sed attingendi sensu cum genetivo.

Dativus pro ablativo latino in sero epigrammate Kaib. 920, 3 βασιλεύοντι Σεβήρωι.

δαύακες· ϑυμάλωπες. H. Aeolicum a $\overline{δαϝ}$ (δαίειν). Cf. Hoffm. II 233, unde etiam **δαυλός** (δαϝλός) = δαλός, Ionicum sec. *EM* 266, 37, *δαβελός* et *δεδαυμένον* (Callimach. ep. LIII, 3)· περιπεφλεγμένον H.

δαύην. Hes. *δαύειν*· κοιμᾶσϑαι et *ἔδαυσεν*· ἐκοιμήϑη. Sappho fr. 80 ap. *EM* 250, 10: δαύοις ἀπάλας ἐτάρας ἐν στήϑεσσιν.

δαὖτε = ep. δηὖτε. Sappho, etiam in fragmento Oxyrrhynchico *PO* VIII 15.

δαυχνά = δάφνη (daprânu in titt. Assyriacis) thessalicum in δαυχνοφορείσας Hoffm. 12, 4 et Δαυχναί[ου] 6, 24 = GD 1329, 1 a. Schol. ad Nicandri Ther. 94: Ἀντίγονος δὲ λέγει δαύχμου· ἔστι δὲ δάφνη πικρὰ κτἑ. et Hes. δαυχμόν· εὔκαυστον ξύλον δάφνης, unde apparet veteres grammaticos voc. a. v. δαίειν derivasse. Cf. laurus et Hoffm. II 429. — Alcman fr. 19 Ἐμέ, Λατοΐδα, τὸν δαυχνοφόρον aeolice.

δαφνίτας Ἀπόλλων παρὰ Συρακοσίοις. H. *EM* 250, 39. Cf. Ἄρτεμις δαφναία ap. Lacones sec. Pausan. III 24, 8, Δαφνία Olympiae ap. Strab. VIII 545. — Geopon. XII 39, 6 corrige δαφναίους pro δαφνάτους — κινάρας.

δαχθείς = δηχθείς. Pindari fr. 123, 8.

δέ. Inscr. att. a. 286/5 ap. Dittenb.[2] 194, 2 ὅπω]ς ἂν δέ pro ὅπως δ' ἄν.

δέασθεν· ἐδόκουν (melius ἐδόκησαν). H. Vid. sq. voc.

δέαται· φθείνεται (imo φαίνεται). δοκεῖ. H. Idem δεάμην· ἐδοκίμαζον ἐδόξαζον. De forma Homerica δέατο ζ 243 vid. Ebelingi lexicon s. v cf. sq. voc.

δέατοι = δοκῇ Arcades. Tegeat. GD 1222, 10: εἴ κ' ἂν δέατοι σφεῖς πόλεμος ἦναι ὁ κωλύων ἢ ἐφθαρκὼς τὰ ἔργα, ἐὰν δοκῇ αὐτοῖς κτἑ. ubi mire σφεῖς = σφίσι, ut ibidem l. 18 ὅσαι ἂν δέατοι σφεῖς ζαμίαι. et l. 46: εἰ δ' ἄν τις τῶν ἐργωνᾶν ἢ τῶν ἐργαζομένων ἐπηρειάζεν δέατοι ἰν τὰ ἔργα ἢ ἀπειθῆναι τοῖς ἐπιμελομένοις κτἑ.

δεδάηκε ionice = μεμάθηκε. Her. II 165.

δέδασται τριχᾷ. Archytas ap. Stob. flor. I 40, Wachsm. p. 60, 9. Vid. δατῆθαι sqq.

δεδαυμένος. Vid. δαύακες.

δέδη compendium pro δεδήλωται in pap. Leid. *M* 2. 5.

δεδίσσ(η)ται· φοβῆ(ται). H. Hippocr. II p. 646. K. Corr. Schmidt.

δέδιχθι (= δέδιθι)· εὐλαβοῦ. φοβοῦ. H. Cf. ἴιχθι. Legitur ap. Nicandr. Alex. 443 et e Bergkii (ad Sapph. fr. 27) emendatione ap. Babrium 75, 2 (Cr.).

δεδιχμένον (a v. δικεῖν)· βεβλημένος. Ταραντῖνοι. H. Vulgo δεδηχμένον. Corr. Kaibel δεδιγμένον. Sed fortasse δεδιχμένον pronuntiarunt Tarentini. Cf. *XM* pro *ΓM*.

δεδοικήσω = δείσομαι Syracusanis tribuit Macrobius in Gramm. Lat. ed. Keil. p. 610.

δεδοίκω = δέδοικα. Theocr. XV 58.

δεδόκχθαι. Vid. *K* additum literae *X*.

δέδορκα· πόπανον παρὰ Συρακοσίοις τετρυπημένον, δι' οὗ ἔστι διαβλέψαι. H. Fort. διαδορκά. Cf. φορβά, στοργά, sim.

δέδορκεν· ὁρᾷ. Κλειτορίων. *BA* 1096.

δέδοται pro δέδωκεν. Vid. s. v. ἀνδραποδωνίη.

δεδόκειν = δεδυκέναι. Theocr. I 102.

δέδωκαν = *δεδώκασιν*. Iasi decret. saec. II p. C. ap. Michel 468, 58. Vid. *καν*.

δεδωκέν = *δεδωκέναι*. Nisyrii tit. (200 a. C.) GD 3497, 15. Cf. *ἀποδεδωκέν* GD 3591.

δεδωκούσας Delph. = *δεδωκυίας*. Vid. Participium Perf. act.

δέδωχε = *δέδωκε*. Mycenarum inscr. GD 3317.

δεείλη. Vid. *δείλη*.

δέϝειν. Vid. *δεῖν*.

δεί = *δή*. Boeot. GD 429, 5. Vid. *ἐπιδεί*.

δεια. Adverbia in *δεια*: *διχάδεια*, *τυπάδεια*, *τροπάδεια*, *κρυφάδεια*, *ἐγκρικάδεια*, *τελλοφάδεια* (cf. Od. ι, 169). Cod. Barocc. *BA* 1364 *A*.

Δείαλκος = *Δηΐαλκος*. Inscr. Ion. Bechtel 81, 14, **Δέαλκος** 83, 6 (e Thaso).

δεῖγμα, τό. Athenarum et Rhodi *δεῖγμα* in vulgus notum. Idem Olbiae commemoratur in tit. a C. saec. III, IRB vol. II, 16 *B*, 49.

δειγματισμός. *PB* 246, 4 (saec. p. C. II vel III). — Leemans vol. I p. 87 „Ex inscr. Rosetti, v. 30 (cf. Letronne, Recueil p. 294) scimus lina byssina, antequam in aerarium regium conferrentur, primum explorari debuisse, quae exploratio *δειγματισμός* vocabatur, cett." Cf. Thesaur. II p. 934.

δειγματο-άρτης quid? *PO* 63, 8 (saec. II vel III p. C.).

δειέλη. Vid. *δείλη*.

δεικηλικταί· *μιμηταὶ παρὰ Λάκωσιν*. H. Plut. Agesil. 21 narrat hunc regem histrioni tragico dixisse: *ἀλλ' οὐ σύγε* (*τύγε*) *ἐσσὶ Καλλιππίδας ὁ δεικηλικτάς, οὕτω δὲ Λακεδαιμόνιοι καλοῦσι τοὺς μίμους*. Minus recte *EM* 260, 3 Laconibus tribuit formam *δεικελισταί*. — Cf. **δίκηλον**· *φάσμα, ὄψις, εἴδωλον, μίμημα, ὅθεν καὶ ὁ μιμολόγος παρὰ Λάκωσι* **δικηλικτάς** et **δίκηλον**· *ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον, ἀνδριάς, ζῴδιον παρὰ Λάκωσιν*. H. Plura vid. in Thesauro II p. 939. Forma per vocalem scripta num sana sit dubitari potest, siquidem *δικνύναι* nusquam legitur pro *δεικνύναι*. Vulgo grammatici cum perverso accentu scribunt *δεικελίκτης* s. *δικελίκτης*. — Herod. II 171 *τὰ δείκηλα τῶν παθέων αὐτοῦ νυκτὸς ποιέουσι τὰ καλεόμενα μυστήρια*.

δείκτειρα. Vid. *δίχθερα*.

δειλή = att. *δειλαία*. Herond. VIII (10) *B*. Homerico vocabuli usu.

δείλη. Ammonii scholium ad Hom. *Φ* 111 in *PO* II p. 67, col. 12, 2: *ἐνομί]ζετο δὲ ὁ δειελὸς κατὰ ....ἀπὸ τῆς ζ' ὥρας* (fere prima post meridiem) *μέχρι τῆς* [*ἕν* vel *δω*]*δεκάτης*· *αὕτη δὲ ὀψία*. Ibid. col. III, 1: *δει]λὴν μὲν ὡς οἱ Ἀττικοί*] [.......]*σελαν ὅθεν δίελόν* (pap. *δἰελον*) *φη*[*σιν Αἰσχύλος*·] „*Τμᾶρες* (γ. *Μᾶρες* pap.) *ὅσοι ναίουσι Πελασ*[*γοὶ πρὸς δίελον*", *αὐτὸς δὲ* (sc. Homerus) *δείελον*. *Φρύ*[*νιχος ὁ τραγ*]*ικὸς ἐν Φοινίσσαις* '*δείλη* [*διχῶς*. „*ἐς δὲ πρ*]*ωῖην* (pro ωτητι) *δεείλην πλεῖο*[*νες διςμυρ*]*ίων* | *ἄνδρες ἐκτείνοντο* [*καὶ τρὶς ὀψί*]*ην ἐς δειέλην*." Supplementa sunt Dielsii in Mus. Rh. 1901, p. 29 sqq.

δείλομαι. Locr. Oz. GD 1478, 7 *δείλητ'*; 8, 12 *δείλωνται*. Delph. W. F. 399—401. Vid. *βούλομαι* et *δέλλοι*.

δει]μαλέαι? Vid. Bacchyl. III 72 Bl.[3].

δειμαλέτα (?)· *τὰ λεπτὰ τῶν βοσκημάτων, οἱ δὲ Λάκωνες νεκρά*. H. Significationi laconicae non satisfacit Schmidtii coniectura *λιμαλέα*.

δείμενε. Thessal. GD 1352, 10 *πὸτ τὸν Ἀσκλ]άπιον καὶ δείμενε ἐπιχο[υρίου]*. Permiram formam, valde mihi suspectam Hoffm. II p. 423. 551 explicat *δαίμονε*, quod ipsum vide ne reponendum sit.

δεῖν· — *καὶ στρέφειν. Κύπριοι*. H. Cyprios autem *δέϝειν* sive *δεύειν* dixisse apparet ex eiusdem glossis *ἐπιδεῦσαι· ἐπιστρέψαι* et *ἐπίδε(υ)σον· ἐπίστρεψον*. Vid. *δύσεα· τοῦ τοίχου τοῦ πέριξ*. Cf. Hoffm. I 112. His fretus Fick in Alcaei fr. 9, 2 pro *ἐπιδεωνανω* coniecit *ἐπιδεύαο ναύω*.

δεινήεσσα (?). Anthol. Append. Didot (III) II 722, 9 *δεινήεσσα γεέννης*, ubi St. Crit. in ep. Gr. p. 60 corrigebam *δεινὴ τὸ γεέννης*.

Δεῖνις = *Δεινίας* (tit. Corinth. *ΔΕFΕΙΝΙΑ* gen.) Pind. *N.* VIII 16. Vid. *IΣ*.

Δεινοδίκηο τδ Naheio (*τοῦ Ναξίου*) in Deli inscr. saec. a. C. VII, *IA* 407 = Michel. 1150, 2.

δεινολογεῖσθαι· ionice = *δεινόν τι ποιεῖσθαι*, graviter ferre. Her. I 44. Cf. Poll. II 124.

δεῖνος (*δῖνος*)· — *Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεία καὶ τὸν ἅλω καλεῖ δεῖνον* (cf. *δινεῖν*)· *Κυρηναῖοι δὲ τὸν ποδανιπτῆρα δεῖνον ὀνομάζουσιν, ὡς Φιλητᾶς φησιν ἐν Ἀτάκτοις* (*Ἀττικοῖς* codd.). Athen. XI p. 467 F. Cf. Thes. II p. 952.

δείνωμα. Philodemus de rhetor. p. 286, 7 ed. Sudh.: *Δῆλον ὅτι γὰρ τὰ προσόντα ἀγαθὰ λέγων, ἅπερ ὁ κατηγορῶν ὡς οὐχ ὑπάρχοντα κατηγορεῖ, καὶ τὸ δείνωμα τῶν κριτῶν ἔλαττον οὕτω ποιῶν ἀπεργάζοιτ' ἂν τὸ χρήσιμον καὶ θαυμαζόμενον τοῦ δύνασθαι τὰ ἐνόντα* (scil. causae) *δ[ιοικ]εῖν*, ubi iudicum exasperatio, indignatio significari videtur. Cf. *δείνωσις* et *δεινοῦν*.

δειξίων = *δείξων*. Cret. LG, *B* 16.

δεῖξον? Apud Herondam I 82 mulieri dicenti *τῆ, Γυλλί, πῖθι*, altera respondet *δεῖξον*.

δειόμενον = *δεόμενον*. Inscr. Oropica saec. a. C. V *EA* 1885, 96, l. 36: *ἐγκαθεύδειν* (in templo Amphiarai) CIA II 119 *δέιωνται*, 167 *δέιηται* et *προσδέιηται*, item II 55. Cf. Hermes XXI p. 91 sqq. et Hoffm. III 426 sq. Vid. *ἕιως, ἐιάν, ἐννέια, γενε·ιή, θειόν*, in quibus omnibus iota est consona.

Δειπάτυρος· *θεὸς παρὰ Τυμφαίοις* (cod. *στυμφαίοις*). H. Nomen simile latino Diespiter. Tymphaei sunt Epirotae, fierique sane potest, ut quondam gens Itala traiecto mari in Epirum migraverit.

δειπνεῖν pro *δειπνίζειν* (?). IC 131 *δειπνήσαντα τὴν πόλιν*, si ita, non *δειπνίσαντα* est in lapide. Cf. *οἰκίζειν* = *οἰκεῖν* apud Herondam et Hes. gl. *οἰκίζουσιν· οἰκοῦσιν*, fortasse inde petitam. Nec tamen

his illud satis confirmatur, saepius enim verba in *ίζειν* ponuntur pro · verbis in *εῖν*, v. c. *αἰτίζειν* pro *αἰτεῖν*, sed inversae rationis nullum certum novi exemplum.

δειπνητήριον, coenaculum. Tituli Aeg. FGH 3, 8 (p. 33). 6, 1 (p. 54). Vide lexica.

δειπνοφοριακὴ πομπή. Ephesi inscr. in Herme IV p. 208.

δειραδιώτας, Apollinis cognomen Corinthi. Paus. II 24, 1.

δειράρ· (= *δειράς*)· *κορυφή*. H. Gl. vix laconica. Lacones enim *δηράρ* dixisse videntur. Vid. *δηράδες*. Fortasse est Oropica.

δειριᾶν· *λοιδορεῖσθαι. Λάκωνες*. H. Fuit saltem *δειριῆν* = *δηριᾶσθαι*, sed miror dipthongum, quae item apparet in sequenti glossa: **δειρεῖοι·** *λοίδοροι. οἱ αὐτοί.* Suspicionem auget eiusdem gl. **δερίαι·** *λοιδορίαι*. Aut fallor, aut Lacones dicebant *δηριῆν*, *δηρεῖοι*, *δηρία*. Cf. Creticum (?) *δηρίττειν· ἐρίζειν*.

δεῖσα (= *ἰλύς* Suid.). *PB* 14 III 13 *παραφέροντες δεῖσαν κοπεῖσαν ἀπὸ χωρίου — εἰς παρυλισμὸν τενάγους*. Cf. PR II p. 34, 30. *δίσης* (sic) FGH 345. Hinc adi. *δεισαλέος*. Vid. *ἄδειος*.

δεῖσθαι. Adde Schwh. lexico Her. II 132 *φασὶ γὰρ δὴ αὐτὴν δεηθῆναι τοῦ πατρὸς Μυκερίνου ἀποθνήσκουσαν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἅπαξ μιν (ἑαυτὴν) τὸν ἥλιον κατιδεῖν*. VI 25 *ἐδέοντο αὐτοῦ τῷ θεῷ μιν* (= *αὐτὸν*) *πείθεσθαι*, VI 100 *προσεδέετό τε* (sc. *σφεων*) *ἀπαλλάσσεσθαί σφεας ἐς τὴν σφετέραν*. Loci ob structuram notabiles. Vid. *δεῖται*.

δεισιάδα (?)· *τὴν μοιρίαν· οἱ δὲ διμοιρίαν*. H. (qui corrupte supra *δείρα· δείμοιρα* (sic), *τράχηλος*, *διαίρεσις*). Legitur in tit. att. CIA II 631 *δεισίας κρεῶν* in acc. plurali, unde fortasse Hesychio reddendum *δεισία* vel. *δεισίαν*.

δεῖται = *δεῖ*? Herond. VI 41 *πολλὰ τήν μευ γλάσσαν ἐκτεμεῖν δεῖται*, scil. Corytto, ut plerique accipiunt. Cf. I 79. VII 49. Meister tamen pro *δεῖ* positum putat citans Antiatt. (*BA*) 88, 21: *δεῖται ἀντὶ τοῦ δεῖ· ἀπελθεῖν με δεῖται*, sed dubitari potest num grammaticus ea verba bene intellexerit. Buecheler attulit Soph. O. C. 570: *ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι* (*δεῖ* s. *δεῖν σοι*?) *φράσαι* et Platonis Menon. p. 79 C, ubi tamen variant codices. Ipse vero Buecheler apud Herondam tentavit *δεήσει*, ego Mnem. 1892, 84 *δεῖ σε*. Certiora igitur huius usus apud antiquiores exempla desideramus. Nam Pausaniae scribenti IV 29, 3 *ἐδεῖτο γάρ οἱ πάντως γενέσθαι χρήματα* testimonii dictio non est.

δειφαλέω *Ἑρμᾶνος*. Inscr. metr. Andri ap. Rossium, inscr. Gr. ined. 96. Diphthongum habet etiam gl. Hes. *δειφήσαντες· ψηλαφήσαντες*.

δέκα **ἕν**, *δ. δύο*, *δ. τρία*, *δ. τέσσαρα*, *δ. πέντε*, *δ. Ϝέξ*. *δ. ἕπτα* = *ἕνδεκα*, *δώδεκα* etc. *TH* II 34, I 29. II 53. 68. 69. 86. 99. 106. 40. 61. 104; *δέκα μίαν* et *δέκα τέτορες* inscr. Delph. Ann. d. Inst. di Rom. 1866, 10 et 12; *δέκα δύο* Cret. Del. 129, 56; *δέκα ὀκτώ* Rhod. Del. 180, 88. Cf. *PK* I p. 137; *δέκα πέντε* Boeot.

Lebad. 13, 14 (Meist.), *δέκα* 'ἕξ Theb. 33, 1 (M.) Cf. *PK* I p. 136. 137. Multo plura his addi possint. De titulis atticis vid. Meisterh. p. 126. 127, de papyris Aeg. Moulton, Cl. Rev. 1901, 35. — Elei *ζέκα* dicebant. Vid. *Z* pro *Δ*.

δεκαδάρχης, decurio. *PB* 23, 6. 81, 2. Cf. 466, 5. 558 III 4. Cf. *δεκάταρχος*.

δεκαδεύς. Inscr. Trozenia BCH 1893, p. 102 sq.: *τὸν δὲ δεκαδῆ ἐπικλαρῶσαι*, ubi Le Grand „le president d'un collège de Trozène de X membres, vraisemblablement des prytanes. Si cette hypothèse est fondée, les tribus Trozeniens auraient été au nombre de dix. Connues sont l'Hyllis et le Scholias." Assentitur Dittenb.[2] 473, not. 4.

δεκαδισταί, decumanarum collectores. Inscr. Mitth. XII p. 88. BCH XII 303.

δεκάλιτρον. Epicharmi fr. 6 et Sophronis fr. 60 ap. Polluc. X 81.

δεκάμαζος Cereris epitheton. Kaib. ep. 406, 10 [*δε*]*κα*[*μ*]*άζου τετρακόρης τε θεᾶς*. Correxit Franz, coll. *μεγαλόμαζος*.

δεκᾶν = *δέχεσθαι*? Inscr. perantiqua in oenochoa CIA IV, 1 p. 119, quae in Mitth. 1893, 225—230 a Studnischka sic lecta est: ὃς *νῦν ὀρχηστῶν πάντων ἀταλώτατα παίζει* | *τοῦτο δεκᾶ*[*ν*] *μιν*. Comparavit *δεκάζειν* et de *E* pro *O περᾶν, πεδᾶν*. Addo gl. **δέκων** (*δεκῶν*?)· *δεκαζόμενος*. Mihi tamen non liquet.

δεκανία, decuria. FGH 156, 4. Cf. Ael. Tact. 5, 2. Tzetz. Chil. 12, 521.

δεκανικόν, vectigal quoddam in Aegypto. *PB* I, 1 (aet. Rom.) *δεκανικοῦ ὁμοίως τῶν αὐτῶν πλοίων* 8 ξ. Obscurum. Vid. Wilcken O. G. p. 355 sq.

δεκανοί, decuriones. Vid. Thes. s. v. — Zodiaci signa singula dividuntur in XXX *μοίρας*, in III *δεκανούς*. Leontius mechanicus de Zodiaco cap. V ed. Maass in Comm. rell. in Aratum p. 569, 26: *διῃρημένου δὲ τοῦ ζῳδιακοῦ εἰς ιβ' ζῴδια ἔτι διαιρεῖται ἕκαστον τῶν ζῳδίων εἰς μοίρας λ', εἰς δεκανούς γ'. δεκανὸς δέ ἐστι δύναμίς τις δέκα μοίρας περιέχουσα ἐν τῷ ζῳδίῳ. ἡ δὲ μοῖρα ἔχει λεπτὰ ἑξήκοντα κτέ.* Saepius voc. occurrit in papyris magicis. Cf. Wesselyi Indicem in Gr. Zauberp. v. Paris und Londen et pap. Leid. W. 8. 18. II p. 182 Leem.

δεκάπεντε. *Εἷς δεκάπεντε ἀνδρῶν*, XV vir sacris faciundis, inscr. metr. IGSI, 1026.

δεκάπους. Inscr. Ceïa Dittenb.[2] 522, 17 *ἀποδιδόναι τὸ δεῖπνον δέκα ποδῶν*, mira brevitate pro: *ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον*, ut Boeckh, coll. Ar. Eccl. 652, bene interpretatus est. De formis heteroclitis *δεκάπουν, δίπουν, τετράπουν* (a. 347 a. C.) vid. Meisterh.[2] p. 117, 8.

δεκαπρωτεύειν = *δεκαπρωτεῖν* (Thesaur.): *δεκαπρωτεύσας* inscr. Trallium CIG 2929. 2930, Thyatirae 3490. 3491. 3496, Iotapae 4415 (Kum. s. v.), Aemoniae BCH 1893, 261.

δεκάπρωτοι, decem primi. *PB* 7, 4. 9, 5. 275, 13. 325, 3 et passim in papyris et titulis.

δεκαστάδιον, τό. Epidaur. GD 3339, 80.

δεκάτα. Vid. *δεκότα*.

δεκάταρχος, = *δεκάδαρχος*, decurio. MFP II[4], 1 (a. 254 p. C.) *οἱ δ. τῶν λατόμων*. Cf. ibid. b, 2 ubi *δεκατοκύριοι* audiunt operarum decuriones. Vid. et XIII 1. Scil. ut hodie, in globos (ploegen) dividebantur operae. — Vid. *δεκαδάρχης*.

δεκατεύειν attice interdum pro *ἀρκτεύειν* dici, quia decem annos natae eo munere fungerentur e Demosthene et Lysia docet Didymus ap. Harpocrationem. Vid. Ar. Lys. 645. Cf. Hes. s. v. *δεκατεύειν*, qui scribens *δεκάζων· ὁ εἰς δέκατον ἀριθμὸν ἥκων* fortasse voluit *ἐνιαυτόν*. — Comparetur etiam inscr. Coa IC 27, 8: *ἁ δὲ πριαμένα* (sacerdotium Bacchi *θυλλοφόρου*) *ἔστω ὑγιὴς καὶ ὁλόκλαρος καὶ μὴ νεωτέρα ἐτῶν δέκα*.

δεκάτῃ προτέρᾳ· *ἡ πρὸ εἰκάδος· ὡς ὑστέρᾳ ἡ μετ' εἰκάδα*. H.

δεκατοκύριος. Vid. *δεκάταρχος*.

δέκαχα. CIA IV 2 I b 34, ut *δίχα*, *τρίχα* etc.

Δεκελειεύς, non *Δεκελεύς*, atticum. Vid. Meisterh.[2] 33, 2. 35, 15.

δέκεσθαι pro *δέχεσθαι*, Iones, Aeoles, Dores. Passim habet Herodotus iuxta *διάδοχος*, sed inscr. Ion. Hoffm. 14, 19 *καταδέχηται*, 105 *B*. 19. 21 (a. 475 a. C.) *ὑποδέχοιτο*, Hipponax *προσδέχονται*, item Hippocrates. Vid. Hoffm. III 601. — Sappho I, 22, *δέκετ'*. — Pindar. O. XIII 39 *δέκονται* et saepius *δέκει*. Isyllus Epidaur. GD 3342, 67 *δέκεσθαι*. Inscr. Delph. saec. a. C. V, GD 2561, *A* 22. 34. 53. Male igitur Archytas, Philolaus, Ocellus, Pseudopythagoraei ap. Stob. constanter scribunt *δέχεσθαι*.

δεκνύναι, *δέξω, ἔδεξα, ἐδεξάμην, ἐδέχθην, δέδεγμαι, δέξις* iuxta formas vulgares *δεικνύναι* cett. apparent in titulis ionicis et apud Herodotum. Hoffm. III 257 sqq., secundum quem H. vocali utitur in compositis, diphthongo in simplicibus, item Herondas, qui nullum tamen habet compositorum exemplum, in Hippocrate autem sunt rarissima radicis *δεκ* exempla.

δεκορίωνες, decuriones. Lilybaei tit. IGSI, 274, sed *δεκυρεύσας* Centirupis ibidem 275.

δεκότα = *δεκάτη*. Arcad. GD 1198. Eadem forma ut Aeolica utitur Balbilla GD 323, 2, sed *δεκάτα* (dat.) et *δέκατον* recte habent titt. aeolici 34, 54; 382, 4. — Cf. *δυώδεκα* et *ἑκοτόν*.

δεκοόλια (?) *ὠτάρια* *PB* 781 II 5.

δεκώβολον. CIA II 837, 23 (saec. a C. III).

δέκων gen. plur. voc. *δέκα*. Inscr. Chia saec. a. C. V. *IA* 381 *Δ* 11. Cf. *ἐνενηκόντων*, *πεντηκόντων*.

δέλετρον. Athen. XV 699 *E*: *Τιμαχίδας δὲ ὁ Ῥόδιος δέλετρον τὸν φανὸν καλεῖσθαι, οἷόν φησιν οἱ νυκτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσιν, οὓς οὗτοι ἑλάνας* (*ἑλάνην* codd.) *καλοῦσιν*. Vid. *ἑλάνα*.

δελέων = *δελεάτων* pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 939.

δελήτιον = δελεάτιον. Sophronis fr. 29 (Ahr.).

δέλλοι· βάλλοι. H. Arcades. Tegeat. GD 1222, 49: ἐσδέλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι = ἐκβάλλοντες ἐκ τ. ἔ. Cf. Hes. ζέλλειν· βάλλειν. κάζελε· κατέβαλε. ἔζελεν· ἔβαλεν (cf. ζέρεθρον iuxta δέρεθρον Arcad. = βάραθρον). διαδέλλειν· διασπᾶν. Cf. δήλεσθαι: βούλεσθαι et Δ pro Β.

δελματική, dalmatica (vestis muliebris). PB 93, 7.

δέλτος· ἀγαθός. Phot. qui est positivus ad βέλτ-ερος, βελτίων. Cf. Δ pro Β. Contraria permutatio est in boeoticis Βελφός, Βελφίς. — Vid. supra ἀδαλτοῦν (ἀδελτοῦν).

δέλτος. Vid. κήρωμα et τελαμών.

Δελφίνιος, mensis Aeginae, Oluntis, Therae = Ἀνθεστηριών. Bisschoff de F. G. A.

δέμα, τὸ = ὁ δεσμός in Lebadeae tit. (a. 175—171 a. C.) ap. Dittenb.[2] 540, 7: ἐξελεῖ (i. e. ἐξαιρήσει) δὲ καὶ τὰ δέματα τὰ ὑπάρχοντα ἐν ταῖς στήλαις, ὅσα ἂν ὑπερέχηι καὶ κωλύηι αὐτὸν ἐν τῆι ἐπικοπῆι. — ἐμβαλεῖ δὲ καὶ εἰς τούτους γόμφους δέματα κτέ. Cf. l. 171: τὴν δὲ ἐμβολὴν τῶν γόμφων καὶ τῶν δ[εμάτων] καὶ τῶν πελεκίνων (q. v.), ubi ansas explicat Fabricius de archit. p. 84.

δέμας· σῶμα. Αἰτωλῶν. BA 1095. Ut Homerus aliique poetae.

δέμειν ionice et poet. = οἰκοδομεῖν. Saepe Herodotus.

δεμελέας = βδέλλας (ex μδ.?). IE I 98, unde Buecheler corr. gl. Hes. δεμβλεῖς· βδέλλαι, vix recte defensam a Prellwitzio ad GD 3339. Ipsa enim glossae sedes (post δέμει) corruptam esse arguit.

δένδρεον = δένδρον, ion., poet., dor. Epidauri GD 3339, 19, sed ibid. 91: ἀπὸ τοῦ δένδρεος. — **δένδριον** pro δένδρον Alcaeo 44 redd. Ahrens: μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρ<ι>ον ἀμπέλω. Cf. δένδρος.

δενδρῖτις· γῆ τις πετρώδης εὔθρυπτος παρὰ Λάκωσιν. H. Potius terram arboribus aptam aut consitam esse crederes. Quare num glossa sincera sit dubito. Cf. δενδρῖτιδα γῆν Philo II p. 371, 44. — **Δενδρῖτις** Helenae cognomen Spartae. Paus. III 10, 10.

δένδρος τὸ = δένδρον. Herodotus. Vid. Schwhi lexicon. De vocabuli formis cf. Thesaur. II p. 991.

δενδροάζειν· ταπεινῶς ὑπὸ τὰς δρῦς παραφεύγειν (καταφ?), προστρέπειν σκέπῃ. H., qui infra **ὑποδενδροάζειν** · τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι explicat. Idem **δρύεται**· κρύπτεται et **δρυάσαι**· κατακολυμβῆσαι. Cf. EM 256, 4 καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ κρύπτειν ἑαυτόν, et similiter Suid. s. v. Verbum obscurum legitur in tit. Epidaurio IE II 21 ἀποκολυμβῆσαι εἰς τὰν θ[άλασσ]αν, ἔπειτα δενδρυῶν (al. δενδρήων) εἰς τόπον ξηρόν, cui loco melius convenit EM explicatio. Aperte neque cum δένδρον neque cum δρῦς cohaeret, sed δενδρυάζειν reduplicatione e δρυάω sive δρυάζω natum est inserta nasali. Pro δρύεται fort. δρυᾶται legendum est. Aelius Dionysius ap. Eustathium φωνασκοὺς φωνὴν quandam δενδρυάζουσαν vocare refert.

δέννος, τὸ = ὄνειδος. Herond. VII 10 ὀτεύνεκέν μευ τὴν γυναῖκα τωθάζει | κακοῖσι δέννοις. Subst. (Herod. IX 107) et verbum δεννάζειν (Theogn. 1211 et tragici) nota sunt, sed Hesychius habet etiam adi. δεννός· κακολόγος.

δένος. Alcaei fr. ap. *EM.* 639, 21: αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως, ἔχομεν παρ' Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ· „καί κ' οὖδεν ἐκ δένος γένοιτο" = οὐδὲν ἐξ οὐδένος. Aperte poeta ludibundus finxit vocabulum nihili.

δεξιά = πίστις. Epistula saec. p. C. II, FGH 124, 11 πάνυ γάρ μοι δοκεῖς ἄφρων τις εἶναι — μὴ φυλάσσ[ι]ν σου τὴν δεξιάν. An φυλάσσ[ω]ν?

δεξιός. In inscr. Cypria GD 87 τάπὶ δεξιῶι = τἀπὶ δεξιά. — Apud Homerum a dextra est oriens, a sinistra occidens Il. XII 239 sq., apud Pythagoreos a dextra septentrio, a sinistra meridies. Hos sequi Aratum monet Achilles in isagoga 35 (cf. 28). Maass, Comm. rell. i. Aratum p. 72.

Δεονύς, Δεουνύς, Δεόνυσος, Δεύνυσος, Διονῦς. De his nominis Διόνυσος formis vid. Hoffm. III 262 sq. — Dittenb.[2] 744 extr. supplet gen. Διον]ῦδος, coll. Herodiano I p. 236, 18. L.

δεός et **δεά** pro θεός et θεά Dores dixisse falso tradunt grammaticus Vat. p. 1 et Gregor. Cor. p. 692. Cf. Hes. δέος· φόβος ἢ θεός. Sed ita pronuntiare potuerunt Macedones. Cf. infra δεσμός = θεσμός et Διάβολις = Θεάπολις, castellum Macedonicum ap. Hesychium et Thesaur. s. v. Δέα.

δέπας· ποτήριον. Κύπριοι. H. et *BA* 1095. Δέπατα plur. in pervetusto Therae titulo legitur IGI, III 450 a, 1.

δέπαστρον. Athen. XI p. 468 *A.* Σιληνὸς καὶ Κλείταρχος ἐν Γλώσσαις παρὰ Κλειτορίοις τὰ ποτήρια καλεῖσθαι (φασίν). Subsequitur Antimachi Thebaïdis locus. Vid. lexica.

δέπυρα = γέφυρα. Cret. in LG et Mus. Ital. II p. 593 sq. C II sq. — Cf. βουφόρας et δίφουρα.

δέραι· αἱ συνάγκειαι (pro συνασκίαι Schmidt). Λάκωνες. H. et δέρα· ὑπερβολὴ ὄρους, οἱ δὲ τὰ σιμὰ τῶν ὀρῶν. Hinc Δέρα nomen oppidi Cretici, cuius locativus Δέραι occurrit in Gnosio tit. Deli ap. Dittenb.[2] 514, 14, qui praeterea affert κοῖλα δέρα Olymp. V, p. 87 n. 46, 30, comparans fauces. Diversum esse Homericum δειράς observat Schulze Q. Ep. p. 95 sq.

δέρα sive **δέρρα** Aeolicum. *EM* 262, 56. 663, 46. Illud habent Sappho 46, Alcaeus 36, 1, sed ποικιλόδερρος (codd. -δειρος) Alc. 84. Doricum est δέρα. Atticum δέρη, Ionicum δείρη. Traditum δέρην apud Anacreonten 80 A in libris, sed δείρην habet Eustathius; δέρῃ pro πέδῃ coniecit Fick ap. Semoniden 7, 116. Vid. εἰρέσθαι.

δέρεθρον· λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. H. Cf. βέρεθρον, ζέρεθρον = βάραθρον et δέλλην s. ζέλλην = βάλλειν.

δέρκεσθαι. Vid. δρακείς.

δέρμα. Vid. δάρμα, σπάτος, στέρφος.

δερματηρά, vectigal in Aegypto. MFP II, XXXII, 1 (saec. a. C. III). Pap. Lips. 5, 8 (saec. p. C. III), *PB* 655 (saec. p. C. III). Vid. Wilcken O. G. I p. 354.

δερματικο-μαφόρτιν *PO* 114, 5. Cf. ibidem μαφόρτιν = μαφόρτιον 109, 7 et μαφόρτης 18. Vid. Wilamowitz in Herme XXXIV p. 686, p. 606 sq., ubi voc. Latinum maforte ex Gallia originem duxisse suspicatur, apud Lydum de mens. I 20 καὶ μαφόριον restituens pro καικαφόριον, coll. Passione Pauli 16, p. 40 Lips. et Schol. *T* ad Hom. *X* 469.

δερρίσκος, diminut. subst. δέρρις. Meisterh.[2] 76, 6.

δερτόν, ovis cui pellis detracta. Tit. Myconi saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 615, 25: ὑπὲρ καρπῶν Διὶ χθονίωι, Γῆι χθονίηι δερτὰ μέλανα ἐτήσια; cf. Hes. δρατά· δαρτά, ἐκδεδαρμένα θύματα. Hom. Ψ 169. Comparetur quoque Ditt. 616, 6 de victima quae dicitur καυτά. Cf. notam 21.

δέρτρον. Schol. ad Od. λ 579: — Δωριεῖς δὲ τὴν ὑπὸ τὴν δορὰν σάρκα δέρτρον καλοῦσιν, οὐ πᾶν δὲ τὸ ἐκδεδαρμένον μέρος τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ περιανειληφὸς (περιειληφὸς?) καὶ περικάλυπτον τὴν κοιλίαν, ὃ δὴ καὶ ἀνασχίσαντες ἐξαιροῦσι τὸ ἐντὸς κτέ.

Δέσιος cretice = Δέξιος CIG 2598. Vid. Σενόφιλος.

δέσις fere = ζώνη, marsupium. PL p. 178 n. 9, 9 ubi fugitivus dicitur δέσιν ἔχων χρυσίου ἐπισήμου μναιεῖα γ' (a. 145 a. C.).

δέσκαλος (?). *PB* 332, 9 (saec. II vel III p. C.): Ἀθηναῒς ἡ δέσκαλος. Antecedit Ἑρμανοῦβις ἡ τροφός, itaque ancilla quaedam hoc vocabulo designatur.

δέσμη s. **δεσμίς.** Vid. τροπαλίς. In Aegypto δέσμη est mensura, velut foeni MPF II XXV C: χόρτου δέσμη, palmarum φοινίκων FGH 119, 4, 5. Ostr. 20, 3, 4. Cf. Wilcken O. G. I p. 312 et 757.

δεσμοὶ λίθων iuxta **δεσμὰ** χαλκίων in titulis att. a. 378 et 377 a. C. Vid. Meisterh.[2] 112, 3.

δεσμός· θεσμός. H. Recte Macedonibus tribuere videtur Schmidt. Cf. s. v. δεός.

δεσμός, epistulae ligamen. Iulianus apost. in epist. ined. III Mus. Rh. 1887, 24, 3: ἀφελὼν τὸν ἐπικείμενον δεσμόν = λύσας τὴν ἐπιστολήν. — Kaib. ep. 849, 4 βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες | φρουρᾶς Λοκροῖσιν τεῦξαν ἐλευθερίαν.

δεσμοφυλακία, vectigal in Aegypto destinatum carceribus publicis tuendis. FGH 53, 6 (110/1 p. C.); 54, 17 (117/8); 317 (122/3).

δεσπ(ο)ίνας· γυναῖκας. Θεσσαλοί. H. Scil. matres familias, ut arbitror.

δεσποῖτις = δεσπότις. Pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 2544, si l. s.

δεσπόνῃσι (sic) = δεσποίναις, i. e. Cereri et Proserpinae. Cyzici tit. IA 351.

δεσπόσοναι αἱ = οἱ δεσπόται Lacones. Plut. Lycurg. 28. — **δεσποσύνη** = δεσποτεία Her. VII 102.

δεσπόσυνος ἥρως, manes eriles: *Πολέμα Λυσιμάχω τῶ ἑαυτῆς δεσποσύνω ἥρωι*. Sera Megistae insulae inscr. GD 4834.

δεσπότας. Septimius Severus in inscr. aeolica GD 239 vocatur *γᾶς καὶ θαλάσσας δεσπότας*.

δευάσθαι· γεύσασθαι. H. Cf. infra *ζεύσασθαι*.

δεύην (δεϝ) = δεῖν aeolicum: GD 281, 20 *δεύει*. 250, b *δευομένοις*. Thessalicum *δεύειται* proposuit B. L. p. 112 in titulo II p. 53, l. 7 sqq. *EA*. 1900, ubi editor suppleverat: *καὶ φυλᾶ[ς ἔμ]μεν, τᾶς κε δε[ίληται κα]ὶ εἵλετο ἔμμεν ἁ[πα]σάουν*. Eadem verbi forma usos esse Syracusanos docet partic. *δευομένα* apud Sophronem. Cf. *ἐπιδεύην* Sappho 2, 15 et Homericum *ἐπιδεύεσθαι*. Vid. *ἐνδεύην*.

δεῦμαι ionice = *δέομαι* Herond. VI 9, *δεῦντα* V 24.

δεῦρε = *δεῦρο*. CIA IV b 517 a. 1. Ibidem b, 1 (a. 500—450 a. C.). Meisterh.[2] p. 115, 5. Adde CIA II 1645 (post a. 412 a. C.).

δεῦρο Aeolicum dicit Herodianus II 939, 9. Cf. *BA* 1341 b. et 1361. Sed forma vulgaris traditur ap. Sapphonem, fr. 84.

Δεύς Boeoticum pro *Ζεύς* testibus *BA* 1194, *EM* 409, 2, conspirante Aristophane Ach. 911, *ἴττω Δεύς*. In titulis quidem boeoticis neutra forma hucusque reperta est, sed *Δεύς* confirmat nomen *Δεύξιππος* GD 476, 17. 715, 14, et *ἴττω Δεύς*, non *Ζεύς*, procul dubio dixisse putandus est Cebes Thebanus apud Platonem in Phaedone. Dorica sunt *Δᾶν* = *Ζᾶν*: *οὐ Δᾶν* Theocr. IV 17. VII 39; Cret. *Δῆνα* = *Ζῆνα* Del. 121 a, 16. 17., item *Τᾶνα* Del. 116, 11 bis. *Τᾶν* in nummis, *Τῆνα* Del. 40, 5 bis, *Ττῆνα* Bergm. 60. 61. 77, sed *Ζῆνα* Del. 117, 13 bis. 19. 20 et in nummis.

δεύτατος Pind. O. I 10 lectionem *ἀμφὶ δεύτατα* (libri *ἀμφιδεύτατα*) recte a coniecturis defendit O. Schroeder, cum Athenaeo p. 641 C intellegens de mensis secundis, fortasse tamen *ἀμφὶ δευτάταις* praeferendum esse monens. Assentior.

δεῦτε, ut Homerus, Sappho fr. 60.

δευτέρα τύχη = *ἀτυχία*, *ἧττα* Theophyl. Simoc. Hist. ed. de Boor p. 195, 4, ubi opponitur *τὸ νικᾶν*.

δευτερίναρ (laconice?)· *ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχυθῆναι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος*. H. et **δευτερίας**· *Κάλλιππος* (F. C. IV 561 Mein.). *οἶνος εὐτελής*. H. Huiusmodi vappam hodie Itali mezzo vino vocant.

δευτεροβόλος *κάμηλος* *PB* 100 A. Cf. Pollux I 162 et in lexicis vocabula *πρωτοβόλος*, *ἄβολος*, *καταρτύειν*.

δέχε (= *δέχεο*) *πλέων* (sc. *τὸ ἄγγος*)· *τῆδε* (ecce) scriptum in vase Siculo G.V. p. 89. Mulier ibi picta est expectans dum impletum sit vas aqua profluenti e gutture leonino (fontis). Vitium barbari, aut semibarbari pictoris, ut arbitror.

δέχεσθαι τὰ ἀγαθά formula de faustis extispicii ominibus. CIA IV, 2, 178 b, 9 [δεδόχθω τῶι δή]μωι, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι [ἃ ἀπαγγέλλει ὁ ἱ]ερεὺς γεγονέναι ἐκ τῶν ἱε[ρῶν τῶν τυθέντω]ν. 184 b 11. 318 b 6. 373 c 9. 374 d. 420 b 8. 441 b 10. 441 e. 477 c 15. 510 l 6. 614 b 22. — Vid. δέκεσθαι. — δεχνύμενος θάνατον. CIA III 1347.

Δεώ = Δηώ, Δημήτηρ. Herondas I 132 Δεωκούρη. Cf. Meister p. 814 sqq.

δέω = δήω, i. e. εὑρήσω. Alcaei fr. 102: ἐγὼ μὲν οὐ δέω τάδε μαρτύρεντας.

δέων = καθήκων. Anaphae tit. GD 3432, 11: τοῖς δέουσι χρόνοις.

δή = δέ in papp. Aeg. E. Mayser Gr. d. Gr. Pap. I p. 10. Cf. δήοντα, alia.

δῇ pro τῇ in tit. recenti Iconii ap. Herret, Pap. of the American School II n. 202: Τάται δῆι γυναικὶ κὲ Δόδαι δῆι πενθερᾶι.

δή fere = που, s. ἴσως. Her. IV 4 καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν οὐ πιστά, ἄλλῳ δὲ δή τεῳ et similia alibi.

δηαί cretice = κριθαί. *EM* 264, 12 ἡ Δηὼ (dicta est) παρὰ τὰς δηάς· οὕτω γὰρ δηαὶ προσαγορεύονται ὑπὸ Κρητῶν αἱ κριθαί. Cf. Zonaram p. 500. Si re vera ita vocarunt Cretenses, procul dubio a Deae nomine nuncuparunt, non ratione inversa, ut Δημήτερος ἀκτή, Cerealia. Sed suspectam lectionem reddit altera Hes. gl. δηιταί· αἱ ἐπτισμέναι κριθαί.

δήκειν = δάκνειν. Hipponax 49, 6 ἦν αὐτὸν οὖφις τὠντικνήμιον δήκῃ. Cf. Hoffm. III 356. Vid. θήκειν.

δηλαυγῶς pro τηλαυγῶς pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 775, 1033.

δήλεσθαι· θέλειν, βούλεσθαι. — δήλονται· θέλουσι. H. Saepe Doricum hoc verbum exstat in titulis Cois IC 10 a, 8. 28, 6. 34, 2. 384, 7. 386, 6; Anaphae IGI, III 249, 25; Therae 329, 4; *TH* I 146. Plura vid. ap. Ahrensium II p. 150; item in Elide. v. c. ap. Michel 1334, 7.

δηλεῖσθαι = βλάπτειν, ep., ion. (Herod.). Vid. δαλήσασθαι. Formam δηλαίνειν habet Hesychius.

δηλήμων· ἐπιβλαβής, βλαπτικός. H. Praeter Homerum utitur Her. II 74, III 109: ὄφιες ἀνθρώπων οὐ δηλήμονες. Hom. ep. XV 8 **δηλητήρ.**

δηλομήρ, ὁ? Tit. Eleus ap. Michel 1334, 5: καὶ κατιαραίων ὁ δηλομὴρ ἀνάατορ ἤστω, ubi Szanto (Jahrb. d. Arch. inst. in Wien I p. 197) putat sacerdotem vel magistratum significari, coll. ἱερόμας· τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος ap. Hesychium. Nominis tamen ratio obscurissima.

δῆλος in dialectis non mutat vocalem. Cf. Ahrens II 151, qui citat δηλαδή Epicharmi fr. 100, ἀδηλωθείη in *TH*, προδεδηλωμένας in Therae tit. CIG 2448, ἀρίζηλος Pind. O. II 35. Adde Ἔγδηλος Aeginae GD 3411. Pseudodorice igitur personatus Archytas ap. Stob. Flor. I 110 δᾶλον. Contra insula dorice constanter Δᾶλος (cum derivatis) audit apud scriptores et in titulis.

δηλούμενος ὁ = ὁ εἰρημένος (προειρ.), ὁ προγεγραμμένος. PL 266, n. 22, 8 (Philometoris aet.). Cf. p. 211. 265. 301. 302.

δημήτρια, festum Athenis in honorem Demetrii Poliorcetae Dittenb.[2] 192, 53 ὅτε τὸ πρῶτον ὁ δῆμος συνετέλ[εσε Δημήτρι]α supplevit Köhler ex Plut. Demetr. c. 12.

δημητριασταί Ephesi. Wood, Discov. Append. 8, n. 3 (Kum.).

Δημητριών mensis pro Μουνιχιῶνι substitutus Athenis in honorem Demetrii Poliorcetae. Bisschoff de F. G. A. p. 390.

δημιοργῶν. Sami inscr. ap. Michel 368, 1; δημιοργοῦ Amorgi ibid. 712, 1. Vid. δαμιοργός. — Δημιοεργός praeter Homerum habet Her. VII 31, sed δημιουργούς dant codd. IV 194.

δημοθοινία. IC 23. Vid. δαμοθοινία.

δῆμοι = λαοί, i. e. ὄχλος. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 58, 6. 15. 17, al.

δημοκοπεῖσθαι, malis artibus captare auram popularem pro δημοκοπεῖν Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 380, 10 οὐκ ἂν ἄλλος ἐ[ξῆς δημο]κοποῖτο.

δημόριος = δημόσιος. Inscr. Oropi ΕΔ 1885, 95 sq. l. 28 et 35. Vid. P.

δῆμος. Her. V 92 β δήμου μὲν ἐκ Πέτρης ἐών et IV 73 init. ἐὼν δήμου Δεκελιῆθεν, ubi Attici aut δήμου omittunt, aut usurpant adi. demoticum, addito τῶν δήμων, v. c. Δεκελειεὺς τῶν δήμων. Vid. tamen Antiphanis fr. 211 K. et cf. Her. III 55.

Δημοσθένη, voc. pro -νες, in tit. Thermarum Himer. GD 3250.

δημόσιος λόγος, fiscus. CIG 4957, 21 (cf. 16); *PB* 193, 27. 350, 40, al. Cf. κυριακὸς λόγος et vid. Wilcken O. G. I p. 645.

δημοφελῶς pro δημωφελῶς in tit. Mitth. XVI 145, sed δημωφελῶς ζῆν. Olbiae inscr. IRB, 21, 35.

δηνάριον in titulis indicatur signo ✱.

δηναρισμός. Vid. Hultsch. Metrol.[2] p. 341.

δήνεα. Semonides fr. 7, 78 cum synizesi, ex δάνσεα. Hoffm. III 359.

δήοντα = δέοντα in papp. Aeg. E. Mayser, Gr. d. Gr. Pap. I, 10. Cf. δή, alia.

δηράδες· βοῦνοι. H. Dorice = δειράδες. Δηράς. Bergm. 18, 19. Dittenb.[2] 929, 63: ὡς ὁ Σίδαμνος ἐς Καρύμας ἐς τὰν δηράδα καὶ πέ[τραν ἐς] τὰν στεφάναν κτέ, foedus de agrorum finibus ictum ab Itaniis cum Praesiis Cretensibus. — Cf. δειράρ, δέρα.

δηρίην (?) et **δηριόντων**. Vid. δειριᾶν.

δηρίττειν· ἐρίζειν. Fortasse Creticum = δηρίζειν. Vid. *TT*. Cf. δειριᾶν.

δής = δαίς, ut πῆς = παῖς. Boeoti sec. Herodianum I 401, 15.

δῆσθε = δέησθε. Sophronis fr. 1 Ahr.: ὅκα τινὸς δῆσθε.

δῆτος· ὕστερος. H. Gl. Boeotica, ut apparet e nominibus propriis Δήτα, Δήτιχος (Postuma, Postumus), Δητόλαος (cui oppositum Πρατόλαος). Cf. BCH 1900, 201 sq. Cognata sunt δεύτερος, -ατος.

δηὖτε = δὴ αὖτε ionice Archil. 60, Hippon. 78, Anacr. 13 *B*, 1. 14, 1. (15). 19. 47. 61. 63, 6. 7. 68. 89. 91. 7. Hoffm. III 406. Aeolice

Sappho I, 15, 18, 84. — Apud Alcaeum 19, 1 τὸ δηὖτε est incerta Seidleri correctio δ' εὖτε, nec placet Hoffmanni coniectura τὸ δ' αὖτε, quod unam notionem αὖθις significare putat. Legerem potius τόδ' αὖτε κῦμα, modo sequentia τῶ προτέρω νέμω, quae H. frustra explicare conatur, certa ratione emendare possem.

δι, compendium nominis Διονύσιος in papyris Aeg.

διὰ c. dat. Kaib. ep. 828, 7 δι' ἐργατίναις παλάμαισι (saec. p. C. II?). Cf. alias abnormes praepositionum compositiones s. v. σύν.

διάβαθρα, calcei muliebres. Herond. VII. 61.

διαβαίνειν δίκην? Inscr. saec. p. C. III ap. Dittenb.[2] 216, 7 τῶν δικῶν τὰς μὲν διέλυσε τὰς δὲ διέβαινεν. Non intellego.

διαβετής (= διαϝετής) passim in CIG vocatur magistratus Lacedaemonius, qui per totum annum munere suo fungitur.

διαβητίζειν, ad libellam exigere. Lebadeae tit. ap. Michel 589 extr.: διαβητιζόμενος κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης περιτενείας τῶν καταστρωτήρων. Fabricius de archit. p. 72 cft. tit. Lesbium *EA* II p. 5. n. 12, 11: ξύσας ὀρθὸν (τὸ προσθεμέλιον) πρὸς διαβήτην πρὸς τοῦ κειμένου θεμελίου τὴν ἕδραν, ad superficiem veteris fundamenti. — Vid. διακοπτηρίζειν.

διαβολά et διαβαλόμενος in LG IX 28. 35 non sunt verba iuridica, sed διαβάλλεσθαι est διακυβεύειν πρός τινα, ut iudicat Blass, coll. Arist. Oec. *B* 5, 1351, 5 et Eth. Eud. *H* 3, 1243 a, 31; b, 7. — Baunack contra cft. Schol. Plut. 273: ἀποστερῶ ἐστιν ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω, καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ἃ ἔλαβον, quae huc non faciunt.

διᾱβολιᾶν Pind. *P* II 76 et διᾱβολίῃ Theogn. 324. Recte Bergk utrobique requirebat διαιβ.

διαβοολεοείρ (?)· ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς πρόβολος. Λάκωνες. H. Fortasse διαβολετήρ, sed ipsam explicationem non expedio.

διαγεγραφηκέναι. Vid. διαγράφειν.

διαγηνήλιον? *PO* 48, 6 (a. 86 p. C.): τῇ ἐλευθερουμένῃ ὑπὸ διαγηνήλιον. Cf. 49, 8. Quid sit non exputo.

διαγράφα, rescriptum, edictum. Tit. Aeolic. GD 281, 35 Ἀλέξανδρος τὰν διαγράφαν ἀπέπεμψε. *B* 19 κατὰ τὰν διαγράφαν τῶ βασίλεος Ἀλεξάνδρω. C 10 ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος διαγράφαν ἀποστέλλαις προσέταξε.

διαγράφειν εἰς τὸ βασιλικόν, solvere fisco. PL p. 357, n. 62 (Ptolemaeorum aet.), col. 4, 21: τὰ δὲ συναχθησόμενα διαγραφήσεται εἰς τὸ βασιλικόν. Cf. col. V, 5 et 15 προσδιαγράψουσιν et tesseras p. 428 sqq. Hinc διάγραμμα, solutio p. 339, quod voc. vulgo legem 's. constitutionem (cf. διαγράφα) significat. — Harpocr. s. v. διαγράψαντες — ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντες. Sic IC 369, 5 διαγραφέντω δὲ τοὶ ναποῖαι τῶ[ι ἀεὶ πρι]αμένωι τὰν ἱερωσύναν ἐν τῶι μηνὶ — καὶ ἄλλας δραχμὰς εἴκοσι ὥστε θύεν κτἑ. Ibidem 28 τοὶ ναπο]ῖαι προδιαγρ[αψάντω τοῖς πρ]οστάταις ἐς τὰν

θυσίαν L τ'. Cf. Wilcken O. G. I p. 89 sq., qui diligentissime verbi usum in papyris Aeg. persequitur. Plurima nova huius verbi exempla praebent papyri FGH. Vid. Indicem X p. 355 *B* et cf. editorum disputationes pag. 159 et 193. — Abnormis Perfecti forma *διαγεγράφηκα* pro *διαγέγραφα* occurrit in ostracis aet. imperatoriae, sed *ἀναγεγραφηκέναι*, *ἀπογεγραφηκέναι* iam Ptolemaeorum tempore saec. a. C. III in papyris.

διαγραφή, partitio sive distributio tributi in singulorum civium capita in Aegypto. Pap. Leid. *M* 2, 10: *κατὰ διαγρ(αφὴν) τελ(ώνου)* saec. a. C. II. Cf. Leemans I p. 66. — Peyron *PT* vol. I p. 144 sq. de hoc vocabulo agit, sed e papyris Vindobonensibus meliora edoctus, in commentatione „Papiri Greco-Egizi di Zoïde a. 1828" explicat dichiaratione, relazione fatta da un ufficiale ed impiegato, pag. 22 sq. Cf. *PB* 676, 1. 679, 1. 681, 1 (aet. Byzant.) *διαγραφαὶ τελωνῶν* *PO* 96. 185, accipiendi mandata ad trapezitam. Cf. I. C. Naber, Archiv. f. Papyrusf. I p. 313. Nunc vide FGH n. 116 (a. 122), ubi per Sarapionis cuiusdam mensam declaratur aliquem ab alio accepisse quinque olei metretas, mercedem annuam preli olearii, et editorum notam p. 285 sq.

διάγραφον? *PO* 127, 2. 9 *ὑπὲρ διαγράφου τοῦ τηγάγου* (saec. VI).

διαδάσασθαι ionice = *διανείμασθαι*. Hom., Her., Pind. Cf. *δάσασθαι*. Lexico Herodoteo Schwhi adde VII 220, ubi tmesis obtinet.

διαδείκνυσθαι *τὸ λαμπρὸν καὶ εὔνουν πρὸς τὴν πατρίδα*. IRB 22, 14, Olbiae tit. saec. II vel III p. C.

διαδέλλην. Vid. *δέλλοι*.

διαδέξιος solus Herodotus VII 150, si l. s.

διαδέχεσθαι pro *παραδέχεσθαι* in inscr. Aegypti. Hermes 1888, 597 sqq. — **διαδέκεσθαι** Her. VIII 192. Vid. *δέκεσθαι*.

διαδίκησις = *διαδικασία*. PL 244, n. 20 (aet. Byz.), l. 45. Cf. 250, 25 et *διαδικεῖν* in lexicis.

διαδιδρήσκειν ionice = *διαδιδράσκειν*. Her. saepius.

Διαδικ]αζόμενοι, incerti poetae comoedia. CIA II 975 III 21. *Διαδικαζόμενος* fuit Dioxippi. Mein. H. Cr. p. 485.

διάδομα. distributio. Acraephiae tit. saec. I a. C. IGS; I 2715, 64.

διαδορκά (?). Vid. *δέδορκα*.

διάδοχος, non successor, sed dignitate proximus, scil. primus regni administer apud Philonem de Iosepho p. 369 (cf. 374) II Paralip. 18, 7. 20, 11, quos locos c. a. citat Peyron ad *PT* I, 6. 15: *τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων*, i. e. aulicus secundi ordinis in aula Ptolemaei, ubi primus erat *τῶν φίλων*. — Athenis *διάδοχοι* audiebant professores philosophiae. Vid. Wyttenbach ad Eunapium p. 11 et CIA III 661 *διάδοχος Στωϊκός*. — *δ. τῶν ἀπὸ Ζήνωνος λόγων* 772 a. 1441. — Cf. *διάτοχος*.

διαδρηστεύειν = διαδιδράσκειν. Her. IV 79.

διαϝεικάμενος et διάϝρησις cretice = περιδόμενος et περίδοσις. LG IX 29. Pignus deponere, deposito pignore certare, pacisci. — Vid. διρήσιος.

διάζευγμα. Ὑδροφύλακι τοῦ διαζεύγματος Ἴνδιος PK (I) CXXX rect., 205 (a. 78/9 C.).

διαζόγιον, divortium, figurate Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor. p. 191: τῇ ἀθυμίᾳ διαζύγιον δίδωσι, i. e. desperationem dimittit.

διάθεσις ἔγγραφος „visum repertum". PO 52, 13. Cf. 53, 8.

διαθηκημιαῖος, testamentarius. Δ. γράμμα PK (I) LXXVII (saec. VIII) l. 78 et δ. ἀσφάλειαν ibid. l. 4 et 39 sq.

διαθωκεῖν. Hes. διατεθώκηται· διακεχώρισται. Gl. ionica.

διαιβολία. Vid. διαβολιᾶν.

διαικρίνειν = διακρ. Kaib. ep. 604, 2.

διαινεῖν. Vid. αἶνος.

Diaeresis insolita. Bacchyl. XV 7 Bl. ἀδεΐαν, Sappho fr. 162 ὄϊδα. Cf. Alc. fr. 145.

διαιρέσεως τέλος in Aegypto (δεκάτη). Vid. Wilcken O. G. I p. 183.

διαιρῶσα· διαιροῦσα. H. Gl. dorica.

διαΐσσειν. Locis adde Bacchyl. III 54.

διαιτᾶν. Pind. P. IX 68 κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτασεν. Contra verbi vim perfecit interpretantur frustra provocantes ad corruptam Hes. gl. διαιτεῖν (sic)· διατρέχειν. διανύειν, corrigendam cum Schmidtio διάττειν. Dirimendi notioni verbo διαιτᾶν propriae proxime accepit probandi notio. Verte illud ille dies probavit, ostendit, scil. deorum celeritatem in agendo et eundo.

διακαλαμό-σαρκοι· παρὰ Ῥοδίοις ἔριφοι οὕτως εἴρηνται ἐν νόμῳ τινί, οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι. H. Manifesto ex inscriptione Rhodia haec gl. petita est, et similis procul dubio fuit plurimarum glossarum fons.

διακαλινδεῖν. Inscr. Eleusinia EA 1883, 115, l. 22: μισθωτοῖς τοῖς διακαλίσασι τὰ ξύλα. Cf. ibidem: μισθωτοῖς τοῖς ἐπὶ θάλατταν κατακομίσασι καὶ εἰς τὸ πλοῖον ἐνθεῖσιν. Significat pervolvere, pervolutare, falliturque Kumanides in Synagoge s. v. διακάλισις in inscr. Hermionis LF 159 h. coniciens διάσκάλισις. Vid. ἐσκάλισις et παρκάλισις. Perperam etiam Kirchner in Indice CIA IV 2 fingit praesens διακαλίζειν.

διακάτιοι. Vid. s. v. τριακάτιοι.

διακένωμα, locus vacuus. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor. p. 82, 1 τὰ τῆς γῆς διακενώματα, sc. speluncae.

διακλαροῦν = διακληροῦν. Dymarum in Achaia tit. GD 1614, 30.

διακολαπτηρίζων τούτους (sc. τοὺς καταστρωτῆρας) κύκλωι πάντας. Lebadeae inscr. ap. Michel 589 (s. Dittenb.[2] 540), 185. Verbum est architectonicum, perdolare. Cf. κολάπτειν. Κολαπτήρ l. 132 est

dolabra „qua lapides dolantur, priusquam scalpro laevigentur.“ Fabricius, de archit. p. 71. Vid. *κολαπτήρ*.

διακομισθήμ[ει]ν = *διακομισθῆναι*. Rhodi. Del. 44, 83. Vid. *MEIN*.

διᾱκονέστερος, ad serviendum aptior. Epicharmi (an Dinolachi) fr. 154 Ahr. *Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος*.

διάκονιν (?)· *δυσκίνητον. Κρῆτες*. H. Eadem glossa, scripta *διάκινον* contra literarum ordinem legitur inter *διακαλαμόσαρκες* et *διακαυνιάσαι*. Quid lateat non exputo.

διακόνισσα. BCH VII 502, n. 2, 4. CIA III 3527. Vid. Thes. s. v. et cf. *ἡρώισσα*.

διακοντισμός, iaculandi certamen. Vid. *διατοξεία*.

διακοπός, discidii (separationis) efficiendi formula, in pap. mag. V Leid. 11, 18. Cf. Leemans p. 70.

διακόσμασις pseudodorice pro *διακόσμησις* Ocellus ap. Stob. Ecl. ph. I 20, 5 init. Aristaeus ibid. 6, al.

διακρινής (?). Blass legit *διακρινεῖ* Bacchyl. VIII 28 *ἄστρων διακρίνει* (sic) *φάει*. Dubito, licet vulgatam ferri vix posse concedam.

διακρίνωνται. LG II 46 de marito et uxore divortium facientibus.

διάκρισις πρακτόρων, examinatio tabellarum et rationum *τῶν πρακτόρων* in Aegypto, quae occumbebat praetori. Wilcken O. G. I p. 609.

διαλακόνσαν = *διαλαχοῦσαν*. LG VIII 4. 24. Cf. *ἀπολακόνσα*.

διαλάλεια. PK (I) LXXVI 69 (saec. VIII): *ἅπαντα ἑρμηνευθέντα μοι διὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς διαλαλείης* (sic). Rectius *διαλαλία*. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 133, 26 *τὰ τῆς διαλαλίας*, sermo.

διαλαμβάνειν κατά τινος, procedere contra aliquem (in petitione ad praetorem). *PO* 284, 11 sq. (c. a. 50 p. C.) et 285, 20, decernere PL p. 220, n. 15, col. 2, l. 33: *περὶ δὲ αὐτῶν εἰσβεβιασμένων — διαλαβεῖν* (a. 120 a. C.). Cf. p. 375. 412, et eodem sensu *διαλαμβάνεσθαι* p. 296.

διάλαμψις, existimatio, aeolice = *διάληψις*. GD 311, 27 *ἔχην (αὐτὸν* sc.) *ἐν τᾶι καλλίσται διαλάμψει τε καὶ ἀποδόχα* (sic). Similiter tit. Cret. saec. a. C. II Del. 132, 6. — Attice contra (a. v. *διαλάμπειν*) splendor. — Cf. Her. III 69 *ἐπίλαμπτος*, IV 13 *φοιβόλαμπτος*, III 127 *καταλαμπτέος*. Apud eundem *λαμφθῆναι, λαμφθεῖσαι, λαμφθείη, ἐλάμφθησαν, ἀπολαμφθέντες*, etc. Quia tamen tituli ionici constanter sine nasali exhibent *λάψεται* et *κατελάφθη*, traditio Herodotea dubia videtur admodum.

διαλέγειν, seligere. Lexico Schwhi adde Her. VIII 107, 1 *τῆς στρατιῆς δ. τοὺς βούλεται*. — In papyro Aeg. FGH 102, 20 *διαλεγόντων πτῶμα — παίδων* dictum videtur de spicilegio.

διαλέγειν pro *διαλέγεσθαι* tit. Att. saec. a. C. II, CIA II 625 = Michel 965, 9: *καὶ διαλέγοντ[ος αὐτοῦ περὶ τῆς εὐνοία]ς ἧς ἔχουσιν κτέ*.

διαλεγέντων = *διαλεχθέντων*. Inscr. Lacon. saec. a. C. II ap. Dittenb. 240, 15. Exempla attica vid. ap. Meisterh.[2] 150, not. 1297. Ex

papyris notavi *διελέγην* = *διελέχθην* MFP II 9, 3 (a. C. 239). Formae sermonis communis.

διαλείπειν = *ἀποθνήσκειν*. Inscr. Delph. GD. 1921: *ἐπεὶ δέ κα διαλίπη Ἀρίστα*. — *διαλείπειν* cum gen. separationis pro *δ. ἀπό*. Meisterh.[2] 169.

διαλεχθέσσι arcadice = *διαλεχθεῖσι*. Tit. Megalopol. ap. Dittenb.[2] 218,8: *περὶ τῶν λοιπῶν πάνσιν διαλεχθέσσι*.

διαληκίνδα. Vid. *ινδα*.

διαλιανάσθη = *διαλεάνασθαι* boeotice GD 488, 157 *κὴ τὰς εἰσπράξις τὰς ἰώσας Νικαρέτῃ* (= τᾳ) *κὰτ τᾶς πόλιος — πάσας διαλιανάσθη τὼς πολεμάρχας*, i. e. complanare (vereffenen), hinc solvere. In eodem titulo l. 72: *ἐσλιανάτω* (= *ἐκλ.*) *Νικαρέτω τὰς οὐπεραμερίας, ἃς ἔχι καὶ τᾶς πόλιος*. Verbo *διαλεαίνειν* utitur Photius Bibl. p. 116, 38.

διαλλακτής. Vid. *καταρτιστήρ*.

διαλογή *δημοσιώσεως*. *PB* 584, 4. (a. 169 p. C.). Parum lucis praebet Thes. s. v. II p. 1222, ubi docemur *διαλογή* sermonis esse Alexandrini pro *διάλεξις*. Hic potius rationes (berekening vel afrekening) significari videntur.

διαλογισμός, iudicium (rechtzitting): *ἵνα — εἰς διαλογισμὸν ἔλθω* *PO* 294, 19 (a. 22 p. C.), ubi vide notam editoris. Cf. FGH 66, 2. 4. Proprie autem significat rationum collationem (afrekening). Aetate imperatoria est terminus technicus, quo significantur praetoris in conventu cognitiones de administratione regionis. Cf. Wilcken O. G. I p. 622, not. 2 et p. 494. 499. 565.

διάλογος ἐν Πλαταιαῖς. In titulis ephebicis atticis medii saeculi II p. C. CIA III 1128. 1131. 1145. 1160: *ἐκ τῶν σεβαστοφορικῶν ἐδόθη ἐν Πλαταιαῖς τῷ διαλόγῳ διανομὴ τοῖς ἐφήβοις καὶ τοῖς περὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν τεταγμένοις κτέ.*

διαλόειν pro *διαλύεσθαι*. Pap. *E* Leid. 14 (aet. Ptolem.) *ἡμεῖς δ' ἐν τῷ ἱερῷ μεταξὺ διαλύομεν* (-*ωμεν* pap.).

διαλοσεῦντι. Vid. *κρινεῦντι*.

διαμαρτάνειν. Passive Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 8, 22: *πολὺ δ' ἐν τοῖς λόγοις ἄγαν ἐστὶ καὶ τὸ φατικὸν καὶ τὸ παντελῶς ἀκατάσκευον, ὃ τάχα τινὲς περιστάντες οὐκ ἔσονται διημαρτημένοι*. De hoc usu cf. Longin. de Sublim. 32, 8; 33, 1. Plat. Legg. I 639 C. Longe frequentius sic usurpatur verbum simplex *ἁμαρτάνεσθαι*.

διαμέριον (?) G.V. 89 in lecytho nigro vir adolescenti discum iacienti: *ἀπόδος τὸ ΔΙΑΜΕΡΙΟΝ*, quod frustra explicatur. Intellegam *ΔΙΔΑΚΤΡΟΝ*, quod coniecit Naber Mnemos. 1894, p. 232.

διαμεοστάς (vulgo *μεύστας*)· *ἀλάζων, ἐξαλλάκτης, ψευστής, ἀπατεών*. H. Haec efficio e compluribus Hesychii glossis varie corruptis: *διαμέσται, διαμέντης, διαμεύστας*, quas vide. Ductum est e noto verbo dorico et Pindarico *ἀμεύειν* = *ἀμείβειν*.

διαμισθωτικόν, τό, pretium locationis, *PB* 475, l. 3 (aet. Rom.). Cf. *διαμισθοῦν* in lexicis. Vid. Wilcken O. G. I p. 354.

διαμιστύλλειν = *συντέμνειν*. Her. I 182 *κατὰ μέρεα τὸ ἱρήιον*. Cf. Hom. *μιστύλλειν*, doricum *μίτυλος*, mutilus. Theocr. VIII 86. — Vid. *κατακρεουργεῖν*.

διαμφισβήτησις. Testimoniis adde Arist. *Ἀθ. πολ.* cap. 35 et Magnesiae ad Maeandrum tit. saec. a. C. II ap. Dittenb.[2] 929, 55.

διανέης (?): *πολυχρόνιος*. *Κρῆτες*. H. *Αἰανής* coni. Lobeck. An *αἰεναής* = *ἀέναος*, *ἀείνως*?

διανεκής Atticum est (Meisterh.[2] 13, 10), *διηνεκής* Doricum et Hellenisticum; pseudodorice decretum Byzantinum saec. I p. C. GD 3059, 26 *ἐπὶ τᾶι διανεκεῖ ποτὶ τὸν δᾶμον προνοίαι*.

διανήχεσθαι Theophylactus Simocatta passim in Historiis usurpat non de tranando, sed de traiciendo navigiis ratibusve aut quocumque modo fluvios, quae verbi vis cum aliunde apparet tum e locis VI 4, 4 *πλήθη τε Σαλουργῶν ξυλουργεῖν παρεσκεύαζεν, ὅπως τὸν ποταμὸν — ναυτιλλόμενος διανήξηται*. VI 7, 1. VIII 2, 4.

διάνοια. In scto apud Viereck, sermo Gr. etc. p. 83: XI 43 sq. *ὅπως περὶ τούτου τῆι δι[α]νοίαι προσέχηι*, ut de ea re animadverteret.

διάνομος. Inscr. attica saec. a. C. V in Herme XXIII p. 392 sqq., fossa, qua aqua deducitur (Abzugsgraben), ubi Koehler comparat *ὑπόνομος*, = CIA IV 3, p. 177 *ὀργά[δος] τὸ ἥμισυ τῆς ἐ[ντὸς τοῦ] Πυθ[ίου κ]αὶ διανόμου τοῦ ἀπὸ*...

διαξεῖν, perpolire (Poll. I 13). Lebadeae tit. ap. Michel 589, 138. Cf. Fabricius, de archit. p. 69. Vid. *ἀναξεῖν* et *ἐκξεῖν* (?).

διαπαραδιδόναι, tradere successoribus Magnesiae ad sin. Pagas. tit. saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 790, 65: *διαπαραδιδόναι τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς δέκα κατ' ἐνιαυτὸν αἱρουμένους στρατηγοὺς καὶ τοὺς νομοφύλακας τοῖς μετὰ ταῦτα κατασταθησομένοις ἄρχουσιν κτἑ*. Cf. l. 92 *διαπαραδιδόσθω [δὲ καὶ τοῖς] αἱρεθησομένοις μετὰ ταῦτα στρατηγοῖς κτἑ*.

διάπαυμα quid sibi velit, obscurum in Halaesae tit. IGSI, II 48. 52. 66: *ποτὶ τὸν ῥοῖσκον τὸν ἐκ τοῦ διαπαύματος ῥέοντα*.

διαπεινᾶμες megarice = *διαπεινῶμεν* Ar. Acharn. 717, cum allusione ad verbum *διαπίνειν*.

διαπίπτειν, interlabi. Aristoteles *Ἀθ. πολιτ.* 35 § 4 *χρόνου διαπεσόντος* (= *διελθόντος*) *βραχέος*.

διάπισμα? *PO* 122, 14 (a. 550): *σίτου ῥυπαροῦ ἐκτὸς διαπίσματος καγκέλλῳ ἀρτάβας διακοσίας*. Opponitur *σῖτος νέος κεκοσκινευμένος καγκέλλῳ*. Cf. l. 24 et 157, 2. 6: Num forte contractum aut corruptum ex *διαπ-ήθισμα* = *ἀπήθημα*?

δια-πιστεύειν. Vid. *πιστεύειν*.

διαπολεμόντων cretice = *διαπολεμούντων*. Vid. *πολέμω*.

διαπορπακίξαι· *διὰ τοῦ πόρπακος διενεῖραι τὴν χεῖρα*. H. Gl. dorica.

διαποστέλλεσθαι pro *διαποστέλλειν*. *PO* 286, 26: *διαπέσταλμαι Ἡρακλείδην*.

διακρήσσειν, -σσεσθαι ionice = *διαπράττειν, -ττεσθαι*. Herodotus.

διαπτερῶσαι (Hippocr. II p. 57 K.)· *ἀνευρῦναι, διαστῆσαι, διαπτύξαι*. H.

διαπόλιον, vectigal mercium quae portis importantur aut exportantur, ut Athenis, in Aegypto saepe occurrit saec. II et III a. C. Cf. Wilcken O. G. I p. 354—360.

διάρ(ρ)ησις. Vid. *διρήσιος* et *διαϝειπάμενος*.

διαρρινεῖν, perlimare, lima perforare, Aristot. *Ἀθ. πολιτ.* 36, 8: *ἐπίθημα διερρινημένον*. Cf. Schol. Ar. Eq. 1147.

διαρροθμίζειν. applicare. CIA IV 3, p. 149, 26 *καθ' ἡμέραν κανόνα διαρρυθμίσαντι*, ad lapides scil. laevigandos.

δίαρχοι· *οἱ Ἑλληνοδίκαι*. H. Utrum ludorum Olympicorum arbitri an iudices sociorum Peloponnesiorum significentur incertum est, itaque sitne Eliaca an Spartana appellatio ignoramus.

διασατήρ (?)· *διαπαίζειν. Λάκωνες*. H. *διασατυρ*[*ίζδην*] probabiliter coniecit Heinsius.

διασαφεῖσθαι pro *διασαφεῖν* PL p. 413 in fragmento aetatis Ptolemaeorum.

διασβεννόναι figurate finire. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 134, 28 *ἐπεὶ δ' — ὁ τῆς ἀνοκωχῆς ὅρος — διέσβεστο*. Quod compositum nusquam alibi legitur et perinepte usurpatum est.

διασείειν, de magistratibus pecuniam alicui extorquentibus pap. Leid. G 15, 19; H 18, 24; I 20. Cf. lexica. De publicanorum *διασεισμοῖς* in Aegypto vid. Wilcken O. G. I p. 568 sq.

διασκάπτειν rivos. *TH*, I 131.

διασκελίζειν. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 3309 *διεσκελισμένον*, divaricatum. *EM* p. 502, 39; cf. Eustath. p. 1038, 10.

δίασμα· — *στήμονα δὲ Ταραντῖνοι*. H. Ita correxi pro *δαῖμα*, coll. *BA* 452, 31 **ἄσμα·** *τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι*. Sed fortasse potius corrigendum *ἄσμα*, q. v.

διασπαθᾶσθαι, spoliare. *PO* 71 II 12 (a. 303 p. C.) *διεσπαθήσαντό με*.

διαστείχοντι· *διαπορεύονται*. H. Gl. dorica.

διαστέλλειν *τινὶ* = *ἐπιστέλλειν*, scribere alicui. PL p. 374 et saepius *διαστέλλεσθαι* p. 276. 301. 351. 369 (c. a. 163 a. C et eiusdem fere aetatis reliqui papyri).

διαστοιβάζειν *τί τινος*, interstipare, solus Herodotus I 179 = *διαβυνεῖν*. Cf. *στοιβή*.

διαστολεύς, magistratus quidam in Aegypto. *PB* 614, 6 (217 p. C.) Fortasse a rationibus. Vid. sq. voc.

διαστολή, distincta significatio singularum summarum in rationibus (specificeering). Cf. Wilcken, O. G. I p. 638.

διαστολικόν, *τό* = *διαστολή, ὑπόμνημα*, expositio. *PO* 71 II 12 (a. 304 p. C.)

διάστρωμα. *PO* 237. VIII 30. 39. 40. 42 *τὰ ἐν τῇ — βιβλιοθήκῃ διαστρώματα*. Quae sint ignoro.

διάστυλον, τό = διαστύλιον. Epidaur. *IE* 241, 63. 262. al. τὰ διαστύλων θυρώματα.

διασυκάξαι· διασκεδάσαι. Ταραντῖνοι. H. Gl. comica?

διασυστάσεις ἱερητειῶν. Erythrarum tit. saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 600, 14. 35 et saepe ibidem verbum.

διασυνιστάναι, fere = διάδοχον καθιστάναι. Dittenberg in not. 11 „Ut superstite sacerdote cuilibet alii civi licebat spem successionis emere (ἐπαγορίζειν) sic, quamdiu id factum non erat, sacerdotem suum heredem soluto pretio successorem constituere poterat. Haec est διασύστασις, quae semel v. 150 sqq. defuncti sacerdotis testamento efficitur, praeterea semper ab ipso etiam tum superstite. De hac interpretatione nomina hominum, quae semper inter patrem et filium hoc negotium actum esse produnt, dubitari vetant."

διάσφαξ τοῦ ὄρεος ionice = φάραγξ. Her. II 138. III 117. VII 199. 216. Greg. Cor. interpretatur διαστᾶσαι πέτραι.

διασωπάσομαι. Pind. *O.* XIII 91. Vid. σωπᾶν et εὐσωπία.

διαταγή, ordinatio. FGH 133, 4 ἵνα τὴν διαταγὴν τῆς τρύγης ποιήσηται. De hac notione cf. Athanasium I 732. D. In N. T. significare solet iussum.

διάταγμα. Scta ap. Viereck, sermo Gr. XVI 87. XVII 25. XXI 10 κατὰ τὸ διάταγμα, ex formula. Ibidem XVII 24: εἰς τὸ τῶν φίλων διάταγμα ἀναφέρειν τινά, in amicorum formulam recipere aliquem. Cf. p. 80 et s. v. παροχή.

διατάμνειν ionice = διατέμνειν. Her. II 139. VII 39.

διάταξις. M. Antonius in epistula V, A 1 sqq. (cf. *B* 3 sqq.) ap. Viereck, Sermo Gr. IIIvirum reipublicae constituendae graece vocat [τῶν] τριῶν ἀνδρῶν τῆς τῶν πραγμάτων διατάξεως. Mon. Anc. I 12 καὶ τὴν τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἔχον[τα ἀρχὴν ἐπὶ] τῆι καταστάσει τῶν δημοσίων πραγμάτων ε[ἴλ]ατ[ο], scil. ἐμέ, et 4, 1 τριῶν ἀνδρῶν ἐγενόμην δημοσίων πραγμάτων κατορθωτής. Joseph. XIV 12, 5 τριῶν ἀνδρῶν καταστάντων περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων. Viereck p. 71 sq.

διατάσσειν, legare, in testamento. FGH 97, 13 et 32 (δραχμὰς) — αἵ εἰσιν διαταγῖσαι (sic) ἀπὸ τοῦ τετελευτηκότος αὐτοῦ πατρὸς κτέ. Proprie est constituere, iubere.

διατειχισμός = διατείχισις. Inscr. Trozenia saec. a. C. III, BCH 1886, 146. Cf. τειχισμός, ὑποτειχισμός, ἐπιτειχισμός, περιτειχισμός in lexicis et infra διαψηφισμός.

δι' ἀτέλειαν· <διὰ> τὸ ἄπρακτον παρὰ Σώφρονι, τινὲς δὲ γράφουσι δι' ἀγγελίαν. H. Cf. ἀτελής = ἄπρακτος.

διατελεῖν. Schwhseri lexico adde Her. VI 52 extr. VII 153, 3.

διατετελέκει = -τέλεκεν. Vid. *EI* pro *E* in 3 p. S. Pfti.

διατοναῖα ταῖς γεφύραις (ξύλα — ἵν' ἔχωμεν εἰς διατ.). *MFP* II 4. 11.

διατοξεία, certamen sagittandi. Sesti decretum a. 125 a. C. Dittenb.[2] 246, 82: ἔθηκεν παισὶν ἆθλα — διατοξείας καὶ διακοντισμοῦ. Vid. διακοντισμός et cf. verba διατοξεύεσθαι et διακοντίζεσθαι.

διάτοχος = διάδοχος. Pap. aet. Byz. (616 p. C.) PL n. 21, in quo saepius iunguntur διάτοχοι et διακάτοχοι (possessores). Item p. 243, 10. 244. 249. 250. Sed sine vitio p. 238, 18, 258, 14.

διατριβικός = σχολαστικός (ὁ ἀπὸ διατριβῆς). Philodemus de rhetor. ed. Sudh. p. 21, 26 εἰ γὰρ τὸν ἄτεχνον ὁ λόγος λαμβάνει τὸν οὐ διατριβικόν, τὸν δὲ τεχνίτην τὸν ἀπὸ τῶν διδασκαλείων. Cf. ibid. p. 32, 27; 43, 27 sq.; 137, 29 sq.; 365, col. LXXX, 5 sq.

διατρίψαντες = -τας. Rec. tit. Creticus. Del. 129, 5. Vid. *EN*.

διαττᾶν, percolare. CIA IV, 2, 834 b, col. I 32 διαττήσαντι.

διαυλαδρόμος (sic), diauli cursor. Aphrodisiae tit. CIG 2758, ubi alii διαυληδρόμος, alii διαυλοδρόμος legunt.

δίαυλος. CIA II 445—447. 455. 966—968. 970. 978. 1005.

διαφαγημάρ (?) Vid. διαφοιγοιμορ.

διαφάδην ὀνειδίσαι. Solon ap. Aristot. Ἀθην. πολ. col. IV 57 ex Conti corr. pro διαφράδην, coll. Alcmanis Parthenii fr. 16, 56 διαφάδαν et Poll. II 129.

διαφέρειν = διαφορεῖν, διαρπάζειν. Herond. VII 90 τὰς μυίας ὅκως σοι μὴ γαλαῖ διοίσουσι. — τὴν διαφέρουσαν ἡμῖν οἰκίαν, quae nostra est, pap. aet. Byzantinae PL p. 248, n. 20, 20. — διαφέρειν pro διαφέρεσθαι, litigare, ibidem n. 69 col. B^2, 9 (p. 393): ὁ στρατηγὸς — τοῖς διαφέρουσι ἐσχόλασεν (aet. Alexandri Severi). — **διαφέρομαι** = διαφέρει μοι, φροντίζω. Dio Chrys. XXXI, 106. XXXII 46, ed. v. Arnim.

διάφεσις, dimissio. CIA IV 2, 477 d. 4. (saec. I a. C.?)

διαφιδίτιορ (?). Vid. διαφοιγοιμόρ.

διαφλόξιες. Galenus lex. Hippocr. p. 456 interpretatur ὑπερβλύσεις. Hes. s. v. ὑπερφλοισμοὶ ὑγροί. Apud Hipp. hodie non extat.

διαφοιγοιμόρ (?)· ὑπὸ Λακώνων, ἐπὶ πάσῃ ἡμέρᾳ τῆς τῶν φιλιτίων σιτήσεως. H. Conieci olim διαφιδίτιορ· — <μετέχων?> τῆς τῶν φιδιτίων σιτήσεως. Heinsius contra διαφαγημάρ.

διαφορά = ψήφισις. Inscr. Lesbia GD 281, 19. Cf. locutionem διαφέρειν τὴν ψῆφον.

διαφόρου φορέτρου, vectigal quoddam in Aegypto. FGH 86, 2 et saepe. Vid. p. 217 et φόρετρον.

διαφ(ο)υλλαί· διακοπαί. διαλογαί. H. Doricum (Laconicum?) esse prodit gl. eiusdem φ(ο)υλλόμενοι· τιλλόμενοι. Δωριεῖς. Cf. διέφ(ο)υλλε· διέτιλλε, διέτεμνε (vulgo διέτεμε). Eodem sensu Atticis tribuuntur vv. ὀλούφειν, διολούφειν, q. v.

διαφράδην. Vid. διαφάδην.

διαφυλάζεν = διαφυλάττειν. Cret. Del. 122, 2. Cf. LW 65.

διαφῦναι ionice = διαγενέσθαι. Her. I 61, 4 χρόνος διέφυ.

διάφυσις fissura, = *διαφυή* (ut ap. Hippocr. et Aristot.) in papyris Aeg. X Leid. 14, 41 *ἔωσθεν* (l. *ἔσωθεν*, non *ἔνδοθεν* cum Leemansio) *δὲ διαφύσ(ε)ις ἔχουσα* et 15, 1.

διαφωνεῖν, perire (ut apud Diod. s. XVI 3, 8 et Agatharchidem) MFP 13, 3. 4 et 6 (medii saec. a. C. III) et *PB* 530, 29 sq. (saec. p. C. I): *ἐλθέ, ἐπεὶ κινδυνεύει τὰ φυτὰ διαφωνῆσαι.* Notio fortasse nata est ex dissoluta corporis mortui harmonia. Eodem sensu tit. Amorgi saec. III part. alt. ap. Dittenb.[2] 255, 25: *ὅπως—μηδὲ διαφωνήσει σῶμα μηδὲν πολιτικόν.*

διαφώσκειν. Vid. *φώσκειν.*

διαχεῖν, dissolvere. De cadavere Her. III 16, 1: *ὁ νεκρὸς—οὐδὲν διεχεῖτο.*

διαχρᾶσθαι ionice = *διαχρῆσθαι.* Herodotus.

διαχωρεῖν. Philodemus de rhet. p. 256, 32 ed. Sudh.: *ὅμοιοι — τοῖς καταφρονοῦσι τῶν διαχωρούντων νομισμάτων*, i. e. qui in usu sunt. Cf. Lucian. luct. 10.

διαψαμμώσας. Inscr. Lesbia IGI, II 11, 25 sq. = *ψάμμῳ διαχώσας.*

διαψαφίξαι *τὰν γνώμαν.* Astypalaeae tit. IGI, III 349, 38. Vid. *ψᾶφος.*

διαψηφισμός = *διαψήφισις.* Arist. *Ἀθ. πολ.* XIII 24. Cf. *καταψηφισμός* Poll. VIII 149. Vid. supra *διατειχισμός.*

διαψίλων (*τέλος*) *PB* 10, 8. 277. II 8. Sic index, sed priore loco editur *διὰ ψυγμοῦ καὶ διὰ ψιλ(ώσεως)*, posteriore *διὰ ψυγμάτων καὶ διὰ ψειλῶν προσέλαβον.* Wilcken O. G. I p. 404 legit: *διαψυγμάτων καὶ διαψείλων*, simul coniciens *διαψειλωμάτων*, exstirpationum. Agi videtur de agris palustribus siccandis et (vepris) obsitis purgandis, pro quibus operibus vectigal pendendum fuerit aerario.

δίβαν· *ὄφιν. Κρῆτες.* H., ubi Kuster „Alludit ad hivan, quomodo Chald. vel. Syr. serpentes dicuntur." Sed infra est *δίφαν* (Salmasius pro *δίφατον* e litt. serie)· *ὄφιν. Κρῆτες*, et *δίφας* genus serpentum est ap. Artemidorum On. I p. 164, 5 ed. Reiff. Num idem quod *διψάς*?

διβολεῖν, rastro findere (terram). FGH 112, 2 *εὖ πνήσις* (= *ποιήσεις*) *διῶξαι τοὺς σκαφήτρους τῶν ἐλαιώνων καὶ τοὺς ὑποσχεισμοὺς καὶ διβολήτρους τῶν ἐλαιώνων, καὶ τὰ ἀναπαύματα ὑπόσχεισον καὶ διβόλησον.* Hinc **διβόλητρος**, formatum ut a *σκαφεῖν* (= *σκάπτειν*) *σκάφητρος* = *σκάψις.*

δίβολος = *δίξυλος.* Cf. *μονόβολος* et s. v. *ῥυμεῖα.*

Digamma apud Hesychium significatur litteris *Β, Γ, Τ, Υ, Φ.* — Apud Pindarum rarissime facit positionem. Cf. O.Schroeder, Proll. Pind. II p. 14, 5; apud Bacchylidem nusquam. — In tit. Delphico saec. a. C. V, GD 2561 nusquam apparet in medio vocabulo, neque initio ante consonantem. — Exempla Dorica collegit Boisacq p. 105 sqq. (vid. etiam *Ὀράτριος*), Aeolica vid. Hoffm. II in Indice p. 604. Apud Iones iam saec. a. C. VIII initio vocabulorum ante vocales evanuit. Hoffm. III 240 sqq.

διδασκαλίαι atticae. Vid. ap. Dittenb.[2] titulos 696 sqq.

διδασκάλιον ionice = *μάθημα, ἐπιστήμη*. Her. V 58 *ἄλλα τε πολλὰ διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐσήγαγον* (Phoenices) *καὶ δὴ καὶ γράμματα*.

διδασκεῖν = *διδάσκειν*. Hes. *O* 64 (cf. h. Cer. 144) *ἐδιδάσκησε*. Pind. *P.* IV 277 *ἐκδιδάσκησεν*. Fort. Boeoticum.

δίδει (= *δίδησι, δεῖ*)· *δεσμεύει*. H. Aeolicum.

δίδει pro *δίδωσι*. *PB* 36 II 9.

διδεῖσα = *δοῦσα*, ligans. Inscr. Delph. BCH 1894, p. 377, n. 68 extr. *μαστιγοῦσα καὶ διδεῖσα*. Iuxta hanc ibidem n. 81 est forma *διδέουσα*, sed iterum *διδέντες* n. 103. Cf. GD 2156. 2171. 2216.

δίδην· *δῆσαι*. H. Aeolicum. Vid. Hoffm. II § 54.

διδόναι. Formae dialecticae:

Dorice, Boeotice, Delphice, Epirotice Praes. ind. III p. S. *δίδωτι*, v. c. GD 1183. 1365, 2. Peteliae tit. IA 544. al.; III p. Pl. *δίδοντι* etiam Aetoli v. c. GD 1413, 26; infinitivus *διδόμεν* v. c. GD 1413, 35, *ἀποδιδόμεν* 1424, 9. Aeolenses *δίδων*. Hoffm. Inscr. 112, 15. 115, 12. Theocr. XXIX, 9; Imperativus *δίδω* *EM* 698, 54. — Oropicum *διδοῦν* *EA* 1885, 95, l. 21 (ut *ἐκτιθεῖν* et *ἐπιτιθεῖν* l. 41 et 29). — *διδοῖ* Ionice Herod. = *δίδωσιν*.

Impfti Optativus Cypriis est *δυϝάνοι* GD 60, 60, Aoristi *δώκοι* GD 60, 6; Infinitivus *δοϝέναι* ibid. l. 5 et 15; Thessalis (ut Doriensibus, v. c. Thuc. V 77) *δόμεν* GD 345, 23. 46. 361 *A* 13; Boeotis 488, 148 et *ἀποδόμεν* 488, 56. 132. 153. 712, 7; Aetolis 1412, 7. 1413, 33; Locrensibus 1478, 33. 41. 42; Phocensibus 1521, 4. 1528 b, 3. Cf. 1522, 7; Eleis 1172, 28; Epirotis (?) 1340, 8 [*δόμε*]*ιν*, 1342, 3 [1335, 8], quae Agrigenti esse suspicantur ob forman Rhodiam (vid. *MEIN*). — Aoristi part. Eleis *ἀποδώς* GD 1158, 3; Arcadibus *ἀπυδύας* 1222, 13.

Infinitivus Aor. Pass., ut Doribus, Phthiotis est *ἀποδοθῆμεν* GD 1447, 10; Eleis Aor. pass. Coni. *δοθᾶι* 1172, 3.

Inf. Perfecti. Nisyri *δεδωκέν* GD 3497, 15.

E papyris notandae formae *διδῶ* *PB* 261 (s. II/III) *PO* 121, (s. III), *διδοῖ* (optat.) *PB* 38 (s. II/III) *δίδ*(*ε*)*ι* 3 p. s., *PB* 602 (s. II) *ἐδ*[*ε*]*ίδ*(*ε*)*ι* (impft.), *ἀνδιδοῦντα* ibid. 44 (s. II), *διδοῦντος* (s. II) 86. — Aor. *ἐξέδετο* *PB* 159 (s. III), *ἀπέδετο* PR 191 (s. II), infin. *δῶναι* *MFP* 109, *PB* 34 (s. II), *PO* 68 (s. II), *ἀποδῶναι* *PB* 38 (s. II/III), 326 (II), 595 (s. I), coni. *δώσῃ* *PB* 635 (s. II), *δώσῃς* *PK* 121 (II). Cf. Moulton Cl. Rev. 1901, p. 37.

διδραχμία, vectigal in Aegypto *PB* 748 III, 3 sq. (a. 48 p. C.). *διαγέγραφας τὴν διδραχμίαν τοῦ Σούχου θεοῦ μεγάλου ἧς ἐώνησαι οἰκίας*. Vid. Wilcken O. G. I p. 360.

διδομαγενής = *δίδυμος*, geminus. *PB* 26, 10. 115, 12 (saec. p. C. II).

διδοματόκος. Theocr. VIII 40.

δίδυμον, τό uxorem suam vocat maritus in inscr. metr. IGSI, 1974: *γνῶσῃ τὸ γλυκύ μου δίδυμον*, alteram partem vitae meae.

διέ Thessali pro *διά*. GD 345, 12. 16. Cf. *διεσαφειμένα*.

διειλημμένως = *ἀκριβῶς*. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 158, XVI 13 sq. et v. l. ap. Xenoph. Oecon. XI § 25.

διειρον? FGH 117, 21 *ἐκτίναξον τὸ διειρον*. Verba caliginosa.

διειρύειν ionice = *διέλκειν*. Her. IV 152. V 32. VII 4.

Διειτρέφης, non *Διιτρέφης*. Vid. Meisterh.[2] p. 40.

διέκι = *διότι*. Thess. GD 332, 36. 345, 11. Cf. *διέ*, *κίς*, *πόκκι*.

διεκπλώειν ionice = *διεκπλεῖν* Herodotus.

διέλεγεν = *διελέχθησαν*. Inscr. Rhodia a. 201 a. C. Brit. Mus. III 441, 14, Cret. CIG 3050, 8. 15; *διαλεγέντος* ibid. 12; *διελέγησαν* 3017, 5 etc. Passim *διελέγην* pro *διελέχθην* occurrit in titulis scriptis communi sermone. Cf. Inscr. Pergami p. 190, futurum *διαλεγή-σονται* ibidem. Dittenb.[1] 193, 9 *διελέγησαν*, alia.

διελθεῖν = *διαναγνῶναι*, perlegere. Kaib. ep. 713, 1.

διέλκειν, rem trahere, ducere. PL p. 372, n. 63, 58. Ptolemaeorum aet.

διέξ pro *διά* in tit. Coo BCH 1885, p. 13 sqq., l. 45: *ἁ δὲ καὶ διὲξ ἁμίων γινομένα ἀποδοχά κτέ.*

διεξάγειν *τὴν ταμιείαν*, perfungi. CIA IV 2, 623 e 38.

διεξαγνηκέναι. Vid. *ἁγνεῖν*.

διεξάμειπτο. Inscr. metr. Thasia ap. Conzium, Reise etc. p. 19: *ἐτῶν διεξάμειπτο διπλόα δεκάς*.

διέπειν τὴν ἐπάρχειον, administrare provinciam. Olbiae tit. saec. p. C. II extr. IRB 97, 8. Passim ita Hom., Pind., Her.

διεργάζεσθαι ionice = *διαφθείρειν*. Herodotus et tragici, perraro prosa Attica.

διεργατίναις *παλάμαισιν*. Kaib. ep. 828, 7.

διέρεισμα, trabs recta regione e muro prominens. Inscr. att. de Philonis sceuotheca ap. Dittenb.[2] 537, 68. Cf. not. 43. Ibidem 586, 25 *θυμιατήριον — χαλκᾶ διερεί[σματα] ἔχον*, laminas transversas per superiorem turibuli partem ductas, interprete Boeckhio.

διερμηνεῖσθαι = *διερμηνεύειν*. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 84, 30 sq.

διερόσυκον, ficus non siccata. Inscr. Gortynia ap. Baunackium, Philol. 1896, p. 489.

διεσαφειμένα = *διασαφουμένη* (et -*νῃ*). Thessal. GD 1332, 34. 46, 38 sqq. Vid. **διέ** et Dativus.

δίεσθαι [*ἀπὸ τῆς*] *φυ[λα]κῆς*, dimittere e carcere. *MFP* 19. X 8. Cf. 20 extr.

διεσοῦτο· *ἀπήρχετο*. H. Doricum. Cf. *σοῦνται* Aesch. Pers. 8 et fortasse corruptum *ἀπεσσούα*.

διεσσείλθειχε = διεξελήλυθε. Boeotice tit. Thesp. BCH 1898, 561.

διετάγην. Vid. ἐτάγην.

διετήρων, -ονος = διετής. Kaib. ep. 1035, 21 (saec. p. C. II) μόσχου διετήρονος.

διευλυτεῖν, resolvere, restituere (pecuniam). *PO* 268, 15 περὶ τῆς διευλυτημένης φέρνης. Cf. ἐξευλυτεῖν.

δίζησθαι ionice = ζητεῖν. Hom. et Her. saepe, raro tragici.

δίζῳδος (?). *PB* (ubi?) χρυσίνων δεσποτικῶν τετραγραμμιαίων διζῴδων. Fortasse διζῳδ<ί>ων, duplice imagine signatorum.

διζώματος f. l. pro δι<α>ζώματος in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 590.

διήκονος ionice = διάκονος Her. IV 71. 72. IX 82. διηκονεῖν IV 154.

διηκόσιοι. Homerus, Herodotus et titt. ionici. Cf. τριήκοντα, τριηκοστός, τριηκάς, τριηκόσιοι. Hoffm. III p. 348.

διηνεκής. Vid. διανεκής.

δίηται· διώξῃ κατὰ Μάγνητας (Asianos sc.). Schol. Vict. ad Hom. *Π* 246.

διθύραμβος. Ἄρχων Διονυσίδωρος (52 p. C.) Εὐκάρπου τέχνης | πάσης με κῦδος κωμικῆς τραγικῆς χορῶν | τὸν δειθύραμβον τρίποδα θῆκ' Ἀσκληπιῷ. Inscripta haec verba sunt epistylio ionico. CIA III 68 b.

διιά (διjά). Pamphyl. GD 1267. 5; διjακεκραμένως = διακεχρημένους *IA* 506.

Διισωτήρια, festum Athenis. CIA II 469, 21. 471, 30. 1358. 1387.

δικάδδεν, δικαδδέτω, καταδικαδδέτω, δικάξῃ, δικάξαι, δικαξάτω, δικάξαντος cretica, passim in LG. Cf. πραδδέθθω et συνεσ(σ)άδδης. Apud reliquos Dores solus tit. rec. laconicus aet. Antonini Del. 26, 6 obtulit δδ pro ζ: βουαγὸρ μικκιχιδδόμενον, ita ut iure ea scribendi ratio addubitetur in locis Aristophanis (Acharn. et Lysistr.), ubi eiusmodi formae tribuuntur Spartanis et Megarensibus, quod idem valet de glossis Hesychianis. Grammatici antiqui proprietatem sermonis cretici universae Doridi tribuisse videntur. — Subinde δ semel ponitur, velut ψαφίδονσι, q. v.

δικαδία. CIA II 856, vas duos cados capiens, commemoratur cum aliis vasis: κάδος, οἰνοχοίη, ψυκτήρ, δῖνος, κύαθος.

δικάδο(= ω)σα = δικάζουσα. Inscr. Olymp. *EA* 1881, 82. Unde? Creticum foret δικάδουσα s. δικάδδουσα.

δικάζειν. Her. III 14, 4 cum infinitivo poenae: ἐδίκασαν ἀνταπόλλυσθαι. — Ionice δικᾶν = δικάσειν Her. I 97. — De reo causam dicenti usurpat Cassius Dio LXIX 18, 3, vol. III p. 238 ed. Boiss.

δικάζητοι arcadice = δικάζηται. GD 1222, 35. Vid. *ΤΟΙ* pro *ΤΑΙ*.

δικαζόντεσσι Aeoles GD 281 A, 29. Cf. φερόντεσσι.

δίκαιον, τό = ὁ οὐρανός. Anthol. App. Didot (III) II 498, 3. Cf. Stud. crit. in ep. Gr. p. 37.

δίκαιος. Vid. ζίκαιος sub Ζ pro Δ. De forma attica δίκαος (Δικαΐδης) cf. Meisterh.[2] 26, 2. — δικαίων χώρα, coelum, in Acrarum Sic.

cippo IGSI 286, *δικαιοσύνα*, vita coelestis ib. 531, Catanae in epitaphio Christiano.

Δικαιοσύνη, dea. CIA IV 2, 2544 b.

δικαιοῦν. Formae Herodoteae *δικαιεῦντες, δικαιεῦσι, ἐδικαίευν*. — Hoc verbo pro *κολάζειν* utitur I 100. III 29. Cf. Orac. V 92, 2; similiter Thuc. III 40. Plat. Legg. VI 934 B.

δικαίτατα aeolice = *δικαιότατα*. Aeol. GD 281 B. 53. Cf. *παλαίτατος*.

δικανική, patroni munus. Kaib. ep. 919 a (saec. p. C. II ineuntis): [*Τατι*]*ανὸς μετὰ δικανική*[*ν τοῖς ἄ*]*ρχουσι συγκαθεσθείς*.

δίκαρ· *τοὺς κριτάς. Ἠλεῖοι.* H. Schmidt post Lobeckium coni. *δικαστάρ*. Tuetur Meister II p. 49.

δικάσκοποι, magistratus apud Mytilenaeos GD 214, 11: *μηδ' αἴ κέ τις δίκαν γράφηται, περὶ τούτων μὴ εἰσαγέντων οἱ περίδρομοι καὶ οἱ δικάσκοποι*. Cf. l. 14.

δικάσσειαν. Argivi GD 3276, 8. *ἐδίκασσαν* ibid. l. 15, 3277, 13. — *δικάσσαιεν* 3277, 8 et Cimolii IGI, III 1259, 7. — Cf. *ἀνσχίσσαι* GD 3339, 39. 99; 3340, 42.

δικαστάγωγος, dux iudicum. Aeoles GD 215, 13. 42. 48. Magistratus Erythraeus missus cum iudicibus Mytileneis *διαλλακτής* (*καταρτιστήρ* ap. Herodotum) ad lites dirimendas et civium concordiam restituendam. — Imprimis memorabilis est eiusmodi CL iudicum Megarensium missio ad dirimendas Epidauriornm et Corinthiorum de finibus controversias GD 3025 circa a. 243—223 a. C. — In causa minus gravi unus tantum iudex Erythraeus Tenedum mittitur GD 305 et aliorsum Damocreo Lampsacenus GD 318. — Cf. IGI III 172, 4. Le Bas III 11, 40. Mitth. XXIV 411. *E* Sonne De arbitris externis LXXIII—CX. — Vid. *δικαστοφυλακεῖν*.

δικαστεία, iudicis munus. Michel 477, 10: *ἀπολυθεὶς ἀπὸ τῆς δικαστείας*. Cf. ibid. 8 et 542, 3.

δικαστῆρες = *δικασταί*. Pamphyl. GD 1276, 11. 16. 17. 19. Item Locri Oz. GD 1478, 33 *ποτοὺς* (*ποττοὺς*) *δικαστῆρας*.

δικαστηριακός, pertinens ad iudicia. Philodemus de rhet. ed. Sudh.: *πλὴν τοσοῦτ' εἰπεῖν, ὅτι τὸ δικανικὸν οὐ δήπου δικανικὸν λέγουσιν, ἢ τοὐναντίον ἀκούσονται παρ' ἐνίων ἀλλὰ δικαστηριακὸν κτέ.*

δικαστοφυλακεῖν, tueri ab iniuriis iudices (scil. peregrinos Magnesiae versantes litis inter Magnetes et Prienenses dirimendae causa). Magnesiae tit. saec. a. C. II ineuntis ap. Dittenb.[2] 928, 24. Vid. s. *δικασταγωγός*.

δικεῖν = *βάλλειν*. Vid. *δεδιγμένος* et *πόδ*(*δ*)*ικες*.

δικεῖν = *δικάζειν*. Serus tit. Eleusinius *EA* 1900, p. 79, 15 sqq.: *εἰ δέ τις παρακεινῆσαί τι τολμήσειεν τῶν καθιερωθέντων, δικηθήσεται τῷ ταμιείῳ διπλῆν εἰσπρᾶξαι παρὰ τοῦ τοῦτο τολμήσαντος κτέ.*

δίκελλα. Vid. *ἀμφαρμένα, μάκκος*.

δικέρατος = *δικέρως*. Pap. mag. PK. (I) CXXI (saec. III p. C.) l. 759 *δικέρατον θεάν*, Lunam.

δίκῃ. Herond. IV 77 *ἐκ δίκης* = *δικαίως*. Cf. *ἐκ δόλου, βίας, ἀνάγκης*, sim.

δίκλαρος. Halaesae tit. IGSI, 352 I 69: *ἐλαιοκόμιον δίκλαρον*.

δϊκνόναι inscr. metr. cret. in Mus. Ital. III n. 183, 1 *ἐπιδϊκνῦτι*. Cf. Hoffm. III 258.

δικρανίζειν, furcis (*δρικάνοις*) terram subigere. FGH 110, 17. 19 *γνῶθι εἰ πεπότισται ὁ ἐλαιὼν δυσὶ ὕδασι καὶ δεδικράνισται* et mox *δικρανισθῇ*.

δίκρεας. IC 37, 53. *Νεστορίδαις νώτου δίκρεας, ἰατροῖς κρέας, αὐλητῶι κρέας* et Mitth. XIII p. 166. Paton. „It means perhaps a portion of both outs of the sirloin". Cf. supra *δεισιὰς κρεῶν*. Fortasse nihil aliud significat quam duplicem carnium portionem, ut *κρέας* simplicem. Cf. Amorgi tit. ap. Dittenb.[2] 645, 3 *γλῶσσαν καὶ σάρκας τρεῖς*.

δίκτον = *δίκταμνον* Aratus Phaen. 33 *δίκτῳ ἐν εὐωδεῖ*, ut interpretabatur Zenodotus ap. schol. p. 247 ed. Maass, cum alii haberent pro nomine proprio.

δικτοαρχοόντων. Callipolis in Thracia BCH I p. 410. Vid. *φελλοχαλαστοῦντος*.

δίκτος· *ὁ ἰκτῖνος ὑπὸ Λακεδαιμονίων*. H. Apud Herod. IV 192 *δίκτυες* inter quadrupedes libycos recensentur.

Δίκτυς *Εὐριπίδου* fabula. CIA II 992 II 14.

δίλαξ· *ἡ ἀρία, τὸ φυτόν, Λάκωνες*. H.

διλήκυθον, τό = duo lecythi, aureus et argenteus, coniuncti. Athen. IV 129 b. c. Cf. PL n. 10 (a. 145 a. C.) l. 10 (vid. p. 194 sq.) de fugitivo *κρίκον (ἔχων) σιδηροῦν, ἐν ᾧ λήκυθος καὶ ξύστραι*. Scil. erat *ληκυθοφόρος* sive *στλεγγιδολήκυθος* (Pollux III § 156).

δίλιτρον, pondus plumbeum quadratum. IGSI, 2417, 2 et 15.

διμισσωρία, dimissoria. *PB* 27, 13.

διμναῖος ionice = *διμνέως*. Her. V 77.

δίμοιρον, τό = *τὰ δύο μέρη*, duae tertiae partes. *PO.* 270, 22 *τρίτῳ μέρει — ἀρουρῶν ὀκτώ, ὅ ἐστιν ἄρουραι δύο, δίμοιρον* = $2^2/_3$.

δινάεις dorice = *δινήεις*. Bacchyl. XII 78 Bl. *δινᾶντος*, ibidem v. 165 *δινᾶντα*.

δινάκοι, mutandi sensu, = *κινοίη* in lege Elea saec. a. C. VI, *IA* 113 C, 4 = GD 1156. Vid. Meister II 34.

δινάω dorice pro *δινέω*? Pind. *P* XI 38 *ἐδινάθην* (cod. *B ἐδινήθην*). I. V 6 *ὠκυδινάτοις*. Theocr. XXIV 10 *δίνασε* iuxta formas vulgares II 30. XV 28, sed Bacchyl. V 2 *ἱπποδινήτων*. Idem XVI 18 *δίνα(σ)εν* (sic) Bl., ibidem *δίνηντο* (*δινῆντο* pap.), impft. a *δίνημι*. Pro hyperdorismo *ᾱ* habet O.Schroeder Proll. Pind. II p. 17 sq. Mihi non liquet, quia interdum in talibus variant dialecti. Vid. *τιμεῖν* dorice = *τιμᾶν*. *πονάω* aeolice = *πονέω*. Cf. etiam *δινάκοι*.

δίννα aeolice = *δίνη*. Choeroboscus An. Ox. 171, 4. 190, 22: *οἱ Αἰολεῖς δ ί ν ν α ς λέγουσι.*

διν(ν)έντες = *δινοῦντες*. Sappho I, 11. — *Δ ι ν ν ο μ έ ν η ς* Alcaei fr. 52. 59 = *Δεινομένης?*

δίνομα, d u o n u m m i. Vid. *τ ε τ ρ ά ν ο μ α.*

δῖνος. Vid. *δ ι κ α δ ί α. Δῖνον* pro *δεῖπνον* ex coniectura mea restituit v. Leeuwen Ach. 1137 in editione sua a. 1901.

Δινών mensis Locrensium. Cf. Bisschoff de F. G. A p. 359 sq. Vid. *Λ α φ ρ ι α ῖ ο ς.*

Διογένεια feriae institutae Athenis in honorem Diogenis, cui Aratus a. 229 a. C. persuaserat post Demetrii regis Macedonum obitum, ut praesidia, quibus ipse praeerat, Macedonica Piraeo, Munichia, Salamine, Sunio deduceret. Cuius beneficii memores Athenienses etiam sacerdotem Diogenis crearunt (CIA III 299) et gymnasium epheborum *Διογένεια* eius nomine ornaverunt. Koehler ad CIA II 379. Cf. Dittenb.[2] 233, 6. 652 extr.

Διοhικέτα Διοελευθερίο = *Διὸς ἱκέτα Διὸς ἐλευθερίου.* Tit. Laconicus pervetustus IA 49 a.

διοικεῖν. Vid. *χειρίζειν.*

διοίκησις. Magistratus *ὁ ἐπὶ τῇ διοικήσει* passim commemoratur in CIA, rarius *οἱ ἐπὶ τῇ διοικήσει.* Vid. Kirchneri Indicem p. 72.

διοικητάς, magistratus apud Corcyraeos. GD 3206, 144: *τᾶς δὲ ἀναγραφᾶς καὶ ἀναθέσιος προβούλους μετὰ δ ι ο ι κ η τ ᾶ καὶ ἀρχιτέκτονος τὰν ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι.* Comparandus *ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως* apud Athenienses. Alexandriae sub Ptolemaeis similiter universae rei pecuniariae publicae praeerat *διοικητής* (d i o e c e t a. Cic. pro Rab. 10, 28) sive *ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως.* Singulae quoque Aegypti regiones suum dioecetam habuisse videntur Wilckenio O. G. I p. 492 sq. Aetate imperatoria his dioecetis succedunt *ἐ π ί τ ρ ο π ο ι ἐ π ὶ δ ι ο ι κ ή σ ε ω ς,* licet interdum vetus nomen eo tempore recurrat. Vid. eundem p. 498.

διοικοδόμησις. Inscr. Trozenia saec. a. C. III BCH 1886, 147.

διολούφειν· *διατίλλειν ἢ διασιλλαίνειν, οἱ δὲ κακοσχόλως* (?). H. Idem *δ ι ο λ ο ύ φ ω ν· διατίλλων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν ὁ λ ο ύ φ ε ι ν· οἱ δὲ τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν,* itaque = *ποάζειν,* r u n c a r e. Vid. *ὁ λ ο ύ φ ε ι ν* et *δ ι α φ ο υ λ λ α ί.*

διομβρεῖν, transmittere aquam, p e r i m b r a r e. MFP II 6 *καὶ* (*μὴ* sc.) *διομβρήσῃ τὰ χώματα.*

[**διομηνίῃ** f. l. Anth. App. Didot. (III) IV 47, 21. E cod. Med. lectione *διὰ μηνίης* elicui *δ ι ὰ μ ή ν ι α ς* Stud. Cr. ad ep. Gr. p. 76].

Διονύσεια (*Διονύσια*) *τὰ ἐν Τέωι.* LW 91 et 92. IC 104.

Διονύσια passim commemorantur in CIA. Additur *τ ὰ μ ε γ ά λ α* II 251. 311, 27. 312. 331, 75. 480. 481. 482. 592. 723 A 2; *τ ὰ ἐ ν ἄ σ τ ε ι* 300. 341. 383. 402. Add. 438 b. 444. 445. 446. 465. 466, 42. 467.

468. 469. 470. 471. 741; *τὰ ἐπὶ Ληναίῳ* 741; *τὰ Πειραϊκά* 164. 589; *τὰ ἐν Πειραιεῖ* 741; *Αἰξωνῆσιν* 585; *ἐν Ἡφαιστίᾳ* 592; *ἐν Σαλαμῖνι* 469, 82. 470, 58. — *Διονυσιακοὶ ἀγῶνες* 307, 17.

διονυσιασταὶ *Εὐρυθμενίδιοι*. Nisyri IGI, III 1047, 17.

Διονύσιος mensis ap. Aetolos, Anticyrae, Byzantii, Chalcedone, Callipoli, Chersonesi, ap. Locrenses, Naupacti, Tauromenii, fere = *Ἀνθεστηριών*. Bisschoff de F. G. A.

διονυσι(ο)φόρος· *ἀρχή* (scil. *ἱερεία*?) *τις ἐν Συρακούσαις*. H.

Δῖος mensis apud Aetolos, Lesbios, Perrhaebos = *Ποσιδεών*. Bisschoff de F. G. A.

διοσαταβυριαστᾶν *τὸ κοινόν*. Vid. *αταβυριασταί*.

Διὸς βοῦς· *ὁ τῷ Διὶ ἀνετὸς βοῦς ὁ ἱερός· ἔστιν δὲ ἑορτὴ Μιλησίων*. H. Scil. *βοηγία* Didymis. Vid. *βοηγία*.

Διόσθυος. Rhodiorum mensis ordine quartus = *Ποσιδεών*. Item Therae et apud Eleos sedis minus certae. Cf. Bisschoff de F. G. A.

διοσκουρῄια (= *-ρια*) Delphis. Tit. phratriacus saec. a. C. V. GD 2561 = Dittenb.[2] 438, l. 176.

διοσκούρια festum et certamen Rhodi GD 4271 = Dittenb.[2] 679, qui not. 4 monet Dioscurorum sacra apud Rhodios testari CIG 2165 et IGI I 30.

διοσκουριασταί. Cedrearum in sinu Ceramico tit. saec. a. C. II exeuntis ap. Michel 1305: *τὸ κοινὸν τὸ διοσκουριαστᾶν Θευδοτείων*.

διοσμ(ε)ιλιχιασταί, i. e. cultores Iovis Milichii, sodalitium Nisyri IGI III 104, 15. Cf. *Μειλίχιος*.

διοσσωτηριασταὶ *σαραπιασταί*. Camiri tit. in Mus. Brit. II 353. Cf. Mitth. 1893, 387. Vid. *σωτηριασταί*.

δίου = *δύο*. Boeot. GD 502, 1. 4. 5. 7. Cf. Meister I p. 275. Vid. *δύο*.

Διοφείθου = *Διοπείθους*. CIA II 835, c—1, 29 (320/317 a. C.). Meisterh.[2] 79, not. 747.

διπανάμια **Ἁλιεῖα,** festum quinquennale Camiri IGI, I 730. Cf. *Πάναμος*.

διπλαῖ = *δίπλωμα*. IGSI, 1054 b.

διπλεθρία. Corcyr. GD 3198, 21 sq.

διπλεῖ dorice = *διπλῇ* saepe LG, ut *TH*, I 126 *διπλεῖ ἀποτεῖσαι τὸ μίσθωμα*. Minus certa haec lectio in inscr. locrica GD 1478, 8 ubi alii *διπλῆι*, alii *διπλείων*.

διπλεία (ἁ) *τᾶς τιμᾶς*. LG VI 42.

διπλῆ. In ostracis Syenae et Elephantinae saec. p. C. II bis ocurrit *ὑπὲρ μερισμοῦ διπλῶν* et saepe brevius *ὑπὲρ διπλῶν*, ubi vectigal quoddam significatur. Vid. Wilcken O. G. I p. 179. Cf. FGH 53, 6 *δαπ(άνη) διπλ(ῶν)*, ubi tamen dubitatur utrum sic supplendum sit an *διπλ(ώματος)*. Vid. ibi p. 179.

διπλήσιος ionice = *διπλάσιος* s. *διπλοῦς*. Her. IV 68. VI 5. 7. III 103. *διπλόος* VI 104. *Διπλέη* pro *διπλόη* vitiose libri III 42. Cf. *διφάσιος*.

δίπλινθος. CIA II 176 *θυρίδες δίπλινθοι* et *στίχοι δίπλινθοι* (Kum.).
διπλόαις = *διπλαῖς* in titulis aeolicis. Cf. *διπλήσιος.*
διπλοκαρδία (nos dubbelhartigheid), duplicitas. *Διδαχὴ τῶν ἀποστόλων* cap. V. Cf. *ἀμφίγλωττος* et *διπλοῦς.* Vid. Thes. s. v.
διπλοκάριος, duplicarius. *PB* 591, 2 (a. 577) *ἱππέως διπλοκαρίου.*
διπλοκέραμος, ὁ, vini mensura in ostracis Aeg. 1166. 1479. 1483 1485, unde adiectivum *διπλοκεράμιος.* Vid. s. v. *κοῦφον.* Wilcken. O. G. I p. 759 sq.
δίπλωμα ὄνων *PB* 213 (a. 112/3 p. C.): *μισθωτὴς διπλώματος ὄνων Καρανίδος.* Quale vectigal fuerit inquirit Wilcken O. G. I p. 360 sq., qui comparat *πιττάκιον καμήλων* et *σύμβολα καμήλων,* de quibus agit p. 350 et p. 394 sq. Capitis tributum fuisse indicat vocabulum *μερισμός.*
δίποον pro *δίποδα.* Vid. *δεκάπους.*
δί-πτυον· *Κύπριοι μέτρον· οἳ δὲ τὸ ἡμιμέδιμνον.* H. Significare proprie videtur quantum frumenti bina ventilabra capiunt.
διπτύχιξον· *δίπλωσον.* H. Gl. dorica.
δίπτυχον κάτοπτρον. *PB* 717, 12.
δις suffixum. *Τὰ εἰς δις ἐπιρρήματα ἔχοντα πρὸ τοῦ δ τὴν αν συλλαβὴν διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ Δώριά ἐστιν, οἷον χαμάνδις, ἀγράνδις, ὀλυμπιάνδις.* Choeroboscus cod. Barocc. 58. f. 106. *BA* p. 1303. Idem ibid. *BA* p. 1310: *τὰ εἰς δις ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον λαθρηδίς, κλωπηδίς, αἰφνηδίς, ἀντηδίς, στοιχηδίς,* [*ἀμοιβαδίς* dele], *ἀμφιουδίς, ἐπιουδίς, ἀκροπουδίς,* quae nusquam hodie lecta unde arripuerit ignoro. — Ibidem *BA* p. 1317: *τὰ διὰ τοῦ αδις ἐπιρρήματα τρισύλλαβα διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ παροξύνεται, οἷον χαμάδις, ὀκλάδις, φοράδις, ἐχάδις, πτακάδις, μιγάδις, κρυφάδις, ἁμάδις· τὸ οἴκαδις σεσημείωται προπαροξυτονούμενον, καὶ τὸ ὡμαδίς ὀξυνόμενον,* quae partim non minus ignota et suspecta.
Δίς. Vid. *Ζεύς.*
δίς. Inscr. Aegosthen. GD 3092, 18 *Ἀρίστωνος τοῦ δὶς Νέωνος,* i. e. Neonis filii et nepotis. Sic Apameae tit. BCH 1893, 248 *Αὐρήλιος Αὐξάνων δίς*; Aosis in Sicilia GD 3346, 40 *Ἀρχιδάμαι β', Καννεῖ,* al. Vid. *B.*
Δὶς ἐξαπατῶν, incerti poetae comoedia. CIA II 992, 15. Fortasse Menandri. Vid. III 123—126 K.
δισάκκιον, bisaccium, saccus cum duplici receptaculo. FGH 347. Cf. Sophoclis lexicon.
δισεπάριθμος *ἰνδίκτου κύκλος.* Nicaeae tit. metr. CIG 9262.
δισκοβολεῖν. Kaib. ep. 336, 6 *κάφ' ὕψους δισκοβόλησε νέον.*
δισμυριοχιλεξακοσιοστός (sic). *PK* CXXX (saec. p. C. I aut II), 114 sq.
δισπερίοδος κῆρυξ CIA III 129. Cf. *τρισπερίοδος* et in lexicis *περιοδόνικος.*

δίσταγμα, quaestio, res dubitata. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 111, 36. Cf. *δισταγμός*.

διστάζειν εἴς τι = *περί τινος* Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 215, 5: *ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδίσταζα εἰς τοῦτο*.

δίστροπος (?). *PB* 590, 9 *ἀγγείδιον* [*δίστροπ*]*ον* ibid. l. 11 *χαλκοῦν* [*δ*]*ίστροπον σπονδεῖον*. Fortasse significat, quod fundum habet in medio, ita ut quolibet modo poni possit in mensa. An *δί-στροφος*, ut passim in papyris confunduntur tenues et aspiratae? Sin minus, requireretur *δίτροπος*.

διττάμενον (= *διζήμενον*)· *ἀρνούμενον* (*ἀπορούμενον*?)· *Κρῆτες* H. Vid. *TT* = Z.

διφαλέω (lap. *δειφ.*) *Ἑρμᾶνος*. Andri inscr. Kaib. ep. 1028, 10 = *διφήτορος Ἑρμοῦ*.

διφανιν(ός). *PK* II 246, 29 *λυχνον διφανι*' „a lamp wihl double light" Kenyon. (saec. p. C. II).

δίφαν· Vid. *δίβαν*.

διφᾶν· *ζητεῖν, ψηλαφᾶν, ἐρευνᾶν*. H. Herond. VI 73 *εὐνοέστερον σκυτέα* | *γυναικὶ διφῶσ' οὐκ ἂν εὑρίσκοις*. Verbo ionico Atticorum nemo praeter Theophrastum Char. X (XI) usus est. Vid. *ἐκδιφᾶν* et *ἀστροδίφης*.

διφάσιος ionice = *διπλοῦς* in plur. num. ap. Herodotum. Vid. Schwh. lex. s. v. — Cf. *διπλήσιος, δίφυιος, τριφάσιος*.

διφθερ-άλοιφος· *γραμματοδιδάσκαλος παρὰ Κυπρίοις*. H. Vid. *ἄλινσις*.

διφθέρη. Her. V 58. *οἱ Ἴωνες τὰς βύβλους διφθέρας καλέουσι*.

Diphthongi. Fick ad GD 1425, 8. Die Nordgriechen scheinen die Diphthonge ᾳ, ᾱυ, ῃ, ηυ, ῳ, ωυ frühe eingebüsst zu haben." Dat. s. apud eos terminatur in ᾱι et ōι, coniunctivus in ēι, augmentoque carent verba ab ᾱυ, ēυ, ēι incipientia. De diphthongorum ᾱι, ēι, ōι, ῡι correptione ante vocalem in ionica dialecto vid. Hoffm. III p. 525 sqq., in aeolica II 450 sqq. De attica satisfaciet Meisterh.[2].

δίφρακον = *δίφραξ*, sella lecticaria. Inscr. Sami. Hoffm. 169, 46 *δίφρακον συντετριμμένον*, l. 47 *τοῦ δευτέρου διφράκου ἐκλείπει τὰ πλέκτρα*. Vid. *πλέκτρον*.

δίφουρα· *γέφυρα*. *Λάκωνες*. H. Vid. *δέπυρα* et *Δ* = *Γ*.

δίφυιος Elei pro *διπλοῦς*. IA 121 *αἱ δὲ λίποι, λυσάστω τῶ διφυίω*. 113 b: *τὰ δὲ δίκαια δίφυια*, 111 *ζίφυιον* (vid. Z.). Aeschylus Agam. 1469 *διφυίοισι* (Hermann pro *διφυεῖσι*) *Τανταλίδαισι*. Cf. Dindorf. in Thes. II p. 1578. — Hes. *δίφυιον νυκτός*· *τὰ δύο μέρη, τὸ δίμοιρον*. Vid. *τρίφυον*.

δίχθιρα, i. e. *δείκτειρα*, luna dicitur in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 2273.

διχομήνια CIA IV 1, 3 p. 133, 60; tit. Coiis ap. de Pratt, Legge Gr. sacre, p. 29, n. 8, 4. — **διχόμηνις**. Bacchyl. VIII 29 Bl. *νυκτὸς διχομήνιδος*. Vid. lexica. — **διχομηνία** CIA I, 1.

διχοστασία. Locis adde Bacchyl. X 67 Bl.

δί-χωρον, vini mensura in Aegypto *PB* 531 II 5 et 8 saec. p. C. II. FGH 220, eiusdem aetatis. Ab Hebraico voc. c h o r. Epiphanius de mens. (Hultsch p. 260, 10) *εἴληπται τοίνυν ὁ κ ό ρ ο ς* (sic) *ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς διαλέκτου, ὃ καλεῖται χ ό ρ.* Vid. Wilcken O. G. I p. 763 sq. Cf. *τ ρ ί χ ω ρ ο ν.*

δίφαιμι aeolice = *διψῶ.* Alcaei fr. 39, 2 *πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὰ καύματος.* Vid. *MI.*

διωβελία CIA I 188. 189ᵃ. 189ᵇ.

δίωγμα· *θυσία τις Ἀθήνησιν ἐν ἀπορρήτῳ τελουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις. τὸ αὐτὸ καὶ ἀ π ο δ ί ω γ μ α ὕστερον ἐκλήθη.* H. Cf. Lobeck, Aglaoph. p. 680.

διώκειν, u r g e r e o p u s. FGH 111, 20. 112, 2. 16.

Διωλεσθερίω. Vid. *Δ ι ο λ ι κ έ τ α.*

διωνεῖσθαι, d i v e n d e r e = simplex. PL p. 245, n. 21, 38 (a. 616).

διώξει = att. *διώξεται.* Pind. I. VIII 35.

διωξίπποι' *Ἄρηος.* Bacchyl. VIII 44 Bl.

διωργισμένως, i r a c u n d e. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 200, 14.

διωρύγιον, diminut. voc. *διῶρυξ* *PK* CXXXI rect., 633 (a 78/9): *ἀναψῶντες — τὸ ἀπὸ βορέου τοῦ λάκκου δ ι ω ρ ύ γ ι.*

δίωτον. Athen. XI 782 A: *Σιμάριστος δὲ τὸ δ ί ω τ ο ν π ο τ ή ρ ι ο ν Κυπρίους, τὸ δὲ δ ί ω τ ο ν καὶ τ ε τ ρ ά ω τ ο ν Κρῆτας.* Sed priore loco fortasse fuit *ΑΩΤΟΝ* pro *ΔΙΩΤΟΝ.* Vid. *ἄ ω τ ο ν.*

διώττας· *ἐργοδιώκτας.* H. Cretensibus ob assimilationem rectius tribuit Schmidt, quam Dindorf in Thesauro s. v. contra seriem litterarum corrigit *διώκτας.*

διωχμός aeolicum pro *διωγμός* dicit *EM* p. 371, 21. Vid. *XM* pro *ΓΜ.*

δματός. Vid. *θ ε ό δ μ α τ ο ς.*

δμῶος (s. *δμωός*), forma Hesiodea = *δμώς* in novo fragmento (pap.) Callimachi Hecales. Vid. s. v. *κ ω φ ᾶ ν.*

δνόφεος = *δνοφερός.* Bacchyl. XV 32 Bl. *δνόφεόν τε κάλυμμα.* Cf. Hes. *δ ν ο φ έ ῃ· γνόφεος, ζοφέη.*

δνοφερὸν πέλαγος. CIA IV 2, 4040 b 9: *ὃς τὸν ἄνοικτον | τύμβον ἔχει δνοφερῶι κείμενος ἐν πελάγει.*

δνόφος — *λέγεται τοῖς Αἰωλεῦσι.* H. s. v. *δνοφερόν*, contra Doriensibus tribuit *EM* 60, 9. Cf. *ἰοδνεφής.*

δοάν = *δάν, δήν.* Schol. Dion. Thrac. *BA* p. 949, 20: *τ ὸ δ ο ὰ ν παρ' Ἀλκμᾶνι Δωρικῶς ὀξύνεται γεγονὸς οὕτω· δήν, δάν, δοάν.* Vid. *δ ά ν.*

δογματίζεν, d e c e r n e r e. Astypalaeae tit. a. 105 a. C. GD 2462: *τὰ περὶ τᾶς συμμαχίας* (cum Romanis) *δογματισθέντα.*

δογματογράφος. Amyclarum inscr. Mitth. III 165. Obae Laconicae decreto praescripta sunt duorum *δογματογράφων* nomina et trium ephororum.

δογματοποιεῖσθαι (= *δογματοποιεῖν* Polyb. I 81, 4). Andaniae tit. a. 91 a. C. ap. Dittenb.[2] 653, 58: *οἱ σύνεδροι δογματοποιείσθωσαν κτέ.*

δόδρα, vasculi nomen IGSI, 2576, 10, ubi Kaibel cft. Ausonii epigr. 85: dodra vocor, addens „Nisi forte ex hoc carmine titulus fictus est."
δοϜέναι Cyprium = *δοῦναι*. Vid. *διδόναι*.
δοθᾶι = *δοθῇ* Elei. GD 1172, 32. Vid. A longum.
δοθιήν. Vid. *ἀμάνορες*.
δοίαξε = *ἐδίστασε, ἐνεδύασε*. Bacchyl. XI 87.
δοιὼ (= *δύο*) *κασιγνήτων*. Rec. inscr. Bithynica. Mitth. 1894, 371. II 13.
δοκὰ (?). Vid. *δορά*.
δοκάζεν = *δοκεύειν*. Sophronis fr. 6. Vid. *πλοῦς*.
δόκανον. Plut. de frat. am. I: *τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσι. ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα, καὶ δοκεῖ τῷ φιλαδέλφῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τοῦ ἀναθήματος τὸ κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον*. Cf. Eustath. ad Il. *P* 744. Vid. quae nuper annotavit M.W. de Visser, de Graecorum diis non referentibus speciem humanam, p. 89 sq. — Ductum nomen a subst. *δοκός*, trabs. Cf. *ὄχανον* etc.
δόκημα = *δόγμα*. Arg. GD 3777 *κατὰ τὸ δόκημα τοῦ συνεδρίου*. Cf. *δεδόκηται*.
δοκίμα *κριθά*, ubi attice *δόκιμος* dicitur. *TH*, I 108.
δοκιμαίνοντ[α]ι· *δοκιμάζουσι*. H. Deleta vocali restitui formam doricam. Cf. *ὀνομαίνειν* = *ὀνομάζειν*.
δοκιμαξόντι = *δοκιμάσουσιν*. *TH*, I 70. Cf. Ahrens II 213.
δοκιμασθέντοις. Messenii. Del. 45, 1. Vid. Dativus.
δοκιμασίαν εἰσάγειν τινι. CIA IV 2, 407 h. 6. 451 f 17; additur *τῆς δωρεᾶς* 407 d 9. 451 b 4. 513 i 12. 513 l.; *τῆς πολιτείας εἰς τὸ δικαστήριον* 296 i. 300 b.
δοκιμαστής, adaerator. Pap. Leid. Q. 12 (a. 260/59 a. C.).
δοκιμαστικὸν, sc. *τέλος* adaeratori pro adaerandi negotio solvi debere suspicatur Wilcken O. G. I p. 361 sq.
δοκιμεῖος. *PB* 717, 8 *χρυσίου δοκιμείου σταθμῷ Ἀλεξανδρίνῳ μναιαῖα - - - -*. Cf. subst. *δοκιμεῖον* ap. Plat. Tim. 65. — IG Sept. I 303, 38: *ἐγδότω δὲ ἡ ἀρχὴ καὶ ἐξ οὗ ἂν παραλάβῃ χρυσίου ἀσήμου καὶ ἐπισήμου κατασκευάσαι τῷ θεῷ φιάλην χρυσῆν, καταλιπομένη δοκιμεῖον*, i. e. specimen, ex quo quale aurum fuisset experimento cognosci posset (Bechtel.). Ibid. 588, 96 *χύματα ἀργυρᾶ ΔΠΙ· δοκιμεῖα ΠΙΙΙΙ*, CIA II 684, 5. 701 II 30. Meisterh.[2] p. 40.
δοκίμωμι (coni.) = *δοκιμάζω* Balbilla. Kaib. ep. 991. 7. Idem pro *δοκίμοιμι* Sapphoni reddidit Ahrens in fr. 69, 1. Hes. *δοκίμωμι· δοκῶ καὶ οἴομαι*.
δοκίς. Vid. s. v. *κομῆται*.
δοκοθήκη voc. architectonicum in tit. Delph. a 279 a. C. ap. Michel 594, 57 *τὰς δοκοθήκας ἐγπετρῆσαι καὶ πάλιν καθορμῆσαι*. Trabium receptacula.
δολιχαδρόμος dorice et aeolice = *δολιχοδρόμος*. Saepius CIG 2758. 1306. LF 194 C. (Spart.). IGI, II 388 (Mytilenae).

δολιχαυχένι *κύκνῳ*. Bacchyl. XV 6 Bl.
δολιχοκρόταφος. Inscr. metr. Att. ap. Rangabé A. H. 992.
δόλιχος (*δρόμος*). CIA II 444—448. 968—970. 1313. Cf. add. 834 b I 25.
δολομάν (?)· *μαστροπόν. Λάκωνες*. H. Vox suspecta. Nam mox habet *δόλοπα· κατάσκοπον, μαστροπόν* (cf. *δολοπεύει· ἐπιβουλεύει, ἐνεδρεύει*) et supra *δολάνα· μαστροπός*. Fortasse corrigendum **δόλοπα**· *μαστροπόν. Λάκωνες*.
δολομάχανος in aeolico carmine XXX, 26 Theocritus. Vid. *μαχάνα*.
δόλῳ πονηρῷ, dolo malo, in foederibus Romanis ap. Viereck, Sermo Gr. n. XXI 28. 33. XXIII 25. Ioseph. A. I. XII 10, 6. Cf. p. 84.
δολώσασθαι = *-σασθαι* Cret. LG.
δόλπαι· *πλακούντια μικρά. Κῷοι*. H. Schmidt cft. *τολύπαι*.
δόμειν et **δόμεν**. Vid. *διδόναι* et Infinitivus.
δόμορτις· *γυνή*. H. = *δάμαρ*. Aeolensibus tribuit Meister. Contra disputat Hoffm. II 357.
δομοτέκτων. Philadelphiae tit. Mitth. XXIV p. 123: *Παυλεῖνος ἥρως δομοτέκτων ἐνθάδε κεῖται*.
[**δόνακα**· *κάλαμον* [*Κρῆτες*]. H. Sed *Κρῆτες* ad gl. *δόνακες· κάλαμοι* <*ἐν τόποις*> *ἑλώδεσιν ἢ πτελέαι*[*ς*] rettulit Hemsterhuis, de cuius tamen gl. emendatione (Alberti) iure dubitat Dind. Thes. II p. 1529. Hoc certum videtur, illic *Κρῆτες* delendum esse.]
δονακών vocabatur locus calami ferax in agro Thespiensi. Paus. IX 31, 7.
δονεῖν. Locis adde Bacchyl. I 179. V 67.
δόξα (pro *ὄψις*) *ἐνυπνίου*. Philostratus, Apoll. Tyan. I 23 init. — *ἀπὸ τῆς δόξης πεσεῖν* = *παρὰ τ. δ*. Her. VII 203 extr. Cf. Hom. Il. X 324, Od. XI 344. Vix recte Schwh. in lexico interpretatur opinione s. spe excidere = *τῆς δ. ἐκπεσεῖν*.
δοξαπατᾶν *χειρῶν*. Erinna *A. P.* VI 332. Cf. *ξεναπάτας* Pind. *O.* XI 35, *ξειναπάτας* Eur. Med. 1392. *BA* 109; *ψευδαπάτης* (Or. Syb.), *μειρακιεξαπάτης* Hegesander ap. Athen. II p. 162 *A*.
δοξοῦσθαι ionice = *δοξάζεσθαι*, existimari. Her. VII 135. VIII 124. IX 48.
δορά· *δέρμα. Κρῆτες δὲ καὶ τὴν δοκόν. EM* 284, 12. Fieri sane potest ut eo sensu Cretenses dixerint *δόρα* (sic) pro *δόρυ*, i. e. *ξύλον*, hoc vero pro *δοκός*. Sin minus, grammaticus *ΔΟΡΑ* confudit aut cum *δόρυ* aut cum *δόκα*.
δορά(των) κονη(γετικῶν) *μερισμός*. Capitis tributum (Thebis) in Aegypto aetate Hadriani O. G. 579. 1247. 1248. Vid. Wilcken, I p. 228 sq.
δορεύς, corii detractor. Herondas VIII fr. 5, 33 *τὸν δορέα*.
δορκάδες Herond. III 63 et **δορκαλίδες** (cf. *ἀλεκτορίδες* III 10 et *πυργῖδα* VI 15) III 19 = *ἀστράγαλοι*. Cf. Lucian. Amat. 16: *ἀστράγαλοι Λιβυκῆς δορκοῦ*. Hes. *δορχελοί· ἀστράγαλοι*.

δορκάδεος = *δορκάδειος*. Meisterh.[3] 33, 3.

δόρκανα· *ἀκριβῶς. Κρῆτες.* H. A v. *δέρκεσθαι*, intentis oculis.

Δορκώ. EG. p. 395, 52. *Μνήμη — Ἀλκμὰν δέ, φασί, Δορκὼν αὐτὴν καλεῖ.* Correxit Headlam pro *δορκόν* in Cl. Rev. 1900, p. 6 collato *Ἀγιδών* in eiusdem fr. 23, 58 Bgk.[4] et comparatis *κινώ, φυσώ, Μελλώ, Μνημώ, Ὑμνώ, Δωρώ, Δεξώ*, etc.

δοροῦν, quasi pelle tegere gypso in titulo de muris reficiendis CIA II 167, 68 *δορώσει πηλῶι ἠχυρωμένωι.* Cf. tit. de Philonis sceuotheca Dittenb.[2] 537, 58 *δορώσας κεραμώσει Κορινθίωι κεράμωι ἁρμόττοντι πρὸς ἄλληλον.* Similiter anglice dicitur to have a coat of new paint on the house.

δορπία. Inscr. Decelica *ΕΑ* 1888, l. l. 61 *πρόπεμπτα τῆς δορπίας.* Cf. Her. II 48 *τῆς ὀρτῆς τῇ δορπίῃ*, Philyllius ap. Ath. IV 171 d. Poll. VI 102. Hes. *δορπιάζειν· δειπνεῖν.* — Vid. *μεῖον.*

δορποφόρος inscr. metr. Pari. Kaib. ep. 828 a.

δόρυ. Apud Iones vocalis variat cum diphthongo ου in casibus obliquis. Vid. Hoffm. III 408. Herodotus semel tantum I 79 *δούρατα*, ceteris locis *δόρατα, δόρασι, δοριάλωτος, δοράτια.* Herond. VIII 31 *δόρεα* = *δόρη* (Eur.) Rhes. 274.

δορχελοί. Vid. *δορκάδες.*

δόσις, pensio pecuniae mutuo datae aut pretii locationis. Vid. titulos citatos a Fabricio, de archit. p. 34, not. 3. — Forma diminutiva *δοσ[ε]ίδιον* saepius legitur IGSI, 956. 2240.

δουκηνάριος, ducenarius, procurator. I. C. 102 (Commodo posterior inscr.) Cf. IGSI, 1847. 1480. CIG 3751. Mommsen, Röm. Staatsv. II 170 et III 546. — *δουκηναρία.* Vid. *κεντηναρία.*

δουκικός *τὴν τάξιν.* Kaib. ep. 446, 6. A *δούξ*, dux.

δουλήα = *δουλεία.* Phoc. GD 1555, 12. 16.

δουληίη ionice = *δουλεία*, **δουλήιος** = *δούλειος* s. *δουλικός.* Herodotus, *δούλιος* id. VII 8, 3 (ut. Hom. et trag.), **δουλοσύνη** saepe ap. Herodotum, ut ap. epicos et tragicos.

δουλώη = *δουλοίη.* Delph. GD 2092, 11. Cf. *κλαρώειν.*

δουμος vocabulum Phrygium = *σύνοδος, σύγκλητος, συμβίωσις* in Maeoniae tit. a. 173 p. C. Cf. Kretschmer, Mitth. XXV p. 446.

δούπησεν· *ἀπέθανεν*, scil. in bello. *Κυπρίων ΒΑ* 1092. Ut in Homerico *δεδουπότος Οἰδιπόδαο.*

δούρηος (= *δούριος*) *ἵππος* in tabula Iliaca III ex Leschae Iliade IGSI, 1284, pag. 332.

δουριτυπής, hasta caesus. Panticapaei epigr. saec. p. C. I IRB, II, 291, 8: *κεῖμαι δουριτυπὴς ἐν χθονὶ Βοσπορίδι.*

δοχικός, usu receptus? PL p. 379, 26 *πρὸς τοῖς δοχικοῖς μέτροις τῶν θησαυρῶν.* Cf. *PB* 743, 3. 744, 2, 807, 13, al.

δραγματ-ηγεῖν, manipulos vehere. *PB* 698, 14. 24 *Εὐτυχὴς καὶ ὁ γέρδις ἐδραγματήγουν.* Cf. in eodem papyro *ἀχυρηγεῖν* et **δραγμα-**

τηγία *PB* 308, 12 (aet. Byz.). Vid. in Thesauro δραγματολόγος, qui m. colligit, δραγματοφόρος, qui portat et v. δραγμεύειν, m. colligere.

δραϝεός, ἁ = ἐσχάρα? Inscr. Phocica saec. a. C. VIto non antiquior in ara cum duobus focis GD 1537 (= IA 314): τάσδε γ' Ἀθαναίαι δραϝεούς [Φαϝ]άριστος ἔθηκε | Ἥραι τε. Bechtel cft. δραιόν· μακρὰν (l. μάκτραν) πυελόν et δροίτη· πυελός, σκάφη ap. Hesychium.

δραίνειν. Hes. δραίνει· ποιεῖ, δύναται, ἰσχύει, ἐνεργεῖ, κυλίει (l. κυνεῖ), γυμνάζει. Tria ultima verba sunt συνουσίας δηλωτικά. De v. γυμνάζειν cf. Eupolis II 494 Mein. *ΚΥΝΕΙ* autem confusum cum *ΚΥΛΙΕΙ* correxi. — Herond. I 15 δραίνω μῦς ὅσον. II 9 κόσον δραίνει, i. e. ἰσχύει. — Hes. δραίνεις· δραστικῶς ἔχεις ex Hom. *K* 96.

δρακείς aeolice = δρακών Pindari fr. 123, δρακέντες *N.* VII 3.

δρακτός. Titulis citatis a Kumanide s. v. adde Dorylai. Mitth. XXII p. 481, l. 10.

δράκων Satanas audit in Kaibelii ep. 1140, 3.

δράλαινα· λαμυρά (cod. λάμυρα). Κῷοι. H. Fort. δράκαινα.

δράμημα = δρόμος. Her. VIII 98. Soph. O. R. 193; vitiose δρόμημα Aesch. Pers. 243. Cf. Lob. Phryn. 619.

δρᾶν. Vid. δρῆν.

δράξ = χείρ. Pap. mag. Leid. W. p. 18, 3: καὶ οὐ κατισχύσει με απασασ (del. ασ) δρὰξ κινουμένη, ubi Leemans corr. ἅπας δρὰξ κενούμενος., sed fortasse praestat ἅπᾶσα δ. κινουμένη. Cf. Thesaurus s. v.

δράξων (s. potius **δραξών** sec. Arcadium)· ἐν Σικελίᾳ ἱερόν, εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον· ὅθεν καὶ δράσοντες (δράξοντες Schmidt) ἐκλήθησαν. Testimonia collecta in Thesauro s. v. Cf. Kaibel ad Sophronem in F. C. G. I p. 180.

δραπετικός. Inscr. Cret. CIG. II p. 400, 102 τῶν δραπετικῶν σωμάτων. Andaniae tit. ap. Michel 694, 84 περὶ τῶν δραπετικῶν = δραπετῶν. Vid. ἧνται. Vocabulo utitur Plut. vit. Pomp. cap. 31.

δραπών = δρέψας. Pind. IV 130, sed R cum schol. et paraphr. δρέπων.

δράσειν· θύσειν καὶ <δράσεις> θυσίας Αἰολεῖς. H. Cf. Athen. XIV 660 *A* et similem usum verborum ῥέζειν, ἔρδειν, facere.

δράστας dorice = ep. δρηστήρ = δοῦλος. Pind. *P.* IV 287. Vix recte Christ, praeeunte Heckero, intellegit δραπετής. Quod opponitur θεράπων sensu Homerico accipiendum de ministro libero.

δραστοχαῖρα (?). Vid. πρασοχαῖτα.

δραχμή. De tributo sic dicto in ostraco Thebano 408 vid. Wilcken O. G. I p. 181. — Cf. supra δαρκνά.

δρέκων aeolice = δράκων. Compend. III § 53. Sed. vid. Hoffm. II 321.

δρέπανον. Vid. δάγκλον, ἰστάκη, καρφόματρα, ἀμίλλακα et ἀμίλλυκα.

δρέπειν. CIA III 779 ἐκ βύβλων ψυχῆς ὄμματι δρεψάμενον.

δρη stirps ionica = δρα in διδρήσκειν cum comp. apud Herodotum et Hippocratem, δρησμός ap. Herod., δρηπέτης ap. Herondam,

Ἄδρηστος ap. Herod. — in *δρήστης* ap. Archilochum 72, 1. Vid. Hoffm. III 350. — Cf. *κρη* et *πρη*.

δρῆν pro *δρᾶν* iure Ahrens postulat in epistula Laconica Hell. I 1, 23. Teste Aristotele Poet. c. 3 tragoediae inventionem Peloponnesii sibi vindicabant etiam hoc scilicet argumento quod *τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν, Ἀθηναῖοι δὲ πράττειν προσηγόρευον*.

δρηκέτης ionice = *δραπέτης*. Herond. III 13. Vid. *δρη*.

δρηστοσύνη = *διακονία* (Hom.). *Δμωὶς δρηστοσύνῃσι κεκασμένη*. CIA II 1310 = Kaib. ep. 121, 1.

δρίες = *δρία*. Tit. doricus Acrarum Sic. IGSI, 217, 43 *ἐν δρι[σ]ὶ Κακκαρικοῖς*.

δρίκκας. Vid. *τρίκκος*.

δρίλακες· *βδέλλαι*. *Ἠλεῖοι*. H. Vid. *δεμελέας*.

δρίς· *δύναμις*. H. Num forte *ἁ βίς* (= *Ϝίς*), gl. laconica?

δριών laconice = *δενδρών*. Cf. *δρίος*, *δρῦς*, *δρυϊνών*. Vid. *τριῶλαξ*.

δροιόν· *καλόν* (?). *Κρῆτες*. H. **δροόν**· *ἰσχυρόν*. *Ἀργεῖοι*. H.

δρομαγέτην, cursui praeesse. Inscr. Mytilen. GD 295 *δρομαγετήσαις*, ibid. 230 *δρομαγετήσαντα*.

δρομέανς cretice = *δρομέας*. LG I 53. *Δρομῆς* a Cretensibus dicebantur ephebi gymnastarum tabulis inscripti, *ἀπόδρομοι* vero, qui quamvis iam puberes nondum sui iuris erant necdum recepti inter gymnastas. Cf. Schoemann-Lipsius A. Gr.[4] p. 313. 316. Saepe occurrunt in legibus Gortyniis.

Δρομηίω tit. Cret. Del. 119, 4 = *Δρομείου*. Vid. *HI* = *EI*. Mensis erat Priansi = *Ἑκατομβαιών*. Bisschoff de F. G. A.

δρόμος· *ἡ ὀρχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου παρὰ Ταραντίνοις*. H. Vid. *πολυάνδρειον*. — De Cretensium *δρόμοις* vid. Schoemann-Lipsius A. G.[4] p. 313. — *Δρόμοι* in gymnasiis atticis. CIA II 466—471. Cf. 594 *δρόμον ἐν ὅπλοις ποιεῖσθαι τὸν ἀπὸ τοῦ πολυανδρείου*, ibid. 471, 22 *δρόμον μακρὸν δραμεῖν πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι* 470, 16. — In pap. Aeg. *PO* 284 (c. a. 50 p. C.) verba *τῶν ἀπ' Ὀξυρύγχων πόλεως γερδίων λαύρας δρόμον Θοήριδος* editores vertunt „living in the quarter of the square of Thoëris" Wilcken O. G. I p. 771, coll. Strab. XVII p. 805, animadvertit *δρόμον* significare in Aegypto aream lapidibus stratam, Sphingibus plerumque ornatam ante primum pylonum par templi alicuius, afferens *PB* 86, 16. 290, 14, al. Cf. Peyron *PT*, pag. 90.

Nescio an *Θοήριδος* illic male lectum aut corrupte scriptum sit pro *Ὀσίριδος*. — *Δρόμωι* non intellego in papyro *PB* 644. Vid. s. v. *συνθέτως*.

δρόσος = *τέκνον*. Callimachus in fr. pap. Hecales col. II, 4: *ἀλλά ἑ Πάλλας | τῆι μὲν ἔσω δὴ νάσσ[ε]ν ἀφῇ* (q. v.) *δρ[ό]σον Ἡφαίστοιο*. Cf. Aesch. Agam. 141. — *δρόσους*· *ἀχρείους* (?). *Κύπριοι*. H. In corrupta explicatione fortasse ferarum (*τῶν ἀγρίων*) catuli commemorabantur.

δροϊνών, -ῶνος. Inscr. Att. CIA I, suppl. 274. Cf. *δ ρ ι ώ ν*.
δροκολάπτης. Vid. *κ α λ ο κ ό π ο ς* s. v. *κ ᾶ λ ο ν*.
δρομός· — *καὶ φρούριον*. *H.* Hoc sensu Mahaffy ad *MFP* 28 accipit *Πτολεμαΐδος δρυμοῦ*. Sed vid. eundem ad pap. 43.
δρύπτειν, figurate v e x a r e, ut *τρύχειν*. Herond. VIII 2 *τὴν δὲ χοῖρον αὐανὴ δρύπτει*.
δρῦς, ὁ pro *ἡ δρῦς* inscr. Thyrrhii in Acarnania *EA* 1893, 32: *δρῦν τ ὸ ν ποτὶ τᾶι ὁδῶι*. Etiam Peloponnesiorum sermone ita dicebatur, teste schol. ad Ar. Nub. 401.
Dualis numerus in titulis non atticis rarius occurrit. D e d u a l i n u m e r o i n d i a l e c t i s a e o l i c i s e t d o r i c i s q u a e d i c u n t u r egit P. Dorwald, Rostockii 1881. Dorica testimonia collegit Boisacq p. 124 sq. In Elide *IA* 119 add. = GD 1151, 13: *τὼ καταστάτω κελοίσταν* et ibidem *κατιστ]αιάταν* (-*αίταν*?) *δέκα καὶ δαμιοργοίταν*. Pro duali quoque Blass habet verba in *IA* 117 add. = GD 1159 verba *ὑπαδυγιοίο[ις] δυοίοις τ[αλάντω τετιμαμε]νοίοις*, scil. $\overline{οιοις}$ = $\overline{οιιν}$. — In inscr. pervetusta Argiva *IA* add. 43 a = GD 3247 Baunack, Stud. I 1, 175, gen. dualem ducit *τ ο ῖ Ϝ α ν ά κ ο ι ἠμί*, ut *π α ί δ ο ι ἐπέθηκεν θ α ν ό ν τ ο ι* legitur CIG I 472. Schulze contra Qu. Hom. 3, not. 6 fortasse rectius legit *τοῖ(Ϝ)Ϝανάκοι[ν]*. Vid. ad GD 3274.

Permirae formae duales sunt arcadicae GD 1242 *Κλέανδρε, Ἀμεινέας φ ί λ ε ἐνθάδε χαίρετε* et elea *IA* 86 *ἐ π ά κ ο ε Μενεχαρίδας, Ἀνδρομέδας*, ubi Führer quidem legi iussit *ἐπακόϜ(ω)*, sed cf. *δ ύ ε* = *δύο*. Ionicam dialectum duali numero, epicis familiarissimo, carere in vulgus notum est. De duali in Attica diligenter, quamvis corruptae saepe traditioni non satis diffidens, egit E. Hasse „D e r D u a l i s i m A t t i s c h e n" 1893.

Rarissime occurrit apud Pindarum, scil. *χεροῖν* O XIII 95, *ποδοῖν*. *N.* IX 47, et *ἄνακτε* ex incerta, sed probabili, Triclinii correctione *I.* VIII 47.
δυϜάνοι Cyprium pro *διδοίη*. Vid. *δ ι δ ό ν α ι*.
δυγόν cretice = *ζυγόν* in LG. Vid. Baunack, Philolog. 1896, 498. Cf. *EM* 400 s. v. *ζυγός*. Plat. Cratyl. 418 D.
δύε. Vid. *δ ύ ο*.
δυθμά = *δυσμή*. Pind. *I.* III 80 *ἐν δυθμαῖσιν αὐγᾶν*. Cf. *ῥυθμός* = *ῥυσμός*, *βαθμός* = *βασμός*.
δύναμις. IC 36 d, 5 *ε ἰ ς δ ύ ν α μ ι ν ε ἶ ν α ι* = *κατὰ τὸ δυνατόν*. Cf. CIG 3137, 39 cum Boeckhii nota. Adde hanc multis formulis, in quibus *εἶναι* abundat.
δύνασις dorice = *δύναμις*. Decretum Amphictyonum CIG 1688, 5 *ἐ ς δ ύ ν α σ ι ν* = *κατὰ δύναμιν*. Legitur *δύνασις* ap. Pindarum *P.* IV 238. V 117. IX 80, Bachyl. IX 45 Bl. et in tragicorum choris.
δυναστοῦντες = *δυναστεύοντες*. Inscr. Aegypti. Rev. Arch. 1886, 754.
δυνατός. Lexico Schwhi adde Her. IV 166. VII 168, 2 *ἐς τὸ δυνατώτατον*.

δόνομαι = *δύναμαι* *PO* 130, 16. PL p. 302. Cf. Schweizer Gr. d. Perg. Inschr. p. 177, qui laudat Phrynich. p. 359 et W. Schmid, Atticismus IV 597.

δόο. Formae dialecticae. Lacones *δύε* *IA* 69, 7. Cf. G. Meyer. gr. Gr. § 398 et Brugmann V. G. II § 293, sed *δύο* Heracleenses Itali in *TH* passim. Gen. *δυεῖν* Lacon. tit. Le Bas 269 (Atticum 329—229 a. C. Vid. Meisterh.[2] p. 124). Dat. cretice *δυοῖς* LG VII 46 (cf. *δυοῖσι* apud Herondam), *δυσὶ* Rhod. Del. 180, 8. Astypal. GD 3482, 3 al. (forma Hellenistica. Cf. Schweizer Gr. d. Perg. Inschr. p. 163 et Meisterh. l. l.), gen. *δυῶν* *TH* I 139. II 21 et alibi. — Indeclinabile ap. Messenios *δύο μνᾶν* Del. 47, 19. Corcyrae GD 3206 *δύο δαρχμῶν*. Cf. Schweizer et Meisterhans ll. cc., Boisacq p. 175. Adde Aetol. GD 3413, 32, ubi *δύο* est dativus, Phoc. GD 1555, 7 (acc. neutr.); Thessal. *δύας* GD 345, 21 (acc. fem.), *δύο* Boeot. GD 418, 14. 712, 19, sed *δίου* 502, 1. 4. 5. 8; 802, 7. *δυοῖν* Delph. saec. a. C. V GD 2561, *A* 23. Elei *δύο* GD 1159, 10. 1168, 6, sed *δυοίοις* (cf. *δύοις*, et *δοιοῖς*), de quo vid. s. v. Dualis. De *δέκα δύο* etc. vid. s. v. *δέκα*.

Duplicatio anorganica consonantium in nominibus propriis boeoticis diminutivis, ut *Βίοττος*, *Ξενοκκώ*, *Ἀφθοννώ*, *Θάλλεις*. Vid. Meister I p. 262.

δοσαγεῖν = *δυσαγῇ εἶναι*. Tauromenii tit. IGSI, 432. Cf. *δυσαγής* Poll. I 33, al.

[**δόσαγμα** (?). Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess. 2644: *αἰγὸς στέαρ τῆς ποικίλης καὶ αἷμα καὶ δύσαγμα*. Corrige, sodes, *μύσαγμα*, quod in ipso papyro esse suspicor.]

δόσβρακτος. Vid. *βρακεῖν*.

δοσδιορθωσία. Kaib. ep. 877 b (Praef.) in oratione pedestri Philippi Pergameni saec. p. C. II.

δόσεα· *τοῦ τοίχου τὰ πέριξ. Κύπριοι* H. Vid. s. v. *δεῖν*.

δοσήνιος. Vid. *ἀνήνιος*.

δοσθαλία = *δυστυχία*. Sophronis fr. 75.

δοσικόν, τό = *δυσμαί*. *PK*. XCVIII rect., 51 (saec. p. C. I vel II) *δυσικὸν [ἐν αἰγικέρῳ] μοιρῶν κε οἴκῳ Κρόνου*.

δόσκημον (?)· *ἄφρονα. δυσοιώνιστον*. H. Gl. corruptam in *δύσβημον*, macedonice = *δύσφημον*, satis probabiliter mutavit Kuster. Iniuria a Schmidtio et Weckleinio refertur ad Aesch. Eum. 825 (*μηδὲ*) — *κτίσητε δύσκηλον χθόνα*, ubi ipsum *δύσκηλον* suspectum est. Scholiasta explicans *δυσθεράπευτον* fortasse legit *δυσκηδῆ*.

δόσλοφος. Locis adde Bacchyl. XII 46 Bl. *δύσλοφον — χεῖρα*.

δοσμάχητος = *δύσμαχος*. Bacchyl. fr. 37 A 2 Bl.

δοσοίζει·· *δυσχεραίνει, ὑπονοεῖ. Λάκωνες*. H. Cf. Aesch. Ag. 1317. [Eur.] Rhes. 805.

δοσπαίπαλα *κύματα*. Bacchyl. V 26. *Δυσπέμφελα* s. *δυσπέμπελα* coni. Nairn.

δοσπειθεῖν = *ἀπειθεῖν* (Eustath.). *PO* I 44 (aet. Domitiani).

δύστανος dorice = *δύστηνος*. Pindarus, Bacchylides (V 63. X 102 Bl.) et in melicis tragici.

δυστυχεῖν c. acc., infeliciter aliquid nancisci. Theophyl. Sim. Hist. VIII 3, 6: *τὴν λίμνην ἀντιμέτωπον δυστυχήσαντες*, i. e. cum damno suo adversam nacti.

δυσφρόνα dorice = *δυσφροσύνη*. Pind. *O.* II 53 *δυσφρονᾶν* (codd. *δυσφροσυνᾶν*), requirente metro Dindorf. Cf. Hes. Theog. 102 *δυσφρονέων ἐπιλήθεται*, et *ἀφρόνῃ· ἀφροσύνῃ BA* 472.

δυσχιδώτερον (?)· *κακοτροπώτερον. Ταραντῖνοι.* H. Schmidt *δυσχιμότερον* proposuit, Kaibel duplici correctione *δυσχιλότερον· κακοτροφώτερον.*

δυώδεκα passim Iones et Dores = Att. *δώδεκα*. Apud Cretenses LG XII 38. 39 incertum utrum *δυόδεκα* an (quod malim) *δυώδεκα* transscribi oporteat et ibidem *δυωδεκαϝετία* (s. *δυοδ.*) = *δωδεκετῆ*. Iones iuxta *δυώδεκα* rarius *δύο καὶ δέκα*. Utroque modo Homerus.

δυωδεκαΐς, duodecim victimarum sacrificium, = Ion. *δωδεκηΐς*. Delph. inscr. phratriaca saec. a. C. V, BCH 1895, 59 (= GD 2561). Cf. BCH VI 215. XXIII 85—89 (Colin, la dodecade Delienne). Vid. *βούπρῳρος*.

δυωδεκάτεος μήν. Inscr. Tauromenii in Fleckeisenii Annal. 1869, p. 307.

δυώδεκο Arcades. Hoffm. n. 29, 7. 21. Vid. *δεκότα* et *ἑκοτόν*.

δωδεκάθεον, templum XII deorum. IC 43.

δωδεκακίστη = *δωδεκάκις κακίστη*. Neue Gr. Zauberp. Wess. 748. 965. Vid. *ἑβδομοίριος* et cf. *τριμίσκον*.

δωδεκάσχοινος, ἡ in Aegypto praedium pertinens ad Isidis templum Philae. Hermes 1888, p. 595 sq.

δωδεκ-όμφαλος. CIA III 77, 10 *πόπανον χ[οιν]ικιαῖον ὀρθόνφαλον καὶ καθήμεν[ον] δωδεκόνφαλον* sacrificatur Apollini et Dianae d. VII Pyanopsionis (aet. imperat.).

δώη, *δώοι, δώωντι, δωῶ, δωός* pro *ζώη* cett. Cret. LG. III 41. IV 49.— IV 21. IX 133 *ἄς κ' ὁ πατὲ δόε* = *ἕως ἂν ὁ πατὴρ ζῇ*. — Similiter Boeoti GD 245, 14: *ἡ δέ κα ἔτι ζώει Ἀθαναδώ*, 747 C *ἅως κα δώωνθι*, ibidem *Δώιλον*. Cf. *Δεύς* et *Δ* pro Z. — **δῴη** pro *δοίη* CIA III 3509 (saec. IV aut V p. C.).

δώκω. Vid. *διδόναι*.

δῶλος. Vid. *οἰκέτης*.

δῶμα· *οἶκος. Αἰολέων. BA* 1095.

δωματίτας Neptuni cognomen Spartae Paus. III 14, 7 et Schol. Pind. *N.* V 52. Cf. *δωματῖτις ἑστία* Aesch. Ag. 942.

Δώματρος = *Δημητρός*. Inscr. aeolica 153, 7. Hoffm. *Δωμάτριος* viri Cymaei nomen. Cf. Hoffm. II 374, ubi iniuria praeferre videtur Bechteli coni. *Δωίς* in h. Cer. 122 pro tradito *Δώ* Fonteinianae *Δ<η>ώ*, vulgo receptae. Cf. vs. 211. Nec quidquam proficitur nominibus *Δωδώνη, Δώτιον*, comparatis a Meistero.

δωμήματα pro *δομήματα*. Cnidi tit. rec. metr. ap. Newtonum, Halicarn. etc. 54 (Kum.).

δωμός, doricum = *ζωμός*. *EM* 316, 56. Cf. Ahrens II p. 95.

δώραξ (= *θώρηξ*)· *σπλὴν ὑπὸ Μακεδόνων*. H. Vid. *Δ*.

δωρειά attice = *δωρεά*. Vid. Meisterh.[2] 31, 11; 34, 18. Vulgaris forma ap. Dittenb.[2] 57. 25, qui comparat *πρυτανέα*, *δμηρέα*, similia ap. Meisterh.[2] 31—33. — Tributi genus in Aegypto. FGH 314, ubi XVI drachmae solvuntur *ὑπὲρ* ... *δωρεᾶς* (saec. p. C. II).

δωρεῖν semel pro *δωρεῖσθαι* scripsit Pind. *O.* VI 78 ad exemplum popularis sui Hesiodi Opp. 81, quamvis salvo metro scribere potuisset *ἐδωρήσαντο θεῶν*, neque huc pertinere videntur alii loci, ubi activa posuit pro mediis.

δώρηται, donatores. Inscr. aeolica Nesi GD 304 b, 64. Cf. *δωρητήρ*.

δωριαρχῆν, fungi summo in Doride magistratu, GD 2039: *δωριαρχέοντος Φιλοκράτεος*.

δωριεῖα, festum cum certamine Cnidi Apollini sacrum. GD 4271. Ibidem *δωρεῖα* (sic) 3660. Scil. in Triopio promuntorio. Cf. Her. I 144.

Doricum futurum. Vid. Boisacq p. 192. De rariore eius usu, metri fere gratia, apud Atticos vid. Walker in Cl. Rev. 1894, p. 17 sqq.

δωρίσδεν *δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι*. Theocr. XV 93.

δωροτελεῖν, vota solvere, in oraculo dorico ap. Demosthenem in Macart. § 66. Cf. *μνασιδωρεῖν*.

Δωροφέα. Vid. *φεῶν*, *φύοντες*.

δωρόττεσθαι = *δωρεῖσθαι*. Theocr. VII 42. Cf. aristophanicum *πλανύττειν*

δωσίδικος, iuri obnoxius. Her. VI 42. Pol. IV 4, 3. PL n. 10, 12: (a. 145 a. C.) *τοῦτον* (fugitivum) *ὃς ἂν ἀναγάγῃ, λήψεται χαλκοῦ ταλ. Β, Γ, ἐφ' ἱεροῦ δείξας ταλ. Α, Β, παρ' ἀνδρὶ ἀξιοχρέῳ καὶ δωσιδίκωι, ταλ. Γ, Ε* „si c'est un homme solvable et passible de la peine (iusticiable)". vertit Letronne. Cf. pag. 202.

δωσίω = *δώσω*. Cret. CIG 2554, 190. Cf. *ψευσίω*.

δωτίνα (= *δωτίνη* ap. Hom. et Her.) = *δωρειά*. Inscr. in Calauria reperta saeculi a. C. III Mitth. 1895 p. 287, n. 2 l. 10. ap Dittenb.[2] 578, 9: *τὸ χωρίον ἐκδωσοῦντι δωτίνας — κατὰ συγγραφὰν καὶ πράξαντες τὰν δωτίναν ἐκ τοῦ χωρίου θυσοῦντι τῶι Ποσειδᾶνι ἱερεῖον τέλειον*, ubi miro usu de pretio locationis adhiberi videtur. — Her. I 69 extr. III 62. 69 *δωτίνην διδόναι τι*, dono dare aliquid. II 180 **δωτινάζειν** = *δῶρα συλλέγειν*.

δῶτις (Boeckh bis pro *ΔΩΤΙΣ*). Amphictyonum decretum CIG 1688, 26 = GD 2501.

E. εἶ. (Cf. Meisterh.[2] p. 5).

E = *A* in ἔρσην ap. Iones, Argivos, Cretenses; in ἔλεος ap. Cretenses; in ἵερος, ἱερός, ἱερός, Ἄρτεμις ap. Aeoles, Thessalos, Iones, Atticos = ἱαρός et Ἄρταμις ap. Dores et Boeotos, in κε(ν), γε ap. Aeoles et Thessalos = κα, γα ap. Dores et Boeotos, in ὅτε, πότε (ποτέ), τότε, ἑτέρωτε, ἄλλοτε ap. Iones et Atticos = ὅτα, πότα (τότα), ἑτέρωτα, ἄλλοτα ap. Aeoles, in ὅκα, πόκα (ποκά), τόκα, οὐδέποκα ap. Dores et Boeotos. Suffixum aeolicum θα = θεν in ὄπισθα, ἄτερθα, ἔμπροσθα, ἔνερθα. Cf. Hoffm. II 274 sq., quem ibidem vid. de ἄτερος, πιάζω, κρέτος, θέρσος, γέλανα p. 309 sq. Incertae originis sunt ἄεπτος, ἐξεψάμενος, ἐοσσήτωρ, alia. Eleorum est πατάρα pro πατέρα. Cf. A breve. De vocalibus *E* et *A* in Attica variantibus vid. Meisterh.[2] p. 12.

E pro *AI* positi in titulis Atticis recentibus antiquissimum exemplum est γένητε CIA II 379, 18 ap. Meisterh.[2] p. 17 sq. Cf. Kumanidis Synag. s. v. φεδυντής. Contra αι pro ε positi exemplum est in oraculo metrico Magnesiae saec. a. C. I ap. Michel n. 856 πτολίαιθρα.

E variat cum *AI* ap. Iones. Cf. Hoffm. III 266 sq.

E pro *EY*. Vid. s. v. κατασκεάζειν.

E = Att. *EI* ap. Iones in μέζων et κρέσσων. Cf. Hoffm. III 268 sq.

E pro *H* in sermone communi. Vid. ὑπερεύρεμα.

E pro *I* ap. Aeoles in τέρτος, κέρναμι. Cf. Hoffm. III 310, 312; apud Dores in Σεκυών. Cf. Boisacq p. 52.

E = *O* ap. Aeoles in ἔδοντες et ἔδυνα. Hoffm. II 310 sq.; ap. Dores in ἑβδεμαῖος, ἑβδεμήκοντα, ὀδελός, γέργυρα, Ἀπέλλων, ἀνδρέφονος, Ϝέργανον. Ahrens II § 17, 14; = *O*, *Ω*, *OY* ap. Thessalos in βέλλομαι, ap. Aeoles in ὕπερσε. Hoffm. II p. 311 sq.; de imperat. in όσθω vid. s. v. ἐκλογιζόσθω. Cf. etiam πέπανα, λέλεχα, κεκλεβώς.

E vocalis syncope ap. Eleos? Vid. ἐπένποι.

E vocalis epenthesis. Vid. φέρενα, σετερέσθωσαν.

E vocalis hyphaeresis post *E* in ἀκλέᾰ (plur.), Ἡρακλέα et aliis nominibus in κλέης ap. Herodotum, Στρατοκλέα (inscr.), in ἐνδέα, καταδέα et (e coni.) περιδέας apud Herodotum. Hoffm. III 461, ante *O* in Θόκλος inscr. Bechtel 19, 206, Θοδίων ibid. 378, Θότιμος inscr. Naucratidis II pl. 20, n[0] 781, ὀρτή, ὀρτάζειν, νοσσός, al. Hoffm. l. l. p. 475 sqq.

E compendium voc. ἐπιγονῆς in pap. *O* Leid., 10.

E ante consonantem pro *ἐκ*. Locr. Oz. GD 1478, 8: *ἐ Πανάκτω*, sed l. 15 *ἐγ Ναυπάκτω*, 1479, l. 2 *ἐτᾶς Χαλεῖδος*, l. 2 *ἐ θαλάσσας*, l. 4 *ἐ λιμένος*. Similiter inscr. Messeniaca *EA* n. 3493 *ἐ Φιαλείας*.

E = *ἐν* ante consonantem. Kaib. ep. 744, 2 (saec. a. C. V): *πρόσθ' ἄρ' ἐ Μαντινίαι Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν*. Vid. *N* neglectum (initio huius litterae).

EF = *ET*. Vid. Cretica *ἀμεϝύσασθαι*, *ἐϝεργεσίας*, *'Εϝθετος*.

ϝέ = *ἕ*. *TH* I 3. 96. 183 etc. Saepe etiam LG et Mus. Ital. II: *ϝᾶι*, *ϝόν*, *ϝῶν*, *ϝά*. Cf. Hes. *γέο*, *γῷ*, *γοί*. — *ἐϝ' αὔτω* pro *ἑαύτω* Fick reddidit Alcaeo fr. 78. — Vid. *ἔμ' αὔτᾳ*. In inscr. pamphylica *FHE* = *ϝέ*, ut *FHεκάδαμος* habet vetusta inscr. Tanagrae ap. Meisterum n. 11.

ἐᾶ Σαλαμῖνι = *ἐὰν Σ*. Vid. ipsum initium litt. *N*.

εᾱ (ex *ᾱα*) terminatio neutr. plur. Ion. subst. in *ᾱς*: *γέρεα*, *τέρεα*, *κέρεα*. Hoffm. III 246, qui similiter formas *δυνέαται*, *ἱστέαται*, *ἐδυνέατο*, *ἠπιστέατο*, *ἱστέατο* ex *δυνά-αται*, etc. natas esse observat.

ἔα (*εἶα*) = *εἴη* et *συνέαν* = *συνεῖεν* Elei. GD 1192, 2 *συνμαχία κ' ἔα*, l. 4 *συνέαν κ' ἀλ(λ)άλοις* (saec. a. C. VI). Sed in recentioribus titulis 1154, 1156 constanter *εἴη*, in 1151 *κατισταίη*, in 1153 *συλαίη*. Vid. *A* longum et *A* breve. — Apud Iones *ἔα*, *ἔας*, *ἔατε* = *ἦ*, *ἦσθα*, *ἦτε*. *ἔα*, *ἔων* ap. Herodotum = *εἶα*, *εἴων*.

ϝεϝαδηκότα = *δεδογμένα*. Locr. Oz. GD 1478, 39. Vid. *ἄδιξις*.

ἐάν pro *ἄν*, part. conditionali, mature legitur in papyris. Aeg. Vid. v. c. *PO* II p. 70, l. 13 et 14 (saec. I p. C.). Diligentissime rem persequitur Moulton Cl. Rev. 1901, p. 32.

ἐὰν coniunctio (?) abundat post *εἰ* in formula testamentaria: *καὶ εἴ τι ἄλλο ἐὰν ἔχω* *PO* 105, 5. 10 (a. 117/137 p. C.).

ἐᾶν. In formis Herodoteis *ἐάσομεν* VI 55, *ἐάσας* I 90, *ἐγήρασαν* II 146, *γηράσασαν*, licet poetarum loci obstare videantur, *ᾰ* breve esse cum Fickio statuit Hoffm. III p. 300 sqq., suspicanti duas olim extitisse utriusque verbi aoristos *ἐᾶσαι* (ion. *ἐῆσαι*) et *ἐάσαι*, *γηρᾶσαι* (= *γηρῆσαι*) et *γηράσαι*.

ἐϝάνασσε = *ἤνασσε*. Alcaei fr. 64.

ἐᾶντι = *ἐῶσι* ex Elmsleyi correctione pro *ἐῶντι* in Laconis oratione Ar. Lysistr. 1005.

ἐάρ (*εἰάρ*, *ϝιάρ*)· *αἷμα*. *Κύπριοι*. H. Schol. Hom. *T* 87 *οἳ δ' εἰαροπῶτις* v. l. pro *ἠεροφοῖτος*), *ἐγκειμένου τοῦ εἶαρ*, *ὅπερ ἐστὶ παρὰ Σαλαμινίοις αἷμα*. Cf. Hes. gloss. *εἶαρ*, *ἔαρ*, *εἰαροπότης*, *ἰαροπότης*. *ἰαρπάλαμις* (= *ἀνδροφόνος*). Utuntur Nicander Al. 314, Oppianus Hal. II 618, Callimachus fr. 247, Ern., Euphorio. Vid. Thes. III p. 9 sq. Cf. Hoffm. I. 112. Vid. *ϝίαρ*.

ἐαρέτιδες ὧραι, verna tempestas. Theophyl. Simoc. Hist. ed. de Boor. p. 89, 13, qui probabiliter coniecit *αὖραι*.

ἔαρον· λουτῆρα ἢ πρόχουν. H. Exstat *ΗΕΑΡΑ* (ἔαρα) in vetustissimo tit. Theraeo IGI, III 450 a, 1. Cf. tamen Blass ad GD 4736.

ἐᾶσα = οὖσα sec. Ahrens II p. 325 forma italo-dorica Pseudopythagoraeorum pro ἔασσα. Legitur tamen etiam in inscr. Messeniaca saec. a. C. III GD 4642, 8 ἐλευθέρας ἐάσας νόμοι πόλεος. Melior forma ἔασσα extat v. c. in incerti poetae (Alcmanis?) fragm. in *PO*, I p. 13. Cf. ἰάττα, πρόφρασσα, Ϝεκᾶσα. Vid. εἶναι.

ἔασθεν· ἐχάρησαν. H. Infra ἐφίασθεν· ἐγέλασαν, διεχύθησαν. H. Dorica videntur ἔ(Ϝ)ασθεν, ἐπέ(Ϝ)ασθεν = ἥσθησαν, ἐφήσθησαν.

ἑατοῦ, ἐματοῦ etc. seriores formae pro ἑαυτοῦ, ἐμαυτοῦ etc. Meisterhans[2] p. 48.

ἔβασον (= ἔϜ.)· ἔασον. Συρακούσιοι H. Laconibus quoque tribuit *EM* 308, 27, praeterea afferens ἔβα, ἔβαται (Utrum ἐβᾷ, ἐβᾶται, an potius εἶβα, εἴβαται?).

ἑβδεμαῖος. Epidaur. *IE* II 26 *K*. = GD 3336, 26.

ἑβδεμήκοντα. *TH* I 23. 24 et passim. Delph. GD 2562, 18. Cf. septem.

ἕβδεμος. Delph. GD 2561 D, 6 (saec. a. C. V).

ἑβδομείκοντα boeotice Lebadeae inscr. CIG I p. 754, 19; 755, 52.

ἑβδόμη. Vid. εἰκάς.

ἑβδομοίριος = ἑβδομομ. *PB* 367, 13 τῆς τιμῆς τῆς ἑβδομοιρίας τοῦ σίτου. (aet. Arabicae). Cf. δωδεκακίστη, ἡμέδιμνος, alia multa s. v. τριμίσκον.

ἕβδομος. Vid. εὔδομος.

ἐβραμμένος. Vid. ἐμβραμένη.

ἐβωλάσετο = ἐβουλήθη. Pamphyl. IA 505.

ἐγ = ἐκ ante Ϝ. Heracleenses Itali in ἐγϜηληθίωντι, ante Δ Lacones, Messenii, Argivi, Delphi, al. in ἐγδοτήρ, ἐγδόμεν, ἐγδόντα, ἐγδεξάμενοι. Cf. Del. 27, 13; 32, 13; 47, 71; 67; 68; ante Λ ut ἐγλεγόντω, ἐγλογευόντοις 45. 47. Cf. Boisacq, p. 89; = ἐμ attice ante Β, ut ἐγβάτης, ἐγβιβάζειν CIA 966. 969. 988. 1316. De ἐγ = ἐκ et ἐν in titt. atticis cf. Meisterh.[2] 82—86.

ἔγαμεν. Vid. γᾶμεν.

ἐγγαρία? *PB* 21 III 16 Ἑρμένου κυβερνήτου οἴνου ἐγγαρίας. An ἀγγαρ(ε)ίας?

ἐγγενεύς = ἐγγενής. Inscr. in ara Rhodia ap. Didot. Notes d'un Voyage I p. 344: *ΚΟΜΟΥ ΕΓΓΕΝΕΥΣ* (Thes.).

ἐγγίζειν hellenistice = πλησιάζειν. Vid. lexica.

ἐγγίνεσθαι. Lexico Schwhi adde Her. III 1, 5 αὕτη ἡ αἰτίη ἐγγενομένη ἤγαγε Καμβύσεα. IV 121 λόγους τε πλείους ἐγγίνεσθαι. Vid. γίνεσθαι.

ἔγγιστα forma hellenistica = ἐγγύτατα. Vid. Schweizer, Gr. d. Inschr. v. Pergam. p. 160. — ἔγγιον iam Hippocr. de vict. rat. II p. 356, 32; apud Atticos primus Aristoteles. Vid. Thes. III 40. Cf. ἐγγίζειν et Lob. Phryn. p. 296.

ἐγγλύσσειν ionice = γλυκὺν εἶναι. Her. II 92. Hes. explicat ἐγγλυκάζειν.

ἔγγονα, τὰ = *τοὺς ἐγγόνους* IC, I 36 a, 4 sq. *Λίβαν καὶ τὰ ἔγγονα αὐτοῦ. PB* 447, 24 *ἔγγονα αὐτῆς* (servae) = *τέκνα*.
ἐγγονόκροτος ionice = *γονύκροτος*, i. e. *βλαισός*. Phot. lex. s. v. *πλαισός*.
ἔγγοοος boeotice = *ἔγγυος*. Orchom. BCH III 464 sq. Cf. *ἴγγυος*.
ἔγγραφος = *ἔγγραπτος*. CIA I 446, ut ap. Polybium et Lucianum.
ἐγγράφως. *PO* 53, 8 (a. 316 p. C.), ut in *N. T.* Cf. *διάθεσις*.
ἔγγροφος. Cret. Del. 120, 16. 31. 35. 36. Vid. *γροφά*.
ἐγγοεύειν = *ἐγγυᾶσθαι, ἐγγυήτην εἶναι*. Delph. GD 1804: *τὸν ἔρανον τὸν Βρομίου, οὗ ἐγγυεύει Ἰατάδας*.
ἔγγοοι *τᾶς προξενίας κατὰ τὸν νόμον* in titt. Aenianum GD 1429 sqq., Phthiotum 1439 sqq. Unus tantum est *ἔγγυος* 1440 sq. 1456 et Phocens. 1526.
ἐγγὸς ἐλθεῖν Her. II 121, a init., sed VI 14 init. *ἀγχοῦ ἐγένοντο*.
ἔγγωνος = *ἐγγώνιος*. *TH*, II 107.
ἐγδάκτυλος, ἐγκαίδεκα (= *ἐκδ. ἐκκ.*). Meisterh.[2] 85, 66.
ἐγδαμείτω = *ἀποδημείτω*. Delph. GD 1801, 5. Vid. *ἀποτρέχειν*.
ἐγδανείζειν, *-ζεσθαι, -στάς*. Saepe inscriptiones pro *ἐκδ*.
ἐγδιδαξάτω = *ἐκδ*. Delph. GD 1078, 18.
ἐγδικάζεσθαι, exercere iudicium. Delph. GD 1532, 9 *καὶ ἐγδικαζέσθωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες* et ibid. b, 10. Cf. *δ*, 4. — *ἐγδικαξάμενοι TH* I, 49.
ἐγδικία IGI, III 326, 14.
ἐγδοτήρ· *ὁ ἐκδιδοὺς ἔργα δημόσια*. Spart. LF 194, a (Kumanides s. v.). Adde *IE* 242, 4. 45. Kabbadias, fouilles d'Epidaure, p. 102 *B*.
ἐγδραμεῖν. Vid. s. v. *ἀποτρέχειν*.
ἐγείρειν. Adde Schwhi lexico Her. VII 148, 1. Vid. *ἐγέρρην*.
ἐγείρημι. Ibyci fr. 7 Bgk[3] *ἐγείρησιν*. Vid. *MI*.
ἐγέννατ(ο) = *ἐγείνατο, ἔτεκεν*. Alcaei fr. 13 *B*, 2. Cf. 5, 3.
ἐγένονθο = **-το**. Thessal. 16, 12. Hoffm. Vid. *ΝΘ*.
ἔγεντο = *ἐγένετο*. Hes. Theog. 199; Pindar. *P.* III 87. VI 28. Theocr. I 38 et saepe; Isyllus Epidaurius GD 3342, 9; Sapphoni fr. 16 iubente metro redditum pro *ἐγένετο*. Cf. Alcmanis fr. s. v. *ἰάτωρ*.
ἐγέρρην aeolice = *ἐγείρειν*. Compend. II § 10. EG 157, 48.
ἐγερσιβόαι (*κοῦροι*) pugnam excitantes, cientes. CIA III 82 = Anth. app. Par. (III) I 146, 4. Cf. *ἐγρεμάχας Θησεύς* Soph. O. C. 1054.
ἐγϜηληθίωντι = *ἐξειληθῶσιν, ἐξειρχθῶσιν TH*, I 152. Cf. *εἰλεῖν, ἔλλειν* (ε)*ἴλλειν*. Hes. *γ*(= *Ϝ*)*ήλεσθαι, γηλουμένως, βήλημα* = *Ϝήλημα*.
ἐγκαθιδών = *ἐγκατιδών*. Epidaur. GD 3339, 67. Cf. 25. 29. 59. 71.
ἐγκαινίζειν. Tit. saec. p. C. VIII, IGSI, 697: *ἐγκενήθη* (sic) *τὸ σεπτὸν εὐκτήριον κτέ*. Vid. lexica.
ἐγκαλείμενος = *-λούμενος*. Locr. Oz. *IA* 321, 41 *τὠγκαλειμένωι τὰν δίκαν δόμεν τὸν ἀρχὸν ἐν τριάκοντ' ἀμάραις*. Roehl intellegit accusatorem, sed miror ita dictum pro *ἐγκαλεἰς*, (= *ἐγκαλῶν*), quare nescio an *τὰν δίκαν διδόναι* h. l. sit litem dirimere et *ὁ ἐγκα-*

λειμενος sit reus, qui, sive absolvitur sive damnatur, ius suum consequitur. — *ἐγκάλειμι* = aeol. *ἐγκάλημι* = *ἐγκαλῶ*. Cf. *ἀφαιρειμένος*.

ἐγκαλημένων = *-ουμένων*. Inscr. Eresi GD 328, 9.

ἐγκᾰλοσκελής· *οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις* (= *ξύλοις*) *ἐδεσμεύοντο*. H. Fortasse e comoedia (sicula?).

ἐγκαναχάσατο dorice legendum pro *ἐγκαναχήσατο* Theocr. IX 27, nisi forte melius Ahrens e Duebneri coni. reposuit *ἐγκαγχάσατο* (*κόχλῳ*) propter glossam codicum quorundam *ἐγέλασε χάριεν*.

ἔγκαρπος subst. = *καρπός* in sacramento Itaniorum (Cret.) ap. Michel 1317, 41: *γᾶν ἔγκαρπον φέρειν*.

ἐγκάς· *ἐν βάθει*. Gal. Lex. Hipp. p. 460. Legitur Hipp. de cap. vuln. p. 899 pro *ἑκάς* restitutum a Foesio. L. Dindorf in Thesauro IV p. 60 schol. Oppiani Hal. I 692 reddidit *ἀγκάς*] *ἐστὶ δὲ ἐπίρρημα, ὡς ἐγκάς* pro tradito *ὀγκάς*.

ἔγκατα. Vid. *λαγόνες*.

ἐγκαταβάλλεσθαι, solvere. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 45, 11 *ὀγδοήκοντά τε χιλιάδας χρυσῶν καθωμολόγουν ἀν' ἔτος ἕκαστον τοῖς βαρβάροις ἐγκαταβάλλεσθαι δι' ἐμπορίας ἀργύρου τε καὶ ποικίλης ἐσθῆτος*.

ἐγκατακλίνεσθαι, incubare. Hyperides III 14 Bl.: *ἐγκατακλιθῆναι* (*-νῆναι* Cobet) *εἰς τὸ ἱερόν*. Cf. Arist. Plut. 620 et voc. sq.

ἐγκατεκοιμάθη (= *-μήθη*). Epidaur. GD 3339, 9. Cf. l. 16. *ἐγκατακοιμαθεῖσα*, 36 *ἐγκαθεύδουσα*, 90 *ἐγκεκοιμισμένων τῶν ἱκετᾶν*. Vid. *ἐγκοιτασθέντος*.

ἐγκατοικεῖν. Lexico Schwhi adde Her. IV 204: *ἔδωκε κώμην ἐγκατοικῆσαι*.

ἐγκατοπτρίξασθαι *εἰς τὸ ὕδωρ*. Epidaur. 3339. 64 sq. Cf. *ἐνοπτρίζεσθαι* ap. Plut. Symp. 6, 9, 2.

ἐγκάτοχοι, i. e. *οἱ ἐν κατοχῇ ὄντες*, sacerdotes templo exire prohibiti in Aegypto. Reuvens, „Lettres à M. Letronne" 3, p. 85. (Thes. s. v.).

ἔγκαυσις, pictura encaustica. Deli inscr. saec. p. C. II ap. Dittenb.[2] 559, 4 *τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορίου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν*. Cf. CIG 2397. 4958. 6351. Vid. Fabricium de architectura p. 58 ad Lebadeae tit. l. 11 *τῆς ἐγκολάψεως καὶ* [*τῆς*] *ἐγκαύσεως*. — Vid. *ἴγκαυσις*.

ἐγκεῖσθαι — *γυναικί*. Herond. V 3.

[**ἐγκεκοισυρωμένη** (Ar. Nub. 48) schol. tribuit Eretriensibus scil. effeminatis].

ἐγκεκόμβωται· *ἐνείληται*. Hes. ex Epicharmi fr. 4 Ahr.

ἐγκεντρίζειν, *ἐμφυλλίζειν*, *ἐνοφθαλμίζειν* distinguuntur in Geoponicis X 75—77.

ἐγκεφαλαίωμα = *κεφαλαίωμα* PK II 38. 73 (p. 260).

ἐγκέφαλος. Vid. *ἴγκρος*.

ἐγκεφάλιον. *PB* 348, 33 loco lacero. Fort. = ἐπικεφάλιον.
ἐγκέχωμαι, sine σ. Vid. ἐγχωνύναι.
ἐγκίκρα = ἐγκίρνα (imperat.). Sophronis fr. 2. Ahr.
[**ἔγκλιτος** (?) conviva. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 198, 8 ἀκροτελεύτιον ἡδονὴν τοῖς ἐγκλίτοις — παρείχετο, ubi recte coniecit συγκλίτοις].
ἔγκνισμα Argis vocabatur caro victimae Apollini sacrificatae in luctu. Vid. Plut. Qu. Gr. 24 et cf. κνῖσα, nidor.
ἐγκοιμητήριος (Poll. V 11). In pap. Paris. *B* col. I, 3 legitur: ἐγκοιμήτριν (= -ήτριον) ὀθόνιον.
ἐγκοιτασθέντος. Epidaur. GD 3339, 15. Vid. ἐγκατεκοιμάθη. — Verbum ἐγκοιτάζεσθαι in Thesauro citatur ex Apollodori Poliorcet. p. 26, 1.
ἐγκοιωτά. Cret. LG IX 36 νενικαμένο[ς ἐ ἐγκ]οιωτὰς ὀπέλον (= ὀφείλων) et 35 ἀνδοκᾶ(δ) δὲ κ' ἐγκοιωτᾶν. Blass. coll. gl. Hes. κοῖον· ἐνέχυρον, suspicatur ἐγκοιωτὰς (δραχμάς) esse pecuniam, pro qua datum sit pignus.
ἐγκόλαφις, insculptio, litterarum incisio. Lebadeae tit. ap. Michel 589, 1. Cf. Fabricium de archit. p. 57 de verbis κολάπτειν et ἐπικολάπτειν in titt. siculis CIG 5475, 23 sq. 5479, 22 et cariis CIG 2905 D. 4 sqq., ἐκκολάπτειν CIG 4224 d. in Add. III. 8, Thuc. I 132. Ἐγκολάπτειν satis frequens est apud scriptores.
ἐγκολλᾶν CIA IV 2, Suppl. vol. I, 331 c, col. II.
ἐγκονιτί? Bergk pro ἐγκονητί Pind. *N.* III 36, ut ἀκονιτί, sed potius cum Matthiaeo expectarim ἀγκόνησι.
ἐγκοπιᾶν, fatigare se in aliqua re, operam navare. Olbiae tit. IRB 22, 21 ἔργων τε ἐπιμελείαις καὶ κατασκευαῖς ἐνεκοπίασε.
ἐγκόπτειν. Herond. V 30 χιλίας εἰς τὸ νῶτον ἐγκόψαι, ita caedere, ut verbera in cutem penetrent, ut dicitur ἐγκόπτειν ἥλους s. πασσάλους εἴς τι. Therae tit. GD 4787 e Ἐμπεδοκλῆς ἐνεκόπτετο τάδε = ἐνεκόλαπτετο, incidenda curabat.
ἔγκοτος, simultas, vox Herodotea III 59. VI 73, 133. VIII 29. IX 110. Cf. μῆνις.
ἐγκραιπαλίζειν = ἐγκραιπαλᾶν. Philodemus de rhet. Vid. κατάκοπος.
ἐγκρασίχολος, piscis apud Chalcedonios. Vid. σαρδῖνος.
ἐγκρατούντως = ἐγκρατῶς. Philodemus de rhet. p. 324, 18 sq. ed. Sudh.
ἐγκρικάδεια· συναφὴ χειρῶν εἰς τοὐπίσω. H. Pro adverbio habet gramm. *BA* 1364 A. Vid. δεια. Designat eundem ludum, qui alibi ἐφεδρισμός et ἐγκοτύλη dicitur. Vid. Thes. III p. 105 s. v.
ἐγκρίκια· ξύλα κεκαμμένα. H.
ἐγκρικοῦν = ἐνδεῖν, illigare. Hippocr. p. 279, 54. Hes. ἐνεκρίκωσεν· ἐνέδησεν. Cf. κιρκοῦν in lexicis.
ἔγκρισις pro κρίσις T. Quintius Flaminius in epistula I, 17 ap. Viereck, Sermo Gr. i. e. probatio pro iudicium. Cf. ibi p. 75.

ἔγκτᾰσις. Corcyr. GD 3290, 6. 3201, 8; Epirot. GD 1339, 13; Thessal. *EA* 1900, p. 53 n. 2, 5 sq. Vocalis brevis videtur, nam plerique Dores ἔγκτησις dicunt, ut Iones et Athenienses, aut ἔμπασις, s. ἔππασις. Cf. tamen ἱράνα iuxta εἱρήνα, ϝράτρα iuxta ῥήτρα, quae fortasse sunt diversarum stirpium.

ἐγκτητικόν, sc. ἀργύριον, solvendum pro iure possidendi agrum aut domum in pago aliquo attico. CIA II 589.

εγκυ compendium voc. ἐγκύκλιος. Pap. Leid. *M* 2, 10; *N* 3, 2.

ἐγκύκλιον, τό. Huc pertinet decima sive vicesima rerum venalium in Aegypto sub Ptolemaeis posterioribus et imperio Romano *PO*, 95. 96. 99. Plura vid. ap. Wilcken, O. G. I p. 182 et ap. I. C. Naber, „Archiv. f. Papyrusf. I, Observationes ad papyros iuridicae", p. 85 sqq. et 313 sqq.

ἐγκύρειν c. acc. Kaibel. ep. 2415 *Ἀΐδαν ἐγκύρσαντες*. In ἐγχειρεῖν ἔργον ep. 1038, 36; 1041, 5 diversa est accusativi ratio.

ἐγκυρεῖν ionice = ἐντυγχάνειν passim ap. Herodotum, epicos et tragicos.

ἐγκυτί ionice = ἐν χρῷ. Archilochus (22) χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος.

ἐγλέγειν, ἐγλογεύς pro ἐκλ. titt. Attici.

ἐγλογεύοντοις Messen. Del. 47, 47. Vid. Dativus.

ἔγμακτος = ἐκμ. Meisterh.[2] 84, e. ἐγπλεῖν 85, 5.

ἔγνων = ἔγνωσαν pro meliore forma ἔγνον Callimachus in Hecales fr. pap. col. II 6. Vid. ἀνέγνον.

ἐγραμένα Cret. LG I 54; ἐγραμμένα III 20. IV 11. 51. Cf. GV. p. 232, ἠγραμμένα (sic) Del. 117, 4. Mus. Ital. II n. 82, 2. — **ἔγραται** (γέγραπται) IG VII 47 (ut Mus. It. II n. 82, 7), ceteris locis ἔγραττα ι et ἔγραττο. — ἐγραμένοι (dat.) Elei GD 1149 extr. ἐν τ' ἐπιάροι κ' ἐνέχοιτο τὄιντα ὖτ' (= τῷ ἐνταῦθ') ἐγραμένοι, sed in Triphylia 1151, 14. 20 γεγραμένοι. Similiter apud nos in dialectis egeven = gegeven.

ἔγραφσεν = ἔγραψεν. Corinth. *IA* 20, n. 36 a (Add.) = GD 3199; ἔγραπσε LG XI 20.

ἔγρειν = ἐγείρειν. Callimachus Hecales fr. pap. col. IV 14: ἔγρει καί τιν' ἔχοντα παρὰ πλόον οἰκίον ἄξων | τετριγὼς ὑπ' ἄμαξαν.

Ἔγρετος heros Atticus, de cuius sacello est orgeonum decretum ap. Michel 1356: οἱ ὀργεῶνες τὸ ἱερὸν τοῦ Ἐγρέτου κτἑ. Sacra eius fiebant Boedromione. Vid. l. 26.

ἔγρηνται· ἤρηνται. **ἐγρήσασα**· λαβοῦσα. H. Aeolica. Cf. Hoffm. II 234. 321.

ἐγρήσσων· ἐγρηγορώς. H.

ἐγρυάι = ἐκρύῃ. Cnidi tit. GD 3591.

ἐγρυπνεῖ· ἀγρυπνεῖ. H.

ἐγχαλεῖν laconice = ἐγχανεῖν. Vid. χαλῶσα.

ἐγχαλίδες· διαπεπαρμένοι ἧλοι. H. Recte huc referri videtur, quod praecedenti glossae male adhaeret Λάκωνες. Sed suspectum vocabulum. Num forte fuit ἐμβαλίδες?

Ἔγχειος Ἀφροδίτη. Κύπριοι. H.
ἐγχειρεῖν. Vid. ἐγκυρεῖν et ἰγκεχηρήκοι.
[**ἔγχελις** pro ἔγχελυς schol. Ar. Ach. 889 aliique tribuunt Boeotis, sed cf. Ahrens II p. 519. — Vid. ἴμβηρις, πατάνεψις.]
ἔγχερα = ἐπίχειρα. In iureiurando hieromnemonum Delph. GD 1501, 4 (a. 380 a. C.): καὶ ἔγ[χ]ερα ἀνὰ τὰν δίκαν οὐ δεξέομαι.
ἐγχεῦσα = ἐγχέουσα. Herond. VI 77.
ἐγχόδια· ἀθρόα. H. Cf. χύδην. An Cyprium?
ἔγχου<το>ν (= ἔγχυτον)· <ἄρ>τον στεάτινον. Λάκωνες. H. Corr. Meineke.
ἐγχραύειν τὸ σκῆπτρον ἐς τὸ πρόσωπον = ἐγκρούειν solus Her. VI 75 a.
ἐγχρῄζειν = χρῄζειν, δεῖσθαι PB 226, 9. Philodemus de rhet. et Sudh. p. 3, 21 οὐδὲν γὰρ ἐγχρῄζουσιν.
ἐγχρημαίζειν (?) MFP II 13. Lege ἐγχρημα<τ>ίζειν.
ἐγχρίμπτειν, ion., ep., trag. Her. (saepe).
ἐγχρύσεος = ἔγχρυσος. Selinuntis tit. saec. a. C. V medii. IA 515, 7 ἐγχρυσέως θεούς (i. e. signa) ἐλάσαντας κτἑ. = IGSI, 268.
ἐγχυδαῖος = χυδαῖος, vulgaris. Philodemus de rhet. Sudh. p. 352, 14 οὐχ ὅτι φιλόσοφον ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἐγ[χ]υ[δ]αῖον νοῦν ἔχων. Cf. p. 338, 14 et κοινός.
ἐγχυτλοῦν. Herond. V 84 ἐπεὰν δὲ τοῖς καμοῦσιν ἐγχυτλώσωμεν = χοὰς ἐνέγκωμεν. Nam χύτλα sunt χοαί, inferiae, missae defunctis.
ἐγχωννύναι. Piraei psephisma aet. Lycurgeae EA 1900, p. 94 l. 48 b: ἐξαμησάμενον τὴν λατύπην τὴν ἐγκεχωμένην ἐκ τοῦ στρογγύλο πύργο ἅπασαν κτἑ., quae genuina forma Attica videtur pro ἐγκεχωσμένην. Cf. locos allatos in Thesauro.
ἐγώ (ἔγωγε). Formae dialecticae: Aeol. ἔγων, ἔγω, G. ἔμεθεν D. ἔμοι, μοι. A. ἔμε (με); Dor. ἐγών, ἐγώ, ἐγώνγα, ἐγώνη, G. ἐμέος, ἐμοῦς, μου, ἐμεῦς, ἐμεύνη, μευ, ἐμίο (ἐμίως), μέθεν, D. ἐμίν, ἐμίνγα, ἐμίνη, μοί, μοι; A. ἐμέ, ἐμεί; Boeot. ἰών, ἰώνγα, ἰωνεί, ἰώνγα, ἰώγα. G. ἐμοῦς. D. ἐμοί, ἐμύ. Formam ἐγώνη Laconibus tribuit Hesychius, Tarentinis Apollonius de coni. 524, 4. Vid. ἐμεύνη. Ἐγών et ἐγώνγα passim habent scriptores, ignorare videntur tituli, qui etiam ante vocalem ἐγώ adhibent, v. c. Cret. Del. 116, 15. Corcyr. GD 3186. Ionica sunt ἐγώ, ἔγωγε, ἐμέο, ἐμεῦ, μευ, ἐμοί, μοι, ἐμέ, με. De singulis cf. Kühner. Bl. Gr. I p. 580 sq. — Pluralem numerum vid. s.v. ἡμεῖς.
εδ, compend. = ἐδάνεισε. Pap. Leid. O, 1.
ἐδαφικός. PK 168, 19 (a. 88 p. C): ἀμπελικὰ καὶ ἐδαφικὰ ἔργα. PB 20, 8 (141 p. C.): ἐδαφικοῦ ἐλασσώματα, ubi memorantur σπέρματα ἐδάφων.
ἔδαφος. Lexico Schwhi adde Her. I 194. Vid. δάπεδον.
ἐδδίωχται = ἐκδιώκῃ. Cret. IA 477 (δδ = σδ).
ἐδδικάκσει, ἐδδικακσάτω, etc. = ἐκδ. Cret. LG. Cf. καθώκως.
ἐδδικαστερίο = ἐκ δικαστηρίου. Inscr. Gort. Rev. Arch. VIII p. 441.
ἔδεθλον, τό templum Dianae Ephesiae vocatur in tit. Ephesio saec. a. C. II (?) ap. Dittenb.[2] 510, 22. Cf. lexica.

ἐδειλόμαν· ἐβουλόμην. H. Vid: *βούλεσθαι* et *δείλεσθαι*.
ἐδήδοϜα (?) Inscr. Laconica *IA* 65, l. 4.
ἔδικον = ἔρριψα. Doricum ap. Pind., Bacchyl., (XVI 63 Bl.), tragicos.
ἐδίωσεν (διέωσεν)· ἐξέωσεν. H. Aeolicum videtur. Cf. *ἐσυνῆκεν* et Hoffm. II 586.
ἐδοκεῦμες = ἐδοκοῦμεν. Theocr. XIII 1. Vid. *ET* = *EO*.
ἔδοντες· ὀδόντες. H. Aeolicum. Cf. Hoffm. II 310 sq.
ἐδούκαεμ μὰ = ἔδοσαν δέ. Thessal. GD. 826, 3. Cf. *ὀνεθείκαεν* et *ἔδουκε*. Vid. Hoffm. II 319.
ἔδουκε = ἔδωκε. Novum testimonium praebet tit. Thess. *EA* 1900, p. 53, n. 2, l. 3.
ἔδραμα, τὸ = ἡ ἕδρα. Kaib. ep. 140; Epidaur. GD. 3339, 115 ἐπὶ ἑδράματός τινος καθῖζε.
ἔδονα aeolice = ὀδύνη. Gregor. Cor. 597.
ἐδονάθην dorice = ἐδυνήθην att. = ἐδυνάσθην ion.
ἔδωκα et ἔθηκα. Aor. I etiam in plurali flectunt Dores, ut ἀνέθηκαν I A 44, a. 2. 548, alibi; ἐθήκαμεν Del. 179 b, 32. 33; ἐδώκαμεν Del. 178, 4, ἔδωκαν GD 3206, 40. Idem facit ἡ κοινή. Vid. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 183 sq.
ἐδώκαιν = ἔδωκαν Delph. GD 2631, 1 (c. 300 a. C.), alibi vero passim legitur forma vulgaris. Cf. Thessal. *ἀνεθείκαιν* et *ὀνεθείκαεν*.
ἐδωλιάζειν CIA II 573, Lycurgi fr. 2. *BA* 259, 32 *ἐδωλιάσαι* καὶ *ἰκριῶσαι* ἑκατέρῳ αὐτῶν ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες. ἔστι δὲ τὸ μὲν *ἐδωλιάσαι* οἱονεὶ συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων, τὸ δ' *ἰκριῶσαι* τὰς ἐκ μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις.
(ἔδων). Vid. μετέδων.
ἐϜεργεσία. Cret. Mus. Ital. II p. 190. Cf. *ἀμεϜύσασθαι* et *ἜϜθετος*.
ἐϜέρην = εἴρειν, i. e. λέγειν, μηνύειν. Elei IA 113 αἰ δέ τις συλᾶι (sc. Δευκαλίωνα), ἐϜέρην αὐτὸν ποτ(τ)ὸν Δία, αἰ μὲ(δ) (= μὲν) δάμοι δοκέοι.
έες (έης), terminatio nom. pl. nominum in εύς = εῖς (ῆς) in titt. Atticis. Meisterh.[3] 110.
ἕζε(ο)· κάθισον. Κυπρίων *BA* 1095. Correxi, coll. gl. Paphia ap. eundem κατ' ἔρ' ἕζεο.
ἔζωκα doricum = ἔζηκα, βεβίωκα. Vid. *ζώειν*.
ἔησον = ἔασον. Herodotus, sed *ἐἄσεις* Archil. fr. 56, *ἔἄσον* fr. 57 et *ἐἄσαι* Hom. Vid. s. v. *ἐᾶν*.
ἔθεα (ex ἔθεσα) = ἔθηκα. Vid. Boeotica *ἀνέθεαν*, *ἀνέθιαν*, *ἀνέθειαν* et Cypr. *κατέθιjαν*.
ἔθειρα. CIA III 1376, 1 κυδιόωσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις κτέ.
(ἐ)θειροδράκοντες pro χειροδράκοντες Euripidi reddebam. El. 1345 in Mnemos., XXVII 233, coll. δρακοντοέθειρ in Orphei Lith. 536. Similiter Epimenidi in fr. ap. Soph. Schol. in O. C. 42 reddiderim Ἐρίννες *αἰολέθειραι* pro αἰολόδωροι, quod plurimis modis tentatum est. Vid. Papageorgii Schol. ed. p. 399. Cf. *ἔθιρη*.

ἐθέλειν ante med. saec. III a. C. in titulis Atticis constanter legitur, nusquam *θέλειν*, sec. Meisterh.[2] 142, 28. Apud scriptores Att. forma brevior occurrere solet in formula *εἰ (ἐὰν) θεὸς θέλοι (-ῃ)*, sed *ἐθέλειν* in hac quoque Plato utitur. — Thom. mag. p. 172: *ἠθέληκα Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐθέλω —, τὸ δὲ τεθέληκα Ἀλεξανδρειωτικόν, ἀπὸ τοῦ θέλω κανονιζόμενον.*

ἐθέλεισθα aeolice = *ἐθέλεις*. Theocr. XXIX 4. Cf. *ἔχεισθα* et Hoffm. II 563.

ἐθελοκακεῖν = *ἐθελοντὴν κακὸν εἶναι* ionice Herodotus saepe, unde sumsere seriores.

ἔθεν. Epidaur. GD 3340, 160 *αὐτοῦ ἔθεν* = *ἑαυτοῦ*.

Ἔϝθετος. Corinth. GD 3119. Vid. *ἐϝεργεσία*.

ἔθηκα. Vid. *ἔδωκα*.

ἔθιρη· *τρίχες*. H. Boeotice = *ἔθειραι*. Accentus in talibus incertus.

ἔθνος. CIA II 444—448 *ἐν τοῖς ἔθνεσιν* (in victorum catalogis). Cf. *ἐπίλεκτος*.

ἐθράφθη dorice = *ἐτράφη*. Eretriae tit. metr. *EA* 1897, 152.

ἐθώκατι· *εἰώθασι*. H. Doricum ab *ἔθω*. Ahrens II 340. Cf. aeolicum *εὐέθωκεν*.

ἐζάλωσεν· *ἐμακάρισεν*. H. Cf. *ζαλωτός*. Pind. *O.* VII 6.

ἕζειν. Vid. *ἑσσάμενοι*.

ἔζελεν. Vid. *δέλλην, ζέλλην*.

ἔζησον = *ἔζησα* novitium. Kaib. ap. 588, 9.

$\overline{\epsilon\iota}$ pro $\overline{\epsilon}$ in *εἴσχηκαν* aliisque formis doricis. Vid. Kumanidis Synagogen. — Etiam in sermone communi iam saec. III ineunte a. C., v. c. in Antiochi epistula ap. Dittenb.[2] 166, 7 et inscr. Att. a. 408 CIA I 324 C, 19 *εἱστηκότα*. Cf. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 185.

$\overline{\epsilon\iota}$ terminatio 3 p. S. coni. in *TH*, ap. Messenios, Theraeos, Iones.; in solo aoristo sigmatico apud Cretenses (LG). Boisacq., p. 199. De Ionibus cf. Hoffm. III 442, et de $\overline{\epsilon\iota}$ = $\overline{\eta\iota}$ in dat. prim. decl. ibidem p. 288. — Vid. etiam s. v. *ἀναβᾶι*.

$\overline{\epsilon\iota}$ = $\overline{\eta}$ aut $\overline{\eta\iota}$ Boeoti, v. c. *ἀνεγκλείτως, ζώει, πατείρ, ἀνείρ*. Excipiuntur formae, in quibus Dores et Aeoles H vertunt in A. Cf. Choeroboscum *BA* 1366 B.

$\overline{\epsilon\iota}$ pro $\bar{\iota}$ longo passim titt. sermonis communis iam saec. a. C. II.

$\overline{\epsilon\iota}$ = $\overline{o\iota}$ in recc. titt. boeoticis, ut *αὐτεῖς* GD 395. *N* 402, *αὐτεῖ* 430, *ποιομένει* 400. 402. 404, *ἄλλει* 429, 430. Vid. infra $\overline{\tau\epsilon\iota}$.

$\overline{\epsilon\iota}$ fit $\overline{o\iota}$ in aeolicis *ἐποίγω, ἀλοίτας, ὄνοιρος*. Hoffm. II 426.

$\overline{\epsilon\iota}$ pro $\overline{\upsilon\iota}$ dorice in part. perf. act. Vid. *ἐρρηγείας, ἑστακεῖα, ἐπιτετελεκεῖα, συναγαγοχεῖα, ποτεοικεῖα*. Item in titt. sermonis communis. Vid. *λελοιπεῖαν* et cf. Meisterh.[2] 184, 12. Vid. *Υ* = *ΥΙ*.

$\overline{\epsilon\iota}$ pro $\bar{\epsilon}$, terminatio 3 p. S. Pfti apud Cnidios *ἑστάκει, τετιμάκει*, Carpathi *διατετελέκει, γεγόνει, τετιμάκει* GD 3502, 11. 19.

Dittenb. 331, 5. 12. 17. *πεφύκει* Theocr. V 33, *πεπόνθει* X 1 et similia passim. Grammatici tribuebant Syracusanis. Cf. Ahrens II p. 328 sq.

ει terminatio att. dualis III decl. *σκέλει, ἀλύσει, ζεύγει, ἔγχει.* Meisterh.[2] 162.

ει augmentum temporale. Meisterh.[2] 135.

ει = *ειν* in infinitivo, ut apud neo-graecos. Vid. MFP II 4, 6. 9.

ει apud Cretenses et Iones ante vocalem fit *ηϊ*. Vid. *ηι* et *εια*.

ει. Adverbia locativa in *εῖ*, ut *τουτεῖ* Corcyr. GD 3220, 2. 5. 7. 8. 9. Theocr. V 45. 103; *ὁπεῖ* Corcyr. GD 3200, 13. 3203, 6. Coï Del. 161, 600. Rhod. 181, 100, Anaph. GD 3430, 10. 12. 18; *αὐτεῖ* ib. 18; *πει* (encl.) Cret. Del. 121 C, 40. Sophr. fr. (*πεῖ;*), *ἀλλεῖ ὁπειοῦν* Chalced. GD 3052, 14; *τηνεῖ* Theocr. II 98 al.; *τεῖδε* idem I, 12 al. — *ἔξει· ἔξω.* H.; *διπλεῖ TH* I 109; *εἶ* = *ᾗ, οὗ, ὅπου* Delph. GD 2051, 7: *εἶ κα αὐτὰ θέλῃ*, alibi. Sic *εἶπερ* GD 2501, 15; *εἶ κα Εὐθαλίδαι ἀποδείξωντα* Lindi GD 4225. Cf. Sophronis fr. 86 Ahr.

ει. Adv. in *εί*: *πανδαμεί* GD 3433, 10 al., *ἀτελεί*. Cret. BCH IX n. 8, 17, *ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί* Del. 132, 38; Coi Del. 100, 11 al. De Atticis vid. Meisterh.[2] p. 115 sq.

εἶ μάν = *ἦ μήν*. Calauriae inscr. Mitth. 1895, 289. GD 3380 extr., Andaniae tit. ap. Michel 694, 28. Similiter *εἶ μήν PO* 240. 255. 259. 260. (saec. I p. C.).

εἰ coniunctio ionica, attica (partim dorica) = *αἰ* aeolica et (pro parte) dorica. Cretenses plerumque *αἰ* dicunt, multo rarius *ἠ* (in LG 13: 150), *ἠ* Dodonaei Del. 251, 1; Astypal. GD 3459, 12; Cypr. GD 60, 10. 22. Hoffm. *εἰ* locativum articuli masculini, *αἰ* feminini, *ἠ* instrumentalem ducit.

εἰ cum coni. (sine *κα*). Delphi v. c. BCH 1894, 378. n. 66 *εἰ δὲ μὴ ποιῇ ἢ μὴ παραμένῃ*, sed ibid. 71. *εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται — εἰ δὲ μὴ παραμένῃ*, l. 81 *εἰ δὲ μὴ ποιῇ*. Cf. GD 2178, 12 ibique Baunack. — Ibid. n. 69 et n. 70 in eadem formula est *εἰ* cum optativo. — Passim *εἰ* c. coni. usurpant Pindarus, Bacchylides, alii. Paucissima exempla Aristophanea mihi suspecta sunt admodum.

εἶκ' ἄν arcadice = *ἐάν* GD 1222, 2. 10. 15. 22 (ante aet. Rom.), nam scribi non posse *εἴ καν* = *εἴ κα* probat formula *εἰ δ' ἂν* = *ἐὰν δέ* in eodem titulo. Cf. Lycosurae inscr. ap. Dittenb.[2] 939, 7 [*εἰ*] *δ' ἄν τις παρένθῃ* (= *παρέλθῃι*).

εια terminatio dorice modo persistit, modo fit (ut ap. Iones) *ηια*. Inscr. Delph. saec. V a. C. GD 2561 habet *Ἡράκλεια, Εὔκλεια* iuxta *Διοσκουρήια, παιδήια*. — *εῖα*. Vid. *ει* pro *υι*.

εἰάν iuxta *ἐάν* apud Iones. Vid. Hoffm. III p. 427.

εἶαρ. Vid. *ἔαρ*.

εἰβάτας thessalice = *ἡβητής*. Pharsali tit. ap. Heuz et Daum „Exp. arch. en Macedoine n. 200" (Kum., Synag. s. v.).

εἴβηνος ἵππος. Alcman, Parthen. fr. pap.: *Ἀγησιχόρα μὲν αὕτα δευτέρα πεδ' Ἀγιδῶι τὸ εἶδος ἵππος εἰβήνω Κολαξαῖος δραμεῖται.* Cf. Hes. *ἴβηνος· — εὔθυμος.*

εἴδειν = *ἑορακέναι*? Sic Kretschmer explicat tit. Epidaur. GD 3329, 118 *ἔφα ὄψιν ειδειν.* Alii pro *ἰδεῖν* positum putant. Vid. tamen *ειν.*

εἰδημονικός. Archytas ap. Stob. Ecl. ph. II 31, 120 ab *εἰδήμων* = *ἐπιστήμων*, improbato a Polluce V 144. IX 151.

εἴδησα, scivi, forma hellenistica. Vid. Kühner — Bl. II p. 409, Schweizer Gr. d. Perg. Inschr. p. 185.

εἴδησις, scientia. Archytas l. l. s. v. *εἰδημονικός.* Passim hoc subst. hellenisticum pro *ἐπιστήμη*, ut apud scriptores, occurrit in titulis, v. c. in inscr. Magnesiae ad M., saec. II ineuntis ap. Dittenb.[2] 929, 4. — *ἐν εἰδήσει γίγνεσθαί τινος*, resciscere aliquid. Theophyl. Sim. Hist. VIII 4, 1.

εἰδήσω = *εἴσομαι.* Adde lexico Schwhi Her. VII 234, 2.

εἶδος. Adde Her. III 21 *ἐξομοιεῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν.* — *Εἴδη* in papyris Aeg. saepe audiunt varia genera sive vectigalium sive (nam incerta est interpretatio) eorum quae terra producit, ut FGH 34, 7 (161 p. C.) *σύμβολα μονοδεσμίας χόρτου καὶ ἄλλων εἰδῶν.* Cf. 42 (a) II 11 *εἴδ(ους) ὑικ(ῆς)*; 55, 6; 64, 4 *διαγραφῆς εἰδῶν ἐλαϊκῶν*; 218.

εἰδοιῶν antiquior scribendi ratio pro *εἰδῶν* (*εἰδοῖς*), i. e. idibus in Thisbae tit. a. 170 a. C. ap. Dittenb.[2] 300, 2 et 345, 3 (Pergami tit. med. saec. a. C. I), 315, 3 *εἰδοιῶν* (sic saec. II a. C.).

εἴελος. Vide *ἴελος.*

Ϝειζώς = *εἰδώς.* Elei IA 112.

εἰητῆρι (= *ἰη.*) = *ἰατρῷ.* Epidauri inscr. 140 ap. Kabbadiam.

εἰκαδεῖς (*τὸ κοινὸν Εἰκαδέων, βούλαρχος Εἰκαδέων*) in titulis atticis = *εἰκαδισταί*, de quibus vid. Athen. VII p. 298 D.

εἰκάς et **ἑβδόμη.** Ferias his diebus agebant pueri. Vid. Herond. III 53. Cf. V 80. VII 85.

(Ϝ)εϜικάσδω = *εἰκάζω* bis Sappho fr. 104.

εἴκατι etc. Vid. *εἴκοσι(ν).*

εἴκελος in tragoedia nunc primum repertum in Niobae Soph. fr. in *PO* II 26, 4.

εἶκεν = *ἶκεν, ἧκεν.* Cret. LG I, 4.

εἴκει = *ἥκει.* Sappho 2, 8, *εἴκω* Epicharmi fr. 19, 15. 24, 2; *εἴξω* Sappho 109, 2 bis. Sed cf. *(Ϝ)είκωντι.*

εἰκθύας = *ἰχθύας* in epistula a. 100 p. C. vitiosissime scripta FGH 113. Cf. 114, 18 *τὴν εἰκθυὶν* (sic), 117, 7 *εἰκθύδιν* = *ἰχθύδιον.*

εἶκλον· *δεῖπνον* Doricum an Aeolicum? Hes. *ἐξ εἴκλω· ἀπὸ δείπνω.* Cf. *αἶκνον* et *ἰκνά, ἰκνείαν.*

εἰκοβολεῖν. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 247, 32. Vid. lexica.

εἰκονίζειν, figurate excerpere, unde *εἰκονιστής*, excerptor. *PO* I 34 verso 12 sqq. Vid. Wilcken O. G.

εἰκόνισμα = εἰκών. Herond. IV 38.

εἴκοσι(ν). Formae dialecticae: Lacones, Argivi, Cretenses, Heracleenses (*TH*) dicebant ϝίκατι; ultimi etiam ϝείκατι, Lacones sec. Hes. βείκατι, Corcyraei εἴκατι (quod saepius habet Theocritus), Calumnii ἴκατι; Cretenses etiam ἵκατι cum spiritu aspero, et sic Delphi GD 2561 (inscr. saec. a. C. V). Cf. Boisacq p. 39.

εἰκοσιπεντάρουρος. FGH 23 i, 11, 12 Ἰβίων εἰκοσιπενταρούρων.

εἰκοστή, ἡ Athenis vicesima mercium quae importabantur (Thuc. VII 28 § 4). Cf. Dittenb.[2] 73, 8. — In Aegypto *MFP* (II) XI (2) saec. a. C. III: ἀπογέγραμμαι δὲ ἐπὶ τελώνιον τὸ οἰκόπεδον φερόμενον ⊢ιζσ′, ἵνα ἐκ τοσούτων φέρωμεν τὴν εἰκοστήν, sec. Wilcken O. G. I p. 363 sq. = προσόδων οἰκοπέδων (sc. τέλος) aet. imperatoria in *PB* 41, 11; 216; 652, 14, de quo cf. l.l. p. 390 sq. — εἰκοστὴ ἐλευθεριῶν, vicesima manumissionum, *PB* 96, 8; 326 II 10; 388 I, 7 et 20 aet. Rom. Cf. l.l. I p. 362 sq.; εἰκοστὴ τῶν κληρονομιῶν, vicesima hereditatum, *PB* 290, 10; 326 II 14. Cf. l.l. p. 363.

εἰκὼν γραπτὰ ἐπίχρυσος *IE* 239, ubi Kabbadias cft. CIG 2775, 2879, al. — Acc. εἰκώ pro εἰκόνα in tit. att. aet. imperat. Mitth. V 293.

(ϝ)είκωντι = εἴκωσιν Lacones. Thuc. V 77, 2.

εἰλάμενος barbarice pro ἑλόμενος. Anth. App. Didot. (III) II, 637, 9.

εἰλεῖν ionice (= Att. (ε)ἴλλειν = Dor. ϝηλῆν = Aeol. ϝέλληv) saepe apud Herodotum et Hippocratem (= εἴργειν). Cf. Hoffm. III 397 sq.

εἰλεῖσθαι = στρέφεσθαι, ε(ἰ)λίσσεσθαι. Her. II 76 τῶν ἐν ποσὶ εἰλευμένων (ἰβίων). Hippocr. IV 360. VII 590. 592; ἀνειλήματα = στροφοί id. VI 102 et saepe εἰλεός. Cf. Ar. Ran. 1066 ῥακίοις περιειλλόμενος. Xen. An. IV 5. 36. Diversum ab εἰλεῖν = εἴργειν. Cf. Hoffm. III 400.

εἰλεός· ἡ τοῦ θηρίου (τῶν θηρίων?) κατάδυσις. H. Hinc Hartung Theocrito XV 9 reddidit εἰλεόν pro ἰλεόν: εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ubi Schol. ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἀνειλεῖσθαι ἐν αὐτῷ.

Εἴλητι· Ζεὺς ἐν Κύπρῳ. H. Cf. Hoffm. I 112.

εἴληφαν = εἰλήφασιν PL p. 273, 19 tempore Philometoris. Vid. ᾱν̄.

εἰλυ —, volvere, tegere, ionicum: εἴλυμαι saepe ap. Homerum, κατειλυμένον Her. II 8, κατειλύσω Hom. Φ 319, εἴλῡμα ζ 179 et Anacr. 21 *B*, 1. ἐλυσθείς Hom. ε 433, Archil. 103, 1. — ἔλυτρον Hippocr. IV 190 et attice tegmen, sed Her. I 185. 186. IV 173 cisternam (λακκόν, δεξαμενήν) significat. Cf. Hoffm. III 400 et sq. voc.

εἰλυτά, sc. μᾶζα (cf. στρεπτός, sc. πλακοῦς) a Lebadeis dicta videtur offa, quam Trophonium consulturi secum portabant in eius antrum (cf. Paus. IX 31, 21). GD 412 τᾶι πόλι Λεβαδειήων — τῶι Τρεφωνίοι — δραχμὰς — νόμισμα — δέκα δραχμάων εἰλυτὰς δέκα κατὰ αὐτὸν κὴ ὅστις μεὶ καταβεβάων ἀντέθειχε κατ' αὐτὸν δέκα δραχμάων εἰλυτὰς δέκα, γραφέμεν αὐτὸν ἐν τρία τάλαντα. Drachma igitur una talis offa constabat. Cf. εἰλύειν.

εἴλωα forma barbara pro ἴλεων (cf. ἥρωα). Rec. tit. Phrygius Mitth. XXV p. 419, v. 12 εἵνεκα εἴλωα ἔχιν (sic) τὸν θεόν.

ειμ fit εμμ in formis aeolicis et thessalicis Ϝέμμα, ἀπονέμμαντα, ἐνέμματο, ειν fit εν(ν) in thessalico συνμεννάντουν, aeolicis γέννατο, κτέννωι, τέννει, ἔννεκα, τέρενας. Cf. ειρ = ερρ.

εἷμα ion., ep., trag. = ἱμάτιον. Cf. Hoffm. III 391. = dor. Ϝῆμα, aeol. Ϝέμμα.

εἵμαρται. Vid. ἐμβραμένα.

εἱμάτιον (ex Ϝεσμ.) pro ἱμάτιον (= Ϝισμ) in lege Iulidis saec. a. C. V *IA* 395, 2 ἐν ἑμ[α]τίοις λευκοῖς, in Andaniae tit. ap. Michel 694 (ubique), ubi etiam est εἱματισμός. Saepius autem in titulis utraque forma apparet. Cf. Dittenb.[2] ad 939, not 5, sed atticum est ἱμάτιον, q. v.

εἴμειν = εἶναι. Rhodi GD 2525. 2905 (saepe), 3758, Agrigenti GD 4254. CIG 54 91. Cf. ἐξείμειν, ἐκείμειν, porro δόμειν, θέμειν, ἀναθέμειν, ἐκθέμειν, εἰσγραφήμειν. Etiam perfecti activi infinitivus apud Rhodios eorumque colonos (rarius ap. alios Dores) terminatur in ειν. Cf. γεγόνειν, γεγάκειν, ἁλώκειν (εἴδειν?), δεδύκειν, πεφύκειν, λελαβήκειν, κεχλάδειν. Cf. aeolica τεθνάκην et τεθεωρήκην. — Lacones εἶμεν, v. c. Thuc. V 77, 2. Cf. s. v. εἶναι.

εἶν infinitivus. Vid. εἶναι.

ἑῖν Corinna = οἱ. Vid. ὑ.

εἶναι. Formae dialecticae: Praesentis dorici ἠμί, ἐσσί, ἐστι, ἐσμές, ἐντί. — Coni. ἔωμες, ἔωντι, (Cret. ἴωμες, ἴωντι). — Infin. ἦμεν, εἶμεν, ἤμειν — Part. ἔων, ἐάσσα (ἐᾶσα) (Cret. ἰάττα, ἰόνσα, ἰῶσα, Arg. ἔσσα ut ap. Aeoles), ἔντες, ἔντασσιν (*TH*, Alcman παρ-έντων). — Imperat. ἔντων (Cret.). — ἦται = ᾖ Delph. — Imperf. ἦς, ἦμες, ἦν (= ἦσαν). Vid. Boisacq p. 185 sq. — Eleorum est ἔα = εἴη, συνέαν = συνείεν, ἤστω, ἐξήστω. — Cypriorum ἐμί, ἐτί, ἴω(ν)σι, ἰό(ν)τα etc., ἦς = ἦν. — Arcadum ἦς, ἦναι, ἐόντω (imper.), ἐόντος etc. Vid. Hoffm. I 268. Adde ἶμεν = εἶναι in Megalopolit. decreto ap. Dittenb.[2] 258, λώιον ἶμεν καὶ ἄμεινον. — Thessalorum ἔμμι, ἔμμεν, ἐόντας, Aeolensium ἔμμι, ἔσσι (= εἰσίν), ἔσσο, ἦς (= ἦν), ἔον (= ἦσαν), ἔωσι, ἔμμεναι, ἔσσα (= οὖσα), ἔσσεται, ἔσσεσθαι, ἔων, ἐόντι. Cf. Hoffm. II 569 sq. — Boeotorum εἰμί, ἐστι, ἐντι, ἔττε (= ἔστε) in rec. inscr. Orchomeni, ἴει, ἴωνθι (παρίωνθι), ἔστω, εἶμεν (ἐσσεῖμεν = ἐξεῖναι) ἰόντος, ἰόντες, ἰώσας (gen. s. et acc. pl.), ἰωσάων, ἦσθα, εἶς (3 p. sing.), εἶαν = ἦσαν. Cf. Meister I 267 sq. Vid. ἐνεῖμεν, ἐνεῖσαν et de futuris aeolico et dorico s. v. ἔσσεσθαι et Doricum fut. — Adde inf. ionicum εἶν = εἶναι apud Oropios et Olynthios. Inscr. Orop. saec. V aut IV ineuntis a. C. *EA* 1885, 92 sqq., in Herme XXI 91 sqq. l. 30. 31 et ἐξεῖν l. 32, item *EA* 1891 n. 50, 5. 7 et n. 51, 5. 7. Inscr. Olynthi ap. Dittenb. 60 *A* 3 ἐξεῖν. *B* 5. 7. εἶν (a. 389/83). Cf. διδοῦν. τιθεῖν (ἐπιτιθεῖν,

ἐκτιθεῖν), συμβῆν (?) — Ex papyris Aeg. notanda praeter vulgatius ἤμην = ἦν, ἤτω = ἔστω *PB* 276 (s. II/III), 419; *PK* 121 ter (s. III), 46 (s. IV); ἦν pro ᾖ *PB* 543 (s. I a. C.), 300; *PK* 324 (s. II p. C.), *PB* 48 (ἐνῆν), 246, *PO* 63 (s. II/III). Cf. Moulton, Cl. Rev. p. 38, qui cft. lectiones bibliacas et citat Brugmanni Gr. Gr.[3], 76.

εἶναι pleonasticum. Vid. δύναμις.

εἶναι periphrastice cum participio iungere amat Herodotus. Lexico Schwhi addo hosce locos: I 8, 1 ἐστι κελεύων, 57, 1 ἦν ἀρεσκόμενος, 160, 4 εἰσὶ ἰέντες, 175, 1 ἔσαν οἰκέοντες, II 8, 4 στεινή ἐστιν ἐοῦσα, 10, 2 ἔργα μεγάλα ἀποδεξάμενοί εἰσι, 48 ἐστι λεγόμενος, 61 εἰσιν — οἰκέοντες, III 27, 8 εἴη φανείς, 31, 2 ἐστι κελεύων, IV 204 extr. κώμη — ἥπερ — ἦν οἰκευμένη, 176 init. Μακέων δὲ — ἐχόμενοι Γινδᾶνές εἰσι, VII 194, 4 ἔμελλε — διαφυγὼν ἔσεσθαι, 209, 3 νόμος — ὧδε ἔχων ἐστί. Quibus alii addi possunt.

εἰνάλιος. Vid. ἐν(ν)άλιος.

εἴνατος (ex ἐννϝ.), εἰνακόσιοι, εἰνάκις, iuxta ἐννέ(ϝ)α ionica = ἔννατος cett. Vid. Hoffm. III 391. 583.

εἵνεκα, εἵνεκεν (ex ἐνϝ) ion., = aeol. ἔννεκα, att. ἕνεκα, οὕνεκα, dor. (ep.) ϝέκατι. Herod., Hippocr., Democr. utraque forma utuntur; priorem habent Semonides 7, 118, Anacr. 45, Theognis 46. 62. 730; τοὔνεκα (τοῦ ἕν.) Theogn. 488. 845, τοὔνεκεν Xenophanes 2, 19. Hoffm. III 391. Cf. II 480. Meisterh.[3] 176 – 178. — ἥνεκεν in pap. Aeg. aet. Ptolem. Vid. E. Mayser. Gramm. p. 10. Cf. ἕνεκε.

εἴνιξαν. Vid. ἥνικαν.

εἰνύναι Iones pro ἐννύναι, Vid. ἐπείνυσθαι. Cf. Hoffm. III 390. 552.

εἶκα, εἶκαι, εἶκας. Herodotus passim. Vid. Schwhi lexicon. Apud Herondam III 26 εἶκα, V 37 εἶκας, VII 62 εἴκατε, sed imper. εἰπέ VI 47. 48, et inf. εἰπεῖν III 31. VI 93. Comoedia attica recentior praebet formas εἶκα, εἶκας, εἶκον (imperat.). Cf. Meisterh.[3] p. 47, 7 et sqq.

ϝεῖκαι = εἰπεῖν. Cret. LG. VIII 15, ϝείκωντι ib. 18, Aeol. ϝείκην Sappho 28, 2. Alc. 55, sed εἴκοις Alc. fr. 83: αἴ κ' εἴκοις τὰ θέλεις, <αὐτὸς> ἀκούσαις <κε> τά κ' οὐ θέλοις. Pindarus sexies habet digamma *O.* VIII 46. XIII 71. *N.* V 14. VI 31. *I.* III 39.

εἴκερ εἰ FGH 124, 14: εἴπερ εἰ καὶ γράμματα μὴ ἦν, vel si documenta non exstarent. Cf. supra ἐάν.

ειρ fit ερ(ρ) in aeolicis ἀέρρην, δέρα, ποικιλόδερρον, ἐγέρρην, κερράτων, ἐπέρρατο, χέρρες, χερίων, ἰμέρρην, ἄπερρος, ναέτερρα. — Cf. ειμ = εμμ.

εἰράνα. Vid. εἰρήνη.

εἴργειν praefixum habet *H* in *TH* I 133 συνhέρξοντι, I 101 ἀφέρξοντι et ἐφέρξοντι. Pindaro *N.* VII 6 εἴργοι reddendum pro εἴργει. Forma primitiva habuit digamma. Cf. Lat. urgere et Boisacq p. 115. De Ionibus vid. Hoffm. III 404.

εἰρέαται = εἴρηνται. Her. Sed contracte *εἰρῆται* inscr. ion. Oropi *EA* 1885, p. 93 sqq. = 25, 17 Hoffm.

εἰρέθη ionicum = ἐρρήθη. Her. VI 77. 156. VI 15. VII 184. VIII 119, iuxta ῥηθέν, ῥηθέντα (-των), ῥηθῆναι. Cf. Hoffm. III 396.

εἰρέθη = ἠρέθη apud Atticos inde ab a. 378 a. C. Meisterh.[3] 135, 13. Similiter εἰτήσατο, εἴτηκε, ἐπείνεκε in titulis atticis.

εἰρέσθαι = ἐρέσθαι et *εἰρήσομαι* = ἐρήσομαι ionice passim Herodotus ut *εἰρωτᾶν* = ἐρωτᾶν. Cf. *δειρή*, *πεῖραρ*, *εἴριον*, *εἰρίνεος* apud eundem. Cf. Hoffm. III 395. Traditur ἠρόμην ap. Anacreontem 30, ἐπανερέσθαι Hippocr. I 79, 21 (Kuhl.).

εἰρεσιώνη. CIA III 1337. Vid. lexica.

εἴρηκες = εἴρηκας in papyris Aeg. Cf. *ὀμώμεκα*.

εἰρήν· κόρος τέλειος. H. Vid. Her. IX 85 et infra *ἰράν*.

εἰρηνάρχης, irenarcha. CIG 4020. *PB* 151, 4. Saepe cum verbo εἰρηναρχεῖν reperitur in seris titt. Cf. Thesaurum et Sophoclis lex. s. v. Eorum archivum **εἰρηναρχεῖον** BCH 1893, p. 264. Fortasse simili munere iudiciali fungebantur in Aegypto εἰρηνικοὶ ἄνδρες in papyro musei Brit. edito a Wesselyo, Wiener Stud. IX p. 266 sq. l. 19. Vid. Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. p. 170.

εἰρήνη cretice sonat *εἰρήνα* sive *ἰρήνα*. Del. 117, 9. 130, 12. 131, 11. 132, 36, apud Lacones aliosque Dores *εἰράνα* (constanter sic Aristophanes) inscr. lac. *EA* 1900, p. 154 sq. n. 5, 11, s. *ἰράνα*. Cf. Del. 30, 34. GD 3567 a, 9. b 14, c. 26. IC I, 11. GD 3342, 24 Isyllus Epid.; ἰράνα etiam Boeoti (cf. Meister I 228) et Arcades (Hoffm. I 135. BCH 1883, p. 191 cum crasi καἰράνας), Aeoles *εἰρήνα* dicebant (idem II 135). Eadem forma Thessalica (GD 1439 sqq.), Epirotica (1339), Acarnanica (1379. 1380 a et b), Aenianica (1435), Locrica (1504 sq.), Phocica (1522), Megarica (3000 al.), Delphica (2502 A 81). — De Pindaro cf. O. Schroeder, Proll. Pind. II p. 19. — *Εἰρήνη πᾶσι* IGSI 540 et similia passim in Christianorum cippis.

εἰρήσθω, dictum esto, passim Herodotus. Cf. IV 15, 4. 36, 1. 45 extr. 127, 4. 199 extr. VI 55 init. Cf. εἴρηται IV 31 extr.. εἰρέαται 181, 1. VII 97. εἰρήσεται VI 86 δ.

εἰρῆται. Vid. *εἰρέαται*.

εἴρηχα pro εἴρηκα saepius papyri Aeg. v. c. *MFP* 123 bis (s. I/II), FGH 123, 20. 22 (c. 100 p. C.).

εἴριον, **εἰρίνεος** ionice = ἔριον, ἐρίνεος passim Herod. et Hippocr.; Herond. VIII 13, qui ἔρια hab. VI 72, ut ἐρίων inscr. Teia ap. Hoffm. 106, 14 e communi sermone. Vid. *εἰρέσθαι*.

εἶρξις, ἡ. CIA IV, 1 Suppl. vol. I, n. 53 a, 3: *εἶρξαι* τὸ ἱερὸν τὸ *Κόδρου καὶ τὸ Νηλέως καὶ τῆς Βασίλης καὶ μισθῶσαι τὸ τέμενος κατὰ τὰς συγγραφάς. οἱ δὲ πωληταὶ τὴν* εἶρξ[ιν] *ἀπομισθωσάντων κτέ.*

εἰρονείκης = ἱρονίκης. Sera inscr. Mytilen. GD 272 εἰρονείκεσσιν. Legitur ἱερονίκης CIG 1889. Plut. II 640 C. Luc. quom. hist. scr. 30.

εἶρος. Vid. *ἶρος.*

εἰρύειν (*εἰρύσαι, εἰρυσθῆναι*) = *ἐρύειν*, i. e. *ἕλκειν* ap. Herod. et Hippocr. Vid. Hoffm. III 399. Distinguendum a stirpe *ειρυ* = serv. Hippocr. VIII 352: *στόμαχος οὐκ εἰρύεται τὴν τροφήν.* Cf. Hoffm. l. l. p. 399 sq. — Locis Herodoteis ap. Schwh. adde III 30, 1 *τὸ τόξον — ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλους εἴρυσε.*

εἰρωτᾶν, Vid. *εἰρέσθαι.*

εις, εισα, terminatio part. pr. aeolica, ut *ματεῖσαι* Sappho 54, 3, *φωνεῖσαι* 2, 3 sq. al. Vid. Hoffm. II 417 et *MI.*

εἰς in Creta et Argolide servat primitivam formam *ἐνς*, unde Boeoti (Doriensibus recte abiudicat Ahrens II 309) habent *ἐν* quod in cum acc. et dat. significat, prout cum altero utro casu coniungitur, Arcades et Cyprii *ἰν*, Aeoles *εἰς*, Iones *ἐς*, Attici utrumque. — Periphrasi genetivi inservit *εἰς* in papp. Aeg., ut Leid. *M* 12: *τὸν εἰς Τάγην οἶκον*, l. 22 *τῶν εἰς αὐτὴν πήχεων.* — *εἰς ταῦτα* = *μέχρι τοῦδε*, hucusque pap. Leid. *B*; subscr. V 2. — *εἰς ἐφόδια*, ubi praep. abesse poterat, in formula *δοῦναι δὲ τοῖς πρέσβεσιν τοῖς αἱρεθεῖσιν* (sc. *χρήματα*) *εἰς ἐφόδια* et similia in titt. atticis ap. Dittenb. 78, 11; 108, 41; 152, 44; 206, 31; 241, 10. — *κεῖσθαι εἰς* pro *ἐν* CIA III 1362. 1369 (*εἰς τύμβον, εἰς χθόνα*). — Subinde ponitur in papyris Aeg. de summis quae alicui debentur, iunctum cum huius nomine, ut FGH 81, 7; 83, 6; 84, 8; 162.

εἷς. Vid. *ἴα, ἰϜόν, μηδεῖα.*

εἰσάγειν. Vid. *δοκιμασίαν.*

εἰσαγόντοις — ἐξαγόντοις. Lacon. Del. 30, 34 sqq. Vid. Dativus.

εἰσαγωγεῖς. Ephesi peculiares magistratus. Tit. saec. II a. C. ap. Dittenb. 510, qui in not. 4 cft. Amorgi tit. saec. a. C. IV med. 511, 18. 23. 39. 42. Apud Aegyptios *εἰσαγωγεύς* dicebatur princeps iudicum, qui *χρηματισταί* audiebant. Vid. s. v. *χρηματιστής.*

εἰσαγώγιον, pretium introductionis (in cultorum Herculis sodalitium). IC 36 b, 12 sqq.: *καὶ εἰσαγώγιον δὲ διδότω ᾧι κα γένηται παιδίον, οἷς μέτεστι τῶν ἱερῶν, χοῖρον, ἱερά, σπονδάς, στέφανον.* Cf. *εἰσηλύσιον, εἰσκριτικόν.*

εἶσαι, εἰσάμενοι. Vid. *ἑσσάμενος* et Hoffm. III 381 sq.

εἰσαναίρειν, adimere, abripere = *ἀφαιρεῖσθαι.* FGH 108, 16 *καὶ εἰσάνηρα[ν ἡμ]ῶν χοιριδίων.*

εἰσάνταν = *εἴσαντα*, ut *ἄντην, κατάντην.* Bacchyl. V 110.

εἰσγραφήμειν = *-ῆναι.* Rhod. IGI, I 58, 13. Vid. *εἶμειν.*

εἰσδιδόναι, referre ad. IGSI, 759, 11; *ὃν δὲ ἂν ὁ δανειζόμενος διδῷ* (sc. praedem) *ἀλλοφρήτορα, ἐν ἀγάρρει εἰσδιδόσθω.*

εἰσελθεῖν, in arenam descendere. IGSI, 2410, 9 *εἰσελθὼν λαβὲ τὴν νίκην*, i. e. palmam exculptam in titulo.

εἰσέλκειν (?). Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 209, 23 *τούς μὲν Ῥωμαίους ἐσέλκει πρὸς τὰ οἴκοι.* Fort. *στέλλει.*

εἰσευπορεῖν. Selymbr. GD 3096 *εἰσευπορηκότα δὲ καὶ ποθόδους τοῖς ἐγχωρίοις*, Ephes. Dittenb.[2] 510, 73 (saec. a. C. II?) *ἐπειδὴ ἐν τῶι πολέμωι διαπιστεύσαντες εἰσευπόρησαν*. Cf. Diod. S. XVI 40, 1 et *εὐπορεῖν*, *πορίζειν* in lexicis.

(ε)ἰσηλύσιον, pecunia sodalibus contribuenda (entrégeld). Inscr. Att. saec. p. C. III de Iobacchis Mitth. 1894, p. 258. Cf. *εἰσαγώγιον*.

εἰσήνειγκαν = *εἰσήνεγκον*. CIA II add. 57 b, 13 (362 a. C.). Cf. Meisterh.[2] 147, 6.

Ϝείσης. Coni. aor. Cyprius cohaerens cum verbo homerico *Ϝίεσθαι*. Hoffm. I 144.

εἰσίκιον, isicium = *περίκομμα*. Edicti Dioclet. versio *EA* 1899, p. 153, 13.

εἰσιόντος, sc. *χρόνου*, = *ἐπιόντος*, futuro tempore. GD 1598.

εἰσίταμα = *λῆμμα*. Inscr. Delph. BCH 1898, 304. l. 16: [εἰ]σ[ι]τάμ[α]τος, oppositum subst. *ἀνάλωμα*: *κεφάλωμα εἰσιτάματος ταύτης τῆς* (sic) *πυλαίας*. Sic *εἰσ[ί]τημα* in Deli tit. BCH VI p. 26, l. 222. Cf. *πρόσοδος*.

εἰσιτητήρια et **ἐξιτητήρια** constanter inscr. atticae, ubi scriptores *εἰσιτήρια* et *ἐξιτήρια*. Cf. Meisterh.[2] 92, 15. Est tamen *εἰσιτήρια* in tit. saec. II part. post. Magnesiae ad M. ap. Dittenb.[2] 552, 25: *τὴν ἡμέραν τήνδε* (inaugurationis templi Dianae Leucophryenae) *ἀναδεδεῖχθαι — ἱεράν, προσαγορευομένην εἰσιτήρια*. Cf. l. 48. 81.

εἰσκεῖσθαι c. dat., imminere. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 192, 16 *τήν τε τῶν Ῥωμαίων ἐπιστασίαν εἰσκειμένην τῇ πόλει*.

εἰσκρίνειν. Vid. *ἀπλακαν*.

εἰσκριτικόν. Vid. *τασαθφόροι*.

εἰσμετρεῖν = *μετρεῖν* in ostraco Aeg. 1349: *εἰσμεμέτρηκεν*. Wilcken O. G. I, p. 101.

εἰσπαρατιθέναι. Inscr. in Mus. et bibl. Smyrnae a. 1875, p. 128. (Kum.).

εἰσπνήλας. Vid. *ἀΐτας*.

εἶστε (= *ἔστε*) **εἰς,** usque ad. Inscr. Delph. saec. a. C. IV ap. Michel n. 591, Dittenb.[2] 140, 122: *ἀπὸ Ἀργιλίου ἄρχοντος εἶστε εἰς Ἀριστώνυμον ἄρχοντα*.

εἰστελεῖν, contribuere. FGH 20 (saec. III vel IV p. C.) *ὅπως μὴ — εἰστελεῖν βιασθεῖεν μείζω ἢ δύνανται*.

εἰσφέρειν *τιμάς*. CIA IV 2, 630 b 10; *ψηφίσματα* 624 b 10. — **εἰσφέρεσθαι** *σπουδήν* 630 b 23.

εἰσφρήσας intransitive Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 79. 19 *ἕτερος* (*οἰστὸς*) *δ' αὖ ἐπὶ θάτερον χεῖλος εἰσφρήσας κτέ.*, p. 170, 7. p. 178, 23 sq., al. Cf. Thes. s. v. *εἰσφρέω*.

εἴσχηκαν = *ἐσχήκασιν*. Vid. *EI* pro *EI* et *καν*.

εἰσώστη, pars cava concamarata sepulcrorum in Caria. Inscr. Aphrodisiadis CIG 2824. 2825. 2827. 2828. 2831—33. Vid. Boeckh. ad 2824.

εἰτέα, Εἰτεαῖος, genuinae formae Atticae pro ἰτ. Meisterh.[2] 40.
εἴτε καὶ — εἴτε καί. Delph. GD 1798, ut passim ap. scriptores. Ineptit ad h. l. Baunack.
εἰχθ·ρολέων (sic) = ἐχθ. CIA 2836 serus tit. metr.
εἴτηκε, εἰτήκατο. Vid. s. v. εἰρέθη.
—εἰω. Vid. -ῄω.
εἴω (= ἴω)· πορεύωμαι. H. Sophronis fr. 2 Ahr. ἔγρικα ὡς εἴω (?). Cf. ἔξειτι.
εἵως = ἕως. Inscr. Thasia brevi post a. 411 a. C. exarata. Hoffm. III 427.
ἐκάδεον· ἐπένθουν. H. Glossa dorica aut aeolica.
ἐκάθαρσις = ἐκκάθαρσις. Epidaur. *IE* 243. 283. 293 ἐκαθάρσιας. Quod semel ibidem legitur καθάρεσις quadratarii est σφάλμα. Cf. Prellwitz ad GD 3325, p. 149.
ἐκάθθηκε = κατέθηκε aeolice. Inscr. Naucrat. Hoffm. 164 b et l. Cf. ἐσυνῆκεν et ἐδίωσεν.
Ϝέκαλον (cod. γέγκαλον)· ἥσυχον. H. Pind. *I.* VI 41. *O.* IX 58 ἕκαλος = ἕκηλος.
ἐκαρίωσας (a κᾶρ = κῆρ?)· ἀπέκτεινας. H.
ἑκάς· πόρρω. Θεσσαλῶν *BA* 1095. Voc. epicum rarius legitur in prosa attica, v. c. Thuc. I 80. Crebro utuntur Herodotus, Pindarus, tragici, cum comp. ἑκαστέρω, superl. ἑκαστάτω.
Ϝεκᾶσα (?· cod. γεκαθά)· ἑκοῦσα. H. Cf. ἀεκάζεσθαι, sed praestiterit **Ϝέκασσα**, ut supra est ἀέκασσα (cod. ἀέλλης. κάσσα)· ἄκουσα. Gl. doricae. Cf. πρόφρασσα, ἔασσα. Vid. s. v. ἐᾶσα.
ἑκαστάκι = ἑκάστοτε. Calched. GD. 3051 οἱ ἑκαστάκι ἐόντες ἄρχοντες = οἱ ἀεὶ ἄρχοντες. Corcyr. GD 3206, 22 οἱ ἑκαστάκις ἄρχοντες. Cf. IGSept. III 694, 8. Vid. s. v. ἐκδανεισοῦντι.
ἑκαστοῖς = ἑκασταχόσε. Dores. Vid. Sophronis fr. 51 et Ahrens II § 44, 6.
ἕκαστος αὐτῶν cum verbo plur.? Solon ap. Aristot. Ἀθ. πολ. XII 3: κἀδόκουν ἕκαστος αὐτῶν ὄλβον εὑρήσειν πολύν, sed malim αὐτὸς cum Richardsio.
Ϝέκαστος passim LG; inscr. Elea *IA* 113 b. add., sed ἕκαστος add. 119, 8, Locr. Oz. *IA* 321. — ἕκαστος in titt. atticis usque ad a. 318 a. C. constanter habet articulum. Meisterh.[2] 190 sq., 38.
Ἑκάτη Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 8.
ἑκατήσια (Hecates feriae) ἐν Στρατονικήᾳ. IC 105, 10. Cf. Strabo XIV p. 660. = ἑκατεῖα.
Ϝέκατι dorice = ep. ἕκητι = ἕνεκα ap. Pind., al. Vid. εἵνεκα.
ἑκατίκιος = ἑκατήσιος. Defixio megarica (saec. p. C. I—II) CIA Append. p. XIII: (devovemus) λόγοις ἑκατικίοις ὁρκίσμ[ασί] τε ἀβραϊκοῖς (sic) κτέ. Cf. Mitth. XXV p. 323.
Ἑκατομβαιών mensis etiam Deli, Imbri, Myconi, Naxi, Smyrnae. Vid. Bisschoff de F. G. A.
Ἑκατομβεύς, mensis Laconum = Σκιροφοριών.

ἑκατόμβη in Miconi titulo ap. Dittenb.[2] 615 (not. 26) constat XI victimis.

ἑκατόμβιος Apollinis cognomen Myconi (Dittenb.[2] 615, 30), item Naxi, Erythris, Ilii. Vid. l. l. not. 25.

ἑκατομβοῖα festum. CIA II 1367.

ἑκατόμπεδος (sc. *ὁδός*) *TH*, II 24. 38. etc. Cf. *τριακοντάπεδος*.

ἑκατονστάτηρος. LG IX 48 *μαίτυρες ἰβίοντες* (= *ἡβῶντες*) *τõ ἑκατονστατίρο καὶ πλίονος τρέες*.

ἑκατονταγράμματον *ὄνομα* in pap. mag. bibl. Nat. Par. (Wess.) 1209. 1380; Mus. Brit. XLVI 451. Cf. *ἑπταγράμματον*.

ἑκατοντα(Ϝ)έτης, ἑκατοντακάρανος, ἑκατοντόργυιον. Pind. *P.* IV 282; *P.* I 16; fr. 282 e falsa analogia numerorum *τριάκοντα* etc., frequenti apud sequiores.

ἑκατοντάπολος *Ῥώμη* in carmine IGSI, 1389, II 3.

ἑκατοντάροορος FGH 12, 3.

ἑκατόντορον Bacchylidi XVI 87 sq. pro *εκατουρον* (sic), coll. Poll. I 82, restituit Blass[2].

ἑκατοσταί in Aegypto. Vid. Wilcken O. G. I p. 364.

ἑκατοστήριος, pro quo pendenda est centesima. Inscr. Chia ap. Michel 1359, 12 — [*ἡ οἰκίη*] *ἣν Λεώφρων — ἐδίκασεν ἑκατοστηρίην εἶναι*. Cf. l. 31 *τῆς ἑκατοστηρίης τὼ δύο* (2/3) et 48 *ἐκ τοῦ ἐνηλ*]*ασίου τὴν ἑκατοστηρίη*[*ν*].

ἑκατοστύς, centuria, tribus divisio apud Samios, Byzantinos, Lampsacenos, Heracleotas in Ponto. Cf. Visscher, Kl. Schr. II p. 153 sq. Vid. *χιλιαστύς*.

ἐκβαίνοντος (= *λήγοντος, φθίνοντος*) *μηνὸς Ἀπριλίου ταῖς λ'*. IGSI, 105. Cf. *ἐξήκοντος*. — **ἐκβαίνειν** = *ἀποβαίνειν*, evenire saepe Herodotus. Locis lex. Schwhi adde VII 209 extr. *ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ τῇ ἐγὼ λέγω*.

ἐκβαλεῦσι τὰς κούρας (pupillas) de avide spectantibus Herondas IV 64. Cf. v. 71.

ἐκβάλλειν = *ἀποβάλλειν* laconice Ar. Lysistr. 156 *ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος*. Saepius ita tragici.

ἐκβάλλεσθαι de agrorum proventu. *PB* 199, 12 *τῶν ἐκβαλλομένων κατ' ἔτος ἐκ τοῦ κλήρου γενημάτων καὶ ἐπιγενημάτων* (a. 109 p. C.).

ἐκβασμεί(= ί)δωσις et **ἐκβάσμωσις**. Locis citatis a Kum. s. v. adde BCH 1880, 381. Kaib. ep. 229. Mitth. XXIV 181 sq.

ἐκβατηρία ἡ, locus ubi navis appellit. *MFP* II 4, 1. 2; 23, 6. 8.

ἐκβάτης (*ἐγβ.*) CIA II 1316 = **ἡνιόχος ἐγβιβάζων** 966. 968. 969.

ἐκβιούζει (= *ἐκϜιύζει*)· *θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς*. H. Laconicum?

ἐκβιοῦν. Ep. Kaib. 640 (= IGSI, 400), 5 *ἑξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐξέβίωσα*.

ἐκβῶντας = *ἐκβαίνοντας*. Lacones. Thuc. V 77, 1.

ἐκγ *Μακεδονίας*. Inscr. Olynthi saec. a. C. IV ineuntis ap. Dittenb.[2] 60, 9.

ἐκγράφειν = γράφειν s. ἐγγράφειν. Corcyrae tit. CIG 1842: τὰν [δὲ προξεν]ίαν ἐκγράψαν[τας εἰς χάλκωμα]. Deli CIG 2266, 5 εἰς τὸ λεύκωμα ἐκγράψουσιν. Cf. Fabricius de archit. p. 31.

ἐκδ.. in inscr. saepe ἐγδ.. scribitur, ut ἐκϜ.. ἐγϜ.., ἐκμ.. ἐγμ.. Verba multa sic incipientia quaere illic.

ἐκδαβῇ (ἐκδαϜῇ)· ἐκκαυθῇ. Λάκωνες. H. Cf. δαίοντος.

ἐκδάκτυλος attice = ion. et hellenist. ἐξαδάκτυλος. CIA IV 2, 1054 f. 6. Cf. ἐκμέδιμνος, ἔκπους etc. et Meisterh.[2] 85. 125.

ἐκδανεισμός. *PB* 362. XIV, 21. al. Cf. δανεισμός, ἐκδάνεισις.

ἐκδανειστής. Ephesi decr. a. 86. a. C. ap. Michel 496, 37, ubi sic vocantur privati, quibus publice mandatum est, ut mutuas dent pecunias sacras. Cf. s. v. ἐκδανεισοῦντι.

ἐκδαν(ε)ιστικὰ ἔγγραφα. Ephesi tit. ap. Wood. Discov. Append. 6, n. 5. (Kum).

ἐκδανεισοῦντι (3 p. pl.). Calauriae inscr. saec. a. C. III. Mitth. 1895, p. 287, l. 16, Cf. IGSept. III 694, 8 ἑλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἑκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους χρήμασιν.

ἐκδημεῖν cum acc., peregrinari per, IGSI, 905 ἐκδημήσασα δύσιν καὶ ἀνατολήν. Ἐκδημεῖν, ἔκδημος, ἐκδημία in prosa Attica rara sunt pro ἀποδημεῖν, cett. Herodotus verbo utitur iuxta illud I 29. 30.

ἐκδιδάσκησις. Vid. διδάσκειν.

ἐκδιδόναι, locare. Adde Herond. VI 92.

ἐκδιδρήσκειν ionice = ἐκδιδράσκειν. Her. III 4. IX 88. Cf. IV 148.

ἐκδικάζεσθαι med. (δίκην). *TH* I 149.

ἐκδικεῖν, vindicare, actione in iudicium deducta petere. Thesaur. s. v. in fine. Mitteis Reichsrecht und Volksrecht p. 501, not. 3 comparat CIG 3488 et inscr. Pergam. 245, 19.

ἔκδικος = σύνδικος, advocatus, ut ap. Cic. ad Fam. XIII 56, in Telmissi decreto saec. a. C. II ineuntis ap. Michel 459, 19 b ὑπέμεινεν ἑκουσίως ἔκδικος. Cf. Sophoclis lex. s. v., ubi plura.

ἐκδικό-φως, puniens homines. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.), 1373.

[**ἐκδιφᾶν** (?). Herond. VII 78 traditur κοὐκ — τὸν τῖμον ὅστις ἐστὶν ἐξεδίφησας, ubi expectes ἐξεφώνησας simileve quid. Cf. me Mnem. VII n. s. 78. Postea proposui ἐξελῇ (= ἐξαιρήσῃ) φήσας, i. e. promes loquendo.]

[**ἔκδρομος** (ramus, surculus, uitlooper) pro ἔκτομος conieci in ep. Kaib. 538, 8. Stud. Crit. in ep. Gr. p. 39.]

ἔκδυσις = ἔξοδος, opposito εἴσοδος, Her. II 21, 3. III 109. = ἀποφυγή III 146. VIII 100.

ἐκδωριοῦσθαι solus Her. VIII 73.

ἔκεα forma vetus attica = ἔκαυσα. Meisterh.[2] 146.

ἐκεῖθεν — **ἐκεῖθεν** pro ἐντεῦθεν — ἐκεῖθεν. Eurip. fr. 495, 13 Nck.[2]

ἐκεῖσε pro *ἐκεῖ* iam medio saec. a. C. III in militis narratione *MFP* II 45 II, 3.

ἐκελήσατο et **ἐκελήθη**. Vid. *κέλεσθαι*.

ἐκεκρατηρίχημες· *ἐμεθύσθημεν*. H. Num forte e comoedia sicula? Potuit legi in iambis aut trochaeis.

ἔκεν = *ἔχειν*. Cretenses. Vid. Baunack, Stud. p. 50 et infra *ἔκονσαν*.

ἔκερσε Cyprium = *ἔκειρε* in tit. 99 ap. Hoffm.: *τῶ σπῆος τῶδε [ἔ]κερσε Ἀπολ(λ)ωνι Ὑλάται*. Cf. Hom. et *ἀκερσεκόμης*.

ἐκεχηρία dorice = *ἐκεχειρία*. Vid. *χείρ* et Ahrens II § 20, 12 Eadem forma exstat in inscr. arcadica ap. Dittenb.[2] 258, 38.

ἐκθεάζειν. Vid. *ἐξεθέαζε*.

ἐκθές = *ἐχθές*. FGH 123, 3 sq. (epistula c. a. 100 p. C.).

ἔκθλιψις, Elisio. Elei longas vocales et diphthongos articuli elidentes scribunt *τ' ἐπιάροι* (GD 1149. 1150), *τ' ἰαρομάω* (1154), *ἐν τ' ἰαροῖ* (1156), sed *τοὶ'νταῦτ'* (1149, 10). — Similiter Delphi *ἀζάμι' ὄντες* (1748, 12), *ἀζάμι' ἰόντες* (1875, 16), *κύρι' ὄντω* (1795, 6). — Interdum Elei breve *ᾰ* elidunt ante consonantem. Vid. *ΑΑ*.

ἐκκαίειν = *ὀργίζειν*, per tmesin. Herond. IV 49. Vid. *οἰδῆσαι*.

ἐκκαιδεχέτης = *ἑκδεκέτης*. Inscr. metr. in Appendice ad Stud. mea Crit. in ep. Gr. LXXVII, 1.

ἐκκαλάξαι· *κλῖναι τὸ ἱστίον*. H. = *ἐκχαλάσαι*. Fort. creticum. Cf. *ἀγκάλ(α)δν* (= *ἀναχάλασον*)· *ἄνοιξον*. H. Quod laconicum videtur.

ἐκκαρπεύεσθαι = *ἐκκαρποῦσθαι*. *MFP* II 44, 18.

ἐκκλησία. Tit. Ptolemaidis BCH 1897, 188 (245—221 a. C.) *ἔδοξεν[τ]ῆι βούληι καὶ τῶι δήμωι Πτολεμαιέων ἐπὶ δύο ἐκκλησίας κτέ*. Strack in Archiv f. Papyrusf. I 1, p. 204 cft. Eudemi monumentum; Heberdey Wilhelm, Reisen in Kilikien, Denkschriften Wien. Akad. 1896, p. 109, Taf. I, 17: *τοῖσδε ἐδόθησαν προξενίαι ἐπὶ μίαν ἐκκλησίαν*.

ἐκκλησιάζειν. Vid. *ἀπελλάζειν*.

ἐκκλησιαστήριον, locus comitiorum. Olbiae ap. Dittenb.[2] 546, 10, qui cft. Vitruv. VII 8, 5. Dion. Hal. IV 38. A. R., qui sic appellat comitium. Adde Deli tit. BCH 1889, 245.

ἔκκλητος = *ἔφεσις*. Arcesinae decr. saec. a. C. IV ap. Michel 1335, 10 *ἐν ἐκκλήτωι*. Epistula Antigoni ad Teios ap. Dittenb.[2] 177, 29 *ἐν τῆι ἐκκλήτωι ἑξαμήνωι*. Ib. 227, 13 *ἑλομένων ἔκκλητ[ον τὴν Λα]μιέων πόλιν*, etc., ubi sic dicitur urbs, ad cuius iudicium provocatur. Cf. Thesaurum et Sophoclis lexicon s. v. Notae sunt *ἔκκλητοι δίκαι*. Vid. tit. Att. ap. Dittenb.[2] 72 et cf. 101, 74 sq.

ἐκκολάπτειν. Vid. *ἐγκολάπτειν*.

ἐκκομίζειν = *ἐκφέρειν*, sepelire. Christ. tit. IGSI, 524 *ἐξεκομίσθη δαὶ* (= *δὲ*) *Σαββάτοις*.

ἐκκομαίνειν. Herond. VI 68 *ἰδοῦσ' ἅμ' ἰ[λλ]ῶς τὤμματ' ἐξεκύμηνα*, ut simul vidi, torquendo ac pervertendo oculos paene effudi (Buecheler).

ἔκλαγον = ἔκλαγξαν. Aor. II compluria nuper exempla accesserunt: e Bacchylide III 49. XVI 128. XVII, 3 Bl., e Callimachi Hecales fr. col. I, 10: πάντες „ἰὴ Παιῆον" ἀνέκλαγον. Praeterea cf. inscr. metr. Coam IC 218, 8, Salaminiam e Cypro Kaib. ep. 256, 7.

ἐκ-λάθην. Alcaei fr. 95 ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων, Sapph. 93, 5 ἐκλελάθοντο. Cf. λελάθοντο. Theocrito I 63 ἐκλᾶθοντο pro ἐκλελάθοντο reddidit Ahrens.

ἐκλαμβάνειν = ἔργον λαμβάνειν, ἐργολαβεῖν, opus publicum conducere, redimere. Her. IX 95 ἐξελάμβανεν ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα ἔργα. *MFP* (II) IV (12) 2 ἐξέλαβον τὸ ἔργον. Cf. XIII (1) 5. XIV (1 b) 2, alibi in papyris saec. a C. III. Idem verbum usurpatur de vectigalium mancipibus sive publicanis. Vid. Wilcken O. G. p. 535 et 539. Cf. συνεκλαμβάνειν.

ἐκλαμπρόνειν per tmesin Herond. VII 12.

ἐκλεγήσεσθαι et **ἐκλεχθῇ.** Vid. καταλεγείσης.

ἐκλεπυροῦν = ἀπολέπειν, ἀπολοπίζειν. Sophronis fr. 87. Ahr.

ἐκλήμπτωρ = ἐκλήπτωρ, coactor (vectigalium) FGH 58, 6. 59, 3. *PO* 288, 2. Etiam contractor, manceps. Vid. ἐκλαμβάνειν et cf. Sophoclis lex. s. v. ἐκλήπτωρ et supra γερδιακόν.

ἐκλησία pro ἐκκλησία passim tituli.

ἔκληψις saepe in papyris Aeg. idem significat quod ὠνή, conductio. Vid. ἐκλαμβάνειν et Wilckenii not. 1 in O. G. I p. 539.

ἐκλιπαίνειν, figurate augere: τὰ τῆς ἐπιβουλῆς. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 180, 14.

ἐκλιπῶά = ἐκλιποῦσα. Laconice Ar. Lysistr. 1297. Vid. ῶα.

ἐκλιχάζει· ἐξορμᾶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ. H. Cretensibus vindicat hoc verbum gl. eiusdem λιχάξαι· ῥῖψαι, βαλεῖν. Κρῆτες.

ἐκλογεύειν. Vid. λογεύειν.

ἐκλογῆς φόρου. CIA I 38. — Add. I 27 b: τὰς δὲ πόλεις ἐγλογέας ἑλέσθαι τοῦ καρποῦ.

ἐκλογιζόσθω (?). Corcyrae tit. GD 3206, 103: εἰ δέ τί κα ἀγωνοθέται ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίξωνται, νομοφύλακες ἐκλογιζό[ν]σθω, ubi Boeckh parum probabiliter legit ἐκλογιξέσθω. Cum mea correctione compara formas atticas imperativi in όσθων ap. Meisterh.[2] p. 133, 4.

ἐκλογιστής, rationalis, ad calculos vocat vectigalia accepta in papp. Aeg. Vid. Wilcken O. G. I p. 493 sqq. Locus ubi cum aliis scribis munere suo fungitur vocatur **ἐκλογιστήριον** (nos rekenkamer). Inscr. Aeg. CIG III p. 302. Cf. Pap. Lond. saec. II a. C. Ken. XXIII 110; *MFP* (II) X 1 et 2 (saec. a. C. III). — ἐκλογιστής etiam est in Mylasae tit. II a. C. saec. ap. Michel 474, 4. Cf. Sophoclis lex. s. hoc v. et s. vv. ἐκλογισμός, ἐκλογιστία.

ἔκλογος (ἔγλ.) in Pap. Lond. CXXXI rect. (a. 78 sq. p. C.) vocatur summa quae singulis mensibus restat, detractis expensis ab acceptis.

Wilcken O. G. I p. 782 sq. Cf. FGH, Ostr. 47, 2; pap. 300. — Alio sensu Aeschylus ap. Hes. s. v. *ἔκλογον· διήγησιν. Αἰσχύλος ἐν Σαλαμινίαις* (fr. 219 Nck.[2]). Cf. *ἀνέρευνα* et infra *ἔξορκος*.

ἐκλοεῖν = *ἐκλούειν*. *MFP* II 25 a, 12 *εἰς ἵππον ἐνοχλούμενον* (= *νοσοῦντα*) *ἐγλοηθέντα*. Mahaffy „for a sick horse embrocated", sed ibidem b. 13, ubi additur *καὶ φλεβοτομηθέντα*, rectius vertit baded.

ἐκλύειν, redimere. Herond. VI 96 *ἀλλ' οὖν τότ' οὐχὶ τοὺς δύ'* (baubones) *εἶχες ἐκλῦσαι*.

ἐκμαλακίζειν = *ἐκμαλάττειν*. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor. p. 105, 20 *τὸ στερρόν*.

ἐκμάσσειν *δίφρον*. Herond. VI 9: *νῦν αὐτὸν ἐκμάσσεις τε καὶ λαμπρὸν ποιεῖς*.

ἐκμετρητής, emensor. *MFP* II 9, 2. 3.

ἔκνιγον = *ἔκνισα*. Herond. IV 59 *ἦν κνίγω*, si l. s.

ἐκνιτροῦν, natrio abluere, ut ap. Alexin (III p. 383 Mein.), Lebadeae tit. ap. Dittenb.[2] 540, 86 *ἐγνιτρώσει τὰς στήλας*. Cf. Fabricius de archit. p. 43, not. 3.

ἐκνοκτερεῦσαι, per noctem remanere. Pap. X Leid. 8, 12.

ἐκξεῖν?, perpolire. CIA IV 2, 1054 b 102 *λίθους — ὀρθοὺς καὶ εὐγων[ίους πανταχεῖ καὶ ἐκ]ξέσαι λείους καὶ ἆραι καὶ θεῖναι ἐπὶ....* Nisi forte rectius supplendum *διαξέσαι*, coll. Poll. I 13 et Lebadeae tit. Michel 589, 138. Vid. *διαξεῖν*.

ἐκξύειν de tabula cerata. Herond. III 48 *ἐκ δ' ὅλην ξύσας*.

ἐκοάθη· *ἐπενοήθη, ἐφωράθη*. ἐκοᾶμες· *ἠκούσαμεν, ἐπυθόμεθα*. H. Gl. doricae. Cf. *ἀμνοκῶν* et nom. propria in *κόων, κῶν*.

ἔκονσαν cretice = *ἔχουσαν*. LG III 19. Cf. II 47. Vid. *ΝΣ*.

ἐκοτόν arcadice = *ἑκατόν*. Hoffm. n. 29, 4. Cf. *ἑκοτόνβοια* n. 38. Vid. *δεκότα, δυώδεκο*.

ἐκπαγλεῖσθαι ionice = *ἐκπλήττεσθαι*. Her. VII 131. VIII 72. IX 48 et tragici.

ἔκπεδος = *ἔκπους*. Lebadeae tit. saec. a. C. II scriptus sermone communi ap. Dittenb.[2] 540, 75 *τοὺς θριγκοὺς τοὺς μὲν ἐκπέδους, τοὺς δὲ καὶ πενταπέδους, τοὺς δὲ τριπέδους*. Cf. *ἑκατόμπεδον, ἑξάπεδος, τετράπεδον*. In his, ut in *πεζός*, servata est antiqua stirps *πεδ* = ped.

ἐκπελεκᾶν, securi excidere. CIA IV 2, 1054 b 9. 12 sq. 1054 c 2 sq.

ἐκπετρῆσαι = *λῦσαι ἐκ τῆς πέτρας*, verbum architectonicum. Opponitur *καθαρμόσαι*. Vid. s. v. *δοκοθήκα*.

ἐκπετρίδδην· *παχύνειν ἱμάτιον*. H. Doricum.

ἐκπέτωντι = *ἐκπέσωσι*. *TH*, I 120. 174.

ἐκπεφάναντι = *ἐκπεφήνασιν*. Sophronis fr. 75. Ahr.

ἔκπεψις. *PB* 81, 23 *εἰς ἔκπεψιν εὐθηνίας*. Vid. *ἐπίπεψις*.

ἐκπίνειν. Kaib. ep. add. 646 a *σῶμα — λυθὲν ἐξεπόθη*.

ἐκπλάρωσις pseudodorice Aesera Lucana ap. Stob. Ecl. ph. I 49, 27. (p. 850 W.). Cf. *πληρής, πλῆθος*.

ἐκπληροῦν intransitivum? *PO.* 104, 19 *ἄχρι οὗ ἐκπληρώσωσι ἀργυρίου δραχμαὶ τριακόσιαι.* Nisi forte est aut scriptoris aut lectoris *σφάλμα* pro *ἐκπληρωθῶσι.*
ἐκπλώειν ionice = *ἐκπλεῖν.* Her. II 44. 93. 152. V 103. VIII 81.
ἐκποιεῖν, sufficere. Lebadeae tit. ap. Dittenb.[2] 540, 100: *ἐκποιοῦντας πρὸς τὰ μεγέθη τὰ γεγραμμένα.* Cf. Fabricius de archit. p. 64, qui cft. impersonale *ἐκποιεῖ* ap. Poll. IX 154. — = *ἐκτελεῖν,* perficere, absolvere. Her. II 125. 136. 175. V 62 et Sophron ap. *BA* 93. Cf. *ἐκποίησις.* Dio C. 37, 44, 2.
ἐκποίησις, venditio. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 60, 3. Cf. Sophoclis lex. s. v. Vid. *μετεκχωρεῖν.*
ἐκπορθεῖν per tmesin. Herond. III 5 *ἐκ μευ—τὴν στέγην πεπόρθηκεν.*
ἔκπους, ἔξπους formae atticae = *ἑξάπους.* Meisterh.[2] 85, 6.
ἐκπρήσσεσθαι, ulcisci. Her. VII 158 bis. Eodem sensu activum *ἐκπράσσειν* usurpant tragici.
ἐκπρίειν, vinculis ita premere, ut in cutem penetrent. Herond. V 35 *ἔκπρισον χεῖρας.* Cf. Hes. *πρίονος χειρῶν* et *πρισμοῖς,* item Soph. Aiac. 1030, ibique Lobeck.
'Εκράτης = *Εὐκράτης.* Vid. *'Εφάμιος.*
ἐκριζοῦν figurate = *ἐξολλύναι.* CIA III 1423. 1424.
ἐκρύαι. Vid. *ἐξερρύα.*
ἐκσαννήσηται. Vid. *ἐξαννήσηται.*
ἐκσεῖεν. Vid *ἐξεῖναι.* — **ἔκσοι.** Vid. s. v. *ἔνδοι.*
ἐκστέλλειν = *ἐκπέμπειν, ἐξαποστέλλειν.* Olbiae tit. saec. a. C. I, IRB 17, 16 *τοὺς μὲν πολείτας ἐξέστειλεν εἰς τὴν πόλιν.*
ἐκστρατεύεσθαι. Ex Herodoto adde VII 102 *ἐξεστρατευμένος.*
ἐκσφράγισμα = *ἀποσφράγισμα,* q. v. Cf. Sophoclis lex. s. v.
ἐκτείνειν. Kaib. ep. 878, 7 *νοῦ ἄπο μύριον ὄμμα | ἐκτείνας χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν.*
ἔκτεισις. Vid. s. v. *τείσηται.*
ἐκτέμνειν. Kaib. ep. 569, 4 *οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες.* Cf. praecidere spem alicui.
ἐκτενέωρ Eleorum sermone = *ἐκτενῶς.* Arch. Ztg. 1876, p. 183 (Kum.) — *ἐκτενέως* Delph. 2656, 8. De *ἐκτενής, ἐκτένεια* att. praeter lexica vid. CIA IV 2, 421 fr. d 39. 630 b. 28. 441 d 14; GD 1552 a, 4. 2682, 8; 2683, 3 aliosque titulos bene multos.
ἕκτη, sexta pars stateris aurei. CIA I 199. 201. 210. 301. 310 *ἕκται.* — *Φωκαΐδες* 199. IV 2, 652 b 14.
ἑκτήμορος, sextarius. Herond. I 80 *χἠκτημόρους τρεῖς [κα]τα[μέτρησον ἀ]κρήτου.*
ἐκτιθεῖν = *ἐκτιθέναι,* forma Oropica. Inscr. saec. V aut IV (init.) a. C. *EA* 1885, 93 sqq. Cf. Hermes XXI p. 91 sqq., l. 41 sq. *ἐκτιθεῖν ἐν τῶι ἱερῶι,* l. 26. *ἐπιτιθεῖν*; 21. 23 *διδοῦν.* Vid. *εἶν* = *εἶναι* et *διδόναι.*

ἐκτίματρα. Inscr. Cnidia GD 3517: *Δαματρὶ καὶ Κούραι καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς παρὰ Δαματρὶ καὶ Κούραι χαριστεῖα καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε Πλαθανὶς Πλάτωνος γυνά.* Vocabulum formatum, ut *ἴατρα, κόμιστρα, θρέπτρα, λύτρα, σῶστρα*, etc., sed incertae interpretationis. Cf. Dittenb.[2] 779, not. 3.

ἐκτιναγμός. FGH 114, 22 *μὴ οὖν ληρήσῃς τὸν ἐκτιναγμόν σου*, don 't talk nonsense about your treshing (editores), coll. *τιναγμός* 102, 29 et *τινάσσειν* ibidem l. 1, quod de tritura frumenti accipi posse putant. Mihi non liquet, sed potius de frumento vanno concutiendo, quam perticis flagellando accipiendum arbitror. Occurrit vox, sed vulgari sensu, apud LXX et Philonem.

ἐκτίνειν. Lexico Schwhi adde Her. VI 72 *τ(ε)ῖσιν τοιήνδε τινὰ Δημαρήτῳ ἐξετ(ε)ῖσε.* — *ἐκτίνν(ε)ιν* PB 288 (s. II p. C.). Cf. *χύννειν = χύνειν = χεῖν* in N. T.

ἐκτήμορος = *ἐκτεύς.* Herond. III 80.

ἐκτομίζειν (pap. *ἐκδ.*) = *ἐκτέμνειν.* Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 2452.

ἔκτομος (?). Vid. **ἔκδρομος (?).**

ἕκτον = 1/6 *ἀρτάβης* in Aegypto. Wilcken O. G. I p. 750. Cf. *ὀγδόη* et *τέταρτον.*

Ἑκτόρεος. Homerice Bacchyl. XII 154 Bl. *Ἑκτορ]έας ὑπὸ χει[ρός.*

ἐκτός, praeterea. Delph. GD 1742 *μάρτυροι τοὶ ἱαρεῖς — καὶ ἐκτὸς Ἀλέξων, Μνασίθεος*, ubi in reliquis titulis similibus pro *ἐκτός* legitur *ἰδιῶται.*

Ἕκτος, Phocensium mensis = *Θεοξένιος* ap. Delphos. W. F. inscr. Delph. 53.

Ϝέκτος = *ἕκτος.* Vid. *Ϝέξ.*

ἐκτρακελογάστωρ, immani ventre. Epicharmi fr. 42 Ahr.: *κἠκτρακελογαστόρας ὄνους.*

ἐκτρίβειν = funditus perdere. Herond. VI, 27. Cf. Her. VI 37 *σφέας πίτυος ἀπείλεε ἐκτρίψειν* et 86, 4. — extergere. Herond. I 79 *τὴν μελαινίδ' ἔκτριψον.*

ἐκφέρειν (*προβούλευμα*) ferre (ad populum), v. c. inscr. att. ap. Dittenb.[2] 152, 48. 69 sq. 73 sq.: *τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν ἐξενεγκεῖν εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν περὶ Ἡρακλείδου κτἑ.* Cf. CIA IV 2, 110 c, 7. Dem. LIX § 9. — Tit. att. a. 418/7 a. C. ap. Ditt. 550, 38 *τõν πύλõν, αἳ ἐπὶ τὸ Ἰσθμονίκο βαλανεῖον ἐκφέροσι*, ut *ὁδὸς* dicitur *φέρειν.* — Her. III 16, 1: *ἐκ τῆς ταφῆς ἐκφέρειν ἔξω τὸν νεκρόν.* — = *προαιρεῖν*, promere (ex armario merces). Herond. VII 51.

ἐκφερομυθεῖν (?). Chersonesitarum sacramentum saec. a. C. III ap. Michel 1316: *καὶ τὸν σαστῆρα (?) τῶι δάμωι διαφυλαξῶ καὶ οὐκ ἐκφερομυθησῶ τῶν ἀπορρήτων οὐθέν.* Analogia postulat *ἐκφερεμυθησῶ.*

ἐκφεύξῃι νοόσοο pro *νοῦσον.* Kaib. ep. 1041, 9.

ἐκφορά. Vid. *ἀποφορά.*

ἐκφόριον. Her. IV 198 *τὰ ἐκφόρια τοῦ καρποῦ.* — In Aegypto significat agrorum proventus eam partem, quam is qui conduxit mercedis nomine dare tenetur possessori. Locos papyrorum et ostracorum huc pertinentes vid. ap. Wilcken, O. G. I p. 185—188. Eodem sensu subinde etiam *φόρος* usurpatur. Nusquam *ἐκφόριον* ibi glebationem significat, quo sensu usurpavit Aristoteles, Oecon. II 1, 4.

ἐκφρυάσσειν, superbum reddere. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 41, 11 iunctum cum verbo *ἀπαιωρεῖν.*

ἐκφυσᾶν. Herond. II 55 *ἐπεὶ τὸ αἷμ' ἂν ἐξεφύσησεν.*

ἐκχαράσσειν pro *ἐγχ.* IGSI, add. 1420 a: *στή]λην τήνδ' οὕνεκα μνημοσύνης σοι | Ἀρχίας ἐξεχάραξα ἀνὴρ ἀγαθῆι περ ἐούσηι.*

ἐκχαυνοῦν per tmesin. Alcaei fr. 51, 3 sq.: *ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας.* Adde Thesauro s. v.

ἐκχεῖν *ὕπνον.* Vid. *ὕπνος.*

ἐκχθέματα = *ἐκθ.* IC 367, 61, **ἔκχται** = *ἔκτα* ibidem 37, 62.

ἔκχρημα Pap. Mus. Gizehii n. 10351, col. I fr. (a), f. 10 (Archiv. f. Papyrusf. I, p. 59) *λύσαντες ἐκχρήματα* et saepius ibidem = *διακόψαντες διασφαγάς* in n° 10371, 6. Vid. Grenfell l. l. p. 60, not. 10.

ἔκχρησις = *ἐκδάνεισις,* a verbo *ἐκκιχράναι.* Tit. Ephesius a. 86. a. C. ap. Michel 496 (= Dittenb.[2] 329), 52. 57.

ἐκχωνύναι solus Her. II 11. 137. 138.

ἐκψύχειν = *ἀποθνήσκειν.* Herond. IV 29 *ἐκ τάχα ψύξει.*

Ϝεκών Locr. Op. IA 322. Cf. *Ϝεκάσσα* = *ἑκοῦσα.*

ἐκώνη. Vid. *ἀνακωνῆν.*

ΕΛ cretice ante consonas fit *ΕΥ.* Vid. *ἀδευπιός, εὐθεῖν, θεύγεσθαι.*

ἐλάβοσαν hellenistice = *ἔλαβον,* v. c. Dittenb.[2] 930, 18 (a. 112 a. C.). Vid. *σαν.*

ἐλαθρά· *ἐλαφρά.* H. Creticum ducit Schmidt, coll. *ὄθρυς* = *ὄφρυς, ὀθρυόεν* = *ὀφρυόεν.*

ἐλαία et **ἐλάα.** De his formis cf. Meisterh.[2] 25, 3. **ἐλᾶδας.** CIA II 836, ab 29 (270—262 a. C.). Cf. Arist. Ach. 998.

ἐλαϊκή. *MFP* II 33 a, 2 *ἀπὸ δὲ τούτων ὑπελόγησα εἰς τὸν τῆς ἐλαϊκῆς λόγον τὸ εἰς φέρετρον.* PL p. 267 *οἱ ἐπὶ τῆς ἐλαϊκῆς,* ubi Letronne „le service des fournitures d'huile."

ἐλαιοθετεῖν, oleum praebere, v. c. titulus templi Iovis Panamerii ap. Dittenb. 420, 14 (saec. IV) *ἐλαιοθετήσαντες κτέ.,* ubi editor cft. BCH VI p. 375, n. 1, 11 *ἤλειψαν πανδημεὶ τὴν πόλιν ἐν τῶι ἄστει* et ibidem l. 18 *τὰ* **ἐλαιοθέσια** *παρέσχον τοῖς πολείταις.* — Cf. supra *ἀλείφειν,* infra *ἐλαιοπάροχος.* et *ἐπάλειμμα.*

ἐλαιοκόμιον, olivetum. Halaesae tit. IGSI, 352 I, 6.

ἔλαιον. Vid. *οὔαρον.* — *ἐλαίου* (pro *ἐλαίας*) *στέφανος* bis habet Gelae inscr. GD 4250.

ἐλαιοκάροχος. Tegeae inscr. L. F. 341 a. (Kum.). Cf. ἐλαιοθετεῖν.
ἐλαιοκράτης Byzantinum = ἐλαιοπώλης PPW p. 91, perg. 45. 47. 53. etc.; ut solet apud hos πράτης pro πώλης poni in compositis.
ἐλαιοοργεῖον *PB* 61 II 6. 337, 11. 567, 14. 612, 8. 7. Constanter ἐλαιουργῖον scriptum, ut in ostracis ap. Wilcken 737. 741. 748. 1603—1605. 1608, item FGH 91, 17. 89; 96, 12; 110, 7. 9. 20.
ἐλαιοουργία. *PB* 26, 14. 447, 14. In Aegypto olei fabricatio et commercium erat monopolium regium, omnisque agricola qui olivas, aliasque plantas, unde oleum conficeretur (croton, seramum, cnecon) colebant, certam proventus portionem quotannis, glebationis nomine, regi cedere tenebatur. Cf. Wilcken O. G. I § 38, p. 188 sqq.
ἐλαιοοργός. PPW p. 97, perg. 53, 14; *PB* 7 II 2.
ἐλαιοφιλόφαγος. Epicharmi fr. 108 Ahr.: τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους. Notabilis compositio.
ἔλαιρον voc. obscurum inter donaria in thesauro Amphiarai Inscr. Oropi 26, 25. Fortasse ἀγγεῖον ἐλαι<η>ρόν intellegendum est.
ἐλαιών, -ῶνος. olivetum. Passim papyri aegyptiaci. De tributis ὑπὲρ ἐλαιώνων, φοινικώνων, ἀμπελώνων, παραδείσων etc. vid. Wilcken O. G. I p. 195 sqq. et Grenfell FGH p. 188.
ἐλαιῶναι. CIA III 38 (saec. II p. C.).
ἐλαιωνεῖν. IC 112 ἐλαιωνήσαντα. **Ἐλαιωνία** e Digestis 27, 1 notavit Kumanides s. v.
Ϝέλαν (cod. γέλαν)· αὐγὴν ἡλίου. H. = atticum εἵλη. Cf. βέλα.
ἐλᾶν = ἐλαύνειν. IC 37, 8. 12. 14 ἐλάντω, ibidem 11. 15. 16. 19 ἐπελάντω (saec. IV a. C. exeuntis vel III ineuntis); *TH* I 127 ἐπελάσθω ex ἐπελαόσθω; Theocr. V 89 παρελᾶντο. — Postgate Soloni ap. Arist. Ἀθ. πολ. V § 8 reddidit ὃς πολλῶν ἀγαθῶν ἐς κόρον [ἠλ]άσατο, coll. Tyrtaeo XI 10, Herod. II 124. V 20.
ἐλάνη (sive ἑλάνη) ἡ λαμπὰς καλεῖται, ὡς Ἀμερίας φησίν, Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐλάνην τὴν τῶν καλάμων δέσμην. Athen. XV p. 701 A. Intellegi potest fax e colligatis calamis facta. Cf. Homericum δεταί. Est autem, ni fallor, ἐλάνα forma Cypria dorici σελάνα, luna. Plura vid. s. v. δέλετρον.
ἐλᾶσιοι Argis vocabantur οἱ τὰς ἐπιληψίας (morbos comitiales) ἀποτρέπειν δοκοῦντες, qui generis originem repetebant ab Alexida (quasi Averrunca), filia Amphiarai. Plut. Qu. Gr. 22.
ἔλασις ionicum = ἔξοδος, στρατεία. Her. III 4. IV 1. VII 37. 106.
ἐλάσσοος gen. = ἐλάσσονος. Amorgi tit. saec. III exeuntis in Rev. Arch. XXIX 73 sqq., l. 20. — ἐλάττων pro χείρων s. κακίων Geopon. II 48, 1.
ἐλαστρεῖν. Hom., Her. (II 158. VII 24), Theogn., Eurip. = ἐλαύνειν.
Ἐλαφηβολιών, mensis etiam Apolloniae Chalcidensis et Iasi. Bischoff de F. G. A. In Elide **Ἐλάφιος** (Paus. V 13, 11; VI 20, 1). Vid. ibidem.
ἔλαφος. Vid. πέκαρι, ταχίνας, οὗλας, ἀείρακος.

ἐλαχία (?)· ἐδάρη. Κρῆτες. H. Infra idem *λαυξία* (?)· δαρή (sic). Κρῆτες. Utraque gl. corrupta.

ἐλαχιστιαῖον αὐτῶν τὸ μέγεθος πο[ήσαντες]. Oenoandae tit. saec. p. C. III non antiquior. BCH 1897, p. 402.

ἐλαχο-πτερύγων = μικροπτ. Pind. *P.* IV 17. Unicum compositum ab epico ἐλαχύς = μικρός.

ἔλαφα = ἔλαβον. Vid. *λάψεται*.

ἐλέγοσαν hellenistice = ἔλεγον, v. c. in Magnesiae tit. saec. II a. C. ap. Dittenb.[2] 928, 74. Vid *σαν*.

ἐλέγχειν. Philodemus de rhet. et Sudh. p. 207, 10: *κἂν ὑπὸ παιδὸς ἐλεγχθείης ἄν*, τὸ δὴ λεγόμενον.

ἐλέη = ἐλαίη in inscr. metr. saec. p. C. III non antiquiore IGI, I 783, 10.

'Ελεία· — καὶ Ἥρα ἐν Κύπρῳ καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσσήνῃ. H. In insula Co IC 38, 6: Ἥραι Ἀργείαι 'Ελείαι Βασιλείαι δάμαλις κριτά.

'Ελειθυαιών, Teni mensis = Σκιροφοριών. Bisschoff de F.G.A. p. 390 sq.

'Ελέν(ε)ια· ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων. H.

'Ελέου βωμός, Athenis notissimus, apparet etiam in tit. Epidaurio *IE*, I p. 58, n. 195. — CIA III 170, 2 (metr.) σὸν ἐλέου βωμὸν ἱκετεύομεν ἡμεῖς, ubi lapis exhibet ἐλαίου.

ἐλεπόλεις· — μηχανήματα, οἱ κριοί, ἢ οἱαδήποτε, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται, παρὰ δέ Κρησὶ τὰ τῶν πολέμων ὄργανα. H. Obscurum, qua re usus creticus a vulgari discrepet.

ἐλέσται, ἐλέστω = ἑλέσθαι, ἑλέσθω. Locr. Oz. *IA* 321. Cf. *ἀγείστω*, *ἀρέσται*.

ἐλετρυϜών = ἀλεκτρυών. GV p. 223: ὦ τὸν ἐλετρυϜόνα.

ἐλεύθαρος. Inscr. Olympiae Arch. Z. 1879, p. 50. (Kum.).

ἐλευθέρα pro ἀπελευθέρα. IGSI, 2490.

ἐλευθερία pro ἐλευθεριότης. PL n. 49, 7 (ante a. 164 vel 158 a. C.): διά τε τὴν ἀγαπὴν καὶ τὴν σὴν ἐλευθερίαν καταπεπείραμαι — εἰς πᾶν τό σοι χρήσιμον ἐπιδιδόναι.

ἐλευθέρια, grates pro libertate. Thessal. GD 368.

'Ελευθεριών, Inscr. Coa BCH V p. 212, mensis Halicarnassi sedis incertae. Bisschoff de F. G. A.

ἐλεύθερος, libero proprius. Eurip. fr. 495, 38 Nck.[2] οὐκ ἠξίουν [δούλους φονε]ύειν φασγάνοις ἐλευθέροις. — Formula *ὅσια καὶ ἐλεύθερα*. Tituli Cnidii recentes GD 3537, 15: ἐμοὶ δὲ (sc. εἴη) ὅσια καὶ ἐλεύθερα συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸν στέγος ἐλθεῖν. 3540 b ἐμοὶ δὲ ἤη (sic) ὅσια καὶ ἐλεύθερα ὁμοστεγησάσηι ἢ ὧι ποτε τρόπωι ἐπιπλεκομένηι. 3546, 9 ἐμὶν δὲ ὅσια καὶ ἐλεύθερα καὶ συμπιεῖν κτέ., ut in primo titulo. — *ἐλεύθερα κτήματα* dicuntur „bona libera ab hypothecis, non oppignerata". Dittenb.[2] 426, 10. 510,37.

'Ελευθία et **'Ελευσία** = Εἰλείθυια ap. Lacones. Müllens. n. 45 a et 45; 'Ελευθώ ap. Iones et Callimachum h. Del. 276 et Antipatrum Thess.

A. P. IX 288. — Hes. s. v. καὶ μία τῶν Εἰλειθυιῶν καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακοσίοις. Pindarus constanter dicit Ἐλείθυια; forma Attica est Ἰλείθυια, q. v. De forma laconica Ἐλεύθυια vid. Del. 120, 13. 128, 35 etc. Eadem Λεχώι (sic) audit in tit. Laconico IA 52. — Baunack, Studd. I, 1 p. 69 explicat dea quae affert puerum, coll. Hes. ἐλευσίω· οἴσω. Cf. etiam ἀγέτρια, ἀναγέτρια.

Ἐλευσῖνι adv. loci. Meisterh.[2] 169, 23.

Ἐλευσίνια, excepto tit. Dittenb.[2] 620, 66. 73, in antiquioribus titt. et ap. scriptores antiquiores ubique non ipsa mysteria (μυστήρια τὰ μεγάλα) significant, sed agones, quorum maior πεντετηρίς, minor τριετηρίς erat. Minor semel tantum in tit. Ditt. 587, 258 sqq. commemoratur, ubi vid. notam 171. Cf. Kirchneri Indicem CIA II, 4 pag. 81.

Ἐλευσύνιος (Dittenb.[2] 514, 9 cum not. 9), nomen mensis Oluntiorum in Creta, Homollio BCH III p. 290 sqq. iudice, cohaerens cum sacris Ilithyae in Creta frequentibus, minus recte scriptum Ἐλευσίνιος CIG 2554, 8. Item Therae = Ἐλαφηβολιών. Vid. Bisschoff de F. G. A.

ἐλεφαντεός, eboris artifex. PL n. 5 (a. 114 a. C.), p. 149, 1.

ἐλεφαντοῦν. CIA I, 161 saepius τράπεζα ἠλεφαντωμένη. Ibidem IV 2, 716 b 20 ἠ]λεφανταμένος στ....

ἐληγοί (ex ἐλαηγοί). Abydi inscr. Mitth. IV, p. 308. Cf. οἰνηγός, ὀσπρηγός, alia.

ἐληοχρίστιον boeotice = ἐλαιοχρίστιον. Lebadeae inscr. GD 422: τὸ ἐληοχρίσ[τιον] ἀνέθεικε [Δὶ] τῶι βασιλε[ῖ].

ἐλθέτως· ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. Σαλαμίνιοι (in Cypro). H. Cf. ἀγά[σ]θ(ω)ς· σιώπα. H.

ἑλικοστέφανος. Bacchyl. VIII 62. Bl.[3]

ἑλικῶπις· Sappho fr. 129.

ἑλινότροπος. Andri inscr. metr. ap. Ross., Inscr. gr. ined. II 29 (Kum.). Cf. Dionys. Per. 1158 ἕλικές τε πολυγνάμπτης ἑλίνοιο et Thes. s. v. ἕλινος.

ἐλινύειν = ἡσυχάζειν, διατρίβειν, feriari, cessare, verbum Pindaricum, Herodoteum et seriorum scriptorum, in Attica a solis poetis usurpatum. — ἐλινύες, supplicatio apud Romanos, Pol. XXI, 1, 1.

Elisio. Vid. ἔκθλιψις.

ἐλίττειν habet spiritum lenem, qui attice repraesentat primitivum digamma. Vid. Kühner-Bl. I 2, 417. Recte Blass in Hermae vol. XXXVI, p. 311 probat cod. Veneti lectionem Ar. Ran. 827 γλῶσσαν ἐλισσομένη, ut λίσφη (θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα) cum Callistrato habeatur pro substantivo.

ἕλκος = τραῦμα. Epidaur. GD 3339, 114. 3340, 38, al.

ἑλλαδάρχας Ἀμφικτυόνων. Inscr. argiva aet. imperatoriae GD 3290. Cf. ἀσιάρχης, alia multa. — Cf. CIG 1154. 1318. 1718. Vid. Ἑλληνάρχης.

ἔλλαθι aeolice = ἴληθι. Choeroboscus An. Ox. II 224, 16 (*BA* 1366 sq.). EG 566, 33. Legitur Bacchyl. XI 8. Cf. ἴλλαος.

ἐλλάμπεσθαι = ἀπολαμπρύνεσθαι. Her. I 80. VIII 74. Seriores habent ἐλλαμπρύνεσθαι. — Ἐλλαμποῦσθαι (sic) e Proclo ad Tim. p. 275 cit. Kumanides s. v.

Ἕλλανες. Dores (Aeoles) passim.

Ἑλλάνιος Ζεύς. Tit. saec. III a. C. Syracusanus ap. Michel 1242. Cf. Ar. Eq. 1253 cum scholio.

Ἑλλανοζίκας = Ἑλληνοδίκης Elei. *IA* 112.

Ἑλλανοδικεών, ὁ Elide τὸ τῶν Ἑλληνοδικῶν ἀρχεῖον. Paus. II 24, 1.

ἔλ(λ)αρ· βοήθεια. H. Aeolice = εἶλαρ.

Ϝέλλαι (γέλλαι)· εἶλαι (cod. τῖλαι). **Ϝελλίκα·** ἕλιξ. **Ϝελλίξαι·** συνειλῆσαι. H.

ἐλλακίνα· εἰλακίνη aeolice. Choerobosus An. Ox. II 208, 11. EG 165, 44.

ἔλλειμμα τελωνικῶν, residua sive reliqua vectigalium conductorum, in ostracis. Wilcken O. G. I p. 344.

ἐλλείπην (ex ἰσλ) = ἐκλείπειν. Cret. Del. 117, 4. Le Bas 73, 6. CIG 3046, 16. Cf. ἔλλυσιν.

ἔλλεσχος ionice = διαβόητος. Her. I 153 οὐ τὰ Ἰώνων πάθεα ἔσται ἔλλεσχα.

ἐλλήγειν. Horoscopus PK (I) XCVIII rect., 31 (cf. 37 sq.): οὗ τὸ δωδεκατομόριον ἐνλήγει ἐν ὑδρηχόῳ.

ἐλλήγης. Vid. ἐλλύτας.

ἔλλην. *EM* 120, 52. Vid. εἴλην et Ϝέλλαι. Cf. Ϝέλουτρον.

Ἑλληνάρχης saepe in Tanaitarum titulis IRB II, 423. 427. 428. 430—432. 434. Scil. hoc emporium incolebant tam Graeci quam barbari. Illis, separatam R. P. habentibus, praeerat hellenarches, his ἄρχων Τανάεως sive Τανα(ε)ιτῶν (aliquando IV numero, in tit. 430 a. 220). Vid. 423. 427. Cf. Ἑλλαδάρχας.

Ἑλληνομεμφῖται, Graeci Memphin habitantes. Pap. Lond. (Kenyon, cat. Gr. pag. 49). Vid. Wilcken, O. G. p. 433.

ἑλλησποντοφύλακες. CIA I 40, 37. 40. Cavebant ne naves Hellespontum pernavigarent, non soluta decima, imposita ab Atheniensibus.

Ϝελ(λ)ίκη et **Ϝελλίξαι.** Vid. Ϝέλλαι.

ἐλλιστός. Vid. ἐνδελιστός.

ἐλλογεῖν c. Dat. = ὑπολογίζεσθαι de beneficio (ut in *N. T.*) *PB* 140 II, 32: οὐχ ἕνεκα τοῦ δεῖν με αὐτοῖς ἐλλογεῖν.

ἔλλοιπος = ἐλλιπής, deficiens. Psephisma Piraei aet. Lycurgi *EA* 1900, p. 91 sq. l. 3: τὰ ἔλλοιπα τῶν λιθίνων τειχῶν.

ἔλλοψ· — ὁ ἰχθύς. — Κρῆτες δὲ καὶ τοὺς ἀφώνους ἔλλοπας λέγουσιν. *EM* 331, 52. Empedocles v. 470 ἔλλοπος ἰχθύς pro ἔλλοψ, Epicharmi fr. 48, 1 ἔλοπα pro ἔλλοπα, Theocr. I 42 ἐλλοπιεύειν = ἰχθυᾶν, ἁλιεύειν, *EM* 331, 49 ἐλλοπεύειν.

ἔλλυσιν· ἔκλυσιν. Κρῆτες. H. Cf. ἐλλείπην.

ἐλλύτας, offa. Therae inscr. IGI, III 330, 179: θυέτω — ταῖς Μούσαις — ἐλλύτας ἐκ πυρῶν — καὶ τυροῦ καπυροῦ. Cf. Hes. ἐλλήγης (sic)· πλακοῦς τις.

ἐλλυχνιάζειν, ellychnium ponere in lucerna. *PK* I pap. mag. CXXI (saec. III p. C.), 377: *ἄλλο ἐλλύχνιον λαβὼν ἐλλυχνίασον* (sc. *τῷ λύχνῳ*) *καὶ πρὸς αὐτὸν λέγε· ἐξορκίζω σε, λύχνε κτἑ.* Cf. v. 87 *ἐνλυχνιάσας λύχνῳ* [*ἀ*]*μιλ*[*τώτῳ*].

ἔλματα· *σανιδώματα.* H. = *σέλματα.* Cyprium ducit Schmidt.

ἔλμινς forma novitia pro *ἕλμις* (ex *ἕλμινθς*). Hippocr. V 462. 596. 598 Kuhl. Cf. Hoffm. III 581. — *ἕλμιθα* pro *ἕλμινθα* *IE* II 10, 19.

Ϝελοδυσία· *ἡλοδυσία* (*ἡλιοδ.*?). H. Cf. *Ϝέλα.*

ἐλόνσι = *ἐλοῦσι.* LG II 34. Vid. *ΝΣ.*

ἐλούθερος = *ἐλεύθερος.* Cret. BCH 1885, n. 10, 13.

Ἐλουσίνιος mensis = *Ἐλευσ.* Cret. Mus. Ital. I p. 144, 4.

Ϝέλουτρον· *ἔλυθρον ἤγουν λέπυρον.* H. Laconicum? Cf. *Ϝολύριον* et *εἰλυ-*

ἔλπεσθαι s. *ἐλπίζειν* ionice Herodotus passim = *νομίζειν.* Cf. *BA* 1096 *ἔλπομαι· δοκῶ. Κρῆτες.*

(Ϝ)ελπίς. Pind. *O.* XIII 81. *P.* II 49. *I.* II 43. Saepius in substantivo digamma neglexit, semper in *ἔλπομαι*, = *ἐλπίζω*, quo verbo non utitur, nec Bacchylides, qui fr. 16 Bl. habet *ἔλπομαι.* — De *ἐλπίς* cum spir. aspero vide Meisterh.[2] 66.

ἔλπος· *ἔλαιον, στέαρ* (et metaphorice) *εὐθηνία.* H. **ἔλφος·** *βούτυρον. Κύπριοι* H. Cf. Hoffm. I p. 113. Vid. *ἀλέπεσσι.*

ἐλσῆν = *ἐλθεῖν* Lacones. *ἔλσῃ* Ar. Lys. 105, *ἔλσοιμι* 118, *ἐλσών* 1081.

ἐλόδριον „pertinet ad herbas, quibus veteres utebantur ad luteum colorem tingendum, *χελιδόνιον* vel *χελιδονία* alibi dictum. Vid. Salmasii Exercitt. Plinn. f°. 1163 B". Leemans vol. II p. 255. Legitur in pap. Leid. X 9, 26.; 10, 6. 23.

ἔλυτρον, τό. „quod alias tegumentum, involucrum significat, Herodoto est alveus, receptaculum aquarum I 185. 186. IV 173" Schwhi lex.

ἐλώφῃ. Vid. *ἐφώλει.*

Ϝέμα, ἁ, i. e. *Ϝῆμα* = *ἐσθής.* Inscr. Gort. Baunack, Philol. 1896, 489.

ἔμαρφεν· *ἔλαβεν. Κύπριοι. BA* 1095, ut ap. Homerum.

ἔμ' αὔτᾳ = *ἐμαυτῇ.* Sapph. 15; Alcaeus 72: *ἔμ' αὔτῳ παλαμήσομαι.* Cf. 80, 10 et Apollon. de pron. 51, 1.

ἐμβαδεύειν = *ἐμβατεύειν. PB* 101, 16.

ἐμβαδικόν, sc. *τέλος,* in ostracis 1024. 1080. 1237. 1262. 1385 aet. Ptolemaeorum „eine Abgabe des Pächters für den Eintrit in das Grundstück" interprete Mommseno ap. Wilcken O. G. § 39, p. 190 sq. Agricolae confirmabat possessionem agri, quamdiu conductio valebat.

ἐμβαδικός. Vid. *ἐμβατικός.*

ἐμβαίνην c. Gen. Alcaeus 19, 3 *ἐπεί κε ναὸς ἐμβαίνῃ.* Cf. *ἐμπίπτειν* c. gen. — Verbum boeotice usurpatur eodem sensu quo attice *ἐμβατεύειν.* Vid. BCH 1885, p. 413. Similiter in Ephesi tit. Dittenb.[2] 510, 75: *τῶν ἐμβεβηκότων εἰς κτήματα — ἐμβάντες εἰς κτήματα — εἶναι αὐτοῖς*

κυρίας τας ἐμβάσεις. Cf. l. 85. — In Andaniae tit. a. 91 al. Dittenb.[2] 653, 32 *αἱ ὑποθοιναρμόστριαι αἱ ἐμβεβακυῖαι* significat inire munus. — In tit. Thespiensi BCH 1898 p. 562 *ἔνβασε* = *ἐνεβίβασε* more homerico est transitivum, *ἐνέβα* intransitivum. Similiter Her. I 46, *ἐνέβησε* (*αὐτὸν*) *ἐς φροντίδα*.

ἐμβαλίδες (?). Vid. *ἐγχαλίδες*.

ἐμβάλλειν = *καταβάλλειν*, solvere. Oropi inscr. *AE* 1885, 96: *ὅταν ἐμβάλλει τὸ ἀργύριον*. Cf. *τροφάν τινι ἐμβάλλειν* Delph. GD 1184: *εἰ δέ κά τι πάθη Ἀλέξων, τρεφέτω Θραικίδης Δορκάδα, εἴ κα θέλη οἰκεῖν ἐν ταὐτῶι· εἰ δὲ μή, ἐμβαλλέτω Θραικίδης Δορκάδι τροφὰν τοῦ μηνὸς ἑκάστου πυρῶν τέσσαρα ἡμίεκτα οἴνου*. — *Ἐμβάλλεσθαι* cum ellipsi subst. *κλῆρος* = *κληροῦσθαι* IC 386, 1: *ἐξῆμεν δὲ τοῖς κυρίοις καὶ τᾶν μὴ παρευσᾶν γυναικῶν τῶι χρηίζοντι ἐμβάλλεσθαι*, sed ibid. 367, 91 plene *ἐμβάλλεσθαι τὸν κλᾶρον*. — *Ἐμβάλλειν ἔντευξιν κατά τινος*. Pap. Taur. IV 9—12: *περὶ ἧς ἐνέβαλεν ἐντεύξεως εἰς τὸ προκείμενον ἐν Πτολεμαΐδι ἀγγεῖον ὑπὸ χρηματιστῶν*. Chrematistae (iudices graviorum causarum forensium in Aegypto. Vid. s. v.) nomos peragrabant, ut facile quivis iura sua obtinere posset, et in certis locis, nomorum capitibus ut videtur, vas proponebant in quod libelli conicerentur, docente Peyronio ad *PT*, pag. 109, unde eandem formulam restituit Leemans I p. 39 in pap. Leid. F, l. 10. Infra cf. *ἔντευξις*. — De formulis *ἐμβάλλειν δέματα* sive *γομφούς*, vincula lapidibus immittere et *ἐμβολή* (*τῶν γόμφων*) vid. Fabricium de Archit. p. 61.

ἔμβαρος *τάσσεται ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων. Μένανδρος* ʻ*Ραπιζομένῃ*· „*οὐκ ἔμβαρον. Β τί* (pro *εἰ* Kock) *ἔμβαρος; ἀρχαισμὸς οὗτος ῥημάτων*." Lexicon Sabbaïticum. Cf. Hes. *ἔμβαρος· ἠλίθιος, μωρας, ἢ* (*οὐ*?) *νουνεχής* et infra *ἔμπαρος· ἔμπληκτος*. Cf. Embari fabulam ap. Suid. s. v. ibique Bernhardy.

ἔμβασις = *ἐμβάτευσις*. Vid. *ἐμβαίνειν*.

ἐμβατικός, s. *ἐμβαδικός*. *PK* II 199, 6 *πηχῶν ἐμβαδικῶν*, ulnarum quadratarum, ib. 265, 19 (a. 117 p. C.) *ἐμβατικῶν*, et eodem sensu *ἐμβάτου πήχεις* 243, 2. 5. 25. Kenyon citat Didymum ap. Hultsch, Metr. script. rell. 189, 12; 196, 4.

ἐμβάφιον ionice = *ὀξύβαφον*. Her. II 62 et Hippocr.

ἔμβδομος = *ἕβδομος* in rec. tit. ap. Le Bas et Wadd. V 1651.

ἔμβη (ex *ἔμβαε*) dorice = *ἔμβα*, *ἔμβηθι*. Ar. Lys. 1304 *εἶα μάλ' ἔμβη*.

ἐμβλέπειν. Pft. *ἐμβεβλοφέναι*. *PK* XLII (a. 172 a. C.), 21 *μηδ' ἐμβεβλοφέναι εἰς τὴν ἡμετέραν περίστασιν*. Vid. *ἰμπάταον*.

ἐμβλεύσαντες = *ἐμβλέψαντες*. *PK* I p. 38, 15 a. 158 a. C. Cf. *ῥαῦδος*.

ἐμβολάδιον, τό, dimin. voc. *ἐμβολή*. Inscr. Mopsoestiae L.W. 1499 (Kum.).

ἐμβολάτωρ, magistratus Aeg. *PO* 126, 15 aet. Byzant. Cf. sq. voc.

ἐμβολή „was the technical term for the annual contribution of corn supplied to Rom and afterwards to Constantinople". Grenfell et

Hunt ad *PO* 62, 11. 17; 126, 9—11; 137, 1. 7; 142, 3; cf. *PB* 8 III 4; 15 II 1. Scil. vectura, onus (navium). Cf. Wilcken in Philologo LIII p. 93, 7 et O. G. § 160, p. 364 sq.

ἐμβολεύειν = ἐμβάλλειν. *PB* 14 III 20 ἐμβολεύοντες καὶ ὀνηλατοῦντες τοῖς προγεγραμμένοις ἐργάται. Cf. ἐμβολεύς in lexicis.

ἐμβόλιμος μήν. Vulgo quidem Ποσιδεὼν δεύτερος Athenis est mensis intercalaris, sed aliquando etiam alius mensis duplicatur, velut Γαμηλιών CIA IV 2. n. 733, 5; Ἀνθεστηριών n. 242, 1; Ἑκατομβαιών IV 1, 2. n. 27 b, 34: μῆνα δὲ ἐμβάλλεν Ἑκατομβαιῶνα τὸν νέον ἄρχοντα, unde simul discimus intercalasse archontem eponymum. Saepius etiam dies unus alterve intercalatur, ut CIA II 384, 5 Ἐλαφηβολιῶνος ἕνει καὶ νέαι ἐμβολίμωι. Reliquorum Graecorum quos novimus menses intercalares hi sunt: Ἀλαλκομένιος β′ ap. Boeotos, Ἀπελλαῖος β′ Tauromenii, Γενέτιος ἐμβόλιμος Hali, Πάναμος β′ Rhodi, Ποιτρόπιος β′ Delphis. Vid. Bisschoff de F. G. A.

ἐμβόλιον = ἔμβλημα, emblema. Olbiae tit. 67 (IRB vol. I): φιάλη ἀργυρᾶ σὺν ἐμβολίωι χρυσέωι.

ἔμβολος, prora s. rostrum, hominis insigne in *TH* I 166. 182. Cf. πέλτα et vid. Kaibel ISGI, pag. 174.

ἐμβραμένα· εἱμαρμένη. Sophro et Lacones ap. *EM* 334, 10 et Hes., qui praeterea praebet ἔμβραται· εἵμαρται, ὥβρατο (ἤμβρατο?)· εἵμαρτο. ἐβραμμένον· εἱμαρμένον. ἐμμόραντι· τετεύχασι. Cf. Ahrens II 349. Addo ἐμβραμένης in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 2904, ubi sic olim correxi pro ἐνδραμένης.

ἔμβροχος, irrigatus (aqua Nili). *PK* II p. 79 (a. 15 p. C.): ἄρουραν — ἢ ἄβροχον ἢ ἔμβροχον. Vid. ἄβροχος.

ἐμβονεῖν· Herond. II 82 τιμὴν εἰς τὴν χεῖρά τινι, ubi O.Crusius comparat Lucianum de merc. cond. 14.

ἔμεθεν. Apollon. de adv. πυκνῶς αἱ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν. — μεθέν Sophronis fr. 46 ap. eundem. Vid. ἐγώ.

ἔμειν = εἶναι. Dodonae inscr. Vid. Kum. s. v. et εἶναι.

ἐμέμφθην = ἐμεμψάμην apud Herodotum, Thucydidem, Pindarum, Euripidem. Cf. καταμεμφθέντα Pind. *N.* XI 30.

ἐμέν pro ἐμέ inscr. metr. Sardium saec. p. C. III, CIG 3440. Cf *PO* II p. 40, l. 23, ubi vide editores. Kumanides in Synagoga s. v. comparat neo-graeca ἐμέν et ἐμένα.

ἐμετρίωμες = ἐμετροῦμεν. *TH* II 17. 45. 73.

ἐμεῦ Sophronis fr. 64. Theocr. VII 86 et Iones. ἐμεύνη· ἐμοῦ H. Tarentinum? Cf. ἐγώνη.

ἐμεωυτοῦ, σεωυτοῦ, ἑωυτοῦ, cett. ionica.

ἐμίν doricum = ἐμοί. Epicharmi fr. *PK* 14, 21, vs. 2; Theocr. II 156. ἐμίνγα Sophronis fr. 53.

ἐμίνα. Vid. ἡμίνα.

ἐμίνη Rhintho ap. Apollon. p. 104 B. Cf. *EM* 314, 42.

ἐμίο, *ἐμίω*, *ἐμίως*, *ἐμῶς* Rhinthoni tribuit Apollonius l. l. cf. Ahrens II p. 251 et 209 et vid. *ἐμοῦς*. -- Cf. etiam *ἴν* et *τίν*. Apollonius de pron. 82, 8 scribens *τινὲς μέντοι ἠξίωσαν τείνειν τὸ ῑ*, quos poetas voluerit non apparet.

ἔμμα· *ἱμάτιον*. H. Aeolicum. Vid. *Ϝέμματα* (*γέμ.* cod.)· *ἱμάτια*. H. Alteram explicationem *καθαπτόμενον* Schmidt refert ad aliud **ἔμμα** aeolice dictum pro *ἅμμα*, comparans *κρέτος*, *ἔγρηνται*, *μέσταξ*, *ἐγρυπνεῖ*, alia. — Vid. *ἐξαψάμενος*.

Legitur bis *ἔμματα* (= *εἵματα*) in fr. VIII, 5 sq. Oxyrrhynchico *PO* I p. 13 incerti poetae lyrici (Alcmanis?): *παῖσαι παρθενικαί, παῖσαι καλὰ* (*Ϝ*)*έμματ' ἔχοισαι* || *καλὰ μὲν ἔμματ'* (sine *Ϝ*) *ἔχοισαι κτέ*. Quo pertineant gl. Hes. *Ϝέσμα*, *Ϝέστα*, *Ϝέστια* (scriptae per *Γ*), nondum compertum est.

ἔμμᾱνις, iratus. Cret. Del. 121 *B* extr.: *εἰ δὲ τάδε μὴ κατέχοιμι, τούς γέ μοι θεούς, τοὺς ὤμοσα, ἐμμάνιας ἦμην*. Cf. ibidem 117, 18. 24.

ἐμμάσσειν. *PK* (I) CXXI, pap. mag. saec. p. C. III, 230: *ἐμμάξῃς τὴν ζωγραφίαν τῷ ἰσιακῷ μέλανι κτέ*.

ἐμμεινάντοις = *ἐμμείνασι*. GD 1589, 61. Vid. Dativus.

ἔμμεν = *εἶναι*. Inscr. Thessalicae. Cf. Hoffm. II 318; *ἔμμεναι* Aeolice Sappho, Alcaeus, Theocritus. Cf. ibid. p. 483. Vid. *εἶναι* et cf. *ἦμην*.

ἐμμένειν cum partic. pro *διαμένειν* Augustus in epistula IX 25 ap. Viereck, Sermo Gr., p. 78.

ἐμμονεύειν ab *ἔμμονος*, immorari. Eretriae tit. saec. a. C. II ap. Dittenb.² 985, 7 *ἐμμονεύσας* (= *ἐνδιατρίψας*) *ἐν τῶι γυμνασίωι δι' ἐνιαυτοῦ*, et in titulo Eretriae, Journal of archaeol. IX p. 188 n. II 8, citato ab editore.

ἔμμορον· *εἱμαρμένον*. H. Fortasse Sophocli reddendum in vs. corrupto 1640 Oed. Col. *ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φέρειν*. An *γ' ἔμμορον*? Ut spurium del. Nauck in ed. Weidmanniana a. 1884.

ἐμοῦς = *ἐμοῦ* boeotice Corinna ap. Apollon. de pron. 94 C. 95 A. Cf. Meister I 273 et *ἑοῦς*, *τεοῦς* = *οὗ*, *σοῦ* ap. eundem.

ἐμπαγῆμεν = *ἐμπαγῆναι*. Epicharmi fr. 23, 6 Ahr. Pind. *P.* II 91 *ἐνέπαξαν ἕλκος*, inflixerunt.

ἐμπάζεσθαι. Vid. *ἐμπλάζεσθαι*.

ἐμπαίτοντι· *ἐμπαίζουσιν*. H. Creticum?

ἐμπᾱκτήρ (?). Vid. *ἐμπαστῆρας*.

ἐμπᾱκτοῦν ionice = *ἐμβυνεῖν*, obturare, claudere. Her. II 96. Cf. *πακτοῦν* = *κλῄειν*.

ἐμπάμονι· *πατρούχῳ* (l. *πατρῳούχῳ*). H. = *ἐπικλήρῳ*. Cf. *πατρῳῶχος*.

ἔμπᾱν, **ἔμπᾰ** (Pind. *N* IV, 36. Soph. Ai. 562), **ἔμπᾱς** = ion. ep. *ἔμπης*, i. e. *ὅμως*, apud Pindarum, Aeschylum, Sophoclem, Theocritum. De ambigua obscuri vocabuli mensura cf. O.Schroeder, Proll. Pind. II 34, 71.

ἐμπασέντας· *ἀρχεῖόν τι ἐν Λακεδαίμονι*. H. Obscurum et vix sanum.

ἔμπασις Megar. GD 3005, 10. Vid. *ἔπ(π)ασις* et *ἴνπασις*. — Hes. *ἐμπάσεις* (debebat *ἐμπάσιες*)· *ἐγκτήσεις*. H. Cf. *ἔγκτασις*.
ἐμπαστῆρας (?) **μύθων**· *πιστωτάς*, *μάρτυρας*. H. Frustra comparatur Homericum *ἐμπάζεο μύθων*. Conieci olim *ἐμπᾶ(κ)τῆρας*, nam *πηγνύναι* est *βεβαιοῦν*. Cf. *πάγιον*· *πιστόν*, *βέβαιον*. H.
ἐμπεδέω = *ἐμπεδόω* Elei. GD 1150, 3 *κὠπόταροι μὲνπεδέοιεν* (= *μὴ ἐμπεδοῖεν*. Pro *δεῖν ἐν πέδαις* (*ἐμποδίζειν*) utitur Herodotus IV 69.
ἔμπεδον adverbialiter ut apud Homerum aliosque Bacchyl. XII 178 Bl. *ἔμπεδον ἀκ[αμάτᾳ βρύουσα δόξᾳ* (*Ἀρετά*).
ἐμπεδορκεῖν = *εὐορκεῖν* inscr. att. ap. Dittenb.[2] 101, 80 (cf. 67). Sic Her. IV 201, Xen. Lac. 15, 7. — **ἐμπέδορκος** habet Kum. s. v.
ἐμπειρικὴ *ἱστορία*. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 93, 26 sq.
ἐμπελάζειν c. gen. (cf. Soph. Trach. 17) in Peteliae tit. metr. saec. a. C. III s. IV in IGSI, 638, 3: *ταύτης τῆς κρήνης μηδὲ σχεδὸν ἐμπελάσειας*.
ἐμπέλωρος· *ἀγορανόμος*. *Λάκωνες*. H. Vix recte Schmidt *ἐμπόρωρος* coniecit. Lege *ἐμπόλωρος* ab *ἐμπολά* = *ἐμπολή*. Cf. *ἐμπόληος*.
ἐμπέπηχεν = *ἐμπέπηγεν*. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 53, 22 *εἰς μεγάλας ἄρκυς θανάτου*.
ἐμπερόναμα. Vid. *περονατρίς*.
ἔμπετες dorice = *ἐνέπεσες*. Pind. *P* VIII 85.
ἔμπηρος ionice = *πηρός*. Her. I 167. 196 et Hippocrates.
ἐμπικραίνεσθαι c. dat. Her. V 62 (cf. III 146) = simplex, e x a c e r b a r i.
ἐμπίπτειν c. gen. Aratus Phaen. 635: *ἐνρρόῳ ὠκεάνοιο*. Cf. 605. 653. 658. 951. Vid. *ἐμβάλλειν* c. gen.
ἐμπίτνειν. Locis adde Bacchyl. IX 24 Bl.
ἐμπλάζεσθαι (?). Philodem. de rhet. p. 376, 9 ed. Sudh.: *ὡς ἄρα πάντες οἱ χαυνότεροι τεχνῖται ἐνπλά[ζ]ονται μᾶλλον χρῆ[σθαι συ]νετωτέροις [κριτ]αῖς*. Non expedio. Fortasse *Λ*, si est in papyro, dittographema est sequentis *Α* et corrigendum *ἐνπά[ζ]ονται*, c u r a n t, ut saepius verbis poeticis utitur Philodemus.
ἔμπλεος ion. = *ἔμπλεως*. Her. I 59. II 62.
ἔμπλην c. gen. (= *πλήν*), *χωρίς*. Archilochi fr. 111. Callim. H. Del. 72. Nic. Ther. 322. Cf. Apollon. Soph. 67.
ἐμπλήρωσις = *πλήρωσις*. *PK* II 326, 32 (a. 616.). Sophocles in lex. citat Herod. ap. Oribasium I 428, 8. Pallad. V Chrys. 47 B.
ἐμπνεῖ μοι· *ἐρᾷ μου*, *ποθεῖ με*. H. Cf. Xen. Conv. 4, 15. Plut. Cleom. 3 et *εἰσπνήλας*.
ἐμποδίζειν = *δεῖν τοὺς πόδας*. Her. IV 60.
ἐμποιεῖν. Vid. *ἐξαγρῆν*.
ἐμποιεῖσθαί τινος = *ἀντιποιεῖσθαι*. *BP* 13, 13 (a. 298 p. C.): *τὸν — ἐπελευσόμενον ἢ ἐμποιησόμενον τοῦ πεπραμένου καμήλου*. Similiter 94, 19 (a. 289). 350, 11. Cf. PL n. 15 (a. 130 a. C.) p. 222, l. 57. Hinc **ἐμποίησις** *PB* 177, 4. 193, 21 et saepe. Proprie verbum significat s e a l i c u i r e i i m m i s c e r e i n e a q u e i u s a l i q u o d e x e r c e r e,

ut interpretatur Peyron ad *PT* vol. I p. 139, coll. Exod. IX 17 et III Esdr. V 60.

ἐμπολεῖν. Adde Herond. VI 63 *κατ' οἰκίην δ' ἐργάζετ' ἐνπολέων λάθρῃ.*

ἐμπόλεμος CIG 1476. Hes. *ἐμπόλεμα· τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα*, quod reddatur Her. VI 56 pro *ἐμπολέμια*. Similiter melior forma *ἀντιπόλεμος* saepe corrupta est in *ἀντιπολέμιος* ap. Thuc. et Her.

ἐμπόλιον. Vid. s. v. *κιών.*

ἐμπολῶντο· *ἐνεβάλλοντο.* H. Vid. *κιών.*

ἐμπορεύεσθαι = simplex. Epicharmi fr. 26, 2. Ahr. *πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνον.* Inscr. Rhodia GD 1566.

ἔμπορος, primitivo sensu viator. Etiam Bacchyl. XVII 36 Bl. *ἔμπορον οἶ' ἀλάταν.*

Ἔμπορος CIA II 975 f 12 et **Ἔμπορος ἐξαπατῶν** ibid. III, incerti poetae comoedia. *Ἔμπορον* scripserunt Diphilus, Epicrates, Philemon.

ἐμπορπᾶν = *ἐμπερονᾶν.* Her. VII 77 *εἵματα ἐνεπορπέατο.*

ἔμπρακτος, is a quo exigere licet debitum. Boeot. GD 489, 50: *ὀφειλέτω ἁ πόλις τῶν Ἐρχομενίων — Εὐβώλυ, — μὴ ἔμπρακτος ἔστω Εὐβώλυ ἁ πόλις τῶν Ἐρχομενίων.*

ἐμπρέπειν. Adde Bacchyl. VIII 27 Bl. *πενταέθλοισιν γὰρ ἐνέπρεπεν.*

ἐμπρίατο = *ἐπρίατο*, inserta nasali, Corcyr. GD 3198, 2. Cf. Ahrens II 113.

ἐμπροίκιος. Hoc adiect. (App. B. C. I 10) et *ἐμπροίκιον* (id. Mithrid. 75) Aegyptiis propria fuisse ostendit Mendelsohn Philol. LII p. 553 sqq.

ἔμπροσθα dorice = *ἔμπροσθεν*, v. c. *TH*, I 57 *τοὶ ἔμπροσθα ὅροι.* Vid. *-θα.*

ἐμπτύειν *εἰς τὸ πρόσωπον.* Herond. V 76.

ἐμπύλῃος boeotice = *ἐμπύλαιος*, Neptuni cognomen. Keil, Inscr. Boeot. XII (Kum.).

ἐμπυρισχησί-φως, in igne tenens homines (daemon). Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 601.

ἐμφανίσσην = *ἐμφανίζειν.* Tit. Thess. Hoffm. 16, 2 *ἐνεφανίσσοεν* = *ἐνεφάνιζον.*

ἐμφέρην = *εἰσφέρειν* thessalicum. Rangabé, A. H. 692 (Kum.) — *ἐμφέρεσθαι τῇ αἰτίῃ.* Augustus in epistula IX 12 ap. Viereck, Serm. Gr. — *τῶν οἰκετῶν τοὺς ἐμφερομένους τῆι αἰτίαι διὰ βασάνων*, cum graece dicitur *ἐπιφέρειν τινὶ τὴν αἰτίαν* et *ἐνέχεσθαι τῇ αἰτίᾳ.* Cf. p. 78.

ἐμφοιτᾶν figurate Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 43, 21 *μέγα ταῖς τῶν πολλῶν ψυχαῖς ἐνεφοίτα τὸ πάθος.* Cf. Thes. et Sophoclis lex. s. v.

ἐμφορεῖν *πληγὰς ἔς τινα.* Herond. III 86 *ἐς μ' ἐμφορῆσαι κτέ.* ut correxit Rutherford pro *ἐς μὲν φορῆσαι.*

[**ἐμφυλοουργίου** vox nihili. *PB* 531 II 9 *περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ .... ἐμφ[υ]λουργί[ου] περιγεινομένων.* In Mnemosyne correxi *ἐμ φυτουργί[ωι].* Cf. Diod. S. II 10.].

ἐμφυτευτικός. *PK* II 325. 328 (aet. Byzant.). Cf. Iustin. cod. I 2, 25 § δ', Irene Novell. 57 (Soph. lex.).

ἔμψηφος, gemmis ornatus. Olbiae tit. IRB 68, 5 — ἀνέθηκαν στέφανον [χρύσεον καὶ φιάλην? χρυσ]έαν ἔνψηφον, ubi Struve cft. δακτύλιος ἄψηφος ap. Artemid. Onir. II 5 et anulum polypsephum in CIL II 3386.

ἐμψυχρία, frigus, pro ἐμψυχία Meineke reddidit Archelao ap. Stob. Ecl. ph. I 21, 6. Cf. ἐμψυχρός.

ἐμώσατο· εὗρεν, ἐτεχνώσατο, ἐζήτησεν. H.

ΕΝ = *ΕΙΝ* terminatio infinitivi coniugationis thematicae ap. Dores. Cf. Boisacq. p. 201. Nubem exemplorum praebet inscr. Epidauria GD 3325, ut ταμέν, ἀγαγέν. cett. De utriusque terminationis usu apud Pindarum et Bacchylidem vid. O.Schroeder Proll. Pindar. II 39 (86). — De correptione syllabarum finalium vid. Ahrens II p. 172 sqq., imprimis p. 176 sq.

ΕΝ = *ΗΣΑΝ* terminatio epica, aeolica, boeotica. Vid. Hoffm. II 563 et Meister I 187. Item hic illic apud Dores, v. c. Rhodi. Vide θεν = θησαν. Saepe has formas habet Pindarus.

ΕΝ = *ΕΝΑΙ* infinitivi perfecti terminatio apud Nisurios et Calumnios. Vid. ἀποδεδωκέν, δεδωκέν.

ΕΝ nominativi plur. term. pro *ΕΣ* in titt. Cretensium recentioribus. Del. 120, 23 ἀνγράφοντεν. 121 C, 14 τινέν. 127, 5 ἐπελθίοντεν. 132. 17 ἀκούσαντεν. 128, 54 ἁμέν. 129, 5 διατρίψαντεν. Mus. Ital. III n. 36, 10. Cf. Kühner—Bl. Gr. I 1, p. 449 not. 8, G. Meyer. Gr.[3], p. 456, not. 1. — Semel iam LGI 32 δύο μαίτυρεν, suspectum Baunackio, qui e duali has formas natas esse suspicatur.

ἐν cum acc. = εἰς. Vid. εἰς. A Dorensium usu alienum. Cf. Eustratiades BCH 1894, p. 141.

ἐν omissum in inscr. Eleusinia a. 201 a. C. *ΕΑ* 1887, 2 n. 30, 1: τοῖς τεταγμένοις Ἐλευσῖνι καὶ Πανάκτωι καὶ Φύλῃ καὶ τοῖς ὑπαίθροις, sed ibidem l. 42 eadem verba repetuntur, addito ἐν ante Ἐλευσῖνι, ut ob sqq. expectatur. — Tituli Elei GD 1150 extr. et 1152 extr. habent Ὀλυμπίαι sine praepositione.

ἐν cum genetivo elliptico. Mirabile exemplum CIA IV 1, 3. n. 27 C, 15 Λεονίδεν ἐάν τις ἀποκτένει ἐν τõν πόλεον, hõν Ἀθεναῖοι κρατõσι, κτέ. et similiter CIA II 33, 8., mirabilior etiam ap. Herodotum formula ἐν ἡμετέρου = ἐν ἡμῶν I 35. VII 8. In titulis Atticis: ἐν Κοθωκιδῶν, — Κυδαντιδῶν, — Λακιαδῶν, — Χολαργέων, — Κοιριαδῶν, — Δημοτιωνιδῶν, — Θυμαιτιδῶν, — Σημαχιδῶν, — Σκαμβωνιδῶν. Meisterh.[2] 176 b.

ἓν δόο = τάχιστα. Herond. VIII 23.

ἓν στόμ' ἐστι τῆς συνοικίης ἁπάσης, una vox. Herond. III 47.

ἔναβος pseudodorice Theocr. VIII 3, al. Vid. ἄβα.

ἐναγίζειν τοῖς κατὰ πόλεμον τελευτήσασιν de ephebis CIA II 471, 26. 69.

ἔναγος, τὸ = ἄγος. Inscr. Delph. saec. V a. C. GD 2561.

ἐναθλεῖν cum inf. = σπουδάζειν. Theophyl. Sim. Hist., ed. de Boor p. 103, 20: τὸ πόλισμα ἐνήθλει λαβεῖν.

ἐναθροίζειν = συναθρ., si l. s., Theophyl. Sim. Hist. p. 64, 23 ἄνδρας ἐπὶ στρατρίαν ἐνήθροιζεν. Cf. p. 87, 26.

ἐναΐδιος οἶκος. Hades. Inscr. metr. Sardium L. W. 640 (Kum., qui cft. ὑπαΐδιος).

ἐναιέτια, τά. CIA I 297 a. b. Suppl.; *IE* 242, 11 = GD 3325. ἐναιετίων τᾶς ἀτέρας κερκίδος. Statuae in frontispicio templi. Cf. παραιετίς.

ἐναιλεθέντες. Vid. αἰλεθῇ.

ἐνακηδεκάτα boeotice = ἑνδεκάτη. Orchom. GD 488, 5.

ἐναλείφειν. Epistula scripta a. 22 p. C. in *PO* II 294: ἐγὼ δὲ αὐτὸς οὔπω οὐδὲ ἐνήλεπα (= ἐναλήλιφα, sc. ἐμαυτόν), ἕως ἀκούσω φάσιν παρά σου περὶ πάντων, i. e. valde despondeo.

ἐναλιναιέτας, maris incola. Bacchyl. XVI 98 ἐναλιναιέται δελφῖνες.

ἐναμμένος ionice = ἐνημμένοι. Her. VII 69 λεοντέας ἐ. Cf. ἐπαμμένος.

ἐναντί (s. ἔναντι) = ἐναντίον. Delph. GD 2070 extr. ἐναντὶ τῶν ἱερέων, sed l. 18 ἐναντίον τ. ἱ. Thisbarum tit. a. 170 a. C. ap. Dittenb.[2] 300, 52. ἔναντι Γαΐου Λοκρετίου. Forma est sermonis communis (N. T.).

ἐναντιοῦσθαι c. gen.: ἐναντιωθῆναι — τῆς διαθήκης *PK* (I) LXXVII, 50 sq. 60. (saec. VIII).

ἐναντίπερα. Inscr. metr. Aegypti CIG 4943.

ἐναπιέναι ionice = ἐναφιέναι. Her. I 214.

ἐναπόγραφος. *PO*. 135, 15. 19. 137. 12.

ἐναποδείκνυσθαι = ἐνδείκνυσθαι. Her. IX 58. Cf. Schwh. s. v.

ἐναπολογίζεσθαι. Eretriae tit. *EA* 1899, p. 139. 14, 8 τὸ δ' ἀνάχωμα ἐναπολογίσασθαι τὸ[ν ταμίαν].

ἐνάπτεσθαι = ἐφάπτεσθαι. Delph. GD 1768, 10: εἰ δέ τις ἐνάπτοιτο Εὐτύχου ἐπὶ καταδουλισμῶι. Similiter 1781, 3. 1831, 4. 1881, 14. Plerumque tamen est ἐφάπτοιτο, paullo rarius ἅπτοιτο, ut 1762, 21. 1783, 15. 1784. 16. 1795, 5. al. Vid. ἐφάπτεσθαι.

ἔναρ. Vid. ἔνας.

ἐναρμόξαι = ἐναρμόσαι. Epidaur. GD 3340, 69.

ἔναρξις, initium. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 49, 10. Cf. Thes. s. v.

ἔναρχος frequenter occurrit in formula dialectica οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ἐόντες = ἄρχοντες, v. c. Boeot. GD 429 et al.: τὺ ἠὲ ἔναρχοι ἐόντες. Aetol. GD 1411, 13 ἀναπράσσειν τὸν στραταγὸν καὶ τοὺς συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, l. 23 ἐπιμελεῖσθαι τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἔναρχον. Delph. Dittenb.[2] 306, 42. etc.

ἔνας (= ἔνης Ar. Eccl. 796), perendie. Theocr. XVIII 14 καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ. Cf. Hesiod. Opp. 408 ἐς αὔριον ἔς τ' ἔννηφι. Hes. ἔναρ· εἰς τρίτην. Λάκωνες. Vid. Ahrens II p. 74.

ἐνάτα. Vid. *ἀμάτη*.

ἐνατεύειν. Verbum sacrificale in Myconi tit. saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 615, 24. *τοῦτο* (sc. *θῦμα*) *ἐνατεύεται*. Stengel explicat nonam partem cremare, coll. verbo *δεκατεύειν* et monens ap. Hom. ξ 434 sq. victimae divisionem in septem partes occurrere, probante Dittenbergero in not. 18.

hένατος. Therae *ἡμ[ιστατ]ῆρος ἕνατο[ν]*. Vid. Hiller v. G. in Herme a. 1901, p. 113 sqq.

ἐναυλοστατῆν, stabulare. Cret. CIG 2516 b. Add.: *ἵνα μηθεὶς μήτε (ἐν)νέμηι μήτε ἐναυλοστατῆι μήτε σπείρηι μήτε ξυλεύηι* = Dittenb.[2] 929, 81, qui plene exhibet *ἐννέμηι*.

ἔναυον· *ἐνθές. Κύπριοι.* H. Idem **ἔπαυον·** *ἐπιθές* (corr. Hoffm. pro *σπαύονθες*). *Σαλαμίνιοι.* Imperativi aor. formae pro *ἔναυσον* et *ἔπαυσον*. Cf. gl. Hes. *ἐξαῦσαι· ἐξελεῖν. καταῦσαι· καταντλῆσαι, καταδῦσαι. καταύστης· καταδύτης. καταῦσαι· ἀφανίσαι.* — *ἐπέϜασαν* = *ἀνέθεσαν*, dedicarunt in tit. metr. Cyprio 161 Hoffm. *χόαν τάν δ' ἐπέϜασαν*. — Alcmanis fr. 95 *καταύσεις*. Hoffm. I 113 cft. haurire.

ἐναύρω. Vid. *ἀγχοῦρος*.

ἐνγαροῦντες. Inscr. Elea A. Z. 1877, 38, sec. Dittenbergerum = *ἐπιδημοῦντες*, ab *ἔν-γα-ρος* = *ἐγγαῖος*.

ἔγγροφον, τό = *ἔγγραφον*. Cret. inscr. in insula Delo BCH III p. 298. Vid. *γροφά*.

ἐνδάχιον = *ἐντάχειον*, q. v.

ἐνδέημα, τό. *PO* 71 I 15.

ἐνδειής = *ἐνδεής*. IC 36 c, 16.

ἐνδεικνύειν = *φαίνειν*. Amorgi tit. saec. III ap. Dittenb.[2] 531, 58: *ἐπὶ τῶι ἡμίσει ἐνδεικνύειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν*. Vid. not. 42. — *ἐνδειγνύμενος* (sic) GD 4693, 7, Therae inscr. saec. a. C. III.

ἐνδεκάμετρον *μέτρον*. FGH 90, 14.

ἐνδέκεσθαι = *ἐνδέχεσθαι* ionice Herodotus. Vid. *δέκεσθαι*.

ἐνδελιστές (?) adv. *ὀξύτονον παρὰ Συρακοσίοις, ὃ καὶ ἐλλιστὲς* (?) *λέγεται*. Cod. Barocc. *BA* 1370 *A*.

ἐνδέρειν. Vid. *ἔνδορα*.

ἐνδεσμίς? Inscr. Deli ap. Michel 833, 116: *πυρήνια χρυσᾶ καὶ ἐνδεσμίδες καὶ τύποι καὶ καρδία καὶ ἄλλα χρυσία κτέ.* Recensentur donaria a. 279 a. C.

ἔνδεσμος? Inscr. attica saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 587, 309 *αὐχένες* (?) *δρύινοι εἰς τὸ ἐσχαρεῖον καὶ τοὺς ἐνδέσζμους* (sic) *τοῦ [τείχ]ους*.

ἐνδεύην aeolice = *ἐνδεῖν*. GD 214, 36: *αἰ δέ κέ τι ἐνδεύη τῶ ψαφίσματος*. Vid. *δεύην*.

ἐνδηΐδες· *αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ*. H. Utrum Nymphae intellegendae sint an nuptae, incertum.

ἐνδιδόναι ἐντολήν, edere mandatum. Pap. Leid. G 17; H. 25, I 18 (aet. Ptolemaeorum).

ἐνδιδυσκόμενος (?) Vid. ἐνδυδισκόμενος.

ἐνδικάζεσθαι, alicubi litigare. Delph. GD 1432 a., ubi opponuntur οἱ δικασταὶ τοῖς ἐνδικαζομένοις. Sic Arcades in Tegeae tit. GD 1222, 34: μή οἱ ἔστω ἔνδικον μηδέποθι ἀλλ' ἢ ἰν Τεγέαι, εἰ δ' ἰνδικάζητοι, ἀποτεισάτω τὸ χρέος διπλάσιον τὸ ἂν δικάζητοι.

ἐνδικία. Telmissi tit. saec. a. C. II init. ap. Michel 459, 14 ἀνεδέξατο (= ἀνεδείξατο) τὴν ἐνδικίαν = τὸ δίκαιον.

ἔνδικος = ἐπίδικος. Cret. LG III 23 sq., 30 et saepius ἔνδικον ἦμεν. Vid. ἴνδικος.

ἔνδιος = ἔνδιον ἦμαρ, i. e. μεσημβρία. Callimachus in Hecales fr. pap. col. IV 2: ἀλλ' ἢ νὺξ ἢ ἔνδιος ἢ ἔσετ' ἦμαρ. Cf. Hes. ἐνδιῶνται. μεσημβριάζουσιν.

ἐνδιοῦν. *TH* I 120: ταῦτα δὲ πάντα (sc. τὰ δένδρα) πεφυτευμένα παρέξονται καὶ ἐνδεδιωκότα, i. e. quae in aerem succreverunt, interprete Kaibelio IGSI, p. 174.

ἐνδογενής = οἰκογενής, verna. Delph. GD 1684, 4. 1695, 3. 1699, 5. 2291 b. etc. Saepius quoque οἰκογενής, ut 1642. 1692, alibi. Vid. sq. voc.

ἐνδοθίδιος, verna. Cret. LG II 11: ἐνδοθιδίαν δόλαν αἰ κάρτεϊ δαμάσαιτο.

ἔνδοι = ἔνδον. Syracusani et Rhegini (de his cf. *EM* 115, 45. 302, 6. 660, 20). Eustath. 140, 13. An. Ox. III 378, 8. Theocr. XV 1. 77. Callim. h. Cer. 77. Vid. Ahrens II 365 sq. Epidaur. GD 3325, 67: εἴλετο στύλων καταξοάν, τὰν ἔχθοι καὶ ἔνδοι et 69 ἔνδοι. — Hinc Hes. **ἐνδοιίτιναι**· οἱ ἀπὸ ἑπτὰ (?) πατέρων καὶ μητέρων ἀστῶν κατάγοντες τὸ γένος et **ἐνδοιόμενοι** (num ἐκσοιίτινοι s. ἐχθοιίτιναι?) ὅσοι ἀπὸ ἑτέρων πατέρων καὶ μητέρων, i. e. μὴ ἀπ' ἀστῶν. Fort. ἑπτὰ (dittographema ex αποπα?) delendum. — Cretica forma pro ἔξω, ἔχθοι est ἔξοι sive ἔκσοι Del. 121 b. 24. Mus. Ital. II p. 100, n. 84, 5. Aliae formae doricae, quae reperiuntur in inscr. Gortyniis et Delphicis ἔνδος et ἔξος citantur a Theognosto Ox. II 162, 9. 164, 10 (ubi Syracusanis tribuuntur). Cf. *BA* 1370 A. — Ionicum ἐνδόσε = εἴσω habet saec. V a. C inscr. Iulidis in ins. Ceo apud Dittenb.[2] 488 l. 18: τὰ στρώματα ἐσφέρειν ἐνδόσε. — Tandem ἔνδω est Delph. GD 1767, 10. 1775, 11 al. — Laconibus Hes. tribuit ἐνύει (ἐντεῖ Ahrens. An ἐνυῖ?)· ἔνδον et ἔξει· ἔξω, sed iure Ahrens de utraque forma in hac dialecto dubitare videtur. Obscurissima vero sunt ap. eundem ἐνδύδαν· ἔωθεν (ἔσωθεν?) et ἐνδόλω· ἔνδοθεν.

ἔνδοκος· ἐνέδρα. H. Archilocho (Stob. flor. 20. 28, vs. 3) pro ἐν δόκοισιν reddidit Valckenaer, confirmante cod. Md. ap. Wachsm.

ἐνδομαλίδας. Vid. μάλινος.

ἐνδομεν[ε]ία in formula testamentaria *PO* 105, 4. 10 σκεύη καὶ ἔπιπλα καὶ πᾶσαν ἐνδομενείαν. Vid. Thes. s. v.

[**ἐνδόμοιχος** vitiosa lectio pro ἐνδόμυχος *BA* 1370 A s. v. ἔνδος, ibidemque ἐνδόπνος pro ἐνδοποιός. Cf. Choeroboscus in Cram. An. II

p. 162, 13.] Sed sanum ibidem videtur **ἔνδ-ορχις**, i. e. cuius testiculi non descendunt in scrotum, ut fit in puerulis. Vix recte *ἔνορχις* explicatur in Thesauro.

ἔνδον cum dativo loci pro gen. Pind. *N.* III 54. VII 44. Cf. *ὄπιθεν* et *ἀγχοῦ*. Minus recte explicat O. Schroeder.

ἔνδορα. IC 87, 48: *βοῦς ὁ κριθεὶς θύεται Ζηνὶ — καὶ τὰ ἔνδορα ἐνδέρεται· ἐφ' ἑστίαν* (-ᾳ?) *θύεται — καὶ τὰ ἔνδορα κτέ.* Vid. adnot. p. 87. Ibidem 36, 8: *ἔνδορα ἐνδέρεται καὶ θύεται ἐπὶ τᾶι ἑστίαι τὰ ἔνδορα* et 40 b. 27 *Ζηνὶ βοῦς θύεται καὶ ἔνδορα ἐνδέρεται.* Cf. Hes. *ἔνδρατα· τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί.* — De Pratt, Leges Gr. sacrae, I n. 5 ostendit, coll. etiam CIA III 74, mactati bovis partes quasdam rursus cute involutas arae imponi, nec tamen cremari; nam in tit. 38, 10 caveri, ne ex templo efferantur.

ἔνδορχις. Vid. s. v. *ἐνδόμοιχος*.

ἐνδόσε. Vid. *ἔνδοι*.

ἐνδοσθίδια = *ἐντόσθια, ἔντερα*, intestina. Epidauri tit. saec. V a. C. extremi Dittenb.[2] 939, 19. 32 *τἐνδοσθίδια* (= *τἠνδ.*). Cf. *ἐνδόσθια* in Sophoclis lexico.

ἐνδοχ(ε)ῖον? *PB* 601, 16 (saec. p. C. II); *γράψον μοι ἐνδοχῖον, ἵνα ἑτοιμάσω καὶ ἀναπλεύσω πρός σε.* Cf. *ὑποδοχεῖον.* Non expedio.

ἐνδρανής = *δραστικός, πρακτικός.* Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 97, 18 *ἐνδρανέστερα τῶν ῥημάτων τὰ πράγματα.* Opp. *ἀδρανής.* Alia habent Thes. et Soph. lex. s. v.

ἐν δριῶνας. Vid. *τριῶλαξ.*

ἐνδρομὶς ἀσπίς, cursoris victoris in agone Pythico praemium. Decretum Amphictyonum saec. a. C. III GD 2715: *ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων δώσειν ἀσπίδας ἐπιχάλκους ποικίλας ἐνδρομίδας κτέ.* lectu dignissima. Alibi est substantivum.

ἔνδρομος? Panticapaei epigr. IRB II, 197: *οἷα δὲ δένδρου | κλών, ν[ῦν] ἐκλάσθης ἔ[ν]δρομος εἰς Ἀίδαι* = Kaib. ep. 53 *δ*, qui *ἔντομος* coniecit. Cf. meam coni. *ἔκδρομος* pro *ἔκτομος* supra s. v.

ἐνδοδισκόμενος = *ἐνδυόμενος.* Tit. Delph. GD 1899, 13. Coll. *τιτύσκειν*, expectes *ἐνδιδυσκόμενος.*

ἐνδοκέως. Bacchyl. V 112. 125. Headlam „*προθύμως καὶ ἀκαμάτως* seems to cover all uses of *ἐκδυκέως*".

'Ενδοσποιτρόπιος anni Delphici mensis = *Μουνιχιών.* Bischoff de F. G. A.

ἐνδότας· *αὐλωτὸς στάμνος* (?). H. Quid sit, non intellego. Conieci *αὐλωτὸς κημός*, coll. gl. *αὐλωτοὶ φιμοί· οἱ κημοί, διὰ τὸ τοῖς κημοῖς κώδωνας προσῆφθαι κτέ.* Fortasse ita vocarunt Dorienses.

ἔνδω. Vid. *ἔνδοι.*

ἐνδώμησις = *ἐνδόμησις* in rec. Smyrnae tit. Dittenb.[2] 583, 30: *τὴν ἐνδώμησιν τοῦ τεμένους καὶ θεμελίωσιν ἐν τετραγώνῳ διὰ σπαράγματος.* Frustula lapidum quibus area sternitur intellegit editor.

ενεγχ = ἐνεχ: ἐξενεγχθῆ Delph. GD 1878, 12 κατενεγχθέν ibid. l. 16, μετενεγχθέν GD 2644, 28. Cf. Olbiae inscr. ap. Dittenb. 284, 31. al.

ἐνεῖκαι ionice = ἐνεγκεῖν. Vid. Hoffm. III 261 sq. — Cf. ἥνικαν, ἐξενειχθείς.

ἐνειρόσια. Vid. ἐνηρόσια.

ἐνεῖσαν = ἐνῆσαν. Saepe Deli tit. BCH II p. 570.

ἕνεκε et ἕνεκο serae formae pro ἕνεκα. Vid. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 36. Illa etiam ap. Apollonium Thrac. (?) Saec. a. C. II sec. Keilium in Herme 1896, p. 427 sqq., l. 28, imo iam in Sami tit. saec. IV a C. exeuntis ap. Dittenb.[2] 183, 15 ἀρετῆς ἕνεκε καὶ προθυμίας et in Milesio tit. Mitth. XXV p. 101, vs. 8. Cf. Ditt.[2] 189 (a. 287—281 a. C.). — Vid. εἵνεκα.

ἐνεκυράδδεν = ἐνεχυράζειν. Tit. Gort. ἐνεκυράκσαντα. Baunack, Philol. 1896, 489.

hενενήκοντα. *TH* I 36. Vid. hεννέα.

ἐνενηκόντων. Inscr. Chia saec. a. C. V ineuntis *IA* 381 C, 21, ut πεντηκόντων et δέκων ibid. D.

ἐνενιχθείει boeotice = εἰσενεχθῇ GD 488, 150: ἐπιδεί κα ἐνενιχθείει ἄνφορα ἐν οὗτο κτἑ. Cf. ἐξενιχθῆι in tit. Ceio 42, 22. 24. Hoffm. et Aeolica ἤνικα, ἐσένικαι, ἐνενικάμενος ap. eundem II 388.

ἐνέπει Acarnanibus tribuit gramm. *BA* p. 1095. Cf. Pind. *N* III 75. Variat ap Pindarum in hoc verbo simplex *N* cum duplici, quod est multo frequentius; iuxta autem ἔννεπεν legitur ἤνεπε *N*. X 77 cum v. l. ἔνεπε, unde vix recte ἔννεπε reposuit Heyne. Vid. ἤνεπον.

ἔνερθα, ἔμπροσθα, ὄπισθα (cf. ἐξόπισθα), πρόσθα tribuuntur Aeolensibus ab Apollonio de adv. 193, 13 et ab Herodiano π. παθῶν II 192, sed praeter ἐξόπισθα nusquam hodie leguntur. Hoffm. II 274. — ἔνερθε = κάτω. Ion., ep., Her., lyr., trag.

ἐνερμένων ionice = ἐνειρμένων. Her. IV 194. Cf. ἀνελκυσμένος.

ἐνέστιον θῦμα. Vid. ἐνίστιον.

ἐνετήρια, introitus pretium. Inscr. Locr. Oz. IA 321, 9 ἐξεῖμεν ἀγχωρεῖν ὅπω ϝέκαστος ἦν ἄνευ ἐνετηρίων.

ἐνευεργετεῖν? *PK* II 169, 25 ἵν' ὦ ἐνευεργετημέν[ος] (a. 40 a. C.). Vis praepositionis non apparet. Num forte εν est dittographema?

ἐνεύχεσθαι Herond. VI 47 τί μοι ἐνεύχῃ; quid me obsecras? Cf. Hes. s. v. In Epicteti testamento, tit. Therae saec. III aut II a. C. GD 4706, 13, significat inaugurari, auspicari (precibus).

ἐνεφανίσσοεν. Vid. ἐμφανίσσην.

ἐνέχυρον et ἐνεχυράζειν. Vid. κοῖον et ἐνεκυράδδεν. — Pro ὅμηρα usurpat Theophyl. Sim. ed. de Boor p. 192, 15 τῆς διωμοσίας ἐνέχυρα συγγενεῖς παρασχόμενοι.

ἐνηβέω = ἐνευφραίνομαι. Elei GD 1158, 2. Cf. ἐνηβητήριον, locus amoenus (Her. II 155), et ἡβᾶν in noto scolio.

ἐνηβώαις = ἐνηβώσαις Lacones. Del. 17, 5. 21. 27. 38.

ἐνήεια. Kaib. ep. 662, 4 *εἵνεκ' ἐνηείας* pro *εἵνεκεν ἠείας* corrigebam Mnem. 1882, 392, nescius idem iam fecisse Nauckium, Mélanges Gr. et R. 1880, p. 655.

ἐνηής, epic. voc., etiam Bacchyl. XII 99 Bl.

ἐνηλάσιον. Inscr. Chia BCH III p. 242 = Michel 1359. Recte Kum. s. v. explicat *μίσθωμα γῆς τελούμενον τῷ κυρίῳ παρὰ τοῦ καλλιεργοῦντος*. A verbo *ἐνελαύνειν*.

ἐνήλεκα. Vid. *ἐναλείφειν*.

ἐνηρόσια et **ἐνειρόσια,** merces pro agro sacro arando pendenda. Deli inscr. BCH II p. 571. 576. VI p. 10. 12. 19. Kum. s. v. comparat *προηρόσια*. Adde Halicarnassi inscr. ap. Michel 854, 19: *τὴν αὐλὴν καὶ τὸν κῆπον καὶ τὰ περὶ τὸ μνημεῖον καὶ τοῦ ἐν Ταυρομάτωι ἐνηροσίου τὸ ἥμισυ* et l. 30 *καὶ τὸ μίσθωμα καὶ τὸ ἐνηρόσιον κομιζόμενος*.

ἐνῆς = *ἐνῆν*. Epicharmi fr. 38, = *ἐνῆσαν* in eiusdem fr. 28, 2. 52. Ahr. Vid. *εἶναι*.

ἐνθάκη = *ἐνέδρα*. Inscr. Pompeiopolitana in Cilicia. LW 1471. (Kum). Cf. *ἐνθάκησις*.

ἐνθαῦθα. Inscr. Att. saec. a. C. IV in *EA* 1888, 1. *Ἐνθαυθοῖ* ap. Meisterh.[2] p. 85. De formis Herodoteis *ἐνθαῦτα, ἐνθεῦτεν* cf. Hoffm. III 607. Reliqui Iones abstinent. Cf. *ἐνταῦτα* et *ἐντοῦθα* infra.— Etiam Arcades *ἐνθαῦτα* pronuntiasse docent duo tituli in Philologo a. 1900, p. 201 sq.

ἐνθεῖν = *ἐλθεῖν* et *ἐνθών* = *ἐλθών*. Corcyr. *IA* 342 et Delph. *IA* 220, 14. Utitur Theocritus et tribuitur Siculis. Cf. *ἀπενθών, ἦνθον, προαπενθεῖν, Φίντις*, etc. Non esse aeolicum animadvertit Hoffm. II p. 475.

ἔνθερμος, nondum repertum hucusque in Attica, prodiit nuper e fragm. comico in *PO* X 9: *μειράκιον ἔνθε[ρμον ὂν] ἐρῶν*, ut explevit Blass.

ἔνθινος, sacer, sanctus. Inscr. Cret. Del. 45, 47: *ὅ τι μὲν ἐξέλοιμεν μήτε ἔνθινον μήτε ἔνορκον ἦμεν, ὅ τι δὲ ἐγγράψαιμεν, ἔνθινόν τε ἦμεν καὶ ἔνορκον* et *αἱ δέ τί κα δόξηι ἐξελὲν ἢ ἐμβαλέν, μὴ ἔνορκον ἔστω, ὅ τι δὲ ἐπιγράψαιμεν, ἔνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνθινον*. Gravi errore Kum. s. v. probavit infelicem Dindorfii coniecturam (in Thes.) *ἔνοινον* = *ἔνσπονδον*. — Compositum est adiectivi cretici *θῖνος* = *θεῖος*. — Toto coelo diversum est

ἐνθῖνος, formatum ab *ἔνθα*, ut *ἐκεῖνος* ab *ἐκεῖ*. Chersonesi inscr. saec. a. C. primi, GD 3087, 13: *εἴς τε τοὺς κατὰ Βοσπόρου τόπους χωρισθεὶς καὶ καταστασάμενος καὶ τὰ ἔνθινα* (pro ЄNOINA Blass) *καλῶς καὶ συμφερόντως τῶι βασιλεῖ κτέ*.

ἔνθοος = *ἔνθεος*. Raris huius formae exemplis in Thesauro adde Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 99, 2.

ἐνθρόνισμα. Commagenae tit. saec. a C. I ap. Michel 753, 44: *τόνδε χῶρον ἱερὸν ἁπάντων ἀναδείξας ἐνθρόνισμα προειλόμην* (ego Antiochus rex). Cf. *ἐνθρονίζειν* (-*ιάζειν*), *ἐνθρονισμός* etc. in Thesauro.

18

ἐνθύμιον ἔστω *Δάματρος καὶ Κούρας κτέ.* Cnidia inscr. GD 3541, 7. Cf. IC 319 *ἐνθύμιον ἔχοντα* et lexica. Her. II 175 *ἐνθυμιστόν* = *ἐνθύμιον*, si s. l.

ἐνθύσκει· *ἐντυγχάνει.* H. Gl. cretica. Vid. *θύσκην.*

ἐνιαυσίως, quotannis. *PK* CXIII 4 (a. 595), 11. Cf. CXIII 6 a. 22 et b 31 (a. 633), ut in schol. Arati p. 52 (Thes.). Cf. *ἐνιαυσιαίως* Ptol. Tetrab. 91 (Soph. lex.).

ἐνιαύτιος laconice = *ἐνιαύσιος* sec. *EM* 156, 19. — Delph. GD 2601,44 *ἐνιαυτία ἁ ἱερομηνία.* Coi IC 37, 37. Cf. *πλούτιος* = *πλούσιος.*

ἐνιαυτός, dies anniversarius. Delph. GD 2561 c. 46 (saec. a. C. V) *μηδ' ἐν ταῖς δεκάταις μηδ' ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς.* — Vid. *ἔτος.*

ἔνικα. Vid. *ἥνικον.*

ἐνίκει IGI I, 127 (a. C. saec. I) = *ἐνίκα.* Cf. *τιμεῖν.*

ἐνικόμενος. Phoc. GD 1539, 19: *τοὺς ἐνικομένους ταῖς ἡλικίαις* = *τοὺς ἐν ἡλικίᾳ.*

ἐνίκων 3 p. pl. Spartan. Lysistr. 1253, ubi dialecti ratio postulat *ἐνίκαν.* Cf. Ahrens II p. 197.

ἐνίκωσαν forma hellenistica, non boeotica = *ἐνίκων.* Vid. Meister I p. 277.

ἐνίοκα = *ἐνίοτε.* Archytas. ap. Stob. Flor. III 114. Vid. *ὅκα.*

ἐνκάτοχος, inclusus. PL n. 35, 19 (a. 163 a. C.). Cf. l. 8 *ἐγκατέχομαι.*

ἐν(ν)άλιος. O.Schroeder Proll. Pind. II p. 32 (65) „Non casui videtur deberi quod numquam aut apud Pindarum aut apud Atticos poetas in bonis libris scriptum invenitur *εἰνάλιος.* Fuerunt ut opinor in antiquiore poesi formae aeolicae *ἐννάλιος* (*ἐνσάλιος*) et *ἐνάλιος.*" Verissime.

hεννέα. *TH* II 17. 36. 39. 47. 82. Cf. *hεννεάκοντα, hοκτώ.*

'Εννέα. Olbiae tit. (a. C. III saec.) IRB I, 16 A, 39: *ἡ τῶν ἐννέα ἀρχή.* Cf. s. v. *ἑπτά.*

ἐννεακαιδεχέτις. Inscr. metr. Halicarn. ap. Newton. Hal. 77 (Kum.).

[ἐννε]ακαιεικοσίπους. CIA IV 3, p. 149, 18.

ἐννεετηρίς. CIA II 985 A 2. Cf. *τριετηρίς* etc.

ἐννέια. Inscr. ionica ap. Hoffm. 139,30 (III p. 427). Cf. *ἰιάν, ἕιως, ἐννεετηρίς.* Vid. *τετραετία.*

ἐννε-όβολος. Oropi tit. *EA* 1885, p. 93 sqq.: *μὴ ἔλαττον ἐννεοβόλου δοκίμου ἀργυρίου.* Cf. Hoffm. III 281.

ἔν(ν)επον. Vid. *ἥνεπον.*

ἐννεῦσκλοι. Vid. *ἐννηύσκλοι.*

ἐννέωρος, novem horarum. Herond. VIII 5 *αἱ νύκτες ἐννέωροι.*

ἔννη· *ἐννέα. Κυρηναῖοι.* H.

ἔννη. Aeolicum (ex *ἔσνη*) = *ἔνη* a. verbo *νῆν* (*νήθειν*). *EM.* 844, 1 = Herodian. II 302, 14. Cf. Hoffm. II 482.

ἐννηύσκλοι (?)· *ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων.* H. Cf. *ὕσκλοι* (Hermippi fr. 6 Mein. II p. 212)· *ἀγκύλαι, βρόχοι, οὓς ἡμεῖς ὕσκλους τῶν ὑποδη-*

μάτων καὶ τὰς λέγνας τῶν ἱματίων et *ἔπτυσκλον· ἀνδρεῖον ὑπόδημα.* Idem et *BA* 16, 11. Hinc apparet *ὕσκλος* cum spiritu leni scribendum esse. Laconica autem vox fuisse videtur *ἐννένσκλοι*, sive *ἐννεύσκλοι* cum accentu dorico.

ἐννόμιον (pascendi pretium), scriptura, s. vectigal pecuarium. Boeot. GD 498, 56. CIA 1059, 13 (saec. a. C. IV). — *PB* 485. *MFP* II p. 132; O. G. 44. 319. 324. 325. 1510. 1540. 1620. FGH 42 (a). II 12. Cf. Wilcken O. G. I § 40, 191 sq.

ἔννομος (= *νόμιμος*) **ἐκκλησία.** Locr. Oz. GD 1467, 7. Phoc. 1521. 1522. 1532 b. c.

εννος terminatio aeolica = *εινός*: *ἄργεννος, κελάδεννος, κλέεννος, ἐρέβεννος, φάεννος, ψέφεννος.*

Ἐννοσίδας, Neptunus. Vid. *δᾶ.*

ἐνοάσατο pseudodorice pro *ἐνοήσατο.* Aesara Lucana ap. Stob. Ecl. ph., p. 850 W.

ἐνϝοικεῖ = *ἐνοικῇ.* LG IV 34.

ἐνοίκησις, ius habitandi. *PO* I 75. Cf. Wilcken O. G. I p. 468.

ἐνοικιολόγος, mercedis (aedium) exactor, *PB* 3. 47. 173 (Byz. aet.). Cf. Wilcken O. G. I § 161, p. 365. *Ἐνοίκιον* passim papyri, *ἔνοικοι* ibidem aedium conductores. Cf. l. l. p. 243. 442. — **ἐνοικολογεῖν** (sic). Pap. Florentinus a Vitellio editus in Atene e Roma IV 1901, n. 27, 7 *ἀντὶ τῶν ὀφειλομένων καὶ ἐμβαδεύειν εἰς αὐτὸν καὶ εἰσοικίζειν καὶ ἐνοικολογεῖν καὶ ἀποφέρεσθαι τὰ ἐξ αὐτοῦ περιεσόμενα πάντα εἰς τὸ ἴδιον κτέ.*, ubi agitur de pignore commissorio.

ἐνοικοδομεικόντεσσι thessalice = *ἐνῳκοδομηκόσι.* Vid. *εσσι* et *ϝεϝυκονομειόντων.*

ἐνοπτιλίζεν· *ἐμβλέπειν* H. Doricum. Vid. *ὀπτίλος.*

ἐνόπωρος (?). Vid. *ὀπωρός.*

ἐνοργείας· *τὰς νεοττίας. Κρῆτες.* H. Proposui olim *ἐνορτ<αλιδ>είας.*

ἐνόρμιον. Ostraca (aet. imperatoriae) 263. 274. 277. 302—304. 1276. vectigal pro usu portus solvendum in Aegypto *τοῖς ὁρμοφύλαξιν*, pro numero *τῶν ἀγωγίων*, i. e. onerum navibus impositorum et fortasse expositorum. Wilcken O. G. I p. 273 sq. Cf. *ἐλλιμένιον* Atticum.

ἐνόρμιν = *ἐνόρμιον* CIA 4866.

ἔνορμος (?)· *ἡ ὥρα παρὰ Θεσσαλοῖς.* H.

ἐνορταλιδείας (?) Vid. *ἐνοργείας.*

ἕνος· *ἐνιαυτός. ἐπέτειος καρπός.* H. Cf. *ἑπτάενος, τετράενος* et *αὐτοένει.* Item *μαλκ-ενίς.*

ἐνοσίχθων Euphorion poeta *κακοζήλως* vocavit aratrum, qui olivam *γλαυκῶπιν. BA* 862, 21 sq.

ἐνουρεύωντι, sint in terrae confinibus. Cretice inscr. Dreria ap. Rangabé A. H. 2477 (Kum.).

ἐνουσιακῶς. *PB* 277 II 10 (saec. p. C. II). Cf. *οὐσιακός.*

ἐνπάω et ἐπενπάω. Vid. ἐπένποι.
ἐν[π]ετό[ν]των = ἐμπεσόντων IC 8, 5 = GD 3618. Cf. ἔπετον.
ἔνποι. Vid. ἐπένποι.
ἐνριγισκάνειν = ἐνριγῶν. Lex. Sabbaïticum p. 21, 11 servavit incerti comici trochaeos: καὶ τριβώνιον πονηρὸν οἷον ἐνριγισκάνειν.

Fortasse sunt Aristophanis, qui scripsit Plut. 845 sq.:

Car. Μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
Just. Οὔκ, ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα.

ἔνς = εἷς Cret. LG IX 50. Cf. Hes. s. v. et ἧς, οὐδής.
ἐνς = εἰς Cret. Hes. ἐνς ἄς· αὔριον (f. εἰς αὔριον).
ἐνσαφῶς = πάνυ σαφῶς. PB 7 I 8 παραγγέλλεται πᾶσι τοῖς ἐνσαφῶς ἐπιδοθεῖσί μοι ὑπὸ τῶν δεκαπρώτων.
ἐνσ-είῃ = εἰσίῃ. Cret. LG V 36.
ἐνσινής = ἐπιβλαβής, ut ap. Manethonem, PB 560, 22 (saec. p. C. IV).
ἐνσόριον proprie spatium in quo conditur σορός, loculus. CIG 3268 Ἄλκη Τειμοκράτους — τὸν τόπον καὶ τὴν καμάραν καὶ τὴν κατ' αὐτῆς δίαιταν καὶ τὰ ἐνσόρια ἠγόρασεν — καὶ ἔθηκε (ἔθηκα lap.) σορὸν Προκοννησίαν ἐν ἧι κεκήδευκεν τοὺς συντρόφους κτέ. Cf. CIG 3373, 8 sq. Vid. novam inscr. Smyrnae ap. Leemansium, „Gr. opschr. uit Kl. Asie etc., uitgegeven door de Kon. Acad. v. Wetensch. te Amsterdam a. 1890" p. 13 sq., quaeque ibi de vi vocabuli, etiam de ipso loculo usurpati, monuit. Cf. ὑποσόριον.
ἐνστάζειν, instillare. Adde Bacchyl. XII 229 Bl.
ἐνσταθμεύεσθαι. PL n. 64, 27 (medii saec. II a. C.).
ἐνστέλλειν ionice = ἐνσκευάζειν. Her. I 80 ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένος = ἐνημμένος.
ἐνστομίζειν (Suid.). Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 2174.
ἐντάγιον, mandatum. PO 136, 22. 34; 142, 1 (aet. Byz.).
ἔντασσιν dorice = οὖσιν. TH I 104. In iisdem tabulis ποϊάντασσιν = προσιοῦσιν (50), πρασσόντασσιν (158), ὑπαρχόντασσιν. Vid. εἶναι et Boisacq p. 38.
ἐνταῦτα = ἐνταῦθα. Elei GD 1149 extr. τοὶ 'νταῦτ' ἐγραμένοι (saec. a. C. VI). Cf. ἐνθαῦθα.
ἐνταφά = ταφὴ ἐν τόπῳ τινί, sepultura. Decreta Cnidia honorifica GD 3501, 6: εἶμεν δὲ καὶ αὐτῶν σίτησιν ἐν δαμιοργείωι ὡς κα ζώηι, μετὰ δὲ τὰν μετάλλαξιν τοῦ βίου ἐνταφὰν κατὰ πόλιν καὶ ταφὰν δαμοσίαν. Magis etiam vis praepositionis apparet GD 3506, 9: καὶ ἐπεί κα μεταλλάξηι τοῦ βίου, ταφᾶι δαμοσίαι καὶ ἐνταφᾶι κατὰ πόλιν ἐν τῶι ἐπισαμοτάτωι τοῦ γυμνασίου τόπωι. Cf. ἐνθάπτειν.
ἐνταφήια, quae cum mortuis conduntur in sepulcris. Inscr. phratriaca Delph. saec. a. C. V. GD 2561, c. 20: ὅδε ὁ τεθμὸς πὲρ τῶν ἐνταφηίων· μὴ πλέον πέντε καὶ τριάκοντα δραχμᾶν ἐνθέμεν μήτε

πριάμενον μήτε Ϝοίκω. τὰν δὲ παχεῖαν χλαῖναν φαωτὸν εἶμεν. Cf. *ταφήιος* ap. Homerum.

ἐντάχειον = *θᾶττον. PB* 814 (s. III), 826 (s. II/III) bis, et *ἐνδάχιον* (sic) ibidem 601 (s. II/III). Saepius *τάχειον* habent papyri.

ἐνταχεῖς· *ἐμφυεῖς.* H. Gl. dialectica = *ἐντακεῖς?*

ἔντε = *ἔστε, ἕως.* Delph. GD 1797 *ἔντε κα ζώωντι.* Cf. 2072, 23. al. sed 1712 *ἕως οὗ κα ζώῃ.* GD 2561 C *hέντε κα hαοῖ γᾶι ἀποτεθῆι* = *ἕως ἂν ἅμ' ἔῳ ταφῇ* (saec. V a. C.).

ἔντεα· *ὅπλα. Κρητῶν. BA* 1096. Ut apud Hom. et Pind.

ἐντέλεια. In decreto proxeniae Epirotico GD 1339, 11: *ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἀτέλειαν καὶ ἐντέλειαν — τὰ ἀπὸ Ἀπειρωτῶν.*

Significare videtur *ἀξίωμα*, dignitas, ut *οἱ ἐντελεῖς* dignitate conspicui dicuntur ap. Diod. Sic. exc. 599, 17. — Hesychius expl. *τάξις ἀρχοντική.*

ἐντελέως = *τελέως.* Herond. IV 79 *κάλ' — ἐντελέως τὰ ἱρά.*

ἐντέλλειν = *προστάττειν.* Pind., Soph. *Ἐντέλλεσθαι* passim Herodotus, qui III 137 scribit *τοσόνδε μέντοι ἐνετείλατό σφι Δημοκήδης ἀναγομένοισι κελεύων εἰπεῖν*, ubi *κελεύων* abundat. Verbum et substantivum *ἐντολή* rariora sunt in prosa attica. Utuntur interdum Plato et Xenophon.

ἐντεμένιοι *θεοί* dicuntur, quibus *τεμένη* sunt sine templis. Mileti inscr. saec. a. C. III ineuntis vel IV exeuntis ap. Dittenb.[2] 627, 4.

ἔντεσα· *ἔσωθεν.* H. Laconicum. Cf. *ἔξεσα* et suff. *-θα.*

ἐντεταμένως = *σφόδρα.* Her. VII 53. VIII 128.

ἐντέτευχαν hellenisticum = *ἐντετυχήκασιν.* Vid. *ἀποδέδωκαν.*

ἔντευξις sermone Alexandrino est ipsa petitio seu voce significata, seu in libello expressa, quam supplex subditus (regi aut magistratui aut deo) offert; haec cum varia esse possit, vel accusans vel deprecans, pro vario contextu *ἔντευξις* est accusatio, intercessio et his similia. Peyron ad *PT* p. 101. Cf. s. v. *ἐμβάλλειν* et *ἐντυγχάνειν.*

ἐντί· *εἰσίν.* H. Doricum, v. c. Pind. *P.* IV 247. Vid. *εἶναι.*

ἐντιτόν· *ἔνδικον* (*ἔντιμον?*) H.

ἐντοθῆκαι. Inscr. Delph. saec. a. C. V. GD 2561, B 20 = BCH 1895, 84, ubi Homolle dubitat sintne = *ταφαί* (cl. CIG II 2824) an sepulturae sumtus aut *τῶν ἐνταφηίων* (q. v.), priorem tamen explicationem praeferens.

ἐντολικάριος (voc. hybr.), mandatarius. IGSI, 956 B 15: *μένει δὲ ἡ δεδανισμένα* (sic) *καὶ ὁ ἐντολικάριος ὁ ἀνὴρ αὐτῆς — ἐν τοῖς κάστροις.* Tit. a. 313 posterior. Sophocles s. v. citat Ephes. 1313 D. Theoph. 432, 13. 441, 11.

ἔντομα *ποιεῖν* = *ἐναγίζειν.* Her. VII 109. Cf. Schwb. s. v.

ἐντομίς. Inscr. Mitth. XVI p. 368. Hes. *ἐντομίδες· ξυσμαὶ ὄψεως* (i. e. *τοῦ προσώπου*) *γινόμεναι, καὶ τοῖς λοιποῖς σώμασιν* (*σώμα<τος μέρε>σιν?*) *ἐντεμνόμεναι, τοιαῦτα δὲ εἰώθασι ποιεῖν ἐν* (*ἐπὶ?*) *τοῖς*

νεκροῖς αὐτῶν οἱ ἄπιστοι (gentiles). Soph. s. v. affert Levit. 19, 28. 21, 5. Ierem. 16, 6.

[**ἐντόνησον** f. l. pro *εὐτόνησον* in pap. mag. Par. 2391, l. 9: *ἴσχυσον καὶ ἐντόνησον κατὰ τῶν ἐχθρῶν.*]

ἔντορνος, ἡ, cum ellipsi subst. *γραμμή*. Piraei prephisma aet. Lycurgeae *EA* 1900, p. 95, l. 64 sqq. b *ταῦτα οἱ μισθωσάμενοι ἀποδώσουσι πεποιημένα πάντα ὀρθὰ καὶ ἁρμόττοντα πανταχῆι καὶ πρὸς τὴν ἔντορνον στρ[ογγ]ύλα καὶ τὰς προσαγωγὰς ὁμοία[ς τῶι κύ]κλωι.* Sed sensu vulgari CIA IV 2, 1054 f, 24 *τοὺς δὲ πόλους τορνεύσει στρογγύλους — καὶ ἐναρμόσει εἰς τὰ ἐμπόλια ἁρμόττοντας καὶ ὀρθοὺς καὶ ἐντόρνους πανταχῆι.* — Cf. *εὔτορνος.*

ἐντοῦθα = *ἐνταῦθα*. Inscr. Oropi ap. Dittenb.[2] 589, 17. Vid. Hoffm. III 436. Cf. *ἠχοῖ* et *οὗτος.*

ἐντυγχάνειν τινὶ *δι' ὑπομνήματος*, adire aliquem per commentarium, unde *ἔντευξις* petitio, libellus supplex. Cf. *ἔντειξις*. Eodem sensu dicitur *ἐπιδιδόναι ὑπόμνημα* s. *ἔντευξιν ὑπέρ τινος*, tradere commentarium sive petitionem contra aliquem magistratui. Vid. pap. Leid. A, 6; H, 24. Leemans I p. 17. — Cf. *ἐπιδιδόναι.*

ἐντυγχανόντοις. Delph. GD 2682, 14. 2683, 4. al. Vid. Dativus.

ἐντύλη „a wrapper or rug" *PK ἱρεᾶ ἐντύλη* (a. 152 vel 141 a. C.). Cf. *τύλη, ἐντυλίσσειν, ἐντυλάζειν.*

ἐντυφίω· *ἐντινάξω*. H. Fort. creticum. Cf. *σπευσίω.*

ἔντων (imperat.) = *ὄντων*. Inscr. Gnosia Deli Del. 120, 39. Vid. *εἶναι.*

ἐνυάλιος *θάνατος*, mors in bello. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 195, 21. Cf. Thes. s. v. vers. fin. — Vid. *Θηρίτας.*

ἐνυεί (= *ἐννί?*)· *ἔνδον*. *Λάκωνες*. H. Vid. *ἔνδοι* et *υἱ*.

ἐνύπανε, ἐνυπάνηι = *ἐνύφηνε, ἐνυφήνῃ*. LG II 50. Verbo Cretenses utebantur de muliere lanificio rem augenti. — Verbo *ἐνυφαίνειν* etiam Bacchylides utitur I 4. Bl.

[**ἐνυ**]**πνιάστρια.** Inscr. Piraei in *Ἀθην.* I p. 5 (Kum.).

ἐνυπνιοκρίτης = *ὀνειροκρίτης*. PL n. 54, 78 (incertae aet.).

ἐνυπόγραφος, subscriptionem habens. *PO* 129, 11 (aet. Byz.). Cf. Thes.

ἔγχρυσος = *ἐπίχρυσος* Cymaea inscr. GD 311, 35 *ἐν ὅπλω* (= *ἀσπίδι*) *ἐνχρύσω.*

ἐνώιδια (= *ἐνώτια*) *δύο χρυσᾶ συντεθλασμένα*. Inscr. Eleusinia *EA* 1888, 36, l. 20 sq. et ita passim titt. attici. Cf. Meisterh.[2] 51, 8.

ἐνώμοτος sensu passivo iure iurando confirmatus: *ἐνομότους* (sic) *συνθήκας PK* (I) CXIII, I (saec. VI), CXXX 2 (s. VI vel VII), 19 *ἐνωμότους συνθήκας.* — De *ἐνωμοτία* et *ἐνωμόταρχος* Spartanorum vid. s. v. *λόχος.*

ἐνωνά, ius emendi in aliqua civitate. Boeot. GD 380, 6 *εἶμεν αὐτῦ γᾶς μηδ' ὑκίας ἐνωνάν*. Cf. *ἔγκτησις.*

ἐνώπιον, frons lateralis? Deli tit. saec. a. C. II ap. Dittenb.[2] 588, 245: *ἐργολαβήσαντι ποιῆσαι κεφαλὴν ἑκατέρωι ἐνωπίωι τῶν στοῶν*.
ἐνόπωρος, auctumnalis (?). Vid. *ὀπωρός*.
ἐνωτίδια (dimin. voc. *ἐνώτιον*). Deli inscr. BCH VI p. 125. Cf. *ἐνώιδια, ἀρτίαλα, ἐξωβάδια, σίγλαι*.
ἐξ cum dat. iungebant Pamphylii. *IA* 505 *ἐξ ἐπιτηδίjοις* = — *δείοις· ἐξ δὲ Φησῆλαι* (= *Φασήλιδι*); item Cyprii, velut in tab. aenea Edalii 135 Hoffm. *ἐξ τῶι οἴκωι* — *ἐξ τᾶι πτόλιjι* — *ἐξ τᾶι ζᾶι* — *ἐξ τῶι κάπωι*. Cf. ibid. *B ἀπὺ τᾶι ζᾶι* (= *τῇ γῇ*). Easdem praepositiones cum dativo (locativo) iungebant Arcades. Vid. Hoffm. I p. 305. Scribitur *ἐξς* pro *ἐξ* in inscr. Chia 80, A. 5. Hoffm. Vid. *ἐς*.
Ϝέξ = **ἕξ**. *TH* I 20. 24. 134 et passim; Cretenses Mus. Ital. II inscr. Gort. 6, 1. Sic *Ϝέκτα* = *ἕκτη* *TH* I 106. Cf. *Ϝεξήκοντα*.
ἐξαβρόνειν = simpl. Aristonoi paean Delph. BCH 1894, 566. VIII 3: *εὐδρόσοισι Κασταλίας νασμοῖς σὸν δέμας ἐξαβρύνων*.
ἐξάγειν τι, fungi aliqua re, perficere. Inscr. att. ap. Dittenb.[2] 246, 3: *ἐπειδὴ Δημαίνετος διατελεῖ εὔνους ὢν τῶι δήμωι καὶ εἰς ὅσας αὐτὸς λειτουργίας κεχειροτόνηκεν καλῶς καὶ ἐνδόξως ἐξ[ῆγ]εν κτέ.* (c. 220—216 a. C.).
ἐξαγεύμενος dorice = *ἐξηγούμενος*. Fragm. phil. Gr. Mullachii p. 545 (Kum.).
ἐξαγινεῖν ionice = *ἐξάγειν*. Her. VI 138. Vid. *ἀγινεῖν*.
ἐξάγοδι (*ἐξάγωντι*) = *ἐξάγωσιν*. Pamphyl. *IA* 505, 16.
ἐξαγορεύειν = *ἐξομολογεῖσθαι* (ut Plut. de superst. cap. VII) saepius occurrit in recc. titulis Cnidiis defixiones continentibus. Vid. *πεπρημένος*.
ἐξαγρῆν = *ἐξαιρεῖν*. Elei GD 1156 *τῶν δέ κα γραφέων ὅτι δέοι καλ(λ)ιτέρως ἔχην ποτ(τ)ὸν θεόν, ἐξαγρέων καὶ ἐνποιῶν* (= *ἐξαιρῶν καὶ προστιθεὶς*) *σὺν βωλᾶι πεντακατίων ἀπλανέως* (= *ὁλοσχερῶς*) *καὶ δάμοι πληθύοντι — αἴτε ἐνποιοῖ αἴτ' ἐξαγρέοι*. Cf. *ἄγρην*.
ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον· *παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις*. H. Dimeter trochaïcus.
ἐξάθυρος. *PK*. II 104, 3 *ἐν τῇ καινῇ ἐξαθύρῳ* „In the new embarkment with sex gates or sluices" Kenyon. Cf. p. 106. Pap. scriptus a. 51 p. C. FGH 365 *ἐξάθ(υρος)* Theadelphiae (a. 134 p. C.).
ἐξαιθροπεύειν = *σατραπεύειν*. Mylasae inscr. a 371/0 et 355/4 a. C. Hoffm. 176, 2, 177, 2, qui III p. 270 hanc formam tribuit pronuntiationi lydo-caricae. Eandem in antiquiore decreto a. 367/6 reperies ap. Michel 471 I. Cf. *ἐξσατραπεύειν*.
ἐξαιμάσσειν, cruentare. Epidaur. GD 3340, 135.
ἐξαῖρεν = *ἐξῆρεν*. Epid. GD 3339, 87.
ἐξαιρεῖσθαι (?). Vid. *ἐκδιφᾶν*.
ἐξαιρέταρ· *ἁρπάγη ἢ ἅρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα*. Laconum? Eleorum foret *ἐξαγρέταρ*.

ἐξαίρημα, pecunia sumta e maiore summa. IC 360, 1 *ἐξαιρεῖσθαι δὲ ἀργύριον ἀπὸ τῶν προσόδων —, τὸ δὲ κατα[κεχωρισμέ]νο[ν] καὶ τὰ ἐξαιρήματα δ[ιελεῖν κα]τὰ μέρη.*

ἐξαίσιος. Thesauro s. v. adde Her. III 26, 2 *νότον μέγαν τε καὶ ἐξαίσιον* et Bacchyl. XIV 58 Bl. *ἀφροσύναις ἐξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβὴς Ὕβρις.*

ἐξακτορία, exactoris munus. *PK* II 378,8 (a. 354 p. C.) *ἐξάκτωρ* *PB* 21 II 17. III 1. 9. 19. Vid. plura ap. Wilcken O. G. p. 630, not. 2.

ἐξᾶν· *ἐξῆς.* Rhod. CIG 2525 b. = IGI, I 155 (saec. I a. C.); Coi IC 367, 80: *ἐχόντω δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς ἐν λευκώματι κατὰ γράμμα ἀναγεγραμμέναν ἐξᾶν* (male editur *ἐξὰν*) *ἀπὸ τοῦ ἄλφα κτέ.* Minus recte v. Gelder Rhod. GD 3836, 80 et 3756, 10 dedit *ἕξαν*, posteriore loco *κατὰ τὸ ἕξαν.* — Isyllus Epidaurius GD 3342, 74 epice scripsit *ἑξείας* (= *ἑξείης*).

ἐξαναβλόδων vitiose pro *ἐξαναβλύζων* (verbo utitur Eustath.). Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 942 in fine hexametri.

ἐξαναδειχνύναι. Kaib. ep. 1070, 1 *τὴν δ' ἀρετὴν κρήνης πολλὴν — — — ἐξανέδειξεν.*

ἐξαναρίζων f. l. papyri pro *ἐξεναρίζων* Bacchyl. V 146.

ἐξαννήσηται (*εκσαννεσεται*) = *ἐξαρνήσηται* cretice. Vid. *ἀννέοιτο.*

ἐξαπάλαστος, ἐξάπηχυς ionice = *ἐκπάλαστος, ἔκπηχυς* Herodotus, qui I 144 habet *ἑξάπολις*, cui, si traditum esset, attice responderet *ἕκπολις.* Sequiores secuntur analogiam ionicam in *ἑξάπους, ἑξαπέλεκυς, ἑξάπωλος* etc. Idem valet de *πεντα-* pro *πεντε-* et *ὀκτα-* pro *ὀκτω-.*

ἑξάπεδος ionice = *ἕκπους, ἔκπεδος.* Her. II 149. Vid. *ἔκπεδος.*

ἐξαπίνας et **ἐξαίφνας** pro *ἐξαπίνης* et *ἐξαίφνης.* Pindarus.

ἑξαπλήσιος ionice Her. IV 81. Formae *ἑξαπλάσιος* et *ἑξαπλοῦς* apud antiquiores atticos deficere videntur.

ἐξαποστέλλειν *ἐφ' ἑαυτόν τινα*, ad se arcessere = *μεταπέμπεσθαι* PL n. 36 (a. 19 regni Philometoris), l. 30 sq. Cf. 301, l. 20.

ἐξαποστολή. CIA II 985 A 1. Saepius legitur apud Polybium.

ἐξαραιρημένος = *ἐξῃρημένος* ionice Her. VII 60 et ibidem *ἐξαραίρηται.*

ἐξαργυροῦν Her. VI 86, 1 = *ἐξαργυρίζειν* Thuc. VIII 81, Demosth. V § 8, Is. V § 43.

ἐξάρδειν. Eurip. Antiopae fr. pap. col. b, 42. Nauck[2] Suppl. ad trag. fr. p. XVIII: *πεδία τ[ὰ Θήβ]ης ὕδασιν ἐξάρδων ἀεί.*

ἐξαρτιοῦν = *ἐξαρτίζειν.* Herond. VII 23 *ἡ πτέ]ρνη ὀρθ' ὅκως πέπηγε - - - ἐξηρτίωται πᾶσα.*

ἐξαρχίδιος = *ἐξ ἀρχῆς γενόμενος.* Inscr. Gnosia Deli ap. Dittenb.[2] 514, 4 *παρακαλεσάντων δόμεν αὐτοῖς ἐξαρχίδιον τὰν ἐπιτροπὰν περὶ ὧν καὶ προτοῦ*, praedicative = *ὥστε ἐξ ἀρχῆς γίγνεσθαι*, ut vidit editor lectionem defendens ab inepta coniectura *ἐξ ἀρχιδίων* et comparans creticum *ἐνδοθίδιος, αἴδιος, αἰφνίδιος, ὑπομαστίδιος*, alia.

ἑξᾶς· *εἶδος νομίσματος παρὰ Συρακουσίοις.* H. Scil. *δύο χαλκοῖ.* Cf. Poll. IV 174. Epicharmi fr. 6 (ibidem II 81) *βαλάντιον — πλῆρες ἑξαντίων τε καὶ πεντογκίων.* Vid. *τριάντος.*

ἔξαστις? Inscr. ionica ap. Hoffm. II 169, 15: κιθὼν Λύδιος ἔξαστιν ἀλοργὴν ἔχων, 16 κιθωνίσκος λινοῦς ἔξαστιν ἀλ. ἔχ., 28 κιθῶνες Λύδιοι ἐξάστεις ἀλοργὰς ἔχοντες.

ἐξα[υλ]ακία. Inscr. Sardium L. W. 628 μετὰ δὲ τὴν ἐξαυλακίαν τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν. Editor vertit écoulement (?). (Kum.).

ἐξαφορᾶν (?) Soph. O. C. loco notissimo χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες ἐξαπείδομεν | τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι. Verbum iure suspectat Nck., parum numerose proponens <πάλιν> στραφέντες εἴδομεν. Malim στραφέντες <αὖθις> εἴδομεν. Nisi forte sufficit εἶτ' ἐπείδομεν. Deest Thesauro, itaque Papii lexico.

ἐξδάκτυλος. Meisterh.[2] 85, 6 b. Vid. ἐξαπάλαστος.

ἐξεγέρθη ionice = ἐξηγέρθη. Her. I 24.

ἐξεθίαζε· χορείας ἐπετέλει. H. Cf. ἐπεθίαζε· ἐχόρευεν Dorica = ἐξεθίαζε, ἐπεθίαζε. Cf. θιός.

ἐξεῖ· ἔξω. Λάκωνες. H. Vid. ἔνδοι et ἔξοι.

ἐξεῖεν (ἐκσ.) exstarent. Cret. LG VII 10, αἰ δ' ἐλεύθεροι μὲ ἐκσεῖεν τὸνς ἐπιβαλλόντανς ἀναιλέθαι.

ἐξείκοντα = ἐξήκοντα. Thessal. GD 326.

ἐξεῖν = ἐξεῖναι. Vid. εἶν.

ἐξειρύειν ionice = ἐξέλκειν. Her. I 141. II 88.

ἔξειτι· ἐξελεύσεται (= ἔξεισιν). H. Gl. dorica.

ἐξελευθερικός. In quaestorum tabulis commemorantur φιάλαι ἐξελευθερικαί, libertinorum donaria. CIA II 720 A 1. 729. Cf. 768—776.

ἐξελῇ (?). Vid. ἐκδιφᾶν.

ἐξελθεῖν ἐπὶ τὴν χώραν ἐν ὅπλοις sive ἐπὶ τὰ τῆς Ἀττικῆς ὅρια de ephebis atticis CIA II 469—471. Cf. 466 sq. — παρακολουθεῖν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀττικῆς ibidem 470, 15.

ἐξενειχθείς. Epidaur. GD 3339, 115. Cf. ἐσενειγκεῖν. — ἐξενιχθῆι tit. Iulidis ap. Dittenb. 468, 24. Cf. Hoffm. III 262. II 388.

ἐξενίαυτος, vetustate infirmatus (verjaard)? PK XVII, 18 (a. 162 a. C.): μὴ προσεθῆναι διὰ τοῦ ἐξεινιαύτους (sic) γενέσθαι. κτέ. Kenyon „it seems to mean that the payment had dropped out of the proper year; and so had fallen through".

ἐξεργάζεσθαι = ἀπολλύναι. Herodotus et tragici.

ἐξεργαστικῶς, elaborate, plene. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 156, 10: καθάπερ ἐν τοῖς περὶ λέξεως ἀποδίδομεν ἐξεργαστικῶς. ταῦτα δὲ καὶ νῦν κεφαλαιωδῶς ὑπομνήσομεν.

ἐξέργειν ionice = ἐξείργειν. Her. VII 96. 139. IX 111.

ἐξερρόα (?) = ἐξερρύη. Epidaur. GD 3340, 3.

ἔξεσα (= -θα) ἔξωθεν. Λάκωνες. H. Cf. ἔντεσα et suff. θα = θεν.

ἔξεσις repudiatio uxoris = att. ἀποπομπή. Her. V 40, ut ἐξίεσθαι = ἀποπέμπεσθαι V 39. Cf. VI 62.

ἐξέταζεν pro ἐξήταζεν CIA II 825 a, 16 (320—317 a. C.). Meisterh.[2] p. 137, 18. — Vid. παρετάξωνσι.

ἐξετασία pro *ἐξέτασις*. Augustus in epistula IX 29 ap. Viereck, Serm. Gr.

ἐξετασταί, inquisitores, magistratus. *BA* 252, 6 *οἱ πεμπόμενοι ἄρχοντες προεξετάσαι τοὺς ξένους πόσοι εἰσίν, ἵνα μισθὸς αὐτοῖς πέμπηται, διὰ τὸ τοὺς στρατηγοὺς ψευδομένους πλείονας καταριθμεῖν.* Cf. Aesch. p. 16, 7. CIG I, 106, 17. Praeterquam Athenis (CIA II 297. 298. 300) commemorantur Halicarnassi ap. Michel 713, 39 (in lege sacra Minervae saec. a. C. III) *τοὺς ἐξεταστὰς ἐφ' ὧν ἂν συντελεσθῆι ἡ στοά*, et eadem aetate ibidem in titulis Erythraeis 505. 506. 507. 508 (*ἐξεταστῶν γνώμα*), ubi una cum strategis et prytanibus de iis fit mentio, et in saec. IV exeuntis tit. Chio ap. eundem 364, 11. Cf. Arist. Pol. VI 8.

ἐξευθύνειν = *ἐκτείνειν*. Epidaur. GD 3339, 25: *καθ' ἕνα ἐκτείνειν τῶν δακτύλων, ἐπεὶ δὲ πάντας ἐξευθῦναι κτέ.*

ἐξευλυτεῖν, solvere (debitum). *PO* 271, 22 (a. 56 p. C.). Vid. *διευλυτεῖν.*

ἐξεφάμενος (= *ἐξαψ.*)· *κατασχών, περιπλακείς.* H. Aeolicum iudice Schmidtio. Vid. *ἕμμα* et *E* = *A*.

ἐξηγητεύειν = *ἐξηγητὴν εἶναι*. *PK* II 153, 14 (161—138 a. C.) et 214, 2 (a. 138 a. C.), cum nota editoris de exegetarum Aegyptiorum munere municipali. Cf. *PB* 362 III 10. FGH 85, 1. 3. 19.

ἐξηγητής in tit. att. saec. III vel II a. C. *EA* 1884, 167 sq. l. 9 videtur exposuisse ritus sacros consecrandi *τὰ τεμένη*. Erant exegetae ex Eumolpidarum gente. Cf. *EA* 1887, 11. — Saepe commemorantur in CIA. Vid. Indices. — *ἐξηγητής* Olympiae tit. n. 64 = Dittenb.[2] 612, qui not. 9 scribit „Quater (Ol. 77, 9. 83, 2. 110, 17. 120, 10) *περιηγητής* occurrit pro *ἐξηγητής*, ceteroqui in omnium aetatum titulis constanter scripto."

ἐξήκειν. CIA II 809. 818. 831, 68. IV 2, 407 d, 2 et 513 h, 7 *ἡμέραι ὅταν ἐξήκωσιν αἱ ἐκ τοῦ νόμου*, et sic 314, 54, nisi quod est *ἐξέλθωσιν.* — 513. 1, 4 *ὅταν ἐξήκῃ ὁ ἐκ τοῦ νόμου χρόνος.*

Ϝεξήκοντα *TH* II 36. 53. al., sed LG VII 12 *Ϝεκσάκοντα.* — *Ϝεκσακάτιαι* LG I 19. II 41. 56. al. Cf. *Ϝέκτος, Ϝέξ.*

ἐξήκοντος (*τοῦ μηνός*). IGSI, 952. Cf. *ἐκβαίνοντος.*

ἐξήκοστον, τό = 4200 stadia apud geometras. Achillis Isagog. 29 ap. Maass, Comm. in Aratum p. 64, 24.

ἐξήλυσις ion. = *ἔξοδος*. Her. III 117. VII 130. Cf. *ἐξοδίη.*

ἐξῆμεν = *ἐξεῖναι*. Camiri IGI, I 694, 4 = GD 4132. Ibidem *ἀναγραφῆμειν, ἐχθέμειν* (= *ἐκθεῖναι*). Vid. *εἶμειν.*

ἐξῆρπε = *ἐξῄει*. Epidaur. GD 3339, 97. Vid. *ἕρπειν.*

ἐξῆστω Elei. Michel 1334, 6 (saec. IV a. C.). Vid. *ἦστω.*

ἐξιεριστεύσας, sacerdotio perfunctus. Ialysi GD 4122, 8.

ἐξίεσθαι. Vid. *ἕξεσις.*

ἕξιππον, τό, sex-iga. Poeta tragicus apud Eustathium ad Od. p. 1539, 31. Nck.[2] Suppl. ad fr. trag. p. XXX: *ἕξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδες.*

ἐξιστορεῖν τί τινα ionice = *ἐξερωτᾶν*. Her. et trag.

ἐξίτης, senarius, iactus talorum. Ep. Kaib. 1038, 2. 7. 12. 17. Cf. Poll. IX 100.

ἐξκουβίτωρ, excubitor. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 132, 13 *ἡγεμὼν ὢν τῶν τοῦ βασιλέως σωματοφυλάκων καὶ ὑπασπιστῶν ὃν κόμητα ἐξκουβιτώρων ἔθος Ῥωμαίοις καλεῖν*. Legitur *PB* 681, 2 (aet. Arabicae) et saepius ap. scriptores Byz. Vid. Soph. lex. s. v.

ἐξογκοῦσθαι = *μέγα φρονεῖν* et sim. Her. VI 126. Eur. Andr. 704.

ἐξοδιάδειν. Astypalaeae inscr. BCH 1893, p. 133 *τὸ δ' εἰς τὰν ἀναγραφὰν τέλεσμα οἱ ταμίαι διδόντω, μὴ πλέον ἐξοδιάδοντες καθ' ἕκαστον πρόξενον δραχμᾶς*. Cf. *ἐξοδιάζειν* (= *ἀναλίσκειν*) in lexicis, quod passim legitur in titulis, v. c. Andaniae ap. Michel 594 (= GD 4254), 26; — etiam *προεξοδιάζειν* ibid. l. 53 —; Therae 330, 169. 175. 202. 224. 229. 240. etc. — Vid. etiam Soph. lex. s. v. *ἐξοδιάζειν*.

ἐξοδίη ionice = *ἔξοδος, στρατεία*. Her. VI 56. Cf. *ἐξήλυσις*.

ἔξοδος = *ἀνάλωμα*. Vid. *ἔσοδος*.

ἐξοδούσαντες = *ἐξοδεύσαντες*. Cret. Del. 119, 53. Vid. *ΟΥ* = *ΕΥ*.

ἔξοι (*ἔκσοι*). Vid. *ἔνδοι*.

Ἐχσοίδας = *Ἐξοίδας*. Cephallen. Michel 1123 (saec. a. C. VI).

ἐξοικονομεῖν, alienare, vendere. *PB* 184, 21 (a. 72 p. C.): *ἔνατον μέρος οἰκίας καὶ αὐλῆς βουλόμεθα ἐξοικονομῆσαι Πανέφριμμι — τιμῆς ἀργυρίου δραχμῶν ἑξήκοντα καθαρὸν ἀπὸ ὀφείλης καὶ ὑποθήκης*. FGH 31, 14 (131 p. C.) *βούλομαι ἐξοικονομῆσαι πέμπτον μέρος ὅλης τῆς οἰκίας καὶ αὐλῆς καὶ τοῦ ὅλου οἴκου Σωκράτῃ* (sic) — *τιμῆς ἀργ[υρίου δραχμῶν] διακοσίων*. Cf. 32, 15.

ἐξομαλίσαντι *πρὸς τὸγ κανόνα τὸλ λίθον*. Saepius CIA IV 2 (suppl. vol. I), 331 C.

ἐξονειρώσσων (= *ώττων*). Epidaur. GD 3339, 105.

ἐξονομαίνειν, ut ap. Hom. = *ἐξονομάζειν*. Cret. Dittenb.[2] 463, 122.

ἐξοπλασία = *ἐξοπλισία*. Dittenb.[2] 522, 40 (inscr. Coa Alexandro m. inferior), item tit. Erythr. 210, 11 et Smyrn. 349, 1. 40. Legitur etiam ap. Aristot. *Ἀθ. πολ.* 15, 16: *ἐξοπλασίαν ἐν τῷ Θησείῳ ποιησάμενοι* et in codd. Diodori Sic. (cf. Ditt. ad 210, 11).

ἐξορκιζάντων = *ἐξορκιττάντων*, ut **ἀνδάζαθαι** = *ἀνδάτταθαι* Cret. Mus. Ital. I p. 144. — Vid. *σσα*.

ἐξορκίζειν et **ὁρκίζειν** cum duplici acc., daemonis, qui exorcismis fugatur, et dei, cuius auxilium invocatur, passim occurrunt in defixionis formulis Carthagini inventis. Mus. Rhen. 1900, p. 248, 15: *Ἐξορκίζω σε, ὅστις ποτ' εἶ νεκυδαῖμον, τὸν θεὸν τὸν κτίσαντα γῆν καὶ οὐρανόν* etc. etc., tum *ὁρκίζω σε τὸν θεὸν τῶν ἀνέμων καὶ πνευμάτων Λαιλαμ.* etc. etc. Cf. *προσεξορκίζειν*.

ἐξορκίξωντι = *ἐξορκίσωσι*. Cret. Del. 121 B, 14.

ἕξορκος — *βοὰ κάρυκος ἰσλοῦ* „quasi sex sacramentis sancita, i. e. incorrupta," Christ pro *ἔξορκος*, quod cum glossatoribus (*ἐξαίρετος*

ὅρκος, μέγας ὅρκος) pro substantivo habet O.Schroeder, coll. Aesch. fr. 319 ap. Hes. ἔκλογον· διήγησιν. Praeplacet mihi Christi correctio loci Pind. O. XIII 99.

ἔξος dorice = ἔξω. An. Ox. Cram. II p. 164 citant inter βαρύτονα Δωρικά, ibid. I p. 354 tribuitur Syracusanis. Legitur in inscr. Delph. BCH 1898, p. 321, l. 43. Cf. Kühner-Bl. Gr. I 2 p. 305.

ἔξουθα· ἐκτός. H. Vid. θα suffixum.

ἐξουθένωσις, contemptus. Philodem. de rhet. Sudh. p. 324, 17. Cf. Soph. lex. s. hac v. et s. v. ἐξουδενοῦν = ἐξουδενεῖν.

ἐξουσιάζειν = ἐξουσίαν ἔχειν. IGSI 79, 4 (serus tit. Syrac.). Vid. lexica.

ἐξοφθάλμως, manifeste. Inscr. Oenoandae BCH 1897, p. 420.

ἐξοχώτατος ἀνήρ, vir eminentissimus. IGSI, 2433. — ἐhσοχος = ἔξοχος inscr. saec. a. C. VII Deli, Michel 1180, 2.

ἐξς = ἐξ. Inscr. Chia BCH III 231.

ἐκσατραπεύειν = σατραπεύειν. Trallium tit. a 351 a. C. ap. Michel 804. Cf. ἐξαιθραπεύειν.

ἐξυβρίζειν c. acc. iam Hyperides IV 9 Bl.: ἐ. τὴν πόλιν.

ἐξυθλεῖν. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 249, 15: ὧν οὕτως ἐχόντων ἐξύθ[λ]ηται (gerrae sunt) τὰ περὶ τῶν ἀραχνίων καὶ τῶν τρυτόνων καὶ πριόνων ...... Cf. ὕθλος, ὑθλεῖν in lexicis. Alluditur ad dicta p. 246, 25: ὡς καὶ τῶν ἀραχνίων ἀκριβέστερον ὑφασμένων κτέ.

ἐξόπισθα· ἐκ τοῦ ὀπίσω. H. Aeolicum. Vid. θα suffixum.

ἔξω βεβηκέναι poetice = ἐξέχειν. Philodemus περὶ ποιημάτων vol. Herc. coll. alt. IV 177: ἐμφαῖνον τὸ γινόμενον τῆς „ἰχθὺς ἡμίοπτος" φωνῆς, ἅμα δὲ καὶ τηρούμενον τὸ ποιητικὸν ἐν ᾧ ψυγαγωγεῖ μὴ κεφαλὴν εἰπόντος, ἀλλὰ κρᾶτα, μηδὲ ἐξέσχεν, ἀλλ' ἔξω βέβηκε, μηδὲ ὀφθαλμὸς ἁπλῶς, ἀλλ' ὀφθαλμοῦ κύκλον. Comparato vol. VII f. 94 (καθάπερ ἡμίοφθος ἰχθὺς τὸν ὀφθαλμὸν ἔξω ἔχει), Gomperz coniecit de pisce semiassato in dramate satyrico dictum esse:

ἔξω βέβηκεν κρατὸς ὀφθαλμοῦ κύκλος.

Vid. Nauckii Suppl. p. XXIX. Equidem propter Philodemi interpretationem ἔξεσχε (ἔξω ἔσχε) malebam:

ἔξω 'βεβήκει κτέ.

ἔξω λούδου (ludo) **ἀπελύθη.** IC 138, de gladiatore rude donato.

ἐξ-ωβάδια· ἐνώτια. Λάκωνες. Vid. ἆτα, ἐνώδια.

ἔξωθε, praeterea. Inscr. Oenoandae BCH 1897, n. 37, 1. 3.

ἐξώλεια. CIA I 9, 16: ἐπαρόμενον ἐξόλειαν ἑαυτõι ἐπιορκõντι καὶ παισὶν ἑαυτõ. Haec et similes formulae saepe apud scriptores occurrunt.

ἐξώλεοι = ἐξώλεις. Rec. tit. Mylasae BCH XII 33 γένοισαν (= γένοιντο) προώλεοι καὶ ἐξώλεοι.

ἐξωπολίτης, extra portas habitans. *PB* 34 II 21. 31. III 7. 16. IV 18. V 17. (a. 222 p. C.).

ἐξῶσται ἄνεμοι solus Her. II 113.

EO pro *EY* passim in titulis ionicis, imprimis post saec. med. a. C. IV, in Chio insula semel iam saec. V βασιλεός. Cf. Hoffm. III p. 482 sqq. — In dial. Delphica εο plerumque non contrahitur, quando habet accentum, ut στραταγέοντες, ποέοντες, συλέοντες, ἐόντες GD 2041 (sed ποιεῦντα 2011, 5), contrahitur contra, ubi accentu caret, ut Χαιρεφανεύς, Καλλικράτευς (2041, ubi vid. Baunack). — Apud Dores insularum, ut saepe ap. Iones et Siculos (passim ap. Theocritum), contrahi solet, non contrahitur in Peloponneso. Cf. Ahrens II 214. Bacchylides III 87 habet εὗντα, sed ἐόντα IV 19. XVII 23.

Ϝεοικότα. Pind. *P.* III 59. Reliquis locis verbum caret digammate.

ἐόλει, plqpft. verbi Ϝέλλω (cf. ἔοικα, ἔοργα). Pind. *P.* IV 233. Pro αἰόλλει correxit Boeckh.

ἐϜόν Boeoticum. Coronaeae tit. 19 Meister. Cf. Apollon. de pron. 185 *A.* Cf. aeolicum Ϝός, Sapph. 117.

ἐόντω = ἐόντων. Delph. GD 2231, 7. 2271, 21. 23. etc. Cf. παρεχόντω.

ἔοργε, ut Hom., Her. III 127, 3. VII 8, 2 = εἴργασται. Vid. ἔρδειν.

ἑορτασιμαῖος? Vid. λαμπαδιστής.

ἑορτὴν ἐξ ἑορτῆς ἄγειν. Herond. II 85, ubi vid. Crusium. Idem VI 27 τὰ δ' ἄλλ' ἑορτή (sc. ἐστιν ὑμῖν τοῖς δούλοις), ubi idem cft. Theocr. XV ἀέργοις αἰὲν ἑορτή, nec audiendus est Meister scribens cum pap. ἑορτῇ = ἑορτάζει, quae verbi forma nusquam exstat, nec Buecheler corrigens ἑορταί, dictum scil. pro ἑορτάζουσαι, pigrae.

ἐοσσητήρ· ἐπίκουρος, τιμωρός. ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ. H. Fort. aeolicum. Vid. ἐξεψόμενος et *E* = *A.*

εου pro εν interdum in nominibus propriis Rhodiis, ut Θεούδωρος GD 4245, n. 418. Vid. v. Gelder ad n. 16, p. 576.

ἑοῦς = οὗ. Vid. ἑμοῦς.

ἐπ thessalicum = ἐπί. Inscr. Hoffm. 54, 11 ἐττᾶ (ἐπ(ὶ) τᾷ) προανγρέσι, 16, 14 ἐττοῖ παρέοντος = ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ἐπαβολά, ἁ = τὸ ἐπίβαλλον μέρος. Cret. LG V 72. Cf. Hes. ἐπηβολή· μέρος. *EM* 327, 29 ἐπηβολία. Cf. ἐπήβολος. Sequiores formarunt συνηβολεῖν, συνηβολίη = ἀπαντᾶν, ἀπάντησις. Cf. ἀντιβολεῖν.

ἐπάβολος· ἐπιτυχών. H. Theocr. XXVIII, 2 in carmine aeolico = ἐπήβολος

ἐπαγγελία, accusatio. Vid. καταχρηματίζειν.

ἐπαγγελλόντοις. Delph. saec. a. C. III BCH 1884, p. 228 l. 16. Vid. Dativus.

ἐπαγγέλῃι = -έλθῃ. CIA IV b. 27 b. 10 (439 a. C.). Meisterh.[2] p. 150.

ἐπαγγελτήρ in tit. dorico Magnesiae a./M. Dittenb.[2] 257, 5 πρεσβευτὰς ἀποστείλαντες τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἐπαγγελτῆρας. Ἐπαγγέλλειν usurpari solet de nuntiando aliis civitatibus sacrificia publica, ludos sollennes, similia. Vid. v. c. 258, 39 τοῖς ἐπαγγέλλουσι τὰν θυσίαν τε καὶ ἐκεχηρίαν τᾶς Ἀρτέμιδος κτέ, 296, 23 τοῖς ἐπαγγελλάντοις τοὺς ἀγῶνας κτέ., l. 26 et passim.

ἐπαγινεῖν ionice = ἐπάγειν Her. II. 2. Vid. ἀγινεῖν. Hes. ἐπαγινέεσκεν (Cob. pro -νηκεν)· ἐπῆγεν.

ἐπαγκρούειν, retundere. Isyllus Epidaur. GD 3342, 6 αἱ δέ τις καλῶς προαχθεὶς θιγγάνοι πονηρίας, | πάλιν ἐπαγκρούων, κολάζων δᾶμος ἀσφαλέστερον.

ἐπαγοράζειν, ἐπιπωλεῖν, ἐπιπιπράσκειν in tit. Erythraeo ap. Dittenb.[2] 600 a verbis simplicibus ita differunt, ut simplicia de emendis vendendisque ipsis sacerdotiis, composita de emenda vendendaque spe successionis usurpentur, superstitibus adhuc qui iis fungerentur, ut demonstravit Bruchmann. Vid. Ditt. not. 5, ubi cft. usum verbi ἐπιλαγχάνειν ap. Athenienses.

ἐπαγορεύειν = ἀναγορεύειν. Megar. L. F 35 τοὺς στεφάνους ἐπαγορεῦσαι (Kum.).

ἐπαγορία = ἐπηγορία, i. e. μομφή, προβολή. Pindari fr. 122. Cf. ἐπηγορεῖν in lexicis.

ἔπαγρος = ἁρπακτικός. Callimachus in fr. pap. Hecales, col. IV 12: ἵν' οὐκέτι χεῖρες ἔπαγροι | φιλητέων (l. φηλ.), i. e. κλωπῶν.

ἐπαγχάλιξον· ἄκρατον ἐπίχεον. .H. Cf. χάλις, i. e. ἄκρατος οἶνος. Fortasse legendum ἐπεγχάλιξον, ut dicitur ἐπεγχεῖν. E comoedia sicula sumtum esse suspicor.

ἐπάγχιστος, i. e. ὁ ἐγγυτάτω γένους. Locr. Oz. *IA* 321, 17.

ἐπαγωγεύς. Tit. att. ap. Dittenb.[2] 587, 60 (saec. a. C. IV): μισθωτοῖς τοῖς τὴν γῆν βωλοκοπήσασι καὶ διαττήτασιν εἰς τὸν ἐπαγωγέα τοῦ τείχους καὶ εἰς τοὺς πύργους καὶ εἰς τὴν περιαλοιφὴν τοῦ τείχους κτέ., ubi annotat „Vix dubitare licet, quin calx (πηλός), qua murus inducitur, hic significetur". Recte, nec tamen cum eodem idem vocabulum pro ὑπαγωγέα reddiderim Aristophani Av. 1449, quod schol. expl. ξυστήρ, πλατὺ σιδήριον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν, confirmante Polluce VII 135.

ἐπαγώγιμον (ἔλαιον), importatum, passim in IGSI, 422, Tauromenii titulo.

ἐπαείδειν et **ἐπαείρειν** ionica = ἐπᾴδειν et ἐπαίρειν. Hom., Her.

ἐπαθλοκομεῖν. Orchomeni boeot. inscr. metr.: φῶτας ἐπαθλοκομε[ί]ς. Archive des miss. scientif. 1867, IV p. 498 (Kum.).

ἐπαθρεῖν. Locis adde Bacchyl. XII 227 Bl.[3]

ἐπαΐειν = αἰσθάνεσθαι. Verbo ionico et poetico passim Plato utitur in formula οἱ τούτων (πέρι) ἐπαΐοντες = οἱ ἐπιστάμενοι. — Herond. IX 10 τὰ κύλλ' ἀείδειν Ξουθίδαις (i. e. Ionibus) ἐπαΐουσιν.

ἐπάικλον = ἐπίδειπνον. Lacones. Athen. IV 140 *E*, XIV 642 *E* (ἐπαΐκλεια) 664 *E*. Vid. αἶκνον.

ἐπαινεῖν. Herond. III 47 καὶ περνὰς οὐδείς σ' ἐπαινέσειεν. Cf. Zenob. V 28 οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ, Philemon ap. Phot. σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτε (vel γύνη), ubi vid. Naber. — Verbum in titulis atticis saec. a. C. V et IV haud ita raro cum dativo

coniungitur. Vid. Meisterh.[2] p. 172; item in inscr. delphica saec. II a. C. ineuntis ap. Dittenb.[2] 281, 11. — Aeolicum est *ἐπαίνημι*. Alcaei fr. 37 *A* 2 *μέγ' ἐπαίνεντες ἀόλλεες*. Vid. *MI*.

ἐπαινετεῖν = *ἐπαινεῖν*. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 82: *τὸ πρα]γμάτευμα [τὸ τῶν ῥ]ητόρων ἐπαινετεῖν*.

ἐπαινῆσαι inscr. Trozenia saec. a. C. IV BCH 1893, p. 102, l. 9, sed in Calauriae tit. eiusdem fere aetatis GD 3378 *ἐπαινέσαι*. Apud Pindarum quoque *αἰνεῖν* et comp. in aor. habent *ησα*, in fut. *ησω*, sed iuxta *εσω* Cf. Homeri usum.

ἐπαΐσσειν. Locis adde Bacchyl. V 116.

ἐπάϊστος c. part. = *φανερός*. Her. II 119. III 15. VI 74. VIII 128. Cf. *ἐπαΐειν*.

ἐπαιτον vocabulum obscurum, *PB* 792, 12 FGH 81, 13 (*μεμέτρημαι πυροῦ ἐπαιτον*). 83, 9. Mensura quaedam aegyptiaca videtur.

ἐπακοεῖν. Vid. *ἐπάκοος*.

ἐπακολουθεῖν c. dat. in papyris et ostracis Aeg. saepe significat adesse alicui aliquid agenti, v. c. solventi. Vid. Wilcken O. G. I p. 76 sq. (cf. 600. 640). — *ἐπακολουθηκέναι* = *ἐπηκ*. Delph. GD 2733, 10 et 16.

ἐπακονεῖν. Lebadeae titt. in *Ἀθην*. IV p. 372. 373. 374: *ἐπηκονημένη ξοΐς* et *λείστριον ἐπηκονημένον* (Kum.). Cf. *ἐπιθήγειν*, *ἐπικείρειν*, *ἐποξύνειν*. Fabricius de archit. p. 69.

ἐπάκοος (sc. *τῶν μαρτυριῶν*?) Corcyr. GD 1213, 4 *ἐπάκοος Ἀριστοδάμαντι Δαμουχίδας*. Verbum **ἐπακοεῖν** legitur in tit. laconico *IA* 80. Pind. *O*. XIV 13 libri *ἐπακόοι νῦν*, ubi probabiliter Bergk *ἐπακοοῖτε νῦν*. Possis etiam *ἐπάκοοί 'στε νῦν*. Cf. Theocr. VIII 25. Vid. sq. voc.

ἐπάκοοσις = *ἐπακοή*. Cnidi tit. GD 3591, 43 *τοῖς παραγενομένοις ἐπὶ τὰν ἐπάκουσιν τᾶν μαρτυριᾶν*.

ἐπακτός. Cnid. GD 3545, 15 *μὴ τύχοι εὐιλάτων* (sc. *τῶν ἐν Αΐδου θεῶν*), *εἴ τι ἢ ἐμοὶ πεποίκει* (= *πεποίηκε*) *φάρμακον ἢ ποτὸν ἢ ἐπακτὸν* [*ἤ τινι*] *ἡμῶν κτἑ*. Cf. Plat. Legg. XI 933 d. *ἐπαγωγαὶ καὶ ἐπῳδαί*, ubi Timaeus in lex. explicat *ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γινόμεναι*. Cf. *δαιμονεπάκτης* (s. v. *δαιμονοτάκτης*).

ἐπάλειμμα. Inscr. Phrygiae a. 114 a. C. ap. Michel 544, 16: *ἔθηκε δὲ καὶ ἄλειμ(μ)α παρ' ἑαυτοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ· — τοῖς ἐφήβοις — ὁμοίως δὲ καὶ ἐπάλειμμα κτἑ*. *Ἐπαλείμματα* e Sesti tit. citat Kum. s. v. Cf. *ἀλείφειν* et *ἐλαιοθετεῖν*.

ἐπαλ[ε]ῖναι· *ἐπαλεῖψαι*. H. Vid. *ἀλίνειν*.

ἐπαλλαγὴ γάμων = *ἐπιγαμία*. Her. I 74. Cf. II 147.

[**ἔπαλπνος** lexicis eximendum. Vid. *ἄλπνος*].

ἐπάλταξα· *πάλτῳ ἔβαλον*. H. Gl. dorica.

ἐπάμερος. Pind. *P*. VIII 95 et **ἐπαμέριος** fr. 182. formae mihi suspectae pro *ἐφ*.. alibi apud eum obviis. Si recte se habent, sunt aeolicae. Cf. Theocr. XXX 32. Vid. O.Schroeder, Proll. Pind. II 16.

ἐπαμμένος *εἴδεος (καὶ μεγάθεος)* = *εὐειδής*. Her. I 199. VIII 105 ionice = *ἐφημμένος*, praeditus.

ἐπάμονες· *ἀκόλουθοι*. H. Doricum. Cf. *ἐπέται*. Idem **ἐπάμων**· *δοῦλος, λάτρις*. Cf. Athen. VI 267 C.

ἐπάν pro *ἐπειδάν* non est atticum. Cf. Meisterh.[2] 210, 19.

ἐπαναβληδόν, sursum iniciendo. Her. II 81. *Ἐπαμβληδόν* et *ἐπαμβλήδην* habet Hesychius.

ἐπαναγκαστικός (sc. *λόγος*) formula cogens daemones. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 2567. 2676, *PK* (I) CXXI (saec. III p. C.), 394. Eadem vocatur *ἐπάναγκος*, v. c. *PK* XLVI, 435 (saec. IV). Vid. Leemans Pap. Gr. Lugd. Bat. vol. I p. 169.

ἐπάναγκον = *ἐπάναγκες*. Cret. saepius in LG.; tit. Pergam. Dittenb.[2] 879, 18 et alibi. Passim occurrit in papyris Aeg., velut *PK* (I) XXVIII, 27 (a. 162 a. C.) *ἐὰν δὲ μὴ ἀποστήσωι* (sic), *ἀποστήσω ἐπάναγκον*, *PO* II 270, 38 (a. 94 p. C.). 318. 374.

ἐπαναιτεῖν. *PB* 380, 5 *ἐπὶ κατανομὴν ἐπανήτησας ὑμεῖν* - - - - sensu obscuro.

ἐπαναχροόειν. Vid. *ἐπαγκρούειν*.

ἐπαναπιπράσκειν *τὰς ὠνάς* PL p. 355, n. 62, col. 3, 12: *ἐπαναπραθήσονται αὐτῶν αἱ ὠναί* (aet. Ptolemaeorum), et col. 7, 9. Cf. l. 22 *ἐπαναπωλεῖσθαι τὰς ὠνάς*. Vid. sq. voc. et cf. Wilcken O. G. p. 526.

ἐπαναπρίασθαι. Lebadeae inscr. saec. a. C. II. ap. Dittenb.[2] 540, 26: *ἄχρι ἂν ὁ ἐπαναπριάμενος τὰ παλίμπωλα τοὺς ἐγγύους ἀξιοχρέους καταστήσῃ*. Poll. VII 12 *τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν ἀναπωλεῖν καὶ ἀναπιπράσκειν λέγουσιν — καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα ἀναπωλούμενα καὶ παλίμπωλα*.

ἐπάνδρως, fortiter. Inscr. Chersonesi saec. I a. C. GD 308, 7. *ἐπάνδρως παντὶ τῶι στρατοπέδω* (sic) *τὰν εἰς τὸ πέραν διάβασιν ἐποήσατο*. Cf. lexica.

ἐπανενήνειγκται. CIA II 789 a. 7. 27. 63 (373 a. C.). Meisterh.[2] 147, 6.

ἐπάνθετος quid? Inscr. Oropi *EA* 1889, n. 26, 21 et 29 *ψυκτὴρ ἀπὸ ἐπανθέτων*. Cf. l. 56 *μαστία β′ ἀπὸ τῶν ἐπανθέτων*, l. 30 *σκάφιον ἀπὸ τῶν τόκων* et l. 21 *μαστίον ἀπὸ τῶν περισμημάτων*.

ἐπανιτακώρ = *ἐπανεληλυθώς*. Tit. eleus saec. a. C. IV GD 1172. Fuit igitur verbum *ἰτάω* = (*εἶμι*) *ἔρχομαι*, *ἐπανιτάω* = *ἐπανέρχομαι*. Cf. Hes. [ε]ἰτάκειν· *ἐληλυθέναι*, quae gl. rhodiae videtur originis. Vid. *EIN*.

ἐπανοίξασθαι. Kaib. ep. 340. Saec. p. C. II vel recentius. In lapide est frequenti vitio *Υ* pro *ΟΙ*.

ἐπανορθωτής, corrector, praefectus quidam aetatis imperatoriae Epidauri. *IE* 213 Kabb.

ἐπαντεῖλαι = *ἐπανατ*. Her. II 142.

ἐπανωνεῖσθαι. Vid. *ἐπαναπρίασθαι*.

ἐπαξᾶ = *ἐπήξω*, 2 p. s. aor. med. Theocr. IV 38. Vid. *ἦρα*.

ἐπαποδιδόναι. Delph. W. F. 367 *ἐπαποδότω τοῦ πλείονος χρόνου*. (Kum).

ἐπακοδρόμιον· ἡ ἱερεία (?) παρὰ Κρησίν. H. Fortasse ἱερεῖον, ut sit fere hostia succedanea.

ἐπαρνεῖσθαι = simplex. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 23, 21 ἐπαρνη[θῆναι] et p. 24, 29 ἐπαρνοῦνται. Expectes ἀπ..

ἐπάργματα ὧν αἱ ὧραι φέρουσι, primitiae, = ἀπαρχαί. Therae tit. IGI III, 436, 14. = Dittenb.[2] 630, qui similiter in titulis ἐπαρχή et ἀπαρχή promiscue usurpari monet. Cft. 587, 181. 263. 288. 297. 589, 20. Hiller v. Gaertr. „ἐπάρχεσθαι steht in der sehr corrupten Inschr. von Eretria CIG 2144."

ἐπαρόηται (?)· τάγμα Ἀρκαδικὸν μαχιμώτατον καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάσι δημόσιοι φύλακες. H. Vocabulum corruptum tam sono quam sensu alludit ad ἐπαρωγοί.

ἐπαρότης = ἀρότης, ἀροτήρ? *PK* (I) c. XXXI rect., 262, ἐπαρόταις 294.

ἐπαρούριον, sc. τέλος, glebatio. Ostr. 332. 350. 352. 1533 (saec. a. C. II). *PB* 1422 (aet. Marci imperat.). Pap. Grenf. (II) LXV saec. p. C. II vel III. Pro ἐναρούριον corr. Wilcken O. G. I p. 193. Vid. etiam FGH 41. 190. 218. 226. 341.

ἐπαρτείνη (?)· εὐπρεπίνη. H. Fort. ἐπαρτηίη· εὐτρέπισις, ab ἐπαρτής = εὐτρεπής. Gl. ionica.

ἐπαρχεία = ἐπαρχία. Therae inscr. aet. imperatoriae IGI, III 336, 22, item in Letae (oppidi Maced.) decreto a. 118 a. C. ap. Dittenb.[2] 318, 32 τοῖς διαδεξαμένοις τὴν ἐπαρχείαν, eparchi munus, sed eadem forma alibi provinciam significat, v. c. 376, 4. Provincia ἡ ἐπάρχειος audit in Olbiae titt. IRB, I 88 et 97. Cf. IGSI 1078 a. add. ἡ ἐπάρχιος; IGSI, 911 ἄρξαντι ἐπαρχείου Νουμιδίας et ibid. ἐπιτροπεύσαντι ἐπαρχείου Βριταννίας.

ἐπάρχεσθαι. Vid. ἐπάργματα. CIA II 588 ἐπὶ τεῖ ἐπαρχεῖ ἣν ἐπάρχονται οἱ δημόται, ubi vid. adnotationem.

ἐπαρχή. Vid. ἐπάργματα.

ἔπαρχος κλάσσης. *BP* 142, 2; — σπείρης 148, 2 al.; — χειροτέχνων (fabrorum praef.) 301, 4; — τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου 21, 15; ἔπαρχος Αἰγύπτου FGH 21, 1. 106, 6. 159. 251. — πραιτωρίου IGSI, 911. — ἐραρίου στρατιωτικοῦ, aerarii militaris, ibidem. — εὐθενείας sive εὐθενίας ibidem 917. 1072. — ὀχημάτων καὶ δουκηνάριος ταχθεὶς καὶ περὶ τὴν Φλαμινίαν ἐπιτηδείων, praef. vehiculorum ducenarius ordinatus et per viam Flaminiam a copiis Augusti, ibid. 1072. — Ῥώμης, praef. urbi, — σείτου δόσεως δόγματι συγκλήτου Ῥωμαίων ibid. 719. — στόλου Μεισηνῶν, c(lassis) M(isenensis), ib. 878. Cf. 698. — ἔπαρχος μέγας = ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, praefectus praetorio ep. Kaib. 919, 5.

ἔπασις sive **ἔππασις** = ἔγκτησις passim inscr. boeoticae, v. c. GD 491, 9. 493, b. Megarenses ἔμπασις dicebant, q. v., reliqui Dores ἔγκτησις, aut ἔγκτᾶσις.

ἐπ-άσκιον· ἡ χώνη. Σικελοί. H. Fortasse e comoedia sicula.

ἐπασκάζεσθαι = simplex. *PK* II 253, 2 (saec. p. C. I?).

ἐπασσύτερος aeolicum sec. schol. *A* ad Hom. *A* 283, sed Brugmann, praeeunte Sonnio, in Mus. Rhen. 1898 p. 630 sqq. habet pro comparativo formato ab adv. *ἔπανσυ* sive *ἔπανσυς*, coll. *ἐπεσσύμενος*, *ἀνέσσυτο*, *πανσυδίῃ*, *πασσυδίῃ*.

ἐπαύξησε = *ἐπηύξησε*. Rhod. Del. 180, 3. Vid. Augmentum.

ἔπ-αυον. Vid. *ἔναυον*.

ἐπαυρίσκεσθαι (*ἐπαυρίσκειν*) ion. (cf. trag., lyr.) = *ἀπολαύειν* Her. VII 180. Hippocr. Herond. III 2. VII 26. Subst. *ἐπαύρεσις* praeter Her. II 135 habet Thuc. II 53 = *ἀπόλαυσις*, *ἐπαύρησις* Democritus ap. Stob. flor. 76, 16.

ἐπαφή. *PO* 94, 10. 95, 20 de servis emptis: *παρείληφεν — ταύτην τοιαύτην ἀναπόριφον πλὴν ἱερᾶς νόσου καὶ ἐπαφῆς*. Edd. „marks of punishment". Vid. ne potius agatur de furore, daemonum incursui tributo, nam morbum aliquem intellegendum esse arguit additum *ἱερᾶς νόσου*. Eiusmodi vitia ipsum venditorem latitare poterant. Qui si sciens prudensque servi vitia reticuisset, emptio rescindi poterat. Legitur eadem formula II 263, 10 *ἀσυκοφάντητος πλὴν ἱερᾶς νόσου καὶ ἐπαφῆς*, ubi vertunt epilepsy and leprosy. At lepra neutrum, nec venditorem nec emptorem, fallere poterat.

ἐπεάν ion. Her. (= *ἐπήν* Hom., ut traditur) = att. *ἐπειδάν*.

ἐπέϜᾱσαν. Vid. *ἐπιϜάω*.

ἐπεγγυάμενοι = *ἐπεγγυώμενοι*. Sophronis fr. 41 Ahr.

ἐπεγχύτης. Athen. X 425 C. *Ἑλλησπόντιοι δὲ ἐπεγχύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον· καὶ τὴν κρεωνομίαν κρεωδαισίαν, ὥς φησιν Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἕκτῳ καὶ εἰκοστῷ τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου*.

ἐπείγειν. Eur. fr. 495, 6 *λόγχαις ἐπείγοντες φόνον*. Nauck ob neglectam caesuram coniecit *λόγχαισι τεύξοντες*, sed fortasse sufficit quasi-caesura *λόγχαισ' ἐπείγοντες*.

ἐπειδί = *ἐπειδή*. Tit. saec. II p. C. Megar. GD 3016. Itacismus, ut arbitror.

ἐπεικοστά. Vid. *ἐφεικοστά*.

ἐπεικῶς = *ἐπιεικῶς* IGSI, 757. 758, titt. Neapolitani saec. p. C. I.

ἐπείμειν = *ἐπεῖναι*. Rhod. GD 3758, 21. Vid. *εἴμειν*.

ἐπεῖναι = *ἐφεῖναι* ionice Herodotus.

ἐπείνυσθαι = *ἐφέννυσθαι* ionice Her. IV 64. Cf. Hoffm. III 583.

ἐπειρέσθαι ionice Her. = *ἐπερέσθαι*. Aor. verbi *ἐπειρωτᾶν* = *ἐπερωτᾶν*.

ἐπείρῃ· *ἐπειρᾶτο*. H. Gl. dorica.

ἔπειτεν ter iuxta *ἔπειτα* (novies) ap. Pindarum. Cf. Ar. Ach. 145. Communis est haec forma Doribus cum Ionibus. Rarissime legitur apud Hippocratem, nusquam in nostris Herodoti codd., qui plus 80 locis habent *ἔπειτα*, licet Aelius Dionysius ap. Eustath. 1158, 38 testetur *εἶτεν* (nec hoc nec *εἶτα* usquam legitur ap. Her.) et *ἔπειτεν* Ionica esse et Herodotea. Cf. Hoffm. III p. 253 sq. — *ἔπειτε* = *ἔπειτα*

inscr. Mileti 129 Hoffm. In Herodoto ἐπεί τε passim legitur pro ἐπεί. — E dialectis ἔπειτεν venit in sermonem communem et inde interdum in nostros atticorum scriptorum codices.
ἐπεκδιδόναι. Vid. ἀπεκδιδόναι et προσεκδιδόναι.
ἐπέλαντο et ἐπελάσθω. Vid. ἐλᾶν.
ἐπελαύνεσθαι, multam imponere. Tegeae tit. GD 1222, 28 sq. ὀφλέτω ἕκαστος πεντήκοντα δαρχμάς· ἐπελασάσθων δὲ οἱ ἁλιασταί.
ἐπελεύθην = ἐπιφέρειν. Cret. LG de infante, qui fertur ad eum ad quem pertinet. Occurrunt formae ἐπελεύσει (coni.), ἐπελεύσας, ἐπελεύσαντα, ἐπήλευσε, ἐπήλευσαν fr. *A* 9. III 45. 52. 53. IV 7. 15.
ἐπελεύσασθαι = ἐπελθεῖν mature in papyris occurrit.
ἐπελεύσοντες = ἐπελευσόμενοι, att. ἐπιόντες in fragm. erotico Alexandrino Grenf. 21 (s. II a. C.).
ἐπ-έναρ· εἰς τετάρτην. Λάκωνες. H. Cf. ἔναρ et Ahrens II 385 sq.
ἐπενάχετο = ἐπενήχετο, ἐπένει [Theocr.] XXIII 61. Vid. προσέναχε.
ἐπενεγκοῦμεν = ἐποίσομεν. MFP LXVI (s. II p. C.).
ἐπένποι = ἐπενέποι, ἐπείποι = ἐπιθείη (?). Agitur de imponenda multa in tit. Eleo *IA* 112: ἐπένποι ζὲ (= δὲ) κ' ἐλλανοζίκαι καὶ τἆλλα ζίκαια ἐπενπέτω ἁ ζαμιοργία. αἰ ζὲ μῆνποι (= μὴ ἔνποι), ζίκαιον ἀποτινέτω ἐν μαστράαι (= εὐθύνῃ). Sed Curtius, Brugmann, Meister transscribunt ἐπενπῶι, ἐπενπήτω, ἐνπῶι derivantes ab ignoto verbo ἐπεμπάω, ἐμπάω.
ἐπεντροφᾶν. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 155, 15 ἐπεντρυφῶντες τοῖς ἀδικήμασι. Cf. Suid. s. v. Adde exemplis Thesauri.
ἐπεξαρτίζειν, instruere. FGH 95, 10 ἐλαιουργῖον ἐπεξηρτισμένον ἄξω[νι . . . (sic). Saec. II p. C.
ἐπεξετάζειν Menander in Περικειρομένης fr. *PO* II p. 15, v. 18 ἀλλ' ἐνεδύε[το στατόν]· | ὁ πατὴρ δ' ἐπεξήταζε. Subst. ἐπεξέτασις exstat apud Thucydidem.
ἐπεξορύσσειν. Inscr. Trozenia LF 157 a (Kum.).
ἐπέπειν = ἐφέπειν (Hom.), i. e. ἕπεσθαι, ionice Her. VII 8, 1.
ἐπεποιήκησαν = ἐπεποιήκεσαν. Pap. Mus. Gizehii n. 10351, 54. Archiv. f. Papyrusf. *I*, I p. 60. Similia saepius habent papyri Aeg.
ἔπεργον, res accessoria. Tit. Amorgi saec. a. C. III ap. Dittenb.[2]. 531, 15 οἱ δὲ ἐγγυνηταὶ ἐγγυάσθωσαν (ἅπ]α[ν τὸ] τοῦ μισθώματος καὶ τῶν ἐπέργων ἁπάντων [ἀπότεισ]μα. Cf. l. 48. Ditt. not. 11 „ea quae ad mercedem agri locati accedunt". Cf. ἄπεργον et πάρεργον.
ἐπερίδετῃ (= ἐπερείδεται)· ἐμπήγνυται, εἰσβαίνει. H. Cf. BA 1372 B. Gl. boeotica.
ἔπερος, aries? Inscr. aeolica Hoffm. 155 a. Ἔπεροι καὶ ἀρνήαδες ἐρίων ἀτέλεες. Χιμαίραδες, αἴ κε τέκοισι, ἀτέλεες.
ἐπερωτᾶν τινα, testari aliquem. PL n. 20, 39 (aet. Byz.).
ἐπές arcadice = ἐπέκ. Tegeae tit. GD 1222 extr. ὑπάρχεν τὰγ κοινὰν

σύγγραφον τανὶ κυρίαν πὸς ταῖ ἐπὲς τοῖ ἔργοι γεγραμμέναι συγγράφοι. Cf. ὑπέκ, παρέκ. Vid. Hoffm. I p. 318.

ἔπεσθαι. Vid. ἑσπέσθαι. — Cum dat. pertinere ad IGSI, 352 passim, ut ibidem ἀκολουθεῖν, q. v.

ἐπέσθειν = ἐπεσθίειν. Epicharmi fr. 23, 6 Ahr. Vid. ἔσθειν.

ἐπεσκεύωσαν = -ασαν. Megar. GD 3029 τῶι Ἀπόλλωνι τὸν ναόν. Vid. κατασκευοῦν.

ἐπέσπενσε (γαμουμένῃ sc.) = ὑπέσχετο. Cret. LG IV 52: Αἰ δέ κα λῆι ὁ πατὲρ δοὸς ἰὸν (= λῇ — ζωὸς ὢν) δόμεν τᾶι ὀπυιομέναι, δότο κατὰ τὰ ἐγραμμένα, πλίονα δὲ μέ. Ὀτείαι δὲ πρόθθ' ἔδοκε ἒ ἐπέσπενσε (spopondit), ταῦτ' ἔκεν, ἄλλα δὲ μὲ ἀπολαγκάνεν. Ubi praeterea occurrunt formae ἐπισπένσαι VI, 11, ἐπισπένσας (19) et ἐπισπένσαιτο, ἐπισπένσασθαι, ἐπισπενσαμένωι.

ἐπεσ-τεῖσαι. Inscr. Gort. Vid. Baunack in Philol. 1896, 489.

ἐπέστελκε = ἐπέσταλκε. Delph. GD 2733, 14 (saec. a. C. III). Cf. ἀπέστρεπται et ἀπήστελκε.

ἐπ[εσ]τέρ[η]ται vix recte pro ἀπεστέρηται Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 178, 17.

ἔπετε (ἔσπετε?)· εἴπατε. Δωριέων. BA 1096.

ἐπετέμ<μα>το· ἐπετίμησεν. H. Aeolicum. Vid. τέμμαι.

ἐπέτεος ionice Herod. = ἐπέτειος.

ἔπετον = ἔπεσον. Aeolicum et doricum. Alcaei fr. 60 ἔπετον Κυπρογενήας παλάμαισιν. Thuriorum inscr. metr. IGSI, 642, 4 θεὸς ἐγένου ἐξ ἀνθρώπου· | ἔριφος ἐς γάλα ἔπετες et 641, I 9 θεὸς δ' ἔσῃ ἀντὶ βροτοῖο· | ἔριφος ἐς γάλα ἔπετες (cf. E. Rhode, Psyche p. 521 sq.). Vid. supra ἐνπετόντων, infra καππετών et καταπετών et πέτη. Saepius utitur Pindarus. Cf. Rumpelii lexicon. Cui O.Schroeder Proll. Pind. II p. 12 ubique hanc formam reddendam esse iudicat.

ἐπευκταῖος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 275. Cf. εὐκταῖος.

ἐπεύνακτοι· παρθενίαι. H. Minus recte idem ἐπευνακταί· οἱ συγκοιμηταί. Vid. Theopompum ap. Athen. VI p. 271 E et Diod. S. exc. Vat. p. 10.

ἐπευρίσκειν ionice = ἐφ. Herodotus.

ἐπευσχημονεῖν. Inscr. Scyri in Rév. Arch. 1873, 173 ἐπευσχήμονησε τὴν πομπήν (Kum.).

ἐπεχαρίττω = ἐπεχαρίσω Boeotus Ach. 867. Blaydesii est correctio pro ἐπιχαρίττω, s. ἐπιχαρίττως.

ἐπεχεῖ (?) = ἐφεξῆς. Delph. GD 2642, 47 ἐν τὸν ἐπεχεῖ ἐνιαυτόν = εἰς νέωτα. Sec. Keilium (Herm. XXXI, 509) „dorische locativische adverbialbildung, wie ἀμεῖ", sed Kum. s. v. ex BCH V 164 ibi citat ἐπεχές, et sic habet Calauriae tit. Mitth. 1895, p. 289, l. 28 τᾶι ἐπεχὲς ἁμέραι = τῇ ἐπιούσῃ et l. 30 εἰς τὸν ἐπεχὲς ἐνιαυτόν. Cf. συνεχές, νωλεμές, similia.

ἐπέχειν (sc. τὸν νοῦν), seq. inf. = διανοεῖσθαι. Her. I 80. 153. VI 96. — ἐπέχειν σκῆπτρα pro ἔχειν. Kaib. ep. 1070, 4 κεἰναχίων (= καὶ Ἰναχίων) σκῆπτρ' ἐπέχοντος ὅλα.

ἐπεχές, adv. Vid. ἐπεχεῖ.

ἐπέχεσθαι. Vid. ἐπιέξεται.

ἐπεψαφίτταto = ἐπεψηφίσατο. Boeot. Orchom. BCH IV 1. Kum. s. v. cft. ἀπολογίτταθη, καταδουλίτταθη, κομιττάμενοι.

ἐπηβᾶν ionice = ἐφηβᾶν Her. VI 83.

ἐπήβολος, compos. Ionice, ep., trag.; Her. V 111. IX 94. Arripuerunt Plato, Aristoteles, seriores.

ἐπηγορέων (ἐπηγορεύων?) c. dat. ionice = προφέρων, ἐπικαλῶν, exprobrans, Her. I 90.

ἐπήλθασι = ἐπῆλθον. *PB* 275, 5 (a. 215 p. C.).

ἐπήν. Vid. Meisterh.[2] 210, 20.

ἐπ[ήρανα δεχ]νύμενοι = ἐπιήρανα Kaib. ep. 1013, 5.

ἐπηρειάζεν (= ἐπηρεάζειν) ἐν τὰ ἔργα. Tegeae tit. GD 1222, 46. Cf. ἀρειᾶν.

ἐπησθεῖεν· ἐπιχαρεῖεν. ἐπησθέντες· χαρέντες (ἐπιχ.?). H. Gl. ionicae.

ἐπί. Vid. ἐπ. — ἐπὶ Ῥώμης male Romae vertit pro ἐν Ῥώμῃ interpres monumenti Ancyrani. Vid. Viereck, Sermo Gr. p. 64. — ἐπὶ c. Dat. in honorem, in memoriam, in titulis Phoc. GD 1527 ἐπὶ Πατροῖ Λακράτεια. Cf. 1514. 1515. 1538. 1550. 1551, ubi crebrior est usus nudi genetivi, velut 1484, aut vocativi cum χαῖρε, ut 1482. 1483. — Similiter Aeoles, Boeoti, alii. — ἐπὶ c. Dat. sermone alexandrino pro παρά v. c. *PB* 55, 1 (a. 175 p. C.) Ἀφροδίτης, ὡς δ' ἐπί τισι καλεῖται, Ἀφροδιτοῦτος. — ἐπί c. Acc. Phoc. 1529 ἔστων ἐπὶ τὸ δάνειον τὸ ἐξ ἀρχᾶν πᾶν τῶι θεῶι καὶ τοῖς Οἰταίοις καὶ Αἰτωλοῖς αἱ οἰκονομίαι αἱ κατὰ τᾶς πόλιος τῶν Δρυμίων, i. e. idem quod antiquitus fenus solvunto.

ἐπί boeotice = ἐπεί, v. c. Orchom. GD 488, 71, ut ibidem ἐπιδεί = ἐπειδή l. 113 et passim.

ἐπιάλης· ὁ ἐφιάλτης, ὃν Αἰολεῖς ἐφίλην (ἐφιάλην?), ἄλλοι ἐπιάλλην (ἐπιάλτην?) καὶ ἐπωφέλην (?) καλοῦσιν. H. Teste *EM* 434, 12 Alcaeus ἐπίαλος dixit (fr. 129), sed ex eodem Eustathius p. 1687, 51 citat ἐπιάλτης. Cf. Hoffm. II 236.

ἐπίαρον, multa sacra. Elei IA 110 = GD 1149 ἔν τ' ἐπιάροι κ' ἐνέχοιτο. Vid. Elisio.

Ἐπίασσα (i. e. ἐπιοῦσα)· Δήμητρος ἐπώνυμον. H. Cf. ἴεσσα.

ἐπιϝάω, dedico; = ἀνατίθημι. Tit metr. Cyprius 161 H.: χόαν τάνδ' ἐπέϝασαν. Vid. ἔν-ανον.

ἐπιβάλλειν, venire, sine impetus notione. *PT* I p. 1, 16; p. 2, 17. Cf. Peyron p. 76, qui affert Callimach. h. in Del. 68 et Polyb. XII 10, 2. — ἐπιβάλλεσθαι c. gen. = ἐφιέσθαι c. g. Sappho fr. 102. — ἐπιβάλλουσι Cret. LG II 33. XI 42. ἐπιβαλλόντανς

II 47. Vid. *ΝΣ.* — *τοὶ ἐπιβάλλοντες* = *οἱ προσήκοντες, οἷς προσήκει*, de berechtigden, in LG dicuntur ii quibus iura quaedam competunt *ἀγχιστείας*, velut hereditatis aut matrimonii cum epiclero VII 36 *ὁ ἐπιβάλλων τὰν πατροιῶχον ὀπυίεν.* Cf. VII 30. 34. 36. XI 10. Vid. etiam *EA* 1890, p. 182.

ἐπίβαλοι· *πτέρναι.* H., qui infra *ὀπιβαλ* (sic)· *πτέρνα ἢ σφυρόν.* Gl. dialectica.

ἐπι(βί)αμίς, *ἶδος.* Inscr. Trozenia. L. F. 157 a, l. 19 (Kum.).

ἐπιβάρησις, molestia. CIG 2335, 32 *διὰ τὰς ὑφ' ἑτέρων γενομένας ἐπιβαρήσεις* (saec. a. C. I). — Vid. *ἐπιζαρεῖν.*

ἐπιβατεύειν *οὐνόματός τινος*, usurpare nomen alicuius. Her. III 63. 67. IX 95.

ἐπιβατήριος, Apollinis cognomen Corinthi Paus. II 32, 2.

ἔπιβδα, repotia, cum cod. G. pro *ἐπίβδαν* Pindaro *P.* IV 140 reddidit Bergk, recepit Schroeder.

ἐπιβεβηκέναι = *ἐφεστάναι*, stare in. Her. I 161, 2 *ἐπὶ τούτῳ τῷ πύργῳ ἕτερος πύργος ἐπιβέβηκε.* Cf. in lexicis *βαίνειν* et composita.

ἐπιβήμιος. Vid. *ἐπιδήμιος.*

ἐπίβλητοι, trabes? Tit. att. saec. IV a. C. Dittenb.[2] 587, 194 *ξύλα δύο, τριῶν καὶ δέκα ποδῶν ἑκάτερον, καὶ ἐπίβλητοι εἴκοσιν εἰς τὸν ἰπνὸν τὸν ἐν τῶι ἄστει Ἐλευσινίων.*

ἐπιβολαδοποιός, sartor. Tit. sepulcralis att. in Museo Archaeol. soc. Ath. ap. Kum. s. v. (= CIA 3627) qui cft. *ἐπιβόλαιον* = *ἐπίβλημα* (vid. Thes.), et *ἀναβολάδιον, ἐκβολάδες.*

Ἐπιβολεύς· *ὁ Ἡρακλῆς παρὰ Θουρίοις.* H.

ἐπιβολή. *PB* 519, 15 (saec. IV) *τῶν δημοσίων καὶ ἀννονῶν* (sic) *καὶ παντοίων ἐπιβολῶν.* Cf. Ostr. 1472. Wilcken O. G. I p. 193 sq. intellegit vectigal additicium (Zuschlag, nos Opcenten). Vid. etiam FGH 81, 9; 263. Quid sibi velit in titulis atticis ap. Dittenb.[2] 587, 285 et 297 non liquet. Num forte idem quod *ἐπίμετρα* ll. 254. 281. 285?

ἐπιβρύχειν = *ἐπιβρύκειν*, quod proprie de furiosa bestia dicitur, Herondas VI 13 usurpat de muliere: *ἐπιβρύχουσα ἡμέρην τε καὶ νύκτα | κύων ὑλακτέω ταῖς ἀνωνύμοις ταύταις* (ancillis sc.).

ἐπιβωθεῖν ionice = *ἐπιβοηθεῖν.* Her. VIII. 1. 45.

ἐπιγάνωσις. Acraephiae tit. communi sermone scriptus saec. a. C. I ap. Michel 828, 17 *ἐνεσκεύασα δὲ καὶ τὸ προσκήνιον καὶ εἰς τὴν τῶν ἀγαλμάτων ἐπαγάνωσιν* (sic) *καὶ θεραπείας ἔδωκα κτέ.* Vid. *γάνωσις.*

ἐπιγελαστάρ (= -τής)· *ὁ καταγελῶν. Λάκωνες.* H.

ἐπιγένημα, i. e. quantum agri proventus superat messem exspectatam; Ostr. 1027 praeter *ἐκφόριον* (mercedem) ab agri conductore locatori solvitur *ἐπιγένημα*, contra *MFP* (II) II 1 obvenit conductori, quae res pendebat a locationis legibus. Cf. Wilcken O. G. I p. 194. Cf. p. 531. 541.

ἐπιγέννησις. In papyris Aeg. saepe occurrunt *ὑπομνήματα ἐπιγεννήσεως*. [*PB* 111 (a. 138/9 p. C.). Cf. 28 et 110 (a. 183/4) etc.] et formula (*μή*) *ἀναγεγραμμένος ἐν ἐπιγεγενημένοις*. Scil, quarto decimo quoque anno in Aegypto census agebatur, probabiliter quia inde ab a. XIV aetatis cives Aegyptii aes capitale solvebant. Non autem suffecisse videntur *αἱ κατ' οἰκίαν ἀπογραφαί*, quare publico iussu, praesertim militiae causa, pueri in hac periodo nati diserte erant significandi. Wilcken, O. G. I p. 451 sqq.

ἐπιγνώμας, magistratus annuus. Mantineae inscr. L. F. 352, et ibidem ἐπιγνωμονεόων, qui eo fungitur. (Kum.).

ἐπιγομφοῦν. CIA IV 2, suppl. vol. I, 331 C saepius. Cf. **προσγομφοῦν** ibidem.

ἐπίγραμμα, servi stigmata. Herond. V 78 *ἐν τῷ μετώπῳ τὸ ἐπίγραμμα ἔχων τοῦτο*. Crusius p. 125 sq. cft. Plat. Legg. IX p. 854, Zonar. III p. 118. W, Cedren. II 258, du Cange s. v. *γραπτοί*, Petron. cap. 102 sq.

ἐπιγράφειν. De h. v. structura attica vid. Meisterh.[2] 172, 36. — *ἐπιγράφειν τινί* sepulcrum: IGSI 1317. 1320. 1332. 1311. 1335. 1390. 1904. 1962. 2312. add. 694 a. In Halaesae tit. 325 ibidem passim variae arbores signo aliquo notatae *ἐπιγεγραμμέναι* (addito signo) dicuntur. — In papyris Aeg. interdum sign. (scribendo) adulterare, v. c. *PO* I 34, I 4: *ἀπαλήλιπται ἢ ἐπιγέγραπται ὃ [ἀκύ]ρως ἔχει* „und in diesem Sinne ist *ἐπιγραφή* und *ἀλοιφή* technisch" O.Gradenwitz. Arch. f. Papyrusf. I p. 98. Saepius vero est attribuere mulieri curatorem (*κύριον*). Cf. *PO* I 56 (12) 16 sqq. I 76, 34. I 106, 22. Lond. II p. 208, l. 25. *PB* 77, 22. 350, 18. etc. Idem p. 98 sq.

ἐπιγραφή. Passim in papyris et ostracis Aeg. aet. Ptolemaeorum peculiare quoddam vectigal ordinarium et quidem glebatio. Cf. O. G. I § 46; § 134.

ἐπιδαμία, ius in civitate aliqua commorandi. Inscr. Rhodi saec. a. C. I, IGI, I 48, 20: *Θέων — ᾧι ἁ ἐπιδαμία δέδοται*. Cf. l. 43. Dicitur de artificibus peregrinis. Filii eorum quibus *ἐπιδαμία* donata est fruuntur civitate. Cf. Lewy, inscr. art. Gr. n. 101, ubi Epicharmus, Epicharmi f. Rhodius est filius Epicharmi Solensis, cui data est *ἐπιδαμία*.

ἐπιδαμιασταί. Vid. *ῥοδιασταί*.

ἐπιδαμιοργός. Ithacae tit. ap. Dittenb.[2] 257 extr. *ὁ δὲ ἐπιδαμιοργὸς Σωτίων τὰν ἐπιμέλειαν* (sc. *τοῦ ἀναγράψαι τὸ ψάφισμα* etc.) *ποιήσασθαι*. Inferior magistratus quam *δαμιοργοί*, qui initio eius tituli commemorantur, eorumque vicarius. Cf. *ἐπιδημιουργός* Thuc. I 56.

ἐπιδαφνίς? IGSI, 2414 in tessera eburnea.

ἐπιδεικνύναι pro *-νυσθαι*. Pind. *N.* VII 4.

ἐπιδειπνίς· *κώθωνος ἥδυσμα. Μακεδονικῶς*. H. Cf. Athen. XIV p. 658 *E*,

qui dicit fortasse Macedones omnigena bellaria *ἐπιδειπνίδας* vocasse, itaque = *τραγήματα* sive *τρωγάλια*.

ἐπιδέκατον, τό in papp. et ostr. Aeg. Vid. Wilcken, O. G. p. 302 sqq. 534. 549. 736.

ἐπίδεξις ionice = *ἐπίδειξις* Her. II 42 sq., nisi forte ibi olim recte proposui *ἐπίλεξιν*, religionem, coll. v. *ἐπιλέγεσθαι*.

ἐπιδεύην. Sappho I, 15 *τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύην φαίνομαι* = *ἐπιδεῖσθαι*.

ἐπιδέχεσθαι. Vid. *ἐπιδοχή*.

ἐπιδημέωριν = *ἐπιδημῶσιν*. Eretriae tit. saec. a. C. IV *EA* 1890, 195 sqq., l. 17. Vid. *'P.*

ἐπιδήμιος, Iovis cognomen in sera inscr. Bithynica. Mitth. 1894, 372 sq., ubi Foerster coni. latere idem sub Hes. gl. *ἐπιβήμιος· Ζεὺς ἐν Σίφνῳ*.

ἐπιδιδόναι, dictare. Dio Chrys. XIX (68) § 18 ed. v. Arnim: *γράφειν μὲν οὖν οὐ συμβουλεύω σοι αὐτῷ — ἐπιδιδόναι δὲ μᾶλλον. πρῶτον μὲν γὰρ ὁμοιότερος τῷ λέγοντι ὁ ὑπαγορεύων τοῦ γράφοντος*.

In papyris Aeg. saepe hoc verbum elliptice usurpatur pro *ἐπιδιδόναι βιβλίδιον*, petitionem (= *ὑπόμνημα*, *ἔντευξιν*) magistratui. Plene dictum *PB* 46, 3 *ἐπιδίδωμι τόδε τὸ β.*, *ἀξιῶν κτέ.* et *PT* — *ὑπόμνημα* (Peyron p. 100 et 104, qui recte sic distinguit ab *ἀποδιδόναι ὑπ.*, ut hoc sit per alios, hoc propria manu tradere). Plerumque vero dicitur sine substantivo *ἐπιδίδωμι καὶ ἀξιῶ*. Vid. *PB* 45, 15, 98, 23. 139, 18 etc. 454, 15, alibi. Cf. *ἐντυγχάνειν* et *ἔντευξις*.

ἐπιδίζησθαι ionice = *ἐπιζητεῖν*. Her. I 95. V 106.

ἐπιδίηται, *ἐπιδίεθαι*, s. *ἐπιδίεθθαι*, *ἐπιδίετε* = *ἐπιδιώκῃ*, *ἐπιδιώκειν* etc. Cretenses in LG.

ἐπιδίφριος, sellarius, quasi umbraticus. Hieronymus ap. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 199: *τὴν ἐπιδίφριον καὶ καταψιθυρίζουσαν τὸν λόγον λέξιν*, quam tribuit Isocrati, opponit *τῇ πολιτικῇ καὶ δημηγορικῇ*.

ἐπίδορπα, τά. Sacrificium ita dictum. Herond. IV 13.

ἐπιδοχή, agnitio, confessio. *PO*. 102, 2. 103, 16. 20. Cf. *ἐπιδέχεσθαι*, 102, 7. 103, 5.

ἐπιδώτας forma dorica = *ἐπιδότης*. In Corinthia *ἐπιδῶται θεοὶ* Paus. II 27, 6 *ἐπιδώτας ὕπνος* II, 10, 2, in Laconia *ἐπιδώτας δαίμων* III 17, 9, in Arcadia *ἐπιδώτας Ζεύς*.

ἐπιέναι. Lexico Schwhi adde Her. V 41 *ἡ ὕστερον ἐπελθοῦσα γυνὴ* (sc. nupta) et mox *τῆς ἐπελθούσης γυναικός*. Cf. IV 154 *ἡ δὲ ἐπεσελθοῦσα*.

ἐπιέξεται (?). Orac. metr. in inscr. Magnesiae a./M. ap. Michel 855, 381 (c. 200 a. C.): *Ἔστι τις ἐν τεμένει Γλαύκου γένος ἀλκιμὸς ἀνήρ, | ὅς γ' ὑμῖν πρώτιστ' ἐπιέξεται ἀντιβολήσας | νηὸν ἐμὸν προλιποῦσι κτέ.* Fortasse legendum *ἐπιέψεται*, comitabitur.

ἐπιεργαζόμενον = *ἐπεργ.* Amphictyonum decr. CIG 1688, 18.

ἐπίεργος? *PK* II 186, 8 (a. 94 p. C.) *θησαυρὸν ἐπίεργον στεγνὸν καὶ τεθυρόμενον* (sic). Fort. = *εὐεργής*, affabre factus.

ἐπιέσσαν<το>· *ἐπήρχοντο. Λάκωνες.* H. Corr. Meineke. Cf. epicum *ἐπιείσαντο* (*ἐπιϝίσαντο*).

ἐπιεῦσα = *ἐπιοῦσα?* Herond. VI 90 *πρόσω 'πιεῦσα τὴν προκυκλίην θάλ[ψι]ν.* Vid. Buechelerum. Sed vix recte. Alii legunt *ποεῦσα — Θαλ[λοῦ]ν.*

[**ἐπιζα·** *ὄρνεα. Κύπριοι.* Sed *σπίζια* corrigendum esse arguit gl. eiusdem *σπιζία* (sic)· *τὰ ὄρνεα ἅπαντα*].

ἐπιζάμιον, τό, multa = *ζημία. TH* I 127. Item Arcades GD 1232, 36 44. 47. Vid. sq. voc. et *ἐπίαρον*.

ἐπιζαμίωμα, τό, multa. *TH* I 155.

ἐπιζαρεῖν (-*ρέν*) Arcades pro *ἐπιβαρεῖν*. Eustath. ad Hom. *M* 346: *τὸ δὲ ἐπέβρισαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν, ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ* (Phoen. 45. Cf. Rhes. 441) *τό· „ὡς δ' ἐπεζάρει Σφίγξ".* Cf. Hoffm. I 102.

ἐπιζη (sic) *παντοπωλῶν* in O. G. 347. 348 quomodo supplendum intellegendumque sit non liquet. Wilcken I p. 216.

ἐπίζηλος. Bacchyl. V 52 (= fr. 1) *σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχᾳ.*

ἐπιζημίωσις, multatio. Aristot. *Ἀθ. πολ.* 45, 9.

ἐπιζόγιον arcadice = *ὑποζύγιον*. BCH XIII p. 281, l. 13 *ἐξῆναι ἀμέραν καὶ νύκτα νέμεν ἐπιζύγιον.*

ἐπιζώειν = *ἐπιζῆν* ionice Her. I 120. Vid. *ζώειν*.

ἐπιθαλ<όπτων>τι· *ἐπιφλεγμαίνοντι.* H. Ita olim correxi pro *ἐπιθαλάμοντι*, coll. *θαλύψαι· θάλψαι, πυρῶσαι. θαλύπτεσθαι· φλέγεσθαι. θαλυσσόμενοι· φλεγόμενοι.* H. Vix recte Meineke *ἐπιθαλ<ύνων>τι.* Nam *θαλύνει· θάλλειν ποιεῖ.* H.

ἐπίθεμα = *ἐπίθημα. Τά τε ἐπιθέματα τῶν μορφῶν* (= *τύπων*) *καὶ τὰ ὑποστήματα.* Tituli recentes CIA III 1418—1421.

ἐπιθεσπίζειν *τῷ τρίποδι* = *ἐπικαθημένην τῷ τρίποδι θεσπίζειν.* Her. IV 179.

ἐπιθέτης, sacerdos, aut eius minister in cultu Belelae, deae peregrinae, fortasse dictus ab imponendo arae sacra, in tit. att. initii saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 789, 18. Ceterum *ἐπιτιθέναι* usurpari solet de suffimentis (*ἐπ. λιβανωτόν*). Vid. *ἀγκωνοφόροι, περιράπτρια.*

ἐπιθήκη, pignus additicium. Tit. Ephesi c. a. 86 a. C. Michel. 496 (= Ditt.[2] 329), 52 *κατὰ παραθήκας καὶ ὑποθήκας καὶ ἐπιθήκας.*

ἐπιθῆν = *ἐπιθεῖναι.* Epidaur. GD 3339, 55 iuxta *ἀνθέμεν*. Cf. Oropicum *ἐπιτιθεῖν.*

ἐπιθοσίαι vid. Mitth. XX 242. **ἐπιθόσιμος.** Tit. att. (saec. a. C. IV). Dittenb.[2] 587, 295: *εἰς τὰ ἐπιθύσιμα* ΠΔΔΔΔ *ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς.* An suffimenta? Cf. sq. voc.

ἐπίθοσις. Michel 735, 142 *ἐπιθύσεις ἀφειδεῖς λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων.*

ἐπίθωσε boeotice = *ἔπεισε*. Orchom. 19, 117 Meist. Cf. *ἐπίθωσαν* ibidem 58 a v. *πιθοῦν* = *πείθειν*. Cf. Hom. *πιθήσας* et *πιθήσω.*

ἐπιίστωρ = *ἐπιστήμων*. CIA III 946 *σοφίης ἐπιίστορα πάσης* (Aristotelem).

ἐπικαθικνεῖσθαι = *ἐπιλαμβάνεσθαι* (cf. Dem. Mid. § 133). Ab hoc verbo, non (quod putabat editor) ab *ἐπικαθίζειν*, derivandum *ἐπικαθιξεῖται* in inscr. Cyparissiae BCH 1898 p. 575: *Εἰ δέ τίς κα [ὀ]λιγοτιμάσηι, [ἐπ]ικαθιξεῖται ὁ πεντηκοστολόγο[ς ὧν κα χρ]ήζηι κατὰ τὰν [σ]ύγγραφ[ον].*

ἐπικαλούντοις. Messen. Del. 47, 41 sq. Vid. Dativus.

ἐπικάμπιον, angulus. Eretriae tit. saec. II a. C. Dittenb.[2] 936, 34 *ἐν τῆι ἐξέδραι τῆι ἐν τῶι ἐπικαμπίωι τῶι ἐν τῶι παραδρομίδι* (loco arboribus consito iuxta gymnasium, ubi ambulabant. Cf. Vitruv. de archit. V 11), ubi citatur Plut. Mor. p. 594 B *τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς.*

ἐπικάρσιος ionice = *πλάγιος*. Hom., Her. I 180. IV 101. VII 36. — *ἐπικάρσιον* nescio quod vectigal in Ost. Gr. 64. 67 et fort. 681. 686. (*ὑπὲρ ἐπικαρσίου*). Wilcken O. G. p. 216.

ἐπικαταβάλλειν = *ἐπιβάλλειν*, multare. *TH* I, 134.

ἐπικαταβολή. Papyrus Florentinus a. 153 p. C. editus a Vitellio in „Atene e Roma" IV 1901, n⁰. 27, 6 sqq. ubi agitur de pignore commissorio: *ἐὰν δὲ μὴ ἀποδοῖ, τῆς προθεσμίας ἐνστάσης εὐθέως ἐξέστω τῇ δεδανικυίῃ ἢ τοῖς παρ' αὐτῆς, μὴ προσδεομένοις ἀνανεώσεως ἢ διαστολικοῦ* (scil. *ὑπομνήματος*. Cf. *PB* 163, 15. 472 col. II.) *ἢ ἑτέρου τινὸς ἁπλῶς, ταξαμένοις τὰ εἰς τὸ ἐνκύκλιον καθήκοντα τέλη ἐπικαταβολὴν ποιῆσαι τοῦ ὑποτεθειμένου, ὡς πρόκειται, βεῖκον ἑνὸς τετάρτου καὶ κτᾶσθαι αὐτὴν καὶ εἰσοικίζειν καὶ ἐνοικολογεῖν καὶ διαμισθοῦν καὶ ἀποφέρεσθαι τὰ ἐξ αὐτοῦ περιεσόμενα πάντα εἰς τὸ ἴδιον κτέ.* Disputat de hoc loco Wessely, Anzeiger der philosophisch-historischen Classe (d. Wien. Akad.) von 12 Juni 1901, Nr. XV idem vocabulum, restituens *PO* 241 (a. 79 p. C.) *τέλος ἐπικαταβολ(ῆς) τῆς ὑποθήκης* pro *ἐπικατακολ(ουθοῦν)*. Quid tamen sibi velit vocabulum obscurum est admodum, significare enim non posse Aufzahlung, ut vertit Wessely, satis certum videtur, nec multae notio (quam collato verbo *ἐπικαταβάλλειν* inesse credideris) valde commoda est, nisi forte licet suspicari antiquiore tempore moris fuisse, ut creditor antequam ad *ἐμβάτευσιν* procederet multa imposita debitori maius temporis spatium concederet. Sed videant hac de re iureconsulti.

ἐπικατιστάναι (= *ἐπικαθ.*) = *ἐπικαταβάλλειν*, *ἐπικατατιθέναι*, insuper pendere, solvere. Cret. LG I 47 *ἐπικαταστασεῖ*. Cf. *κατιστάναι*. — Idem verbum significat postea (i. e. anno sequenti) creare in Andaniae tit. saec. a. C. I ap. Michel 694 (= Ditt.[2] 653) 12 *τὰ βιβλία παραδιδόντω οἱ ἱεροὶ* (q. v.) *τοῖς ἐπικατασταθέντοις*. Cf. *κατασταθέντοις*.

ἐπίκειμαί τι = *ἐπίκειταί τι μοι*. Kaib. ep. 622, 6 *φθίμενος τήνδ' ἐπίκειμαι κόνιν*, 310, 3 *ζοφερὴν ἐπικεί[μενος ἄχλυν]*.

ἐπικείρειν. Locis adde Bacchyl. V 108, de apro Erymanthio *ὄρχους ἐπέκειρεν ὀδόντι.*

ἐπικέρδεα, τά = κέρδη. Her. IV 153.

ἐπικεφάλιον = ἐπικεφάλαιον, capitis tributum. Inscr. Mysiae BCH XVII 545, ubi vid. editorem. Eadem forma occurrit in papyris. Aeg. Vid. Wilcken O. G. I p. 216. 249. 449.

ἐπικεχειροῦντος (sic) pro ἐπικεχειρηκότος. *PT* VII, 7 (aet. Ptolemaeorum).

ἐπικήρυγμα. Inscr. Bithyniae, L. W. 1143. (Kum.), proscriptio.

ἐπικιρνάναι = ἐπικεραννύναι. Her. I 51.

ἐπίκλαροι, αἱ dorice ἐπίκληροι. Therae IGI, III 330, 89. Cf. ἐπιπαμονίς et πατρωιῶχος.

ἐπίκλητοι, qui in concilium vocantur. Ephesi decretum saec. a. C. IV ap. Michel 488, 2: τὸ ψήφισμα — τῆς γερουσίας καὶ τῶν ἐπικλήτων. Cf. Schwhi lex. Her. s. v. ἐπίκλητος.

ἐπικλινοπάλη pro ἀνακλινοπάλη e mss. Martiali XIV 201 reddidit Gilbert Jahrb. f. Phil. 1883, 647 sqq. Cf. κλινοπάλη Suet. Domit. 22. Vocabula obscoena coitum ilocalariter significantia. — Vid. μουνοπάλη.

ἐπικλώθειν, adnere. Adde Bacchyl. V 143 Μοῖρ' ἐπέκλωσεν.

ἐπικνεῖσθαι ionice = ἐφ. Herodotus.

ἐπίκοινα, adv., communiter. Her. I 216. VI 77 = κοινῶς.

ἐπικοινᾶσθαι = ἐπικοινοῦσθαι, consultare. Thessal. GD 1157 Δὶ Νάωι καὶ Διώναι ἐπικοινᾶται — πὲρ τοῖ ἀργύρροι. Item Delph. GD 1563. 1582 (ἐπικοινῆται). 3209.

ἐπικοίνιος· Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι (sc. Cypri). H.

ἐπικολάπτειν. Rhodi inscr. saec. II ineuntis GD 3758 saepe habet ὅρον (ὅρους) ἐπικολάπτειν ἐπὶ πέτρας sive εἰς τὸν πέτρον sive ἐν τῶι πετρῶνι. Cf. ἐγκόλαψις et πετρών.

ἐπικόπανον. Vid. μάλκην.

ἐπικοπή, Theophr. c. pl. V 17, 3 καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν ὅταν — ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Sic subst. usurpatur in Lebadeae tit. ap. Michel 589, 71 (cf. ἐπικόπτειν ll. 149. 183), redditum a Fabricio de archit. p. 59 inscriptioni Lesbiae ap. Conzium, Reise auf Lesbos tab. VI, 22: εἰς τὰς ἐπ]ικ]οπάς. Cf. προσεπικόπτειν.

ἐπίκορον· ἐπίκοπον. Πά[μ]φιοι. H. Corr. Hoffm. I 118, coll. κακκεῖραι· κατακόψαι. Πάφιοι. et κακόρας· κατακόψας παρὰ Εὔκλῳ apud eundem. A rad. κερ, unde κείρειν.

ἐπικοσμεῖν τὸ ἄγαλμα (τὸ ἕδος) τῆς Διώνης. Hyperides III 24, 25; τὰ Ἀθήνησιν ἱερά ib. 26 ed. Bl. Cf. CIA IV 2, 615 b 8 ἐπικοσμεῖν τὴν θεόν (a. 278/7) a. C.

ἐπικόσμησις (τῆς) τραπέζης. CIA II 602; IV 2, 453 C. Alibi κόσμησις II 805 et τράπεζαν κοσμῆσαι 948. 949. Cf. 950.

ἐπικουρία, supplicatio. Halicarnassi tit. Dittenb.[2] 601, 24 ποιείσθω δὲ ἡ ἱέρεια καθ' ἑκάστην νουμηνίαν ἐπικουρίαν ὑπὲρ πόλεως, ubi arte iungenda esse ut sollemnem appellationem tria haec vocabula arguit omissus articulus.

ἐπικούριος, Apollinis cognomen in Arcadia. Paus. VIII 30. 4. 38, 8. 41, 7.

ἐπίκρανα *τῶν κιόνων = κιονόκρανα*. Inscr. elea saec. a. C. IV exeuntis *EA* 1090, n. 95, 1 et saepius alibi.

ἐπικράναια (*ἐπικρήν*. cod.)· *ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσιν* H.

ἐπικρανίτιδες **πλίνθοι**. CIA I 322.

ἐπικρέτει = *ἐπικρατεῖ*. Alcaei fr. 82 (pro *ἐπικρέκει* Bergk). Vid. *κρέτος* et Hoffm. II 309.

ἐπικρήδιος, pyrrhiches genus in Creta. Athen. XIV p. 631 D. Vid. *ὀρσίτας*. Si sanum est, ducitur a subst. *κρέας*. Vid. *κρῆς* et cf. *τυρβασία*.

ἐπίκριμα. M. Antonius in epistula V 24 ap. Viereck, Sermo Gr., qui p. 77 idem voc. affert ex CIG 4957, 28 (saec. IV p. C.).

ἐπίκρισις in Aegypto usurpatur de adiudicatione immunitatis sive absolutae sive partialis tributi pro iure suffragii pendendi. Eius rei iudices **οἱ πρὸς τῇ ἐπικρίσει**, rarius **ἐπικριταί** (FGH 27, 3 et fortasse *PB* 562, 15) dicuntur. Vid. *PO*, introd. ad II 257 et FGH p. 135. 137.

ἐπικύθριον· *τὸ πῶμα τῆς χύτρας*. H. Cf. Ionicum *κύθρη*. Hoffm. III 608 huius gl. non meminit. Vid. et *χυθρίς*.

ἐπικόρβια *ἐνέχυρα*. Amorgi inscr. saec. a. C. III ap. Michel 1381, 5. Vid. Keil „die Solonische Verfassung." Berlin 1892 p. 59.

ἐπιλάθεσθαι. Vid. *ἐπιλήθεσθαι*.

ἐπιλάλημα, allocutio. Pap. mag. saec. p. C. III *PK* (I) CXXI, 290: *πρὸς ἥλιον καὶ σελήνην ἐπίκλησιν ἤτοι ἐπιλαλήματα*.

ἐπιλάμπειν de die et vere = *ἐπιφαίνειν*, *ἐπιφώσκειν*. Her. VIII 14. 130.

ἐπίλαμπτος ion. = *ἐπίληπτος*. Her. III 69. Cf. *φοιβόλαμπτος*.

ἐπίλᾱσις dorice = *ἐπιλησμοσύνη*. Pind. *P.* I 48.

ἐπιλέγεσθαι Herodotus passim usurpat pro att. *ἀναγιγνώσκειν*, legere et pro att. *ἀναλογίζεσθαι*, reputare. Cf. Schwhi Lex. Her. Vid. *ἀναγίνωσκειν*. — *ἐπίλεξις*? Vid. *ἐπίδεξις*.

ἐπιλείπεσθαι c. gen. pro *ἀπολείπεσθαι* bis traditur in Arist. *Ἀθ. πολ.* 20, 2 et 34. 3.

ἐπίλεκτος. CIA II 444—448 *τῶν ἐπιλέκτων* (in victorum catalogis). Cf. *ἔθνος*.

ἐπιλελογισμένως, considerate. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 218, 12 sq.

ἐπίλεπτος. tenuis. Geopon. II 21, 3 (Thes.). Adde Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 236, 20 *διήλεγχεν ἐξ ἐπιλέπτου τὰ πράγματα*, ut alicubi in praegressis *ἐξ ἐπιλέπτου τὰ τῶν ἀντιπάλων ὑπὸ τῶν δεσμίων μεμαθηκώς*, ubi minutiose, accurate significare videtur. Cf. p. 297, 6 *ἐπυνθάνετο τῶν δημοτευόντων ἐπὶ λεπτοῦ τὸν ἀριθμόν*, ubi vix opus conicere <*ἐξ*> *ἐπιλέπτου*.

ἐπιλήθεσθαι ion. (dor. *ἐπιλάθεσθαι*) = *ἐπιλανθάνεσθαι*, ion., ep., trag. Her. III 75. IV 43.

ἐπιλινᾶν, inescare. Herond. VII 54 Buech. [δεῖ γ]ὰρ ἐπ[ιλ]ινηθεῖσα[ς | ὑμέας ἀπελθεῖν κτέ. Hes. ἐπιλινᾶν· ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἑστῶτα λινὰ καὶ ἐπιβλέπειν.

ἐπιλογεύειν. — **ἐπιλόγευσις**, debiti exactio. Vid. λογεύειν.

ἐπιλογιστήριον. Aegypti inscriptiones CIG III p. 302. Locus ubi rationes denuo examinantur, kantoor van contrôle. Diversum est ἐκλογιστήριον (rekenkamer) in iisdem titulis.

ἐπιλοξοῦν = ἐπιλλίζειν, ἐπιλλώπτειν. Herond. IV 11: ἐπιλοξοῖ — τῇ ἑτέρῃ κούρῃ. Vid. λοξοῦν.

ἐπιλοσαμένα (vulg. -νη)· ἐλευθερί(σ)α(σα)? καὶ μία τῶν Εἰλειθυιῶν καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακουσίοις. H.

Ἐπιμαθεύς et **Προμαθεύς** dorice Pindarus.

ἐπιμείλιος. Vid. ἐπιμήλιος.

ἐπιμελειτεῖαι (sic) et **ἐπιμελητεῖαι**. Inscr. elea CIA II 628. Vid. ἐπιμελητεύειν.

ἐπιμεληθήμειν. Ialysi tit. GD 4110 (saec. IV vel III a. C.). Vid. ημειν et Infinitivus. De formis ἐπιμέλεσθαι, ἐπιμελεῖσθαι vid. Meisterh.[2] 139. 155, de ἐπιμ. cum dat. personae, ut ap. Xen. Hell. V 4, 4, eundem p. 172, 38. Vid. etiam p. 204, not. 1645.

ἐπιμεληθήσει = ἐπιμελήσεται. Dorica inscr. saec. a. C. II Astypalaeae GD 3159, 26: ἄνδρα δὲ ἑλέσθαι, ὅστις ἐπιμεληθήσει τᾶς ἀναγραφᾶς.

ἐπιμελησάτω σοι περί τινος pro μελησάτω PK II 320 aet. Byzantinae.

ἐπιμελητεύειν proprie = ἐπιμελητὴν εἶναι saepius tituli, v. c. Dittenb.[2] 378, 8 (a. 117 p. C.). De ἐπιμελητεύοντος et ἐπιμεληθέντος promiscue usurpatis vid. Dittenb.[2] ad 396, ubi cft. CIA III 393, 1. 532, 10. Add. p. 483 n. 68 c, 7. p. 595. n. 780 a., 10. — Cf. ἐπιμελειτεῖαι.

ἐπιμελητής, curator in Aegypto. *PB* 12. 15. 362 III 21. 691, 1 C. Cf. Wilcken O. G. I 493. 517. 661. — Athenis ἐπιμεληταὶ φυλῆς II 553 et saepe. — ἐν Σαλαμῖνι II 469. 470. 594. 595 (οἱ ἐπὶ τὴν ἐπισκευὴν ἐν Σαλαμῖνι). — τῆς εὐκοσμίας τῆς περὶ τὸ θέατρον CIA IV 2, 178 b, 15. — τῶν κρηνῶν = αἱρεθεὶς ἐπὶ τὰς κρήνας ibidem 169 b, 11. cf. 21 sq. — τῆς ἐπισκευῆς τοῦ ἀγάλματος ibidem 1211 b (cf. 198, c 7,). — πομπῆς 818 b et II 420. — μυστηρίων II 315. 367. 1188. 1189. 1346. 1349 et saepe alibi. — ἐπιμελητὴς γένους II 785, 6. — Δήλου II 985 C 8, D 99 et II 14, *E* 32. 63. — ἐμπορίου II 985 D II 2. 27. *E* 34. — ἐπὶ τὸν λιμένα II 475. — Πειραιέως vel τοῦ ἐμ Πειραιεῖ λιμένος II 985 saepius. — Διισωτηρίων II 1358. — νεωρίων saepe.

ἐπιμελίως cretice = ἐπιμελῶς tit. Dittenb.[2] 929, 118.

ἐπιμελόσθων = ἔσθων et similia Meisterh.[2] p. 133. Vid. εὐθυνόσθων, προσελόσθων.

ἐπιμερισμὸς ἀπόρων sive μερισμὸς ἀπ. Ostr. Thebanum a. 143 p. C. Wilckenio O. G. I p. 161, coll. Aristot. Ἀθ. πολ. 49, 2, videtur tributum pauperum gratia erogatum (armentax). Bis occurrit

FGH 53, 5, ubi tamen vid. editores p. 159, et ibidem 54, 16. (a. 110—1 et 117—18 p. C). Cf. infra *μερισμός*.

ἐπίμερος· *ἐφίμερος*. H. Gl. ionica.

ἐπιμεταλλάσσειν, postea mori. *PO* II 265, 29. 30.

ἐπιμηθέως = *ἐπιμελῶς*. Herond. III 94.

ἐπιμήλιος Mercurii cognomen Coronaeae, boeotice *ἐπιμείλιος* scribendum. Paus. IX 34, 3.

ἐπιμηνιεία. Vid. sq. voc.

ἐπιμηνιεύειν, fungi menstruo munere. In Co insula *ἐμιμήνιοι* vocantur sacerdotes, qui *τὰ ἐπιμήνια ἱερά* curabant. Cf. IC. 36 b, 25. 29 d. 28. 31. 367, 87. 382, 9. 17. Dittenb.[2] 637, 4. 6. Sed prytanum genus significari videtur Smyrnae CIG 3137 *κομισάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς — ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον*, unde Bechtel coll. GD 1145 et 3094 in tit. Aegosthen. GD 3093 supplevit *καὶ κα[λέσαι αὐτὸν εἰς προεδρίαν τοὺς ἐπιμη]νίους*. Istropolidis inscr. ap. Dittenb.[2] 325, 2 *ἐπιμηνιεύοντος τῆς ἐκκλησίας Ἀθηνάδου*. Cf. Olbiae decretum IRB 16, 83 et Ilii decr. c. a. 277 a. C. ap. Michel 525 *ἐπιμηνιεύοντος Νυμφίου — ἐπιστατοῦντος δὲ Διονυσίου*. Cf. Therae inscr. IGI, III 330, ubi passim leguntur vocc. *ἐπιμήνιος*, *ἐπιμηνιεύειν*, *ἐπιμηνιεία* et *δωρεὰ ἐπιμήνιος*, et Delph. Amphictionum decr. GD 2502, 6, ubi vid. Baunackii notam. In Tei inscr. ap. Dittenb.[2] 216 (saec. a. C. III) *ὁ ἐπιμήνιος τῶν ταμιῶν* is est qui certo mense collegio praeest. Sami tit. ap. eundem 637, 2: *τοὺς ἀποδεικνυμένους ὑπὸ τῶν χιλιαστήρων ἐπιμηνίους τῆς πανηγυρικῆς συνόδου τῆς ἐν Ἑλικωνίωι γενομένης ἐπιμηνιεύειν ἐὰν ἐνδημῶσι*, ubi editor epimenios cum hieropoeis atticis comparavit. Vid. not. 4. Vid. etiam Halicarnassi tit. ap. eundem 641, 30 sqq.

ἐπιμήνιος. Vid. *ἐπιμηνιεύειν*.

ἐπιμιμνήσκεσθαι. Herond. V 52. VI 47 *οὗ δ' ἐπεμνήσθην*, quod dicturus eram, = *τὸ δεῖνα*.

ἐπιμίσγεσθαι ion. = *ἐπιμείγνυσθαι*. Hom., Hes., Her., Thuc.

ἐπίμοιρος -*στεφάνων*. Bacchyl. I 158 ed. Blass.[2]

ἐπιμολέν (i. e. *ἐπιμωλεῖν*) = *ἐπιδικάζεσθαι*. Cret. LG. Vid. *μωλεῖ*.

ἐπιμονά. In Tauromenii tit. ap. Dittenb.[2] 515, 7 et saepe *ἐν ἐπιμονᾶι* dicuntur pecuniae restantes, quae asservandae tradebantur, dum opus iis foret. Vid. not. 8 et cf. s. v. *ἀνδοκά* et *ἔσοδος*.

ἐπίμοχθος. Adde Bacchyl. I 181 Bl.[2]

ἐπιμωλῆν. Vid. *ἐπιμολέν*.

ἐπιναυσιμάχη, ἡ, pugna ad naves. IGSI, 1284 I, 1289 (tab. Iliaca). Cf. *ἐπιπασιμάχη*.

ἐπινεῖν = *ἐπισωρεύειν*. Her. IV 62 *ἔτεος ἑκάστου ἁμάξας ἑκατὸν ἐπινέουσι φρυγάνων*. Cf. Phryn. *BA* 13 *ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα* et vid. *νέω*, *συννέω* in lexicis.

ἐπινοείσουμεν, thessalice = *ἐπινοήσωμεν*. Hoffm. n. 16, 13.

ἐπινομία, ius pascendi, quod Thessalorum proxenis tribuitur GD 1439. 1440. 1441. 1456. 1447, al., et Phocensium GD 1552, al. Interdum tamen non dabatur. Vid. GD 1444—1447. Cf. *ἐννόμιον*.

ἐπίνομος· *κληρονόμος*. H. Delph. GD 1718, 13: *μηδὲ ἀπαλλοτριωσάτω Ἀσία, εἴ τί κα ἐπεργάζηται ἀπὸ Ἐπιχαρίδα* (domino) *ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ*. GD 1812, 7. 9. 1909, 10. Ita quoque Corcyraei GD 3206, 124. 126. 129.

ἐπινυμφεύεσθαι, novas contrahere nuptias, de muliere IC 386, 5: *ταῖς δὲ τελευμέναις καὶ ταῖς ἐπινυμφευομέναις κτέ.*

ἐπιξοά. Epidaur. GD 3325, 85. Cf. *καταξοά*, *παραξοά*.

ἐπίξομεν· *ἐφήξομεν*. H. Meineke tribuens Megarensibus explicationem refinxit in *ὑπείξομεν* parum probabiliter. Cf. *ἵκω* = *ἥκω*.

ἐπιόδιος Tenedi sera inscr. IGI, II 642 extr. *χῖρε* (= *χαῖρε*), *παροδῖτα ἐπιόδιε*. Editori martyris Christiani epitaphium videtur, *ἐπιόδιε*, coll. Act. Apost. 7. 2, explicanti *τῆς ὁδοῦ*.

ἐπίϝοικος = *ἔποικος* Locr. Oz. Vid. s. v. *λιποτελεῖν*.

ἐπίορα· *χωρίον μέρος ἐν Σικελίᾳ*. An confinium? Cf. *ἐσχατιά*. Kaibel coniecit *ἐπιουδίς*, satis violenter.

ἐπιοφθείς. Vid. s. v. *ἐπωπᾶν*.

ἐπι<κα>ματίδα· *τὴν ἐπίκληρον*. H. Gl. dorica. Cf. *παμῶχος*· *ὁ κύριος*. *Ιταλοί*. *παμωχίων*· *κεκτημένος*. *ἐστιοπάμων*· *ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας* (Poll. I 74. X 20). *Αἴ κα μὲ γένος ἐν τᾶι ἱστίαι ἐι ἐχέπαμον* in inscr. Locrica Oz. *IA* 321, 16. — Vid. *πατρωιῶχος*.

ἐπίπαππος· *ὁ τοῦ πάππου πατήρ*. H. Pro *ἐπίπα*[*τρ*]*ος* restitui in tit. metr. Mysiae BCH XVII 532: *οὐ τόσσοι δμαθεὶς ἔλιπον βί*[*ον οὐδ'*] *ἐπίπα*[*ππ*]*ος* | [*γ*]*ηραιὸς Λάθας ἦλθον εἰς λιμένας*.

ἐπιπασιμάχη. Kaib. ep. 1088 a *ἡ ἐπιπασιμάχη τρίτη περὶ Δαρῆον γενομένη*. Comparat editor Accianae tragoediae nomen Epinausimache. Vid. supra *ἐπιναυσιμάχη*.

ἐπίπαττορ (Schmidt pro *ἐπίπλατορ*)· *πλακοῦντος εἶδος*. H. Laconicum?

ἐπίπεψις. *PB* I 17 *εἰς ἐ*[*πί*]*πεψ*[*ι*]*ν κατ' ἔτος τοῖς ἁγνέουσι* (*ἁγνεύουσι*?) *ἱερεῦσιν*. Cf. *ἔκπεψις*.

ἐπιπῆν = *ἐπιπάττειν*. Epidaur. GD 3339, 12 *ἐ. ἐπὶ τὸν δάκτυλον φάρμακον*.

ἐπιπιπράσκειν passim inscr. Erythraea ap. Michel 839. *PK* (I) CXIII, I, 88 (saec. sexti). Vid. *ἐπιπρίασθαι* et *ἐπιπωλεῖν*.

ἐπιπλάττειν. CIA III 77, 14 *ναστὸν χοινικιαῖον ἐπιπεπλασμένον* (saec. II p. C.).

ἐπιπλέκεσθαι = *ἐπιμείγνυσθαι*, de commeatu. Vid. s. v. *ἐλεύθερα*.

ἐπίπλεκτος. Inscr. att. ap. Rangabé A. H. 863 (Kum.).

ἐπίπλεος ion. = *ἐπίπλεως*. Her. I 119. III 18. VI 139. VII 45.

ἐπίπλοα = *ἔπιπλα* paene constanter papyri Aeg., v. c. *PB* 483, 6 *σκεύη καὶ ἐπίπλοα* saec. p. C. II). Eadem forma traditur ap. Her. I 94. Vid. *ἐπίπολα*.

ἐπίπλοος *στρατιωτής*, qui est in navigio. *PO* II 274, 8 (a. 77. p. C).

ἐπιπλώειν ionice. Hom. et Her., supernatandi sensu Her. III 23, 2. Cf. Schwhi lex.

ἐπιπνεῖν. Adde Her. III 26, 3 *αὐτοῖσι ἐπιπνεῦσαι νότον μέγαν τε καὶ ἐξαίσιον.*

ἐπιπνεύων· *ἐπιβλέπων. Αἰολικῶς καὶ Ἀλκαῖος „ἦ που συνᾶγ' ἄνδρων δεδάσμενον στράτον".* H. Quae verba quid hic faciant obscurum. Excidisse nonnulla videntur. — Hoffm. II 234 comparat Hom. *πέπνυμαι* et *πινυτός*. Sed ne *ἐπιβλέπων* quidem sanum videtur. Num *ἐπιπνέων*?

ἐπιποῆν (?) = *ἐπιτιθέναι* Elei. GD 1152, 4 *ζέκα μναῖς κα ἀποτίνοι Ϝέκαστος τῶν μὴ ἐπιποεόντων*, nam antecedunt haec: *αἰ ζὲ μὴ πιθεῖεν τὰ ζίκαια ὂρ μέγιστον τέλος ἔχοι καὶ τοὶ βασιλᾶες.* Expectes *ἐπιθωεόντων.*

ἐπίποκος (laniger) *τέλεος ὄϊς.* IC 401, 6.

ἐπίπολα = *ἔπιπλα* (s. v. *ἐπιπέλειν*). Epirot. GD 1365 *δίδωτι [οἶκον κ]αὶ τὰ ἐπίπολα ἅπαντα.* Cretice in LG tab. V vocantur *ἐπιπόλαια κρέματα* (*χρήματα*). Cf. *ἐπίπλοα.*

ἐπιπρείγιστος, maximo natu aetate proximus. LG VII 19 *αἰ δέ κα πλίες πατροϊôκοι ἴοντι κ' ἀδελπιοὶ τõ πατρός, τõι ἐπιπρειγίστοι ὀπυέσθαι.* Cf. l. 25 *αἰ δέ κα πλίες ἴοντι πατροϊôκοι κ' υἱέες ἰκς ἀδελπιõν, ἄλλοι ὀπυίεθαι τõι ἐπὶ τõι ἐς τõ πρειγίστο.* Vid. *πρειγεία.*

ἐπίπτωσις τυχική = *ἐπίπτωσις* sive *τυχή*. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 211, 10.

ἐπιπυργιδία. Hecatae cognomen in Aegina insula. Paus. II 30, 2.

ἐπιπυργῖτις· *ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἐκαλεῖτο.* H.

ἐπιπωλεῖν passim inscr. Erythrarum Michel 839 = Dittenb.[2] 600, v. c. *εἰ μέν ἐστιν ἱερεύς, ἐπιπωλεῖται (ἡ ἱερεία), εἰ δὲ μή ἐστιν, πωλεῖται.* Cf. *ἐπαγοράζειν, ἐπιπιπράσκειν, ἐπιπρίασθαι.*

ἐπιρνύτιος· *Ζεὺς ἐν Κρήτῃ.* H.

ἐπιρρέζειν = *ἐπιθύειν*. Coi IC 40 a, 5. Cf. Ialysi tit. IGI, I 677, 30: *καθαιρέτω καὶ ἐπιρρεζέτω.*

ἐπιρρόμβεισι *δ' ἄκουαι* = *ἐπηχοῦσιν.* Sapph. 2, 11 sq. Vid. *MI.*

ἐπίσακτος (ab *ἐπισάττειν*) Ostr. 757 (a. 106/5 a. C.) *ἀπέχω παρὰ σοῦ οἴνου κεράμια δέκα ἕξ, ὧν σοι ἔδωκα σὺν τῷ ἐπισάκτῳ τοῦ ιβ τοῦ καὶ θ δραχμάς, κοὐθέν σοι ἐνκαλῶ κτἑ. Τὸ ἐπίσακτον* dici videntur dolia vinum continentia. *Κεράμιον* fortasse non tam vas quam mensuram denotat. Silet Wilcken. — *Σὺν τῷ ἐπισάκτῳ*, y compris l'emballage? Verba *τοῦ ιβ τοῦ καὶ* non intellego.

ἐπίσαμος. Anaph. IGI III 249, 14 et Ther. ibidem 326, 42: *ἐν τοῖς ἐπισαμοτάτοις τᾶς πόλιος τόποις.*

ἐπίσκανα (-ηνα vulg.)· *ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι.* H.

ἐπισκάφεια· *ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις.* H.

ἐπισκεάζειν. Vid. *κατασκευᾶν.*

[**ἐπισκεκόμενοι** f. l. pro *ἐπισκεπτόμενοι* *MFP* II 6].

ἐπισκήπτειν. Adde Bacchyl. V 42. VII 44. Bl.

ἐπίσκοποι CIA I 9. 10. Cf. Boeckh, Oecon. I p. 436 sqq.

ἐπισκυθίζειν = σκυθιστὶ πίνειν, i. e. ἀκρατοποτεῖν Her. VI 84. Cf. Ath. X 427 B. Scythae tamen γαλακτοπόται erant, quare fieri potest ut verbum fuerit primitus aeolicum pro ἐπισκυφίζειν (cf. σκύθος = σκύφος), i. e. largius poculari, et populari errore iam antiquitus ad Scytharum intemperantiam relatum sit.

ἐπισμυκτόν· ἐπιμυκτηρισμόν. H. Sic corrigo traditum ἐπίσμυκτον. Cf. σμ = μ. Terminatio τύς praesertim ionica est et cretica.

ἐπισπᾶσθαι. IRB 21, 11: τὸ πρόθυμον αὐτοῦ ἡ πατρὶς ὑπομνήσει συνεχέστερον ἐπεσπᾶτο.

ἐπισπαστήρ ionice = ῥόπτρον, marculus. Her. VI 91. Cf. Lys. VI 1. Eur. Ion. 1618, al.

ἐπισπένσαι. Vid. ἐπέσπενσε.

ἐπισπλαγχνίδιος adi. in inscr. Deli BCH VI 25.

ἐπισπονδορχησταί. Inscr. Olympiae A. Z. 1878, p. 79. 1879, p. 58. 60. 61. 1880, p. 57. 58. 60 (Kum.). Cf. Dittenb.[2] 612, not. 13, ubi monet alibi bis (Ol. 80, 11 et 122, 16) pro eo nomine legi ὑποσπονδορχησταί, q. v. Hos saltatores saltasse, quando Iovi Olympio libaretur, ipsum nomen indicat. Affuisse his sacris etiam tibicinem (αὐλητήν) iidem tituli docent.

ἔπισσα· ὕστερον γενομένη, νεωτέρα. H. Cf. Cram. An. *I* 280. *EM* 569, 35 ἔπισσαι αἱ ἐπιγενόμεναι ταῖς προγόνοις. Cf. Od. IX 221. Ingeniose Fick Theocrito VIII 14 et 15 ἔπισσαν restituit pro glossemate ἀμνόν, quod intolerabilem ibi facit hiatum.

ἐπίσσοφος, sacerdos aliquis, passim exstat in Therae inscr. IGI, III 330, 200. 203. 224. 284 etc. Cf. Blass ad GD 4706, 200.

ἐπιστάζειν. Adde Herond. I 31 ὕδωρ ἐπιστάξασα (τῷ ἀκρήτῳ).

ἐπίσταις (e-pi-si-ta-i-se) = ἐπίστασις, ἀρχή in tit. metr. Cyprio 144, 3 Hoffm.: οὐ γάρ τι ἐπίσταις ἀνδρώπω θεῶι, non enim (est) homini imperium in deos.

ἐπίστᾰμα = ἐπίστημα. Nisyri tit. IGI, III 87 εἰ δέ τις καθά[πτῃ ἢ ἐπί]σταμα ἐφιστᾶι, — αἱρέτω τὸν νεκρὸν ἢ τὸ ἐπίσταμα.

ἐπιστάμα dor. et aeol. = ἐπιστήμη. Bacchyl. IX 38 Bl.

ἐπιστάναι ionice = ἐφιστάναι. Herodotus.

ἐπίστασθαι ionice ap. Herodotum passim = νομίζειν. Cf. Schwhi lex. s. 2). Adde VII 182. VIII 97, 3.

ἐπιστάσιον, τό „aedes in quibus οἱ ἐπιστάται negotia sua gerebant" Dittenb.[2] 587, 74 τὴν οἰκίαν τῆς ἱερείας καὶ τὸ ἐπιστάσιον. (tit. att. saec. a. C. IV). Cf. ibidem ll. 107 et 123.

ἐπιστατεία = ἐπιστασία. FGH 104, 25. 30.

ἐπιστατῆρες· ἀγορανόμοι. H. In qua civitate ignoramus.

ἐπιστατήριος Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. H.

ἐπιστάτης. De epistatis aet. hellenisticae egit Holleaux BCH 1893, 55. Ab his praefectis extraordinariis terrarum Rhodo subiectarum, quo imminente bello mittebantur, diversi sunt viri a populo desi-

gnati eodem nomine ad operis publici confectionem curandam, velut in tit. *EA* 1860 p. 84 sq. (cf. CIA I 322. II 403. 1104. *EA* 1887, 27) aut magistratus, quorum curae mandatum erat festum, ut *Διονύσια* CIA IV 2 834. b col. 1, 29, vel templum Dianae Brauroniae (CIA II 751, al.), vel aedes Eleusinia (*EA* 1883, 109 sq. CIA add. 682 c. add. 834 b.), qui munere per quadriennium fungebantur, Cf. *EA* 1883, 275 et 1888, 46. — *ἐπιστάτης τῆς Ἀκαδημείας*. Hyperid. I 26, 22; *ἐ. τῶν πραγμάτων* idem I 12. 18 ed. Bl. — = *προστάτης*, patronus, ut videtur. IGSI, 1317. — *ἐπιστάτης τῆς πόλεως* CIA II 584, *νομοθετῶν* II add. 115 b 19, *δημοσίων* II add. 834 b I 5. 43. II 6. — *ἐπιστάται ἔργων δημοσίων* passim occurrunt in CIA vol. I. — *ἐπιστάται ἱερῶν* I 32. — *Ἐπιστάτης* in Aegypto *PB* 370, 7 *ἐπιστάτης* [*ἐργασίας* .....] *καὶ σακεσφόρων ὁ λαμπρότατος*, *PB* 295, 8. 11 *ἐ. ποταμιτῶν*. Cf. Wilcken O. G. I p. 227, not. 1. De epistatis, praefectis strategis dignitate proximis aetate Ptolemaeorum, vid. Peyronium ad PT I 12, pap. 72 sq.

ἐπιστατικόν, τό. *PB* 337, 2 et 471, 6 (aet. Rom.), tributum solvendum a sacerdotibus ad sustentandum *τὸν ἐπιστάτην τοῦ ἱεροῦ* s. *τῶν ἱερῶν*. Wilcken O. G. I p. 366. Cf. *ἐπιστατικὸν ἱερέων* FGH 23 (a). 42 (a) II 8. 51, 5. — Ibidem 317 *ἐπιστ(ατικὸν) ποτ(αμῶν)* (a. 122/3 p. C.).

ἐπιστήμη, disciplina militaris (krijgstucht). De hoc vocabuli usu apud seriores egit Mendelsohn in Philologo LII p. 555.

ἐπίστιον τό = *ἑστία*, familia. Her. V 72. 73 *ἀγηλατεῖ ἑπτακόσια ἐπίστια*.

ἐπίστιος, ion. = *ἐφέστιος*, i. e. *ἱκέτης*. Her. I 35. *Ζεὺς ἐπίστιος*, foci patronus I 44.

ἐπιστοιχίζειν, ordine disponere. Theophyl. Sim. Hist., ed. de Boor p. 165, 20 *τὰς δυνάμεις εἰς ἕνα ἐπεστοίχισε χῶρον*. Thesaurus male habet h. l. s. v. *ἐπιστιχίζω*.

ἐπιστολάδαν, i. e. *κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως*, ut interpretatur schol. Hes. Scut. 286, restituit Headlam in Cl. Rev. 1901, p. 24 *B* Euripidi Bacch. 1157 (Weckl.) pro (τ)ε *πιστὸν Ἅιδαν*.

ἐπιστολεύς sub *ναυάρχῳ* classi laconicae praeerat. Vid. lexica.

ἐπιστολογράφος in Aegypto regiorum rescriptorum redactor, simul erat universae civitatis pontifex, divorum regum sacerdos, musei Alexandrini praefectus. Cf. Letronne, Réceuil p. 359 sqq., Leemans I p. 46 sq. Saepe fit eius mentio in papyris.

ἐπιστρατεύειν. Vid. Meisterh.[2] 154, 2. — Transitive, ad bellum incitare (= *ἐκπολεμοῦν*), usurpat Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 170, 8 *δούλους κατὰ δεσποτῶν ἐπεστράτευσαν*. — *ἐπιστράτευσις* solus Her. III 4 = *ἐπιστρατηΐη* IX 3 = *ἐπιστρατεία*. — *ἐπιστράτηγος*, substrategus, frequenter commemoratur in papyris Aeg. aet. Ptolemaeorum. De hoc vid. Peyronium ad PT I 12, p. 64 sqq. Eius munus non tantum militare erat sed etiam civile et admini-

strativum. *PB* 168 idem est qui *ἐπίτροπος*, procurator. Cf. Wilcken O. G. I p. 424 sq.

ἐπιστραφεῖσθαι c. gen. = *ἐπιστρέφεσθαι*, curam, rationem habere. Callat. GD 3089, 24 *ὅτι ὁ δᾶμος — ἀξίως αὐτοῦ ἐπιστραφησεῖται τῶν γεγονότων ἐς αὐτὸν εὐεργετημάτων*. Cf. Dittenb.[2] 246 *ἐπιστραφεὶς οὐ μόνον τῶν πολιτῶν*.

ἐπίστρεμμα = *ἐπιστροφή*, conversio. Halaesae tit. dor. IGSI, I 28 *ἐπίστρεμμα ἐς τὰν ἐλαίαν*.

ἐπιστρέπτως = *ἐπιστρεφῶς*, diligenter. Tit. Pergam. 163, 2. 3. *ἐπιστρεφέως εἴρετο*. Her. I 30. Cf. Thes. s. v. *ἐπιστρεφής*.

ἐπιστόλια *ξύλα*. Mitth. XIX 192.

ἐπισυνίστατοι = *-ίστηται*. Tegeat. GD 1222, 6 *εἰ δ' ἄν τις ἐπισυνίστατοι ταῖς ἐσδόσεσι τῶν ἔργων*, i. e. *ἐναντιώσηται μετ' ἄλλων ταῖς ἐκδόσεσι τῶν ἔργων*. Cf. [Plut.] Lacon. apophth. p. 221, al.

ἐπισφαλής. Ope antiquissimi cod. Petroburgensis Jernstedt in Menandri fr. 581 M. pro uno vs. restituit duos hosce:

ἐπισ[φαλῆ μὲν] πάντα τἀν[θρώπων· ἐμοί,]
οἴμ[οι,] πόλις ἐστὶ καὶ καταφυγὴ καὶ νόμος.

Cf. Kock in Mus. Rh. 1893, 236. Sed requiro *ἐμοὶ δ'*] *κτἑ*.

ἐπίσφηνος, cuneatus, cuneiformis. Lebadeae tit. a. 170/1 a. C. ap. Dittenb.[2] 544, 153 *ἐμβα[λὼν ....] ψας? ἐπίσφηνον*. Fabricius de archit. p. 80 sq. cft. Clement. Al. Strom. VI c. 15 (p. 800), ubi male pro substantivo habuere viri docti.

ἐπισφόριον γέρας, calcei lunati senatorum Romanorum. Vid. s. v. *ἀστερόεντα πέδιλα*.

ἔπιτα boeotice = *ἔπειτα*, v. c. in Lebadeae inscr. BCH IV 97. Cf. Hesychium s. v. et *ἐπί*.

ἐπιταγή. Frequens formula in titt. dedicatoriis *κατ' ἐπιταγήν* s. *ἐπίταγμα* s. *πρόσταγμα* = *προστάξαντος τοῦ θεοῦ* s. *θεοῦ προσταγῇ*. Dittenb.[2] ad 786, ubi praeterea cft. *κατὰ μαντείαν*, *κατ' ὄναρ* s. *ὄνειρον*, *καθ' ὕπνους*, *καθ' ὅραμα*.

ἐπιταδές dorice = *ἐπιτηδές*. Theocr. VIII 72.

ἐπιτάδηος = *ἐπιτήδειος* Byzant. tit. saec. I p. C. GD 3058, 20, sed **ἐπιτάδειος** Cret. Dittenb.[2] 477, 3; Corcyr. CIG 1814, Ther. IGI III 322, 11 *εἰς ἐπιταδειότατον τόπον*. — *ἐπιτάδευμα* Delph. GD 2756, 15 a b.; **ἐπιτάδουμα** inscr. Gnosia Deli BCH IV p. 364 bis. Vid. *OΥ* pro *EΥ*.

ἐπιταινίδια. Inscr. Deli ap. Dittenb.[2] 588, 88 *ψήγματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἐπιταινίδια παντοδαπά*, cuius vocabuli vis apparet ex l. 202 *ὅρμον χρυσοῦν ἐπὶ ταινιδίου*.

ἐπιτάμνειν ionice = *ἐπιτέμνειν*. Her. I 74. III 8. IV 70.

ἐπίταξις *τοῦ φόρου* Her. III 89. 97 adde lex. Schwhi, et s. v. *ἐπιτάσσειν* Her. VI 81 *ἐπέταξαν μηκέτι μηδένα χρᾶσθαι*, lege caverunt.

ἐπιταφεῖν, funeri adesse. Inscr. att. saec. III p. C. de Iobacchis Mitth. 1894 p. 261, l. 160: *τοῖς ἐπιταφήσασι τιθέσθω οἶνου κεράμιον ἕν, ὁ δὲ μὴ ἐπιταφήσας* (scil. defuncto iobaccho) *εἰργέσθω τοῦ οἴνου.*
ἐπίτεκνος, fecundus. Hippocr. Aphor. I p. 436.
ἐπίτεξ. Her. I 101 et Hippocr. = *ἐπίτεκος*. Vid. *ἐπίτοκα.*
ἐπιτελεῖν, pro *ἀποτελεῖν*, persolvere, pendere saepius Herodotus Cf. Schwhi lex. s. 2).
ἐπιτετελεκεῖα. Therae inscr. Del. 148 a. Vid. ει pro οι.
ἐπιτέλεστος dorice = *ἐπιτελής*. Rhod. Del. 44, 5: *ἐπιτελεστᾶν δὲ τᾶν εὐχᾶν γενομενᾶν.*
ἐπιτεσσερακαιδέκατος *τόκος*, $7^1/_2$ proc. Ephesi tit. ap. Dittenb.[2] 510, 92. Cf. *ἐπίτριτος*, etc.
ἐπιτήδεος ionice = *ἐπιτήδειος* Her. De adv. usu vid. Schwhi lex.
ἐπιτήδειος c. gen. Olympiae tit. aet. Traiani aut Hadriani ap. Dittenb.[2] 684, 17 *πάσης — μαρτυρίας — ἐπιτήδειον*, soloece pro *ἄξιον*.
ἐπιτηδευματικῶς, de industria, voci *ἀνεπιτηδεύτως* opponit Philodemus de rhet., ed. Sudh. p. 155, 16 sqq.
ἐπιτηδῆ, τά = *τὰ ἐπιτήδεια*. *PK* (I) XXIII, 16 a. 158/7 a. C.
ἐπίτηκτος, adferruminatus. CIA IV 2, 626 b 16. 727 c 3. 767 b. 13 sq. Vid. lexica.
ἐπιτηρητὴς *βιβλιοθήκης* *PO* I 34, 1, 4; 2, 5. 9. — *ἐ. τραπέζης* ib. 91, 9; *ἐ. προσόδων* *PB* 697; *ἐ. τελωνικῶν* *PB* 10, 1. 328 II 17 (cf. PL p. 430); *ἐ. γεννηματων ὑπαρχόντων* *PB* 49, 25; *ἐ νομῶν Φιλοτερίδος* 478, 4. 480, 3. Cf. Wilcken O. G. I p. 599. 615 (*ἐ. θησαυροῦ ἱερῶν*); 340 sq. (*ἐ. κατασπορᾶς*?); 191[2] (*ἐ. νομῶν*). Cf. FGH 23. 36, 2. 42 (a) vers. 1. 87, 4. 304.
ἐπιτιθεῖν Oropi. Vid. *εἶν* et *ἐκτιθεῖν*.
ἐπιτιθέναι (sepulcrum vel titulum). IGSI 446.
ἐπιτιμά, ὰ = *τὰ ἐπιτίμια*. Delph. Mitth. 1889, 34. GD 2742, 4 saec. a. C. IV. Cf. CIG 1691, 12. Saepe *ἐπιτιμή* sic usurpatur in *PB*. Sed idem voc. honorem significat in inscr. Delph. ap. Dittenb.[2] 237, 12. Cf. CIG 1692, 12. Vid. *προδικία*.
ἐπιτιμᾶν Herodoto numquam est obiurgare, ut Atticis, sed aut = *τιμωρεῖν* ut IV 43, aut = *τιμᾶν* ut VI 39, nisi ibi potius cum Valckenaerio legendum *ἐπιπενθέων*. — De vocc. *ἐπιτίμημα*, *ἐπιτιμηταί* cf. CIA I 47.
ἐπίτιμον, τό, multa solvenda ei qui contractum aut legem migravit. Passim papyri, cf. Wilcken O. G. I § 164. Adde FGH 42 (a) II 14. 66, 2. 34.
ἐπίτοκα accus. voc. *ἐπίτεξ* (Her. I 111. Hippocr. VIII 78) Her. I 108 a coni. *ἐπίτεκα* defendit Hoffm. III 271, coll. *ποδ* = *πεδ*. Cf. Dittenb.[2] ad Andaniae tit. a. 90 a. C. 653 (= Michel 694), 33. 69 *σὺν ἐπίτοκα*.
ἐπιτοκίζειν. Ephesi inscr. saec. a. C. II (?) ap. Dittenb.[2] 510, 45: *ἐὰν δὲ πλέον ἦι τὸ ὀφείλημα τῆς τιμῆς τοῦ κτήματος, τὸ πλέον ὀφει[λόμενον τῆς] τιμῆς ὁ ἔγγυος ἀποτινέτω κατὰ λόγον, ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ τὰ μετέωρα*

ἐγγυώ[μενοι, ἐὰν] μὴ ἐπιτετοκισμένον ἦι εἰς πλείω χρόνον τῆς ἐν τῇ πράξει γεγενημένης [ἐγγύης]. — ἐὰν δὲ ἐπιτετοκικὼς ᾖ ὁ δανειστὴς παρὰ τὴν πρᾶξιν καὶ τὸν [χρόνον τὸν] ὡμολογημένον ἐν τῆι πράξει, μὴ ἀποτίνειν τὸν ἔγγυον ὡς πλεῖον [ἦι ἐπι]τετοκ[ισ]μένον, ἐὰν μὴ ἐπεσχηκὼς ἦι τὴν εἴσπραξιν (scil. *τῶν τόκων*) *ὁ τοκίστης, συμβου[λομένου] τοῦ ἐγγύου*, ubi vid. editoris notas 21 sqq. — Vid. *εὐθυτοκία*.

ἐπιτόκιον, τό, usura, sc. *τόκος τόκων*. *PB* 223, 7 (a. 211 p. C.). Cf. *ἐπίτοκος, ἐπιτοκία, ἐπιτοκίζειν*.

ἐπιτοξίς = *ἐπιτοξῖτις* (i. e. *τὸ δεχόμενον τὸ βέλος κοίλασμα*, cavitas in balista cui imponitur sagitta sec. Heronem Belop. p. 124 A). — Vitruv. 10, 15, 4 epitoxidos, suspectum L. Dindorfio in Thesauro IV p. 1854. Sed confirmat CIA II 844, 15 *τάδε ἔπ[ε]σθαι* (?) *τῷ καν[ῷ] τρίποδα, ἐπιτοξίδας, στέμμα προγόνιο[ν]*, licet obscurus sit titulus.

ἐπιτόσσαι = *ἐπιτυχεῖν*. Pindarus; c. gen. *P.* IV 25; c. acc. *P.* X 33. Vid. *τόσσαι*.

ἐπιτράπειν ion. et dor. = *ἐπιτρέπειν*. Herodotus cum aor. pass. *ἐπετράφθην*, act. *ἐπέτραψα*, pro quo plerumque legitur *ἐπετρέψα*, et med. *ἐπετραπόμην*. Hoffm. III 334 sq. putat formam activam Herodoto esse *τρέπω*, mediam *τράπομαι*. Res incertior.

ἐπιτραφίω = *ἐπιτρέψω* cretice. Vid. *σπευσίω*.

ἐπιτρέπην aeolice = *ἐπιτρέπειν*. Alcaei fr. 35, 1 *οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην*.

ἐπιτρέφεσθαι ionice = *ἐπιγίγνεσθαι*, succrescere. Her. I 123. II 121, 1. IV 3.

ἐπιτρέχειν. Kaib. ep. 258, 7 *τὸ δ' οὔνομ' ἀγορεύετ' ἐκ βρέφους* | [nomen, *σοὶ*] *φαῦλον οὐ συνείπετο* [*ἀλλ' οὐδὲν ἦ*] *τὰν μοῖραν ὡς ἐπίδραμεν*. Tentavi olim: [*Φαῦλλος, ᾧ*] *Φαῦλλος* (cursor clarissimus) *οὐκ ἂν εἵπετο*· | [*ἀλλ' οὐ φύγεν*] *τὰν Μοῖραν, ὡς ἐπέδραμεν*.

ἐπιτριήραρχος. Inscr. Att. Mitth. V p. 44. = CIA II 794 b. 89. Vid. *ἐπιτριηραρχεῖν, -χημα* in lexicis.

ἐπιτροπαῖος = *ἐπιτετραμμένος*, fidei commissus. Her. III 142. IV 145.

ἐπιτρόπης aeolice Theocr. XXIX 35. Vid. s. v. *τράπην*.

ἐπίτροπος, procurator, *ἰδίου λόγου* in Aegypto *PB* 16, 8; *ὁ γενόμενος περὶ τῷ ἰδίῳ λόγῳ PB* 250, 21; *ἐπίτροπος τῶν οὐσιακῶν PB* 214; *ἐπίτροπος ἐπὶ τῆς διοικήσεως* [*Ἀλεξανδρείας*] tit. BCH III p. 257. CIL III 431, procurator ad dioecesim Alexandrinam. Cf. Wilcken O. G. I p. 498 sq. Pro magistratu aet. Ptolemaeorum dicto *ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ* sub imperatoribus successit *ἐπίτροπος τοῦ ἰδίου λόγου*. — IGSI, 911 *ἐπίτροπος ἐπαρχείου Βριταννίας*, procurator provinciae Britanniae. — *ἐπίτροπος καὶ ἡγεμὼν τῶν παραθαλασσίων Ἄλπεων* ibidem 2433. — *ἐπ. Καίσαρος*, procurator Augusti, ib. 2417. — *ἐπ. πρειβάτης διὰ Φλαμινίας Αἰμιλίας Λιγουρίας* eq. Rom. ib. 2433. — *ἐπιτροπεύσας λόγων πρειβάτης*, proc. rationis privatae (trecenarius) ib. 911. —

ἐπ. τοὺς καθ' ὅλου λόγους 1450; *ἐπ. ὑδάτων*, proc. aquarum (centenarius) 911. Vid. Kaibelii Indicem.

ἐπιτρύσσειν· *ἐπιμένειν* (*-μεῖνοι* cod.) *Λάκωνες*. H. Cf. *εὐτρύσσειν· ἐπιστρέφεσθαι. Πάφιοι*. H. Inscriptiones Cypriae praebent *ὑ* = *ἐπί*, sed cf. *εὔχους*. Vid. Hoffm. I 114.

[**ἐπιτυγχάνοντι** *PO* I 72, 7 editorum error pro nom. pr. *'Επιτυγχάνοντι*].

'Επίφ, mensis Aeg. = Mac. *Γορπιαῖος*, 22 Jun.—24 Jul.

ἐπιφαίνεσθαι de deorum et somniorum apparitione Her. II 91. III 27. V 92. VII 16. VIII 49.

ἐπιφάνεια dictum de Imperatoris, quasi dei apparitione, accessione ad regnum IC 391 *ἐνιαυτοῦ πρώτου τᾶς Γαΐου Καίσαρος — ἐπιφανείας*, ubi comparantur Dittenberger[1] 279 et Papers of the American Inst. I. p. 133, qui tituli Cyzico et Asso oriundi sunt.

ἐπιφανείστατος (sic). Inscr. Aeginae OG 2140. Cf. *φανειρός*.

ἐπιφέρειν. Vid. *ἐπενεγκοῦμεν*.

ἐπιφημίζεσθαι = *ἐποιωνίζεσθαι*. Her. III 124.

ἐπιφθύζοισα = *ἐπιπτύουσα*. Theocr. II 62. Cf. VII 126.

ἐπιφλεύειν. Attica inscr. Epidauri *EA* 1882, 229, 25 *φλὸξ ἀναδραμοῦσα ἐπέφλευσε τὴν χεῖρα, ὡς καὶ φλυκταίνας ἐξανθῆσαι*. Cf. Herod. V 77 *τειχέων περιπεφλευσμένων πυρί*. Fortasse etiam Aristophani Nub. 395 (*περιφλύει*) haec forma reddenda.

ἐπιφράζεσθαι ion. = *ἐνθυμεῖσθαι, ἐπινοεῖν*. Her. Vid. Schwhi lex. s. v. Pro *ἐπιφράσαι* I 179 recte Bekker coniecit *ἔτι φράσαι*.

ἐπίφρων. Voc. epicum. Bacchyl. XV 25 Bl. *ὕφανε μῆτιν ἐπίφρον'*.

ἐπιφώσκειν. Vid. *φώσκειν*.

ἐπιχάριτται boeotice = *ἐπιχάρισαι*. Ar. Ach. 884.

ἐπιχαρίττω(ς) f. l. Ar. Ach. 867. Vid. *ἐπεχαρίττω*.

ἐ[πι]χάρτης, charta additicia. *PO* I 34 II 14. Cf. l. 7 (a. 127 p. C.).

ἐπίχειρα τά = *ἐπιχειρήματα*? Theophyl. Sim. Hist. VI 4, 1, de Boor p. 226, 5 *πυρὶ παρεδίδοσαν τὰ πρὸς ναυτιλίαν τούτων ἐπίχειρα*, ubi navigia significantur. Sed ibid. p. 248, 16 *τὰ ἐπίχειρα τῶν προθεόντων ἰδὼν ἠμείψατο τοὺς ἀνδραγαθήσαντας δώροις* facinora denotari videntur = *ἐπιχειρήματα*. Sic quoque p. 308, 5 (VIII 12, 10) *θεηλάταις τισὶν ἀπειλαῖς τῶν κακῶν ἐπιχείρων ἐκείνων κατεκληροδοτήσαντο τὴν ἀντίδοσιν*. De mirifico hoc vocabuli usu neque in Thesauro neque in Sophoclis lexico quidquam reperies.

ἐπιχητία (= *-τέα*)· *ἐνδεῆ*. H. Gl. dorica. Vid. *I* pro *E*.

ἐπιχθόνιος. Vox epica. Bacchyl. IV 15. V 5. 54. 96. IX 14 Bl.[2].

ἐπιχόα· *κατάχυσις*. H. Gl. dorica aut aeolica.

ἐπιχρεωστεῖν PPW 25, 17. 24, 21.

ἐπιχρηματισμός. Pergami inscr. CIG 3546.

ἐπιχώνια· *κάρυα*. H. Fortasse e comoedia sicula = *ἐπιχύσματα*.

ἐπιχωρῆν (*επιχορεν*) Cretice in LG, adire hereditatem.

ἐπιχώριος, vicinus. *TH* I 119.

ἐπιψαφίζεσθαι = att. ἐπιψηφίζειν form. act.? Anaphae inscr. GD 3482, 3: γνώμαν ἀγορεύσαντος Πινδάρου —, ἐπιψαφιζομένου Ἀρχωνίδου.

ἐπιψεύδεσθαι c. acc. Herond. VI 46 μή μ' ἐπιψεύσῃ.

ἐπιψηφιστής. *FB* 362 XII 2, XV 9 etc. (aet. Rom.) γνώμη εἰσηγητοῦ καὶ ἐπιψηφιστοῦ. Cf. ἐπιψαφίζεσθαι.

ἐπιψήχειν. Sardium inscr. metr. L.W. 640 βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις (Kum.).

ἐπιώψατο = εἵλετο (κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Suid. s. v.). CIA II 948 τούσδε ἐπιώψατο ὁ ἱεροφάντης [τὴν κλίνην στρῶ]σαι Πλούτωνι καὶ τὴν τράπ[εζαν κοσμῆσαι] κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ. Ibid. II 949, 1 ἱεροφάν]της — ἀπέ[γραψεν] τοὺς ἐπιοφθέντας ὑφ' ἑαυτοῦ. Hom. Il. IX 167 ἐπιόψομαι. Pind. fr. 88, 6 ἐπόψατο = ἐπεῖδεν. Plat. Legg. XII 947 C οὓς ἂν οἱ προσήκοντες ἐπιόψωνται. Cf. Suid. s. v. ἐπιώψατο, qui citat „ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους" et Plat. l. l., et infra ἐπωπᾶν.

ἐπλέκην ion. = ἐπλάκην. Vid. συμπλεκέντος.

ἐπόδια et **ἐποδιάζειν** ion. = ἐφ.. Her. IV 203. VI 70. — IX 99.

ἐποείσανθο boeotice = ἐποήσαντο. Orchom. BCH IV 1.

ἐποίγην aeolice = ἐπείγειν. Herodian. II 436, 12. Cf. ἀλοίτας, ὄνοιρος et Hoffm. II 426.

ἐποίϝηέ argive = ἐποίησε. GD 3271, 1. 3273, 1. BCH X 78. G. V. p. 53, 3.

ἐποίησες = ἐποίησας pap. Aeg. Vid. ὀμώμεκα.

ἐποίκιον, praedium. FGH 24, 4. 9. 14; 36, 13; 38, 6; 84, 6; 90, 14; 232.

ἐποικοδομά. *TH* I 150 οὐδὲ τίμαμα οἰσόντι (sic) οὔτε τῶν χώρων οὔτε τᾶς ἐποικοδομᾶς.

ἐποικοδομεικόντοον thessalice = ἐπῳκοδομηκότων. Vid. ϝεϝυκοινομειόντων.

ἐποίκτειρον. Isyllus Epidaur. GD 3342, 67, e communi ut videtur sermone pro ἐποίκτιρον.

ἔποισεν pro ἐποίησεν saepius vasa graeca. Vid. Kretschmerum V. A. p. 12 et 227. Verbum tamen extitisse ποίζειν, quod statuit Kaibel, sine certo testimonio non credo. Nimium enim tribuitur inscriptionibus vasorum, quorum pictores saepe erant barbarae aut semibarbarae originis.

ἐποίσῃ = ἐπενεγκῇ arcadicum. Tegeae tit. BCH XIII 281, 21: εἴ κ' ἐπὶ δῶμα πῦρ ἐποίσῃι. Cf. συνοίσειν et ἀνῷσαι.

ἐπολόωρηε (= -ησε) c. Gen. Argivi. Mycenarum tit. saec. a. C. II ineuntis GD 3315. Vid. πολυωρεῖν.

ἐπόμιλλος = ἐφόμιλλος. Vid. ὅμιλλα.

ἐπομμάδιος aeolice = ἐπωμάδιος. Theocr. XXIX 29 (ὄμμος ex ὄσμος), sed inscr. aeol. 93, 2 Hoffm. habet ὠμοπλάταν. Rem expedire conatur Hoffm. II p. 481.

'Επόνφας Cytherius (cf. Thuc. V 116). GD 1187. Cf. Κλεόνφας Melius GD 4932; ab ὀμφή.

ἐποποιίη. Her. II 116.

ἐπόπτας. Neptuni cognomen in Arcadia. Paus. VIII 30, 1.

ἐποπτία. Vid. Thes. s. v. *ἐποπτεία*.

Ϝέπος. Inscr. metr. Hoffm. 144, 1 *Ϝέπο(μ) μέγα*. — Apud Pindarum quater habet digamma *O.* VI 16. *P.* II 66. III 2. *N.* VII 48. Iones et poetae saepe (Hom. semper) *ἔπος* adhibent pro *λόγος* et pro *ῥῆμα* s. *ὄνομα*. Nec tamen Herodotus vulgarem usum aspernatur *τῷ ἔργῳ* opponens *τῷ λόγῳ* VI 38 extr., VII 155, 1.

ἐποσσόμενος· *προσορώμενος*. H. Aeolice. Cf. Hoffm. II 234.

ἐποτούδιζε· *κατέβαλεν ἐπὶ γῆν*. H. Revocavi codicis scripturam, praeeunte Meinekio a Schmidtio mutatam in *ἐ ποτούδιξε*. Nam augmentum recte se habet, si est verbum decompositum a *πότουδος* formatum, et incertus est aoristus, nam eodem iure *κατέβαλ(λ)εν* corrigi potest.

ἐπουτίς· *οὐσία* (*θυσία* Koen.) *παρὰ Ῥοδίοις*. H.

ἐποχεῖν. [Hipponactis?] fragm. papyr. (Monatsb. d. Berl. Ak. 1899, 857 sq.) I 7 sq. *ἐκ δὲ τοῦ [βυ]θοῦ* || *φυκία πόλλ' ἐποχέοι*, scil. naufrago Bupalo. Sic Blass Rh. Mus. 1900, 348. Pap. habet *ΕΠ.ΧΟΙ.*

Ἐπόψιος Ζεύς. Huic Patron quidam Itani in Creta dedicavit heliotropium, quod in tit. Dittenb.[2] 870 sic describitur: *τροπαὶ χειμεριναί — εἴ τινι τούτων ἐπιμελές, κατὰ τὴν χοιράδα τὴν μικρὰν καὶ τὴν στήλην ὁ ἥλιος τρέπεται*, i. e. „stelae altitudo et positio ea erat, ut ipso brumae die linea per eius et saxi exigui ex sinu maris prominentis summum locum ducta solem tangeret". Ditt. in nota, ubi plura.

ἐποχλεῖν = *ἐνοχλεῖν*. Unico Theophyl. Sim. Hist. loco citato in Thes. adde VIII 6, 14 *ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἐπώχλει δι' ἐπιστολέως τὸν Πέτρον — τῆς τῶν βαρβάρων γῆς ἐπιβῆναι*, quo sensu *ἐνοχλεῖν* habet VIII 6, 2. Cf. Boorii indicem.

ἔπταμα = *ἔγκτημα*. Vid. *τάππάματα*.

ἔπτασις s. **ἔπασις** in Boeotorum decretis de proxenia GD 492, 9. 493, 6, al. Vid. *ἔγκτᾶσις* et *ἔγκτησις*.

ἐπσάνδρειος. Creticum. Vid. *ἐψάνδρειος*.

Ἑπτά. Haec Aeschyli fabula ea esse videtur quae docta est *ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος* (a. 467 a. C.), teste CIA II 971. Videatur ibi Köhler p. 106 sq. et Georgios *EA* 1886, 271. — *Οἱ ἑπτά*, septemviri, Olbiae res sacras curabant. Tit. saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 226, 2. Cf. 629, 1 *ἑπταδεύσαντες*. Ibidem quinarius erat *τῶν ἀρχόντων, τῶν στρατηγῶν, τῶν ἀγορανόμων* numerus. Vid. Ditt. ad priorem locum. Cf. *ἐννέα*.

Ϝεπτά (cod. *τέκτα*)· *ἑπτά*. H. Cf. *Ϝέξ*, *Ϝεννέα*, *Ϝοκτώ*.

ἑπταγράμματον *ὄνομα*. Pap. mag. V Leid. 8, 6. Cf. Hes. s. v. et Artemid. On. V 26. Vid. *ἑκατονγράμματος*.

ἑπταδεύειν. Vid. *Ἑπτά*.

ἑπτάδουλος, ut alibi *τρίδουλος*, Herond. V 75. Hipponacti idem voc. tribuit Eustathius ad Od. p. 1524, 20.

ἑπτά-ενον· *ἑπταετῆ*. H. *ἑπτάενες* e scholii lemmate pro *τετράενες*, illato ex XIV 16, Fritsche edidit Theocr. VII 147. Vid. **ἔνος.**

ἑπτάκιν laconice = ἑπτάκις. Pervetusta inscr. *IA* 79, ubi etiam sunt *τετράκιν* et *ὀκτάκιν*.
ἑπτακοντάς. Attaliae Pamphyl. inscr. saec. p. C. IV, CIG 8743.
ἑπτάμηνος, anni pars dimidia, in qua est mensis ἐμβόλιμος. Inscr. Rhodi IGI, I 56.
ἑπτακάλαστος. CIA IV 2 (vol. 1 Suppl.), 331 C, III 17.
ἑπτάπυλος. Adde Bacchyl. XVIII 47 Bl. ἐν ἑπταπύλοισ[ι Θήβαις].
ἑπτάρουρος. FGH 118, 25.
ἑπτάχοος. Aristot. Ἀθ᾽ πολ., col. 34, 4.
ἑπτετηρίς ibidem 54, 29.
ἐπ[τ]όκασεν· ἐκάλυψεν. H. = ἐπύκασεν. Fortasse cyprium.
ἐπτορόγοιοι (πόδες). Sappho fr. 98, 1.
ἔπτυσχλο (= -σχλοι)· ἀνδρεῖον ὑπόδημα. H. Cf. *BA* 16, 11. Gl. boeotica. Cf. *ἐννηύσχλοι*. Apud Hesychium corrupta sunt *πτύσχλοι* et *πτύοχλοι*. Vid. Cobetum in Mnem. VIII p. 65.
ἐπώληθεν = ἐπωλήθησαν. Acarnaniae tit. *EA* 1893. p. 31, *A* 1.
ἐπωμόται. Locr. inscr. ap. Kumanidem s. v.
ἐπώνιον, τό, notum e Polluce et Harpocr. (cf. CIA I 274. 277), passim legitur in tit. Erythrarum saec. III ap. Michel 839; item in pap. Par. 67, 16 et in Ostr. Theb. 1506. Cf. Wilcken O. G. I p. 216.
ἐπωνυμίη Herodoto interdum = ὄνομα. II 4. IV 45.
ἐπώνυμος, consul. Kaib. ep. 1036, 34. Cf. 868, 3 et Herodian. I 16, 17.
ἐπωπᾷ. Inscr. elea *IA* add. 113 b. τὸ δίκαιον τόδε κα θεοκόλος ἐπωπᾶι. Cf. Aesch. Choeph. 693. Eum. 275. 291. Vid. supra *ἐπιώψατο*.
ἐπωπετής· Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις. H. Expectabam ἐπωπητής.
ἐπωπίδες· ἐπίσκοποι, ἀκόλουθοι (δοῦλαι sc.) παρὰ Λακεδαιμονίοις. H. Cf. *EM* 368, 32.
ἐπωπίς· Δημήτηρ παρὰ Σικυωνίοις. H.
ἐπωστρίς. Hes. **ἐπωστρίδες·** αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν. Num forte partus adiuvandi causa?
ἐπωτίς, nescio quae machina. Inscr. Eleusinia *EA* 1886, p. 3 n. I, 29: ἐπωτίδες εἰς τὴν λιθαγωγίαν.
ἔρ᾽ cyprium = ἄρ᾽? Vid. *κατ᾽ ἔρ᾽ ἕζεο*.
ἐρανεστάς = ἐρανιστής. Vid. *ἐρανισταί*.
ἐρανισταί. CIA II 615 sq. 1110. 1119. 1147 sq. 1330. 3308. τὸ κοινὸν τῶν ἐρ. 616. 768. 772. 773 *B*. 775 *B*. 988. *ἀρχερανιστής* 630; γραμματεὺς ἐρ. 616, ἐπιμεληταὶ ἐρ. 617, ἱεροποιὸς ἐρ. 615. 616. *προερανίστρια* 617. ταμίας ἐρ. 615 sq. *ἔρανος* 616. 621. 630. Vid. *καταφέρειν*. — Forma *ἐρανευτάς* utuntur Achaei, GD 1615, 15, restituenda etiam l. 3 (pro ἐρανεσταῖς). — Cf. *Ἰσιασταί*.
ἔραννος (ex ἔρασνος) aeolicum. Sappho 85, 88. Theocr. XXVIII 21. Bacchyl. XVI 42 Bl. Ibidem vs. 116 ἐραννόν coniectum pro ἐρεμνόν.
ἐρᾶντι = ἐρῶσι Theocr. VII 97, nisi cum aliis libris legendum ἔρανται.
ἐράστιοι δαίμονες? Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 2339 φοβοῦσ᾽ ἐριννῦς

δαίμονάς τ' ἐραστίους. Si sana lectio, fortasse prave formatum est voc. ex *ἔραζε*, ut intellegendum sit *δαίμονάς τε νερτέρους.*
ἔρασδε = *ἔραζε.* Theocr. VII 146.
ἐράτοσθεν· *ἀνεπαύσαντο.* H. Meineke *ἐράτυθεν* = *ἐρήτυθεν* (Hom. *B.* 99) coniecit. Malim *ἐράτο(υ)θεν*, ut sit cyprium. Cf. Hoffm. I 166.
ἐρατός. Adde Bacchyl. X 43. XVI 110. 129 Bl.[2]
ἐρατόχρως. Gregorius Naz. Carm. 12, n. 2, 624 (Patrol. Gr. VII p. 627).
ἐρᾰτύειν. Adde Bacchyl. XVI 12: *χεῖρα δ' οὐκέτι παρθενικᾶς | ἄτερθ' ἐράτυεν.*
ἐρατώνυμος. Bacchyl. XII 31., Stesich. fr. 44, 1.
ἔραυνα = *ἔρευνα* *PO* I 67, 18. Similiter bis *ἠραύνηται* *PO* II 294, 9. 10 in epistula a. 22 p. C. et quater *ἐραυνητής* FGH 104.
ἐραχάτη (= *-ται*)· *οἱ δεσμεύοντες.* H. Boeotice a vocabulo
ἔραχος· *τὸ δράγμα. Βοιωτοί.* H. Intellegendi *ἀμαλλοδετῆρες.*
ἔρβουλον, erbilium, in edicti Diocletiani versione *EA* 1899, p. 150, 10. Cf. p. 164.
ἔρβως· *εὐρώς.* H. = *ἔβρως*, *ἔϜρως.* H. Gl. laconica?
ἐργαζόμην, *ἐργασμένος*, *ἐργάσθαι*, formae Herodoteae. Cf. *ἐργαλήιον* ion. = *ἐργαλεῖον.* Her. III 131. Hoffm. III 404 sq. De augmento attico in imperf. et aor. *η̄*, non *εῑ*, vid. Meisterh.[2] 135 sq. — Etiam in papyris Aeg. repperi *ἠργ(άσατο)* *PB* 165 (s. I p. C.) ter et *συνηργάσατο* *PB* 530 (s. I.) et omnino hic illic apud sequiores, v. c. Dion. C. LXV 7, 2 (Boissev. vol. III p. 121, 23).
ἐργανεῖον (pro *ἐργαλ.* Schmidt)· *ἐργαστήριον παρὰ Ταραντίνοις.* H.
ἐργάνη = *ἔργον.* *MFP* II 19 X 2: *οὔτε ἐργάνην ἐστὶν εὑρεῖν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν κακίαν τοῦ μαλακίζεσθαι* (sc. operarum, saec. a. C. III. — *Ἐργάνη* Minervae cognomen apud Samios.
Ϝέργανον dorice = *ὄργανον*, s. *ἐργαλεῖον.* Vid. Ahrens II § 5, 8. § 17, 4. Stirps *ε̄ρ̄γ̄* passim habet digamma apud Cretenses, ut LG VIII. 44. Mus. Ital. II Oaxi 2, 6. 3, 9. 4, 4. 6, 5. al.; ap. Syracusanos *IA* 509, 3; ap. Argivos GD 3270, 2. 3383, 4. al.; ap. Alcaeum fr. 14. 15, 7; Pind. *O.* XIII 38 et sex aliis locis, sed apud eundem in *ἐργάζεσθαι*, *ἐργασία*, *ἐργάτις*, *ἔργμα* digamma neglegitur.
ἐργάξασθαι (lap. *-κσασθαι*). Cret. in Mus. Ital. II p. 181, Oaxi 2, 6.
ἐργαξόνται. *TH* I 64.
ἐργασθίωντι = *ἐργασθῶσι.* Ialysi inscr. IGI, I 677.
ἐργασία, opificum collegium. Alterth. von Hierapolis IV n. 42, 5 *ἡ σεμνοτάτη ἐργασία τῶν πορφυροβάφων*, n. 50. *ἡ ἐργασία τῶν βαφέων*, al. Vid. *συνεργασία.* — *ἐργασίαν διδόναι ἵνα*, operam dare ut, Latinismus pro *σπουδάζειν* in scto XVI 108 ap. Viereck, Sermo Gr. etc. Ibidem XVIII 7 *ἐργασίαν ἔπανδρον καὶ πιστὴν — παρέχειν*, operam fortem et fidelem navare.
ἐργάσιμος *λίθος.* Alcaeus. Vid. *χέραδος.* — *Ἐργάσιμον τῶν ἄρτων* PL n. 60, b 25 p. 347 pretium coquendi (merces pistoris) significare videtur.

ἐργαστήριον. Vid. χειροτέχνιον.
ἐργαστής, negotiator. Tit. Hierapolis in Phrygia ap. Dittenb.[2] 872, ut saepe οἱ ἐργαζόμενοι.
ἐργαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι. H. Cf. Mommsen, Feste der St. Athen p. 109 sq. et Dittenb.[2] 664, not. 2.
ἔργαστρα = μισθὸς ἐργασίας. CIA II 403 (Kum.).
ἐργᾶται = ἐργάσεται. Lebadeae inscr. ap. Michel 589, 74. 116, scripta sermone communi saec. a. C. II. Cf. κατασκευᾶν et Hermae vol. XVI p. 172.
ἐργατ(ε)ῖα· ἑορτὴ Ἡρακλεῖ τελουμένη παρὰ Λάκωσιν. H. Num in memoriam eius laborum?
ἐργατίνας = ἐργάτης. Theocr. X 10. XXI 3.
ἐργα(τ)ῶνες· οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται, οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐρχατῶνες (ἐργατεῶνες?), παρὰ δὲ Κρησὶν ἐργατῶνες οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι. H.
ἔργειν ion. = εἴργειν. Cf. ἀπέργειν, ἐξέργειν, κατέργειν. Vid. Hoffm. III 403 sq. Hinc ἐρξίης, coercitor, Her. VII 98.
ἐργεπιστάτης. CIA III 486.
Ἐργῖνος Ἀχαιοῦ fabula. CIA II 992 I 15.
ἐργμένον = εἰργασμένον. Bacchyl. XII 207. Cf. ἐρχθέντος et ἔρδειν.
ἐργοδιώκτης, proprie qui opus persequitur, vocatur in Aegypto dux operarum = τοῦ ἔργου ἐπιστάτης (Arbeitervogt Wilcken). *MFP* II 4, 2 (saec. a. C. III). Cf. Wilcken O. G. I p. 690. Legitur ap. Philonem II 86, 38 et saepius in LXX, ubi semel verbum ἐργοδιωκτεῖν. Vid. Sophoclis lex.
ἐργοίφιον vitiose = ἐργύφιον (dim. voc. ἔργον). *PB* 248, 5.
ἐργομιστής = μίσεργος. Choeroboscus *BA* 1374 *B*.
ἐργό[τι]μον? Nisyri inscr. IGI, II 646 b, 6.
ἐργόλον· ἐργάτην (pro στάτην Küster). Ἴωνες. H.
ἐργώνης = ἐργολαβός, operis conductor, manceps. Olbiae tit. saec. a. C. III CIG 2058, 134 sq. (= Dittenb.[2] 226). Cf. CIG 2266, ubi etiam est verbum ἐργωνεῖν, Lebadeae tit. Ditt.[2] 549, 5 et saepe.
ἐργωνίαυ gen. = ἐργωνίας. Tegeae inscr. 30, 4. Hoffm., quem vid. I 241.
ἔρδειν ep. et ion. cum aor. ἔρξα et Pft. ἔοργα. Vid. Schwhi lex. et cf. ἐργμένον, ἐρχθέντος.
ἐρέας· τέκνα. Θεσσαλοί. H. In epigrammate aegyptio saec. a. C. primi ap. Puchstein leguntur formae ἐρέσσι et ἐρέων. Hes. ἐρέεσφι· τέκνοις. Cf. Hoffm. II 225.
ἐρέβεννος (ex -εσνος) aeolice = ἐρεμνός. Tzetzes ad Hes. Opp. 17. Vid. ‾εννος.
ἐρέβινθος. Vid. γάλινθος.
ἐρεβοδιφεῖν. Pro activo (Ar. Nub. 192 et Theophyl. Sim. Hist. II 7). Theophyl. medio utitur p. 238, 4 ed. de Boor τὴν αἰτίαν τῆς πορείας αὐτοῖς ἐρεβοδιφούμενος.

[ἐρεῖ = λέγει? Theophyl. Sim. ed. de Boor VI 11, 10 (et VIII 8, 2): τοῦτον κομᾶν ἐπὶ τῷ πλούτῳ λόγος πρεσβύτης ἐρεῖ. Sed vera videtur Boissonadii correctio αἱρεῖ, licet ipse Theophylactus sui aevi more exarare potuerit ἐρεῖ.].

ἐρείπειν. Adde Bacchyl. X 68 Bl.

ἐρειψ[ιλάοις? Bacchyl. XII 167 Bl. **ἐρειψ[ιτοίχοις?** Ken. (*Αἰακίδαις*).

ἐρειψιπύλας, portarum eversor. Hercules ap. Bacchyl. V 56.

ἐρεμνί? Pamphyl. GD 1260 *Μεγάπολις — δαμιοργὶς ὥσα περτέδωκ' εἰς ἐρεμνὶ καὶ πυλῶνα ἀργύρυ μνᾶς φίκατι.* Significari putantur *ἐρυμνά*, i. e. *τείχη*. An *ἐρέμνι<α>*?

ἐρέπτειν. Adde Bacchyl. IV 16. VIII 24. XII 70 Bl.

ἐραραμένα, part. perf. fem. v. *ἐρᾶν* in tit. metr. Cyprio 144 Hoffm.

Ἔρεσος, non *Ἔρεσσος*, Lesbi urbs. Meisterh.[2] 75, 12.

ἐρετή = *ἀρετή*. Inscr. Deli in *Ἀθην.* IV p. 463 *ἐρετῆς ἕνεκεν*. Eadem forma bis reperta in epitaphiis metricis apud Kum. n. 3037 sq. et in nom. proprio *Κληνερέτη* *Ἐρεσία*. Cf. *ἀγεθός*.

ἐρεύειν. Vid. sq. voc.

ἐρευθής sive (melius) **ἐρευτής** = *ἐρευνητής*, a. v. *ἐρεύειν* = *ἐρευνᾶν* (Eustath. ad Il. H. 127) Cretenses. Mus. Ital. III p. 612, n. 36, 18; Del. 121 D 4: *πραξάντων δὲ οἱ ἐρευταὶ οἱ τῶν ἀνθρωπίνων*. Cf. Dittenb.[2] 463, 133, qui comparans *ζητητάς*, *μαστρούς* s. *μαστῆρας* explicat „magistratus, cuius officium est pecunias R. P. debitas indagare et in publicum redigere."

ἐρεύθειν pro *ἐρεύθεσθαι* Bacchyl. XII 152, ut Hippocr. *περὶ νούσων* IV 38 *τὸ πρόσωπον ἐρεύθει*.

ἐρεχμός· Vid. *ΧΜ* pro *ΓΜ*.

ἐρημήσιος· *Ζεὺς ἐν Λέσβῳ.* H. Schol. ad Hom. *Τ* 414 adiectiva in *ησιος* aeolica esse dicit. Cf. *ἡμερήσιος*, *νυκτερήσιος*, similia. Vid. Hoffm. II 235.

ἐρημιάς, — άδος = *ἐρημία*. [Theocr.] XXVII 52.

ἐρημοῦσθαι. Vid. **χερσεύεσθαι.**

ἐρημοποιός (Suid.). Pap. mag. V Leid. 15. 23.

ἔρημος et cognata in dialectis servant H. Vid. s. v. *ἱερός*.

ἐρημοτελωνία. *PK* II 88, 1 sq. (a. 164 sq.). Cf. sq. voc.

ἐρημοφυλακία ibidem et saepius alibi, pecunia solvenda pro custodia mercium, quae per deserta veherentur. Vid. Wilcken O. G. I 359. Cf. FGH, Index IX, p. 350 *B.* et editores p. 195 sqq. Pro *ἐρημοφυλακία* interdum legitur *ἴχνους ἐρημοφυλακία*, 75 et 76. Vid. *ὀρμοφυλακία*.

ἔρης (coniunctivus) = *ἐρᾷς* aeolice. Theocr. XXIX 20 *ἃς κεν ἔρης*.

ἔρθυρις *Αἰολικῶς EM* 148, 8. **ἐρίθυρις·** — *ἡ μεγάλη θυρίς. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος.* Hoffm. II 235.

Ἐριδάντας· *Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνοις.* H. Cf. Kaibel F. C. G. *I* p. 208.

Ἐριθασεύς· *Ἀπόλλων ἐν τῇ Ἀττικῇ.* H. Ita CIA II 841 *ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐριθασέου.* Unde corrigenda Hes. lectio *ἐρισαθεύς*.

ἐριβρεμέθων = *ἐριβρεμέτης*. Kaib. ep. 1028, hymnus recentissimus in Isidem: *φλο[ισβ]ο[ν ἐριβ]ρεμέθοντα*.
ἐριβρόχας (*σῦς*). Bacchyl. V 116.
ἐριθεόζων = *ἐπηρεάζων*? Inscr. cretica saec. a. C. IV, Itaniorum sacramentum ap. Michel 1817, 25: *οὐδὲ δίκαν ἐπαξίω ξενικὰν τῶν πολιτῶν οὐδενὶ ἐριθεόζων παρεορέσι* (*εο* = *ευ*) *οὐδεμίαι*. Ab *ἔριθος*, ut voc. sq.
ἐριθεόι (-ις?) **εἰκῆ**· *ἐργάζῃ μάτην*. H. Gl. boeotica? Sed ita *ἰκῆ* expectes. An *ἐριθεύει*?
ἐρικάς· *ὁ ἐρεγμός. Κρῆτες. λέγεται ὡς τριβάς*. H.
ἐρῖκινός. *PB* 731 II 8, *ἐρ. ξύλα*. *PB* 40, 8 *μαγὶς ἐρικινή*. *Ἐρίκη*, non *ἐρείκη*, atticum est, item *Ἐρίκεια*, *Ἐρικε(ι)εύς*. Vid. Meisterh.[2] 42. Cf. 33. 35. 37.
ἐρικοδής. Adde Bacchyl. XII 59. 109 Bl.
ἐρινάδες· *ὄλυνθος ἢ συκαῖ... ἄρρενες*. H. Macedonicum. Cf. Athen. III p. 56 E *Ἀμερίας δ' ἐρινακὰς* (sic) *καλεῖσθαι* (sc. *φησὶ*) *τοὺς ὀλύνθους*.
ἐρινόειν (-*ην*) *τῷ θυμῷ χρῆσθαι καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες*. Pausan. VIII 25, 6. Cf. *EM* 3741 ab *Ἐρινύς*. Vid. Hoffm. I 102 sq.
ἐριούνιος. Vid. *πολόνειος*.
ἐρισφάραγος. Adde Bacchyl. V 20 *Ζηνὸς ἐρισφαράγου*.
ἐρίτιμος. Vid. *σαρδῖνος*.
ἐριφέας· *χίμαρος. ἐριφιήματα· Λάκωνες*. H. Frustra Meineke *ἐρίφεια φέρματα* coniecit. Cf. *παιδαριήματα*.
Ἐρίφιος. Steph. Byz. p. 642 *ἐκαλεῖτο δὲ* (Bacchus) — *παρὰ Μεταποντίνοις Ἐρίφιος, Ἀπολλόδωρός φησιν*.
ἐρκῖται· *οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται*, H. Macedonice. Cf. Athen. VI 261 auctore Ameria.
ἐρκτή ionice = *εἱρκτή, δεσμωτήριον*. Her. IV 146. 148. Cf. *ἔργειν*.
ἑρμαῖα· — *λέγεται δὲ καὶ παίδων οὕτως ἀγὼν παρὰ Συρακοσίοις*. H.
Ἑρμαῖος, Argivorum et Boeotorum mensis = *Γαμηλιών*, Aetolorum, Perrhaeborum, Thessalorum = *Ἐλαφηβολιών*. Bisschoff de F. G. A.
ἑρμαϊσταί. Inscr. Deli BCH I 285. IV 190. XXIII 56 sqq. — *ἑρμαϊσταὶ θεσμοφοριασταί* Rhodi IGI, I 157. 163. — *ἑρμαΐζοντες* Nisyri ibid. III 104. — 13.
Ἑρμαιών, mensis Halicarnassi. Dittenb.[2] 10, 3.
Ἑρμάν. Vid. *Ἑρμᾶς* et *καταξύειν*. **ἑρμανεόειν**. Vid. *ἡρμάνευσε*.
Ἑρμᾶς. Therae Del. 141 n. 3. *Ἑρμᾶι* Lacon. Del. 24, 4, *Ἑρμᾶνος* ib. 5. Messen. *Ἑρμᾶνι*. Del. 47, 33. 71. Le Bas 167, 5. — *Ἑρμάου χθονίου* inscr. thessal. *EA* 1900, 70, n. 52.
Ἑρμιόνα (vulg. *νη*)· *καὶ ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη ἐν Συρακούσαις*. H.
ἑρμίς. Herond. III 15 *κεῖται* ‖ *πρὸ τῆς χαμεύνης τοὐπὶ τοῖχον ἑρμῖνος*.
Ἑρμοκρῆον = *Ἑρμοκρέων*. Teli inscr. Vid. *Τιμοκρῆυν*.
Ἑρμώνοσσα = *Ἑρμώνασσα*, urbis nomen in inscr. Chia. Hoffm. 80 A 2. 4.
ἔρνος figurate = *τέκνον*. Adde Bacchyl. V 87: *τίς — τοιοῦτον ἔρνος θρέψεν ἐν ποίᾳ χθονί*;

Ϝέρξαι Cret. LG X 30. Ϝέρκσ[αι]εν. Mus. Ital. II Gort. 82, 7.
ἐρξίης. Vid. ἔργειν.
ἔρον· ἐπιθυμίαν. *Αἰολικῶς ἔρωτα.* H. Cf. *EM* 379, 35. Nom. S. ἔρος hab. Sappho. Cf. Theocr. XXX 27 [ἔρος Hom. Il. XIV 315. ἔρον Od. XVIII 212, ἔρον Il. I 469 etc.]. Pindarus et Bacchylides [VIII 78] utuntur sola forma communi.
ἔροτις· ἡ ἑορτή. H. *EM* 379, 31. Aeolicum vocant scholia ad Hom. *E* 299 et Eustath. p. 1808, 56. Acc. habet Eurip. Electr. 625. Legitur etiam in Argivo epigrammate ap. Kaib. ep. 848, 6 et restitutum est in Calchedonica inscr. saec. III aut II a. C. GD 3052, 5 στεφανοφορείτω δὲ τὰς ἐρ[ότια]ς, itaque dorica potius forma est quam aeolica.
ἐροόα· πορεύου. ἀναπαύου Κύπριοι. H. Comparetur duplex significatio vocabulorum epicorum ἐρωή et ἐρωεῖν.
ἐρπεδό(ε)σσα· ἐπίπεδος. H. Aeolicum? Cf. Hoffm. II 235.
EPP aeolice post consonantes = *PI*. Vid. ἀλλότερρος, μέτερρος, κόπερρα, τέρρητον, Ἀγερράνιος, Πέρραμος.
ἔρπην = ἰέναι. Epidaur. GD 3339, 86 ἧρπε ἐς τὸ ἱερὸν. Vid. ἐξῆρπε, ἐσέρπεν, παρέρπην, περιέρπειν. Ita Cyprii quoque (cf. ἔς ποτ' ἔρπις) et Cretenses Del. 119, 34, al. Theocr. XIV 29. Quare non mirus est idem apud tragicos usus.
ἐρρηγείας (γᾶς) = ἐρρωγυίας. *TH* I 19 et passim. Opponitur σκιρὸς καὶ ἄρρηκτος καὶ δρυμός. Vid. $\overline{\epsilon\iota}$ pro $\overline{o\iota}$.
ἔρρην = εἴρειν Aeolensibus tribuit *EM* 90, 12; de futuro ἔρσω conferatur idem 377, 40. Cf. Hom. ἀποέρσαι et vide φθέρρην.
ἐρρηφορεῖν. Vid. ἀρρηφορεῖν. Cf. ἐρσόφορον.
ἔρροντι (Ϝερρ.)· ἀπολῶλασιν. H. Gl. dorica. Cf. s. v. κᾶλον.
ἐρρουσίασται = -σθαι. Delph. GD 2615. 8 (a. 279—260 a. C.).
ἔρρωμαι. Notabilis in epistulis formula εἰ ἔρρωσαι, εὖ ἂν ἔχοι, κἀγὼ δὲ ὑγιαίνω (ut Ciceronis illa: s i v a l e s b e n e e s t, e g o e t T u l l i a v a l e m u s, et simm.) in epistula Eumenis II (Hennig, Symbol. Lips. 1893, p. 49 sqq.). Cf. epist. a. 108 a. C. in Cl. Rev. 1890 p. 283, al. Vid. etiam PL p. 310. Ibidem n. 42 in epistula a. 156 a. C.: εἰ ἐρρωμένως σοι καὶ τἄλλα κατὰ λόγον ἐστίν, τὸ δέον ἂν εἴη (= καλῶς ἂν ἔχοι)· καὐτοὶ δὲ ὑγιαίνομεν. Fallebatur igitur Cobet, eandem formulam ap. Iosephum tribuens Latinorum imitationi. Imo contra est.
ἔρσεο (= ὄρσεο?) διεγείρου. H. Explicatio magis quadrat in ἔγρεο (Τυδέος υἱέ κτἑ.).
ἔρσῃ· ὁρμήσῃ. H. Cf. ἔρετο· ὡρμήθη apud eundem et Compend. III § 48 ὕπερσε = ὑπῶρσε. Vid. Hoffm. I 205.
ἔρσην. Vid. ἄρρην. — ἐρσεναίτερος. Elidis inscr. exarata post a. 336 p. C. ap. Michel 1334: μάτε ἐρσεναιτέραν μάτε θηλυτέραν. — ἐρσενικὰ (σώματα) MFP II p. 23. Vid. Wilcken O. G. p. 685.
ἐρσόφορον τῶν ἁγιωτάτων μυσταρίων. Aeol. GD 232. Cf. ἐρρηφορεῖν.

ἐρόθειν pro ἐρεύθειν. Rec. hymnus in Isidem, Kaib. ep. 1028, 57: ἐρύθοισα παρειάν.

ἐρύκειν. Ion., ep., trag., lyr. = κατέχειν, ἀπέχειν. Her. IV 125. V 15. IX 47. ἐρύκεν infin. Bacchyl. XVI 41 Bl.

ἔρφος. Vid. στέρφος.

ἐρχθέντος = ῥεχθέντος. Bacchyl. XII 65 Bl. Cf. ἐργμένον et ἔρδειν.

Ἐρχιεῖς. CIA II 975 f 1, cf. III. Incerti poetae fabula.

Ἐρχιεύς, bonae aetatis tituli, non Ὀρχιεύς. Meisterh.[2] 17, 4, item **Ἐρχομενός,** non Ὀρχομενός. Vid. l. l.

ἔρως· ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος. *EM* 379, 54. Noli conicere πλεκόμενος. — Vid. ἔρος.

ἐρωτᾶν pro αἰτεῖν in sero titulo Mitth. XVI 99. Similiter saepius in papyris Aeg., v. c. FGH 132, 1 ἐρωτᾷ σαι (= σε) Ἰσίδωρ[ος δειπνῆ]σαι παρ' αὐτῷ pro δεῖταί σου, ut passim in N. T.

ἐρώτιον· ἐρώμενον Ταραντίοις. H. Scil. puerum amatum, τὰ παιδικά.

Ἐρωτίσκος. Inscr. Plataica in Papers of the American School. VI p. 24 sqq. l. 75, item Tanagrica in Rév. des ét. Gr. 1899, p. 61.

ΕΣ terminatio acc. pl. III decl. Vid. Accusativus. Passim etiam occurrit in papyris Aeg. Vid. Cl. Rev. 1901, p. 34 B. — terminatio participii pro *ΕΙΣ* apud Thessalos. Cf. Hoffm. II 476.

ἐς. Vid. εἰς. Additum verbo εἶναι Her. I 192: δυώδεκα ὦν μηνῶν ἐόντων ἐς τὸν ἐνιαυτόν, ubi malim ἰόντων. Cf. II 4 in.

ἐς = **ἐξ** ante consonantem apud Cretenses in LG. Cf. Baunack, Gort. p. 23, Boisacq p. 97 sq. Idem valet de Thessalis, Boeotis, Arcadibus, Cypriis. Vid. Hoffm. II 591. Meister I 285.

ἐς βόθον(ον)· εἶδος παιδιᾶς. Ταραντίνοις. H. At atticus ludus erat notissimus et Ταραντίνοις corruptum esse ex παρὰ Κρατίνῳ fidem facit gl. *BA* p. 85, 1; quod etiam Kaibelium F. C. G. I 209 video intellexisse.

ἐς δὲ καί = πρὸς δὲ καί inscr. Therae CIG 2448. (Kum.).

ἐς ὅ = μέχρι οὗ saepe Herodotus. Vid. Schwhi lex. s. v. ἐς 3) et adde IV 121, 3.

ἐς πόθ' (= ἐκ πόθεν) **ἔρπες·** πόθεν ἥκεις. Πάφιοι. H. Hoffm. I p. 114 cft. Hom. ε, 47 ἐξ ὁμόθεν.

ἐς τὰ λώπια. Vid. ἐσταλώπια.

ἐσᾶμες (= ἐθ.)· ἐθεωροῦμεν. Λάκωνες. H. Cf. ἐς θατύν· εἰς θεωρίαν. H.

ἔσανα dorice = ἔσηνα. Pind. *O.* IV 6. *P.* I 52.

ἐσαπικνεῖσθαι ionice = εἴσαφ. Her. I 1.

ἐσαράσσειν. Her. IV 128. VI 116 = att. εἰσωθεῖν.

ἔσβηνες· εἶδος ποτηρίου <παρὰ Ταραντίνοις>. H. Vid. Thes. s. v.

ἔσγονος = ἔκγονος, passim Boeoti v. c. GD 492, 9. 938. 3 αὐτὸν κὴ ἐκγόνως. Cf. 952, 6. 806, 4 etc. Ita quoque Cretenses v. c. Del. 132, 38. Vid. ἐς.

ἐσδέκεσθαι ion. = εἰσδέχεσθαι Her. I 144. 145.

ἐσδέλλοντες = ἐκβάλλοντες. Arcades. Vid. δέλλην.
ἐσδοκά = ἐκδοχή Boeoti. *IA* 150, successio.
ἐσδοκαῦ arcadice = ἐκδοχῆς. GD 1222, 40. Cf. l. 52. (Tegeae tit.).
ἔσδοσις = ἔκδοσις. Tegeae tit. GD 1220.
ἐσδοτῆρες = ἐκδόται, locatores operum publicorum. Tegeae tit. 1200, 6 et ibidem passim.
ἐσδραμόλιξον· εἴσδραμε. H. Num e comoedia sicula?
ἐσεῖται = ἔσται Ocellus Luc. ap. Stob. Ecl. ph. I 20, 5 init. et deinde. Sed vid. ἐσσεῖται et ἔσσεσθαι.
ἐσενειγκεῖν similesque formae contaminatae ex utroque aoristo ἤνεικα et ἤνεγκον. Cf. G. Meyer, Gr. gr. § 279 (nota).
ἐσέπτατο ionice = εἰσέπτετο. Her. IX 100. 101.
ἐσεργνύναι ionice = εἰσειργνύναι. Her. II 86.
ἐσέρπεν = εἰσιέναι. Astypalaeae tit. GD 347 ἐς τὸ ἱερὸν μὴ ἐσέρπεν, ὅστις μὴ ἁγνός ἐστιν ἢ τέλει[ος], ἢ αὐτῷ ἐν νῶι ἐσσεῖται, quae Dittenb.[2] 563, not. 2 explicat ἢ ὁλόκληρος, ἢ αὐτὸς αὑτὸν αἰτιάσεται. — Vid. ἕρπην.
ἐσεσάχατο = σεσαγμένοι ἦσαν, i. e. ἐσκευασμένοι. Her. VIII 52. VI 79. Cf. ἐπισάττειν.
ἐσεταστής = ἐξεταστής. Vid. s. v. ἐστιατήρ.
ἐσέχειν ἐς, vergere ad, ionice = καθήκειν εἰς. Her II 11. 158; aut = ἐμβάλλειν εἰς, ut I 193. III 78.
ἐσηθεῖν ἐς τὴν ἕδραν Her. II 87, per clysterem ingerere in anum.
ἔσθεν = ἐσθίειν. Epicharmi fr. 9. Vid. ἐπέσθεν.
ἐσθημένος ionice = ἠμφιεσμένος. Her. III 129. VI 112. Eur. Hel. 1530.
ἔσθην pro ἐσθῆτα quinquies Myconi tit. in Ἀθην. II p. 235 sq. (Kum.). Vid. Hermes VIII 91 sqq. et BCH VI 590. De similibus metaplasmis cf. G. Meyer[3] Gr. gr. p. 427.
ἐσθλαί (?)· ξύλινα παίγματα. H. Acute Hoffm. I 144 corrigit ἔσσολαι = ἔξυλαι, coll. gl. σοάλα· ξυνήλη H. Cypria glossa?
ἐσθλόν· ἀγαθόν. Κλειτορίων. *BA* 109 6. — ἐσλός (sic cum spir. aspero) inscr. metr. Mantineae GD 1200, 4. Legitur autem ἐσλός (ἔσλος) ap. Sapphonem, Alcaeum, lyr. adesp. (56 A 3), Pindarum, etiam in ionica inscr. Amorgi 56 (H.) et Chia 79 (H), sed forma vulgaris apud Archilochum, Semonidem, Herondam; cf. Hoffm. III 599 et II 519. Bacchylides ubique habet ἐσθλός. Notabile est apud Pindarum quater ἐσλός facere pyrrhichium. Cf. Rumpelii lexicon s. v. De θ omisso cf. aeolicum μάσλης.
ἔσθος, τό = ἡ ἐσθής. Epidaur. GD 3340, 62.
ἔσθω = ἔστω. Inscr. BCH XI 94 n. 13, 4.
ἐσιάλλοντι· ἐκκινοῦσι (sic l. pro ἐκτείνουσι), ἐκπέμπουσιν. H.
ἐσίμειν = εἰσιέναι. Ialysi tit. IGI, I 677. 2. Vid. εἴμειν et Infinitivus.
ἐσίτᾰλα· πρόσοδος, ἐμπολή. H. = εἰσαγώγιμα. Cod. habet ἐσσίταλα.

ἐσιχνάάι (= ἐσ-ιχνάσαι)· ἐγχαράξαι, ἐντυπῶσαι. *Λάκωνες.* H. Cod. ἐσίχναι· συγχαράξαι καὶ συμπυκτεῦσαι. Corr. Schmidt.

ἐσκάλισις. Epidaur. *IE* 242, 85 et *EA* 1892, 71 l. 66 ἐσκάλισις ἐμ Πειραιεῖ ἐπὶ τὰν ἄνθεσιν, Le Bas. Fouc. 159 A. — Vid. διακαλινδεῖν et παρκάλισις.

ἔσκε = ἕως ἄν vix recte legitur apud Archilochum fr. 14: Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος, ἔσκε μάχηται, ubi corrigo ἔστε μάχηται, ut olim L. Dindorf in Thes. s. v. ἔστε Theaeteto poetae *A. P.* VII 727, 2 bene reddidit ἔς τε θάνῃ pro ἔσκε. Formam tueri conatur Hoffm. III 594.

ἐσκηδεκάτα = ἐκκαιδεκάτῃ. Tanagrae tit. 67 Meist.

ἐσκιδ(ν)άμαν· ἐπέτυχον. *Λάκωνες.* H. Explicatio, si sana, ducit ad coniecturam ἐσκι<χό>μαν, aut, si mavis, ἐσεκιχόμαν.

ἐσκιχρέμεν = ἐκδανείζειν, ἐκμισθοῦν. Thessal. GD 1557 (= 1 ap. Hoffm.): *Δὶ Νάωι καὶ Διώναι ἐπικοινᾶται Μενδαιατᾶν τὸ κοινὸν πὲρ τοῖ [ἀρ]γύρρου τᾶς Θέμιστο(ς) αἰ ΑΙΕΚΤ. Ν* (ἀνεκτόν Hoffm. An δεκτόν?) ἐστι τᾶ Θέμιστι καὶ βέλτιον ἐ(σ)κιχρέμεν.

ἐσκλησία cretice = ἐκκλησία. Eleuthern. CIG 3047, 5 (Kum.). Cf. Hes. ἐσκλητός (sic)· ἡ τῶν ἐξόχων ἄθροισις ἐν Συρακούσαις. Similiter Rhegii GD 4258 (saec. a. C. I initio non recentior, iudice Dittenb.): ἔδοξε τᾶι ἁλίαι καθάπερ τᾶι ἐσκλήτωι καὶ τᾶι βουλᾶι. = Ditt.[2] 323, 2, cuius vide notam.

ἐσλιανάτω boeotice = ἐκλε(ι)ανάτω. Vid. διαλιάνασθη.

ἐσλός. Vid. ἐσθλός.

ἐσμόλω· ἐξελεύσομαι. H. Imo ἐξέλθω. Vid. ἐς = ἐκ.

ἐσμός· ὁδός. δεσμός (?). πλῆθος. *Κρῆτες.* H. Pro ὁδός coniectum est ὄχλος, sed cf. epigramma II, v. 7 sqq. e pap. Musei Gizehii aet. Ptolemaei Euerg. II n. 9206, BCH XX 191 sq.: τοὔνεκα κἀμὲ πατρὸς καλὸν κλέος εἰσορόωντα | τῆς αὐτῆς ψαύειν θυμὸς ἔθηγ' ἀρετῆς | καὶ πατρίδος καλῆς τὸν ἐπάξιον ἐσμὸν ἐπέσθαι κτέ. et Hes. ἔσμιον· νόστιμον. Nec sane mirum, quia ἐσμός descendit a verbo ἱέναι. Sed sequens δεσμός fortasse est ipsius vocabuli ἐσμός dittographema.

ἐσμός· — λέγεται δὲ ἐσμὸς ὑπὸ Ταναγραίων καὶ ἡ γεννῶσα ῥητορική EG 233, 28. Cf. *EM* 383, 17. Verba misere depravata. — Cohortem significat in Kaib. ep. 985, 2. — Haud inepte pro ametro ἀγοράν ap. Pind. *N.* III 14 ἐσμόν substituendum coniecit O.Schroeder.

ἔσο· ἐξ οὗ. H. Fort. ἐσς ὧ, ut sit gl. boeotica.

ἐσοδοικορεῖν. Ialysi inscr. IGI, I 677, 10.

ἔσοδος, pecunia accepta, ἔξοδος, expensa; ἐν ἐπιμονᾷ, quae asservanda traditur, donec ea opus sit, ἐν ἀνδοκείᾳ, sponsa. Passim haec leguntur in Tauromenii titulis IGSI, 423. 425. 426. 427. 428. 429. 430.

ἔσολαι. Vid. ἐσθλαί.

ἔσοπτος = κάτοπτος. Her. II 138. Cf. Lys. VII 38.

ἔστε = ἕως. Saepe lectum apud Xenophontem ignorant tituli attici. Vid. Meisterh.[2] 209, 10. Doricum vocat *EM* 882, 8 et legitur ap. Theocritum, abstinet Pindarus; Boeoti ἔντε sive ἔττε dicebant. Ionicum (cf. Herod. VII 141. 158 al.) etiam esse confirmat Prienae inscr. CIG 2905 D. 9. Frequenter utuntur tragici. — Supra vid. ἔσκε.

ἔστεισις = ἔκτεισις. Tegeae tit. GD 1222, 37.

ἐστετέκνωται cretice = ἐκτετεκνωμένος ᾖ, procreaverit liberos e muliere. LG VIII 14.

ἐστήκει. Her. = εἱστήκει. Hoffm. III 460.

ἐστήσαντι = ἐνστήσαντι tit. att. saec. a. C. IV Dittenb.[2] 587, 164. Cf. Meisterh.[2] 88, 7 ἐστήλῃ, similia.

ἐστία Cretensium, ut Atticorum, est, ἑττία Laconum (?), ἱστίη Ionum, ἱστία Boeotorum (Meister I 243), Syracusanorum (GD 3221 b, 8). Geloorum (Del. 198, 2), Rhodiorum (Del. 177 sqq.). In Cretensium (aliorumque) decretis saepius ἁ κοινὰ ἑστία vocatur prytaneum in formula καλέσαι ἐπὶ ξένια τοὺς πρ(ε)ιγγευτὰς ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν, velut Del. 128, L. W. 77, al. Cf. Hermion. Dittenb.[2] 389, 31. Spart. L. F 194 a extr. Boeot. (Thisb.) BCH 1890 p. 51, l. 28 etc. Interdum additur εἰς τὸ πρυτανεῖον, ut BCH 1890, p. 44 sq. l. 35. L. F. 35, 26. — ἡ κοινὴ ἑστία τοῦ δήμου CIA II 468, 5. 469, 5. 470, 6. 34. 471, 7. 58. 605. ἡ κοινὴ τῆς πόλεως ἑστία CIA IV 2, 489 d 9. Cf. II 488 d.

ἐστία, sacerdos. Tyrrhorum in Acarnania tit. GD 1389: ἑστία Λυσιὰς Μενοιτίου. Item in titulis laconicis CIG 1435. 1439. 1440, al.

ἐστιᾶν. CIA IV 2, 630 b 26 ἡστίασεν pro εἱστίασεν (c. a. 34 a. C.).

ἐστιατήρ· ὁ δοκιμαζόμενος? H. Conieci olim ἐσσεταστείρ· ὁ δοκιμάζων, ut sit gl. boeotica = ἐξεταστήρ.

ἐστιατόριον. Att. inscr. saec. III p. C. de Iobacchis in Mitth. 1895, p. 260, l. 140. Coenatorium. De Eleorum ἑστιατορίῳ vid. Paus. V 15, 2.

ἔστιοι (?)· νεκροί. Κλειτορίων *BA* 1096. Non expedio.

ἐστιοπάμων creticum? Vid. ἐπιπαματίδα.

ἐστόρηται = ἔστρωται aeolicum. Compend. III § 52.

ἐστρατεύθη = ἐστρατεύσατο. Pind. *P.* I 52.

ἐστροτεύαθη = ἐστράτευνται boeoticum. Orchom. 11, 6. 18, 10. 19 b, 6. 19 c, 13 M. Meister I 280. Vid. supra *A* fit *O*.

ἐστύκαντι dorice = ἐστύκασι. Laco ap. Ar. Lys. 996.

ἐστυφέλιξε. Alcaeus fr. 26, 1, ut Homerus.

ἐστώ = οὐσία, gen. ἐστοῦς. Archyt. ap. Stob. Ecl. ph. I 40, 2 p. 714 W., Philolaus ibid. I 21, 7 d. Restitui olim ἐστὼ pro ἦσθα in proverbio ap. Hes. et Phot. ἡμὲν κλέος ἠδὲ καὶ ἦσθα· ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ ἑαυτῶν φήμῃ. — Vid. ἐσσία, ὠσία et de compositis s. v. κακεστοῦν.

ἐσυνῆκεν aeolicum. Vid. ἐκάθθηκεν.

ἔσφαλα dorice = ἔσφηλα. Pind. *O.* II 80. *P.* VIII 15. *I.* III 53, παρέσφαλε *N.* XI 13; aeolice Theocr. XXX 31.

ἐσφάλιξεν· — ἔδησε. σφαλός γὰρ ὁ δεσμός. H., qui infra habet σφαλός· ξύλον ποδῶν (sc. ποδοκάκκη). Quo vocabulo quia Epicharmus utitur, fortasse eidem hoc verbum tribuendum est.

ἐσφορεῖν, ingerere, infundere. Adde Her. III 11, 1 οἶνόν τε καὶ ὕδωρ ἐς τὸν κρητῆρα.

ἔσχαμεν pro ἔσχομεν PL n. 17, 24 Antonini aet. Sic ἔσχα = ἔσχον Kaib. ep. 120, 6. 689, 7.

ἐσχαρεῖον, tabulatum, tituli attici distinguunt ab ἐσχάριον, foculus. Cf. Meisterh.[2] 40. Cf. λαμπαδεῖον, candelabrum, et λαμπάδιον, facula, ibidem.

ἐσχάρινθον 'inter saltationes laconicas numerat Poll. IV 105: καὶ μὴν ἐσχάρινθον ὄρχημα ἐπώνυμον ἦν τοῦ εὑρόντος αὐλητοῦ.

ἔσχατος. Latinismus εἰς ἐσχάτην ἡμέραν, usque ad diem supremum in tit. XXIX 9 ap. Viereck, Sermo Gr.

ἔσχοσαν = ἔσχον hellenisticum. Cf. Kühner—Bl. § 210, 6 et Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 166. — Vid. οσαν.

ἐτάγην forma hellenistica = ἐτάχθη. Cf. Schweizer l. l. p. 190 sq.

ἔσω ionice = εἴσω. Her. (Thuc.), trag.

εται. Coniunctivus aoristi sigmatici apud Cretenses, ut apud Homerum, desinit in εται, ονται: LG II 84. IV 1. VI 5. 49. IX 41. X 26: πάσεται, λύσεται etc. πάσονται, δάττονται etc. Cf. Boisacq p. 199.

ἑταιρεία. Vid. ἀπέταιρος. — De formis ionicis ἑταιρηίη, -ρήιος, cf. Her. V 71. — I 44.

ἑταιρικόν (sc. τέλος) = πορνικόν in ostracis Aeg. 83. 504. 1030. Pap. Grenf. (II) XLI a. 46 p. C. Wilcken O. G. I § 53 p. 217 sqq. Idem vectigal exigebatur Athenis, Syracusis, Palmyrae, Romae.

ἑταιρίστριαι· γυναῖκες φιλίας κτώμεναι (?). Phot. Proposui quondam ἀλλήλαις προσκνώμεναι.

ἔταλα (ab. ἔτος) = νεογνά. Tit. aeol. 155 a. Hoffm.: ἀρνηάδων ἔταλα ἀτέλεα. Hoffmann cft. vitulus.

ἐτάξαιν = ἔταξαν. Thessal. 7, 19. Hoffm. Cf. ἀνεθείκαιν.

ἐτάρα = ἑταίρα. Sapph. 83.

ἔταρος = ἑταῖρος. Cleobulus in epistula dorica ap. Diog. L. I 93.

Ϝέτας = ἰδιώτης. Tit. eleus IA 100: αἴτε Ϝέτας αἴτε τελεστά. Issae tit. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 933, 12 εἰ δέ τί κα ἄρχων] προθῇ ἢ ἔτας συναγορήσῃ. Foedus lacon. Thuc. V 79 extr. τοῖς δὲ ἔταις κattὰ πάτρια δικάζεσθαι. — Cf. ἔτης in lexicis.

ἐτέοις = ἔτεσι tit. Delph. Vid. Dativus.

ἑτεραλκέως (= ἀγχωμάλως) ἀγωνίζεσθαι. Her. VIII 11 et ἑτεραλκὴς μάχη (ex Homero) idem IX 103, 4.

ἑτεροιοῦν ionice = μεταβάλλειν, ἀλλοιοῦν. Her. II 142. VII 225. IX 102.

ἕτερος. *Οἱ ἕτεροι* = οἱ προειρημένοι. Her. IV 169. 183.

ἑτερομόλιος· *δίκη εἰς ἣν ἀντίδικος οὐκ ἦλθεν.* Phot. — Eustath. 999, 64 *ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι* Cf. Zenob. 288 *εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον* et sic Hesychius cum corrupto lemmate *ἑτερόμυνος*. Solus Eustathius habet veram explicationem, apud Zenobium et Hesychium ante *ἀντίδικοι* facili errore periit *ἄμφω*. Ceterum gl. cretica videtur *ἑτερομόλιος* (i. e. *ἑτερομώλιος*) *δίκα*. Vid. s. v. *μωλεῖ*. Opposita notio est *ἀντιμώλιος δίκη· εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι παραγίνονται* ap. Hes. s. v. *μωλεῖ*., cuius glossae eadem videtur origo.

ἑτεροσδηποτοῦν *PK* (I) LXXVII (saec. VIII), 14 *καὶ ἀπὸ ἀγορασίας καὶ χαρίσματος καὶ ἑτερασδηποτοῦν* (= *ἑτέρας δτουδηποτοῦν*) *ἐπινοίας*.

ἐτέρρατο· *ἐξηράνθη*. H. Aor. aeolicus verbi *τέρσεσθαι*.

ἐτέροι. Vid. *μέσσυι*.

ἑτερώνιος aeolice = *ἑτεροῖος* Pindaro *P.* X 60 reddidit* Bergk. Vid. *ἀλλώνιος*.

ἑτέρωτα = *ἄλλοτε* Sappho I, 5. Cf. Hes. et Apollon. de adv. 193, 3.

ἑτέρωτε. Her. III 55 e Steynii corr. pro *ἑτέρωθι*, coll. *BA* 607, 16.

Ϝέτες· Lacones. Del. 10 a, 4; b 5, 6. — *TH* I 51. 53. 103. 109. 117. 121. al.; Selinunt. GD 3045 b, 7.; Cret. LG XII 34. Mus. Ital. II n. 10, 13; Boeot. Thesp. BCH 1898, 557, 4 sq. — Plur. *Ϝέτη TH* I 111, sed *Ϝέτεα* Lacon. Del. 100, 4. b, 6. Vid. *ἤ*. — *Οἱ ἐπὶ τῶν Ϝετέων* (magistratus) *TH*, I 103. 104. 117.

ἐτετεύχεα. Vid. *τυγχάνειν*.

ἔτι. Lexico Her. Schwhi adde: *ἔτι καὶ ἐς ἐμέ* I 66. II 122. 130. 131. V 77. 88. VI 43 extr. VIII 121; *ἔτι καὶ ἐς τόδε* VII 193; *ἔτι καὶ μέχρι ἐμέο* VI 119; sed *καὶ τὸ μέχρι ἐμεῦ* V 115, ubi vide ne scripserit <*ἔτι*> *κ. τ. μ. ἐ.*; Cf. *ἔτι καὶ τὸ κατ' ἐμέ* V 58.

ἔτος. Babrius 89, 5 *ἐπ' ἔτος* = *τῆτες* et plura in Soph. lexico s. v. *ἐπετος*, sive *ἔφετος*. Cf. tit. Ephesi ap. Dittenb.[2] 329, 55 [*ὅσοι μὲν ἐν τῷ ἐ*]*φ' ἔτος ἐνιαυτῶι τεθεματίκασιν*. — Sec. Wilhelmum (Sitzungber. d. Kais. Ak. in Wien, Phil. Hist. Kl. Bd. CXLII, IV) *ἔτος* est annus naturalis, *ἐνιαυτός*, conventionalis, per quod munere suo funguntur magistratus. Cf. Keil in Herme XXIX p. 78 de tit. Pergami 13, 4. — De *κατ' ἔτος* similiter pro *τῆτες* usurpato vid. Wilhelm l. l. p. 5 sqq. — *καθ' ἔτος*. Cf. Schweizer Gr. d. Perg. Inschr. p. 116 sqq. Saepe occurrit in papyris Aeg. et similiter *ἐφ' ἔτη*. Cf. *ἐφιδεῖν*, *ἐφιορκεῖν*.

ἐττᾶ = *ἐπὶ τῇ* thessalicum ex *ἐπ τᾶ* in tit. 54, 11. Hoffm., ut *ἐττοῖ* = *ἐπὶ τοῦ* 16, 14. H. Cf. Hoffm. II 521. Vid. *ἐττῶν· ἐκ τῶν* H., quod Cretensibus tribuit Ahrens II 338.

ἔττἄσαν. *ἔστησαν*. H. Boeoticum ducebat Ahrens cum *ἐττία*, I 177, sed II 108 laconicum. Illud rectius, ni fallor.

ἐττημένα· *σεσησμένα*. Phot. Hes. Vid. *σῆν*.

ἐττία· *ἑστία*. H. Boeoticum? Vid. *ἑστία*.

ἐττῶν· *ἐκ τῶν*. H. Creticum? Vid. *ἐττᾶ*.

ἐτυμοπαιδότρωτα (a genuinis liberis inflixa) πάθεα recte Headlam Cl. Rev. 1901, 17 *B.* pro ἔτυμα παιδ. Aeschylo reddidit Eumen. 473.

ἐτύμως. Adde Bacchyl. XII 228 Bl.

ἐτών(ι)ος = ἐνιαύσιος aeolicum. Tit. 155 a. Hoffm..: ὁ [θ]ύσ[ω]ν ἐτων<ί>-οισι. Vid. ω ν ι ο ς.

ΕΥ pro *ΕΑ*. Vid. εὐθεῖν.

ΕΥ scriptum *ΕϜ*. Cf. Ἔ Ϝ θ ε τ ο ς, ἐ Ϝ ε ρ γ ε σ ί α, ἀ μ ε Ϝ ύ σ α σ θ α ι.

ΕΥ pro *Υ*. Vid. ἐπί.

ΕΥ. Vid. *ΕΟ*.

ΕΥ et *ΑΥ* aet. Romana saepius confusa, ut in α ὐ ε ρ γ έ τ α ς, α ὔ ν ο ι α, al. Cf. Blass, Aussprache[3], 44.

ΕΥ. Verba ab εὐ incipientia Athenis bona aetate augmentum habent ηυ Meisterh.[2] 136, 14, sed εὐεργετήκασι. Similiter αυ fit ηυ. In reliquis dialectis augmento carent.

εὐαγεῖν, purificare, lustrare. Ialysi inscr. IGI, I 677 ὅπως τὸ ἱερὸν καὶ τὸ τέμενος Ἀλεκτρύωνος ε ὐ α γ ῆ τ α ι κατὰ τὰ πάτρια. Cf. εὐαγής.

εὐάγκριτος inscr. metr. Thebana in Ἀθην. I p. 477 (Kum.).

εὐᾱγορεῖν. Pind. *I.* I. 51 = εὐλογεῖν. Cf. κακηγορεῖν.

εὐᾱής. Her. II 117 et Soph. Phil. 828. Contra ᾱ productum in epicis δυσᾱής, ἀκρᾱής, ἁλιᾱής, εὐᾱής, quare Fick pro ᾱ in his aeolice αυ (= αϜ) scribendum putat. Cf. Hoffm. III 303 sq.

εὐαίνετος, laudabilis. Bacchyl. XVIII 11.

εὐάκουστος, aurem praebens benignam. IGSI, 904: Εὐχὴ Ἡρακλῆ θαλλοφόρωι ἱερῶν εὐακούστωι.

εὐᾱλάκατος = εὐηλ. in aeolico carmine Theocr. XXVIII, 22.

εὐαλκίδαι (?). Vid. ὑ α λ κ ά δ α ι.

εὐᾱμέρημα = εὐημ. Aetol. GD 1413, 4 γεγονότων τε αὐτοῦ πολλῶν — εὐαμερημάτων διὰ τοὺς πολέμους.

εὐανδρία, certamen. CIA II 444—448. 965 b. Cf. ε ὐ ο π λ ί α.

εὔανδρος. Adde Bacchyl. VIII 17 Bl.

εὐαπάντητος, comis = εὐπρόσοδος. Aegin. tit. saec. a. C. II L. F. 1688, 26 εὐαπάντητος γενόμενος τοῖς τε κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοῖς παραγινόμενοις παρὰ τοῦ βασιλέως.

εὐαπήγητος ion. Her. VII 63 = εὐδιήγητος (Isocr. XIX 28). Cf. ἀ π η γ ε ῖ σ θ α ι.

εὐαρεστεῖν, decernere. IGSI, 757, 8 περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως εὐαρέστησεν (= ἔδοξεν). Cf. ibidem [760, 6].

εὐβοσίης· εὐτροφίας. H. Gl. ionica. *Εὐβοσία* dea est in tit. Hierapolis CIG 3858 ἱερεὺς σεβαστῆς Εὐβοσίας. Cf. CIG 3906 b θεὰν Εὐβοσίαν, sc. Augusta quaedam divinis honoribus culta. Interdum, ut in CIG 3690, scribitur *Εὐποσία*, ubi simpliciter est mulieris nomen. Vid. Kum. s. v. εὐποσία, ubi citat Olbiae tit. apud Struvium „ὁ δεῖνα ἱερατεύσας (ἀνέθηκεν) ὑπὲρ τῆς πόλεως ε ὐ π ο σ ί α ς καὶ εἰρήνης καὶ τῆς ἑαυτοῦ ὑγείας χαριστήριον. Vid. ε ὐ π ο σ ί α.

Εὐβοολεύς. Vid. *Βουλεύς.*

εὔβοολος. Adde Bacchyl. I 7. IX 37. XIV 37 Bl.

εὐγένει (imperat.) sub *θάρσει* scriptum in sarcophago saec. p. C. II. IGSI, 2277. Cf. *ε ὐ μ ο ί ρ ε ι.*

εὐγενείς boeotice = *εὐγενής. EM* 184, 12. 304, 55.

εὐγενέτειρα in carmine IGSI, 192, 1.

εὐγενί[δ]ας = *εὐγενής* in carmine. IGSI, 1815, 3.

εὔγλωθος = *εὔγλωττος*, i. e. *εὔφημος.* Phaesti inscr. metr. Mitth. 1893, 272, l. 4: *πάντες δ' εὐσεβέες καὶ εὔγλωθοι πάριθ' ἁγνοί.*

εὐγμαλέων· *εὐχῆς ἀξίων.* H. Phot. Corr. L. Dindorf pro *εὐχμαδείων* (H.) sive *εὐγμαδείων* (Ph.).

[εὐγνωμ]ονικῶς. Inscr. Aegypti CIG 4717.

εὐγραφίη, p i n g e n d i p e r i t i a. Inscr. metr. Thraciae a. 149 p. C. in Ann. d. Inst. d. R. 1868, 133 *σοφοτεχνήιες ἄνδρες | τεῦξαν ὁμῶς γλυφικῆς ἀμφὶ καὶ εὐγραφίης* (Kum.).

εὔγυιος, f o r m o s u s. Bacchyl. X 10 Bl. *εὐγυίων — νέων κωμοί.*

εὐγώνιος. CIA IV 2, 1054 b 68. 70. 95. 192. 1054 d 13. 1054 f 20 et g *B* 34.

εὐδαίδαλος. Adde Bacchyl XVI, 88 Bl. *εὐδαίδαλον νᾶα.*

εὐδαιμοσύνα = *εὐδαιμονία* saepe Archytas ap. Stob. flor. III 112. 113. 114 etc.

εὕδειν rarum pro *καθεύδειν* in prosa attica. Her. I 209.

εὐδιᾶνος = *εὔδιος.* Pind. *O.* IX 79. Cf. *P.* V 10.

εὐδίη, figurate = *ἡσυχία, εἰρήνη.* Herond. I 128., ut *εὐδία* Pind. *O.* I 101. *P.* VI 38. *I.* VI 38.

ἐόδμᾱτος. Vid. *θ ε ό δ μ ᾱ τ ο ς.*

εὐδοκιμεῖν. Permiro usu Theophyl. Sim. Hist. VIII 5, 6: *ἐπεὶ δ' οὐκ ἐν καιρίῳ τὰ περὶ τὴν καταφορὰν* (gladii ictus) *ε ὐ δ ο κ ί μ η σ ε ν, ὀλίγαις ἡμέραις ὁ Γερμανὸς ἀκέσατο τὴν πληγήν.* An voluit p r o b a b i l e m p r a e b e b a t a s p e c t u m, ut supplendum sit aut audiendum *οὐκ ἐν καιρίῳ* <*ὄντα*>?

εὔδομος boeotice = *ἕβδομος* et *ε ὐ δ ο μ ή κ ο ν τ α*, ut habet etiam Corcyrae tit. CIG II p. 20, 47. Vid. Meister I, 262.

Εὐδωσώ· *ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις.* H.

[ε]ὐεγχής. Bacchyl. XII 146 sq. Bl. *ὤτρυνε δ' Ἄρης | εὐεγχής.*

εὐέθωκεν (*ἐϝεθ.*)· *εἴωθεν.* H. Aeolicum. Ahrens II 340. Cf. *ἐ θ ώ κ α τ ι· εἰώθασιν* H.

εὐειδής. Schwhi lexico adde Her. III 3 *τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα.* Cf. III, 1. — Bacchyl. XII 102 Bl.

εὐείλατος. Vid. *ε ὐ ί λ α τ ο ς.*

εὐεκτία dorice = *εὐεξία.* Archytas ap. Stob. flor. I, 110. W.

εὐειλίδης· *αὐθαδής. καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ.* H. Hoffm. I 313 interpretatur *ἐ - ε λ ί δ η ς* = *ἐπιβουλίδης.* Vid. *Υ.*

εὐεξία, certamen cum attico *εὐανδρία* comparandum Trallibus et

Sami. Dittenb.[2] 672, 3. et 673, 3 sqq. et 16 sqq.: *εὐεξίαι*, *εὐταξίαι*, *φιλοπονίαι* (sc. *ἐνίκων*). Tituli sunt saec. a. C. III.

εὐεργέσια, festum institutum in honorem Ptolemaei Euergetae. Deli tit. saec. a. C. II. Dittenb.[2] 588, 54.

εὐεργέτας, patronus perpetuus. Lilybaei tit. IGSI, 273—277.

εὐεργέτισ(σ)α. Inscr. Thessalonicae. Mémoire sur une mission au mont Athos p. 46. (Kum.).

εὐέρκτης = *εὐεργέτης* (ut *A. P.* IX 32) in tit. metr. BCH 1900, p. 302, vs. 5. Cf. BCH XX 191, II vs. 4.

εὐεστώ· *εὐθηνία· ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι.* H. Herod. I 85. Vid. *ἐστώ* et *κακεστοῦν*.

Εὐετηρία dea. CIG 1104, 19: *καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Εὐετηρίας καὶ τῆς Κόρης καὶ τὸ Πλουτώνειον — ἐπεσκεύασεν.* Smyrnae commemoratur *πύργος ὁ τῆς Εὐετηρίας*. Dittenb.[2] 528.

εὐζωίτου (?)· *καλῆς ζωῆς.* H. Steph. *εὐζωήτου* coniecit. An *εὐζωΐου* (*τοῦ* sc.) = *εὐζωίας*? Cf. Pind. *P.* IV 131 *ἱερὸν εὐζῳας ἄωτον.* — Vid. *εὐσοία*.

εὐηπελεῖς· *πρᾶοι, εὐήνιοι.* — *εὐηπελία· εὐθηνία, εὐεξία.* H. Vid. *ἀνηπελίη*. Cave ne propter alteram glossam in priore conicias *εὔθηνοι*.

εὐθαλής. Vid. *νεοθαλής*.

εὐθεῖν· *ἐλθεῖν.* H. Creticum sec. Ahrens II p. 111.

εὐθενεῖν. forma antiquior quam *εὐθηνεῖν* sec. Hoffm. III 264. Herodoto II 91 et 124 *εὐθενέειν* pro *εὐθηνέειν* in editione mea reddidi auctore Cobeto (coll. *εὐθενήθησαν* I 66). Ib. I, 85 *εὐθηνία* est glossema genuinae lectionis optt. codd. *εὐεστοῖ*. Cf. *ἰαθενεῖ*. Saepius occurrit forma *εὐθενία* pro *εὐθένεια* sive *εὐθηνία* etiam in papyris aegyptiacis.

εὐθηνιάρχης, praefectus annonae, in Aegypto *PB* 556 II 12 (saec. p. C. III). Cf. 579, 8. — *Ἔπαρχος εὐθενίας* CIG 5895. 5972. Wilcken O. G. p. 657 sq.

Εὐθυαῖος mensis Aetolorum = *Γαμηλιών*. Bisschoff de F. G. A.

εὐθύδικος. Adde Bacchyl. V 6.

εὔθυνα. Vid. *ἴθυνα*. *Εὐθύνη* non est atticum. Cf. Meisterh.[2] 94, 5. — **εὔθυνος** CIA I 2. 34 (?). II 809 b, 6. — eius *πάρεδρος* 809 b, 7 — in pagis II 571. 578, 16. 590.

εὐθύνειν cum gen. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 6, 5 *οὓς εἴ τις εὐθύνων οἴεται τῶν τελείων εὐθύνειν.* — Vid. *ἰθύ* etc. s. h. v. — *εὐθυνόσθων*. Vid. Imperativus.

εὐθυντηρία. Vid. *ὑπευθυντηρία*.

εὐθύ-ριν, recto nasu, passim legitur in papyris Aeg., v. c. in pap. saec. a. C. II musei Gizehii n⁰. 10388, l. 28. 29. 31, Archiv. f. Papyrusf. I 1, p. 65.

εὐθυτοκία. Teni tit. CIG 2335, 25 (saec. a. C. I): *τοῖς δὲ ἄλλοις δανείοις ἄνωθεν ἀπὸ τῶν συνγραφῶν δραχμαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας εἵλκυσεν*

ἐτῶν καὶ πλεόνων. Iusta usura. Vid. supra ἐπιτόκιον et ἐπιτοκίζειν.

εὐθυώρεια = εὐθυωρία. *TH*, I 65. 72.

εὐιάδος -γάνος—οἴνης. CIA III 779, 5.

εὖιδε = ἔϜιδε, εἶδε. Inscr. metr. aeolica in Aegypto CIG 4725.

εὐίερος, ad sacrificandum idoneus. Andaniae tit. a. 91. a. C. Dittenb.[2] 653,70 παριστάτω τὰ θύματα εὐίερα, καθαρά, ὁλόκληρα.

εὐίλατος, propitius, = ἵλεως (ab ἱλάσκειν). CIA III 73. 74 εὐίλατος γένοιτο ὁ θεός. Inscr. Cnidi GD 3543, 4 εὐίλατα αὐτῷ εἶ (= εἴη). Ibidem 3535, 4 μὴ τύχηι εὐιλάτου Δάματρος καὶ κούρας κτέ. l. 9. μὴ τύχοι — εὐιλάτων. Saepius in recc. his titulis apparet εὐείλατος, velut 3536, 25. Melior forma est etiam MFP II 13 (19) 3 et apud LXX cum verbo εὐϊλατεύειν (vid. Sophoclis lex. s. v.). Cf. Hes. εὐιλασία· εὐπειστία.

εὐιώτας χορούς dicit lyricus antiquus anonymus apud Aristoxenum in PO I p. 15 col. II.

εὐκαθοσίωτος, sanctus. Λιβεραλίου τοῦ εὐκαθοσιωτάτου. Catinae tit. a. 433. IGSI, 455. Cf. Sophoclis lex. s. v.

εὐκᾱλεῖ (= Ϝεκαλεῖ)· ἀτρεμίζει et **εὐκαλεία** (l. -ία)· ἡσυχία. H. Dorica sive aeolica pro ἑκηλεῖν, ἑκηλία.

εὔκᾱλος = ἕκηλος. Theocr. II 166.

εὐκᾱμία· ἡσυχία ἤτοι εὐφημία (εὐφιμία corr. Schmidt), δωρικῶς. εἴρηται παρὰ τὸν κημὸν κτέ. *EM* 392, 2. Sed prior significatio unice convenit glossae εὐκαλία, quae procul dubio excidit.

εὐκερασία = εὐκρασία.. Vid. εὐλυρία.

εὐκέρως. Adde Herond. VIII 17, ubi Headlam ingeniose ariolatus est: ἄκουσον· οὐ [γὰρ ἠλέας] φρένας βόσκεις· | τράγον τιν᾿ ..... ἐκ φάραγγος ὠίσθην | μακρῆς ὁ[ροῦσαι σῦ]ν τε κεὐκέρως αἶγας.

εὔκλεια, festum Dianae Εὐκλείας Delphis. Cf. Dittenb.[2] ad tit. 438, not. 59 et Homolle BCH 1895, p. 39. Vid. Bacchyl. I 116 ed. Bl.[2] [Δι]ὸς Εὐκλείου et infra Εὔκλειος.

εὐκλειής = εὐκλεής in tit. metr. rhodio saec. III a. C. exeuntis IGI, I, 40, 11 ταῦτα καὶ εὐκλειῆ γράμματα Πιερίδων. Ibidem in Teli inscr. metr. III 47, 6 εὐκλειὲς γῆρας.

εὐκλεΐξας = εὐκλεΐσας dorice Bacchyl. VI 16 Bl.

Εὔκλειος, mensis Astypalaeae, Byzantii, Corcyrae = Ἀνθιστηριών, Tauromenii sedis incertae. Bisschoff de F. G. A.

Εὐκλῆς· ὁ Ἅιδης. H. Carmen Orphicum in lamina aurea saec. a. C. IV reperta Thuriis IGSI, 641 I 2 Εὐκλῆς Εὐβουλεύς τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Cf. ibidem II et III 2 Εὔκλε καὶ Εὐβουλεῦ καὶ θεοὶ <ὅσοι> δαίμονες ἄλλοι. Vid. Buecheler, Mus. Rhen. XXXVI 333.

εὔκολος· — Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίνοις. H.

εὐκομιδής· εὐκόμιστος. H. ex Her. IV 53 νομάς τε καλλιστὰς καὶ εὐκομιδεστάτας.

ϝεϝοικονομειόντων = ᾠκονομηκότων Boeoti. Orchomeni inscr. ap. Meist. 19, 125. Cf. ἀπεληλούθοντες (aeolicum), ἐνοικοδομεικόντεσσι et ἐποικοδομεικόντουν (thessalica).

εὔκονος? Athen. III p. 115 E τὸν πιτυρίτην ἄρτον, ὃν εὔκονον ἢ τεύκονον ὀνομάζουσιν Ἀμερίας καὶ Τιμαχίδας. Schweigh. coni. ἔγκονον ἢ εὔκονον, deproperatum, „zonder zorg bereid".

εὐκοσμία. Inscr. Aexonia in Phrygia. CIG III add. 3831 a 14 add. 3847 b: ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας ἄρχων διὰ βίου de magistratu, penes quem est regimen morum.

εὐκτήριον, τό, sacellum. IGSI, 697 (saec. VIII exeuntis).

ἐϋκτίμενος homerice Bacchyl. V 149. X 122. XIV 10. Bl. — **ἐΰκτιτος** ibidem III 46.

εὐλαβεῖν pro εὐλαβεῖσθαι PB 665, 4. Vid. s. v. τηγανίζειν.

εὐλάκα doricum = ἄροτρον. Thuc. V 16 oraculum ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλαξεῖν. Phot. εὐλάχα (sic)· τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ, Δωρία δὲ ἡ λέξις. Cf. Schmidt ad Hes. gl. **Εὐλάκεια·** Ἄρτεμις.

εὐληρωσίων· πληγῶν. H. Formatum a verbo deperdito

εὐληροῦν = ἱμάσσειν. Vid. αὔληρα.

εὐλιβάνοος ἕδρας. Aristonoi paean Delphicus BCH 1894, 566, III 7.

εὐλοχία Δωρίδος, felix partus Doridis, Nereides dicuntur in Andri inscr. metrica, Kaib. ep. 442.

εὐλορία: σὺ δίδως πλοῦτον, εὐλυρίαν, εὐτεκνίαν. Pap. mag. V Leid. 8 a, 8. Morum concinnitatem bene explicat Leemans. Cf. pap. W. pag. 17, 35 ἐξ ὧν δίδοται πλοῦτος εὐκερασία (= εὐκρασία. Cf. εὐκέραστος in lex. Sophoclis s. v.), εὐτεκνία.

εὐλύτησις = σωτηρία, verlossing. Inscr. Ephesia ap. Wood Discov. App. 6, n. 5 τοῖς ἐπακολουθήσασι τόκοις μέχρι τῆς εὐλυτήσεως. (Kum.) a v. εὐλυτεῖν = εὐλυτοῦν, q. v. in Sophoclis lexico.

εὐμακής dorice = εὐμηκής. Theocr. XIV 24. Vid. μᾶκος.

εὐμαρεῖν = ἐν εὐμαρεῖ ἔχειν, abundare. Bacchyl. I, 175 Bl.[2] τὸ δὲ πάντων εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ θνατοῖσιν.

εὐμαρέως. Adde Bacchyl. V 195.

εὐμαρίῃ χρᾶσθαι ionice = ἀποπατεῖν. Her. II 35. IV 113.

εὐμενία = εὐμένεια. Tei tit. a. 193 a. C. ap. Dittenb.[2] 279, 15 εὐμενίας iuxta εὐσεβείας.

εὐμοίρει (imperat.) in sarcophago. IGSI, 2387 (cf. ibidem 114. 124): εὐσέβι, εὐψύχι, Εὐσεβία, εὐμοίρι. Cf. εὐγένει, εὐόδει, εὐπλόει, εὐστάθει, εὐχρώτει.

εὐμοίρητος = εὔμοιρος IGSI, 555.

εὐμοιρίτης, ut μακαρίτης. IGSI, 2300.

[εὐμ]όχθοο νείκης ἆθλα [φέ]ρον[τα π]άτρῃ. CIA III 758 a, v. 4.

εὔμωλος· ἀγαθὸς πολεμιστής, εὔοπλος. H. Gl. sive poetica, sive cretica a subst. μῶλος.

εὐναής, pulchre fluens. Bacchyl. VIII 42 Bl. *ἐπ' [εὐν]αεῖ πόρῳ — Θερμώδοντος*. Ib. I 75 *ἐπ' εὐναῇ [πόρον]*.
εὐνοέστερος Herond. VI 72, ut Her. V 24 = *εὐνούστερος*.
Εὐνομία dea. CIA II 1598.
εὐόδει in vasculo IGSI 2410, 7. Vid. *εὐμοίρει*.
εὐοδοῦσθαι ionice = *εὖ χωρεῖν*. Her. VI 73 *ὡς Κλεομενέι εὐωδώθη τὸ πρῆγμα*.
εὐόμφαλος arcadicum = *εὔοδμος* de rosis. Athen. XV 682 C. Vid. *ὀμφά*.
εὐοπλία, certamen, CIA II 444—448. Cf. *εὐανδρία*.
εὐορχεῖν pro *εὐορκεῖν*. Cf. Meisterh.[2] 79, 1 b.
εὔπακτος dorice = *εὐπήκτως*. Bacchyl. XVI 82. Bl.
εὐπαρᾷος dorice = *εὐπαρῇος*. Pind. *P.* XII 16. Vid. *παρᾳά*.
εὐπατόρεια pro *εὐπατέρεια*. Pap. mag. bibl. nat. Par. 2717, ubi Wessely cft. Orph. 54, 10. 58, 16. 78, 1.
εὐπέδιλ(λ)ος. Alcaei fr. 13 B, 2. Vid. *πέδιλα*.
εὔπεπλος. Adde Bacchyl. VIII 61. X 42. XIV 49. Bl.
εὐπετής, εὐπετέως, εὐπετείη ionica et poetica = *εὐχερής, -ῶς, -εια*. Rara in prosa attica. Herodoteis in Schwhi lexico adde III 21, 3.
εὐπλόει in campana IGSI, 2409, 8. Subscriptum idem titulo funebri latino ibidem 2472. Vid. *εὐμοίρει*.
εὐπλόκαμος. Adde Bacchyl. I 126. III 34 Bl.[2].
εὐποίητος. „ „ V 177.
εὔπονος (?). Aristonoi paean Delphicus BCH 1894, p. 566: *σεμνὰ δὲ Ἄρτεμις εὐπόνοις | κυνῶν ἐμ φυλακαῖς ἔχεις | τόπον, ὦ ἰὲ Παιάν*. Proposui olim *εὐτόνοις*, coll. Hes. *εὔτονος· εὐμενής* (l. *εὐγενής*), *γενναῖος*.
εὐποσία. Vid. *εὐβοσία*. Cf. **εὐποσιάρχης** in Smyrnae tit. CIG 3385 et Tomorum inscr. *ἐν Νέᾳ Πανδώρᾳ*, 1 Iul. a. 1868 et **εὐποσιαρχήσαντα** in Erythraeae tit. LW 53, citato a Kum. s. vv., ubi lectorem relegat ad Keilium in Philologo XVI p. 25.
εὐπρηξίη ion. = *εὐπραξία* s. *εὐπραγία*. Her. VIII 54.
εὔπρυμνος. Adde Bacchyl. XII 150 Bl.[2].
εὔπυργος. „ „ V 184.
εὔπωνος ὄμβρος· εὔποτος. H. Imo *εὔπωτος*, coll. *αἱματοπώτης*, sim. Poetae fragmentulum.
εὐράγη = *ἐϝράγη, ἐρράγη*. Aeolicum teste Herodiano II 640, 10.
εὐράσθαι forma hellenistica = *εὑρέσθαι*. Vid. Schweizer, gr. d. Pergam. Inschr. p. 181 sq. et cf. Meisterh.[2] p. 147, 8.
εὐράχαντες· ἥκοντες (?). *ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ· παρήκοντας τόπους*. H. et Phot. Explicatio fuisse videtur *<παρ>ήκοντες*, ipsa glossa **εὐράχοντες** (= *ἐϝρ.*) aeolice = *ἐρρωγότες*, ut fuerit pft. aeolicum *ἔϝραχα* = *ἔρρωγα*. De participii forma cf. Hoffm. II p. 565.
ἑύρ(ρ)έκτης. Inscr. metr. Olympiae in Arch. Zeit: 1880, 54 (Kum.).
εὗρεμα (forma hellenistica = *εὕρημα*). IC 27, 16. 29, 16, summa qua venditur (sacerdotium). Cf. *ὑπερεύρεμα*.

εὔρημα. Adde Herond. VI 30 *ὥσπερ εὕρημ' ἀναρπάσασα*. Eurip. Antiopae fr. pap. Aeg. col. b, 58: *ἐγὼ — οὕπερ τόδ' εὕρημ' ἔσχες, Ἀμφίων ἄναξ* ap. Nauckium, Suppl. ad trag. fr. p. XVIII.

εὔρησα = *ηὗρον*. PL n. 37, 12 sq. *εὑρήσαντες*. Philometoris aet.

Εὔριπος. Philodemus de rhet., ed. Sudh. p. 248, 14 *διὰ τὰς καὶ τῶν Εὐρίπων ὀξυτέρας τοῦ πλήθους μεταβολάς*. Vid. lexica.

εὐρυάναξ. Bacchyl. V 19 *αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος* ‖ *Ζηνὸς ἐρισφαράγου*.

εὐρυβίας. Bacchyl. V 104 *κάπρος*. X 52 *πλοῦτος*. XV 31 *φθόνος*.

εὐρυδίνας. Bacchyl. III 6 *παρ' εὐρυδίναν Ἀλφεόν*. V 38 *Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν*.

εὐρυθέμ(ε)ιλος. Vid. *ζωαλκής*.

εὐρυθεμίδιοι. Vid. *διονυσιασταί*.

εὐρυνεφής Bacchyl. XV 17 Bl. *Ζεύς*.

εὐρυσάκειον, Eurysacis herois sacellum. CIA IV 2, 597 d 22.

εὐρυσθενής. Adde Bacchyl. XVIII 17. *Ζεύς*.

Εὐρυσθεύς, incerti poetae fabula. CIA II 992 II 24. Euripidis fortasse, qui scripsit hoc nomine fabulam satyricam. Vid. Nck.[2] F. T. G. p. 474 sqq.

εὐρύχορος. Adde Bacchyl. IX 31. Bl.

εὐρωπία ab *εὐρωπός*. Pindari fr. ap. schol. ad Iliad. XXI 195 in *PO* II p. 60 l. 15: *Ἀχελῴου — εὐρωπία κρανᾶν*. Recepit novissimus Pindari editor, O. Schroeder, fr. 249 b.

εὐς, gen. *ἠ(ϝ)ος*. Hom., Lesbii, Messenii, Argivi, Megarenses, Cretenses, Chalcedonii, gen. *ἑως* Athenienses, Rhodii (sed apud hos *Ἰδομενῆος*. Kirchh. Alphabet[4], p. 49); Dat. *ἠ(ϝ)ι* Hom. et Cyprii, *ειι* Boeoti, *ἑι* Iones, Cretenses, *ει* Attici, Rhodii. Acc. *ἠ(ϝα)*. Hom., *εια* Boeoti, *ἑα* Iones, Attici, (Aeoles?), Dores, ut Lacones, Argivi, Cretenses, Megarenses, sed *ῆ* Rhodii, Nisyrii, Telii. — Pluralis. Nom. *ἠ(ϝ)ες* Hom., Cyprii, *ειες* Boeoti, *ῆς* Dores et antiquiores Attici, *ἑες* (*ες*) Cretenses, *εῖς* Argivi, Rhodii, Attici recentiores, Iones (*ἑες*), *ῖς* (= *εῖς*) Corcyraei. Gen. *ἠ(ϝ)ων* Hom., *ειων* Boeoti, *ἑων* Iones, Attici, Lacones, Megarenses, Hermionenses, Astypalaei, Rhodii, Cretenses (*ἑοις* Lacones et Messenii recentiores). Acc. *ἠ(ϝ)ας* Hom., *ειας* Boeoti, *ἑας* Iones, Attici, *εῖς* Lacones, Rhodii, *ἑανς* Cretenses. Testimonia dorica praebet Boisacq p. 149 sq.

εῦς = *ἑος*, genetivi terminatio apud Rhodios eorumque colonos. Passim occurrit in titulis.

εὖσα = *ἰοῦσα*, *οὖσα*. Theocr. II 67.

εὐσαβέοι = *εὐσεβοίη*. Elei. *IA* 119, 115.

εὐσάμενος = *εὐξάμενος*. Epidaur. *IE* 140.

εὔσαμος dorice = *εὔσημος*. IC 367, 96 *ὅπως — εὐσαμοτέρα ὑπάρχῃ ἁ ἀναγραφά*.

εὐσέβεια, quinquennale certamen institutum Puteolis defuncti patris in honorem ab Antonino Pio. IGSI 737, 8. Cf. vit. Hadriani 25.

εὐσεβέοις = *εὐσεβέσιν*. Andaniae tit. a. 91 a. C. ap. Michel 694, 6. Vid. Dativus.

εὐσήβεια pro *εὐσέβεια*. Papp. Aeg. Vid. Mayser, Gr. d. Gr. Papyri I, 10.

εὐσοία· *εὐθηνία*. H. Cf. Soph. *O.* C 390. Pindaro *P.* IV 131 dubitanter reddendum coniecit Bergk, inconsideratius recepit O. Schroeder *εὐσοίας* pro *εὐζῴας*. Non enim satis apta est illa notio, ut sensit ipse coniecturae auctor.

εὔσπολον· *εὐείμονα*, *εὐσταλῆ*. H. Aeolicum. Vid. *σπελλάμενος* et *σπολεῖσα*.

εὐστάθ(ε)ι in titulo funebri IGSI, 1464. Vid. *εὐμοίρ(ε)ι*.

εὐστατοῦσα *βασιλεία*. Inscr. Aegypti in Rév. Arch. 1866, 774 (Kum.).

εὐστιχίη. Inscr. metr. Rom. a. 94 p. C., Kaib. ep. 618 b, 5 *σχεδίου* carminis extemporalis) *εὐστιχίην*.

εὔστομα *κείσθω μοι* Her. II 171 = *εὐφημείσθω μοι*. Cf. Soph. Phil. 291 *εὔστομ' ἔχε*.

εὐστόν, hostia quae tota comburitur, exceptis sane *τοῖς ἱερωσύνοις*. Inscr. Mileti, saec. IV extr. aut III ineuntis a. C. ap. Dittenb.[2] 627, 5. Cf. CIA II 631, de quo titulo vid. Ziehen in Mitth. XXIV p. 267 sqq. et Therae inscr. GD 4752 *εὐστὰ Μηλίχι[ος]*: Vid. *καυτός*.

εὐσύγκριτος. Inscr. Oenoandae BCH 1897, 58 II 4 et 59 II 14. Cf. *εὐσύγκρισις* in lexico Sophoclis.

εὐσύινος = *οἰσύινος*. Andaniae inscr. a. 91 a. C. ap. Michel 694, 24: *δίφρους* — *εὐσυΐνους*.

εὐσχάμενος = *εὐξάμενος*. Epidaur. *IE* 140.

εὐσχημονίζειν, instituere, educare. Delph. GD 1738, 13 *τρέφων Εὐφρόνιον καὶ εὐσχημονίζων*.

εὐσχημονισμός, educatio l. l. 43 *τροφᾶς ἢ εὐσχημονισμοῦ*.

εὐσχήμων, magistratus in Aegypto, penes quem est morum regimen. (Cf. *σωφρονιστής*). *PB* 147 (saec II vel III p. C.) *ἀρχέφοδος καὶ εὐσχήμων κώμης*. Cf. 43, 6 etc. 194, 6. 367, 1. 381 (*ἀρχεφόδοις καὶ πρεσβυτέροις κώμης* 148, 1). Ostr. 1153, aet. Rom. *πέμψατε τοὺς εὐσχήμονας τοὺς ἐπὶ τῶν παρολκημάτων*.

εὐσωπία· *ἡσυχία*. H. Doricum. Vid. *σωπῆν*.

εὐτακτεῖν, bene ordinare. PL n. 26, 15 (c. 162 a. C.) *ὑπέδειξαν ὡς ἂν εὐτακτηθησομένων ἡμῖν τῶν καθηκόντων*.

εὐταξία. Vid. *εὐεξία*. — Liturgia sic dicta CIA II 172.

εὖτε = *ὅτε*, ion., ep., lyr., trag. Her. II 63. VI 27. VII 209. - Bacchyl. I 183. III 25. XII 118. Fr. 17, 1 Bl.

εὐτελέη ionice = *εὐτέλεια*. Her. II 92.

εὐτενής = *εὔτονος*, lapidum epitheton architectonicum CIA IV 1054 b 28. 92. c. 35. 66. d 15 (saec. a. C. IV). Ignorat Thesaurus. Cf. *ἐντενής*, *ἐκτενής*, *διατενής*.

εὔτευκτος = *εὔτυκτος*. Inscr. metr. Smyrnae ap. Roehlium, Sched. epigr. Berol. 1876, p. 2 (Kum.).

εὔτονος. Vid. *εὔπονος*.

εὐτρόσσεσθαι· *ἐπιστρέφεσθαι. Πάφιοι.* H. Nempe *εὐ* (inscr. *ὐ*) Cyprium = *ἐπί*. Respondet verbo laconico *ἐπιτρύσσειν*, q. v.

εὔτυκος. Adde Bacchyl. VIII 4 Bl. *εὔτυκος* — *ὑμνεῖν* fere = *ἑτοῖμος*. — **εὔτυκτος** XVII 50 Bl.

εὔτυκτα *κρέα* ionice = *εὐάρτυτα, εὖ ἐσκευασμένα.* Her. I 119. Homero *εὔτυκτος* est *εὐποίητος, εὐεργής*.

εὐτύχεια φιλαδέλφεια. Festum. Deli tit. saec. a. C. II ap. Dittenb.[2] 588, 55 sqq. Cf. 19. Vid. editoris notam 20.

εὔυδρος. Adde Bacchyl. X 119 Bl. *Κάσαν παρ' εὔυδρον.*

εὔυπνος· *ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς.* H.

εὔφαμος· (cod. *εὔφημος*)· *ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς.* H.

εὐφαρέτρας Apollo. CIA III 171 b, vs. 1, ut Soph. Trach. 208.

εὐφεγγής. Adde Bacchyl. VIII 29. XVIII 26 Bl.

εὐφρόνη, ion., poet. = *νύξ*. Her. VII 12. 56. 188. VIII 12. 14. IX 37. 39.

εὐφρονίων· *εὖ τὰς φρένας διακείμενος, φρόνιμος.* H. Gl. dorica.

εὐφροσύνα? Vid. *εὐχροσύνα*.

Εὐχαίτης = *Ἀΐδης κυανοχαίτης* in oraculo Clari ap. Buresch, Klaros. p. 81 sq., vs. 23. Vid. Mitth. XXIV p. 257 sq.

εὐχαρίη = *εὐχαριστία*. Inscr. metr. Christo posterior achaica Patrarum in *Ἀθην.* VI p. 210 (Kum.).

εὐχαριστῶμες = *-οῦμεν*. Cret. CIG 2557.

εὐχατῆσαι· *ἐπικαυχήσασθαι.* H. Cf. Homericum *εὐχετάειν*. Fortasse est sermonis elei, cf. *εὐσαβίοι*, sed ita requiritur *εὐχατᾶσαι*. Quare nescio an gl. corrupta sit potius ex *εὐχετῆσαι*.

εὐχατότερον· *πλουσιώτατον* (imo *-τερον*). H. Kuster, coll. *χάϊος*, coniecit *εὐχαϊώτερον*. Fortasse praestat *εὐχετώτερον* = *εὐκτότερον*. Cf. *πολυεύχετος* = *πολύευκτος*. Ceterum *πλουσιώτερον* parum idonea est explicatio.

εὐχίον = *εὐχή*. IGSI 622, ubi Kaibel „Minus credibile" adnotat.

εὐχῶ pro *αὐχῶ* in tit. metr. Therae IGI, III 868, 5. 7. Vid. *ΕΥ* pro *ΑΥ*.

εὔχοος (i. e. *ἐπίχους*)· *χώνη. Σαλαμίνιοι.* H. Vid. *εὐ* = *ὐ*.

εὐχροσύνα (?) = *εὔχροια* (?). Hoc Blass ap. Bacchyl. III 8 pro tradito *εὐφροσύνα* (*δ' ὁ χρυσός*) in ed. II reposuit. Vocabulum tamen minus recte formatum videtur; nam ab *εὔχροος* fieri debebat *εὐχροοσύνη*, sive *εὐχρωσύνη*, nec sententiae satisfacit. Ipse conieceram *οὐ φθόρον οἶδ' ὁ χρυσός*, quod etiamnunc multo aptius mihi videtur, licet a tradita lectione longius distet.

εὐχρώτ(ε)ι. IGSI, 2305. Subscriptum titulo funebri latino. Vid. *εὐμοίρ(ε)ι*.

εὐψοχεῖν. *PO* 105 in epistula consolatoria: *Εἰρήνη Ταννώφρει* — *εὐψυχεῖν*.

εὐωδής. Adde Bacchyl. XIII 40 Bl.

Ϝδώνιος Hali mensis, utrum = *Βοηδρομιών* an = *Πυανοψιών* incertum. Bisschoff de F. G. A.

εὐώπιον· *πυρὰ παρθενική, ἐν Τροιζῆνι*, H.

ἐφαγγρένθειν = *ἐφηρέθησαν*. Inscr. Larisae exarata brevi post a. 214 a. C., 16, 41. Hoffm. *ὅσσουν μὲν ἐφαγγρέν(θ)ειν κινὲς τοῦν πεπολιταγραφημένουν τὸς ταγὸς ἐγγράψαντας ἐν λεύκουμα ἐσθέμεν αὐτὸς ἐν τὸν λιμένα* (= *τὴν ἀγοράν*). Cf. Hoffm. II p. 568. Mira est litterae *Γ* duplicatio. Cf. aeolicum *κατάγρεντον*.

ἐφαιδύνθησαν· *ἱλαροὶ ἢ λαμπροὶ ἐγένοντο*. H. Gl. attica, quam tuetur *φαιδυντής* in titulis atticis. Cf. Meisterh.[2] p. 63, 5. Vid. *φαιδυντής*.

ἐφαιρεῖσθαι. Vid. *συναιρεῖσθαι, συνεφαιρεῖσθαι* et *ἐφαγγρένθειν*. Quod rarissimum est apud scriptores verbum *ἐφαιρεῖσθαι* (et *ἐφαιρεῖν*) saepe legitur in titulis, v. c. Delph. GD 1832, ubi passim recurrit.

ἐφακείσθων = *ἐπακείσθων*, usurpatum sensu *τοῦ ἐπισκευάζειν*, reficere. Delph. GD 2601, 37. 40 (a. 380 a. C.).

ἐφαλῶν· *προσήλων*. H. Doricum. Cf. *Ϝάλος, Ϝάλλος*.

ἐφαμαρτεῖν = *ἐφομαρτεῖν*. Herond. V 43 *ἤδη ἐφαμάρτει τὴν* (?) *ἂν οὗτος ἡγῆται*. Vid. *ἁμαρτεῖν*.

ἐφάμερος dorice = *ἐφήμερος*. Adde Bacchyl. III 73, [ἐφαμ]έριος III 67.

ἐφ' ἁμεροφάντῳ· *ἅμ' ἡμέρᾳ. Ταραντῖνοι*. Cod. *ἐφαμεροφαρίῳ*· *ἀνεφημέρῳ*. Corr. Schmidt. Kaibel malit *ἐφ' ἁμεροφανίῳ*, forsan recte.

ἐφάμιος· *Ζεύς*. H. Vid. *εὔφαμος* et cf. *Ἐφραῖος* CIA II 1713 et *Ἐκράτης* et G.V. p. 137 sq.

ἔφαν boeotice = *ἔφασαν*. *EM* 401, 45.

ἔφανα dorice = *ἔφηνα* Pind. *I.* III 20. Cf. *ἀπεφάνατο* *N.* VI 29, *ἀνεφάνατο* *I.* III 89, *διέφανε* (l. c.) *P.* III 44, *ἐξέφαναν* *N.* IV 68, *κατέφανε* *N.* X 11.

ἐφάπτεσθαι cum dat., ut ap. Pindarum, inscr. Delph. GD 1780, 8: *εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο τοῖς τρίοις* (= *τρισίν*), sed alibi in his titulis constanter genetivus apparet, ut 1781, 1782. al. Vid. *ἐνάπτεσθαι*.

ἐφέασθεν. Vid. **ἔασθεν.**

ἐφεβδοματικοὶ *θεοί* pap. W. Leid. 2, 11; 3, 33; p. 169, 172; 15, 29, 30. Vid. *ὡρογενής*. Oratio, qua compellantur hi dei, dicitur *ἐφεβδοματικὸς λόγος*. W. I 35; p. 167. 168. Vid. etiam Wessely in Indice libri „Gr. Zauberpap. v. Paris und London".

ἐφεδέτα(ι)· *ἀρχή τις ἐν Σάμῳ*. H. Glosse obscura.

ἐφεδρεύειν. Vid. *παρεδρεύειν*.

ἔφεδρος *βασιλέος* = *διάδοχος*. Her. V 41.

ἐφεικοστά, τά = *ἐπεικ.* Sub Ptolemaeis saec. a. C. III publicanis praedes constituendi erant non modo totius pretii locationis, sed praeterea vicesimae eius partis; saec. vero II *τῶν ἐπιδεκάτων*, decimae. Vid. Wilcken, O. G. p. 534. 549.

ἔφειρα = *ἤνεγκα*. Vid. *καταφεῖραι*.

ἐφέλης. Vid. ἐπιάλης.

ἐφελιωμένος? Inscr. Mytilen. IGI, II 58, 22 βόας --] ἐφελιωμέναις (sic) ὡς καλλίστους.

ἐφενάπται· ἐπακολουθῆσαι. Λάκωνες. H. Conici potest, quod series litterarum patitur, ἐφεπτᾶσθαι, coll. gl. eiusdem συνεπτᾶσθαι· συνακολουθῆσαι, sed fortasse praestat hic legere ἐφεψάσθαι cum dorico accentu pro ἐφέψασθαι, illic συνεψάσθαι, coll. ἔψατο· ἠκολούθησεν.

ἐφέκειν, ubi attice ἕλκειν usurpaveris. Herond. II 46 ἐπήν τις αἰκίσῃ δοῦλον ἢ ἑκὼν ἐπισπῇ.

ἐφέκεσθαι ionice = διώκειν. Her. I 103. III 54. VII 80. = ἐπιέναι, ἐπιτίθεσθαι VI 225. VIII 7. Ubique in aoristo.

ἐφεργνύναι καὶ **ἀφεργνύναι** (τὸ ὕδωρ). *TH* I 131.

ἐφέρξοντι. Vid. συνέρξοντι.

ἐφέρπειν = ἐπιέναι. Epidaur. *IE* II 16 τᾶς ἐφερπούσας δὲ νυκτὸς κτέ. Vid. ἕρπειν.

Ἐφέσιοι Κρίτωνος ignota fabula. CIA II 975 III 8. Cf. Meinekii Hist. crit. p. 484.

ἐφεστάκεον = ἐπεστάτουν. Inscr. delph. BCH 1896, II b. 29.

ἐφέσταλκεν. Ilii decretum saec. a. C. III. CIG 3196, 5. Cf. ἀφέσταλκεν.

ἐφέται. CIA II 61.

ἐφετερίαι. Vid. Mitth. XIX 192.

ἐφέωται· ἐφεῖται. H. Perf. pass. doricum. Vid. ἀφέωκα, ἀφέωνται, ἀνέῶσθαι *TH* I, 153, ἀνέωνται Her. II 161. Vid. Curtium, das Gr. verbum II 238, Boisacq p. 65.

ἐφήβαρχος. Rec. inscr. Apolloniae in Pisidia BCH 1893, 255.

ἐφηβεία et **ἐφηβεύειν.** CIA II 316. 324. 330. 338. 341. 371. 465. 467. 469. 470. 471. 478. 479. 480. 481. 482. 840. 1224. 1225. 1226, nusquam ἐφηβία.

ἔφηβοι. Hos cum aliis titulis multis spectant Phintiae inscr. IGSI, 256 ἔφηβοι καὶ νεώτεροι καὶ ἄλλοι οἱ ἀποδυόμενοι εἰς τὸ γυμνάσιον, Tauromenii ibidem 432 νεανίσκοι οἱ ἀλειφόμενοι, Haluntis 369—371 οἱ ἀλειφόμενοι, et Cephaloedii 349, Neti 240 νεανίσκοι Ἱερώνειοι. Cf. Salunti tit. 314. — Athenis ἔνοι ἔφηβοι vocantur qui anno praecedenti inter ephebos recepti sunt. CIA II 446, 63. 470, 10.

ἔφηβοι, calcei muliebres. Herond. VII 61. — Incerti poetae fabula. CIA II 975 II. Ἐφήβους comoediam scripserunt Ephippus et Philemon.

ἐφημερεύειν. Tria verba militaria coniungit Tomorum tit. saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 529, 14: ἡγεμόνας — δύο, οἵτινες καταγράψουσιν ἄνδρας ἐπιλέκτους — τοὺς ἐφημερεύσοντας ἐπὶ τῶν πυλῶν καὶ παρακοιτήσοντας τὰς νύκτας καὶ ἐφοδεύσοντας, quae tria verba repetuntur ibidem l. 32 sqq. In IGSI 830, 20 utrum ἐφημεροῦντος an ἐφημερεύοντος legendum sit, incertum. Vid. ibi Kaibel.

ἐφημερευτήριον, carcer diurnus. MFP II 10, 2.

ἐφημερίδες τῶν τραπεζιτῶν. Vid. Wilcken O. G. I p. 640 sq.

ἐφθορκώς arcadice = ἐφθαρκώς. GD 1222, 2. Cf. Hoffm. I 172.

ἔφθορται aeolice = ἔφθαρται. Herodian. II 69, 23. Cf. μέμορθαι, τέτορθαι.

ἐφιδεῖν = ἐπιδεῖν *PO* 44. 53. MFP 113 etc.

ἐφίερον, libi genus in tit. att. aet. imperatoriae ap. Dittenb.[2] 633, 24 (cf. ἡ ἐφίερος Poll. VI 79).

ἐφίητι dorice = ἐφίησιν. Pind. *I.* II, 9.

ἐφίλασε. Theocr. VI 42, al., ἐφιλάθη VII 69 pseudodorice. Vid. φίλημα. Eiusdem farinae est φοβαθῇς [Theocr.] XXIII 41, alia.

ἐφιορκεῖν pro ἐπιορκεῖν crebro tituli, v. c. Delph. 2072, 19. 2501, 9. 2561, 16, 25 (iam saec. a. C. V = BCH 1895 A 17, C. 5). Andaniae ap. Michel 694, 6 extr. Item in inscr. sermonis communis CIG 3137, 69. 78. Cf. Schweizer, Gr. d. Pergam. Inschr. p. 118, 91. Vitiosam aspirationem verbum traxit ex ὁρκ.

ἐφόδια. Vid. εἰς ἐφόδια.

ἔφοδον θύεν „als Opfer bei der Ankunft in Delphi" in Amphictyonum decreto GD 2601, 34, ubi Baunack cft. ὅρκια θύειν.

ἔφοδος, inspector, in tabulario publicani; sub Ptolemaeis in Aegypto quoque mense centum drachmarum mercedem accipiebat. Cf. Wilcken O. G. I p. 558.

ἐφόπται = ἐπόπται. Mitth. XVIII p. 367 et IGI, II 275. Vitiosa aspiratio nata ex ἐφορᾶν.

ἐφορία. CIA I 61, 27 sq. Cf. Demosth. XXIII 37. 39.

ἔφορος magistratus eponymus Heracleae. *TH* I 1. 95. II, 1. De ephoris Spartanis non est quod moneamus.

ἐφῶ pro ἐφίημι *PK* (I) LXXVII 27. 51. al. saec. VIII.

ἐφώδει? ἐπέληγε. Λάκωνες. H. Ruhnkenius corrigebat ἐλώφει, sed praestat ἐλώφη = ἐλώφα.

ἐχάδις (?). Vid. δίς.

ἔχειν pro ἔχειν. Meisterh.[2] 66. Vitiosa aspiratio nata ex futuro. — Antonius in ep. V 38 ap. Viereck, Sermo Gr., parum graece scripsit ἔσχον τε (Solonem) ἐν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ γεινωσκομένοις.

ἔχεισθα = ἔχεις. Sapph. fr. 21.

ἐχεπάμων. Vid. ἐπικαματίδα.

ἐχήνια = ἐχῖνοι, i. e. τῶν ὑποστομίων τὰ κοῖλα, ap. Polluc. I 184 sec. Boeckhium ad CIA 652, 74: ἱππικὸς κεκρύφαλος, ἐχήνια. Tit. est ineuntis saec. a. C. IV. Recurrit CIA IV 2, 716 b, 13. Polluci fortasse reddendum ἐχῆνοι.

ἐχθ- pro ἐκθ- et ἐχφ- pro ἐκφ- saepe tituli, velut ἐχθέμειν Rhod. GD 4118, 5; ἐχθύσαντες Coi. Del. 162, 2; ἐχφέρεσθαι Cret. Del. 117,9, alia ap. Boisacq p. 120. Cf. Bechtel ad GD 3486, 14, vGelder ad GD 4118, 5.

ἐχθιζόμεθα· κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν. Phot.

ἔχθοι· ἔξω. H. Epidaur. GD 3325, 67: ἔχθοι καὶ ἔνδοι. Vid. ἔχθω.

ἔχθος τό. Lexico Schwhi adde Her. IX 37, 6 et 7 cum gen. obiect.

ἐχθός = ἐκτός. Locr. Oz. *IA* 322. Delph. inscr. phratriaca saec. Vti a. C. GD 2561, 35. — Hinc ἐχθρός primitus significasse videtur peregrinus. Cf. hospes = hostis.

ἐχθρο-λέων. Inscr. metr. att. in Bulletin del Inst. di Roma 1861, 140 (Kum.).

ἐχθρός passim pro πολέμιος ap. Herodotum aliosque. Vid. ἐχθός.

ἐχθῦσαι· ἐξεμέσαι. — **ἐχθόσῃ·** ἐκφυσήσῃ. H. Cretensibus tribuit Ahrens II p. 177. Vid. Θ = Φ.

ἔχθω = ἔχθοι, i. e. ἔξω. Epidaur. GD 3325, 85 iuxta formam vulgarem.

ἐχιοδεῖκται speciosa admodum Casauboni correctio pro ἐχιοδῆκται in Cebetis tabula cap. 26 vers. fin., quod iniuria tuetur novissimus ap. Teubnerum editor Paechter, qui affert minus probabilem Coraesii coniecturam ἐχιολέκται.

ἔχοισαν pro ἔχοιεν. Delph. GD 1708, 16 et παρέχοισαν l. 25, pro quo saepe apparet παρέχοιν. Cf. GD 1618, 9; 1697, 9; 1680, 10; 1712, 18, etc.

ἔχον<σ>ι· ἔχουσι. Κρῆτες. H. Partic. dat.

ἔχρεον. Pind. *O.* VII 92. Sic recte cod. *A* pro ἔχραον. Cf. Ahrens II p. 131.

ἐχρήματισεν (scil. debitor), solvit. Saepe in ostracis aeg. apochas continentibus. Vid. Wilcken O. G. I p. 63 sq. Cf. πέπτωκεν.

ἐχφέρεσθαι. Vid. ἐχθ- pro ἐκθ-.

ἔχωνθι = ἔχωσιν. Boeot. Orchom. CIG 1568 = dor. ἔχωντι.

ἐψάνδρειος (ἐπσάνδρειος) in LG, sec. Baunackium Philol. 1896, 477 „Gefolgsmann eines ἐλεύθερος."

ἔψατο· ἠκολούθησεν. H. Pro ἕσπετο. Vid. ἐφενάπται.

ἔψεια· παίγνια. ἐψίη γέλως. παιδιά, ἐψία· γέλως. παιδιά, ἐψιατέον· παιστέον. ἐψιατικός· γυμναστικός. παιδιῶδες. H. Vid. ἐψιάομαι in lexicis et cf. ψιά.

ἐφήφισμαι pro ἐψ. Meisterh.[3] 69, d. Vitiosae aspirationis causa videtur antiqua scriptura φσ = ψ.

ἐφ[ε]ιλωμένως = ψιλῶς. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 200, 12.

ἔφιμα sera forma pro ἕψημα. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 49.

ἐώα!· θυσία ἐν Κύπρῳ. H. Corrigitur ἀῷα, i. e. Ἀδώνια, quia teste *EM* 117, 33 Adonis in Cypro Ἀῷ audiebat.

ἔωθα (ϜέϜωθα) aeolice = εἴωθα. *EM* 306, 50. EG 174, 50. Eadem forma Iones utuntur. Her. II 68. 91. ἔωθε. IV 134 ἐώθαμεν. III 15. VII 9. IX 187 ἐώθασι, IV 127 ἐώθεα, I 73. II 151 etc. ἐώθεσαν. Cf. Hoffm. III 405 sq. Neque aliter Dores, v. c. Therae tit. saec. a. C. III (?) GD 4695, 17.

ἔωκα Perf. verbi ἵημι = εἷκα. Vid. ἐφέωκα.

ἔωντι = ὦσιν. Cret. CIG 2556, 14; Rhod. CIG b. 2525, 55. — Boeoticum est ἴωνθι. Vid. εἶναι.

ἑώρη dorice = ἑώρα. Epidaur. GD 3339, 66. 3340, 28 iuxta perf. ὡρακυῖαν 3340, 6. Vid. ὁ ρ ᾶ ν.

ἕως ὄψιον. *PK* (I) CXXXI (a. 78/9 p. C.), 334, 430, 606. In eodem papyro bis legitur ἕ ω ς μ ε σ η μ β ρ ί α ν. Ibidem b. 251 κατὰ νύκτα ἕ ω ς π ο τ ι σ θ ῆ ν α ι. (Cf. Ios. Ant. Iud. 15, 3, 3 ἕως ἀποπνῖξαι, Genes. 10, 10 ἕως ἐλθεῖν). Similiter tit. Ephesi ap. L. W. III 136 a μ έ χ ρ ι τ ὸ ν ν ῦ ν χ ρ ό ν ο ν et tit. XII B 10 ap. Viereck, Serm. Gr. p. 66. ἕ ω ς τ ὰ ν ῦ ν. Sic quoque LXX, ut Iudic. 19, 25 ἕ ω ς τ ὸ π ρ ω ί et Levit. 6, 9.

ἐώσας = οὔσης. Cret. CIG 2556, 24; Boeot. Thesp. in Ἀθην. VI p. 286 sq. (Kum.). Vid. εἶναι.

ἑωυτοῦ etc. Vid. ἐ μ ω υ τ ο ῦ.

Z. Ζῆτα.

Z pro Σ. Epidauri inscr. saec. a. C. IV *EA* 1892, 73 ll. 93. 95 δεζμῶν. Cf. Thesaur. in Z. — Kaib. ep. 167 ἤ λ π ι ζ α, 846, 1 Π ε λ α ζ γ ι κ ό ν, Ζ μ έ ν δ ρ ω ν, χ ρ η σ ζ μ ό ς (sic), alia. Cf. Meisterh.[2] 68, 10. 70 sq.

Z pro *B* arcadicum. Vid. ἐ π ι ζ α ρ ῆ ν, ζ έ λ λ ε ν, ζ έ ρ ε θ ρ α (ζ έ β υ τ α ι). — pro ΣΒ Vid. ζ ό α σ ο ν.

Z pro Γ cyprium. Vid. ζ ᾶ, ζ ά μ α τ ο ς, π έ π α ζ α ν.

Z pro Δ saepe ap. Eleos. *IA* 119 add. 19 κ α ζ α λ ή μ ε ν ο ν, ibidem I 1 et alibi; *IA* 113 ἐν ταῖ ζ ε κ α μ ν α ί α ι κ' ἐνέχοιτο. Porro ζ έ, ο ὐ ζ έ, ζ έ κ α, ζ ί φ υ ι ο ς, ζ ί κ α ι ο ς, ϝ ε ι ζ ώ ς, ζ ᾶ μ ο ς, ζ α μ ι ο ρ γ ό ς, ζ α μ ι ο ρ γ ί α. (Similiter τόζ' = τόδ' in antiquissimo tit. Camarinensi IGI, I 737 et ap. Hom. ἀρίζηλος = ἀρίδηλος). — Inversa ratione Δ pro Z Boeoti ponunt initio vocabulorum, ut Δεύς, et in mediis ΔΔ ut δοκιμάδδει. Vid. Meister I p. 262 sq. Apud Cretenses *T* aut *TT*. De σδ, quod pro ζ Aeolensibus tribuerunt grammatici, ignorato titulis prudenter iudicat Hoffmann II 510 sq.

Z litterae antepositum Σ. Vid. μ α σ ζ ο ν ό μ ο ν et cf. χ ρ η σ ζ μ ό ς.

Z pro *TT* = ΣΣ apud Cretenses. Vid. ΣΣ.

ZZ compendium significans τὰ ἑπτὰ (στοιχεῖα) in pap. mag. Leid. V 4, 2. V. 6.

ζᾶ cyprium pro γᾶ, γῆ. Edalii tit. 135 A, 8. 17. Hoffm. ἀπὸ τᾶι ζᾶι, *B* 24 ἐξ τᾶι ξᾶι, 30 τάς κε ζᾶς τάσδε.

ζά aeolicum pro διά. Sappho 87 ζὰ (δ') ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήας. Theocr. XXIX 6 ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. Cf. Hoffm. II 237.

ζαβάλλειν· ἐξαπατᾶν. H. Gl. aeolica (ζαβάλλην).

ζάβατος· [πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις] <διάβατος παρὰ Σαπφοῖ>. Vid. ζ α [λ] μ ά τ ι ο ν.

ζαβότον· πολυφάγον. H. Aeolicum (sc. ζάβοτον). Eodem sensu Hes. et Phot. ζαβρόν (ζάβρον) = ζαβόρον.

ζαβρεμέως· μεγάλως πεποιθ<ότ>ως. H. Explevi.

ζάγκλον· δρέπανον. H. Vid. Thuc. VI 4 et Steph. Byz. s. v. Ζάγκλη. Cf. Callim. fr. 22 et 171 et Strab. VI 2, 8 (ζάγκλιον = σκολιόν). Male Hesychii cod. ζάγκλη· δρέπανον. καὶ ὄνομα πόλεως.

ζάδηλος (?). Alcaeus, fr. 18,7 λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη Corrigendum videtur ζάδαλον, lacerum, a v. δαλέομαι = δηλέομαι.

ζάει· διαπνεῖ (sic corrigo pro βινεῖ). καὶ πνεῖ. Κύπριοι. H. Fortasse vocabula καὶ πνεῖ delenda.

ζαέντες· πνέοντες. H. Cyprium? Vid. ζάει.

ζάθεος. Adde Bacchyl. II 7. V 10. X 24 Bl.

ζάϊκες· ἐπίθετον πελα<ρ>γῶν. H. Correxi olim pro ζάρικες· πελαγῶν, sc. a ζά et ἀΐσσειν, coll. πολυαΐξ, al. Aeolicum videtur vocabulum, quare servavi accentum.

ζάκαλλες (vulgo ζακαλλές)· περικαλλές. H. Aeolicum.

ζακελτίς. Vid. ζεκελτίς.

ζαλεῖπον = διαλεῖπον. Sappho fr. VII in *PO*, I, vs. 15 καὶ βράχυ [ζ]αλεῖ[πον ἀν]ῆκε. Supplevit Blass.

ζαλεῦ· μιμοῦ. H. Gl. dorica.

ζᾶλος dorice (aeolice) = ζῆλος. Pind. O. VII 6 ζαλωτός. Cf. Πολύζαλος.

ζα[λ]μάτιον· τρύβλιον. H. Idem **ζά[λ]ματος**· πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις. Iubente serie litterarum et confirmantibus glossis Hes. γαβαθόν· τρύβλιον, γάβινα· ὀξυβάφια ἤτοι τρύβλια, gabata ap. Martialem VII 48, 3. XI 31, 18, litteram Λ exemerunt editores. Explicationem vero voc. ζάβατος, quae hinc fluxit, recte delevit Schmidt, substitutis in eius locum verbis διάβατος παρὰ Σαπφοῖ e Crameri An. Ox. IV 325, 27. Iniuria certissimas emendationes sprevit aut ignoravit Hoffm. II 114 sq.

ζαμελής· μέγα μέλος ἔχων. H. Aeolice. Eiusdem originis sunt ζαής, ζάθεος, ζάκορος, ζάκοτος, ζαμενής, ζαπληθής, ζάπλουτος, ζαπότης, ζαπυρός, ζατρεφής, ζαχρεῖος, ζαφεγγής, ζαφόρος (sic), ζαχρηής, ζάχρυσος, quae vide in lexicis.

ζαμία et **ζαμιοῦν** cum cognatis passim leguntur in titulis doricis et apud scriptores. — **ζαμίαυ** arcadice = ζαμίας. Tegeat. GD 1222.

ζᾶμος, ζαμιοργός, ζαμιοργία pro δᾶμος etc. Elei. Vid. Z pro Δ.

ζᾶν? — ὐϝαῖς ζᾶν in Edalii tit. 135, 10. 22. 28 H. Hoffm. I 228. 242. 254 confidenter interpretatur in omne tempus. Mihi non liquet.

Ζᾶνες Olympiae dicebantur statuae Iovis positae multis agonistarum. Paus. V 21, 2. Vid. Ζεύς.

ζάπεδον· μέγα ἔδαφος. H. Praeterquam apud Xenophanem eleg. I, 1 legitur in tit. metr. saec. a. C. V ex insula Paro, 62, 3 Hoffm. Procul dubio idem significat quod δάπεδον, sed incerta est formae origo. Cf. Hoffm. III 609.

Ζᾶς = Ζεύς in fragmento Pherecydis Samii (saec. VI) col. I 13 in New class. fragm. Grenfell and Hunt. Oxf. 1897.

Ζάτας in marmore Farnesiano, sed *Ζήτας* traditur ap. Pind. *P.* IV 182. Cf. O. Schroeder Proll. Pind. II p. 19 sq.

ζατέν, Dores, *ζάτην* Aeoles = *ζητεῖν*. Hes. **ζατές**· *ζητεῖς*. Cf. *δατέν*.

ζατεύεν dor. = *ζητεῖν*. Cf. Alcmanis fr. 13. Ex Hesychio adde *ζατήσασθαι. αἰσθέσθαι. ζατῶσαι· ὑφορᾶσαι, ὑπονοῆσαι. ἐζατωσάμην· διενοήθην. ἐζατώθη· ᾔσθετο* cum miris explicationibus, *ζατρεῖον* et *ζατρεύω*.

ζαφελές· *ἄγαν σκληρὸν ἢ μεγάλως ηὐξημένον, ἄγριον, θυμῶδες*. H. Cf. homerica *ἐπιζάφελες* et *ἐπιζαφελῶς*. A verbo *ὀφέλλειν* derivari vetat breve *A*, sed fortasse primitus exstitit verbum *φέλλειν* = *ὀφέλλειν*, ut *κέλλειν* = *ὀκέλλειν*.

ζαφορῆσαι· *μεγάλως φορῆσαι* (cod. *φορτῆσαι*). H. Aeolice = *διαφορῆσαι*.

ζαχράεις· *ἐξαπιναίως*. H. Cf. Hom. *ζαχρηείς*. Codex recte servavit accentum aeolicum nec cum Schmidtio legendum *ζαχραείς*.

ζέ Eleorum sermone = *δέ*. GD 1152, 2 incertum utrum sit *δέ* an *δή*. Vid. Z pro *Δ*.

ζέβοται· *σέσακται*. H. Fortasse corrigendum *ζέβυ<σ>ται*, arcadice = *βέβυσται*. Vid. Z pro *B*.

ζεζηκοόστηι (= *ἐξηκυῖα*) *ἔτη δέκα*. Pisidiae tit. BCH XVIII p. 199 sq., l. 4.

ζέη = *ζεά, ζειά*. MFP II 23 (I), 2. aet. Ptolemaeorum.

ζειγαρά· *ὁ τέττιξ παρὰ Σιδήταις*. H.

ζειλα (sine accentu) *τὸν οἶνον οἱ Θρᾷκες*. Phot. Cf. *ζίλαι· ὁ οἶνος παρὰ Θραξί* et Eupol. Mein. V p. LXXXVII. Vid. *ζελᾶς*.

Ζειρήν (i. e. *Σειρήν*)· *ἡ Ἀφροδίτη ἐν Μακεδονίᾳ*. H.

ζέκα = *δέκα*. Vid. Z pro *Δ*.

ζεκελτίς. Athen. IX p. 369 A: *γογγυλίδες. Ταύτας Ἀπελλᾶς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας* (*γαστραίας* Hes. Fort. *γαστρέας*) *φησὶ καλεῖσθαι, Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις παρὰ Βοιωτοῖς γάστρας* (cod. *A*. *γαστέας*. L. *γαστρέας*) *ὀνομάζεσθαι τὰς κράμβας, τὰς δὲ γογγυλίδας ζεκελτίδας* (*ζακ.* in epitome), *Ἀμερίας δὲ καὶ Τιμαχίδας* (in Macedonia et Rhodi?) *ζακελτίδας καλεῖσθαι*.

ζελᾶς vinum vocabant Thraces teste *BA* 1187, ubi citatur versus falso tributus Euripidi. Cf. Thes. IV p. 17. s. v. Vid. *ζειλα*.

ζέλλια· *λάχανα. Φρύγες*. H.

ζέλλειν· *βάλλειν*. H. Arcadicum = *δέλλην*. Cf. *EM* 408, 42 *ἔζελεν· ἔβαλεν. κάζελε· κατέβαλε*. H. Vid. supra *ἐσδέλλοντες* et Hoffm. I, 103.

ζέμελεν· *βάρβαρον ἀνδράποδον. Φρύγες*. H.

ζεοποίιον. Vid. *ζωπύιον*.

ζέρεθρα· *βάραθρα, κοῖλοι τόποι*. H. Arcadicum, teste Strabone VIII p. 389, macedonicum sec. Eustathium p. 909, 27 et alibi. Cf. Hom. *βέρεθρον*.

ζευγίς? *PB* 544, 5 ζευγ[ε]ίδας βιβλίνας ἑξήκοντα ἑπτά, Antonini aet.

ζεύγλη ion., ep., lyr., trag. = ζυγόν. Her. I 31.

ζευγνύναι. Vid. ἴμψας et γιμβάναι. Mira locutio ζευγνύναι δίκην, instituere litem (?) in tit. Ephesio a. 86 a. C. ap. Michel 496, 43: λελύσθαι τὰς — δίκας, εἰ μή τινές εἰσιν ὑπὲρ παρορισμῶν χώρας ἢ διαμφισβητήσεως κληρονομίας ἐζευγμέναι.

ζεῦγος, par (calceorum). Adde Herond. VII 51. 65. 80. 97.

ζεύμαν· τὴν πηγήν. Φρύγες. H.

Ζεύς. Formae dialecticae. Ζᾶς nom. ap. Pherecydem. Vid. supra s. v. Δίς apud Rhinthonem teste Herodiano et *BA* 1194: ἐκεῖνος ἐπλάσατο τὴν Δὶς εὐθεῖαν πρὸς τὴν Διὸς γενικήν, ἵνα νομισθῇ ἀκόλουθος εἶναι ἡ γενική. Scil. si Δίς verus esset nominativus, necessario sec. grammaticum produxisset vocalem, ut κίς et λίς. — Sincerus nom. est Δεύς ap. Boeotos et Lacones (de his cf. Arch. Z. 1882, p. 76.). — Gen. Διός occurrit ap. Argivos GD 3342, 49, Megarenses 3052 a, 6, Selinuntios 3046, 10. — Dat. ΔιϜί Arg. *IA*, 32 = GD 3263 et sine Ϝ 3330,1. 3293, 12. 3396,2; Δί in colonia Corinthi 3179, ap. Eleos 1149. 1151. 1158. 1180 (saepe), Ζί apud eosdem 1149. 1152. 1157. — Gen. Ζηνός praeter Pindarum aliosque poetas habent tituli recentiores cretici in Mus. Ital. I p. 145, 48; Del. 120, 14 et laconici multi. — Legitur Ζανός ap. Theocr. XVIII 19 (cf. Ζᾶνες Paus. V 21,2), Τανός in nummis creticis, Τᾶνα Del. 116, 11; Acc. Δᾶν ap. Theocr. IV 17. VII 39. Cf. Boisacq p. 152 et Ahrens II 139, qui formas cum η vere doricas esse negabat. His adde Ζηνί ap. Pind., Τῆνα Del. 40, 5 (bis). Ττῆνα Bergm. 60, 61. 77. Δῆνα in nummis cret. et Del. 117, 3 (bis). — Dativi Δί sive Δεί saepius reperitur in titulis phrygiis. Cf. Mitth. XXIV p. 442.

ζῆ(ι). Haec vox saepe terminat Christianorum epitaphia in insula Co; v. c. Ὀφελλίας Σωσαρίου ΖΗ. Cf. IC 165 b. c. 166. 169. 187. 195. 196, 220. 250 (saepius). 253. 284; ΖΩΣΙΝ 226. — Cf. IGSI, 146 ἐν θεῶι ζήσῃς. — Ζῆν praegnanter = καλῶς ζῆν. Similis, qui invitus Adriani satellitibus praefuerat, deposito munere ultimos vitae annos ruri degebat. Is teste Dione C. LXIX 19, 2 sepulcro suo incidenda curavit verba Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη τόσα, ζήσας δὲ ἔτη ἑπτά.

ζηλότυπος, titulus Vti mimiambi Herondae.

ζημιοπρακτεῖν, poenam exigere. *PT* VI cf. VII. Vid. Peyron vol. II p. 43 et Wilcken O. G. I p. 563.

ζήνιον (= δῖον, i. e. ὄμβριον) ὕδωρ. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.), l. 225. Cf. Neue Gr. Zauberp. W. l. 630.

ζητεῖν = ποθεῖν. Kaib. ep. 215, 3: ζητούμενος οἷς ἀπέλειπες.

Ζητήρ· Ζεὺς ἐν Κύπρῳ. H.

ζήτησις. Publicanis in Aegypto ius erat exigendi a mercatoribus, quos suspicarentur plura navibus imposuisse quam ἀπεγράψαντο, ut naves exonerarent. *PO* I 36. Plura vid. ap. Wilcken O. G. I p. 620 cum adn. 2.

ζήτριον pro ζήτρειον. *EM* 411, 40. Prior forma metro postulatur ap. Herondam V 32.

Ζί = *Διί*. Vid. *Ζεύς*.

ζίκαιος in Eleorum dial. = *δίκαιος*. Vid. Z pro *Δ*. *Τὰ ζίκαια* s. *δίκαια* apud eos = *ζημίαι*, poenae, multae. Cf. GD 1152. 1154. 1157. 1159.

Ζμένδρων = *Σμένδρων*. Calymniae inscr. GD 3598, 92.

ζμύρνα in pap. Hyperidis V 6. Bl. — **ζμυρνόμελαν**. Vid. *σμυρνόμελαν*.

ζόασον (ζ = σβ)· *σβέσον*. H. Vid. *κατασβῶσαι*.

ζόη, s. **ζοή** = *ζωή*. Herond. I 47. III 2. 52. IV 34. X 4. Quid sit *ζοην ημερην* IV 68 dubitatur. In diversa abeunt Crusius et Meister. Verba vix sana. De *ζοὴν νημερτῆ* olim cogitabam, *σημέρην* coniecit Jackson, quod sit = *σημερινήν*, coll. schol. Nub. 699 et Hes., Suid. s. v. *τήμερον*. — De formis Ionicis *ζόος*, *ζόειν*, *ζοή* vid. Hoffm. III 281, 524. Cf. *θεορός* et *θεορεῖν*. — Dorice *ζωά* Pind. *N*. VIII 36. IX 29. *I*. IV 12; Bacchyl. III 82. V 144.

ζοΐα aeolice = *ζωή*. Sappho fr. 120, Theocr. XXIX 5.

ζόος = *ζωός*. Epicharmi fr. X 158 Ahr. *τρὶς ἀπεδόθη ζόος*.

ζορκάς = *δορκάς*. Her. IV 192 init.

ζούγωνερ (*ζύγωνες*)· *βόες ἐργάται. Λάκωνες* H. Cf. *ἰχθύωνες* et *ὑποζύγιον*.

ζούιον ἢ ζοῦον· *θηρίον. ἢ ἐρυσίπελας*. H. Gl. thessalica. Vid. *ΟΥ* = *Ω*.

ζούσθω· *ζωννύσθω* H. Thessalicum a v. *ζοῦμι* = *ζώννυμι*. Cf. Hoffm. II 255. 571.

ζόωμεν metro postulatur ap. Semonidem fr. 1, 4. Cf. Hoffm. III p. 524.

ΖΥΓ = *ζυγόν*, s. *ζυγά*, iugera, in inscr. Astypalaeae IGI, III 180, 55. Ibidem 180—182 idem notat $\overset{\text{υ}}{\text{Z}}$.

ζύγαινα, piscis quidam ap. Epicharmum fr. 30, 1. Ahr. Cf. Aristot. H. A. II 16.

ζύγαστρον· *παρὰ Δελφοῖς ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον*. *EM* et Phot. s. v. Occurrit in inscr. delph. BCH 1896, I l. 49 et II l. 39: *ἐπὶ τοῖς ζυγάστροις ἐφεστάκεον καὶ τὰ ἔργα διενέμοντο* (secuntur nomina quattuor) et in fragmentis ineditis, ut affirmat editor Bourguet p. 281 sq., qui scribit „Ce sont des cassettes contenant les *πινάκια* des comptes provisoires".

ζυγίσκον, τό. Inscr. Eleusinia *EA* 1899 p. 188, n. 9, 10 (cf. 10, 10): *ζυγίσκω κιβ[ωτίου] ἢ κιβ[ωτιδίου]*, iudice editore vincula metalli firmitatis aut ornamenti causa cingentia cistas ligneas. De forma comparat *σπληνίσκον*, *σφελίσκον* (in tit. Samio); *σαμβαλίσκα κάσκερίσκα* (Hippon. 18).

ζυγόδεσμον, τό, apud scriptores tantum in plurali obvium, in singulari habet epistula aeg. c. a. 100 p. C. FGH 121, 5.

ζυγόν, τό. Herond. VI 12 *ταὐτό μοι ζυγὸν τρίβεις*. Cf. Zenob. III 44, Aristaen. ep. II 7, p. 163 4 et proverbium *τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον* apud Photium.

ζογοστάσια, τά, pondera. Acarnan. BCH 1898, 261 *τὰ ζυγοστάσια πρὸς τῶι μακίλλῳ ἐκ τῶν ἰδίων ποιήσαντα.* — **ζογοσταοίου,** sc. *τέλος.* *PB* 337, 20 (saec. II p. C. extr.). Vid. Wilcken, O. G. § 165, p. 369.

ζοθοπώλης, cerevisiae venditor. *PO* 66. IV 4, **ζοτόπωλις** *PB* 38, 18. Cf. *ζύτον* = *ζύθον.*

ζομοοργός, fermenti confector. FGH 333 (a. 138—161 p. C.).

ζοτηρά, *ἡ* = *ζύτου τέλος.* *PK* II 118, 12 (a. 136 p. C.) et passim 230 - 232; *PB* I, 2. PL p. 356. 382. De hoc vectigale vid. Wilcken O. G. I § 166, p. 609 sqq. Adde FGH 13. 327; Ostr. 8. 9. 47. 262.

ζότον = *ζύθος.* PL p. 347 et pap. Leid. C. col. 4. 12. 13. 14. 16. — Animadversione dignum *ζύτον συκαμίνου* l. 14. Cf. *ζύτος.*

ζοτοποιία. FGH 215; Ostr. 10, 4; *ζυτοποιίας* (?) *φόρος* FGH 42 (a) II 9.

ζοτοποιός. Pap. Grenfell (II) XXXIX (saec. a. C. I), 1; FGH Ostr. 8, 1. Cf. *ζυθοπώλης.*

ζότος = *ζύθος.* FGH 42 (a) II 9. 47, 5. 13. 101 vers. 1, 8. 104, 12 (*ζύτου τέλος*); 219. Ostr. 8. 11. 48.

ζωά Vid. *ζόη.*

ζωαλκής. Kaib. ep. 1026, 4: *Αΐδης τ' εὐρυθέμιλος ὅταν ζωαλ[κέα χεῖρα* || *ἀντανύσῃς κτέ.* Cf. *ἑτεραλκής,* alia.

ζωγραφικῶν (*γενῶν φόρος*) in Aegypto. *PB* 10, 11; 25, 16; 199 Vers. 4; 277 I 13; 652, 12 (aet. imperat.). Vid. Wilcken O. G. I § 167. p. 373. Cf. *ἁλιευτικὰ γένη.*

ζωγρεῖν pro *σῴζειν.* Kaib. ep. 841, 7. *ζώγρει, δέσποτ' ἄναξ, τὸν σὸν ναετῆρα.* Vulgo = *ζωὸν αἱρεῖν* ap. Hom. et Her. (passim), rarum in prosa attica. — Her. VI 28 *ζωγρίῃ ἔλαβε.* VI 37 *αἱρέουσι ζωγρίῃ.*

ζῴδιον γοναικεῖον. Herzog „Coische Forsch." n. 190 extr. *ἀνηνέχθη* (scil. decretum) *ὑπὸ τῶν πρεσβευτᾶν ἔχον ἐπίσαμον ζῴδιον γυναικεῖον,* scil. *τὴν δημοσίαν σφραγῖδα.*

ζῳδιωτός. Vid. *ζῳωτός.*

ζώειν = *ζῆν.* Cf. Hoffm. III 364. Pindarus et Bacchylides sola priore forma utuntur, nusquam altera. — Vid. *ζοῶμεν.* — Eleganti metaphora Kaib. ep. 618 a, 9 *ζωούσας ἔλιπες γὰρ ἀηδόνας* (poemata tua), *ἃς Ἀιδωνεὺς* || *οὐδέποθ' αἱρήσει τῆι φθονερῆι παλάμαι.* — Perft. doricum *ἔζωκα* = *ἔζηκα* legitur in tit. Therae GD 4786 *εὐσεβῶς δὲ τὰ ποτὶ θεὸς ἔζωκε.*

ζώϊον ionice (dorice, aeolice) = *ζῷον.*

ζώμ(μ)ατα. Alcaei fr. 15, 6.

ζωνή. Kaib. ep. 482, 1 *ἀπέδησε* (i. e. *ἐλύσατο*) *τὴν ζώνην ἑαυτοῦ,* non est profectus.

ζωπόιον· *ὁ μυλών, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, ὡς ἀλφιτεῖον, ὅπου τὰ ἄλφιτα ἔκοπτον* *BA* 261, 13. Correxi *ζεο-ποῖον.*

ζωρόαι ter legitur in inscr. trozenia L. F. 157 a. Kumanides s. v. explicat *αὔλακες ἢ τάφροι δι' ἀπορροὴν τῶν ὑδάτων.* Cf. sq. voc.

ζῶρυξ = *διῶρυξ.* PR II p. 34, 25.

ζωστήρ ion., ep. = ζώνη, sed solorum virorum. Her. I 215. IV 9. 10. IX 74.

ζωστηρία Minerva Thebis. Paus. IX 17, 3.

ζωστήριον = ζωστήρ. *PK* II 11, 8 (a. 152 vel 141 a. C.) ταυρεα ζωστ (sic). Sophocles in lexico ex Mauricii Goth. 2, 2, 12. p. 303 citat ζωστάριον.

ζωφυτεῖν? *PK* II 162, 10 (a. 275 p. C.) ἀκανθίας δύο ζωφυτούσας.

ζώωνθι et **ζῶνθι** boeotice = ζῶσιν. Chaeron. 6 a. 6 n Meist. Cf. *ΘΙ* = *ΤΙ*.

ζῳωτός, imaginibus ornatus: σκύφος ἀργυροῦς τορευτὸς ζῳωτός. Epistula Seleuci II (saec. a. C. III) CIG 2852 32. Cf. Poll. VII 55. Ath. V p. 194 F. 197 F. XII p. 538 D. Pollux et Hesychius eodem sensu habent ζωδιωτός.

H. Ἦτα.

H littera in antiquiore litteratura spiritus asperi vice fungi in vulgus notum est. In *TH* pro eo est ⊢, idemque signum bis reperitur in inscr. Tarentina saec. IV aut III a. C. GD 1567 ⊢α πόλις ⊢α τῶν Ταραντίνων. Spiritus asper saepe legitur in titulis, ubi non expectatur, ut ἵδιας, ἵσος, πενταέτηρίς, ἁκροσκιρία, ὁκτώ et derivata, ἅρνησις, οἵσοντι, aliis, aut omittitur, ubi est legitimus, ut ιαρεύς, ιερεύς. Prorsus abstinent spiritu aspero Aeoles, saepe Iones.

H pro *E* saepe legitur in titulis cois et in vasis graecis. Vid. G. V. p. 60 sq. — In titt. atticis aliisque monumentis antiquissimis saepe ponitur pro *HE*, ut *HΛENH*, *HPMEΣ*, *HKHBOΛOΣ*, al. Cf. G. V. p. 98 sq. et H. W. Schmyth, The Sounds and Inflections of the Gr. Dial. I p. 322 sq.

H pro *E* et *EI* saepe in papp. aegyptiis ponitur. Cf. E. Mayser Gr. d. Gr. pap. aus d. Ptolemaeerzeit p. 10, et W. Crönert in eius libri censura, in Archiv. f. Papyrusf. I p. 211 sqq.

H ex *HO* genetivi apud Aeoles terminatio nominum in ης (rad. ες), ut Θεογένη, Ἀντιφάνη, Δίη, Ἐχεκράτη, Ζώη, aliorum. Vid. Hoffm. II 548. Multa eiusdem usus exempla e Christianorum epitaphiis antiquissimis affert Kum. in Synagoga. Cf. Ἀριστῆ, gen. ab Ἀριστῆς = Ἀριστίας in inscr. Rhodi IGI, I 19, 13 et alibi. Cf. Bechtel, Beiträge z. K. d. indogerm. Spr. XXI 1895, 231 in nota. — In tit. coo Mitth. 1898 p. 460. Πραξιμένης Πραξῆ = Πραξέως ad analogiam accusativi v. c. γραμματῆ = γραμματέα. Vid. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 148 sq.

H primitivum in dialectis dorica et aeolica non mutatur in *A*. Servatur in stirpibus θη, χρη, κτη, γνη, ϝρη, ϝρην, θηρ, ηβ,

κλη, Κρητ, μηδ, πλη, πρη, Την, θηλ.; porro in suffixis verborum modorum et temporum, in τηρ et ης (3 decl.). Boisacq p. 594 sq. Hoffm. II p. 277 sq. Unde apparet ἔγκτασις (iuxta ἔγκτησις) habere ᾰ breve, εἰράνα vero et ἱράνα, quibus pars Dorum cum Boeotis utitur, origine diversa esse ab εἰρήνα. — Elei contra interdum primitivum *H* vertunt in *A*, ut ϝράτρα, κατάρ, δικαστάρ, alia. — De η̄ ap. Dores ex εε et αε contractis vid. Boisacq p. 64 sq.

H = *Ω* in coniunctivo ap. Messenios. Vid. ἦνται = ὦσιν.

H augmentum pro *E*. Cf. ἀπηγειοχότα, ἀπήστελκε, ἠγραμμένον, παρηνομημένον (ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον).

H Boeoti pro omni *AI* scribunt iam initio saec. a. C. IV, sed ante introductam litteraturam ionicam aut *AI* aut *AE* scribebant (cf. *OE* = *OI*); saeculo tamen IV et postea iuxta *H* etiam *AI* reperitur. Cf. Meister I p. 238 sqq.

H confundi coepit cum *I* post a. 150 p. C. Ante hoc tempus subinde cum αι confunditur, ante a. 250 p. C. cum *E*. Vid. Meisterh.[2] 15.

ἥ, compendium pro ἥμισυ, pap. Leid. *M*, 16.

ἠ, si, = εἰ passim Cretenses in LG, item tituli Dodonaei, v. c. GD 1568 a. 1573. 1574; Astypal. GD 3459, 11; Epidaur. GD 3342, 34. — ἤ κα (= εἴ κα, αἴ κα) = ἐάν, c. coni. aoristi saepe LG. — Sec. Hoffmannum εἰ est locativus masculinus, αἰ loc. femininus, ἠ instrumentalis stirpis relativi ὁ.

ἠ pro ὡς rarissimum est in titulis atticis. Meisterh.[2] 214, 17.

ἤ — ἤ = εἴτε — εἴτε. Inscr. Astypalaeae GD 3472 ἤ τέλει ἤ αὐτῶι ἐν νῶι ἐσσεῖται (sc. τελεῖν). Similiter Herond. VII 80, sed cum acc. c. inf. absoluto ἤ ἄνω σ' ἤ κάτω βλέπειν.

ηα = εια, ηος = ειος, ut πρεσβήα, τέλησς, similia in tit. Istropolidis I a. C. saec. ap. Dittenb.[2] 326 (cf. ἄδηα 328, 85 in Nysae tit. coaevo), scripto sermone communi. Formae aetatis romanae passim in titulis praesertim saec. I ante et post C. obviae. Cf. Meisterh.[2] 37, 20. — Tradita ap. Sapph. 90. 98. Alc. 94 γλυκῆα, πεντεβόηα, Τυρρακήω corrigenda esse in εια, εω recte monet Hoffm. II 336, nec sanius est ap. Herond. IV 2 γλυκῆαν. Cf. ἰθεῖαν V 53, πλατεῖαν VI 53. – De ι in αι, ηι, ωι iam antiquo tempore evanescenti apud Iones cf. Dittenb.[2] 389, not. 20.

ἠάν = ἐάν. Inscr. Cariae L. W. 331 (Kum.). Cf. εἰάν. Meisterh.[2] 25, 18.

ἦβα doricum et aeolicum = ἥβη. Vid. ἄβα.

ἠβαιόν· ὀλίγον Cyprii sec. *BA* 1095. Recte apud Homerum hodie edi solet, ἤ βαιόν. Nullum enim extat vocalis η prostheticae exemplum. Fidem tamen grammatico habet Hoffm. I 105. Si re vera est gl. cypria, nihil vetat credi etiam Cyprios divisim ἤ βαιόν scripsisse. Omnino vero γλῶσσαι istae κατὰ πόλεις l. l., quae mire cum vocabulis homericis conspirant, non omni suspicione vacare videntur.

ἥβη· — *καὶ ἄμπελος*. H. Scil. Theocr. V 109 de vitibus dicit: *ἐντὶ γὰρ ἅβαι*, sed cum v. l. *αὖαι*, quae iure placuit Hermanno. Vid. *ἅβα*.

ἡβίων (*-ίοντες*), *ἡβίονσα* (*σαν*) cretice = *ἡβῶν*, *ἡβῶσα* LG VIII. IX. XI. Vid. *ΝΣ*.

Ἥβων (*-ωνος*). Iuventutis deus, cultus Neapoli a iuvenibus. IGSI 716. 717. Utrobique *θεὸς ἐπιφανέστατος* dicitur.

ἠγάνεα· *πέμματα τὰ ἀπὸ τηγάνου*. H. Cf. Ath. VI 229 b et Naber ad Phot. s. v. *ταγηνίας*. Glossa est ionica derivata a voc. *ἤγανον* = *τήγανον*, quo utitur Anacreon fr. 26. Athenienses et *τήγανον* dicebant et *τάγηνον*. Cf. Hoffm. III 338.

ἠγάνεος· *νεανίσκος*? H. Cf. *ἠγανές· καθαρόν, νέον*? H. Gramm. *EM*. 392, 37 ad explicandum *εὐηγενής* scribit scilicet *ἦγον γὰρ τὸν εὐδαίμονα λέγουσιν Ἴωνες*(!) — Fortasse etiam *ἠγάνεος* et *ἠγανές* eiusdem etymologiae gratia a grammaticis excogitata sunt.

ἡγεμονεύειν ion. et poet. = *ἡγεῖσθαι*, *ἄρχειν* passim legitur apud Herodotum, rarius in prosa attica.

Ἡγεμόνη *Ἄρτεμις*. CIA IV 2, 1663 c. Cf. Poll. VIII 106. Paus. IX 35, 2. — *Ἀφροδίτη ἡγεμόνη τοῦ δήμου*. CIA IV 2, 1161 b.

ἡγεμονίαι, „partes exercitus ex quibus suum quaeque *ἡγεμόνα* habet". Inscr. att. a. 284/3 a. C. ap. Dittenb.[2] 497, 21 *τοὺς μὲν βουλομένους στρατεύεσθαι διώικησεν ὅπως ἂν καταχωρισθῶσιν ἐν ἡγεμονίαις*.

ἡγεμὼν ἀμφοτέρων *PO* I 39, 6, quem editores Aegypti superioris et inferioris praefectum esse putant, Wilcken O. G. I p. 426 praefectum Alexandreae et Aegypti, ut C. Cornelius Gallus audit in Philae inscriptione, interpretandum esse monet. *Ἡγεμών* Lagidarum aetate, ubi nihil additur, honoris causa salutatur magistratus qui civilibus praeest negotiis, quare, ubi est dux militaris, vocatur *ἡγεμὼν ἐπ' ἀνδρῶν*, similiterque distinguuntur *ἱππάρχης* (qui merus est titulus) et *ἱππάρχης ἐπ' ἀνδρῶν*, ut intellexit Peyron ad P. T. pag. 75 sq., qui ibidem monet de aliis magistratibus mere titulariis in aula aegyptiaca.

ἠγραμμένος. Cret. in Museo Ital. II p. 157 n. 10, 3 *ἠγραμμενᾶν*. Del. 117, 4 *ἠγραμμένον*; BCH 1885. A 12. Vid. H augmentum.

ἤγος = *αἴγοις*, i. e. *αἰξίν*, Boeot. GD 490, 4 *προβάτοις σὺν ἤγυς χειλίης*. Vid. Dativus.

Ἠδάλιον, non *Ἰδάλιον*, constanter inscr. cypriae. — *Ἠδαλιῆϝι*, dat. loc. 135 *B* 31 Hoffm.

ἤδεα = *ᾔδη*. Ionice apud Herodotum.

ἥδεσθαι cum praep. *κατά* vel *ἐν* pro dativo vel pro *ἐπί* c. D. Kaib. ep. 312, 14. 650, 5.

ἡδημόνως· *αἰδεσίμως*. H. Gl. boeotica.

ἦδος. *EM* 626, 58 *οἱ δὲ Κυρηναῖοι τὸ ὄξος ἦδος φασί, καὶ ἄλλοι γλυκάδιον*. Atticis tribuit Ath. II p. 75 C.

ἦδος (voc. Hom.) *Αἰολικῶς ἐπὶ* (vulgo *ἀπὸ*) *τῆς ἡδονῆς*. Herodianus II 904, 29. Cf. Hes. et schol. Plat. Phaed. p. 65 b, cuius scholii auctor confudit *ἦδος* et *εἶδος*. Pro *φίλον* ibi corrige *εἶδος*.

ἡδοβόρῳ pro *ἡδυμόρῳ* in Anth. Gr. Append. Didot. (III) IV 292, 10 correxi Studd. Crit. in ep. Gr. p. 71.

ἡδο[λ] compendium nescio cuius vocabuli ad opus rusticum pertinentis passim occurrit in *PK* CXXXI rect. (a. 78/9 p. C.).

ἡδολάλοος *φθόγγους*. Kaib. ep. Add. 1029 a. 4.

ἡδόνατο. Carthacae tit. saec. a. C. IV CIG 2258, 2. In Attica Meisterh.[2] non novit antiquius a. 300 ante C. exemplum.

ἡδυκότιον *μιλησιουργές*. CIA II 836, 60. Vid. sq. voc.

ἡδυκοτὶς *χρυσῆ, Ἐχενίκης ἀνάθεμα*. Tit. Deli saec. a. C. II ap. Dittenb.[2] 588, 9. Huius poculi et donatricis mentionem fecit Semus *ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος* apud Athenaeum XI 469 C.

ἡεμί = *ἠμί*, sum. Therae tit. GD 4816, ubi Blass cft. *ἡ έ λ α σ ε* = *ἤλασε* in tit. Abu-Simbel 4109, a. b.

ἠθαῖος (?), familiaris. Pind. *I* VI 48 *ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς*. Nescio an reponendum sit homericum *ἠ θ ε ῖ ο ν*, quod unice recte formatum.

ἦθε· *ὄφελεν*. H. Gl. boeotica = *αἴθε, εἴθε*.

ἤθεα, loca sueta, ap. Homerum et Hesiodum de animalibus, ap. Herodotum de hominibus usurpatur. Apud Hom. et Hes. [*κατὰ Ϝήθεα*] semper habet digamma, contra *ἦ θ ο ς*, mores, nusquam, neque apud Hesiodum (Op. 67), neque apud Pindarum, quare suspecta est Lehrsii correctio vulgo recepta *O*. XI 20 *διαλλάξαντο* (pro *διαλλάξαιντο*) *ἦθος* et nescio an vere iam Hartung correxerit *διαλλάξαιντ' ἂν* (*ἂν* supra scriptum in cod. C.) *ἦθος*.

ἠθεῖν. Herond. III 33 *ἐκ τετρημένης ἠθεῖ*, ubi vid. Meisteri notam.

ἠθεῖος. Correxi *ἠθείων* pro *ἠϊθέων* *A. P.* VII 495, 3 et *ἠθείοις* pro *ἠιθέοις* in Kaib. ep. 364 b, 3. — Vid. *ἠ θ α ῖ ο ς*.

ἤθησις. Epidaur. *IE* 242, 142 *ἠθήσιος τῶν λίθων*, ubi Kabbadias „Par metaphore, la *κάθαρσις* et l' *ἐπιξοά* des pierres."

ἠθμός = *ἠθμός*. Meisterh.[2] 66.

ἠθμός. Herond. VII 111 *ἔχει γὰρ οὐχὶ γλάσσας, ἡδονῆς δ' ἠθ[μό]ν*. Incerta lectio. Vid. Crusium p. 145. Buccheler explicat „unde liquida voluptas defluit". Nuper Headlam proposuit *ἴθμην*, quod mihi quidem displicet. — Vid. *λ ύ θ ι ο ς*.

ἦθος cum cognatis in dialectis non mutat *H*. Vid. *ἤθεα*.

HI = *EI* ante vocalem Cretenses. Vid. *ἀ ν τ ρ ή ι ο ν, ἀ ρ χ ή ι ο ν, ἀ ν δ ρ ή ι ο ν, π ρ ε ι γ ή ι ο ν, χ ρ η ί α* etc. De Ionibus cf. Hoffm. III 357, de Aeolensibus II 305. Similiter Pindarus, ut *ἀρήιος, μνημήιον*, al. — Cf. *η ο ς*.

ἠί boeotice = *αἰεί*. GD 429, 7 *τὺ ἠὶ ἔναρχοι ἰόντες* = *οἱ ἀεὶ ἄρχοντες*.

ἠίθεος. Adde Bacchyl. XVI 45. 93. 128. Bl. Huius carminis titulus est *ἠίθεοι ἢ Θησεύς*.

ἥκαμεν = ἥκομεν PL p. 317, n. 48, 9 (a. 153 a. C.) ἥκαμεν εἰς τὸ Σαραπιεῖον βολάμενοι (sic) συνμῖξαί σοι. — Infin. ἡ κ έ ν α ι = ἥκειν. PL p. 294, n. 36,30 (a. 163 a. C.): φήσαντες εἰς ἐνεχυρασίαν ἡκέναι.

ἥκειν. Phot. (cf. Hes.) τό γε **ἧκον**· ὅσον ἐπ' αὐτῷ, ὅσον δύναται. — Ionice Her. I 30. 31. 121. Cf. 149. V 62. VII 157 εὖ ἥκειν cum gen. = εὖ ἔχειν.

ἥκιστος = ἐλάχιστος. Adde Herond. II 30 τῶν δημοτέων φρίσσοντα καὶ τὸν ἥ κ ι σ τ ο ν.

ηλα = ειλα. Aoristus verborum in έλλω apud Cretenses. Vid. ἀ π έ σ τ η λ α ν, π α ρ α γ γ ή λ α ν τ ε ς, similia.

ἡλαίνοντι = ἀλαίνουσιν. Theocrit. VII 25.

Ἠλέκτρα (Euripidis?) fabula, non addito poetae nomine. CIA II 4, 992, I 23. Cf. Ἡ ρ α κ λ ῆ ς.

ἥλετο iuxta εἵλετο saepe legitur in tit. Epidaurio GD 3225.

Ϝηλῆν. Vid. ε ἱ λ ε ῖ ν et Ϝ η λ ο υ μ έ ν ω ς.

ἥλθη = ἔλθῃ in pap. aeg. Cf. Mayser, Gr. d. Gr. Pap. I p. 10. Cf. μ ε τ ῆ λ θ α ι.

ἡλιθιώναις. Kaib. ep. 1136, 5, saec. p. C. III aut II.

ἡλιομαντία. Pap. mag. W. Leid. 17, 5.

ἡλιόπαις, solis filius, i. e. felix. Kaib. ep. 730, 4 saec. p. C. II vel III.

ἥλιος. Lacones ἀ β έ λ ι ο ς, Pind. ἀ έ λ ι ο ς, saepe cum synizesi, bis ἅλιος, ut constanter habet Theocritus cum reliquis Doriensibus et Aeolensibus omnibus, Iones ἥ λ ι ο ς, Attici ἥ λ ι ο ς, epici ἠ έ λ ι ο ς.

ἥλιος figurate pro ἐνιαυτός. Herond. X 1 ἐπὴν τὸν ἑξήκοστον ἥλιον κάμψῃς. Pro φῶς, lumen. Kaib. ep. 1084, 2 δόξης Ἑλλάνων δεύτερον ἀέλιον.

ἡλιοτρόπιον. Vid. Ἐπόψιος.

ἧλκον dorice = εἷλκον. *EM* 419, 41.

ηλός in ὑψηλός, χαμηλός, sim. η servat in dialectis. Cf. β έ β α λ ο ς.

ἧλος collective pro ἧλοι. *PB* 544, 1 (Antonini aet.): ἧλον σιδηροῦ κίστας ἕνδεκα et sic deinde κ έ ν τ ρ ο υ σιδηροῦ κίστην μίαν. Complura eiusmodi addi possunt.

Ϝηλουμένως (cod. γηλ.)· συνειλημ[μ]ένως. H. Dorice, ut Ϝ η λ ι ό μ ε ν ο ι (cod. γηλιώμενοι)· κατεχόμενοι apud eundem et Ϝ ή λ ε σ θ α ι (cod. γηλ.)· κατέχεσθαι. Vid. ε ἱ λ ε ῖ ν et ἐ ν Ϝ η λ η θ ί ω ν τ ι.

ἤλπιζα pro ἤλπιζον. Kaib. ep. 167, 5. Cf. ἤ φ ε ρ α et Meisterh. 147, 2.

Ϝῆμα (Ϝἕμα). = εἷμα. Cret. LG III 38, iuxta Ϝήμα, cuius gen. Ϝήμας (Ϝέμας) legitur ibidem V 40. Vid. Baunack p. 39. Cf. ἕ σ τ α, Ϝ έ σ τ α (fem.) et ἕ σ τ α (n. pl.).

ἥμαιθον. Herond. III 45. Hes. ἥμαιθον· ἡμιωβέλιον, διώβολον <δὲ> παρὰ Κυζικηνοῖς.

ἥμβλακον Archiloch. 73 = ἥμπλακον, ἥμαρτον.

ἡμέδιμνος = ἡμιμέδιμνος. IC 39, 11; IGSI, 423. 644. Didymus ap. Priscianum p. 1351: ὥσπερ δὲ ἡμέδιμνον λέγουσιν Ἀ τ τ ι κ ο ὶ (in horum

titulis nondum repertum videtur) ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον, οὕτως καὶ οὗτοι (Latini) σημοδιουμ (semodium). Phot. lex. ἡμέδιμνον· τὸ ἡμιμέδιμνον. Vid. ἡμίδιμνον et cf. τριμίσκον.

ἡμεῖς. Formae dialecticae: Doricae: ἁμές, ἁμῶν, ἁμέων, ἁμίων, ἁμίν s. ἁμῖν (ἁμεῖν BCH 1855 n. 11, 11 Cret.), ἁμέ. Vid. Boisacq p. 45. 47; Aeolicae ἄμμες, ἀμμέων (ἀμμέουν Thess.), ἄμμι(ν), ἄμμεσιν (Alcaei fr. 100), ἄμμε. Cf. Hoffm. II 590; Ionicae ἡμέας inscr. saec. a. C. VI, 122, l. 2 Hoffm., Herod. passim, Archiloch. 9, 7. Herond. I 9. II 9. VII 66; ἡμέων Phoen. 2, 20. Herond. I 2. 46. II 2. III 21. VI 32. 82. VII A 1. 96 (ἡμῶν male vs. 38), Theogn. 353, Sol. 13, 72. Hoffm. III 468 sqq. — De omnibus cf. Kühner-Bl. Gr. I 580 sqq. Vid. supra ἐγώ.

ἡμεν. Dorica terminatio infin. aor. pass. ut νοηθῆμεν, γνωσθῆμεν, etc.

ἦμεν dorice = εἶναι. Spartani Thuc. V 77. — Argivi GD 3376, 12. al. Quinquagies ocurrit in LG.

ἡμέρα sive **ἡμερασία,** Dianae cognomen. Pausan. VIII 18, 8. Callimachus H. Dian. 223—226. Bacchyl. X 39. Bl.

ἥμερος. Vid. ἅμερος.

ἡμέρη. Herond. IV 54 ἀλλ' ἡμέρη τε κἀπὶ μέζον ὠθεῖται. Recte Meister „per totum diem et quod excedit". Id. V 22 ὡς μὴ καλῶς γένοιτο τῇ ἡμέρῃ κείνῃ = κατάρατος εἴη ἐκείνη ἡ ἡμέρα. IV 50 ἔσσετ' ἡμέρη paroedia homerici ἔσσεται ἦμαρ. — III 24 et VI 21 τριτημέρη, nudius tertius. VI 13 ἡμέρην τε καὶ νύκτα pro usitatiore νύκτα τε καὶ ἡμέραν. Cf. Kaib. ep. 618, 3 οὔτ' ἠοῦς οὔτ' ὄρφνης.

ἡμερήσιοι (θεοί). Pap. mag. W. Leid. 2, 10; 9, 38; 10, 34; 16, 39. Vid. ὡρογενής.

ἡμερήσιον μνημόσυνον, calendarium. Kaib. ep. 1096, 1.

ἡμερησίως = καθ' ἡμέραν, quotidie. *PO* 88, 12.

ἡμεροδρόμας = ἡμεροδρόμος. Dittenb.[2] 156: βασιλέως Ἀλεξάνδρου (magni) ἡμεροδρόμαι καὶ βηματιστὴς τῆς Ἀσίας. Cf. Pausan. VI 16, 5. Ditt. de aliis Alexandri bematistis laudat Athen. X p. 442 b et Plin. N. H. VI 64.

ἡμερομαντεῖαι καὶ ὧραι. Neue Zauberpap. v. Paris u. London. (Wess.) 154.

ἦμην = εἶναι. Inscr. cret. Dreri ap. Rangabé *A. H.* 2477. Philol. IX p. 694 (Kum). Cauer Del. 121 B 1 (saec. a. C. III): δίκαν δὲ πρ[αξί]ων μηθὲν ἔνορκον ἦμην iuxta ἦμηιν (sic) et ἦμεν.

ἤμην forma hellenistica pro ἦν. Vid. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 178.

ἠμί dorice = εἰμί. Aegin. *IA* 358. Ther. IGI, III 549—769. 990. Rhod. GD 4127. 4131. 4132. 4133. Gel. 4249. Agrigent. 4253. Vid. εἶναι.

ἡμιαροόριον. *PB* 409, 6 (a. 313 p. C.), 417 (saec. II vel III p. C.).

ἡμιαρτάβιον. *PB* 624. Vid. ἀρτάβη.

ἡμιάρτιον· εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες. H. Sophronis fr. 56 et 57 Ahr.

ἤνεσα aor. verbi ἄνειν = ἀνύειν. Kaib. ep. 491, 1. 1028, 35.
ἤνθον dorice Siculi pro ἦλθον, v. c. Epicharmus fr. 126, 1 Ahr. κἀπῆνθεν ὅθεν ἦνθον πάλιν. Passim ita Theocritus. Habet etiam tit. Corcyrae GD 3188 ἐνθών. Cf. *EM* 225, 1 et φίντατον, Φίντις, Φίντων, Φιντύλος. Vid. προσῆνθον et *N* pro *Λ*.
ἤνῖκαν = ἤνεικαν inscr. Mytilen. 84, 3. H.; [ἐ]σένικα 129 *B*, 39; ἐξε[νικ]άμενος 119 *A*, 5. Hoffmann de quantitate vocalis dubitat. At inscr. trozenia metrica BCH 1893, 85, ubi supplendum θέων ἔνικε <πόδεσσι>, habet longam vocalem; indidem est ἀπήνικε BCH 1886, 136; GD 3364, 12; ἤνικε Epidauri GD 3339, 110; ἀπήνικε et ἀπηνίχθη *EA* 1892, 60 sqq. — Boeoticum est εἴνιξαν = ἤνεγκον Theb. GD 705. Cf. Herodianus II 374, 21. *EM* 431, 45. Vid. etiam creticum νίκεν et προὔνικος. In quibus omnibus quin iota longum sit non dubito. Ceterum ἐνεῖκαι Dores cum Ionibus habent commune. Apud Pindarum iuxta ἔνεικε, ἐνεῖκαι traduntur ἤνεγκ' *O.* XIII 86 et ἐνεγκών *I.* VII 21, sed recte hic φέρων ἐκοιμᾶτο coniecit Bergk, illic vero haud dubie ἤνεικ' corrigendum est. Eadem forma constanter apparet apud Theocritum.
ἠνίοο· τελείου. H. Hinc ἠνιγένειος pro ἡμιγένειος Theocrito VI 3 reddidit Ahrens. Cf. verbum ἄνειν.
ἤνσει laconice = ἤνθει. Ar. Lys. 1257.
ἦνται? Andaniae inscr. ap. Michel 694, 83: ὁ ἱερεὺς ἐπικρινέτω περὶ τῶν δραπετικῶν ὅσοι κα ἦνται ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Dittenb.[2] 653, not. 55 cum Sauppio ἧνται scribendum putat = (κάθ)ωνται, alii ὦσιν significare credunt. — Cf. ἦται.
$\overline{\text{ηντι}}$ = $\overline{\text{ωσι}}$, terminatio dorica III p. Pl. coniunctivi. Vid. προτιθῆντι.
ἠόϊος ep., ion. Her. IV 101. 160 = ἑῷος.
ἠούκᾶτος, avocatus. IGSI, 997.
ἤπετο. Vid. ἠστίασεν.
ἠπιάλης = ἐφιάλτης. Sophronis fr. 99 b. Ahr. Ἡρακλῆς ἠπίαλητα πνίγων.
ἤπιος ion., ep., trag., att. Her. III 130. VII 142. Nota II 139 ἤπιος κατὰ τοὺς πολιητάς ob insolitiorem praepositionis usum. Rarius est in prosa attica (Thucydides et Plato).
ἠπιόφρων Ἀσκληπιός. CIA III 171. Αἴγιν' ἠπιόφρον. Bacchyl. XII 78 Bl.
$\overline{\text{ηρ}}$ suffixum. Vid. $\overline{\text{ης}}$.
ἦρ· τὸ ἔαρ. H. Alcmanis fr. 72; Ϝῆρ Alcaei fr. 45, 1 Ϝῆρος ἀνθεμόεντος. Pind. *P.* IV 64 ἦρος, sed nom. ἔαρ fr. 75, 15, ut apud Iones et Atticos.
ἦρα (ex ἤραε) = ἤρω Boeotus apud Ar. Ach. 913. Cf. Theocr. IV 28 ἐπάξα = ἐπήξω et similia.
ἦρα (ex ἦ ἄρα) Aeoles et Dores sec. Apollonium de coni. 223, 25. Sappho fr. 102 ἦρ' ἔτι παρθενίκας ἐπιβάλλομαι. Alcaeus fr. 94. GD 217, 4; Alcman fr. 61. Bacchyl. V 165. Pindaro ubique pro ἄρα reddidit O.Schroeder. — De Ionibus vid. Hoffm. III 325. Apud hos

ἄρα (Archil. 86, 2. 89, 5. 95 et saepe ap. Hippocratem iuxta ἦρα) ex ἡ ἄρα contractum, ἦρα vero indidem natum putatur per aphaeresin, ut in pap. Naucratis τ' Ἀφροδίτηι iuxta τ' Ἠφροδίτηι legitur ap. Flinders Petri I pl. 21, n. 700 et II pl. 21, n. 701.

ἦρα c. gen. = χάριν. Bacchyl. X 21 Bl., ut apud Callimachum aliosque Alexandrinos. Cf. Hom. ἐπὶ ϝῆρα φέρων, ἐπιϝήρανος, ἐρίϝηρες. In A. P. VII 336, 2 Mnem. 1900, p. 34 correxi δυστυχεῖ ἦρ' ἐράνου pro δυστυχίης ἐράνου.

ἦραι (ex ἀεῖραι) = ἆραι creticum. *EM.* 434, 52: οἱ δὲ Κρῆτες ἆραι ἦραι λέγουσιν.

Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει. Halicarnassi tit. saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 676.

Ἡραῖος, mensis quartus anni delphici (Oct.) cum festo Ἡραίοις = Πυανοψιών att. Idem Olunti = Μαιμακτηριών, Zeleae sedis incertae. Bisschoff de F. G. A.

Ἡραιών, mensis Amorgi et Teni = Μεταγειτνιών att. Bisschoff l.l.

Ἡράκλεια, festum Thebis. CIA II 1323. 1358.

Ἡράκλειος, mensis Halicarnassi sedis incertae (Dittenb.[2] 601). Delphis idem est undecimus (Maius) cum festo Ἡρακλείοις = Θαργηλιών att. Cf. Bisschoff l.l. Vid. Ἀπελλαῖα et cf. Dittenb. notam 66 ad tit. delph. saec. a. C. V, 438.

Ἡρακλες pro Ἡράκλεες in antiquissimo epigrammate Metapontio IGSI, 632, 1: Χαῖρε, ϝάναξ Ἥρακλες, ὅ τοι κεραμεύς μ' ἀνέθηκε κτέ.

Ἡρακλῆα τὰ ἐν Ἰάσωι. IC 104 = Dittenb.[2] 677, 20 saec. I p. C. Vid. ηα.

Ἡρακλῆς, fabula (Euripidea?) non addito poetae nomine. CIA II 4, 992 I 23.

Ἡράκλητος dorice = Ἡράκλειτος.

Ἡράσιος· μὴν κατὰ Λάκωνας. H. = Ἑκατομβαιών att. Bisschoff de F. G. A.

ἠργαζόμην et **ἠργασάμην** bona aetate genuinae formae atticae iuxta εἰργασμαι. Vid. Meisterh.[2] p. 135. — Cf. ἡστίασεν.

ἠργολεβηκ[ότες] = ἠργολαβ. in pap. aeg. Cf. E. Mayser, Gr. d. Gr. Papyri I p. 8.

ἠρεμίη metri causa pro ἐρημίη versifex posuisse videtur in Anthol. Gr. app. Did. (III) II 621, 12. Cf. mea Studd. Crit. ad epp. gr. p. 52.

ἦρι· πρωί. Βοιωτῶν. *BA* 1095. Nisi mentitur grammaticus, ut apud Homerum.

ἠρίφακον· θαμνίσκον. Λάκωνες. H.

ἡρμάνευσε pro διηγήσατο. Epidaur. GD 3339, 88: τῶι δεσπόται ἡρμάνευσε τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα.

ἡροϊκός = ἡρωικός. Kaib. ep. 292, 2. Cf. sqq.

ἡροΐνα inscr. Mytilen. aet. romanae IGI, II 228.

ἡροϊσμός, ibidem 29, 10, sed ἡρῶναι (sic) 242, 10.

ἡροϊσταί. Inscr. attica saec. a. C. primi CIA II 630. Inscr. Calchedonis ap. Foucart Assoc. relig. p. 230 n°. 49, ib. p. 233, n. 56 ἡροειισται (sic) (Kum.). Prima tantum inscr. momentum habet, nam

in secunda, GD 3773, est *κοινὸν Σωτηριαστᾶν Ἡρ — — —*, nec in ultima, GD 4247, quot litterae interciderint inter *HP* et *ICTAN* Wescher indicavit. v.Gelder supplevit *Ἡρ<ακλε>ιστᾶι*, malim tamen *Ἡρ<οϊ>στᾶν*. — Vid. *ἡρωϊασταί* et *ἡρωϊσταί*.

ἥρο[ος]. GD 3304. Recte Pindaro in casibus obliquis voc. *ἥρως*, ubi vocalis corripitur et in derivato *ἡρώιος* *O* pro *Ω* dedit O.Schroeder Proll. Pind. II 26 (45). Idem faciendum arbitror in Homero aliisque poetis. Cf. **πατρόιος.**

ἡροσάνθια· *ἀνθολόγια, ἑορτὴ γυναικεῖα λαμπρά, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ.* H. Fortasse Proserpinae in honorem, quae *ἀνθολογοῦσα* a Plutone rapta esse ferebatur.

ἧρρε'(ο) = *ἦρον*. Sappho 1, 15.

Ἡρύκαλον· *τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς.* H. Coniecta sunt *Ἥρυκλον* et *Ἥρυλλον*. Tuentur alii comparantes *ὀβρίκαλον*.

ἡρώασσα = *ἡρῴνη*. Dreri in Creta tit. ap. Rangabé *A. H.* 2477. (Kum.).

ἡρῷα festum funebre Athenis. CIA II add. 453 b., add. 453 e. Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen p. 217 sq., 222.

ἡρωιασταί. Inscr. Acraephiae BCH XXII 255, n. 18. 19. 27 *ἡ σύνοδος τῶν ἡρωιαστῶν*. Vid. *ἡροϊσταί, ἡρωϊσταί*.

ἡρωίς, festum delphicum nono quoque anno celebratum, medium inter *στεπτήριον* et *χαρίλαν*, quae vide.

ἡρώισσα = *ἡρῴνη*. Inscr. trozenia saec. a. C. IV BCH 1893, 94. Alia exempla praebet Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 140, 2, qui similia multa affert e titulis: *Ἀντιόχισσα, Μύρισσα, Λαμύρισσα, Νεικομήδισσα, πατρώνισσα, λυκιάρχισσα, οἰκονόμισσα.* Adde *βασίλισσα, ἱέρισσα.*

ἡρωϊσταί. CIA II 630. Inscr. Trozenia BCH 1893, p. 693 *τὸ κοινὸν τῶν ἡρωϊστᾶν* et *ταμίας τῶν ἡρωϊστᾶν*.

ἡρῷον in seris titulis atticis nihil aliud quam *τάφος* significat. Vid. BCH 1893, p. 243 sqq.

ἡρών. Inscr. Thessalonicae „Memoire sur une mission au mont Athos p. 18". Cf. *ἱρών*. (Kum.).

ἥρως, defunctus, passim in epitaphiis, saepe addito *ἀγαθός*, ut IGSI, 223. 225. 229. 230. 231. 1327. 1343. 1425 etc. Similiter *ἡρωίνη* de muliere, v. c. CIA III 889. Cf. *ἡρῷον*. Inscr. att. Dittenb.[2] 895, 6: *ὁ πατήρ με* (loquitur puer quinquennis defunctus) *ἀνέστησε ἥρωα συγγενείας*, quem Rhode comparavit cum Lare familiari Rom., qui ap. Dion. Hal. IV 2, 3 *ὁ κατ' οἰκίαν ἥρως* audit, ap. Plut. de fort. Rom. 10 p. 323 C *ἥρως οἰκουρός*. — Gen. *ἥροος* = *ἥρωος*. Inscr. arg. GD 3304. Vid. supra.

$\overline{ης}$ et **$\overline{ηρ}$**, suffixa tortiae declinationis ubique praeterquam in Elide servant *H*, sed $\overline{ης}$ suffixum I decl. dorice et aeolice fit $\overline{ας}$.

$\overline{ης}$. Nomina proprio in $\overline{ης}$ III decl. aeolice secuntur clisin primae decl., in vocativo secundae, v. c. *Σωκράτης, Σωκράτη* (ex *-ηο*), *Σωκράτηι, Σωκράτην, Σώκρατε.* Testimonia vide ap. Hoffm. II 548.

ἧς = ἦν (3 p. S.) doricum, v. c. Epidauri GD 3340, 55 et passim. Theocr. II 124. 141 etc.; item arcadicum, ut 30, 37 H. et cyprium, ut 192. H. Cf. Hoffm. I p. 48. 260. Vid. εἶναι.

ἧς dorice *TH* I 136 = ion., att., aeol. εἷς. — οὐδής lacon. Del. 17, 4 = cret. οὐδένς. Vid. ἕνς.

ἤσεῖτε = ἥσετε. Megarensis ap. Ar. Ach. 741 χἠσεῖτε.

ησι, ῃσι, vetus dativi plur. terminatio apud Atticos. Vid. Meisterh.[2] 94 sq. Cf. ασι, ᾳσι. — ῃσι dat. plur. term. ionica = αις.

ἦσι, 3 p. S. verbi ἠμί, aio. Sappho fr. 97. Cf. att. παῖ, ἠμί, παῖ, ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς.

ἧσται ionice = ἵδρυται. Her. IX 57 ἱερόν. Vid. εἷσα.

ἡστίασεν = εἱστίασεν. *EA* 1893, 49 sqq., l. 26 (c. 34 a. C.) = CIA IV 2, 630 b, ut ἠργαζόμην (cf. Meisterh.[2] p. 135). Cf. ἥπετο et ἧχε.

ἤστω et **ἐξήστω** = ἔστω et ἐξέστω saepius leguntur in lege Elidis de de amnestia exarata post a. 336 ap. Michel 1334. Cf. ἤτω.

ἥσυχα, ἡσυχία, ἡσύχιμος, ἡσύχιος saepe in Pindari libris recte leguntur pro ἅσυχα, ἀσυχία etc., quae pseudodorica esse testantur titt. dorici, v. c. GD 1789 (Delph.), 4; IGI, I 517 (Rhod.) Cf. Ahrens II p. 138.

ἡσυχῇ, paullulum, v. c. ἔνσιμος ἡσυχῇ, subsimus, pap. Leid. *N.* col. II 7, ubi vid. Leemans. Cf. Dioscor. III 137.

Ἡσχρώνδας boeotice = Αἰσχρώνδας, v. c. Michel 1101.

ἦται = ᾖ. Delph. GD 1696, 4 ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος ἦται. GD 1799, 6 καὶ εἴ κά τι ἦται περισσὸν τῶν Λαρίσας, αὐτὸς ἐχέτω. Sed 1702, 4 ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος ἔσται, plerumque vero in ea formula ponitur infinitivus εἶμεν. — Cf. infra χρηάηται. — Vid. εἶναι.

ἦτον = ἦν, ut neograecum ἦταν. Inscr. Romae primi p. C. saeculi. CIG 6276. (Kum.) = Kaib. ep. 719, 2 πατρὶς δέ μοι ἦτον Ἀπάμεα.

ἦτορ in dialectis servat η.

ἦτω = ἔστω. *PB* 419, 13 (a. 277 p. C.).

ἠύτε, voc. epico, Bacchylides utitur XII 87 Bl.

ἡυτῶν = ἑαυτῶν. IC 37, 44.

Ἡφαιστία· Ἀθηνᾶ. H. Commemoratur CIA II 144, 20: ἀναθεῖναι τό τε ἄγαλμα τῶι τε Ἡφαίστωι τὴν βουλὴν καὶ τῆι Ἀθηνᾶι τῆι Ἡφαιστίαι. — **Ἡφαίστια**, festum Athenis. CIA II 553. 1340. Add. vol. I, 35 b (IV, 1 p. 65). Cf. Mommsen, Feste d. St. Athen., p. 43, 325 sq., 340 sq.

ἤφεραν = ἔφερον. Kaib. ep. 168, 2 saec. III p. C. CIA III 1379.

ἦχε = εἶχε. Cypr. 135, 21. Hoffm. Vid. ἧχον, ἥπετο, ἡστίασεν.

ἠχέηντα (?). Vid. χαιτέησσα.

ἡχοῖ = ἧχι, i. e. ὅπου. Oropi tit. *EA* 1885, 93 sqq., l. 16. Cf. Hermes XXI 91 sqq.: ἡχοῖ ἑκάστοις αἱ δίκαι ἐν τοῖς νόμοις εἴρηται (= εἴρέαται), ἐνταῦθα γινέσθων. Vid. et Dittenb.[2] 589, not. 9. Cf. πανταχοῖ.

ἤχθαρε = ἤχθηρε. Timocreontis fr. vs. 4.

ἧχον = εἶχον. Isyllus Epidaurius GD 3342, 7. Cf. ἧχε.

ήω. Aeoles et Thessali verborum in έω interdum producunt vocalem: ἀδικήω, ποθήω, καλήω. Hoffm. II 573. Quibus formis respondent boeoticae in είω.

ἠώς ionicum et epicum = att. ἕως, = aeol. αὔως, = lacon. ἀβώρ (ἀβώς. — ἀβώ = πρωΐ), dor. ἀώς. — Kaib. ep. 618, 3 οὔτ' ἠοῦς οὔτ' ὄρφνης = οὔτε μεθ' ἡμέραν οὔτε νύκτωρ. — ib. 682, 2 ἠοῦς φῶς, vita.

ἤως = ἕως (coni.) E.Mayser, Gr. d. Gr. Papyri etc. I, 10.

Θ. θῆτα.

Democrito Apollonius *BA* 781, 24 tribuit genetivum θήτατος.

Θ compendium voc. θυγατήρ in Therae inscr. IGI, III 346, 5, voc. θάνατος in papyro aeg. c. a. 180 p. C. FGH 105 III 26.

Θ omissum inter Σ et Λ. Vid. ἐσλός, μάσλης.

Θ pro *T* in terminationibus. Vid. θη, θι, θο et *NΘ* pro *NT*.

Θ pro Φ. Vid. ἐλαθρά, θύλλα, ὀθρύν.

Θ et ΘΘ = ΣΤ ap. Cretenses. Vid. ἰθθάντι. = ΣΣ in θάλαθθα.

ΘΘ assimilatum ex ΣΘ in LG, ubi prius vocabulum finitur littera Σ, alterum orditur a Θ.

Θ versum in Σ. Vid. Σ pro Θ.

θα aeolice ad perfecti analogiam fit terminatio secundae personae praesentis, ut ἔχεισθα, φαῖσθα, φίλησθα, ἐθέλεισθα. Cf. Curtius, „das Gr. verbum" II 50 sqq. Hoffm. II 563.

θα adverbii locativi suffixum apud (Aeoles?) et Dores. Apollonius de adv. 193, 13: λέγω περὶ τοῦ ὕπισθα καὶ ὕπερθα, οὐ γὰρ τὸ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασίν (Aeoles), οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὄπισθεν ὄπισθα (ὁ ἐξύπισθα καταστάθεις fr. adesp. 67), πρόσθεν δὲ πρόσθα. Sed de Aeolibus (vid. ἔνερθα) res dubia est admodum, quia excepto uno isto fragmento ubique apud hos traduntur formae vulgares: πάροιθεν ἀμφί Alcaei fr. 9, 3 κατύπερθεν ἵππιοι 15, 2; ἔνθεν κῦμα 18; ἔνθεν ἄμμες 18, 8; πόθεν δὲ Adesp. 75, ubi formae in θα ipso metro excluduntur. In titulis aeolicis πρόσθε scriptum etiam ante vocales. E thessalica dialecto novimus αὖθι = ἐνταῦθα et ἄνευθε (cf. tamen ἔξουθα). Vid. Hoffm. II 274 sq. — Similiter apud Pindarum est ματρόθε *I.* III 17, iuxta ματρόθεν, Theocr. I 24 Λιβύαθε, II 122 πάντοθε, IV 10 τουτόθε, praeterea τηνῶθε, αὐτόθε, λειμωνόθε.

Contra dorica testimonia haec sunt: *TH*, I 17. 87 ἄνωθα, I 57 ἔμπροσθα, LG V 8. VI. 24. XI 2 πρόθθα, IV 17 πρόθα, sed

tit. argolicus GD 3263 exhibet *Κορινθόθεν*. Boisacq p. 38 ex Hesychio cft. *ἐξέσας· ἔξωθεν, Λάκωνες. ἔντεσα· ἔσωθεν. ὡδόσα· ἐκ τοῦ ὧδε μέρους. συνόσα· ὁμοῦ*. Vid. etiam *σεκάνες*, ibique *βεκάσα*.

θάα syracusanum = att. *θέα*, ion. *θέη*, sec. Theognostum apud Cram. An. Ox. II 102, 20. — Vid. *θάω*.

θαβακον = (*θάϝ-*)· *θῶκον ἢ θρόνον*. H. Laconicum. Cf. epicum *θα(ϝ)άσσειν* et tragicum *θάσσειν*. Vid. *θακεῖον* et *θῶκος*.

θαγάνεος (cod. *θηγ-*)· *ὀξύς*. H. Epicharmi fr. 68, 2 Ahr. *θαγάνεος βατός*.

θάγεν dorice = *θήγειν*. Ar. Lys. 1121. Pindaro O. X 20 pro *θήξαις* bene reddidit *θάξαις* O.Schroeder. — Hes. *θαγῇ*· (*θ*)*ήξεις* (?). Sappho fr. 119, 3 *νεοθάγι σιδάρῳ*. Cf. infra *θαχθῆναι, τεθαγμένος, τέθαξαι, κατθᾶξαι, θῶξαι, θωχθείς*.

θαέομαι dor. = ion. *θηέομαι* = att. *θεάομαι*, **θαητός** = *θαυμαστός*. Vid. *θάω*.

θαι et **θθαι** = *σθαι*. Cretenses in LG et alibi. Vid. Boisacq p. 95 et cf. *πρόθθα, πρόθα*. Vid. etiam ΘΘ.

θακεῖον. Inscr. Eleusinia *EA* 1883, B 9, p. 114. Secundum Tsuntam „*ἦν θρόνος τις προωρισμένος ἴσως δι' ἓν ἢ πλείονα ἀγάλματα θεῶν ἐκτιθέμενα κατὰ τὴν ἑορτήν*". Cf. Meisterh.[2] 13, 9.

θακοθαλπάς (pap. *θακαθ.*), gallina sedens. *PO*. 219, 23 saec. p. C I): *ὁ γὰρ ἀλέκτωρ ἠστόχηκέ μου καὶ θακαθαλπάδος ἐρασθεὶς ἐμὲν* (= *ἐμὲ*) *ἐγκατέλιπε*. Cf. Platt in Cl. Rev. 1900, p. 19, qui cft. Herond. VII 48, et Bechtel in Mus. Rh. 1900, p. 348.

θάλαθθα = *θάλαττα*. Cret. inscr. saec. a. C. III ap. Bergm. 17, 26. BCH 1885 n. 8. 9. 11. 17.

θαλασσία, sacerdotis appellatio apud Cyzicenos. Vid. *συντελεῖν*.

θάλαττα. Oropi inscr. *EA* 1886, 60 l. 9: *καὶ κατὰ θάλατταν καὶ κατὰ γῆν* insolito ordine pro *καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν*.

θάλεια τά = *τοὺς θαλλούς*. *PK* II p. 192, 20 (saec. p. C. II).

θάλειαν *αὖτις ἀγκομίσσαι ἥβαν*. Bacchyl. III 89.

θαλίη(-α) ion. et poet. Her. III 27 *ἦσαν ἐν θαλίῃσι*. Cf. Plat. Rep. IX 573 D *κῶμοι καὶ θάλειαι*.

θάλλειν. Vid. *τέθαλα*. Cf. *εὐθαλής, νεοθαλής*. Iuxta hoc verbum Pind. *N*. IV 88 et X 42 a verbo *θάλεῖν* habet aor. *ἐθάλησε, ἐθάλησαν*, pro quibus Christ (Proll. XI) e Schmidtii coni. reposuit *ἐθάλλησε, ἐθάλλησαν*. At enim e pft. *τέθαλα* natum est novum verbum *θαλέω*, quod respondet ionico verbo *θηλέω* (a *τέθηλα*), obvio in Odyssea *ε*, 73.

θάλλινος *στέφανος* saepius tituli, velut Lindi GD 4233. Eodem sensu *θαλλοῦς στ.* legitur in Amorgi tit. saec. a. C. primi ap. Dittenb.[2] 645, 23: *στεφανωσάτωσαν αὐτοὺς θαλλῶι στεφάνωι*. Adiectivum enim videtur, non substantivum *θαλλός* cum apposito substantivo.

θαλλοφόρος *Ἡρακλῆς*. IGSI, 904.

θάλπειν *τὸν δίφρον*. Herond. I 36. 37. Cf. VII 40 *θάλπειν τὰς κοχώνας*. Locutiones proverbiales de vita otiosa et torpida. — Ibidem VIII 3

era ad somnolentam ancillam: ἥλιος θάλψει [τὸν κ]υσὸν ἐσδύς. — θάλπησι = θάλπῃ. Bacchyl. fr. 20, 2 Bl.

θάλπους ἄνευ, sine fervore, i. e. tranquille. Herond. VII 129.

θαλυσσόμενον· φλεγόμενον. θαλύψαι· θάλψαι, πυρῶσαι. θαλύ<πτ>εσθαι· φλέγεσθαι. H. Aeolica. Cf. Hoffm. II 238.

θάλ[ψ]ις. Adde Herond. VI 90, sed valde incerta lectio. Vid. s. v. προκυκλίῃ.

θάμα iuxta ἅμα Pind. *N.* I, 22. II 9. fr. 178. Contra θαμά = θαμινά, θαμάκις saepe idem. Sic recte, commode saltem, utrumque vocabulum distinxit Bergk, sed duo novissimi editores, Christ et Schroeder, eodem accentu (θαμά) non sine lectorum incommodo donarunt.

θαμβαίνειν = θαμβεῖν. Pind. *O.* III 32 cum v. l. θαύμαινε pro θάμβαινε. Cf. Hymn. H. Ven. 84. Merc. 407.

θαμβεῖν. Adde Bacchyl. V 84.

θανατοσυνάρτης. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 1372.

θᾶξαι = θῶξαι. Vid. θαχθῆναι.

θάοντα· [διδάσκοντα] θεωροῦντα. H. Vid. θάω. Expunxi διδάσκοντα.

θάπαν· φόβον. H. Gl. dorica aut aeolica. Cf. τὸ θάπος ap. schol. Il. *Δ* 243 et ἔταφον, τάφος, τέθηπα.

θάπτα· μυῖα. Κρῆτες. *N.*

θαραπευτής et **θαραπεύειν** in tit. saec. II p. C. Aeni. Annuaire de l'association pour l'encouragement des études Grecques en France VII p. 95 et tit. saec. I p. C. Piraei CIA III 1296. Kum. s. v. comparat neograeca θαραπεύειν, ἀργάτης, ἀργάζω, ἄργασμα, ἀργαστῆρι, ἀργαλειόν, ἄργανα.

Θαργήλια, festum Athenis. CIA II 553. 554. 809 a. 197. 1302. Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen.

Θαργηλιών mensis praeterquam Athenis occurrit Amorgi, Cyzici, Ephesi, Gambrei, Naxi, Pari, et (Ταργηλιών scriptus) Deli ac Teni. Bisschoff de F. G. A.

θάρνυσθαι· ὀχεύειν. θάρνυται· περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ (fort. περὶ συνουσίας [sc. usurpatum], ὁμιλεῖ)· θάρνυσθαι γὰρ τὸ κυΐσκεσθαι... σημαίνει δὲ καὶ ὀχεύει. H. Cf. θορνύωνται Her. III 109. Vid. Hoffm. III 275. Cognata sunt θρῴσκειν, θορεννύναι.

θαρρία. Vid. ταρσιήν.

θαρσεῖν ion., trag., Thuc. = θαρρεῖν. Her. I 120. III 85 pleonastice θάρσεέ τε τούτου εἵνεκεν καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν. Imitatur Dio C. LI, 12, 5.

Θhαρυμάχhα, Θhαρύμαϙhος, Θhαρυπτόλεμος. Therae titt. Del. 141, 5. 146, 3.

θασίων = ἀμυγδαλῶν. Geopon. X in cap. 57 titulo. De insulae nomine.

θάτεραι = ταὶ ἕτεραι, dorice pro ἅτεραι. Epicharmi fr. 239, 9 Ahr.

θατήρ dorice = θεατής Bacchyl. IX 23. Vid. s. v. θάω.

ϑάττου pro *ϑάττονος*. CIA II add. 302 b, 11 (a. 294/2 a. C.) *ἐχ ϑάττου*. Cf. *μ ε ί ο υ* = *μείονος* (sacrificii ita dicti). Meisterh.[2] 119, 15.

ϑατός. Vid. *ϑ ά ω*.

Θαύλια· *ἑορτή. Ταραντῖνοι* (pertinens ad gl. *ϑυλακίζειν* del. Perger), *ἀχϑεῖσα ὑπὸ Κτεάτου* (?), *παρ' ὃ καὶ ϑαυλίζειν λέγειν τοὺς Δωριεῖς*. H. Sub *Κτεάτου* latere videtur nescio cuius civitatis doricae nomen. — Cf. supra *Δ α υ λ ί ς· ἑορτὴ ἐν Ἄργει, μίμημα τῆς Προίτου πρὸς Ἀκρίσιον μάχης*. H., quae gl. tamen procul dubio diversae est originis.

ϑαυμαίνειν = *ϑαυμάζειν*. Archytas Stob. Flor. III 114, et saepius Callicrates ibid. LXXXV, 17 extr. Falso Pape citat Pind. *O.* III 32, ubi *ϑαύμαινε* est v. l. sed falsa pro *ϑάμβαινε*. Legitur verbum Od. VIII 108, sed an sit etiam doricum incertum est. Cf. *ὀ ν ο μ α ί ν ε ι ν*.

ϑαύμακτρον. Sophronis fr. 40, ubi Ahrens „quid sit ignoratur". Forma est instrumenti alicuius significans q u o d i n c u t i t a d m i r a t i o n e m.

ϑαυματός = *ϑαυμαστός*, saepe ap. Pindarum. Cf. *ὀ ν ο τ ό ς* = *ὀνοστός*.

ϑαφϑῆναι pro *ταφϑῆναι*, att. *ταφῆναι*. BCH X 419 sq. n. 28, 7. Inscr. Theatirae. Cf. Her. II 81.

ϑᾶχϑῆναι (Ahr. pro *ϑαχμῆναι*)· *ϑωρηχϑῆναι. Δωριεῖς*. H. Idem *ϑ ᾶ ξ α ι· μεϑύσαι* et *τ ε ϑ α γ μ έ ν ο ι· μεμεϑυσμένοι*. Cf. *κ α τ ϑ ᾶ ξ α ι*. Idem verbum per *Ω* scribebatur. Vid. *ϑ ῶ ξ α ι*.

ϑάω = *ϑαέομαι*, dor. = *ϑεάομαι*. Hes. *ϑ ά ο ν τ α· — ϑεωροῦντα*. — Laconice *ἔ σ α μ ε ς· ἐϑεωροῦμεν* H. et ibidem *σ α ω μ έ ν α· ϑεωροῦσα*. — **ἐς ϑατύν·** *ἐς ϑεωρίαν* (fort. creticum). *ϑ α τ ῆ ρ α ς· ϑεατάς*. H. Recte igitur *ϑατήρων* habet m. pr. Bacchyl. IX 23 Bl. Idem Hesychius *ϑ ά ε ο· ϑεώρει* (Anyte) et *ϑ α ο ῦ ν τ α ι* (*ϑαεῦνται*?)· *ὁμοίως* (sc. *ϑεωροῦσιν*), Epicharmi fr. 78 Ahr. et Sophronis fr. 44 *ϑ ᾶ σ α ι* = *ϑέασαι*, Sophronis fr. 42 *ϑ ώ μ ε ϑ α* = *ϑεώμεϑα*. — *ϑ α έ ο μ α ι* Pind. *P.* VIII 45, *ϑ α η σ ά μ ε ν ο ν* *P.* IX 62, *ϑ α η τ ό ς* idem passim. Cf. Bacchyl. X 11. XII 115 Bl., Theocr. XV 32 *ϑ α σ ό μ ε ν α ι*. — *TH*, I 118 *ϑ ά σ α σ ϑ α ί τι πρός τι*. — Epicharmo fr. 167 Ahr. reddendum *ϑ α σ ο ύ μ ε σ ϑ α* pro *ϑωσούμεσϑα*. — Formae ionicae sunt ap. Herodotum *ἐ ϑ η ε ῖ τ ο* I 10, *ἐ ϑ ε ῦ ν τ ο* VII 56, *ἐ ϑ η ή σ α τ ο* IV 87, *ἐ ϑ η ή σ α ν τ ο* III 23, *ϑ η η σ ά μ ε ν ο ι* I 11. 30. IV 87, unde *ϑ έ η μ α*, *ϑ ε η τ ή ς*, *ϑ έ η τ ρ ο ν*, *ἀ ξ ι ο ϑ έ η τ ο ς*, apud Herondam *ϑ ή σ ε σ ϑ ε* VII 56, *ϑ η σ ά μ ε ν ο ς* in inscr. 107, 3 Hoffm. et *Θ ή σ α ν*[*δ ρ ο ς*] Naucrat. n. 740. Cf. Hoffm. III 506. 514.

ϑέαjον (cod. *ϑέαγον*)· *τὸ ϑεῖον, ᾧ καϑαίρουσι. Σαλαμίνιοι*. H. = hom. *ϑ ε* (*F*) *ε ῖ ο ν*.

ϑεανῶσται· *οἱ ξυστῆρες ὑπὸ Θεσσαλῶν*. H. Hoffm. comparat *ἀγρώστης*, *χηρωστής*, similia. Cf. *ϑοός* = *ὀξύς*.

ϑεάριος, Apollinis cognomen Trozene. Paus. II 31, 5.

ϑεαρίς dorice = *ϑεωρίς*. Kaib. ep. 1035, 12 *ϑ ε α ρ ί δ ο ς ἡγέτα ὁ δ ο ῖ ο*. Cf. Hes. *ϑ ε ω ρ ο ί· — λέγουσι δὲ καὶ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἴασιν ἐπὶ τὰ ἱερὰ ϑ ε ω ρ ί δ α*.

θεαροδοκία. Eleus tit. GD 1171, 9. Delphici BCH 1882, 205. 1897, 102. GD 2600. 2670. 2693, 275. In recentioribus titulis delphicis saepius apparet forma vulgaris θεωροδοκία.

θεαρός, θεαρία, θεαροδόκος passim titt. dorici. Hoc legitur v. c. GD 3386, 14. 36. 3387, 1. 3388, 1. Rev. Arch. XII 396 θεαροδόκων κατάλογοι delphici; GD 2580, ubi vide prolegomena. — Cf. θευρός et θιαωρία.

θεᾷς = θεᾷ, 2 p. sing. in recenti inscr. metr. Mitth. V 132 sq. = Append. mea ad Studd. Crit. XXIX. Cf. Hes. θέα· σκόπει, θεώρει, ὅρα et supra θάω.

Θέγειτος = Θεογείτων Le Bas 3. Θεδωρίς Cnidi GD 3549, 363. Θέδωρος Megar. Le Bas 64. Θέμναστος ibidem GD 3307, 4. Cf. Νεμηνίς et Boisacq p. 54. His similibusque (ut Θεσπρωτοί, Θέτιμος, θέσφατον) Bergk metricam difficultatem Pind. *P* I 56 in θε(ὀ)ς ὀρθωτήρ evanescere putabat; contra O.Schroeder Proll. II p. 29 metri varietatem admittit. — Cf. etiam Θοκλείδας, Θοκλῆς.

θέη. Vid. θάα. — θέημα, θεητής, θέητρον, θεήσεαι vid. s. v. θάω.

θεηκολεῖν. Tit. att. Dittenb.[2] 632, 9 τῶι θεηκολοῦντι.

θέθμιον = θέσμιον Elei. Arch. Zeit. 1888, p. 98. Locri Oz. *IA* 321, 46.

θεθμός = θεσμός laconice. Del. 10, a 8. b 11. Epidaur. Isyllus GD 3342, 12. Cf. βαθμός = βασμός, similia.

θεία κέλευσις in oraculo IC 103 ἱερεὺς κατὰ θείαν κέλευσιν ἀπὸ γένους. — θεῖαι διατάξεις imperatoris Romani PL 69, col. C, 17 (Alexandri Severi aet.).

Θείβη, Θειβῆος boeotice = Θῆβαι, Θηβαῖος passim tituli. Θείβαθεν Ar. Ach. 862, 911; Θείβαθι ibidem 863.

θείκα boeotice = θήκη. BCH IV 97 (Kum.).

Θειλούθιος, mensis Orchomeni boeot. ap. Michel 1360 = Σκιροφοριών att. Cf. Bisschoff de F. G. A.

θειμωνιαί· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων. H. Gl. boeotica. Cf. θημών = σωρός.

θεῖν. Kaib. ep. 1046, 83 ποίην χίλῳ εὐαλδέι χλωρὰ θέουσαν.

θεῖνος = θεῖος passim in titulis creticis. Cf. θῖνος et σεῖναι.

θειολόγος et **θειοκρόκος.** Kaib. ep. 882, 1. 1025, 6.

θειόν = θεόν cum pyrrhichii mensura in inscr. metrica Prienae saec. a. C. IV n. 141, 5 Hoffm.

θειόφρων. Erythr. saec. III a. C. ineuntis. Ibidem 206 C, 12.

θέλειν iuxta ἐθέλειν (qua forma sec. Aristarchum sola Homerus utitur) usurpatur a Pindaro (cui Boeckh θέλειν abiudicabat) et Bacchylide et tragicis. Cf. O.Schroederi Proll. Pind. II 23.

θεληματιον. *PK* (I) LXXVIII, 12 (saec. VIII) 12 τὸ ἔσχατον θεληματιον, testamentum.

θελημός = ἐθελημός. Bacchyl. XVI 85. Bl. Phot. θελημός· ἀντὶ τοῦ ἥσυχος.

θελξιεπής, verbis mulcens. Bacchyl. XIV 48 Bl. γάρυϊ θελξιεπεῖ | φθέγξατ'.

θελξίμβροτος. Adde Bacchyl. V 175 Κύπριδος θελξιμβρότου.

θελξιμελής Ἀμφιονὶς (φόρμιγξ). CIA III 400.

ΘΕΜ compendium voc. θέμεν = θεῖναι, i. e. θάψαι, identidem repetitum in cippo Acrarum sicul. GD 3246.

θέμα de agri situ passim IGSI, 17. — Vid. sq. voc.

θεματεῖται (-τῖται) in Ephesi inscr. a. 86 a. C. Dittenb.[2] 329 = Michel 496, 58 dicuntur qui pecuniam deposuerunt apud mensarios, cum verbo θεματίζειν ibidem l. 55. Hes. θεματίζει. ἀποτίθεται. Dittenberger de subst. θέμα laudat Plut. Cons. ad Apolloniam 28, p. 116 B. — In serioribus titulis saepe commemorantur ἀγῶνες θεματῖται sive θεματικοί, sic vocati a θέμα, pecuniae summa, ut distinguantur a στεφανίταις, quorum praemium est corona.

θεμείλια ionice = θεμέλια. EG 257, 28. Vid. lexica.

θέμειν forma rhodia = θέμεν, θεῖναι. Rév. Arch. 1867, 64. Ialysi IGI, I 677. Vid. εἵμειν, ἐσίμειν, μειν et Infinitivus.

θεμέλιος. Inscr. saec. III p. C. apud Dittenb.[2] 418, 55 et 70.: ἐγκαταλιπεῖν τοὺς πατρῴους θεμελίους et προλιπεῖν τοὺς προγονικοὺς θεμελίους, i. e. τὴν πατρίδα.

θεμελιοῦν σύνοδον. Tit. att. saec. p. C. I, *EA* 1893, 49 sq., l. 15 = CIA IV 2, 630 b.

θέμεν dorice = θεῖναι passim, v. c. Epidaur. GD 3340, 31. Pind. *N.* I, 5. al. Cf. θέμειν.

θεμερός· σεμνός. H. Kaib. ep. 824, 3 τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμε[ρώτε]ρα πάντα φύοντι. Vid. lexica et cf. θεμερῶπις.

θεμιζέτω· μαστιγούτω, νομοθετείτω. Κρῆτες H. Cf. θεμισσέτω· αἰκιζέτω Phot., ubi Naber laudat Eustath. p. 735, 22, qui explicat νομοθετείτω ἢ κολαζέτω, Photio temere obtrudens δικαζέτω pro αἰκιζέτω, nam αἰκιζέτω tuetur Hesychianum μαστιγούτω. Agi potuit de poena lege sancita. Ceterum cf. Hes. δικαιῶσαι· κολάσαι.

θέμις, institutum, sc. ludus. Rec. inscr. phrygia BCH 1898, 255 sq. ἀγωνισάμενον -- τὴν ἱερὰν σεβαστοδώρητον Αἴλ. Κορνουτείαν θέμιν. — De clisi aeolica θέμιστος etc. cf. Schol. Od. β 68 et Hoffm. II 297. — De formula attica θέμις εἶναι vid. Thes. s. v.

Θεμίστιος, mensis Hali, Larisae, Metropolis. Bisschoff de F. G. A. p. 330.

Θέμιτος dorice = Θέμιδος Pind. *O* XIII 11, Bacchyl. XIV 55 Bl. Vid. Choeroboscum *BA* p. 1188. Cf. Ἀρτάμιτος. — Ionice Θέμιος (ut Ἴσιος) Her. II 50.

Θέμναστος. Vid. Θέγειτος.

-θεν = -θησαν dorica terminatio 3 p. pl. aor. pass., v. c. Naupacti tit. *IA* 348 ἀνέθεν = ἀνέθησαν, *EA* 1893, 32 *A*, 1 ἐπώληθεν (inscr. acarnania).

θεν suff. adv. loci. Arg. GD 3263 *ϙορινθόθεν*. Cret. CIG 3058, 35. Del. 125, 28: *Λατόθεν, Κνωσσόθεν*. BCH 1885 n. 11. 12. Vid. *θα*.

Θεο- = *Θου-* = *Θευ-*. De nominibus propriis sic incipientibus vid. Meisterh.[2] p. 57 sq.

θεογάμια *ἐν Νύσῃ*. IC 103. Commemorantur in Nysae nummis ap. Eckhel *P. N.* IV p. 454. — *θεογάμια Κόρης* Poll. I 37.

θεοδαίμων = *δαίμων*? Inscr. rec. amphipolitana BCH 1898, p. 350: *ἱερητεύσαντος Σωίλου τοῦ Κασσάνδρου ΤΟΤΟΝ* (?) *θεοδαίμονι Ὕπνωι Πόπλιος Κλώδιος Σέλευκος τὴν εὐχήν* (sc. solvit).

Θεοδαίσιος (sive *Θευ-* sive *Θιο-*) = *Γαμηλιών* att., mensis Calymnae, Coi, Lati, Rhodi. Cf. Bisschoff de F. G. A.

θεόδματος = *θεόδμητος* saepius Pindarus, Bacchylides I 14. XI 7. XII 163 Bl. — Cf. Pind. *I.* III 80 *νεόδματος*, *P.* XII 3 *ἐύδματος*, itaque tanta constantia, ut non possit haberi pro pseudodorismo. Cf. Ahrens II p. 149 et O.Schroeder Proll. Pind. II p. 18 (21).

θεόδοτος. Adde Bacchyl. VII 51 Bl. *θεοδότους εὐχάς*.

Θεόζοτος. Vid. *Θιόσοτος*.

θεοκήρυκες· *γένος τὸ ἀπὸ Ταλθυβίου παρὰ Ἐλευθερίοις*. H. Cf. *Ταλθυβιάδαι* Her. I 134.

θεοκοίμητος, in deo requiescens. Cippus christ. syracus. IGSI, 68 *ἐκοιμήθη* (sepulta est) *ἡ θεοκοίμητος Αἰγεία κτἑ.* Cf. *καλοκοίμητος* et *κοιμᾶσθαι*.

θεοκολεύειν = *ἱερεύειν*. Aetol. GD 1428 c *θεοκολευούσας Ἀλκήστιος*.

θεοκόλος et **θεοκολία** in Achaia. Vid. *βουλαρχεῖν* et (*ἱστάω*).

θεομήστωρ. Aesch. Pers. 653. Inscr. metr. IGSI, 1868, 1 *θεομήστορος ἀνδρός*. Prava est forma *θεομνήστωρ* Anth. Gr. App. Did. (III) II 696. Cf. *Κλυταιμήστρα*.

θεομοιρία, ἁ, victimae pars deis destinata. IC 38, 19: *τῶν ὀίων τὸ ὠμὸν ἐξ οὗ ἁ θεομοιρία τάμνεται* = Dittenb.[2] 617, cuius vid. notam 13. Hes. *θευμοιρία· ἀπαρχή, θυσία* [iniuria additur *ἢ ὃ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας, ἐπειδὰν θύηται*], *θεοῦ μοῖρα* et *θευμοριαζέτω· θεῷ γέρας ἀναφερέτω*.

θεοξένια delphica. Delph. GD 2561. 2722. Celebrabantur mense *Θεοξενίῳ*, nono anni delphici = *Ἐλαφηβολιῶνι*. Vid. *Ἀπελλαῖα*. Apollo *Θεοξένιος* Pellenae in Achaia colebatur. Paus. VII 27, 4, qui agonem *θεοξένια* ei celebrari refert. — *θεοξενιασταί*. Teni inscr. saec. p. C. III CIG 2338, 117. 118: *τὸ κοινὸν τῶν θεοξενιαστῶν*.

θεόπομπος. Adde Bacchyl. XVI 132 Bl. *ὄπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν*.

θεοπρόπιον ionice = *μαντεία, χρησμός*. Saepe Herodotus.

θεόπροπος Homero est *μάντις*, Herodoto idem quod *θεωρός*, missus ad consulenda oracula. Passim legitur.

θεορός et **θευρός.** Inscr. ionicae ap. Hoffm. III: *θεορός* Pari 65, 5. 7. 10, *θευρός* Thasi 66, 2. 10; *ἐθόρεον* = *ἐθεώρουν* Thasi 7, 2. 8, 6. 9, 7. Cf. *ζοή* = *ζωή*, al. et Hoffm. III 515. 524 sq.

θεός. Herond. VII 111 *θεῶν οὐ μακρὴν ἀπῆλ[λακται] | ὅτεωι σὺ χείλεα νύκτα κήμέρην οἴ[γεις].* Innui videntur *καταγλωττίσματα* et fortasse locus continet obscoenam parodiam Sapphici illius *φαίνεταί μοι κῆνος ἴσσος θεοῖσι κτἑ.* — Ibidem *θεὸς πρὸς ἀνθρώπους* proverbium de eo qui rarissime aliquem visit. — Ibidem VII 109 *ἐς θεοὺς ἀναπτῆναι* de vehementi desiderio. — *Θεὸς τύχαν ἀγαθάν* (sc. *διδοίη*). Ab hac formula incipiunt Aenianum decreta GD 1430 b. 1431 b. 1425 (reliquorum Thessalorum *τύχαι ἀγαθᾶι*), item Locrensium Oz. GD 1474, Phocensium GD 1532 c. 1539. 1545. 1546. 1547. Doridis 1568. 1569, Boeotorum GD 383. 384. 394. 425 cett. — etiam *θεὸς τύχα ἀγαθά*, ut GD 811 et alibi. — *θεὸς τύχαι ἀγαθᾶι* Delph. BCH XX 467. — Brevius Corcyraei GD 3213 *θεὸς τύχαν*, Delph. BCH XX 470 *θεὸς τύχα*, Mysi CIG 3561 *θεὸς τύχη ἀγαθή*, Locr. Op. GD 1502. 1504 *B θεὸς ἀγαθᾶι τύχαι* et sic Phoc. 1532 a. — Locr. Op. GD 1503 *ἀγαθᾶι τύχαι δάμου*, ut CIA II 480 b *ἀγαθῆι τύχηι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου.* — Itaniorum in Creta sacramentum orditur a verbis *θεὸς ἀγαθός*, Gortynensium leges a *Θεοί*, ut passim Atheniensium decreta, v. c. orgeonum ap. Michel 1356 a. — Tandem notavi *ἀγαθῆι τύχῃ* sine *θεός*, v. c. ap. Michel 1347. 1350. 1355. Quibus alia addi possunt. — De *ἡ θεός* apud Athenienses vid. Meisterh.² 98, 4. — Alia vid. s. v. *δαίμων.*

θεὸς θεός· Eustath. ad Iliad. 258, 26: *τὸ θεὸς θεός, ὃ κατὰ τὸν Παυσανίαν οἱ παλαιοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι· Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιίαις καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ θεὸς θεὸς ἐπελέγετο· ἐν δὲ ἑτέρῳ λεξικῷ ῥητορικῷ φέρεται, ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον θεὸς θεός*, unde sua habet Hesychius s. v. Locos huc pertinentes collegit Bergk Lyr. III⁴ 562 ad Diagoram Melium, quibus addendus Eur. Herc. 772 *θεοὶ θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ τῶν ὁσίων ἐπάειν* et Bacchyl. III 21 sq. *θεὸν θεόν τις ἀγλαϊζέτω· ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων.* Haec debeo Headlamo apud Blassium in Hermae vol. XXXVI p. 272 sq.

θεοταρπέ<ε>ς· *θεὸν τέρποντες.* H. Doricum = *θεοτερπεῖς.*

θεοτίματος. Adde Bacchyl. VIII 98, **θεότιμος** X 12 Bl.

θεοφάνια. Her. I 51. Festum delphicum, idem quod *θεοξένια*, ut suspicantur.

θεοφάννης aeolice = *θεοφανής* GD 235.

Θεόφεστος (et **Θεοφεστίδας**) nomina boeotica = **Θεόθεστος** etc. Vid. *Φ* pro *Θ*.

θεοφιλής. Adde Bacchyl. III 69? et X 60. Bl.

θεοφύλακτοι *δεσπόται τῆς οἰκουμένης*, imperatores Romani in pap. aet. byzant. PL n. 21 C, 16. Adiectivo saepius utuntur scriptores byzantini. Vid. Soph. lex. s. v.

θεραπεία, cultus deorum. PL n. 31, 7. Philometoris aet.

θερακεσταὶ Διφίλου comoedia ignota. CIA II 4, 992 II 9 not.

θερακηίη ἡ collective = οἱ θεράποντες. Her. I 199. II 21. VII 55. 83. 164.

θέραφ· θεράπων, οἰκέτης, δοῦλος, ἀκόλουθος. H. Creticum teste *BA* 1096. Cf. Schol. Vict. ad Il. *N* 600.

θερέα ἡ pro ἡ θερεία, vix s. l. Geopon. XX 46 § 2 ὅταν δὲ ταριχευθῇ (minuti pisciculi) τῇ θερέᾳ, ubi praecedit ἐν ἡλίῳ ταριχεύεται.

θερίδδεν = θερίζειν Ar. Ach. 948 boeotice.

θερίστριον, vestimentum muliebre ap. Theocr. XV 69 = π ε ρ ο ν α τ ρ ί ς v. 21, = ἀ μ π έ χ ο ν ο ν v. 71.

θέριστρον = θερίστριον. MFP XII 18 et 20.

θερμὰ — πηδῶσαι. Herond. IV 6 de simulacro vivas carnes referenti: πρὸς γάρ οἱ κεῖνται | αἱ σάρκες οἷα θερμὰ — πηδῶσαι.

θέρμα = θρέμμα. *PB* 478, 15. 479, 7: διὰ τὸ μὴ εἶναι θέρματα ἐν τῇ κώμῃ.

θερμαίνειν. Adde Herond. I 20 ἀλλ' οὐ τοῦτο μή σε θερμήνῃ.

θερμαστῆθεν· ἐκ καμίνων. θ ε ρ μ ά σ τ ρ α ι· κάμινοι. (Callim. Del. 114). θ ε ρ μ α σ τ ρ ί ς· σκεῦος παραπλήσιον καρκίνῳ, ᾧ χρῶνται οἱ χρυσοχοῖ, καὶ ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα. H. Cf. Poll. IV 162. Formam confirmant tituli attici ap. Meisterh.[2] 63, 5, qui etiam sine ρ̄ θ ε ρ μ α σ τ ί ς exhibent. Contra θ ε ρ μ α υ σ τ ρ ί ς habet Athenaeus XIV 629 F, et θ ε ρ μ α ύ σ τ ρ α Callim. h. Del. 1444, θ ε ρ μ α υ σ τ ρ ί ζ ε ι ν Luc. de Salt. 34. — Vid. λ ι β α ν ω τ ί ς.

θέρμιος, Apollinis cognomen in Elide = att. θέσμιος, ut recte suspicatur Paus. V 15, 7.

Θερμολαῖος, Lati mensis = Ποσιδεών att. Bisschoff de F. G. A.

θερμοκοτίς. Vid. σ κ α μ β ί ς.

θερμουθις, nescio quod animal. Pap. mag. saec. p. C. III *PK* (I) CXXI, 782: χίμαιρα, θ ε ρ μ ο υ θ ι ς, ἄρξ (= ἄρκτος), τράγος κτἑ.

θερμοφόσησις (vocativus) in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 183 pro θερμοφύσητε, si sanum est.

θεροκαυσώδης (θερμο-?) ibidem l. 1359.

θερράπων aeolice = θεράπων. *EM* 582, 49.

θέρσεισ' part. praes. aeol. v. θέρσημι. Theocr. XXVIII 3 a Bergkio restitutum pro θέρσοισ'(α). — Vid. θ έ ρ σ ω.

θερσιεπής = θρασυεπής, θρασύλογος. Bacchyl. XII 199 Bl.: εἰ μή τινα θ ε ρ σ ι [ε] π ὴ ς φθόνος βιᾶται, ubi est qui malit τιν' ἀ θ ε ρ σ ι ε π ή ς. Vid. θ έ ρ σ ο ς.

θέρσος = θάρσος apud Aeoles, Thessalos, Arcades, Iones in nominibus propriis. Vid. Hoffm. II 309. I 143 III 245. Adde Δαμοθέρης, i. e. Δαμοθέρσης in vase boeotico *EA* 1900, p. 17 et Δ α μ ο θ έ ρ σ η ς in tit. thurio L. F. 301, 13.

θέρσω, futurum aeolicum. *EM* 24, 37; 443, 3; 445, 10; 735, 38. EG 259, 39.

θέσις· ἡ ποίησις παρὰ Ἀλκαίῳ (fr. 183). EM 319, 31.

θέσμια τά ionice = τὰ νόμιμα Her. I 59; θέσμιος pro νόμιμος passim usurpant tragici.

θεσμοί de iurisprudentia. Kaib. ep. 434, 3 Αὐσονίων — θεσμῶν. 905, 5 ἐπιμάρτυρα θεσμῶν. 911, 1 τῶν θεσμῶν ταμίην 'Ερκούριον. 912, 1 τὸν πρόμαχον θεσμῶν.

Θεσμοφόριον τὸ vocali attice scribitur, non diphthongo. Meisterh.[2] 42. — **Θεσμοφόρια,** festum. CIA II add. 573 b. Cf. Mommsen, Feste d. St. Athen.

θεσμοφόριος, nomen munus significans in *PT* VIII 5: θεσμοφόριος Σωσιγένης Σωγένους, v i r l e g i s l a t i v u s, i. e. unus ex legislatoribus, ut explicat Peyron vol. II p. 71 sq.

Θεσμοφόριος, mensis Lati in Creta = Νεκύσιος Gnosi = Ἀ π ε λ λ α ῖ ο ς Oluntis = Πυανοψιών att. (Oct.—Nov.). Tit. Gnosius Deli ap. Dittenb.[2] 514, 57 sqq. — Idem mensis Rhodi respondebat attico Μαιμακτηριῶνι. Bisschoff de F. G. A.

θεσμοφύλακες et **ἱεροθύται** in Aegypto semel commemorantur in Ptolemaei alicuius legibus nuptialibus FGH 22. 8 ἱεροθύται καταβαλέτωσαν βοτὸν ἢ ὑπόδικοι ἔστωσαν τὴν φερνὴν ἣν ἐὰν τοῖς θεσμοφύλαξι [— —

θεσπέσιος. Her. II 113 ἀπόζει θ ε σ π έ σ ι ο ν ὡς ἡδύ = ἄφατον ὡς. Vocabulo homerico et poetico ex pedestribus atticis solus Plato usus est.

Θέσπια pro Θέσπεια Corinna.

θεσπιόμαντις. Aristonoi paean delphicus BCH 1894, p. 565, I 3.

θέσπισμα = μάντευμα. Her. II 29 et tragici.

Θέσσαλος. Vid. Π ε τ θ α λ ό ς.

θέσσαν. Pind. *O.* I, 66 = ἔθεσαν, sed cum Mommseno legendum videtur θ έ ν ν ι ν.

θέσσαντο· ἐξήτησαν, ἱκέτευσαν. H. Pind. *N.* V. 10, ubi egregie fallitur Christ; θ ε σ σ ά μ ε ν ο ι Archilochi fr. 11, 2. Cf. Hes. θ η σ ά μ ε ν ο ι (θεσσ.?)· αἰτησάμενοι. Κρῆτες, porro α ἰ ν ή θ ε σ τ ο ς, π ο λ ύ θ ε σ τ ο ς et nomina propria in θεστος (θέστης) et φεστος desinentia. Suspecta mihi sunt apud Hesychium praesentia θ έ σ σ ε σ θ α ι et θ ε σ σ ό μ ε ν ο ι, item gl. θ ή σ ω· ἤσω (an dittographema?), αἰτήσω et θ η σ ό μ ε ν ο ι· αἰτούμενοι. Vid. s. v. θ ῆ σ α ι.

Θέτιος = Θέτιδος. Pind. *I.* VII 27. 47. *O.* II 76. Cf. Π ά ρ ι ο ς et multa exempla huius clisios doricae apud Ahrensium II p. 232.

Θετταλός. Vid. Π ε τ θ α λ ό ς.

θεῦ (ex θέϝε = θεῖ)· δεῦρο. τρέχε. H. Recte fortasse Κρῆτες, quod male adhaesit glossae praecedenti Θετταλίς, huc rettulit Meineke.

θευ, ut νευ et κλευ pro θεο, νεο, κλεο in compositis doricis. Vid. Ahrens II 215 sq.

θεύγεσθαι· θέλγεσθαι. Κρῆτες. H. Vid. *ΕΥ* = *ΕΛ*.

Θευδαίσιος. IGI, I 905, 1 Θευδαισίου ἕκται ἱσταμένου Ποτειδᾶνι Φυταλμίωι θοινᾶται. Mensis sedis incertae (secundus, tertius an quartus)

anni rhodii, qui incipit ab aequinoctio auctumnali. Dictus de nomine *Θευδαισίων* festi.

θεομοιρία cum verbo *θευμοριάζειν*. Vid. *θεομοιρία*.

θεοπροπία. Adde Bacchyl. IX 41. Bl. *ἤ τινα θευπροπίαν εἰδώς*.

θεορός. Vid. *θεορός*.

θεῦς = *θεός*. Callimachus, h. Cer. 58, 130. Cf. Ahrens II 215.

θεωρικόν, τό. *Ὁ ἐπὶ τὸ θεωρικόν*. CIA II 114 c, 5.

θη = *ται* boeotice, ut *ἐστρατεύαθη* = *ἐστρατεύωνται, ἐστρατευμένοι ὦσιν*. GD 476, 6.

Θῆβαι cum derivatis dorice et aeolice servat *η*, boeotice fit *Θείβα*, q. v.

Θήβαος. Vid. *αιος*.

θηγανίτης λίθος. Therm. Himer. GD 3247 *ἐτ[τὰν σ]τρῶσιν τᾶς πλατείας τὰν ἀπὸ τοῦ λίθου τοῦ θηγανείτα*. Blass confert *ἀμμίτης, πυρίτης, χαλκίτης*, similia.

θηγάντρια? Vid. *θυμάντρια*.

θήγειν. Kaib. ep. 491, 3 *πινυταῖς θηγόμενος πραπίσιν*. Vid. *θάγεν*.

θηεῖσθαι ionice = *θεᾶσθαι*. Vid. s. v. *θάω*.

θηθίς = **θητίς.** Meisterh.[2] 79, i. a.

θηκαῖον οἴκημα = *τάφος*. Her. II 86.

θηκάμενος = *θέμενος*. Pind. *P* IV 29, 113 iuxta aor. II multo usitatiorem.

θηκίον. FGH 104, 5 (saec. III extr. p. C.) *θηκίων β' εἰς βείβλια* (sic). Cf. Hes. *θηκία· τὰ ἐντάφια. δηλοῖ δὲ καὶ θησαυρόν. καὶ τάφον. καψίον. γλωσσοκομεῖον.*

θηκοποεῖν = *ἀποτιθέναι*. *PB* 757, 14 (a. 12 p. C.) *τῶν ἐν τούτοις τεθηκοποημένων πυρίνων δραγμάτων σκύλαντες δράγματα δέκα.*

θηλάζεσθαι pro *θηλάζειν*, i. e. *τὸν τίτθον διδόναι*. Lycosurae tit. ap. Dittenb.[2] 939, 12 *μηδὲ μύεσθαι κυόνσαν μηδὲ θηλαζομέναν*. Cf. Plut. vit. Rom. cap. 4 *ἐνταῦθα δὲ τοῖς βρέφεσι τήν τε λύκαιναν ἱστοροῦσι θηλαζομένην κτέ.*

θηλάμων (*-μονος*) = *τροφός* a *θηλή*. Sophronis fr. 4 *βλεννῶι θηλάμονι*· Pseudothespis Nck.[2] F. T. G. 4, 2 p. 833 *σπένδω κναξζβὶ τὸ λευκὸν ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν*, Lycophr. Al. 31. Hes. *θηλαμών· τροφός (τάφος* cod.). *θηλαμινοῦ· νεογνοῦ.*

θηλάστρια· *τροφός· ἔστι δὲ Ἰακόν*. Utuntur tamen Sophocles, Cratinus, Eupolis. Cf. Phot. s. v. et Poll. III 50.

θήλεα ionice = *θήλεια*. Herodotus passim.

θήλεια. Athen. XIV 678 D *τοὺς δὲ λευκοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρητεῖς θηλείας* (*θηλέας* puto) *καλοῦσιν, ὥς φησι Σέλευκος, οὓς ἐν θυσίαις τισὶν ἐναγίζουσιν.*

θῆλυς cum cognatis in dialectis servat *η*. Cf. *θηλή*, felo (fello).

θήν (Hom.) apud Dores siculos. Epicharmi fr. 18, 3 Ahr.: *καίτοι νῦν γά θην εὔωνον αἰνεῖ σῖτον*, Sophronis fr. 10, 54 (*θήν — γα*); 92. Saepius habet Theocritus, semel Aeschylus Prom. 900.

θήκειν, fallere. Hipponax IV 1 τούτοισι θήπων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας κτέ. Hes. θήπει· ψεύδεται. θηπητής· ἀπατεών. θηπόν· θαυμαστόν, καταθύμιον (?). θήπω· ἐπιθυμῶ (?), θαυμάζω. θήπων (cod. θηπῶν)· ἐξαπατῶν, κολακεύων, θαυμάζων. Vid. δήκειν.

θήρ cum cognatis η servat in dialectis. Θῆρες a Cephalleniis κατ' ἐξοχὴν leones vocabantur teste schol. Vict. *O.* 322, quae res parum probabilis videtur, propterea quod tempore historico nulli ibi vivebant leones. — Vid. φήρ.

Θηράν dorice = Θήρων. Arg. GD 3281.

Θηρίτας· ὁ Ἐνυάλιος παρὰ Λάκωσιν. H. Mars secundum Paus. III 19, 8, ubi minus recte Θηρείτας vocatur.

θηροσκόπος. Adde Bacchyl. X 107. Bl. ἀριστοπάτρα θηροσκόπος, Diana.

θής· λάτρις. Κυπρίων. *BA* 1095. — Hinc

θῆσαι = θῆτα ποιῆσαι, i. e. δουλῶσαι. *TH* pag. 226.

θῆσαι· θρέψαι, θηλάσαι. H. Cf. Hom. δ, 89 θῆσθαι. Ω 58 θήσατο. Pind. *P.* IX 68 θήσονται cum scholio θρέψουσι. Ceterum ibi Bergk satis probabiliter coniecit θέσσονταί τ' ἔμεν pro θήσονταί τε μιν.

θησάμενος = θηησάμενος, θεασάμενος ionice Abderae tit. *IA* 349. = CIA IV 3, 375[268]. Exscripsi s. v. πόληος. — Cf. θήσεσθε Herond. VII 56 et Θήσανδρος. — Vid. θάω, ubi addendum (megar.) θᾶσθε Arist. Ach. 770.

θησαυρός pro ἀποθήκη, horreum. *PK* II 186, 8 (a. 94 p. C.). — De Aegyptiorum θησαυροῖς vid. Wilcken O. G. I p. 98. 221. 616. 631. 649. 650. 651. 655. 745. 771 (not. 1).

Θησεῖα festum Athenis. CIA II 444. 445. 446. 465. 466. 467. 468. 469. 471. 474. 482. 741. 1816. Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen., p. 288 sqq.

θησεῦντι καὶ πωλησεῦντι τὸ ἔλαιον κτέ. Rhod. IGI, I 3, 2. Cf. Boeckh CIG 1122. 1123 et ἐλαιοθετεῖν, unde ἐλαιοθέσιον apud Vitruv. V 11, 2. — Vid. ἀλείφειν.

Θησεύς fabula CIA II 4, 972. II 8. Θησεὺς Εὐριπίδου ibidem 992 II 14.

θι = τι (σι), Boeoti, ut ἅς κα ζῶνθι GD 395, ἅς κα ζώωνθι 385, ἀποδεδόανθι 489, 35. ἴωνθι ibid. l. 46. Cf. θη, θο, θων.

θιαχχά. Vid. ἰακχά.

θιάρατος· εὐκτός. H. Dorice = θεάρατος.

θιαρός = θεαρός (θεωρός). Epidamni tit. ap. Dittenb.[2] 259, 6.

θιάσαι· χορεῦσαι. H. = θειάσαι, scil. χοροῖς τιμῆσαι τὸ θεῖον. Cf. ἐξεθίαζε· χορείας ἐπετέλει H. et mox idem θίασος· χοροῦ σύστασις, θιασῶται· χορευταί, quae duo vocabula migrarunt in Atticam. Si θιάσαι est gl. dorica, ut sane videtur, expectes θιάσσαι aut θιάξαι.

θιασίτιδες, αἱ. Nicaeae aut Cyzici tit. in Ἐφημερίδι φιλομαθείας. d. 21 Mart. 1859 (Kum.).

θιασῶται CIA II 611. 613. 614. 987. 1329. 1330. — τὸ κοινὸν τ. θ. 611. 614. 620. Add. 986 b. 987. — γραμματεὺς τ. θ. 611. 620. —

ἐπιμεληταὶ ϑ. 620. — ἱεροποιοὶ ϑ. 611. — συνεπιμεληταὶ ϑ. 620. — ταμίας ϑ. 611. 613. 620. — ταμιεῖα ϑ. 613. — ϑίασος 966 cett. — ἀγορὰ κυρία ϑ. 611. 6 40 (?). [Ex indice].

ϑιαωρία boeotice = ϑεωρία. *EA* 1892, 35 n. 62, 6.

Θίβρων, non Θίμβρων. Meisterh.[2] 65, 7.

ϑίβωνος (ϑίβηνος coni. Schmidt)· κιβωτός. Κύπριοι. H. Antecedit ϑίβη· πλεκτόν τι κιβωτοειδές, ὡς γλωσσοκομεῖον. Sed infra legitur ἴβηνος· κιβωτός et supra βῆνος· κιβωτός. Pro semiticae originis vocabulis habebat Gesenius.

Θίγον, λάβον, ἄνελον imperativos Syracusanis tribuit *EM*, si recte, ad sigmatici aoristi analogiam formatos. Sed nusquam hucusque eiusmodi formae repertae sunt.

ϑίϑηι, ϑιϑέμενοι per assimilationem pro τιϑ- Cretenses in LG.

ϑικέλιον· τὴν γογγυλίδα. Λάκωνες. H.

ϑῖνος = ϑίενος, ϑέινος, ϑεῖος. Inscr. gnosia Deli BCH IV p. 313 (cf. 356): πεδέχεν ϑίνων καὶ ἀνϑρωπίνων (Kum.). Adde LG X 42. BCH IX p. 13 sqq., l. 36, Michel 1317, 34. 36. Vid. ἔνϑινος.

Θιοκόδης. Epidauri tit. saec. a. C. III *IE* 237, 1. Vid. sqq.

ϑιός, σιός, σίς (acc. σίν). De his formis doricis et boeoticis vid. Boisacqii collectanea p. 70 et Hes. ϑιός· ϑεός. Κρῆτες. Eandem formam praebet tit. thessal. *EA* 1900, 53. n. 2, 1 Θιὸς τύχαν ἀγαϑάν.

Θιόσοτος (ex Θιόσδοτος) = Θεόδοτος. Arg. GD 3325, 92. Cf. Σιμήδης, Σίτιμος, Θίοψ, alia et Θεόζοτος ap. Meisterh.[2] 71, 3.

Θιούιος (= Θυῖος, Θῦος), mensis boeoticus = Μουνιχιών att. Bisschoff, de F. G. A. Vid. infra Θούιος.

ϑλῆ et **ϑλῆται** ionice = ϑλᾶ, ϑλᾶται. Herond. II 83 et III 44.

ϑλίβειν. Vid. φλίβειν. Cf. ϑλᾶν = φλᾶν. De utrisque formis vid. Hoffm. III 600. — Herond. IV 50 δούλης δ' ὦτα νωϑείη ϑλίβει.

ϑνά(ι)σκεν, -κην. Dores et Aeoles = (ἀπο)ϑνήσκειν. Vid. τεϑνάκην.

ϑνατός doricum et aeolicum passim. — Epicharmi fr. 132 b Ahr. ϑνατὰ χρὴ τὸν ϑνατόν, οὐκ ἀϑάνατα τὸν ϑνατὸν φρονεῖν. Hor. Carm. IV 7, 7 immortalia ne speres.

ϑνήσκειν, non ϑνῄσκειν, atticum. Meisterh.[2] 50.

ϑνητόν = ζῷον. Her. I 216. II 68. Iniuria sollicitavit Cobet ϑηρίον substituens.

Θο- pro Θεο- in nominibus propriis megaricis Θογείτνιος, Θοκλείδας, Θοκλῆς, Θοκρίνης. Cf. Boisacq p. 133. De ionicis vid. Hoffm. III p. 479 et supra E vocalis hyphaeresis. Cf. Θέγειτος.

ϑο = τō interdum Thessali, ut ἐγένονϑο GD 342, 2. Cf. ἐφανγρένϑειν ib. l. 41 et κατοικειοῦνϑι, sed vid. Hoffm. II 506. Sic boeotice ἀπεγράψανϑο GD 417, συνεβάλονϑο GD 474. — Vid. ϑι = τι.

ϑοάδοι = ϑωάζοι. *IA* 113 C in lege Elidis saec. a. C. VI: βοῖ καὶ ϑοάδοι (i. e. ϑωάδδοι) a ϑωή, poena, multa „Bove et poenam solvat".

θοάσει pro θωάσει. CIA II 841, 14 (brevi post a. 300 a. C.).

θοείδια (θοΐδια = θυΐδια)· ἰγδία. Κύπριοι. H.

θοία· ζεῦγος ἡμιόνων. H. Creticum ducebat Schmidt, pro δοία, coll. θάπτα· μυῖα. Κρῆτες, quod = δάπτα a v. δάπτειν esse putabat. Musca tamen δάκνει, ut arbitror, non δάπτει. — Ceterum θοία cohaerere cum δοιός satis est verisimile.

θοίνα = δεῖπνον. Epicharmi fr. 99, 1. 2 Ahr. Bacchyl. fr. 22, 2 Bl. Vocabulum hoc cum derivatis rarius occurrit in prosa. Praeter Herodotum Plato utitur.

θοινάζειν = θοινᾶν, i. e. δειπνίζειν, coenam praebere. Inscr. thebana GD 722 [ἐ]θοίν[α]ξαν τοὶς θεοίς, i. e. ἐδείπνισαν τοὺς θεούς. — Her. I 139 ἐθοίνησε melior lectio est quam ἐθοίνισε.

θοιναρμόστρια, sacerdos coenam parans in mysteriis Cereris Andaniae. Tit. a. 91 a. C. ap. Michel 694, 32: εἶπεν ἁ θοιναρμόστρια ἁ τᾶς Δάματρος καὶ αἱ ὑποθοιναρμόστριαι αἱ ἐμβεβακυῖαι κτἑ.

Θοκλείδας· Megar. GD 3027, 4. Θοκλῆς ibid. GD 3028, 3 (saec. a. C. III). Vid. Θο- pro Θεο-.

θολία, petasus e iuncis plexa forma rotunda, capitis tegmen muliebre in Sicilia. Theocr. XV 39.

θόλος, ἡ. Ritus sacer τὸ πηγνύναι θόλον, tabernaculum rotundum figere. Magnesiae ad M. tit. init. saec. a. C. II ap. Dittenb.[2] 553, 9, ubi deliberatur ὑπὲρ τοῦ πήγνυσθαι θόλον ἐν τῆι ἀγορᾶι καὶ στρώννυσθαι στρωμνάς (lectisternium). Cf. l. 41: ὁ δὲ στεφανηφόρος ἄγων τὴν πομπὴν φερέτω ξόανα πάντων τῶν δώδεκα θεῶν ἐν ἐσθῆσιν ὡς καλλίσταις καὶ πηγνύτω θόλον ἐν τῆι ἀγορᾶι πρὸς τῶι βωμῶι τῶν δώδεκα θεῶν, στρωνύτω (sic) δὲ καὶ στρωμνὰς τρεῖς ὡς καλλίστας κτἑ. — Cf. στρῶσις τῆς κλίνης CIA IV 2, 453 C, στρωννύειν θρόνους II 624, 9.

θολός, ὁ, sordes, figur. ignominia. Theoph. Sim. Hist. ed. de Boor p. 188, 20 θολοῦ — γεγονότος τῇ ἐκκλησίᾳ.

θοός et **θοῶς**. Adde Bacchyl. III 3. V 129. XVI 55. — XIV 59. XVI 98.

θοράνας· (?) τὸ ἔξω. Πάφιοι. H. Probabiliter Schmidt θοράνδις = θύραζε, coll. χαμάνδις, Ὀλυμπιάνδις, ἀγοράνδις apud Theognostum Ox. II 163, 13.

Θοράτις (?)· Ἀπόλλων παρὰ Λάκωσιν. H. Schmidt Θοράταρ coniecit. An Θοραρός = θυρωρός, vel Θορνάκιος? Vid. s. v. θόρναξ.

θορή et **θορός** ionica = γονή, semen genitale. Her. III 101. II 93.

Θορικός, non Θορυκός. Meisterh.[2] p. 23, 9.

θόρναξ (= θρόναξ)· ὑποπόδιον <Κύπριοι e praegr. gl., cui male adhaesit, huc transtulit Alberti> ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ· ἀπό τε θόρνακος Θορνάκιος Ἀπόλλων.

θόρνυσθαι = θρώσκειν, i. e. ὀχεύειν. Her. III 109. Cf. θορή et θορός. Hes. θορεῖν· — ὀχεῦσαι et supra θάρνυσθαι.

θόρρακες = θώρακες. Alcaei fr. 15, 5. Cf. στἅλλα.

Θορυκός. Vid. *Θορικός*.

θοσία boeotice = θυσία. Lebad. GD 425, 25 ἐν τῆς θοσίης = ἐν ταῖς θυσίαις. Alia haec scribendi ratio pro *θουσία*.

Θούιος = Θυῖος mensis. Tanagrae inscr. in Ἀθην. IV 210 (Kum.). Vid. *Θιούιος*.

θουλακίζειν. Vid. *θυλακίζειν*.

θουρίδες· νύμφαι, μοῦσαι. Μακεδόνες. H.

θραίειν (?)· λοιδορεῖν. Λάκωνες. H. Fort. *θραύειν*, figurate usurpatum.

θρᾳκίας, circius, in basi duodecagona musei Vaticani. IGSI, 1308.

θρακτικόν· πορευτ<ικ?>όν. H. Dorice = θρεκτικόν. Cf. mox *θραξεῖται* et Ahrens II 117. — Vid. *τράχεν*.

θρᾶνος et **θρανίον.** Vid. *ὑποδόκιον*.

θρανύεται· συντρίβεται. H. Cf. *θρανεύομαι*· συντρίβομαι, συγκόπτομαι. H. — Phot. *τεθράνευμαι*· συγκέκλασμαι ἀπὸ τοῦ θραύω. — Hes. *θρανεύσεται* (Ar. Eq. 3691)· εἰς ὑποπόδιον σταθήσεται. Ambigo sitne θρανύεται forma dialectica an corrupta lectio. Hoc credibilius.

θρᾶνοξ, θράνοκος ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννᾳ, *θρήνυκος* ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ — παρ' Εὐφορίωνι. Choeroboscus ad Theodosium *BA* 1381 sq.

θραξεῖται· πορεύσεται. H. Dorice = θρέξεται, δραμεῖται. Cf. *θρακτικόν*.

θρασυκάρδιος. Adde Bacchyl. XII 106. XIX 5. Bl.

θρασυμέμνων. „ „ V 69.

θρασυμήδης. „ „ XV 15.

θρασύχειρ. Bacchyl. II 4: ὅτι μ[άχ]ας θρασύχειρος Ἀργεῖος ἄρατο νίκαν.

Θρεΐκιος ionice = Θρᾴκιος. Hipponax 42 Θρεϊκίων, id. Θρεϊκίη 120. Θρέϊσσα Herond. I 79.

θρέκτος· δρόμος ταχαῖος (?) ἀπὸ τοῦ θρέξαι καὶ δραμεῖν H. *Ὀρεκτός* coniecit Schmidt; pro ταχαῖος autem *τροχαῖος* Naber. At δρόμος omnis est τροχαῖος. Num *ταχινός*?

θρεμματικὴ ἐργασία. Inscr. hieropolitana ap. L. W. 1687. Kum. s. v. societatem liberis servorum adiuvandis significari putat.

θρεπτάριον. Vid. *ἀβάσκαντος*.

θρεπτῆρος ἐμεῖο. CIA III 1401.

θρεπτός, verna = οἰκοτρίψ sive οἰκογενής. GD 1523, 8. Kaib. ep. 267, 1. 362, 3. 372, 16. 380, 5. 660, 5. Apud Coos IC 136 οἱ θρεπτοὶ καὶ αἱ θρεπταί, alumni et alumnae. Ita sese appellant qui A. Seio Vero ob datam Cois viscerationem gratias agunt.

θρέσκος· ἁγνή. H. Vid. *φιλόθρεσκος*.

θρεφθείς = τρεφθείς, τραφείς. Kaib. ep. att. saec. a. C. IV, 71, 5.

θρηνολογεῖν. Kaib. ep. 538, 4. Idem verbum Kum. s. v. citat ex anonymo in cod. Par. 400, fol. 20 vers. et θρηνολογία ex Gregor. Antioch. ap. M. Acominatum II p. 409.

θρῆνος et cognata in dialectis servant η. Cf. Sappho fr. 136, 3. Delph. GD 2561. Pind. *P.* XII 8; *I.* VII 58.

Θριᾷ et **Θριῶθεν.** Meisterh.[2] 114 sq. 3.

θρίγκος. Vid. τρίγχος. — In Lebadeae tit. (175—171 a. C.) ap. Dittenb.[2] 640, 8 θριγκοί vocantur coronae stelis impositae. Cf. ll. 50. 68 etc.

θριδακίσκα, placentae genus apud Lacones. Athen. III 114 F. αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταί εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναις. λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμάν „θριδακίσκα τε καὶ κριβανωτός".

θρίναξ. Vid. s. v. ἔμβοτος.

θρινία· ἄμπελος ἐν Κρήτῃ. H.

Θριξάλλιος, Lamiae mensis = Γαμηλιών. Bisschoff de F. G. A.

θριοπώλιον? PL p. 304, n. 40,[12] (a. 156. a. C.): ἐλθόντος μου ἐπὶ τὸ θροιοπόλιον (sic) — ὥστε ὠνήσασθαι θροῖα. Ita explicat Letronne, sed intellegenda sunt θρυοπώλιον et θρύα, nam passim $\bar{υ}$ et $\overline{οι}$ in papyris confunduntur. Vid. θροιαδέσμαις.

θριπήδεσται iuxta θριπήδεστοι. Meisterh.[2] 116, 3. Cf. ἀδόκιμαι et infra τριπήδεστος.

θριπιεῖον, Thripidis, deae aegyptiacae, templum. Inscr. aeg. ap. Letronne, Récueil I 112 (Kum.).

θριπόβρωτος (= att. θριπήδεστος). οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, κατασημαινόμενοι ὁπότε (l. ἅ ποτε vel ὅσα ποτὲ) βούλοιντο. Φιλοστέφανος δέ φησι πρῶτον Ἡρακλέα χρήσασθαι. H. Cf. Arist. Thesmoph. 427 et schol.

θροεῖν. Adde Bacchyl. III 9.

θροιαδέσμαις f. l. pro θρυοδέσμαις in pap. Leid. S. col. 2, 17—25. Fallitur Leemans I p. 109. Vid. θρυοδέσμη.

θροιοπόλιον, i. e. θρυοπώλιον, q. v. s. v. θριοπώλιον.

θρόνα. Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῷα, Κύπριοι <δὲ> τὰ ἀνθινὰ (an ἄνθη τὰ κατὰ τὰ?) ἱμάτια. Schol. Theocr. II 59. Cf. Hom. X 440 sq. — Hes. θρόνα· ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. — Ita quoque dicebatur ornamenti archtectonici genus in inscr. eleusinia *EA* 1886, 185 sq., l. 93, ubi vid. Philii adnotationem.

θροσέως aeolice = θρασέως. Compend. III § 1.

θροφός = τροφός. Meisterh.[2] 79, 1 a.

θρυοδέσμη, fasciculus iuncorum. Vid. θροιαδέσμαις.

θρυοκόπτειν, caedere (excidere) iuncos) (scirpos) et **θρυοτίλλειν,** evellere iuncos, saepius *PK* (I) CXXXI rect. 78/9 p. C. De vitiosa compositione cf. ἀμπελοτέμνειν.

θρυοπώλιον. Vid. θριοπώλιον et s. v. καλάμη.

θρυόπωλις. *PK* CXXV, 39 (saec. IV p. C.): Πεμούτι θρυοπόλει (sic).

θρυπτάριον· κλάσμα ἄρτου. Κρῆτες. H. Cf. τρύφος, θρύμμα.

θρύφιχος· φοβερός. Theognostus *BA* 1382. Fortasse nihil aliud subest quam gl. Hesychiana θρυψίχρως· τρυφερόχρως.

θρώναξ· κηφην. Λάκωνες. H.

θύα· ἀρτύματα? Κύπριοι. H. Cf. *EM* 287, 45. 457, 6. = θυμιάματα, suffimenta. Hoffm. I 115 sq. Expectes ἀρ<ώ>ματα.

θόακται, sacerdotes quidam dicti a. v. *θυάζειν* in tit. trozenio saec. a. C. III BCH 1886, 147 et passim GD 382. 383. 386 etc. — Cf. *θυστάρ*.

θοαφόρος, thurifer. IC 37, 22, ubi multa eius *ἱερώσυνα* recensentur, quae omnia huic uni obtingere merito dubitans Bechtel statuit lacunam.

θογατὴρ δάμοο. Vid. s. v. *υἷος*. — De voc. *θυγατήρ* addito genetivo vid. Meisterh.[2] 167, 15.

θογατροποιία, fliae adoptio. IC 368 VI 61 *κατὰ θυγατροποιίαν δὲ Αἰσχίναι*. Cf. GD 4185 (saec. a. C. I), ubi est *θυγατροποῖαν*. Cf. *θυγατροθεσία*, *υἱοθεσία*, *υἱοποίησις* in lexicis.

θόειν figurate = *χάριν εἰδέναι*. Herond. II 72. VI 10. Vid. s. v. *καρποῦν*. — *θύεν* infin. Bacchyl. XV 18. Bl. — Cf. *ἔφοδον θύεν*.

θυεῖον, τό = *ἡ θυεία*. *PK* 246, 28 (saec. p. C. II) *μέλαν θυεῖον*.

θύελλα. Figurate Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 184, 24 *ὅταν ἐπὶ τῆς ὀχλικῆς θυέλλης μὴ στρ[έφωντ]αι, καὶ δια[γ]ρυ[πνῶσι* . . .

Θυέστης Εὐριπίδου fabula. CIA II 4, 992. II 14.

θύ[η]σις (cf. *θύημα*, *θυηρής*, *θυητός*) = *θυσία* arcadice Lycosurae tit. ap. Dittenb.[2] 939, 13 *τὸς δὲ θύοντας [π]ὸ[τ] θύ[η]σ[ι]ν χρέεσθαι ἐλαίαι*. Supplevit Leonidas *EA* 1898, p. 248, etiam de supplendo *θύωσιν*, coll. *θύωμα*, cogitari posse monens.

θυηχοῦς = *θυοσκόος*. Meisterh.[2] p. 80, 4. 99, 11.

θυία. *Τέλος θυιῶν*. Pap. Lond. CCCXLVIII (Pal. Soc. II Pl. 185), unde traditum *τελος θυσιων* (sic) *PB* 199 vers. I et 337, 11 correxit Wilcken, vectigal sive portorium ligni harum arborum intellegens. Vid. O. G. I p. 174 sq. Cf. FGH 42 (a) I, 10 ibique editores p. 157.

θυίην aeolice = *θύειν*, furere. Vid. *υιω*. Hanc genuinam formam epicam esse monuit W. Schulze. Cf. Epp. 314. Eandem Pindaro *P.* III 33 et fr. 88, 2 reddit O.Schroeder.

Θυῖος, mensis Elidis = *Μαιμακτηριών* att. Bisschoff de F. G. A. Cf. *Θιούιος* sive *Θούιος* et *Θῦος*.

θυκάγαθᾶι = *τυχάγαθῆι*. Cretice in Mus. Ital. II 190 sq. n. 83, 84, 1 al.

θύκοι cretice = *τύχοι* in LG. Cf. Hes. *ἐνθύσκει*, *ἀποθυκεῖν*, *συνθύξω*. De aspirationis transpositione cf. Hoffm. III 607 sqq.

θυλακίζειν· *τὸ ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου. Ταραντῖνοι*. H. Idem *θουλακίζειν· μετὰ βοῆς* (?) *ἀπαιτεῖν τι*. Vid. Kaibel F. C. G. I. p. 181. — *θύλακος* marsupium vocatur ab Her. VII 89. Vid. *συλλίς*.

θόλλα· *κλάδους ἢ φύλλα ἢ ἑορτὴ Ἀφροδίτης*. H. Creticum ducit Schmidt, coll. *ὀθρύν*, *ὀθρύειν*, *ἐλαθρά*, in quibus tamen sequitur *ρ̄*. Ductum inde Bacchi cognomen **θυλλοφόρος** in insula Co. Vid. IC 27,8 et cf. *σκυλλίτης* s. v. *σκυλλίς*.

θυμαλγέα *ἔπεα* homerice Her. I 139.

θυμάντρια (?) a verbo *θυμαίνειν* pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 2267 *φασγάνων θυμάντρια*, nisi forte vera est lectio *θηγάντρια* a verbo ignoto *θηγαίνειν* = *θήγειν*. Cf. *θηγανή*.

θυμαρὴν ὄλβον pro *θυμαρῆ* Kaib. ep. n. 824, a. (p. XVIII), aeolico more. Vid. *ην*.

θυμάρμενος. Adde Bacchyl. XVI 71. Bl. *θυμάρμενον ἰδὼν τέρας*.

[**θυμεῖσθαι**. *PK* 42 (s. II a. C.) *μηδὲν τεθυμῆσθαι*. Ut vidi, ut correxi *μηδ' ἐντεθυμῆσθαι*].

θυμελικὴ *σύνοδος*, i. e. *τῶν περὶ Διόνυσον τεχνιτῶν*, histrionum societas. Mitth. XXIV p. 424 sq.

θυμελοποιοί, sive **θυμελοποῖαι**, curatores tholi (*θυμέλα* audit in titulis) epidaurii, aedificati a Polyclito minore medio fere saeculo IV a. C. *IE* 242, 121. 162. — 119. 134. 137. 139. 142. Cf. Pausan. II 27.

θυμή pro *θυμός? ἀηδίζομαι θυμήν*, si s. l., *P. K.* (I) XLII, 27 sq. in epistula a. 172 a. C.

θυμίημα = *θυμίαμα*, *θύος*. Her. I 198 et passim et *θυμιητήριον* IV 160.

θυμοκάτοχον, remedium magicum, quo ira cohibeatur. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 467, 831; pap. W Leid. 6, 38. Neue Gr. Zauberp. (Wess.) 124, 24, 1008. Cf. Leemans p. 178, qui cft. pap. Leid. V 6, 4 sqq. et 8, 31, ubi agitur de anulo, qui *βασιλέων ὀργὰς καὶ δεσποτῶν παύει*. Cf. etiam *PK* vol. I p. 114 et 122.

θυμός. Herond. VII 61 *ὧν θυμὸς ἐρᾷ*, quae animus appetit.

θύμωμα *πόντου*. Kaib. ep. 339, 6. Cf. Aesch. Eum. 802.

θυνᾶται (= *θοιν.*)· *εὐωχεῖται — κατεσθίει*. H. Boeoticum.

θῦνος. Vid. *οὔνει*.

Θῦος, mensis Thessalorum = *Μουνιχιών*, item Lamiae. Bisschoff de F. G. A. Cf. *Θυῖος*, *Θιούιος* s. *Θούιος*.

θύρα. Proverbialiter Herond. VI 64 *τοὺς γὰρ τελώνας πᾶσα νῦν θύρη φρίσσει*. — *θύραι*, septa (sluisdeuren) aetate Lagidarum = *κλεῖθρα* (Strab.): MFP II 13, 10. 11. 16. Cf. 37, 13 ex quo loco apparet eas sursum trahi, non aperiri, ut fit hodie. — Cf. *κατακλείς*. — Her. II 96 et VIII 61 *θύρη* est *σανίς*, tabula.

θυραϝωρός = *θυρωρός* Cypriorum sermone. Vid. Inscr. 214 Hoffm.

θύρδα (= *θύραζε*)· *ἔξω*. *Ἀρκάδες*. H. Vid. *θοράνας* (?).

θυρεαμαχία et **ὁπλομαχία** in Sami tit. aet. macedonicae recentioris ap. Dittenb.[2] 673 distinguuntur, ut CIA II 445. 446. 448. 449 *ὁπλομαχῶν ἐν ἀσπιδίωι καὶ δόρατι* et *ὁπλομαχῶν ἐν θυρεῶι καὶ μαχαίραι*, ut adnotavit editor.

θυρξεύς, Apollinis fatidici cognomen in Achaia. Paus. VII 21, 13.

θυροκιγκλίδες. „Valvae portae non ex solidis tabulis constantes, sed cancellorum instar ex asseribus inter se distantibus compositae." Dittenb.[2] ad inscr. att. saec. IV a. C. 587, not. 120. Cf. Meisterh.[2] 62, 1. b, qui iuxta legitimam formam affert *θυροκλιγκίς* et *θυροκλιγκλίς*. Nos lattendeur dicere possumus.

θυρσαδδωᾶν = *θυρσαζουσῶν* laconice Ar. Lys. 1373. Cf. *ΔΔ* et *ωα*.

θόρωμα = οἴκημα, conclave. Her. II 160.

θύρωτον = θύρωτρον dissimilatione. Epidaur. GD 3325, 304 θυρώτοιν λευκώσιος — θυρώτοιν φορᾶς.

θυσέοντι = θύσουσιν. Therae tit. IGI, III 451.

θυσθῆν = τυθῆναι Arcades. Vid. s. v. παραμαξεύην et cf. Hoffm. I 263. 266.

θυσιάσζειν = θυσιάζειν. CIA III 73. 74. — **Θυσιάζουσαι**, titulus quarti Herondae mimiambi.

θύσσεται· τινάσσεται. θυσσόμενοι· σειόμενοι, τινασσόμεναι. H. θύσσειν = αἰθύσσειν. Cf. αἰθύσσειν· ἀνασείειν, cuius verbi compositis Pindarus utitur. Hesychio reddatur αἶθυγμα· σεῖσμα (pro σκίασμα), κίνημα. Vid. αἰθύσσειν.

θύστας· ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί. H. = θύτης. Cf. θύακται.

θύστρα, τά. IC 38, 24 θύστρα δίδοται τῶι θεῶι ἐλαίου τέτορες κοτυλέαι et 40, b, 10 θύστρα ἁ πόλις παρέχει. Huc quadrant duo ultima interpretamenta glossae Hes. θύσθλα, scil. θύματα, χοάς.

Θυφαιθίδης = Τυφαιτίδης. Meisterh.[2] 79, § 38, a.

θυφλός = τυφλός. Inscr. ionica 6. Hoffm. III 606.

θυώματα = θυμιάματα, θύη. Her. II 40. 56. III 113. Vid. θύησις.

Θυωνίδας· ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδίοις, τοὺς συκίνους φάλητας. H. Nescio an grammatico reddendum sit σκυτίνους. Cf. Ar. Lysistr. 110 cum scholiis. Apud Antiphanem III 644 Mein. earundem est lectionum confusio. — Vid. βαυβών.

θωά att. = ion. θωή (θωιή Archilochi fr. 104 in *EM* 26, 24). CIA I 57. Meisterh.[2] 52, 9 = ζημία, unde ἀθῷος. Cf. θώια.

θωάδδοι. Vid. θοάδοι.

θώαντες = θῶες. IGSI, 1302.

θωῆν = ζημιοῦν. Inscr. delph. phratriaca saec. a. C. Vti GD 2561, = Ditt.[2] 438, 185 θωεόντων. Cf. CIA II 891, 5 θ[ωι]άσει αὐτὸν ὁ ἱερεὺς — πεντήκοντα δραχμαῖς a verbo θωάζειν = ζημίαν ἐπιτιθέναι, ζημιοῦν.

θώια = θωή. Locr. Oz. GD 1479 = *IA* 322, 9 διπλεῖ οἱ θώι' ἔστω (διπλειοιθοιεστο). Cf. θωά.

θφάζειν. Vid. θωίν.

θωίασις = ζημίωσις. GD 2561 (Ditt.[2] 438), 190: αἰ δέ κα ἀμφιλλέγηι τᾶς θωιάσιος κτέ.

θωκεῖν = θακεῖν, θάσσειν, καθῆσθαι. Sophronis fr. 43 ὑμὲς δ' ἐπεγγυάμενοι θωκεῖτε. Epicharmi fr. in PR, V p. 2 τεῖδε θωκησῶ τε καὶ λεξοῦ[μ' ἐγώ]. Her. II 173 θωκέοντα. Hes. θωκεῖ· κάθηται, ὁμιλεῖ.

θῶκος ex θόϝακος = θᾶκος ex θάϝακος. Cf. θάβακον. Hippocr. V 416. Her. I 181. VI 63. IX 94. Hes. θῶκος· καθέδρα, θρόνος, σύλλογος. — Homerus θόωκος. — Vid. καθώκως.

θῶμα herodoteum pro θαῦμα, ut τρῶμα pro τραῦμα, -φώσκειν = πιφαύσκειν. Cf. Hoffm. III 366 sq. Falsa lectio est θώυμα. In titulis ionicis hucusque tantum θαῦμα repertum est, scil. in nomi-

nibus Θαύμασις et Θαύμων, similiter ap. Archilochum 74, 2. 6 θαυμάσιον et θαυμαζέτω, ap. Hippocratem constanter θαυμάζειν, nisi quod semel IV 496, 6 Kuhl. θωμάζουσιν est in cod. Θ. — θῶμα etiam doricum fuisse e nominibus Θώμων et Θωμάντας effecit Hoffmann l. l.

θῶμιγξ· λεπτὸν σχοινίον. Suid. Her. I 199. Archil. 23. Aesch. Pers. 453. Eum. 172. Trag. adesp. 215 Nck.[2]: θώμιγγα νευρῶν ἱππικήν. Hinc θωμίζειν· μαστίζειν. Phot. — Anacr. 66 θωμιχθεὶς μάστιγι.

θῶξαι· μεθύσαι. H. Idem θωχθείς· θωρηχθείς, μεθυσθείς· Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ. — τεθωγμέναι· μεμεθυσμένοι. Cf. supra θάγεν.

θωραχθείς, ebrius. Pind. fr. 72. *EM* 460, 35. s. v. θώραξ: τὸ δὲ ἐμπίπλασθαι οἴνου θωράσσεσθαι (= θωρακίζεσθαι) λέγεται. Cf. ἀθώρηκτος Hippocr. I p. 263 = μὴ μεθύων, interprete Galeno in lexico Hipp.

θώσασθαι· εὐωχηθῆναι. θῶσθαι· δαίνυσθαι, θοινᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι. Αἰσχύλος Δικτυούλκοις. θωστήρια· εὐωχητήρια καὶ ὄνομα . . . H. An ὄνομα ἑορτῆς? Alcmanis Parthen. fr. pag. III, 18 θωστήριά τ' ἄμ' ἐπαινεῖ, sec. Blassium. — θῶται· — θοινᾶται. H. Doricum est verbum testibus *EM* 461, 1, Orione 73, 5: θῶσθαι λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ εὐωχεῖσθαι ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ (?) εὐωχοῦμαι.

[**θωσούμεσθα** (ex θαω-?) = θεασόμεθα. Epicharmi fr. 167. Ahr. Qui tamen θασούμεσθα scripsisse videtur. Vid. θάω.].

θώτερον dorice = θάτερον att., τοὔτερον ion. Theocr. XI 30, al.

θωΰσσεσθαι pro θωΰσσειν. Inscr. metr. Smyrnae IGI, III 9 [θ]ωΰ[ξα]σθ', vocate, plorate (defunctum).

I. Ἰῶτα.

I pro *EI* Boeoti scribebant qua aetate *EI* ponebant pro *H*, i. e. post a. 400 a. C. Sed iam interdum ante hoc tempus I (rarius *EI*) apud eosdem ante vocalem ponitur pro *E*, estque ea scriptura insequenti tempore fere sollennis, constanter autem reperitur in Hyetti titulis; soli vero Thebani *E* crebrius servant. Cf. Meister I p. 243 sqq.

I et *EI* sine ullo discrimine adhibentur in papyris aeg., ut omnino in titulis serioribus, in his tamen ita ut tempore antiquiore *EI* repraesentet iota longum, posteriore vero etiam breve. De Lagidarum aetate vid. E. Mayser, Gr. d. Gr. pap. p. 17—27.

I dativi terminatio, contracta ex ῐ̆ (ει), producitur apud Iones, Aeoles, Dores. — Pro ῐδῑ in Ἀρτάμι Arg. GD 3283, Ἀῶτι in

pap. Alcm. 86, *Λιμνάτι* Lacon. GD 4600. — Pind. *O.* II 6 *ὄπι*. Cf. Hom. *Θέτι*, *κνῆστι*, *μῆτι*.

I terminatio aeolica adverbiorum in *ῐ*, ut *πάνδαμι* GD 261, *ἄσυλι*, *ἄσπονδι*, GD 312 al. et passim *ἄι* = *ἀεί*. — *Ἀσυλί* et *ἀσπονδί* etiam occurrunt in Teli inscr. GD 3487 et Cnidi ap. Dittenb.[2] 475, sed plerumque Dores utuntur, ut Iones et Attici, terminatione *ει*, ut Cret. BCH IX n. 8, 7 *ἀτελεί*, Del. 132, 8 *ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί*, item Coi Del. 160, 11, Mesembr. GD 3178, 9. Vix recte Dittenb.[2] 474 in Olbiae tit. saec. V a C. tradita *ἀσυλί* et *ἀσπονδί* pro *ἀσυλί* et *ἀσπονδί* dicta accepit, recte contra Latyschew pro *ἀσυλεί* et *ἀσπονδεί*, poscente dialecti ionicae ratione, licet sane veram diphthongum per *EI* scriptam expectaremus.

I passim apud Dores pro *E* ponitur ante vocales *ᾱ*, *ō*, *ω̄*. Vid. Boisacq p. 70; apud Aeoles vero in terminatione adiectivorum in *εος*, ut *ἀργύριος*, *μαρμάριος*, *χρύσιος*, etc.

I pro *Υ* rarissimum. Vid. *Τινδαριδᾶν*, *αἰσιμνάτας*. De utriusque vocalis confusione apud Aegyptios vid. E. Mayser. Gr. d. Gr. pap. p. 14 sq.

I duplicatur in dialectis cypria, pamphylia, (argiva). Vid. *ἀδριjών*, *ἀλιjος*, *διjά*, *ἰjατῆραν*.

I adscriptum 3tiae pers. sing. Megarenses iam saec. a. C. IV omittunt, scribentes v. c. *τιμῆ* = *τιμᾷ* GD 3010. 3011 extr. (a. 306 a C). Idem faciunt Cyprii, cuius rei multa exempla praebent tabulae aeneae Edalii 135 H. — De Aeolensibus et Boeotis gramm. *BA* 1187 monet hos iota non adscripsisse dativis in *Ω* et *H*: *οἱ Αἰολεῖς ταῖς εἰς ω̄ ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ῐ*, — *τῶ Ὁμήρω γάρ φασι καὶ τῶ σόφω χωρὶς τοῦ ῐ*. — *καὶ πάλιν οἱ Βοιωτοὶ τοῖς εἰς η̄ ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ῐ κτέ*. Omnino tamen *αι* et *ωι* diutius servata sunt quam *ηι*. Vid. G.Meyer[3] Gr. gr. p. 132 sqq.

I omissum. Vid. *τρακάς* et *χλάνδιον*.

I falso adscriptum. 1) Nominibus femininis in *H* et *Ω* desinentibus in nom. sing. ut *Θεοτίμηι* in Paro BCH IV p. 285, *ἡ βούληι* ibidem p. 286, *Ἀρχίππηι* p. 287, *Δαμασκήνηι χρηστήι* CIA III 2; 2405 a; *Φίλωι* Delph. W. F. 405. Adde inscr. atticas, delias, calchidicas, milesias, apamaeas, selinuntias ap. G. Meyerum. Gr. Gr. p. 276. — 2) Apud Dores in genetivo *ωι* pro *ω̄*, ut *Εὐβώλωι* etc. Cret. BCH III p. 123, l. 21, p. 294, l. 54, 59; in imperativo ut *ἔστωι*, *ἀναγραψάτωι*, *παραμεινάτωι* etc. in tit. delph. W. F. 82, 165. 387, *κριθέντωι* ibidem l. 29 et alibi, v. c. in tit. coo ap. Dittenb[2]. 940 (saec. I a C.) *θυόντωι*, *διδόντωι* iuxta *ὀφειλόντω* et *διδότω*.; — in coniunctivo, ut *γινώσκωισι* Nasiot. Del. 121, *λάβωισι* Chii BCH III p. 213 sq.; — in accusativo duali *τὼι θεώι* CIA II 489 b. — Saepe similia vitia occurrunt in codicibus antiquis Cf. G.Meyer § 115 (Kum.), saepius etiam in papyris aegyptiacis.

I **semivocalis** in titulis ionicis et atticis. Vid. Hoffm. III 427. Meisterh.[2] p. 35 sqq. (cf. 31 sqq.).

I **demonstrativum** apud Eleos in *ταΐ* et *τοΐ*, apud Arcades in *τανί*.

ἰ = *εἰ*. Inscr. delph. W. F. 58 bis, sed ibidem semel *εἰ* et bis *ἐπεί* (Kum.).

ἴα = *μία*, ut ap. Hom., apud Thessalos: *ἴαν* GD 354, 22. 44, apud Aeoles: Sappho 69, Alc. 33, 6, — *μηδὲ ἴα* GD 214, 12. Cf. Hes. *ἴγγια· εἷς. Πάφιοι*. Vid. Hoffm. II 589, I 116. Forma masculina *ἰῶι* = *ἑνί* cretica in LG. Vid. *ἕνς*, *ἧς* et *ἴττον* (*ἰϜόν*?).

Ϝία (cod. *γία*)· *ἄνθη*. H. Violae.

ἰάειν = *ἰᾶσθαι*. Inscr. trozenia ineuntis saec. a. C. IVti apud Michel 841: *Εὐθυμίδας ἀνέθεκε hά κα ποῖον ποὶ τὸν θεὸν ἰολει* (= *ἰώη*) *λουσάμενος δαῆναι χρέιζον. Θυσάμενον hΗρακλεῖ λαιὸς ἰδόντα ἐπὶ λαιὰ οἰονόν*.

ἰαθενεῖ· *διαπορεῖ ἐπὶ κακῷ. Κῷοι. Η.* Infra idem ionice *ἰηθενέουσα· ἐκπεπληγμένη καὶ ἀποροῦσα*. Significatio parum favet Hoffmanno III 264 cognatum putanti verbum *εὐθενεῖν*. Hinc aperte corrigendum *ἰάθ<εν>ος· ἄπορος, ἄθυμος*. H., quae est gl. dorica, fortasse coa.

ἰαίνειν. Hes. *ἰαίνεται· χολοῦται, πικραίνεται. παρὰ τὸν ἰόν. Φρύνιχος Αἰγυπτίοις*. Sic m. pr. ap. Bacchyl. III 68 *ὅσ[τις μ]ὴ φθόνῳ* (Ϝ)*ιαίνεται*, fortasse verius quam recepta m. 3tiae lectio *πιαίνεται*, licet etiam sic optime dicatur. Cf. interpretes citantes Aesch. Ag. 267. 1645. Pind. *P.* II 58, quibus adde Pind. *N.* VIII 21 et fr. adesp. ap. Stob. Flor. 38, 6.

ἰακυνθοτρόφος *Ἄρτεμις* in tit. cnidio ap. Newton. Halicarn. 52 (Kum.).

ἰακχά (*ἰάκχα* cod.)· *στεφάνωμα εὐῶδες ἐν Σικυῶνι* H., qui supra exhibet *θιακχά· ἄνθη ἐν Σικυῶνι*. Eodem pertinet gl. Hes. *ἰακχάζει· φυλλολογεῖ*. — Her. VIII 62 verbum

ἰακχάζειν de Iacchi cantu adhibet.

ἴακχος = *χοῖρος* Syracusanis iniuria tribuit epistula Socratica 35, hoc enim *κακόζηλον* est Dionysii tyranni in tragoedia inventum. Cf. Nauck[2] Fr. Tr. Gr. p. 796.

ἶαλαι· *πέμψαι*. H. dorice = *ἰῆλαι*. *ἶαλε* = *ἔπεμψε*. Sophronis fr. 22 Ahr. Cf. Hes. glossas *ἰάλω*, *ἴαλλε*, *ἰάλλει*, *ἰάλλοις*, *ἴαλλον* et *ἀπιάλλην*. Verbo utuntur Homerus et tragici, non habent, quod mireris, Pindarus, Bacchylides, Theocritus; Pindaro tamen fr. 128, 3. *Ἀγάθωνι τε βάλω κότταβον* O.Crusius *τ' ἰάλω* reddendum coniecit, cl. Hes. *ἰάλω· προπέμψω*.

ἰάλεμος dorice = *ἰήλεμος*, i. e. *θρῆνος*. Theocr. XV 89 et tragici.

ἰαλία· *φωνή· Κρῆτες*. H. sed infra idem *ἰωλία· φήμη*. Cf. eiusdem glossas *ἰάλεμος*, *ἰαλεμίζειν*, *ἰάμοι* (?).

ἰάλιον (?)· *ἐρέβινθον* [*ἢ τὴν θάλατταν*]. *Κρῆτες*. H. Cretenses tamen *ῥαβίνθους* ciceres dixisse constat (vid. s. v.). Supra vero est *γάλινθος· ἐρέβινθος*, cuius vocabuli *ἰάλιον* videtur forma, corrupta scil. ex

γάλι<νθ>ον. Procul autem dubio quae uncinis saepsi vocabula alio pertinent, fort. ad glossam deperditam *ἀλίαν· τὴν θαλαττίαν*.

ἰάλλειν. Vid. *ἰᾶλαι*.

Ἰάλυσος hiatum facit ap. Pind. *O*. VII 74. Cf. *Ἰσθμός* et *Ὦανις*.

ἰάλω· *προπέμψω*. H. Vid. s. v. *ἰᾶλαι*.

ἴανα· *τὰ βαλλόμενα· ἀπὸ τοῦ ἱέναι*. H. Glossa notabilis.

ἰανατήρ (?). Vid. *ῥανατήρ*.

ἴανε. Therae inscr. Vid. s. v. *κονίαλος*.

ἰανογλέφαρος, i. e. *μαλακοβλέφορος* (schol. ad *Σ* 613 *ἑανός* = *μαλακός*) Blass reddidit Alcmani fr. Parthen. vs. 49 (p. III, 1) *νεανίδων* || *ἰᾶνο(γλεφ)άρων ἄγαλμα*. Cf. Hes. *ἰανόκροκα· λεπτά*. — Vid. *γλέφαρον* et *ποτιγλέποι*.

Ἰάοκχος = *Ἴακχος* semel CIA IV 2, 385 d. 21; passim habet formam vulgarem.

Ἰαολκός = *Ἰωλκός*. Vid. *Ϝιωλκός*.

Ἰάονες epice = *Ἴωνες*. Adde Bacchyl. XVI 3. Bl. Cf. Aesch. Pers. 178. 563. Theocr. XVI 57. Ar. Ach. 104.

ἰάρ· *αἷμα* H. = *εἶαρ*, sive *ἔαρ*, quod vide.

ἰαρανθεσία = *ἀνάθεσις εἰς ἱερόν*. Tanagrae tit. apud Ulrichsium, Reisen II 309. (Kum.).

ἰάραξ· *ἰχθύς ποιός. Δωρικώτερον· διὰ τὸ ἐοικέναι τῷ πτηνῷ* (Epicharmi fr. 45 Ahr.). *καὶ λύχνος ὁ πρὸς τὰ ἱερά*. H.

ἰαραρχόντων pro *ἰαραρχιόντων* recentes titt. Orchomeni boeoticae 26. 27. M. Meister I p. 246.

ἰάρατεύειν = *ἱερεύειν*. Chalcae insulae tit. GD 4277. Cf. *ἰαριτεύειν*.

ἰάρεα = *ἱέρεια*. Cyrenae tit. GD 4847. Lagidarum aet.

ἰαρειαδδόντων. Inscr. thebana circa a. 200 a. C. ap. Michel 828, ll. 10. 30.

ἰαρειάξασα. Coronaeae tit. saec. a. C. II ap. Michel 1114.

ἰαρειτευόντα. Vid. *ἰαριτεύειν*.

ἰαρές nom. pl. per hyphaeresin = *ἰαρέες* [cf. inf. in *εν* pro *ειν* (*εεν*)]. — Arcades *ἱερής* = *ἱερεύς*, Cyprii *ἰϳερεύς* et *ἰϳερής* (gen. *ῆος*) et *ἱερηϜία*. Vid. Hoffm. I 193. 195. 253.

ἰαρεύς = *ἱερεύς* doricum. *ἰαρῆ* = *ἱερέα* Delph. W. F 408. *ἰαρεύς*, *ἰαρεῖς* ibid. 77 sq. 96—99. 122. 150. 219. 234. 300. 305. 322 (Kum.).

ἰαριγμόν (?)· *χαρὰν καὶ θροῦν. Κρῆτες*. H. Gl. corrupta, ni fallor, ex *δαριγμόν*.

ἰαριτεύειν. Cyrenae tit. GD 4841. 4843. 4854. Ibidem in seriore tit. GD 4842 (a. 18 a. C.) *ἱερειτεύων* et GD 4845 (saec. p. C. I) *ἰαρειτεύων*. — GD 4854 cum genetivo *ἰαριτεύοντα τῶ Ἀπόλλωνος*.

ἰαρομάος (Hes. *ἱερόμας· τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος*) a radice *μα* (cf. *μαίομαι*, *μῶμαι*, *μαστήρ* al.) in titulis eleis GD 1147. 1149. 1154 *γνώμα δέ κ' εἴη τ' ἰαρομάωι*, unde Blass in tit. 1150 coniecit *γνώμαν* (sc. *ἦμεν*) *τῶι ἰαρομάωι τῶλυνπίαι* pro *τορι[αρ]ομαοςτολυνπιαι*.

ἱαρομνάμων. In decreto Amphictyonum CIG 1688, 25. 26. 36. 37. 40. 42. 43 quadratarius atheniensis perperam dedit *ἱΕρομνάμονες*, semel l. 16 recte *ἱΑρώσας*.

ἱαροπότης· *αἱμοπότης·* H. Vid. *ἔαρ*, *εἶαρ*.

ἱαρός cum derivatis pro *ἱερός* constanter Dores omnes antiquiores. Testimonia collegit Boisacq p. 34 sq. Item Boeoti et Elei. De illis cf. Meister I p. 215. Vocalem ε̄ servarunt Iones, Attici, Aeoles, Arcades, Cyprii, fortasse etiam Thessali. Nam in inscr. Crannonis 54, 25 H. *ἱαρουτοῖς* = *ἱερωτοῖς* vocalem doricae originis esse recte suspicari videtur Hoffm. II 313. Reliqui Graeci Dores secuntur.

ἱαροχρῆ (pro *ἱαροχρεῖαν* Dind.)· *τὴν ὀσφύν. Ἰταλοί.* H., qui deinceps habet *ἱαροχρής· καθαρός. θύσιμος.*

ἱαρπάλαμος· *ἀκρόχειρος.* H. homicida. Vid. *εἶαρ*.

ἴασις. Vid. **ἄκεσις.**

Ἴασος, non *Ἴασσος*. Meisterh.[2] 75, 12.

Ἰᾶται iuxta *Ἰῆται*. Idem 13, 11.

ἱατορία dorice = *ἰατρεία*. Adde Bacchyl. I 149. Bl.[2] *ἀμφί τ' ἰατορίᾳ ξείνων τε φιλάνορι τιμᾷ.* Cf. Soph. Trach. 997. Vid. *ἰάτωρ*.

ἴατρα· *μισθοὶ* (*μισθὸς*?) *θεραπείας*. H. Iniuria Schmidt requirebat *ἰατρεῖα*. Vocabulum optime formatum legitur in titt. Epidauri GD 3339. 3340. Respondet ei forma ionica *ἴητρα* Herond. IV 16. — *Ἰατρεῖα* Poll. VI 186 et seriores.

ἰατρικόν, sc. *τέλος*, inscr. delph. saec. a. C. II ap. Dittenb. 313, 5 *ἀτέλειαν εἶμεν χοραγίας καὶ τοῦ ἰατρικοῦ*. In Aegypto teste Diodoro I 82 *οἱ ἰατροὶ τὰς τροφὰς ἐκ τοῦ κοινοῦ λαμβάνουσιν*. Contribuebant autem cives pecuniam, unde medici publice alerentur. Cf. pap. saec. a. C. III MFP II 39 (e) et vid. Wilcken O. G. I § 170, p. 375 sqq.

ἰατρίνη = *ἰάτρια*. CIA III 3452 = *μαῖα*. Cf. Lob. Phryn. p. 651.

ἰατροκαύτης, medicus cremator. *PK* I p. 48 (XLIII) editur *ἰατροκλητηι*. Wilcken O. G. I p. 377 corrigit *ἰατροκαύστηι*. Malui illud.

ἰάτωρ Alcman. Parthen. pag. III 21 *ἆμιν ἰάτωρ ἔγεντο*. Unde *ἰατορία* Soph. Trach. 997. Bacchyl. I 149 Bl.[2]

ἴβηνα· *τὸν οἶνον Κρῆτες, οἱ δὲ βηλα* (*ἢ λέβητα* cit. Schmidt). H. Cf. gl. *ἰβάνη, ἴβανον, ἰβανᾶ, ἰβανατρίς, ἴβηνοι, ἴβηνος*. At *Ϝοῖνος* habent LG X 39, itaque *ἴβηνα* nescio cui Cretae genti semibarbarae tribuendum videtur.

ἰβιοβοσκός. PL n. 11, 17 (a. 157 a. C.), ut *χηνοβοσκός*, sim.

ἰβιοπρόσωπος *θεός*. Pap. mag. Leid. V 5, 6.

ἰβιοστολιστής. FGH 246 (c. 100 p. C.).

ἰβιοταφεῖον. Aegypti inscr. in Philologo XXV, 341 (Kum.).

ἰβυκτήρ (Schmidt pro *ἰβηκτήρ*)· *ὁ παρὰ Κρησὶν Ὑβρίας* (pro *Ἴβριος* idem ex Athenaeo XV 695 F) *ἐμβατήριον ποιησάμενος, ὅπερ* <*ὁ*?> *ᾄδων οὕτω καλεῖται*. H. = *ἰϜυκτήρ* a verbo *ἰύζειν*. Cohaerent cum eodem vocabulo glossae Hesychianae: *ἰβύ· τινὲς τὸ βοᾶν* (pertinet ad *ἰβύειν*), *οἱ*

δὲ τὸ πολύ· ἔστι δὲ Λυδῶν. — ἰ β υ δ ῆ ν α ς (ἰβυκῆνας?)· τοὺς εὐφημοῦντας. ἰβὺς γὰρ ἡ εὐφημία. — ἰ β ύ ε ι· τύπτει (κτυπεῖ?), βοᾷ. — ἰ β ύ κ η· εὐφημία. — ἰ β υ κ η ν ί σ α ι (pro ἰβυκινῆσαι ex *EM* 464, 45 corr. Dindorf)· ἐπευφημῆσαι, βοῆσαι. — ἰ β υ κ η ν ί σ α ν τ ε ς (Dind. pro ἰβυκινήσαντες)· <ἀναφθεγξάμενοι μέγα>· ἀπὸ γὰρ τὸ ἰ β ῦ (sic) παρῆκται ἡ λέξις. καὶ ἔστιν Ἰωνικόν (modo lydium erat) ἐπίρρημα, καὶ δηλοῖ τὸ πολὺ καὶ μέγα, τινὲς δὲ τὸ βοᾶν <ἰ β ύ ε ι ν?>, οἳ δὲ τύπτειν (κτυπεῖν?), οἳ δὲ εὐφημεῖν, οἳ δὲ δηλοῦν. ἔστι δὲ καὶ ὅρκος Ἰωνικός. — ἰ β ύ κ χ α· σεμνότης. ἴ β υ ς· εὐφημία· ἰ β <ύ> ω ν (cod. ἰβῶν)· εὐφημῶν. Vides grammaticos micasse in tenebris et fortasse partem horum vocabulorum de suo finxisse. Pars satis perspicua ἰβυκτήρ, ἰβύκη, ἰβυκχά = ἰ(ϝ)υκτήρ, ἰ(ϝ)υγή, ἰ(ϝ)υγά cum falsis accentibus, ἰβύ = ἰοῦ. Reliqua plus minusve suspecta, nam ἴβυς esse debebat ἰβυκχύς, ἰβύει et ἰβύων vero ἰβύζει et ἰβύζων. Fortasse aliquando opem ferent tituli.

ἴβων· στάζων. H. Gl. boeotica = εἴβων. Cod. ἰ β ῶ ν· εὐφημῶν (vid. s. v. ἰ β υ κ τ ή ρ), στάζων.

ἴγα (= σίγα)· σιώπα. Κύπριοι. H.

ἴγγια. Vid. ἴα. Cf. s i n g u l i.

ἴγγυος arcadice = ἔγγυος, ἐγγυητής. Tegeae tit. GD 1222, 36.

ἰγκεχηρήκοι arcadice = ἐγκεχειρηκοίη. Tegeae tit. GD 1222, 12 εἰ δέ τις ἐργωνήσας μὴ ἰγκεχηρήκοι τοῖς ἔργοις. Cf. φ θ ή ρ ω ν.

ἴγκρος· ἐγκέφαλος. H. Cyprium = ἔγκαρος. Hoffm. I 114.

ἰγνύς. Adde Herond. I 14: ὁ πηλὸς ἄχρις ἰγνύων προσέστηκεν.

ἴδα. Vid. ἴ δ η.

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι· οἳ μὲν ἀπὸ τῆς Φρυγίας, οἳ δὲ ἀπὸ τῆς Κρήτης αὐτοὺς ὠνομάσθαι φασὶν Ἴδης. H. Scholia Pausaniae ad V 7, 6 (φρουράν) in Herme a. 1894, 148: σημείωσαι περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, ὡς δέκα εἰσὶ τὸν ἀριθμόν, διὸ καὶ δάκτυλοι προσαγορεύονται ἀπὸ τῶν ἡμετέρων δακτύλων, Ἰδαῖοι δὲ ἐπεὶ ἐν ὄρει τῆς Κρήτης ἐγένοντο. Στησίχορος (Στησίμβροτος Wilamowitz l. l.) δὲ Διὸς καὶ Ἴδης αὐτοὺς λέγει, Ἴ δ η ς δὲ νύμφης φησίν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τὰς ἰ δ ί α ς τροφοὺς λαβεῖν κόνιν καὶ ῥῖψαι εἰς τοὐπίσω, καὶ ἐκ τῆς κόνεως γενέσθαι τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, οὓς ὀνομασθῆναι λέγει οὕτως, ἐπειδὴ ἡ κόνις ἦν ἔρριψαν ἐξ Ἴδης τοῦ ὄρους ἦν, Δάκτυλοι δέ, ἐπειδὴ τ ο ῖ ς δ α κ τ ύ λ ο ι ς ἔρριψαν (!!).

Ἰδαμενῆος = Ἰδομενέος. Rhod. Vid. Kirchh. Alphabet[4], p. 49.

ἴδαρ· βρῶμα. H. Boeotice = εἶδαρ. Eiusdem dialecti videntur gl. Hes. ἴ δ η μ α· ὅραμα et ἰ δ ή μ ω ν· γνωστικός.

ἴδδιος. Vid. ἴ δ ι ο ς.

ἰδέ, ut ap. Homerum pro καί Cyprium. Edalii inscr. 135, 26. H. Ponitur etiam in apodosi ibidem l. 12 et 24 sq., priore loco addito παι (= πῃ): ἤ κε τις Ὀνάσιλον ἢ τὸς κασιγνήτος ἢ τὸς παῖδας τῶν παίδων τῶν Ὀνασικύπρων (= -πρω) ἐξ τῶι χώρωι τῶιδε ἐξορύξῃ, ἰ δ έ π α ι, ὃ ἐξορύξῃ, πείσει (i. e. τείσει) Ὀνασίλωι κὰς (= καὶ) τοῖς κασιγνήτοις τὸν ἄργυρον τόνδε κτέ.

ἰδε<ήρ>ατος· *καλὸς ἀνήρ. Σικελοί.* H. Correxi coll. *ἰδήρατος· καλός, ὡραῖος* apud eundem, quod, nisi forte boeoticum est pro *εἰδήρατος* (cf. *εἰδεχθής*), alia videtur scribendi ratio pro *ἰδεήρατος* (ex *ἰδέα* et *ἐρατός*).

Ϝιδεῖν. Formae huius aoristi apud Pindarum quater habent digamma.

ἰδεχθής· *ἀπρεπής. ἀσθενής.* H. Aut corruptum ex *εἰδεχθής*, aut forma boeotica.

ἴδη ionice = *ὕλη*. Passim Herodotus (cf. Schwhi lexicon), dorice *ἴδα* Theocr. XVII 9.

ἴδημα et **ἰδήμων.** Vid. *ἴδαρ.*

ἰδιάζειν, privatim confabulari. Hes. *ἰδίαζον· κατ' ἰδίαν ὁμίλουν.* Herondae mimiambus VI inscribitur *Ἰδιάζουσαι.* Cf. Thes. s. v. et adde PL p. 393.

ἰδικῶς (= *εἰδικῶς*) **καὶ γενικῶς** specialiter et generaliter formula byzantina in PO, v. c. 138, 38 sq. Hes. *ἰδικῶς· καὶ .... καταμόνας.*

ἴδιν = *ἴδιον*. Serae inscriptiones, v. c. IGI, III 905. 921.

ἰδιοβοολεόειν f. l. Her. VII 8 pro *ἰδιοβουλέειν* (*λεῖν*). Vid. Thes. IV p. 509 s. v.

ἰδιόκτητος. FGH 342 (a. 143/4 p. C.). Flavia quaedam sitologis Berenices *Αἰγιαλοῦ* solvit *ὑπὲρ Βερνικίδος ἰδιοκτήτου* (sc. *γῆς*) 10½ artabas tritici. Vid. editores pag. 208 sq.

ἴδιος haud raro in titulis habet spiritum asperum, unde formula *καθ' ἰδίαν* = *ἰδίᾳ*, v. c. Aegosth. GD 3094 (saec. a. C. II), Sesti (a. 125 a. C.) ap. Dittenb. 246, tit. lacon. *EA* 1900 p. 154 sq. n. 3, 6. Cf. Kum. s. v. et Meisterh.[2] p. 76 sq. Similiter *καθ' ἰδδίαν* tit. thessal. GD 361, 13. E papyris aeg. notavi *καθ' ἰδιόγραφον* *PO* 70 (s. III p. C.). — *ὁ ἴδιος λόγος*, fiscus regius in Aegypto, cui praeerat *ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ*. Cf. Wilcken O. G. I p. 499, 631, 642.

Ϝίδιος Elei. *IA* add. 119; Locr. Oz. *IA* 322, Heracl. *TH*, I 67, *Ϝιδίαν* I 13. 22. 49 etc. Saepe in titulis boeoticis. Cf. Meister I 235; Pindar. *O.* XIII 49, neque excluditur digamma locis *N* III 24. VI 37.

ἰδιώτιες = *ἰδιωτίδες*, privatae mulieres. Andaniae tit. a. 91 a. C. ap. Michel 691, 17. Cf. *Θέτιος*, *Πάριος* et *I* dativi terminatio.

ἴδμεν epicum et ionicum = *ἴσμεν*. Cf. *ὀδμή.*

ἴδμην· *φρόνησιν.* H. Herond. VI 68 *ἅμ' ἴδμη(ι) τὤμματ' ἐξεκύμηνα* sec. Meisterum. Theognostus *BA* 1384 corrupte *ἰσθμή ἡ φρόνησις* et *ἰσθμαίνειν* = *αἰσθάνεσθαι.* L. *ἴσμη* et *ἰσμαίνειν.* Cf. *ἴσμη· σύνεσις.* H.

ἰδότωσαν = *ἴστων* *PB* 826 (saec. p. C. II vel III), iuxta *ἴστωσαν* MFP XX (s. III vel IV).

Ϝίδρις. Pind. *O.* I 107.

ἱδρώιον, sudarium? *PK* II 11, 18 sq. *ἱδρώια καινά — ἄλλα ἱδρώια παλαιά.* Saec. II p. C.

ἱδρώεις. Bacchyl. XII. 27 Bl. *πόνον — ἱδρώεντ'.*

Ϝίδρως ἀ = ὁ ἴδρως. Sappho 2, 13.

ἰδόους· τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων. Phot. Locos huc pertinentes collegit Bergk ap. Mein. F. C. G. II p. 1031 sq., sed neglexit corruptum scholium ad Il. X 254: — τοὺς γὰρ μάρτυρας Ἀττικοὶ δήους (l. ἰδύους) φασίν.

ἰὲ (= ἰή) **παιάν.** Isyllus Epidaurius vss. 37. 53. 56. Kabbadias *EA* 1885, p. 82 citat Eustathii opusc. p. 145. — Idem ephymnium saepius legitur in Aristonoi paeane delphico BCH 1894, p. 565. — Cf. ἰὲ ὢ ἰὲ Παιάν. CIA III 171 b, 22; c 11.

ἴελος· ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμός et εἴελος· εἴλιγγος. H. Syracusanis ειελός tribuit Schol. Ar. Ach. 581. Cf. Suid. s. v. εἰλιγγιῶ, qui perperam habet σίελον, ut Zonaras p. 1648. Sincera autem scriptura est ἰλεός, sive εἰλεός.

ἰέναι pro διιέναι. Her. II 24 ὁ ἥλιος ἔρχεται τῆς Λιβύης τὰ ἄνω. II 25 ἰὼν τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. — ἴθι ἐξηγέο VII 234 = ἄγε et similiter passim alibi. In VIII 57 ἴθι καὶ πείρεο vocula καί insiticia videtur.

ἰέναι. Vid. ἀφέωκα, ἐφέωται.

ἱερά, τά. — CIA 985 *P* II 29. *E* 38. 1198: ὁ ἐπὶ τὰ ἱερά. — ἱερὰ οἰκία Eleusine vocabatur aut ἡ οἰκία τῆς ἱερείας, ubi summa sacerdos habitabat, aut domus daduchi vel hierocerycis (= τὸ κηρυκεῖον) aut mulierum minora sacerdotia gerentium. Vid. Dittenb.[2] 587, not. 18.

ἱεραγωγός, ὁ. Carpathi inscr. IGI, I 1035: αἱρεθέντες ἱεραγωγοὶ ὑπὸ τοῦ σύμπαντος δήμου. Cf. ἱεραφόροι.

ἱεράζειν = ἱερεύειν sive ἱερατεύειν. Deli inscr. BCH VI p. 33 (quater). Cf. ibidem p. 20 (Kum.).

ἱερακιστί, more accipitris. Pap. mag. W. Leid. 2, 41; 11, 29; 14, 1.

ἱερακόμορφος et **ἱερακοπρόσωπος** κροκόδειλος. Pap. W. Leid. 9, 43; — Ibidem I, 39, 40; 28. 7; 10, 19. 30.

ἱεραπόλος. GD 3486 (saec. a. C. III): ἔδοξε Τηλίοις. ἱεραπόλου γνώμα. Ibid. 4 αἱρεθείς τε ἱεραπόλος ἐπ' ἱερεῦς (= — έος) Ἀγλωκρίτου πάσας τὰς ποθόδους καὶ τὰ τελέσματα (= ἀναλώματα) ὀρθῶς καὶ δικαίως ᾠκονόμησε, σεισμοῦ τε γενομένου — πᾶσαν σπουδὰν καὶ φιλοτιμίαν ἐποήσατο εἰς τὸ ἀνοικοδοθῆμεν τὰ ποτιδεόμενα ἐπισκευᾶς οὐ μόνον τὰ γενόμενα εἰς ταῦτα τελέσματα διδοὺς ἀπροφασίστως, ἀλλὰ καθ' αὐτὸν χρείαν ἐν πᾶσιν ἐκτενῆ παρεχόμενος κτἑ. Magistratus igitur sacerdotalis magnae auctoritatis. Occurrit idem Gelae GD 2450 ἐπὶ ἱεραπόλου Ἀριστίωνος; IGSI, 256—258; Spartae GD 1379 ἐπὶ ἱεραπόλου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Ἀκτίοι, ubi Fick adnotat eundem foederis acarnanici eponymum magistratum esse in titulis similibus IGSept. III 513. 515. 517. Cf. Dittenb.[1], 482, not. 2. — Verbum ἱεραπολεῖν legitur v. c. Epidauri *IE* p. 44, 38 et *EA* 1899, p. 9, 6, 2.

ἱεράρχαι, τοί. Thespiis c. a. 300 a. C. BCH XIX p. 375 sq. = Michel 1102; Oropi IGSept. I 303. Mandata iis erat cura rerum sacrarum

et pecuniae servatae in aerario sacro. Cf. Jamot BCH l. l. et Dittenb.[2] 752, not. 1.

ἱέραρχος, ὁ. Phoc. GD 1539, 30. al. Cf. praecedens voc.

ἱερατεύειν in titulis rhodiis plerumque cum genetivo nominis dei deaeve construitur, velut IGI, I 60; 64; 67 etc., rarius cum dativo, ut ibidem 62; 63; 369. Cf. etiam v.Gelder ad GD 3796.

ἱερατικὸν *κόλλημα* pap. Leid. W. 6, 41 et *ἱερατικὸς* (*χάρτης*) ibid. 8, 4. Vid. Leemans II p. 180 sq. — *Ἱερατικοὶ φοινικῶνες*, saepe obvii in ostracis aeg., sec. Wilcken O. G. I p. 315 ita dicuntur, quod tributum iis impositum fluxerit in sacrum, non in publicum, aerarium.

ἱερατιστί. Pap. mag. W. Leid. 2, 42; 3, 1; 4, 34. Cf. *ἱερακιστί*.

ἱεραφόροι, sacerdotes in Isidis mysteriis supellectilem sacram portantes. Pergami tit. ap. Dittenb.[2] 754 = Fränkel Alt. v. Perg. n. 326, qui cft. Pari inscr. CIG II Add. 2384 b, 1 et Plut. de Is. et Os. p. 352 *B*. Cf. *ἀγκωνοφόροι* et *ἱεραγωγός*.

ἱέρεα = *ἱέρεια*. Meisterh.[2] 32. 35, 14. — Vid. *ἱερωσύνα*.

ἱερεῖον. In Olbiae tit. saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 629, positum iuxta bovem et capram, significat ovem. — Sacerdotes aegyptii pro singulis quas mactabant hostiis vectigal pendebant. Cf. MFP II p. 37 d et Wilcken O. G. I p. 377, § 171. Vid. etiam FGH 42 (a(I 12 cum nota editorum: **ἱερίων** (sic) **δη(μοσίων).**

ἱερεός, ἱέρεια. Vid. s. v. *λείτειραι*.

ἱέρεως = *ἱερεύς*. Mileti inscr. saec. a. C. IV exeuntis aut III ineuntis ap. Dittenb.[2] 627, 4. Hinc gen. *ἱέρεω* in Olbiae titulis ibid. 226, 23. 33. 59 et Tomorum in Arch. epigr. Mitth. a. Oesterr. VI n. 14 et Iasi Ditt. 602, 8, ut ipse adnotavit l. l. Similiter CIA IV 2, 597 c 8; 623 d 21; 623 e 9 *ἱερεωσύνη*, ibid. 620 b 4 *ἱερειωσύνη*, 841 b *ἱερεώσυνα*.

ἱερεωσάμενοι = *ἱερωσ*. Epidauri. *IE* p. 44, 38 et *EA* 1899, p. 13, (2) 10. Etiam in Attica CIA II 613, 3. 14. al.

ἱερής = *ἱερεύς*. Vid. *ἱαρής*.

ἱερῆσθαι = *ἱερᾶσθαι*. Istropolidis decretum saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 325, 4: *γεγονὼς — προγόνων εὐεργετῶν καὶ ἱερημένων τῶν θεῶν πάντων*. Ibid. l. 35 et 36 *ἱερήσατο*.

ἱερίζειν. Vid. *ἁγνίτης*.

ἱερισμός = *καθαρμός*, lustratio. Vid. *ἀρχιαριστής*.

ἱέρισσα = *ἱέρεια*. Mitth. XIII 236 sq. n. 7, 5. Ita quoque PL p. 147, PT IX 14. — Vid. *ἡρώισσα*.

ἱερογλυφικῶς. Pap. mag. V Leid. 8, 29. = **ἱερογλυφιστί** Leid. W 2, 37; 4, 28; 11, 17; 13, 48.

ἱερογραμματεῖν. PL p. 50.

ἱεροδουλεία. IGSI, 914. 1024.

ἱεροθέσιον, monumentum. Michel 735, 36. 125 *ἱεροθέσιον σώματος ἐμοῦ*.

ἱεροθύτας. Agrigenti eponymus IGSI, 925; Melitae 953 *ἱεροθύτης* item eponymus. — Etiam in papp. aeg. *ἱεροθύται* commemorantur. Vid. s. v. *θεσμοφύλακες*.

ἱεροθυτεῖν, i. e. *ἱεροθύτην εἶναι*. Inscr. rhodia in Mus. Rhen. IV p. 185 *ἱεροθυτήσας*, Amphissae BCH V p. 451 *ἱεροθυτέων* (Kum.); cum gen. inscr. Rhodi IGI, I 67 *ἱεροθυτήσαντα Ἀπόλλωνος*. Cf. *ἱερατεύειν* c. gen.; Segestae IGSI, 290 *ἱεροθυτέοντος Φάωνος*.

ἱεροθυτεῖον Rhodi, Rév. Arch. 1867 II 26. (Kum.). Quale *τὸ πρυτανεῖον* Athenis. Lindi commemoratur *σίτησις ἐν ἱεροθυτείωι* GD 4200. 4201. 4202. 4203.

ἱερόθυτος, deis sacratus. Andaniae tit. a. 91 a. C. de mysteriis ap. Dittenb.[2] 653, 23: *μὴ ἐχέτω — ὑποδήματα, εἰ μὴ πίλινα ἢ δερμάτινα ἱερόθυτα*.

ἱεροκηροκεόειν. Inscr. delph. saec. a. C. III. Dittenb.[2] 215, 6.

ἱεροκόμος. Rhegii IGSI, 621. (Cf. Hes. *ἱερόμας* (?)· *τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος*). Ibidem commemorantur *ἱεροσαλπιστής* (617), *ἱεροπαρέκτας* (-*της*) (617. 621), *ἱεροσκόποι* (617), *καπναῦγαι* (617. 618), *μάγιρος* (617), *σπονδαύλης* (617. 618).

ἱεροκορακικά (hierocoracica), gradus initiationis in Mithrae mysteria. Inscr. latina Romae a. 367 p. C. Bull. d. Inst. di Roma 1868 p. 93 (Kum.). Vid. infra s. v. *ἵππος*.

ἱερόκτιτος. Paean delphicus Aristonoi BCH 1894, p. 565, II, 1.

ἱερομνάμων = *ἱερομνήμων*. Issae in Dalmatia est eponymus GD 3354, ubi commemoratur cum tribus logistis et scriba. Cf. GD 3256. — Plurium fit mentio Calchedone CIG 3794, 2; Segestae IGSI, 291, 1; Tauromenii ap. Dittenb.[2] 515, 2. 45. 80, ubi est dativus aetolicus *ἱερομναμόνοις*. Sacrorum curam gerebant. Fuisse etiam aliud hieromnemonum genus docet Aristot. Pol. VII 8 p. 1321 b, 34. Vid. Dittenb. l. l. not. 5.

ἱερονικεῖν. Larisae rec. inscr. in Mémoires sur une mission au mont Athos p. 120, *ἱερονικησάντων*. (Kum.).

ἱερονίκης et *ἱερονείκης* saepius in titt. serioribus, v. c. IGSI, 1054 b., 1055 b. Vid. *ἱερός* et *πλειστονείκης*.

ἱερονόμοι, rei sacrae curatores. Pergami tit. ap. Dittenb.[2] 566, 1, *ἱερονομήσαντες*. Ibid. 23 *τοὺς παρ' ἐνιαυτὸν ταssομένους ἱερονόμους*.

ἱεροπαρέκτης. Vid. *ἱεροκόμος*.

ἱεροποιεῖν *τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. CIA IV 2, 128 b 6. 33.

ἱεροποιοί. CIA I 1. 5. 9. 32. — *κατ' ἐνιαυτόν* 188.

ἱεροπόιον. Deli tit. BCH VI p. 22. 23. 24: *ξύλα ἐπὶ βωμοὺς Πύθιον ἱεροπόιον τάλαντα* (*τόσα καὶ τόσα*) saepius. (Kum.). Ibidem l. 108 *ἐλαίου εἰς ἱεροπόιον*.

ἱεροποιός, ἡ. Cyzici tit.: *τὰς ἱεροποιοὺς τὰς προσαγορευομένας θαλασσίας*. Vid. s. v. *συντελεῖν*.

ἱεροργός = ἱερουργός. Cret. BCH 1885, n. 18, 2. Cf. *δαμιοργός*.

ἱερός. Vocabatur ἱερόν certamen, ex quo neuter superior discedit, quo facto praemium deo dedicatur. Dittenb.[2] ad Larisae tit. 670, 5 τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον ἱερὸν ἐγένετο et ad Olympiae tit. 686 not. 15 „*ἔρημον* vero, ubi nemo descendit in arenam. Cf. Olymp. V p. 117, n⁰. 36, 16." — Vid. *ἱερουργός*.

Ἱερός, mensis Deli = Ἀνθεστηριών att. Bisschoff de F. G. A.

ἱεροσαλπιστής et **ἱεροσκόπος.** Vid. *ἱεροκόμος*.

ἱερουργός. Amorgi tit. saec. a. C. III Dittenb.[2] 644, 3 ἔδοξεν τοῖς ἱερουργοῖς τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας, ubi cft. 653, 1, qui Andaniae titulus docet mysteriorum Cereris et Proserpinae administrationem maxima ex parte fuisse penes homines dictos *ἱερούς* et *ἱεράς*. Cf. *ἱερορyός*.

ἱεροφάντης. Hunc non fuisse olim, ut postea, ἱερώνυμον (quod et Lucianus et multae inscriptiones testantur) docuit vetustus titulus att. *EA* 1883, p. 83, ubi vid. editoris notam. — Romae ἱεροφάντης commemoratur IGSI, 979.

ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαράπιδος Alexandriae CIG 4684, Galliae narbonensis CIG 6000, Ostiae IGSI, 914.

ἱεροφωρεῖν = ἱεροσυλεῖν. Inscr. saec. a. C. II Dymae achaicae GD 1613 [τούσδε] ἁ πόλις κατέκριν[ε θανάτ]ου ὅτι ἱεροφώρεον [καὶ νό]μισμα ἔκοπτον χάλ[κεον]. Secuntur maleficorum nomina incerta, quippe qui, ut hodieque fit, pluribus uti solerent. Ignorabatur Θρακίων an Ἀντίοχος uni ex iis verum nomen esset, de alioque non constabat utrum Κυλλανεύς an Παντaλέων an aliter vocaretur. Cf. Oleni inscr. BCH II 98.

ἱέρωμα· τὸν κόννον Λάκωνες, ὃν τινες μᾶλλον <ἢ> σκόλλυν. H. Sic Hemsterhuis pro *ἱερόβατον κόνον*, simul dubitanter coniciens *ἱερόβοτον* κόννον, qui deo sacer pascebatur. Fortasse ita rectius. Cf. Eur. Bacch. 494 ἱερὸς ὁ πλόκαμος· τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

ἱερῶσθαι et **ἱερώσθω,** perf. infinitivus et imperativus verbi ἱεροῦσθαι. Tit. coûs saec. a. C. III ap. Dittenb.[2] 591 = GD 3721.

ἱερωσύνα, ἁ = ἡ ἱερεία. — In insula Co Bacchi θυλλοφόρου sacerdotium vendebatur feminis. IC 12 ἁ δὲ πριαμένα ἔστω ὑγιὴς καὶ ὁλόκλαρος καὶ μὴ νεωτέρα ἐτῶν δέκα. Cf. s. v. *δεκατεύειν*. — Maribus aetas legitima erat annorum XIV, ut docet IC 30. Cf. inscr. Lesbi BCH IV 441. XI 52. — Sacerdoti feminae assumere licebat *ὑφιέρειαν*. Sumtibus publicis munus rite auspicabatur ἡ ἱέρεια. IC 27. Idem valet de maribus (n. 28), qui similiter assumunt νεωκόρον, aedituum. — Femina in hac insula sacerdos etiam Epionae, mas Aesculapii et Hygiaeae (n. 30). De emendis sacerdotiis vid. etiam s. v. *ἱερωτεία*.

ἱερωτεία et **ἱερωτεύειν** = ἱερατεία et ἱερατεύειν. Calched. GD 3051, 1 ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτε[ίαν τῶν θεῶ]ν τῶν δώδεκα ἱερωτευσεῖ ἐ[πὶ ζωᾶς

λα?)ζόμενος τῶν θυομένων πάν[τα τὰ] δέρματα καὶ τὰς κωλέας κτέ. Ibidem 3052, 11 ἐξέστω δὲ καὶ παιδὶ ὠνεῖσθαι, ἄ[λλωι] δὲ μηθένι ἐξέστω τὰν ἱερωτεία[ν ἢ ἑαυ]τῶι. Cf. l. 29. Vid. etiam Erythrarum inscr. saec. a. C. III ap. Michel 839 et cf. Herbrecht „De sacerdotii apud Graecos emptione 1885", item Bisschoff in Mus. Rhen. 1899, p. 9 sq.

ἴεσσα· βαδίζουσα. H. = ἰοῦσα, ut ἔσσας = οὔσης. Vid. εἶναι. — Meineke ἴασσα postulabat, ut ἐπίασσα, Schmidt ἴασα vel ἰᾶσα, coll. Ahrensio II 323, ipse tamen conferens κύεσσαν· κύουσαν. H. — Cf. etiam laconicum ἐπιέσσαντο.

ἱέττας. Vid. τέττας.

ἰζάνην = καθίζειν. Sappho fr. 1, 3.

ιζειν, Verba in ίζω et άζω boeotice desinunt in ίδδω et άδδω, aeolice sec. grammaticos in ισδω et άσδω, adversantibus quidem titulis, qui ζ servant, sed vid. Hoffm. II 510 sqq. Dorice haec verba pro ς ξ habent in futuro et aoristo I, et formata inde substantiva desinunt in ξις pro σις. Cf. Ahrens II p. 89 sqq.

ἵζειν, ἵζεσθαι, ep., ion. = καθίζειν, καθίζεσθαι. Hom. et Her. passim. Vid. ἵσσατο.

ἰζέλα (?)· ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες. H.

ιη ion. = ια (att., dor., aeol.) in ἰῆσθαι. ἴημα, ἰητρός. Hoffm. III 348.

ἰή = φωνή in oraculo Her. I 85 πολύευκτον ἰήν.

ἰηγορεῖν· ἐγρηγορέναι. Λάκωνες. H. Gl. corrupta.

ἰηδόνες· εὐφροσύνη (l. -ναι), ἐπιθυμίαι, χαραί. H. Cf. ἰαίνειν. Fortasse est glossa poetica, eadem libertate ficta, qua Aristophanes finxit χαιρηδών ad exemplum voc. ἀλγηδών et sim.

ἰηθενέοισα. Vid. ἰαθενεῖν.

Ἰηλύσιοι saepe titt. attici pro Ἰαλύσιοι, sed Ἰᾰλυσίους Anacreon. 13 B, Ἰήλυσος Her. I 144.

Ἰήπυγες et **Ἰηπυγίη** ionice = Ἰαπ.

ἰητήρ ionice = ἰατρός. Adde Herond. IV 6.

ἴητρα. Vid. ἴατρα.

ἰητρείην ἀναγράψας, qui scripsit librum de medicina. Kaib. ep. 305.

ἰητρὸς ὀφθαλμῶν. Her. III 1, 2.

ἰθᾶγενής ion. = γνήσιος, sec. Schulzium, Qu. ep. 24, ap. Herodotum II 17. VI 53 et Hippocratem VIII 148. 446, iuxta ἰθαιγενής Aesch. Pers. 304. Cf. Hoffm. III 300. Vid. χαμᾶθεν et χαμαῖθεν. — Cf. αὐτιγενής.

ἰθείη· ἅμαξα. Θετταλοί. H. Idem ὀθίνη· ἅμαξα ἡμιονική. ὄθιζα· ἅμαξα ἡμιονική. ὀθεύει· ἄγει. ὀθρεῖν· ἄγειν. Glossae caliginosae, quarum etymologiam qui tentavit Hoffmann II 226 paucis, puto, persuadebit. Thessali saltem ἰθεία dixisse putandi sunt.

ἰθθᾶντι = ἑστᾶσιν, ἰθθάντες = ἱστάντες. Cret. Del. 42 A l. 49 αἰ δέ κα

μὴ ἴθθᾶντι ἢ ἰθθάντες... (Kum.). Cf. Bergm. 54. 57. 60. Sed LG constanter servant ΣΤ. — Cf. boeoticum ἴττω = ἴστω.

ἴθμη (?). Herond. VII 110 ἔχεις γὰρ οὐχὶ γλᾶσσαν, ἡδονῆς δ' ἠθ[μό]ν. Headlam coniecit ἴθ[μη]ν, coll. homerico εἰσίθμη.

ἰθμός = ἰσθμός in nominibus doricis Ἰθμονίκα GD 3339, 10; Ἰθμόνικος GD 861.

ἰθύ, ἰθέως, ἰθύειν, ἰθυμαχίη, ἰθύνειν, ἰθύς, ἰθύτριξ, formae ionicae et herodoteae = εὐθύ, cett. Vid. Schwhi lex. — Herond. VIII 56. κατ' ἰθύ. V 53 βάδιζε — τὴν ἰθεῖαν. Bacchyl. XIV 54 Bl. Δίκαν ἰθεῖαν. Eisdem formis Dores et Aeoles utuntur. Pindarum, qui ἰθύει habet fr. 234, ceteris locis omnibus, si libris fides, formas vulgares praetulisse mireris. Apud Bacchylidem iuxta εὐθύδικον V 6 et εὔθυνε XI 2 in papyro legitur ἰθεῖαν XIV 54 et ἰθύσας IX 51 Bl. — Eadem est apud tragicos varietas. Sophronis fr. 40 Ahr. κῆπ' ἰθὺν ἴωμες. — ἰθεῖα scil. δίκη Hom. Ψ 579. Archil. fr. 56. Cf. Hoffm. III 102 et sq. voc.

ἰθύειν = εὐθὺ ἰέναι, recta ire. Her. IV 122, sed sequente inf. = ὁρμᾶσθαι III 38. VIII 3, 2. Cf. Od. λ 591. χ 408. — Hes. ἰθύει· βούλεται, ἐφορμᾷ, φέρεται. Cf. Pind. fr. 264. ἰθύσας Bacchyl. IX 51 Bl. τί μακρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω | ἐκτὸς ὁδοῦ; Apud Hom. ῡ longum est in ἰθύνειν.

ἴθυιεν· ἐνεμαίνετο (l. ἐπ.). H. Vid. υιω.

ἴθυμβοι saltatores bacchici apud Lacones. Poll. IV 104.

ἴθυνα = εὔθυνα, i. e. ζημία, multa, in tit. chio ap. Dittenb.[2] 570, 13 ἡμίεκτον ἴθυνα ἔστω κατὰ κτῆνος ἕκαστον, ubi editor cft. εὔθυνα (poena) n. 17, 71; εὐθύνειν, multare, n. 20, 20.

[ἰθ]υτρεχὲς (διάζωμα) CIA II 165 (Kum.). Expectabam εὐθυτρεχές.

ἰθύτρην, recta perforatum? Democritus ap. Herodianum sec. Theognostum ap. BA 1383, heteroclitice pro ἰθυτρῆτα. Cf. ἡμιθνής, ἡμιβρώς, sim. Scribendum igitur ἰθυτρήν.

ἰκάνειν. Adde Bacchyl. X 96; ἶξον XII 149. Bl.

ἱκανοδοτεῖν, satisdare, satisfacere. PO II 259, l. 29.

ἴκαντι· ἥκουσι. H. Imo ἴκοντι, dorice.

(ϝ)ικάς = εἰκάς aeolice tit. 16, 10 H. Cf. Hoffm. II 390; arcadice. Hoffm. I 289; dorice IC 37, 47. 402 a, 6, tit. rhod. GD 4231 et alibi. — hίκας. IGI III 452 Ἀρταμιτίοιο τετάρται πεδ' ἰκάδα. — Vid. εἰκάς.

ϝικαστά = εἰκοστή. Orchomeni boeot. BCH IV 1 (Kum.).

ϝίκατι dorice = εἴκοσιν TH I 37, Orchomeni boeot. tit. CIG 1569 a, et passim ἴκατι, v. c. Calumniae GD 3591 a, 36. 40, b 33. Cf. pamphylicum φίκατι.

ϝικατίδειος, ὁ TH II 18. 23 et passim, sive τὸ ϝικατίδειον ibid. l. 37, limes ita dictus. Vid. agrorum delineationem ap. Kaibelium IGSI, pag. 173. Locos exscripsit Dindorf in Thes. III p. 221.

ϝικατιϝετέες = εἰκοσετεῖς. Lebadeae tit. 6, 7; Ilyetti 25 ap. Meister.

ϝικατίπεδος = εἰκοσίπους. *TH.* Scil. ὁδός, sive πόθοδος.

ἵκειν dor. = ἥκειν. Vid. ἵκοντες.

ἴκελος = εἴκελος, ὅμοιος ion., ep. Her. III 81.

Ἱκέσιος, Ζεύς. Therae tituli GD 4731. 4732. 4733. Cous GD 3674.

ἴκκος (= ἴκϝος) = ἵππος Tarentini, unde nom. prop. Ἴκκος. *EM* 474, 12. Cf. γλύκκα, μικκός et homerica πέλεκκος, ἡμιπέλεκκα.

ἰκμάρ· νοτίς. Gl. laconica aut elea.

ἰκμάς. Herod. III 125 citat Schwh. in lexico. Adde IV 185.

ἰκμῆν = βάλλειν, τιτρώσκειν, icere. Cyprium. Tit. 133 A, 4 Hoffm. τὸς ἐν τᾶι μάχαι ἰκμαμένος. Cf. Hes. ἰκμάσαι· ἐφορμῆσαι, si recte traditum, cum dorico accentu pro ἰκμᾶσαι, nisi forte ab alia eiusdem verbi forma ἰκμάζειν derivandum est. Indidem: **ἰκ-τέα·** ἀκόντιον. H.

ἰκνά· τροφεῖα. ἰκνεῖαν· τροφείαν. Ῥόδιοι. H. Cf. αἶκνον, αἶκλον, εἶκλον.

ἰκνεῖσθαι c. gen., pertinere ad. Cnid. GD 3591, 47 ὅ[σα τᾶς δίκας ἱ]κνεῖται. Cf. 599. — Similiter Her. VI 57 δικάζειν ἐς τὸν ἱκνέεται (= καθήκει) ἔχειν αὐτήν. Cf. II 36. IX 26, ubi abest praepositio. Vid. Schwh. s. v. Participium ἱκνούμενος significare videtur utilis, favorabilis in Magnesiae ad Mae. tit. ap. Dittenb.[2] 928, 71 ὁ περ[ὶ τῆς κατα]δίκης λόγος ἦν πολὺς καὶ ἱκνούμενος τοῖς Μάγνησιν, figurate usurpatum, ut proprie ἵκμενον οὖρον dicit Homerus. — ἱκνεῖσθαι ion. et poet. = ἀφικνεῖσθαι. Herodotus plerumque usurpat ἀπικνέομαι. — ἱκνευμένως ion. = προσηκόντως, καθηκόντως. Her. VI 65 sq. οὔτε ἱκνευμένως βασιλεύοντα Σπάρτης. — Vid. ἶκται.

ἰκόντα arcadice = ἀφικόμενον. Tit. 29, 12 Hoffm.

ἵκοντες dorice = ἥκοντες. Vid. ἵκαντες. De verbo ἵκω = ἥκω vid. Ahrens II p. 183 sq. — ἵκομες Ar. Ach. 750. Vid. ἰξεῖτ', ἵκων, ἵκωντι.

ἴκοντες· ὑπακούσαντες (-οντες?). παραχωροῦντες. H. Boeotice = εἴκοντες.

ἰκός· τάχα. ἴσως. H. Boeotice = εἰκός, εἰκότως.

ἴκριον. Adde Bacchyl. XVI 83. Bl. εὐπάκτων ἐπ' ἰκρίων σταθεὶς ὄρουσε.

ἰκριοῦν. Vid. ἑδωλιάζειν.

ἰκριωτήρ, tigillum. Poll. X 157. Legitur in titulo de Philonis σκευοθήκῃ ap. Dittenb.[2] 537, 19 sqq. Item in tit. eleusinio saec. a. C. Vti CIA IV 3 n. 225 c. l. 29 θυρῶν ζεύγη 111, hικριω[τῆρ]ας (sic) Δ. Verbi ἰκριοῦν, contignationem erigere, antiquitatem testatur etiam tit. att. saec. a. C. IV apud eundem Dittenb.[2] 587, 178.

ἶκται, ventum est. Eurip. Antiopae fr. (e papyro Aeg.) A 4: [ἶ]κται δὲ πάντως εἰς τοσοῦτον συμφορᾶς | [ὥσ]τ' οὐδ' ἂν ἐκφύγοιμεν ap. Nauckium, Supplem. ad trag. fr. p. XV. Ab eadem stirpe est

ἴκταρ· ἐγγὺς κτέ. H. Alcmanis parthenio ex ipso papyro reddidit Blass. Aeschylus utitur Agam. 116, Eumen. 927, fr. 58 Dind.

ικτάς dorica terminatio subst. in ιστής passim obvia.

ἴκτεο (?)· *κρατεῖν. Λάκωνες.* H. Coll. *αἰκχούνα, ἀκχάνθαρ, ἐκχάριον,* Schmidt *ἴκχεν* = *ἴσχεο* coniecit. Si recte, etiam explicatio laborat.

ἱκτῆρα κλάδον = *ἱκετηρίαν.* CIA III 171 b.

ἰκτίς· *ὁ ἰκτῖνος. Περγαῖοι.* H.

ἰκτόν· *τὸ ἐοικός* et *ἰκτύς· ὁμοίωμα, εἰκών.* Theognostus *BA* 1382. Fortasse boeotica, sed dubito.

ἴκων = *ἥκων* Epidaur. *IE* II 17. Pind. *O.* V 9. X 87. Vid. *ἴκοντες.*

ἴκωντι = *ἥκωσι.* Delph. tit. phratriacus saec. a. C. Vti GD 2561, C 37. Vid. *ἴκοντες.*

ἱλάειρα *σελήνη.* H. Empedocles 149.

Ἰλαῖος, duodecimus mensis anni delphici (Iun. — Iul.). GD 1867, 1; 2084, 2; alibi = *Σκιροφοριών* att. Bisschoff de F. G. A.

ἴλαξ (ilex)· *ἡ πρῖνος, ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες.* H.

ἴλαρ· *ἀσφάλεια, κώλυμα, φυλακή.* H. Boeotice = (*ϝ*)*εῖλαρ.*

ϝιλαρχίεν boeotice = *ἰλαρχεῖν.* In inscr. Lebadeae GD 414 duo commemorantur ilarchi, unus hipparchus, item 424, in Thebana GD 716 quattuor ilarchi sine hipparcho. — *ἰλάρχος ἐπιλέκτος* (acc. plur.). Arg. GD 3282.

Ἴλας forma dorica nom. *Ἰόλαος* ap. Pind. *O.* X 17.

Ἰλείθυ(ι)α, non *Ειλ.*, atticum est. Meisterh.[3] p. 42.

ἰλεός. Vid. *εἰλεός.*

ἵλεος Herodoteum. *ἵλεως* Herond. IV 25, ut Athenienses. Cf. Hoffm. III 515. — Vid. supra *εἴλαα.*

ἰληϝώς (?). Epigramma laconicum ap. Pausaniam V 24, 3: *Δέξο, ἄναξ Κρονίδα, Ζεῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα | ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις,* Olympiae effossum Curtius a. 1876 in Arch. Zeit. 34 p. 49 edidit, ultima verba sic legens: *ἰληϝῶ[ι δά]μοι τõι Λακεδαιμονίο[ι].* Cf. Roehl *IA* 75, Meister Neue Jahrb. 1883, 528, Boisacq p. 108. Cf. *ἵληθι, ἱλήκοι* et supra *ἔλλαθι.*

ϝιλιάδας = *ὁ Ὀιλου,* Aiax ap. Pind. *O.* IX 112.

Ἰλισός, non *Ἰλισσος,* atticum. Meisterh.[3] 67. 75, 12. Cf. *Κηφισός, Λάρισα.*

ἵλλαος aeolice = *ἵλεως.* Choeroboscus An. Ox. II 235 b. *BA* 1367 A.

ἰλλάσκην = *ἱλάσκειν,* absolvere. Tit. eleus *IA* 112 *αἰ ζέ τις τὸν αἰτιαθέντα ζικαιδν ἰλλάσκοι, ἐν τᾶι ζεκαμναίαι κ' ἐνέχοιτο, αἰ ϝειζὸς* (= *εἰδὼς*) *ἰλλάσκοι.* Utrobique sic Bergk pro *ἰμάσκοι.*

ἴλλειν. Sophocles in Daedalo: *ἴλλοιμεν εἴσω* (*εἰλήσομέν σε* cod.) *τόνδ' ἀχαλκεύτῳ πέδῃ.* Schol. genevensia ad Il. *Φ* 282, ed. Nicôle. De hac genuina forma attica nata ex *ϝιϝλjειν* vid. vLeeuwen ad Ar. Nub. 761. Vid. *εἰλεῖν.*

ἰλλοτέρα τᾶν κορωνᾶν. Sophronis fr. 22 b. Ahr.

ἰλλούστριος, illustris. *PB* 323, 364, 4. 675, 1. aet. Byzant.

ἰ[λλ]ῶς. Herond. VI 68. Vid. *ἐκκυμαίνειν.*

ἱλμή (ab *ἴλλειν*)· *δεσμός, σειρά.* Theognostus *BA* 1383.

ἱμαῖος· ᾠδὴ ἐπιμύλιος καὶ ἐπαντλαῖος καὶ ἐπίνοστος· H. Phot. s. v. ἱμαοιδός (cuius explicatio excidit) et ἱμαῖος (quo reliqua pertinent), Poll. IV 13, Callimachus ap. Schol. Ran. 1352. Accessit nuper e papyro Callimachi Hecales fr. col. IV 13: ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. Vid. lexica.

Ἱμάλιος, Hierapytnae mensis, fortasse = Ἑκατομβαιών. Bisschoff de F. G. A. p. 385.

ἱμανήθρη = ἱμάς, ἱμονία. Herond. V 11. Formatum ut κοιμήθρα, ἐπιβήθρα, alia.

ἵμαον (= ἵμασον, i. e. μαστίγωσον)· πάταξον (loro sc.) H. Gl. cypria. Cf. Hoffm. I 199.

ἱμαντίσκος = ἱμάντιον, ἱμαντίδιον· Herond. VI 71.

ἱμάς, cestus. Eupolidis fr. in Philetaero Vaticano, edito a Cohnio in Mus. Rhen. a. 1888 p. 417: ὅτι πυξίδας οὐκ ἔλεγον ἀλλ' ἱμάντας „ἱμάντας ἥξω δεῦρο πυκτικοὺς ἔχων" παρὰ τῷ Εὐπόλιδι. Cf. Suid. s. v. ὅπλαί. Hes. s. v. ἱμάς. — Proverbium σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα de iis qui omnia simul perdunt. Phot. II 189 Nab. et Apostol. 1468 add. — In titulo att. de Philonis σκευοθήκῃ ap. Dittenb.[2] 537, 56 ἐπιθεὶς ἱμάντας πλάτος ἡμιποδίου, πάχος δυοῖν δακτύλοιν κτέ. asseres explicat Fabricius.

ἱμάσκοι f. l. pro ἰλλάσκοι in lege elea., quod vide.

ἱμασσία? = αἱμασία in titulo trozenio, cuius locum exscripsi s. v. ῥοθύτιον. Expectatur <α>ἱμασσία.

ἵματα· ἱμάτια. H. Gl. boeotica?

ἱματευόμενοι = ἱματιοπῶλαι in inscr. Thyatirae CIG 3480 (Kum.).

ἱματιοθήκη (Hes.) occurrit in tit. attico saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 587, 249 et 309 „peculiare Eleusine aedificium, ubi vestimenta in quibus quisque initiatus erat deabus sacra asservabantur. Cf. Arist. Plut. 844 sq."

ἱματιόμισθος. In titulis delphicis de Soteriis post choreutas comicos nominatim commemorantur ἱματιόμισθοι: GD 2563, 75 sqq.; 2564, 79 sqq.; 2565, 86 sqq.; 2568, 78 sq. Vocabulum notum e Polluce et *BA* 100, 24.

ἱμάτιον in titulis atticis. Meisterh.[2] p. 42. Vid. εἱμάτιον.

ἱματιοπλύτης, vestium lotor, = κναφεύς. *PB* 118, III 7.

ἱματιοπώλης (Eustath.). PL p. 296, n. 36, 8, a. 19 Philometoris (pap. ἱμασιοπώλης). — Pap. Lips. 5, 7 τὸ ἱματιοπωλικ(όν), scil. τέλος, quod vestium venditores in Aegypto solvere tenebantur pro negotio suo exercendo, cf. Wilcken O. G. I p. 377.

ἱματιοφορίς, cistae genus. *PO* 116, 10 (saec. p. C. II): ἔπεμψαν ὑμεῖν ἐν τῇ ἱματιοφορίδι μου μέτρον Ὀμβρετικοῦ φοίνικος.

Ϝιμβάναι (cod. γιμβ.)· ζεύγανα (l. ζευγνύναι). H. Vid. ἵμψας.

ἵμβηρις· ἔγχελυς. Μηθυμναῖοι. H.

ἱμείρειν. Adde Bacchyl. I 173. Bl.[2].

ἶμεν arcadice = *εἶμεν, εἶναι*. Dittenb.[2] 258, 6: *λώιον ἶμεν καὶ ἄμεινον*. Vid. *εἶναι*.

ἱμεράμπυξ. Veneris epitheton ap. Bacchyl. XVI 9 Bl. *ἱμεράμπυκος θεᾶς | Κύπριδος [ἁγ]νὰ δῶρα.*

ἱμερόγυιος. Bacchyl. XII 137 Bl. *Βρισηΐδος ἱμερογυίου.*

ἱμερόεις et **ἱμερτός.** Adde Bacchyl. X 113 et I 123. Bl.[2]

ἴμεστος (?)· *δίκη. Σικελοί* (-*λή* cod.). H. Kaibel coniecit *ἴμμεσσος*, aequum iudicium, coll. Hom. Ψ 574 *ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάζετε*, satis probabiliter.

ἱμίτραον (= *ἑμμίτρασον*)· *ὑπόζωσον. Πάφιοι*. H. Nam *μίτρα* = *ζώνη*. Malim *ἱμμίτραον*.

ἱμμέρρην aeolice = *ἱμείρειν*. Sappho 1, 37, *θῦμος ἰμ(μ)έρρει*, 39 *ἰμ(μ)ερόφωνος ἀήδων*, 10 *ἰμ(μ)έρτῳ — προσώπῳ.*

ἴμμεσσος (?). Vid. *ἴμεστος*.

ἱμονία· — *Κύπριοι δὲ ἱμάς* (*ἱμάς*?), *ἤγουν τὰ σχοινία τῶν ἀντλημάτων*. H. Vid. *ἱμάς*.

ἰμπάταον· *ἔμβλεψον. Πάφιοι*. H. Cf. verbum homericum *παπταίνειν*. Hoffm. I 146. Infra Hes. *ἰνκαπάταον· ἐγκατάβλεψον* et *καπατάς· καθορῶν παρὰ Εὔκλῳ*. Verbum igitur cyprium fuit *πάταμι* = *βλέπω*.

Imperativus. Aeolica imperativi terminatio est *τον* pro *των*. Vid. *TON*. — De imperativo in *οσθω* = *εσθων* vid. *ἐκλογιζόσθω* et cf. veteres formas atticas saec. Vti (semel IV) in *οσθων* ap. Meisterh.[2] 133, 11 *ἐπιμελόσθων* (et *συν*-), *προσελόσθων*, *συσσημαινόσθων*, *εὑρισκόσθων*, *χρώσθων* (ex *χραόσθων*). Sermonis communis sunt formae in *τωσαν* pro -*ντων*, velut *ὁρκισάτωσαν* in inscr. med. saec. III a. C. CIG 3137, 27, *καλεσάτωσαν* ibid. 31 etc., *ἀνεγκάτωσαν* l. 46 etc., et passim apud seriores scriptores. Idem valet de formis med. et pass. in *σθωσαν* = *σθων*, ut *χρήσθωσαν*, *δεχέσθωσαν* ibidem. Etiam in titulis dialecticis serioribus passim eiusmodi formae occurrunt. — De *τω* pro *των* vid. s. *TON*.

ἰμπόλης· *λῃπτής* H., quod *ὠνητής* significare videtur, ut *λαμβάνειν* interdum ponitur pro *ὠνεῖσθαι*. Cohaeret cum verbo *ἐμπολεῖν*. Pro cyprio recte habet Hoffm. I p. 116.

ἱμφαίνεν = *μηνύειν* arcadicum. Tegeae tit. GD 1222, 4 *ἱμφαίνεν δὲ τὸν βολόμενον ἐπὶ τοῖ ἡμίσσοι τᾶς ζαμίαν.*

ἴμφας· *ζεύξας. Θεσσαλοί*. H. **Ἴμφιος**· *Ποσειδῶν ὁ ζύγιος*. H. Cf. supra *γιμβάναι· ζευγνύναι*. H. Vid. Hoffm. II 226.

ιν terminatio pro *ιον* passim in seris inscriptionibus et in papyris aegyptiacis. Eandem habent nomina propria velut *Ἀρτέμιν*, *Δαμάριν*, *Τειμάρειν*, etc.

ἰν = *ἐν* et *εἰς* apud Arcades et Cyprios. Testimonia praebet Hoffm. I p. 160 sq. Huc pertinent glossae Hes. *ἰν ἀκριίαν· εἰς ἀκρισίαν. ἰν ἄμμανϊν· εἰς κρίσιν. ἰν ἀνάτοις· ἐν εὐπορίαις* (Bergk pro *ἀπορίαις*). *ἰν ἡμίναι· ἐν ἡμίσει* (cod. *ινιμένα· ἐνημίου*). *ἰν τυΐν· ἐν τούτῳ. ἰν*

φάος· εἰς τὸ φῶς. Cf. Hoffm. p. 116 sq. — *ἰν* et *ἰς* = *ἐν* et *εἰς* cretice in Oaxi titulis Mus. Ital. IV p. 129 sqq., in cretica inscr. saec. II a. C. ineuntis CIA II 547, 8.

ἴν· *αὐτῇ, αὐτήν, <αὐτός?>, αὐτόν. Κύπριοι.* H. — *ϝιν* acc. in tit. metrico metapontio GD 1643 *δὸς δέ ϝιν ἀνθρώποις κτέ.*, ubi tamen vix ferri potest omissum *ἐν*, quae res Hillerum v. G. movit ut divisim rescriberet *ϝ' ἰν*, quam lectionem receptam a Kaibelio IGSI, 652 propter dialectum repudiat Hoffmann, in eo quod vocalem elidi potuisse negat ipse manifeste errans. Fortasse si lapis revera exhibet *FIN* quadratarii *σφάλμα* est pro *FEN*, i. e. *ϝ' ἐν*. Apud Pindarum *P.* IV 36 *ἀπίθησέν ἰν* Hermann coniecit pro *ἀπίθησέ νιν*, Heimer *ἀπίθησέ ϝιν*. — **ϝὶν αὐτῷ** = *ἑαυτῷ* Cret. LG II 40, Mitth. IX 375. Cf. in LG *ϝὰ αὐτᾶς* et *ϝῶν αὐτᾶς*.

ἵνα pro *ὅπως* in titulis atticis perrarum. Meisterh.[2] p. 211, 30.

ἰναγόντω = *ἐναγόντων* Tegeates. L. F. 340 e (Kum.).

ἰναλαλισμένα cyprio sermone = *ἐγγεγραμμένα*, a verbo *ἰναλίνην* = *ἐναλείφειν, ἐγγράφειν*. Vid. *ἀλίνειν, ἀλειπτήριον, διφθεράλοιφος.*

ἴνκαυσις (*ἰγκ.*) = *ἔγκαυσις*. Epidauri tit. *IE* 251, 302 *ἰνκαύσιος*. — *ἔγκαυσις*.

ινδα. Notioribus adverbiis in *ινδα* Theognostus *BA* 1358 *A* addit *ποσίνδα, δ<ι>αληκίνδα, ξιφίνδα*, ludorum genera. *Ποσίνδα* esse videtur quod olim a Romanis dictum micare digitis, hodie ab Italis morra vocatur; *διαληκίνδα*, folium quod sinistra manu teneas ita dextra percellere, ut crepet, fere = *πλαταγώνιον* (Theocr. XI 87 cum schol.), ni fallor. *Ξιφίνδα* qui gladii ludus fuerit ignoro.

ἰνδάλιμος. Forma feminina *ἰνδαλίμη* in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.). l. 2273. Cf. *ἴνδαλμος*.

ἴνδαλμα *ψυχῆς* = *εἴδωλον*. CIA III 1403 = Kaib. ep. 148, 3.

ἰνδέα· *μεσημβρία. Μακεδόνες.* H. Fortasse *ἰνδία*. Cf. *ἔνδιος*.

ἰνδικάζεσθαι. Vid. *ἐνδικάζεσθαι*, et s. v. *ἴνδικος*.

ἴνδικος arcadice de loco, ubi iure agere licet. Tegeae tit. GD 1222, 34: *μὴ οἱ ἔστω ἴνδικον μηδέποθι ἀλλ' ἢ ἐν Τεγέαι· εἰ δ' ἂν ἐνδικάζητοι* (= *-ται*) *κτέ.*

ἰνίδες. Vid. *νεῖδες*.

ἰνιμένα. Vid. *ἴν*.

ἴνιον, mensura cava aegyptiaca, hin. PK p. 11, l. 14. Cf. Hultsch. Metrol.[2] p. 103, 367 et Wilcken Arch. f. Papyrusf. I, 130.

ἶνις cyprio sermone = *υἱός*. Tit. 101 Hoffm. *ὁ βασιλῆος Τιμάρχω ἶνις*. Cf. 105, al. Inde sumserunt tragici.

ἰνίστιον = *ἐνέστιον*, sc. *θῦμα*, sacrificium in foco publico (prytaneo), arcadice. Tit. megalop. ap. Dittenb.[2] 258, 39 *τοῖς ἐπαγγέλλοσι τὰν θυσίαν καὶ ἐκεχήριον — δότω -- ἐνίστ[ιον]. — ἰν δὲ τὸ λοιπὸν τί δεῖ δίδοσθαι ταινὶ ταῖ θεαρίαι ἐνίσ[τ]ιο(ν) (ἐν)εκεχειρον (?), οἱ νομογράφοι —*

ἐπιδειξάντων ταῖ πόλει, ὡς οἱ πολῖται βουλεύσονται περὶ τοινί κτέ. — In dorico tit. Ithacae ibidem 257, 20 δόμεν δὲ καὶ ἐν ἀπαρχὰν τᾶι θεᾶι δραχμὰς ἐπιχωρίας δέκα πέντε καὶ τὸ ἑνέστιον θῦμα οἶν· καλέσαι δὲ αὐτοὺς (legatos) καὶ ἐπὶ ξένια ἐπὶ τὰν πάτριον ἑστίαν. Cf. 258, 54 ἐδόθη τοῖς θεαροῖς ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν τᾶς πόλιος θῦσαι οἶς.

ἰνκακάταον. Vid. ἰμπάταον.

ἰνκαφότεοε· ἐγκαταφύτευε. H. Paphii. Cf. Hoffm. I 116.

ἴννουλα, inula, = ἑλένιον. Geopon. IX 27.

ἴνπασις arcadice. Tit. Tegeae GD 1238 ἴνπασιν γαῦ οἰκίαν. Cf. ἔμπασις.

ἰνπροαγόρας· ἐναντίος (in iure?) H. Gl. arcadica aut cypria.

ἰντολά, arcadice = ἐντολή. Dittenb.[2] 253, 9.

ἴντουβος, intubus (gr. σέρις). Versio aegiraea edicti Diocletianei *EA* 1899, p. 156, cap. 6, l. 3 et 4.

ἰνφανίζεν arcadice = ἐμφανίζειν. Dittenb.[2] 258, 11.

Infinitivus consilii, v. c. Herond. IV 86 ἔλθοιμεν αὖτις μέζον' ἱρ' ἀγινεῦσαι. — PL p. 280, n. 29, 5 ἀνέβης — θυσιάσαι (a. 161/0 a. C.). n. 28, 81 (a. 165 a. C.) κατάγουσιν ἡμᾶς πενθεῖν, alia passim. — Infinitivi terminationes. Vid. εν, ην, μην.

ἰνφορβίεν et **ἰνφορβισμός,** capistrare et capistratio de pecore. Tit. arcad. BCH XIII 281 sqq. Cf. φορβειά in lexicis.

ἶξ· θηρίδιόν τι ἀμπέλους ἐσθίον. H. = ἴψ. Alcman ap. Ammonium p. 74 (ed. Valck.), qui tamen distinguit. Sed cf. Thes. s. v. ἴψ. Eleganter Reiske Alcmani reddidit ποικίλον ἶκα τὸν (pro τῶν) ὀφθαλμῶν ἁπαλῶν (pro ἀμπέλων) ὀλετῆρα.

Ϝίξαι (vulgo γίξαι)· εἶξαι, χωρῆσαι. H. Boeoticum.

ἰξαλῆ· αἰγὸς δορά. H. Hippocrat. III 114 = ἰσθλή· αἰγεία μηλωτή. Cf. ἴσκλαι· — αἶγειαι μηλωταί. ἰσθελᾶν· διφθέραν. H. ἰττέλα Poll. VII 211. Schmidt ἴσκλα Aeolensibus tribuit, ἰσθελᾶ Boeotis, ἰττέλα Cretensibus. Adde ἰσσέλα· διφθέρα e Theognosto *BA* 1384. Plura vid. in Thes. s. v. ἰξαλῆ et ἴξαλος. Eundem accentum (perispom.) expectes in ἰττέλα et ἴσσελα.

ἰξεῖτ' dorice = ἀφίξεσθε, ἥξετε. Megarensis Ar. Ach. 742. Vid. ἶκεν.

ἰξιητής. Vid. καλαμοτύπορ.

Ἰξίων fabula Callistrati tragici. CIA II 4, 972 II 15. Ixionem noveramus Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Timosithei.

Ϝίο (= Ϝέο, οὗ)· αὐτοῦ. Ταραντῖνοι. H.

Ἰοβάκχιος, mensis Astypalaeae. BCH VIII p. 36, ubi bis legitur. Restituit Dittenb.[2] in eiusdem civitatis titulo 502, 15 (μ)ῆνα Ἰοβάκχιον pro Ληναιοβάκχιον. Respondet attico Ἀνθεστηριῶνι. Bisschoff de F. G. A.

Ἰόβακχοι. De Iobacchorum sodalitio inscriptio est attica maximi momenti saec. III p. C. in Mitth. a. 1894, p. 261 sqq.

ἰόβας· κάλαμος παρὰ Κρησίν. H.

(ϝ)ιοβλέφαρος. Adde Bacchyl. VIII 3 (*Μουσᾶν γε ἰοβλεφάρων*) et XVIII 5 (*Χάριτες*).

ἰοίει (i. e. *ἰοίῃ*) = *ἴοι* in tit. trozenio saec. a. C. V extremi ap. Dittenb.[2] 792, 5.

ϝιόκολπος. Alcaei fr. 63.

Ἰόλας dorice = *Ἰόλαος* Pind. *N.* III 37, ut *Μενέλας* aliaque in *λαος*. — *ϝιόλαϝος* Corinth. GD 3133. Etiam apud Pindarum hoc nomen quater orditur a digammate.

ἰϝόν = *ἕν*. Vid. *ἴα* et *ἴττον*.

ἴον. Kaib. ep. 547 a, 1: *εἰς ἴα σου — καὶ εἰς κρίνα βλαστείσειεν* (sic) *ὀστέα*, ut saepe alibi *ἴα* et *κρίνα* a poetis coniunguntur.

ἴονσα = *οὖσα* creticum. Del. 132, 21. Vid. *εἶναι*.

ἰόπαττα. Vid. *ἰωπάτερ*.

ϝιόπλοκε — *Σάπφοι*. Alcaei fr. 55. Eodem vocabulo Bacchylides usus est VIII 72. XVI 37 et fortasse III 71.

ιος terminatio adiectivorum thessalica (ex *εος*) pro att. *ινος* et *ους*. Vid. *λίθιος*, *χάλκιος*, *χρύσιος*.

ιος terminatio dorica nom. propriorum pro *ιδος*; ut *Θέτιος*, *Πάριος* etc. Cf. Ahrens II 232 sq. — Item nominum propriorum in *ης* pro *εος*, velut *Μενεκράτιος*, sed Rhodii servant *εος* aut contrahunt in *ευς*. — Item nominum appellativorum in *ις* apud Iones, Dores, Aeoles, ut *πόλιος* = *πόλεως*.

ἰός· *βέλος*. *Κυπρίων* *BA* 1095, ut Homeri.

ἰός, aerugo. Dittenb.[2] 139, 18, inscr. chia saec. a. C. IV exeuntis: *ὅπως δὲ καθαρὸς ἰοῦ ἔσται ὁ ἀνδριάς — ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἀγορανόμους*, unde merito editor effecit „nobilem aeruginem, quam aequales nostri admirantur, veteribus displicuisse".

ἰοστέφανος. Adde Bacchyl. III 2. V 3. XII 122 Bl., Cereris, Musarum, Thetidis epitheton.

ϝιότατι = epic. *ἰότητι*. Alcman fr. 13.

ΙΟΥ passim pro *ου* sive *υ* post *Α* et *Ν* et dentales occurrit in titulis boeoticis. Vid. Meister I 232.

ἰοοιοῦ = οἱοῦ boeotice. GD 382.

ἴουλος. Adde Herond. I 52 *δὶς δ' ἐν Κορίνθῳ* (*νικῶν* sc.) *τοὺς ἴουλον ἀνθεῦντας*, qui opponuntur *τοῖς ἀγενείοις*.

ἴουλος laconice = *πουλύπους*. *EM* 111, 10. Orion 76, 10.

ἰουλοφόρος. Inscr. metr. Thessalonicae „Memoire d'une mission au mont Athos", p. 23: *ἀμφὶ γέννν χνοάων πρῶτον ἰουλοφόρον*.

ἰπνασία· *γαστὴρ παρὰ Ταραντίνοις*. H. Si *γαστήρ* sanum est, explicandum videtur ventris exoneratio, coll. *ἰπνός* = *κοπρών* apud Aristophanem in Cocali fr. Cf. Hes. s. v. *ἰπνός*. Sed fieri potest, ut sit depravatum ex *ἀρτυσία* similive vocabulo.

ἰπνή· *ἐφιππίς*. *Σικελοί*. H. Vocabulum vel propter terminationem suspectum. Latet nescio quod voc. ab litteris *ιππ* incipiens.

ἰκνεύεσθαι (?), focum accendere, pro culina uti. Inscr. attica a. 485/4 a. C. ap. Michel 810, 14: *καὶ τὰς ζακόρος [μὲ ἔχεν οἴ]κεμα ταμιεῖον ἐμ πόλει μεδὲ ἰπνε[ύεσθαι]*. Vid. CIA IV 3, p. 139. Cf. Hes. *ἐκοδομεύετο· ἐφρύγετο, ἰπνεύετο* (ὑπν. cod.).

ἰκνοδόμαν· *τὴν φρυγίαν. Κρῆτες*. H.

ἰκνοκήιον· *φρύγιον. οἱ δὲ τὴν ὑπόκαυσιν τοῦ ἰπνοῦ*. H. Gl. ionica, ut videtur.

ἰκνός. IC 89, 10, lucerna (non furnum), ut Arist. Pac. 841. Plut. 810.

ἰκνών, culina (?). Deli inscr. BCH VI 63: *ἰπνὼν ἄθυρος ἐν κήπωι* (Kum.).

ἰκνοῦν Headlam Pindaro reddidit fr. 168 Chr.: *ἐς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ | ἴπνοόν τε* (pro *ὑπνόοντε*) *σώματα· καὶ τότ' ἔσω* (pro *ἐγὼ* | *σαρκῶν τ' ἐνοπὰν κτέ*.

Ἰκομέδων = *Ἱππομέδων*. Arg. GD 3260, 5 cum spiritu leni.

Ϝίκον· *εἶπον*. H. Boeoticum.

ἰκκαγρέται Lacedaemoniorum. Vid. lexica.

ἰκκαγωγός nude = *ναῦς ἱππ*. CIA II 804, 15, ut saepe apud scriptores *ἀργυρολόγος* omisso substantivo ponitur.

ἰκκάδα *στολήν* = *ἱππικὴν στ*. Her. I 80.

ἰκκάζεται passive = *βινεῖται*. Sophronis fr. 9 Ahr.

ἰκκαΐς *πορπά*. Inscr. metrica Aegypti CIG 4935 b. (Kum.).

ἰκκαλίδας, suspectum Castoris (*ἱπποδάμου*) epitheton. Theocr. XXIV 124.

ἰκκαρμοσταί Laconum. Vid. *ἱπφαρμοστάρ*.

ἰκκάρχης *ἐπ' ἀνδρῶν*. Vid. s. v. *ἡγεμών*.

Ἰκκεδάμοο (sic) in vase rhodio GD 4245, 451, ubi vid. notam editoris.

ἰκκέης pro *ἱππῆς*. Meisterh.[2] 110, 7.

ἰκκεύεσθαι = *ἱππεύειν*, sive *ἱππάζεσθαι*. Her. I 79.

ἰκκεοτάς = *ἱππεύς*. Adde Bacchyl. XII 160. Bl.

ἰκκίδιον, piscis quidam. Epicharmi fr. 56, 2. Ahr.

ἰκκικός, homo ordinis equestris. IGSI, 1471. Cf. 1698.

Ἵκκιος, Rhegii mensis. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 389.

ἵκκιος, Neptuni epitheton. Adde Bacchyl. XVI 99. Bl. — *Ἄργος ἵππιον* XVIII 15. Bl.

ἰκκοβότης ion. = *ἱπποτρόφος*. Her. V 77. VI 100. VII 155. Eur. Or. 995. Iph. A. 1059 (*Ἀτρεύς*). Chalcide in Euboea ita audiebant optimates. — **ἰκκόβοτος.** Adde Bacchyl. X 80. Bl. *ἱππόβοτον Ἄργος*.

Ἰκκοδάμεια, incerti poetae fabula. CIA II 4, 992 I 27. Ut videtur, Sophoclis, = *Οἰνόμαος*. Cf. Nauck[2] F. T. G. p. 283 extr., ubi adde *EM* 207, 17.

ἰκκόδεσμος. Tit. eleusinius *EA* 1895, 94, 25: *δακτύλιοι ἱππόδεσμοι* (qui pertinebant ad habenas) inter donaria recensentur.

ἰκκοδίνητος. Bacchyl. V 1 *Συρακοσίων ἱπποδινήτων στραταγέ*.

Ἱκκοδρόμιος, Aetolorum mensis = *Σκιροφοριών* att., idem in Boeotia

=Ἑκατομβαιών, item Lamiae et apud Thessalos, sed apud Perrhaebos = Θαργηλιών. Bisschoff de F. G. A.

Ἱπποθωντίς (non -θοωντίς, nec -θεωντίς). Meisterh.[2] 17, 6.

Ἱπποκλέας. Dat. Ἱπποκλέᾳ Pind. *P.* X 5 et acc. Ἱπποκλέαν Pind. *P.* X 57 iniuria suspecti. Cf. *IA* 325; Meister I p. 291.

ἱπποκόων. Pap. mag. bibl. nat. Par. Wess.) l. 2614.

Ἱπποκώριος (hoc enim pro Ἱπποκούριος dialectus postulat), Neptuni cognomen Spartae. Paus. II 14, 2.

ἱππόν[ικον υἱόν. Bacchyl. XIII 22.

Ἱππόνοος (Sophoclis?) omisso nomine fabula. CIA II 4, 992 I 27. Cf. Nauck[2], F. T. G. p. 196.

ἱπποκρόσωπος. Pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. l. 3549.

ἵππος. CIA II 956 b. ἵ. κέλης, 400—446 ἵ. λαμπρός ibidem et 968 ἵ. πολεμιστής, 965 b. ἵ. πολεμιστήριος, 968 sq. πολύδρομος, 966 τέλειος, 965 b. ἵππων ζεῦγος ἀδηφάγον, ibidem ἵ. ζ. πομπικόν et ἵππων πωλικὸν ζεῦγος, 1333 ἵππων συνωρίς (ex indice).

Ἵππος dicebatur apparitor in cultu deae Belelae in inscr. Piraei saec. III ineuntis CIA III 1280 a = Dittenb.[2] 739, 16. Item minister quidam in Iobacchorum sodalitio, de quo vid. tit. saec. III p. C. Mitth. 1894, p. 261 sqq., ubi editor Wide comparavit ἄρκτους brauronias, ταύρους Neptuni ephesios, λέοντας, λεαίνας, κόρακας Mithrae. Cf. supra ἱεροκορακικά et ἵππος. Maass hos ἵππους eosdem esse monet qui in collegio bacchico pergameno ap. Dittenb.[2] 743, 29 Sileni audirent, conferens Satyrorum nomina Ἵππος et Ἱππαῖος in vasis pictis et Bacchi nutricis nomen Ἵππα in hymnis Orphicis 48, 4. 49, 1. Vid. Dittenb.[2] 737, not. 7.

ἱπποσύνη (ap. Hom. = ἱππική) in oraculo Her. IX 86 = ἡ ἵππος, equitatus.

ἱππότη, i. e. ἱππόται, boeotice = ἱππῆς. GD 470.

ἱπποτρόφος. Adde Bacchyl. X 114. Bl.

ἱπποχάρμαν e libris recc. recepit O.Schroeder pro ametro ἱππιοχάρμαν. Pind. *O.* I 23. Cf. eius Proll. II 55.

ἱππόχθων? *PK* (I) CXXVI 10, pap. mag. saec. IV vel V: ῥηξίχθων, ἱππόχθων. Fortasse ὑπόχθων.

ἱππωκής, equi instar velox. Bacchyl. X 101 Bl. χεῖρας ἀντείνων πρὸς αὐγὰς ἱππωκέος ἀελίου. Cf. ποδωκής.

ἵππων φόρος. MFP (II) XXIX e (5) 2, saec. III a. C. Cf. προβάτων φόρος et Wilcken O. G. I p. 278.

ἱππωνίη, vectigal, quod equorum emptores pendebant Cyzici. Vid. s. v. ἀνδραποδωνίη.

ἰπύα· σιπύα. H. Cyprium?

ἰφαρμοσ(τάρ)· ἀρχή τις. H. Lacedaemoniorum = ἱππαρμοστάς.

ἰπωτήριον, prelum. PR 50, 20 sqq.

ἰράνα. Vid. εἰρήνη.

ἴρανες· οἱ εἴρενες. οἱ ἄρχοντες ἡλικιῶται. Λάκωνες. H. Cf. *μελλίρανες*· μελλέφηβοι et *πρωτίρανες* et *τριτίρενες*. Plut. Lysand. 17 *εἴρενας* δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας· *μελλείρενας* δὲ τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. οὗτος οὖν ὁ εἴρην εἴκοσιν ἔτη γεγονώς. Phot. *κατὰ πρωτείρας*· πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσιν ἔτη παρὰ Λάκωσι, ubi cf. Naberi notam. Vid. Ahrens II 116. — *Ϝιρά[νων]* sententiae aptum in inscr. thessalica *IA* 328, sed ob digamma suspectum Meistero. Her. IX 85 bis iidem vocantur *ἰρέες*, sed utrobique *ἰρέ<ν>ες* legendum.

ἰρᾶσθαι ion. = ἱερεύειν. Her. II 35. 37.

ἱρέη ion. = ἱέρεια, **ἱρεύς** = ἱερεύς. Herod. passim. Vid. *ἶρος*.

ἴρετη (= εἴρεται)· εἰσείρεται, συνάπτεται. H. Gl. boeotica.

ἱρήιον ion. = ἱερεῖον. Her. I 132. II 69.

ἴρηξ ion. = ἱέραξ, item dorice, si fides (?) Theocrito IX 32.

ἱρμός (= εἱρμός)· ἀκολουθία. H. Boeoticum?

ἱροργίη = ἱερουργία. Her. V 83 extr. bis. Cf. *δαμίοργος*.

ἶρος, ἶρον etc. aeolica. Testimonia vid. ap. Hoffm. II 292, ex quibus affero Alcaei fr. 82, 3 κιννήσας τὸν ἀφ' *ἴρης* (i. e. ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς) πύκινον λίθον et Theocr. XXVIII, 4. — In Ionum titulis multo rarior est forma ἱρός, quae in Herodoto edi solet, quam trisyllaba. Vid. Hoffm. III 374—379. Trisyllaba sola utuntur Dores et Arcades et Cyprii. Cf. idem I p. 148. — Formula herodotea τά τε ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια praeter locos citatos a Schwho in lexico occurrit VI 9 et 13.

ἰρῶν, voc. obscurum in Edalii titulo 135, A 8. H.: ἐν τῶι ἰρῶνι τῶι Ἀλαμπριjάται et B 31: οἴ 'ν τῶι ἰρῶνι τῶι Ἠδαλιῆϝι ἴωνσι (= ὦσιν). Cf. Hoffm. I p. 70.

ῑς, terminatio acc. plur. subst. in ῐς non tantum Ionum est, sed etiam Aeolensium et Dorensium. Cf. Lesb. GD 213, 3, Orchom. 488, 56. Calymn. 3591, 11 et 21. Pind. *P.* III 112. — *Πόλῑς* pro πόλεις de coniectura dedit O. Schroeder *P* IV 56, recte monens certe πολῦς (= πολύνς) scribendum fuisse.

ῐς, terminatio dorica nominum propriorum in ιας, ut Ἆγις, Φίντις, Λῦσις, Δεῖνις, Σῶσις. Cf. Ahrens II p. 233, Boisacq p. 145. — = *ιος*, ut Δημῆτρις in seris titulis pro Δημήτριος. Cf. ιν = ιον.

ἰς = εἰς creticum Oaxi. Vid. *ἰν*.

ἴς· ἰσχύς. Ἀρκάδων. *BA* 1094. Cf. Hes. *Ϝίς, Ϝίσχυν*, (scripta de more per γ), *βισχύν*.

Ϝίσαμι dorice = οἶδα. Hes. *Ϝ(γ)ισάμεν*· εἰδέναι. *ἴσαμι*· ἐπίσταμαι. Συρακούσιοι. Epicharmi fr. 98, 1 Ahr. Pind. *P.* IV 248. *ἴσαντι* = ἴσασιν Epich. fr. 26, 2. Theocr. XV 64. *Ϝίσαντι* = εἰδότι Pind. *P.* III 29. *ἴσαμεν* = ἴσμεν idem *P.* VII 14. *ἴσατι* Theocr. XVI 146 = οἶδε, *ἴσας* = εἰδώς Theocr. XIV 34. Bacchylides verbo non utitur.

ἰσαρίθμιος Μουσῶν. Kaib. ep. 686, 4.

ἰσάτεως = ἰσάτιδος. *PO* 101, 12. Herbae nomen ἴσατις, lactucae generis.

ἵσατο = ἱδρύσατο. Inscr. Corcyrae antiquissima: *Μῦς με hίσατο.* Brugmann, Indog. Forsch. 1893, p. 87 sqq. Six Mitth. 1894, 340 sqq. — Vid. *ἑσσάμενοι.*

ἰσγίνη = ὑσγίνη, coloris nomen. Stratoniceae inscr. (edictum Diocletiani) L. W. 535. (Kum.). Vid. *ὕσγινον* in lexicis.

Ἴσεια, Isidis festum. FGH 118, 13 (*τῦς Εἰσίοις* sic).

ἰσῆϊ· *ἰσάζει* (immo *εἰσαίει, εἰς ἀεί*). H. Boeotice. Cf. Hoffm. II 421.

ἴσῃ: *ἐφ' ἴσηι καὶ ὁμοίηι* in Ephesi decreto saec. a. C. IV ap. Michel 491, 3. Cf. 488. 493, 7. al. Similiter inscr. atticae *ἐφ' ἴσης* (*ἴσηι*) *καὶ ὁμοίας* (*ὁμοίαι*); tit. cret. Lebas 87, 14 *ἐφ' ἴσου*, tit. Tei L. W. 87 *ἀφ' ἴσου*. Cf. *TH*, I 115 *hῖσον* iuxta *ἴσον*, supra *καθ' ἰδιάν* s. v. *ἴδιος*, et Schweizer, Gr. der Pergam. Inschr. p. 119 sq.

ἰσθλῆ. Vid. *ἰξαλῆ.*

ἰσθμή et ἰσθμαίνειν. Vid. *ἴδμην.*

Ϝισθμός. Pind. *I.* I 10. 32 et Bacchylides II 7. Bl.? Sed fortasse hiatus nominum propriorum licentiae tribuendus. Cf. O. Schroeder, Proll. Pind. II p. 14 et p. 17. Nec sane digamma habere potuit, si descendit a verbo *ἰέναι.* — *Ἰσθμῷ* = *Ἰσθμοῖ.* Meisterh.[2] 169, 23. Cf. *Ἰψῷ.*

Ἰσιασταί *ἐρανισταί* Rhodi IGI, I 157. 165. Vid. *ἐρανισταί.*

Ἶσις. De huius deae cognominibus in Deli titulis vid. Dittenb.[2] 763 (*Ἴσιδι Δικαιοσύνηι*), not. 2.

ἴσκειν· *λέγειν. παλαιὸν τὸ λεξείδιον.* Phot. Cf. Buttmann, Lexil. II p. 83 sqq.

ἴσμη. Vid. *ἴδμην.*

Ἱσμηνός apud Pindarum et fortasse apud Atticos antiquiores per spiritum asperum scribendum esse arguere videntur inscr. boeoticae GD 581. 691 al. et vasa attica G. V. 50. 228.

Ϝισοδαμιοργός. Vid. *Ϝισοπρόξενος.*

ϜισϜόδιϙος = *ἰσόδικος.* Vid. *ἴσος.*

ἰσόθεος. Adde Bacchyl. XII 150. Bl. *ἰσοθέων δι' ὁρμάν.*

ἰσοκρατής et ἰσοκρατίη ex antiquis solus habet Her. IV 26. V 92. Item *ἰσόπεδος* IV 201.

ἰσολόμπιος *ἀγών.* Inscr. e Cycladibus c. a. 280 a. C. BCH 1893. p. 205 sqq. l. 26 *τὸν ἀγῶνα ὑπάρχειν ἰσολύμπιον.* Cf. l. 39 sqq. Nicurgiae insulae tit. (brevi post a. 285 a. C.) ap. Dittenb.[2] 202, 17 sqq.: *Πτολεμαῖος* (Philadelphus) *διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρός, τὴν αὐτὴν εὔνοιαν καὶ ἐπιμέλειαν παρεχόμενος διατελεῖ εἴς τε τοὺς νησιώτας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καὶ θυσίαμ ποιεῖ τῶι πατρὶ καὶ ἀγῶνα τίθησιν ἰσολύμπιον γυμνικὸν καὶ ἱππικόν. — καὶ παρακαλεῖ εἰς ταῦτα τούς τε νησιώτας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ψηφίσασθαι τὸν ἀγῶνα ὑπάρχειν ἰσολύμπιον.* — Tum l. 40 *καὶ εἶναι τὸν ἀγῶνα ἰσολύμπιον, καὶ τοῖς νικῶσιν* [*τῶν νησιωτῶν*] *τὰς τιμὰς τὰς αὐτὰς ὑπάρχειν, αἵπερ εἰσὶν ἐν τοῖς νόμοις παρ' ἑκάστοις τῶν νησιωτῶν* [*γεγραμμέναι*] *τοῖς τὰ Ὀλύμπια νικήσασιν κτέ.* Cf. n. 206 sq.,

ubi plura. — Aetol. GD 1418, 9 ἀποδέξασθαι τοὺς ἀγῶνας τῶν νικαφορίων στεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον (cf. CIG 3493; BCH V p. 375--384; Mitth. XXIV 237; Dittenb. 257, 19), τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσολύμπιον. Cf. l. 15 sq. et vid. ἰσονέμεος.

ἰσομάτωρ· ὁ τῇ μητρὶ ἴσος. Κρῆτες. H.

ἰσομερής, aequae longitudinis. *PB* 393, 11 (a. 161 p. C.): ἀποδώσω ἐν προθεσμίαις ἰσομερέσι δυσί.

ἰσομοιρία. Vid. s. v. πλίων.

Ϝισϝόμοιρος. Vid. ἴσος.

ἰσονέμεος ἀγών. Inscr. delph. et att. ap. Dittenb.[2] 205 et 206. Vid. ἰσολύμπιος.

ἰσόνομος. In ostraco Hermanthidis saec. II a. C. χα(λκοῦ) ἰσονό(μου) agitur de vestigalibus solvendis per drachmas aeneas sine collybo. Vid. Wilcken O. G. I p. 724 sq.

ἰσοπολιτεία „Altera demum tertii a. C. saeculi parte usurpari coeptum, idem sibi velle ac πολιτεία ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ titulorum testimoniis congestis et examinatis evicit Szanto (das Gr. Bürgerrecht p. 67 sq.). Id cum de civitate honoris causa singulis hominibus decreta, tum de ea quam altera civitas uno eodemque decreto omnibus alterius civibus donat, usurpari. Hic id uno tempore ab utraque parte fit, ut frequenter in pactis civitatium insulae Cretae". Dittenb.[2] ad tit. Phigaliae 234, 10 ἦμεν τοῖς Μεσσανίοις καὶ τοῖς Φιαλίοις ἰσοπολιτείαν καὶ ἐπιγαμίαν.

Ϝισοπρόξενος καὶ Ϝισοδαμιοργός, civis optimo iure, cui licebat proxeni et demiurgi munere fungi. Tit. eleus IA 113.

ἰσοπτυχὲς χιτώνιον, aequiplex, plicis aequalibus. Inscr. att. ap. Rangabé. A. H. 862 (Kum.).

ἰσοπύθιος. Vid. ἰσολύμπιος.

hἴσος. Vid. ἴσῃ.

ἴσος et **καλός** apud Herondam, ut apud elegiacos inde a medio saeculo a. C. sexto, vocalem modo corripiunt, modo epico more producunt. De Ionibus cf. Hoffm. III 372 sq. et 314 sq. Cretenses utuntur forma primitiva ϝίσϝος (et ϝισϝόμοιρος) LG X 58, fr. B. 2; Mus. Ital. II Gort. 79, 1. 2. 82, 2. Oax. 10, 10. Similiter boeoticum vas *EA* 1900 p. 109 et Acraphiae tit. IGSI, 2720 ibi citatus exhibent ϝισϝόδιϙος. Inde nata est forma aeolica ἴσσος, v. c. Sappho fr. 91, 5 γάμβρος ἴσσος Ἄρευι (cf. ἰσσοθέοισι) et ionica, epica ἶσος. Apud Pindarum et Bacchylidem, ut apud Atticos, καλός ubique brevem habet vocalem, ἶσον bis legitur apud Bacchylidem I 172. II 2 et ἰσόθεων XII 156, sed ἴσος V 46, ut extra compositionem constanter habent Pindarus et tragici, quibus in compositione iota producere licebat. Apud Dores, ut in Attica, utrumque adiectivum brevem habet paenultimam. De spiritu aspero in ἴσος vide s. v. ἴσῃι. — Vid. etiam καλός.

ἰσοτελοῦ sera forma pro ἰσοτελοῦς. Meisterh.[3] 107, 14. Cf. τετρήρου.
ἰσουράνιος. BCH XX 191 epitaphium metricum in pap. Musaei Gizeh n. 9206, aet. Ptolemaeorum, I vs. 10 συγγενικῆς τε φορῶν δόξαν ἰσουρανίαν.
ἰσοχοίριον. Vid. βούθουτον.
ἴσπνιλαι. Vid. ἄϊτας. Corrupte Theognostus *BA* p. 1384 ἴσπιλαι· ἀκόλουθοι. Aliae ibidem corruptelae sunt ἴσπνηλος, ἰσπλήτης, ἰσπλήνου.
ισσα. Substantiva feminina in ισσα. Vid. ἡρώισσα, ἱέρισσα.
ἰσσᾶ(ι), interiectio derisionem et contemptum significans. Herond. III 92. Cf. *BA* 100, 26 τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα μέμφεται. Πλάτων Λαΐῳ. Phot. ἴσσα· ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι. Vid. Naberi adnot.
ἴσσασθαι· κληροῦσθαι. Λέσβιοι H. Hinc fortasse defendi potest Hom. [*Λ* 705] ι, 42. 549 lectio μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, i. e. ἴσσης a Bentlei coniectura αἴσης, ut exstiterit subst. aeolicum ἴσσα (itja), cui cognatum fuerit αἶσα (a-itja), assumtum inde a vatibus ionicis. Cf. Hoffm. II 286.
hίσσατο tituli, argivus et corcyraeus. Vid. Hoffm. III 381. Cf. Hom. Il. IX 488 καθίσσας.
ἰσσέλα. Vid. ἰξαλῆ.
ἰσσοθέοισι aeolice = ἰσοθ. Cymae inscr. GD 311, 15. Vid. ἴσος.
[**ἴσσος** aeolice pro ἵππος. EG 384, 2. Incredibile. Fortasse grammaticus voluit ἴκκος, quod vide].
ἱστᾷ ionice = ἵστησιν. Her. IV 103; ἵστα impft. = ἵστη II 106. Cf. ἱστάω.
ἵστᾶν = ἵστασαν. Bacchyl. X 12. Bl.
ἱστάναι. De constituendo pretio. Herond. VII 68 στῆσον ἧς κατ' ἐστὶν ἄξιον τιμῆς. — Perf. ἔστακα transitivum. Cnidi inscr. GD 3502, 11 ἑστάκει (= ἕστακε) δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χρυσέαν σύνναον τᾶς Ἀρτέμιος — ἇς καὶ αὐτᾶς ἱερεὺς ὑπάρχει διὰ βίου. Vid. ἰθθᾶντι, ἱστάνειν, στανύειν, ἱστάω.
ἱστάνειν = ἱστάναι in Attica occurrit primo saec. a. C. *EA* 1893, 49, l. 20 ἀφιλαργύρως ἱστανόμενος, se gerens. De hac forma hellenistica cf. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 177. Saepius occurrit in papyris aeg., velut PB 542, PR 5 (s. II p. C.) 188 (I/II) ἀφιστάνων, PR 20 (s. III) ἐξιστανόμενος. Vid. παριστανέτω et creticum στανύειν.
ἱστάνθω = ἱστάντων (imperat.). Inscr. phocica GD 1539, 19 et ibidem ἱστάσθω sensu passivo. Cf. BCH V 42 sq.
(ἱστάω). Achaiae tit. GD 1614 C, 23 κοινωνεόντων θεοκολιᾶν, ἇς ἁ πόλις καθιστᾶι = καθίστησιν. Sic Delph. W. F. 407 ἀποκαθιστάοντες. Boeot. GD 802, 9 καθιστάει. Cf. ἱστᾷ.
Ϝιστία (γιστία)· ἐσχάρα. Ϝιστίαι (γ.)· ἱστουργοί. H. Cf. ἱστία· ἡ ὑφαίνουσα γυνή. Forma est aeolica, thessalica, boeotica, dorica, ionica (ἱστίη) = ἑστία. Testimonia dabit Hoffmann. De usu dorico cf. *EM*

383, 43 et vocc. sqq. Homerica item forma est ἱστίη, quo magis miror apud Pindarum constanter tradi ἑστία. Cf. tamen ἑ τ τ ί α.

Ἱστιαιῆτις = Ἱστιαιῶτις. Her. VIII 23 iuxta formam vulgarem I 56. VII 175, ut Θεσσαλιῶτις I, 57. Φθιῶτις I 56. Cf. VII 132. Πελασγιῶτις II 171. Vid. Μ α ι ῆ τ ι ς et Ἀ μ π ρ α κ ι ή τ η ς.

ἱστιαϊκόν, scil. ἀργύριον, sive ab urbis sive a tyranni nomine ita dictum. Inscr. Deli BCH ·VI 51 et II 579, ubi falso vulgatur ἱστία ἶκον. (Kum.).

ἱστιατόριον. Inscr. Ialysi GD 4110. Hes. s. v. explicat δειπνητήριον.

ἱστιήτορες Dianae Ephesiae Ἐ σ σ ῆ ν ε ς a civibus suis appellati. Paus. VIII 13, 1. Vid. ἐ σ σ ή ν.

ἱστιητόριον. Her. IV 35. Vid. ἱ σ τ ι α τ ό ρ ι ο ν.

ἱστιῶντα. Epicharmi fr. 19, 4 et e correctione ἱ σ τ ι ῶ ν pro ἑστιῶν fr. 65, 1. Cf. Ahrens II 197.

ἱστορεῖν (ἱστορίη) ionice = ἐρωτᾶν, πυνθάνεσθαι. Passim Herodotus et tragici. De illo vid. lex. Schwhi.

ἱστοριαγράφων = ἱστοριογρ. Cret. Le Bas 82, 12. Cf. π ε δ ι α ν ό μ ο ς, σ κ ι φ α τ ό μ ο ς, π ε ν τ η κ ο ν τ α σ τ α τ ή ρ ω.

ἴστω, s c i t o, dictum improprie de homine dudum defuncto. Her. IV 76 ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανών.

ἱστωνάρχης, d u x o p e r a r u m i n t e x t r i n a. Wilcken O. G. 1134—1156.

ἵστωρ = ἐπιστήμων, ἴδρις. Adde Bacchyl. VIII 44 Bl. ἐγχέων | ἵστορες κοῦραι διωξίπποι' Ἄρηος, i. e. Amazones.

Ϝίστωρ = μάρτυς, βεβαιωτής boeoticum. Orchom. 17, 19; Lebad. 11 d. a; Thesp. 33, 25 Meist. Cf. ἐ μ π α κ τ ῆ ρ ε ς et de digammate Ϝ ί σ α μ ι.

ἰσχέ-γαον „ouvrage destiné a retenir des terres, m u r d e s o u t e n e m e n t". Bourget BCH 1896, p. 216. Delph. n. 1 = GD 2502, 7: Πασίωνι ἰ σ χ ε γ ά ο υ μνᾶς δέκα (sc. ἔδωκεν ἁ πόλις). Comparat ἰ σ χ έ-θ υ ρ ο ν ex inscr. delphica inedita.

ἰσχέθυρον quid? Vid. ἰ σ χ έ - γ α ο ν.

ἰσχερῶ· ἑξῆς. H. Cyprium = ἐνσχερώ apud Apollonium Rhodium I 912. Cf. homericum ἐπισχερώ.

ἰσχιάζειν· τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε ἑαυτὸν μεταφέρειν. Phot. lex. Corrupte Hesychius ἰ σ χ ι ά λ ε ι ν· τὸ ἐν τῇ πορείᾳ πολὺ ἐφ' ἑκατέρᾳ ἐκκλίνειν ἢ ἐν τῷ ἑστάναι, sive idem latet, sive, quod Schmidt coniecit, ἰ σ χ ι ά δ δ ε ι ν. Vid. ΔΔ. Cf. Theognostus *BA* 1384.

ἰσχίον. Vid. π ε ρ ί α λ λ ο ς.

ἰσχνὸς τυρός = ξηρός. Vid. ὀ ξ ε ρ ί α ς.

ἰσχόφωνος vera lectio videtur pro ἰσχνόφωνος Her. IV 155 et ubicumque b a l b u s significatur; contra ἰ σ χ ν ό φ ω ν ο ς t e n u i v o c e p r a e d i t u s denotat.

ἰσχύν cum ultima syllaba brevi Pind. *N.* XI 31. Contra ἰ χ θ ῦ ν pro ἰχθύν [Theocr.] XXI 49. 63. 66.

ἰσχορίζεσθαί τινι, n i t i a l i q u a r e, v. c. ἰ σ χ υ ρ ι ζ ό μ ε ν ο ς τῷ εἰσαγ-

γελτικῷ νόμῳ, fretus. Hyperides III, 4. Bl. cf. II col. 47, 27. V 18 et 30 (*ταῖς διαθήκαις*).

ἰσχυροπαίκτης, pugilum genus. IGSI, 1535 Romae: *Δημῆτρις υἱὸς Δημητρίου ἰσχυροπαίκτου*. Cf. Hes. *διοπλήκταν· ἰσχυροπλήκτην*.

ἰταλιαξεῖν (vulgo *ἰταλιάξειν*)· *ἐν Ἰταλίᾳ διατρίψειν*. H. Gl. dorica.

Ἰταλικοί, dei. BCH VIII p. 123 et p. 145: dedicationes *Ἀπόλλωνι καὶ Ἰταλικοῖς*. Ibidem IV p. 199 *Ἡρακλεῖ καὶ Ἰταλικοῖς*.

ἴτας (dorice = *ἴτης*)· *ὁρμητικὸς καὶ ἀναιδής* (Alberti pro *ὅρκος καὶ ὁ ᾀδής*). H.

ἰτῆν, ἴτακα. Vid. *ἐπανιτακώρ*.

ἴτθαι· *καθῆσθαι*. H. Boeoticum. Cf. Ahrens I 177. II 103.

ἰτθελᾶ. Vid. *ἰξαλῆ*.

ἴτριον, placentae genus. Herond. III 44 *ἀλλ' ὁ κέραμος πᾶς ὥσπερ ἴτ(ρ)ια θλῆται*. Vid. lexica, praesertim thesaurus IV, 722. Papyrus vix recte habet *ἴτια*, quod pro *ἰτέϊνα*, vimina, dictum accipitur coll. Babrii fab. 125. Sed etiam verbum *θλᾶται* ita minus aptum. Vimina enim flectuntur, non franguntur.

ἴττιον· *οὐσία* (?). *Ἠλεῖοι*. H. Schmidt in hac glossa et in *ἄβουτις*, *ἐπουτίς*, *ὑσμῆθις*, quae similiter voc. *οὐσία* explicantur, *θυσία* corrigendum putat, fortasse recte, quamquam omnes hae glossae atra premuntur caligine.

ἴττον· *ἕν. Κρῆτες*. H. Incredibile. Fortasse latet *ἴϝον* = *ἴον*, quod creticum esse constat. Vid. *ἴα*.

ἴττω = *ἴστω*. Boeotus ap. Arist. Ach. 860. *ἴττω Ἡρακλῆς* et v. 912 *ἴττω Δεύς*. Cf. Plat. Phaed. p. 62 a.

Ϝίτυς = *ἴτυς*. Terent. Maur. de syll. p. 658. Aeolicum sec. *EM* 479, 46.

Ἰτώνια festum Minervae Itoniae, quae maxime in Thessalia et Boeotica culta etiam in Amorgo insula sacra habebat. Dittenb.[2] ad Arcesinae tit. 642, not. 2 et 644, 4 sqq.

Ἰτώνιος mensis apud Perrhaebos et Tauromenii = *Ἑκατομβαιών* att.; apud Thessalos = *Σκιροφοριών*; Hali sedis incertae. Bisschoff de F.G.A.

ἰυγοδρομεῖν· *ἐκβοηθεῖν. Βοιωτοί*. H. Cf. *βοηδρομεῖν*, nam *ἰυγή* = *βοή*.

Ἰφιγένεια Εὐριπίδου fabula. CIA II 4, 973, 2.

ἰφίνταν· *κρύφα λαλοῦσαν, αἰνιγματωδῶς*. H. Speciose Hoffmann coniecit *ἰ-φάντιν* = *ἔμφαντιν*, coll. *-φάντης* et gl. Hes. *ἔμφατον· αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον*, ut sit glossa cypria.

ἰχανᾶσθαι = *ἰσχανᾶσθαι*. Herond. VII 25 [*ζοῆς ὅκωσ*]*περ ἰχανᾶσθ' ἐπαυρέσθαι*. Cf. Babrius 77, 2. Hes. *ἰχανᾷ· ἐπιθυμεῖ. ἰχανᾶν· ἐπιθυμεῖν*, insuper *ἰχανόων*, *ἰχανῶν*, *ἰχανῶσα*, *ἰχανῶ* apud eundem, et Thesaurum s. v. *ἰσχάνω*. Fortasse haec forma ubique restituenda est.

ἰχθύαι, vasorum fictilium genus [piscibus destinatum]. CIG. 8345 c (Kum.).

ἰχθυηρά. PL n. 63, 4. 98. (Lagidarum aetatis), p. 365: *τοὺς ὑποτελεῖς τῇ τε ἰχθυηρᾷ καὶ ζυτηρᾷ καὶ ταῖς ἄλλαις ὠναῖς*. Cf. *ζυτηρά* et vid.

Wilcken O. G. I p. 138, qui idem vectigal esse censet, quod saepe in ostracis thebanis vocatur ἡ τετάρτη ἁλιέων, semel n⁰. 343 (a. 255/4 a. C.) ἰχθυϊκά. Solvenda erat regi. Plura vid. l. l. p. 137—141. Etiam aetate imperatoria piscatorum tributum tangitur *PB* 220. 221. 485 (saec. II. a. C.). Ultimo loco et FGH 42 (a) vers. 2 ἰχθυηρᾶς δρυμῶν, fortasse significatur Δρυμῶν pagi nomen. Vid. editores FGH pag. 165. Cf. ἁλιευτικῶν γενῶν (τέλος).

ἰχθῦν = ἰχθύν. [Theocr.] XXI 49. 63. 66. Vid. ἰσχύν.

ἰχθυοκράτης = ἰχθυοπώλης, ut solent Byzantini similia nomina componere. PK (I) CXIII 5 (b), 4 (a. 543).

ἰχθυοπώλιον. Olbiae decretum saec. II vel III a. C. Dittenb.[1] 248, 101 = IRB, I, 16 *BA*. Forma legitima, non -πωλεῖον, ut ἀρτοπώλιον, μυροπώλιον etc. apud Atticos.

ἰχθυοτρόφιον = -τροφεῖον. Smyrnae tit. ap. Dittenb.[2] 584, 13 sq.

ἰχθύς. Vid. ἀσπάλους. De piscibus sacris legatur Smyrnae titulus Dittenb.[2] 584 cum nota editoris.

ἰχθύωνερ (ἰχθύονερ vulgo)· ἰχθυαγωγοί. H. Laconicum? Cf. **ζοόγωνερ**· βόες ἐργαταί. Λάκωνες H. Significantur ἰχθυοβολεῖς sive ἁλιεῖς.

ἰχνευτής = ἰχνεύμων. Her. II 67. Cf. *BA* 42, 25 et Nic. Ther. 195.

ἴχνος. Herond. VII 113 φέρ' ὧδε τὸν ποδίσκον εἰς ἴχνος θέω[μεν]. Cf. vs. 20. — Vid. s. v. ἐρημοφυλακία.

ἰχ̅ος̅. Nomina propria in ἰ̅χος sunt boeotica.

ἰφόν· τὸν κισσόν. Θούριοι. H.

Ἰφῷ = ἐν Ἰψῷ. CIA II 814, 17 (284 a. C.) Cf. Meisterh.[3] 169, 23.

ἰώγα· ἔγωγε. Βοιωτοί. Vid. ἐγώ. Secundum *EM* 315 ἰών, ἰώνγα.

Ϝιώκει = διώκει. Corinth. GD 3153 = G. V. 24, 31. — Ϝιώκω: Ϝιέμαι = διώκω: δίεμαι.

Ϝιωλκός? Pind. *P.* IV 188. *N* III 34, sed rectius Schroeder δ' Ἰαολκόν et κἰαολκόν edidit, formam Ἰαολκός ubique restituens.

ἴωμες dorice = ἴωμεν, v. c. Sophro, fr. 40 κἀπ' ἰθὺς ἴωμες.

ἴωνθι boeotice = ὦσιν. Orchom. 21, 46. M., παρίωνθι, Varia 6,4. 5. M. Cf. ἔχωνθι, ζῶνθι, ζώωνθι ap. Meisterum I p. 278. Vid. εἶναι et -θι.

Ἰωνικὰ γράμματα non simul omnia ab Atheniensibus usu recepta sunt, sed primo Λ pro L et Γ pro Ͱ, tum Ξ pro ⌶ et Φ pro Ψ, tandem *H* pro *E* et *EI*. Vid. Kretschmer G. V. p. 104. — Quod contendit v. Wilamowitz Hom. Unters. p. 306 litteraturam ionicam diu antequam a reliquis civitatibus recepta sit in libris componendis usitatam fuisse, id facilius est contendere quam demonstrare. Contrariam sententiam suadent plurima scripturae vitia imprimis apud Homerum ex attica litteratura in ionicam conversa nata. Ita iudicavit etiam Cauer in egregio libro „Grundriss der Homerkritik."

ἰωνικὰ (σάμβαλα) calceorum muliebrium genus ap. Herondam VII 59.

ἴω(ν)σι = *ὦσιν*. Cypr. Edalii tit. 135, 31. Hoff. Cf. *φρονέωϊ* = *φρονῶσιν*. Vid. Hoffm. I 221 sq.

ἰωπάτερ· *τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα. Λάκωνες*. H. Olim proposui *ἰόπαττα* = *ἰόπαστα*. Koenii ad Gr. Cor. p. 454 coniectura *ἰώπαττερ* manifeste probari nequit. De re Schmidt comparavit Hes. glossas *κύβος*, *σφηρός*, *σφαγῖδες*, *σάμεα*.

ἰώσας boeotice = *οὔσης*. Saepe boeoticae inscriptiones, v. c. GD 492. 493 et ap. Meisterum 19, 147. 157; *ἰωσάων* = *οὐσῶν* ibid. l. 119. Vid. *εἶναι*.

ἴωσις, rubiginis obductio, *χρυσοῦ*. Pap. mag. V Leid. 6 a, 18.

ἰωχμός. Vid. *XM* pro *ΓΜ*.

K. Κάππα.

K et *Π* in legibus gortyniis et in titulis in Museo Italiano simul ponuntur pro *X* et *Φ*.

K pro *Π* apud partem Ionum, ut ap. Herodotum, in nulla tamen hucusque inscriptione inventum est. Vid. Hoffm. III p. 595—598. Cf. *Κυανοψιών*.

K pro *X* extra Atticam in verbo *δέκεσθαι* pro *δέχεσθαι*. Vid. etiam *κοραγία*, *ὑπαρκοίσας*, *κάραξι*, *ῥάκις*, *τέκνα*, al.

K pro *ΣΚ*. Cf. *κνέφας* = *σκνίφος*, *κάπετος* = *σκαπετός*, *Καπανεύς* iuxta *σκαπανεύς*, *κνίψ* = *σκνίψ*, *κώψ* = *σκώψ*, (Hom. *κεδαννύναι* = *σκεδαννύναι*), (σ)*καπερδεῦσαι*.

K ante *X* insertum. Sami tit. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 119, 25 *δεδόκχθαι*, Mithridatae epist. Mitth. XVI p. 95 *ἐκχθρότατα* et *ἐκχθίστοις*. Vid. etiam *λεκχώ*.

K-. Compendium voc. *κοτύλη* in papyris aegyptiacis.

κα suffixum doricum (= *τα* aeol., *τε* ion., att.) in *ὅκα*, *πόκα* *ποκά*, *ὅποκα*, *μήποκα*, *τόκα*, *ἄλλοκα*, *πήποκα*. Testimonia praebet Boisacq p. 37.

κά dorice et boeotice = *κέ* aeol., thess., cypr. = *κέ(ν)* ep. = *ἄν* ion., att. = *κ' ἄν* arcad.

κάβασι· *καταβῆθι. Λάκωνες*. H. Vid. *Σ* = *Θ*.

κάββαλλε *τὸν χειμῶνα*. Alcaei fr. 34, 2.

κάββλημα· *περίστρωμα. Λάκωνες*. H.

κάβειος (?)· *νέος. Πάφιοι*. H. Proposui olim *κα*<*τή*>*βαιος*, i. e. *κάθηβος*.

καβιριαρχίεν (= -*χεῖν*)· Tit. thebanus de Cabiris c. a. 200 a. C. Michel 828, 2. 11. 30.

Καβίριον, Cabirorum aedes Thebis. Paus. IX 26, 1 et 6 (*Καβείριον*). Colebatur ibidem *Καβιρία* (*Καβειρία*) *Δημήτηρ*. Paus. IX 25, 5.

κάβλη· *μάνδαλος τῶν θυρῶν. Πάφιοι.* H. Idem infra **καταβλῆς·** *μάνδαλος.* Cf. *ἐπιβλής* Hom. *Ω* 453. De forma et accentu cf. *κάγρα*.

καβόνιος. Pap. mag. W. Leid. 23, 23. Leemans p. 195 „*ἄρτον καβόνιον*, panem unius cabi. *Κάβας* idem qui קַב, cab, Hebraeorum, mensura erat aridorum quartarium Romanorum et *χοίνικα* Graecorum adequans, qualis unius diei victui sufficere habebatur. Cf. Schmidt, „Forschungen auf d. Geb. des Alterth. I p. 99. 236 et 241". Vid. Poll. VI 43. Septuag. Reg. 4, 6, 25. Papyri lectionem *ἄρτων χαβωνίων* correxit idem.

κάγκανος. Vid. *κάνκανον ὕλην*.

καγκόλας· *κηλῖδας. Αἰολεῖς.* H.

κάγρα· *καταφαγᾶς. Σαλαμίνιοι.* H. Vid. s. v. *γρᾶ*. De forma vocabuli et accentu cf. *κάβλη, ἄγανα. βάλλαι, ῥύεινα.*

κάγχαλος (cf. *κάγκελος*)· *κρίκος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις. Σικελοί.*

κάγχαρμον (?)· *τὸ τὴν λόγχην ἄνω ἔχειν. Μακεδόνες.* H. Speciose Schmidt *ἄγχαρμον* ab *ἀγκ* = *ἀνέκας* et *αἴρειν*, edens per crasin *κἄγχαρμον*, nisi quod debebat *ἄγκαρμον* et *κἄγκαρμον*, quia ratione caret aspirata, qua praeterea Macedones abstinuisse constat.

καδ' δ' ἄερρε (pro *ἄειρε* Ahrens) *κυλίχναις μεγάλαις.* Alcaei fr. 34, ut *καδ' δ' ἔθορε* Hom. *Δ* 79. Mireris tamen praepositionis usum.

καδ(δ)άλημαι = *καταδηλέομαι, καταβλάπτω* Elei. GD 1149 = *IA* 110: *τοὶ καδαλήμενοι* et ibid. *καδαλέοιτο.* Cf. *IA* add. 119, 9 *κα(τ)ζαλήμενον*. Participia quasi a *καδδάλημι*. Vid. *MI.*

κάδαμος (?)· *τυφλός. Σαλαμίνιοι.* H. Proposui olim *κατ-ἄλαος* = *ἀλαός*.

καδαρόν· <*οὐ*> *θολερόν.* H. Macedonicum? = *καθαρόν*.

καδδιχίζεν. Laconicum. Vid. *κάδδιχος*.

κάδδιχος. *TH*, I 52. 181. II 50. 60. 79. etc. Hes. *κάδδιχον· ἡμίεκτον* [*ἢ*] *μέτρον. καὶ οἱ τοῖς θεοῖς θυόμενοι ἄρτοι κάδδιχοι.* Plut. Lyc. 12 *τὸν δὲ οὕτως ἀποδοκιμασθέντα* (*τοῦ φιδιτίου* scil.) *κεκαδδιχίσθαι λέγουσιν· κάδδιχος γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμβάλλουσιν.* — Cf. *κάδος* et *καδία*.

καδδραθέτην = *κατεδαρθέτην.* Callimachus in Hecale. Vid. *στιβήεις*.

κάδεσθαι dorice = *κήδεσθαι.* Pind. *O.* 47 *περικαδόμενοι.* *N* X 54 *ἀποκαδήσαντες.* Sophron *BA* 428, 23 et Suid. s. v. *ἀποκηδήσαντες.* — *καδεμονία.* Polus Pythagor. in Stob. flor. IX 51. — *καδεστάς* passim LG, v. c. II 20. Vid. *κᾶδος*.

καδία (nom. pl.)· *Σαλαμίνιοι ὑδρίας.* H.

[**καδικάζεν** = *καταδικάζειν.* Inscr. argiva saec. a. C. IV exeuntis GD 3277, 8 *ἄι καδικάσειαν*, at manifesto scribendum *ἄι κα δικάσειαν*, ut sequitur *ἐδίκασσαν*].

Καδμίς pro *Καδμηίς.* Ibyci fr. 15 *Καδμίδι κούρᾳ.*

κάδμος· *δόρυ, λόφος, ἀσπίς. Κρῆτες.* H. Omnino significare id videtur,

quo quis instructus, armatus (κεκαδμένος = κεκασμένος) sit, itaque στολή. Vid. καίνυμαι in lexicis.

κᾶδος dorice (et aeolice) = κῆδος, v. c. Alcmanis fr. 76, Pind. *O.* I, 110. *N.* I 54. *I.* VII. 7. *P.* IV 112. Bacchyl. XVIII 36. Bl. καδέων ἀνάπαυσιν. Vid. κάδεσθαι.

καδουλισμός. Vid. καταδουλίζεσθαι.

κάζελε· κατέβαλεν. H. Arcadicum. Vid. ζέλλην.

καθά, καθάπερ, καθότι in legibus atticis. Meisterh.[2] 214, 48—52. Cf. καθώς.

καθαγεμών, ἁ. Tit. arcad. ap. Dittenb.[2] 258, 36 eodem sensu quo dorice ἀρχαγετίς dici solet: δικαίαν ἀποδιδόντες χάριν ταῖ εὐεργέτιδι καὶ καθαγεμόνι τᾶς πόλιος, scil. Dianae Leucophryenae.

καθαγητῆρα κελεύθου. Inscr. metr. saec. a. C. I rhodia IGI, I 44.

καθαιρεῖν. Inscr. eleusinia saec. a. C. IV, *EA* 1886, 48, l. 22. 28 καθηιρεμένα et καθηιρεμένοι. Neglexit Meisterh.[2].

καθαρειότης. Sesti decretum a. 125 a. C. ap. Dittenb.[2] 246, 15. Recte ita per diphthongum scriptum; καθάρειος et καθαρειότης a librariis saepe male scribuntur cum vocali.

[**καθάρεσις?** *IE* 241, 292 στέγας καθαρέσιος, sed l. 282 et 292 recte legitur ἐκαθάρσιος = ἐκκαθάρσεως, itaque quadratarii lapsus videtur. Cf. Prellwitz ad h. l. GD 2325, p. 149.]

καθάριον, τό, purgativum. *PO* 116, 15.

καθαρί(σ)ζεσθαι. CIA III 73. 74 ἀπὸ νεκροῦ. Cf. θυσιάσζειν, alia.

καθάρματα. Vid. s. v. κῆτα.

καθαρός. Vid. καδαρός et κοθαρός.

καθαρουργός purgator, lustrator. PK II 320, saec. IV p. C. — CIG 4558 καθαρουργία, lustratio, καθαρουργικός = καθαρός. Geopon. 20, 35. Cf. καθαροποιεῖν.

κάθαρσις, lustratio. Describitur templi Veneris Pandemi lustratio Athenis CIA IV 2. 314 C, 24: παρασκευάζειν εἰς κάθαρσιν τοῦ ἱεροῦ περιστεράν (q. v.) καὶ περιαλεῖψαι τοὺς βωμοὺς καὶ πιττῶσαι τὰς [ὀροφὰς] καὶ λοῦσαι τὰ ἕδη. Vid. ἁγνεύειν.

καθαρτῆρα Tralliani vocabant τὸν ὄροβον, quo χρῶνται μάλιστα πρὸς τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμούς. Causam eius rei e fabulis repetit Plutarchus Qu. Gr. cap. 46.

καθείκι· πρέπει. H. Boeotice = καθήκει.

καθείλημα. Meisterh.[2] 80.

καθειρημένης pro καθηρημένης PL, n. 5, col. I, 9 (p. 131) a. 114 a. C. Cf. ibid. n. 15, col. I, 15 (p. 210) a. 120 a. C.: τὰ καθειρημένα μέρη ἐνοικοῦσι. Non recte in Indice explicatur κατειρημένης.

καθέσανδρα in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) dicitur ἄρκτος sidus, quod ibidem audit βιασάνδρα, δαμασάνδρα, κατανικάνδρα. Formatum voc. videtur a καθέζειν (-ίζειν) τοὺς ἄνδρας, sed quid significet, subobscurum.

καθέσιμον, sc. ἀργύριον, i. e. μισθὸς τῆς ἕδρας, presentiegeld. CIA II 444—446 bis ἔδωκε τῆς βουλῆς καθέσιμον δραχμὰς XHH, semel καθέσιμον δραχμὰς ⊓ H.
κάθεσσαν = καθῖσαν Pind. P. V 42. Vid. ἑσσάμενοι. — [κα]θέσαι = καθίσαι. CIA IV 2, 185 e, fr. ι, 2. (saec. a. C. IV).
καθεσταμένος = καθεστηκώς. PL n. 35,[6] (a. 163 a. C.); τοῦ καθεσταμένου διὰ τοῦ ἐν τῷ Ἀνουβιείῳ ἀρχιφυλακίτου.
καθέτας. Vid. κατέτας.
καθετήρ, monile = κάθεμα (Poll. V 98.). Vid. σειστά.
κάθευσο sermone Syracusanorum = κάθευ, i. e. κάθου. Vid. ἀφίκευσο.
καθέχειν pro κατέχειν. Meisterh.[2] 78. Vid. ἔχειν.
κάθῃ = κάθησαι. PO 33 (s. II p. C.). Cf. Brugmann Gr. Gr. 275, 355.
καθηγεμονία. Piraei inscr. CIA III 49.
καθημερίσιον, victus diurnus? CIA IV 2 (vol. I suppl.) 331 c, III 25: τέκτοσι μισθώματα καὶ καθημερίσια κτέ.
καθημεροθύτης, i. e. ὁ καθ' ἡμέραν θύων ἱερεύς. Inscr. Olympiae ap. Dittenb.[2] 612, qui in nota 10 affert Pausan. V 13, 10, monens hunc sacerdotem in antiquioribus laterculis non semper commemorari, in eis qui II et III p. C. saeculi sint numquam.
καθῃρεμένος pro καθῃρημένος. Vid. καθαιρεῖν.
καθθέμεν dorice = καταθεῖναι. Selinunt. GD 3046, 19.
καθιεροῦν. Vid. λατρηιώμενον.
καθιζάνειν. Meisterh.[2] 140, 12. Cum augmento post praep. priorem p. 137, 23 παρεκαθίζανον.
καθίξεσθε· καθάψεσθε, κρατήσετε. H. Sic olim correxi pro καθάψασθε, κρατήσατε. Cf. ἐπικαθιξεῖτε.
καθιστάναι — μνημεῖον pro ἀνιστάναι IGSI, 1758. Vid. κατιστάναι et ἱστάω.
καθιστάνσα cretice = καθιστᾶσα. Del. 132, 25.
καθιστιᾶν. Amorgi tit. saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 645, 14 τὸν δὲ τόκον λογευέτωσαν καὶ τοῦτον ο[ἱ ἐπιμή]νιοι καὶ καθιστιάτωσαν, i. e. impendant in dapes sollennes, quae per feriarum tempus in ἱστιατορίοις fiebant, ut bene intellexit editor, spreta infelici Delamarrii coniectura καθιστάτωσαν. Hinc l. 47 supplevit κατισ[τι]άτωσαν.
κάθοδος = πομπή. Herond. I 56 καθόδῳ τῆς Μίσης.
καθοιχομένῳ = κατοιχομένῳ. Kaib. ep. 409, 1 (saec. p. C. I vel II).
καθολκὰς ποιεῖσθαι (navium) de ephebis. CIA II 466, 33. 467, 37.
καθο(μ)ικά laconice = συγγενικά. Vid. κάθομον.
καθομιλεῖν. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 161, 6 sqq. τῶν φρ]ά[σεων] ταῖς [κα]θωμι[λημέ]ναις (solitis) [χρῆσθαι] μετὰ τοῦ πρέποντος, καὶ μήτ' ἀκύρως μήτε καθολικῶς μήτε κοινῶς, ἀλλὰ ῥητῶς (sensu vulgari) ἐκφέρειν. Vocabula καθολικῶς et κοινῶς synonyma videntur. Cf. πάνδημος ibidem p. 166, 3.

κάθομον· καθ' ὅμοιον. [*Λάκωνες*]. H. Huc *Λάκωνες* retraxit Ruhnkenius lectum post gl. καθολικά· συγγενικά, corrigens καθ' ὁμόν. At ipsum καθολικά manifeste significare hoc non potest, et depravatum videtur, ut olim monui, ex καθομικά, quare suspicor hoc re vera esse laconicum. Ad κάθομον sive καθ' ὁμόν contra alludit glossa κάθομα· κατὰ τὸ αὐτό, quod est in Callimachi fr. 293.

καθοοφήν (?)· ἀλώπεκα. H. Schmidt κάθουριν (= κόθουριν) coniecit, quod, collato ἄναιρον = ὄνειρον, creticum ducit.

κάθ(υ)δοι (cod. ō)· ὑδρίαι. Ἀρκάδες. H.

καθυκοβάλλειν. Theophyl. Sim. Hist. VIII 13, 9 ἐπεὶ — τὰ τοῦ δείπνου τῷ κόρῳ καθυπεβάλλετο. Vid. Thes. s. v.

καθυκολαμβάνειν. Stob. Ecl. ph. II 7, 5 ed. Hense, ubi vid. adnotata.

καθυταὶ μναῖ = καταθυταί, i. e. ἱεραί. Tit. eleus, Arch. Zeit. 1876, p. 47 sq., 1878 p. 66. (Kum.).

καθώκως, i. e. καθθώκως sive κατὰ θώκους. Creticum in LG, fragmenti sparsi 1—2 in Mus. Ital. II p. 645: 'Ε (= εἰ) δέ κα πα[ρί]ζοντι καὶ καθ..ος γένονται, ἐδδικακ(σ)άτω ἐν ταῖς τ[ρισ]ὶ ἁμέραις. Recte καθόκος supplevit Skias *ΕΑ* 1890, p. 198, i. e. ἐὰν δ' ἔλθωσιν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἄρξωνται τῆς διαδικασίας, ἐκδικασάντων ἐν ταῖς τρισὶν ἡμέραις.

καθώρ = καθώς. Tit. eleus in Arch. Z. 1876, 183 (Kum.).

καθώς. Moeris Att. p. 196: καθότι Ἀττικῶς· καθώς Ἑλληνικῶς. Confirmant tituli. Cf. Meisterh.[2] 215, 53.

καί cum sequenti ε dorica crasi coalescit in κη, ut κῆκ laconice Del. 17, 17 etc., κῆν ibid. 24, Alcm. fr. 74; κῆξ cretice LG V 15, κῆς Mus. Ital. I p. 144 sq., Bergm. 19. 33. 37, κηπαινίομες Le Bas 71, 23, κηὔγονοι Epicharmi fr. 26, κῆλευhύνια Lac. Del. 17, 11, κηὐγενίδας Müllens. 2, alia.

καὶ μάν in media oratione Pind. *P.*, I, 121: ἐθέλοντι δὲ Παμφύλου καὶ μὰν κτέ.

καίειν attice est forma antiquior. CIA I 9, 17 (a. 464—457 a. C) ὀμνύναι δὲ τὸν ὅρκον κατὰ ἱε[ρ]ῶν [κα]ιο[μέ]νων. Sic .ποκαίοντι II 570, 39 (a. 403 a. C.) Meisterh.[2] 141, 24. Restituendum igitur ubique saeculi Vti scriptoribus pro κάειν, quod commendarunt veteres grammatici. Similiter iudicandum videtur de formis κλαίειν et κλάειν.

καιέτα· καταμίνθη. Βοιωτοί. H. Utitur Nicander Ther. 60.

καῖκα = κἄν. Lacaena Arist. Lys. 105 καῖκα 'κ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ ποκά.

καικίας, volturnus, scriptum in basi dodecagona in museo vatic. IGSI 1308. Cf. 906.

καινήτα· ἀδελφή. καινήτας· ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς (cod. utrobique ι pro η). H. Cypriis recte tribuuntur pro κασιγνήτη, κασιγνήτας. Cf. Hoffm. I 163. Ceterum κασίγνητος est in titulis. Vid. l. l. p. 171.

καινόκοοφον. Vid. κοῦφον.

καινός. Herond. I 25 πέπωκεν ἐκ καινῆς cum glossa m. 1 κρήνης et m. 2 κύλικος. Si ellipsis obtinet, cf. III 33 ἐκ τετρημένης ἠθεῖ. Meister adverbialiter dictum putat ut Thuc. III 82 (= ἐκ νέης apud Herodotum) et πίνειν significare, ut alibi apud Alexandrinos, ἐρᾶν (?). Apud Bacchylidem XVIII 9 pro καινόν (sic. m. pr.) vereor ne iniuria ab altera correctum sit κλεινόν. Non recte ibi Blass annotavit „Non extat καινόν, nisi apud Atticos." Nuper ipse errorem agnovit in Museo Rhen. LV p. 103, ubi in fragm. Hipponactis, ut bene sensit, non Archilochi, detecto in papyro a Reichensteinio, legitur vs. 8 μήτε τῶν καινῶν μετ[. — Insuper καινοῦν = καινίζειν exstat Her. II 100.

καινόσοφος προθυμία. Scriptor de re metrica *PO* II p. 48, col. II l. 1 sq.

καιρικός saepius seriores, ut καιρικαῖς ἀπαγγελίαις CIA III 769.

καίριον, carmen extemporale. IGSI, 2012 A.

καίριος pro αἴτιος? Theophyl. Sim. Hist. VIII 15, 8 γίνεται τοῦτο καίριον μεγίστων κακῶν. Num forte καἴτιον, i. e. καὶ αἴτιον?

καιρόν adverbiale = κατὰ καιρόν. Pind. *P.* I 80; fortasse etiam sic accipienda in vs. 110 verba ὧν ἔραται καιρὸν διδούς.

καιρός. Kaib. ep. 824, 3 πᾶσιν καιροῖς = πάσαις ὥραις, anni tempestatibus.

καιροφυλακεῖν, captare occasionem. Lexicis adde Hyperid. IV 8 Bl.

Καισάρειος, mensis = aegypt. Μεσορή (25 Iul.—23 Aug.).

καισάρηα (-ρεια), ludi in C. Caesaris, M. Agrippae et Iuliae filii, proconsulis in Asia a. 1 a. C., honorem instituti in insula Co et Sardibus, commemorantur in tit. coo ap. Dittenb.[2] 677, cuius vid. not. 8., Ἀγρίππηα ibidem v. 18. — In eodem titulo Ἄκτια τὰ μεγάλα Καισάρηα (scil. in C. Iulii Caesaris honorem celebrata). Vid. Ἄκτια. — Multa alia Καισάρεια in civitatibus graecis celebrabantur.

Καίσαρος elliptice pro Καίσαρος δοῦλος CIG 4713. 4713 f.; Pap. Lond. CCLVI, ut Caesaris in titulis latinis. Cf. Wilcken O. G. I p. 662 et p. 499 not. 4. — ὁ Καίσαρος λόγος CIG 4957, 29 sq. fiscus vel potius aerarium agri imperatorii = ἴδιος seu οὐσιακὸς λόγος, i. e. privatum aut patrimonii imperatorii. De illo cf. Strab. XVII p. 797 (ἰδιόλογος); *PB* 106 (a. 199 p. C.), de hoc *PB* 277, 10 (saec. II p. C), 599, 14. Wilcken l. l. p. 643 sqq.

καίτοι γε, quas particulas Athenienses plerumque seiungunt, coniungit Euripides in fr. 953, 10 Nck.[2] (e papyro Didot.) καίτοι γ', ὦ πάτερ, | εἰ τἄλλα κρίνειν ἐστὶν ἀνόητον γυνή, | περὶ τῶν γ' ἑαυτῆς πραγμάτων ἴσως φρονεῖ. Cf. Ar. Ach. 617, alia.

κάκ = καὶ ἐκ aeolice et attice = κὴκ apud Dores.

κακάγορος, κακαγορία dorice Pindarus *O.* I 54; *P.* II 53.

κακειμέναυ = κατακειμένης arcadice in Tegeae tit. BCH VIII 281, l. 21. Vid. $\overline{αυ}$.

κακκεῖραι· κατακόψαι. Πάφιοι. H. Corr. Hoffm. I 117 pro κακκεῖναι. Vid. κακόρας. — Ceterum expectabam κακκέρσαι propter ἔκερσε, q. v.
κακεστοῦν· κακὴν κατάστασιν ἢ ἀπραγίαν (= δυσπραγίαν). H. εὐεστώ Her. I 85. συνεστώ VI 128. ἀπεστώ IX 85. Ex Antiphonte ἀειεστώ afferunt Harpocratio, Suidas, Zonaras (cf. Hes. s. v.) e Diogeniani lexico; quod Valckenaer reddidit Democrito. Cf. Cobet, Mnem. X (n. s.), p. 410. — Simplex ἐστώ = οὐσία habet Archytas ap. Stob. Ecl. ph. 714. Hes. ἐστώ· οὐσία (cod. ἴσον), ὑπάρχον, ὕπαρξις.
κακίω (= κηκίω)· ἱδροῦν ἄρχεται. Λάκωνες. H. Cf. κακίς ap. Theognostum, Ox. II 79, 4 et homericum ἀνεκήκιεν ἵδρως Ψ 507. Pindari fr. 185 ἔτι δὲ τειχέων κακίει καπνός.
κακκεφάλας. Vid. s. v. πλήαις.
κακοδόκιμος = ἀδόκιμος. Epicharmi fr. 23, 1.
κακομάχανος. Adde Bacchyl. XVII 8 Bl. λῃσταὶ κακομάχανοι = κακοῦργοι.
κακόμορφε. Satanas. Kaib. ep. 1140, 2.
κακοπαθία forma attica pro κακοπάθεια. Meisterh.[2] 42.
κακοπάτριδα Πιττακόν. Alcaei fr. 37 A, 1.
κακόποτμος = δύσποτμος. Adde Bacchyl. V 138.
κακοπώγων, cui rara barbara est. MFP XI 47, aet. Ptolemaeorum, ut σπανοπώγων XVI, 6 et alibi.
κακορά<α>ς· κατακόψας παρὰ Εὔκλῳ. H. itaque gl. cypria = κατακοράσας a verbo κοράjω = κείρω, unde adv. ἀκοραίτως, q. v. Aut sic scribendum pro tradito κακόρας, aut contractis vocalibus κακοράς. Cf. Hoffm. I 117. Vid. κακκεῖραι et ἐπίκορον.
κακόρυθμος. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 162, 1 κακόρυ[θμα] κα[ὶ ἄ]μετρα.
κακός = att. δείλαιος, miser. Herond. III 42 τί μευ δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν;
κακοῦν. Lexico Schwhi adde Her. III 14, 3 et 7.
κακοφραδμοσύνη. Democriti Mor. 174 ed. Nat. Cf. epica φράδμων, φραδμοσύνη.
κακχέει aeolice = καταχεῖ. Alcaei fr. 39, 4 κ. λιγύραν ἀοίδαν. — κακχέεται Sappho 2, 13.
κακώς· δειλούς. H. Gl. dorica.
Καλά. Dianae cognomen. Therae tit. GD 4746, Cf. Aesch. Agam. et vid. Robert — Preller Myth. 301, 3.
καλαβούτης = καλαβώτης s. ἀσκαλαβώτης. Neue Gr. Zauberp. Wessely l. 186.
καλαβύστας· τοὺς κωλώτας (= ἀσκαλαβώτας, si voc. sanum est). Ἀργεῖοι. H.
κάλαθος. Bendidis festum in Bithynia: ὁ κάλαθος τῆς μυσαρᾶς Ἀρτέμιδος. Callinicus de S. Hypatia p. 129, 3. Vid. Mus. Rhen. L, p. 145 sq.
καλαΐς, gallina? Tit. Epidauri exeuntis saeculi a. C. Vti *EA* 1899, p. 1, n. 1 = Dittenb.[2] 938, 1 sqq. et 20: τῶι Ἀσκλαπιῶι θύεν βοῦν ἔρσενα καὶ δμογάοις βοῦν ἔρσενα καὶ δμονάοις βοῦν θήλειαν, ἐπὶ τοῦ

βομοῦ τοῦ Ἀσκλαπιοῦ θύεν ταῦτα καὶ καλαΐδα. Kabbadias priore loco gallinam, posteriore gallum gallinaceum intellegit, Dittenberg utroque gallinam; quem vid. de incerta vocabuli origine. Num forte vocabulum graecum et latinum etymologice cohaerent?

καλα<μά>ζει· ὀγκοῦται. Ἀχαιοί. H. Correxi olim coll. κάλαμα· ὄγκος apud eundem. Nisi fallor κάλαμα, stramentum, metaphorice dictum de inani mole, culmus sine grano.

καλαμαία, festum Cereris et Proserpinae Eleusine, ut ἀλῷα et χλόϊα. Inscr. elea saec. a. C. II *EA* 1890, n. 60 (= Dittenb.[2] 690), l. 6 sqq.: Ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλει ὁ δήμαρχος ἐν Ἐλευσῖνι ὑπὲρ τῶν θυσιῶν, ὧν ἔθυσεν τοῖς τε ἁλώιοις καὶ τοῖς χλοΐοις τῆς τε Δήμητρος καὶ τῆς κόρης καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἷς πάτριον ἦν, συνετέλεσε δὲ καὶ τὴν τῶν καλαμαίων θυσίαν καὶ τὴν πομπὴν ἔστειλεν κατὰ τὰ πάτρια μετὰ τοῦ ἱεροφάντου καὶ τῶν ἱερειῶν κτἑ. Cf. CIA II add. 571 *B* et Ditt. l. l. not. 6. — Vid. πληρόσια.

Καλαμαιών, mensis Mileti. Inscr. aet. rom. ap. Dittenb.[2] 314, III 42; item Cyzici et Olbiae = Μουνιχιών att. sec. Bisschoff de F. G. A.

καλαμεσιτα? *PB* 601, 7 in epistula pravissime scripta saec. p. C. II: γίνωσκε ὅτι δέδωκα Πτολεμαίου καλαμεσιτα ἀσπαλίσματα τῆς οἰκίας εἰς τὸ Δημητρῖον. Dubitabundus conieci γ. ὅ. δ. Πτολεμαίῳ καλάμας σῖτα ἀσφαλίσματα τῆς οἰκίας „me dedisse Ptolemaeo aristas (frumentum) ad familiam sustentandam." An καλαμόσιτα?

καλάμη. *PB* 661, 20 καὶ μετὰ τὸν χρόνον (significatum in contractu) παραδώσω τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ ἀναπαύσεως καὶ τὸ λοιπὸν μέρος ἀπὸ καλάμης πυροῦ. Simili loco 519, 18 est ἀπὸ καλάμης et 89,20 ἀπὸ θρύων καλάμου. Cf. 386, 10, ubi contrahitur εἰς μόνην τὴν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους σποράν.

καλαμία, ἡ? *PK* II 183, 22 (a. 88 p. C.): καὶ τὴν οὖσαν καλαμίαν ἀναλώσομεν κατ' ἔτος ἕ[καστον . . . . τὸ]ν ἀμπελῶνα τῆς καλαμουργίας. Supplendum videtur κατά.

καλαμίδες. Hes. s. v. καλαμίς: Κερονῆται (in Cypro) δὲ τούς μικροὺς τέττιγας καλαμί[ν]δας (corr. Schmidt) καλοῦσιν.

καλαμίνδαρ· πλάτανος. Ἡδιονεῖς (?). H. Meineke Ἡσιονεῖς coniecit, Schmidt Ἡδωνοῖς.

κάλαμος· ὄροφος. Κῷοι. H. Infra ὄροφος· κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. idem. Vid. ἰόβας.

καλαμοοργία. Vid. καλαμία.

καλαμοτόκορ· ἰξευτής, viscator, auceps, Λάκωνες. H. Correxi accentum pro καλαμότυπορ.

καλ-αοιδία· ἀγὼν ἐπιτελούμενος Ἀρτέμιδι παρὰ Λάκωσιν. H. Pulchri cantus certamen.

καλαρῖνες· ὀχετοί. Λάκωνες. H. Cognata videtur gl. macedonica eiusdem καλαρρυγαί· τάφροι. Ἀμερίας, item continens stirpem verbi ῥεῖν, sed utriusque vocis originatio obscura.

καλάσηρις, sic per η scribitur in Andaniae titulo a. 91 a. C. ap. Michel 694, 18. 19 et constanter ibidem. Hesychius, Poll. VII 71, ut Her. II 81, Cratinus ap. schol. Ar. Av. 1294, Athen. XII 525 D, scribunt per ι καλάσιρις. Hanc tunicam origine aegyptiacam postea etiam Corinthi textam χιτῶνα πλατύσημον vocat Hesychius. Fortasse καλάσηρις est genuina scriptura, itacismo corrupta apud scriptores. — Puellae in Andaniae mysteriis ut hoc titulo docemur, aut hanc gestabant aut σινδονίταν (l. 18).

Καλαορεία insulae nomen atticum, non Καλαυρία. Meisterh.[2] 40.

κάλαφος· ἀσκάλαφος. Μάγνητες. H.

καλείμενος = καλούμενος. Delph. GD 2061, 9. alibi. Cf. ἀφαρείμενος, χρείμενος et *MI.*

καλεῖν pro κλείειν, laudare, celebrare. Kaib. ep. 481, 1 τὴν σὴν πίστιν καλοῦντες.

κάλεντον aeolice = καλούντων. Vid. κατάγρεντον.

κάλεσσαι aeolice = καλέσαι. Alcaei fr. 46, 1.

κα-λεύειν· λιθοβολεῖν. H. = καταλεύειν. Cyprium?

κά-λεχες· κατάκεισο. Πάφιοι. H. A praesenti λέχω (cf. λέχεται· κοιμᾶται H.) formatum aut ab aoristo ἔλεχον (cf. ἔτεμον, ἔπετον). De Σ finali cf. ἐνισπές, σχές, θές, φρές [quae pro aoristo militant v. H] et gl. Cypr. ἐλθέτως et ἀγάσθως. Hoffm. I p. 118.

κάλη(-α) et **κāλήτης (-τας)** attice et dorice (et aeolice) = ion. κήλη κηλήτης. Vid. κεκάληκας.

καλήζω· ... παρὰ μὲν Ἴωσι καλέω, παρὰ δὲ Αἰολεῦσι καλήω, παρὰ δὲ Κυπρίοις καλήζω. *EM* 485. 45. Herodianus I 444, 12.

κάλημι· καλῶ. Σαπφώ (Schmidt pro καλημνεῖ· καλεῖ σαφῶς). H. Sappho fr. 7, 15, ubi codd. RC κάλημμι, reliqui κάλημι. Vid. καλήω et κάλεντον.

καλίδια· ἔντερα. Κύπριοι. H. Cf. κῶλον et vid. γλάσσα, δάριν, alia.

κāλίη. Vid. κāλον.

κάλιθος· οἶνος. Ἀμερίας. H. Macedonicum. Cf. Χάλις.

κάλινος dorice = ξύλινος. Vid. κāλον.

καλίομαι· καλοῦμαι. H. Gl. dorica.

Καλιπόρνιος, Calpurnius. Olympiae tit. Dittenb.[2] 314, 44. qui cft. καλικίους, calceos. Polyb. XXX 19, 3.

καλῖσθαι. Inscr. Mycenarum saec. a. C. II GD 3315, 11.

κāλίς = κηλίς. Crameri An. Par. III 33, 28. Dorice aut aeolice.

κάλιστος pro κάλλιστος postulante metro Bergk Sapphoni reddidit fr. 133 ἀστέρων πάντων ὁ κάλιστος.

καλιτέρως = καλλιόνως. Tit. eleus *IA* 113 C, lex saec. a. C. VI: τὸν δέ κα γραφέων, ὅ τι δοκέοι καλιτέρον ἔχεν πὸ(τ) τὸν θεόν, ἐξαγρίον (= ἐξαιρῶν) καὶ ἐνποιῦν σὺν βολᾶι κτέ. Kumanides s. v. comparat neo-graecum καλλίτερος.

καλκοῦν = χαλκοῦν. Meisterh.[2] 79. β.

καλλάφθεντος aeolice = *καταληφθέντος*. Inscr. 119 *A*, 20 Hoffm., quem vid. de incerta quantitate vocalis *ᾰ* III 283.

Καλλέας iuxta *Καλλίας*. Meisterh.[2] 90, 3, ut *Καλλένικος* iuxta *Καλλίνικος* p. 91, 7.

καλλίαρ· *πίθηκος παρὰ Λάκωσι*. H. Cf. *καλλίης*.

καλλιάσαντες. Cyzici tit. CIG 3663. 3664. Mitth. VI p. 44 sq. Kumanides s. v. addit *ἔργον τι τῶν ἐν πρυτανείῳ διατελούντων ἡ λέξις*. E novo titulo Mitth. 1888, p. 304 sq. non magis apparet, quale fuerit. Num forte idem quod *καλλιερεῖν*?

καλλιγόνοος *στάχυας*. Kaib. ep. 266, 2.

καλλιδενδρία, rec. inscr. constantinopolitana. CIG 8735 (Kum.).

καλλίζωνος. Adde Bacchyl. V 89. *Ἥρα*.

καλλίης. Herond. III 4 *ὅκως τις καλλίης κάτω κύπτων*. Cf. *καλλίαρ*.

καλλίφυτος. Kaib. ep. 372, 4 *αἰγῶν καλλιθύτων*.

καλλικέρᾶν dorice = *καλλικέρων*. Bacchyl. XVIII 24 Bl. Utrumque contractum ex *καλλικέραον*. Cf. *ὑψικέραν*.

Καλλικύριοι sive *Κιλλικύριοι* ap. Phot. s. v. et s. v. *Κλαρῶται*. Vid. Naberi notas. Corrupte EG 165, 59 *Καλλικάροι*. Her. VII 155 vix recte traditum *Κυλλύριοι*.

καλλίκαις *ἀμητός*. Babrius XI 7.

καλλικά[ρπον] vel **καλλίκα[χον].** Bacchyl. XIX 4 Bl.

καλλιρόας = *καλλίρρους*. Bacchyl. X 26. 96. Bl.

καλλιτέχνεις pro *καλλίτεχνοι*. Kaib. ep. 796, 3.

καλλίχορος. Adde Bacchyl. V 106. X 32. Bl.

καλλόν· *καλόν. ὑποπόδιον*. H. Doricum esse *καλλός* (ex *καλϝός*) testatur Apollonius de adv. 565, 14. De accentibus dubito. Vid. *κᾶλον*.

καλλόνη = *κάλλος*. Her. III 106. VII 39. Herond. I 35. Saepius apud Euripidem legitur, ap. Platonem tantum Legg. XII 953 C. Ionicum videtur.

κάλλυσμα, quod verritur, purgamentum. Cei inscr. saec. a. C. V, *IA* 395 *μηδὲ τὰ καλλύ[σμα]τα φέρειν ἐπὶ τὰ σήματα*. Cf. *κάλλυντρον*, verriculum, et Hes. s. v. *σάρματα*.

καλλωσόν, τό = *κόλλοψ*, glandium suillum. Geopon. XIX 6, 3: *κόλλοπα δὲ καλοῦμεν, τὸ ἐν τῇ χρήσει λεγόμενον καλλωσόν*. Vocabulum, neglectum in Thesauro, Sophocles in lexico citat ex Oribasio I 202, 11; 218, 11.

καλοκοίμητος saepe in cippis christianis. IGSI, 191. 361. 2200. 2293. 2298. 2301. 2354. Cf. *κοιμᾶσθαι* et *θεοκοίμητος*.

καλόμαλλον *τέκνον* IGSI, 1471 quid sit ignoratur.

[καλο]μοίρητος. IGSI, 555.

κᾶλον dorice = *ξύλον*. Naves Lacones, ut interdum *ξύλα* Athenienses, *κᾶλα* vocasse docet nota Hippocratis epistula ad ephoros ap. Xen. Hell. I 1, 23 et Plut. Alc. 28: *Ἔρρει τὰ κᾶλα κτέ.*, quam in Thesauro neglectam mireris. Cf. Aristoph. Lysistr. 1252 *ποττὰ κᾶλα*.

Diversae originis esse voc. epicum κῆλον (cf. cello) recte statuit Curtius. Hes. καλίαι· νεοσσίαι ἐκ ξύλων καὶ ξύλινά τινα <καλύμματα?> περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν <ἢ> οἰκίαν. Cf. tit. agri mytilenaei GD 255, 14 τᾶς εἴρας (= ἱερᾶς) καλίας. — καλιήν· τὸν οἶκον. κυρίως δὲ τὸν ἀπὸ ξύλων οἶκον· κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα. Porro praeter attica vocabula κᾱλόπους et κᾱλία (hac mensura etiam Theocritus in aeolico carmine XXIX 12), huc pertinent glossae Hesychii haece: κάλινα· ξύλινα. — κάλινοι· δοκίδες. — κάλιον· ξυλάριον, βακτηρίδιον, τὸ δεσμωτήριον καὶ ξύλον <ἐν?> ᾧ ἐδέοντο (= ποδοκάκκη), καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι καλιαὶ (et καλιοί, cf. Epicharmi fr. 21 Ahr. τὸν τοῦ γείτονος καλιόν) καὶ καλίδια. — καλοκοπῆσαι· ξυλοκοπῆσαι. — καλιῶσαι· ἀράξαι. πατάξαι. — καλοτύπος· ὁ δρυοκολάπτης.

καλοποιεῖν. Locis in Thesauro et a Sophocle in lexico citatis adde Geopon. II 22, 3 τοῦτο γὰρ τὸ ὕδωρ ἰλυῶδες ὂν καὶ θολερὸν αὔξει [εἰς del.] τὴν ἐγκειμένην κόπρον, καὶ συσσήψει πολλῇ καλοποιήσει. Verbum factum ad exemplum τοῦ κακοποιεῖν.

κάλος Herodotus pro κάλως. Cf. Hoffm. III 511. Vid. λαγός. Eadem forma iuxta κάλως occurrit in titulis atticis. Cf. Meisterh.[2] 101, 19 κάλοι χαλκοῖ CIA II 689, 6 medii saec. a. C. IV. — Notae formulae πάντα κάλων κινεῖν novum exemplum legitur in fabula romanensis fr. III (Arch. f. Papyrusf. I p. 256), μέχρι νῦν πάντα κάλον κεινοῦντες, iniuria ibi sollicitatum a Wilckenio.

κᾱλός. Forma primitiva καλϝός reperta est in tit. boeotico templi Apollinis Ptoi, edito a Brealio in Memoires d. l. soc. ling. VII 448 καλϝὸν ἄγαλμα, unde ᾱ longum intellegitur apud epicos, Archilochum, Semonidem, Hipponactem (qui semel in thesi corripuit), Aeschrionem, Anacreontem, elegiacos antiquiores. Cf. Hoffm. III 515. Breve est apud Lesbios poetas, apud Pindarum et Bacchylidem, ut apud Atticos, anceps apud iuniores elegiacos et Herondam, qui VII 115 uno eodemque versu utramque prosodiam sequitur scribens τὰ κᾱλὰ πάντα τῇς κᾰλῇσιν ἁρμόζει, tout va bien à la belle. — Vid. ἴσος.

καλὸς Ἀρχίας, integra inscriptio. CIA IV 3, 562. Cf. Ar. Vesp. 99.

καλπίς· ὑδρία. Θεσσαλῶν. *BA* 1095.

κάλτια. Pollux VII 190 Rhinthoni tribuit. Cf. *BA* 101, 13. Hes. κάλτοι· ὑποδήματα κοῖλα (sandalibus opposita?), ἐν οἷς ἱππεύουσιν. Manifeste cognatum latino vocabulo calceus.

κάλυβι dativus metaplasticus pro καλύβῃ, quem metrum postulat in fr. Sophoclis (?) ex Niobe *PO* II p. 26, vs. 3.

καλυκοστέφανος scil. Ἄρτεμις, (florum) caliculis coronata. Bacchyl. X 108, correctum a Blassio Herm. XXXVI p. 281 pro καλυκοστεφάνους. Vocabulum noveramus ex A. P. VI 55, 2. Legitur etiam Bacchyl. V 98 item de Diana.

καλόμματα, tabulae ligneae (dekplanken). Dittenb.[2] 527, 30. Pro *κάλυμμα* Bacchyl. XVI 38 Bl. metri causa *κατείλυμα* proposuit Headlam.

κάλονμα pro *κάλυμμα* passim Epidauri tit. GD 3325.

καλοπτῆρες (imbrices) *τῆς πόλεως* figurate nobiles dicuntur Herond. II 31.

Καλχαδών, Καλχαδόνιοι dorici titt. = *Καλχηδών, Καλχηδόνιοι*. Cf. *Ἀσπλαδών, Σαρπαδών*.

κάλχαι. I. E 284, 33. CIA 322, 95. Deli BCH 1890, 392. Kabbadias, fouilles d'Epidaure p. 336 scribit: „Baunack croit que *κάλχαι* sont *χάλκαι*, synonyme de *χαλκέοι ἀστέρες*." — Hes. *κάλχη· μέρος κεφαλῆς κίονος*. Cf. CIG I. p. 282 A. — Cf. Meisterh.[2] 78 § 38, a de formis *κάλχη, χαλχή, χάλκη, Καλχηδόνιοι, Χαλχηδόνιοι*.

κάλως, rudens. Kaib. ep. 560, 8 *κάλων τείνας οὔριον εὐφροσυνᾶν*, habenas immittere laetitiae. — Vid. *κάλος*.

καμάν· *τὸν ἀγρόν. Κρῆτες*. H. Cf. *χαμαί* et humus. Nisi forte *κάμαν* scribendum, ut sit i. q. *κώμην*. Cf. vocc. *γλάσσα, δαρίς* al.

καμαστίς· *μέτρον τι. Ἀμερίας*. H. Macedonicum.

καμβατηθείς· *καταπονηθείς*. H. = *καββατηθείς*, i. e. *καταπατηθείς*. Fortasse gl. delphica. Vid. *βατεῖν*.

καμηλάτης. PB 34 II 5, si sanum, pro *καμηληλάτης* = *καμηλίτης*, cameli actor s. eques, quod legitur PB 544, 3. PO. 300. 3. 113, 4. Arist. H. A IX 47, 1. Strab. I p. 59, 17 et alibi. Vid. s. v. *τριμίσκον*.

καμήλιον, τό. PK II 298. 318. FGH 195 = *κάμηλος*, ut Cedr. I. 755, 10. Leont. Cypr. 1729 B.

κάμηλος ab arabico gammâlu. — *καμήλων τέλεσμα*, s. *τέλος* in Aegypto. PB 41, 10; 219, 5. al. saec. II/III p. C. Vid. Wilcken O. G. I p. 378.

καμηλών, camelorum stabulum. PB 393, 15. al. PPW p. 54, 2. 7. al.

καμινεσταί (*Σαράπιδος*). Ostiae sacerdotum genus. IGSI, 914. Cf. *ἀρχιυπηρέτης*.

Κάμιρος, Καμιρεύς et rarius **Καμερεύς**, nusquam per *EI* in titulis scribuntur. Meisterh.[2] 42.

καμίσιος, adiectivum a *καμίσιον*, camisia? PB 550, 2: *ἔχει Εὐωδία εἰς λόγον καμισίων λιναρίων*. An est gen. plur. pendens ab *λιναρίων*? Vid. *καμπανόν*.

καμμάρψαι· *καταλαβεῖν*. — **κάμμαρψις·** *μέτρον σιτικόν*. H.

καμμάρως· *τὰς ἐρυθρὰς καρίδας*. H. Gl. dorica. Cf. *κομμάραι ἢ κομαράραι· καρίδες. Μακεδόνες*. Vid. Athen. VII p. 306 C.

κάμματα (Nicocles Laco, add. Schmidt)· *ὁμοίως καὶ αἱ καμματίδες φύλλα δάφνης ἐν οἷς σκέπουσι τὰ ψαιστά*. H. Duo ultima vocabula, vulgo lecta ante *ὁμοίως*, huc transposuit Schmidt. Idem a fine

addit *Λάκωνες*, quod male adhaeret glossae *καμμένειν· καταμένειν.* Subst. *κάμματα* et *καμματίδες* nata e verbo *κάπτειν.* Cf. Athen. IV p. 140 F.

κάμπα (vulgo *κάμπη*)· *κῆτος παρὰ Ἐπιχάρμῳ.* H.

καμπανόν, sive **καμπανός.** PB 550 (aet. arabicae) *ἔχει Εὐωδία εἰς λόγον καμισίων λιναρίων λίτρας δύο καμπανῷ.* Rarum vocabulum byzantinum, trutinam significans, unde verbum *καμπανίζειν.* Vid. Soph. lexicon. Locum non satis intellego.

καμπιδούκτωρ, campiductor; voc. militare byzantinum = *ὁδηγός.* PK (I) CXIII, 4 sq. (a. 498). Vid. Soph. lex. s. v.

κάμπος· *ἱπποδρόμος. Σικελοί.* H. Siculos hippodromum campum vocasse putat Kaibel. Graecum esse puto, derivandum a verbo *κάμπτειν.*

καμπουλίρ (*καμπυλίς*)· *ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες.* H.

κάμπτειν. Adde Bacchyl. IX 26 Bl. *ἐπεὶ κάμ[ψεν δρό]μον.*

καμπτήρ. Herond. X 3 *ὡς τυφλὸς οὐπ᾽ ἐκεῖνα* (scil. *τοῦ ἑξηκοστοῦ ἔτους*) *τοῦ βίου καμπτήρ,* ubi significatur *θάτερον κῶλον τοῦ διαύλου* (Aesch. Ag. 345).

κάμπτρα = *κάμψα,* capsa. Andaniae tit. a. 94 a. C. Michel 696, 10 *τὰν δὲ κάμπτραν καὶ τὰ βιβλία κτέ.* Cf. Thesaurus s. v. et Heindorfii de capsa adnot. ad Hor. Sat. I 4, 22. — *κάμπτρα κιβωτός* PB 48, 9. 717, 13. 781, 12.

κάμφί contractio attica et aeolica, *κήμφί* dorica.

καμψάκιον, capsula, cistula. PB 387 II 19, a. 177—184 p. C. = *καψάκιον* ap. Hes., quod *γλωσσόκομον* (i. e. *γλωσσοκομεῖον*) explicat. Saepius *καψάκης* et *καμψάκης* occurrunt apud Septuaginta.

κἀν = *καὶ ἐν* attice et aeolice, *κἠν* dorice.

-καν terminatio 3tiae pers. pl. Perf. = *-καντι, -κασι.* Passim in titulis serioribus, e sermone communi invecta. Vid. *ἀποδέδωκαν.*

κὰν ante *N* = *κατά.* Pind. O. VIII 78 *κὰν νόμον.* Vid. *κατά.*

καναδόκα· *χηλὴ οἰστοῦ. Λάκωνες.* H., qui infra habet *κανδόχα· χηλή. Λάκωνες,* unde prodit genuina lectio *κανδόκα.*

κάναδοι· *σιαγόνες, γνάθοι.* H. Propter *δ* pro *θ* (*κάναδος, κάναθος, γνάθος*) Macedonibus tribuit Schmidt.

κάναθρον (cf. *κάννα*), carpenti genus, in quo vehebantur lacaenae virgines in pompa, gryphi vel tragelaphi formam referens. Xen. Agesil. VIII 7. Plut. Agesil. 19. Hes. *κάνναθρα· ἀστράβη ἢ ἅμαξα, πλέγματα ἔχουσα, ὑφ᾽ ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν.*

καναῦστρον. Attica inscr. saec. a. C. V ap. Dittenb. 44, 10, unde corrigendus Poll. X 32 *ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις οὐ κάναστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κάνυστρον εὑρίσκομεν.*

καναχά. Adde Bacchyl. II 12 *γλυκεῖαν αὐλῶν καναχάν.* XIII 15. Bl. *καναχὰ [στερν]όκτυπος.*

καναχαδά recte pro *καναχηδά* Pindaro *N.* VIII 15 restituit Bergk. Cf. Schroederi Proll. Pind. II p. 20 sq.

καναχάποδα (ἵππον), sonipedem. Alcman fr. 23, 14.

κανδόκα. Vide *καναδόκα*.

κανδύτανες· ἱματιοφορίδες, οἱ δὲ εἶδος ἰχθύος· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον. Phot. Ultima significatio fortasse e comoedia petita est. Ceterum vid. Thesaurum s. v. *κανδύλαι*.

κανηφορικὸς κόσμος. CIA I 152.

κανθός·..τινὲς δὲ καπνοδόκην. καὶ πώποτε ὡς (μήποτε οἱ corr. Meineke) χυτρόποδες, Σικελοί. καὶ εἰς ὃ τὰς κάχρυς φρύγουσιν. H.

κανίδιον, mensura quaedam in Aegypto: *κανίδια οἴνου*. PPW p. 151; p. 677, 8; 860. Cf. *κάνιστρον* et Hes. *κανίας*· κάλαθος.

κάνιστρον πυρῶν pro *κάναστρον* in chelidonismo rhodio ap. Athen. VIII p. 360 C.

κάνκανον ὕλην· ξηρὰν ὕλην. H. Levissimo argumento Schmidt, quod scilicet *ἄνγαρος* pro *ἄγγαρος* sit tarentinum, hanc gl. his tribuit rescribens ὕλαν. Nihil enim in titulis et codd. antiquioribus praesertim vulgatius quam *N* pro *Γ* servatum ante κ, γ, χ. Potius glossa tribuenda epico aut elegiaco nescio cui poetae, ita scribenti ad exemplum homerici *ξύλα κάγκανα* Φ 364, σ 307.

καννιαβίσκα, calcei muliebres cannabini. Herond. VII 58, *καννάβια* dicti a Poll. VII 94.

κάντί Aeoles et Attici, *κήντί* Dores.

κανών, canon, quo vocabulo post Diocletianum vectigalia ordinaria significantur, passim etiam in papyris aegyptiacis occurrit. Cf. Wilcken O. G. I p. 378 sq.

κάπ = κατά ante π.: *κὰπ παντός* thess. inscr. Larisae Mitth. VII 266. — *κὰπ πολύ* dorice Archytas Stob. Ecl. ph. I, 4. Cf. *κὰπ φάλαρα* apud Homerum.

καπαλαῖ (sic)· κάπηλοι. H. Vid. *κάπηλα*.

καπαλευτάς· ὀνθυλευτάς (Schmidt pro ὀνηλάτας). H.

καπάνα. Θεσσαλοὶ — τὰς ἀπήνας *καπάνας* ἔλεγον. Athen. X 418 D, qui citat Xenarchum. Cf. Hes. s. v. *καπανικώτερα* (Aristoph. p. 1150)· ἀπὸ τῆς φάτνης χορταστικώτερα, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα. *καπάνας* γὰρ ἀπήνας λέγουσιν. Sed Pollux I 142: μέρη δὲ τοῦ ἅρματος - - - τὸ δ' ὑπεράνω αὐτοῦ (sc. τοῦ δίφρου) περίφραγμα, ὃ σκύτει εἴωθε περιλαμβάνεσθαι, *τάρριον*, τρεῖς δ' ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλεύρας τὰς κατὰ τοὺς ἵππους, τὸ ἀνώτατον (?) ξύλον *καπάναξ* καλεῖται δεξιὸς καὶ εὐώνυμος, ἡ δὲ μέση ῥάβδος *καπάνη*. Hes. *καπανίζει* (pro καπαλίζει Schneider)· ζευγηλατεῖ. — Vid. *λαμπήνη*.

καπατᾷ· κατακόψεις. Πάφιοι. H. i. e. καταπατάῃ = καταπατάσῃ = καταπατάξῃ. Hoffm. I 118.

καπατάς· καθορῶν. παρὰ Εὐκλῳ. H. Gl. cypria. Vid. *ἰμπάταον*.

κάπετον = κάππετον, κατέπεσον. Pind. O. VIII 38. Vid. *καππετών*.

καπετώλια, ludi Capitolini, instituti a Domitiano a. p. C. 86. IGSI, 746.

κάπηλα· ἡ κρεώπωλις ἀγορὰ παρὰ Ταραντίνοις. H. Coll. Hes. καπαλαῖ et καπαλευτάς, corrigendum videri potest κάπαλα, si est neutr. plur., sin fem. sing., καπάλα. Apud Sophronem tamen fr. 28 Ahr. traditur forma vulgaris καπήλους. Hesychio s. v. κάπηλος si fides, κάπη (cf. κάπτειν) etiam τροφή significabat. — Pro κάπηλα Schmidt coniecit καπηλεῖα, sed dialectum tarentinam nimis imperfecte novimus, ut assentiri possimus.

κἀπὶ aeolicum et atticum, κἠπὶ doricum.

κάπια· τὰ σκόροδα. Κερυνῖται (in Cypro). H. Vid. Hoffm. I, 118. Cf. caepe.

καπναῦγαι, fumispices, haruspicum genus apud Rheginos. IGSI, 617. 618. Cf. s. v. ἱεροκόμος.

καπνέλαιον non petroleum (ut ap. Galenum XIII p. 626 K.), significat in fragmento versionis delphicae edicti Diocletiani BCH 1898, p. 408, sed idem quod καπνιστὸν ἔλαιον, unguenti genus descriptum ab Aetio. Cf. Thes. s. v.

καπνὸς κορτυάζεται· σκιρτᾷ παρὰ Ἐπιχάρμῳ. H. Cod. καπνοκορτυάζεται. Corr. Hemsterhusius coll. Hom. κορθύεται. Syracusanis κορτυάζειν proprium esse potest.

κάποις· κήποις. H. Ibyco fr. 1, 4 reddidit Naeke.

κάππαστον· ποικιλόν. H. dorice aut aeolice = κατάπαστον.

καππαύει = καταπαύει. Pind. *N.* IX 15.

καππαύτας? Paus. III 22, 1. Γυθίου δὲ τρεῖς μάλιστα ἀπέχει σταδίους ἀργὸς λίθος· Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας· διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Ζεὺς καππώτας (sic) κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα. At sanum est καππώτας, formatum a verbo καταπίνειν, et male explicatum a Pausaniae auctoribus. Ut Iuppiter pluvius erat et ὑέτιος, ita idem deus καταπώτης dici poterat, qui terram aqua pluvia imbueret.

καππετών· καταπεσών, κείμενος. H. Vid. ἔπετον, κάπετον.

καππορίσασα = καταπ. Theocr. II 24.

καππώτας. Vide καππαύτας.

κάπριος ionice = κάπρειος, capriformis. Her. III 59 νῆες καπρίους ἔχουσαι τὰς πρώρας.

Καπροφάγος· Ἄρτεμις ἐν Σάμῳ. H.

κάπτειν. Herond. VII 85 φύλασσε κά[ψ]ας αὐτά, sec. Meisterum serva tenaciter, qui confert Hes. κάπτοντες· ἀποδεχόμενοι cum vocc. latinis capere, capsa et Herond. I 38 σευ τὸ ὥριμον κάψει, ubi tamen malim κά<ρ>ψει.

καπφαλάροις absurdo errore Theophyl. Sim. Vid. s. v. ὀμεῖτο.

κάρ = κήρ. Alcman fr. 81 W., sed Pind. fr. 277 traditur Κῆρες Cf. καριῶσαι.

κάρα. Kaib. ep. 813 (cf. Od. IX 140) *κρήνης ἐπὶ κρατός*. Cf. Horatianum fontis caput. — Ibidem ep. 818, 9 *νηοῦ ἐπὶ κρατί*. — Gen. *κάρᾱτος* = *κρατός*. Tanagrae tit. metr. temporis christiani BCH III 144 dorice = *κάρητος* ap. Hom. — *κάρα· αἶξ ἥμερος. Πολυρρήνιοι* (in Creta), *ὑπὸ Γορτυνίων* [*ἄλλοι*] *δὲ ἡ συκῆ. Ἴωνες* (?) *τὰ πρόβατα*. H. Mox idem *κάραι· συκαῖ*. — Vid. *καρανώ*.

καραβίδες· *γρᾶες* (cancrorum genus. Cf. nostrum krab). *Μηθυμναῖοι*. H. Cf. Schol. Oppian. Hal. I 261. Etymologice cohaerere videntur *καραβίδες* et *γρᾶες*.

κάραβος — — — *ὑπὸ δὲ Μακεδόνων ἡ πύλη*. H. Chatzidaki in *Ἀθηνᾶ*, XI 2 p. 147: *ἡ λέξις ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ὀπῆς, φάραγγος, διόδου σώζεται καὶ σήμερον ἔτι*.

Καράνιος (?). Vid. *Καρώνιος*.

κάρᾱνον dorice = *κάρηνον*.

κάρᾱνος dorice = *κύριος*, dux, princeps. Xenophon. Hell. I 4, 3 *ἐπιστολήν τ' ἔφερε* (*Βοιώτιος* Laco) *τοῖς κάτω πᾶσι τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν, ἐν ᾗ ἐνῆν καὶ τάδε· Καταπέμπω Κῦρον κάρανον τῶν εἰς Καστωλὸν ἀθροιζομένων*. — Eodem sensu *κάρη*. Kaib. ep. 185, 12 *μῆνις δὲ καρηάτων*, Agamemnonis et Achillis. Cf. etiam *Κάρανος· ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας* et *Κόραννος· βασιλεὺς Μακεδονίας* H., quae vera videtur nominis forma macedonica.

καρανώ· *τὴν αἶγα. Κρῆτες*. H. Cf. schol. ad Clem. Alex. IV p. 96 Kl.

κάραξι· (?) *σταυρώσω*. H. Macedonicum ducit Schmidt.

κάρᾱτος. Vid. *κάρα*, caput.

καρδία. Vid. *κάρζα*, *κόρζα*.

καρδιηβολεῖν. Herond. IV 52 *μὴ παντετοίμως καρδιηβόλει* (pro *κραδίη βάλοι*) Meister p. 718, qui comparat glossas Hes. *καρδιοβολεῖσθαι· λυπεῖσθαι*. — *κερβολεῖν*. — *κερτομεῖν*. Cf. etiam *σκέρβολλε· λοιδόρει* (Ar. Eq. 821). — *σκέρβολον· λοίδορον*. Callim. fr. 281 *σκέρβολα μυθήσαντο*.

καρδιοστάλακτος, e corde destillans. Epitaphium Christ. aet. byzantinae metricum BCH 1900, p. 336 *καρδιοστάλακτον δάκρυον*.

κάρδοπος. Vid. *ἀπαφίνιον*.

Κάρειος, Chalei mensis = *Μεταγειτνιών* att. Bisschoff de F. G. A. Vid. *Αἰραστνών*.

κάρζα· *τὴν καρδίαν φασὶν* (*Αἰολεῖς*). *EM* 407, 22. Aeschylo metri causa Suppl. 71. 799 reddebat Dindorf. -- Cyprium erat *κόρζα*: Hes. *κόρζα· καρδία. Πάφιοι*. Vid. Z pro *ΔΙ*.

κάρθρα, τά, oves tondendi merces. Lebadeae inscr. aet. Diocletiani. Mitth. V 70. A verbo *κείρειν*. Vid. *κάρτρα* et *ἴατρα*.

Καριθαῖος = *Χαριταῖος*, aspirationis transpositione, ut *κιθών* = *χιτών*, alia. Meisterh.[2] 79.

καρίς. Vid. *καυρίδες*.

καριῶσαι· ἀποκτεῖναι. H. Idem ἐκαρίωσας· ἀπέκτεινας. Verbum doricum a subst. κάρ, q. v.

καρκαδόνα· τοῦτο λέγεται Χάροντος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν, οὐχ ὡς ἔνιοι πλασάμενοι βοτάνης ὄνομά φασιν εἶναι. H. Hanc glossam e Pherecratis Crapatalis derivatam esse acute coniecit Hemsterhusius. Fictum videtur ab ipso poeta vocabulum, ut κίκκαβοι, κραπάταλος, ψωθία. Vid. Meineke, F. C. G. II 288.

κάρκαρον· τὸ δεσμωτήριον· οὕτως Σώφρων. H. Sicula vox = lat. carcer. Cf. Diod. Sic. ecl. p. 516, 38. — Vid. κάμπος, κυβιτός, λέπορις.

καρκίνια, calcei muliebres. Herond. VII 128.

καρκινόπους satis facete podagricus dicitur in carmine Anth. Gr. Append. Didot. III 52, 28. = CIA III 171 a. Cf. καρκινοβήτης apud Aristonym. II 698 Mein. F. C. G.

καρκίνος. Herond. IV 44: ἕστηκε δ' ἔς μ' ὀρεῦσα καρκίνου μεῖζον, de quo loco egi in Mnemos. 1892, 69.

Κάρνειος, mensis Lacedaemonis, Agrigenti, Byzantii, Calumnae, Gelae, Nisyri, Rhodi, Syracusarum, Tauromenii = Μεταγειτνιών att. Bisschoff de F. G. A.

καρορός (?)· ὕδρος. Κρῆτες. H. Proposui olim κάτυδρος.

κάρουα· κάρυα. Λάκωνες. H. Cf. καρυήματα.

κάρουξ boeotice = κήρυξ. Orchomen. CIG 1583.

κάρπεα· ὄρχησις Μακεδονική. H. Sic dicta fortasse, quod ἐπὶ καρποῦ alius alium tenerent saltantes, ut scribendum sit καρπέα = καρπεία.

καρπίζεσθαι. Vid. μασζονόμον.

καρποδαίτης. Inscr. gortyniae. Vid. Baunack, Philol. a. 1896, 489.

καρπολογεῖν. Inscr. coa. Mitth. 1891, 432.

καρποτόκος. Epigr. add. 91[1], 1. IRB vol. II.

Ἀλσεϊ καρποτόκωι πάτρης ὑπέθηκε γονῆας
κο[ι]νοθαν(εῖ) Μοιρῶν γήραϊ παυσαμένους κτέ.

ubi lapidis lectio *ΚΟΞΙΝΟΘΑΝΗ* aliud celare videtur Latyschewio. Fortasse sufficit μοιρῶν parva initiali scribenti intellegere vitae fata, quibus senectus mortem ambobus communem afferens finem imposuerit. Versificis infantiae inepta dicendi ratio imputanda videtur.

καρποῦν, verbum sacrificale pro θύειν, καθαγίζειν (proprie de fructibus). IC 37, 33 τοὶ δὲ [ἱερεῖς κ]αρπῶντι τὸμ μὲν χοῖρον καὶ τὰ σπλάγχνα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐπι[σπένδ]οντες μελίκρατον, ἔ[ντερα δ'] ἐκπλύναντες παρὰ τὸμ βωμὸν καρ[π]ῶντι, ἐπεὶ δὲ καρπω[θῆι] κτέ. Cf. Smyrnae tit. ap. Dittenb.[2] 584, 10 ἐὰν δέ τις τῶν ἰχθύων ἀποθάνηι, καρπούσθω αὐθημερὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. — Hes. κάρπωσις· θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι. — καρπωθέντα· τὰ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθαγισθέντα. — κάρπωμα· θυσία. Cf. καρπώσεις.

Καρποφόρος καὶ Θεσμοφόρος (Δημήτηρ). Ephesi tit. Dittenb.[2] 655, 4.

καρποραί (= καρφυραί)· ξύλων ξηρῶν κοῖται, nidi. H. Macedonicum ducit Schmidt.

καρπώνης, fructuum emtor, conductor. CIG 355 = CIA III 38 (saec. II p. C.). FGH 183, 12 (a. 343/4 p. C.); καρπωνία PK II 190, 7 (a. 160 p. C.).

καρπώσεις, frugum sacrificia. CIA III 77, 5 (Hadriano non recentior tit.) Βοηδρομιῶνος γι' Νεφθύϊ καὶ Ὀσίριδι ἀλεκτρυόνα· καρπώσεις, σπείρων πυρούς. καὶ κριθάς, σπένδων μελίκρατον. Similiter ap. Septuaginta. Vid. Sophoclis lexicon. Cf. supra s. v. καρποῦν.

κάρ-ραξον· Πάφιοι κα[τά]ραξον. H. Cf. idem καταράσσοντες· περικτυποῦντες et καταρρήσσων· ἐπικροτῶν, ἐπιψοφῶν. Hoffm. I 118.

καρ-ρέει Sapphoni 4, 3 pro καταρρεῖ restituit Ahrens.

κάρροπος (?) aeolice = κατάρροπος. Vid. κάτροπον.

κάρρων dorice = κρείττων. Sophronis fr. 21 Ἡρακλῆς τεοῦς κάρρων ἧς. Epicharmi fr. 115 ὄκκα παρέωντι κάρρονες. In nota cantilena spartana pueri viris succinebant Ἀμὲς δέ γ' ἐσσούμεσθα πολλῷ κάρρονες. Brasidae mater de filio apud Plut. Lyc. 25 extr. καλὸς μὲν γὰρ ἧς καὶ ἀγαθὸς ὁ Βρασίδας, πολλὼς δὲ ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει τήνου κάρρονας. Cf. Aesara Lucana ap. Stob. Ecl. ph. I 49, 37 (p. 852) et p. 854; Archytas Flor. 43, 134 et append. 47, 48; alia. — Cretenses κάρτων dicebant. LG XI 6 καρτόνανς = κρείττονας.

κάρτα ionice Herodotus et Hippocrates passim, et poetae attici, raro pedestres = σφόδρα, μάλα. Lexico Herodoti Schwhi adde III 1, 4 κάρτα μεγάλη καὶ εὐειδής, IV 79, 6 κάρτα συμφορὴν μεγάλην, VII 198.

καρταίποδα, τά, pecus maius, ut boves, equi, asini = κραταιόποδα. Cf. κραταίλεως. Cretice LG IV 26; καρταῖπος ib. fr. A 13. 17; καρταίποδ' Pind. O. XIII 81. — Vid. κάρτος.

καρτερός = κύριος. Tit. Halicarnassi a. 440 a. C. vetustior, IA 500, 20 (= Dittenb.[2] 10): οἱ μνήμονες εἰδέωσιν (= γνῶσιν) τοῦτο καρτερὸν εἶναι. Ibidem l. 28 καρτεροὺς δ' εἶναι γῆς καὶ οἰκίων. Archilochi fr. 26 ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου. Hom. Od. a 534. Neque aliter Cretenses LG IV 25. VI 23. 45. VIII 43. 48. — Theocr. XV 94 μὴ φύη — ὃς ἁμῶν κάρτερος εἴη. — Apud Herodotum ubique significat ἰσχυρός. Locis a Schwho indicatis adde III 111, 2. IV 20, 2.

κάρτος cretice, ut homerice, pro κράτος. — LG II 3 κάρτεϊ = βίᾳ: αἴ κα τὸν ἐλευθερὸν — κάρτεϊ οἴπει (= βινῇ), ib. l. 11 αἴ κα κάρτεϊ δαμάσαιτο, V 36 αἰ δέ κα κάρτεϊ ἐνσείει ꝯ ἄγει ꝯ πέρει κτέ.

κάρτρα, tondendi merces. PK (I) CXXXI rect. a. 78/9 p. C. Βαρώσει ποιμένι καρτρα πόκων. Cf. κάρθρα et ἴατρα.

κάρτων cretice = κρείττων. Vid. κάρρων.

καρυάτεα· θυσία. Λάκωνες. H. Idem καρυᾶτις· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ ἱερόν. Pollux IV 102 καρυάτιδας appellat saltationes laconicas in Dianae honorem.

καρυήματα· κάρυα. Λάκωνες. H. Amant Lacones hanc terminationem. Cf. ἐριφιήματα. — Vid. κάρουα.

καρυκεῖον, caduceus, personae insigne in *TH* 1, 4. Vid. πέλτα.

καρυκέϝιος, Apollinis cognomen in Boeotia. Vasis inscr. perantiqua *EA* 1900, p. 107 sq. Δεμοσθέρες (sic) hιαρὸν Ἀπόλονος καρυκεϝίο.

καρυκτά, scil. ἐκκλησία, convocata praeconum voce. Corcyr. CIG 1845. Cf. Rév. Arch. II 310 sq. (Kum.).

κάρυννος· βόλων ὄνομά τι (sic. l. pro ὀνόματα). Phot. Vid. κήρυνος in lexicis.

κάρυξ dorice = κήρυξ. Pindar. (vid. Rumpelii lexicon), Bacchyl. XIV 40. XVII 17. Bl. Hes. et tituli.

καρυο[πώλης]. Sic supplendum videtur in inscr. attica Mitth. 1898, p. 29.

καρύσσειν dorice = κηρύττειν Pindar. (vid. Rumpelii lex.), Bacchyl. 221 παντὶ καρύξοντι λαῷ = κηρύξουσι. Hes. καρύσσωσι, etc.

καρυστεῖναι. Vid. χανύειν.

καρυωτός. CIG 2852; BCH 1890, 408; Dittenb.[2] 588, 42 et alibi φιάλη καρυωτή, i. e. phiala palmulis caryotis ornata (donarium). Cf. Athen. XI 502 b.

καρφάματρα· ἐν οἷς (sc. instrumenta, quibus) θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας. H. = δρέπανα. A κάρφος et ἀμᾶν. Ita quondam correxi pro καρφωμάτια.

κάρφος. Herond. III 67 κινεῦντα μηδὲ κάρφος et plenius I 34 οὐδὲ κάρφος ἐκ τῆς γῆς κινέων. Proverbium de modestis admodum. Cf. Arist. Lys. 474 et Paroemiogr. Gr. Leutsch. I p. 280.

καρφυκτοί. Vid. καφρυκτοί.

καρφωμάτια. Vid. καρφάματρα.

κάρχαι· καρκίνοι. καὶ <κ>όχλοι. Σικελοί. H. Corr. Schmidt.

καρχαρίας comice pro κάρχαρος Sophronis fr. I Ahr.: ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ceu κύων ὑλακτεῦσα. Cf. ἀμυνίας et similia.

καρχάροπλε, arma acuta gestans, in invocatione magica *PK* (I) CXXI (saec. III a. C.) l. 701. Utrum sic in papyro legatur an καρχαρόπεπλε ignoro, si quidem Kenyon hoc edidit, sed in verborum indice illud, addito sic, ita ut suspicer prius eum coniecisse. Nec sane καρχαρόπεπλε intellegi potest.

καρχάσιον, summa pars mali, Pind. *N.* V 51.

καρχήσια, pocula. Sappho fr. 51, 6. CIA IV 2, 767 b 56. CIA I 160 a (add.), 8 [καρχήσι]ον ἀργυρ[οῦν]. Unde carchesia apud Horatium.

Καρ[ώ]νιος, mensis Gnosi respondens Oluntiorum mensi Delphinio, attico Munichioni (Apr.—Mart.) Dittenb.[2] 514, 21, non temere dubitans an verum nomen sit Καράνιος, quamvis Ω diserte testetur Homolle.

κάς· Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί. H. Idem κὰς τόδε· καὶ τόδε. Passim κάς inscr. cypriae apud Hoffm. 59, 2. 98, 3. 106, 2. 130, 1. 135 (saepe).

140, 2. 214, 1; sed κά μιν (ex κάμ μιν) = κάς μιν ibid. 140, κὰ πῶθι (ex κὰπ πῶθι) = κὰς πῶθι (καὶ πῖθι) 144, 1. Hoffm. I p. 291.

κὰς ἐφίππιον (= κασᾶς) „ein Fell das als Pferdedecke dient". Wilcken Arch. f. Papyrusf. I p. 185, qui sic explicat κασεφιππL PO p. 11, l. 5.

κασαιρῆὸν (= καθαιρῆσον)· κάθελε. Λάκωνες. H. Correxit pro κασίρηον Koen ad Greg. Cor. p. 301.

κασέ(λ)α· καθέδρα. H. Vid. Ahrens II 69.

κάσες laconice = κάθες. Vid. κάσσει.

κασίγνητος aeolicum. Hoffm. 119 D 19. 127, 18. Cyprium. H. 135 A, 6. 9. 11. 14. al. Corcyraeum. GD 3188, 7. De cyprio cf. supra καινάτα (-τας).

κάσιοι (= ion. κάσιες)· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως (κάσιοι, an κάσιαι?) ἔλεγον Λάκωνες. H.

Κασιωτικὰ ἔργα PO 55, 8 (cf. 6), ubi vid. editores.

κα-σκέλ[λ]ει· στορνύει. H. Cf. Ahrens I 41. Aeolicum = καταστέλλει. Hinc mox κασπ(ε)λέω· ὑποστορέω quondam correxi, pro κασπολέω reddendum Sapphoni 50 et 81. Ineptit Hoffmann II 355. Cf. infra Hes. σπελλάμεναι· στειλάμεναι, σπολεῖσα, σταλεῖσα, praeterea in lexicis σπολάς et σπολεύς. — Ceterum plenior scriptura fuerit κασσπέλλει et κασσπελέω. Cf. κασσκεάσσαντες.

κάσσαν· (κοττιστὴν (aleatorem) πτωχὸν ὑπὸ Ἀχαιῶν. H.

κασσᾶς· ἀμφιτάπης καὶ πιλωτά. H. Poll. VII 68 κάσσας (sic) ἱππικοὺς Ξενοφῶν εἴρηκεν. Cf. Xen. Cyr. VIII 3, 6 τοὺς κάσας. Semiticae originis. Cf. כסה, σκεπάζω. Vid. κάσσος.

κάσσει· κάθες. H. Imo κάσες, q. v.

κασσηράτοριν laconice = καταθηρατορίδα. Praeter Kumanidem s. h. v. et s. v. λόα vid. Mitth. XXII p. 336, et de incerta huius tituli interpretatione Pregerum ibidem p. 341 sq.

κασσκεάσσαντες = κατασκευάσαντες. Inscr. aeolica 124, 5. Hoffm.

κάσσος· ἱμάτιον παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον. H. Cf. κασᾶς in lexicis. Hinc κασ(σ)οποιός in papyris aeg. MFP II, p. 44. Ἑρμόδωρος δ' ἐξειληφὼς τὸ τέλος τῶν κασσοποιῶν καὶ γναφαλλόγων (si sanum = γναφαλλολόγων. Cf. s. v. τριμίσκον). De hoc tributo, quod pro exercenda arte sua pendebant, vid. Wilcken O. G. I § 63, p. 224 sq. — Vid. κάς et κασωτός et κασσᾶς.

κάστον· ξύλον. Ἀθαμᾶνες. H. Cf. κᾶλον.

κάστρα, castra. Inscr. Romae IGSI, 956, B 15. FGH, Ostr. 21, 1. 50, 1. Ita et κάστρον, castrum, saepius apud scriptores Byzantinos. Vid. Soph. lex. s. v.

καστρήσιος, castrensis. PB 692, 2, ut apud Byzantinos. Vid. Soph. lex.

κά-στρωμα· περίστρωμα. H. Dorice vel aeolice = κατάστρωμα.

κασύας· ὄρκυνος. Περγαῖοι. H. De pisce ὄρκυς sive ὄρκυνος sive ὄρκυνος dicto consule Thesaurum, qui neglexit κασύας.

κασωτός. Inscr. epicurea Oenoandae in Lycia. BCH 1897, p. 391 *εἰς ἐνθύμησιν ἐσθήτων στρεπτῶν μὲν οὔπω, κ α σ ω τ ῶ ν δ' ἴσως ἢ ὁποιωνοῦν.* — Vid. *κάσσος.*

κατά praep. apud Boeotos habet apocopen tantummodo ante articulum et in formula *καγγᾶν καὶ κατθάλατταν,* v. c. GD 719, apud Aeoles ubique ante aetatem hellenisticam in titulis. Cf. Alcaei fr. *κὰτ τῶ στήθεος.* In raris inscriptionibus thessalicis ubique est *κάτ,* nusquam *κατά,* iungiturque cum genetivo temporis. GD 345, 21. 46: *τὸ μὰ (= δὲ) ψάφισμα τόνε (= τόδε) κῦρρον ἔμμεν κὰπ παντὸς χρόνοι,* i. e. *εἰς τὸν πάντα χρόνον.* — In titulis delphicis passim occurrit *κ α τ ὸ ν νόμον,* v. c. GD 1746, 9 iuxta vulgare *κ α τ ὰ τ ὸ ν νόμον,* velut 1744, 6. Sic in locrico CIG 168, 11 *κ α τ ὰ ν = κατὰ τάν,* in megaricis GD 3304 15. 3005, 9 al. *κ α τ τ ὸ ν νόμον.* Praeterea in inscr. boeoticis, phocicis, arcadicis, aliis occurrunt *κ α τ ο ύ ς, κ α τ ῶ ν δ ε, κ α τ α υ τ ά (= κατὰ ταὐτά).* Vid. sqq. et supra *κ ὰ ν ν ό μ ο ν.* Vel in titulo attico, si s. l., CIA II 1055, 1 (345/4 a. C.): *κ α τ ά δ ε ἐμίσθωσαν Αἰξωνεῖς κτἑ.,* sed rectius 1058. 1059 *κ α τ ὰ τ ά δ ε.* — De *κατά* cum gen. temporali cf. etiam *κ α τ ὰ β ί ω = διὰ βίου TH,* I 50 *κατὰ βίω ἐμισθώθη ἁ γᾶ.* — Locis herodoteis apud Schwhum in lexico, ubi *κατὰ* c. acc. idem vacet quod *ἐπὶ* c. acc., adde VIII 83 extr. *ἧκε ἡ ἀπ' Αἰγίνης τριήρης, ἣ κατὰ τοὺς Αἰακίδας* (ad petendos Aeacidas) *ἀπεδήμησε* et ibidem 84 med. *τὴν κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀποδημήσασαν.*

κατά = *καττά* = *καθ' ἅ* passim Dores v. c. CIG. 1688, 10. Similiter *κ α τ ά π ε ρ = κατ-τάπερ* in Tegeatum tit. GD 1222, 43. 50, tit. thessal. *EA* 1900, 53, n. 2, 6, et apud Herodotum passim = *καθάπερ* att. — Sic *κ α τ ὰ α ὐ τ ὰ = κὰτ τὰ αὐτά,* i. e. *κατὰ ταὐτά, ὡσαύτως* in tit. laudato l. 25. Cf. *κ α τ α υ τ ά* s. v. *κ α τ ά,* praep.

κατὰ πρωτίρανας. H. Vid. *π ρ ω τ ί ρ α ν α ς* et *ἱ ρ ά ν.*

κατ' αἶαν (= *αἶσαν*)· *κατὰ τὸ πρέπον.* H. Laconice an cyprie?

κατ' ἀρρόσιον. Mytilen. tit. saec. a. C. II extremi in Arch. Z. 1885, 143, l. 18 *καὶ μήδεις μήτε Αἰτώλων μή[τε τῶν] κατοικήντων ἐν Αἰτωλίᾳ μήδενα Μυτιληναίων ἄγ[η μ]ηδάμοθεν ὁρμάμενος μήτε κ α τ' ἀ ρ ρ ύ σ ι ο ν μήτε πρὸς Ἀμφικτυώνων μήτε πρὸς ἄλλο ἔγκλημα μῆδεν.* Fränkel ediderat *κ α τ α ρ ρ ύ σ ι ο ν,* sed quia *κατά* pro *κάτ* non sit aeolicum, Hoffm. II 61 (cf. 492) ita correxit; *ἀ ρ ρ ύ σ ι ο ν = ἀϝρύσιον = ῥύσιον.*

κατ' εἶ δέ τινα τρόπον = *καθ' ὅντινα δὴ τρόπον.* Tegeae tit. GD 1222, 17. 27.

κατ' ἔρ' ἔζεο· *καθίζου.* — *κ α τ' ἔ ρ' ἔ ζ ε τ ο· ἐκαθέζετο.* — *κ α τ' ἔ ρ' <ἕ ζ> ε α ι· καθῆσαι. Πάφιοι.* H. Saepissime apud Homerum particula *ἄρα* in eodem verbo tmesin facit. — Vid. Hoffm. I 144.

κατ' οἰκέῃν = *κατ' οἰκείην,* i. e. *κατ' ἰδίαν, ἰδίᾳ* bene Meister Herondae VI 61 restituit pro *κατοικειν.*

καταϝάγνυται. Vid. s. v. *κ α υ ά ξ α ι ς.*

καταβαυκάλ(αὸν)· *Λάκωνες κοίμησον.* H.

καταβεβάων boeotice = καταβεβηκώς GD 418, 5. Vid. Participium perfecti.

καταβιάζειν pro καταβιάζεσθαι. MFP II 45 col. I, 2. Ptolemaei III aet.

καταβιβρώσκειν = att. κατεσθίειν. Lexico Schwhi s. v. adde Her. III 16, 3.

καταβλαβής loco lacero in Tauromenii tit. IGSI, 432, 9. Sophocles in lex. citat Didymum Alex. A 608 C. cum interpretatione deranged, insane. Cf. θεοβλαβής.

καταβολαῖος. FGH 110 (a. 94 p. C.), 6 ἵνα καταβολαῖον γένηται ὃ λέγεις ταμεῖον „to make the store-place that you speak of" et l. 29 τὰς δὲ ὠλένας („the hinges"?) τοῦ ἐλαιουργίου διπλᾶς ποίησον, τὰς δὲ τῶν καταβολαίων („of the stores") ἁπλᾶς. Καταβολή est fundatio, fundamentum.

καταβοθίζειν, figurate Olbiae saec. a. C. I tit. ap. Dittenb.[2] 324, 7 εἴ]τε συνεχέσι πολέμοις καταβυθισθεῖ[σαν τὴν πόλιν].

καταγαΐδιος = κατάγαιος, κατάγειος. Θεοῖς καταγαϊδίοις, Dis manibus. IGSI, 581.

καταγεγράφηκα = καταγέγραφα. PL n. 21 b, 10 (p. 248) aet. byzantinae. Iungitur cum verbo πιπράσκειν: πεπρακέναι καὶ καταγεγραφηκέναι. Cf. 21 a. p. 242. 18 et subst. καταγραφή ib. l. 10. Cf. s. v. καταγραφή.

καταγελάμενος dorice = καταγελώμενος. Epidaur. GD 3339, 123.

καταγελᾶν ionice Herodotus frequentius quam cum genetivo cum dativo iungit: III 37. 38. 155. IV 79. VII 9 ad analogiam verborum καταρᾶσθαι, καταχαίρειν, καταδοκεῖν, κατακρίνειν.

καταγέντες εἰς τὴν γερουσίαν. Inscr. lycia. „Reise in Südw. Kl. Asien" I 73, n. 51, 2. Haplographema pro καταταγέντες = καταταχθέντες. Cf. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 131 et infra s. v. τριμίσκον.

καταγκτηρία in tit. Dittenb.[2] 587, 305 derivatur a. v. κατάγχειν, sed quid sibi velit obscurum est. — Vid. τρῖμμα.

καταγράφειν, defigere, devovere (dis inferis). Saepius legitur in tit. corcyraeo ap. Dittenb.[2] 808: Σιλανοῦ τὸν νόον καὶ τὰν γλῶσσαν τουτεῖ καταγράφω κτέ. — Cf. καταδεῖν. — Her. III 108 usurpat pro καταμύττειν, κατακνῆν. Cf. Hes. κατέγραψαν· κατέξυσαν. Iniuria Schwh. ibi praetulit lectionem καταγνάφων, quod graecum non est pro καταγνάπτων.

καταγνόναι. Vid. κατεηγώς.

καταγραφή, terminus technicus, quo agrorum divisio et commentarii (het kadaster) significabantur. *PO* 100, 10 (133 p. C.) (τόποι) ὧν ἡ τοποθεσία καὶ τὸ κατ' ἄνεμον διὰ τῆς καταγραφῆς δεδήλωται. Cf. Wilcken O. G. I p. 478-491 cap. V. Vid. καταγεγράφηκα.

κατάγρεντον = καθαιρούντων, imperat. aeolicus in inscr. lesbia aet. Alexandri magni 83, 15. Hoffm., quem vid. I p. 366. Cf. στείχοντον, κάλεντον, alia.

καταγωγεύς, qui pecus ad forum agit (?). *PB* 92. Vid. Wilcken, O. G. I p. 476, not. 3.

καταγώγιον, vectigal quoddam in Aegypto. *PO* 288, 9. 18. 26. al. (c. a. 22—25 p. C.) (PL 3.). Quid sit obscurum. In hoc papyro semper ἐπικεφαλαίου — σὺν καταγωγίῳ δραχμὰς ιβ'. Contra omittitur in papp. 298. 308. 315. In indice PL citatur p. 347, ubi non legitur, cum explicatione frais de depot. — Revillout: frais de transport (secundum fluvium scil.). Vid. Wilcken O. G. I p. 379, qui citat Pap. Par. 62. V 17 (saec. II a. C.). — In tit. attico saec. III p. C. de Iobacchis ap. Dittenb.[2] 737, 112 τιθέτω τὴν καταγωγίων σπονδήν. Maass monuit ἀναγώγια et καταγώγια (Athen. IX p. 390 f. Cf. Lob. Aglaoph. I p. 177) dici de profectione et reditu, et hic libationem significari, qua Bacchi Athenas adventus celebretur, afferens Plut. Anton. cap. 24, ubi hic triumvir alter Bacchus adveniens Ephesum a civibus excipitur.

καταδαίεσθαι. Vid. κατεδασσάμεθα.

καταδεῖν, magice devincire. Cf. καταγράφειν. Exempla quaedam καταδεσμοῦ praebet Michel n. 1319 sqq. In n. 1325 additur κατέχειν, cohibere: Μανῆν καταδῶ καὶ κατέχω. Cf. tabulas carthaginienses in Mus. Rhen. a. 1900, p. 251: καταδήσης πᾶν μέλος, πᾶν νεῦρον, τοὺς ὤμους, τοὺς καρπούς, τοὺς ἀνκῶνας (sic) τῶν ἡνιόχων πυρός· τοῦ Ὀλύμπου καὶ Σκορτίου καὶ Ἰουνέγκου· βασάνισον αὐτῶν τὴν διάνοιαν, τὰς φρένας, τὴν αἴσθησιν κτέ. De singulis vid. Wünsch l. l. p. 252 sq., qui saeculo III p. C. has tabulas tribuit, et cf. Dittenb.[2] 809. — Subst. κατάδεσμα pro καταδεσμός legitur PK (I) CXXI, 299 (pap. mag. saec. p. C. III): κίρκα ἤτοι καταδέσματα. — Verbo καταδεῖν Herodotus saepe utitur, ubi simplex ponunt Attici, scil. quando sermo fit de eis qui pleno numero desunt: II 7. 134. VIII 82. IX 30. 70. — Idem usurpat pro καταγιγνώσκειν, condemnare II 174. IV 68 (bis).

καταδέκεσθαι ionice = καταδέχεσθαι, recipere exulem. Her. VI 96, 1.

καταδέξαι ionice = καταδεῖξαι. Her. I 163. 171. IV 42. — **κατεδέδεκτο** = κατεδέδεικτο VII 215.

κατάδεσμα σιδηρᾶ. CIA IV 3, 225 (saec. V. a. C.). Mitth. 1894 p. 194. Cf. δεσμά. Vid. Phrynich. p. 292.

καταδιδοῖ ionice = καταδίδωσιν. Her. IV 85, ubi expectes ἐκδιδοῖ.

καταδικαδδέτω, -κάξω, -καξάτω cum genetivo rei iudicatae sine praepositione Cretenses in LG.

κατ-αδίχιον, mensurae nomen in Tauromenii tit. Nov. annal. 1869, 307 (Kum.) = IGCI, 27. Cf. ἄδδιξ.

καταδοκεῖν ionice Herodotus pro ὑποπτεύειν, sive ὑποτοπεύειν. Vid. Schwhi lex. Cum dativo IX 99 τοῖσι κατεδόκεον νεοχμὸν ἄν τι ποιέειν. Cf. καταγελᾶν, κατακρίνειν.

καταδουλίζεσθαι cum derivatis pro καταδουλοῦσθαι c. derivatis passim habent tituli dialectici, velut Phoc. GD 1523. 1532 et delphici passim. Sic καταδουλισμός = καταδούλωσις GD 1684, 1692, alii

multi, plerumque ἐπὶ καταδουλισμῷ, sive καδουλισμῷ, ut est 1796 ἐπὶ καδουλισμῶι; Delph. GD 2172, 9 καταδουλισάστω, Boeot. Orchom. 19 f. 9. 26. 27. 28; Lebad. 11 b. Meist. καταδουλίτταϲθη = — λίσασθαι; Orchom. 19 f. καταδουλιδδεῖτη = καταδουλιεῖται = — δουλώσεται. — Forma activa legitur in Elateae tit. ap. Dittenb.[2] 805, 8 [καὶ καταδου]λιζέτω.

κατάδουπος ionice = καταρράκτης. Her. II 117.

καταδρέπειν = ἀποδρέπειν. Her. VIII 115 τῶν δενδρέων τὰ φύλλα.

καταείδειν ionice = κατᾴδειν c. d. = ἐπᾴδειν. Her. VII 190. De casu cf. καταγελᾶν.

καταϝέργην = καθείργειν, πολιορκεῖν. Tit. Edalii Hoffm. 135 A ὅτε τὰν πτόλιν Ἠδάλιον κατέϝεργον Μᾶδοι. Vid. κατέϝοργον.

καταϝηλμένον = καταϝεϝελμένον, i. e. καθειργμένον, cretice LG X 35. XI 12. Vid. ἀποϝηλόν et ἐγϝηληθίωντι.

καταθέμεν, -θένς, -θέντα, -θέτται sive **-θέται** = ὑποθεῖναι — ὑποθέσθαι, hypothecae nomine obligare, Cretenses in LG. Vid. κατατιθέναι.

καταθίθεθθαι = κατατίθεσθαι, neglecta dissimilatione. LG VI 4 sq.

καταθύμιος ep., ion. Her. V 39. IX 23 = κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην· Opponitur ἀποθύμιος.

καταιβάτας. Therae GD 4762 et Meli 4880. Cf. 4881. Διὸς καταιβάτα. Cf. Arist. Pac. 47, etc.

καταιέτια (fastigiata) γεῖσα. Piraei inscr. CIA II 1054, 39 (a. 347 a. C.). Vid. Meisterh.[2] 25, 5 de formis atticis αἰετός, αἰεταῖος, ἐναιέτιον, καταιέτιος, παραιετίς scribendis bona aetate per diphthongum.

καταινεῖν ionice et tragice = συναινεῖν, συγχωρεῖν. Her. I 98. III 53. IX 7. 33. 34.

καταιρεῖν ionice = καθαιρεῖν. Her. καταραίρημαι = καθῄρημαι. Her. II 137.

καταίρηδον· κάθελε. H. Laconice?

καταισχόνειν pro καταχέζειν. Babrius 82, 8, ubi vid. Crusium.

κατακαλυφάμενος, velata facie, Her. VI 62 = ἐγκαλυψάμενος att.

κατακαῦται, cadaverum crematores, in Creta. Nominis originem ex historia repetit Plut. Qu. Gr. 21.

κατάκειται pro κεῖται in epitaphiis, IGSI, 599. 629. etc. Idem barbare scriptum κατάκητε in rec. tit. christiano phrygio Mitth. XXV p. 425 et similiter alibi.

κατακερκίζων τοῖχος quid? Inscr. Ephesi L. W. 141 (Kum.).

κατακέφαλα λοῦσθαι. Tit. att. aet. imperatoriae ap. Dittenb.[2] 633, 4. 6. CIA III 73. 74. Cf. ὑπερκέφαλα.

κατακλείς. MFP II 13 (18 a.) 11: τὰς ἐν Πτολεμαΐδι κατακλεῖδας, Nili scil. Vid. θύρα.

κατάκλειστοι· ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι τινες. H. Has Venereas ἱεροδούλας ipsi Corinthii procul dubio vocabant κατακλαΐκτως.

καταχληροδοτεῖν. Theophyl. Sim. Hist. VI 7, 12 τῷ στρατηγῷ τῇ πόλει κατακληροδοτοῦντι ἀριστείας καὶ τρόπαια. Locus neglectus in Thesauro et a Sophocle s. v.

κατάκλητος ἀλία. *TH*, I 11. II 10. Cf. Atticorum κατακλησία.

κατακλιθῆναι ionice (tragice, hellenistice) = att. κατακλινῆναι. Her. II 121.

κατάκλυστον, τό. Deli inscr. in *Ἀθην.* II 181. Kum. s. v. explicat ἔδαφος ψηφίδωτον κατακλυζόμενον ὑπὸ ὕδατος.

κατάκοπος, gravis, molestus, fatigans sensu transitivo Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 173, 17 ὅτι σκληρὰ μὲν καὶ ἀντίτυπος πᾶσα (μεταφορὰ sc.) κατά[κ]οπος, εὐφραίνει δὲ πραεῖα καὶ ἄλυπος, οἵαν εἶναι προσή[κει μὴ μέντ'?] ἀλλοτρίαν ὥσπερ ἐ[γ]κ[ρ]αι[παλίζ]ουσαν. An ὡσπερεὶ κραιπαλίζουσαν?

κατακοπτικός. PK (I) CXXI 430, (pap. mag. saec. III p. C) κατακοπτικόν in loco lacero.

κατακρῆσαι· καταχέαι. Phot. Vid. κρῆσαι.

κατακρίνειν c. dat. pro gen. ionice. Her. VII 46. Cf. καταγελᾶν, καταδοκεῖν.

κατακόμωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν. Phot. Sic correxi pro κατακύλλωμα, a. v. κατακυμοῦν = κατακυματοῦν, ut αἱμοῦν = αἱματοῦν. Naber coniecerat κατακυμάτωμα.

καταλαμβάνειν τινά, in iure vincere, facere ut aliquis damnetur = αἱρεῖν τινα. Inscr. cea ap. Dittenb.[2] 523, 58 τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ καταλαβόντος ἔστω, ut in tetralogiis falso Antiphonti tributis, quemadmodum olim in Mnemosyne demonstravi. Mecum facit Dittenb. l.l. in nota 21, ubi citat II β 9. 10; δ 4. III γ 7. 11, δ 9, 10, IV β 8. γ 2. δ 7. 9. — Formula καταλαμβάνει μέ τι = συμβαίνει τί μοι passim legitur apud Herodotum, vid. Schwh. in lexico. Cf. Thuc. IV 20. Eodem sensu ἐπιλαμβάνειν usurpat Pausanias VII 11, 8. 21, 1. — Vid. καταλελάβηκα, καταλέλαμμαι.

κατάλαος. Vid. κάδαλος.

καταλαφθήμειν = καταληφθῆναι. Phaseli tit. GD 4259, 10. Forma rhodia. Vid. Infinitivus.

καταλέγειν = καλεῖν. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 219, 15: ὁ δὲ νεὼς πρὸς τῇ Πηγῇ καταλέγεται.

καταλεγείσης. CIA II 420, 9 saec. II a. C, sed ἐγλεχθῆι, iuxta ἐγλεγήσεσθαι CIA IV b, 16 (439 a. C.). Meisterh.[2] 150.

καταλελάβηκα ionice = κατείληφα. Her. III 65. IX 60.

καταλέλαμμαι = κατείλημμαι, v. c. in Chersonesitarum sacramento ap. Michel 1316, 41: εἰ δέ τινι συνώμοσα καὶ εἴ τινι καταλέλαμμαι ὅρκωι ἐπ' εὐχᾶι κτέ.

καταληπτῆρες „lapides, qui super alios ponuntur, quorum proprietas nos fugit". Inscr. in *ΕΑ* II 397, l. 23 et p. 402; Mitth. 1894, 181 = CIA, IV 2, 454 d, 11. Sed Dittenb.[2] not. δ (cf. 4) ad 538, 12

explicat „lapides qui summam stylobatae partem efficiunt, ita ut in ipsis iam columnae erigantur."

καταλίζειν (?). Vid. *κατιαλίζειν*.

καταλῖναι· *καταλεῖψαι* (cod. *καταμῖξαι*). H. Phot. Vid. *ἀλίνειν*.

κατᾶλιφ· *μεσόδμη*. H. Dorice aut aeolice = *κατῆλιψ*.

καταλοβεός. Epidaur. *IE* 242, 94 (cf. 97 et 105) *σταθμοῖς καὶ καταλοβεῦσι*. Cf. *EA* 1892, 71, l. 76. 78. 86. Adnotat Kabbadias: „Il désigne une corniche qui couronnait le linteau (*ὑπέρθυρον*) de la porte telle que nous en voyons aujourd'hui dans la porte de l'Erechtheion. Les pierres qui le composaient étaient appelées *καταλυβεῖς*. Tout autre parait la signification du mot dans une inscription de Crête publiée dans le Museo Italiano di antichitá III p. 9, ou après Fabricius il désigne une assise de pierre posée sur l'orthostate: *ἐκ θεμελίων ἄχρι ἐπὶ τὸν καταλοβέα τὸν ἐπὶ τῶι ὀρθοστάται καὶ τὰ θυρώματα*. Une corniche pouvait être appelée ainsi à cause de la console, qu'elle a de chaque coté, les consoles avec la saillie en bas nous donnant une idée de *λοβός*. Hesyche *τὰ ἄκρα πάντων τῶν ὠτῶν τὰ κάτω. τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος*." Cf. Staës ad *EA* 1892, 77.

καταλογεῖον („the record-office" explicant editores) *PO*. 34, 1. 7. (a. 121 p. C.); 68, 5 (a. 131 p. C.); 73, 34 (a. 94 p. C.); 271, 8. 12 (a. 56 p. C.), alibi.

καταλογή· *τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν*. H. In Larisae tit. aet. imperatoriae ap. Dittenb.[2] 691, 3 et 45 inter certamina recensentur *καταλογὴ παλαιά* et *νέα*, quae Miller intellexit de carminum veterum et novorum pronuntiatione sine cantu. Dittenberger cft. *καταλογάδην*.

καταλογῆς cum genetivo respondet latino gratia sive potius reverentia c. gen. in titulo Nysae saec. a. C. I ap. Dittenb.[2] 328, 8 *οὗτος ἐπὶ τοῦ συνβουλίου ὡμολόγησεν καταλογῆς τῆς συγκλήτου καὶ δήμου Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου δώσειν δωρεὰν πυρῶν μοδίους ἑξακισμυρίους*. Cf. ibid. 334, 37 (Oropi tit. a. 73 a. C.) *καταλογῆς θεῶν ἀθανάτων κτέ*. Editor cft. Phryn. Lob. p. 440 *καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρός τινα αἰδῶ* et Hes. *καταλογή σοι εἴη* (pro *καταλογισθείη* corr. Wilamowitz)· *Ἀττικώτερον ἀλλά σ' αἰδεσθεῖεν οἱ θεοί*. — Adde Viereck, Sermo Gr. Tit. XVI 53 et 92: *ἀρετῆς καταλογῆς τε ἕνεκεν*, virtutis honorisque causa, et ibid. tit. XVII 9 *ὅπως καταλογὴ αὐτῶν γένηται*. Viereck citat Polyb. XII 16, 10 *τοῖς δὲ πρεσβευταῖς.. καταλογὴν ποιεῖσθαι τὴν ἁρμόζουσαν*, quae ex ipsis scti verbis graece conversa sunt.

κατάλογοι, delecti. Epidaur. *IE* 242. Kabbadias „Des Senateurs délégés par le Conseil pour être presents chaque foi à la comptabilité des recettes et des dépenses. Je crois que ces *κατάλογοι* sont en quelque sorte des greffiers de la *Βουλά*."

καταλοχισμός, distributio agrorum inter *τοὺς κατοίκους* in Aegypto. Vid. Grenfell et Hunt ad *PO* II p. 10 sq. Saepe voc. recurrit: II 238. 273. 298. 341. 344. 346. 348.; — *PB* 340 *ὑπὲρ τελῶν κατολοχισμῶν*, ubi Wilcken O. G. I p. 346 „wobei *καταλοχισμός* die Eintragung des Namens in die Bücher etc. bedeuten mag." At eo sensu *καταχωρίζειν* usurpari solet, ni fallor.

καταλυμακοῦν, lapidibus obruere. *TH* I 56: *ὡς μὴ καταλυμακωθῇς* (*ὁ ὅρος* sc.) *ἀδηλωθείη, καθὼς τοὶ ἔμπροσθα ὅροι.*

κατάλοπος boeotice = *κατάλοιπος*. Orchomeni inscr. GD 489, 16. Vid. *ἀπόλυπν.*

κατάμακτος? BCH II 422, 7. In donariis templi Aesculapii Athenis recensentur *κατάμακτος τύπος, κατάμακτον σῶμα γυναικός, κατάμακτα ὦτα.* (Kum.). Ibi abstergendi notio aliena est, sed intellegenda videntur simulacra earum rerum, *ἐκμαγεῖα*, qualia hodieque in templis catholicis votiva conspiciuntur, licet nusquam verbum *καταμάττειν* usurpatum offenderim.

καταμαργᾶν, prorsus insanire, solus Her. VIII 121. Cf. simplex.

κατάμαστρος. Inscr. delph. BCH V 162 = GD 2642, 21 *κατάμαστρος ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς*, i. e. quaesitorum subeat iudicium de sacrilegio. Vid. *μαστῆρες* et *μάστρος*.

καταμεθύσκειν, inebriare. Adde Her. III 4, 2.

καταμεμφθείς. sensu activo Pind. *N.* XI 30. Cf. *ἐμέμφθην*.

καταμιαίνεσθαι. Her. VI 38. Iniuria Cob. *κατατάμνεσθαι* coniecit. Vid. me Mnem. XIII (n. s.) p. 34 sq. et cf. *μιαίνεσθαι*.

κατάμονος = *μόνιμος*, voc. polybianum, saepius in titulis, v. c. aetol. GD 1411, 8: *τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς — κατάμονα εἶμεν.*

κατάμουσον (= -*μυσον*)· *κατάκνψον*. H. Laconice aut boeotice.

κατάμυος. Herond. V 68 *κατηρτήσθω* (i. e. *κρεμάσθω*) *οὕτω κατάμυος ὥσπερ ἡ Δάου τιμή*. Corr. Meister pro *κατὰ μυός*. Vid. *μῦς*.

κατάν. Vid. *κατά* et *καττά*.

καταναγραφεῖν. Gelae tit. GD 4250 *καθώς κα ἁ βουλὰ καταναγραφήσῃ*. Cf. *ἀναγραφῆσαι* et *ἀναγραφήμειν*.

καταναίειν = *ἱδρύειν*. Bacchyl. XI 40 *βωμὸν κατένασσε*. Alibi de personis hoc verbum adhibetur.

κάτανδρα, τό, series, catalogus (lijst). Pap. Vindob. de Zoide I 13 ed. Peyron: *ἐπεδέδωκεν ἡμῖν Δωρίων ὁ ἀντιγραφεὺς κάτανδρα πρακτορικοῦ διαλογισμοῦ*, lo stato del conto del esattore, ut explicat coll. pap. Mus. Borgiani ed. Schow: *κάτανδρα ἀπειργασαμένων εἰς τὰ χωματικὰ ἔργα Τεπλινέως*, i. e. series hominum in aggeribus Teplineos operantium. Cf. Leemans I p. 65 ad pap. Leid. *M* col. 2, 5.

κατανεύειν (?). Theophyl. Sim. Hist. VII 9, 9: *αἱ δὲ τούτων* (sc. *τῶν ποταμῶν*) *ὄχθαι τοῖς κυπαρίττοις ὡς ἔπος εἰπεῖν κατανεύονται.* Fort. *κατανέφονται* = *κατανεφοῦνται*.

καταvικάvδρα, hominum victrix. Vid. *καθεσάνδρα*.
καταντᾶν. *PO* I 75 (a. 129 p. C.) *τὰ κατηντηκότα εἰς ἐμέ*, quae pars (hereditatis) mihi contigit. Cf. *τὸ αἱροῦν* s. v. *αἱρεῖν* in Addendis.
καταντεσσάνδαλος. Vid. *κερβεροσάνδαλε*.
καταντίον ionice = *κατεναντίον*. Herod. Vid. Schwh. s. v.
κατανύεσθαι, perficere, med. pro act. Olbiae tit. IRB, I 22, 10 (saec. p. C. II vel III) *ἀνὴρ γενόμενος ἐκ προγόνων λαμπρῶν καὶ πολλὰ τῆι πατρίδι ἡμῶν κατανυσαμένων ἔν τε πρεσβείαις καὶ ἀρχαῖς*.
κατανωτίζεσθαι, contemnere, spernere. FGH 11, 21 (a. 115 a. C.). Vid. lexica.
καταξίαιρ χάριτερ = *καταξίαις χάριτας*. Inscr. elea Arch. Z. 1876, 182 (Kum.).
καταξοὰν *τοῦ προδόμου*. Epidaur. GD 3325, 56. Ibidem l. 84 *ἐπιξοὰν τοῦ στρώματος — τοῦ ἔχθω* (= *ἔξω*) *καὶ τοῦ σακοῦ καταξοάν*, l. 87 *κρηπῖδος καταξοάν*.
καταξύειν pro *γράφειν*. Kaib. ep. 1028, 10 *διφαλέω* (q. v.) *δ' Ἑρμᾶνος ἀπόκρυφα σύμβολα δελτῶν* | *εὑρομένα γραφίδεσσι κατέξυσα*.
καταξύλωσις = *ξύλωσις*. Epidaur. *IE* 243, 130, ubi Kabbadias „l'action de coupe de bois pour la construction."
καταϝοικίδεσθαι = *κατοικίζεσθαι*. Mus. Ital. II 190 sqq. tit. Cret. 82, 2.
καταπακτὴν *θύρην*. Her. V 16. Probabiliter Valckenaer *καταρράκτην* coniecit.
καταπαλταφεσία, catapultae emissio. CIA II 471, 65; Dittenb. 348, 25. Frequentius occurrit *καταπαλταφέτης*, persaepe *καταπάλται*, quae erant aut *ὀξυβόλοι* (l. 250), aut *λιθοβόλοι* (l. 25) sive *πετροβόλοι* (l. 250). Apud scriptores prave scribi solet *καταπέλται*. Cf. Meisterh.[2] 12, 2.
καταπειρητηρίη. Solus Her. II 5, plumbum exploratorium. Cf. Hesych., cuius cod. habet *καταπιρ τῆ, ρίη· — ἡ λεγομένη βολίς*.
καταπέτασμα — *τραπέζης*, tegmen. Sami tit. a. 346/5. Vid. *ῥάκινος* et cf. lexica.
καταπετών = *καταπεσών*. Epidaur. GD 3339, 91 et *κατέπετε* l. 801. Vid. *ἔπετεν* et *καππετών*.
καταπλαστός, ionice = *κατάπλασμα*. Her. IV 75.
καταπλέκειν *τὴν ζόην*. Her. IV 205 = *διαπλέκειν τὸν βίον*.
κατάπληκτος pro *καταπληκτικός* Theophyl. Sim. Hist. VII 16, 2 *ἀνὴρ κατάπληκτος τῷ μεγέθει*. Vid. Thes. s. v.
καταπλώειν ion. = *καταπλεῖν* Her. I 185. Vid. *πλώειν*.
κατάπλωσις = *κατάπλους*, reditus per mare. Herond. I 68 *μὰ τὴν — Μάνδριος κατάπλωσιν*.
καταπορεύεσθαι *εἰς τάξιν*, redire in ordinem. Sctum XI, 42 sq. ap. Viereckium, Serm. Gr.
καταποστέλλειν. PL p. 355. 364 (a. 165 a. C.).
καταποφαίνεσθαι. Oenoandae tit. BCH 1897, n. 45 III.

καταπρατικός. Magnesiae ad Maeandr. inscr. BCH XII 232.

καταπροΐξεται Archilochi fr. 92 et passim Herodotus = *καταπροίξεται*. Vid. *προΐσσομαι*.

κατάπροσθεν = *ἔμπροσθεν*. Deli tit. a. 279 a. C. ap. Michel 594: *τοῦ περιστύλου τοῦ κατάπροσθεν τῆς ὀροφῆς*. Cf. BCH VI 60, 3 et XIV 289, 46.

κατάπτεσθαι (ion. = *καθ.*) cum gen. = *μαρτύρεσθαι, ἐπιμαρτύρεσθαι* cum acc. Her. VI 68. VIII 65.

καταπυγότατος. Lampadis inscriptio *IA* 588 = Kaib. ep. 481: *ἐμὶ δὲ Πανσανία τõ καταπυγάτο*. Sophro ap. Athen. VII 281 *E καταπυγοτέραν τ' ἀλφηστᾶν*. Aristophaneum est Lysistr. 776 *καταπυγωνέστερος*, metri causa producta vocali. Cf. Phot. s. v. *καταπύγων*.

καταραί funebres. Vid. Lechat BCH XIII p. 78 et XVII p. 254: *γράφω πάντας τοὺς ἐμοὶ ἀντία ποιοῦντας μετὰ τῶν ἀώρων*. Secuntur multa inimicorum nomina. — Inter imprecationes contra bustirapos imprimis memorabilis est inscr. euboïca saec. p. C. II in *EA* 1892, p. 173 sq. haec: *προαγορεύω τοῖς κατὰ τὸν χῶρον τόνδε· ἐπικατάρατος, ὅστις μὴ φείδοιτο κατὰ τόνδε τὸν χῶρον τοῦδε τοῦ ἔργου καὶ τῆς εἰκόνος τῆς εἱδρυμένης, ἀλλ' ἀτιμάσει ἢ ἀμαυρώσει, τοῦτόν τε θεὸς πατάξαι καὶ πυρετῶι καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῶι καὶ ἀνεμοφθορίαι καὶ παραπληξίαι καὶ ἀορασίαι καὶ ἐκστάσει διανοίας* (ex Deuteronomio XXVIII, 22 et 28) *καὶ εἴη ἀφανῆ τὰ κτήματα αὐτοῦ, μὴ γῆ βατή, μὴ θάλαττα πλωτή, μὴ παίδων γονή, μηδ' οἶκος αὔξοιτο, μηδὲ καρπῶν ἀπολαύοι, μηδὲ οἴκου μηδὲ φωτὸς μὴ χρήσεως μηδὲ κτήσεως, ἐπισκοποὺς δὲ ἔχοι Ἐρεινύας. — Εἰ δέ τις εὐθετοίη καὶ τηροῖ καὶ συμφυλάττοι, τῶν λώιων ἀπολαύοι εὐλογοῖτό τε ἐν παντὶ δήμωι καὶ πληθύοι αὐτῶι οἶκος παίδων γοναῖς καὶ καρπῶν ἀπολαύσεσιν, ἐπισκοποίη δὲ Χάρις καὶ Ὑγίεια*. Ex dearum graecarum mentione Staës collegit non natione Iudaeum, sed proselytum diras has imprecationes composuisse.

καταραιρημένος ionice = *καθῃρημένος*. Her. II 172. Vid. *καταιρεῖν*.

κατάρη (*ἄνεμον*) *τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ*. Aristoph. Byz. ap. Eustath. p. 603, 34. Qui poetae, si accusativo usi sunt, postulante dialecto aut *κατάρεα* aut *κατάρην* scripserunt. Cf. Hoffm. II p. 547 sq. Hesychius habet *καταρής· κάτω ῥέπων*.

καταρκεῖν, ion., trag. = *ἀρκεῖν, ἀπαρκεῖν*. Cum participio iungit Her. I 32, c.

καταρϝός. Tit. arcad. Hoffm. 29, 4. 5. = *κατάρατος*. Hoffm. I 195 cft. cyprium *ἄλϝω* = *ἅλω*.

καταρρέπειν, inclinare. Epistula Eumenis II ap. Hennig, „Symb. ad Asm. reg. sec." p. 54: *πάντες κατέρρεπον εἰς τὴν αὐτὴν ἡμῖν γνώμην*.

καταρρωδεῖν ion. = *κατορρωδεῖν*. Her. I 34. VII 38. 75. 103. IX 8. 45.

καταρτᾶν. Herond. I 61 *ἀλλ' ὦ τέκνον μοι, Μητρίχη, μίαν ταύτην | ἁμαρτίην δός· τῇ θεῷ* (Veneri) *κατάρτησον | σαυτήν, τὸ γῆρας μὴ λάθῃ*

σε προσβλέψαν. Ita vulgo interpungitur, ut καταρτᾶν significet, quod denotare vix potest, addicas te Veneri. Rectius Meister p. 681 (71) sq. coll. Hippocr. Epidem. I p. 984 (πρωΐ κατήρτητο, i. e. ἐσωφρόνει καὶ πάντα κατενόει) interpungit δὸς τῇ θεῷ· κατάρτησον σαυτήν, i. e. compone te ipsam, resipisce. — Her. III 80 Κῶς ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον. IX 66 ἦγε κατηρτημένος, bene compositus, ubi malim κατηρτημένους.

καταρτιστήρ ion. = διαλλακτής (Poll. I 153), litium compositor Her. IV 161. V 38. Cf. Amorgi tit. saec. a. C. IV ap. Dittenb. 511, 31. 34, ubi οἱ διαλλακταί similiter arbitri videntur extra ordinem peregre adsciti (cf. 510, 35 ξενικὸν δικαστήριον). Vid. not. 7. Sic καταρτίζειν = διαλλάττειν sive καταλλάττειν Her. V 28 (cf. 29); 29.

καταρτύειν. *PB* 13, 5. κάμηλον — τῷ σώματι κατηρτυκότα, i. e. adultum. Vid. lexica.

κατάρχοντο ionice = κατήρχοντο Her. II 45.

κατάς = κατὰ τάς. Vid. κατά.

κατασβῶσαι (ex κατασβοῆσαι) = κατασβέσαι. Herond. V 39, ubi Meister cft. ζόασον· σβέσον. H. Herodotus tamen IV 5 κατασβῆσαι. Cf. ψῶσαι: ψῆσαι, θῶξαι: θῆξαι.

κατασεσημημμένα = -μασμένα pap. Vid. σημαίνειν.

κατασιτεῖσθαι = κατεσθίειν. Her. I 216. III 38, ut σιτεῖσθαι apud Atticos = ἐσθίειν.

κατασκένῃ cretice = κατακτείνῃ. Gort. tit. Rh. Mus. XL 1, 313, ubi vid. Blass. Cf. Φιλοσκήτ[ης] = Φιλοκτήτης in vase attico G. V. p. 183.

κατασκευή, apparatus magicus. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 934.

κατασκευάζειν, κατασκευοῦν, κατασκεοῦν. De futuro in ῶ pro άσω verbi σκευάζειν et compositorum ap. Atticos vid. Meisterh.[2] p. 143, ubi adde longe antiquius exemplum a. 306/5 a. C. Dittenb.[2] 937, 10 κατασκευᾶι et *EA* 1900, p. 109 sq. n. 6, 15 παρασ[κευ]ᾶν. Etiam extra Atticam, v. c. IC 36 d, 2 κατασκευᾶτε, in Herme XVI 172, Dittenb.[2] 226, 126. 149 κατασκευᾶν. Cf. ἐργᾶται. — Formas dialecticas Kum. s. v. collegit hasce: κατεσκεύωκε, κατασκευωθῇ Therae CIG 2248 (= GD 4706, 102. 277), κατασκευώσωνται, κατασκεώσηται, κατεσκέωσται Delph. W. F. 209. 263. 272, Magnesiae ad Sip. κατεσκέασε in Mus. et Bibl. Smyrn. 1878, 46, Cymae aeol. ἐπισκεάσαντο CIG 3324. Corcyrae ἐπισκεάζειν et σκεοθήκη CIG 1838 b et 9153. Adde serum tit. phrygium Mitth. XXIV p. 447 κατασκέουασεν (sic). Sic Ar. Pac. 855 cod. Rav. e collat. mea habet σκεαστέον. In papyris aeg. aet. Lagidarum passim tales formae occurrunt, velut σκεοφύλαξ *PM* 2 XIII 10. — Insuper dorica haece collegi: Megar. Le Bas 46, 10 [κατ]εσκευώθ[η], Selinunt. GD 3052, 9 κατασκευάξῃ, Selymbr. GD 3070 κατεσκεύαξε, Chersonn. GD 3085 κατασκευάξαντι, Callatiae GD 3090,2 κατασκευαξάμενος, boeot. Orchom. 24, 4 Meist. κατασκευάττη

(= -άσαι). — Cf. ἀπολογίτταοθη (= -γίσασθαι), καταδουλίτταοθη. — κατασκευασθῆντι. Vid. s. v. προτιθῆντι. — τὸν στέφανον εἰς τὸ Καπετώλιον κατασκευάζειν versum e formula latina coronam in Capitolium condere in scto XI 35 apud Viereck, Sermo Gr.

κατάσκευος, supellectile instructus. GD 3474 ἀνέθηκαν τῶι Ἀπόλλωνι τὸν οἶκον κατάσκευον, ubi Bechtel cft. κατάλιθος, κατάκισσος, κατάργυρος, alia.

κατασκώπτειν solus Her. II 173. III 151 = σκώπτειν, ἐπισκώπτειν, διασκώπτειν.

[**κατασκός**? *PB* 362 X 10 πλίνθου ὠμῆς σὺν παραγωγῇ μετὰ τὰς ἐκβεβηκυίας ἐκ τοῦ κατασποῦ κτέ. Immo κατασπ<ασμ>οῦ. Vid. praegressa l. 4 οἰκοδόμοις γ' κατασπῶσι καὶ οἰκοδομοῦσι].

κατασκιλάζειν· μολύνειν. H. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 159, 20 φόνον κατασπιλάζοντες. Cf. κατασπιλοῦν.

κατασκορεύειν = κατασπείρειν. *PB* 12, 10 (a. 181 p. C.). κατασ[πορευ]όντων. Cf. l. 19 ὑπὸ τῶν κατασπορέων. FGH 118, 11 τὸν κατασπορέα.

κατασκουδάζεσθαι = σπουδάζειν, σπουδαῖον εἶναι. Her. II 173 εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι αἰεί. II 174 κατεσπουδασμένος = σπουδαῖος.

κατάστασις eorum, qui introducti stant coram senatu aut in concione populi (Schwh.), fere = att. πρόσοδος. Her. III 46. VIII 141. IX 9.

κατασταθέντοις. Tit. messen. Le Bas 302 A, ut ἐπικατασταθέντοις, Del. 47, 12. Vid. Dativus.

καταστάτω. Vid. s. v. κιλοίσταν.

καταστείχειν pro κατιέναι sermone pedestri. CIA III 44, 12 (serus tit.).

καταστρωτῆρες, tabulae lapideae, quibus commissis efficitur pavimentum in Lebadeae titulo. Vid. Fabricium de archit. p. 62 sq.

κατασύρειν = δῃοῦν, λῄζεσθαι, διαρπάζειν. Her. V 81. VI 33.

κατασώχειν ionice = κατατρίβειν, conterere. Her. IV 175 bis. Cohaeret cum verbo ψώχειν = ψῆν.

κατατάσσειν. IGSI, 1660 δέομαι τοὺς καταχθονίους θεοὺς τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς κατατάξαι.

κατατελεῖν (= φέρειν) τὸν φόρον. CIA II 258 (Kum.).

[**κατα**]**τέμνειν** τινά = κατονειδίζειν, cavillari. Hyperides κατ' Ἀθηναγένους V 12 Bl.

κατατιθέναι pro ὑποτιθέναι, oppignerare. Therae tit. saec. III extr. aut II init. a. C. GD 4706, 45: μηδὲν μήτε κατθέμεν μήτε διαλλάξασθαι μήτε διαλλάξασθαι μήτε ἐξαλλοτριῶσαι, ubi Blass de eodem usu in legibus gortyniis admonet. Vid. s. v. καταθέμεν. — De verbo medio, suum in usum deponere, apud Herodotum locis citatis adde I 202, 1 καρποὺς κ. ἐς φορβήν.

κατατομή, praecisio, Schnittfläche. Fabricius de archit. p. 76.

κατατρωματίζειν ionice = κατατραυματίζειν, κατατιτρώσκειν. Her. VII 212.

κατατυγχάνειν. Therae GD 4706, 149 ὁ κατατυγχάνων ἀρτυτήρ et 145 ὑπὸ τοῦ [κατα]τυγχάνοντος ἀρτυτῆρος. Cf. Anaphae tit. IGI, I 249, 86. Quo sensu attice dicitur ὁ ἀεί.
κατατυρεύειν, machinari. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 149, 25 ὁ ἐμφύλιος κατατυρεύεται πόλεμος. Cf. τυρεύειν in lexicis.
καταυάνῃ Bergkii correctio pro καταυδοίη in Alcaei fr. 39, 5.
καταύγασμα. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 87, 7 ὑπὸ τὰ ἑωθινὰ καταυγάσματα = ὑφ' ἕω.
καταῦσαι· καταντλῆσαι. καταδῦσαι. H. Alcman. Cf. ἐξαυστήρ apud Aeschylum, fr. 2. Nck.[2] (cf. add. p. XXIV) et haurire.
καταφαρμάσσειν ionice = καταφαρμακεύειν. Her. II 181.
καταφεῖραι = κατενέγκοι. Delph. GD 2317, 19; καταφείρ(αι) ibid. l. 11 (c. 50 a. C.), καταφειράτω ibid. 8. Aor. I verbi καταφέρειν. Cf. Valaori, der Delph. dial., p. 73.
καταφέρειν more Polybiano pro καταβάλλειν s. κατατιθέναι de solvenda pecunia. Delph. GD 1754 saepius. Cf. κατενενκάντω et κατιστάναι.
καταφερής ion. = πρανής, declivis. Her. II 63. Xen. Cyn. X 9.
καταφλέγειν improprie flammae instar consumere. Loco Eunapii in Thesauro citato adde Theophyl. Sim. Hist. VII 9, 6 Σογδοανὴν ἐδουλώσατο δέκα καὶ δύο καταφλέξας μυριάδας βαρβάρων.
καταφοιτᾶν = ἑκάστοτε καταβαίνειν. Her. VII 125.
καταφρακτώριοι ἱππεῖς, equites cataphractorii. *PB* 316, 4 (a. 359 p. C.).
καταφρονεῖν ion. = simplex. Her. I 66. VIII 10; = ἐπινοεῖν. I 59 καταφρονήσας τὴν τυραννίδα.
καταχαίρειν ion. = ἐπιχαίρειν, ἐπιχαιρεκακεῖν. Her. I 129. VII 239. — In vasculo IGSI 11 a legitur κατάχαιρε καὶ εὐφραίνου (bis) /// |ι χαῖρε — — ραινου κατα ..... Quartum ibi Kaibel exemplum citat e Cypro καταὶ (i. e. apud inferos?) χαῖρε καὶ εὐφραίνου, quam lectionem genuinam putat. Dubito. Potius καταχαίρειν pro verbo simplici in seris his titulis usurpatum crediderim.
καταχεῖν. Vid. χυτή.
καταχορδεύειν = ἐπιτέμνειν κατὰ μῆκος. Her. VI 75 τὴν γαστέρα. Cf. ibi praegressa.
καταχραίνειν. Bacchyl. V 44: οὔπω νιν ὑπὸ προτέρων | ἵππων ἐν ἀγῶνι κατέχρανεν κόνις κτέ.
καταχρᾶν ion. = ἀποχρῆν. Her. I 164. IV 118. VII 70.
καταχρεῖσθαι = καταχρῆσθαι. Delph. Dittenb. A 233, 38. καταχρείσθωσαν ibid. B 11. καταχρείσθων Rhod. GD 3836, d 87. Cf. Baunack ad Delph. GD 2642, 37, qui cft. antiquiorem formam χρηέομαι ap. Dittenb. 369, 7 (χρηείσθω).
καταχρηματίζειν = verbum simpl. IC 100, 32 καταχρημα[τι]σάντω δὲ (οἱ πωληταὶ sc.) καὶ εἴ[κα τ]ινῶν ἀποχειροτονήθηι ἁ ἐπαγγελία (accu-

satio). Ibidem 367, 13 καὶ τὸς ἀπογραψαμένος καταχρηματιζόντω, καθότι καὶ τἄλλα χρήματα χρηματίζοντι.

καταχρῆσθαί τι εἴς τι. Passim et constanter cum acc. hoc verbum construitur in tit. att. saec. IV part. post. ap. Dittenb.[2] 587.

καταχυτήρια, festum in Aegypto, quo celebrabatur Nili inundatio, in tractatu de astronomia PL p. 50, 25.

καταχωρίζειν. Vid. sq. voc. et χωράζειν.

καταχωρισμός. *PK* 38. 40. 50. 51. 53. 55 etc. *PB* 2, 16. 35, 12. 45, 16. 46, 15. 72, 14. 242, 19. 1321, 22. Petitio ἐν καταχωρισμῷ γίγνεσθαι dicitur, quae missa ad magistratum ab eo accepta deponitur in tabellario publico. Agitur his locis de iniuriis, quarum persecutionem petit aliquis a magistratu. Corrupte scriptum *PB* 45, 16: ἀξιῶ τούτους ἴσον ἐν καταχωρισμῷ γενέσθαι πρὸς τὸ μένειν μοι λόγον πρὸς αὐτούς, ubi ex 72, 10 corrigendum τούτου τὸ ἴσον, i. e. huius libelli ἀντίγραφον. Ipse magistratus dicitur καταχωρίζειν *PB* 88, 3. 126, 13. 226, 16. 242, 17. 296, 16. Additur ἐν δημοσίῳ ib. 50, 20. 69, 15. 71, 22. 260, 16. 273, 17. Cf. Peyron ad pap. Vind. de Zoide pag. 42 sq. et Wilcken O. G. I p. 475. 589. Vid. etiam FGH 30, 16. 35, 9. 94, 10. 100, 19. 108, 25. — In titulis dicitur καταχωρίζειν sive ἐγγράφειν εἰς τοὺς νόμους de plebiscito, cui vis legis tribuitur. Cf. Dittenb.[2] 790, not. 35.

καταφῆν, palpare. Herond. VI 76 φιλεῦσα, τὸ φαλακρὸν καταψῶσα.

καταφιθυρίζειν. Vid. s. v. ἐπιδίφριος.

καταψυχαύχην, cervices refrigerans. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 2718.

κατέαγμα vitiose pro κάταγμα. *PB* 647, 12. 13 (a. 193 p. C.). Cf. serum verbum κατεάσσειν = καταγνύναι. Lex. Soph. s. v. κατάσσω et ἔαγμα (Zon. et Suid.).

κατεγγυεύσας = κατεγγυήσας. Andaniae tit. Michel 694, 70.

κατεδασσάμεθα = κατενείμεθα. *TH* II 28.

κατεϝερξόδυ = καθειρξάντων. Pamphyl. *IA* 505.

κατηγγώς ion. = κατεαγώς. Her. VII 224. Hippocr. III 490.

κατέθιjαν = κατέθεσαν. Cypr. Edalii tit. 135, 27 H. Cf. Hoffm. I p. 266. Vid. ἀνέθιjαν. Sed κατέθεσαν ibid. 70, 2 H.

κατεικάζειν = εἰκάζειν, s. ἐπεικάζειν. Her. VI 112. IX 149.

κατειλεῖν = καθείργειν. Herod. passim. — Hippocr. κατείλλειν (?). Cf. Hoffm. III 297. 400. 552. — κατειλίσσειν = κατελίττειν ibidem. Atticum etiam κατειλίττειν. CIA IV 2, 104, 32 κατειλίξας (352/1 a. C.). Vid. ἑλίττειν.

κατειλύειν, obvolvere. Her. II 8. Vid. Hoffm. III 400. 552.

κατεῖπαι ionice = κατειπεῖν. Her. II 89.

κατειρύειν ion. = καθέλκειν. Her. VIII 96. Cf. VII 100.

κατεισέρχεσθαι *PB* 159, 7 (a. 216 p. C.) dicuntur qui iussu magistratus relicta sua domicilia repetunt.

κατεκάη ion. = κατεκαύϑη. Her. I 51. IV 79. Alibi aor. I.
κατεκέατο ion. = κατέκειντο. Her. VII 229.
κατεκλᾴζετο· κατεκέκλειστο, κατακεκλεισμένως εἶχε. H., qui debebat κατεκλείετο, sed saepius apud eum tempora in explicatione male respondent. Dorice. — κατεκλᾴξατο Theocr. XVIII 5. Cf. κλαΐζων et κλαΐξ.
κατελᾶσαι· κατατῆξαι. H. Dorice a (Ϝ)έλα = εἵλη, solis calore liquefacere. Sic pro κατελάσαι corrigo; si enim verbum esset κατελάζειν, aoristus sonasset κατελάξαι.
κατελάφϑη. Zeleae tit. ap. Bechtel 100. Cf. λάψεται et aeolicum καλλάφϑεντος. Vid. λαμβάνειν.
κατελεῖν = καϑελεῖν. Herodotus.
κατελελιβά<δα>το· κατεμερίζοντο. H. Scil. guttatim; a v. καταλιβάζειν = καταλελιβασμένοι ἦσαν. Corr. Meineke.
κατεληλόϑοντος (= — ϑότος) aeolice. GD 214, 9. Vid. Participium.
κατελπίζειν = σφόδρα ἐλπίζειν. Her. VIII 136.
κατενενκάντω δὲ τὸν ἔρανον, τὸν Ἀρχέλαος συνᾶξε — τὸν τριακονταμναῖον. Delph. GD 1772. Cf. 1791. 1804. 1878. al. — κατενεγκάσας = κατενεγκούσας GD 1408. De significatione cf. s. v. καταφέρειν.
κατενιαύσιος, magistratus Gelae (Phintiae). GD 4250 ἐπὶ ἱεραπόλου Ἀριστίωνος — κατενιαυσίου Σώσιος κτέ.
κατεξουσία = ἐξουσία. IGSI, 1047.
κατεργάζεσϑαι τὴν πόλιν = ἐργάζεσϑαι κατὰ τὴν πόλιν. Mesambriae tit. saec. p. C. III Dittenb.[2] 504, 5 παρακαλοῦσιν πάντας τοὺς κατεργαζομένους τὴν πόλιν (sc. publicanos) ἔρχεσϑαι καὶ ἀπογράφεσϑαι. κτέ. — κατέργασμαι ion. = κατείργασμαι Her. I 123. 140 etc., κατεργασάμην VII 6 etc.
κατέργειν ion. = καϑείργειν. Her. V 63. VI 102.
κατεργολαβεῖν = ἐργ. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 324, 19.
κάτεργον, merces diurna. MFP (II) XXXIII a., ut apud LXX.
κατερυκτικός = καϑεκτικός. PK. (I) CXXI, 450 in magica invocatione Osiridis (saec. III p. C.): καταρυκτικὸν (sic) — ἢ ποταμὸν ἢ γῆν ἢ ϑάλασσαν κτέ.
κατεστέασι ion. = καϑεστᾶσι. Herodotus.
κατεστενάκησε = -χησε. Halicarnassi tit. ap. Newton n. 77 (Kum.).
κατεόδην aeolice = καϑεύδειν. Sapphoni 52, 4 redditum κατεύδω.
κατεφείρατο aor. novitius = κατηνέγκετο. Delph. GD 2317, 9, c. a. 50 a. C. Vid. καταφεῖραι.
κατέχειν. Lexico Herodoteo adde κατέχειν = κατέχειν ἑαυτόν V 19, 1. Cf. VI 129, se continere. — In *PB* 8 II verbum adhibetur de detinenda alicuius re familiari, beslag leggen op iemands vermogen. Cf. Wilcken O. G. I p. 625 sq. — Vid. etiam καταδεῖν.
κατήβαιος (?). Vid. κάβειος.

κατηγεῖσθαι ion. = καθ. Herodotus, qui instituendi sensu primus verbum usurpavit II 39. 56. VII 8, 1, unde docere significat apud sequiores.

κατήκειν ion. = καθήκειν. Her. I 97. V 49. VIII 19 τὰ κατήκοντα πράγματα = τὰ παρόντα.

κατηλογέοντα· φροντίδας οὐκ ἔχοντα. H. Correxi ex Herod. III 21 (cf. I 84. 144) pro κατηλέποντα (vid. Hoffm. III 355). Cf. παρηνομημένον.

κατηλῶσαι pro καθηλῶσαι. Meisterh.[2] 79, β.

κατήνοκα· κατενήνοχα. H. Macedonicum ducit Schmidt.

κατῆξα = κατήγαγον. *PB* 81. 607 (saec. II. p. C.). Ἆξαι pro ἀγαγεῖν saepe sequiores.

κατήρατος = κατάρατος. Herond. V 44. Vid. Hoffm. III 313.

κατήρης ion. = κατεσκευασμένος. Her. VIII 21. Cf. Eur. Suppl. 192. I. T. 1346 et locus suspectus El. 493.

κατῆς = κατὰ τῆς ad exemplum dorici κατ(τ)ᾶς. Delph. tit. Dittenb.[2] 938, 32. Cf. l. 38.

κατῆσθαι ion. = καθῆσθαι. Herodotus.

κάτθανε. Alcaei fr. 20, 2, κατθάνην Alc. fr. 30, κατθάνοισα Sappho fr. 68, 1.

κατθᾶξαι· παρακονῆσαι, μεθύσαι. H. Aeolice? Vid. θάγεν.

κατθέμεναι = ἀποτεῖσαι in formula iuridica ὅτι χρὴ — πάθην ἢ κατθέμεναι. Mytilen. GD 213, 7.

κατθνάισκει = ἀποθνήσκει. Sappho fr. 61, 2.

κατθυτός = ἱερός. Elei *IA* add. 119, 6 μνᾶς ἀποτινέτω κατθυτὰς τõι Δὶ Ὀλυνπίοι. Cf. l. 12; *IA* 112, 3 ζέκα μναῖς κα ἀποτίνοι ϝέκαστος —· κα(τ)θυταῖς τõι Ζὶ Ὀλυνπίοι.

κατιαλίζειν (?)· καταδύνειν. Phot. Corruptum suspicor e verbo dialectico καταλίζειν (= καθ.) = καταποντίζειν. Aliter Naber ad. Phot.

κατιαραίων. Lex Elea a. 336 p. C. posterior ap. Michel. 1334, 5 καὶ κατιαραίων ὁ δηλομηρ (?) ἀνάατορ ἤστω. Szanto Jahrbesb. d. Oesterr. arch. Inst. in Wien I p. 197 putat κατιαραίω esse admitto ad execrationem, κατιαραύω execror. Vid. ἀνάατορ et δηλομηρ. — κατιαραύσειε = καθιερεύσειεν, devoverit, legitur in tit. eleo *IA* add. *N* 2 = GD 1183, saec. a. C. VI, ubi vid. Blass. Cf. Meister II p. 38.

κατιδέσθαι pro κατιδεῖν ion., ep., trag. Her. IV 179. V 35. VII 208.

κατιέναι ion. = καθιέναι. — κατίετο Her. VII 139 ἡ στρατηλασίη κατίετο ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, i. e. ὡρμᾶτο.

κατίζειν ion. = καθίζειν. Herodoti locis apud Schwh. adde III 14, 1 κατίσας ἐς τὸ προάστιον ἐπὶ λύμῃ τὸν βασιλέα.

κατικετεύειν = καθικετεύειν. Herodotus.

κάτινον. Varro de L. L. V 120: „Siculi dicunt κάτινον, ubi assa ponebant." Latine catinus, catillum.

κάτιοι = -κόσιοι. Dores et Boeoti in formis διακάτιοι, τριακάτιοι, τετρακάτιοι, πεντα-, Ϝεξα-, ἑπτα-, ὀκτα- (ἐνα- nondum vidi). Cf. Boisacq p. 39 sq. et Meister I, 276.

κάτιον quid? *PB* 34 III 4 et saepius ibidem: τῇ γεούχῳ κάτια εἰς πρᾶσιν ἐξωπυλίταις.

κατιροῦν ion. = καθιεροῦν Her. I 92. 164.

κατιστάναι = καθιστάναι. Iones. A Cretensibus in LG saepe ponitur pro καταπιθέναι, καταβάλλειν, τελεῖν, solvere, pendere (cum quo verbo latino comparandum), v. c. I 50 καταστασεῖ, I 47 ἐπικαταστασεῖ, XI 35 ὑπερκατιστάμεν. Similiter in Triphyliae tit. GD 1151 κατισταιάταν = καθισταίτην.

κατιστιᾶν. Vid. καθιστιᾶν.

κατίσχειν intrans. = καταφέρεσθαι, delabi. Her. III 28 σέλας ἐπὶ τὸν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

κάτοδος ionice = κάθοδος. Herodotus.

κατοιάδες. Paus. IX 18, 4 ταῖς δὲ ποίμναις (τῶν προβάτων) ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἶγες· κατοιάδας οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτάς (boeotice)· τότε οὖν ὁρμήσαντες ἐς τὴν ποιμνὴν λύκοι τοῖς μὲν προβάτοις ἐγίνοντο οὐδὲν βλάβος, οἱ δὲ τὰς αἶγας τὰς κατοιάδας ἔκτεινον. A voc. οἶς.

κατοικήντων = κατοικούντων aeolice. Mytil. Arch. Z. 1885, 143, ubi Fraenkel comparat δίνηντες v. l. pro δίνευντες ap. Sapph. 1, 11. Vid. *MI*.

κατοικητήριον, sepulcrum. CIA III 3508, ut κατοικεῖν de mortuo ibid. 1467. Cf. οἰκητήριον.

κατοίκια, τά, res domesticae. Delph. GD 2141, 22.

κατοικικὴ γῆ. *PO* 46, 22 (a. 100 p. C.); 258, 22, 25 et alibi. Vid. κάτοικοι et καταλοχισμός.

κατοικίοντας. Inscr. gnosia Deli BCH IV 354 (Kum.), sed κατοικόντες cret. CIG 2555.

κάτοικοι in Aegypto sunt coloni privilegiati, descendentes a Lagidarum militibus. Passim occurrunt in papyris aet. romanae. Cf. Peyron *PT* vol. II p. 6 sqq. et Wilcken O. G. I p. 241, 268, 297, 768.

κατοικτίζειν, — ζεσθαι, ion. trag., = κατοικτίρειν. Medium Her. III 156. Eur. *I.A.* 680 = κατοικτίρειν ἑαυτόν, lamentari; rarius pro activo.

κατόμνυσθαί τινος = ὀμνύναι κατά τινος. Her. VI 65. 69.

κατόν. Vid. κατά.

κατόνεσθαι c. acc. = κατονειδίζειν. Her. II 136. 172. Cf. simplex.

κατόπται, magistratus apud Orchomenios in Boeotia. In GD 488, 140 polemarchi a populo iubentur τὸ ἄλωμα ἀπολογίτταςθη ποτὶ κατόπτας, 482 init.: ἡ δέ κα μεὶ διαγράψει [παριόντων] κατοπτάων, ἀποτισάτω κτέ. 489 A Ἀρχιάρος Εὐμείλω ταμίας Εὐβώλω Ἀρχιδάμω Φωκεῖα χρέος ἀπέδωκα ἀπὸ τῶ συγγάφω πεδὰ τῶν πολεμάρχων κὴ τῶν κατοπτάων ἀνελόμενος τὰς συγγράφως τὰς κιμένας κτέ. Quae formula redit 489 B. Agitur de solvendis debitis publicis Orchomeni, quae cum privatis

peregrinis contraxerant. — Commemorantur iidem Lebadeae et Thespiis. Secundum Colin BCH 1898, 562 respondent logistis et euthynis atticis. — Herodoto III 17 et 21 sunt κατάσκοποι, exploratores. Cf. κατοψομένους III 17.

κατοπτικός. Lebadeae tit. saec. a. C. II Dittenb.[2] 540, 88: ὅσα μὴ ἐν τῆι συγγραφῆι γέγραπται, κατὰ τὸν κατοπτικὸν νόμον καὶ ναοποϊκον ἔστω. Vid. κατόπται et Fabric. de archit. p. 43 sq.

κατορθοῦσθαι pro κατορθοῦν. Olbiae titt. IRB, I 17, 28 et 21, 16.

κατορχεῖσθαι, insultare. Her. III 105. Cf. *BA* 152.

κατότι = καθότι. Her. VII 2.

κατοχή in papp. aeg. „inclusio voluntaria in Serapieio a vita coenobitarum nonnullorum haud multum diversa, cui nonnulli sese obstrinxerant et qua durante Serapiei fines transgredi non poterant". Ipsi reges interdum ἐν κατοχῇ erant. Cf. Leemans I p. 7 sq. ad pap. *B* Leid.

κάτοχος c. gen. = ἐχόμενος, ἀντεχόμενος. Theophyl. Sim. Hist. VIII 8, 13 τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου κάτοχον.

κάτροπον· κάταντες. H. qui infra κατὰ τρόπον· κάταντες. πρόστροπον δὲ τὸ ἐναντίον. πρόστροπον· πρόσαντες. Male sanas has glossas esse arguunt explicationes. Latere suspicor vocabula aeolica κάρροπον (κατάρροπον) et πρόσροπον.

κάτροπτον pro κάτοπτρον. CIA IV 2, 716 b 25. 767 b 58.

καττά = κατὰ τά dorice passim, v. c. καττὰ πάτρια lacon. Thuc. V 77. 79 et saepe alibi, etiam in Thessalia.

κάττε = κατά τε, καττάν = κατὰ τάν. Inscr. Larisae Mitth. VII 66 (Kum.). Cf. κατά.

Κάτ(τ)ανδρα in vase attico = Κάσσανδρα. Vid. Ὀλυτ(τ)εύς.

καττίτερος ὁ, tabella plumbea, cui inscribebantur quaestiones a consultantibus oraculum delphicum. Inscr. Eleusinia medii saeculi a. C. IV restituta a Tzountza *EA* 1888 p. 110 sq. (cf. p. 199 sq.), Foucart BCH 1889, 433 sq. (= Dittenb.[2] 789). Passim ibi legitur, primum l. 23 γράψαι δὲ τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς εἰς δύο καττιτέρω, ἴσω καὶ [ὁμοίω κτἑ — l. 28 τὸν ἕτερον καττίτερον, etc.

καττύειν. Vid. πεσσύγγιον. — **κάττυσις.** CIA IV 2 834 b col. II 18.

κατύ arcadice = κατά. Tit. Hoffm. 30, 11 et 29, et ibidem in κατυβλαφθέν (41), κατυστάσηι (42) et κατυφρονῆναι. Cf. Hoffm. I 167 et ἀπύ.

κάτυδρος (?). Vid. καρορύς.

κατύπερθε = καθύπερθεν. Her. I 104 et passim. Prosae atticae est ἄνωθεν.

κατυπνοῦν, -οῦσθαι (καθ.) ionice Her. IV 8. VII 13. 14. 15. 16 = καταδαρθάνειν, obdormire. Etiam ὑπνᾶν alienum est ab usu attico pro καθεύδειν.

κατώκλαξας (a v. κατ-οκλάζειν)· ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας. H. Gl. dorica. Lege ἐπὶ πτέρνας.

κατώλοξα· κατέξανα. H. Probabilius Hemsterhuis κατώλυψα quam Schmidt κατωνύχιξα coniecit.

κατωμοσίη Her. VI 65 iusiurandum accusatoris, ἀντωμοσία utriusque litigantis.

κατωραΐζεται· σεμνύνεται. H. Si attica gl. est, l. κατωράζεται.

κατωρίς, lemniscus a corona dependens, interprete Boeckhio, coll. Hes. κατώρης· κάτω ῥέπων in tit. att. init. saec. a. C. IV, ap. Dittenb.[2] 586, 22 στέφανος, κατωρίδε δύο.

καύαγμα = κατάϝαγμα, frustum, quondam reddidi Alcaeo fr. 153: τετραβαρήων πλέθρων καυάγματα pro καὶ τάγματα. Cf. καυάξαις Hes. Opp. 663. 690.

καυάζοντα· ἀποσκάζοντα. H. Rectissime Alberti καυάξαντα· ἀποκλάσαντα, quamvis negante Schmidtio, qui nescio cur tribuit Laconibus. Glossa est aeolica.

καυάλιον ἢ **καυαλὲς** ὑπὸ Αἰολέων τὸ αἶθος, ἢ κατακεκαυμένον, καπυρόν, ξηρόν, θερμόν. H.

καύαξ· λαρόν. H. Schmidt „Dorice pro κήξ, κῆυξ, καύηξ, καύης". Eodem et forsan maiore iure aeolicum dixeris.

καυάξαις = κατ(α)ϝάξαις boeotice Hes. Opp. 663. 690. Cf. Hes. et homericum αὐερύσαι.

Καύστερρος· ποταμός. H. aeolice = Καΰστριος. Vid. *EPP.*

καυτός, ὁ. Dicitur hostia quae tota comburitur, holocaustum. IC 17, 31. Cf. 38, 12 καὶ χοῖρος προκαυτεύεται. Significat igitur χοῖρος (προ)κεκαυτευμένος. Sic 39, 9 ἀρὴν καυτός. Cf. πρόκαυσις (= ὑπόκαυσις) in Catanae tit. CIG 5649 et εὔστόν.

καύχαμα pro καύχημα legendum puto Pind. *I.* 5, 60 coll. καυχάομαι, καυχᾶσσα ap. eundem. Librarios memores vocabuli e N. T. notissimi καύχημα substituisse non est quod miremur. Tuebatur tamen Ahrens formam καυχέομαι ap Theocr. V 77, sed huic vix ulla in talibus fides et quod praeterea affert verbum αὐχέω diversae videtur originis. Apud pseudoarchytam Stob. flor. I 106 libri fluctuant inter καύχαμα et καύχημα, sed prius merito receptum est. — Consentientem habeo Schroederum Proll. Pind. II 20 sq.

καυχᾶσσ' ἀοιδά = καυχάεσσα Pind. *N.* IX 7 e Schneidewini correctione pro καύχας.

κάφα· λουτήρ. Λάκωνες. H.

καφάν· κηφήν. H. Doricum et aeolicum.

καφάζειν· γελᾶν. — καφάζοι· καγχάζοι, γελᾷ. H. Cypriis tribuit Schmidt, coll. λόφνος· λύχνος, quod unde arripuerit ignoro. Sed λοφνίς = λυχνίς est rhodium teste Clitarcho apud Athen. XV 701, unde Rhodios καφάζεν dixisse pro καχάζειν suspicari possis. Similiter litterae f et ch variant in graft = gracht aliisque apud nostrates.

Καφηρεύς. Philodemus de rhet. p. 260, 19 sqq. Sudh. proverbialiter: ὅπου πλείω ναυάγια τῶν πρὸς τῷ Καφηρεῖ με[μυθευμένων].

Καφίσιος, mensis Calymnae et Coi = *Ποσιδεών* att. Bisschoff de F. G. A.

Καφισός dorice = *Κηφισός* Pindarus, et ducta inde nomina propria in titulis. De ς non duplicando in *Ἰλισός* et *Κηφισός* vid. Meisterh.[2] 67 et 75.

κα-φροκτοί· *φρύγιοι. Ῥόδιοι.* H. Pro *καρφυκτοί* correxit Meineke.

καχάζειν, cachinnari. Ad originationem huius verbi = *χὰ χὰ* (ha ha) *λέγειν*, ut quondam monui, facit pap. mag. Leid. W. p. 4, 95 sqq.: *Εἰπὼν ἐκράτησε γ', καὶ ἐγέλασεν ὁ θεὸς ζ', χά, χά, χά, χά, χά, χά, χά. Γελάσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, ἐγεννήθησαν θεοὶ ζ', οἵτινες τὸν κοσμὸν περιέχουσιν. — Κα[κ]χάσαντος πρῶτον* [*πρῶτον* del.] *αὐτοῦ ἐφάνη φῶς αὐτή* (*αὐγή* Leemans coll. p. 11, 34, sed ita aut *φῶς* delendum aut mutandum in *φωτός*) *καὶ διηύγασεν τὰ πάντα.* Mox l. 41 *ἐκάχασεν δὲ β'*, 45 *τὸ γ' κα[κ]χάσας*, p. 5, 8 *ἐκάχασε τὸ τέταρτον*, l. 12 *ἐκά[κ]χασε* et sic l. 20. Cf. l. 25; 11, 34; 37, 45; 12, 28. — Passim librarii substituunt pravam formam *καγχάζειν*.

καχλαζοκόμων. Vid. *κοχλαζοκύμων*.

καψάριος, capsarius. Versio aegiraea edicti Diocletiani *EA* 1899, p. 157, 75.

κέ cum futuro apud Cyprios. Edalii tit. 135 b. H.: *τάς κε ζᾶς τάσδε — ἕξονσι αἰϜεί.* — *κ' ἄν* arcadice = *ἄν*. Titt. 29, 16. 21. 23; 30, 2. 10. 15. 25. H. Vid. Hoffm. I 144. 298. Cf. *κά*.

κέανται aeolice = *κεῖνται*. Alcaei fr. 94, 2 *τᾶρμενα λάμπρα κέαντ' ἐν μυρσινήωι.* Sic Bergk corr. ametrum *κέατ'*. De forma vid. Hoffm. II 574.

κέαρ pro *ψυχή*. Kaib. ep. 462, 13 (saec. p. C. II aut III): *κέαρ δ' ἀνόρουσε πρὸς αἰθέρα δῖαν ἀερθέν.* ep. 659, 3 (saec. p. C. II) *τὸ δ' ἀθάνατον ἐς μακάρων ἀνόρουσε κέαρ.* Utrobique opponitur *σῶμα*. — Cf. *κῆρ· ψυχή*. H.

κέασα = *βωμός* (?). Rec. tit. spart. *Φίλητορ — νεικάαρ κέαναν Ἀρτέμιδι — ἀνέσηκε.* Kum. s. v. cft. inscr. delphicam CIG 1688, ubi est *κηύ[αν]* (*κηίαν*? Ahrens), quod Boeckh explicat *καθαρτηρίαν θυσίαν*, coll. Hes. *κεῖα· καθάρματα.* Requirit tamen Kumanides aptum verbi *νικᾶν* obiectum; iniuria, non enim inde sed ab *ἀνέθηκε* pendet *κέανα*, quod nescio an aram (crematoriam) significet. Cf. Del. 37 *νεικάαντερ κασσηράτοριν μῶα ΚΑΙΛΟΑΝ* (?) *Βωρθέαι ἀνέθηκαν.* Vid. Mitth. XXII p. 336 et 341 sq.

κεβαλή sive **κεβλή** macedonice = *κεφαλή*. Cf. Hes. *EM* 195, 39. Arcadius p. 101, 26. Callimachi fr. 149. Schol. Nic. Al. 433.

Κεβαληνός macedonice = *Κεφαλλήν*. EG 97, 40.

κέγχρος. Vid. *λοῖκορ*. — **κεγχρωτός.** Vid. *μήσυλα*.

κεῖ = *ἐκεῖ*. Archilochi fr. 39 (Cram. An. Ox. I 249) et Herond. I 26. = aeol. *κῆ*.

κεῖα· *καθάρματα.* H. Vid. *κήια* et cf. *κηύα*, *κέανα*.

κεῖθεν ion. et poet. = *ἐκεῖθεν*, ut *κεῖθι*, *κεῖσε*, *κεῖνος*, *κείνως* = *ἐκεῖθι* cett. — *κεῖθεν* = *ἔπειτα* in Kaib. ep. 919, 4 videtur latinismus.

κεινός. Vid. *κενός.*

κεῖοι arcadice = *κεῖαι* (i. e. *κεῖσαι* cf. h. i. Merc. 254 *κατακεῖαι*). Vid. tit. saec. a. C. III in Philologo a. 1900, p. 201 sq.: *ἀλ'* (sic) *ὥσπερ σὺ ἐνθαῦτα ἀλίθιος κεῖοι.*

κείρειν Herodoto passim est populari, ut *τέμνειν* ap. Atticos. Cf. Plat. Rep. V 471 B. — Ceterum Schwhi lexico adde III 8, 3 *τῶν τριχῶν τὴν κουρὴν κείρεσθαί φασι κατάπερ αὐτὸν τὸν Διονύσιον κεκάρθαι· κείρονται δὲ περιτρόχαλα περιξυρεῦντες τοὺς κροτάφους.* IV 126 *μὴ ἀλῷ ἢ καρῇ.* IV 191, 1. — Vid. *κακκεῖραι* et *κακόρας.*

κειρόλος. Vid. *κηρύλος.*

κεισεῦμαι dorice = *κείσομαι.* Theocr. III 52. Vid. *EY* = *EO.*

κεῖσθαι, usurpatum ut saepe sedere latine et zitten sermone vernaculo. Herond. VII 120 *οὐκ ἂν οὕτω τοὖργον σαφέως ἔκειτ' ἄν, ὡς σαφέως κεῖται.* Sermo fit de calceis aptis ad pedem. Opus (meum) non tam luculenter sedisset quam sedet. — Vid. *κέανται* et *νόμος.*

κείστη = *κίστη.* Callimachi fr. Hecales pap. col. II 14 *κείστης — δέσματ' ἀνεῖσα.* Librarii itacismus videtur.

κέιωνται = *κέωνται.* CIA II 578, 10 (c. 350 a. C.). Cf. Meisterh.[2] 37, 19.

κεκάληκας· *καλή(της) γέγονας.* Gl. comicam ex Hes. et Phot. restituit Naber ad Phot. p. 381.

κεκῆνας· *λαγωούς. Κρῆτες.* H.

κεκλεβώς Messeniorum sermone = *κεκλοφώς.* Michel 694. Cf. *λέλεγα.*

κεκόρημαι ionice = *κεκόρεσμαι.* Her. III 80.

κεκοτυλισμέναι· <*οὐ* adde> *συνεσπειραμέναι* Phot. Gl. comica. Vid. *κοτυλίζειν* in lexicis. Cf. quae scripsi Mnemos. XXVII p. 387.

κεκροφάλιος· *ἀριστερόν. Αἰολέων.* BA 1095. Probabiliter Hoffm.: *κεκρύφαλ*<*ος· ἄμπυξ*>. *λαιός· ἀριστερός. Αἰολέων.* — **κεκρύφαλος ἱππικός,** pars freni. CIA IV 2, 672 C 28. Cf. Xen. de re eq. VI 7.

κελάδεννος (*-εσνος* = *-εινός* ep.) aeolicum sec. Choeroboscum An. Ox. 232, 29. Vid. *NN.* Utitur Pind. *P.* III 113; IX 89; *I.* III 26.

κελέβη· *ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ* (= *θερμοποτίδος*) *καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον.* H. Aeolensibus (sc. *κελέβα*) tribuunt Silenus et Clitarchus ap. Athen. XI 457 d. Usus est Antimachus fr. 17. — Iisdem *κισσύβιος* adscribit Clitarchus ap. Ath. p. 477 A. — Vid. *σκαμβίς.*

κελέοντες = *ἱστόποδες.* Theocr. XVIII 34. Cf. BA 271. Phot. Harpocr. ex Aelio Dionysio ap. Eustath. p. 884, 15.

κέλεσθαι = *κελεύειν,* ut Homerus, Pind. *P.* IV 159 *κέλομαι,* fr. 5 *κέλοντι,* *O.* XIII 80. *I.* V 37 *κελήσατο,* Epicharm. fr. 48, 1 *κἠκελήσατο,* idem in novo fragmento PR V 2, 5 *ἐκελή[θην],* saepe Theocritus. Eodem verbo utuntur Epidaurii GD 3339, 50. 61 *κέλεσθαι, ἐκελήσατο, [ἐκέλετο],* Cretenses LG VI 10 *κελομένω,* Elei. IA 119 add. *ἐπεὶ κελοίσταν* (= *-σθαν*) *τῶ καταστάτω τὰν δα[μιοργίαν].* — Vid. *κέντο.*

κελεύειν cum negatione = ἀπαγορεύειν. Her. VI 109 τῶν μὲν κελευόντων συμβαλεῖν τῶν δὲ οὔ, i. e. οὐκ ἐόντων.

κέλευθος = ὁδός, ut Hom., Arcades. Tegeae tit. BCH XIII 281, l. 24 τᾶς κελεύθω τᾶς κακειμέναν κατ' Ἀλέαν. — Vid. s. v. μύριος.

κέλευμα = κέλευσμα Sophr. fr. 51. Eadem forma etiam apud Herodotum et tragicos unice probanda. Cf. homericum κελευτιᾶν.

κελευσμοσύνη = κέλευμα. Her. I 157.

κελεύωνσι arcadice = κελεύωσιν. GD 1222, 15.

κέληξ = κέλης. Inscr. laconica perantiqua Mitth. II 318 = Del. 17, 13. 20. 37.

κέλης πωλικός CIA II 966. 968. 969. Opponitur κ. τέλειος, adultus, ib. 966—969. — 2) κέλης obscurum voc. architectonicum in tit. eleusinio *EA* 1883, *B* 72. Cf. Dittenb.[2] 587, 209.

κέλους vel **κέλουν** quid? Pap. mag. saec. p. C. III PK (I) CXXI, p. 115 (b) 4: βάλ' εἰς βύσσι(ν)ον κέλουν.

κεμκός· κοῦφος, ἐλαφρὸς ἄνθρωπος. H. = κεπφός. Macedonicum ducit Schmidt.

κέν = κέναι. terminatio perfecti inf. Vid. ἀποδεδωκέν, δεδωκέν.

κενεός, κενός. Kaib. ep. 646, 10 εἰς κενὸν ἡ δαπανή. 292, 5 τί μάτην κενεῷ πρὸς ψύχετε τύμβῳ, ubi non agitur de cenotaphio, sed 234, 5 κενέωμα τάφου est κενοτάφιον. — Cyprii teste Hesychio κενε(Ϝ)ά vocabant τὰς ἀναδενδράδας, vites agrestes (sterile s). Doricum (ut epicum) est κενεός, v. c. Epidaur. GD 3329, 73. al. Theocr. XV 95 μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς etc. et saepius Pind. Aeolicum est κέννος sec. Greg. Cor. p. 610, 3, κεννότατος An. Ox. 356, 18. Cf. στέννος, ξέννος, γύννα et Hoffm. II 481. Formam aeolicam Pind. *O.* II 65 et III 45, ubi pro κενός ionicum κεινός edi solet, bene reddere videtur O.Schroeder Proll. Pind. II p. 33. — κεινός constanter scribit Herodotus, sed κεκενωμένου IV 132. Cf. Hoffm. III 391. — De forma cypria κενευϜός vid. actutum.

κενευϜόν (= κενεϜόν), i. e. κενοτάφιον. Tit. cypr. Hoffm. I 48: κατέθεσαν ἐπὶ κενευϜόν. Utrum sic an κενευϜῶν transscribendum sit parum constat. Cf. Hoffm. I 234.

κεντηναρίαν καὶ δουκηναρίαν καὶ τοὺς καθ' ὅλον λόγους ἐπ[ιτροπεύσας] IGSI, 118. Cf. δουκηνάριος et Soph. lex. s. v. κεντηνάριος.

κεντητός. Vid. μησύλα.

κέντο = κέλετο. Alcmanis fr. 141. Vid. *Λ* conversum in *N* et κέλεσθαι.

κεντοῦν f. l. pro κεντροῦν = κεντεῖν. Her. III 16.

κεντ(ουρίων), centurio, vulgo ἑκατόνταρχος. IGSI, 1833.

κεντρῖτις βοτάνη. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 773. 779. 798.

κεντροδάλητος (?). Vid. δαλήσασθαι.

κέντρων et κεντρωνάριον inter instrumenta scribendi recensentur in epistula *PO* 326.

κέρα pro *κέρατα*. CIA II 835, c—1, 2 (320/317 a. C.) incertum. Meisterh.[2] 112, 4.

κεράδιον deminutivum voc. *κέρας*. CIA II 826, 22 (saec. a. C. IV?).

κεραΐζειν. Ion., ep., lyr., trag. Her. I 88. 159. II 115. 121. VII 125. VIII 86, 91 = *δῃοῦν, λῄζεσθαι, πορθεῖν.*

κεραιὸς = *κεραός*. Kaib. ep. 828, 1 *Ἄμμωνος κεραιοῖο*, sed 835, 5. *Ἄμμωνος κεραοῦ.*

κεράμβοξ· *ζῷον κανθάρῳ ὅμοιον.* Thessalicum teste Nicandro apud Antonium Liberalem 22, p. 146.

κεραμεῖον. CIA III 61 *B* II, 48.

κεραμεοῦς genuinam formam atticam esse pro *κεράμεος, κεράμιος, κεραμαῖος* (Lob. Phryn. 147) confirmant tituli. Meisterh.[2] 117, 4. De ethnico *Κεράμιος* = *Κεραμεύς* cf. idem p. 89.

κεραμήϊα = *κεράμια*. [Her.] vit. Hom. 32.

κεράμινος ionice = *κεραμεοῦς*. Her. III 96. IV 70.

κεράμιον, *τό* sive *ὁ κέραμος* in Aegypto praecipua vini et cerevisiae mensura = *μετρητὴς ὀκτάχους* = $^2/_3$ *μ. δωδεκάχυυς* (= 26, 24 liter). Wilcken O. G. I p. 758 sqq. Cf. *διπλοκέραμος.*

κεραμοκλάστης = *κεραμεύς*, figulus. *PB* 688, 7 aet. byz.

κέραμος, carcer apud Cyprios sec. schol. Hom. *E* 387 = *EM* 98, 31. — *κέραμος Κοπτιτικός* Ostr. 1129. Wilcken O. G. I 759. — Collective pro *κεράμια* Her. III 6 ter.

κεραμοῦν saepius CIA IV 2, 331 c (suppl. vol. I). Vid. s. v. *κλειδοῦν.*

κεραμόλλιον demin. Deli tit. BCH VI 48.

κεραννύναι. Lexico Schwhi adde Her. III 106 init. *ἡ Ἑλλὰς τὰς ὥρας κάλλιστα κεκρημένας ἔλαχε.*

κέρανς = *χεῖρας*. Cret. LG I 26. 35. etc. Vid. *χείρ.*

κεράστης. *Δέρμα λύκου κεράστου* absurde vertitur pellis lupi cervarii in versione aegiraea edicti Diocletiani *EA* 1899, p. 158, 36, ubi rectius aliae versiones *δέρμα λύγγιον* sive *λύγκ(ιον).*

κεράτιον moneta, siliqua, i. e. $^1/_{24}$ solidi pars (karat) passim occurrit in papyris aeg. De ceratismo cf. Hultsch. metrol.[2] p. 341. Significatur in papp. signis ς et У.

κερατών. Deli tit. BCH VI p. 23, Michel. 594: *χρῖσαι τὸν κερατῶνα* et *πίττης μετρηταὶ τρεῖς τὸν κερατῶνα ἀλεῖψαι.* Vid. Plut. Thes. cap. 21.

κεραονεγχής = *ἐγχεκέραυνος*. Bacchyl. VII 48 Bl.

κεραονοκλόνος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 599.

κέρᾰφος· *χλευασμός, κακολογία.* H. = *σκέραφος· λοιδορία, βλασφημία* = *σχέραφος· βλασφημία, λοιδορία.* H. Ducta a *κερ* (*κέαρ, καρδία*) et *αφ* (*ἁφή, ἅπτω*). Cf. *κερτομεῖν, κερβολεῖν, σκερβόλλειν.* Verbum *κερβολεῖν* coniectura reposuit Blass[2] Bacchyl. I 143 *ὁπότε* | *χρεῖ[ός ἑ κερ]βολοῖ μάχας,* poetam tamen *κερβόλλοι* dedisse ratus.

κερβᾶσις. *PB* 277 I 7; *κιαρβασᾶϊς PB* 10, 3 recensetur inter res vectigales. Carbasum intellegit Wilcken O. G. I p. 380.

κερβεροσάνδαλε, καταντεσσάνδαλε daemon infernus invocatur in defixionis carmine carthaginiensi saec. III p. C. Mus. Rhen. 1900, n. 16 p. 261, l. 32. Cf. ibi Wünsch, p. 264.

κερβησία, cervisia. Versio decreti Diocletiani aegiraea *EA* 1899, p. 155, 11.

κερβολεῖν. Vid. *κέραφος*.

κερδῆσαι, κερδήσεσθαι ionice = *κερδᾶναι, κερδανεῖν*. Her. III 72. IV 152.

κέρεος, *κέρεϊ, κέρεα* ion. = *κέρατος* cett. Herodotus Vid. Schwhi lex.

κέρευσις (= *κηρ.*) = *χήρευσις*. LG.

κερίθεκνα (acc. pl.) = *χειρίτεχνα*. Inscr. gort. Vid. Baunack in Philologo 1896, 490.

κερκιδιαῖον? CIA IV 3, p. 149, 2 col. II, 20 *κερκιδιαίοιν καὶ ἀντιθημάτων κτέ.* et mox 35 *κερκιδιαίου καὶ ἀν[τιθήματος]*. Vid. voc. seq. et *ἀντιθέματα*.

κερκίς, fibula ferrea (Fabricius). Tit. att. de Philonis sceuotheca ap. Dittenb.[2] 527, 32 *διαρμόσει τὰ κορυφαῖα κερκίσιν ἐπὶ τῶν μεσομνῶν*.

κέρκος. Herond. III 68 *κοῦ μοι τὸ δριμὺ σκῦτος, ἡ βοὸς κέρκος*; — V 48 *ῥάκος καλύψαι τὴν ἀνώνυμον κέρκον*, i. e. *τὸ πέος*, ut Ar. Thesm. 299.

Κέρκυρα forma recentior iuxta antiquiorem et genuinam *Κόρκυρα* in titt. atticis Meisterh.[2] 17, 7.

κέρναναι aeol. = *κιρνάναι, κεραννύναι*.: *κέρναν* tit. 82, 12 H.; *κέρναις* = *κίρνας* Alcaei fr. 41, 4, unde corriguntur eiusdem fr. 34, 4; 45. Hoffm. II 312.

κέρτομος et cognata, ion., ep., trag. = *λοίδορος* etc. Her. V 80 *χοροῖσι κερτόμοισι*. Vid. *κέραφος*.

κέρχνος = *κέρνος*. Tit. eleus Mitth. 1894, 193, n. 9, 16. 22: *χρυσοῖ κέρχνοι π'*. Cf. CIA IV 3, 225 f. Explicat Phot. s. v. *τραχύ τι ἐν τοῖς ἐνωτίοις*; sed schol. Nicandri Alex. 217: *κέρνους φασὶ τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασι*. De vase ita dicto eiusque in mysteriis eleusiniis usu egit Rubensohn Mitth. 1898, p. 271—306. Describitur a Polemone ap. Athen. XI 478 C (cf. 476 *E*). Num ad idem vasorum genus pertineat *κερχνία* in Aesculapii aede Athenis CIA II 799, 19 et 23 dubium Rubensohnio videtur p. 306 in nota.

κέσκεον (?). Herondae fr. 14 Cr. e Stobaeo: *ταῖσι μηλάνθαισιν ἅμματ' ἐξάπτων | τοῦ κεσκέου μοι τὸν γέροντα λωβᾶται*, sed Hes. gl. *κεσκίον· στυπεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λίνου* tuetur litterarum ordo.

κεστροφόροι CIA III 1002 metr.) et *κεστροφυλακεῖν* ib. III 735. 736 (Kum.), *κέστρον*, armorum genus. Polyb. 27, 9, 1 et Suid. s. v.

κεύθεσθαι pro *κεύθειν*. Kaib. ep. 1081, 2 *ἀλκὰν Ἑλλαδικὰν κευθομένα λαγόσιν* (equus ligneus troianus), ut *κρύπτεσθαι* pro *κρύπτειν* Soph. Ai. 633. Trach. 474. Cf. infra *κρύπτεσθαι*.

κεφάλαιον, summa. Novum scholium ad Ar. Plut. 35 indicatum a Jernstedtio: *καὶ Μένανδρος ἐν Περικειραμένῃ· „τὸ δὲ κεφάλαιον οὔπω λογίζομαι | τὸν δεσπότην*, ubi, ut olim monui, metrum postulat

οὐ<δέ>πω et suspectus est acc. *τὸν δεσπότην*, qui si sanus est, obiectum videtur verbi transitivi alicuius quod sequebatur.

κεφαλαίωμα = *κεφάλαιον*, summa. Her. III 139.

κεφαλαιωτής *τοῦ ἀναλώματος*. *PB* 367, 6. 22. 28 = *ὁ κεφαλαιῶν τὸ ἀ.*, qui in summam subducit sumtus. Alibi est dux.

κεφαλή, summa. Deli tit. BCH VI p. 9. 10. 12. 14. 16. 20. 25 (Kum.). Sic *κεφαλά* Delph. GD 2502, B. 12. Vid. *κύφερον*. — Neglectum miror in Thesauro Her. III 29, 1 *ὦ κακαὶ κεφαλαί*, o lepida capita!

κεφάλῃον boeotice = *κεφάλαιον*, summa. GD 802, *B* 4 *κεφάλ[ηον συν]τομώτ[ατον τᾶς μισθώ]σιος*, summa summarum (J. Schmidt).

Κεφαλ(λ)ᾶνας. Cephalleniae tit. saec. a. C. VI Michel 1123.

κεφάλωμα = *κεφαλαίωμα*, *κεφάλαιον*, summa. Inscr. Delph. a. 353—325 a. C. Michel 591, 24. 68 etc.

κεχάναντι = *κεχήνασιν*. Sophronis fr. 51 Ahr.

κεχλάδειν = *κεχληδέναι*. Pind. fr. 79, 5. Vid. Infinitivus.

κεχλάδοντας = *κεχληδότας*, turgentes, aeolice Pind. *P.* IV 179. Cf. *πεφρίκοντας*.

κεχρ compendium = *κεχρηματικα*. Pap. Leid. *N.* col. 2, 14.

κέω (?)· *σκέψει*. *Λάκωνες*. H. Num forte *κέψ(ῃ)*? Cf. *Κ* pro *ΣΚ*.

Κέω acc. heteroclitus nom. *Κέως*. Cf. *ἅλω*, *νέω*, *ἕω*. Meisterh.[2] 101, 21.

κῆ = *ἐκεῖ*. Sapph. fr. 51, 1. Vid. *κεῖ*. Cf. *κῆνος*, *κεῖνος*.

κῇ, **κῃ** ion. = *πῇ*, *πῃ*. Herodotus.

κή boeotice = *καί*. Titt. passim. Cf. *κάς*.

κῆβος. Aristot. H. A. II 5, simiae genus. Cf. Hes. *κῆπος*· — *ζῷον ὅμοιον πιθήκῳ* = Hebraicum qōp.

κἠγώ dorice = *κἀγώ*, v. c. Sophr. fr. 6, Epich. fr. 94, 17. Sic *κἠμβάφια* Epich. fr. 46, *κἤπειτα* fr. 19, 7. al., *κηὔωνος* (*καὶ εὔ.*) fr. 23, 10.

κήδαλον. Vid. *χίδαδον*.

κηδεακός, adi. a *κηδεία*. Pergam. 374 *B*, 24. Cf. Schweizer, gr. p. 57.

κήια· *καθάρματα*. H. Vid. s. v. *κέανα*.

κήκ, *κήξ*, *κήν*, *κήντί*, *κήμφί*, *κής*, *κήπί*. Crases doricae = att., aeol. *κάκ* etc.

κηκίβαλος, conchylii genus ap. Epich. fr. 23 Ahr. Cf. *κικοβαυλιτίδες*· *κογχυλίου τι γένος*. H.

κηκίς· — *Κῷοι* — *καὶ τοὺς ἀκάρπους στάχυας καὶ στερητικούς*. H.

κήκρατηρίχημες. Vid. *κρατηρίζειν*.

κηλεῖν cum derivatis servat *ῆ* in dialectis.

κήλειρον obscurum voc. boeoticum. BCH V 264 (Kum.).

Κηληδόνες, comparandae cum Sirenibus, mythicae cantatrices, aureis imaginibus expressae sub tecto templi Apollinis Delphici. Pind. fr. 23, Pausan. X 5 § 12.

κηλίς. Vid. *καγκύλας*.

κῆλον, sagitta, etiam doricum (Pind. *P.* I 13), originis diversae a κᾶλον = ξύλον.

κῆμφί et **κῆν**. Vid. κήκ.

κῆνοθεν = ἐκεῖθεν. Alcaei fr. 86.

κῆνος dor. et aeol. = (ἐ)κεῖνος. De Dor. vid. Ahrens II 271, Boisacq p. 169, de Aeol. Hoffm. II 337. Rarius reperitur ap. Dores, v. c. κήνω LG fr. A, 1; tit. Rhodi ap. Hicks Brit. Mus. 403, 126; Alcmanis fr. 13; Hes. κη(ν)ούει (i. e. κηνυί)· ἐκεῖ. Κρῆτες et κηνῶ· ἐκεῖ, ubi Schmidtii coni. ἐκεῖθεν vix necessaria, quia ἐκεῖ tuetur analogia adverbiorum αὐτοῦ, ποῦ etc.

κῆντί et **κῆπί**. Vid. κήν.

κηπωρός = κηπουρός. FGH 101 II 4, verso II 2. Cf. Thesaurum.

κῆρ· ψυχή. Ἀκαρνάνων. *BA* 1095. Vid. κέαρ.

κηρεύην et **κήρευσις** cretica = χηρεύειν, χηρεία. Vid. χηρεύονσα.

κηρίνην θρυαλλίδα Ἄρχιππος ὁ κωμικός, ὃ νῦν κηριόλην (sc. λέγουσιν). Vid. Cohn in Mus. Rhen. 1888, 417.

κηρός, cera, et cognata in dialectis servant η.

κηροῦν, cerare. Herond. III 14 κὴ δέλτος, ἣν ἐγὼ κάμνω | κηροῦσ' ἑκάστου μηνός. Cf. κήρωμα.

κηρύκειον. Proverbium τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν, pax aut bellum. Phot. lex.

κηρυκηίη ionice = κηρυκεία. Her. VII 134.

κηρυκήιον ion. = κηρύκειον. Her. IX 100.

κηρυκικά „auction expenses". FGH 36, 18 (a. 111/2 p. C.) Cf. pag. 151.

κηρύλος ion. et dor. = att. κείρυλος. Archilochi fr. 141, Alcmanis fr. 26, 2.

κήρυξ epitaphium vocatur Kaib. ep. 605; de Homero ep. 1084, 1 dicitur ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶν, de Mercurio κήρυκ(ι)' ἀθανάτων. — ὑπὸ κήρυκα πωλεῖν, publice vendere, locare. Olbiae tit. saec. a. C. III. Dittenb.[2] 226, 143 ἀπέδοτο πάντα τὰ ἔργα ὑπὸ κήρυκα. — In CIA distincte significantur κήρυξ τῆς βουλῆς, τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, rarius Ἀρεοπαγιτῶν, εἰς Δῆλον, κληρωτός (collegii cuiusdam).

κήρωμα. Inscr. Oropi a. 73 a. C. Dittenb.[2] 334, 57 ἐν τῶι συμβουλίωι παρῆσαν οἱ αὐτοὶ οἳ ἐμ πραγμάτων συμβεβουλευμένων δέλτωι πρώτηι, κηρώματι τεσσαρεσκαιδεκάτωι, ubi editor πράγματα συμβ. explicat consulta sive res de consilii sententia acta. De reliquis cft. Agrippae consulis decretum CIL X 7852, 2 sqq. descriptum et recognitum ex codice ansato, — in quo scriptum fuit id quod infra scriptum est tabula V, O VIII et VIIII et X, ubi O esse cerum, κήρωμα, statuisse Mommsenum, quamquam obscurum esse singularum tabularum in complures ceras divisionem.

κηρωματικός = κηρωματιστής. *PO* 43 vers. III 21.

κηῦα a v. καίω = θυσία. Delph. Amphictyonum decretum a. C. 380 GD 2501, 34 θύεν ἐν Ἀνεμαίαις τριχτεύαν κηῦαν. Vid. κήια.

κηὐγενίδας, κηὔγονος. Vid. καί.

κηφήν. Vid. θρῶναξ.

Κηφισός per unum ς scribendum, ut Ἰλισός, al. Meisterh.[3] 75, 15. cf. Καφισός.

κῆψεσθαι = καὶ ἕψεσθαι. Tit. cret. BCH 1885, n. 8, 5.

κι, suff. multiplic. = κιν, κις. Vid. τετράκι et κιν.

κἰαολκόν = καὶ Ἰαολκόν. Pind. *N.* III 34 pro καὶ Ἰωλκόν O.Schroeder. (κἰαωλκόν Ahrens).

κίαται = κέαται, κεῖνται Cret. Del. 42 *A* l. 22 (Kum.).

κιαρβασᾶις. Vid. κερβᾶσις.

κιβαρίου (ἐλαίου), olei cibari. Edicti Diocletiani versio aegiraea. *EA.* 1899, 151 cap. 3, 3, quod in alia versione redditur χυδαίου, vilis.

κίβδηλος in dialectis η servat. Cf. *IA* 509. Falso Pind. fr. 79 edebatur κίβδαλον. Correxit nuper O.Schroeder. Cf. ὑψηλός, ἐρυγμηλός.

κίβον· ἔνεον (?). Πάφιοι. H. Cum Suidas explicet κιβώτιον, Hoffmann coniecit ἐλεόν. Aliud latet. Ἐλεός non est κιβώτιον.

κιβώτιον, urna. Amphictyonum decretum saec. III extr. BCH 1893, p. 409 sq., l. 7: ἐνέβαλον εἰς τὸ κιβώτιον κατάδικον μυρίων στατήρων Ζήνωνα. Eodem sensu Iasiorum decretum saec. III extr. BCH 1884, 218 sqq. l. 12 καὶ παρακεῖσθαι ἑκάστωι κιβώτιον ἐσφραγισμένον ὑπὸ τῶν προστατῶν ἔχον ἕκαστον εἰσ[βολὴν] μῆκος διδάκτυλον, πλάτος [οὐ μεῖζονα κυά]μου.

κιβωτὸς λίθυ[ρος] et τετ[ράθυρος]. CIA IV 1, 3, a. 277 C. (saec. a. C. V) = Dittenb.[2], 44, 1 sq.

κίγκρα· κίρνα. H. Doricum. Sophronis fr. 2 ἐγκίκρα = ἐγκίρνη. Cf. Ahrens II 346.

κίγχρητι = χρᾷ, μαντεύεται (?). Inscr. metr. aet. hellenisticae perobscura Mitth. 1893, 272 l. 2 τοῖς ὁσίοις κίγχρητι (Rhea) καὶ οἳ (pro αἳ) γενεὰν ὑπέχονται.

κίδαλον. Vid. χίδαδος.

κίδαρις. Vid. κορδύλη. Hinc distinguendum arcadicum vocabulum homonymum κίδαρις, saltationem quandam significans, de qua vid. Athen. XIV 631 D. Fortasse cohaeret Cereris cognomen κιδαρίας apud Pheneates, de qua Paus. VIII cap. 15: Φενεάταις δὲ καὶ Δήμητρός ἐστιν ἱερὸν ἐπίκλησιν Ἐλευσινίας, καὶ ἄγουσι τῇ θεῷ τελετήν, τὰ Ἐλευσῖνι δρώμενα καὶ παρὰ σφίσι τὰ αὐτὰ φάσκοντες καθεστηκέναι· ἀφικέσθαι γὰρ αὐτοῖς Ναὸν κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν, τρίτον δὲ ἀπόγονον Εὐμόλπου τοῦτον εἶναι τὸν Ναόν. Παρὰ δὲ τῆς Ἐλευσινίας τὸ ἱερὸν πεποίηται **Πέτρωμα** καλούμενον, λίθοι δύο ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι, ἄγοντες δὲ παρὰ ἔτος ἥντινα τελετὴν μείζονα ὀνομάζουσι, τοὺς λίθους τούτους τηνικαῦτα ἀνοίγουσι, καὶ λαβόντες

γράμματα ἐξ αὐτῶν ἔχοντα τὰ ἐς τὴν τελετὴν καὶ ἀναγνόντες ἐς ἐπήκοον τῶν μυστῶν κατέθεντο ἐν νυκτὶ αὖθις τῇ αὐτῇ. Φενεατῶν δὲ οἶδα τοὺς πολλοὺς καὶ ὀμνύντας ὑπὲρ μεγίστων τῷ Πετρώματι. καὶ ἐπίθημα ἐπ' αὐτῷ περιφερές ἐστιν, ἔχον ἐντὸς Δημητρὸς πρόσωπον Κιδαρίας· τοῦτο ὁ ἱερεὺς περιθέμενος τὸ πρόσωπον ἐν τῇ μείζονι καλουμένῃ τελετῇ ῥάβδοις κατὰ λόγον δή τινα τοὺς ὑποχθονίους παίει κτἑ.

κιδάφη, *κίδαφος, κιδαφεύειν.* Vid. *κίραφος.*

κι-δνόν· *ἐνθάδε. Πάφιοι.* H. Perger *ἀσθενὲς* pro *ἐνθάδε* coniecit, Dindorf excidisse glossam ad *ἐνθάδε* una cum explicatione voc. *κιδνόν* putabat. Tuetur Hoffm. I 119 comparans ci-s, ci-tra. Sed suspecta terminatio. Num forte fuit *κί-δον*, ut *ἔν-δον*? An *κιδνόν·* <*τὸ*> *ἐνθάδε*?

κιθαραϝοδός. Vid. *ἀϝυδο.*

Κιθαριστής comoedia sine poetae nomine. CIA II 4, 992 I 6. — **Κιθαριστὴς** (?) **Μενάνδρου** (?) ibidem 975 III 2.

κιθών = *χιτών*. De usu Herodoti cf. Hoffm. III 608. Eadem forma saepe legitur in *PO*. Meisterh.[2] 79 *κιτῶνα* citat ex CIA II 767, 4 (saec. a. C. IV), *κιθωνίσκον* ex 759 II 11 (c. a. 334 a. C.), ubi tamen quinquies est *χιτωνίσκος*.

κί(κ)ερροι (= *κιρροί*)· *ὠχροί. Μακεδόνες.* H. Iubente serie litterarum corr. Vossius pro *κίβερροι*.

κικιουργός. PL pap. 11, vers. 3 (a. 107 a. C.) et 34, 13 eiusdem fere aetatis. Vid. *κίκι* in lexicis.

κικοβαυλιτίς. Vid. *κηκίβαλος.*

Κικοννεύς, non *Κικυνεύς*. Meisterh.[2] 74, 3.

κῖκος. EG 322 = Cram. An. Par. IV 36, 1: *ὁ δὲ Ἀλκαῖος* (fr. 137) *ὁμοίως Ὁμήρῳ τὸ ἰσχυρὸν κῖκυν καλεῖ.* Cf. Od. β 393, h. Ven. 238. Aeschyl. fr. 230. Hinc *ἄκικυς* = *ἀσθενής* Od. θ 515, μ 131. Aesch. Prom. 547 et sequiores.

Κιλλικόριοι. Vid. *Καλλικύριοι.*

κίλλος. Poll. VII 56 **κίλλον** — *τὸν ὄνον καὶ κιλλακτῆρα τὸν ὀνηλάτην* et § 158 *καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ὀνοκίνδιος καὶ κιλλακτῆρες* (prius tamen Eupolis de Pisandro adhibuit, *κιλλαγητήρ* praebet Theognostus *BA* 1389). Cf. Hes. s. v. *κιλλακτήρ* et *κιλλός* (hoc accentu cod.)· *ὄνος καὶ τέττιξ πρωινὸς ὑπὸ Κυπρίων* (ubi Schmidt tria ultima vocabula retrahit ad gl. *κίμαι· χυμὸς πύρινος*) et **κιλλόν·** *εἶδός τι χρώματος φαιοῦ*, qui color et asinis et cicadis proprius est. Cf. Poll. VII 86 *κίλλιον· ὀνάγρινον χρῶμα.*

κίμαι (*κιμά*?) *χυμὸς πύρινος πρωινὸς* (= *πρώιμος*) *ὑπὸ Κυπρίων*. H. Sequitur **κιμαός·** *χυλὸς μορέας*, ubi Dindorf correxit *κιμά· ὁ χυλὸς μορέας*.

κιν, suff. multipl. = *κις* laconicum: Del. 17, 34 *τετράκιν*, 11, 11. 12 *τετρακινχηλίως*, 17, 6 *ἑπτάκιν*, 25 *ὀκτάκιν*. Cf. *αὖτιν* et *N* paragogicum.

κίναδος. Schol. Theocr. V 21: *οἱ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πανοῦργε· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῷον.* Obscure

EM 514, 13: εἴρηται παρὰ τὸ κίναδος τοῦθ' ὅπερ <φασὶ Sylb.> τοὺς Σικελιώτας ἐπὶ τῇ τῶν κακούργων φθέγγεσθαι καταδίκῃ, quid enim hoc fuerit non dicitur. Cf. Harpocr. III, 18. *BA* 272, 5, ubi Siciliotae κονδίαν dixisse traduntur, quae mera videtur voc. κίναδος corruptela. Vocabulum satis notum ex scriptoribus atticis.

κινάσιος pseudodorice editur ap. Philolaum Stob. Ecl. ph. I 20, 2, quamquam recte κινήσιος praebet cod. F et ap. Ocellum ibid. 3 init. Similiter κινάσοντας vitiose pro κινησί(ί?)οντας. Aristaeus ibid. 6. Cf. ἀεικίνατος, διακόσμασις, alia multa.

κιναύρου ψῦχος. Vid. ἄγχουρος.

Κινδυῆς iuxta *Κυνδυῆς* titt. att. saec. a. C. V. Meisterh.[2] 23.

κίνδυν = κίνδυνος. Sappho fr. 161, κίνδυνι Alcaeus. Cf. Choeroboscus *BA* 1389. *EM* 514, 42.

κινδυ[νευ]θείς = κινδυνεύσας. Calumnae tit. saec. a. C. II GD 3569, 5.

κίνηδος· ἀσελγής. H. Boeotice = κίναιδος.

κινεῖν sensu obscoeno Herond. V 2 οὐκέτ' ἀρκεῖ τἀμά σοι σκέλια κινεῖν. — VII 20 κίνει ταχέως τὰ γούνατα. — III 49 μηδ' ὀδόντα κινεῖν, ne hiscere quidem. — Vid. κάρφος et πιτυλεύω. — Aeolica forma κιν<ν>έω reddita est Sapphoni fr. 114 et Alcaeo fr. 82. B. Cf. Hoffm. II 484 sq.

κίνερες ἄρκα κόνδο, cineres arca condo. IGSI, 912.

κινησίγαιος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 1355.

κινησίκολος. Ibidem 1372.

κινώ· κίνησις. Δωριεῖς. H. Empedocles. Vid. δορκώ.

κιξάλλης· φώρ, κλέπτης, ἀλάζων. H. Democritus. Mor. 161, ed. Natorp. Vid. lexica et sq. voc.

κιξαλλεύειν. Inscr. Tei *IA* 479 (= Michel 1318) ἢ κιξαλλεύοι ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο ἢ ληΐζοιτο ἢ ληϊστὰς ὑποδέχοιτο. Praeter Iones usurpabant Elei (cf. *IA* add. 116) et Dores siculi, Selinuntii aut Megarenses (cf. *IA* 514). Valde igitur improbabilis est Hoffmanni III p. 612 sententia vocabulum esse lycio-caricum. Si graecae est originis, incertum est utrum prius elementum cohaereat cum verbo κίξαι = βαλεῖν (cf. κίξαντες), an cum verbo κιγχάνειν s. κιχάνειν. Hes. κίξατο· εὗρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν. Cf. ex eodem κιξάλλαι· κλέπτειν. — κιξαλλία· πᾶσα κακοτεχνία. Utut est, originatio perobscura.

κίξαντες [ἐλθόντες, πορευθέντες]. H. Delevi explicationes, quae manifeste pertinent ad perditam gl. ἴξαντες. Cf. ἴξαι· ἥκειν. — ἶξε· ἦλθεν. H. Vera explicatio fuit βαλόντες, ut docet gl. ἀπέκιξαν = ἀπέβαλον, sumta ex Ar. Ach. 869.

κιόκρανον = κιονόκρανον. CIA I 322. a. 1. 29 (400 a. C.), ut Plato com. ap. *BA* 105, 10. Poll. VII 121. Meisterh.[2] p. 92, 15. Vid. s. v. τριμίσκον.

κίππαρος (?). *PB* 470, 3 Διόσκορος κίππαρος, ubi sequitur Ἀρητίων λαχανοπώλης. Scriptor vix aliud voluit quam κηπουρός, hortulanus.

κίραφος· ἀλώπηξ. Λάκωνες. H. Melius idem supra κίδαφος· δόλιος καὶ ἡ ἀλώπηξ. κιδαφεύειν· πανουργεῖν. κιδάφη γὰρ ἀλώπηξ. κιδαφίων· πανούργων· κιδάφην γὰρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν. Pro hac forma etiam militant κίνδαφος et σκίνδαφος in Photii lexico.

κίρετη· φθείρεται, δαπανᾶται. H. Boeotice = κείρεται. Cf. homericum κτήματα κείρειν.

κίρ[ρ]ις· εἶδος ἱεράκος. ὁμοίως δὲ λέγεται παρὰ Κυπρίοις Κίρ[ρ]ις ὁ Ἄδωνις, παρὰ Λάκωσι δὲ ὁ λύχνος. *EM* 515, 12. Brevius et minus recte Hes. κίρις· λύχνος, ὄρνεον ἢ Ἄδωνις. Λάκωνες. Cf. Choeroboscus ap. Cram. an. Ox. II p. 328, 8. *BA* 1389. Eustath. 391. Vid. Schmidt ad. Hes. et Hoffm. I 119 sq. Aliud Adonidis nomen apud Cyprios fuit Ἀώ. Vid. ἐῷα et cf. κῦρις.

κίρκα ἤτοι καταδέσματα. Neue Gr. Zauberp. ed. Wess. 307. Cf. κιρκαία ῥίζα in lexicis.

κίρκος· ἱέραξ. Θεσσαλῶν. *BA* 1095. Voc. homericum.

κίρναμι dor. = κίρνημι, v. c. Pind. *N.* III 78. Vid. κίγκρα et aeol. κέρναν. — Her. IV 52. 66 κιρνᾷ = κεράννυσιν.

κίς, κινές thessalice = τίς, τινές. Titt. Hoffm. 5, 4; 7, 27; 16, 22; 41. — κίς κε = ὅστις (ἥτις) ἄν GD 345 ἱς καὶ τὰν ὀνάλαν (= τὸ ἀνάλωμα) κίς κε γυννείτει (= γίγνηται) ἐν τάνε (= εἰς τάδε) δόμεν. — Cf. διέκι et πόκκι.

κίσκρα (κισπρά?)· πικρὰ τὸ ἦθος, παλίγκοτος. Κῷοι. H. Si sanum, metathesi, addito sibilante.

κισσεόχαιτα = κισσόχαιτα, pap. mag. Partheyi II 98 a. Cf. χρυσεο-, ἀργυρεο-. χαλκεο- = χρύσο- etc. in compositione.

κισσός, Bacchi cognomen Athenis. Paus. I 31, 6.

κισσοτόμοι, festum annuum Phliunte, cuius nominis causam exponit Paus. II 13, 4.

κισσοφορία. Aeol. GD 255, 5 κισσοφορίας καὶ ἀγορανομίας ἐπιτετελέκοντα.

κισσόβιος. Voc. aeolicum. Vid. κελέβη.

κίστιβερ. Kaib. ep. 589 Γαιωνᾶς, ὃς κίστιβερ ἦν ποτε Ῥώμης. Mommsen „Gaionas ex eorum numero erat, quos Cistiberes dicimus, ut ait Pomponius Digest. I 2, 2. 33. Cf. 31, qui vespertinis temporibus quieti publicae invigilabant."

κιστοφόρος, ὁ aetate romana in Asia minore legitima moneta = τετράδραχμον. Vid. Hultsch, Gr. u. R. Metrol.[2], p. 580 sq.

κίτταρος· διάδημα ὃ φοροῦσι Κύπριοι, οἱ δὲ τὰ διαδήματα φοροῦντες <καὶ?> κίτταροι λέγονται. H. Vid. Ctesiam, cap. 47 et κίδαρις sive κίταρις in lexicis.

κίττορ· ὁ κίσσος. Λάκωνες. H. Correxit Ahrens II 72 pro κίττεα· ἄκιτος.

κίττωσις. CIA III 771, 21 (saec. II p. C.); Γαμηλιῶνος κιττώσεις Διονύσου θι'. Cf. καρπώσεις.

κιτών dorice Sophronis fr. 64 Ahr. τατωμένα τοῦ κιτῶνος (sed eadem forma CIA II 764, 4. BCH XIV 480. al.) = ion. κιθών, att. χιτών. — κιτών etiam *PO* 155 (saec. VI), MFP 108 bis (saec II).

κίφος sermone messeniaco = *στέφανος*. Paus. III 25, 19: *ἐπίκειται δέ οἱ* (Machaonis statuae) *τῇ κεφαλῇ στέφανος, ὃν οἱ Μεσσήνιοι κίφος καλοῦσι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ.*

κιχήλα, dorice = *κίχλη*. Athen. p. 64 F. Cf. Ar. Nubb. 339 *κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.*

κιχήσιππος quid? Vid. *κελενδρύονα· κιχήσιππον*. H. et Phot. Nomen proprium *Κιχήσιππος* satis notum est.

κιχητός· *εἰς ὃ ἐμβάπτεται ὁ λιβανωτός. Κύπριοι.* H.

κιχλίζειν. Lexicis adde Herond. VII 123 *ἢ μέζον ἵππου πρὸς θύρην κιχλίζουσα.* Cf. A. P. V 245.

κιχλο-κόσσυφος, turdus, in edicti Diocletiani versione aegiraea *EA* 1899, 153, 27.

κίων. Inscr. att. saec. a. C. IV *EA* 1887, 57 l. 5: *τετρᾶναι δὲ καὶ το[ῖς] ἐμπολίοις καὶ μολυβδοχοῆσαι ὡς ἂν ὁ ἀρχιτέκτων κελεύηι καὶ ἀποδώσει ἑστηκότας ὀρθοὺς καὶ ὑγιεῖς καὶ ἴσους ἀλλήλοις κατὰ κεφαλὴν καὶ ὀρθοὺς πρὸς διαβήτην πανταχῆι.* Latebat hic titulus Philium Mitth. 1894, 188 (= Dittenb.[2] 539) edentem inscr. aet. macedonicae, in qua legitur: *τοῖς σπονδύλοις τῶν κιόνων — εἰς τοὺς ἁρμοὺς πόλους ποιῆσαι καὶ ἐμπόλια χαλκᾶ, δύο εἰς ἕκαστον τὸν ἁρμὸν ἐμπόλια καὶ ἕνα πόλον κτέ.* In sqq. utrumque vocabulum saepius recurrit. Empolia autem quadrata ibidem dicuntur, poli rotundi. Philio iudice poli sunt *οἱ κυλινδροειδεῖς σύνδεσμοι* (germanice Dübel) *οἱ εἰς τὰ ἐμπόλια* (i. e. *κυβικὰ ἐνθέματα*) *προσαρμοζόμενοι.* Hes. *ἐμπολῶντο· ἐνεβάλλοντο.* — Vid. *σφόνδυλος.* — Attico *ὁ κιών* respondet ion. *ἡ κίων* ap. Hom. et Her. I 92, etiam thessal. *ἁ κίων*. Vid. tit. *EA* 1900, 51, l. 5 *τὰν κίονα λιθίαν*, 6 *τὰν κίονα, ἐν τάν κε ἐσγραφεῖ*, 8 *τὰν κίονα καὶ ἐν τὰν ἐσ[γράφ]εν.*

κλάγος· *γάλα. Κρῆτες.* H. Cf. Hom. *γλάγος*. Similiter *ΚΛ*=*ΓΛ* in *κλαυκιόων· λαμπρυνόμενος.* H. Cf. *Κλύκα* = *Γλύκα* et alia G. V. p. 144 sq.

κλᾷδες· *ζυγά. Αἰολεῖς.* H. = Hom. *κληῖδες.*

κλάδος ἐλαίας figurate puella? Kaib. ep. 368, 7: *Θεοδώρα κλάδος ἐλαίας, ταχὺ πᾶς ἐμαράνθης*, sed fortasse praestat omittere virgulam post *ἐλαίας* et interpretari *ὡς κλάδος ἐλαίας.* — Priapi *φαλλός* in ep. 817, 2 *κλάδος* vocatur.

κλαίγειν (pronuntia *κλαίjειν*) PL p. 323, n. 51, 16. Cf. *Σαραπιγῆον.*

κλαίειν. Adde Herond. III 10 *κῆν τὰ Ναννάκου κλαύσω.* Vid. Zenob. VI 10. — Nec *κλαίειν* nec *κλάειν* hucusque repertum videtur in titulis atticis, sed propter *καίειν* formam priorem antiquiori Atthidi vindicaverim.

κλα<ΐ>ζων· — *κλείων.* H. Doricum: Fut. *κλᾳξῶ* Theocr. VI 32, *κλαϊκτός* Andaniae tit. L. F 326, a. 93. Theocritus praeterea habet *ἀπόκλᾳξον, ἀποκλᾴξας, κατεκλᾴξατε, κατεκλᾴσθη.* Aeolica videtur gl. Hes. *κλᾷσαι· κλεῖσαι.* — Iones et Attici antiquiores *κληΐειν, κλῄειν* dicebant.

κλαϊκοφόρου (ἥρωος) = κλειδούχου. Epidaur. IE 214, 110 etc. Cf. κλειδοφοροῦσα.

κλαϊκτός dorice = κληστός. Vid. vicina vocabula.

κλάιξ, s. **κλᾴξ** = κλῄς (s. κλείς). Epidaur. *IE* 241, 110 etc. Theocr. Cf. Del. 47. 94 κλᾷκα, κλᾷκας, Dittenb.[2] 653, 92 θησαυροὶ λίθινοι δύο κλαϊκτοί — καὶ ἐπιθέντα κλᾶικας — τὰν ἑτέραν κλᾶικα — κλᾶικα.

κλᾶϊς· μόχλος. H. Gl. aeolica, ut videtur. Cf. Callim. h. Cer. 45.

κλαΐστρον, claustrum. Pind. *P.* I 8 γλεφάρων ἁδὺ κλαΐστρον soporem vocat. Cf. κλᾷσθρον.

κλάλιον = κλάνιον, brachiale. *PO* 114, 11 (saec. p. C. II).

κλᾶν. Kaib. ep. 348, 2 κ[λά]σας ἐλπίδας ἡλικίας. Cf. Aesch. Ag. 491 πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυχών.

κλαραγεῖ· ἐλαφρῶς καθεύδει. Σικελοί. H. Barbarae originis?

κλᾶρία· κληρία. H. Laconicum. Vid. Plut. Agis, cap. 13.

Κλᾶρια, festum Apollinis Clarii, in quo erat certamen equestre, commemoratum una cum Iliacis et Ephesiis in tit. att. *EA* 1883, 72; IC 105, 14. Κλάρια ἐν Κολοφῶνι.

Κλαριών. Magnesiae ad Sip. mensis. Bisschoff de F. G. A. p. 403.

κλαρονόμος = κληρ. Rec. inscr. syracus. CIG 5418. Vid. ἐπίνομος.

κλᾶρος et cognata = κλῆρος etc. dorice (et aeolice) ap. Pindarum aliosque, itaque recte ναυκλαρία Archytas Stob. Flor. I 196 et similia. — κλάρῳ ἑλεῖν = λαχεῖν. Kaib. ep. 768 a. 2 (Praef.) εἷλεν κλάρῳ Ζηνὶ τροπαῖα φέρειν.

κλαρώειν = κληροῦν. Phoc. GD 1539, 34 τὰ δικαστήρια ἃ κα δέῃ κλαρώειν. Cf. δουλώειν, στεφανώειν, ἀπαλλοτριώειν, δαμιώειν (= ζημιοῦν) in titt. delphicis.

κλαρῶται· εἵλωτες, δοῦλοι. H. Apud Cretenses. Cf. Poll. III 83, Athen. VI 263 E. Vid. s. v. ἀφαμιῶται.

κλαρωτάς iudicum, sortitor. Rhodi tit. IGI, I 55. Cf. Poll. IX 44.

κλᾷσθρον· κλεῖθρον. H. Cf. κλαΐστρον.

κλάσσεται (?)· ἄρχεται. Συρακόσιοι. H. Vid. βανάσσεται.

κλαστός, vir auribus contusis, interprete Reuvensio ad pap. Anastas. l. 6, Lettres a M. Letronne 3, p. 6. Saepius legitur in pap. Mus. Gizeh 10388 (a. C. 123). Arch. f. Papyrusf. I p. 63 sqq.

κλαυμαριόμενον· κλαίοντα. Ταραντῖνοι. H. Idem κλαυμαρεῖται· κλαίει. Fort. κλαυμαρίεται. = att. κλαυθμυρίζεται.

κλέειν, celebrare, = κλείειν, κλεΐζειν, κλῄζειν. IC 88, 11. 15. 22 τὸ ἅτερον ἔτος ἐφ' οὗ κλέων[τι] Καρνεῖαι. — κλέωά = κλέουσα Lacon. Ar. Lys. 1299. Vid. ωα.

κλέεννος = κλεινός aeolicum (doricum male Pape). Cf. κληνός. Passim legitur. Vid. lexica et supra εννος. Pindarus et Bacchylides utraque forma (κλέεννος et κλεινός) pro metri ratione utuntur.

κλεηδών ion., ep. = trag. κληδών = pedestre att. φήμη. Her. V 72. IX 91. 101.

Κλεηδόνιος Mercurius. Pitanae in Mysia tit. L. W. 1724 a (Kum.).

κλέης et **κλῆς**. De nominibus propriis in *κλέης*, *κλῆς* ap. Atticos satisfaciet Meisterh.[2] 104, 7. 118, 11. — Excepto *Ἡρακλῆς*, Aristophanes constanter utitur formis in *κλέης*. Contra *Ἡρακλέης* iuxta *Ἡρακλῆς* est tragicorum.

κλειδοῦν = *βαλανοῦν*. Smyrnae tit. Dittenb.[2] 583, 17 *ναὸς ἐξυλωμένος καὶ κεκεραμωμένος καὶ τεθυρωμένος καὶ κεκλειδωμένος*.

κλειδοῦς· *κλει(δ)άριον μικρόν*. H. Corr. Meineke pro *κλεῖς*· *κλεινάριον*.

κλειδοφοροῦσα, sacerdos in inscr. caria ap. Newtonum Halic. 96 et BCH V 186 (Kum.). Cf. *κλαϊκοφόρον*.

κλείειν, *κλείζειν* etc. Vid. s. v. *κλής*.

κλεῖμα (vulgo *κλεῖδα*)· *ὑποδήματος εἶδος*. *Κρῆτες*. H. Idem *κλείματα*· *ὑποδήματα*. — *κλῆμα*· *ὑπόδημα*. — *κλίματα*· *ὑποδήματα*. Nescio an vero forma sit *κλῖμα*.

κλεινεν[T] et *εἴδους κλεινεν*[T] in Ostr. 185. 187, tributi genus plane obscurum (14 dr. per annum). Wilcken O. G. I p. 225.

κλεινοί, amasii in Creta. Athen. XI 782 C *ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι — καλοῦνται δὲ οἱ ἁρπασθέντες* (*παῖδες* sc.) *παραστα θέντες*.

κλείρ· *κλειδίον*. H. Fort. gl. eretriensis. Vid. P.

κλείς, **κλεισίον** etc. Vid. *κλής* etc.

κλείτει· *κλίματι*. *γωνίᾳ*. H. Alcmanis fr. 91.

κλεπείς = *κλαπείς*. *PB* 454, 19 *κλεπέντα*. (a. 193 p. C.). Cf. *κέκλεβα*.

κλεο = *κλεο* in compositis. Vid. *θευ*.

κλέφοδρα. Adde Herond. II 43 sq. — Vid. *χοῦς*.

κλέωά. Vid. *κλέειν*.

Κληδόνων (Ominum) aedes Smyrnae. Paus. IX 11, 7.

κληΐζειν ion. Hippocr. IV 182 = *κλῄζειν*. Vid. Hoffm. III p. 502.

κληΐς ion. = *κλής*, *κλείς*. Her. V 108.

κληΐσκεται = *κλῄζεται*, *καλεῖται*. Hippocr. IX 84. Cf. *χρηίσκονται*.

κληνός doricum et boeoticum esse pro *κλεινός* docent multa nomina propria dorica: *Κληναγορὰς* (Cos), *Κληανδρίδας*, *Κληνόστρατος* (Rhod.), *Κληνόπολις*, *Κληνόστρατος* (Cnid.) *Κληνώ* (Chi.), *Κληνίππας* (Phigal.), *Κληνίσστα* (Ambrac.), *Κλήνετος* (Hyett.), iuxta *Κλιήνετος* (Tanagr.), *Κλήναξ* (Rhod.), *Κληνερέτη* (Tanagr.) — Vid. *κλέεννος*.

κλιβανίτας = *κριβανίτης*. Sophronis fr. 56 Ahr. Cf. *κλιβάνῳ* Her. II. 92. De comicis att. recentioribus cf. Phrynich. Lob. p. 179.

κλῆρον pro *κλῆρος*. *PK* II 326 aet. byzant. Sed scribae lapsus videtur pro *κληρ*<*ί*>*ον*.

κληροῦχοι in Aegypto (glebationis nomine) frumentum praebebant. Pap. Lond. CXXVII (a. 218 p. C.). Vid. Wilcken O. G. I p. 380. Aetate Romana in Aegypto *κληροῦχοι* dicti videntur agrorum possessores, *γεωργοί* conductores. Vid. FGH pag. 209.

κλῄς, *κλῄειν*, *κληδίον*, *κλῇθρον*, *κλησίον*, *κλῄζειν* vetustiores formae atticae pro *κλείς*, *κλείειν* etc. Meisterh.[3] 28, 3.

κλῃτήρ, constanter titt. attici, numquam *κλήτωρ*. Idem p. 103.

κλιδίν = *κλειδίον* FGH 119, 20, ut l. 34 *ψωμίν* = *ψωμίον*. Vid. *ιν* = *ιον*.

κλῖμα. Vid. *κλεῖμα*. -- *κλίμα* (hellenistice = *κλῖμα*), aetas. IGSI 2431 = Kaib. ep. 579: *ὁ δὲ δαίμων νήπιον ἀντεβόλησ' ἐπταέτει κλίματι.*

κλιμακίζειν. Lex. Sabbaïticum 17, 10: Aristophanes *Ἀναγύρῳ· „ἐκλιμάκισεν, ὥστ' εἰς μέσην ἔπιπτε τὴν τάφρον."* Hes. *κλ[ε]ιμα<κί>ζειν· παλαίειν, σκ(ε)λίζειν, ἀπατᾶν.* Cf. Poll. III 156 et Phot. s. v.

κλιμακίς, trabs transversa. BCH 1890, p. 468. Saepius occurrit CIA IV, 2, 331 C (vol. I suppl.).

κλιμακτήρ. Piraei psephisma aet. Lycurgi *EA* 1900, p. 94, l. 46 *ποιῶν τὰ μέτωπα τῶν κλιμακτήρων λεῖα καὶ ὀρθὰ κτέ.*

κλίνειν. Kaib. ep. 847, 1. *Τύχης πάλιν κλίναντα τάλαντα.* — 740, 8 *κλινάμενοι Περσῶν δύναμιν.* Apud Pindarum aor. pass. est *ἐκλίθην*, ut ap. Herod. I 211, 1, eaque forma saepe legitur apud tragicos pro attica *ἐκλίνην*. Epica est *ἐκλίνθην*.

κλίνη, sarcophagus. IGSI, 788. 871.

κλίνην sive **κλίνας στρῶσαι** de lectisternio. CIA II Add. 453 b. 453 c. 622. 948. 949. 950. Cf. 305 et *στρωννύειν θρόνους* 624, 9 (ex Indice).

κλινηρίσκος = *κλιντήριον*. Sami tit. Hoffm. 169, 48 (a. 346/5 a. C.).

κλισίη = *κλίνη*. Kaib. ep. 237, 4 (saec. a. C. I) *Ἀίδεω νυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος | εὐσεβέων θ' ὁσίην εὔνασεν εἰς κλισίην.*

κλισμάκιον *μικρόν*, deminut. voc. *κλισμός*. Inscr. eleusinia *EA* 1883, 135 sq. = CIA IV 2, 628 c 28.

Κλιτέας, *Κλίταρχος* (s. v. *κλίνειν*), *Κλείταρχος*. Meisterh.[2] 42; 44, 31.

κλονεῖν. Vid. *κορθύειν*.

Κλυταιμήστρα (s. v. *μήδομαι*) forma unice vera, ut *Ὑπερμήστρα*. Sufficit laudare Schroederi Proll. Pind. II 30 (57.). Multi, in quibus ipse ego, monuerunt. Cf. etiam serum tit. Ostiensem IGSI, 930, 10.

κλυτόμητις Aesculapii epitheton Epidauri. *IE* 24, *EA* 1883.

κλώθειν ion. = att. *νῆν*. Her. V 12. Cf. *κλωστήρ*, *κλωθώ*, *κατακλῶθες*.

κλώθεσθαι = act. Kaib. ep. 153, 4. 478, 1. 520, 1.

κλωθῶες *Ἅρπυιαι*. Inscr. metr. rom. CIG 6280 B 14 (Kum.).

Κλωπίδης (cf. Ar. Eq. 79). Semel CIA II 788 A 13 (IV aut III a. C. saec.) *Κλωπι(δῶν)* pro vulgari forma *Κρωπιδῶν*. Meisterh.[2] 63. 8.

κλωστὴρ Μοιρῶν. Kaib. ep. 292, 6. Cf. 145, 1; 113, 4. Vitiose *Μοῖραι κλωστείρων νῆσαν ἀπ' ἀθανάτων* habet epitaphium aeg. metr. Ptolemaei Euergetis II aet. in papyro Musei Gizehii n. 9206, BCH XX 191, I v. 14. Ibidem II v. 15 *ὡς δ' ἐμὲ μοῖρ' ἐδάμασσε βιοκλώστειρα.*

κλωστηρίων *τέλος* in Aegypto obscurum et incertum. Cf. Wilcken O. G. I p. 235 sq.

κλώψ ion. = κλέπτης, φώρ. Her. I 141. II 150. VI 18. Xen. Anab. IV 6, 17 et tragici.

κνακός, κνακίας, κνάκων dorice = κνηκός cett. ap. Theocritum.

κνάμιδες = κνημῖδες Alcaei fr. 15, 4. — τετράκναμος Pind. *P.* II 40. IV 214, itaque κνάμα = κνήμη. Cf. Theocr. XVI 18 et *Λόκροι Ἐπικναμίδιοι*.

κνάπτειν, κναφεύς. Vid. γναφεύς.

κναφήιον ion. = κναφεῖον. Her. IV 14 bis.

κναφική. Tributum in Aegypto quod fullones pro exercenda arte pendebant, binae drachmae menstruae. *PB* 337, 23; Ostr. 1487. Wilcken O. G. I p. 226 sq.

κνάφος proprie carduus fullonius, tormenti genus Her. I 92.

κνάσαιο dorice = κνήσαιο. Theocr. VII 110.

κνήσῃ. Herond. IV 51 κνήσῃ τὸ βρέγμα, caput tuum scalpes. Cf. VIII 8.

κνηστρίν pro κνηστρίον rec. tit. att. aet. imperatoriae CIA III 238 a. Cf. Meisterh.[2] 88, 4. Vid. ῑν = ῐον.

κνίδιον (sc. κεράμιον), vini mensura. *PO* 150 οἴνου κνίδια τρία ἥμισυ. Cf. 140, 20; 155, 2. 3. *PK* II 314, 4 etc. *PB* 377, 2. 549, 2. Legitur Sept. Apophth. 398 B. Cf. κολοφώνιον, κῷον, ῥόδιον et λάγυνος.

κνίζειν. Vid. ἔκνιγον. — ἔκνιξα dorice Pind. = ἔκνισα (codd.) *P.* X 60. *I* V 58. VI 50. Idem Schroeder in syllaba ancipiti pro forma att. restituit duobus prioribus locis, coniectura *P.* VIII 32. XI 23.

κνῖσα· ἐπίπλοος. Ἑρμιονέων. *BA* 1095.

κνισάεις = κνισήεις. Pind. *O.* VII 80; cum synizesi *I.* III 84.

κνίσμα. Herond. IX 4 μή σε [κν]ισμάτων γεύσω.

Κνίφων = Γνίφων. Meisterh.[2] 58/27, 1.

κνοοπεύς. Vid. κνυοῦπες.

κνόζεσθαι = κνῆσθαι. Sophronis fr. 9 Ahr. κνύζομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων· ἃ δὲ ξύσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὰν ἱππάζεται. *EM* 524, 55 εὕρηται δὲ κνυζοῦν παρὰ Δωριεῦσι καὶ τὸ ὠχριοῦν.

κνόζημα = κλαυθμυρισμός, vagitus. Her. II 2. Cf. κνυζᾶσθαι, κνυζηθμός.

κνῦσα (?). Herond. VII 95 κνῦσα καὶ κακὴ λωβή = ψώρα. Utrum κνύζα an κνῖσα corrigendum sit dubitatur.

κνωπεύς. Vid. κνυοῦπες.

Κνωσός in bonae aetatis titulis uno ς scribitur. Bacchyl. I 151 et XVI, 39 correcta ad exemplum XVI, 120 (Κνώσιος). Cf. O. Schroeder ad Pind. *O.* XII 16. Locativus *Κνωσοῖ* legitur in tit. gnosio apud Dittenb.[2] 574, 6. 13. 55. 58, ut *Δέραι* ibidem 40, *Λατοῖ* ll. 7 et 14, sed ἐν Ὀλόντι 8 et 59.

κνώσσειν, dormire, ut ap. Hom., Herond. VIII 5. 10.

κοακτήρ seu **κοιακτήρ,** apparitor in mysteriis. Inscr. laconica L.F. 163 b. c. d. (Kum.). Hes. κοιᾶται· ἱερᾶται. κοίης· ἱερεὺς Καβείρων, ὁ καθαίρων φονέα. Eodem pertinet gl. κοιόλης· ὁ ἱερεύς. —

κοιώσατο (e poeta, ut docet omissum augmentum)· *ἀφιερώσατο*, *καθιερώσατο*.

κοᾶν, *κοεῖν*. — Hes. *κοᾷ· ἀκούει. πεύθεται.* — *ἐκοᾶμες* (dor.)· *ἠκούσαμεν* (debebat *ἠκούομεν*). — *ἐκοάθη· ἐπενοήθη, ἐφωράθη*. Explicatio *ἀκούειν* falsa videtur et etymologiae causa excogitata. Infra recte idem *παρακεκόακε· παρανοεῖ*. — Cf. *ἀμνοκῶν*, *Δημοκόων* et alia nomina propria, *θυοσκόος*. Cognatum etiam est *κοννεῖν*. Vid. infra *κοῖ*.

κοβαλεύειν, vehere (Suid.), saepe legitur in *PK* (I) CXXXI recto (78/9 p. C.), ubi multa opera rustica commemorantur, velut l. 296 *μισθὸς Εὐχαρίστου κοβαλεύοντος θρύα εἰς οἶκον*, 343 *κοβαλεύοντος κόπρον εἰς ηδυ* (?), 388 *μισθὸς ἐργάτου κοβαλεύοντος ἄχυρον ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως εἰς οἶκον εἰς τὸ βαλανεῖον*). Cf. 555, 580, 586 etc. Eodem sensu *κουβαλεῖν* Sophocles in lex. affert e Sept. Apophth. 196 A et Leont. Cypr. 1717 C.

κόγχη = *ἀψίς*. CIG 4556. Kaib. ep. 446, 3 *κόγχην προπάροιθεν ἔχον σορῶν*.

κογχο-θήρας. Epicharmi fr. 23, 8. Ahr. Cf. *ὀρνιθοθήρας*, al.

κοδίκιλλος. IGSI, 1039 *ἐπὶ τῶν κοδικίλλων*, a codicillis Augusti libertus.

κοδόμαλον. Vid. *μῆλον*.

κόζμος = *κόσμος*. Rec. tit. Oenoandae in Lycia BCH 1897, 378.

κοθαρός = *καθαρός*. Sybaritica inscr. metr. saec. a. C. IV GD 1646, 1: *ἔρχομαι ἐκ κοθαρῶν κοθαρὰ χθονίων βασίλεια*. — *TH*, I 103 *κριθὰ κοθαρὰ δοκίμα*. Vid. *καδαρόν* et *κόθαρσις*.

κόθαρσις = *κάθαρσις*. Tit. eleus *IA* add. 113 b. = GD 1156: *βοῖκα θοάδ(δ)οι καὶ κοθάρσι τελεῖαι*.

κόθημα. Vid. *κοτίλλιν*.

κοῖ (Meister *κοοῖ*) *δὲ κα ἐν τρίτον, αἴ τι ἐνποιοῖ, αἴτ' ἐξαγρεοῖ*, spectet autem ter (exta), si quid (legi) addere aut demere velit. Sic lex elea *IA* 113 C extr. = GD 1156. Cf. Meister II p. 24 sq., qui iuxta *κοέω* exstitisse *κόω* putat ut *λόω* iuxta *λοέω*, conferens Hes. *κόν· εἰδός*, quae in *κῶν· εἰδώς* refingit. Vid. *κοᾶν*.

κοὶ thessalice = *χοί*. Inscr. *EA* 1900 p. 53, n. 3, 6 *κατάπερ κοὶ ἄλ[λοι] Κραννούνιοι*.

κοῖλος. Theophyl. Sim. Hist. VIII 3, 2 *ὅπως οἱ βάρβαροι περὶ τὰ κοιλότερα γενομένης* (-*μενοι*?) *τῆς δυνάμεως καὶ κατειλημμένοι ἐν μέσῳ, περιπέσωσι συμφοραῖς ἀδοκήτοις* — *κοῖλα γράμματα*. Inscr. Calchedonis GD 3052: *γράψαι δὲ καὶ εἰς σανίδα κοῖλα γράμματα καὶ εἰστάλαν*.

κοιλοφώνως *καὶ πεπλασμένως λαρυγγίζοντας*. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 200, 15 sqq.

κοιμᾶσθαι passim in titulis christianis, imprimis *ἐκοιμήθη*. IGSI 549. *κ. σὺν θεῷ*. Ibid. 2315 *αἰκομέθη* = *ἐκοιμήθη*. Cf. *θεοκοίμητος*, *καλοκοίμητος*; similiter *κοίμησις* (ibid. 119. 152. 191 etc.), *κοίμασις* (531, 10), *κοιμητήριον* (603. 2715), *κοιτών* (464).

κοιματήρια, hospitum diversoria in Creta.

κοιμητήριον, coemeterium. Passim tituli seriores, scriptum haud raro κυμητήριον, κυμητίριον, κυμιτίριον. Vid. v. c. Indicem CIA III.

κοινᾶν cum comp. παρακοινᾶν Pindarus pro κοινοῦν, παρακοινοῦν. — Eadem forma κοινᾶν *PB* 248, 3 saec. p. C. II.

κοινάν dorice = κοινωνός. Pind. *P.* III 28 κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ. Cf. ξυνάν, ξυνάων *P.* III 6. *N.* V 27. Eadem forma κοινάν arcadica est in Tegeae tit. GD 1222, 21. Hinc

κοινᾶνέω laconice = κοινωνῶ Thuc. V 79 κοινανεόντω (Ahrens pro -των); inscr. delph. saec. a. C. V GD 2561 κοινανείτω. — Archytas Stob. Ecl. ph. I 48, 6 (p. 787 W.) κοινανέοντα.

κοινᾶνία· Aesara Lucana ibidem p. 850 W. = κοινωνία, reddendum Pindaro *P.* I 97. Temere ξυνανία mavult Schroeder. Vid. praegressa.

κοινεῖα = τὰ κοινά, thesaurus publicus, saepe legitur in tit. trozenio saec. a. C. III BCH 1886, 144. Similiter (τὸ) κοινεῖον Therae IGI, III 330, 26. 127. Ibid. 104, 12 κοινείοις τοῖς ἐν Νισύρωι.

κοινοβοόλιον, consilium commune, et κοινόβουλος (= κοινοβούλης) = σύνεδρος, senator. Saepe titt. aet. imperatoriae. Iunguntur δεκάπρωτος et κοινόβουλος, v. c. in Prusiae inscr. Mitth. XXIV p. 433, n. 25, 5. p. 435, n. 26, 2 sq.

κοινοδίκιον cretense. Praeter Polyb. XXIII 15, 4. XXI 4, 6 vid. CIG 2556, 58 (ubi pravam scripturam κοινοδίκαιον correxit Boeckh) Del. 119, 58, Therae tit. IGI, III 254, 12. Cf. Pergami tit. 163 A II, 4, ubi agitur de arbitrio.

κοινοθανής. Vid. s. v. καρποτόκος.

κοινοκαθέτας· συνθηκοφύλακας. H. Voc. obscurum dialecticum non magis expedio quam expedivit Schmidt in adn.

κοινόν. — Ἐν κοινῷ Βοιωτῶν *EA* 1889 Oropi tit. 29, 1. 3. 4. Cf. 5. 7. 8. Semel *EA* 1891, p. 131 n. 3, 1 ἐν τῶι κοινῶι *B*. Passim alibi similiter. Cf. lexica. — κοινοί (sc. utrisque communes) arbitri audiunt in tit. delphico GD 1832, 10: εἰ δέ τι ἀνθρώπειον γένοιτο περί τινα τῶν κοινῶν ἐν τοῖς ἐτίοις τοῖς γεγραμμένοις, ἑφελέσθων ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ. — ἔχειν τὰς κοινὰς φρένας, habere sensum communem. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 202, 10 sq. Cf. φρένας ἔχειν 240, 31 et ibid., 10. Vid. ἐγχυδαῖος.

κοινοπαθέως κοιμηθέντα. Epitaph. christ. IGSI, 2534.

κοινοποιεῖν. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 217, 23 τὰ τῶν ἀγαθῶν ἔπαθλα κοινοποιοῦντα. Cf. lexica.

κοινοῦν. Vid. κοινᾶν. — κοινοῦσθαι = μίγνυσθαι de fluvio Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor, p. 150, 8 (ὁ Σάβας) κοινοῦται τῷ Τίγριδι.

κοινωφελία = κοινωφέλεια. Philodem. de rhet. Sudh. p. 174, 5. Cf. *EM* 462, 11 et ὠφελία = ὠφέλεια.

κόϊξ. Vid. κόϊς.

κοιόλης. Vid. *κοακτήρ*.

κοῖον· *ἐνέχυρον·* — *κοῦα·* *ἐνέχυρα.* — *κουάσαι·* *ἐνεχυριάσαι.* — *κωάζειν·* *ἐνεχυριάζειν.* — *κωα(σ)θείς·* *ἐνεχυρασθείς.* — *κώιον·* *ἐνέχυρον.* H. Quae omnia verbo *κεῖσθαι* cognata ad quas dialectos pertineant difficile dictu est. Cypriis *κοῦα* et *κουάσαι* tribuit Schmidt, sed micans in tenebris. — Vid. *ἐγκοιόταυς*.

κοῖον. Athenaeus X p. 455 d. sine teste: *Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσιν.*

κοῖος = *ποῖος* pars Ionum. Vid. Hoffm. III 595.

κοιπκοίβα (?)· *πᾶν σπέρμα.* *Ἀχαιοί.* H.

κοιρανόμοιρος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 1360.

κοίρανος· *βασιλεύς.* *Βοιωτῶν.* *BA* 1095.

κόις. Poll. X 179: *εἴη δ' ἂν καὶ κόιξ τι τῶν πλεγμάτων, ὃν* (ὃ?) *οἱ μὲν Δωριεῖς κόιν καλοῦσιν, ὡς Ἐπίχαρμος Πίθωνι* (fr. 77 Ahr.) „*ἢ θύλακον ἢ βό(ε)ιον ἢ κόιν φέρειν | ἢ κωρακίδα*", *οἱ δὲ Ἀττικοὶ κόικα.* Cf. Lob. Phryn. 88.

κοιτάζειν quid? *PB* 619, 4. *δηλώσαντος τὰ τοῦ Δ[ε]ίου ὑπάρχοντα κατ' ἀγνοίαν ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ κωμογραμματέως κεκοιτάσθαι διὰ τὸ πεπρᾶσθαι αὐτὰ πρὸ τῆς κατοχῆς τῆς ἐπιτηρήσεως καὶ τὴν παραγραφεῖσαν πρόσοδον ὀφείλειν κουφισθῆναι τοῦ συναγομένου κτέ.* (a. 155 a. C.).

κοιτάξατο = *ἐκοιμήθη.* Pind. *O.* XIII 77.

κοιτασμὸς *προβάτων* quid? *PK* (I) CXIII p. 595, 18 *ἐξαιρουμένων τῶν σπερμάτων καὶ σμηγμάτων καὶ κοιτασμοῦ προβάτων ἐν καιρῷ σπορᾶς κτέ.* Cf. *κοιτάζειν*.

κοίτη = *κίστη.* CIA IV 2, 700 b, fr. *B* 21 et alibi. Vid. lexica.

κοῖτος, *ὁ* = *ἡ κοίτη* ion., ep., lyr., trag. Her. I 9. VII 9. 17.

κοιτών, sepulcrum. Vid. *κοιμᾶσθαι.* — cubiculum = att. *δωμάτιον* (cf. Lob. Phryn. p. 252). Deli tit. a. 120 a. C. Michel 1158. *Κράτερον γεγονότα — τῶν πρώτων φίλων βασιλέως Ἀντιόχου καὶ ἀρχίατρον καὶ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τῆς βασιλίσσης* (cubicularius reginae) *κτέ.* Cf. sq. voc.

κοιτων(ε)ίτης *Καίσ(αρος)* IGSI, 1664. Cf. 2143. Vid. *ἀρχικοιτωνίτης* et *κραβάτειος*.

κοιφί, suffimenti genus in Aegypto. *PK* (I) XLVI (saec. IV), 210. 216. — In CXXI (saec. III) 538 additur *ἱερατικόν.* Cf. *κῦφι.*

κοκκίδες, calcei muliebres, dicti de coccineo colore. Herond. VII. 60.

κόκκινος *βαυβών.* Herond. VI 19. Vid. *βαυβών*.

κοκκοφάδιον quid? Pap. mag. saec. III *PK* (I) CXXI, 411: *νυκτολάλημα. Λαβὼν κοκκοφαδίου τὴν καρδίαν κτέ.* Usurpatur *καρδία* tam de plantis quam de animalibus.

κοκκύας· *ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκομμένους.* *EM* 524, 52. Glossa perobscura. Fortasse est e semibarbaris vocabulis, qualia in reliquiis Hipponactis offendimus. Non magis constat utrum *ὁ πρόγονος* privignus sit an proavus.

κοκκυγίαν· ἄνεμον (cod. κοκυγία· ἀνεμώνη)· οἱ Κροτωνιᾶται. H.
κολαβρισμός· Θρᾴκιον ὄρχημα καὶ Καρικόν. Poll. IV 100. Cf. Athen. XIV 631 D, ubi codd. *AE* exhibent καλαβρισμός.
κολάζεσθαί τινος, desiderio alicuius rei vexari. FGH 120, 3 πέμσις μυ θρίνακες δύωι (sic) καὶ πτύον ἕν, ἐπ(ε)ὶ κολάζωμαι (sic) αὐτῶν εἰς (= ἐν) Ἀφροδίτην πόλιν. Cf. 115, 19. Epistulae sunt a. 100/1 p. C.
κολαξαῖος ἵππος ap. Alcmanem. An stimulo egens? Cf. εἴβηνος.
κολαπτήρ. Fabricius de archit. p. 71 ad tit. Lebadeae, Michel 589, 131 sq. „Lapidariis Lebadensibus κολαπτήρ ferramentum erat quo secundum lineam in lapidum margine lini ope ductam, quanto lapides latiores essent quam opus erat, tantum praeciderent. Pariter ἀπὸ κολαπτῆρος, cum lapides pavimenti positi essent, eorum superficies ruditer dolanda erat (cf. 185 sq. διακολαπτηρίζων τοῦ[ς λίθους] κύκλωι πάντας) etc."
κολαπτὸν γράμμα. Kaib. ep. 258, 2 (saec. II vel III p. C.). Formatum, ut βαπτός, κρυπτός, ὀπτός.
κολάστρια. Ezechiel poeta Mos. vs. 121 ῥάβδον τετραπόδων καὶ βροτῶν κολάστριαν (Euseb. III 741 C.).
κολειόν, τὸ = κολεόν, κολεός. Inscr. att. *EA* II 480 (Kum.).
κολία· ὀρχήσεως εἶδος. H., qui supra κολία· ποιά τις ὄρχησις, infra κολιάσαι· ὀρχήσασθαι.
κόλλαθον mensura syriaca seriore aet. romana in Aegypto quoque usitata. *PB* 377 (saec. VII). Hultsch, Metrol. p. 587 et Wilcken O. G. I p. 764. Sophocles s. v. citat Epiphan. III 292 B.
κολλατικόν. Epidaur. GD. 3325, 69.
κολλεκτάριος, collectarius. *PB* 371, 9 (temp. arab.). Cf. Suid. s. v. = τραπεζίτης, ἀργυραμοιβός.
Collectivus usus. Vid. ἧλος.
κολλήγιον, collegium. Σωιζομένου κ. Romae. IGSI, 1566. Cf. CIG 6376. Add. 2007 f.; Dio C. 38, 13, 2 et seriores.
κολλικλάριος = κορνικουλάριος, cornicularius (Lyd. 197, 8. CIG 4453 ὁ πρωτεύων τοῦ παντὸς καταλόγου). *PB* 435, 8 (saec. II vel III p. C.).
κόλλου(ρα)· ἄρτος H. = κολλύρα s. κόλλιξ. Lege κολλοῦρα. Laconicum videtur Schmidtio, sed pari iure Boeotis tribuas, quos κολλικοφάγους vocat Ar. Ach. 872.
κολοβός. Vid. κροῖος et λοῦσον.
κολλυβιστικὴ τράπεζα. *PB* 741, 10.
κόλλυβος, collybus (agio). Dittenb. 233 A 37 τὰ δὲ ἀναλώματα καὶ ἐφόδια ἐξέστω καταχρεῖσθαι ἐκ τοῦ κολλύβου. Vid. Haussoulier BCH 1888 p. 57 sq., pap. Grenf. (II) LXV (II/III saec. p. 6.). Wilcken O. G. I p. 381. et verba κολλυβίζειν, κολλυβιστής. Passim κόλλυβος occurrit in papyris FKH.
Κολλυτέες pro Κολλυτῆς. Vid. Meisterh.[2] 36, 2 et eundem 73, 7 de formis Κολλυτός, Κολλυτεύς.

κολλ-ώροβος fortasse est palus, cui ciceres succrescentes se applicant (erwten-staak). *PB* 752, 18 (a. 125 p. C.): *κολλωρόβοις πλήξαντες τὴν κεφαλήν.*

κολλωσός = *κόλλοψ.* Geopon. XIX 6, 3 *κόλλοπα δὲ καλοῦμεν τὸ ἐν τῇ χρήσει καλούμενον κολλωσόν.*

κολοιός a Babrio 72, 10 sq. vocatur *κορώνης υἱός.* Cf. Hes. s. v. *κολοιοί· σκῶπες μικραὶ κορῶναι.*

κολουᾶν· *θορυβεῖν.* (cf. Hom. *B* 212 *ἐκολῴα*). H. *κολῳεῖν* Antimachi fr. 27; Poll. V 98 *κολοιᾶν* a *κολοιός.* Hes. *κολουμβᾷ· θορυβεῖ.* Num = *κολουϜᾷ,* illata nasali ante *β*? Diphthongus *ου* = *ω* facit ut gl. thessalicam esse suspicer.

κόλουρις = *ἀλώπηξ.* Timocreo rhodius fr. 8, 2 *κοὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις· ἐντὶ καὶ ἄλλοι ἀλώπεκες.*

κολουρῖτις *γῆ. Σικελοί.* H. Scil. terra ardua et praerupta. Cf. *κολουρίᾳ· τῇ ἀποτομίᾳ.* — *κολουρόν· κολοβόν.* H.

κολοφώνιον (*κεράμιον* sc.), mensura vini in Aegypto. Cf. Wilcken O. G. I p. 764 sq. Comparanda *κνίδιον, κῷον, ῥόδιον.*

Κολοφωνίτης iuxta *Κολοφώνιος.* Meisterh.[3] 89.

κολπός. Herond. VI 101 *τρέφειν ἐν κόλπῳ,* in sinu fovere. Cf. V 83 et Theogn. 602. Apostol. XIII 79 cum adnot. — Figurate Ezechiel poeta ap. Eusebium vs. 39: *ἐπεὶ δὲ πληρὴς κόλπος ἡμερῶν τριῶν παρῆν.* Nove dictum nec tamen in *κύκλος* mutandum cum Kuipero, Mnem. 1900, p. 245. — Passim in periphrasi pluralem adhibet Theophyl. Sim. Hist. v. c. V 9, 10 *Ῥωμαῖοι δὲ τοῦτο δὴ τοῦτο τοῖς τῆς ἀβουλίας κόλποις ἐναποθέμενοι.* Cf. Boorii Ind. verb. s. v.

κολπωτὰν *ὀθόναισι θοὰν τρόπον ἰθύνεσκον.* Kaib. ep. 1028, 63.

κολύβδαινα, cancri genus ap. Epicharmum, fr. 27 Ahr.

κολομφᾶν doricum pro *κολυμβᾶν* sec. *EM* 526, 2. Si vere, saltem *κολυμφῆν* dicebant, sed multum dubito. Tituli certe Epidaurii habent formam vulgarem.

Κολωνάτας, Bacchi cognomen Spartae. Paus. III 13, 7.

κολών[ι]α· *τάφος Ἠλεῖοι.* H.

κολωνία, colonia. Kaib. ep. 908, 6; tit. puteol. IGSI, 830; Dio C. 72, 15. 2; N. F. etc.

κολωνός = *κολώνη* ion., ep. = *λόφος, σωρός.* Her. IV 92. 181 [adde 183. 184 bis. 191] VI 134. VII 44. 225. IX 120.

κομάκτωρ. Vid. *κωμάκτωρ.*

κομᾶν, fig. florere. Theophyl. Sim. Hist. III 6, 14 *καὶ πάλιν κομᾷ τὰ Περσῶν,* III 16, 4 *τὸ τεθηλέναι τε καὶ ἐς μέγα πλούτου κομᾶν τὸ ὑπήκοον,* et alibi.

κοματροφεῖν = *κομοτροφεῖν.* Therae inscr. ap. Rossium 316 (Kum.).

κόμβα· *κορώνη. Πολυρρήνιοι* (in Creta). H.

κόμβος· *τὸ ἔκπωμα.* H. Cyprium? Cf. apud eundem *κύμβα, κύμβη, κυμβίον, κύβος, κύββα.* Apollodorus ap. Athen. XI 483 A *κύμβα*

tribuit Paphiis, iisdem vero Hes. *κύβος, τὸ τρύβλιον* et Salaminiis *κύβος, τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον*. Cf. Hoffm. I 120, 166.

κομέτιον, comitium. Thisbae tit. Dittenb.[2] 300, 2 *ἐκ τῆς συγκλήτου συνεβουλεύσατο ἐν κομετίῳ* (scil. in curia) a. 170 a. C. Cf. Ditt. 315, 2 al.; Magnesiae tit. (eiusdem saeculi) 928, 37. Cf. inscr. rom. IGSI, 951.

κόμης *θησαύρων θείων*, comes sacrarum largitionum, et *κόμης βασιλέως*, comes Augusti. IGSI, 1070 (saec. III).

κομῆται *οἱ ἄνω τῶν ἀστέρων ἔχοντες τὴν κόμην, πωγωνίαι οἱ κάτω, ξιφηφόροι οἱ ἑκατέρωθεν* sec. schol. Arati v. 1091, ed. Maass p. 545. Praeterea veteres physici distinguebant *κομήτας, λαμπάδας, δοκίδας*. Vid. Maass, Comm. in Aratum p. 69.

κομητικός = *κομητιανός*. *PK* (I) CXIII 6 (c) 23 *εἰς τιμὴν χορτοῦ ζηροῦ* (l. *ξηροῦ*) *κομητικοῦ*, i. e. quod est comitis.

κομιδή (seriores *ἀνακομιδή*) = *ἐπάνοδος*, reditus. Saepe Herodotus. Cf. Schwhi lex.

κομίζειν = *κομίζεσθαι*. Pind. *O.* XIII 59. *P.* IV 106. *N.* II 9. Cf. *P.* IV 9.

κόμιστρα, τά, legatum (proprie = *ὁ τῆς κομιδῆς μισθός*). Cret. LG III 37 (= *δόσις* s. *δωρεά*).

κομιτοτρίβ(οονος), tribunus comitiatus. *PO.* 128 extr. (saec. VI vel VII). Cf. Willems, le droit publ. Rom.[5], p. 170.

κόμμα, apud rhetoricos pars *τοῦ κώλου*. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 165 col. III, 23 sqq.: *σχῆμα δὲ τὸ περιόδοις καὶ κώλοις καὶ κόμμασιν καὶ ταῖς τούτων πλοκαῖς καὶ ποιότησι διαλαμβάνον*. Cf. p. 166, 12 sq. Comma sec. Hermogenem variabat inter binas et senas syllabas.

κομμάραι. Vid. *καμμάρως*.

Κομμόδεια, agon in Cappadocia, Cyzici, Nicaeae. IGSI, 738.

Κομνοκάριος, Dreri mensis. Bisschoff. de F. G. A. p. 385.

κομπεταλιασταί (Larum compitalium cultores) *γενόμενοι* (praecedunt nomina aliquot) *τὴν Πίστιν θεοῖς ἀνέθηκαν ἐπὶ ἐπιμελητοῦ τῆς νήσου Μηδείου κτέ*. Deli tit. Dittenb.[2] 322, 20.

κομποορρημιατοχρημιατομετεωροφέναξ. Voc. aristophaneum apud Tzetzen sec. Sternbachium, Meletemata Gr. I 149.

κομπρόμισσον, compromissum. *PB* 215, 23 aet. byz.

κονδέα (?). Vid. *κίναδος*.

κονδείτου (*οἴνου*), conditi (scil. melle et piperi). Versio edicti Diocletiani aegiraea *EA* 1899, 157, 17.

κόνδυ. poculi genus (Hes.). MFP II 33 (1) 23, saec. III a. C.

κονδολωτή *χρυσίς* et *χρυσίδες τρεῖς καὶ κονδυλωτόν*. Attica inscr. *EA* II 429 (Kum.). Cf. CIA IV 2, 652 b 19.

κονιᾶν, dealbare, saepius tituli. Pessime Kirchner in Indice CIA IV 2 *κονιάσαντι* 834 b col. I 30 derivat a novitia forma *κονιάζειν*. Ibidem in lacero titulo 783, 24 dubium admodum supplementum videtur *κεκ]ονιΩμέ[νας]*, quia sincera forma foret *κέκ]ονιΛμέ[νας]*.

κονίαλος = *κονίσαλος*. Antiquissima Therae inscr. III 540 III: *Κρίμων πράτιστος κονιάλωι Σιμίαν ἴανε*. Hes. *κονίσαλος· — σκίρτησις σατυρικὴ ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα*. Cf. Mitth. 1892, p. 225 sqq. GD. 4790.
κονιατήρ, dealbator. Epidaur. *IE* 242. 251. Hes. *κονιαταί· ἀσβεστήριοι. καὶ οἱ χρῖσται. — κονίατης*. Deli tit. BCH XV 141, n. 2.
κόνιμα. Vid. *κόνισμα*.
κονίποδες Epidauri. Plut. Qu. Gr. I Mor. p. 291 F: *τοῦ δὲ δήμου τὸ πλεῖστον ἐν ἀγρῷ διέτριβεν· ἐκαλοῦντο δὲ κονίποδες, ὡς συμβαλεῖν ἔστιν, ἀπὸ τῶν ποδῶν γνωριζόμενοι κεκονιμένων*.
κόνισκε = *χαῖρε*. Hippon. fr. 64. Cf. Hoffm. III p. 150.
κόνισμα = *κονίστρα, κονιστήριον*. Cytherae tit. in *Ἀθην*. IV 466 (Kum.) = Dittenb.[2] 506. Eodem sensu *κόνιμα* accipiendum in tit. delph. saec. a. C. III BCH 1899, p. 566 l. 15 *τοῦ κονίματος τᾶς γᾶς τὰν σᾶσιν*.
κόννα (ex *κόνjα*)· *σποδός* aeolice = *κονία*. Vid. *NN*.
κόννος. Vid. *σκόλλυς* et *Χόννος*.
[**κόον** *γὰρ λέγουσι τὸ μέγα Λάκωνες*. *EM* 396, 29, explicans scil. *εὐρυκόωσα*! Vid. *κοᾶν*.].
κονσιλιάριος, consiliarius, = *σύμβουλος*. IGSI, 2263. Cf. 1072.
Κονοσουρεῖς = *Κυνοσουρεῖς* GD 1347. 1386.
Contractio. De contractione in papyris aeg. aet. Ptolemaeorum vid. E. Mayser, Gr. d. Gr. Papyr., p. 43 sq.
κοόρτη sive *χώρτη*, sive *χῶρς*, cohors in titulis.
Κοούτιος, Chalei mensis = *Πυανοψιών* att. Bisschoff de F. G. A.
κοπάζειν = *ἀνιέναι, παύεσθαι*. Her. VII 191 *ἐκόπασε ὁ ἄνεμος*.
κόπελλα· *αἰδοῖα*. H. Vid. *κοτιλλίν*.
κόπερρα aeolice = *κοπρία*. Vid. *EPP* pro *PI*.
κοπετο-κῦπε (= *-κῦφε*). Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 2867: *καρδιόδαιτε, σαρκοφάγε καὶ ἀωροβόρε κοπετοκῦπε*.
κοπή (frumenti sc.), messis. *PB* 116, 8 *εἰς σπορὰν χόρτου καὶ κοπῆς* (l. *κοπήν*). — De obscuro vectigale *κοπῆς τριχός* *PB* 617 (215 p. C.) vid. Wilcken O. G. I p. 381 et cf. FGH 58, 7. 59, 3 *ἐγλ(ήμπτορι) κοπ(ῆς) καὶ χειρωναξίας* „farmer of the tax on cutting and trade."
κοπιάσαντι, i. e. *καμόντι*, defuncto. IGSI, 1811 *Λογγίνωι κοπιάσαντι ἐς ταῦτα τὰ χωρία ἐπέγραψεν Χρυσηὶς ἡ σύνβιος αὐτοῦ*. Vid. *ἐπιγράφειν*. — *κεκοπιακότες ἐπὶ τοῖς σώμασιν*. Theophyl. Sim. Hist. VII 4, 10.
κόπις = *ἀδολέσχης*. Locis addatur Philodem. de rhetor. p. 351, col. LXII, 7 ed. Sudh. *ἡ δὲ τῶν ῥητόρων εἰσαγωγὴ — κατὰ τὸν Ἡράκλειτον κοπίδων ἐστὶν ἀρχηγός*. Fragmentum est n. 81 in Dielsii collectione a. 1901.
κοπίς, coena Spartae in festo Apollinis amyclaei. Epilycus ap. Athen. IV 140 A: *ποττὰν κοπίδ', οἰῶ, σῶμεν τὸν Ἀμυκλαῖον παρ' Ἀπόλλω*. Cf. Eupolis et Cratinus ibidem p. 138 E et Polemo II p. 56 A. — Vid. *πάραξ*.

κόππα (κ velare, Q) ante litteraturam ionicam invectam invenitur in civitatum doricarum titulis: Argis, Aeginae, Corinthi, Phliunte, Corcyrae, Syracusis, Acris, Selinunte, in Creta, Rhodi, Spartae; item in Boeotia, Locride oz., Arcadia, Cephallenia, in coloniis achaicis; Tei, Naxi, Pari, Colophone. Cf. Kirchhoff, Gr. Alph. ed. 4ta.

κοπρεῦσαι· *φυτεῦσαι.* H. Legitur *κοπρεόων*, i. e. *κοπρεύων*, = *κοπρῶν*, *κοπρίζων* in tit. chio Dittenb.[2] 570, 13.

κοπρηγός, stercus vehens. *PK* (II) CCIX, 8 *πλοίου κοπρηγοῦ λιμναίου.* — Ibidem (I) CXXXI rect. 30 (a. 78/9 p. C.) *μισθὸς κοπρηγοῦ.* — Verbum **κοπρηγεῖν** FGH 118, 19; 110, 38, subst. **κοπρηγία** 110, 10, **κοπρηγός** 110 33. Antiqua sunt *κοπραγωγεῖν*, *κωπραγωγός.*

κοπροξυστος (?). PL n. 11 (157 a. C.?), vers. 7: *Μυΐ τῷ κοπροξύστῳ*....

κοπροφορή, stercoris onus. Amorgi tit. Dittenb.[2] 531, 41: *Ὅταν δὲ ἀπίῃι ὁ γεωργός, καταλ[είψει κο]προφορὰς ἑκατὸν πεντήκοντα* (50 voer mest).

κοπτά· *μέλιπηκτα.* H. *PO* 113, 32 *πέμψον μοι κοπτῶν ὀβολόν.*

κόπτειν — *τὸν ὄνον* (sc. *τὸν ἀλέτην*) ambigue Herond. VI 84, ubi vid. Buecheleri notam. — *κόπτειν τὸ ἱερόν* breviloquentia pro *κόπτειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὰ δένδρα.* CIA II 841, 5. Cf. l. 7.

κόρϝα. Messen. tit. saec. a. C. V GD 373 *Καμὸ ὗν ἔθυσε τᾶι Κόρϝαι.* = att. *κόρη* = aeol., thess., theb., delph., arcad. *κόρα*, = dor. *κώρα* = ion. *κουρή.* — *κόρα* thess. Hoffm. 4. 9. 32; aeol. 153, 7. 166, 6, Sapph. 62. 65, Alc. 14. Hoffm. II 364 sq. De Arcadibus vid. *κοραγεῖν*, de Delphis GD 1699, 5 (cf. 1802, 40 al.) *γυναικεῖον κορίδιον τὸ γένος ἐνδογενές*, sed 1707. 1708 *κοράσιον*, de Boeotis GD 714 *κοριδίω*, de Doriensibus CIG 1567, 2 *Διοσκώρειον.* Del. 8, *κωραλίσκος· τὸ μειράκιον. Κρῆτες.* Phot. *Κωρῆτες.* Del. 117, 1431. — *Κώρα* et *κῶρος* saepe habet Theocritus, *κώρι* (α) Megarensis ap. Arist. Ach. 731 ex Elmsleyi corr. (*κόριχ'*, *κόρί* vel *κόριά γ'* cett. libri). Sed *κόρα*, *κούρα*, *κοῦρος* Pindarus et Bacchylides. De ionico *κούρη* (rarius *κόρη*) vid. Hoffm. III 343, 408. Epici solis formis diphthongicis utuntur, tragici non nisi postulante metro. — Cf. *κόρσοιφος.*

κοραγεῖν· *τὸ ἀνάγειν* (quasi ab inferis) *τὴν Κόρην.* H. Hinc

κοράγια, festum Proserpinae, *κοράγιον* eius templum in Arcadia. Mantineae tit. L. F. 352 i *κοραγίων πομπάν* et *κοράγιον* commemorat et ibidem h *κοραγῶν σύνοδον.* Cf. *κοραγωγός* in inscr. att. CIA II 602, sed *κοραγία* aeolice = *χορηγία* GD 311, 54, ut ibidem est *ὑπαρκυίσαις* = *ὑπαρχούσας.*

κοραγία et **κοραγωγός.** Vid. s. v. *κοράγια.*

κόραι. Vid. *λογάδες.*

κορδακίζειν. Lexicorum locis adde Hyperid. IV 7 *εἰ δ' οἴει κορδακίζων καὶ γελωτοποιῶν — ἀποφεύξεσθαι.*

κορδόλη· — κορδύλην (-λαν) Κύπριοι λέγουσι τὸ ἐνείλημα τῆς κεφαλῆς, ὅπερ Ἀθηναῖοι μὲν κρώβυλον καλοῦσιν, Πέρσαι δὲ κίδαριν. *EM* 310, 51. Cf. ἐγκεκορδυλημένοι Ar. Nubb. 11.

Κορησσός, non Κορησός. Meisterh.[2] 75, 12.

Κόρκυρα. Vid. Κέρκυρα.

κορμῶν τέλος in Aegypto. Ostr. 1055. Cf. Wilcken O. G. I p. 287.

Κοροπαῖος Apollo. Tit. Magnetum ad sin. Pagas. ap. Dittenb.[2] 790, 55. Cf. Nicand. Ther. 614.

κόρρα. Vid. ἀνεπικόρριστος. — Ionice **κορσή.** Herond. VII 71.

κόρσοιφος obscurum vocabulum *EM* 532, 22, cuius explicatio τὸν ὡς κόρην οἰφώμενον, τούτεστιν ὀχευόμενον fortasse ducit ad lectionem κορϝοῖφος (-οιφός?). Cf. κόρϝα et οἴφειν.

κορυ(σ)τόν· τὸ ἐπίμεστον. H. CIA II 476, 18 sqq.: τοὺς δὲ πωλοῦντας Περσικὰς ξηρὰς καὶ ἀμυγδάλας καὶ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα καὶ κώνους καὶ κασταναῖα καὶ κυάμους Αἰγύπτια καὶ φοινικοβαλάνους καὶ εἴ τινα ἄλλα τραγήματα μετὰ τούτων πωλεῖται, καὶ θέρμους καὶ ἐλάας καὶ πυρῆνας πωλεῖν μέτρῳ χωροῦντι κορυστὰ σιτηρὰ ἡμιχοινίκια τρία, πωλοῦντας τῇ χοίνικι ταύτῃ κορυστῇ ἐχούσῃ τὸ μὲν βάθος δακτύλων πέντε, τὸ δὲ πλάτος τοῦ χείλους δακτύλου· ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς πωλοῦντας τάς τε ἀμυγδάλας τὰς χλωρὰς καὶ τὰς ἐλάας τὰς προσφάτους καὶ τὰς ἰσχάδας πωλεῖν χοίνικι κορυστῇ διπλασίονι τῆς προγεγραμμένης ἐχούσῃ τὸ χεῖλος τριῶν ἡμιδακτυλίων, καὶ χρῆσθαι αὐτοὺς χοίνιξι ξυλίναις· ἐὰν δέ τις — — πωλῇ ἑτέρῳ ἀγγείῳ —, μὴ πωλεῖν ἔλαττον ἢ μέδιμνον σιτηρόν· ἐὰν δὲ ἐν ἐλάττονι πωλῇ ἀγγείῳ, ἡ ἀρχὴ — τά τε ἐνόντα παραχρῆμα ἀποκηρυττέτω καὶ τὴν τιμὴν εἰσαγέτω ἐπὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, καὶ τὸ ἀγγεῖον κατακοπτέτω. Opposita notio voc. κορυστός est ψηκτός. Cf. Boeckh. Oec. II p. 341 sqq. Tit. refertur ad aetatis imperatoriae initia. Supplementa satis certa non indicavi.

κορτυάζειν. Vid. κάπνος κορτυάζεται.

Κόρυδος, Apollinis cognomen in Messenia. Paus. IV 34, 4.

κορύπτειν dorice Theocr. III 15 = κυρίττειν.

κορυπτίλος. Theocr. V 147. Hes. κορυπτόλης· κερατιστήν.

κόρυρ (= κόρυς)· θριγκός. H. Laconicum?

κορυφαῖος. Vid. ὑποκορυφαῖος.

κορυφή = κεφαλή. Theophyl. Sim. Hist. I 5, 11 αἰδέσθητι πρὸ τῆς σῆς κορυφῆς — μᾶλλον τῆς σῆς κεφαλῆς.

κορωνίζειν = κορωνίδα ἐπιτιθέναι, finire. Epigr. Pantacapaei (saec. p. C. I vel II) IRB, II 298, 9: Ἐξ δεκάδας λυκάβας κεκορώνικε (lap. -κα).

κοσκολμάτια· τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια. H. Ar. Eq. 49. Cf. quisquiliae et nom. propr. boeoticum Κόσκουλος in Acraephiae tit. BCH 1900, 199. VII 18.

κοσμεῖν = τάττειν praeter Homerum imprimis Herodotus usurpat, raro Attici. Her. I 109 ἐκεκοσμέατο = -μηντο. — κοσμεῖν τράπεζαν in re sacra. Vid. ἐπικόσμησις.

κοσμήτειρα *τῆς Ἀρτέμιδος* ephesiae, ornatrix. CIG 3002. 3828. Dittenb.[2] 881.
κοσμητής epheborum atticorum. CIA II 316, ll. 24 (a. 281/0 a. C.) et saepe alibi. Una cum sophronista commemorat Arist. *Ἀθ. πολ.* 42 § 3. De verbo *κοσμητεῖν* iuxta *κοσμητεύειν* vid. Meisterh.[2] 49. In Aegypto *κοσμητήν* commemorat pap. FGH 85, 3. 19 (a. 247 p. C.).
κόσμος collective dicti summi Cretensium magistratus, *οἱ κόσμοι*. Dittenb.[2] 427, 1. 463, 78. Mus. Ital. III n. 2, 1; 53, 12, qui usus antiquior fuisse videtur. Cf. Ditt. ad primum locum. Vid. *πρατόκοσμος*.
κόσος ionice = *πόσος*. Cf. Hoffm. III 595.
κότε, κότερα = *πότε, πότερα*. Cf. Hoffm. l. l.
κόττα et **κόττις**. Vid. *πρόκοττα*.
κοττάβινορ· *ὑπόθεμα Λάκωνες, ἐν ᾧ* (cod. *ᾗ*) *οἱ κότταβοι ἐγίνοντο*. H.
κόττανα· *εἶδος σύκων μικρῶν, καὶ ἡ παρθένος παρὰ Κρησὶ κοττάνα*.
κοτολέαι = *κοτυλαί*. IC 38, 25. 39, 13, quod adiectivum esse posse, ut statuerat Bechtel, recte negat Dittenb.[2] 617, not. 13. Cf. *ξυλέων*.
κοτολιστί = *κατὰ κοτύλην*. PL n. 55, 41 (incertae aet.): *τὰ δὲ λοιπὰ κοτυλειστὶ* (sic) *δέδωκε κτέ.*
κοῦ, κου = *ποῦ, πού*. Cf. Hoffm. III 595.
κουβάριον, glomus. Callinicus de Hypatio 67. 15.
κουβούκλιν (= *-ιον*), cubiculum sepulcrale. IGSI, 1451.
κουλεός ion. = *κολεός*. Vid. Hoffm. III 411.
κουνίκολος, cuniculus. Edicti Diocletiani versio aegiraea *ΕΑ* 1899, p. 158, 83.
κοῦπα, cupa. IGSI, 1342.
κουράτορες ipsis Athenis tempore imperatorio dicebantur *οἱ τοῦ γυμνασίου ἐπιμεληταί*. Vid. BCH 1893, 312.
κουρατορεύειν, curatorem esse. IGSI, 1062. Cf. de hoc verbo et cognatis Sophoclis lexicon.
κούρειον. CIA IV 2, 841 b, 61. 118. **κουρεῶτις** ibid. 28. Vid. lexica.
κουρέων *τέλος* in Aegypto tonsores pendebant pro arte sua exercenda. Ostr. 380—382. 1377. 1555. Wilcken O. G. I p. 227 sq. Cf. *κοπή*.
κούρη et *κοῦρος*. Vid. *κόρϝα*.
κουρίδιον· — *Λάκωνες δὲ κουρίδιον* (imo *κωρίδιον*) *καλοῦσι* <*τὸν*> *παρ' αὐτοῖς τετράχειρον Ἀπόλλωνα*. H., scil. amyclaeum, de quo vid. s. v. *κυνακίας*.
κουρίζειν = *νεάζειν*. Eretrienses. Vid. *ῥιζῶν*. — *κουρίζεσθαι· ὑμεναιοῦσθαι. γαμεῖσθαι*. H. Vid. *κωρισμοί*.
κοῦρον, lignum sectum (s. v. *κείρειν*). CIA II 841, 5: *μὴ κόπτειν τὸ ἱερὸν* (= *δένδρα ἐν τῷ ἱερῷ*) *τοῦ Ἀπόλλωνος μηδὲ φέρειν ξύλα μηδὲ κοῦρον μηδὲ φρύγανα μηδὲ φυλλόβολα ἐκ τοῦ ἱεροῦ κτέ.*
Κουρότροπος (= *-φος*) mensis Acarnanum. GD 1379, 12; IGSept. I 513, 6.

κουρσεύειν, praedari. Babrius 179 ed. Crus. Vid. Soph. lex. s. v.
κούρσωρ, cursor. CIA III 3467. 3471.
κουφοκεραμεύς. Pap. Mus. nat. n. 53, 14 (7105 F); κουφοκεραμουργός PB 368, 13. κουφοκεραμουργ(ε)ῖον ibidem et PPW 38, 6. Vid. sq. voc.
κοῦφον, magnum vas vinarium fictile. PK. 252. O. G. 43. 150. 1483. Cf. καινόκουφον et Wilcken O. G. I p. 760 sq. κοῦφα διπλοκεράμια Ostr. 1483. Cf. διπλοκέραμος.
κοῦφος. Inscr. metr. Therm. Himer. IGSI, 829, 5 κούφη σεῖο, Νεμηνίδα, γαῖ' ὀστέα κεύθοι. | κούφη σεῖο κέκευθε, Νεμηνίδα, ὀστέα γαῖα.
κουφοτέλεια = τελῶν ἐπικούφισις, vectigalium remissio. CIG 4957, 29. Cf. Wilcken O. G. I p. 212.
κοχλαζοκόμων, fortasse ipsius scriptoris lapsus pro καχλαζοκύμων, qui fluctuum spumam excitat. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 184.
κοχλίας. Vid. χραδαμύλα.
κραβάτειος = κραβατάριος, κοιτωνίτης, cubicularius, in aula Bosporana. IRB, II 297. Vid. ἀρχικοιτωνίτης et κοιτωνίτης.
κραγγανόμενον = κεκραγώς. Lob. Phryn. p. 337 coniecit pro κραυγανόμενον Her. I 111.
κραγέτας. Vid. κραυγέτας.
κράδεμνον dor. = κρήδεμνον. Bacchyl. fr. 20, 6 Bl., Eur. Bacch. 1490.
κραδευταί. CIA IV 2, 682 c 20. Vid. κρατευταί.
κραιπαλωδῶς (αὐτοσχεδιάζοντες). Philodem. de rhet. p. 301, 17 Sudh. Adiectivi frequens usus est.
κραμάσαι = κρεμάσαι. Epidaur. GD 3340, 3. Cf. s. v. μάνται.
κραμβίον· Σικελοὶ τὸ κώνειον οὕτω καλοῦσιν. Erotianus p. 89, 11. Cf. Hes. s. v.
κραμβότατον· καπυρώτατον H. Si glossa ad Ar. Eqq. 539 pertinet, fort. corrigendum κραμβοτάτου· καπυρωτάτου. Cf. κράμβον· καπυρόν τινα γέλωτα καὶ ξηρόν φασιν. Quo pertinet gl. corrupta κραμβατέλος (i. e. κράμβα· γελως) ξηρὸς καὶ καπυρός.
κράννα aeol. = κράνα dor. = κρήνη ion., att. iuxta κράνναν inscr. 100, 1. Hoffm., κράναν habet 167 B, 5. — κράνα saepius Pind., Amphictyonum decr. CIG 1688, Cyrenae et Messeniae titt. etc.
Crasis dorica. Vid. Ahrens II 220 sqq. et s. vv. καί et ὁ. — De papyris aeg. Lagidarum aetate vid. E Mayser, Gramm. d. Gr. Pap. p. 39 sq.
κραταιόφρων. Pap. Parthey II 85.
κραταιόχειρ. Inscr. Mitth. XXIV p. 257.
κραταιόχθων. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1355 et PK (I) CXXI, 353.
κραταιπαλίζειν (?). Vid. s. v. κατάκοπος.
κρατεῖν. FGH 109 (saec. I p. C.): ὅταν πρὸς ἀνάγκην θέλῃς παρ' ἐμοῦ χρήσασθαί τι, εὐθύς σε οὐ κρατῶ. Editor vertens „I at once give in to you", verbum repugnandi sensu accepisse videtur.

κρατεύειν (= κρατεῖν) κόσμου in carmine IGSI, 1794. Cf. κοσμοκράτωρ.

κρατευτής (Cf. Il. IX 214), voc. architectonicum in Lebadeae tit. secundi a. C. saeculi ap. Michel 596, 144: ὅταν δὲ μέλλῃ τιθέναι τοὺς λίθους, προεπικόψει τοὺς κρατευτὰς κατὰ κεφαλὴν κτἑ. Vocabulum saepius ibidem recurrit. Lapides formae oblongae explicat Dittenb.[2] 540. Consulatur Fabricius de archit. p. 73—75. — De forma κραδευτής vid. Meisterh.[2] 61. — κρατευταὶ μολύβδου. CIG I 319.

κράτησις = ἀρχή. PB 174, 1 (a. 7 p. C.) ἔτους — τῆς Καίσαρος κρατήσεως. — In PT I p. 8, 32 est possessio facti, ius in re. Contra κυριεία p. 5, 36 dominium, ius ad rem. Vid. Peyron vol. I p. 109 et 144. — Cf. Soph. lex. s. v.

κράτιστος, vir egregius, dicitur ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ τῆς διοικέσεως. PB 8 II 29; PO I 61, 15. Cf. IGSI, 919, al. Cf. Hermes 1888, 596.

κρατόντες (?) cretice = κρατοῦντες. CIG 2556, 10.

κραύγεται Bergk pro κράγεται corr. Pind. N. III 82, quod si recte traditum, formatum est a perf. κέκρᾱγ-α. Cf. κρακτής = κεκρακτής.

κρεανομεῖν CIA IV 2; 385 d 25 = **κρέα νέμειν** II 163. 578, 34. 582. — **κρεανομία** II 163. 602. — κρεῶν δεισίαι II 681. Vid. δεισιάδα.

κρέας. Gen. κρέατος pro κρέως. Sophron, et semel in tit. att. a. 338. Meisterh.[2] 112, 5. — Vid. δίκρεας.

κρεῖος. Athen. III 87 b. Ἡγήσανδρος ἐν Ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κωρύκους καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείους. Unde Hesychius s. v. κριός scribit Ἀθηναῖοι δὲ τὰς τραχείας κόγχας καλοῦσι κρείους, addens καὶ παρὰ Ταραντίνοις τὰ μεταλλικὰ (μεταλλικόν τι coni. Schmidt) ἀναγράφεται κριός, quae verba dubito num expediverit, ut sibi quidem videtur, Kaibel F. C. G. I 208 sq. Subiungit idem: καὶ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος (sc. κριός).

κρεμαστῆρες, racemi, unde uvae pendent. Geopon. V 2, 11. Hanc notionem omisit Thesaurus.

κρεννέμεν thessalice = κρίνειν. Tit. 16, 14 Hoffm. Cf. Ὑβρέστας, Δαμόκρετος.

κρεουργηδὸν διασπάσας. Her. III 13. Cf. κατακρεουργεῖν VII 181 et κρεουργεῖν apud seriores.

κρέσσων ionice et dorice ap. Pind. et Theocr. (cf. κάρρων). Formae atticae κρείσσων et χείρων falsa analogia vocc. ἀμείνων et χείρων natae putantur. Cf. Hoffm. III 268 et μέζων.

κρέτος aeol. = κράτος. Compend. III § 1. Alcaei fr. 25, 1. Schol. Vesp. 1234. Vid. ἐπικρέτει et Hoffm. II 309.

κρεωδαισία = κρεωνομία, visceratio, Hellespontii dicebant. Vid. ἐπεγχύτης.

κρεωδαίτας, ὁ, Spartae. Cf. Plut. Agesil. 8, Lysand. 23.

κρη ion. = att. κρα in κέκρημαι, ἐκρήθην, κρητήρ, ἄκρητος, χαλίκρητον,

aliis apud Herod., Hippocr., Anacr., Archil., in inscr. Vid. Hoffm. III 850 et cf. *δρῆ*.

κρήγυος. Herond. VI 89 *γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.* Cf. IV 46 et Cobetum Mnemos. VII n. s. p. 30 sqq.

κρῆθθαι cretice = *χρῆσθαι* LG II 35. XI 19. XII 24.

Κρηθεύς servat *ἡ* in dialectis.

κρήιον· *κρεοθήκη. κρήιον· ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα.* H. Dorica? Vid. *κρῆς*.

κρήιος = *χρεῖος*. Cret. LG III 14. V 38.

κρῆμα = *χρῆμα*. LG III 11. 40. VI. 26 etc.

κρημνο-κράτωρ. Pap. mag. saec. III p. C. *PK* CXXI 355: *ἀναγεπόντας κρημνοκράτορας ἀλγεσιθύμους*.

κρημνός et cognata *ἡ* servant in dialectis.

κρῆος cretice = *χρέος*. LG III 11. 40. VI 26 etc. Significat *τὴν ἀξίαν*, pretium alicuius rei.

κρηπιδιαῖοι *λίθοι*. Tit. att. *EA* II 421 (bis). Vid. etiam CIA IV 3, 225 c, 21. Cf. Poll. VII 20.

κρηπίς in dialectis servat *ἡ*. Cf. Pind. et Theocr. — Vid. *καταξοά* et *στοιβή*.

κρῆς dorice = *κρέας*. Sophronis fr. 51, Ar. Ach. 795. Theocr. 1, 6. — Vid. *κρέατος* et *κρέως*.

κρῆσαι (et *κατακρῆσαι*)· *καταχέαι καὶ ἐπικρησαμένη· καταχεαμένη*. Phot. Gl. ionicae. Vid. Nab. ad *κατακρῆσαι*.

κρησίπαιδα (*-πεδα?*)· *ἐν Σαμιακῇ θυσίᾳ ἡ λέξις φέρεται, δῆλον ὅτι μέρη ἱερείων λέγεται.* H.

κρηστήριον quadratarii lapsus, ut videtur, pro *κρητήριον* in inscr. eleusinia n. 12, 11 *EA* 1883, 15.

κρησφύγετον ion. = *καταφυγή, ἀποστροφή*. Her. V 124. VII 51. IX 15. 96.

κρητάριον, creta, voc. latino-gr. Geopon. II 42, 2 male scriptum *κριτάριον*. Cf. Soph. lex. s. v.

κρητάρχης, praeses *τοῦ κοινοῦ τῶν Κρηταιέων* aet. rom. CIG 2744. Mus. Ital. II p. 590. Imhoof Blumer „Monnaies Gr." p. 210.

κρήτη, creta. Pap. mag. saec. III p. C. *PK* (I) CXXXI, 859 *γράψας κρήτῃ*.

κριβάνας· *πλακοῦντάς τινας*. H. Apud Alcmanem. Vid. Athen. XIV p. 646.

κριγμός = *γέλως* in Epicharmi fr. 75 Ahr. a verbo *κρίζειν*. Cf. boeoticum *κριδδέμεν*. — Vid. *παριαμβίδες*.

κριδδέμεν· *γελᾶν. Βοιωτία δὲ ἡ λέξις.* H. Quod diserte testatur Strattis comicus III p. 781 Mein. F. C. G.

κριθάνσι - - *κριθείοισιν*. Cret. Del. 120, 36.

κριθολογία· (crithologia) cod. Theodos. IV 26, 1, exactio debiti hordei (a. 412 p. C.). Cf. *οἰνολογία*, alia.

κριθολόγον Opuntii vocabant *τὸν ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχοντα καὶ ταύτας* (*τούτων?*) *λογιζόμενον τὰς ἀπαρχάς. Δύο δ' ἦσαν ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ*

μὲν περὶ τὰ θεῖα τεταγμένος, ὁ δὲ πρὸς τὰ δημόσια. Plut. Qu. Gr. 6.

κριθό-πορος, frumenti genus hordei et tritici proprietates coniungens, in Aegypto. MFP XXIX 11: *ἀρτάβαι δ' κριθοπύρων.* „Bearded wheat" vertit Mahaffy. Recurrit vox FGH 101 III 4; vers. II 5.

κρίκος ep., ion. = *κίρκος.* Her. II 36.

κρῖμνα, far. Herond. VI 6 *τὰ κρῖμν' ἀμιθρεῖς* avarae dominae dicit ancilla. Vocabula cognata *κρῖ, κριθή* accentum *κρίμνα* falsum esse docent.

κριμοφόρος. Inscr. att. *EA* II 438 *λεκάναι καὶ κριμοφόροι* (Kum.). Fortasse *κριμ(ν)οφόρος* dicebatur vas molae sacrae destinatum.

κρινεῦντι (= *-οῦσιν*) iuxta *διαλυσεῦντι* et *ὑπαρξεῦντι.* Calymnae tit. CIG 2671. Vid. *EΥ* = *EO.*

κρίνειν ἔν τισιν. Delph. GD 2049, 15 *κριθέντων ἐν τοῖς ἱερέοις* (= *ἱερεῦσιν*). Cf. ibid. 2072, 24.

κρίνον de mortuo dictum. Alciphronis ep. 21 libri I: *ἐπειδὴ κρίνον αὐτῷ ὁ γεννήσας ἐγένετο.* Locus neglectus in Thesauro. s. v.

κριξός dorice = *κρισσός* sive *κιρσός*, i. e. *ἰξία*, varices.

κριοβόλιον, sacrificium in honorem Rheae, Attidis, Mithrae. Inscriptio bilinguis rom. CIG 6012 b. c. = IGSI, 1018. — 1020 *κριοβόλος τελετή.* Cf. criobolium. Orell. Inscr. lat. 1899. 1900. 2130. 2264. 2335. 2328 (Kum.) et consule Cumontii opus „Textes et monuments relatifs au culte de Mithra" Bruxellis a. 1896. — Vid. *ταυροβόλιον.*

κριός. Vid. s. v. *κρεῖος.*

κρίσιμος. Kaib. ep. 426, 2 *ἐν τῇ κρισίμῳ ἡμέρᾳ* = *τῇ τῆς κρίσεως*, scil. *τῆς ἐσχάτης.* Tit. christianus est.

κρίσις. Inscr. Ephesi medii saec. II p. C. Dittenb.[2] 656, 65 *Ἀρτεμισιακὴν κρίσιν καταστήσαντα*, ubi adnotat „hoc vocabulo singula certamina ex quibus universus ludorum sollennium orbis constat haud raro significantur; sic iam Soph. El. 684 *δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις.* Cf. etiam tit. 671, 33 *δευτέρας κρίσεως.*" Cf. praeterea Soph. Trach. 266 *τόξου κρίσιν*, i. e. *ἀγῶνα.*

κριτάν· *κρίτην.* H. Dorice aut aeolice. Epicharmi fr. 161 C *ἐν πέντε κριτᾶν γούνασι κεῖται.* Cf. Hom. Il. P, 514. al.

κριτάριον. Vid. *κρητάριον.*

κριτήριον. Magnesiae ad Maeandrum decr. Dittenb.[2] 871, 9: *ἀνὴρ δεδοκιμασμένος τοῖς θείοις κριτηρίοις τῶν Σεβαστῶν ἐπί τε τῆι τέχνηι τῆι ἰατρικῆι καὶ τῆι κοσμιότητι τῶν ἠθῶν κτέ.* Argis auctore Paus. II 20, 7 *κριτήριον* vocabatur locus, ubi Hypermnestra a Danao iudicata esse ferebatur. — *τὸ μέλλον κριτήριον.* CIA III 3543 (tit. christ.). Cf. *κρίσιμος.*

κρίως = *κρέως.* Cret. Mus. Ital. II tit. Oaxi n. 10, 7. Baunack, Cret. p. 70. — Vid. *κρέας.*

κροαίνειν. Schol. Ven. ad Hom. Z 507: *οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν, ὡς Ἀρχίλοχος* (fr. 176). At incredibile est antiquissimum vatem

verbum ductum a *κρούειν* eo sensu adhibere potuisse. Iam Meineke *ὡς Ἀρίσταρχος* corrigendum esse intellexit. Ceterum cf. Theognostum *BA* 1392 *κρυαίνει* (*κροαίνει?*)· *ἱμείρει*.

κροιός· *νοσώδης, ἀσθενής*. H. Accuratius Theognostus 21, 16 *κροιόν*· *ἐπὶ τοῦ κολοβοῦ*. Cohaeret fort. *ῥεῖος*· *οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Κύπριοι τὸν ἀσθενῆ EM* 539, 30, ubi absurde additur *παρὰ τὸ ῥεῖα*. An corrupta primitus lectio ex *κροιός*?

κροκοδιλο-πάρδαλις. IGSI, 1302.

κροκόδειλος, incerta forma Hipponact. fr. 119. Vid. Hoffm. III 288 sq.

κροκολεγμός· *τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων*. H. Cf. Theophr. Char. II. Aphaeresi syllabica formatum pro *κροκυδολεγμός*. Vid. s. v. *τριμίσκον*.

κρολίαζε· *πλησίαζε θᾶττον*. H. Gl. lydiam esse docent eiusdem glossae fortasse corruptae *βάσκε πικρολέα*· *πλησίον ἐξεθόαζε. Λυδιστί* et *βαστιζα κρόλεα*· *θᾶσσον ἔρχου. Λυδιστί*.

κρόμμυον. Vid. *παλλάχανον*.

κρονέοισι aeolice = *κρανέουσιν*. Inscr. 89, 3 Hoffm., quem vide II p. 360.

Κρονίδαρ· *πολυετής*. H. Laconicum, cf. similis in comoedia attica usus vocc. *Κρόνος, Κρονίων, Κρόνιππος*.

Κρονίων, mensis Sami et Minoae = *Σκιροφοριών* att. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 400.

κρόνος = *χρόνος* cretice in LG. Vid. s. v. *χρόνος*.

κρόσσαι. Her. II 125 *ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἳ δὲ βωμίδας καλέουσι*. Cf. Hes. *κροσσός*· *λοξός* et homericum *πρόκροσσος*.

κρόσταλλος· *εἶδος ὑέλου*. H. Cyprium = *κρύσταλλος*. Cf. Hoffm. I 166.

κροταλίζειν. Hom. *K* 159. Her. II 159 = *κροτεῖν*, a v. *κρόταλον*. Lexicis addatur Dio Chrys. XXXI 162.

κροταφίς, malleus ferreus, ab altera parte acutus (cf. Hes. s. v. et Poll. VII 106. X 147. 183). Vocabulum exstat in tit. attico apud Dittenb.[2] 587, 121.

κροτέοι δ' ὀδόντας. Incerti poetae lyrici (Hipponactis?) I, 9. Vid. s. v. *ἄρτος*.

κρούειν attice habet pft. pass. sine *ς* *κέκρουμαι*, sed aor. *ἐκρούσθην*. Vid. Meisterh.[3] 148. 149.

κρυαίνει (?). Vid. *κροαίνειν*.

κρυβῆ = *κρύβδην, κρύφα PO* 83, 14 (a. 327 p. C.). Cf. Septuag. Reg. II 12, 12; Maccab. III 4, 12.

κρυμός, ὁ ion. = *τὸ κρύος, ὁ πάγος*. Her. IV 8 et tragici. Pro *κρύσταλλος A. P.* IX 56.

κρυπτεία, ἁ fere = *ἐνέδρα* apud Spartanos, adolescentium exercitatio in furando et dolis circumveniendo Helotas. Plut. Lyc. 28, Cleom. 28, Plat. Legg. I 633 b cum schol.

κρόπτεσθαι pro *κρύπτειν* (ut ap. Sophoclem Ai. 245. Trach. 474). Kaib.

ep. add. 697 a. Cf. ἐπικρύπτεσθαι in lexicis et supra κεύθεσθαι.

κροτοπωλῶν (= γρυτ.) τέλος. *PB* I 12 (saec. III p. C. extr.). Duodenas drachmas menstruas pro arte sua exercenda in Aegypto tum solvebant institores.

κροφᾷ dorice = κρύφα. Herodianus ap. schol. Pind. *P.* III 36. Cf. ἀμᾷ.

κροφάδις. Vid. δις.

κρόφος ὁ, obscuratio. Pind. *O.* II 107 κρύφον lectio Aristarchi e recc. codd. pro ametro κρύφιον merito hodie recepta est.

κρωβόλος. Vid. κορδύλη.

Κρωπιά, Κρωπίδης per vocalem scribenda. Meisterh.[3] 42.

ΚΣ et *ΠΣ* in vasis atticis perraro occurrunt pro *ΧΣ* et *ΦΣ*, i. e. χ et ψ. Cf. G.V. p. 179 sq. Pro his saepe in vasis et titulis apparent *ΣΧ* et *ΣΦ*. Cf. ibidem p. 180 sq.

ΚΤ = *ΤΤ*. Vid. τρικτεία, τρικτύς.

κταίνειν (?). Eustath. 1648, 6 ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω δωρικώτερον (!) παρὰ Ἀλκαίῳ. Ex aoristo ἔκτανον formatum putat Hoffm. II 198. Attamen aeolicum erat κτέννω (κτένjω). Vid. Compend. III et Choeroboscum *BA* 1892. Sed cf. φθαίρω.

κτέανον = κτῆμα (Hom. κτέαρ), quo cum Hesiodo Opp. 517 saepius Pindarus et tragici usi sunt, fortasse originis est boeoticae. — Ceterum vid. Hoffm. 247.

κτερίζειν δημοσίᾳ. CIA II 1678.

κτη stirps est omnium dialectorum, unde sequitur ἔγκτασις apud Corcyraeos habere ᾱ breve.

κτημάτιον, possessiuncula. FGH 133, 10, ut Alciphr. I 36.

κτηματωνεῖσθαι. Mylasae in Caria tit. L.W. 828 et κτηματώνης ibidem 811. 416. Kum. s. v. explicat ὠνεῖσθαι κτήματα ὑπὲρ θεοῦ τινος καὶ ἐκμισθοῦν αὐτά.

κτήνεα ion. = βοσκήματα. Her. II 41. 64. (Schwh.). Adde IV 188. Rarissime utuntur Attici. Inde κτηνηδόν, pecoris more, μισγόμενος. Her. IV 180, 6. Cf. κυνηδόν, similia multa.

κτηνοτρόφος, ut apud seriores scriptores, papyri aeg. v. c. FGH 18 (b) 2. 146. 223. Ostr. 14, 1. 15, 1. 32, 2.

κτιλεύειν. Pind. fr. 262, κτιλοῦσθαι Her. IV 113 = att. τιθασεύειν, χειροήθη ποιεῖσθαι.

κτιστός ionice = κτίσις, οἴκισις, οἰκισμός. Her. IX 97.

κτόναι ἢ κτοῖναι· <κοιναὶ> χρήσεις (vulgo χωρήσεις) προγονικῶν ἱερῶν (vulgo ἱερείων), ἢ δῆμος μεμερισμένος H., qui populi divisiones explicare videtur. Legitur vocabulum saepius in Carpathi tit. IGI 1033 (= BCH VIII 353 sq.), 11 ἁ κτοίνα Ποτιδαιέων. Cf. l. 15. 20, ubi est ctoenae ita dictae decretum honorificum in nescio quem eius benefactorem. Item in Camiri inscr. IGI, I 736, 10 (= BCH IV 138) et in eiusdem civitatis tit. ibid. 694, qui incipit a verbis hisce: Ἔδοξε Καμιρεῦσι τὰς κτοίνας τὰς Καμιρέων τὰς ἐν τᾶι

νάσωι καὶ τὰς ἐν τᾶι ἀπείρωι ἀναγράψαι πάσας καὶ ἐχθέμειν ἐς τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀθαναίας ἑστάλαι λιθίναι χωρὶς Χάλκας· ἐξήμειν δὲ καὶ Χαλκήταις ἀναγραφήμειν, αἴ κα χρηίζωντι κτέ. Ibidem l. 14 *κτοινᾶται* vocantur eiusdem ctoenae participes: *ἐγ δὲ ταυτᾶν τᾶν κτοινᾶν ἀποδεικνύναι τοὺς κτοινάτας μάστρον ἐν τῶι ἱερῶι τῶι ἁγιωτάτωι ἐν τᾶι κτοίναι κατὰ τὸν νόμον τὸν τῶν Ῥοδίων.* Terrae potius quam populi divisio esse videtur, populi contra in tit. 695 ibid. *πάτραι.*

In seriore inscriptione saec. a. C. primi rhodia ibidem 159, 5 legitur *ἐστεφανωμένον ὑπὸ Ματίων κτοινετᾶν* (sic) *ἐρανιστᾶν Φιλοκρατείων*, ubi cf. prior, si bene correxi, Hesychii explicatio.

Extra imperii rhodii fines *κτοῖναι* hucusque saltem non inventae sunt, ita ut quo pertineat altera forma *κτύνα* (quae boeotica esse posset) ignorem. Fieri potest ut depravata sit ex altera, siquidem passim $\overline{οι}$ et $\overline{υ}$ a librariis confunduntur.

κτύπος. *ψόφος. Ἀργείων. ΒΑ* 1095. At commune est gr. vocabulum.

κυάθεα pro *κυάθια* in vase fictili CIG 8345 c (Kum.).

κυαμεύειν CIA II 570. I 29. Ibid. *ἀπὸ κυάμου βουλή* (sc. *κληρωθεῖσα*) l. 9. Vid. *ἀποκυαμεύειν.*

κυαμωνίτης (a *κυαμών*), fabarum cultor. *PO* 43 vers. III 2 (a. 295 p. C.).

κυανανθής, nigricans. Bacchyl. XII 124 sq. Bl. *ἐν κυαναυθέι — πόντῳ.*

κυανοπλόκαμος, nigris capillis. Bacchyl. V 33. VIII 53. X 83 Bl. Vocabulum noveramus e Quinto Smyrnaeo.

Κυανοψιών = *Πυανοψιών* Cyzici et Sami. Cf. Hoffm. III 542.

κύαρ· *τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα.* H. Hippocr. de victu in morbis acutis p. 406, 42. et de morb. 2, p. 471, 51 et 53. — Sec. Poll. II 85 etiam *τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτός.*

κυβάβδα· *αἷμα. Ἀμαθούσιοι.* H. Suspectum vitii vocabulum, certe non graecae originis. Fac *αἷμα* esse dittographema sequentis $\overline{αμα}$, ludi possit: **κῦβα·** *κῦβδα. Ἀμάθούσιοι*, sed nihil certi extundo.

κύββα. Vid. *κύμβα.*

κυβερνᾶν. Vid. *κυμερῆναι.*

κυβέρνασις, *κυβερνάτας, κυβερνατήρ* dorice Pindarus, sed contra dialectum peccavit, si s. ll., Bacchylides scribens *κυβερνήτας* (-*ταν*) XI 1. V 27, recte contra *κυβερνᾶ*[*τις*] dedit XIII 10.

κυβεύειν, κυβευτής. Vid. *τρηματικτάς.*

κυβήβη· — *ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν.* H.

κυβιστής (?) pro *κυβιστητής* in vase attico G.V. p. 88: *καλῶς τῶι κυβίστηι τοι*, quae Kretschmer vertit „bravo dem Kunstreiter". At neque tam antiquo tempore omitti potuit iota dativi neque particula *τοι* sic poni. Vix dubito quin pictoris hominis semibarbari lapsus sit pro *κυβιστητῆι.*

κυβιτόν· *ὁ ἀγκών.* H. — *Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον* (sic). Rufus Ephesius de appellationibus corporis humani 9. 29 ed. Clinck. Hinc *κυβιτίζω· τοῖς ἀγκῶσι πλήττω.* H. Epicharmus. Cf. Ruf. l. l. et Pollux

XII 142. Compluria vocabula sicula in sermone latino reperiri notum est. Cf. *κάμπος*, *κάρκαρον* etc.

κόβος. Vid. *κόμβος*. — De cuborum usu in examinando regula cum libella, quantum de parte aspera lapidum sculpendo et laevigando demendum esset, consulatur Fabricius de archit. p. 84.

κῦβός macedonice = *κυφός*. Orion p. 88, 6.

κοδάζειν = *λοιδορεῖν* Epicharmi fr. 3 et *κυδάζεσθαι* cum dat. pers. fr. 19, 6. Ahr. Cf. Soph. Ai. 787. Aesch. fr. 94 Nck.[2] Apollon. Rhod. Argon. I 1337. Vid. *κύδος*.

Κοδαθηνεός, *Ἀλεύς*, *Νικεύς*, *Πειρεύς* formae recentes pro *Κυδαθηνα(ι)εύς*, *Ἀλα(ι)εύς*) etc. inde ab altero a. C. saeculo in titulis atticis obviae. Cf. Meisterh.[2] p. 27.

Κόδανς = *Κύδας*. Cret. BCH IX n. 13, 3. Vid. *ΝΣ*.

κοδοιμός, animi perturbatio. Ep. XLVI 7 in Appendice post studia mea crit. in ep. Gr.

κόδος *ἀρσενικῶς παρὰ Συρακοσίοις*. Schol. Apollon. Rh. I 1337. Cf. *κυδάζειν*.

κοδωναῖα. Athen. III p. 77 A: *τὰ δὲ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι κυδωναῖα* (*κοδ* — Hes., *κωδ* — Eust.) *ὑπὸ Ἀχαιῶν, τοῦτο λέγων Ἀριστομένην εἰρηκέναι ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις*. Vix diversa videntur ab iis quae vulgo *κυδώνια μῆλα* vocantur, sunt enim haec ficis non dissimiliora quam malis et sero admodum maturescunt.

κοδώνιον· *μέγα καὶ ἀξιόλογον, ἢ ἀπατηλόν, δόλιον, λοιδορόν*. H. Prior explicatio ad *τὸ κῦδος*, altera ad *ὁ κύδος* pertinere videtur. Cf. Schmidt et Hoffm. II 240. Terminatio est aeolica. Vid. *ἀλλώνιος*.

κόε pro *κύει*. Vid. *ὑπερχύε*.

κοένσα arcadice = *κυοῦσα*. Lycosurae tit. Dittenb.[2] 939, 12 *μηδὲ μύεσθαι κυένσαν μηδὲ θηλαζομέναν*. Vid. *ΜΙ*.

κοέοσα = *κυεῦσα* (*κυοῦσα*). IC 37. 56. 61.

κόεσσαν· *κύουσαν*. H. Doricum, ut *ἴεσσα*, *ἀέκασσα*, *ἐπίασσα*, *ἔασσα*, quae comparat Schmidt.

Κοθέρηα aeolice = *Κυθέρεια*. Sapph. 62. Compend. I § 16. Cf. Hoffm. II 385.

κοθηγενής, celans originem. Hes. *κυθηγενέσι· κρυφογενέσι*. In fragmento elegiaco (alexandrino?) *PO* 14, 4 legitur *νιδου δῶρα κυθηγενέος*, i. e. *Νείλου*, ut intellexit Wilamowitz et quis non?

κόθρη ionice = *χύτρα*. Herond. VII 76 *οὐκ οἶδ' ὅκως ἄμεινον ἡ κύθρη* (pap. *χύτρη*) *πρήξει*, ubi Crusius cft. Apostol. VIII 11, Cratetem com. I 133 K., Catull. 74. — De forma vid. Hoffm. III 608. Adde *κύθρα* *PK* XLVI, 257 etc. (saec. IV), cf. *PO* 155, 4 (aet. Byz.) Vid. *χυθρίς* et *κύνωτος* et *Κύθρους* s. v. *Χυτνία*.

κοθρόκαολος. Vid. *χυτρόγαυλος*. Sic *κυθρόγαυλος* Ios. Ant. 8, 3, 6.

κοθρόποος = *χυτρόπους*. *PK* XLVI 258.

κοκάν dorice = *κυκεών*. Epidaur. GD 3339 *ἐγ κυκᾶνι ἐμβεβλημένας* (*τὰς δεμελέας* sc.) *ἐκπιών*. Cf. *κοινάν*.

κοκῇ (vulgo *κυκῇ*)· *ταράσσει*. H. Gl. dorica.
κοκλευτής. *PK*. CXXXI rect. (a 78/9 p. C.), ubi Kenyon „a person driving some kind of agricultural machine". Saepe in hoc papyro voc. apparet iunctum cum locutione *κυκλεύειν τὸ ὄργανον*.
κοκλίζεσθαι et **κοκλισμός**. Olympiodorus in Phaedonem *BA* 1392.
Κόκλιος, mensis Epidauri in *IE* 242.
κοκλίστρια *ἀγαθή*. saltatrix? Epitaphium att. 3291 (= CIA 4112) ap. Kumanidem, *ἐπιγράμματα ἐπιτύμβια Ἀττικά*.
κοκλοσελήνη, plena luna. Pap. mag. mus. Brit. XLVI 414.
κοκλοῦχος quid? Tit. eleusinius *EA* 1899, p. 187 sqq. n. 9, 11 sq. *τροχοί ΠΙ, κυκλοῦχοι, ὑπερ[τερίαι]*.
κόκλωθεν pro *κύκλοθεν* recens Olbiae tit. IRB I 58, 14. Cf. Lob. Phryn. 9.
ϘόϘνος = *Κύκνος*. Vid. *Τ* pro *Ο*.
κολινδήσει pro *κυλίσει*. Kaib. ep. 1046, 91.
κολίνθιον· *προσωπεῖον ξύλινον*. H. Vid. *κυρίττοι*.
κόλιξ. *Γλαύκων δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις Κυπρίους φησὶ τὴν κοτύλην κύλικα καλεῖν*. Athen. XI 480 F. — Vid. *πελίχνα*.
κόλλα (ex *σκύλλα*)· *σκύλαξ*. *Ἠλεῖοι*. H.
Κολλάνα dorice = *Κυλλήνη*. Arcadiae mons. Pind. *O*. VI 77.
Κολλάνδιοι iuxta *Κυλλάντιοι*. Meisterh.[2] 61, 2.
κολλῆστις, panis adoreus (Her. II 77 = *κύλλαστις* att.) saepe commemoratur in papp. aeg. PL 55 (a. 159 a. C.), iunctum cum vocc. *θροῖον* (*θρύον*), *ἄρτος*, *πάπυρος*, *νίτρον*, *ἅλας* etc., cf. PL 27. 18: *ἡμεῖς δὲ οὔτε τὴν ὄλυραν οὔτε τὴν καθήκουσαν ταύτης δίδοσθαι ἡμῖν ἐκ τοῦ ἱεροῦ σύνταξιν τῶν κυληστίων κεκομίσμεθα ὑπὸ τῶν ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου τῆς ἡμέρας ἄρτους δ' [ὀφειλο]μένους κτέ*. PK (I) XXXV, 15 (161 a. C.): *τὸ ἥμυσυ τῶν κυλ[λη]στήων* (sic); XXIV verso, 12 sq.: *τὸ ἥμυσυ τῶν κυληστηίων* (sic). Indeclinabile est *κυλλῆστιν*, nom. plur. iuxta *ὀλοπυρεῖται ἄρτοι* in ostraco thebano 1305 (Wilcken), *κυλλῆστι* PL 55 b, 10. 12. 14 etc.
κολλός. Herondas in prooemio vs. 4 *τὰ κύλλ' ἀείδειν*, i. e. choliambos.
κομαίνειν. Herond. I 56 *ἐκύμηνε τὰ σπλάγχν' ἔρωτι*. Cf. VI 68 *ἰδοῦσ' — τὤμματ' ἐξεκύμηνα*. Vid. *ἐκκυμαίνειν*.
κοματίης (ion. = -*ίας*) *ποταμός*, *ἄνεμος*. Her. II 111. VIII 118. Cf. Aesch. Suppl. 541.
κοματωγή (ex *κυματο -αγή*) ion. = *ῥαχία*. Her. IV 196. IX 103.
κόμβα· *ποτήριον*. *Ἀπολλόδωρος*. *Παφίοις*. Athen. XI 483. *E*. Cf. *κύμβος*. Assimilatione hinc nata est forma *κύββα*· *ποτήριον* Hes., quae fortasse est cretica. Cretenses certe eiusmodi formas amare constat.
κομβίδιον, parvum poculum. Inscr. att. BCH II 427. (Kum.).
κομβίον per vocalem scribendum. Meisterh.[2] 42.
κομερῆναι cyprium = *κυβερνῆσαι*. Tit. 144, 3 sq. Hoffm.: *ἀλλ' ἔτυχ' ἀ χὴρ θεῶι κυμερῆναι πάντα τὰ ἄνθρωποι φρονέωϊ* (= *φρονῶσιν*).

κομερνήτην (immo *κυμερνάταν*) *λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς*. *EA* 542, 2. Dorice Pind. *κυβερνάτας*. — De *μ* = *β* cf. *μεμβράδες*, *μάρνασθαι*, alia.
κομητήριον etc. Vid. *κοιμητήριον*.
κομιαῖος? Vid. *μετρητιαῖος*.
κομίνδαλα (?)· *καταστροφή*. *Ταραντῖνοι*. Si sanum, barbarae originis.
κομοτόκος. Vid. *κυοτόκος*.
κομοφορεῖν (?). Vid. *κυοφορεῖν*.
κοναγός laconice = *κυνηγός*, *κυνηγέτης*. Ar. Lys. 1270 *ὦ κυναγὲ παρσένε*.
κονάδες. Athen. IX 409 D *τὰς ἀπομαγδαλιὰς — ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας*, *ὥς φησι Πολέμων ἐν τῇ περὶ ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολῇ*.
κονακίαι (-*ας* cod.)· *ἱμάντες οἱ ἐκ βύρσης τοῦ σφαγιασθέντος τετράχειρι Ἀπόλλωνι* (amyclaeo) *βοὸς ἔπαθλα διδόμενοι*. H. Laconicum. Vid. *κουρίδιον*. Nigrum bovem, *κνακίαν*, fuisse putat Schmidt. Sed undenam *Υ*? Cf. tamen *κυνοῦπες*.
κόνες καὶ κονηγέται. In tit. CIA II 1651 terna *πόπανα* singulis *προθύονται* deis: Maleatae, Apollini, Mercurio, Iasoni, Acesoni, Panaceae; totidem deinceps *τοῖς κυσὶ καὶ κυνηγέταις*, canibus et venatoribus. Significari daemones quosdam in cultu Aesculapii satis demonstrat usus verborum *προθύεσθαι πόπανα*, neque infringitur haec Wilamowitzii sententia Dittenbergeri[3] (631, not. 4) observatione in Asclepieio epidaurio canes ali solitos esse (ibid. 802, 126), et *κυνηγέτας* canium custodes dici potuisse, qui mirus sane fuisset vocabuli abusus.
κονηγίδων et *κυνηγετικῶν δοράτων μερισμός*. Ostr. aet. Domitiani 468, 479, 1408, 1564, 1565; 579. 1247. 1248. Wilcken O. G. I. p. 228 sqq. *κυνηγίδας* naves intellegit, quibus publice venabantur hippopotamos et fortasse crocodilos, agi autem de tributo capitali pendendo ad harum venationum sumtus tolerandos.
κόνθιον· *προσωπεῖον ξύλινον*. H. Vid. *κυλίν?ιον*, *κύριθρα*, *κυριττοί*.
κονίας (= *κυνέας*)· *πίλους*. H. Aeolicum. Alcaei fr. 15, 2 *κυνίαισι*. Quod Hes. addit *ἢ χείρ*, id Schmidt refert ad *κύνις*, voc. macedonicum = *χύνις*, quod vid. s. v. *χύνιν*.
κονίξιες (vulgo -*εις*)· *ἀκροβολισμοί*. H. Gl. dorica.
Κόνν(ε)ιος· *Ἀπόλλωνος ἐπίθετον*. H. Phot. s. v. *Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμενος*, *ὃν ἱδρύσατο Κύνης* (l. *Κύννης*) *Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης*. Feliciter Papadopoulos hoc nomen reddidit Apollophani comico, cuius versum sic scriptum

Ἀσκληπιός, *Κίννιος*, *Ἀφρόδιτος*, *Τύχων*

servavit lexicon Sabbaïticum p. 8, 6.
κονόγλωσσος. Epicharmi fr. 28 Ahr. Vid. *πλώς*.
κονοκεφαλίδιον *βοτανή* = *κυνοκεφάλιον*. Pap. mag. *PK* (I) CXXI, 602, saec. III p. C.
κονοκεφαλιστί. Pap. mag. W. Leid. 2, 40; 13, 50; 14, 1. Cf. *PK* I p. 66.

κυνοκεφαλοκέρδων = *κυνοκέφαλος.* Pag. mag. W. Leid. 4,. 28 sq.; 11, 28 sq.

κυνοκέφαλος sive **κυνοκέφαλλος** et similia. De his vide v.Leeuwen ad Arist. Eq. 416.

κυν(ό)σφειλον· *ἀπατητικόν.* H. Boeotice = *κοινόσφηλον,* i. e. *ἀπατητικὸν τοῦ δήμου.* Correxi pro *κυνίσφειλον.*

κυνοῦπες· *ἄρκτοι. Μακεδόνες.* Cf. *κνωπεύς· ἄρκτος· ἔνιοι κνουπεύς.* H. Fortasse *κνουπεύς* est forma thessalica. Alludere haec vocabula videntur ad *κυν-ώψ,* (animal) facie canina.

κυνοφθαλμίζεται· *ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὁρᾷ τρόπον ματρύλλου. BA* p. 48, 3. Verbo utitur Theophyl. Sim. Hist. IV 1, 9 *χαλεπαίνων τε καὶ κυνοφθαλμιζόμενος,* idem IV 6, 1 *κυνοφθαλμιζόμενοί τε παρεδριμύττοντο.* Cf. homericum *κυνὸς ὄμματ' ἔχων.*

κυνολάγματι lege pro *κυνολύγματι* in pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) l. 2549 = *κυνὸς ὑλάγματι.*

κυνόπισμα· *τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν. Κύπριοι.* H. Cf. Hoffm. I 120. Schmidt coniecit *κύνυ· πιέσμα τὸ κτέ.,* comparans *βέδυ, λίλυ, μῶλυ, πῶϋ, κῶϋ.*

κύνωτος, animal an herba? Pap. mag. mus. Brit. XLVI, 260: *κατασπείσω τὸ αἷμα τοῦ μέλανος κυνώτου εἰς καινὴν κύθραν.*

κυοτόκοι *γαστρὸς ὀδύναι* inscr. thessala, ubi Kaib. (ep. 505) ex Lebasii et Usingii apographo dedit *κυμοτόκοι.* Sed vid. Kumanid. s. v., qui cft. *κυοτοκία.*

κυοφορεῖν (?). Apud Theophyli Sim. Hist. V 8, 4 *ἔτι που ὑπὸ τῆς ἀνάγκης κυοφορούμενος* sententia postulare videtur *κυμοφορούμενος* = *κυματοφορ.* Cf. ipsa sqq. *καὶ ἐν ἐπισάλῳ τύχῃ τῶν πραγμάτων διακειμένων αὐτῷ.*

κύπαιρον dorice = *κύπειρον. EM* 28, 37. Cf. *Αἰγαῖον.*

κύπαλον· *μεμειρασμένον?* H. Fortasse *κύπαλον* est forma dialectica (syracusana?) pro *σκύβαλον* et *μεμειρασμέναν* corruptum ex *ἐκβεβρασμένον* = *ἔκβρασμα.* Vid. lexica s. v. *σκύβαλον* et *ἔκβρασμα.* Cf. mox *κύπελλον* et supra *ἀποβράσματα.*

Κυπάρα· *ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα.* H. Fluminis nomen *Κακύπαρις* comparat Kaibel.

κυπάρισσα. Kaib. ep. 1037, 2 *λευκὴν* (?) — *κυπάρισσαν.*

κυπάσσιδες pro *κυπάττιδες* Ahrens reddidit Alcaeo fr. 15, 6. Cf. Hecataei fragmentum apud Harpocratem s. v. — Tunicae species.

κυπασσίσκος. Hipponactis fr. 18.

κύπελλον. *Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους, τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας* (sc. *καλεῖν φησιν*). Athen. XI p. 483 A. Cf. Hom. *ἀμφικύπελλον.* — Ibidem: *Φιλητᾶς δὲ Συρακοσίους κύπελλα* (vulgo *σκύβαλα.* An *κύπαλα*?) *καλεῖν τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα.*

κύπερος ionice = *κύπειρος.* Her. IV 71. Cf. Hoffm. III 266, qui comparat formam *κύπαιρος* ap. Alcmanem fr. 16, 3 et *κυπαιρίσκος* 38, 2.

κόπρινος, cyprinus? Pap. mag. saec. p. C. III *PK* (I) CXXII, 1166: *γρ(άφε) ἐν ἥλῳ κυπρίνῳ ἀπὸ πλοίου νεναυαγηκότος.* Cf. Dioscur. 1, 18; 65. 124.

κόπρις· *πόρνη.* H. Ita Abydeni, teste Athenaeo XIII 372 EF.

Κοπρογένηα aeolice = *Κυπρογένεια.* Sapph. 87, Alc. 60, Theocr. XXX 31. Cf. Hoffmann II p. 335 sq.

κόπρος· *μέτρον σιτηρόν.* H. Legitur in titulo prope Pergamum reperto a. 326/5 a. C. Dittenb.[2] 155, 14: *ὁ δὲ περίβολός ἐστιν τῆς γῆς σπόρου κύπρων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα κτέ.*

κοπτάζοντι dor. = *κυπτάζουσιν.* Sophronis fr. 48 Ahr. *ἐνθάδε κυπτάζοντι πλεῖσται γυναῖκες.*

κόπτειν. Lexico Schwhi adde Her. III 14, 8 *ἔκυψε ἐς τὴν γῆν.*

κόρα = *κυρία.* Saepius papyri aeg. aet. byzantinae. Cf. Byzantinorum scriptorum loci in lex. Sophoclis s. vv. *κύρα, κῦρις, κῦρος* (= *κύριος*). Sic tit. sepulcralis IGSI, 1789 habet *κῦρέ μου.*

Κὄράνα dor. = *Κυρήνη,* saepe ap. Pindarum. Vid. *Μυκανῆς.*

κόρβη (an *κύμβη*?) *ἀργυρᾶ ἐν σανιδίωι προσηλωμένη* in donariis templi Deli. Michel 833, 76.

κορεῖν = *τυγχάνειν.* Hes., trag., Her. passim. Herond. II 45 *ληίης κύρσῃ.* III 57 *ἀγαθῶν κύρσαις.* Kaib. ep. 683 [*καὶ ἔ*]*κυρον ἣν λάχον αἶσαν.* Forma *κύρειν* passim legitur in papyris aeg. — Vid. *συγκύροντα.*

κοριακὸς λόγος, ὁ, fiscus. CIG 4957, 18 *τῶν ὀφειλόντων εἰς τ. κ. λ.* Cf. ibid. 13. — *PB* I 15. 620, 15. 747 I 16. Vid. Wilcken O. G. I p. 645. Cf. *δημόσιος* et *Καίσαρος.*

κορεία, dominium. CIA II 471, 28. Pap. Taur. I 5, p. 36. Vid. *κράτησις.*

κόριθρα· *προσωπεῖα ξύλινα.* H. Vid. *κυριττοί.*

κόριός εἰμι in titulis delphicis constanter construitur cum participio pro infinitivo, quod etiam fit apud Polybium. Crebro illic occurrit formula *κύριοι ἐόντων συλέοντες.* Idem valet de inscr. boeoticis GD 497—501. Vid. s. v. *σουλῆν.*

Κὄρις· *ὁ Ἄδωνις.* H. Vid. *κίρ(ρ)ις.* Propter significationem nominis semitici dubitari potest an *Κῦρις* sive *Κύρρις* sit forma hypocoristica vocis *κύριος.*

κορίττειν. Vid. *κορύπτειν.*

κοριττοί· *οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα προσωπεῖα κατὰ Ἰταλίαν καὶ ἑορτάζοντες τῇ Κορυθαλίᾳ γελοιασταί.* H. Kaibel in F. G. C. adnotat „Diana Corythalia apud Lacones colebatur. Similia sacra fortasse apud Tarentinos. Incertum num huc pertineant Hes. vocabula *κύνθιον, κυλίνθιον, κύριθρα,* quae omnia *προσωπεῖα ξύλινα* explicantur." Ultimum sane cognatum videtur cum verbo *κυρίττειν,* licetque fortasse suspicari personas illas ligneas cornibus insignes fuisse, ita ut actores capros specie sua cornuta referrent, dicti inde petulci.

κορίως, pro arbitrio, e propria potestate. Inscr. Oropi *EA* 1885, p. 93 sqq. l. 10: *ζημιούτω ὁ ἱερεὺς μέχρι πέντε δραχμέων κυρίως.*

κῦρος = κύριος. *PO* 125, 4 (a. 560) *PB* 47, 1. 173, 1 (aet. byz.). Vid. s. v. κύρα.

κῦρρος thessalice = κύριος. Tit. 16, 20 Hoffm. τὸ μὰ (= δὲ) ψάφισμα τόνε (= τόδε) κῦρρον ἔμμεν κὰπ παντὸς χρόνοι.

κυρσανίας (sic)· Λακωνικῶς. — κυρσάνιοι· τοὺς μειρακίσκους οὕτως ἔλεγον. H. Cf. Arist. Lys. 983, 1248. Phot. κυρσάνια Λάκωνες τὰ μειράκια. Cf. σκύθραξ, μεῖραξ· ἔφηβος. — σκυρθάλια· Θεόφραστος τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι, Διονύσιος (scil. Aelius Dion.) δὲ τοὺς μείρακας. — σκυρθάλιος· νεανίσκος. H. Ahrens II 67 n. 2, 9 σκυρθανία et σκυρθάνιος probabiliter corrigit, ut sit idem quod κυρσάνιος, quod ante κ̄, ut saepe fit, ς̄ abiecerit. Mox legitur apud Hes. forma deminutiva κυρσίον· μειράκιον. Prorsus latet horum vocabulorum origo. Reicienda utique sententia derivanda esse a κόρος, quod dorice κῶρος sonat.

κυρσερίδες (= κυσθ- Eleorum an Eretriensium sermone? Vid. P.)· τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. κυψελίδες. H., qui infra κύστεροι· ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν. καὶ τυρίσκοι (a forma ita dicti, ut videtur). Respondet forma attica κύτταρος.

κυρτά· — ὑπὸ δὲ τῶν Ταραντίνων κόπρον καὶ τὰ ἔντερα τὰ δεκτικὰ κόπρων καὶ σκυβάλων (σκύβαλα?) τῶν βρωμάτων. H.

κυρταίνειν (Suid. s. v. ὑβός), se inflectere. Pap. mag. W. Leid. 4, 42; 5, 27; 11, 39; 12, 43.

κυρτεός· ἁλιεύς. H. Herond. III 52 οἷα Δῆλιος κυρτεύς.

κυρτίς· ὀρνιθοτροφεῖον. H. Archilochi fr. 177.

κυρτοβόλων συνεργασία, piscatorum societas. Inscr. in Mus. et Bibl. Smyrnae 1875, p. 65 (Kum.).

κυρτ(ο)κάπηλος, retium mercator. Ciliciae tit. CIG 9180 (Kum.).

κυρωτής, qui ratum facit, confirmator. CIA IV 2, 1064 g A 27 (medii saec. IV a. C.). Cf. Hes. κυρωτήρ· ἄρχων.

κύσαιτο = κυήσειεν. Cret. LG IV 18: Αἰ κύσαιτο καὶ τέκοι ϝοικέα μὲ ὀπυιομένα.

κυσός· ἡ πυγή. ἢ γυναικεῖον αἰδοῖον. H. Eustath. p. 746, 18 ὅτι δὲ τὸν κύσθον καὶ κυσὸν ἔλεγον ἐπιλείψει τοῦ θ̄ δηλοῖ καὶ ὁ κυσολέσχης (an κυσολοιχής?). Herond. VIII 4 προσμενεῖς σὺ (scil. ῥέγκουσα) μέχρι σευ ἥλιος | θάλψει [τὸν κ]υσὸν ἐσδύς; Idem II 46 μή πρός τε κυσὸς φῆσι κὼ τάπης ἥμιν |, τὸ τοῦ λόγου δὴ τοῦτο, λῃίης κύρσῃ, locus obscurus, quem dubito num viri docti satis expediverint. Idem fr. 19 (Crus.) ὁ τὸν κυσὸν τρωθείς. — Hippocr. VII 498, 14 habet κύσαρος.

κύτος κόσμοιο πέδησα | θείας ἐξ ἀθανάτων φωσὶ φράσας ἀρετάς. Kaib. ep. 615, 7, qui libere vertit vitae monstrum superavi. Ad litteram: mundi molem vinxi.

Κυφαρισσιφᾶς = Κυπαρισσοφάνης, Mercurii cognomen in inscr. metrica cretensi saec. a. C. primi. BCH XXIV (1900), p. 241 sqq., quam Hiller v. Gaertringen in Hermae vol. XXXVI 3, 452 sqq. sic

corrigit: *Κυφαρισσιφᾶ Κυλλάνιε, σεμνὸν ἄγαλμα | Τίμω[ν] ἔστασεν σὰν κατὰ φημοσ[ύ]ναν, | ἀνίκα οἱ κατὰ νύκτα διέ[φρ]αδες, εἴ κεν ἐν ἐσθλῶι | [ἐκ χ]αλεποῦ βιέτωι* (sic) *στᾶι καὶ [ἐν ἡσ]υχίαι. κτἑ.* In superscriptione redit pars cognominis *ΚΥΦΑΡΙΣΣ.* Agi de vetusto simulacro (*ξοάνῳ*) Mercurii recte monet Hiller, quem vide p. 455 sq. Comparat *Διοφᾶς, Θεοφᾶς, Κλεοφᾶς* etc. Cf. *Κυφάρισσις* = *Κυπάρισσος*, Cyparissiae (in Creta) conditor mythicus in titulo BCH XXIV p. 243, l. 1, de quo vid. Demargne p. 243 sqq.

κόφερον ἢ κοφήν· *κεφαλήν. Κρῆτες.* H. Qui saltem *κυφάν* dixerunt.

κοφός. Vid. *ὑβόν.*

κόφων· — *δηλοῖ δὲ καὶ δεσμὸν ξύλων.* H. Hoc sensu saepe *κύφωνες* occurrunt in tit. epidaurio *IE* 241 de constructione aedis Aesculapii, velut l. 223 *δεσμῶν καὶ ἄλων τοῖς κυφῶσιν,* 232 *ὑπὸ τοῦ κύφωνος,* 288 etc.

ΚΩ = *κυρίῳ* in inscr. christianis recentibus Meli. IGI, III 1238. 1239.

κω ionice = *πω.* Vid. Hoffm. III 595 sqq.

κῶας, vellus. Hom. Il. XX 142. Pind. *P.* IV 231. Mimnermi fr. 11, 1. Deminutivo *κῴδιον* Attici utuntur.

κωδύα· *ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή.* H. Cf. Phryn. Lob. p. 303. Formas *κώδεια, κώδυια* ignorant tituli attici. Cf. Meisterh.[2] 47 § 17, 1. De ionico *κωδύη* cf. Hoffm. III p. 352.

κωδώνια *χρυσᾶ,* tintinnabula aurea, in templo quodam Aegypti. *PB* 162, 10.

κώθων non recte laconicum vocatur ab Athenaeo XI 483 b. Exstat enim apud Archilochum et Atticos.

κωλακρέται, οἱ CIA I 20. 37. 45. 77. 93. 285.

κωλήβη· *μήποτε ὁ λάσταυρος. κώληβοι γὰρ οἱ ταῦροι.* Phot. Vid. Cobet, Mnem. VIII p. 27.

κῶμα = *ὕπνος.* Sappho 4, 3. Vid. lexica.

κωμαϝοδός boeotice = *κωμῳδός.* Orchom. 30 Meist. Vid. *ἀϝυδό.*

κωμάκτωρ (Schmidt pro *κυμάκτωρ*)· *ἡ λέξις παρὰ Ῥίνθωνι ἐν Μηδείᾳ.* H. An = *κωμαστής?*

κωμάρχας, vici s. pagi magister. Rhodi inscr. IGI, I 128.

κωμαρχεῖν. Selymbriae tit. GD 3096 *οἱ κατοικοῦντες ἐν Σαλυμβρίαι στεφανοῦντι Ἡρόδωρον Ἀνταλκίδα στεφάνω* (sic) *χρυσίωι κωμαρχοῦντα ἑαυτῶν.*

κωμάρχης passim occurrit in papyris aeg. Nomi Aegypti discribebantur in *κώμας,* hae vero in *τόπους.* Vid. Peyron ad *PT* VIII p. 53 sqq.

κωμασία et **κωμάζεσθαι** aetate imperatoria usurpantur de signis deorum solenni pompa circumferendis, velut *τὰς τῶν κυρίων θεῶν κωμασίας καὶ πανηγύρεις* in titulo in Herme XX, 468 sqq. Alia exempla e papyris aeg. attulit Wilcken in Philologo a. 1894, 91. Cf. Peyron ad *PT* I p. 8, 21 (Lagidarum aet.). Vol. I p. 170.

κωμαστήριον, comissatorium. Pap. mag. bibl. nat. Par. (Wess.) 1608; Louvre pap. 2391, 130; Leid. pap. V 6, 8; 8, 5; W. 17, 37.

κωμέτας dorice = κωμήτης. Tit. Mycenarum saec. II a. C. GD 3315 = Dittenb.[2] 1271: δεδόχθαι τοῖς κωμέταις κτέ., quod male mutatum in κωμείταις optime defendit Ditt. analogia subst. φυλέτης. Contra κωμείτας prave formatum.

κωμίτης = κωμήτης. PL n. 34, 3 (Philometoris aet.).

κωμογραμματεύς passim in papyris aeg. Κωμογραμματεῖς et τοπογραμματεῖς, comparandi cum catastariis nostris, servabant tabulas publicas, in quibus fundi etc. ita describebantur, ut eorum mensurae et domini adnotarentur. Vid. Peyron ad *PT* pag. 110 sqq. et vol. II p. 53 sqq. Cf. κωμάρχης.

κωμοφύλαξ. *PB* 742, I, 1 γεγυμνασιαρχηκὼς κωμοφύλαξ. Recte κώμου, non κώμης, φύλαξ explicari videtur.

κῶν pro κώς terminatio part. perf. act. formata ad praesentis analogiam apud Aeoles: titt. Hoffm. 83, 9 κατεληλύθοντες, 95, A 10 -κόντεσσι, 101, 8 ἀντε[θή]κοντες, 121, 5 πεπρεσβεύκων, 121, 3 ἐνεστάκοντα, ibid. 38 γεγόνοντα, 129, A 21 κατεστακόντων, 128, 2 εὐεργετήκοισαν et alia, Alcaei fr. 147 πεφύγγων. — Item apud Thessalos: 7, 21 ἐποικοδομ[ει]κόντων, 7, 45 ἐποικοδομεικόντεσσι, 19, 5 πεφεγράκον[τες]. Vid. Hoffm. II 565. et infra Participium perf. act.

κωνᾶν. Vid. ἀνακωνᾶν.

κώνειον. Vid. κραμβίον.

κῶνος. Deli tit. saec. a. C. II Dittenb.[2] 588, 56. στέφανος χρυσοῦς ἐπὶ κώνου δάφνης ὃν ἀνέθηκε Περσεὺς κτέ. Cf. l. 75. Cassidem explicat Homolle.

κῶνος ἀνδροφόνος, Atticae locus. CIA III 61 A II, 14.

κῶον (i. e. κῷον, ab insulae nomine) mensura quaedam vini in Aegypto *PB* 531 II 8: κῶα καὶ δίχωρα ιζ'. Vid. δίχωρον et κνίδιον.

κώπη (scil. κώπα)· λαβὴ ξίφους. Κερκυραίων *BA* 1096. Homerice.

κώρα, κῶρος etc. Vid. s. v. κόρϝα.

κωραλίσκον· τὸ μειράκιον. Κρῆτες. Phot. Comoediae Epilyci titulus Κωραλίσκος. Cf. Mein. Hist. crit. C. G. pag. 269. Cf. κόρϝα.

κωραλλεῖς· οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον περὶ Σικελίαν. H. Kaibel cft. Dioscurid. V 139.

κωρίς ionice = κᾶρίς, cancer. Semonides fr. 15. Cf. γλῶσσα: γλᾶσσα, θῶκος: θᾶκος, alia multa.

κωρισμοί μελίφρονες. Kaib. ep. 1028, 41. Cf. Hes. κουρίζεσθαι· ὑμεναιοῦσθαι, γαμεῖσθαι.

κῶς, κως ion. = πῶς, πω. Herod. Cf. Hoffm. III 595 sqq.

κωστωδία, custodia. PL n. 68, col. I, 8 (incertae aetatis). Κουστωδία Ev. Matthaei 27, 65, 66, ut κούστως Lyd. 152, 2.

κωτιλάδες = χελιδόνες apud Thebanos, teste Strattide comico II p. 781 Mein. Cf. verba dialectica et poetica κωτίλος = λάλος et κωτίλλειν

= λαλεῖν, quod de hirundinibus adhibet etiam Anacreon 9, 2. Cf. Aristot. H. A. I, 1 extr.

κὤττι = καὶ ὅτι Sappho 1, 15, et κὤττ' vs. 17 cum elisione vocalii finalis. Vid. ὄττις.

κωὐκ = κοὐκ aeolice Sappho 1, 24.

κωὔποκα. = κοὔποτε. Epicharmi fr. 94, 18. Ahr.

κωφᾶν. Callimachus in novo Hecales fr. col. IV 15: ἀνιάζουσι δὲ πυκνὸν | δμῶοι χαλκῆες κωφώμενοι (an κωφώμενον?) ἔνδον ἀκουήν. Vid. lexica.

κωφός, effectu carens. Novum Euripidis fr. 495, 27 Nck.[2] ἡμῶν δ' ἐχώρει κωφὰ πρὸς γαῖαν βέλη.

Λ. Λάμβδα.

Λ = *ΛΛ* saepe in titulis antiquiissimis, v. c. ἄλος, ἄλως, Ἀπέλων, Ἀπόλων.

Λ aeolice geminatur in πέδιλλα, ὄμιλλος, sim. *EM* 658, 55.

Λ cretice pro *P* in αἰλεθῇ, ἀναιλῆθθαι, ἐναιλεθέντος etc., λάκη. — Cf. πληρόσια, Κλωπίδης.

Λ confusum cum *Ϝ* apud Hesychium Vid. λάδομαι, λάθρα.

Λ in *N* conversum, apud Siculos praesertim et in Graecia magna, ut βέντιον, ἦνθον, προσῆνθον, βέντισθ' (Theocr. V 776), κέντο, φίντατος, Φίντις, Φιντίας etc. — Vid. etiam χαλῶσα et ἐγχαλεῖν.

ΛΛ assimilatum ex *ΣΛ* apud Cretenses in LG. Cf. *ΔΔ* = *PΔ* et *ΣΔ*, *ΘΘ* = *ΣΘ*. Vid. Boisacq p. 131. — Ubi in creticis titulis prius vocabulum finitur litera *Σ*, sequens orditur ab *Λ*.

L siglum aegyptiacum = ἔτος. Therae IGI, III 327, 144. 145; 331, 15. 16. 44.

λα = λαο in compositione, ut Λάμαχος, Μενέλας etc.

λάαν· κτῆσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας. H. = ion. ληίην. Legitur Pind. *O.* X 44. Cf. λάζεσθαι, λαστάς.

λάβα aeolice = λαβή manubrium, capulus. Alcaei fr. 3 ἐλεφαντίναν λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

λαβή, ansa. Lex. Sabbaïticum 8, 10: ἄφυκτον λαβήν· ὁ λόγος ἐναργής· τροπικῶς ἀπὸ τῶν παλαιστῶν Νικοχάρης (comicus cf. I, 770 K.)· ἀλλ' εἰλήμμεθα | λαβὴν ἄφυκτον.

λάβον, imperativus ap. Syracusanos? Vfd. λαμβάνειν et cf. ἄνελον, θίγον.

λαβόρινθος „permagnum aedificium Romae extructum sumtibus Q. Iulii Mileti Ionici, natione Phoenicis, civis Tripolitani (in Asia), viri ditissimi, imperante Severo, fortasse theatrum". Kaibel ep. 920.

λαβώμεθα pro *λάβωμεν* in chelidenismo rhodio (Athen. VIII p. 360 C), vs. 12: *κενοὶ πότερ' ἀνίωμες ἢ λαβώμεθα;*

λhαβών = *λαβών*. Aegin. GD 3416. Cf. *λhεοντίς* Corinth. GD 3140 a.

λάβωισιν iuxta *πρήξοισιν* inscr. chia saec. V a. C. 80 B, 15. Hoffm.

λαγάσ(σ)αι· *ἀφεῖναι*. H. Cretice in LG: I 7. 9. 27. 31 V 24. Mitth. IX 374. Cf. *λαγαρός*, *λαγαροῦν*.

Λάγεσις (= *Λάχεσις*?)· *θεὸς Σικελική*. Phot. — *θεός. Σικελοί*. H.

λᾱγέτας, populi dux. Pind. *O.* I 92 et saepius.

λαγκιάρις Αὐγούσταλις. IGSI, 157. lancearius Augustensis. Notitia dignit. Or. IX 36. Cf. CIG 4004 *λανκιαρίων*. — *λαγκία*, lancea Plut. I, 315 D. E., *λαγκέολα*, lanceola Diosc. III 151, alia ap. Soph. in lexico.

λάγκλα, lanx. *PB* 781 C 3. 19; ibidem 4, 1 pro *λανκλεια χρυσεμπαιΚτα* lege *λάγκλια χρυσέμπαιΣτα* (cf. *ἔμπαισμα*, *ἐμπαιστική*, *ἔμπαιστος* in lexicis); ibidem 5, 17 *λάγκλα μεγάλη ἐν θήκῃ*.

Λαγοείη = *Λαγωείη* inscr. ionica. Vid. Hoffm. III 525.

λαγόνες terrae et sepulcri. Kaib. ep. 149, 4; 463, 12; 534 b; 1031, 2; fluvii 808, 4. Cf. Hes. s. v. *σχίσμα γῆς* et Callimachi fr. 185. — Tumide, ut solet, Theophylactus Sim. Hist. II 9, 8 *τοσοῦτον αὐτοῖς κακὸν αἱ τῆς ἀβουλίας λαγόνες ὠδίνησαν*, idem III 16, 9 *ἐνίους παρέπεμψε ταῖς λαγόσι τοῦ Τίγριδος*, i. e. immersit, cf. V 15, 1 *Βινδόην τοῖς τοῦ Τίγριδος ἐγκάτοις κατέθετο*. IV 4, 14 *ἵνα μὴ ταῖς λαγόσι τῆς γῆς σηπεδόνα ψυχῆς βδελυρᾶς κατασπείρητε*.

λᾱγόρεις (*λαγόριες*?)· *ἐκκλησίαι*. H. Dorice a *λαός* et *ἀγείρειν*.

λάγυνος, lagena, in Aegypto fortasse eadem est mensura quae *κνίδιον*. Ostr. 41 *τέλος ὧν ἐξήγαγες κούφων λαγύνων χιλίων πεντακοσίων* et 150, ubi sunt 2000. Vid. Wilcken O. G. I p. 767, cum nota. — FGH 104, 1. 3.

λαγχάνειν ionice habet fut. *λάξεσθαι* Her. VII 144 = *λήξεσθαι*, subst. *λάξις* = *λῆξις* IV 21 bis. Cf. nomen propr. *Ἀπόλαξις* = *Ἀπόληξις* in inscr. Eretriae. Cf. *δάκνειν* et *λαμβάνειν*. — Perfecto epico *λέλογχα* Bachylides quoque utitur IV 39. XII 187.

λάγως, ut attice, Hipponax fr. 36, sed *λαγός* est Herodoti. Cf. *κάλος* et Hoffm. III 511. Forma epica est *λαγωός*. Alia leporis nomina *κεκῆναι*, *λέπορις*, *ταχίνας* vid. suis locis.

λάδομαι. Vid. *Ϝάδομαι*.

λᾷδος. Alcmanis fr. 96. Hes. *λᾶιδος· λῇδος, τριβώνιον*. H. *ληδάριον* Arist. Av. 715, 719, *λήδιον* ap. Ath. VI 256 F, Macho ibidem XIII 285 D, Menand. IV 332 (Mein.).

λα-δρέοντι *δὲ τοὶ μυκτῆρες*. Sophronis (?) fr. 12 Ahr. An. Ox. I 128, 14, ubi explicatur *μεγάλως ῥέουσι* cum pleonasmo literae *δ̄*. Cf. Ahrens l. l. et Dind. s. v. in Thesauro.

λάζεσθαι = *λαμβάνειν* (Hom., Theocr.). Calchedon. GD 3051, 4: *ἱερωτευσεῖ ἐ[πὶ ζωᾶς λα]ζόμενος τῶν θυομένων πάντα τὰ δέρματα*. Ibid.

3052 a, 18: *ἀρξεῖ δὲ αὐτῶι τᾶς ποθόδου [ἀφ' οὗ ὁ πρ]ότερον ἱερεὺς οὐκ ἐλάζετο.* Cf. *ἀντιλάζεσθαι* et *B.A* 1095 *Ἀχαιῶν — λάζω* (sic)· *λαμβάνω.*

λᾴζεσθαι dorice = ion. *ληΐζεσθαι*, att. *λῄζεσθαι*. Cf. *λᾳαν* et Del. 181, 79. 80.

λᾱθ dorice et aeolice = ion. *λη̄θ*, itaque recte *ἐλέλαθα* pro *ἐλελήθη* requirebat Ahrens Theocr. X 38, quidquid obnititur Fritsche.

λάθα, λάθειν, λάθεσθαι dorica et aeolica.

λαθήβας· *γέροντας*. H. Dorice aut aeolice.

λαθι-κάδεα ϝοῖνον. Alcaei fr. 41, 3. Cf. homericum *λαθικηδής*.

λαθι-πορφορίδες = *πορφυρίωνες*. Ibyci fr. 8 (Athen. IX 388 D).

λάθρα. Vid. *ϝράτρα.*

λαθρακάζων (?). Vid. s. v. *αὔληρα.*

λαίας· *ἀσπίδας. Κρῆτες.* H. Musurus corr. *λαίβας*, sequitur enim *λαίβα*, (i. e. *λαίϝα*)· *ἀσπίς, τρίβων* (sed *τρίβων* spectare videtur ad *λαῖδα* formatum ex *λᾶδος*), *πέλτη*. Ceterum *λαίβα* etiam Laconibus tribui potest. Cf. gl. *λαῖτα* et *λαῖφα*, quae formae et ipsae repraesentant *λαίϝα*, et *λαιφθία*, quod corruptum videtur, nec suspicione vacat *λαίδας*· *ἡ ἀσπίς* apud Theognostum 9, 11 et Zonaram 1284.

λαῖεται· *καταλεύεται. ἀπὸ τοῦ λᾶις (λᾶας?).* H. Gl. dorica aut aeolica.

λαιλάξαι. Vid. *λαλάξαι.*

λαιλαπέτης pro **λαιλαφέτης** dedit Leemans in pap. mag. W. Leid. 8, 21, in turbine volans (deus) explicans. At recte habet fortasse tradita lectio, forma concisa pro *λαιλαπαφέτης*, turbinem ciens. Vid. *τριμίσκον.*

λαιμᾶν. Hipponactis fr. 76: *λαιμᾷ δέ σεο τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ.*

λαίμαστρον, vorago (vorax, impudens). Cf. Schol. Ar. Av. 1560. Convitium, quo domina servam petit apud Herondam IV 46, ubi Meister cft. *ζύγαστρον, κάναστρον, πυράστρον, στέγαστρον*, Crusius *ψῆστρον, ἀμφίβληστρον, θύστρον*. Apud eundem VI 96 *λαιματ[ρί] χώρει* legit Buecheler, probante Meistero. Vid. *ληστρίς.*

λαιματρίς (?). Vid. *λαίμαστρον.*

λαϊνόχειρ· *σκληρόχειρ.* H.

λᾷον dorice = *λήιον*, seges. Theocr. X 21. 42; alibi.

λαιός. Vid. *κεκρύφαλος.*

λαΐς dorice = *ληΐς*. Aesch. Sept. 313, Bacchyl. XV 17. Bl.

λαισαϊοφόρος· *ὁπλοφόρος*. H. Dorice = *λαισηιοφόρος*. Vid. *λαισήιον* in lexicis.

λαίσπαις· *βούπαις. — Λευκάδιοι.* H. Nullam aliam gl. leucadiam habet Hesychius, sed nihil est cur propterea cum Schmidtio scribentes *Λευκαδίᾳ* ex hac Menandri comoedia vocabulum petitum esse suspicemur, quandoquidem similiter Hesychius semel tantum Magnetes, Abderitas, Aeginetes, Amphissenses, Apolloniates, Halicarnassenses, aliosque multos commemorat. — Infra est *λαόπαις*· *βούπαις*. De

vitio mihi suspecta est utraque glossa et nescio fere an genuina fuerit λά-παις aut propius ad traditas litteras λαι-παις, ut λαισποδίας. Cf. praefixum λα in λακαταπύγων, Λάμαχος et similibus.

λαιψηρός. Locis adde Bacchyl. VII 6.

λαλαγεῦσαι· λαλοῦσαι. — **λαλαγητής·** ματαιολόγος. H. Gl. ionicae. Cf. nomen Lalage apud Horatium.

λαλαχεύειν? *PO* 296, 25 περὶ δὲ τοῦ φαλακροῦ γράψον μου πῶς πάλιν λαλαχεύεται. Dittographema est, si quid video, pro λαχ(ν)εύεται = λαχνοῦται, ut variant interdum verba in έω et εύω.

λαλεῖν. Herond. IV 33 de statua: εἴ τι μὴ λίθος τοὔργον, ἐρεῖς „λαλήσει". — De pantomimo Kaib. ep. 608 χερσὶν ἅπαντα λαλήσας (saec. II aut III p. C.). — Anth. Gr. append. Did. (III) II 681 vitiose scriptum λαλλοῦσα pro λαλέουσα. Cf. Stud. Crit. mea in ep. Gr. p. 57.

λάλλαι· λάλλας λέγουσι τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίας ψήφους. H. Cf. Theocr. XXII 39.

λαμβάνειν = γαμεῖν. Novum Eurip. fr. 953, 27 Nck.[2] (pap. Didot): ὁ νῦν [δὴ] λαμβάνειν μέλλων μ' ἀνήρ. — Formas dialecticas λάψῃ, λάψεται, λελάβηκα, λαμψοῦνται, κατελάφθη vide suo quamque loco. — Imperativum λάβον Syracusanis tribuit *EM.*

λάμνα, lamna, lamina, passim occurrit in papyris magicis. Cf. Byzantinorum loci in Sophoclis lexico s. v. et λαμία et dem. λαμνίον.

Λᾶμνος dorice insula Λῆμνος dicitur. Legitur Λαμνιάς, Λάμνιος, Λαμνόθεν apud Pindarum, cf. Bacchyl. XVII 55. Bl. Nec Aeschylus Cho. 631. 634 Λήμνιον, Λημνίαισι, quae traduntur, sed Λάμνιον, Λαμνίαισι scripsisse videtur.

λαμπαδάρχης. Apameae tit. ap. Pocock, Inscr. ant. p. 12, 9. — **λαμπάδαρχος.** Inscr. cea CIG II p. 288, 31. — **λαμπαδαρχεῖν.** Inscr. paria Kunstblatt 1836 n. 12, p. 47. Qui tituli sunt serioris aetatis, sed **λαμπαδαρχίαν** commemorat Aristoteles Polit. 5, 8 et Rhet. Alex. c. 30. CIA II 444. 1228; **λαμπαδηφόροι** ibid. 606. 965 b. Hes. s. v. λαμπάς· — καὶ ὁ νικήσας λέγεται λαμπαδηφόρος. — **λαμπάδας δραμεῖν** CIA II 466—471. 474. — **λαμπάσι διαγωνίζεσθαι** 481, 21. — **λαμπάδας συντελεῖν** 470, 9. — **λαμπάδι νικᾶν** 445 - 448. 969. 1221. 1223. 1229. Cf. λαμπαδιστής = λαμπαδοδρόμος s. v. sq.

λαμπαδοδρομία. In lampadodromia distinguebantur δρόμος μικρός et μακρός. Cf. Patmi tit. ap. Dittenb.[2] 681, 10. Ibidem l. 11: κατασταθεὶς δὲ καὶ χρυσονόμος τῶν λαμπαδιστῶν τά τε χρήματα συμφυλάσσει καὶ τῶν ἄλλων πάντων πρόνοιαν ποιεῖται κτἑ. deinde: ἐπήγγελται δὲ καὶ — ἐκ τῶν ἰδίων τάς τε θυσίας ἐπιτελέσα[ι καὶ τὰ ἑορ](τ)ασιμαῖα (*ΓΑΣΙΜΑΙΑ* lapis] ὑποδέξεσθαι. Dubitabundus supplevit Ross explicans sumptus in dies festos lampadistis impendendos.

λαμπάς. Vid. κομῆται et λοφνίδια.

λαμπήνη· εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται <ἄρχοντες?>· ἔνιοι ἀπήνη (λαπήνη? Schmidt), ἢ <εἶδος Salmasius> ἁρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς ἢ ῥήδιον (rheda) παρὰ Κεφαλλῆσιν (pro περὶ κεφαλὴν Schmidt) ἔστιν ἅρμα σκεπαστόν. H. Attulit Schmidt scholium Ptolemaei tetral. p. 49: λαμπήνη λέγεται ἡ ἕδρα ἡ ἀργυρᾶ ὑψηλή, ἐν ᾗ ὁ ἄρχων ἱδρυνθεὶς λαμπρότερος φαίνεται. θρόνος δὲ ὁ τούτου (an ὁ τοῦ ἡνιόχου?) κατώτερος καὶ ἐκ ξύλων ἀποτελεσθείς. Ibi tamen innuitur ἅρμα <ἀ>σκέπαστον, quare vide ne hoc Hesychio sit reddendum. Vocabulo usi sunt Sophocles fr. 408 Nck.[2] et Menander p. 78 (Mein.). Cf. Phot. s. v.

λαμπρότατος ἀνήρ, c(larissimus)v(ir). IGSI, 911. Passim ὁ λαμπρότατος in CIA III ut 173. 685. 687. 688. 690 etc.

λαμπροφεγγής. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 386. 715.

λαμπτήρ, Bacchi cognomen Pallenae in Achaia, Paus. VII 27, 3; cuius festum celebrabatur *Λαμπτήρια*, quando faces nocte portabant in eius aedem et poculabantur per totam urbem.

Λαμπτρεύς, non *Λαμπρεύς*, titt. attici. Meisterh.[2] 61, 6.

Λαμπώνεια per diphthongum titt. attici. Meisterh.[2] 40; Λαμπωνειεύς iuxta Λαμπωνεύς ibidem p. 35.

λαμφοῦνται dor. = λήψονται. Therae IGI, III 320, 158; λάμψεσθαι Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 659, 68, ubi antiqua dialectus postulabat λα(μ)ψεῖσθαι. Cf. infra λαψεῖσθαι et λάψεται.

λανός dorice = ληνός. Saepe Theocritus.

λάξ. Novum poetae lyrici (Hipponactis?) fragm. (vid. ἄρτος), I 13 ὅς μ' ἠδίκησε, λὰξ δ' ἐφ' ὁρκίοις ἔβη κτέ.

λάξεσθαι et **λάξις**. Vid. λαγχάνειν.

λαξός = λαοξόος *PK* II 108. 250 etc., FGH 44, 2. Legitima terminatio, ut attici δορυξός. Male Kenyon et Grenfell scribunt λάξος. — Hinc **λαξικά** vectigal τοῖς λιθοξόοις fisco pendendum in Aegypto. FGH 44, 6. Cf. λαξεύειν, λαξευτήριον, λαξεία in lexico Sophoclis.

λᾶο (= λᾶος) pro λᾶας cyprium. Hoffm. tit. 93: Κυπροκράτιϝός ἐμι ὁ λᾶο ὅδε.

λαογραφεῖν, censere; λαογράφος, censor; λαογραφία, censura passim occurrunt in papyris aeg. Vid. Wilcken O. G. I p. 230 sqq. 238. 441. 448. 617, nunc vero Archif f. Papyrusf. I p. 136 sqq.

λαοίτας, Iovis et Neptuni cognomen apud Eleos. Paus. V 24, 1; 14, 4.

λαοκρίτης, iudex indigenorum in Aegypto. Mahaffy ad MFP II 4, 11. Cf. Peyron *PT* vol. I p. 160 sqq.

λαοξόος = λιθοξόος. CIA III 1308 = Kaib. ep. 42, contra quem Dittenberger aet. imperatoriae esse disputat.

λα-οργός (= πανοῦργος)· ἀνόσιος. Σικελοί. H. Photius: λεωργὸν ἐν τῷ ω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες ... Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου λεουργόν (immo λαοργόν). Cf. λαπτυήρ.

λαϜός cyprium = λαός, λεώς in nom. proprio Νικολάϝω. Hoffm. tit. 178. *Λαός* forma est dorica et aeolica, *ληός* antiquior forma ionica, tradita in Hipponactis fr. 88, recentior *λεώς* in titulis ionicis et apud Herodotum, eadem attica. Testimonia collegit Hoffm. III 305 sq. 500. 329. 515 sqq. — *Λαοί* iam saec. a. C. III ineunte in or. pedestri, scil. in Antiochi Soteris epistula ap. Dittenb. 158, 46: οἱ δὲ βασιλικοὶ λαοὶ οἱ ἐκ τοῦ τόπου κτέ. — *Τῷ λαῷ χαίρειν* formula sepulcralis in Larisaeorum cippis. Mitth. XII p. 349, n. 108, Rev. Arch. XXVIII p. 161, n. 10 et 162, n. 15.

λᾶος. Vid. λῆν.

λαοφόνος, homicida. Locis adde Bacchyl. XII 120 Bl. λαοφόνον δόρυ αἴρων.

λαπάσσειν· λαπάζειν, κενοῦν. H. Ionice. Cf. idem s. vv. λαπάττειν, λαπάζειν, λαπαγμῶν.

λα-πτυήρ· σφοδρῶς πτύων. H. Doricum?

λαρινεύεσθαι· σιτεύεσθαι (sic corrigo σιτεῖσθαι). H. Sophronis fr. 69 Ahr. βόες δὲ λαρινεύονται. Apud Ar. Pac. 923 *λαρινοὶ* βόες sunt εὐτραφεῖς (scil. σιτευτοί) Hesychio interprete.

Λάρισα, non **Λάρισσα,** tituli. Meisterh.[2] 75, 12.

λάρναξ, cista. Locis adde Bacchyl. V 140 δαιδαλέας ἐκ λάρνακος.

λάρτιος λίθος saepe in titulis. Inscr. Cret. Del. 44 (= Mnemos. a. 1852) 75. 105 sq. 599 λαρτίας πέτρας (gen.). IGI, I 2, 7 λίθου λαρτίου (cf. Kum. s. v.). Vid. Schumacher in Mus. Rhen. XLI, 628 sq. de loco Λάρτος dicto eiusque latomiis.

λας pro λαος Dores in nominibus propriis Ἀγησίλας, Ἀρκεσίλας, Ἰόλας, Μενέλας, Πρωτεσίλας, etc.

λᾶς (= λᾶας)· λίθος. Κρητῶν. BA 1096. Verum videtur *λᾶ(ο)ς*. Vid. *λάω*.

Λᾶσαν· τὴν Λάρισαν. H. Confirmavit Larisae tit. GD 345, 19, ubi *Λασαίοις* = Λαρισαίοις.

λασεύμεσθα = ἐπιλησόμεθα. Theocrit. IV 39. Cf. *βασεῦμαι* et *ET.*

λάσθη· χλεύη, [λήθη, ὀλιγωρία]. H. Duae ultimae explicationes etymologiae causa excogitatae videntur. Her. VI 67 ἐπὶ *γέλωτί τε καὶ λάσθῃ* εἰρώτα πάντα. Cf. Hesychii glossae: *λᾶσθαι*· κνίζειν, [ὀλιγωρεῖν], λοιδορεῖν. — *λασθαίνειν*· κακολογεῖν. — *λάσθω*· χλευαζέσθω. — *λάσθων*· κακολογῶν.

λᾱσθῆμεν = ἐπιλαθέσθαι. Theocr. II 46.

λάσινος· ἄφρων, ἐπιλήσμων. H. Gl. dorica vel aeolica.

λᾱσ-ιχνεύουσα· πλανωμένη. Σικελοί. H. Male Kaibel in F. C. G. „saltem λασιχνέουσα, ut sit pro λασιιχνέουσα, per silvas saltusque quaerens." Parum favet Hesychii explicatio, nec quidquam glossa cum adiectivo λάσιος commune habere videtur. Cohaeret cum verbo λανθάνειν, dictumque de ea quam sua vestigia fallunt. Ceterum Siculi λασιχνέω(ου)σα dixisse videntur.

λάσκειν. Vid. *λήξειεν*.

λᾳστάς et **λᾳστήριον** dorice = *λῃστής* et *λῃστήριον*. Tit. cret. Del. 181, sed ubique, excepto l. 79, neglecto iota adscripto, ut l. 68 *καταλύῃ*.

λατάγα. Athen. XV p. 666 c: *Κλείταρχος ἐν τῇ περὶ Γλωσσῶν πραγματείᾳ λατάγην Θεσσαλοὺς καὶ Ῥοδίους τὸν ἀπὸ τῶν ποτηρίων κότταβον λέγειν.* Idem sub. litt. B: *Δικαίαρχος δ' ὁ Μεσσήνιος Ἀριστοτέλους μαθητής, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λατάγην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα.*

λατάσσειν, etymon subst. *λατάγη* et *λάταξ* servavit Euphronii vas (G. V. p. 87) inscriptum: *τὶν τάνδε λατάσσω Λέαγρ[ε]*.

Λάτμιον κνώσσεις. Herond. VIII 10, scil. Endymionis ad instar. Cf. Crusius, p. 153.

Λατοῖ, locativus urbis creticae *Λατός*. Vid. *Κνωσοῖ*.

λατομία, inscr. Epidauri GD 3325 saepius. Cf. Varro de L.L. V 151 „quod Syracusis ubi de causa custodiuntur vocantur latomiae, unde lautumia translatum." Utuntur Strabo, Diodorus, Plutarchus.

λατρεόμενον (= *λατρειώμενον*), i. e. *καθιερούμενον*. Tit. eleus GD 1149, 7 (= *IA* 40): *τάλαντον ἀργύρο τῷ Δὶ Ὀλυνπίοι — λατρεόμενον*. Cf. Meister II p. 38. Sed ibidem 1147, 7 *λατραί[ομεν]*.

λα-τύπη· *λίθου τὸ ἀποπελέκημα*. H. Vocabulum apud seriores scriptores Strabonem, Plutarchum, alios obvium extat in psephismate Piraei aetatis lycurgeae *EA* 1900, p. 94, l. 46 sqq.: *ἐξαμησάμενον τὴν λατύπην τὴν ἐγκεχωμένην ἐκ τοῦ στρογγύλο πύργο ἅπασαν, πληρώσας τὸν πύργον λίθοις μὴ ἐλάττοσιν ἢ δίποσιν κτέ.*

Λατώ dorice = *Λητώ* apud Pindarum, tragicos etc. et in titulis velut in Amphictyonum decreto CIG 1688 (= GD 2501), 8 *Λατὸς*, i. e. *Λατοῦς*. Cf. l. 11. — Formae abnormes creticae *Λατῶ* et *Λατοῦν* = *Λατῶν* Del. 116, 13; 117, 14. 20; 1210, 24. Vid. *Ω*.

λαοκελαρχήσας, obscurum voc. in titulis neapolitanis CIG 5790. 5790 b. 5796. 5797.

Λαόρειον semper per diphthongum scribitur in titulis. Meisterh.[2] 40.

λαύρη. Herond. I 13 *ἐν δὲ τῆς λαύρης | ὁ πηλὸς ἄχρι τῶν ἰγνύων προσέστηκεν.*

Λάφρια, festum (et agon) Dianae apud Hyampolitas. Mitth. IV 223, item Delphis, ubi una cum *Ἀρταμιτίοις* et *Θιοξενίοις* commemoratur in tit. phratriaco saec. V a. C. GD 2561 = Dittenb.[2] 438, 174. De Dianae cognomine *Λαφρία* vid. eius notam 64.

Λαφριαῖος, Aetolorum mensis (Dec.—Jan.), = att. *Ποσιδεών* = delph. *Ποιτρόπιος* = Locrensium *Δίνων* = Oeanthiorum *Ἀπελλαῖος*. GD 1908.

Λάφριος, Hyampolitarum mensis (Mart—Apr.) = att. *Ἐλαφηβολιών* = delph. *Θευξένιος*. Cf. GD 1719. 1728. 1877.

λαφύγματα *νούσων*. Kaib. ep. 647, 13.

λαχανεστής = *λαχανεύς*, olitor. *PO* 43 vers. III 12.

λαχανικόν seu *λαχανηρὸν τέλος*. Pap. Lond. CXIX 70. Ostr. Theb. 787 (a. 95, 7), alibi, glebatio. Aliud est *λαχανοπωλῶν τ*. *PB* 337, 20, quod olitores pro exercendo suo negotio solvebant. Vid. Wilcken O. G. I. p. 250 sq.

λαχανοκράτης byzant. = λαχανοπώλης. *PK* (I) CXIII, 6 (a) 7. (saec. VI); 7, 11 (saec. VII).

λαχανόσπερμον, olerum semen. *PB* 487, 18 (a. 193 p. C.). *PK* II 189, 13 (a. 142 p. C.). Cf. p. 288, 16. FGH 68. 89. 90. 135. Ostr. 17, 2.

λαχή· λάχος, λῆξις. H. Bacchylidi restituit Blass.[2] XIII 12 οὔτ' ἐ]ν βαρυπενθέσιν ἁρμό-[ζει λ]αχαῖς φόρμιγγος ὀμφά.

λαχνεύειν (?). Vid. λαλαχεύειν.

λαχόης aeolice = λαχοίης. Herodianus II 280, 31.

λάφ sive **μάφ**, avis cuiusdam nomen apud Tarentinos. Herodianus περὶ διχρόνων p. 348 Lehrs. Cf. Arcad. p. 126, 10. Lob. Paralip. p. 112.

λάφα· γογγυλίς. Περγαῖοι. H. rapum, s. rapa, itaque diversa est λαψάνη, s. λαμψάνη, sinapis arvensis.

λαφεῖσθαι dorice = λήψεσθαι. Ocellus. Stob. Ecl. ph. I 20, 3. Vid. λαμβάνειν.

λάφεται, ion. = λήψεται, saepe in tit. Mileti saec. IV a. C. exeuntis. Hoffm. 128; κατελάφθη ibid. 139, 7; ἔλαψα = ἔλαβον Heracliti fr. 59; συλλάψιες. Vid. Hoffm. III p. 240. Adde λαψόμεθα in Ephesi tit. Michel 1353, 12. Secundum Bechtelium, Schulzium, Hoffmannum apud Herodotum litt. nasalis $\bar{\mu}$ in his formis spuria est.

λάω, genetivus subst. λᾶος = λᾶας cretice LG X 36 XI 20, quo ὁ ἐν ἀγορᾷ λίθος (τὸ βῆμα) significatur. Vid. λᾶο et λᾶς.

λεαντήριον, instrumentum ad levigandum, poliendum, contundendum, conterendum. Pap. X Leid. 8, 22. 26. Leemans II p. 255.

Λεβέδιοι. Vid. χιλιαστύς.

λέβης. Ambigitur utrum in legibus gortyniis sensu proprio λέβης accipiendum sit an potius ex tempore antiquissimo, quando nondum moneta cudebatur, ea appellatio in populari sermone remanserit ad certam pecuniae summam significandam. Hanc sententiam tuetur Sboronos BCH XVII 405—418, qui animadvertit in multarum civitatum stateris cavitatem referre lebetis primitivi formam. Cui adstipulatur Skias *EA* 1890, 191—194, ubi impugnat Comparettii (Monumenti antichi I 116) sententiam, qui lebetis pro moneta mentione summam harum legum, quae tamen saec. a. C. Vtum excedere non videantur, vindicat antiquitatem. — Cf. πέλεκυ.

λεγεών, λεγιών et λεγειών, legio, variant in papp. aeg. Cf. Cl. Rev. 1900, p. 33.

λέῃ. Vid. λείωντι.

λεῖαι, calceorum muliebrium genus, nomen habentes a re. Herond. VII 57. Vocabulum frustra sollicitatum. Vid. infra χῖαι.

λεῖμμα = περίλειμμα. Her. I 119.

λειμώνιον (sc. ἄνθος) χρυσοῦν commemoratur inter donaria in Deli tit. saec. II a. C. Dittenb.[2] 588, 11.

λείν(ια)· ἔρια. Κύπριοι. H. Cf. λῆνος apud Aeschylum aliosque.
λειογένειος = λεῖος τὸ γένειον. Her. V 20. Cf. λῖαξ.
λειοκόνιτος et **λειοκόρης**. Vid. λειώλης.
λείοντι. Vid. λῆν.
λεῖος, laevis. Passim in titulis vasa λεῖα dicuntur non caelata (opp. τορεύματα), v. c. Dittenb.[2] 588, 78 sqq.
λεῖος = τέλειος. Herond. II 70 ὡς λεῖα ταῦτ' ἔτιλλε, ubi Meister cft. λείως· τελείως. H., λέως ap. Phot., *EM.*, Apollonium de pronomine. Archilochi fr. 118 λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον. Cf. Erotianus p. 92, 4. Restituit Ilberg p. XXXIII ed. Hippocrati Epid. II, V 78: οὐχ ὁμοίως λείως ῥύονται pro τελέως. — Crusius in versione germanica p. 67 λέως reddi iussit Herondae II 78 θαρσέων λέως λέγοιμ' ἄν, εἰ (= εἶα) Θαλῆς, εἴη· ἐρᾷς κτέ. Cf. infra λειώλης.
λειοστρακιῆν. Sophronis fr. 52: ὡς ἐρυθραί τ' ἐντὶ καὶ λειοστρακιῶσαι. Correxit Ahrens.
λείχειν = ἐᾶν. Her. VI 28. Θάσον μὲν ἀπόρθητον λείπει.
λειχογνώμων. Inscr. attica optimae aetatis Mitth. 1898, p. 24, ubi sic dicitur hostia τελεία. Stabilitur igitur haec forma (pro λιπογνώμων) tradita ab Aristophane Byz. ap. Eustath. ad Od. p. 1404 extr. Cf. Nauck, Ar. Byz. p. 99.
λειπόμενοι = πένητες. Kaib. ep. 747, 2 (epitaphium christianum) χαρίζετο λειπομένοισι. — Ibid. 316, 2 ἐλπίσι λειφθείς = ψευσθεὶς τῶν ἐλπίδων.
λείριος. Bacchyl. XVI 95 Bl. κατὰ λειρίων τ' ὀμμάτων δάκρυ χέον. Vid. lexica.
λειρός = ληρός (cf. A. P. VI 292 et alibi). Inscr. thebana GD 714. Cf. Hes. ληροί· τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα et Poll. V 101.
λειστρίον = λιστρίον. Lebadeae inscr. vulgari sermone concepta saec. a. C. II, Michel 589 (= Dittenb.[2] 540) 120. 137. 169 ἀπὸ λειστρίου λείου ἐπηκονημένου. Procul dubio haec est genuina vocabuli forma (fere = λειωτήριον), unde v. c. Homero χ 455 reddatur λ(ε)ίστροισιν et ω 227 λ(ε)ιστρεύοντα. — Quod additur λεῖον, non dentati, explicat Fabricius de archit. p. 70, dicens „apparet ex titulo nostro scalprum esse, quo lapidarii subtilissimam assequebantur laevigationem" comparans cum scalpro quod hodierni lapicidae germani vocant Scharireisen et suspicans hoc instrumentum aliquam habuisse cochlearis similitudinem propter Phrynichi gl. p. 321 κοχλοάριον· τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς λέγει.
λείτειραι· ἱέρειαι. H. boeotice; λείτορες· ἱερεῖς idem. — λειτορεύειν = ἱερεύειν Thessali. *EA* 1900, p. 74 n. 60 [λε]ιτορεύσας, Hoffm. 4 λειτορεύσασα, ib. 6, 1. 2; 19 a, 3 λειτορεύοντος. Cf. Hes. λητῆρες· ἱεροὶ (ἱερεῖς?) στεφανηφόροι. Ἀθαμᾶνες. — λήτειραι· ἱερεῖαι τῶν σεμνῶν θεῶν (Callimach. ap. Schol. Oed. Col. 489). — ἀλήτωρ· ἱερεύς. Cf. Hoffm. II 328. Ex Hesychio addo ληίτη· ἱερεία, οἱ δὲ

λητή. — *ληιτοάρχαι·* οἱ καθηγούμενοι τῶν θυσιῶν καὶ ἑστιάσεων, καὶ ἀρχαὶ καὶ ἱερεῖς (λήταρχοι Lycophro vs. 991), in quibus vocabulis iota ita tantum ferri potest, si descendunt ab λήιτος sive λητός = δημόσιος. Sed eadem littera apparet in traditis scripturis λητῆρες, λήτειραι. — De *λητή* cf. GD 3227.

λειτουργεῖν — **ἀρχήν**, fungi magistratu. Tit. Phoc. GD. 1539, 34 μὴ ἔστω δὲ ἐπάναγκες λειτουργεῖν τοὺς Μεδεωνίους ἐν Στίρι τὰς ἀρχάς, ὅσοι γεγένηνται Μεδέωνι ἄρχοντες ξενοδίκαι, εἰ μή τις ἑκὼν ὑπομένοι. Qui deinceps vocantur ἀλείτουργοι. Vide *λητουργεῖν*.

λειτουργικόν, sc. τέλος, in Aegypto pendebatur pro immunitate τῶν λειτουργιῶν a colonis militaribus. MFP (II) XXXIX saec. III a. C. Cf. Grenf. et Hunt. (II) LXXX—LXXXII, Wilcken O. G. I p. 382. Cf. pp. 263 et 600.

λειτουργότατος. Inscr. aeolica GD 255; 1 ἀρχίατρον λειτουργότατον.

λ(ε)ιψίφως (Eustath.). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1409.

λειώλης = πανώλης, προώλης, ἐξώλης in epitaphio rhodio Mitth. 1891, p. 112 sq. = IGI, I 787, 240. 243. 357. Cf. Hes. *λειώλης·* τελέως ἐξώλης — *λιώλης* cum falsa explicatione λιθόλευστος. — *λι-πόνηρος·* λίαν πονηρός. — *λιωλεθρία·* παντελεῖ ὀλέθρῳ. — *λιώλεθρος·* παντελῶς ἐξωλοθρευόμενος. — *λειο-κόνιτος·* ἡ τελείως ὡς κόνις διαλελυμένη. — **λειοκόρης** (vulgo λειωκόρης)· ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους (ἐκκεκομμένους Guyet) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, *λείως* γὰρ *τελέως*. Vid. *λεῖος*.

λείως = *τελέως*. Vid. λεῖος.

λείως, lēviter. Solon ap. Aristot. Ἀθ. πολ. 12 § 3:

καί με κωτίλλοντα *λείως* τραχὺν ἐκφανεῖς νόον.

Cf. proverbium: οὔποτε *λεῖον* θήσεις τὸν *τραχὺν* ἐχῖνον.

λεκάνη. Ignoti comici fr. in Philetaero Vat. Cohn in Mus. Rhen. 1888, p. 414: *λεκάνη* διὰ τοῦ ε̄ „βούλει κομίσω σοι τὴν λεκάνην ἐγώ." Unde suspiceris in vulgarem sermonem irrepsisse formam *ληκάνη* aut *λακάνη*. — Ut apud Arist. Av. 840, 1143 λεκάναι dicuntur vasa, quibus calx apportatur, ita in tit. att. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 587, 184.

λεκάνου ψυκτήρ. Inscr. att. *EA* II 438 (Kum.). — Cf. *πέλιξ*, *πέλλα*.

λεκανόπωλις στωιά. Inscr. mytilen. IGI, II 14, 12.

λέκτρον· κλίνη. Ἀρκάδων. *BA* 1095. — In Attica est poeticum.

λεκχώ = λεχώ, puerpera. Dat. *λεκχοῖ* tit. delph. saec. a. C. V., GD 2561 D 13. = Dittenb.[2] 428, ubi vid. not. 67. Cf. Valaori, der Delph. dial. p. 38 et 48.

λελαβήκειν = εἰληφέναι. Epidaur. GD 3229, 59 (saec. IV a. C.), *λελαβηκός* = εἰληφός ib. l. 69. Formas λελάβηκα et λέλαμμαι (διαλελαμμένος, ἀναλελάφθαι, καταλελαβήκεε) novimus ex Herodoto ct Hippocrate (cf. Hoffm. III 241), ex Hesychio λέλαπται et, quam formam non expedio, *λέλουβα*. Cf. ἐπίλαμπτος, φοιβόλαμπτος, καταλαμπτέος apud Herodotum, in quibus μ̄ adulterinum videtur. Cf. supra *λάψεται*.

λέλεγα· *εἴρηκα*. H. Miram formam partim tuetur messeniacum **κεκλεβώς.** Dindorf substitui iussit *λέλεχα*, quae est forma apud scriptores valde novitios; possis etiam *λέλογα* conicere, quod habet Photius. Infra Hes. *λελεγμένος· διαλογιζόμενος ἢ διαλεγόμενος*, ubi mirifice discrepant tempora.

λέλογχέ τί μοι = *λέλογχα, εἴληχά τι*. Sappho 79, ubi suppleverim *καί μοι ἔρος τὸ λάμπρον* | <*φάος προσορῆν*> *ἀελίου καὶ τὸ κάλον λέλογχε*.

λελοιπεῖαν. Rec. inscr. ap. Leemans, Grieksche Opschriften uit Klein-Azie etc. Amstelod. ap. J. Müller, n. 16. Cf. *EI* pro *TI*.

λεμβαρχεῖν. Inscr. callipolit. (in Thracia) BCH I, 40 (Kum.). Vid. *φελλοχαλαστοῦντος*.

λέμφοι· *τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηροὶ ἀπὸ νόσου*. Phot.

λεντιάριοι, lintiarii, qui vela in theatro curabant. Kaib. ep. 924 a (Praef.).

λεοντάριον = *λεόντιον*. Vid. s. v. *διαπήγιον*.

λεοντόβασις. Sami inscr. Hoffm. 169, 45.

λεοντοειδέες. CIA II 678 B 46 (378—360 a. C.). Meisterh.[2] 118, 11.

λεοντοκεφάλαι, ornamenta architectonica templorum, quibus scotia terminabantur. *IE* 241, 291 et al. *γόνφων ἐς λεοντοκεφάλας*. Ib. 302 *λεοντοκεφαλᾶν ἐνκαύσιος*. Inscr. eleusin. *EA* 1886, 185 sq. B *παραιετίους λεοντοκεφάλας*, delphica BCH 1896, I, 107 *λεοντοκεφαλᾶς παράδειγμα*.

λεοτριβεῖν = *λειοτριβεῖν* = *λεαίνειν*. Pap. mag. Parthey I 224 II 35; W. Leid. 1, 25.

Λεπαδεῖς. Delph. GD 2581, 172 (a. 197=170 a. C.), *Λεπαδέων* 1791, 5 (173 a. C.) iuxta *Λεβαδεῖς* 2581, 185. Vid. *Π* pro *Β*.

λέπανος ἢ λέπανθος· *λιπόδερμος. Ταραντῖνοι*. H.

λέπας. Vid. *ἀναρίτης*.

λέπειν *τινὰ τῇ μαχαίρᾳ*. PL. n. 12 (a. 157 a. C.), 15: *σπασάμενος λέπει με τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὸ σκέλος*.

λέπορις, lepus, Siculi pro *λάγως* dicebant. Varro de L. L. V § 101 ed. Müll. „Lepus, quod Siculi dicebant *λέποριν*, a Roma quod orti Siculi, ut annales nostri dicunt, fortasse hinc illuc tulerunt et hic reliquerunt id nomen." Eodem auctore de Re Rust. III 12 „lepus est a graeco vocabulo antiquo, quod Aeoles Boeotii leporem *λέποριν* appellabant, et (cf. A. Gell. I 18) lepus est vocabulum antiquum Graecum". „De boeotico *λέποριν* aut antiquitus graeco aegre accedo. Vera fuerint quae Varro priore loco tradit." Haec Ahrens II 575. Cf. Bezzenb. Beiträge XIV 67 et Kuhnii Ann. XXVII 62. — Vid. *κάμπος, κάρκαρον, κυβιτός*, alia.

λεπραίνειν. Nicandro Ther. 165 e cod. *Π* reddidit Sternbach.

λεπρᾶν. Herond. III 50 *τὴν ῥάκιν λελέπρηκε πᾶσαν*.

λεπρός de baubone obsoleto Herond. VI 26, ubi recte Buecheler correctam lectionem *σαπρός* praetulit.

λεπτίον, monetula = λεπτόν. *PB* 14 IV 18: τιμῆς ταριχίων λεπτίων δ' ἑκάστου δραχμαὶ σμ'.

λεπτόθριξ. Hes. s. v. τανύθριξ. Legitur Bacchyl. V 28 de aquilae plumis λεπτότριχα — ἔθειραν.

λεπτόπρυμνον νᾶα. Bacchyl. XVI 119 Bl., ubi tamen nescio an probanda sit Piccolominii coniectura λεπτόπρῳρον.

λεπτός. — λεπτὴ — ἐλπίς. Aeschyli nov. fr. 99, 2 Nck.[2]. — λεπτόν substantive minutum saepius in horoscopo a. 138 p. C. PL n. 19 bis p. 237. Vid. ἐπίλεπτος.

λεπτοοργικός. Dittenb.[2] 932, 56: ἐν τοῖς οἰκοδομικοῖς καὶ ἐν τοῖς λεπτουργικοῖς καὶ ἐν τοῖς χρηστικοῖς, ubi coll. λεπτουργεῖν Plut. Mor. p. 997 CD et λεπτουργοί Diod. S. XVII 115, 1 monet λεπτουργικά dici quae fabricata subtiliore opere sed tamen cum ipso aedificio firmiter conexa sint, χρηστικά contra omnem mobilem supellectilem.

λεσβιάρχης, magistratus sacerdotalis Lesbi. Inscr. Amastridis Rév. Arch. 1874 n. s. vol. 28, p. 5 sq. (Kum.).

λέσχα, tumulus. Camiri inscr. IGI, I 709: Εὐθυνίδα ἠμὶ λέσχα. — Notiore vocabuli sensu Aexonensium λέσχη commemoratur CIA II 1055, 23. — Ionice Her. II 32 ἀπικέσθαι ἐς λέσχην = εἰς λόγους. Cf. IX 47. Vid. lexica et cf. ἔλλεσχος, λεσχηνεύειν, προλεσχηνεύειν, περιλεσχήνευτος, ἀδολέσχης. — Cf. etiam Dictionnaire des Antiquités Gr. et Rom. Darembergii etc. XXIX p. 1108 sqq. — Vid. ποικίλα λέσχα.

Λεσχανόριος μήν. Inscr. Larisae ap. Heuzey „le mont Olympe etc. p. 466—469. 470 sq., Mémoire d'une mission au mont Athos, p. 123, Rév. Arch. 1876. April. (Kum.). Item apud Perrhaebos = Ἀνθεστηριών att. Cf. Bisschoff de F. G. A. — Eundem Λεσχανάσιον vocabant Tegeatae. Mitth. 1894, p. 110 sq. 365 sq. Cf. *EA* 1893, 99.

λεσχολογία. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2085: ἄνευ πάσης λεσχολογίας ἐν εὐκοπίᾳ δὲ τῇ πάσῃ.

λεσωνείας (τέλος) vectigal quoddam in Aegypto. *PB* 237 (B). Quid significet obscurum. Wilcken O. G. I p. 382 idem affert ex inedito papyro Berol. *P* 2476.

Λεττιναῖος thessalice = Λεπτιναῖος. Vid. ἀρχιττολιαρχέντος.

Λευκαθεών, mensis Chii. Michel 1359, 25; Lampsaci CIG add. 3641 b. = Σκιροφοριών att. Cf. Bisschoff de F. G. A.

λευκαίας στεφανῶι. Inscr. Rhodi IGI, I 155, 79. III 80 IV 120. Haec igitur, non λευκέα (lexic.), genuina forma videtur.

λεύκας conchas terrestres vocat Epicharmus, quasi deorum sermone, quas homines ἀνδροφυκτίδας (q. v.) dicant.

λευκογιώτης, calcis venditor, a λευκόγειος, vocabuium aet. byzantinae. *PK* 234, 3.

Λευκόθιον, Leucotheae aedes. Deli tit. BCH VI 25. (Kum.).

λευκοθραχία, nomen vitis cuiusdam apud Bithynos. Geopon. V 16, 4.

λευκο(ί)κιον, albae aedes. *PK* II 395, 11 *ποιήσῃς αὐτοὺς ἀπαντῆσε* (= -σαι) *ἐν τῷ λευκοκίου* (sic). Quale aedificium designetur obscurum est. Cf. *λευκόπυργος*.

λευκοινάριον (proprie -*οιννάριον*) inscriptum vinii amphorae Pompeiis. Vid. Mau, Pompeji in Leben und Kunst, pag. 492.

λευκομέτωπον, herba quaedam. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2395. 3148.

λευκομυόχροος, albi muris colorem habens. *PK* II 196, 14 (a. 141 p. C.): *ὄνον ἄρρενα τέλειον λευκομυόχρουν*. Cf. *μυόχρους*. *PB* 228 *ὄνος λευκομυόχρως*.

λευκόπυργος. *PK* II 145, 126.

λευκοφορεῖν = *λευχειμονεῖν*. Dittenb.[2] 407, 8 (= CIA III 1132) (a. 168—166 a. C.). Vid. *χλαμύς*.

λευκοφρυήνια, agon quinquennalis, celebratus in honorem Dianae *Λευκοφρυηνῆς* Magnesiae ad Maeandrum. Dittenb.[2] 257, 18; 258, 14. 261, 17: *ἐψήφισται ὁ δῆμος συντελεῖν τῆι ἀρχηγετίδι τῆς πόλεως Ἀρτέμιδι Λευκοφρυηνῆι διὰ πέντε ἐτῶν θυσίας τε καὶ πανήγυριν καὶ ἐκεχειρίαν καὶ ἀγῶνα στεφανίτην ἰσοπύθιον μουσικόν τε καὶ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν κτἑ*. Cf. 258, 30 sqq., 259, 17 sqq. et 29 sqq.; 260, 19 sqq.; 261, 30 sqq., 553, 29. De templi inauguratione vid. 552 (saec. p. C. II).

λευκόχρωος. Ioannes Damasc. Patr. Gr. vol. 95, p. 344. H.

λευκώλενος. Locis adde Bacchyl. V 99. 176. VIII 7. XV 27. XVI 54 Bl.[2].

λεύσ(σ)ει· *ὁρᾷ*. *Κλειτορίων*. H. In poesi tantum occurrit.

λευτός de pecore petulco et contumaci, fere = *ὑβριστικός*. Tegeae tit. BCH XIII 281 sqq. *εἰ δ' ἂν λευτὸν μὴ ἰνφορβίη, ἑκατὸν δραχμὰς ὀφλὲν ἐν δᾶμον καὶ καταρϜὸν ἦναι*. Etymologiam temptat Hoffmann I 24.

λέχερνα· *ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία* <*ἡ*> *ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ*. H.

λέφμι· *θέλοιμι* [*ἂν*?]. H. Vid. *λῆν*.

λεωκόνιτος ἢ **λεωκόριτος** (?), deinde **λεώλεθρος·** *παντελῶς ἐξωλοθρευόμενος*. H. Vid. *λεῖος*.

λhέων pro *λέων* in vase attico. Meisterh.[2] 64, 11.

Λεωντίς tribus atticae nomen, non *Λεοντίς*. Meisterh.[2] 20, 18.

λεώς. Inscr. ionicae et Herodotus passim etiam in compositione, cui abiudicandae sunt formae *λαός* et *ληός* (q. v.). Vid. Hoffm. III 515 sqq. De nomine *Ἀρκεσίλεος* vid. p. 516 sq.

λεωσφέτερον (i. e. *πολίτην*) *ἐποιήσαντο*. Her. IX 33. Suspecta lectio. Naber coniecit *νεωστὶ σφέτερον* probabiliter.

λῇ. Vid. *λῆν*.

λήβολε· *λιθόβολε*. *ἄξιε λιθασθῆναι* et *ληβόλιτα· δημοσία κοπρία*. H. Prius elementum venit a *ληός* = *λεώς*, non a *λᾶας*. Gl. sunt ionicae.

λήγειν vocalem servat in dialectis. Utitur Pindarus cum aliis. ICI, III 325, 20 *ἕκτηι λήγοντος* = *φθίνοντος*.

λῆγος (?). Geopon. XII 1, 4: *Μηνὶ Ἀπριλλίῳ σπείρεται εἰς τὸ λῆγος σευτλομόλοχον*. Immo *λῆγον*, ad finem mensis.

Λῆδα in dialectis servat vocalem.

λήδανον τὸ Ἀράβιον καλέουσι λάδανον. Her. III 107. 112. Hippocr. VIII 370 = arab. lādan. Cf. Hoffm. III 340, qui cft. hebr. gamāl.

λήδιον iuxta λῆος. Meisterh.[2] 50, 3. 4. Hes. λήδιον (sic)· τριβώνιον εὐτελές, ut exarari solet apud scriptores, itemque ληδάριον Ar. Av. 715. 915. Cf. Hesych. λήιδιον et ληιδιώδεις.

ληθεδών· λῆσις. H. Cf. σηπεδών, τηκεδών, ἀλγηδών, χαιρηδών.

Ληθώ. Plato Cratyl. p. 406 A: πολλοὶ γὰρ (ξένοι τὴν Λητώ) Ληθὼ καλοῦσιν. Quosnam respiciat ignoramus. Dorice et aeolice fit Λατώ.

λῄζειν pro λῄζεσθαι Theophyl. Sim. Hist. III 16, 3 τὴν πολεμίαν ληΐσοντας. Et ita Zonaras p. 1306: ληίζει· αἰχμαλωτίζει, ἁρπάζει, λαφυραγωγεῖ.

ληϊάνειρα· ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας ἐρᾶν. H. Veneris videtur epitheton poeticum.

ληίη ionice = λεία. Saepius Herodotus, semel Herondas. — Vid. s. v. κυρεῖν.

λήιον, τό, seges, ion. ep. = ὁ σῖτος. Her. I 19. 193.

ληϊσμαδία (-δίη?)· αἰχμάλωτος, λεληϊσμένη. H. Gl. ionica?

ληϊστύς ion. = ληστεία, λεηλασία. Her. V 6 ζῆν ἀπὸ πολέμου καὶ ληϊστύος.

ληίτη, ληιτοάρχαι. Vid. λείτειρα.

λήιτον καλέουσι τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοί. Her. VII 197. — λήιτον s. λῃτόν· δημόσιον. H. Vid. ληός, λῃτουργεῖν.

ληκώ· τὸ μόρρον τὸ ἀνδρεῖον. Phot. Cf. Hes. et verbum ληκεῖν Ar. Thesm. 494, ληκαλέος Luc. Lexiph. 12.

λῆμα ion. = τόλμα, ἀνδρεία. Saepe Herodotus et poetae. Alienum a prosa attica. Cf. λῆν.

Λημνιασταί. Vid. Σαμοθρακιασταί.

λημνίσκοος· τὰς στενὰς Συρακούσιοι ταινίας. H. „Videntur terrae quasdam linguas, quas στενὰς ταινίας scriptores dicere solent (Polybius, Appianus, alii) Syracusani λημνίσκους appellasse, velut Ortygiae insulae, quae ad meridiem vergit pars haud inepte lemniscus dici potuit." Kaibel C. G. F. I p. 201.

λημφαπόδοσις = λῆψις καὶ ἀπόδοσις. *PK* (I) LXXVII, 50 (saec. VIII) τὴν πᾶσαν λημψαπόδοσιν ὑπὲρ ἐμοῦ ποιήσασθαι.

λήμφομαι hellenistice pro λήψομαι. Cf. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 179.

λήν· λίαν. H. Theogn. 353. Vitiosum pro λίην ducebat Dindorf Thesaur. Add.

λῆν dorice = ἐθέλειν, v. c. Thuc. V 77: αἱ μὲν λῆν — αἱ δὲ κτέ. In legibus gortyniis passim occurrunt formae λῆι, λήιοι, λήιοντες, ληίονσαν, λήιοντι (scriptae λῆι etc.). Inscr. elea *IA* 119 (= GD 1151), 3 ληοίταν = ἐθελοίτην: αἱ μὰν λεοίταν. Ibidem Add. 112 b ᾶι λῶι = ᾗ θέλοι. Cf. Hes. λέωμι· θέλοιμ' [ἄν?]. — λῶ· θέλω. — λῶσα· θέλουσα. — Herond. IV 94 λωι (m. 1 δωι) corruptum. Cum Headlamo legerim

μοι. — Ar. Lys. 1162 λῶμες = ἐθέλομεν, ibidem αἴ τις λῇ; 1187 ἄγ' ὅπᾳ τυ λῇς. — Herond. III 85. VII 88 λῇς.

ληναί· βάκχαι. Ἀρκάδες. H. Item Iones. Cf. Heracliti fr. 14 ed. Diels (ap. Clement. Protr. 12 p. 18. 19 Potter), qui coniungit νυκτιπόλοις, μάγοις, βάκχοις, λήναις, μύσταις.

ληναΐζειν. Heracliti fr. 15 ed. Diels (Clem. Alex. Protr. 34, p. 30), celebrare Lenaea.

Ληναῖος· Διονύσιος. H. Idem Ληνεύς audit in Myconi tit. in Ἀθην. II 237. Λήναια praeter notum Athenis festum dicebatur Rhodi agon musicus. IGI 125, 11.

Ληναιών. Dittenb.[2] 615, 16 not. 2 „Myconi mensis primus anni a bruma incipientis, apud Delios vero duodecimus. Respondet Atheniensium Γαμηλιῶνι." Idem mensis fuit Cii, Cyzici, Ephesi, Erythris, Lampsaci, Neapoli, Perinthi, Smyrnae. Bisschoff de F. G. A. — Cf. Ἰοβάκχιος.

ληνεών. Vid. ληνών.

ληνοί· σοροί, πυελοί, καὶ τῶν ἁρματείων δίφρων αἱ κοιλότητες. H. Loculum voc. significat in tabula defixionis Carthaginiensi Mus. Rhen. 1900, p. 249: ὁρκίζω σε τὸν θεὸν τὸν τοὺς ληνοὺς ὅλους (i. e. πάντας) [ταμ]ιεύον[τα] Ἰάω. Cf. infra μάκρα.

ληνών. PK II 14, 13: ἀμπελῶνας — παραδείσου καὶ φρεάτων καὶ ἐποικιῶν καὶ ληνῶνος (λ incertum) a. 111 a. C. Locus significatur, ubi sunt ληνοί, torcularia. Eodem sensu ληνεών legitur Geopon. VI 1, 3.

λήξεις = λάκοι? Ita (ληξιε) papyrus Herond. III 11, quod Meister tuetur coll. ἔδηξα = ἔδακον, sed nescio an rectius Blass aliique legant λέξεις.

ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. CIA I 79.

ληοίταν. Vid. λείοντι.

ληόν· ἔθνη (ἔθνος?) καὶ ὄχλον. H. Legitur in Hipponactis fr. 88, reddendum pro λαός Callino (et Tyrtaeo, modo Tyrtaeus sit vetus ille poeta spartanus, de quo nuper haud temere dubitari coeptum est), ut recte iudicat Hoffm. III 306. De forma recentiore ionica (et veteri attica) λεώς vid. s. v.

ληρός. Vid. λειρός.

λῇς = ἐθέλεις passim, velut Epicharmi fr. 44 αἰ δὲ λῇς, 94, 7 ὅ τι τυ λῇς, 95, 10. Ar. Ach. 766 αἰ λῇς, etc. Vid. λῆν.

λησάμενος = λαθόμενος. Vid. s. v. φερεκυδής.

ληστής. Cf. Meisterh.[2] 29. — Vid. κιξάλλης et τεγοῦν.

ληστο-πιαστής, latronum oppressor (persecutor) a v. πιάζειν = πιέζειν. PB 325, 2.

ληστρίς. Herond. VI 10 domina ad servam ληστρί. Vid. s. v. θύειν.

λητήριος (?). Pap. 10351 Musei Gizehii, col. II fr. (C) l. 38 sqq. συγκρουσάντων δ' ἀλλήλων ἐν τῆι [ν]ήσωι συνβῆναι τροπωθῆναι τοὺς

ληττηρίους κτέ. Grenfell, Archiv f. Papyrusf. I, 1 p. 61 citat Hes. gl. aperte huc non facientem **λητῆρες**· *ἱεροὶ στεφανηφόροι. Ἀθαμᾶνες*, non sufficere putans *ληστηρίους* et afferens Crusii coniecturam *ἀλιτηρίους*, quae mihi tantum non certa videtur.

λητουργεῖν, titt. attici ante a. 300 a. C, deinde *λειτουργεῖν*. Meisterh.[2] 28 sq.

ληχμός. Vid. *XM* pro *ΓΜ*.

λήφεις barbare pro *λήψει* Anth. Gr. app. Didot (III) VI 217, 1.

Αηφιμανδεός = *Αηψιμάνιος* = *Αηψυμανδεύς*. Meisterh.[2] 89.

λί = *λίαν*. Epicharmus teste Strabone VIII p. 560, ut *Συρακώ* pro *Συράκουσαι*. Cf. *EM* 736, 26 et Ahrens II 191. Fortasse tamen sola spectantur vocubula composita, ut *λιπονηρός, λιωλεθρίᾳ, λιώλης*. Cf. *λεῖος, λειώλης*.

λιάζειν· *λίαν ἐσπουδακέναι*. Phot. Cf. Apollonium de pron. 426. Verbum comicum, ni fallor, ductum ab adv. *λίαν*, distinguendum a verbo epico *λιάζεσθαι*.

λιάζεσθαι cum infinitivo. Callimachus, Hecales fr. col. I, 2 sq. *ὑπ[ότρ]εσαν ἠδ' ἐλίασθεν | ἄνδρα μέγαν καὶ θῆρα πελώριον ἄντ[α ἰ]δέσθαι.*

λίαξ· *παῖς ἀρτιγένειος*. H. Fortasse boeotice = *λεῖαξ*. Cf. *λεῖος* et *λειογένειος*.

λίβει· *σπένδει, ἐκχύνει*. H. Si est gl. boeotica, l. *λίβι* = *λείβει*. Infra apud eundem est *λίβων*· *στάζων, βάλλων*.

λιβελλάριος, libellarius, a libellis. *PB* 423, 3. Cf. *λιβελλήσιος*, libellensis. Iustin. Novell. 20, 9 et alibi.

λιβανωτίς titt. attici, non *λιβανωτρίς*. Meisterh.[2] 63. Cf. *θερμαστίς*.

λιβανωτοπώλης. CIA IV 772 b *A* col. II 20. — **λιβανωτόπωλις** 776 c *B* 4. Illud solum habent lexica.

λιγάνταρ· *εἶδος τέττιγος. Λάκωνες*. H. A verbo *λιγαίνειν*.

λιγεῖα. Kaib. ep. 811, 1 Adriani imperatoris poema: *ὦ παῖ Κύπριδος λιγείης*.

Λιγιώτης, Aesculapii cognomen. *IE* 62. *EA* 1884, 62.

λίγκλα, ligula (cochlear). *PB* 781, VI 8, 16.

λιγυκλαγγής, canorus = *λιγύφθογγος, λιγύφωνος*. Bacchyl. V 73. XIII 14 Bl.

λιγύφθογγος Bacchyl. V 23. IX 10.

λιζόν· *ἔλαττον*. H. Corruptum. Vid. *ὀλείζων*.

λίην, ion., ep. = *λίαν*. Hippon. 20, 1; Anacr. Hermes XXII 409; Her. IV 205, Hippocr. passim. Cf. Hoffm. III 348.

λιθαγωγία, lapidum vectura. Tit. Mitth. 1879, p. 30 sqq.; *EA* 1883, 2 Eleusin. I 12: *ἐπὶ τὴν λιθαγωγίαν ὑποζωμάτων τέτταρας τόνους ἐλάβομεν ἐγ νεωρίων*. CIA suppl. vol. I (IV 2) 311 a, 6.

λιθέμπορος, lapidum mercator. IGSI, 2247.

λίθηγος, ἡ, omisso *ναῦς*. MFP II 13 (18 a) 16: *ἐπεὶ αἱ λιθηγοὶ οὐ προσάγουσι τοὺς λίθους*.

λίθινος. Herond. VII 110: *ἰόντα λίθινον εἰς θεοὺς ἀναπτῆναι.*

λίθιος thessalice = *λίθινος*. Tit. Hoffm. 16, 21 et 44 *ἐν στάλλας λιθίας δύας*. Ibid. 7, 32 [*στάλλαν λι*]*θίαν*, sed 54, 24 *ἐν κίονα λιθί*[*ναν*], si re vera est trium literarum spatium. Addo *κίονα λιθίαν* in tit. *EA* 1900, p. 51, n. 1, l. 5. Cf. *χάλκιος*, *χρύσιος* et Hoffm. II 316 sq.

λιθοβόλια festum apud Trozenios; nominis originem e fabulis repetit Paus. II 32, 2.

λιθοδαίδαλος. Inscr. metr. Halicarnassi BCH IV 406. Ibidem **λιθοκαλλὴς** *μορφά* (Kum.). = Anth. Gr. App. Didot (III) II 534.

λιθοκόπος. CIA III 307, ut Dem. XXXXVII, 65. — **λιθοξόος.** CIA III 1372. Forma antiquior attica procul dubio fuit *λιθοξός*, ut *δορυξός*.

λιθολόγημα = *στρῶσις*, sive *στρῶμα*, pavimentum. *BA* 272 *λιθολογήματα· τὰ νῦν λιθόστρωτα*. Poll. VII 118 et lexica. Legitur in tit. eleusinio Dittenb.[2] 587, 47: *τῶι ἀνελόντι καὶ ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα ἐπὶ τὸ στέριφον*. Cf. ibidem l. 76 et verbum *λιθολογεῖν* l. 190: *λιθολόγωι τῶι τὸ ὀπτάνιον λιθολογήσαντι* (sic). Ibidem *λιθολογία* col. I 20 et col. II 98 et CIA IV 2 1054 b 24 (?), quod vocabulum Moeris hellenistice usurpari dicit pro *αἱμασιά*. Cf. *λιθόστρωτον*.

λίθος. Herond. IV 47 *πανταχῇ λί*[*θος*] *κεῖσαι* = *ἀκίνητος εἶ ὥσπερ λίθος*. Cf. VI 4 *λίθος τις* — *κεῖσ'*, ubi vid. Crusium p. 114, Meisterum p. 734 (123). — *Λίθος ὁ ἐν τῶι ἐκκλησιαστηρίωι*, oratorum suggestus, ut Athenis *ὁ ἐν Πυκνὶ λίθος*. Olbiae tit. IRB, I 11, 9. Cf. *λᾶος* s. v. *λάω*. In CIA commemorantur *λίθος Ἀκτίτης* II add. 834 b 1, 10. 1054, 16; *Αἰγιναῖος* Add. 834 b I, 52; *Πάριος* 766, 5 sq.; *Πεντελησικός* 1054, 36 sq.; *Ὑμήττιος* 1054, 33 sq.; *Ἐλευσινιακός* Add. 834 b I, 53.

λιθόστρωτον, τό, pavimentum lapidibus tectum (Plin. N. H. XXXVI, 184. 189). Cypri tit. CIG 2643 *ἀπὸ τοῦ Ἡραίου ἕως τοῦ λιθοστρώτου* (lap. *λιθοστρατου*) *τὰ δένδρα Αἴσιμος ἐφύτευσε*. Fabricius de archit. p. 63.

λιθοσύνθετος *τάφος*, ex lapidibus compositus. Inscr. metr. Corcyrae saec. XII aut XIII (Kum.).

λιθουλκία. CIA IV, 2, Suppl. vol. I, 311 a, 7.

λιθουργεῖον CIA IV 2, 1123 b., ut Isaeus V 44. Falsa est forma *λιθούργιον*. - **λιθουργία** IV 2, Suppl. vol. I, 311 a, 8. Cf. **ξυλουργία** ibid. 4.

λι]θουργὲς *εἰκόνισμα*. Sophoclis (?) Niobae fr. in *PO* II p. 25 sq. Vocabulum hucusque e serioribus tantum cognitum.

λιθ]ῶσαι, ibidem vs. 9, si recte suppletum. Alibi in tragoedia hoc verbum non legitur, quod idem valet de supplemento [*ἀκάρ*]*διος* ibidem vs. 8.

λικμάζειν· περιλείχειν (cod. περιέχειν). H. Macedonibus ob κ = χ tribuit Schmidt, sed eadem est in aliis dialectis mutatio. Vid. *K* = *X*.

λικμητρίς femininum subst. λικμητής. FGH 120, 4.

λικμίζειν (= λικμᾶν), vannare, ventilare. Figurate Theophyl. Sim. Hist. IV 11, 3: ταύταις γὰρ ταῖς μεγίσταις ἀρχαῖς (Persarum et Byzantinorum) τὰ ἀπειθῆ καὶ φιλοπόλεμα ἔθνη λικμίζονται.

λικνίζειν = λικμίζειν, λικμᾶν. FGH 102, 30 παρθέ(νων) λικνιζουσῶν σῖτον (a. 103/4 p. C.).

λίκνον, λικνεῖν, λικμητήρ. Vid. νεικλῆσαι etc.

λιμαίνειν ionice = λιμώττειν. Her. VI 28. VII 25.

λιμήν· ἀγορὰ καὶ ἐνδιατριβή. H. Quod adhaeret Πάφιοι ad gl. λίμινθες retrahit Schmidt. Thessalos enim forum λιμένα vocasse tradunt Dio Chr. XI § 52 et Galenus V 868, 5 K. et Hes. s. v. ἀγορά· Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν (immo τὴν ἀγορὰν λιμένα aut λιμένα τὴν ἀγορὰν) καλοῦσιν. Rem planissime confirmat Larisae tit. GD 345 ἐσθέμεν ἐν τὸν λιμένα (sc. τὰν στάλλαν). — Λιμένοις = λιμέσιν Del. 130, 12 unicum hucusque in Creta dativi aetolici qui dicitur exemplum. — Inscr. metr. Nisyri IGI, III 107, 7 τὸν στυγνὸν Λάθας ἤλυθεν ἐς λιμένα. — Acc. λιμέναν in sero titulo CIA III 1379. Vid. ᾱν̄. — Λιμένος Μέμφεως (sc. τέλος) FGH 69, 2; 72, 2; 74, 2; 164—176 (aet. rom.).

λίμινθες· ἔλμινθες. <Πάφιοι>. H. Cf. ἔλφος s. ἔλπος = λίπος (Schmidt).

λιμναστεία *PB* 91, 5 (171 p. C.). Confirmatur vocabulum verbis [λι]μνασ[τῆς] καὶ κατασπορεύς, allatis a Wilckenio O. G. I p. 508 e pap. inedito bibl. Par. Suppl. Gr. 910. Videntur irrigatoris munus et irrigator (agrorum) significari. Scil. munus prospiciendi, ut agri quam maxime proficerent a Nili inundatione.

λιμνᾶτις = λιμναία. Theocr. II 56. Cf. λιμνᾶτις Ἄρτεμις Spartae culta Paus. III 23, 10, in Messenia ib. IV 4, 2; 31, 3, in Achaia VII 20, 7, in Arcadia VIII 53, 11 = Λιμναία Sicyone II 7, 6.

λιμνίαρχος (a forma demin. λιμνίον?). *PO* 117, vers. Editores „superintendent of the lakes, possibly of the lake Moeris in Fayum." Malim λίμναρχος.

λίμνος, ἡ quid? *PO* 103, 18 λινοκαλάμης ἐπὶ τῆς λίμνου τεταριχευμένης.

λιμός femininum est apud Dores. *EM* 566, 10. Megarensis ap. Ar. Ach. 742 πειρασεῖσθε τᾶς λιμῶ κακῶς. Item Herond. II 17 κήστησα τὴν (Crusius pro κητησταπιν) κακὴν λιμόν.

λιμπάνειν (ἐλ-, ὑπο-) inde a medio saec. IV a. C iuxta λείπειν in titt. atticis. Meisterh.[2] 140, 11. Cf. καθιζάνειν.

λινέη, ἡ. Lebadeae tit. Michel 598, 128 ἐκτείνας τὴν λινέην κτέ. Fabricius de archit. p. 72. „Linum, lineam (cf. Vitruv. VII 3, 5. Blümner p. 232 sq.) opifices ad ducendas longas lineas adhibebant. Apud Bitonem de constr. mach. p. 112 (ed. Paris. mathem. vett.) extr. αἱ λινέαι funiculi dicuntur."

λίνος, ὁ = τὸ λίνον. PL n. 22 aet. Philometorum l. 28 ὥστε κομίσασθαι ἡμᾶς τὸν λίνον τὸν κατ' ἐνιαυτὸν κτἑ. In pap. 53, l. 14 et 30 vitiose λινοφάντῃ scriptum est pro λινοϋφάντῃ seu λινυφάντῃ. — Eadem forma sed cum falso accentu λῖνος editur in Geoponicis II 40, 3.

λινόστολος. Locis adde Bacchyl. XVIII 43. Bl. λινοστόλων πρύ[τανιν:.], Aegyptiorum principem; Kaib. ep. 1028. Cft. Jebb.

λινο-οφικός = λινοϋφής. *PB* 637 vers. a. 213 p. C.

λιοκέτριον· λίθος λεῖος. H. Boeoticum?

λῐπαρεῖν. Locis adde Herond. VI 28. 93.

λῐπαρίη ionice = καρτερία. Her. IX 21. 70.

λῐπαρόζωνος Bacchyl. VIII 48. Bl. σᾶς γενεᾶς λιπαροζώνων θυγάτρων.

λῐπαρός. Herond. III 19 λιπαρώτεραι — τῆς ληκύθου. — Lexico herodoteo adde Her. III 23, 1: κρήνην — ἀπ' ἧς λουόμενοι (l. λούμενοι) λιπαρώτεροι ἐγένοντο.

λίπει· ἐπιλείπει. H. Si boeoticum est, l. λίπι. Cf. λίβει.

λιπεσάνορας Tyndari filias dixit Stesichorus fr. 35, 14. Hinc olim Aeschylo Agam. 62 reddendum conieci λιπεσάνορος pro πολυάνορος ἀμφὶ γυναικός, quod tamen defendi posse videtur.

λιπόνηρος. Vid. λι et λειώλης.

λιπόσαρκον σκῆνος = σκελετός. Kaib. ep. 711, 1.

λιποτελεῖν, non solvere vectigalia. Locr. Oz. *IA* 321, 14. Ὄστις κα λιποτελέῃ ἐγ Ναυπάκτωι τῶν ἐπιϝοίκων, ἀπόλοκρον εἶμεν, ἔν τε κ' ἀποτείσῃ τὰ νόμια Ναυπακτίοις. Vid. ἀκαταβολεῖν.

λισσάνιος· ἀγαθός. Λάκωνες. H. Λισσάνιε (Ar. Lysistr. 1171)· ἀγαθὲ ἢ φίλε. Λάκωνες. Phot. De vero igitur vocabuli sensu dubitabant iam grammatici.

λίσσεσθαι, verbo epico, Herondas utitur III 77. 88. VI 17.

λισσός, pauper, non solvendo. Cret. Dittenb.[2] 463, 116: αἰ δὲ λισσὸς εἴηι (sic), ἀγγραψάντων ἐς Δελφίνιον ὅσσα κα μὴ πράξωντι χρήματα, τοὔνομα ἐπὶ πατρὸς καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἀργυρίου ἐξονομαίνοντες. Cf. Hes. λισσούς· δεομένους. Hinc Dittenb.[2] in tit. cret. 427, 43 supplevit [λισ]σωθέντων δὲ ὁ κόσμος ὁ Πραισίων πράξαντες τοὺς μισθοὺς παρὰ τῶν μὴ πλευσάντων ἀποδόντα τοῖς πλεύσασι δραχμὰν ἑκάστωι τὰν ἁμέραν.

λιταί, ion., ep., trag. = εὐχή. Her. I 105. 116.

λίτρα· ἦν μὲν καὶ νόμισμα Σικελικόν· ὅτι (ὅτε?) δὲ καὶ ἐπὶ σταθμοῦ <ἐτίθετο>. Ἐπίχαρμος Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ. *BA* 105, 32. Vid. lexica.

λίτρον = νίτρον, nitrum, hebraice nater. Hippocrates ut Attici constanter per *Λ*, Her. II 87 per *N*, II 86 per *Λ*, variantibus libris. Cf. Hoffm. III 589. Vid. νίτρον.

λιτροπώλης. Inscr. eleusinia *EA* 1883, 2, I 22 = CIA II Add. 834 C 21 sq. Καρίωνος λιτροπώλου. Cf. ψευδόλιτρος Ar. Ran. 712. Vid. Lob. Phryn. p. 305.

λιχάξαι· ῥῖψαι, βαλεῖν (βάλαι cod.). Κρῆτες. H.

λιχμήμων Nicandro Alex. 37 restituit Schneider.

λίχνεομαι. Sophronis fr. 54. λ. χηρᾶν γυναικῶν.

λόα. Vid. *κασσηράτοριν.*

λογάδας· — τὰς ὄψεις. ἄλλοι τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν (Nicand. Ther. 292). οἱ δὲ κανθοὺς καὶ ψήφους λευκάς. Diels in Herme XXIV 256 in epidaurio tit. GD 3340, 67 supplendum putabat εἰς τὰ βλ[έφα]ρα τὰς καλου[μένας λογάδας πά]λιν ἐναρμόξαι, sed nescio an rectius Blinkenberg τὰς καλου[μένας οἱ κόρας πά]λιν ἐ., probantibus Baunackio et Dittenbergero. Sophron fr. 8 Θυννοθήραις „Λοξῶν τὰς λογχάδας (sic) ap. *EM* 572, 36., ubi λοχάδες tribuitur Callimacho. De triplici forma vid. Thesaurum V, 345. Sophroni λογάδας tacite reddidit Ahrens.

λογεία, stipitis collectio (pro deo aliquo) in Aegypto. Ostraca aet. imperatoriae. Cf. Wilcken O. G. I p. 253 sqq. De λογείαις σωμάτων cf. Leemans p. 65 ad pap. Leid. *M*, col. 2, 4.

λογεῖν pro λέγειν in epistula vitiosissima a. 100 p. C. FGH 119, 23.

λογεύειν, colligere, exigere = ἐκλέγειν. Lindi inscr. GD 4156, 4 et 10, alibi, saepe etiam in papyris aeg., unde λογεία, λογευτής, παραλογεύειν, ἐκλογεύειν, προσλογεύειν. De quibus egit Wilhelm Mitth. 1898, p. 416 sq. in nota, sed imprimis cf. Wilcken O. G. I p. 253. 256. 493. 494. 556 sq. de vocc. λογεία, λογεύειν, λογευτήριον, λογευτής. — **λογευταί,** quorum tabularium λογευτήριον, sub Philadelpho menstruam mercedem accipiebant XXX drachmarum argenti. Idem O. G. I p. 557.

λόγιμος = ἐλλόγιμος. Her. I 143. II 111. IV 138 extr. VI 106. VIII 63. IX 24. 37. 64. 116.

λόγιον, oraculum. Locis herodoteis adde IV 203, 1.

λόγιος ionice = πεπαιδευμένος, doctus, eruditus. Her. I 1. II 3. 77. IV 46. — Iulianus apost. in litt. Mus. Rhen. 1887, 15 sq. I 8: μαρτύρομαι τοὺς λογίους θεούς.

λογισταί, οἱ. CIA I 32. 189 b. 226. 228. 273. II 444. 446. IV 2, 385 d. 28. Plene οἱ λογισταὶ οἱ τριάκοντα.

λογιστεία, munus λογιστοῦ. IGI, I 83 = CIG 2529 τετιμαμένον — καθέδραι καὶ λογιστείαι τᾶς ἱερᾶς συνόδου ἐς Νέμεα καὶ Πύθια, saec. p. C. II sec. Boeckhium. Cf. 2741.

λογιστήριον = ἐκλογιστήριον (q. v.) in Aegypto, „the treasure-office" vertit Mahaffy MFP II 10, 2. 3. Saepe occurrit in papyris. Distinguuntur τὸ κατοικικόν (vid. κάτοικοι) et τὸ πολιτικὸν λ. Wilcken O. G. I p. 503. Plenius τὸ τῆς διοικήσεως λογιστήριον vocatur *PO* I 27, cuius illa partes fuisse videntur. MFP II 10, 35 Wilcken sic emendat: καὶ πρὸς Βασιλείδην τὸν Καίσαρος ἀπελεύθερον τ[ὸν] ἐ[πὶ] τοῦ λογιστηρίου καὶ τοὺς ἐκλογιστὰς πεμπέτωσαν l. l. p. 502.

λογοθέτης ratiocinator, discussor, magistratus quidam. *PB* 77, 10; 245. Cf. Iustinian. cod. I, 4. 26 § a; 10, 30, 4. Saepe commemoratur ap. scriptores byzantinos. Vid. Soph. in lexico s. v.

λογοποιός = συγγραφεύς, ἱστορικός. Her. II 143. V 36. 125; = μυθοποιός II 124 Αἴσωπος ὁ λογοποιός. Thuc. I 21 sic utitur voc. λογογράφος.

λόγος, ὁ = τὸ κεφάλαιον, summa summarum. *IE* 242, 145. 151. 154. 155. 161. 163. 173. 178. — In Pap. Lond. CXXXI rect. tabulae accepti et expensi continent λόγον ἀργυρικόν, qui ad reditus sumtusque pecuniarios pertinet, et λόγον σιτικόν sive γενικόν, qui ad naturales. —Ὁ ἐπὶ τῶν λόγων, a rationibus, publicis an regis privatis incertum, in aula Bosporana. IRB II 29, 23. — Vid. s. v. ἴδιος, Καίσαρος, δημόσιος. — Lexico Herodoteo Schwhi adde: τῷ λόγῳ opp. τῷ ἔργῳ VI 88 extr. VII 155, 1 et λόγῳ sine articulo I 205, 1. II 87, 2. IV 8, 2; τῷ λόγῳ omisso τῷ ἔργῳ III 17 extr.. V 30, 4. VI 70 init. — πρόσχημα λόγου VI 133, 2. Ad λόγος, ratio, III 4, 2 ἐόντα ἐν τοῖσι ἐπικούροισι λόγου οὐ σμικροῦ. — κατὰ λόγον, ut consentaneum est, V 8 prope fin.

λογχάδες. Vid. λογάδες.

λόγχη· λῆξις, μερίς. H. — *EM* 569, 34 λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες καλοῦσιν. Ἴων ἐν Χίου κτίσει „ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν". Inscr. chia Michel 708 (= Dittenb.[2] 599), 13 προιερητευέτω τις ὧν αἱ λόγχαι εἰσίν. Cf. εὐλογχεῖν· εὐμοιρεῖν Hes. et λέλογχα = εἴληχα. — Vid. λόϝκας.

λόγχιον, τό. Deli inscr. BCH VI 123 ὅρμος λογχίων, monilis genus. Cf. p. 138, 2 et sq. voc.

λογχωτός, lanceolatus. BCH 1890, 404 in templi deliaci donariis recensetur ὅρμος λογχωτός et ibidem p. 488 φιάλη λογχωτή. Cf. Michel 833, 24 et λόγχιον.

λοιβάσιον = λοιβεῖον. Epicharmi fr. 48, 2. Ahr.

λοῖκορ· κέγχρος. H. Gl. laconica?

λοιπαδάριος = ἐκδεὴς τοῦ χρέους, qui debiti non nisi partem solvit. *PB* 136, 33. 36 (aet. byzant.). Cf. λοιπός ibid. l. 13.

λοιπογραφεῖν passim papyri aeg. Vid. Thes. s. v. — λοιπογραφία *PB* 576, 2. 8. 10 etc. (saec. II p. C.?).

λοιπόν, itaque, saepe sequiores, velut Kaib. ep. 1449, 6. Multa exempla dat Sophocles in lexico s. v.

λοῖσθος, lignorum genus. CIA II 834 C, 17. Hinc Wilamowitz in Herme XXXIV p. 610 explicat Euripidis locum controversum Hel. 1579 λοῖσθον — δόρυ „Bortholz vom Geländer des Deckes."

λόϝκ[ας] = λόγχας. Cret. tit. Mus. Ital. II 143, n. 6, 4. Cf. *OY*.

λόλλα, lolium? *PK* (I) CXXII, 12 (saec. IV) ἡ βοτάνη σου (o Mercuri) ἡ λόλλα.

λοξοπόρος, in obliquum tendens. Andri inscr. metr. ap. Rossium, inscr. Gr. ined. II 96. Cf. λοξοπορεῖν Plut. Mor. p. 890 C.

λοξοῦν. Sophronis fr. 3 Ahr. λοξῶν τὰς λογχάδας s. λογάδας = ἰλλώπτων. Vid. ἐπιλοξοῦν.

λοπάς· τὸ τήγανον. H. Syracusani. Cf. Athen. VI 229 B.

λοόειν. Herodotus, ut Attici, utitur formis syncopatis III 124. 125 *λοῦσθαι*. Male igitur vulgo III 23, 1 legitur *λουόμενος*.

λοόκα· *ῥόφημα ἐξ ἀλφίτων, ὡς Καύκωνες* H.

λούματα· *τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν ἄχυρα. Κύπριοι.* H. Eustath. ad *Φ* 455: *ἄλλοι δὲ (ἔγραφον) ἀπολουσέμεν* (pro *ἀπολεψέμεν*) *ἤτοι κολοβώσειν. λοῦσον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοβόν.* Cf. Hes. *ἀπολουσεμέναι* et *λοῦσον*.

λοῦσαι τὰ ἔδη. CIA IV 314 C 26. Cf. *φαιδυντής*.

λοῦσον· *κόλουρον, κολοβόν, τεθραυσμένον.* H. Cyprii. Vid. *λούματα*.

λοοτήρ. Vid. *κάφα*.

λοφνίδια· *λαμπάδια.* — *λοφνίς· λαμπάς.* H. Rhodii. Clitarchus *ἐν ταῖς Γλώσσαις* ap. Athen. p. 701 A, qui *φησὶ λοφίδα* (sic) *καλεῖν 'Ῥοδίους τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου λαμπάδα.* Eustath. 1313, 37; 1653, 2 explicat *λυχνίδια, λυχνίς*.

λόφος, ὁ, agger = *χῶμα*? Theophylactus Sim. Hist. III 11, 2 *λόφους τε καὶ χάρακας τῇ πόλει περιγραψάμενος*.

λόφουρος. Ialysi inscr. IGI, I 677, 22: *μὴ ἐσίτω ἵππος, ὄνος, ἡμίονος, γῖνος, μηδὲ ἄλλο λόφουρον μηδέν.* Cf. Aristot. H. A. I, 6; de gen. an. III 5; Physiogn. IV.

λοχαγός pro *λοχηγός* inscr. ionica. Cf. Hoffm. III 308. 326. Her. IX 21 et habet *λοχηγέειν*, sed V 71 servavit atticum *ναύκραροι*.

Λοχαία Δαμία. Therae tit. GD 4718. Dea. Cf. Herod. V 82 sq.

λοχᾶν ion. = *ἐνεδρεύειν* Her. V 111. VI 37. 87. 138. Cf. tamen Thuc. I 65 et *λοχίζειν ὁπλίτας ἐς ὁδόν* III 107, quod verbum Her. I 103 usurpavit pro *διανέμειν εἰς λόχους*.

λόχον = *ἔλαχον*. Balbilla CIG 4730, 19. Neglexit Hoffm. II 359 sqq. Vid. *O* = *A*.

λόχος. Tempore belli persici Lacedaemoniorum exercitus e V constabat *λόχοις*, quibus praeerant *λοχαγοί* et *πολέμαρχοι*. Cf. Hes. et Phot. s. v. *λόχοι*. Her. VII 173. IX 53. 55. Thuc. I 20, schol. ad Thuc. IV 8, ad Ar. Lysistr. 454. — Sed a. 418 erant *λόχοι* VII, quibus singuli praeerant *λοχαγοί*, *πεντηκοστύες* XXVIII (praeerant *πεντηκοστύαρχοι*), *ἐνωμοτίαι* CXII (ducebant *ἐνωμόταρχοι*). Lochagi ipsi parebant polemarchis. Cf. Thuc. IV 8. 38. V 66. 68. Xen. Hell. IV 5, 11. VI 1, 1. IV 15. Lac. resp. 11, 4; 13, 4. — Ad finem vergente bello pelop. sunt *μόραι* VI, *λόχοι* VIII, *πεντηκοστύες* XXXII, *ἐνωμοτίαι* LXIV. Singulis moris praeerat *πολέμαρχος*. Xen. Lac. resp. 11, 4. Hel. VII 4, 20; V 10. Harp. s. v. *μόρα*. Variebat morae militum numerus inter 400 et 1000.

λύα· *στάσις.* — *λύαι· στάσεις, διαφοραί.* H., qui si respexit Pind. *N.* IX 14, corrigendum *λύᾳ· στάσει, διαφορᾷ. EM* 571, 29. Eustath. ad Il. p. 128, 8. — Idem Hesychius *λυάζει· φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, στασιάζει.* Duae priores explicationes pertinere videntur ad deperditam glossam *φλυάζει* (cf. *φλύειν*). Deinceps idem *λυᾶται· στασιάζει. διαφέρεται.*

Λόανδρος = *Λύσανδρος*. Meisterh.[2] 91, 27. Forma laconica.
λογίχϑης dorice = *(ἐ)λυγίσϑης*. Theocr. I 95.
λογροκαϑὴς *βίοτος*. Kaib. ep. 151, 12.
λόειν. Kaib. ep. 1085, 9: *τικτόμενον Δία, μητρῷον ὅτε [γα]στ[έρα] λῦσεν.* — Ib. 150, 6 *ϑνητὸν ἔλυσα [βίον]*. Cf. 218, 8. 605, 1. *τῇδ' ὑπὸ γῇ λέλυμε* (= *-μαι*).
λοϑῆμεν = *λυϑῆναι*. Epidaur. GD 3340, 44.
λόϑιος· *ἠϑμός. Ἡρακλεῶται*. H.
λοκάβας· *ἐνιαυτός. Ἀρκάδων*. *BA* 1095. Ut ap. Homerum.
λόκαια, festum Iovis Lycaei in Arcadia. CIA II, 451 e. Cf. Paus. VIII 2, 1. 38, 5.
λοκανικόν, lucanicum. Edicti Diocletiani versio aegiraea *EA* 1899 p. 153, 15.
Λοκάων Ἀστοδάμαντος fabula CIA II 973, 22. Cf. Nauck[2] F. T. G. p. 777.
Λοκέας, mensis Lamiae. GD 1451 B. Cf. sq. voc.
Λόκειος, mensis Chalii (Locr. Oz.) = Delphorum *Βύσιος*. BCH V 429 (Kum.) = *Ἀνϑεστηριών* att. = Lamiae (*Λυκέας*) = *Ἐλαφηβολιών*. — Byzantii (*Λύκειος*) = *Μουνιχιών*. Vid. Bisschoff de F. G. A.
λόκηος laconice = *λύκειος*, ut *ὄρηος* = *ὄρειος*. *EM* 32, 8.
Λοκιάρχισσα. Vid. *ἡρώισσα*.
Λόκις, poeta comicus Ar. Ran. 14, cuius nomen iniuria sollicitatum confirmatur fragmento monumenti scenici edito a Kumanide in *Ἀϑηναίου* VII p. 80 sqq., l. 49.
λοκοεργής, lupos arcens. Her. VII 76 *προβόλους δύο λυκοεργέας* (cum v. l. *λυκεργέας*). Recte Hoffm. III 491 h. l. defendit ab Athenaei VI 486 E coniectura *λυκιοεργέας*, praeferens tamen v. l. = *λυκ-ε(ϝ)εργής*.
Λοκοῦργος Τιμοκλέους comici fabula CIA II 973, 17. Noramus Anaxandridis comoediam sic inscriptam. Vid. Mein. Hist. crit. com. p. 371.
λόμακες· *πέτραι*. H. Gl. italicae originis esse suspicor propter *καταλυμακοῦν* in *TH*.
λομνός· *γυμνός*, H. Cyprium? Cf. *ἀπολύγματος*.
λοπεῖν. — *Οὐδένα* (*μηδένα*) *λυπήσας* (*-σασα*) formula de defunctis in epitaphiis. Kaib. ep. 81, 3; 614, 2; 642, 5; 719, 3; 735, 3. Cf. 45, 2: *οὐδενὶ δὲ λυπηρά, πᾶσιν δὲ ϑανοῦσα ποϑεινή*.
λόπη pro *ὀργή*. Theophyl. Sim. Hist. III 5, 3 *ὅσοι τοῖς δικτύοις τῆς τοῦ βασιλέως λύπης ἁλίσκονται*.
λορτός. Athen. XI 500 B *καλεῖται δ' ὁ σκύφος ὑπὸ Ἠπειρωτῶν, ὥς φησι Σέλευκος, λυρτός*.
Λοσέας iuxta *Λυσίας*. Meisterh.[2] 90, 3.
λοσιλαΐδες. Athen. II 55 E. *Πολέμων δέ φησι τοὺς Λακεδαιμονίους τοὺς ϑέρμους λυσιλαΐδας καλεῖν*.

λύσιοι τελεταί· *αἱ Διονύσου. Βοιωτοὶ γὰρ ἁλόντες ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ φυγόντες εἰς Τροφωνίου κατ' ὄναρ ἐκείνου, Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θρᾳξὶν ἔλυσαν ἀλλήλους καὶ Διονύσου Λυσίου ἱερὸν ἱδρύσαντες, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· ὡς Ἀριστοφάνης δὲ* Byzant.) *διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἄμπελον.* Phot. lex. De Baccho *Λυσίῳ* cf. Paus. II 2, 6; 7, 6; IX 16, 6.

λύσις. Vid. *ὅρος.*

Λῦσις dorice = *Λυσίας.* Pind. *N.* VIII 16. Vid. *ΙΣ.*

λύσσα Satanas vocatur in Kaib. ep. 1140, 3.

Λυταῖος Neptuni cognomen apud Thessalos. Bacchyl. XVII 21 Bl. Steph. Byz. s. v. *Λυταί — διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα καὶ σκεδάσαι τὸ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὕδωρ.* Cf. Hes. *Λυταίη· Θετταλή.*

Λυτρούμενος Ἐπιγένους, ignoti comici, fabula. CIA II 975 V 2.

Λυτρούμενος Τιμοστράτου comici fabula. CIA II 475 II 1. Comoediae titulus ignotus.

λύττιος (sc. *οἶνος*) inscriptum vini amphorae Pompeiis, quod a Mauio in opere „Pompeji in Leben und Kunst" pag. 492 explicitum rabiem excitans vide ne potius sit Lyttium i. e. Lytto s. Lycto, urbe cretica, oriundum.

λύττοι· *οἱ ὑψηλοὶ τόποι.* H. Creticum. Steph. Byz. s. v. *Λύκτος — ἔνιοι Λύττον φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ· τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν λύττον φασίν.*

λύχνα = *λύχνους.* Callimachus in Hecales fr. col. IV 12 ad Alcaei (fr. 41, 1) exemplum, qui *τί τὰ λύχν' ἀμμίνομεν,* ut correxit Porsonus pro *τὸν λύχνον.* Vid. lexica.

λυχναπτεῖσθαι. Inscr. teia ap. Roehl, sched. epigr. p. 27 et *λυχνάπτιον* in Memphidis titulo Rév. Arch. 1860, 1, 111 (Kum.). Serae formationes pro *λυχναψεῖσθαι* et *λυχνάψιον,* ut vetus analogia postulabat. Cf. formula *περὶ λύχνων ἁφάς.* Her. VII 215, Diod. S. XIX 30.

λυχναφία saepe *PB,* ut Athenaeus et seriores. Cf. Soph. lex. s. v.

λυχνομαντ(ε)ία. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 952. Neue Gr. Zauberpap. 549. 570. Cf. *PK* I p. 101. 102.

λυχνοφορίοντες laconice = *λυχνοφοροῦντες.* Ar. Lys. 100 3. Pessime Pape statuit verbum *λυχνοφοριάω* (sic!).

λῶ dorice = *ἐθέλω.* Ar. Lys. 981. Vid. *λῆν.*

λῴ (?), quantum vis, abunde (?), lectio correctoris pro *ΔΩΙ* apud Herond. IV 94, probata Meistero comparanti *ῥᾷ* et *πρῴ* et *λώιον* ap. Hesiod. Opp. 248. Multum dubito. Vid. s. v. *λῆν.*

λώβαστρον (?). Vid. *νώβυστρον.*

λωβή. Vid. *κνῦσα.*

λωβεῦμαι = *λωβῶμαι.* Herond. III 69 *λώβησαι* III 73, *λωβῆται* fr. 14 Crus.

λωβήμων a Schneidero redditum Nicandro Alex. 536.

λώια sive **ἀωίλια** MFP (II) IV, 11; XXXVI, 2. Vid. *ναύβιον.*

λώιον καὶ ἄμεινον, formula in oraculis frequentissima: GD 1557. 1559 A. 1561 B. 1564 A. 1573. 1575 B. 1580. 1582. 1583. 1585 A. 1587 A. 1588. 1590. etc. Interdum nude *λώιον* ut GD 3348, 25 et 36. Iungitur aut cum infinitivo aut cum dativo participii. — Vid. *λῴων*.

λωλώ· *βρῶμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίᾳ γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων.* Phot. s. v., qui alio loco addit *ἐμφερὲς παλασίοις*. Cf. Hes. s. v. *λῶλον* et *λωλώ*, et Poll. VI 76.

λῶμες. Ar. Lysistr. 1162. Cf. Ahrens. II. 197 et *λῆν*.

λῶντι = *ἐθέλοντι*. Epicharmi fr. 19, 1. 2. Theocr. IV 14.

λώπιον, τό. Epidaur. GD. 3340, 108 (*ὀρῇ*) *τὸ λώπιον μεστὸν ὤν ἐξήμεσε κακῶν*. — Cf. *ἐς τὰ λώπια*.

λῶπος· *ἱμάτιον*. H. Hipponactis fr. 3, Herond. VIII 74. Cf. *λωποδύτης*.

λωράμεντα, loramenta. Versio aegiraea edicti Diocletiani. *EA* 1899, p. 157, 8.

λώρεικος. Vid. *φολλατώριον*.

λῶσα· *θέλουσα*. H. Vid. *λῆν*.

λῷστον. Vid. *λῴων*.

λωτήριον dorice = *λουτήριον*. *TH* I 184. Vid. s. v. *πέλτα*. Cf. *λωτρόν* et *πρώγγυος*.

λῶτις (?). Lex Amphictyonum delph. a. 380 a. C. CIA II 545 = Michel 702, 26: *Λῶτις· ἁ λωτὶς τᾶς ἀμφ[ικτυονικᾶς — — — — στατῆρες] Αἰγιναῖοι, τὸ δ' ἀμπέχονον πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν στατῆρες Αἰγιναῖοι· κτἑ.* Secundum Blassium (GD 2501) *ΛΩΤΙΣ* utrobique certa est lectio. Boeckh et Ahrens corrigebant *ΔΩΤΙΣ*, *δῶτις*, q. v., Baunack explicat „Geldbewilligung für Aufwand (*ἀνάλωμα*) für das Cultbild" supplens: *ἁ λῶτις τᾶς Ἀμφ[ικτίονος εἰκόνος στατῆρες]*. Vocabuli et sensus et etymologia nos latent.

λωτινόν, τό = *ὁ λωτός* in Aegypto. FGH 111, 14. 15. 16 (95/6 p. C.).

λώτισμα, flos. Adde Aeschyli fr. e pap. Didot. 99, 17 Nck.[2]: *Καρῶν* (*κλεο* pap.) *γὰρ ἥκει* (*ηκειεν* pap.) <*γαῖαν Ἀγαμέμνων ἄναξ* | *ἄγων ὅσοιπερ Ἑλλάδος*> *λωτίσματα* (pap. *λοτισλοτισματος*) | *πάσης ὑπερφέροντες* (pap. *υπερπερωντες*) *ἀλκίμῳ σθένει* (pap. *αλχιμουστενης*) Restitutio incerta est admodum. Initio fuisse videtur *κλέο(ς) γὰρ ἥκει* aut *ἧκε*, participium vero *ὑπερπερῶντες* (cf. *διαπερᾶν*) nescio an sanum sit. Possis v. c. *πέλαγος ὑπερπερῶντες ἀλκίμῳ σθένει*. A reliquis abstineo manum.

λωτρόν· *δειλινὸν ἄλ(ε)ιμμα. Λάκωνες.* H. = *λουτρόν*. Cf. *λωτήριον* et de *ω* = *οε*. s. v. *ὁ* articulus.

λωφεῖν· *ἠρεμεῖν, πεπαῦσθαι.* — *λωφοῦσι. παύονσιν.* H. = *λωφᾶν* — *λωφῶσι*. Doribus has gl. tribuit Schmidt, sed eadem permutatio verborum in *άω* et *έω* reperitur apud Aeoles et Iones, et, si est 3 p. pl., doricum fuisset *λωφέοντι*, aut, si participium intellegendum, *λωφέουσι*. Ad quam dialectum igitur pertineant ignoramus. Ceterum cf. doricum *τιμεῖν*.

λῴων. Herond. IV 33: ἱρὰ — ἐς λῷον ἐμβλέποντα, fausta. Vid. supra λώιον κτέ. — λῷστον. Lexicon Messanense f. 281 rect. (Mus. Rhen. 1892, 404 sqq.) νικῴη σὺν τῷ ι. Νικόμαχος Οἰδιπόδι „ὅ τι μὴν (μὲν cod.) λῷστα, τόδε νικῴη." Cf. Aeschyli illud in Agamemnone τὸ δ' εὖ νικάτω. E fabulae titulo non tragicum alexandrinum sed atticum intellegendum esse constat. Suid. Νικόμαχος Ἀθηναῖος τραγικός, ὃς Εὐριπίδην παραδόξως καὶ Θέογνιν ἐνίκησε. τῶν δραμάτων ἐστὶν αὐτοῦ Οἰδίπους. Hucusque unius Nicomachi alexandrini habebamus paucissima fragmenta. Vid. Nck.[2] p. 762.

M. Μῦ.

M et *B* (*Π*) initiales variant in βάρνασθαι, βάσκα (vid. μάκκορ) βεμβράδες, βύσταξ, μάτει, rarius in medio vocabulo, ut ἀμάκιον.

M antepositum. Vid. μάλευρον.

M nasalis ante *Π*. *B*. *Φ*. De nasali (μ, ν, γ) in Pindari libris perperam addito (ἀπάλαμνος, πυρπάλαμνος, ὄμβριμος, ἀλίπλαγκτος, ἀμφώνητος, καγχλάζοισαν etc.) aut omisso (νώνυμος, ἀμφαδόν, πλειστόβροτος, δωδεκάγναπτος etc.) vid. Schroederi Proll. Pind. *II* p. 30 sq. (58). De formis Herodoto abiudicandis λάμψομαι etc. vid. s. v. λάψεται.

M. Vid. *ΣM*.

M compendium pro μήν, mensis, in titulis.

μά thessalicum pro δέ. Cf. titt. 16, 20. 22; 42, 46. etc. Hoffm.

μά Eleorum sermone = μή. GD 1149, 5; Michel 1334 μά, μάτε, μαδέ, sed in tit. triphylico GD 1151 legitur μή itemque in pisatico GD 1753, ut apud Dores Graecosque reliquos omnes.

μά. Herond. I 11 μὰ τὰς Μοίρας. Cf. 33. 66. 68; VI 23; VII 99, 120.

μὰ ναί pro ἦ μὴν μή, an pro ἦ μήν? Cf. ναὶ μά. Cyprium. Tit. Hoffm. 109, 6, ὀμώμοκαν τὸν ὅρκον τό(ν)δε· μὰ ναὶ ἐγώ .....

μᾶ interiectio, qua solae mulieres utebantur, proprie Magnae matris invocatio. Herond. I 38. IV 20. 33. 43. V 13. 56. 59. VI 4. 24. Similiter πᾶ a Syracusanis pater dicebatur testibus *EM* 651, 20, Zonara p. 1498, Orione p. 126. Cf. Eustath. p. 565, 2. Etiam apud Romanos in Saliari carmine pa pater audiebat sec. Festum. Vid. Thesaur. s. v. — De μᾶ cf. etiam Theocr. XV 89: μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; ubi schol. Συρακόσιοι τὸ μᾶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως λέγουσιν. — Cf. Aesch. Suppl. 899 μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ et βᾶ Suppl. 892. 901. Lob. Paralip. p. 78.

Μάαρκος = Μᾶρκος, Marcus. Passim tituli antiquiores, v. c. Dittenb.[2] 318 (a. 118 a. C.).

μααχρόν (?)· *μῶρον. Λάκωνες.* H. Cf. gl. *ἀγλαρόν, μαῦρον, ματρίους, ματτάβους* apud eundem, quae similiter explicantur. Obscurae omnes.

μάγδωλον· *οἰκοδόμημά τι.* H. Ab hebraeo migdal, turris. Num. 33, 7. Ezechiel 29, 10; 30, 6. — Saepius legitur in papyris aeg. Commemoratur *μαγδώλων* (sc. *τέλος*), tributum quoddam destinatum harum turrium sarturae, FGH 42 (a) II 4; 54, 13; 239. 316. 317. Cf. *πυργομάγδωλ.*

μαγδωλοφύλαξ, turris custos. FGH 108, 13.

μαγειρεῖον, culina (*ὀπτάνιον*). CIA II 618, orgeonum decretum saec. III a. C. Cf. Lob. Phryn. p. 276. — Macedonice vas coquendo destinatum (*χύτρα*). Sturz de dial. Maced. p. 178.

μάγειρορ. Elea inscr. A. Z. 1867, 61 (Kum.). — *Μάγειρος* et *διάκονος* saepe inter apparitores sacerdotales (popas) commemorantur. Cf. Mitth. 1894, 42 sq., ubi tituli huc facientes recensentur, et BCH 1896, p. 216; Dittenb.[2] ad 140, 18 (inscr. delph.), ubi privatum coquum intellegendum esse monet; idem 612 (tit. Olympiae), not. 14.

μάγιρος dorice = *μάγειρος.* Epidauri inscr. perantiqua *EA* 1885, 198; Corcyr. GD 312; Delph. GD 3502 *A*, 10 (351 a. C.)., BCH 1898, p. 305, 320, 321 (saepius), iuxta recentius *μάγειρος* GD 2738, 22 (a. 92/1 a. C.); Rhegii IGSI, 617.

μαγίς = *μάκτρα.* Apud Epicharmum fr. 81 Ahr. (*κύλικα, μαγίδα, λύχνον*) sec. Pollucem X 82 *τράπεζα* significat, quod tamen ex his verbis non apparet.

μαγίς· *παλαθίς, ἄρτος.* H. Cyprium, teste Athen. XIV 662 *B*: *ἡ δὲ παρὰ Κυπρίοις καλουμένη μαγίς.*

μαγιστριανός, magistrianus, agens in rebus. IGSI, 949 a. Add. Saepe ap. script. byzantinos. Vid. Soph. lex. s. v.

μαγκιπεῖον. Vit. Scti Theodori p. 29. Alibi *μαγκίπιον*, pistrinum, legitur ap. script. byzantinos.

μάδδα *ἀντὶ τοῦ μᾶζα. Δωρικῶς. EM* 573, 22. Megarensis ap. Ar. Ach. 732.

μαδέ = *μηδέ.* Elei. Vid. *μά.*

μαδίκιν. *PB* 93, 24 in epistula pravissime scripta: *καὶ τὸ μαδίκιν διαπέμψαι μοι ὁμοίως.* Corrigitur *κωδίκιν*, nisi forte praestat (*δελ*)-*μαδίκιν* (i. e. *δελματίκιον*) coll. l. 6 *καλῶς ποιήσεις διαπέμψας αὐτῇ τὴν δελματικήν.*

μαδιστήριον quid? Halicarnassi tit. saec. I a. C. Michel a. 1199 *Ἱεροκλῆς — τὸν χιτῶνα τὸν ἐν τῶι ἱερατικῶι οἴκωι χαριστήριον καὶ τὸ μαδιστήριον.* Cf. BCH XVIII p. 24 sq. Mitth. XX p. 468.

Μᾶδοι = *Μῆδοι.* Cypr. Vid. *καταϝέργην.* In Pindaro *P.* I 78. *Μήδειος* ad *Μήδειαν* assimilatum ducit O. Schroeder, Proll. Pind. II 19, coll. Hes. Theog. 1001. — Ar. Lys. 1254 laconice *τὼς Μήδως* traditur. Vid. s. v. *πρώκροον.*

μάδος· τὸ ψίλωθρον. H. Vitis alba boeotice. Theophr. H. P. IV 13, 1. Plin. N. H. 23, 1; 25, 7, 31.

μάζα (ex μάγjα), sec. Herodianum μᾶζα. De accentu vid. Hoffm. III 304.

μαζ[ο]ν[όμον?] CIA IV 2, 727 b. 14. Cf. lexica s. vv. μαζονόμος et μαζονόμιον.

μαζός ion., ep., trag. = μαστός. Her. II 85. IV 202. IX 112. Sed forma vulgari utitur Hippocrates, quae etiam apparet apud Herodotum III 133 et V 18, cui tamen abiudicanda videtur.

μάθας· μαθήσεως. H. Dorice aut aeolice.

μάθος, τό. Alcaei fr. 104 ἀπ πατέρων μάθος. Cf. Aesch. Ag. 177. Pro ἔθος adhibuit Hippocr. II 538. 588. Erm., ut μεμαθηκέναι pro εἰωθέναι.

μαῖα. Vid. ἀναγέτρια. Dorice = τήθη. — Scriptum μαῖα in Bryci tit. GD 4317. Vid. *AE* = *AI*.

Μαιῆτις pro Μαιῶτις λίμνη. Herodotus passim. Cf. Hoffm. III 357, qui componit cum Ἀμπρακιήτης et Ἱστιαιῆτις.

μαιμάεντι· ἐνεργῶς κινουμένῳ. H. Gl. aeolica.

Μαιμακτηριών praeterquam Athenarum Cei mensis. Bisschoff de F.G.A.

μαίνεσθαι. Vid. μεμάνημαι.

μαῖνις aeolicum pro μῆνις sec. Tzetzen ad Iliad. 53, 20. Vid. Hoffm. II 422.

μαινίς. Vid. σαρακίους.

μαινόλας Sapph. I, 18. μαινόλᾳ θύμῳ. Cf. μαινόλις Aesch. Suppl. 108. Eur. Or. 821.

Μαινόμενος Διοδώρου fabula. CIA II 972, 14. Cf. Meineke, Hist. crit. com. gr. p. 419.

μαιόμενος, affectans. Alcaei fr. 25, 1 ὤνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος. — Cf. ἱαρό-μαος et homericum μεμαώς.

Μαῖρα· κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα κτέ., deinde Ταραντῖνοι δὲ μαιριῆν τὸ κακῶς ἔχειν et μαιριῆν· ὀχλεῖσθαι, πυρέττειν. H. Utrobique cod. μαιρίην.

Μαίσων. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 189, 13 proverbialiter: Ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τὸν τρόπον τοῦτον — [ὁ σ]καπανεὺς καὶ Μα[ίσ]ων μόνος λαλεῖ, i. e. homines rudes, ἀγύμναστοι ἐν λόγοις, ut deinceps dicit. Correxit Usener pro μασων s. μαθων. De Maesone cf. Meineke Hist. crit. com. gr. p. 22 sqq.

μαῖτο = ζητοίη. Tit. eleus. IA 109 = GD 1147, 3. Vid. μῶσθαι.

μαῖτυς = μάρτυς cretice. Mitth. IX 374. Passim LG : I 13. 19. 20. 40. II 10. 33. 51. X 4. 34. 36. 46. 51. Mus. Ital. II p. 173, n. 2. 10. Baunack Philol. 1896, 490. Cf. laconicum γεροντίας· πάππος cum cretico γεροίταν· πάππον. Κρῆτες apud Hes. — Vid. μάρτυρος.

μάκᾱρ (nom.) producta ultima syllaba. Kühner Bl. Gr. Gr. I[3] 1, 434, 2. Novum exemplum nuper praebuit fragm. lyr. inc. papyr. II, 5 sq. ὦ μάκαρ, ὅτ[ις | μ]ηδαμά κώ σ' ἔιδε κτέ., Monatsber. d. Berl. Ak. 1899, 857 sq., quod Hipponacti tribuit Blass in Mus. Rhen. 1900, p. 346. Cf. μάκαρς.

μακαρῖτις, ἡ. Herond. VI 55. Rarior est forma feminina.
μάκαρος = μάκαρ. Kaib. ep. 454, 8. 656. 8.
μάκαρς = μάκαρ. Alcman fr. 18, 14. Cf. χέρς s. v. χείρ.
μακάρων γῆ Erythrae, conditae ab Erythrio, Rhadamanthi filio (Pausan. VIII 3, 4), vocantur in Kaib. ep. 904, 5.
μάκελλον. Epidaur. *IE* 241, 107 etc. Hes. μακέλα. φράγματα, δρύφακτοι. — μάκελος· δρύφακτος. — μακελλωτά· τὰ αὐτά. Deli tit. Dittenb.[2] 588, 238 θύρας μακελλωτάς. Varro de L.L. V 146: Forum olitarium erat antiquum macellum, ubi olerum copia. Ea loca etiam nunc Lacedaemonii vocant macellum, sed Iones ostia hortorum macellotas hortorum et castelli macella. Cf. maceria, gr. αἱμασία.
μάκκορ· ἐργαλεῖον γεωργικόν, ὡς δίκελλα. H. Gl. laconica? Cf. μάσκη· δίκελλα et βάσκα· μάκελλα apud eundem.
μᾶκος dorice (et aeolice, ut arbitror) = μῆκος, v. c. Epicharmi fr. 99, 1 Ahr. Pind. *P.* IV 245. O. X 72 et passim alibi.
μάκρα = μάκτρα, labrum. Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 108, forma reperta etiam in voll. herculanensibus, ut monuit Sauppe. Eodem vocabulo sarcophagum designabant Antiocheni, Tarsii, Elaeasii (in Cilicia), Lapithii (in Cypro). Vid. BCH XXIV p. 289 sqq.
μακρηγορεῖν. Herond. II 61 ὅκως ἂν μὴ μακρηγορέων ὔμεας — τῇ παροιμίῃ τρύχω. Vid. παροιμίη.
μακρημερίη, aestas, ionice Her. IV 86.
μακρόβιοι· αἱ νύμφαι. Ῥόδιοι. H. cf. locutio ταῖς Νύμφαις ἰσῆλιξ.
μακρογόγγολος, oblongus. Epicharmi fr. 23, 7. Ahr.
μακροκαμπυλαύχενες, cervice longa incurva, ἐρῳδιοί. Epicharmi fr. 49, 1 Ahr.
μακρός. Lexico Schwhi adde Her. V 9 extr. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ et V 30 § 3 πλοῖα μακρά = μακραὶ νῆες (VII 21) s. τριήρεις.
[**μάκρος, τό** = μῆκος. Ar. Avv. 1131. Vocabulum procul dubio vitio natum].
μάκων dor. = μήκων. Alcmanis fr. 56. Theocr. VII 157, al.
μακωνίδες, oleris genus. Alcman fr. 74, Epicharmus fr. 110.
μάλα apud Herod. saepe fere idem quod πάλιν denotat. Locis allatis a Schwho adde II 115, 4. VIII 66. — Ad οὐ μάλα ibidem adde II 37 κυάμους δὲ οὔτε τι μάλα σπείρουσι κτέ., i. e. raro. — Ad μάλιστά κῃ: II 130. IV 124, 1. V 83, 2. VIII 8, 2; cf. I 119 δέκα κου μάλιστα. — Ad τὰ μάλιστα sine ἐς: II 125. 147. 148, 8. IV 104. V 68. 91, 2. VIII 79. Om. ἐς recentior codicum familia IV 7.
μαλακός. Herond. VI 71 ἀλλ' ἢ μαλακός τις (pro ἡ μαλακότης Meister) ὕπνος. Propter anapaestum idem malit μαλκός τις. Forma μαλακός constanter utitur Herodotus, μαλθακός Hippocrates, utraque Herondas, qui VIII 9 scribit μέχρι σεο τὸ βρέγμα τῷ σκίπωνι μαλθακὸν θῶμαι. Cf. Ar. Eq. 268, Terent. Eun. V 7, 4.

μαλάχη. Vid. *μολάχη* et *μολόχα*.

μαλαφοκάρχαρος. Crameri An. Ox. I 55, 19: σεσημείωται τὸ κάρχαρον· *Τρίτωνος ἢ μαλαψοκάρχαρος κύων* (sic). — H. Weil. Rév. d'étud. Gr. 1888, 395 vidit esse Lycophronis versum, non comici poetae (Kock III 620 F. C. G.). Legendum puto *μαλαψι-κάρχαρος κυῶν*, formatum a. v. *μαλάπτειν* = ἀμαλάπτειν.

μάλευρον = ἄλευρον. Alcaei fr. 70. Cf. Theocr. XV 116, ubi Bergk παντοῖα μαλευρῷ reposuit pro παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ. Cf. *EM* 373, 41. Phot. s. v., qui citat Achaeum, Hellad. ap. Photium et Zonar. p. 1334.

μαλίδες = μηλίδες Ibyco fr. 1 reddidit Ursinus. Cf. fr. 6 et Theocr. VII 79.

μάλινος = μήλινος. Inscr. thebana GD 741 χιτῶνα μάλινον κοριδίω καρπόρφιρον. — *μαλίνων* Sappho fr. 4, 2. Cf. *ῥιθυμάλιδες* Alcaei fr. 150 et *ἐνδομάλιδας*, quod Eustathius 1751, 47 errore comico Alcaeo pro lyrico tribuebat.

Μάλιοι dor. = *Μήλιοι* in tripode Plataeensi a. 479 a. C, IA 70 = GD 4406, 21. Cf. Meli titt. GD 4872, 1. 3; 4883; 4885.

μάλιον· μᾶλλον. H. Tyrtaeus 12, 6. Choeroboscus ap. Cram. An. Ox. II 240, 2: Ἴωνες τὸ μᾶλλον *μάλιον* (Schmidt pro μᾶλλον) λέγουσιν. Forma novitia, ut τάχιον, παχίων, iudice Hoffm. III 305.

μαλκ-ενίς· ἡ παρθένος. Κρῆτες. H., i. e. teneris annis, ab ἔνος, annus, interprete Meinekio.

μάλλην· τὸ ἐπικόπανον. *Πάριοι*. H.

μαλλὸς εἰρίων. Herond. VIII 13.

μαλοδροπῆες, malorum decerptores. Sappho 93, 2.

μαλοκόμος, flavus. Inscr. metr. Andri. Ross. inscr. ined. II 96 (Kum..

μᾶλον, τό, malum = μῆλον dorice et aeolice. Vid. *μῆλον*. Apud Theocr. XIV 38 et alibi *μᾶλα* genas significant a comparatione cum malis. Vid. Ribbeck Mus. Rhen. XVII 561. Cf. sq. voc. — *Τὰ μᾶλα* = τὰ τιτθία laconice Ar. Lys. 155.

μαλοπάραυος· λευκοπάρειος. H. aeolice. Vid. *παραύα*. — Equa μαλοπάραυα sive μαλοπάρουα occurrit MFP II 35, col. 3. Vid. s. v. *ψακάδισσα*.

Μᾶλος = *Μῆλος* insula CIG 1511. 2424 et nummi. Vid. *Μάλιοι*.

μαλός = λευκός. Theocr. epigr. I: τράγος ὁ μαλός. Cf. Hes. *μάλουρις*· λευκόκερκος et *μάλουρος*· λεύκουρος. Item supra *μαλοπάραυος*.

μαλοσόα ὁδός, ἧ τὰ πρόβατα βαδίζει. H. Gl. pseudodorica vel pseudaeolica. Vid. *μῆλον*.

Μαλοφόριος, mensis Byzantii = *Πυανοψιών* att. Bisschoff de F. G. A.

Μαλοφόρος Ceres colebatur Selinunte. Inscr. saec. V a. C. GD 3046. De eiusdem templo Nisaeae (megaricae) vid. Pausan. I 44, 3, qui de cognominis significatione fallitur. Vid. *μῆλον*.

μαματίδες· ἀναδενδράδες. *Δόλοπες*. H.

μαμμικός, ad aviam pertinens: *PB* 410, 18. 24 (a. 161 p. C.) et alibi. Cf. παππικός et μαμμῷος.

μαμμόθρεπτος. Vid. τηθαλλαδοῦς.

μαμμοπάτωρ = μητροπάτωρ. Cyprium. Inscr. Hoffm. 159.

μαμμῷος = μαμμικός, velut *PB* 613, 33 (Antonini Pii aet.).

μάν dorice et aeolice = μήν. Epicharmi fr. 56, 1 ἀλλὰ μάν, 94, 5 καὶ μάν, 94; 10 ἀλλὰ μὰν οὐδέ, ibid. 13 γα μάν; Sophronis fr. 80 τί μάν. Passim Pindarus, Theocritus, alii. — Sappho 93, Alcaeus 86 b. — Vitiose μὴν Archytas Stob. Ecl. ph. I 4.

μᾶν = μέν Elei. Arch. Z. 1888, 33 (Kum.). Cf. μάντοι.

μανάσιος, frumenti mensura apud Eleos. *IA* 121: φάρην κριθᾶν μανασίως δύο καὶ Ϝίκατι. Epiphanius de mens. et pond. II p. 178 *B* μνάσι τοίνυν παρὰ Κυπρίοις μετρεῖται καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν· εἰσὶ δὲ μόδιοι σίτου ι' ἢ κριθῆς. Hes. μνασίον· μέτρον τι διμέδιμνον.

μανέακον an idem quod μανιάκης, μανιάκιον, torques? *PB* 244, 25. (Antonini aet.) μανέακα ἕξ.

Μανίαι Eumenides audiebant in loco Megalopoli vicino. Paus. VIII 34, 1.

μάνικες, manicae? *PB* μάνικες δερμάτιναι δύο, νεύρεαι τρεῖς.

μάνιον, vas quoddam. Inscr. Deli BCH VI 108 (Kum.).

μᾶνις. Vid. μῆνις.

μάνκιφ, manceps (gr. ἐργολαβός). IGSI, 2491 tit. christ.

μανούβριον, manubrium. *PB* 40.

μαντηίη ion. = μαντεία. Her. II 57. 83. — μαντήιον = μαντεῖον Her I 46. 48. II 74.

μαντιάρχης. Palaepaphi in Cypro CIG 2640 (Kum.).

[**μαντιλαλεῖν** verbum male fictum a Leemansio II p. 191 ad pap. W. Leid., ubi l. 8 (pro τὸ) μάντι (i. e. μάντει = ὑπὸ μάντεως) λαληθῆναι οὐ δύναται].

μάντοι. Epidaur. GD 3339, 39. Ambigo utrum μᾶν = μήν sit prius elementum, an μᾶν = μέν ut apud Eleos, ut comparandum sit κραμάσαι, quod probabilius videtur.

μανύειν dor. = μηνύειν. Pind. *O.* VI 52. *P.* I 93. *N.* IX 4. *I.* 55; Bacchyl. IX 10, fr. 14, 2. 33 Bl.; trag.; CIA III 1330. 1416 (metr.).

μάονα quid? *EA* 1900 p. 51 n. 1, 7: ἐν τ]ὸ ἱερὸν τᾶς Ἀθάνας τὸν μάονα .... τε τὰν κίονα κτέ. Si bene lectum est, non potuit poni pro μήονα = μείονα, ut dubitabundus putat editor.

μάραγδος = σμάραγδος. Deli tit. a. 279 a. C. Michel 833, 45. v. l. ap. Herod. II 44, qui III 41 libris conspirantibus habet σμ. Cf. Hoffm., qui comparat Skt. marakata. Cf. μάραγνα, σμάραγος, σμαραγεῖν, σμαράσσειν, μαράσσειν. — μαράσσει· ψοφεῖ Erotian. in Hippocr. 91, 7. Hippocr. VIII 328, 16. Kold. — Vid. *ΣΜ* = *Μ*.

μαργίτεια, stoliditas. Philodemus de rhet. ed. Sudh. 139, 12 φοβοῦμαι γὰρ μὴ προσόφλωμεν ἀμύθητον μαργείτειαν.

μαργιτομανία = *μαργίτεια*. Philodemus l. l. p. 207, 12: *τὸ δὲ τῶν ἄλλων τινὸς ἀντιποιεῖσθαι μαργειτομανίας ὅρους ἵστησιν.*

μάριν· *σῦν. Κύπριοι.* H.

μαρμαίρει *δὲ μέγας δόμος χάλκῳ.* Alcaei fr. 25, 1.

μαρμάριος marmoris opifex. Kaib. ep. 920 II 7 = IGSI, 297: *μαρμαρίων τὸ γένος σῶζε, Σάραπι.* Cf. ibidem 1443.

μαρμαροῦν, gypso columnam ita ornare, ut videatur marmorea. Iulianus Apostata in epist. ined. I, 18 (Mus. Rhen. 1887. 21) *τοὺς κίονας τοὺς Δαφναίους θοῦ πρὸ τῶν ἄλλων· τοὺς ἐκ βαλανείων τῶν πανταχοῦ λαβὼν ἀποκόμισον, ὑπόστησον δὲ εἰς τὰς ἐκείνων χώρας τοὺς ἐκ τῶν ἔναγχος κατειλημμένων οἰκιῶν· εἰ δὲ κἀκεῖθεν ἐπιλείποιεν, [τινας] ἐκ τῆς πλίνθου καὶ κόνεως ἔξωθεν μαρμαρώσαντες εὐτελεστέροις χρησώμεθα.* Obiter apud eundem 37, 1 supple *τῆς* <*σῆς*> *κρίσεως.* — Idem verbum (marmore sternere) de pavimento dicitur apud scriptores byzantinos. Vid. Sophocles in lexico s. v.

μάρνασθαι. Locis adde Bacchyl. V 125. XII 151 Bl. Vid. *βάρνασθαι.*

μάρτυρ = *μάρτυς*. Cnidi tit. saec. a. C. II GD 3591, 23.

μαρτορέντος = *μαρτυροῦντος*. Alcaei fr. 102. Vid. *ἀποφωνίοι.*

μάρτοροι = *μάρτυρες*, ut apud Homerum, Aetoli. GD 1425, 1. 1428 i, 9; Phocens. GD 1529, 14 (forma vulgaris legitur 1522 a et b); Delph. GD 1648. 1685. 1686. 1688. 1690. 1692 1693 etc., rarius *μάρτυρες*, ut 1687. 1691. — Vid. *μαῖτυς* et cf. *ἐμπακτῆρες* et *Ϝίστωρ.*

μάρτῦσιν pro *μάρτῠσιν* Hipponax 51, in fine choliambi, ubi Buttmann corrigebat *μάρτυρσιν*, sed Hoffmann III 383 comparat semonideum (17) *ὀρσοθύρη.*

μαρόεσθαι dorice = *μηρύεσθαι* in naenia populari apud Pollucem X 125.

Μάρων. Herond. III 24 sqq. Headlam, coll. schol. Plat. Lys. 206 E, Maronem *βόλον* nomen (felicis) esse suspicatur, ut Simonem (infelicis). Vid. *Σίμων.* Maro autem simul fuit nomen Laconis fortissimi (Her. VII 27), post mortem culti ut heros apud Pausan. III 12, 9). Ita locus obscurus optime intellegitur.

Μαρωνειεύς, *Μαρωνεύς*, *Μαρωνίτης*. Meisterh.[2] 35. 42.

μάσδος = *μάζος* aeolice sec. Eustathium p. 753, 64.

μασζονόμον = *μαζονόμον*. Oropi tit. *EA* 1889 n. 26, 8. Cf. *ἐπιψηφίσζεν* ibid. 1891, n. 37, 8, *καρπίσζεσθαι* 1884, 100, 28 et Meisterh.[2] p. 70.

μάσκη. Vid. *μάκκορ.*

μάσλης = *μάσθλης*. Sappho fr. 19. Cf. *ἐσλός.*

μάσσαι· *ζητῆσαι.* H. Hinc corrigendus Herodianus 300, 29: *μάσσαι τὸ δῆσαι φασὶν Αἰολεῖς.* Cf. *μαστῆρες* etc.

Μασσαλιῆτις iuxta masc. *Μασσαλιώτης*. Meisterh.[2] 90, 2.

μασταρύζειν· *τὸ κακῶς μασᾶσθαι. Κυρηναῖοι.* Photius ex Aelio Dionysio ap. Eustath. p. 1496, 50. De sene tremulo, crebro labra moventi utitur Aristophanes Ach. 689.

μαστείῃ = *μαστεύῃ*. Dodonae inscr. saec. a. C. V (?). GD 1570.

μαστεύειν = ζητεῖν. Epidaur. GD 3340, 28; Aesara Lucana Stob. Ecl. ph. I 49, 27; Archytas Stob. Flor. I, 115 p. 71 Wachsm., qui p. 72 bis habet formam mediam. Iuxta *μαστεύειν* Pindarus et tragici, prout metrum postulat, *ματεύειν* usurpant.

μαστῆρες· *οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων τῶν ἀειφυγίᾳ φυγαδευθέντων.* Phot. Vox dorica. Cf. Harpocr. s. v. — *ὡς — οἱ ἐν Πελλήνῃ μάστροι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.* — Vid. *μάστροι.*

μαστιγώσεται, fut. pass. CIA II 841, b, c. 300 a. C. Meisterh.[2] 155, 9.

μαστίζειν figurate Kaib. ep. 303, 5 *ἵνα γηράσαντά σε πολλοὶ | μαστίξωσι λόγοις.* Cf. horatianum verbera linguae.

μάστις = *μαστήρ* legit Meister ap. Herond. II 7.

μαστός. Athen. XI 487 B: *Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, ὥς Πάμφιλός φησι, Παφίους τὸ (τι?) ποτήριον οὕτως καλεῖν.* — Incerta lectio *ὁ μαστός* in loco lacero Herondae II 7.

μαστράα = *μαστραία* = *μαστρεία* (?) i. e. *εὔθυνα.* Elei. *IA* 112: *ἐν μαστράαι* (*μάστραι* fortasse recte Curtius). Hes. *μαστρίαι· αἱ τῶν ἀρχόντων εὐθῦναι.* Cf. sq. voc.

μάστροι· *παρὰ Ῥοδίοις βουλευ<ταί, οἳ καὶ μαστ>ῆρες.* H. Supplevit Bernhardy. Cf. s. v. *μαστῆρες.* — Inscr. Ialysi saec. III a. C. IGI, 1 677: *ἔδοξε τοῖς μάστροις καὶ Ἰαλυσίοις.* Vid. ibidem 694, 14; 696, 5; 761 *ἔδοξε μάστροις καὶ Λινδίοις*; 762 B. 828. Iidem quaesitores sunt Delphis GD 2649, B 6 *οἱ μάστροι — γνόντω κατ' αὐτῶν κλοπᾶς κατὰ τὸν μ[αστρικὸν νόμ]ον.* — Cf. *κατάμαστρος* BCH V p. 157 sqq. tit. delph. = GD 2642 = Dittenb.[2] 306, 21: *κατάμαστρος ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς καὶ οἱ μάστροι καταγραφόντω κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ψαφισθὲν ἢ ἄλλως μετενεχθὲν ἀργύριον ὀκταπλοῦν,* ubi vid. notam et eodem sensu *ὑπόμαστρος* (Hes. = *ὑπεύθυνος*) in Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 12 *καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστροι.*

μάστροπος. Vid. *προκυκλίς.*

μασχάλα. *TH* I 92 *πὰρ τὰν βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν διώρυγα.* Significatur terrae angulus. Vid. Thesaur. s. v. *μασχάλη.* Ibidem I 58 brevius *πὰρ τὰν βυβλίαν καὶ τὰν διώρυγα.* Quid vero *βυβλία* et *βυβλίνα* significet, non liquet.

μασχαλιαία πλίνθος, later angularis. CIA I 322.

μάταν = *μάτην.* Dorice Pindarus et tragici.

μάτας *εἰπών* Stesichori fr. 47 = *μάταια.* Unde correxi *μάτας* (pro *ἄτας*) *κελαδεῖν· μάταια εἰπεῖν ἢ ἠχεῖν.* H.

μάτε = *μήτε* Eleorum sermone. Vid. *μά.*

μάτει· *πάτει.* H. Sappho 54, 8 *ματεῖσαι.* Similiter variant litterae initiales *M* et *B.* Cf. *βατεῖν.*

μάτειρα restituit Wecklein Euripidi Iph. T. 1242 *μάτειρ' ὑδάτων* pro *μᾶτήρ.* Vid. *μᾶτήρ.*

ματερία. Vid. Athen. III 113 b.

ματεόεσθαι pro *ματεύειν* in fragmento orationis protrepticae anno 220 a. C. antiquioris MFP X, 50: *τὸμ πολλὰ τοῖς φίλοις <ἀγαθὰ> μεματευμένον.*

μάτη sive *μᾶτα* in Ostr. 1218 aet. Rom. ap. Wilcken O. G. unde deminutivum *μάτιον*: *κόκκου μάτος δ'*. Secundum Revilloutium = aeg. m'ṭ' 3. — *μάτιον* 1/15 pars artabae *PK* 428; 1/12 Brugsch ap. Wilcken O. G. p. 751 sq. Cf. Kenyon Cl. Rev. 1900, p. 173 B.

μᾰτήρ = *μαστήρ*. Pindaro O. I 82 *ματῆρας* pro *μναστῆρας* metri causa reddidit Bergk, coll. homerico *μάσσεται* Il. IX 394.

μάτηρ dorice et aeolice = *μήτηρ* passim legitur.

μάτης sec. pers. verbi *μάτημι* aeolici = *ματεύω*, *ζητῶ*. Theocr. XXIX 16. Vid. Apollonium de constr. p. 92, 18.

ματραδελφεός. Vid. *πατραδελφεός* et *πάτρως*.

ματρίς Cretenses pro *πατρίς* dicebant. Vid. *μητρόπολις*.

ματροία aeolice = *μητρυιά*. Inscr. mytilenaea aet. rom. IGI, II 257 *τὰν γενομέναν αὔτων ματροίαν*.

ματροῖα dorice = *μητρυιά*. Epidaur. GD 3339, 103 *δολωθεὶς ὑπὸ ματρυίας*.

ματρολεῖον dorice lupanar. Vid. *μητέρες*.

ματρῶναι, matronae. Kaib. ep. 607, 4. Saepius Byzantini. Vid. Soph. lex. — *ματρωνάλια*, matronalia Plut. vit. p. 80 F.

μάτρως, μάτρωα, ματρώανς cretica in LG = *θεῖος πρὸς μητρός*. Ibidem *ματρῷα*, hereditas materna. Cf. ionicum *μήτρως*. Athenienses ab hoc et a *πάτρως* abstinentes *θεῖος* usurpant de utroque, addito *πρὸς μητρός* vel *πρὸς πατρός*. Pindarus *P.* VI 44 *πάτρως* eo sensu dicit, sed *μάτρως* ei est aut avunculus (*N.* IV 80 cf. Bacchyl. V 129) aut consobrinus (*I.* VI 24) aut avus (*O.* IX 63), et maiores materni audiunt *ματρῶες*, ut O. VI 77. *N.* X 37. XI 37. Est igitur ei consanguineus maternus, et similis primitiva notio voc. *πάτρως* fuisse videtur.

ματτύης· *ἡ μὲν φωνὴ Μακεδονική, ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφορημένα* (? *περιφορήματα* Phot.). H. Poll. *καὶ ἡ ματύλλη* (sic) *Μακεδονικὸν εὕρημα, δίψους ἐνεργητικὸν βρῶμα, ᾧ ἐχρῶντο μεταξὺ τοῦ πότου*. Sed Athen. XIV p. 663 F dicit Dorotheum Ascalonitam in libro inscripto *περὶ Ἀντιφάνους καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς ματτύης* scripsisse *Θετταλῶν εἶναι εὕρημα, ἐπιχωριάσαι τε κἀν Ἀθήναις κατὰ τὴν Μακεδόνων ἐπικράτειαν*. Vid. lexica.

μαυίην (= *μαϝ.*) *ἀντὶ τοῦ ζητεῖν*. *EM* 574, 65. Vid. *ἄμμαυις*.

μαφόρτης, μάφορτον, μαφόρτιον. Vid. *δερματικο-μαφόρτιν*. — *μαφόριον* (sic) sec. Eustath. p. 976, 41 erat *κρήδεμνον, κεφαλῆς κάλυμμα παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων*. Haec forma saepe occurrit apud scriptores byzantinos.

μάχαιρα. Headlam Cl. Rev. 1900 p. 197 b „Might not *μάχ-αιρα* mean originally battle-axe?" Cf. Hes. (*BA* et *EM*) *αἶρα· σφῦρα. ἀξίνη*. Quod si ita est, mireris apud Homerum tantummodo cultrum significare.

μαχαιρο-θήκη, inscr. Sami ap. Curtium, Urk. z. Gesch. v. Samos. (Kum.).

μαχαιροκ[όπος]? PL n. 11, 8 (a. 157 a. C.).

μαχαίτας aeolice = μαχητής. Alcaei fr. 33, 5 ἄνδρα μαχαίταν.

μαχάνα dorice et aeolice = μηχανή. Pind., trag., Ar. Ach. 714; ἀμαχανία Eur. Med. 645, ἀμάχανος Pind., Bacchyl., Sappho. εὐμαχανία Pind. O. III 20. — μᾶχος Theocr. II 95.

Μαχανεύς, Iovis cognomen ap. Coos IC 38, 10; apud Argivos sec. Pausan. II 23, 2. Cf. Μαχανῖτις.

Μαχανεύς, mensis Corcyrae IG. Sept. 694, 1. 48. = Γαμηλιών att.; Μαχάνειος mensis Calchedonis et Byzantii = Μαιμακτηριών att. Dittenb.[2] 594, 29 cum not. 19; 596, 7. — Vid. Bisschoff de F. G. A.

μαχανῖτις, Minervae cognomen apud Arcades Megalopoli, ὅτι βουλευμάτων ἐστὶν ἡ θεὸς παντοίων καὶ ἐπιτεχνημάτων εὑρετίς. Paus. VIII 36, 5.

μαχάνωμα = μηχάνημα Delph. GD 2502, A 12, 26. Neglexit J. Valaori. Der Delphische Dialekt.

μαχατάρ· ἀντίπαλος. H. Eleis recte tribuit Schmidt propter ᾱ in syllaba finali. Cf. πατάρ.

μάχεσθαι. Suspectae sunt apud Herodotum formae μαχέσεσθαι, μαχέσασθαι = att. μαχεῖσθαι, μαχήσασθαι.

μαχλοσύνη, ut ap. Hom., Her. IV 154 = λαχνεία.

μᾶχος. Vid. μαχάνα.

μάψ. Vid. λάψ.

μαφολάκας, blatero. Pind. N. VII 105 τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκα<ι>ς. Cf. Sappho ap. Plut. Mor. p. 456 E πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψυλάκταν. — Hes. μαψίφωνον· ματαιόφωνον. Hom. h. Merc. 543 μαψιλόγος; A. P. XIV 125. 2. Haec exempla faciunt pro Schmidtii coniectura μαψλ. improbata Boeckhio et nuperrime Schroedero, probata non immerito, ut mihi quidem videtur, L. Dindorfio in Thesauro, qui comparat vs. Sophoclis in Acrisii fr. βοᾷ τις· ὢ ἀκούετ', ἢ μάτην λάκω; ubi λάκω a librariis corruptum in ὑλακτῶ.

μ̄ε, compendium pro Μεμνονείων, μέσος, μετρητής etc. in pap. aeg. Leid. M. N. S.

μέγαθος ion. = μέγεθος. Passim Herodotus. Cf. Hoffm. III 281 sqq.

μεγαίνητος, valde laudandus. Bacchyl. I 16. III 64.

μεγαίρειν τὸ φθονεῖν Σαλαμίνιοι λέγουσι. Schol. ad Hom. N 563. Nulla dialectus habet tot vocabula homerica quot cypria.

μεγαλάμπρως. Ilii tit. saec. II a. C. Michel 731, 4 φιλαγάθως καὶ μεγαλάμπρως. Nisi potius μέγα λαμπρῶς scribendum.

Μεγάλαρτος. Cereris cognomen in Thessalia. Pheraeus tit. apud Pridikium, Inscr. Thess. Odessae, 1896 p. 5, n. 4, unde mensis Hali Μεγαλάρτιος = att. Μεταγειτνιών (?) et festum Μεγαλάρτια in Boeotia, Deli, Delphis. Cf. Dittenb.[2] not. 65 ad tit. Delph. 438. — Bisschoff de F. G. A.

Μεγάλη πόλις, sed *Μεγαλοπολῖται.* Meisterh.[2] 91, 9.

μhεγάλο, i. e. *μεγάλου.* Tit. att. pervetustus, in Appendice mea LXXXII, 2. Cf. *Μhειξιος* in inscr. Corcyrae antiquissima Del. 25.

μεγ]αλοκλέ[ας] *θεοδότους εὐχάς.* Bacchyl. VII 42 Bl.[2].

μεγαλομερῶς. CIA II 422, 19. 478. 550. 628, 38. Saepe Polybius.

μεγαλόπολις *Ἀτθίς = μεγαλοπολῖτις.* Hymni delphici fr. B, 10 BCH 1894, p. 576. Cf. Pind. *P.* II 1 *μεγαλοπόλιες ὦ Συρακόσαι. P.* VII 1 *αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι.* De hac forma pro *μεγαλοπόλιδες* rarissima in appellativis cf. Ahrens II p. 222. Vid. *ις.*

μεγαλοῦχος. Pap. Bacchyl. XVI 23 Bl.[2]: *ἴσχε μεγαλοῦχον ἥρως βίαν,* sed bene correctum est *μεγάλαυχον,* superbam.

μεγαλοχάσμονάς *τε χάννας,* valde hiantes. Epicharmi fr. 42 Ahr.

μεγάλως. Locis Herodoti in Schwhi lex. adde I 66. Cf. II 173 bis. — I 296. III 69. 160. VIII 124. 138.

μεγαλωστί, ut Hom., Her. II 61. V 67. VI 70.

μέγας saepissime iungitur cum *καλός.* Ex Herodoto vid. III 1, 4: *κάρτα μεγάλη καὶ εὐειδής.* III 20, 2, *μέγιστος καὶ κάλλιστος ἀνθρώπων πάντων.* — IV 183, 1 *ἔθνος μέγα ἰσχυρῶς = μέγιστον.*

Μεγαρικὴ Σιμύλου comoedia. CIA II 975 V 7. Cf. Meineke, Hist. crit. p. 434.

μέγαρον *ἀΐδιον,* sepulcrum. Kaib. ep. 453, 2.

μεγασόρνος· *εἶδος σταφυλῆς ἐν Κνίδῳ.* H.

μεγιστο-άνασσα — *Ἥρα.* Bacchyl. XVIII 21 Bl.

μεγιστοπάτωρ *Ζεύς.* Bacchyl. V 199.

μέγιστος, optimus maximus, frequens Iovis epitheton in plurimis civitatibus graecis.

μεγιστότατος. *PB* 130 (saec. 1/2 p. C.).

μέδεα = *αἰδοῖα* Archiloch. 138, Hom. *μήδεα,* Hes. Opp. 513 *μέζεα.* Hes. *μέζος· αἰδοῖον.* Hoffm. III 264. 610. Infra vid. s. v. *μέσος.*

μέδειν et **μεδέειν** = *ἄρχειν, κρατεῖν.* Herond. IV 1 *ὃς μέδεις Τρίκκης.* Apud Alcaeum fr. 5, 1 et 48 *B ὁ μέδεις* sitne participium an = *ὅς μέδεις* hodieque, ut olim, ambigitur. In dialectis verbum est etiam pedestre, (sacerdotale, ut videtur) v. c. IC 60 *Ἀπόλλωνι Δαλίωι Καλύμνας μεδέοντι.* Ibid. 148 (saec. a. C. V exeuntis) *Ὅροι· τεμένος Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν μεδεούσης.* Halicarnassi tit. saec. III extr. Michel 814 *Ἀπόλλωνι Τελεμεσσοῦ μεδέοντι.* Phanagoriae saec. a. C. IV ibid. 1133, Sami CIG 2246. Cf. Plut. vit. Themist. cap. X. Semel hucusque in tit. attico saec. V ineuntis Carpathi reperto Dittenb.[2] 69, 11 *τε̃ς Ἀθεναί]ας τε̃ς Ἀθενῶμ μ[εδεόσης, καὶ] ἐὰν κτέ.,* ubi verbum in Attica insolitum e decreto Carpathio retentum esse statuit Foucart BCH XII p. 153.

μεθάμερα adverb. dor. = *μεθ' ἡμέραν.* Epidaur. GD 3339, 114 *μεθάμερα ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἐξενεχθεὶς κτέ.*

Μεθάνιοι = *Μεθώνιοι.* Inscr. Olympiae saec. V a. C. exeuntis *IA*

46 = GD 3369. *Μεθάνα* unice verum est urbis doricae nomen. Cf. Thesaurus s. v. *Μεθάνη*.

μεθέλῃ, neglecta psilosi, tit. ion. Hoffm. III 547. Cf. p. 555, ubi *μέθες*, *ἄφες*, *ἄφετε*.

μεθέν = *μου*. Sophronis fr. 46 Ahr. Vid. *ἐγώ* et *ἐμέθεν*.

μεθέτεροι = *ἔνιοι*. *PO* II 237 col. VII 42: *ὡς ἐὰν* (= *ἂν*) *καὶ ἴδια κτήσωνται μεθέτερα*. Cf. *μετεξέτεροι* Her. I 37. 39. 206. V 106. al.

μέθο· *οἶνος*. *Βοιωτῶν*. *BA* 1097.

μεθοίην aeolicum? Vid. *ῡιω̄*.

μεθόσθην = *μεθυσθῆναι* pro *μεθύσκειν* Alcaeo fr. 20, 1 reddidit Buttmann. Cf. 35, 4.

μέζων (*μεζόνως*). Doricum, aeolicum, ionicum = att. *μείζων*. Cf. Hoffm. III 268.

μεί, **μειδέ**, **μείτε**, **μειδέν**, **μειθέν**, etc. boeotice = *μή*, *μηδέ*, *μήτε* cett. Cf. Meister I 221. Notabilis constructio GD 488, 83 *μεὶ ἐθέλει* (coni.) *κομίδδεσθη Νικαρέτη τὸ ἀργύριον, ἀποδότω Fιφιάδας τὰν σούγγραφον* pro *ἢ κα μεὶ* (*ἐὰν μὴ*) *ἐθέλει κτἑ*. Nisi forte quadratarius ante *μεὶ* neglexit *ἤ*, ut *ἐθέλει* sit indicativus.

μειδάμων boeotice = ion. *μηδαμῶν*, att. *μηδένων*. Kaib. ep. 1028.

μ(ε)ιζότερα, ἡ. Serum epitaphium IGSI 187. Sic *μειζότερος* *PB* 368 saec. VII. Cf. *μ(ε)ιοτέρη* et *πρεσβυτωτέρα*.

μείζων seu **μειζότερος**, curator (opzichter). *PO* 131, 14 (aet. byzant.) cum editorum nota. Cf. *PB* 368, 9 (a. 615) et 367 5. Forma *μειζότερος* saepius occurrit apud scriptores byzantinos. Cf. *μειοτέρη*.

μεικωνιασταί, sodalitium Athenis de Miconis cuiusdam nomine dictum. CIA III 61 *B* II 34.

Μειλίχων. Vid. s. v. *μειλίχιος*.

μεῖλον boeotice = *μῆλον*, ovis. Cf. Meister I 221. Hinc multa nomina propria boeotica, ut *Μειλίων*, *Φιλόμειλος*, *Μειλίας*, *Κλίμειλος*, *Εὔμειλος* etc.

μειν = *μεν̄* infinitivi terminatio Rhodi et in Rhodiorum coloniis. Cf. *διακομισθεῖμειν*, *εἶμειν*, *εἰσείμειν*, *ἐξείμειν*, *ἐπείμειν*, *προτιθέμειν*, *ἀναθέμειν*, *ἀναδόμειν*, *δόμειν*, *ἔμειν*. Vid. Boisacq p. 201.

μεῖξαι, *μείξω*, *μεικτός*, *Μειξιάδης*, *Μειξίας*, *Μειξικλῆς*, *Μείξιππος*, *Μειξωνίδης* in titt. atticis a verbo *μιγνύναι*. Meisterh.[2] 40, 144. Idem valet bona aetate de omnibus dialectis excepta boeotica, quae *ε̄ι* in *ῑ* vertere solet. Cf. *τεῖσαι*.

μ(ε)ίξαντες *Ἄρενα*. Alcaei fr. 31.

μηείξιος. Vid. *μηεγάλου*.

μειξόφρος. Schol. Gregor. Naz. (Patrol. Gr. XXXII p. 903) *Φερεκράτης· μιξόφρυς μέλαινα ἐπιεικῶς κατ' ἐμέ*. Correxit Nauck, Mélanges Gr. et Rom. VI 69.

μεῖον subst. Inscriptio phratriaca attica *EA* 1883, 69 sq. et 1888, 1

distinguit inter *μεῖον* minus sacrificium et *κουρεῖον*, maius. Pantazides *EA* 1883, p. 11, quod *κουρεῖα* Apaturiorum die tertio, *τῇ κουρεωτίδι*, immolabantur, suspicatur *τὰ μεῖα* fuisse diei secundi, *τῆς ἀναρρύσεως*, sacrificia, sed probabilior videtur Homollii BCH 1891, 44 sententia, *μεῖον* fuisse sacrificium dis oblatum pro infantibus, *κουρεῖον* pro adultis sexus utriusque, sicubi pubertatem attigissent. In inscr. phratriaca delphica saec. V a. C. GD 3561 *τῷ κουρείῳ* respondere videntur *τὰ ἀπελλαῖα*, *τῷ μείῳ τὰ παιδήια*, *τῇ γαμηλίᾳ τὰ γάμελα*. — Primus Apaturiorum dies in attica inscriptione *δορπία*, non *δορπεία* (cf. CIA II add. 841 b) vocatur, ita ut confirmetur vulgaris scribendi mos. Hesychius habet gl. *δορπιάζειν· δειπνεῖν*. De genetivo *μείου* = *μείονος* CIA II add. 841 b, 5 vid. Meisterh.[2] p. 119, 15. Cf. *θάττον*.

μεῖον. Adde Herond. III 59 *ἕξει γὰρ οὐδὲν μεῖον*. Fr. 15 K. *ὅς δ' ἔχει μεῖον τούτου τι, μέζον τοῦ ἑτέρου δοκεῖ πρήσσειν ἥσσειν*. — Vid. *μεῖστον* et *μήων*.

μειόνοις = *μείοσιν*. Locr. Oz. *IA* 322, 13 *ἐπὶ τοῖς μειόνοις* (*δίκαις* scil.). Vid. Dativus.

μ(ε)ιοτέρη = *μείων* Kaib. ep. 558, 5. Cf. *μ(ε)ιζότερα*.

μειράκιον. Philetaerus Vat. (Cohn. Mus. Rhen. 1888 p. 415): *μειράκιον καὶ μεῖραξ διαφέρει· μειράκιον μὲν γὰρ ὁ ἄρρην· ἔστι δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὥς που διαστέλλει Μένανδρος λέγων*

ῡ — ἔφηβος, μειράκιον, ἀνήρ, γέρων,

εἰ δέ ποτε λεχθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τοῦ μείρακος ὄνομα, δῆλον ὡς κωμῳδεῖται εἰς κιναιδίαν ὁ ἄρρην.

μείς = *μήν*, mensis, ut epici, ita Iones, Dores (rarius), Boeoti, Thessali (etymologiae causa Plato Cratyl. p. 400 C.). De Ionum usu cf. Her. II 82, (sed *η* in casibus obliquis), de Doriensium Calched. GD 3052, 27. Corcyr. GD 3199, de Boeotorum Theb. 48, Orchom. 19—21, al. apud Meisterum et nomina derivata *νεομεινίη* Tanagr. 57, *νεουμεινίη* Orch. 19, 141, *Νιομείνιος* sive *Νιουμείνιος* sive *Νιομίνιος* 1, 122. 224. De Thessalis vid. titulos ap. Hoffm. 16, 40 *ὑστερομειννία*, 63, 5 *μειννός*, 7, 5 *μεινός*, 16,25 *Νυμεινίοι*. — Aeoles servant vocalem: 82, 12 *μήνεσ(σ)ι*, 80, 89. 121, 27. 45 al. *μῆννος*, 161, 7 *μῆννι*, 115, 1. 116, 1 al. *μῆνος*, 129 B. 38. 48 *ἐπιμήνιος*. Cf. Hoffm. II 481. — Plerique Dores pro *μείς* scribunt *μής*, ut *TH* I, 1, LG VIII 46 *μής*, *μηνσί*, Corcyr. GD 3199, 2, Calched. 3052, 27 etc. 27 etc. — Pind. *N* V 44 habet *μείς*, sed in casibus obliquis vocalem *O.* XIII 37. VI 32. *I.* III 36. — Mira forma *μεύς* (*μέϝς*, s. *μήϝς*?) legitur in tit. triphylico *IA* 19 Add. 15 = GD 1151: *μεὺς Ὀλυνπικός*.

μεῖστος superl. ad *μείων* = *ἐλάχιστος* ap. Hes. et *EM* 674, 11. Pro inepto *πλεῖστον* Buecheler *μεῖστον* restituit Euripidi fr. 297, 1 Nck.[2].

μελάγγαιος *χώρη* = *μελάγγεως* ion. Her. II 14. IV 198.

μελαγκεοθής Bacchyl. fr. 29 Bl. e Neuii coni. pro μελαγκεθές. Cf. μεγαλοκευθής ap. Pindarum. Sed Suidae lectio μελαμβαφές (-φαφές) ducit ad μελαμφαρές, quod ante me repperit Bernhardy, fortasse reddendum etiam Bacchylidi III 55. Blass (cf. ibid. 13), cui μελαμβρι]θές aut μελαγκευ]θές placuit.

μέλαθρον· οἰκία. Σικελῶν. *BA* 1096.

μελαινίς, craterae genus apud Herondam I 79 τὴν μελαινίδ' ἔκτριψον κἠκτημέρους τρεῖς [ἐγχέασα τοῦ ἀ]κρήτου καὶ ὕδωρ ἐπιστάξασα δὸς πιεῖν ἀδρῶς. Crusius conchae (Iuven. VI 304) usum comparans confert mitulum sic appellatum a Sophrone ap. Athen. III 86. Vid. eius notam p. 25 et cf. vers. germanicam p. 65.

μέλαις aeolice = μέλας. Sappho fr. 57.

μελαμπόδειον, Melampodis templum sive sacellum. Inscr. Aegosthenis LF 1, 2 (Kum.).

μελάμπρφρος. Hymn. Isidis, Kaib. ep. 1028, 56 νηυσὶ μελαμπρῴροισι.

μελαμφαρής (?). Vid. μελαγκευθής.

μέλαν, atramentum. Herond. V 66 Κόσιν τέ μοι κέλευσον ἐλθεῖν τὸν στίκτην | ἔχοντα γραφίδα καὶ μέλαν. Cf. Epicharm. ap. *BA* 110. Eupol. I 329 K. — Vid. s. v. στίκτης.

μελάναιγις, Bacchi cognomen Paus. II 35, 1, qui de agone in eius honorem celebrato narrat.

μέλανες, scil. λίθοι, Eleusinii lapides, e quibus saec. V megari parietes Eleusine aedificati sunt. *EA* 1890, 119 n. 58, 11 τομὴ τῶν μελάνων. — [λιθουρ]γοὺς τῶν μελάνων. Iidem saepe commemorantur in tholi epidaurii structura *EA* 1892, 69 sqq., ubi opponuntur marmori penthelico.

μελανηφόρος, nigra veste indutus, Isidis cultor. CIG 2293 sq. Michel 1166.

μελανθέϊ ῥοίζῳ σπερχόμενος βαρὺ πόντος. Hymn. Isidis, Kaib. ep. 1028, 60. Cf. λευκανθής.

μελάνιον = μέλαν, atramentum. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2013. 2099.

μελανοσπαλάκισσα, equa, a colore ita dicta. Vid. s. v. ψακάδισσα.

μελάντερος. Theophyl. Sim. Hist. VII 16, 7 ἡ δὲ κόμη τῷ θήλει λίαν (i. e. πολὺ) μελάντερος, scil. ἢ τῷ θήλει. Locum iniuria sollicitavit de Boor.

μελαντηρία „alibi de sutorum atramento usurpatum, in tit. att. saec. a. C. IV Dittenb.[2] 587, 14 intelligendum de colore nigro quo ligna aliaeve muri partes illinuntur."

μελαντότατος pro μελάντατος. Kaib. ep. 320, 4, nisi forte lapis habet κελαινότατος, ut conieci. Si sanum, superlativus esse potest adiectivi verbalis μελαντός a v. μελαίνειν.

Μελέαγρος fabula sine poetae nomine. CIA II 991 I 3. Meleagrum scripserunt Euripides, Sophocles, Antiphon, Sosiphanes.

μελεδαίνειν cum acc. Sigei tit. saec. a. C. VI Michel 1313 *ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὁ Σιγειές.* Verbum a solis Ionibus in prosa usurpatur. Her. VIII 115. Hippocr. *γυν.* I, VIII 66. 84. 86. 88. 98. al. Galen. lex. XIX 121, Erotian. 97, 4. — Archil. 8, 1 *ἐπίρρησιν μελεδαίνειν.* Theocr. X 52 *οὐ μελεδαίνει | τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα,* sed cum gen. idem IX 13, ut Theogn. 1129 et Hippocr. Prorrh. II, IV 6.

μελέδημα (*Μοισάων*) Kaib. ep. 238, 2 ut *Χαρίτων μελέδημα* apud Ibycum et saepe *μέλημα.*

μελεδῶνα = *φροντίς.* Sappho 17, 3. Theocr. XXI 5 (*-νη* Hom. Od. XIX 517. Hesiod. Opp. 66). Cf. Kaib. 674, 14 et *μελεδών* in lexicis et sq. voc.

μελεδωνός, ὁ et **ἡ,** ion. = *ἐπιμελητής.* Her. II 65 bis. III 63. 65. VII 31. 38. — *μελεδωνεύς.* Hesych. et Theocr. XXIV 104.

μέλειν et **μέλεσθαι** cum dat. pro gen. rei. Kaib. ep. 948, 3 *ἔργμασιν εὐτάκτοισι μεμαλότες ἄκρον ἔφηβοι,* 491, 3 *μεμελημένος ἣν Ἐπικούρου δόγμασιν,* 1068, 13 *εὐσεβίῃ μεμελημένος* et fortasse ibidem 247, 5. 1024, 1. Cf. Pind. fr. 155, 3 *Εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην* et infra *μέμαλα.*

μελέινος, fraxineus = ep. *μείλινος.* CIA IV 2, 834 b col. II 95 sq.

μελερόν· *μαραντικόν, καυστικόν.* H. Si recte aeolicum duxit Schmidt, scribendum *μέλερον* = *μαλερόν,* inde autem apparet falsam esse derivationem a *μάλα.* Cf. Hoffm. II 309. Causa explicationis *καυστικόν* repetenda est ab homerico *μαλερὸν πῦρ* Il. I 242. 306. Φ 375. In EM 574, 36 derivatur *παρὰ τὸ μαίρειν* (!). Cf. Hes. s. v. *μαλερόν.*

μελέτην *ἐν ὅπλοις ποιεῖσθαι* formula de ephebis. CIA II 466—469.

μέλημα *τοὖμον.* Sappho fr. 126. Vid. *μελέδημα.*

μέλι. Herond. III 92 *λάθοις τὴν γλᾶσσαν ἐς μέλι πλύνας.* — Locis Herodoti in Schwhi lexico adde Her. IV 194 *μέλι πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται.*

μελιϝαδέος (*οἴνου*). Alcaeus 45, 2. 47, 1, ubi opponitur *ὀξύτερος τριβόλων.* Cf. Pind. *P.* IX 37, fr. 166 et vid. *ἁδύς.*

μελιγαθής. Pind. fr. 198. Vid. *γαθεῖν.*

μελίγαρυς. Pind. *O.* XI 4. *P.* III 64. *I.* II 3. *N.* III 4. — *μελίγηρυν ἀηδόνα* Kaib. ep. 55, 1. Cf. *γᾶρυς.*

μελιγενέτωρ, mel procreans. Pap. mag. Mus. Brit. XLVI, 7.

μελίγλωσσος. Bacchyl. III 97 *μελιγλώσσου — χάριν Κηΐας ἀηδόνος.* fr. 4, 2 *μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα.* Kaib. ep. 228 a. 2 (Add.) *μελιγλώσσων Πιερίδων.*

μελίινος rarior forma quam *μέλινος* et *μελέινος* in tit. att. a. 329/8 a. C. Dittenb.[2] 587, 155 = CIA II 2 n. 834 b. Meisterh.[3] 15, 4.

μελικτάς dorice Theocr. IV 30 = *μελιστής* ap. Anacreontem.

μέλ(ε)ινον (*δέρμα*), pellis melina. Versio aegiraea edicti Diocletiani *ΕΑ* 1899, p. 176, ad l. 24.

μελιοῦχος, mellitus. Pap. mag. Mus. Brit. XLVI, 6. Pap. mag. (Louvre) 2891, l. 45.

μέλισσαι· αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες. H. Callim. h. Apoll. 110. Vid. Thesaur. V 744 sq. Cf. *π έ λ ε ι α*.

μελισσέμεν· πραΰνειν, παρειπεῖν, παρηγορεῖν, πρὸς ἡδονὴν λέγειν. H. Gl. poetica?

μελίτιν = μελίτιον. Kaib. ep. 719, 9.

μελιτόεσσα ionice = μελιτοῦττα. Her. VIII 41.

μελιτώδης, Proserpinae epitheton Theocr. XV 94, ubi comparatur *Μ ε λ ί β ο ι α* ap. Athen. p. 624 *E*.

μελιχερώσο (sic) = μελιχρόου per epenthesin. „An alexandrian erotic fragm. etc." Grenfell Oxon. 1896, 83, 33 (a. 103 a. C.).

Μελίχιος forma cypria. Vid. μελλίχιος et Μηλίχιος.

μελιχοιρίνα, placentae genus in inscr. Camiri *IA* 10. Cf. Athen. XIV 647 *B*.

μέλιχρον (ϝοῖνον). Alcaei fr. 84, 5. Vid. lexica in μελιχρός.

μέλκη pro μέλκα traditur Geopon. XVIII 21. Hoc habet Galenus VI 438 c = ὀξύγαλα?

μέλλαξ, iuvenis. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 343 μέλλαξι. Legitur etiam CIG 4682. Hes. *μ έ λ*<*λ*>*α κ ε ς*· νεώτεροι. Cf. *μ ε ῖ ρ α ξ* et *μ ε λ λ ά κ ι ο ν* Pallad. Laus. 1042 C de servo dictum. — Hes. *μ ῖ λ α ξ*· ἡλικία. ἔνιοι δὲ *μ έ λ λ α ξ*· καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Θεοῖς, ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος· ἐκεῖ γὰρ μῖλάξ ἐστιν. δηλοῖ δὲ τὸν δημοτικόν. Cf. apud eundem *κ έ λ λ ι κ α ς*· δημότας.

μέλλειν cum inf. aoristi in titt. atticis non obvium. Meisterh.[2] 200, 7. Saepe occurrit apud tragicos. Cf. me ad Ionem Eur. v. 665.

μελλίχιος aeolice = μειλίχιος Sapph. fr. 100; *μ έ λ λ ι χ ο ς* = μείλιχος *EM* 582, 42. Cf. cypria *Μ ε λ ι χ ί ω ι* et *Μ ε ι λ ί χ ω ν* ap. Hoffm. I 144. 218 sq.

μελλιχό-μειδε Σάπφοι, dulce ridens (Horat.). Alcaei fr. 55.

μελλιχόφωνος, dulce loquens (Hor.). Sappho fr. 129.

μελλ-ομέναιος = μελλόγαμος. Panticapaei epigramma primo p. C. saeculo non antiquius IRB II, 86, 7: Μηνόδωρος ὁ μελλυμέναιος ἀδελφός | κέκλιται εἰν Ἀΐδῃ, πάντα λαχὼν ἐλέου. Vid. *π ά ν τ α*.

μέλπειν θεοὺς ᾠδαῖσιν. Euripidis Amphionis fr. ap. Nauck, Suppl. ad trag. fr. p. XXXV.

μελπόμενος, Bacchi cognomen Athenis. Paus. I 2, 5; 31, 6.

μεμαθεοκώς vitiose = μεμαθηκώς. PL n. 63, p. 369, col. 8. 2 (a. 165 a. C.).

μεμάθεομαι Theocr. XI 60 corruptum, sed nondum satis feliciter emendatum.

μέμᾱλα dor. = μέμηλα. Pind. *O*. I 88 ἀρεταῖσιν μεμαλότας, ubi tamen optimi libri *μ ε μ ᾱ ό τ α ς* = μεμᾰῶτας, quod revocarunt Christ et Schroeder. Cf. s. v. *μ έ λ ε ι ν*.

μεμᾰνημαι = μέμᾱνα, μέμηνα. Theocr. X 31.

μεμβλώντων· <παρα>τυχόντων. H. Correxi coll. μέμβλωκε· πάρεστι — παρεγένετο. H. Aeolicum. Cf. Hoffm. II 240.

μεμενάκοισα et **ἀνεστάκοισα** = — νῖα. Archimedes. Perperam editur -οῦσα. Vid. Participium Perfecti.

μεμετιμένος ionice = μεθειμένος. Vid. μετιέναι.

μεμναίατο dorice = μεμνῇντο. Pindarus *EM* 579, 2.

μεμνᾰμένος inscr. cypria 146 Hoffm.: μεμναμένοι εὐϝεργεσίας τας και εὖ ποτ' ἔρεξα. Hexameter. Cf. Hoffm. I 79 et 267.

μέμνᾱσο Epicharmus. Vid. s. v. νάφειν.

μέμνεο ionice = μέμνη(ο)ο. Her. V 105. Herond. IV 89. Cf. χρέο.

μέμνων· ὁ ὄνος. H. Fort. argivum. Vid. ὑομεμνία.

μεμονέναι = ἐπιθυμεῖν homerice Her. VI 84.

μέμορθαι aeolice = εἱμάρθαι *EM* 312, 46, ut ἔφθορται, τέτορθαι.

μεμόριον inscr. recentissima Phrygiae = μνημεῖον BCH 1893, p. 290, n. 98 et argiva ap. Rossium, inscr. inedd. 62. Vid. μημόριον et μνημόριον. Cf. memoria, memoriola in titt. latinis.

μεμορμένοις οἶκον, Orcum. Kaib. ep. 414, 7.

μέμφεσθαι. Vid. ἐμέμφθην. Exemplis constructionis cum dat. personae adde Her. III 11, 1 μεμφόμενον τῷ Φάνῃ ὅτι κτἑ.

μεν̄. Infinitivi terminatio ῑμεναι et ῑμεν. Aeoles pleniore, Thessali et Dores breviore utebantur. Cf. Hoffm. II 565 sq. et de mixtis dial. p. 59 sq., Boisacq p. 200 sq. Breviorem item adhibent Boeoti, Delphi, Locrenses, Elei, al., Pindarus ut πεμπέμεν, διδόμεν, τιθέμεν, δόμεν etc. Praeterea vid. Infinitivus.

μέν pro μήν in iurandi formulis ἦ μέν, μὴ μέν et in γε μέν. Cf. Schwh. in lexico herodoteo.

Μέναχος Apollod. Bibl. II 18 (a Dindorfio mutatum in Μενέμαχος) confirmatur Ilii titulo saec. a. C. I. Cf. Mitth. XXIV p. 451, l. 2.

μένειν, habitare. IGSI, 956 *B*, 15 saec. p. C. IV, ut interdum apud sequiores scriptores.

μενέκτοπον Θησία. Bacchyl. XVI 1 Bl.

Μενελαΐς, Helena ap. Ibycum fr. 13. Diomed. I 223 ed. Keil.

Μενέλας. Vid. λαός et Ἰόλας. Doricam formam quondam restituendam proposui Ar. Lys. 155 scribendo: ὁ γῶν Μενέλας τὰ μᾶλα τᾶς Ἑλένας πό<κα> κτἑ., ubi cod. Rav. πο habet pro πα̣.

μενεπτόλεμος. Bacchyl. V 126. 167. XVI 73 Bl.

μενθήρη· φροντίς. H et μενθήραις· μερίμναις. Cf. Suid. — Panyasi Stob. Flor. 18, 21 p. 519, 3 W. e Meinekii correctione μενθήρης redditum pro μὲν θήρης.

μόνος in oratione pedestri dorice usurpat Theages Pythag. Stob. Flor. I 117.

M (ΕΡ) et **M** (Ε) compendia = μέρη. Astypalaeae tit. IGI, III 181. 182.

μεράρχαι CIA II 580. Vid. lexica.

μερεία· μερίς. H. Passim in *TH*.

μεριδάρχης, praefectus parti regionis alicuius in Aegypto aet. Ptolem. et Rom. in titulis et papyris. Vid. Wilcken, O. G. I p. 429. Cf. p. 382. De hoc voc. et *μεριδαρχία* cf. Iosephi et Septuaginta locos ap. Sophoclem in lexico.

μερίζειν, erogare pecuniam ex aerario. Passim titt. attici, v. c. Dittenb.[2] 74, 19. 21; 76, 15; 129, 42; 137, 45; 138, 25 etc., imprimis de apodectis usurpatur; de tamia 232, 10; 241, 32; 243, 19.

μέριμνα, cura, studium. Bacchyl. XVIII 11 (Bl.) se ipsum compellat verbis *εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα* „fere = *μοῦσα*, mens carminibus pangendis intenta" Blass. Vocabulo saepe utitur. Vid. I 179 III 57. V 7. X 86. XVIII 34. fr. 20, 5.

μέρισις, ἡ. *PK* II 321, 15 aet. byz. = *μερισμός*.

μερισμοί, partes mandatae. Inscr. attica saec. III p. C. de Iobacchis Mitth. 1894, p. 258 l. 64 sq. *τοὺς μερισμοὺς λέγειν καὶ ποιεῖν προστάττοντος τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἀρχεβάκχου*. Cf. Dittenb.[2] not. 43 ad 737.

μερισμός, tributum in capita, passim in ostracis aeg. aet. imperatoriae. Cf. Wilcken O. G. I p. 257 sq. Vid. etiam *ἐπιμερισμὸς ἀπόρων*.

μερῖται, sec. Poll. VIII 136, qui inter se aliquam rem partiti sunt, in tit. att. Dittenb.[2] 834, 8 audiunt ii quibus dominium unius rei non divisae commune est. Vid. ibi not. 2.

μεριτεία partitio. FGH 97, 16. 32. (a. 76 p. C.).

μεσάζεσθαι = *μεσιτεύειν*, *μεσιδιᾶσθαι*. *PB* 68, 11, 12: *ὧν ὀφείλει μοι ἐπὶ μεσιτείᾳ λοιπῶν δραχμῶν τετρακοσίων καὶ τόκων ἀργυρίου δραχμὰς τεσσεράκοντα ὥτως (οὕτως) μεσα[ζο]μένου κτέ.* (a. p. C. 114). Corr. Viereck pro *μησα..υμένου*. Cf. Soph. lex. s. v. *μεσάζειν*.

μεσαμβρίη. Vid. *μεσημβρίη*.

μεσαμέριον dor. = *μεσημβρινόν*. Theocr. VII 21.

Μεσατεύς, Bacchi cognomen in Achaia. Paus. VII 21, 6.

μέσατος (= hom. *μέσσατος*) pro *μεσαίτατος*. Theocr. VII 10 *τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνομες*.

μέσδω = *μέζω*, *μείζω*. Plut. Lyc. cap. 19. Vid. *ΣΔ* pro Z.

μεσημβρίη forma pseudionica pro *μεσαμβρίη* ap. Archil. fr. 74, 3. Vid. Hoffm. III 242.

μεσητία = *μεσιτεία*. *PK* (I) CXIII I, 27 (saec. VI) *συμβέβηκεν μεσητίαν γενέσθαι μέσων εἰρηνικῶν ἀνδρῶν*.

εσόγε(ι)ος, Μεσόγεως. Meisterh.[2] 34, 3; 100, 18.

σόδμα· *γυνή*. H. Laconicum. Vid. *μεσσοδ(ό)μα*. — Homericum *εσόδμη* legitur etiam ap. Hippocr. IV 290.

οι sive **μέσσοι** locativus aeolicus, ut *ὕψοι*, *πήλοι*, *ἔνδοι*. Alcaei 17 *γαίας καὶ — ὀρράνω μέσοι*. Cf. Hoffm. II 535.

μ υναι = *μεσόδμαι* BCH 1882, 542 l. 48 et saepius in tit. att. c. IV a. C. de Philonis sceuotheca Dittenb.[2] 557, qui in not.

24 explicat: „tigna quae supra mediam aedificii partem columnas inter se respondentes utriusque ordinis coniungunt, cum epistylia ab unaquaque columna ad proximam eiusdem ordinis pertineant", ad verba: *καὶ μεσόμνας ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας ὑπὲρ τῆς διόδου, πλάτος καὶ ὕψος ἴσα (ἴσας?) τοῖς ἐπιστυλίοις, καὶ ἐπιθήσει κορυφαῖα πλάτος ἑπτὰ παλαστῶν καὶ δυοῖν δακτύλων ἄνευ τῆς καταφορᾶς ὑποθεὶς ὑπόθημα ἐπὶ τῆς μεσόμνης.* „Mediis igitur (sic pergit) *μεσόμναις* imponuntur *ὑποθήματα* eisque trabes quae per totam aedificii longitudinem pertinentes summum tecti culmen efficiunt. Superficies *κορυφαίων* utrimque oblique praecisa erat, ut c a n t e r i i (*σφηκίσκοι* l. 54, d a k s p a r r e n) firmiter ei imponi possent. Sed l. 74 *ποιήσει δὲ καὶ μ ε σ ό μ ν α ς, ἐφ' ὧι κείσεται τὰ ὑποζώματα* navium funes crassi, q u i b u s n a v i s a p u p p i a d p r o r a m c o n t i n e t u r (Vitruv. X 19, 6), *καὶ τἆλλα σκεύη*, eadem vox c o n t i g n a t i o n e m *ὀροφήν* significat" not. 38—41. Cf. *EA* 1892, p. 2, l. 36 *δοκοὶ εἰς μεσόμνας τέτταρες.* Cf. Od. τ 37, υ 354.

μεσόνεοι. Inscr. Rhodi saec. I a. C. IGI, I 43 *τὸ σαμοθράικιον τῶν μεσονέων κοινόν.* Cf. Rubensohn „Mysterienheiligthümer" p. 234. — Vid. *Σ α μ ο θ ρ α ι κ ι α σ τ α ί.*

μεσόνοξ· *εἷς τῶν ἑπτὰ πλανήτων παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται. μέμνηται Στησίχορος.* Choeroboscus ad Theod. *BA* 1097.

μεσοπέρδην· *μεσοφέρδην, τὸν μέσον [τὸν] φερόμενον· τὸ γὰρ παλαιὸν τὸ π ἀντὶ τοῦ φ ἐχρῶντο προστιθέντες τὸ τῆς δασύτητος σημεῖον.* H. Similia habet Photius. Dindorf in Thesauro fortasse recte comicorum iocum subesse censebat.

Μεσορή, mensis aeg. = maced. *Ὑπερβερεταῖος*, dictus etiam *Καισάρειος* a d. 25 Julii—23 Augusti. Inter *Μεσορήν* et *Θῶθ* intercalabantur *αἱ ἐπαγόμεναι ἡμέραι* a d. 24 Augusti ad d. 28 eiusdem mensis.

μέσος. Herond. II 9 *μοῦνον ἡ τιμὴ ἐν τῷ μ έ σ ῳ ἔ σ τ ω.* Cf. VI 81. — *Ταῦτα δὲ ἐγένετο ἀ ν ὰ μ έ σ ο ν* (i. e. *μεταξὺ*) *τ ο ῦ ν ά ο υ κ α ὶ τ ο ῦ β ω μ ο ῦ* formula frequens in titt. manumissionum delphicis GD 2010, 13; 2011, 6; 2041, 13; 2049, 17; 2027, 16. 24, scil. venditio servi servaeve Apollini Pythio. — Vid. *μ έ σ ο ι, μ έ σ σ α, μ έ σ σ υ ι.* — *μ έ σ α* = *μέζεα, μήδεα* m e m b r u m v i r i l e Tarentinos et Siculos dixisse referunt EM 575, 11 et EG 383, 15. — *τὸ μ έ σ ο ν* adverbiascit apud Herodotum II 99, 1 VII 121 extr. 129.

μεσοστροφωνίαι· *ἡμέραι ἐν αἷς Λέσβιοι κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν.* H. — Vid. *ἀ λ λ ώ ν ι ο ς.*

μέσποδι. Vid. *μ έ σ τ α.*

μέσσα adverbialiter = *ἐν μέσῳ.* Kaib. ep. 818, 10.

Μεσσάνα, Μεσσάνιοι dor. = *Μεσσήνη, Μεσσήνιοι.*

μεσ[σ]ηγγοδορποχέστης Hipponax ap. Eustath. 1837, 42 *ὃς μεσοῦντος δείπνου πολλάκις ἀποπατεῖ, ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι.* Alterum *Σ* exemit Ronner.

μεσσοδ(ό)μα· *γυνή. Λάκωνες.* H. Cf. *μεσόδμα.*

μέσ(σ)οκα (sive **μέσσαβον**)· *ἱμάντα τὸν περὶ τὸν ζυγὸν ἐπὶ τὸ ἄροτρον δεδεμένον.* H.

μέσσορος, terminus medius. *TH* I 63. 67 et passim *ἐστάσαμες δὲ καὶ μεσσόρως δύο.* Cf. *ἄντορος.*

μέσσος = *μέσος.* Sappho I, 12, Alcaeus 18, 3. Ionice soli elegiaci, ut Theogn. 181. 994. 998. 1164. Cf. Hoffm. III 573.

μεσ(σ)όφηρον· *ἡμίξηρον.* H. Macedonicum. Vid. *ψηροπυρίτας.*

μέσσοι· *ἐν μέσῳ. Αἰολεῖς.* H., ut *ἄλλυι, πήλυι, ἀτέρυι, τυῖδε.* Cf. Hoffm. II 426 sqq. 505.

μέστα = *μέχρι.* Arcad. *μέστ' ἄν* H. 30, 30 (= GD 1222), *μέστακα.* Cret. in Delo Dittenb.[2] 514, 40, *μέττα* LG IX 48 bis; = Hom. *μέσφα* (Theocr. II 144) = thessal. *μέσποδι* GD 345, 8 *μέσποδι κε οὖν καὶ ἑτέρος ἐπινοεἱσουμεν ἀξίους.* — Callimachus Hecales col. I, 4 *μέσφ' ὅτε δὴ Θησεύς φιν ἀπόπροθι μακρὸν ἄυσε.* Cf. col. II 5.

μέστακα· *τὴν μεμασημένην τροφήν.* H. Aeolice = *μάστακα* (Hom.).

μετά cum acc. pro gen.? Inscr. Cret. Del. 127, 9 *μετὰ πάνσαν σπουδὰ[ν] καὶ φιλοτιμία[ν]* sed constanter alibi ibidem est genetivus, quare suspecta mihi est lectio *πάνσαν.* — *Μετὰ δέ* = *μετὰ δὲ τοῦτο (ταῦτα)* passim Herodotus. Notavi I 11. 22. 61 (bis). 65. 86. 128. 134. 142. 163. 171. 179. 196. 214. II 86. 111 (bis). 124. 125. 131. 141. III 11. 54. 75. 128. 130 133. 142. 155. IV 3. 14. 43. 78. 114. 129. 150. 156. 160. 184. V 16. 17. 21. 24. 28. 37. 40. 46. 52. 56. 57. 72. 75. 93. 105. 121. VI 4. 11. 38. 62. 70. 97. 103, 110. 120. 125. 126. 128. 129 (bis). 134. VII 12. 19. 40 (bis). 41. 55. 100. 145. 148. 206. VIII 46. 67. 113. IX 35. Multo rarius additur pronomen I 2 (bis). 56. 85. 211. II 122. III 17. 24. 66. 139. IV 121. VI 8. 27. 48. 74. 76. 81. VII 33. 45. 107. 134. 178 219. VIII 121. IX 15. — De usu huius propositionis apud Aristophanem vid. Starkie ad Vesp. 849 (in edit. a 1897.). — Cf. *ξύν.*

μεταβλατικός pseudodorice Philolaus Stob. Ecl. ph. I 20, 2.

μετάβολοι· *πραγματευταί. καὶ οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς.* Vocabatur haec urbs teste Antiocho ap. Strab. VI p. 265 (cf. Steph. B. p. 448, 16) *Μέταβος,* unde Kaibel coniecit poetam aliquem incolas irridentem *μεταβόλους* pro *Μεταβίους* vocasse, quae speciosa est coniectura. Similiter *μετάβολοι* pro *μεταβολεῖς* legitur etiam in tit. coo Mitth. 1891, p. 409, item in papyris et ostracis aeg. et apud Septuaginta. Adiectivum eodem sensu usurpatur in Ostr. 647 et 1449 *τέλος μεταβόλων ἁλιέων,* quod pro exercendo negotio suo pendebant piscatores, qui ipsi pisces venderent. Cf. Wilcken O. G. I p. 136. — Cf. *κατάλογος* = *καταλογεύς.*

μετάβρασκος. Vid. *βρακεῖν.*

Μεταγειτνιών mensis etiam Deli, Ephesi, Sami. Bisschoff. de F. G. A.

μεταδιατίθεσθαι, mutare testamentum. *PO* 105, 3 (a. 137 p. C.).

μεταδιοίκησις. Inscr. Ephesi Wood, Discov. Append. 6, n. 6 (Kum.).
μεταθύειν, instaurare sacra. Vetustus titulus (saec. V a. C.?) delphicus BCH 1899, p. 611 *τὸν ϝοῖνον μὲ φάρεν ἐς τὸ [Ε]ὐδρόμου· αἰ δέ κα φέρει, ἱλαξάστο τὸν θεὸν ὅι κα κεραίεται καὶ μεταθυσάτο κἀποτεισάτο πέντε δραχμάς· τούτου δὲ τõι καταγορέσαντι τὸ ἕμισσον.*
[μετ]αιγλία (?). Vid. *[προ]αιγλία.*
μετακατασκευάζειν et **μετακατασκευή.** CIA II 604.
μετακιόνια, intercolumnia. Inscr. att. Dittenb.[2] 587, 6. Meisterh.[2] 180, 39. Cf. *μεταπύργιον, μέταυλος, μεταίχμιον, μετεπέχηρον.*
μεταλαμβάνειν *τινός* vel *ὑπέρ τινος,* resciscere, accipere. *PT* I p. 2, 2 et p. 6, 34, ubi vid. Peyron pag. 91, qui e Maccabaeis eodem sensu citat *μεταλαμβάνειν* cum acc. saepe usurpatum.
μέταλλα laureotica aut de deorum nominibus appellabantur, ut *Ἀθηναικόν, Ἀπολλωνιακόν, Ἀρτεμισιακόν, Ἀφροδισιακόν, Δημητριακόν, Ἑρμαικόν, Ποσειδιακόν,* aut de prioris possessoris nomine, ut *Διφίλειον, Λευκίππειον, Φιλημονιακόν, Κτησιακόν.* Dittenb.[2] ad tit. att. 875.
μεταλλᾶν in oratione pedestri. *PO* 237 VII 40.
μεταμισθοῦν, alteri locare, quod conduxeris (nos onderverhuren). *PO* 101, 48 (a. 142 p. C.) *οὐκ ἐξόντος τῇ μεμισθωκυίᾳ ἑτέροις μεταμισθοῦν* (*τὸν ἀγρόν*). Cf. *PB* 569 II 26. 29; 570, 3.
μετανάσσοντας a v. *μεταναίειν* = *μετοικίζειν* Pind. *P.* I 52 Wakefield coniecit pro *μεταλ(λ)άσσοντας,* recepit Christ.
μετανιστεύεσθαι figurate Theophyl. Sim. Hist. V 3, 8 *τὴν γνώμην μετανιστευσάμενος* (v. l. *-στησάμενος*), proprie migrare iubentes sententiam = *μεταθέμενοι.* Cf. Thes. s. v. *μετανιστεύω.*
μετανάστης = *μέτοικος* Hom. et Her. VII 161, ubi opponitur *αὐτόχθων.* Permire Theophyl. Sim. Hist V 2 § 2 *τῶν ἀπαισίων ἐλπίδων μετανάστης γενόμενος* = *μέτοχος.*
μεταξαβλάττη, tincturae purpureae genus in edicto Diocletiani L. W. 535. Vid. *βλάττη.*
μεταξύ, οἱ, posteriores. IGSI, 1913. Cf. Wyttenbach ad Plut. Mor. p. 177 C.
μετάϝοικοι = *μέτοικοι.* Inscr. locr. oz. *IA* 322, 6.
μεταπαθῶς = *συμπαθῶς.* *PO* 237. VII 23.
μεταποιή. *PO* 318 (p. 305) *τῶν τῆς μεταποιῆς* (sic) *καὶ ἀπογραφῆς δαπανημάτων ὄντων πρὸς τὸν δεδανεικότα — ἐὰν δὲ τῆς μεταπ[οιῆς γ]ενομένης κτέ.* = *μεταποιία, μεταποίησις* (a. 59 p. C.).
μεταπροσάγειν *PK* II 38 b, 6 (aet. rom.).
μεταπωλεῖν = *μεταπιπράσκειν* (Hes.), denuo vendere. Thisbae tit. saec. III p. C. Dittenb.[2] 533, 20 *τό τε χωρίον [με]ταπωλήσουσιν.*
μετάρσιος ion. et trag. Her. VI 188 = *μετέωρος* et *μεταρσιοῦν* = *μετεωρίζειν* Her. VIII 65. — Veteres physici *μετάρσια* et *μετέωρα* sic distinguebant, ut *μέτεωρα* vocarent *τὰ ἐν οὐρανῷ* (ut solem,

lunam, stellas), μετάρσια vero τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς γῆς (ut ventos, nubes, imbres, fulmina). Achillis Isagoge 52 apud Maass, Comm. in Aratum p. 68 sqq. — μετάρσιος ὕμνος. CIA III 770 (metr.).

μετασχίστης O. G. I (Lagidarum aet.) quid sit ignoratur. Simile est παρασχίστης, cadaverum conditor, quod cft. Wilcken.

μεταυτίκα = αὐτίκα μετὰ ταῦτα. Her. V 112; cf. μετέπειτα.

μεταφοιτᾶν, transire. Theophyl. Sim. VII 6, 4 μ. τὴν τάφρον. Adde locis citatis in Thesauro.

μεταφορεῖν = μεταφέρειν. Her. I 64. II 125.

μεταχρονεῖν. Vid. πρωτοχρονεῖν.

μετέ pro μετά. FGH 119, 9 (epistula vitiosissima a. 100 p. C.).

μετέδων pro μετέδωκα. Sera inscr. metr. CIG 3964, 5 μετέδων ἐμαυτοῦ πάντα τῆς ψυχῆς καλά.

μετεκέχηρον, spatium inter duas ἐκεχειρίας olympicas. Ser. tit. olymp. Dittenb.[2] 612, 2 μετεκεχήρου τοῦ πρὸ τῆς ϱπθ' Ὀλυμπιάδος.

μετεκχωρεῖν (vendere) ἐνεχείρουν τὸ σκεῦος. Theophyl. Sim. Hist. I 11, 5. Cf. ἐκποίησις.

μετεξέτεροι ionice = ἔνιοι. Herodotus passim. Cf. μεθέτερα.

μετέπειτα ep., ion. = μετὰ ταῦτα, s. ἔπειτα. Her. I 25. VII 7. 197. Cf. μεταυτίκα.

μετεπιγράφειν. scripto transferre possessionem, v. c. ἀρούρας πέντε, ἃς καὶ ἐξέσται τῇ Γαίᾳ μετεπιγράφεσθαι PO 278, 21 (a. 95 p. C.). PB 328 I (saepius). Cf. μετεπιγραφή PK II 182, 5 (a. 88 p. C.); PB 286, 3. 328, 1. 622, 4. — Alio sensu, scil. mutandi inscriptionem, verbo utitur Plut. Mor. p. 839 D.

μέτερρος aeolice = μέτριος. EM 587, 12. Vid. EPP pro PI.

μετεωρίδι(ο)ν. PO 117 (epistula saec. II vel III p. C.) σε παρακέκληκα ὅπως ἀπαρτισθῇ τὸ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μετεωρίδιν, ubi horoscopum dubitanter explicant. Omnino cf. PB 417, 7 (eiusdem fere aetatis) καὶ τἀμὰ μετεωρίδια ἤδη ποτὲ τύχην σχῇ.

μετέωρος ion. et att. ex epico μετήορος. Cf. Hoffm. III 518. Vid. μετάρσιος.

μετῆλθαι = μετελθεῖν in pap. aeg. Vid. Mayser, Gr. d. Gr. Pap. aus der Ptolemäerzeit I 10. Cf. ἦλθη.

μετιέναι, **μετεῖναι** ionice Her. = μεθιέναι, μεθεῖναι. Cf. μέθες. — μετίει = μεθίησι. Her. II 70. VI 37. 59 extr. — μεμετιμένος = μεθειμένος Her. V 106. VI 1. VII 229.

μετοικικαὶ συμμορίαι. Vid. συμμορία.

μέτρημα = σιτηρέσιον. IC 11, ubi vid. editores. — De usu voc. μέτρημα (— εἰς θησαυρόν) in apochis iuxta verb. μεμέτρηκεν (scil. is qui solvit) et μεμέτρηται εἰς θησαυρόν (s. θησαυρῷ vel θησουρῷ [sic]) in ostracis vid. Wilcken O. G. I p. 118 sq.

μετρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι Ἀλκαῖος (fr. 142). Photii lex.

μετρητιαῖος = *χωρῶν μετρητήν*. BCH 1884, p. 218 sq. *κεράμιον μετρητιαῖον ὕδατος πλῆρες τρύπημα ἔχον κυμεαῖον* (?) *ἀπέχον ἀπὸ τῆς γῆς ἐφ' ὅσον ποδῶν ἑπτὰ κτέ*. Cf. ibi Haussoulier et Hicks, Journ. of Hell. Stud. 1887, p. 103 sqq. 116 sqq.

μετριακός = *μέτριος*. *PK* (I) LXXV (saec. VIII), 23 *μετριακὴν ὕπαρξιν*, modicas fortunas.

μετριόμεναι dor. = *μετρούμεναι*. *TH* I 18. 22. 28. 32.

μέτρον *Ἀθηναῖον* (O. G. I p. 774) *δημόσιον* (769. 773) *δρόμων* (771), *ἑξαχοίνικον* (750. 772), *ἐσφραγισμένον* (768 not. 1), *θησαυρικόν* (745, 770), *τετραχοίνικον* (750 sq. 771 sq.), *τετράχουν* (772), *φορικόν* (747).

μετροφορικός. *PK* (I) CXXV, 87 (saec. IV) *μετρωφορικοῦ* (sic) *πυροῦ*. — Certam quandam mensuram denotat IGSI, 444 (passim.). Cf. *τρίμετρον*.

μέττα creticum = *μέχρι*. Vid. *μέστα*.

μέττον· *μεῖζον*. H. Boeotice et cretice.

μεττρία· *εὔθυνα ἄρχοντος γεγονότος*. H. = *μεστρία*, *μαστρία*, i. e. *ζήτησις*, *ἐξέτασις*. Creticum ducit Schmidt.

μέτωπον. Vid. *ἐπίγραμμα*.

μεός, mensis. Triphylii. Vid. *μείς*.

Μέχιρ, mensis aegyptius = *Ξανδικός* maced. a. d. 26 Ian. = 24 Febr.

μέχρι cum acc. Vid. s. v. *ἕως*. — Cf. *μέστα*.

μή cum futuro post iurandi formulas. Hom. *K* 330 (cf. *O* 41) Arist. Lys. 917 sq. Av. 194 sq. Eccl. 999 sq. Ran. 508. Cf. Elmsley ad O. C. 177.

μή vid. *μά*. Elei per crasin aut elisionem *μημπεδέοιεν*. Vid. *ἐμπεδοῦν*.

μή = *με*. Papp. aeg. Cf. E. Mayser, Gr. d. Gr. Papyri etc. I, 10. Vid. *δή*, *δήοντες*.

μηδ stirps in dialectis non mutatur, itaque *μῆδος*, *μήδεσθαι* etc. apud Pindarum aliosque. Cf. *Ἀριστομήδης IA* 432, *Εὐρυμήδης IA* 20, 48. *Παλαμήδης* Del. 80, *Ἀνδρομέδης IA* 86, 12. *Μήδεια* etc. Vid. tamen *Ἐπιμαθεύς*, *Προμαθεύς*, *προμάθεια*.

μηδαμά (n. pl.) ionice = *μηδαμῇ* s. *μηδαμῶς* Her. I 68. 108. II 91. III 65. VIII 50 et tragici. Cf. *οὐδαμά*. In dorico Tauromenii titulo IGSI, 434 nescio an potius legendum sit *μηδαμᾶ*. Vid. *οὐδαμά*.

μηδαμοί ionice = *μηδένες*. Her. I 143. 144. II 91. IV 136 sq. Cf. *οὐδαμοί*.

μηδατέρωι cretice = *μηδετέρῳ*. LG I 22. Vid. *ἅτερος*.

μηδὲ ἁμοῦ = *μηδαμοῦ* inscr. att. saec. IV ineuntis a. C. CIA II 11. Cf. *μηδὲ εἷς* in titt. att., ut in comoedia. Meisterh.[3] 80 sq.

μηδὲ ἴα. Vid. *ἴα*.

Μήδεια. Sappho fr. 162 teste Ioanne Alexandrino p. 4, 30. Dind. Vid. Diaeresis.

μηδέποθι = *μηδαμοῦ*. Tegeae tit. GD 1222, 34 *μηδέποθι ἀλλ' ἐν Τεγέαι*.

μήδεσθαι. Adde Bacchyl. ed. Bl.[3] IV 6 *μησάμενον*. XV 30 *ἐμήσα[το]*. XVII 42 *μήσεται*.

μηδιᾷ· *γελᾷ.* H. = *μειδιᾷ.* Creticum habet Schmidt.
Μῆδοι dorice *η̄* servare videtur. Vid. Pind. *P.* I 78. De Aeolensibus dubia res est propter Cyprios. Cf. *Μᾶδοι.*
Μήδοκος iuxta *Μήτοκος.* Meisterh.[2] 61, 5.
Μηδοφόνοι *πατέρες.* Inscr. metr. CIA II 2719. — *Μηδοφόνος Πλάταια* III 116.
μηθείς et **οὐθείς** = *μηδείς* et *οὐδείς.* Meisterh.[2] 80 sq.
μηκόνειν pro *μεγαλύνειν, αὐξάνειν.* Theophyl. Sim. VII 5, 6 *τὸ κακὸν* (sc. *ἡ δίψη*) *ἐμηκύνετο.*
Μηκύκερνα iuxta *Μηκύβερνα.* Meisterh.[2] 59.
μῆλα· *πρόβατα. Ἀργείων BA* 1095. Vid. *μῆλον.*
μηλάνθη (?) = *μηλολόνθη,* scarabaeus. Herondae fr. 14, 2 Buech. *ταῖσι μηλάνθαισιν ἐξάπτων τοῦ κεσκίου,* ubi Crusius *τῇσι μηλόνθῃσιν.* Cf. Ar. Nubb. 761 cum schol. Hes. et Poll. VIII 124 habent *μηλολάνθη,* unde haplologia nasci potuit *μηλάνθη.* Vid. *τριμίσκον.* De forma dubia *μηλάνθη* cf. Lob. Paral. 44.
μηλατάν· *τὸν ποιμένα. Βοιωτοί.* H. Horum tamen dialectus post. a. 400 postulat *μειλατάν.* Cf. *μεῖλον.*
Μηλίχιος = *Μειλίχιος,* sc. *Ζεύς.* Therae tit. GD 4752. Cf. *μελλίχιος* et *Μελίχιος.*
μηλόβοτος. Bacchyl. V 66 *Ἴδας ἀνὰ μηλοβότους πρῶνας.*
μηλοδαΐκτας, pecudicida. Bacchyl. VIII 6 Bl. — *λέοντα.*
μηλοθύτας. Bacchyl. VII 40 Bl. *Πυθῶνά τε μηλοθύταν.*
μῆλον, pecus, in dialectis servat *η̄* (sed boeotice *μεῖλον*), et sic ubique habent Pindari codices, excepto O. I, 12 ubi *πολυμάλῳ* corrigendum *πολυμήλῳ,* glossa autem Hes. *μαλοσόη* (-α) *ὁδός· ᾗ τὰ πρόβατα βαδίζει* partim rectius infra scribitur *μηλοσόη* (-α) *ὁδός· δι' ἧς τὰ πρόβατα ἐλαύνεται. Ῥόδιοι.* Unde erroris arguitur sive Theocritus I 109. III 46 (*μᾶλα νομεύων*) sive, quod probabilius, eius librarii. — Contra *μᾶλον* dorice et aeolice semper est malum s. pomum. Cf. Stesichori fr. 27. Ar. Lys. 155, *κοδύμαλον* Alcmanis fr. 90, Sappho fr. 98 *οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἂν ὔσδῳ ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ, λελάθοντο δὲ μαλοδροπῆες.* Theocr. II 120. III 10. XIV 38. XXVII 64. Cf. VIII 79. XIII 45. XXVI 1. Ep. 1 5. 11 4. *Μῆλα* Herodoto et tragicis sunt pecudum omne genus, Homero oves tantum et caprae. — Adi. *μήλειος* Her. I 119. Eur. El. 92. Cycl. 217.
μηλόνθη = *μηλολόνθη.* Herond. fr. 14 Cr. *τῇσι μηλόνθῃσιν* (pro *ταῖσι μηλάνθαισιν*) *ἐξάπτων τοῦ κεσκίου.* Cf. Av. Nub. 761 cum schol. Vid. s. v. *τριμίσκον* et supra *μηλάνθη.*
μηλοτρόφος. Bacchyl. X 95 Bl. *κατ' Ἀρκαδίαν μηλοτρόφον.*
[μ]ημόρι(ο)ν rec. tit. Chersonesi IRB I, 229. Vid. *μεμόριον.*
Μὴν τύραννος, deus in Asia minore praesertim cultus, cuius sacra iam saec. a. C. III Athenas invecta esse liquet ex CIA II 1587.

1593, privata tamen et servorum maxime Asianorum. Vid. Dittenb.[2] 633, not. 2. — Cf. *μηνοτύραννος*.

μηνιαίως = *κατὰ μῆνα*. *PB* 863, 9 aet. byz.

μηνίαρχος, praefectus menstruus, magistratus aeg. *PO* 53, 3; 84, 6.

μηνιεῖα (sic), **τά**, rationes menstruae. PL n. 62, p. 360, l. 11 (Lagidorum aet.). Cf. Wilcken O. G. I p. 641.

μῆνις, **μηνίειν**, ion., ep., trag. Her. VII 134. 137 — V 84. VII 239 extr. IX 7. Subst. (etiam ap. Platonem) = *κότος*, *ἔγκοτος*, simultas, odium inveteratum, ira alta mente reposta. Proprio vocabulo carent Attici. *Μᾶνις* dorice Pind. *P.* IV 159. — Cf. *ἔγκοτος*.

μηνοτύ[ραννος] Attis audit in Ostiae tit. IGSI, 918. Cf. *Μὴν τύραννος*.

μήσυλα mensula, vasorum genus planum, ut videtur. *PB* 781 IV 10 *μήσυλαι τετράγωνοι ἀνάγλυπται*, l. 15 *στρογγύλαι*, l. 17 *κεντηταί*, et col. V 6 *κεγχρωταί*. Additur autem l. 9 *ὠτάρια ἔχοντα* et similia alibi.

μητέραν pro *μητέρα* titt. recentissimi, velut IGI, III 874 et passim alibi similia, etiam in papyris aeg. et apud seros scriptores. — Iam antiquo tempore eiusmodi formae reperiuntur in cypria dialecto.

μητέρες *εὐφήμως* dicebantur lenae *τῶν ματρυλείων*, lupanarium, teste Photio s. v. *ματρυλεῖον* et Zonara p. 1335.

μητήνεκα = *μετήνεγκον* in pap. aeg. Vid. E. Mayser, Gr. d. Gr. Papyri der Ptolemäerzeit I p. 10.

μήτηρ. Dio C. LXXI, 10, 5: *ἡ μέντοι Φαυστῖνα μήτηρ τῶν στρατοπέδων ἐπεκλήθη*. Vid. s. vv. *υἱός* et *θυγατήρ* et cf. pater patriae.

μῆτις cum cognatis in dialectis servat *η*.

μητρόθεν = *ἀπὸ μητρός*. Her. I 173 et tragici. Cf. Ar. Ach. 454.

μητροπάτωρ ion. = *παππὸς πρὸς μητρός*. Her. IV 51. VI 131. Vid. *μαμμοπάτωρ* et *πατροπάτωρ*.

μητρόπολις pro *πατρίς*. Kaib. ep. 864, 1 *[μ]ατ[ρόπολ]ίς μοι χθὼν Πέλοπος* saec. IV a. C exeuntis. — Cretenses *μητρίδα* (scil. *ματρίδα*) pro *πατρίδα* dixisse ait Plato Rep. 575 *B* *τὴν πάλαι φίλην μητρίδα τε, Κρῆτές φασι, καὶ πατρίδα*, unde sua habent Plut. Mor. 792 *E* et Synesius ep. 94.

μητρόπτολις inscr. metr. Cyrenae ap. Schmith et Percher, Discov. at Cyrene, tab. 76 (Kum.).

μητρῷα, Magnae matris feriae. Dittenb.[2] 645, 34 Amorgi tit. saec. I a. C.

μητρῷον, Magnae matris aedes Athenis. CIA II 167, 28. 404. 421 (?). 444. 446. 458. 476, 53. 551. 621. 672, 24. 836 *B* b, 16. IV 2, 385 d. 29, 458 b 16.

μήτρως. Vid. *πάτρως*.

μηχανάριος, machinarius. *PB* 325, 6 (saec. III p. C.).

μηχανᾶσθαι Locis ex Herodoto citatis adde III 15, 4.

μήων = μείων. Archytas Stob. Flor. III 112. Sed vid. vv. ll. ap. Wachsm. Sic μήωσις ib. 114 cum v. l., Theages 117, p. 79, 14. Cf. *EM* 508, 55. 821, 36. — μείων (sic) pro ἐλάσσων Cretensibus tribuitur *BA* 1096. — Vera forma dorica fueritne μήων (sine iota) an μείων ambigitur, hanc habet Pindarus *O.* I 186. *P.* I 82. XI 29 nescio an recte. Vid. πλήων.

MI. In dialectis aeolica, boeotica, arcadica, cypria, pamphylica, phocensi, locrensi verba contracta saepe secuntur clisin verborum in $\overline{\mu\iota}$. Cf. Meister I p. 178—179. Hoffm. II 576 sqq. Eodem pertinet Hes. gl. τράγαις· τρώγων.

μία = πρώτη (ut in N. T.). *PB* 623 (saec. II vel III p. C.) τῇ μιᾷ καὶ εἰκάδι τοῦ Ἐπείφ.

μιαίνεσθαι de lugentium squalore. Inscr. Cei *IA* 395, 25. Cf. καταμιαίνεσθαι Her. VI 58.

μιαιφόνος. Vid. μιηφόνος.

μιαρώταται, libidinosissimae. Alcaei fr. 39, 6.

[**μιᾶς** pro μιῆς contra dialecti proprietatem editur in Olynthi inscr. μετὰ μιᾶ[ς γνώμης], sed recte Hoffm. III 308 supplet μετὰ μία[ν γνώμην]].

μί(α)ρμα· ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ ῥυπαροῦ καὶ πονηροῦ. H. Corr. Ahrens II 355. Gl. elea aut eretriaca videtur. Vid. *P.*

μίασμα, Satanas. Kaib. ep. 1140, 8.

μιγάδις (?). Vid. $\overline{\delta\iota\varsigma}$.

μιερός = μιαρός. Callim. Hecales fr. col. IV, 8; Kaib. ep. 336, 4. Vid. Lob. Phryn. 309. Ionicum? Cf. ψίεθος.

μιηφόνος ionice Archil. 48, = hom. μιαιφόνος *E* 31 etc., Her. V 92 bis et apud tragicos. Hoffm. III 357 cft. Ἀλθημένης = Ἀλθαιμένης in titt. coo et ephesio.

Μιθριδάτης et Μιθραδάτης. Meisterh.[2] 12, 6.

μικκιχιδδομένων (Βουαγόρ). Inscr. laconica aet. Antonini Pii, Del. 36, 6 et fragm. inscr. Mitth. XXII, 337 n. 5 et 6. Gl. Herodotea s. v. εἰρήν: παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, ἐν τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος (an προμικκιχιζόμενος?), ἐν τῷ τρίτῳ μικαιζόμενος (μικκιχιζόμενος?). Vocabulum valde obscurum.

μικκός = μικρός in variis dialectis. Herond. VI 59 φαλακρός, μικκός. Theocr. V 66. VIII 64. XV 12. 42. Ep. XVIII 1. Ar. Ach. 909 Boeotius μικκός γα μᾶκος οὗτος. B. ἀλλ' ἅπαν κακόν. Legitur etiam in fragm. poetico PL p. 88 οὐκ ἀξιῶ μικ(κ)ῶν σε, μεγάλα δ' οὐκ ἔχω. — Sed μικῶν fortasse ibi recte se habet, quoniam etiam in titulis atticis post a. 390 subinde μικός (cf. Μίκα, Μικίων) apparet. Cf. Meisterh.[2] p. 42, 63. Etiam in papyris aeg. v. c. FGH 117, 12. 13 (μικόν et μικῷ). — Μικκός natum ex μικϜός. Cf. γλύκκα (γλύκκος), ἴκκος. Vid. Hoffm. III 592. — Recte Eustathius 610, 25 vocabulum ὀξυτονεῖ, sed *EM* 587, 36 et Suidas s. v. βαρυτονοῦσιν aeolicum ducentes.

μικρόπλεον, parvo plus, plus minusve, fere. *PB* 816, 8 *ὄντα ὡς ἐτῶν δέκα τεσσάρων μικ[ρό]πλεον λευκόχρους κτἑ.* (a. 359 p. C.). Cf. IGSI, 2300 5 sq. ubi Kaibel legere sibi visus est *ζήσας μικρόπλους* (sic) *ἐτῶν ἑξήκοντα* (sic), iterum *μικρόπλους* ibidem 2560, 5, sed *μικρῷ πλίω ἔτη* 2561, 4, tandem *μικρόπρος* 2599, 4.

(μικροτοκιστής), microtocista. Inscr. Lucerae ap. Orellium I. L. 7351 (Kum.). = *ὀβολοστάτης*.

Μικόθειαι *ἀργυρίδες, κύλικες, φιάλας.* Deli inscr. BCH VI p. 44 sq. *σκάφια Μικύθεια* ibidem p. 45 (Kum.). Dicta de inventoris nomine.

Μίλατος, *Μιλάσιοι* in Aetolorum epistula ap. Eustath. 278, 38 sqq. Theocr. XV 126. — Idem XXVIII 21 aeolice *Μίλλατον*. Cf. Choeroboscus *BA* 1398 s. v. *Μίλητος*.

Μιλησία Φιλήμονος νεωτέρου comoedia. CIA II 975 III 11. Noramus Alexidis *Μιλησίαν* sive *Μιλησίους*. Vid. Meinekii Hist. crit. c. G. p. 388.

μιλησιουργής. CIA II 646. 647. 648. 676. IV 8, 277 d. *κλῖναι μιλησιουργεῖς.* Ibidem 886, 60 *μιλησιουργὲς ἡδυπότιον.* Cf. *ναξιουργής* etc.

μ(ε)ιλιχιασταί. Vid. *Διοσμιλιχιασταί.*

Μιλκώριος iuxta *Μιλτώριος*. Meisterh.[2] 61, 1.

μιλτάριον, dem. subst. *μίλτον*. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2220.

μιλτολογεῖν rubricam colligere et rubricae ope alicuius rei rationem ducere (Fabricius de archit. p. 66 sq.). Lebadeae tit. Michel 589, 132. 134: *μιλτολογησάτω τὴν ἄκραν — τῶν λίθων πρὸς κανόνα μικρὸν κτἑ.* Cf. *τριμματολογεῖν* et vid. *σύμμιλτος*.

Μιλτοφοριών, mensis Arcesinae, Amorgi oppidi. Dittenb.[2] 517, 1 = *Ἑκατομβαιών* Atheniensium et Naxiorum. Cf. ibi not. 4.

μιμαλλόνες, voc. boeoticum. Habent enim Hes. et Phot. *ἡμιμάλλονες* (i. e. *ἡ* (= *αἱ*) *μιμαλλόνες*)· *μαινάδες, νύμφαι ἢ βάκχαι.*

μιμηλάς laconice = *ζωγράφος*. Agesilaus in vit. Plut. cap. II *ἀπεῖπε μήτε πλαστὰν μήτε μιμηλάν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα.* Cf. Apophth. reg. et imp. Mor. p. 191 D et [Dio Chr.] XXXVII (20) § 43 ed. v. Arnim.

[**μίμνεται** corrupte Kaib. ep. 265, 3 *ἇς κλέος ἐν Κρήτᾳ μίμνεται ἀθάνατοι.* Stud. Crit. p. 41 proposui *γίγνεται*, postea R. Ellis *μίμνει ἔτ'*.]

μιμνήσκειν habet iota adscriptum, Meisterh.[2] 139.

μιν ion., ep. = *αὐτόν, αὐτήν, ἑαυτόν.* De usu Herodoti vid. Schwhi lex.

μίνιον, minium, = *ἡ μίλτος*. Pap. X Leid. 16, 5. 7. 17. Hes.

μίνυνθα *δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖα.* Bacchyl. V 151, ubi Kenyon contulit Hom. *A* 416, nec opus Purseri coni. *μινύνθα* = *ἐμινύνθη* = *ἐμινύθη*. Verbo **μινύθειν** Bacchylides usus est III 9 et XII 209 Bl.[2].

μίνυον (sic)· *τὸ βλίτον λάχανον, ἢ κινάβαρι*, ubi fortasse duo vocabula confusa sunt.

μινυρίστρια, cantillatrix, *ἀηδών*. Kaib. ep. 546, 5.

Μ(ε)ιξαρχαγέτας, Castoris nomen apud Argivos. Plut. Qu. Gr. 22.

μιξέλληνας = *μειξ.* iam saec. III a. C. in Olbiae tit. Dittenb.[2] 226, 115.

μιργάβωρ (= μισγάϝως)· τὸ λυκόφως.... H. An eleum? Vid. *P* et s. v. ἀβόος.
Μίργος et **Μίργων** = *Μίσγος* et *Μίσγων*. Euboeae titulus. Cf. Hoffm. III 577 sq.
μίργωσαι (= μίσγουσαι)· πηλοῦσαι. οἱ αὐτοί. Cod. μιργῶσαι. Rectius Eleis propter rhotacismum in medio vocabulo tribuit Schmidt quam Laconibus Ahrens. Num vero apud Eleos necessarium sit, ut apud Lacones, μίργωαι, quod dedit Schmidt, dubito.
μίρον (?)· ὅταν ἀπονυστάζῃ τις, λέγουσι Ταραντῖνοι. H. Fortasse μίρζεν = βρίζειν. Cf. μύρκος (μυρκός?) = βρυκός.
μίρτοολον (?)· μύσος (cod. μῖσος), μίασμα. H. Non magis expedio quam expedivit Ahrens II p. 555.
μίσγειν ion., ep. = μιγνύναι. Passim Herodotus (Plat. Tim. 41 D).
μισθαποχή, apoche solutae mercedis. *PB* 409, a. 318 p. C. Cf. μισθαποδοσία, μισθαποδότης in N. T.
μισθός = ἐνοίκιον. Herond. II 64. Vid. τρίτη et τριηκάς. — μισθοὶ διδασκάλων. Tei tit. saec. p. C. III Dittenb.[2] 532 sqq. docet Polytheum Onesimi f. urbi suae patriae largitum esse summam dr. 34000, eo consilio ut quotannis in comitiis trini crearentur γραμματοδιδάσκαλοι, qui pueros puellasque docerent; quorum is qui supremam classem institueret 600, qui proximam 500, qui primam, item 500 drachmarum mercedem accepturus esset; praeterea vero eligerentur bini paedotribae, quorum utrique merces forent item 500 dr., et singuli citharistae, qui 700 dr. acciperent, ea lege ut per duos annos ephebiae antecedentes pueros et deinceps ephebos musicam (ψάλλειν et κιθαρίζειν, i. e. fides digitis et plectro pulsare) docerent. Insuper statuit, ut hoplomachus 300 dr. mercede iisdem gladii usum traderet, aliusque 250 drachmis artem sagittandi et iaculandi. Plura doceto ipse titulus. — In gymnasio Eretriae Dittenb.[2] 935, 7 commemorantur rhetor et hoplomachus et in alio tit. Eretriensi ὁμηρικὸς φιλόλογος. Vid. not. 3.
μισθωθήμειν = μισθωθῆναι forma rhodia. Vid. μειν.
μισθῶν gen. sing. = μισθῶ, μισθοῦ. Tit. cypr. 135, 4. 5. 15. Hoffm. Vid. ων = ω.
μισθώσεως τέλος Ostr. 1058 solvitur τῷ τελώνῃ τοῦ ἀγορανομικοῦ. Cf. ἀγορανομίας τέλος.
μισθωτής (conductor) κουρῆς τριχὸς καὶ χειρωναξίας (sc. τέλους). *PB* 617, 2; μ. ἀποφορᾶς βαλανείου *PB* 362. IX 2; — μισθωτὴς οὐσιακός *PB* 599, 9, agricola qui agros privatos imperatoris, γῆν οὐσιακήν, conduxit. Cf. γεωργὸς βασιλικός.
Μισογόνης Μενάνδρου comoedia. CIA II 975 II.
μίτος. Kaib. ep. 646, 1 (add.) ἀλλ' ὅτε Μοιράων τριπλοῦν μίτος ἐξεκενώθη. Passim similia. Cf. 127, 2. 144, 5. 153, 3. 274, 1. 282, 3. 287, 6. 324, 5. 349, 5. 470, 2. 478, 1. 501, 5. 583, 2. 588 8. 1049, 4

Add. BCH 1891 p. 603. 604 (correxi Phil. Woch. 1892, p. 1059) in Appendice ad St. crit. in ep. gr. XLVI, 1, *EA* 1893, 198 *πέντε με καὶ δέκ' ἐτῶν ὁ (β)αρὺς μίτο<ς ὤλεσε Μοιρᾶν>*, ut supplendum conieci.

μίτρη παρθένος = *ζώνη παρθένειος*. Kaib. ep. 319, 2 *ἄλοχον, παρθένου ἧς ἀπέλυσα μίτρην.*

μιτρηίαισι — *γυναιξί*, meretricibus. Herond. I 74. Cf. Poll. IV 151 et Servius ad Aen. IV 216.

μίτολον· *ἔσχατον. νήπιον. Λακεδαιμόνιοι.* H. Idem infra *μύτιλον· ἔσχατον· ἀφ' οὗ καὶ τὸν νεώτατον.* Utraque vox obscurissima fortasse cohaeret cum nomine *Μυτιλήνη* (postea *Μιτυλήνη*), quam explicuerint grammatici *πόλιν ἐπὶ ἐσχατίῃ κειμένην* aut *νέαν*? Ceterum cf. nomina propria *Μίτας* et *Μίτων*. — Apud Theocritum VIII 80 *τὰν μιτύλαν — αἶγα* schol. explicat *τὴν ἀκέρων*, et comparatur Columella VII 6 eodem sensu capram mutilam vocans. Est igitur ex vocabulis haud ita paucis siculis latinorum similibus, antiquissimam utriusque gentis cognationem testantibus.

μνᾱ stirps dorica et aeolica = *μνη* ion. et att.

μνᾶ (ex *μνᾶja*) aeolice = *μνεία*. GD 215, 29 *μνᾶν ποιούμενοι* c. gen.

μναιαῖος. Tit. lacon. *IA* 222, 12 *ἐπὶ ταῖς μναιαίαις* (sc. *δίκαις*) *καὶ πλέον*, in litibus minae aut pluris aestimandis. — Passim *PO* *μναιαῖον* = *μνᾶ*, v. c. 255, 18 et 25 *τὰ τοῦ χρυσίου μναιαῖα τέσσαρα.*

μναιεῖος. PL p. 178, n. 10 (a. 145 a. C.).

μναμεῖον. Rhod. GD 3760, 5. 6.

μναμήιον = *μνημεῖον*. Pind. *P.* V 49, iuxta *μνᾶμα* *O.* III 15 *I.* VII 63.

μναμμεῖον Thessal. 75, 8 Hoffm. iuxta *μνᾶμ'* 70, 1; *ἱερομναμονείσας* 12, 3; *Μναμοσύνα* 24, al.

Μναμόνα laconice = *Μνημοσύνη*. Ar. Lys. 1248.

μνάμων fere = *γραμματεύς* cretice LG IX 32. XI 16. 53 [ubi L. Mitteis Reichsrecht und Volksrecht etc. p. 171 explicat Merker, (Dinghörer)]. Cf. *ἱερομνήμονες· οἱ ἐπὶ Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς*, ut glossographi explicant. Scilicet nomen remansisse videtur ex antiquissimo tempore, quo nondum scribebatur et rerum actarum memoria mandanda erat iis qui memoria maxime valerent. Commemoratur saepe in titulis, v. c. Halicarnassi et Ialysi Dittenb.[2] I 10, 10. Titulo Megarensi saec. I a. C. *EA* 1886 p. 225, l. 31 subscriptum est *ἐπιστάμων μνάμων*. Vid. p. 231. Cf. Arist. Polit. VII 8. Plut. Symp. init. — Hinc verbum *μναμονεύειν* = *μνήμονα εἶναι*. Corcyr. GD 3205 *μναμονεύοντος Λυσάνδρου*. Cf. Acrarum sic. inscr. CIG 5481; *μνήμονες* CIA II 603; *μνημονεύειν* *IA* 500. Halicarn. saec. V med. = Dittenb.[2] 10, 16 sq. *ἢν δέ τις θέλῃι δικάζεσθαι περὶ γῆς ἢ οἰκίων, ἐπικαλείτω ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μησίν, ἀπ' ὅ τὸ ἅδος ἐγένετο ... ὅτι ἂν οἱ μνήμονες εἰδέωσιν, τοῦτο καρτερὸν ἶναι*, ubi manifeste sunt testes. — Vid. *προμνάμων* et *συμμνάμονες*.

μνάριον· τὸ κάλλυντρον Βοιωτοί. κόρημα. H.
μνάσεσθαι aeolice = μεμνήσεσθαι. Sappho 82.
μνάσῃς = μνήσῃς. Theocr. XV 86.
μνασιδωρεῖν, vovere sacrificia. Oraculum ap. Demosth. c. Midiam § 32. Cf. or. c. Macartatum § 66, ubi opponitur δωροτελεῖν, facere sacra votiva.
μνασίον. Vid. μανάσιος.
μναστήρ = μνηστήρ. Pind. *O.* I 82 (sed vid. μάτηρ). *P.* IX 106. XII 24. *N.* I 16. Similiter dorica forma requiritur fr. 19, 20 pro μνησιστέφανος et μνηστῆρα. — μνάστειρα Pind. *I.* II 5.
μναστηρ<ιών>· τῶν μηνῶν οὕτω καλεῖταί τις. H. Corr. Iunius. Nondum, quod sciam, usquam repertus.
μνᾶστις aeolice = μνῆστις. Theocr. XXVIII 22.
μνέα. Vid. μνῆ.
μνεία ipse titulus vocatur IGSI, 2281. — Saepe μνείας χάριν, velut CIA 3112. 3267. 3912.
μνῆ ionice = μνᾶ. Herond. II 51 μνῆν τινέτω. II 22 χλαῖναν τριῶν μνέων Ἀττικῶν. Idem servi pretium est V 22, sed VII 91 μιῆς μνῆς (calceorum pretium) accipiendum sec. Meisterum de mina aeris, qua Alexandrini utebantur. -- Pluralis ionicus est μνέαι (ex μνῆαι), v. c. in tit. Halicarnassi Dittenb.[2] 11, 4 et Chii BCH III p. 238 sqq., ut γέαι (ex γῆαι). Vid. Hoffm. III 267.
μνημάδιον (demin.). Inscr. Mapsuci L. W. 1499 (Kum.) = μνημάτιον.
μνημάφιον (demin.) tit. Rom. a. 224 p. C., CIG 6707 (= IGSI 2030). (Kum.).
μνήμη χάριτος = μνήμης χάριν. IGSI 2308 μετὰ μνήμης χρησματίζειν (ita ut in memoria haereat somnium Kaib.) ibid. 2418, 16. — ὁ (ἡ) καλῆς μνήμης ibid. 141 et 154. ὁ (ἡ) μακαρίας μνήμης ibid. 111. 130. 189. 197. 239. 537. 555. etc. — Verbi μνησθῆναι creberrimus usus est in Christianorum epitaphiis. Vid. IGSI, pag. 760 s. v. ἐμνήσθη.
μνημήιον ionice Her. II 135 = μνημεῖον, qui eodem sensu dicere amat μνημόσυνον. Cf. Schwhi lexicon, cui adde IV 81, 5 et 88. Vid. supra μναμήιον.
μνημοδόχος, ὁ. Scribarum genus. Inscr. Arycandae in Lycia CIG add. 4316 f. (Kum.). Cf. μνάμων.
μνημονεῖον, tabellarium (archief). *PO* 243, 11 et alibi.
μνημονεύειν, scribae negotio fungi. Vid. μνάμων.
μνημόριον. Vocabulum hybridum in sero cippo CIA III 3513 et **μνημόριν** 3530. Cf. μεμόριον.
μνημόσυνον pro μνημεῖον Herodotus. Cf. Thuc. V 11.
μνήμων. Vid. μνάμων.
μνῆστις ion. = μνεία, μνήμη. Her. 158 et trag. Cf. μνᾶστις.
Μνία καὶ Ἀζοσία sive *Μνεία καὶ Αὔσησώ* in titt. Epidauri, Mitth. XXIV 387 sq., ubi comparantur *Δαμία καὶ Αὐξησίη* Her. V 82 sq.

et Paus. II 30, 4. 32, 2. Sed *IE* 46, 51 (cf. *EA* 1899, p. 23, 12) Kabbadias legit: Ὁ ἱερεὺς τοῦ Μαλεάτα Ἀπόλλωνος καὶ θεῶν Ἀ ξ ο σ ί Ω ν διὰ βίου (ἀνατίθησιν scil.) Α ὐ ξ η σ ί α ι, Ποσειδώνιος ἔτους ϙπδ΄.

μνίει· ἐσθίει. Phot. (μ ν ί ε ι ν· ἐσθίειν. H.). Cf. Theognostus μ ν ί ω· ἐσθίω. Galenus lex. Hipp. 328 corrupte μ η ε ί ε ι ν sive μ η ί ε ι ν et Hes. μ ν η ῶ· μισθῶ.

μνῴα (μνοῖον cod.)· δουλεία. — Μ ν ῷ τ α ι· δοῦλοι. H. Gl. creticae. Hybriae scolium ap. Athen. XV p. 696 A δεσπότας μ ν ω ί α ς κέκλημαι. Strab. XVII p. 542 Κρησὶν ἐθήτευεν ἡ μ ν ῴ α καλουμένη σύνοδος. Cf. Poll. III 83. Athen. VI 267 C Ἕρμων δ' ἐν Κρητικαῖς γλώσσαις μ ν ῴ τ α ς τοὺς ἐγγενεῖς (ita Eustath. p. 1024, 37 pro εὐγενεῖς) οἰκέτας (φησὶ καλεῖσθαι). Corrupta est Hes. gl. μ ο ν ο μ ο ι τ ῶ ν· εἱλώτων ἄρχοντας. Vid. ἀ φ α μ ι ῶ τ α ι et κ λ α ρ ῶ τ α ι et cf. Schoemann — Lips.[4] G. A. p. 137. 306.

μνώσκει (= βλώσκει)· μίσγεται (?), ἔρχεται. H. Boeotis tribuit Schmidt Philol. XII 725. XIII 222. Non liquet.

μογ<ι>ξοῦντες, fut. dor. verbi μογίζειν. Vid. μ ο γ ί ο ν τ ι.

μογίομες laconice = μογοῦμεν = att. κάμνομεν, πονοῦμεν, μοχθοῦμεν. Ar. Lys. 1002.

μογίοντι· μογοῦσι, πυρέσσουσι. Δωριεῖς. H. Sequentes gl. μ ό ξ ο ν τ ι et μ ο γ ξ ο ῦ ν τ ε ς in μογίοντι et μογίοντες refinxit Cobet, prius recte, sed sub altero latere puto μ ο γ <ί> ξ ο ῦ ν τ ε ς, licet male pro praesenti habuerit grammaticus explicans πυρέσσοντες, πονοῦντες.

μόγις ion., ep., trag. Herod. I 116. Attici plerumque μόλις. Vid. μ ύ γ ι ς.

Modi coniunctivi vocalis (ut apud Homerum) interdum brevis est apud Pindarum. Nullum certius exemplum est quam δ έ ξ ε τ α ι = δέξηται fr. 133, 2.

μόθακες· οἱ ἅμα τρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς (Spartanorum) δοῦλοι παῖδες. H. Athen. VI 271 F εἰσὶν οὖν οἱ μόθακες ἐλευθεροὶ μέν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοι, μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας πάσης. Iidem μ ό θ ω ν ε ς dicuntur. Cf. Plut. Cleom. VIII. Ael. V. H. XII 43. Hes. s. v. *EM* 590, 14. — Schoemann—Lips.[4] G. A. p. 240.

μοί = ἐμοί. Dores in Sicilia et Italia inferiore. Vid. μ ο ι τ ο ὶ ἄ ν τ ι μ ο ι et σ φ ῖ ρ α.

μοικίων cretice = μοιχῶν. LG. II 21. 44.

μοῖρα (Μοῖρα). Kaib. ep. 325, 9 μετὰ μοῖραν ὀλέθρου. 217, 5 Μοῖραι κατὰ δώματ' ἔβαλλον. CIA III 1326 μοίρης ὑπὸ νηλεοθύμου. 1333 εἰ δέ ἑ μοίρα ἥρπασεν. 1330 μοῖραν ἔχοντες ἴσην. 1314 μοῖραν λάχεν. — Herond. I 8 τίς σε Μοῖρ' ἔπεισ' ἐλθεῖν; I 66 ναὶ μὰ τὰς Μοίρας. IV 30 πρὸς Μοιρέων.

Epidauri, ut Delphis (Paus. X 34), duae pro tribus Parcae colebantur. Isyllus poeta *EA* 1885, 71 vs. 50 γονίμων σ' ἔλυσεν ὠδῖνα Διὸς παῖς (Apollo) μετὰ Μοιρᾶν, Λάχεσίς τε μαῖα ἀγανά. Cf. ibi Kabbadias. — Inscr. Gythii *EA* 1892, p. 57 Μοῖρα Διὸς τερασπίου.

μοιραγέτας, Apollinis et Iovis cognomen Delphis. Paus. X 24, 4.
μοιρίδιοι κλωστῆρες. CIA III 1339. μοιριδίη τύχη 1416.
μοίριος, debitus. Pind. fr. 52 μοιρίων (Boeckh pro μυρίων) περὶ τιμᾶν.
μοῖσα (**Μοῖσα**) aeolice = μοῦσα Sappho fr. 164 μοισάων. Eandem formam ubique habet Pindarus, semel tantum V 4, si papyro fides, Bacchylides. — Vid. μῶά.
μοισῶ verbum Syracusani teste Epim. Hom. in Crameri An. Ox. I 275, 13 formarunt ex μοῖσα. Cf. φονῶ, θανατῶ, λογῶ, alia plurima.
μοιτοὶ ἄντιμοι· παροιμία Σικελοῖς, ἡ γὰρ χάρις μοι τὸν οἰνόχαριν (sic!). H. Varro de L. L. V § 179 Muell.: Si datum quod reddatur, mutuum, quod Siculi μοῖτον, itaque scribit Sophron „μοῖτον ἀνθύμω". Varronem turpiter errasse et Sophronem scripsisse μοὶ τοὶ ἀντὶ μοί „wie du mir, so ich dir" putabat Ahrens II p. 476, fuisse autem Hesychii explicationem ἡ γὰρ χάρις τίκτει χάριν. Explicationis correctio magis mihi placet quam glossae. Praetulerim, quod quondam proposui, μοί, τοί, αὖτε μοί, i. e. mihi, tibi, rursus mihi, sive αὖθι, quo ducit lectio varroniana.
μοιχίων. Vid. μοικίων.
μοκλός Anacreon fr. 88 = μοχλός. Cf. Hoffm. III 602.
μολάχη, malva = μαλάχη in vase italico G. V. 222 sq., ubi ἀσφέδολος pro ἀσφόδελος. — Formam doricam μολόχα habet Epicharmus fr. 104: πραΰτερος μολόχας. Moeris p. 205 μολόχη tribuit Ἕλλησιν, sed μολόχης ῥίζαν dicit Antiphanes Athen. II 58 D et saepius Hippocrates iuxta μαλάχη. Cf. Hoffm. III 276.
μολγός· — κατὰ τὴν τῶν Ταραντίνων γλῶτταν βόειος ἀσκός. H. Usi tamen sunt comici attici. Vid. lexica.
μολέσθαι, i. e. μωλεῖσθαι = δικάζεσθαι, in LG. Vid. μωλεῖ.
μόλῃ = ἔλθῃ in oratione pedestri. Epidaur. GD 3940, 40.
μολιομένας τᾶς δίκας, durante lite in LG. Vid. μωλεῖ.
μόλσος (?)· ὁ δῆμος. Αἰολεῖς. H. ὁ δήμιος Arcad. 76, 2. Glossa vix sana.
μολοβδοχοΐα. Inscr. Lebadeae Michel 589 = Dittenb.[2] 540, 171. Ibidem l. 52 μολυβδοχοεῖν (cf. CIA IV 2, 1054 9 Δ 6 et Ar. Eccl. 1110), l. 72 et 74 περιμολυβδοχοεῖν. Cf. Fabricius de archit. p. 58 „in participio (perfecti), ni fallor, propter commoditatem pronuntiandi praepositio (περί) omitti solet."
μολυβοοργός = μολυβδουργός. PO 135, 8. 32. O. G. Wilcken 1188. 1485.
μόλοζα. Vid. μώλυζα.
μόνανδρος (mulier). IGSI, 191. 530, 1526. 1645.
μονάρχια, festum quoddam celebratum d. XI Theudaesii mensis Calumnae. Dittenb.[2] 864, 8 μ(ηνὸς) Θευδαισίου αι', Μοναρχίοις.
μόναρχος, summus Coorum magistratus (eponymus). IC 10 a, 1; 27 1; III, 13, 16; 29, 18; 34, 8; 37, 4; 45 a 2. 18; 326; 344, 1; 367, 1; 382, 1; 384, 1; 402, 4. 6; 406; 423. — μοναρχεῖν 94; 125; 417, ubi additur κατὰ πόλιν, etiam ut videtur in pago Isthmo 406.

Ceterum pagi parebant *δημάρχοις*. Cf. 9, 9; 344, 16; 347; 391; 417. — 129, 3 *μοναρχεῖν τοῦ στόλου καὶ τῶν ναυπηγῶν*. Cum monarchis trini *στραταγοί* insulam regebant.

μόναυλος. Vid. *τιτύρινος*.

μόνιπποι, equites, oppositi quadrigis bellicis Cyrenaeorum. GD 4833, ubi distinguuntur *λοχαγοὶ τέθριππων, λ. μονίππων, λ. πεζῶν, λ. πελταστᾶν*.

μονόβολος = *μονόξυλος*. Cf. Schol. Pind. *P.* V 55 et vid. *δίβολος* et *ῥυμεῖα*.

μονογράφος scriba unicus, i. e. notarius apud Aegyptios. *PK* (I) 28 (146 aut 135 a. C.): *ἔγραψεν Ὧρος ὁ παρὰ τῶν ἱερειῶν τοῦ Ἀμογρασόνθηρ καὶ τῶν συννάων θεῶν μονογράφος*, et alibi. De hoc et nominis ratione vid. L. Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. pag. 51 sq.

μονοδέσμη, simplex manipulus. *PB* 334, 2, 528, 3 (saec. II p. C.?) *ὑπὲρ μονοδέσμης χόρτου καὶ ἄλλων εἰδῶν*. Cf. 431 et Wilcken O. G. I p. 383 sq. et 582, not. 1. FGH 34, 6.

μονοδεσμίας *χόρτου καὶ ἄλλων εἰδῶν*, scil. *τέλος*. Vid. *εἶδος*.

μονόδροπος. Vid. *μονόξυλος*.

μονόθυρος θύρα. Inscr. att. ap. Boeckhium. Seeurk. VI c 6, 50.

μονοικίδιον. PPW p. 108, pap. 56: *ὁμολογῶ μεμισθῶσθαι — μονοικίδιον*. Opposita notio est *συνοικία*.

μονόμαλλος *χιτών*, pura lana factus. *PO* 109, 2.

μονόμφαλα (*πόπανα* scil. sive *πλακούντια*). Inscr. Piraei *Ἀθην*. V p. 329 (Kum.).

μονόξυλος. *PB* 603, 20; 604, 14 (a. 168 p. C.): *φοίνικος μονοξύλου ἀρτάβην μίαν* et *ξηροῦ μονοξύλου ἀ[ρτάβην* ... Cf. Schol. Pind. *P.* V 42 *μονόδροπον φυτόν*: *μονόδροπον τὸ μονόβολον ἢ μονόξυλόν φησι κτέ.*, ubi *μονόδρυον τύπον* quondam proposui.

μόνος. Aeoles *μόννος* et *μόνος*, Dores *μῶνος* et *μόνος*, Iones *μοῦνος* dicebant. De Ionibus cf. Hoffm. III 407. In compositis apud Dores et Iones saepe servatur brevis vocalis. De Herondae usu vid. Meister p. 822. — Formula *καὶ μόνος καὶ πρῶτος*, frequens apud scriptores, legitur in inscr. argiva aet. rom. GD 3293, 9 et *πρῶτος καὶ μόνος* ibidem l. 14.

μονόσκορδον. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2221. Vid. *σκόρδον* = *σκόροδον* in lexicis.

Μονότροπος comoedia sine poetae nomine. CIA II 975 IV 2. *Μονότροπον* scripserunt Anaxilas, Ophelio, Phrynichus.

μονότωνος (= *μονόζωνος*)· *μονόμαχος*. H. Cretice. Cf. *τῶνα*· *ζώνη*.

μονοφάγοι in Aegina audiebant thiasotae, qui Neptuno sacrificantes per sedecim dies epulabantur sine servis. Causam e fabulis repetit Plut. Qu. Gr. 41.

μονόχωρον, mensura in Aegypto. FGH 220. Vid. *δίχωρον* et Wilcken, O. G. I p. 763.

μόρα· τάγμα ἐστὶ στρατιωτικὸν παρὰ *Λακεδαιμονίοις* οὕτω λεγόμενον κτἑ. *EM* 590, 33. Cf. λόχος. Vid. Schoemann-Lips.[4] G. A. I p. 286.

μοραγίεν boeotice = μοραγεῖν, morae ducem esse. Inscr. Coparum. CIG 1574 (Kum.).

μόριμος. Vid. μόρος.

μορνάμενος· μαχόμενος. H. Aeolice = μαρνάμενος. Eodem Schmidt refert μοργίας· γαστρομαργίας καὶ ἀκρασίας et μόργος· ἄπληστος (= μάργος) apud eundem. — Vid. βάρνασθαι.

μόρος (μόροι) ἀμπέλων saepe in titulo lesbio 90 Hoffm.

μόρος (mors) = θάνατος, ion., ep., trag., Herodotus saepe, cuius locis ap. Schwh. adde I 43 extr. — Idem valet de μόρσιμος, fatalis. Her. III 154. — μόριμος. Pind. *O.* II 42.

μόρρια, vasa murrina. Paus. VIII 18, 5. Cf. Thesaurus.

μόρσιμον τέλος βιότου. Tit. metr. CIA 2477, 8.

μορφάεις = εὔμορφος. Pind. *I.* VII 22.

μορφή de cadavere Kaib. ep. 1118, 2. — Salutandi formula in Aegypto. Pap. *K* Leid. 10: παρακαλῶ τοὺς θεούς, ὅπως ἰδῶσιν αὐτοῖς χ[άριν καὶ μο]ρφὴν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὴν [βασίλισσαν] et D 11 δοῖ(έν) σοι ὁ Σάραπις καὶ ἡ Ἶσις ἐπαφροδισίαν χάριν, μορφὴν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, i. e. in oculis regis et reginae.

μορφώ = μορφή. Saepe Archytas Stob. Ecl. ph. I 41, 2.

μόσχος. Τέλος μόσχων θυομένων. *PB* 383 et 463. Cf. FGH 244. De hoc vectigale vid. Wilcken O. G. I p. 384 sq.

μοσχο-σφραγιστής, vitulorum signator. *PB* 250, 6. 9. 16 (a. 122 p. C.). Cf. *PB* 356 (a. 218 p. C.) ὑπὲρ σφραγισμοῦ μόσχου ἑνὸς θυομένου κτἑ. De re cf. Her. II 38 et Plut. de Is. et Os. cap. 31, de vectigale Wilcken, O. G. I p. 395 sq. Vid. σφραγίς.

μοττο-φαγία· θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου τελουμένη. H. Hesychius Salamini addere non solet τῆς Κύπρου, quare vide ne scripserit τῇ Κυπρίδι, Veneri. Schmidtii coniectura μοττωτοφαγία = μυττωτοφαγία fortasse non est necessaria, fieri enim potest ut sit haplologia in brevius contractum. Cf. s. v. τριμίσκον. Sed malim μοττοφάγια.

μούιαι (= μυῖαι)· σκώληκες, οἱ γενόμενοι ἐν τοῖς κρέασιν. H. Cf. Ahrens II 145. Laconicum?

μουκήζει· μέμφεται τοῖς χείλεσι. H. Recte Musurus μουκίζει. Cf. μύζειν, mussitare et μωκᾶσθαι. Laconicum ducebat Ahrens, Cyprium Schmidt. Infra legitur μυττάξασα· στενάξασα, quae gl. prodit doricam originem, ita ut faciam potius cum Ahrensio. Cf. gl. Hes. μυττικάζειν· στένειν.

μουκηρο-βαγός (= -ϝαγός)· καρυοκατάκτης. H. Cod. μουκηρόβας, quod sic Ahrens correxit II 45. 125. Laconicum μουκηροβάτας (sic) dicit Pamphylus Athen. II p. 53 *B*. Alii μουκηροβάξ sive μουκηροβάκτας coniecerunt, Schmidt μουκηροβαγόρ. Emendatio incertior est. — Cf. βαγός et μύκηρος.

μοοκιεῖα, festum in honorem A. Mucii Scaevolae Asiae praesidis a. 98 a. C. Inscr. Mitth. XV 757, ubi citantur Cic. Verr. II 21 § 51; Pseudo-Asconius in Verr. II 27 et Divinat. § 57.

μουκτηριᾷ· σκαρδαμύττει. H. Cf. μυκτηρίζειν. Laconibus tribuit Ahrens II 125.

μοῦλα, mula. *PK* (I) CXXI, 937 (pap. mag. saec. III p. C.). Cf. μουλικός, μουλίων, μουλιωνικός in Sophoclis lexico.

μουνικίπιον, municipium, v. c. in tit. Haluntis IGSI 867 et Agrigenti ibid. 954.

Μούνιχος, Μουνιχία, Μουνιχιών, non Μούνυχος etc. Cf. Meisterh.² 28, 8; 115, 7.

μουνοέτι[ν δὲ ν]ηπίαχον κούρην λείπω ὑπ' ἠελίου. Kaib. ep. 481, 6 sq. (saec. p. C. VI?).

μουνοκέλης. Vid. μουνοπάλαι.

μουνομήτορι· ἧ τῶν ἀδελφῶν μόνῃ μήτηρ ὑπάρχει. H. Gl. ionica.

μουνοπάλα, ἁ. Bacchyl. XI 8 Bl. τάν τ' ἐν Νεμέαι γυιαλκέα μουνοπάλαν, ea luctatio, quae non facit quinquertii partem. Cf. BCH XXI p. 592 sqq. tit. delph. n⁰. 3, 3 νικῶν μουνοπάλη[ν], ut rectius supplevit Preuner, Ein Delph. Weigeschenk, p. 5, quam Homolle l.l. μουνοπάλη[ς]. Cf. ἐπικλινοπάλη.

μουνοπάλαι· οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες. H. Inscr. ap. Paus. VI 4, 6. Vid. Dittenb. Die Inschr. v. Olympia 1896, n⁰. 164. Cf. μουνοκέλης in epigrammate Dinomenis syracusani, quo patris Hieronis victorias equestres Olympicas celebravit ap. Paus. VIII 42, 9 vs. 2.

μοῦνος ion., ep., trag. = μόνος. Testimonia poetarum (pleraque in arsi) Anacreontis, Theognidis, Solonis, Herondae; et scriptorum Heracliti, Democriti collegit Hoffm. II 407. Herodotus constanter usus est etiam in derivatis μουνόθεν (I 116), μουνοῦν (saepe) et compositis μούναρχος (-χέειν, -χίη), μουνογενής, μουνόκωλος, μουνόλιθος, μουνομαχίη, μουνόφθαλμος, μουνοφυής, Hippocrates in solo simplici, iuxta μονόξυλος, μονοσιτεῖν, μονοσιτίη. Cf. idem p. 408, ubi locos et vv. l.l. indicavit. — Vid. s. v. μόνος.

μοῦνος = μονάς in tesseris. Seri tituli in Paper of the American school II 86 sqq. Cf. Hoffm. l.l. et vid. οἴνη.

μουνοσταλής· κατὰ μόνας στελλόμενος. H. Gl. ionica.

μο(ο)ραίνει· κορακόπτει. μαίνεται. H. Corr. Schmidt. Gl. thessalica = μωραίνει.

μούριη δραχμή, i. e. μύριαι δραχμαί. Orchom. boeot. BCH III p. 462. IV 5.

μοῦρκορ· μυχός (?). Λάκωνες. H. Casaubonus μοῦκορ, Alberti μουχόρ· μυχός coniecerunt, Ahrens μοῦρκορ· μύσος, coll. μύσκος, unde μυσχρός. Iure tamen Schmidt, hunc rhotacismum in medio vocabulo non Laconum, sed Eleorum proprium esse animadvertens, proposuit ipse μοῦρκορ· μύκος, quod pro μύρκος, mutus, dictum sit. Hes. infra μύρκος· ὁ καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν, Συρακούσιοι. ἐνεός,

ἄφωνος. Cf. *βρυκός* et *μυρικᾶς*. Similiter idem interpretatur formas *μυκός*, *μύνδος*, *μύδος*. — Cf. etiam *φοῦρκορ· φύρκος*, *τεῖχος*.

μοορτίβ(ι)οι· *μ[ο]ύστην* (= *μυστικὸν*) *ζῶντες βίον*. H. Gl. elea, quam sic correxi. Cod. *μουρτιβοι μουστῆν ζ' μόων*.

Μοῦσαι fabula sine poetae nomine. CIA II 922 I 25. *Μούσας* scripserunt Euphron, Ophelion, Phrynichus.

μοοσαϊστᾶν (Musarum cultorum) *τὸ κοινόν*. Ialysi tit. IGI, I 680.

μοόσαξ· *ὁ ὑπὸ* (l. *ἀπὸ*) *τοῦ βοᾶν τρεφόμενος*. H. Laconicum pro *μύθαξ*. Cf. Ahrens II 69. 125. Cod. *βοάγου*, quod correxit Musurus.

Μοοσεῖον, Musarum aedes Athenis. CIA II 816, 12. 817—818.

μοόσθοο, i. e. *μούστου*, musti. Kenyon, Late Byz. Papp. n. 483, 91.

μοοσίδδει (= *μυθίζει*)· *λαλεῖ. ὁμιλεῖ*. H. Rheginis quidem tribuit gramm. ap. Cram. An. Ox. I 277, 29, sed Hes. gl. explicatio manifeste prodit originem laconicam. Cf. Arist. Lys. 94. 981. 1076 *μυσίδδειν*, *μύσιδδε*, *μυσίξαι* et infra *μυθίσδεν*.

μοοσικὸν δάπεδον, theatrum. Kaib. ep. 609, 8.

μοοσικτάς· *ψάλτης*, *τεχνίτης*. H. gl. dorica.

μοοσόπλαστος *λάρναξ* (*ἡ*). IGSI, 1347 in sarcophago.

μοοσοτέχνας. Kaib. ep. 193, 1 (saec. a. C. II): *ὁ μουσοτέχνας μ' ἐκτρέφει Καλλίστρατος | πᾶσαν μάθησιν ὑμνοποιὸν ἐνδιδούς*.

μόχθεντες Ahrens pro *μοχθεῦντες*. Alcaei fr. 18, 5 *χειμῶνι μόχθεντες μεγάλῳ μάλα*. Vid. *MI*.

μόχθος· *πόνος*. *Κρητῶν*. *BA* 1096.

μοχοῖ· *ἐντός*. *Πάφιοι*. H. = *ἐν μυχῷ*. Inde superlativus Od. φ 174. *ἷζε μυχοίτατος αἰεί*.

μόφος· *κηλὶς ἡ ἐν τοῖς ἱματίοις*. *Κύπριοι*. H. Mac-ula comparat Hoffm. I 12.

μόγαλος = *μυγαλῆ*. Neue Gr. Zauberp. Wess. l. 850; Cf. *PK* (I) CXXI (pap. mag. saec. III p. C.) pag. 109. Forma etiam apud seros scriptores obvia.

μόγις aeolice = *μόγις*. Compend. III § 10.

μόδος· *ἄφωνος*. H. mutus. Infra *μύνδος· ἄφωνος*. idem. Propter omissam nasalem illud pamphylicum ducit Schmidt. Etiam cyprium esse possit. — Vid. *μοῦρκορ* et cf. Ahrens II 112.

μόεσθαι, quasi a *μύημι* (cf. *μύστης*) pro *μυεῖσθαι* arcadicum. Lycosurae tit. Dittenb.[2] 939, 12.

Μοήσσιος duplici Σ scribendum, ut *Ἁλικαρνάσσιος*, *Παρνήσσιος* etc. Meisterh.[3] 75, 12.

μόθα (= *μῦθος*)· *φωνή*. *Κύπριοι*. H.

μοθίσδεν. Theocr. X 58 = *μυθίζειν*, i. e. *μυθεύειν* (-*εσθαι*) = *λέγειν*. Cf. *μουσίδδει* et Aristoph. locos ibi citatos.

μοῖα. Vid. *μούια* et *θάπτα*. Herond. I 15 *δραίνω μυῖ' ὅσον*.

Μοίαγρος, muscarum captor, heros in Arcadia, cui adversus muscas sacrificabant. Paus. VIII 26, 7.

Μοκάνα s. **Μοκᾶναι** dorice = *Μυκήνη* etc. Cf. *Μεσσάνα*, *Πελλάνα*, *Κυλλάνα*, *Πειράνα*, *Κυράνα*. Unde corrigenda apud Pindarum *P.* IV 49 *Μυκηνᾶν* et fr. 202 *Μυκηναίων*. — *Μυκανἔς* = *Μυκηναῖοι* in tripode plataeensi a. 479 a. C. *IA* 70 = GD 4406, 18. Cf. GD 3315, 3316 (bis).

μόκης, -ητος, truncus arboris excisae = *πρέμνον*. CIG 93, 44 *μύκητας καταλιπεῖν μὴ ἔλαττον ἢ παλαστιαίους ἐν τοῖς περιχυτρίσμασιν*, i. e. in scrobibus testarum fictilium terrae immissarum orbe a reliquo agro separatis, interprete Boeckhio.

μοκητᾶν pseudodorice pro *μυκατᾶν*. Theocr. VIII 6.

μόκωμα pro *μύκημα*. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 657.

μόλαιον, τό = *ἡ μύλη*. *PK* II 191, 8 sq. (saec. II p. C.).

Μόλασα, non *Μύλασσα*. Meisterh.[2] 75, 2.

μολάσασθαι· *τὸ σῶμα ἢ τὴν κεφαλὴν σμήξασθαι. Κύπριοι*. H. Hoffm. comparat bulgarica mylа, lavare, et mylo, sapo.

μόλινος. CIG 3371, 4 *σορῶι* — *μυλίνηι*, Dittenb.[2] 583 *παραστάδι μυλίνηι*, i. e. factae lapide, unde conficiebantur molares.

μόλλειν, molere, pro *βινεῖν*. Theocr. IV 56. Schol. *ἀπὸ τῶν ἀλούντων*. Cf. latinum permolere.

μολλός. Athen. XV 647 *A*: *Ἡρακλείδης ὁ Συρακόσιος ἐν τῷ περὶ θεσμῶν* (*ἐδεσμάτων* Kaib.) *ἐν Συρακούσαις τοῖς Παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος παρασκευάζεσθαι ἐφήβαια γυναικεῖα, ἃ καλεῖσθαι κατὰ πᾶσαν Σικελίαν μυλλοὺς καὶ περιφέρεσθαι* (*παραφέρεσθαι*?) *τοῖς θεοῖς*. Cf. *Παντελίη*.

μολωθρικόν, τό. CIA II 860, ubi agitur de reditibus quibusdam publicis. Una commemorantur *τὸ ἀρτοπωλικόν* et *ἡ σιτηρά* et *ἡ οἰνηρά* et vectigalia quaedam significari videntur. Inscriptio saeculi III a. C. esse creditur.

μόμαρ· *αἶσχος, φόβος, ψόγος*. H. Aeolice? Cf. *ἀμύμων*. Vid. *μῶμαρ*.

μόννα. *τὰς προφάσεις μύν(ν)ας καλοῦσιν οἱ Αἰολεῖς*. *EM* 594, 43. Cf. *μύνη* Od. *φ*. 111.

μοννάμενος = *ἀμυνάμενος*. Alcaei fr. 89 *οὐδέ τι μυν(ν)άμενος ἄλλυι τὸ νόημα* <*τῶμον*>, ut supplevit Hoffmann coll. Sapph. 14. — Schol. ad Od. *φ* 71 *ἀντὶ τοῦ προφασιζόμενος ἀλλαχοῦ ἀπορρίπτων τὸ ἑαυτοῦ νόημα*. Cf. *χέλυν(ν)α, κιννῆν, δίννα, σέλιννον, χάλιννος*. Vid. Hoffm. II 484 sq.

Μοννίσκος duplici *ν̄* scribendum. Meisterh.[2] 74. 9. **Μόρινα** simplici. Idem p. 74, 11.

μοξωτῆρες, οἱ = *αἱ ῥῖνες* ionice Her. II 86, attice *μυκτῆρες*.

μοοθηρατής, murum venator. *PK* CCV, 14 (saec. IV p. C.) =

μοοθηρευτής. *PO* 299 (saec. I p. C.) = *μυοθήρας*. — Ibidem *μυοθηρεύειν* pro legitimo *μυοθηρεῖν*.

μοοσόβη, flabellum = *μυιοσόβη*. Deli tit. saec. II a. C. Dittenb.[2] 588, 34.

μοόχροος, colore muris. *PK* II 195, 12 (a. 69 p. C.) et 198, 17; cf. FGH 92, 12 (ubi additur *πρωτοβόλον*): *ὄνον θήλειαν μυόχρουν*. Cf. supra *λευκομυόχρους*.

μοριάροορος. MFP II 42 (a) 3; *PO* 6 a. 7. Cf. *ἄρουρα*.

μοριάρχης Her. VII 81 = *μυρίαρχος* (Xen.).

μόριος. Adde Bacchyl. V 81 *τὼς νῦν καὶ (ἐ)μοὶ μυρία πάντᾳ κέλευθος* | *ὑμετέραν ἀρετὰν* | *ὑμνεῖν*, ut Pind. *I.* III 19 sq. Sic XVIII, 1 Bl. *πάρεστι μυρία κέλευθος ἀμβροσίων μελέων*. Cf. VIII 47 *στείχει δι' εὐρείας κελεύθου μυρία πάντᾳ φάτις κτέ.*

Μόρινα. Vid. *Μυννίσκος*.

μόρκος. Vid. *μοῦρκορ* et *βρυκός*. — *μυρικᾶς* (*μυρκᾶς*?)· *ἄφωνος, ἐν ἑαυτῷ ἔχων ὃ μέλλει πράττειν*. H. Kaibel comparat murcidus.

μόρμαι, pisces quidam descripti ab Epicharmo fr. 82 Ahr.

μορμηδόνες· *οἱ μύρμηκες ὑπὸ Δωριέων*. — *μυρμηδών*· *ξυνοικία τῶν μυρμήκων*. H. = att. *μυρμηκιά*. Ex hac vocabuli forma apparet quam facile nasci potuerit nota fabula de Myrmidonum origine. — Theocr. IX 31 *τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ*.

μοροπωλικός. FGH 93, 6.

μοροπωλῶν *τέλος* in Aegypto, quod pro arte sua exercenda solvebant. *PB* 9, 1, 17; I 21, 8 pap. bibl. Berol. Cf. Wilcken *O. P.* I 385 sq.

μόρρα· *ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν*. Athen. XV 688 C.

μορρίνης *στέφανος*, pietatis erga deos insigne. Cf. Dittenb.² 650, 45 sq.; 651, 9 sq.; 652, 25 sqq.

Μορρινοῦντι, adv. loci. Meisterh.² 169, 23.

μόρταλις· *ἡ ὀξυμυρρίνη, ὡς Λάκωνες*. H.

μορτοπώλης. Inscr. Aegypti in Journal des savants, Août 1879, 474 (Kum.).

μῦς. Vid. *σμίνθα, σμίνθος*. — *οἱ μῦς* = *μύες*. Herond. III 76. — Ex Herodoto IV 192, 8 affero *μυῶν γένεα τριξά*.

μύσιδδε (i. e. *λέγε*) *τοι ὅτι λῇς ποθ' ἁμέ*. Ar. Lys. 94. Ibidem 1076 *τί δή ποθ' ἁμὲ πολλὰ μυσίδδειν* (-*δην*?) *ἔπη*; et 981 *λῶ τι μυσίξαι νέον*. Cf. supra *μουσίδδει*.

Μυσοί fabula sine poetae nomine. CIA II 992 I 24. *Μυσούς* scripserunt Aeschylus, Euripides (?), Sophocles, Agathon, Nicomachus.

μύστα (= *μύστης*)· *μυστηρίων μεταλαβών*. H. Solis Aeolensibus et Thessalis hanc terminationem tribuunt veteres grammatici, sed etiam Eleis usitatam fuisse docet *τελεστά*.

μυστάκων, cui spissa est mystax, i. e. labri superioris barba. Theophyl. Sim. Hist. I 9, 4 *Ἰωάννην, ᾧπερ ἐπώνυμον τὸ τῆς ὑπερῴας χελύνης κατάκομον, ὃν δὴ καὶ Μυστάκωνα προσηγόρευον Ῥωμαῖοι*. Cf. IV 15, 2. Formata vox ut *γάστρων*, alia.

μύσταξ· *αἱ ἐπὶ τῷ ἄνω χείλει τρίχες*. H. Dorice = *μάσταξ*. Cf. *βάσταγα* et vid. lexica.

μύστας, Bacchi cognomen prope Tegeam. Paus. VIII 54, 5.

μυστήρια. CIA II 466—481. 597. 628. Add. 834, b I et C: τὰ μεγάλα μ. 315. 466. 467. Add. 834, b. 1; τὰ πρὸς Ἄγραν 315 et IV 2 597 b. Cf. Plut. Demetr. 263, sed τὰ ἐν Ἄγρας CIA X 278, ut alii scriptores vocant, = τὰ ὀλείζω CIA IV 1, 1 p. 3. 4; 1, 3 p. 133, Dittenb.[2] 646, 95 [τοῖς ὀλ]είζ[οσιν μυ]στηρίοις. Inde praeter alia discimus τὸν ἱεροφάντην et maioribus mysteriis et minoribus obolo, item τὸν ἐπὶ τῷ βωμῷ ἱερέα, τοὺς ἱεροποιοὺς τοῖν θεοῖν, τὸν ἱερέα τοῖν θεοῖν hemiobolo singulis mystis donandos fuisse. — Ἐπιμεληταὶ τῶν μυστηρίων CIA II 315 et II 2. 834 b, 243 et IV 2, 385 duo sunt; sec. Arist. Ἀθ. πολ. 57, 1 erant quattuor, creati duo ex omnibus Atheniensibus, unus ex Eumolpidis, unus e Cerycibus. — μυστηριώτιδες ἡμέραι. CIG II 628, 9. — Forma attica legitur in inscr. aeolicis aet. imperatoriae GD 222, 4. 255, 12. 302, 2. 2; semel tantum 234, 4 aeolica μυσταρίων e Kaibeli correctione pro μυγγαρίων.

μυστίπολον αἷμα. IGSI, 1020, 5: ὄργια συνρέξαντε θεᾶι παμμήτορι Ῥείης | κριοβόλου τελετῆς καὶ ταυροβόλοιο φερίστης | αἵμασι μυστιπόλοις βωμὸν ὑπερτίθεσαν.

μύτιλον. Vid. μίτυλον.

μύτταχες. μυκαί. Σικελοί. Ἴωνες (Λάκωνες? Schmidt) πώγωνα. H. Vid. μύσταξ.

μυττάξασα et **μυττικάζειν.** Vid. μουκήζει.

μύχαλα. Sophoclis (?) Niobes fr. sec. Blass in Mus. Rhen. LV p. 99: ◡ ⏑⏑ | ἐς δὲ μύχαλα τάρταρά τε [γᾶς, ὀτοτοτοτοτοτ]οῖ, πόδα καταπτήξω; Cf. Eurip. Hel. 189.

μυχλός· σκολιός (?), ὀχευτής, λάγνης, μοιχός, ἀκρατής. Φωκαεῖς δὲ καὶ ὄνους τοὺς ἐπὶ ὀχείαν πεμπομένους. H. Cf. μάχλος.

μυχός, horreum. *TH*, I 189. — Herodoti locis, qui a Schwho citantur, adde III 16, 5 ἐν μυχῷ τῆς θήκης ὡς μάλιστα, in imo sepulcro.

μῶά (= μοῦσα)· ᾠδή ποιά. H. Laconice Ar. Lys. 1249. 1298. Plenam formam doricam μῶσα habent Alcman et Theocritus, aeolicam μοῖσα constanter Pindarus cum Μοισαγέτας et μοισαῖος, quare suspectum μουσικά O. I 15; fr. 32, semel Bacchylides V, 4, sed novies μοῦσα. Vid. μοῖσα.

μῶδιξ (= σμῶδιξ)· φλόξ, φλυκτίς. H.

μωΐδδει· λαλεῖ, ᾄδει. H. Laconice. Corr. Valckenaer pro μωδεῖ. Prior explicatio nititur confusione cum μουσίδδει = μυθίζει.

μωϊκά· μουσική. *EM* 391, 20. Laconicum.

μώιον. Vocab. aegyptiacum aet. Lagidarum = γόμος aet. romanae. Vid. Mahaffy MFP II p. 43.

μωλέθαι. Vid. μωλεῖ.

μ(ω)λεῖ· μάχεται. καὶ ἀντιμολία (l. ἀντιμωλία) δίκη, εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι παραγίνονται. H. Idem μωλήσεται· μαχήσεται. πικρανθήσεται. Cf. Hom. μῶλος = ἀγών, μάχη. Recte huc Baunack Philol. 1896 p. 490

referre videtur verba iuridica in legibus gortyniis vetusto more per ō scripta *ἀμφιμολέν*, *ἀντίμολος*, *ἀπομολεῖ*, *ἐπιμολέν*, *ἑτερομόλιος*, *μολέθαι* (= *μωλεῖσθαι*), *μολιομένα*, respondentia atticis *ἀμφισβητεῖν*, *ἀντίδικος*, *ἀπολογεῖσθαι*, *ἐπιδικάζεσθαι*, *δικαζομένη*. — Comparetur usus verbi *ἀγωνίζεσθαι* in Attica.

μώλογερ· *τὰ ἄνοζα ξύλα*. H. Laconicum?

μώλοζα melior forma pro *μόλυζα* apud Hippocratem. Cf. Hoffm. III 280.

μώλοκα· *τὸν ἀπαίδευτον. Ζακύνθιοι*. H.

μῶμαρ· *μέμψις*, *ὄνειδος*, *αἶσχος*. H. Siculum vocabulum secundum Festum et Isidorum. Cf. *μῦμαρ*.

μῶμος. Locis adde Bacchyl. XII 202 Bl.[3] *βροτῶν δὲ μῶμος | πάντεσσι μέν ἐστιν ἐπ' ἔργοις*.

μωρίαι· *ἵπποι καὶ βοῦς ὑπὸ Ἀρκάδων*. H. Num comparari potest neograecum *ἄλογον* = *ἵππος*?

μωρίην *ἐπιφέρειν τινί*. Herodoti lexico Schwhi addatur I 131, 1.

μωρόν· *τὸ ὀξὺ Κύπριοι*. Schol. Hom. Ξ 479 et *EM* 776, 23 s. v. *ὑλακόμωρος*. Schol. ad ξ 29 *ὑλακόμωροι· — Ἀρίσταρχος ὀξύφωνος*. Similiter *ἐγχεσίμωρος* et *ἰόμωρος* (ab *ἰά* = *φωνή*) explicabantur. Bechtel comparavit radicem germanicam mêr in mêrjan, *κηρύττειν*.

μῶσα dor. = *μοῦσα*. *EM* 589, 41. 46 et 285, 51. Vid. *μῶά*.

μῶσθαι. Vid. sq. voc.

μῶσο· *ζήτει*. H. Epicharmi fr. 121 Ahr. *ὦ πονηρέ, μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς*. Fortasse ex eodem sumta est glossa Hes. *μῶται· ζητεῖ, τεχνάζεται*. Fr. 80: *Πύρρα γα μῶται* (pro *Πύρραν γε μῶ καὶ* Ahrens) *Δευκαλίωνα*. Optativum *μῷτο* habet Diotogenes Pythag. Stob. Ecl. ph. I 100 Wachsm. p. 50, 12; infinitivum *μῶσθαι* Plato Cratyl. p. 406 A: *τὰς δὲ Μούσας τε καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, ὡς ἔοικεν καὶ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασεν*; aoristum *ἐμώσατο· εὗρεν, ἐτεχνάσατο, ἐζήτησεν* Hesychius, sed *ἐμάσατο* traditur apud Aesaram Lucanam Stob. Ecl. ph. I 49, 27 (p. 850). Cf. Aristarchi lectio *γε μάσσεται* pro *γαμέσσεται* Hom. I 394.

N. Nō.

De nasali apud Aeoles et Thessalos egit Hoffmann II 475—485, apud Arcades et Cyprios idem I 209—217, apud Dores Boisacq p. 86—88. Ut in Cypro et Pamphylia ante consonantes constanter neglegitur, ita in vasis atticis saepe omittitur, ut *Ἀταλάτη*, *Ἀδρομάχη*, *Τίμαδρα*, *Ἀφιτρίτη*, *Ἀφιάρεως*, *Ὀλυπιόδωρος*, *ἀφί*, *νύφη*, *Δάπος*, *Ἐκέλαδος*, itemque in vetustissimis atticis. Testimonia dabit Kretschmer GV p. 161 sqq., quibus adde omissi ν̄ ante μ̄ exempla (assi-

milatione nata) ex antiquissimo decreto de Salamine CIA IV, 1 p. 57 = Mitth. XXIV p. 321 verba *ἐὰ μὲ τὸ μισθόμενόν τε καὶ τὸ μισθδντα* et *οἰκε̃ν ἐαΣαλαμι̃νι* et Kaib. ep. 744, 2 (saec. V a. C.) *ἐΜαντινέαι*. Apparet hinc quam tenuis in ore graeco sonus fuerit.

N pro *Λ* ante dentales apud Siculos praesertim et Italos. Vid. *φίνταος*, *ἐνθει̃ν* etc. Cf. etiam creticum *πορτη̃νθον*, apud Alcmanem *κέντο*, delphicum *προαπενθει̃ν*, quibus nuper accessit arcadicum *παρένθη*.

N paragogicum in vetustioribus extra Atticam monumentis prosaicis scribi non assolet. Cf. in aliis Meister I 258, Boisacq p. 88. In permagna inscr. delphica phratriaca GD 2561, saec. V a. C. ne semel quidem occurrit.

N epentheticum. Vid. *ποινά*. De nasali perperam addita aut omissa vid. sub *M*.

NΘ pro *NT* in terminationibus verbalibus $\overline{\nu\vartheta\iota}$, $\overline{\nu\vartheta o}$, $\overline{\nu\vartheta\epsilon\iota\nu}$ apud Thessalos, in $\overline{\nu\vartheta\iota}$, $\overline{\nu\vartheta\eta}$, $\overline{\nu\vartheta o}$, $\overline{\nu\vartheta\omega}$ apud Boeotios.

NN apud Aeoles ex $\overline{\nu j}$, ut *δίννω*, *κλίννα*, *κόννα*, *κρίννω*, *ὀρίννω*, *σίννομαι*, *κτέννω*, apud Thessalos *κρεννέμεν*; ex $\overline{\nu F}$, ut (aeolice) *ξέννος*, *γέννα*, *ἔννεκα*, *κέννος*, *στέννος*, *τίννω*; ex $\overline{\nu\varsigma}$, ut *κρίνναι*, *κτένναι*, *ἐγέννατο*, (thess.) *συνμεννάντουν*, *ὑστερομειννία*, (aeol.) *μη̃ννος* etc., ex $\overline{\sigma\nu}$, ut (aeol.) *ἔραννα*, *κράννα*, *σελαννα*, *ἔννη*, *ἄργεννος* etc. Vid. Hoffm. II 479 sq.

NN assimilatum ex *NP* in *ἀννέοιτο*, *ἐκσαννήσηται*. Cretice in LG.

NN = *N* ibidem in *συννη̃ς* LG X 41, *τὰν νημέραν* ibidem II 49.

$\overline{\nu\alpha}$ dorice = $\overline{\nu\eta}$? Vid. *ναμαρτής*, *νάποινος*.

Νᾶα, festum Dodonae. CIA II 1318. 1319.

ναβοῦς, bestia quaedam (Plin. N. H. VIII 70 nabum Aethiopes vocant). IGSI, 1302, 9.

νάεσσι aeolice = *ναυσίν*. Alcaei fr. 79, Pind. *P.* IV 56. Cf. *EM* 605, 27. Vid. *ναῦς*.

να(έ)τειρα· *οἰκοδέσποινα*. H. Vulgo *ναίτειρα*.

να<έτ>ερρα· *δέσποινα*. H. Cf. $\overline{\epsilon\varrho\varrho} = \overline{\varrho\iota}$ et Hoffm. II 241.

ναεύεν cretice = *εἰς νεὼν καταφεύγειν*. LGI 40: *Αἰ δέ κα ναεύει ὁ δο̃λος ὁ̄ κα νικαθε̃ι, καλίον ἀντὶ μαιτύρον δυο̃ν δρομέον ἐλευθέρον ἀποδεικσάτο ἐπὶ το̃ι ναοι̃ [ἐ̄] ὀπε̃ κα ναεύει.* — Cf. *νᾱύειν*.

ναήσατο dorice. Vid. s. v. *νέω*.

νάθραξ· *νάρθηξ*. H. Gl. dorica aut aeolica.

ναὶ τὼ σιώ, per Castorem et Pollucem, saepe Lacones apud Aristophanem, Xen. Hell. IV 4, 10, *ναὶ τὸν Ποτιδᾱν* Epicharmi fr. 62. Ahr., ubi Athenienses *νή* aut *ναὶ μά* usurpant, quorum *μά* respondet dorico *οὐ* (*τὼ σίω* et similia). — Aeoles in iurando *ναί* dicunt, ubi Attici *ἦ μήν*. Sic GD 281 *B*, 47 [ν]*αὶ δικάσσω τὰν δίκαν, ὄσσα μὲν ἐν τοι̃ς νόμοισι ἔνι, καττοὶς νόμοις, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ φιλοπονίας ὠς ἄριστα καὶ δικαίτατα κτέ.*, ut attice dicitur *κατὰ γνώμην τὴν δικαιοτάτην*.

ναΐαρχος (= νάαρχος), templi praefectus. Inscr. Dodonae GD 1356. Cf. 1348 et s. v. νάιοι.

Ναΐδες dorice et attice = ion. Νηιάδες. Pind., Bacchyl., Theocr., al.

ναίει· οἰκεῖ. Σικελῶν. *BA* 1096. — Pro κεῖται in cippo IGSI, 1625 Εὐψυχὶς ἐνθάδε ναίει.

ναΐκοὶ εὔθυνοι. Dodonae GD 1370.

νάϊοι· ναυτικοί. H. Hoc sensu tragici saepe νάιος usurpant. Idem adiectivum formatum a ναός, templum, Hermann Pindaro reddidit *P.* VI 4 pro ναόν (minus recte λάινον Bergk). Νάιος est cognomen Iovis Dodonaei. GD 1368. 1371. 1373. 1376.

ναΐσκάριον (= ναΐσκος), aedicula. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 3145.

νακοδέψης = σκυλοδέψης (-όδεψος). Hippocrates p. 346, 22 v. l. Cf. Athen. III p. 352 *B.*

νακόρος dorice = νεωκόρος, aedituus. Epidaur. GD 3359, 3; Delph. v. c. 1921. Cf. ναοκόρος, σιοκόρος, ναοπόλος, νηοκόρος, ναοφύλαξ, ναωρός.

νάκος, τό = δέρας, κῶας, κῴδιον. Her. II 42. Pind. *P.* IV 58. Theocr. V 2. Cf. νακοδέψης. Attici quoque usurpant in compositis νακοτίλτης, -τιλτος, -τιλτεῖν.

ναμαρτής (?) = νημερτής. Archytas Stob. Ecl. ph. II 2, 4, sed rectius cod. P. ναμερτέας. Cf. mox ναμερτής in libris FP. Soph. Trach. 172 ναμέρτεια, quod si recte se habet, etiam νάριθμος (νααρ.) expectes Theocr. XXV, 57. Alia res est in νηλέης, νήπιος, quippe contractis ex να-ε. Cf. νάποινος.

Ναξιάτης, Ναξιήτης. Vid. Meisterh.[2] 13, 11.

ναοποιεῖν et **ναοποιός** saepe in tit. delph. a. 380 – 280 GD 2502.

ναοποίιον. Inscr. delph. W. F. 1 ἐπιμελομένου τοῦ ναοποιίου. — ναοποϊκὸς νόμος. Lebadeae tit. Ἀθην. IV p. 372 = Dittenb.[2] 540, Michel 589, 88 sq. Cf. Fabricius de archit. p. 37 et de magistratibus ναοποιαί, s. ναποιαί, s. νεωποιοί dictis in multis civitatibus graecis pag. 25, adn. 1.

ναός, voc. doricum, inde a med. saec. a. C. IV etiam in titulis ionicis pro νεώς occurrit. Cf. Meisterh.[2] 99 sq. et Hoffm. III 328 sq. Tit. laconicus *IA* = Dittenb.[2] 60 — — — καὶ θ[νέο]ν καὶ ναϝὸν καὶ τὸν χρεμάτον τὸν τõ θεõ (Apollinis).

νᾶος adiiectivum iuxta νάιος (νᾳ̃ος) passim titt. Dodonae. Apud Carapanum hoc duodecies, illud sexies occurrit. (Kum.).

ναοφύλαξ. *PB* 362, 2 et alibi. Cf. νακόρος.

νάπα (= νάπη)· σύμφυτος τόπος. H. Gl. dorica aut aeolica. Locis adde Bacchyl. XVII 23 Bl. σὺν τ' ἀνδροκτόνον ἐν νάπαις Κρεμ(μ)υῶνος.

ναποῖαι, pagorum magistri in insula Co. IC 367, 33; 46. 91. 98. 106. 369, 5. ναποᾶν 373, 6.

νάποινος· μάταιος. H. gl. dorica. Schroeder reddidit Pind. *P.* IX 58. Cf. Proll. II 21. Vid. ναμαρτής.

ναρκᾶν transitive, f a c e r e u t t o r p e a t a l i q u i s, o b s t u p e f a c e r e, f a c e r e u t q u i s d e s i n a t, seq. infinitivo. Philodem. de rhet. p. 387, 13 Sudh.: *εἰ καί τις αὐτὸν ἐνάρκη[σε νο]εῖν* (i. e. *ὥστε νοεῖν*) *παντάπασι διδακτὴν τὴν πάντων [δύναμι]ν* et p. 380, col. CV, 1: *ὅταν] ναρκώσῃ τι[νάς, οὐχὶ δι]ὰ [τ]ῶν λόγων ψ[υχαγωγ]εῖται τότ' αὐτός, ἐ[φ' οἷς δῆμον] θαυμάζειν ἀξιοῖ.* Unde apparet iniuria hunc usum negasse Dindorfium in Thes. V p. 1362 s. v. De infinitivo cf. Synesium ibi citatum: *ἐπιστολὴν δὲ — πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι — ἐνάρκησα.*

νᾶς. Vid. *ν α ῦ ς.*

νασιῶτιν *μέλισσαν* se ipsum vocat Bacchylides Ceus IX 10 Bl.

νᾶσος dorice (et aeolice) = *νῆσος* passim etiam in titulis. Locus in Arcadia *Ν ᾶ σ ο ι.* Paus. VIII 23, 2. 25, 2.

νᾶσσος pro *νᾶσος* in Camiri inscr. saec. a. C. I, GD 4123.

ναστά (a v. *νάσσειν*)· *σακτά. Ῥόδιοι καὶ <Ἀττικοὶ καὶ> ἱερὰ πέμματα.* H. Vid. Poll. VI 78 et Schmidt ad h. l.

ναστός. Vid. *ἐ π ι π ε π λ α σ μ έ ν ο ς.*

Ναυαγὸς Παραμόνου comoedia. CIA II 975. III 5. P a r a m o n u s ignotus, *Ναυαγόν* novimus Ephippi et Aristophanis sive Archippi, cf. Meineke, Hist. crit. C. G. p. 354 et 200.

ναυαρχὶς *πόλις* Tyrus vocatur IGSI, 830, 4.

ναύαρχος Lacedaemoniorum classi imperabat, *σ τ ρ α τ η γ ό ς* atticae. Cf. *ἐ π ι σ τ ο λ ε ύ ς.*

ναυβάτης pro *ναύτης* tragici, Herodotus, Thucydides.

ναύβιον quid? *PK* 140, 7. Cf. 117; 121—122; 270, 41; 296, 5 ubi Kenyon „The *ναύβιον* tax, i. e. the duty of supplying *ναύβια* was one of the imposts of the land and is connected with the building of dykes or houses". Cf. v. c. 1, 23. Idem II p. 40 impugnat Wilckeni opinionem (quam hic O. G. I 260 retraxit) *ναύβιον* esse vocabulum aegyptiacum pro *σπυρίς*. Cf. etiam PL p. 379. 380 (n. 66, 8; 37 sq., 43 etc.) saec., ut videtur, 1 a. C. Ibi l. 65: *εἰς τὰ περιχώματα γίνεται ναυβία* (sequitur summa) *καὶ εἰς τὴν στρατηγικὴν οἴκησιν ... ἀνήλωται ναύβια* (summa). Nuper Kenyon Cl. Rev. 1900 p. 173 distinguendum monuit inter hunc vocabuli usum aet. Lagidarum et aet. romana; sub Ptolemaeis enim significare mensuram cubicam (= *ἀωίλιον*), qua uterentur ubi agatur de canalibus excavandis et de aggeribus exstruendis, sub Romanis vero tributum, fortasse impendendum canalium fossioni et conservationi. Cf. Wilckeni disputatio O. G. I p. 259—263, ubi etiam reliquos locos attulit, quibus nunc addantur FGH loci plurimi. Vid. Indicem IX p. 351 *A.*

ναύει (ex *νάϝει*)· *ῥέει, βλύζει.* H. Aeolice. Cf. Hoffm. II 485.

ναύειν (ex *νάϝειν*)· *ἱκετεύειν παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκετάς.* H. Cf. Phot. Apte Wecklein Aeschylo Suppl. 359 *ν α ύ ο ν θ' ὅμιλον* pro *νέον θ'* reddidit. Cf. supra creticum *ν α ε ύ ε ν.*

ναυηγεῖν, *ναυηγίη, ναυήγιον, ναυηγός* ionice = *ναυαγεῖν* etc. saepe ap. Herodotum. Cf. Hoffm. III 354.

ναυκληρομάχιμοι, οἱ. PL n. 68, 22 *τῶν ἐπὶ τῶν φυλακίδων τεταγμένων ναυκληρομαχίμων* (a. 165 a. C.). Cf. Wilcken O. G. I p. 283.

Ναύκληρος Ἀρχικλέους (?) comoedia. CIA II 975 III 17. Comici nomen incognitum, *Ναύκληρον* novimus Eudoxi et Menandri, *Ναυκλήρους* Nausicratis. Cf. Meineke, Hist. crit. c. G. 492, 495.

ναύκραροι servat *α* apud Herodotum. Vid. *λοχηγεῖν*.

ναυκρατέες *τῆς θαλάσσης* ionice Her. V 36 = att. *θαλαττοκράτορες*, qui *ναυκράτορες* habet VI 9.

ναῦλλον cum simplici *λ* scribitur in Coressi inscr. saec. a. C. IV CIA II 546, 13; Deli tit. a. 279 a. C. Michel 594, 74, alibi. — *ὁ ναῦλος*, ut Ar. Ran. 270, Smyrnae tit. Dittenb.[2] 871, 5 sq. Cf. Meisterh.[2] 101, 21. De vectigale *ναῦλον πλοίου* in Aegypto vid. Wilcken O. G. I p. 386 sq. Cf. *ἡμίναυλον πλοίου* et FGH 42 (a) II 13.

ναυλοδόκος, portorii acceptor, fortasse = *πορθμεύς* in Ostr. 1477. Cf. O. G. I p. 268.

ναυλώσιμον *πλοῖον*, navis conducticia. *PO* 276, 7 (a. 177 p. C.).

ναῦος vid. *ναύω*.

ναυπηγοί in Aegypto pro arte sua exercenda tributum pendebant. Ostr. 1477. Cf. Wilcken O. G. I p. 263. Dores *ναυπαγός* etc. dixisse docet *Ναύπακτος* nomen.

ναύποδες (Phot.), *ναυσίποδες* (Hes. et Eustath. p. 1515, 37)· *νησιῶται*. Gl. comica esse videtur.

ναῦς. Formae doricae *νᾱός, ναΐ, ναῦν, νᾶες, ναῶν, ναυσί* (Pind.), *νᾶας* (Theocr. VII 51), aeolica dat. *νάεσσι* (Pind.). — Secundum *EM*, Ioannem Gr., Greg. Cor. Dores dicebant *νᾶς, νᾶν* (*νᾶϝς, νᾶϝν*?). Cf. Ahrens II 243; de formis ionicis vid. s. v. *νηῦς*.

ναῦσσον. Inscr. coa Mitth. 1891, 417. Idem vocabulum in Cyzici tit. IA 491 (cf. Dittenb.[2] 464, 2) restituit Toepfer, sed in lapide ͳ, i. e. *σαμπί*, esse vidit Wackernagel Herm. 93, 300, quam litteram Asiani adhibebant in vocabulis barbaris, ut *Ἁλικάρνασσος, Πανύασσις*, itaque *ναῦσσον*, vocabulum non graecum, vectigal quoddam significare nec cohaerere cum substantivis *ναῦς* et *ναῦλον*.

Ναυστε(ί)ρης, a *στεῖρα*, carina. Inscr. ionica Styriae. Hoffm. III 396.

ναυτίλος ionice (Her. II 43) et tragice = *ναύτης*. Cognata vocabula *ναυτίλλεσθαι, ναυτιλία* etiam sunt pedestris sermonis attici.

ναυτοδίκαι, οἱ apud Atticos. CIA I 29.

ναύω aeolice = *να(ϝ)οῦ, νεώ*, templi. GD 311, 16 (2 a. C. — 14 p. C.) *τάς τε τῶ ναύω κατειρώσιος* (*καθιερώσεως*). GD 214, 43 (a. 314 a. C.) *δείγην* (= *ἀνοιγνύναι*) *τοὶς ναύοις*. 211, 5 sq. *ναῦον*. Cf. *σύνναυος*.

νάφειν = *νήφειν* dorice, ut in Epicharmi illo, fr. 119: *νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν*.

νάχειν dorice = νήχειν, att. νεῖν. Cf. προσέναχε.
ναώριον dorice = νεώριον. Corcyr. GD 3195 b, 11.
ναώσαιεν Cret. BCH 1885, n. 10, 24 iuxta πράξαιεν (l. 14). Cf. παρίσχαιεν.
ΝΕ = νεωτέρα. Therae tit. IGI, III 343, 19.
νέα, νέες, νέας ionice Herodotus = ναῦν, νῆες, ναῦς. Vid. νῆυς.
νέα adverbialiter = νέον, νεωστί. Therae tit. *IA* 466 νέα ἡβῶν, unde temere Roehl fecit verbum non graecum νεαρηβῶν. Est inscr. metrica Κώ[θι]λος ὁ Κρετο[β]ού[λου] ἀπ' Ε[ὑμ]νάστας νέα ἡβῶν, in qua hiatum non curavit auctor. — Substantive ἐν νέαι (= ἐν ἥβῃ) γίγνεσθαι. IGSI, 1293, A 3.
Νέα πόλις, Νεοπολίτης et Νεαπολίτης. Meisterh.[2] 108. 186, 10. 91, 9. Vid. Μεγάλη πόλις.
νεᾶκες (dorice = νεῆκες)· νεωστὶ ἠκονημένον. H.
νεανισκάρχης, epheborum praefectus, crebro legitur in titulis IRB II, 58. 440. 441. 445—448. 451. 454. 455 etc. — νεανίσκοι Ἱερώνειοι vocantur ephebi eius gymnasii, quod ab Hierone, Romanorum socio et amico, conditum de eius nomine dictum est in Neti titulo IGSI, 240. Cf. Moschion ap. Athen. V p. 206 *E*.
νεανισκαρχήσας, sc. τῶν ἐφήβων. CIA III 765, 1098.
νέβεστα· περιτάλματα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν Σικελῶν. H. Ex corruptissimis verbis nihil exculpo.
νεηνίης et νεηνίσκος ion. = νεανίας et νεανίσκος. Herodotus saepe.
νεί boeotice = νή. Ar. Ach. 905 νεὶ τὼ θεώ.
ΝΕΙ = Νεισυρίου. Nisyri tit. IGI, III 164, 2.
νεῖα, sc. ξύλα, in titulis atticis pro ionico νήια. Meisterh.[2] 29, 34.
ν(ε)ικάαρ = νικήσας. Inscr. laconica aet. rom. Del. 34, 2 νεικάαντερ 37, 2.
νεικάδιον, parvum victoriae simulacrum. Palaestinae inscr. CIG 4558 (Kum.).
νεικέειν ion., ep. = ὀνειδίζειν. Her. VIII 125. IX 55. νεῖκος = ἔρις idem III 62. VI 42. 66. 68. VIII 158. 225.
νεικ(λ)ῆσαι· ἀρόσαι. — νεικλητήρ· λικμητήρ. Μεγαρεῖς, νεῖκλον τὸ λίκνον H., qui infra fortasse rectius νίκλον· τὸ λίκνον, unde reliqua refingenda. Liquidorum est metathesis. Pro ἀρόσαι melius dedisset λικμῆσαι.
νειλόβροχος, Nili aqua submersus. Pap. aeg. Herm. XXVIII p. 238. Cf. s. v. βροχή.
νειλοκαλάμη, herba quaedam in Aegypto. Vid. καλάμη. Pap. mag. in Wess. Neue Gr. Zauberpap. 433 νειλοκαλάμης σπέρμα.
νεῖν. Vid. νέω.
νειριτροφεῖν s. **-τραφεῖν**. Aesch. Agam. 1479 νειριτροφεῖται s. -τραφεῖται Headlam, Cl. Rev. 1900 p. 119, pro νείρει τρέφεται. — Hes. νεῖραι· κατωτάται. οἱ δὲ κοιλίας τὰ κατώτατα. Cohaeret cum stirpe νερ = ἐνερ.

νείφειν figurate pro *βρέχειν*. IC 58, 9 *καὶ τὸν ἀπ' οὐκ ἀγρίου παναθηναίοισιν ἐλαίου | νειφόμενον δώροις κρωσσὸν ἐνενκάμενον*. Cf. Suid. s. v. Haec genuina verbi forma videtur pro *νίφειν*, probata Herodiano II 779, 6. Cf. Joh. Schmidt, Vocalism. I 134, sed subst. *νιφάς*.

νεκρία, res funebris. *PT* I p. 1, l. 20 *τῶν τὰς λειτουργίας ἐν ταῖς νεκρίαις παρεχομένων καλουμένων δὲ χολχυτῶν*. Cf. Peyron p. 77 et *χολχύται*.

Νεκρὸς Διοδώρου comoedia. CIA II 972, 12. Cf. Meineke, Hist. crit. c. G. p. 419.

νεκροτάφος = *ταφεύς*, ut apud Manethonem, *PB* 84 IV 7 (a. 228 p. C.) et alibi.

νεκροῦν. CIA III 1355 *νενεκρωμένον σῶμα*.

νεκυαγωγός = *ψυχοπομπός*. Inscr. Carthaginis in Mus. Rhen. 1900, p. 248 (cf. 249): *θεὸν τὸν νεκυαγωγόν*, sc. Mercurium.

νεκυδαίμων. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 360. 368 etc. Mercurius.

νεκυομαντήιον ionice = *νεκρομαντεῖον*. Her. V 92, 7.

νέκυρ· *νεκρός*. *Λάκωνες*. H.

νέκυς ion., ep. = *νεκρός*. Saepe Herodotus iuxta *νεκρός*. Hesychio reddiderim *νέκ<υ>ες*· *νεκροί* pro *νέκες*.

Νεκύσιος, mensis Gnosiorum = *Πυανοψιών* att. (Homolle) in tit. gnosio Dittenb.[2] 514, 57 (not. 29). Cf. Bisschoff, de F. G. A p. 385. Vid. *Θεσμοφόριος*.

νέμειν *πόλιν* = *διοικεῖν* saepe Herodotus. Cf. Thuc. V 47.

Νέμεσις fabula sine poetae nomine. CIA II 975 IV 2. Unius Cratini *Νέμεσιν* novimus.

Νεμῆι *πύξ* = *Νεμέᾳ*. Saepius Rhodi tit. Olympiae GD 3765 C, col. II; scriptus brevi post a. 434 a. C. — De locativo *Νεμέᾳ* cf. Meisterh.[2] 169, 28.

Νεμηνίς = *Νεομηνίς* Therm. Sic. GD 3249, 1. Cf. *Κλέπολις*, *Θέδωρος*.

νεμήτρια, quae dividit, tit. rom. saec. IV IGSI, 956, 5 *ἔτι τε ἀξιοῦμεν καὶ ταύτην εἶναι νεμήτριαν καὶ κατὰ δόσιν λαμβάνειν τὸ δοσείδιον*.

νεμονηία, mira forma cretica pro *νεομηνία* Dittenb.[2] 463, 147, quam tuetur *Νεμονήιος* in Mus. Ital. III p. 648, n. 61, 6. 49.

νέμος· *τόπος δασύς, ἐπιτήδειος εἰς νομήν*. Eustath. ad Hom. *Λ* 480. Legitur GD 1415, 8.

νέννος, ὁ = *ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός*. Pollux III 16. *Καλεῖται δὲ καὶ νέννος παρὰ τοῖς ποιηταῖς*. Cf. § 22. Vocabulum restituit A. Wilhelm in epigrammate apud Plutarchum Mor. p. 1083 E: *τὸν νέννον* (pro *τόνδε νέον*) *Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε κτέ*. in Herme a. 1900, p. 669 et *EA* 1901, p. 56. Cf. *νίννα*. Idem Wilhelm *τὸμ νέννον* affert ex inscriptiuncula in Museo epigraphico l. l. p. 58.

νενώμεθα· *διανενοήμεθα*. — *νένωται*· *ἐν νῷ ἔχει*. H. Her. I 68 *ἐννώσας*, I 86 *ἐννώσαντα*, III 6 *ἐννενώκασι*, I 77 *ἐνένωτο*, IX 53 *νενωμένον*, VII 206 *ἐνένωντο*, VII 207 *διενένωντο*; Anacr. 10 *νενωμένος*, Theogn.

1298 *νωσάμενος*. Cf. *νωβύστρα*. Apud Herodotum saepe, apud Hippocratem constanter apparent formae non contractae. Hoffm. III p. 369, 371. Vid. etiam *νώθητι*, *νῶμα* et *βωθέειν*.

νεόβλαστος. Theophyl. Sim. Hist. II 11, 7. *ἐν τοῖς νεοβλάστοις τῶν δένδρων*.

νεόδματος. Vid. *θεόδματος*.

νεοθαλής dorice = *νεοθηλής*. Pind. *P.* IX 48, ut *εὐθαλής* *P.* IX 72, al.

νεοθάξ. Vid. *θάγεν*.

νεόθηρος. Apameae inscr. metr. LW 1703: *χαίρετέ μοι φιλόθεοι καὶ καλοὶ ,νεόθηροι* (Kum.).

Νεοκαισαρεών, Thirae in Lydia mensis. Bisschoff de F. G. A p. 403.

νεοκόρος pro *νεωκόρος*. Delph. GD 1733, 10, 2100, 14. 2261, 17.

νεόκριτος. Bacchyl. VII a, 5 p. 68 Bl. *νεοκρίτου*.

νεόκροτος? Bacchyl. V 48 *νεόκροτον νίκαν*, ubi proposui *νεόκριτον*.

νέος. Pergami tit. a. 117 p. C. Dittenb.[2] 384, 5 *συνόδωι τῶν ἐν Περγάμωι νέων χαίρειν*, ubi vid. eius notam de his collegiis adulescentium in Asiae potissimum civitatibus.

νεός ion. = *νηός*. Herodotus. Cf. Hoffm. III 509.

<νεοσκάργανον?>· *νεωστὶ τὸ σπάργανον περικείμενον*. Phot. s. v. *νεοσπαδῆ*, cuius vocis explicatio una cum gl. a me restituta excidit.

νεοσκάττωτος boeoticum = *νεοκάττυτος*. Strattis ap. Mein. F. C. G. II 781. Cf. Hes. *σπάτος*· *δέρμα*, *σκύτος*, aliaque inde ducta vocabula, quae vid. s. v. *σπατοληασταί*.

νεοσσός. Adde Herond. VII 48 *ὡς νεοσσοὶ τὰς κοχώνας θάλπουσιν*. Vid. *πίγγαν*.

νεοσύλλογος, recens collectus. Hyperid. V 11 Bl. *νεοσύλλογοι δ' ἦσαν*, sc. *οἱ ἔρανοι*.

νεοχμός, νεοχμοῦν, νεόχμωσις praesertim ionica = *νεός*, *νεωτερίζειν*, *νεωτερισμός*. Her. IX 99. — V 19. IX 203. Adiectivo etiam tragici utuntur, verbo Thuc. I 12.

$\overline{\text{νεο}}$ = $\overline{νεο}$ in compositis. Cf. $\overline{θου}$.

νευμεινίη boeotice = *νεομηνίαι*. GD 51, alibi. Vid. *μείς*.

νεύοισιν aeolice = *νεύουσιν*. Alcaei fr. 15, 3.

νευσεῖς futuri dubium admodum exemplum Theocr. VII 109 (codd. *νεύσεις*, *νεύσαις*, Ziegler *νεύσῃς*).

Neutra pluralia apud Pythagoraeos italios passim (ut omnino apud sequiores, maxime Byzantinos) adsciscunt verba in plurali. Exempla huius usus apud Thucydidem mihi quidem sunt dubia admodum.

νέω, struo = *σωρεύω*. Herond. IV 46 *νενημένην χοῖρον πολλῆς φορίνης*, ubi non retracto veterem coniecturam meam *νενασμένην*. — Herod. I 50 *νήσας πυρήν*. Cf. Eur. H. F. 243 Xen. An. V 4, 27 *ἄρτων νενημένων*. Corrupte Ar. Nubb. 1185 libri *ἀμφορῆς νενησμένοι* (quod est sequiorum). — Reduplicatione formatum verbum Homeri *νηνέω*. Cf. Curtium, Das gr. Verb. II 173. 419. Vid. *περινεῖν*. — Formam doricam *ναήσατ(ο)* habet Bacchyl. III 33,

neque probari potest Bergkii coniectura admissa a multis *τε νησθέντων* pro *τελεσθέντων* Pind. O. VI 15. Alias coniecturas vid. apud Schroederum.

νεωκόριον, τό. CIA II 827. Add. 834 b. II 45. 65. 72. BCH VI p. 48, 87. Meisterh.[2] 36, 5. In Phanagoriae tit. 342, IRB vol. II, 4 et 25 male Lateskiew bis supplevit *νεωκο[ρείῳ* et *νε[ωκορείῳ* pro *νεωκο[ρίωι*.

νεωκόρος, aedituus. Herond. IV 41. 45. 90 ex usu vulgari. — Alio sensu saepe legitur in inscr. Oropi *EA* 1889, n. 26, ubi apparet inter donaria servata in Amphiariēi thesauro, et significari videtur imagunculam votivam, huius templi aeditui speciem referentem. — Vid. *νακόρος* et *σιοκόρος*.

νεωποίης = *νεωποιός*. Minoae in Amorgo decretum saec. a. C. III BCH 1884, p. 40, 10. Cf. Mitth. 1876, 337, 25 et saepius (=Dittenb.[2] 531), CIG 2671, saec. IV a. C, etc. — Similiter Halicarn. Dittenb.[2] 11 a, 6 *τοὺς νεωποίας τῶν θεῶν*, Ephes. Ditt. 510, 22. Cf. eius adn. 5 ad 185 et vid. *ναοποίιον*.

νεώριον, τό. CIA I 32. 40. 47. 22.

νεωστί = *ἔναγχος*, quod prosae atticae est familiarius. Her. II 49. VI 41. VII 142 init., tragici et Plato.

νεώτερος pro *καινός*. Theophyl. Sim. Hist. V 2, 1 *ὁ νεώτερος στρατηγός*. Cf. V 17, 3 *πρὸς νεώτερον κάλλος μεταχωρεῖν*.

νῆ = *νέη*, *νέα* Samios dixisse ait Herodianus II 913, 3. Cf. *νῆνις*.

νήδυμος. Kaib. ep. 714, 2 (saec. II p. C.) *ἐσθλός τε πέφυκε καὶ ν[ή]δυ[μ]ος Ἀθειληνός*. — Homero hodie ubique restitum est (ϝ)ήδυμος.

νηδύς· *γαστήρ. Μαγνήτων. BA* 1096. Utuntur Hom., trag., Her. II 87 bis.

νηϊδέστερος. Vid. *νιΐδες*.

νῆιν *ἔτι χρυσέας | Κύπριδος θελξιμβρότου*, Deianiram. Bacchyl. V 174 sq.

νηλεόθυμος. Vid. s. v. *μοῖρα*.

Νηλής. Vid. s. v. *Βασίλη*.

νήματα *Μοιρῶν*. Kaib. ep. 151, 10; 520, 7; 547, 15; 1084, 10; BCH 1897, 95. Cf. *μίτος* et *κλώθειν*.

νῆν, nere, **νένημαι.** Meisterh.[2] 148.

νῆνις = *νεανίς*. Anacreon 14, 5 *νήνι* = *νεανίδι*. Vid. *νεηνίης*. Apud Aristophanem *νεανίας* sim. saepius patiuntur synizesin.

νηός ion. = att. *νεώς*. Herodotus passim, sed titt. ionici habent *νεωκόρος*, *νεωποῖαι*, *νεωποιήσαντες*. Hoffm. III 161. Vid. *ναός*.

νηπιαχεύεσθαι pro forma activa inscr. metr. Romae (?). Mus. Rhen. 1879, 195 (Kum.).

νηποινεί. Meisterh.[2] 116.

Νήρη. „Alcaeus (fr. 144) *Νήρη* pro *Νήρης* posuit" (?). Priscianus VII. 7. Vid. Hoffm. II 549.

Νηρεύς et **Νηλεύς** in dialectis servant *η*.

νησίαρχος, ὁ commemoratur in titulis deliis ap. Homollium BCH p. 402 sqq. Cf. Dittenb.[2] 205, 3; 224, 2; 588, 72, ubi Ditt. not. 29, „praefectus communis insulanorum consiliis, creatus a rege Aegypti, donec eius consilii regimen ad Rhodios transiret."

νῆσος *μακάρων* pro vulgatiore *νῆσοι*. Kaib. ep. 107, 2; 473, 2. Cf. mea Stud. crit. ad ep. Gr. p. 42. — Vid. *νᾶσος*. — **νῆσσον** CIA III 1397.

[**Νῆστις**· *Σικελικὴ θεός*. *Ἄλεξις* Phot. „Sicula dea, quippe ab Empedocle Agrigentino inventa, v. 35. 200 ed. St." Kaib.].

νῆυν = *νέα*, *ναῦν*. Herond. II 3 *ἀξίην τὴν νῆυν | ἔχει ταλάντων πολλῶν*. Vid. s. v. *ἀγκύρη*. De formis *νῆυς*, *νηυσί*, *νηυσιπέρητος* cf. Hoffm. III 546 sq., 509. Gen. sing. Herodoto est *νεός*, nom. pl. *νέες*, gen. *νεῶν*.

νηφάλιοι *βωμοί*. CIA II 1651. Hes. s. v. *βωμοί, ἐφ' ὧν οἶνος οὐ σπένδεται*. Cf. CIA III 77.

νηχί· *ναὶ μήν*. H. Boeotice = *ναίχι*.

νιβατισμός, saltatio phrygia. Athen. XIV 631 D; barbaricam vocat Hesychius s. v.

νιΐδες (?)· *παίδων αἰδοῖα*. H. Phot. et Suid. *νίδες· αἰδοῖα ἢ ὀρχίδια παίδων. Σικελοί*. Cyrillus, Cram. An. Par. IV 184, 31 *νίδας· νεὸς παιδὸς κόρονος* (sic). Cobet *νηΐδες* coniecit, coll. *νηιδέστεροι· ἀδύνατοι, ἀσθενεῖς*, Lobeck (ἰ)νίδες, nervuli, quod fortasse praeferendum. Gl. e comoedia sicula derivatam esse suspicor.

νίκα. Vid. *ἄτα*.

νίκαμα = *νίκημα*, *νίκη*. Chersonesi inscr. saec. I a. C. GD 3087, 26 *συνέβα τὸ νίκαμα γενέσθαι βασιλεῖ Μιθραδάται Εὐπάτορι καλόν*.

νικᾶμες, i. e. *νικῶμεν*, pro *ἥκαμες* corr. Ahrens in Leonidae dicto ap. Plut. Apophth. Lac. p. 225.

νικᾶν cum genitivo Vid. Meisterh.[2] 168, 18.

Νικάσιππος = *Νικήσιππος* Pind. *I.* II 47.

νίκατρον (*νίκεστρον* cod.)· *νικητήριον*. H.

νικαφόρια (*νικηφ.*) agon ab Eumene II Pergami rege institutus in honorem Minervae *νικηφόρου*. Inscr. delph. BCH Vt. 376. Cf. Ausgrab. zu Perg. p. 75—77 (Kum.). Cf. etiam tit. aetol. GD 1413, 9 = Dittenb.[2] 295, quem consulas.

νικαφορία = *νίκη*. Pind. *P.* I 59 et saepius.

νικεῖν. Vid. *ἐνίκει*.

νίκεν Cretice = *φέρειν*. LG I 28. IV 40. Cf. Baunack, Gort. p. 56 et vid. *ἤνικαν*.

νικεόντοις = *νικῶσιν*. Aetol. GD 1413, 16. Ibidem 23 *τοῖς ἐπαγγελλόντοις*, 1415, 24 *ἀρχόντοις*. Vid. Dativus.

Νικεός recens forma pro *Νικαιεύς*. Vid. *Κυδαθηνεύς*.

νίκη *Διός*, *Ἀθάνας*, similia glandibus inscripta. IGSI 2407, 1 sqq.

νικῆν, causa vincere, verbum iudiciale apud Cretenses. In LG

occurrunt formae *νικῆν*, *νικᾶσαι*, *νικαθῆι*, *νενικαμένος*. Opponitur verbum *ἀτῆν*. Vid. *ἄτα*.

νικίδιον, parvum Victoriae signum. CIA II 766, 15; IV 2, 845 c 3.

νίκλον. Vid. *νεικλῆσαι*.

νικολάια, festum dictum de Nicolai cuiusdam nomine. BCH VI p. 144 (Kum.).

νῖκορ (= *νεῖκος*)· *διαφορά*. H. Gl. laconica aut elea.

νικόρτας· *δουλέκδουλος*. H. Hipponactis fr. 49, 5.

νικοτέλεια *PK*. II 51, victoriae celebratio?

νικόλια. Vid. *ἁμάδεα*.

νιλογενής (= *νειλ.*). Kaib. ep. 982, 4 Ptolemais *Ἑλλήνων νιλογενὲς τέμενος*. Cf. A. P. IX 355.

νιν = *αὐτόν* apud Dores passim, v. c. Epidaur. GD 3240, 150 etc. Pro dativo est in paeane delphico BCH 1894, 578 fr. B 14. Vid. *ἀνακίδναται*. — Pro *μιν* legitur apud Herondam III 33. 54. 90. 96, sec. Crusium post dentales *N* et *Σ*, sed magis mihi probatur Meisteri sententia hanc formam librariorum errore e tragicis illatam esse. Cf. quae scripsi Mnem. 1892, 43.

νίννα = **νέννα**, i. e. *μητρὸς ἀδελφή*. Thessalonicae tit. CIG 1994: *Λεύκιος Στρατονείκης τῆι μητρὶ καὶ Κλεοπάτραι τῆι νίννηι ῡ ἔτους*. Vid. *νέννος*. Hesychius habet *νάννη*· *μητρὸς ἀδελφή* et *νάνναν*· *τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὸν τούτων ἀδελφόν* iuxta *νέννος*· <*μητρὸς*> *ἀδελφός*.

Νιόπη in vase attico pro *Νιόβη*. Meisterh.[2] 59, 3.

νίρον· *μέγα*. H. Argivum vocabulum esse suspicor propter nomina argiva *Νιρεύς* et *Νιράχας* GD 3262.

νίσομαι uno *ς* scriptum in tit. BCH XV (1891), 62, hymn. delph. II b. 8. Crus. et in optimis Pindari libris. Cf. Schroeder, Proll. Pind. II p. 31 sq.

νιτρικὴ πλόνου. Ostr. Theb. 329 (saec. a. C. III) et 1497 (s. a. C. II), al., vectigal impositum natro, quo lavantes utebantur. Vid. Wilcken O. G. I p. 264 sq.

νίτρον· *τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφώ* (fr. 165) *διὰ τοῦ ν, Ἀθηναῖοι δὲ διὰ τοῦ λ λίτρον*. Phrynichus ed. Rutherf. p. 361. Vid. *λίτρον*.

νίφειν. Vid. *νείφειν*.

Νίχαρχος pro *Νίκαρχος*. Meisterh.[2] 78.

ν̄ο, compendium = *νόμισμα* et *νότος* in pap. Leid. *O* 2, *M* 16.

νόα· *πηγή*. H. Schmidt cft. fluminum nomina *Νοῦς*, *Νόης*, *Νορός* et *νότος*. — Cf. *νάω* = *ῥέω*.

νόαμα. Aeoles dixisse pro *νόημα* Ioannes gramm. in compendio III, 6 dicit manifesto errore. Cf. Sappho 14, 36, Alcaeus 77, 89. Similiter errarunt Timaeus Locrus 95 *A*, *νοατός* scribens pro *νοητός* et

saepe Archytas Stob. Ecl. ph. I 41, 5 etc., qui etiam *νοᾶσαι*, sed cum v. l. *νοῆσαι* Eiusdem farinae sunt *κινᾶσαι*, *νοᾶσαι*, alia apud pseudopythagoraeos. Verbum *νοᾶν* numquam extitit. Cf. Hoffm. II 288. 291. — Vid. tamen *πονᾶν*.

νοαρέως· *νουνεχόντως*. H. Dorice = *νοηρῶς*. Cf. Pind. *χαλκιάρας*, Bacchyl. *φρενοάρας* = *χαλκήρης*, *φρενήρης*.

νοεῖν. Vid. *νενωμένος*.

νοήμων ion., ep. = *φρόνιμος*. Her. III 34.

νοήρης. Herond. VIII 3 *χειρῶν νοῆρες ἔργον*. Ut *φρενήρης*.

νοθεύειν, adulterare, corrumpere. Theophyl. Sim. Hist. I, 6, 6 *ἡ τῆς εἰρήνης εὐεξία νοθεύεται*. Cf. Soph. lex. s. v.

Νοκτοῦρνος, Nocturnus, daemon in defixionis carmine carthaginiensi. Mus. Rhen. 1900, 260, n. 16.

νομάδην = *νομαδικῶς*. Theophyl. Sim. Hist. I 3, 2 *τῶν νομάδην βιούντων*.

νόμαιος ionice = *νόμιμος*. Inscr. chia 80, C 8 Hoffm. *τὰς νομαίας ἐπαράς*, Magnesiae ad Maeandrum (saec. II a. C. ineuntis) Dittenb.[2] 553, 4 *ἐν νομαίαι ἐκκλησίαι*, qui citat Sami tit. ap. W. Fischer, kl. Schrift. II p. 143 n. II 2 sq. *ἐκκλησίας νομαίας*. Saepe apud Herodotum *τὰ νόμαια* = *τὰ· νόμιμα*.

νομάρχης et **νομαρχία.** Papyri aeg. passim.

νομειτεύεσθαι (?) pro *νομιστεύεσθαι* = *νομίζεσθαι*. Rec. inscr. Sesti in Mus. Smyrnae 1878, p. 20 [= Dittenb. 246, 44, c. a. 124 a. C.] (Kum.). Lectionem non expedit collatum ab illo *θεμιτεύειν* = *θεμιστεύειν*, quae ambo recte formata sunt a duplici stirpe *θεμιτ* et *θεμιστ*. Legitur tamen *νομειτεύεσθαι* *PB* 307, 10 et 368, 24, sed papyri sunt aetatis byzantinae. Vid. *νομιτεύειν*.

νόμια, τά = *τὰ νόμιμα*. Locr. Oz. GD 1478, 16 *ἔν τέ κ' ἀποτείσῃι τὰ νόμια Ναυπακτίοις* et l. 19 *τοῖς Ναυπακτίοις νομίοις χρῆσθαι* et 25. 26 ibidem. Cf. *IA* 321, 45 (ap. eosdem) *διομόσαι τὸν νόμιον ὅρκον*. Hes. *νόμιον· δίκαιον*.

νομικός (a *νομός*?). *PB* 326, II 22; 361 II 15; 388 I 26, II 29. VI 8.

νόμιμα θεοῦ, decalogus. Kaib. ep. 72, 6. — **Ἄνευ νομίμων** = *ἀνόμως*, *ἀδίκως*. FGH 122, 18 (epistula saec. II p. C.) *εἵνα* (*ἵνα*) *δόξῃς ἄνευ νομίμων ἡμᾶς ἀποθεῖσθαι* (sic).

Nominativus cum inf. perspicuitatis causa adhibitus pro accusativo. Memorabile exemplum Thuc. VIII 48, 6, ubi vid. Classenii notam.

νόμισμα = *νόμος*, lex. Alcaei fr. 66. — *νόμισμα*, nummus in papyris significatur sigla $\overset{\circ}{\nu}$ vel *ν̣*.

νομιστεί = *νομιστί*. Oenoandrae tit. BCH 1897, p. 384.

νομιτεύειν = *νομιστεύειν*, i. e. *νομίζειν*. Papyri aet. byz. *PO* 140, 2 (a. 550) *νομίσματα ἰδιωτικῷ ζυγῷ νομιτευόμενα* cf. ib. l. 20. Formula *ὡς νομιτεύεται* *PK* 113, 3, 10 (saec. VI), 113, 6 (a), 22 *χρυσίου νομισματίου τρίτου ὡς νομιτεύεται*, 113, 6 (b), 31 (a. 633), 113 6 (c), 16 (s. VI vel VII). Vid. *νομειτεύεσθαι*.

νομογράφοι, legum scriptores, magistratus v. c. Megalopolitanorum. Dittenb.[2] 248, 45; Samiorum (tit. a. 322 a. C. inferior). Ditt. 637, 1 [τάδε ε]ἰσήνεγκαν οἱ αἱρεθέντες νομογράφοι περὶ τῆς ἐν Ἑλικωνίωι θυσίας; Aetolorum 280, 18 ὅπως δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους καταχωρισθῆι ἁ ἀνιέρωσις καὶ ἁ ἀσυλία, τοὺς κατασταθέντας νομογράφους καταχωρίξαι, ἐπεί κα αἱ νομογραφίαι γίνωνται ἐν τοὺς νόμους.

νομογράφος, nomi scriba in Aegypto. FGH 24, 19. 28, 15. *PO* I 34, 9. II 339, 1, *PB* 18, 27; 581, 16.

νομοθέται Athenis. CIA IV 2, 128 b 20. II add. 115 b.

νομοθετεῖν, iubere. Theophyl. Sim. Hist. V 4, 2.

νόμοι, nummi = νοῦμμοι, i. e. III oboli apud Dores in Sicilia et Italia. Epicharmi fr. 92, 2; 93, 2; 146, 1. Ahr. Vid. νοῦμμος.

νομοφύλακες Spartanorum. Paus. III 11, 2. Vid. Schoemann—Lips.[4] G. A. I p. 142. 149. 254 et de Atheniensibus p. 580 (cf. p. 357).

νομῶν θερινῶν, scil. τέλος, in Aegypto. FGH 42 (a) vers. 6 ὑπὲρ φόρ(ου) ν(ο)μῶν ibidem 61, 7 cum nota editorum.

νομώνας, magistratus pascuis publicis locandis praepositus ab Orchomeniis in Boeotia. GD 489, 42: ἀπογράφεσθη δὲ Εὔβωλον (Phocensem, cui Orchomenii concesserant ἐπινομίαν certo pecudum numero) κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον πὰρ τὸν ταμίαν κὴ τὸν νομώναν τά τε καύματα (notas inustas) τῶν προβάτων κὴ τῶν ἠγῶν κὴ τᾶν βουῶν κὴ τᾶν ἵππων κῆ κά τινα ἄσαμα ἴωνθι (= ὦσι) κὴ τὸ πλεῖθος.

νόος Dores, ut Iones et Aeoles, = νοῦς, v. c. Epicharmi fr. 117 νόος ὁρῇ καὶ νόος ἀκούει. Cf. idem fr. 133, 158 Ahr. — Vid. νοῦς et νῶς. — = πρόνοια, providentia divina. Kaib. ep. 618, 31.

νοότης Damascius *BA* 1403. Cf. οὐσιότης.

νορθάκινοι (= ναρθήκινοι)· ἀσθενεῖς. H. Ilocaliter lesbius aliquis poeta vocabulo sic usus videtur, ut comici attici σύκινος.

νόσοι pro νόσος. Theophyl. Sim. Hist. VIII 9, 10 ἐπιγίνονται αὐτῷ νόσοι ἀρθρίτιδες. ταύτης δὲ τῆς νόσου εὐθένεια καθέστηκε δυστυχῆς κτἑ.

νοσσάκιον demin. voc. νόσσαξ, gallinaceus pullus. Pap. mag. V Leid. col. I a, 35 sq.

νοσσίδες λεῖαι, calcei muliebres ap. Herond. VII 57.

νοσσιή ionice = νεοττιά. Herond. VII 71 τὴν τεφρὴν κόρσην, ἐφ' ἧς ἀλώπηξ νοσσιὴν πεποίηκε.

νοσσός et νοσσεύειν ionice iuxta νεοσσός, ut ὁρτή, ὁρτάζειν. Cf. Hoffm. III 480 sq.

νοστεῖν ion., ep., lyr., trag. = ἐπανιέναι. Her. I 78. 122. III 26. VII 147 extr. Adde VII 50, 5. Cf. ἀπονοστεῖν, ὑπονοστεῖν et att. περινοστεῖν. Vid. sq. voc.

νοστίττην = νοστίζειν, i. e. κατιέναι de exule. Tabula aenea elea saec. a. C. IV posterior a. 336 a. C. Vid. s. v. κατιαραίων.

νοσφίξαιντο = νοσφίσαιντο, κλέψειαν. Inscr. delph. GD 1819, 9.

νοτάριος, notarius. *PB* 672, 8; 675, 11; 693, 2; 694, 1 aet. byz. Cf. byzantinorum scriptorum locos in lex. Sophoclis s. v.

νοτινός = *νότιος*. *PO* 43 vers. III 47 *τῇ νοτινῇ πύλῃ*. *PK* vol. I p. 175—177. Cf. *βορινός*. Forma *νότειος* legitur *PK* 130 (saec. I vel II p. C.), 138 *ἐπὶ τοῦ νοτείου ἰχθύος* in horoscopo.

νότιοι *δα[ίμονες]*. Cyzici inscr. metr. satis antiqua. Appendix post Stud. Crit. in ep. Gr. XXXII 2.

νότοθεν· *ἐκ μεσημβρίας* Phot. Legebatur in inscr. att. a. 485/4 a. C. Michel 810 B 10 sq., si vere suppletum [*ἐν περιβ*]*όλο*[*ι τõι νότο*]*θεν τõ τε̃ς Ἀθεναία*[*ς*] *ἀρχαίο ν*[*ε*]*ὸ ἐμ πόλει*.

νότος *μέγας τε καὶ ἐξαίσιος*. Her. III 26, 2.

νουβας (voc. aegypt.) una cum *σιρός* occurrit, frumento condendo inserviens. *PK* II 186, 10 (a. 94 p. C.): *νουβασι καὶ σιροῖς καὶ τοῖς λοιποῖς χρηστηρίοις πᾶσι*. Quid proprie denotet ignoratur.

νουμηνία. Vid. *νευμεινίη* et *νεμονηία*.

νούμμος, nummus. Poll. IV 80 *Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ταραντίνων πολιτείᾳ καλεῖσθαί φησι νόμισμα παρ' αὐτοῖς νοῦμμον, ἐφ' οὗ ἐντετυπῶσθαι Τάραντα τὸν Ποσειδῶνος δελφῖνι ἐποχούμενον*. Cf. *BA* 109, 24. Vid. Historia Nummorum, Barclay Head p. 44 sqq. — Cf. supra *νόμος*.

νοῦς. Herond. IV 75 *ἀλλ' ᾧ ἐπὶ νοῦν γένοιτο καὶ θεῶν ψαύειν | ἠπείγετο*. Vid. *ψαύειν*. — Seriore aetate saepe est III declinationis, ut *πλοῦς*, quod vide. — Iones plerumque *νόος* dicebant. Vid. testimonia ap. Hoffm. III 495 sqq., et multa ibidem contractionis exempla. Cf. *πλόος*, *-πλοος*, *-πνοος*, *ῥόος*, *χόος*.

νουσολύτα, *κλυτόμητι*, *φερέσ*[*βιε δεσπότα Παιάν*]. Patronoi hymnus in Aesculapium. Kaib. ep. 1026, 1.

νοῦσος., Ut epici etc., Herodotus, Hippocrates, al. (ex *νόσϝος*), sed *νοσεῖν*, *νόσημα*, *νοσώδης*, *ἄνοσος*, *ἐπίνοσος* etc. Hoffm. III 412 sqq. Cf. *οὐδός*, *γούνατα*, *μοῦνος*, *δουρός*, *κούρη*, *κοῦρος*, *οὖρος*, *κουλεός*, *οὐλαί*, *οὖλος*.

ΝΣ, quarum litterarum copulationem reliqui Graeci non ferebant, dudum servarunt Argivi, Arcades, Cretenses. Vid. Boisacq p. 103 sq., Hoffm. I 210. — Cretenses ad analogiam decl. I et II etiam in tertiae acc. plur. eam admiserunt, velut in LG passim occurrunt *στατῆρανς*, *δρομέανς*, *ἐπιβαλλόντανς*, *τρίινς*, *πλίονς*.

ΝΤΑΙ, *$\overline{\nu\tau o}$*, *$\overline{o\iota\nu\tau o}$*, *$\overline{\alpha\iota\nu\tau o}$*. Hae terminationes nasalem vertunt in vocalem *$\overline{\alpha}$* apud Homerum, Iones, Thucydidem, poetas scenicos. Vide praeter grammaticas quae nuper de his formis disputavit Ridgeway, Early Greece, pag. 670 sq. et plenius olim in Transactions of Cambridge Philol. Soc. vol. II (1881—2) p. 186 sq.

ΝΤΩ 3 pers. pl. imperativi activi et *ΣΘΩ* passivi = 3 p. sing. ap. Dores, Boeotos, Delphos, Arcades, sed Cretenses formas vulgares *ΝΤΩΝ* et *ΣΘΩΝ* adhibent.

νό voculam Cyprii more homerico adhibent, praeterea cum Arcadibus

ὅ-νυ dicentes pro ὅδε. Hoffm. I 290 de illo affert ex Edalii inscr. 135, 6 δυϝάνοι νυ et δώλοι νυ ib. l. 16; de hoc (p. 256) Cypr. ὄνυ 141, 1; τόν(ν)υ C 140 et Arcad. τάνυ 29, 14.

νυκτ-αινο-δότειρα. Sic lege pro νυκταιροδότειρα in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2516, i. e. ἡ νύκτωρ δεινὰ διδοῦσα.

νυκτ-αστραπτο-φόχη. Ibidem l. 182.

νυκτι-γενέτωρ. Ibidem l. 1795.

νυκτι-κόραξ. Ibidem l. 45.

νυκτι-μανής. Appendix mea XLVIII, 4.

νυκτι-πήδ[ηκ]ες, calceorum muliebrium genus. Herond. VII 59.

νυκτιπόλος. Adde Heracliti fr. 14 (ed. Diels). Vid. s. v. ληναί.

νυκτιφάνη pro -νής (femin.). Pap. mag. bibl. nat. Par. 1749.

νυκτιχάρη pro -ρής (femin.). Pap. mag. bibl. nat. Par. 1795.

νυκτολάλημα. Neue Zauberp. Wess. 419 (cf. *PK* I p. 97) et ibid. 761

νυκτοδρόμος.

νυκτοφάνεια. Pap. mag. bibl. nat. Par. 2524. 3820.

[**νυμαί.** Vid. ὑμαί].

νυμφηγέτης. Inscr. Thasi *IA* 379. Νύμφηισι κἀπόλλωνι νυμφηγέτηι θῆλυ καὶ ἄρρεν, ἂμ (= ἃ ἂν) βούληι, προσέρδειν (= θύειν). Cf. μουσηγέτης.

νυμφοκόνος· ἡ περὶ τὴν νύμφην πονουμένη. H. Mimi Sophronis titulus apud Athen. VIII p. 362 C.

νυμφοτήρεις· ἄρχοντές τινες. H. Ubi, nescimus.

νῦν = νῦν recte apud Pindarum accentu distinxit ab enclitico νυν = οὖν Bergk, licet dissentiat O. Schroeder Proll. Pind. II 34 (69.) — Μέν νυν = μὲν οὖν ion. et poet. Passim Herodotus et tragici utuntur.

νύναται, νύνανται, νυνατόν = δύνηται, δύνανται, δυνατόν. LG VIII 20, 32; XII 30; *B* 5, 7. Assimilatio retrogressiva.

νυνί. Saepe etiam in papyris aeg. occurrit.

νυττί = νυκτί. IG II 14. Mitth. IX p. 375. Similiter Λάππα et Λάππαιοι pro Λάμπα et Λάμπαιοι, Λύττος pro Λύκτος Cretenses dicebant. Cf. ἔγραττάι, ἐσπρεμμίττεν, ἀννέοιτο.

Νόφη = Νύμφη in vase attico Meisterh.[2] 64. Cf. ἀφί et de omissa nasali supra in huius litterae initio.

νώβοστρον (?); contumeliosa appellatio hominis obtusi ap. Herond. VI 16, νώβυστρα, ubi vid. Meisterum p. 735. Cf. λαίμαστρον. Buecheler vertit obturacula mentis. Hoffmanno III 370 est ironica appellatio, Schlaukopf, ex νοήβυστρον contractum putanti. Cf. νενώμεθα, βοᾶν, βωθέειν, ὀγδώκοντα. Longe aliter Aristophanes utitur adiectivo νουβυστικός; quare si vox sana est, ironice dictum puto cum Hoffmanno. In Mnemosyne a. 1892 proposui λώβαστρα pro νώβυστρα.

νώθητι· ἐνθυμήθητι, γνῶθι. H. Vid. νενώμεθα et νῶμα.

νώθουρος· *ὁ ἀδύνατος συγγίνεσθαι.* H. Com. anon. Mein. CVII.

νωθρὴ ὁδός· *μακρά.* ἢ **νωθρά.** H. Scil. tardum iter. Praecessit *νωθὴς ὁδός· ἡ μακρὰ ὁδός.*

νωθρίη, tarditas = att. *νωθρία* (Plat. Theaet. 195 C.). Herond. IV 53 *δούλης δ' ὦτα νωθρίη θλίβει*, i. e. se non audire simulat.

νωι. Vid. *λωι.*

νῶμα· *νόημα, ἐνθύμημα.* H. Empedocles v. 361.

νωμᾶν *καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν.* Plato Crat. 411 D. Verbó utuntur epici, lyrici, tragici. Her. IV 128 *νωμῶντες* (i. e. *τηροῦντες*) *αὐτοὺς σῖτα αἱρευμένους.* — **νωμᾶσθαι** = *κινεῖσθαι*, v. c. Bacchyl. V 26 sqq. *νωμᾶται δ' ἐν ἀτρύτῳ χάει | λευκότριχα σὺν ζεφύρου πνοαῖσιν ἔθειραν κτἑ.*

νῶς dorice = *νοῦς.* Theocr. XIV 21 *τίν' ἔχειν με δοκεῖς νῶν*; ibid. 57 *κατὰ νῶν.* Polus Lucanus Stob. Flor. III 51, p. 363, 1 W. *καὶ νῶς* pro *γένους* e Meinekii coniectura. Vid. *νόος.*

νωτίζειν, tergum vertere, in prosa habet Phanagoriae decretum lacerum admodum, sacrificandi in mysteriis praecepta continens, IRB II 342, 5 *νωτίσας θυέτω ἐπὶ τ[οῦ βωμοῦ κτἑ.*

νωχελεύεσθαι dicitur de homine vulnerato, itaque tardo, *PB* 380, 11, ubi temere Krebs *νωχελευομένου* in *ἐνοχλουμένου* mutari iussit.

Ξ. Ξεῖ. Cf. Meisterh.[2] p. 5.

Ξ exaratur *ΧΣ* in titulis atticis ante Euclidem, *ΚΣ* in insulis Creta, Melo, Thera, de quibus cf. Boisacq p. 102 sq. — Interdum ponitur *ξ* pro *κ* finali praepositionis *ἐκ* + *σ̄* initiali voc. sequentis, ut *ἐξάμου, ἐξικιλίας, ἐξυγκλήτου* = *ἐκ Σάμου* etc. Cf. Dittenb.[2] 931, not. 40.

Ξ fit *ΣΚ*. Vid. *ΣΚ* pro *Ξ*.

Ξ fit *Ψ*. Vid. *μεσσόψηρον.*

Ξ fit *Σ* ap. Cyprios in *ἐς, ἐσόλαι, σοάλα.* Cf. *σύλον* et *σύλινος* in titt. att. Meisterh.[2] 71, 5.

ΞΑ, ΞΩ terminationes doricae aoristi et futuri verborum in *ζω.*

ξανθίζεσθαι· *τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας. Λάκωνες. BA* 284, 9. Cf. Hes.

ξανθικά· *ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς ἢ Ξανδίκου ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.* H. Macedones procul dubio *ξανδικά* pronuntiarunt et *Ξάνδικος*, ut constanter mensis (= Aprilis) nomen scribitur in papyris. Cf. Letronne Recueil I p. 262 et Thesaur. Gr. s. v. *Ξανδικός* vol. V p. 1635.

ξανθοδερκής (*δράκων*), ignitis oculis, fervidum tuens. Bacchyl. VIII 12 Bl.

ξανθόθριξ. Bacchyl. V 87. ξανθότριχα — Φερένικον = fr. 7 Bgk.

ξεῖν verbum, ut δεῖν, ligare, attice contrahit vocales εο, εου, εω. Vid. Meisterh.[2] p. 149. Cf. δορυξός (pro -ξόος).

ξεῖνος (ex ξένϝος) Herond. II 38, 94, ut constanter Herodotus etiam in compositis et derivatis, nisi quod iuxta πρόξεινος habet πρόξενος, quod solum agnoscunt tituli ionici. Cf. Hoffm. III 391 sqq., qui etiam affert Archil. 7, 19; Semonid. 7, 29; 29; 107, Anacr. 57, sed ξένοισι idem 84; ex inscr. ion. saec. V et IV ξένος, ξένων, ξένια, sed nomina propria Ξεινόθεμις, Ξεινοφάνης, al., Ξεινήρης, Ξείνιος, iuxta Ξενόκριτος, Ξενόδοκος etc. Herodotea sunt ξείνια, ξεινίζειν, ξεινίη, ξεινικός, ξεινοδοκεῖν, ξεινοκτονεῖν. — Aeolicum est **ξέννος** teste Choerobosco An. Oz. II 240, 12. *EM* 582, 44. al., Theocrito XXVIII 6 et XXX 17 redditum pro ξεῖνος. Inscr. thessalica Hoffm. 63, 6. 9 praebet προξεννίουν et προξεννίαν iuxta προξενίαν et προξένοις multaque nomina propria composita cum ξένος. Apud lesbios poetas vocabulum non occurrit, sed in titt. aeolicis ubique est simplex *N*. Hoffm. II 480. Formas Ξένϝων, Ξενϝοκλῆς, Ξενϝάρης, Πρόξενϝος vid. GV p. 48 et cf. GD 3119 d, 3121 b, 3188, 3, 3190. — Dores, Athenienses, ceterique Graeci semper habent simplicem liquidam. Tragici prout metrum postulat utraque forma ξένος et ξεῖνος utuntur. Cf. κενός et στενός.

ξενᾱγέτας = ξενοδόκος. Pind. *N.* VII 43.

ξεναγία· σύνταγμα παρὰ Κρησί· καὶ ὁ τούτων ἡγεμὼν ξέναγος. *BA* 284, 11. Cf. Hes. s. v. Formae doricae ξεναγός, ξεναγεῖν, ξεναγία, λοχαγός, λοχαγία usu receptae sunt ab Atheniensibus, et a tragicis κυναγός, κυναγέτης, ποδαγός, ut ὀπαδός, ἕκατι, δαρόν, Ἀθάνα. Vid. ὁδαγός.

ξεναπάτας. Vid. δοξαπάτας.

ξενηλόγιον, τό = τὸ ξένους συλλέγειν. Rhod. Del. 44, 40 εἰς τὸ συντελεσθῆμεν Ῥοδίοις τὸ ξενηλόγιον· ἄλλως δὲ κατὰ Ῥοδίων ξενολόγιον (sic) μηθενὶ διδόντων.

Ξενήρετος = Ξενάρετος. Cei tit. ap. Bechtel 42. Cf. Hoffm. III 355.

ξένια, munus. Vid. s. v. παροχή. In pap. Grenf. (II) XIV b (saec. III a. C.) enumerantur τὰ ξένια, quae dioecetae Aegypti iter facientibus per παρουσίαν eius et viatici nomine donantur. Cf. MFP (II) X (item saec. III a. C.) Vid. Wilcken O. G. I p. 389 sq. et infra cf. ὄδια. Utrum solus populus an rex quoque praeberet, non constat.

ξενίζειν, (novitate) nocere. Geopon. XII 13, 12 οὐ ξενίσει δὲ τοὺς ἐν ἐπιδημίᾳ τῶν ὑδάτων ἡ ποικιλία. Cf. II 48, 2; IX 5, 3; 11, 2; XVIII 3, 5.

ξενίη = ξένη? Tit. phrygius Mitth. XXV, 427 n. 44, 8: θανούσῃ (dat.) ἐπὶ ξε[ν]ίης μνήμης χάριν pro ἐπὶ ξένης, sed vix dubito quin hoc restituendum sit, et editor hastam dextram litterae *N* male habuerit pro iota.

ξέννος. Vid. ξεῖνος.

ξενοδίκαι, οἱ, peregrinorum iudices. Locr. Oz. *IA* 322, 10: *αἴ κ' ἀνδιχάζωντι καὶ ξενοδίκαι κτέ.* Phoc. GD 1529, 34 sqq. Cf. tit. att. in *Ἀθην.* V p. 525 = CIA IV 2, 135 e, fr. aA, 4 *τ]ῶν ξεν[οδικῶν]* et fr. b, 4 *τῶ]ν δὲ ξενο[δικῶν]* et plene *ξενοδίκαι.* Unde etiam Trozeniis xenodicas fuisse liquet. Vid. *λειτουργεῖν.*

ξενοδίκης, praetor peregrinus, pro *ξενοδόκης* Lydo de magistr. I 38 restituit Dindorf in Thesauro (Kum. s. v.).

ξενολόγιον. Vid. *ξενηλόγιον.*

ξένος. Vid. *ξεῖνος.*

Ξενοφῶνι = *Ξενοφῶντι.* Argivi. GD 3325, 52.

ξερίας. Vid. *ὀξερίας.*

ξέστης, sextarius. Oropii inscr. *EA* 1889, no. 26, 54. Hanc mensuram = 2 cotylas in Aegyptum introduxerunt Romani. Hultsch, Metrol. p. 625. Aet. imperatoria vini, aet. byzantina olei erat mensura. Cf. Wilcken O. G. I p. 762 sq.

ξέστριξ κριθή· *ἡ ἑξάστιχος. Κνίδιοι.* H.

ξηρολογία „das Absammelen der dürren Theile". Wessely, PR II p. 34, 25. Vocabulum agricolarum aegyptiorum.

ξηροπυρίτας. Athen. III p. 114 C. *Ἀμερίας δὲ καλεῖ ξηροπυρίταν τὸν αὐτόπυρον ἄρτον.* Voc. macedonicum.

ξηρός et cognata servant *ῆ* in dialectis. — Vid. *μεσσοψηρόν.*

ξηροτήγανον. Athen. VI p. 229 A: *Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Συρακοσίους φησὶ τὴν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον ξηροτήγανον· διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἔν τινι ποιηματίῳ „τήγανον εὖ ἥψησεν ἐν ἑψητῆρι κολύμβῳ", τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων* (-οντα?). Crederes Syracusanos potius *τάγανον* et *ξηροτάγανον* dixisse, si quidem vocabula a v. *τάκειν* = *τήκειν* descendere videntur. Atticum est *τάγηνον.* v. c. Ar. Eq. 926 et apud alios comicos, unde *ταγηνίας, ταγηνίζειν, ταγηνιστός, ταγηνοκνισοθήρας,* sed etiam frequentius *τήγανον* cum derivatis apud comicos reperitur. Vid. Iacobii index ad Meinekii F. C. G.

ξίφος, scolopendri genus. Vid. *τὸ κατὰ γᾶς ξίφος.*

ξοανίον, imaguncula. Anaphae tit. GD 3430, 11.

ξοΐς χαρακτή, scalprum dentatum. Inscr. Lebadeae Dittenb.[2] 540, 105 *ξοΐδος χαρακτῆς, πυκνῆς, ἐπηκονημένης* et 108 *ξ. χ. τραχείας.* Ditt. not. 44 ex Fabricio de archit. p. 67 sqq. „Duo genera sunt ex quibus alterum dentes plures et acutiores, alterum pauciores et obtusiores habet. Illud eis lapidum partibus adhibetur, quae accuratius laevigandae sunt."

Ξουθίδαι· *οἱ Ἴωνες.* H. ex Lycophr. 987. Nunc vid. Herond. IX 10 ed. Buech.

ξουθός. Adde Bacchyl. V 17 de aquila *ξουθαῖσι — πτερύγεσσι.*

ξυββάλλεσθαι attice = *ξυμβάλλεσθαι.* Cf. Meisterh.[2] p. 88, 10. Cf. *ἐκφέρειν* et *ξυμβάλλεσθαι.*

ξοήλα (ξυήλη), gladius brevis incurvus Laconum. Cf. Hesych., Xen. Anab. IV 7, 16 et 8, 25. Cyrop. VI 2, 34. Corrupte ξυίνη Poll. I 137. Etiam *δρέπανον* vocabatur.

ξολαμή messis (?). *PO* 102, 11, **ξολαμᾶν** 101, 11. 14: *πᾶν ἔτος σπεῖραι καὶ ξυλαμῆσαι οἷς ἐὰν* (= ἂν) *αἱρῆται γένεσι* etc. (a. 88/9 p. C.) ubi *ξυλαμᾶν* serere (plantare) significare videtur. Sequitur enim *ξυλαμῆσαι ἀράκῳ*. Cf. editores. Sed obscura est etymologia. Ita enim non potuit compositum esse ex *ξύλον* et *ἀμᾶν*. Redit *ξυλαμή* FGH 118, 20 *ἔχοντας βελευκώθια* (corbes?) *καὶ σηστρίδια ὡσεὶ εἰς ξυλάμην*, ubi vertunt „let them bring the basket (?) and sieves as they wood for moving". At eiusmodi res ad serendum utiliores quam ad metendum videntur.

ξολεός· *ὁ ξύλα παρέχων δοῦλος*. H. Inter sacrorum Olympiae ministros occurrit Paus. V 13 et in titulis olympicis. Cf. Dittenb.[2] 612, not. 18.

ξολέων mira forma pro *ξύλων*. IC 39, 14 *φρ[υγά]νων ἄχθος καὶ ξυλέων ἄχθος*. Cf. *χειρέων* apud Herondam. Simile vitium est in *Φιλεωνίδας* IC 4. Sed fortasse comparare licet *δένδρεον* iuxta *δένδρον*.

ξολίζεσθαι. Vid. *ὑλάζεσθαι*.

ξόλινος. In tit. saec. II ineuntis Magnesiae ad Maeandr. Dittenb.[2] 554, 18 inter se opponuntur *ξύλιναι ὧναι* et *σιτηραὶ ὧναι*. — *ξύλινος καρπὸς* opponitur *τῷ Δημητρίῳ* CIA II 1035, 20. Cf. Athen. III p. 78 D. — Locis Herodoti in Schwhi lexico adde II 78 init. *νεκρὸν -- ξύλινον πεποιημένον*.

ξολῖτις (*χέρσος*). *PK* III 134—137.

ξολογραφεῖν. Therae IGI 330, 276 et 282.

ξολομετρεῖν. *PB* 12, 25 *γεωμετροῦντας καὶ ξυλομετροῦντας*.

ξόλον. Locis lex. Schwi adde Her. VII 63 *ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ*.

ξολοπάκτων. *PB* 812, 2 *Ἀντίνους ἐξάγων ἐν ξυλοπάκτωνι μικρῷ· πεντάδια μ' ἀναλώματος δραχμῶν κ'*. Vid. *πάκτων*.

ξολοπώλης. CIA II add. 834 C 17. 35.

ξολοῦν, ligno aedificare (saepe ap. Septuag.). Vid. s. v. *κλειδοῦν*.

ξολοχίζεται pro *ξυλίζεται* ab epico *ξύλοχος* formavit Theocritus V 65.

ξομβάλλεσθαι. *Γνώμην ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς* vel *πρὸς τὸν δῆμον* formula est passim occurrens in CIA, posteriore tempore *συμβάλλεσθαι*, ut CIG III 1413. 1419. 1420. 1421. Vid. *ξυββάλλεσθαι*.

ξόν—σόν. Cf. Meisterh.[2] 181, 47 et de usu syntactico praepositionum *ξύν* (*σύν*) et *μετά* p. 182, 48 et 179, 35 sq.

ξονάν dorice = *κοινωνός*. Pind. *N.* V 37. Vid. *κοινάν*.

ξονάων = *ξυνάν*. Pind. *P.* III 48 *ἑλκέων ξυνάονες*, Kaib. ep. 241 a, 3, ubi mulier bis nupta de marito: *ἅ γε δυσὶν ζευχθεῖσα φίλοις ξυνάοσι τέκνων | οὐδὲ σὺν ὁπλοτέρῳ μακρὸν ἔτεινα χρόνον*. In Aeschyli (?) fr. 99 Nck.[2] (pap. Didot.), vs. 6 edidit: *παίδων δ' ἐξύγην ξυνάονι* pro *δεσυγηξυναγωνι*, sed in Supplem. ad trag. fr. p. IX

praetulit ξυνωνίᾳ. — Christophorus ecphr. 207 ξ υ ν ή ο ν α λέκτρων — γαμετήν.

ξονεκμαχεῖν verbum non magis graecum puto quam ἐκμαχεῖν. Traditum ξυνεκμαχοῦντες Ar. Lys. 1154 corruptum videtur ex ξυνεκβαλόντες, quo rescripto vs. 1134 legatur ἠλευθέρωσαν pro κἠλευθέρωσαν (sic libri), ut quondam proposui.

ξον(ε)ωνίη ionice = κοινωνία. Archilochi fr. 86, 2.

ξονός = κοινός. *BA* 1095 ξ υ ν ό ν· κοινόν. Ἀρκάδες. — Inscr. metr. argiva *IA* 41 = GD 3270 ξυνὸν Ἀπολλοδώρου τε καὶ Ἀσωποδώρου τόδε Ϝέργον. κτέ. Saepe legitur apud Homerum, Pindarum, Theocritum, rarius apud Hesiodum, Bacchylidem (II 6 (?). 12 Bl.), Parmenidem, tragicos, Herodotum, Heraclitum (fr. 2. 80. 103. 113. 114 ed. Diels) alios, semel hucusque in tit. attico (500—456 a. C.) ad cultum pertinenti CIA I 2, c. 16 ἐ ν ξ υ ν ῶ ι. Meisterh.[2] 157, 6, semel etiam Xenophon I 1, 30 ἀ ν α ξ υ ν ο ῦ σ θ α ι pro ἀνακοινοῦσθαι usurpavit. Cf. ἄ ξ υ ν ο ς· ὁ ἀκοινώνητος. Suid., Zon., Hes. Apud Heraclitum fr. 2 (ed. Diels) editur διὸ δεῖ ἕπεσθαι τῷ <ξυνῷ, τουτέστι> τῷ κ ο ι ν ῷ. ξυνὸς γὰρ ὁ κοινός. τοῦ λόγου δὲ ἐόντος ξυνοῦ ζώουσιν οἱ πολλοὶ ὡς ἰδίαν ἔχοντες φρόνησιν, ut supplevit Schleiermacher. Apparet autem ipsum philosophum scripsisse: διὸ δεῖ ἕπεσθαι τῷ ξυνῷ· τοῦ λόγου δὲ ἐόντος ξυνοῦ κτέ. Quae verba suis lectoribus interpretatur Sextus Empiricus, qui servavit.

ξονῳδός. Lexicon Messanense in Mus. Rhen. 1892, 407: Καλλίας Πεδήταις·

ἴσως ξ υ ν ῳ δ ὸ ς τῷ χρόνῳ (cod. τοῦ χρόνου) γενήσεται.
τῆς δ ὴ (?) γὰρ ἀγαθὸν χρῆμα καὶ ξ υ ν ῳ δ ι κ ό ν.

Duo fragmenta esse vidit Kock, in posteriore coniciens τ ή θ η vel τ η θ ί ς. Dubito.

ξονωρικεύειν, adiungere socium. Theophyl. Sim. Hist. I 4, 7 ξυνωρικεύουσι δ' αὐτῷ καὶ Κομεντίολον. Idem VIII 8, 8 ἱππάζεσθαί τε καὶ ξ υ ν ω ρ ι κ ε ύ ε σ θ α ι τὸν Μαυρίκιον — ἀναλαμβάνει. Cf. VIII 15, 5 ἱππαζομένων τοιγαροῦν καὶ ξ υ ν ω ρ ί δ α π ε π ο ι η μ έ ν ω ν Γερμανοῦ καὶ Αἰλίου, στρατιώτης ἀνὴρ πλήττει τῷ ξίφει — τὸν Γερμανὸν ἱππαζόμενον. Cf. Ar. Nub. 15 et vid. s. v. τ ρ ι μ ί σ κ ο ν.

Ξοπεταιών, cum gen. -όνος, non ῶνος, nec Ξ υ π ε τ ε ώ ν scribendum. Cf. Meisterhans[2] 28, 71 et 108.

ξορᾶν forma sequior olim male habita pro attica, quae est ξ υ ρ ε ῖ ν, ut Graecorum omnium.

ξορόν. Aeschyli (?) fr. 99. 22. Nck.[2] (pap. Didot) ἐ π ὶ ξ υ ρ ο ῦ τ' ἔ β η ν improbabilis Wilamowitzii coni. pro *ΗΕΠΙΞΥΡΗΜΕΝΗΙ*, ubi Nauck meam attulit τ ῇ δ' ἔ τ' ο ἰ ζ υ ρ ᾷ μ έ ν ε ι.

ξόσμα, convitium in vetulam scabiosam ap. Sophronem fr. 9 Ahrens: ξύσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλάν. Cf. ξ ύ σ τ ι λ ο ς.

ξοστάρχης *PB* 185, 11 (saec. p. C. II). Saape legitur in titulis recen-

tibus, cum verbo ξυσταρχεῖν et substantivo ξυσταρχία. Vid. Dittenb.[2] ad 686 in not. 4.

ξυστικὴ σύνοδος, athletarum societas. Mitth. XXIV p. 434 sq. Olymp. V n. 54. 55. 436. Cf. Thes. Gr. s. v.

ξύστιλος, scabiosus. *EM* 737, 1 Σώφρων· „τί μὰν ξύστιλος; B. τί γάρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός". ἐν τούτοις τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα ξύστιλον παίζων ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. Cf. ξύσμα.

ξυστός, laevigatus. FGH 83, 9 πυροῦ μέτρῳ δημοσίῳ ξυστῷ ἔπαιτον. et similia 84, 7. 85, 8. Vid. ἔπαιτον.

ξυστρεία, laevigatio? FGH 247.

ξύστριον deminutivum subst. ξύστρα. *PK* II 64, 8 (a. 117 p. C.).

ξῶ attice = ξέω. Vid. ξεῖν.

O. O μικρόν.

O pro *Ω* (= οὐ) dorice in contractione (εο) apud Cretenses ut κρατόντες, κοσμόντες etc. et in *TH*, ut οἰσόντι, δοκιμαξόντι, ἐργαξόνται. Cf. Ahrens II 215 sq. — Apud Iones in ζοή, σόος, φοῖς, al. = ζωή, σωός, φωΐς. Hoffm. III 281, 534 sq. Cf. θεορός.

O pro *Ω* in acc. plur. Vid. ος pro ως.

O (= ου) interdum pro *Y* apud Boeotos, praesertim in nominibus propriis, ut GD 476 Σόμφορος, Φρονίσκος, Μικόλος iuxta Μικούλος, alia, ὅπερ iuxta ουπέρ (ὑπέρ).

O pro *A* apud Aeoles in αν, αμ, αλ, να, λα, αρ, ρα. Cf. Hoffm. II p. 353 sqq.

O = *ON* in acc. sing. apud Pamphylios, ut πύργο.

O aeolice et thessalice fit *Y* in ἀπύ et aliis. Hoffm. II 399 sq. De Arcadibus et Cypriis cf. idem I 166 sqq. Vid. ἐγκαφοτεύει, πέποσμαι.

O et *Ω* in papyris aeg. passim confunduntur.

O attice variat cum aliis vocalibus. Cf. Meisterh.[2] 13, 7; 17, 21; 44 sq.; 91,

ὁ articulus habet spiritum lenem apud Thessalos, Aeoles, Boeotos, Locrenses, Cretenses, Syracusanos, alios. — Passim apud seriores ὁ (ἡ) καὶ usurpatur elliptice omisso participio καλομμενος (καλουμένη). Praeter scriptores nubem exemplorum dat Index CIA vol. III pag. 388, ubi semel ὃς καὶ 2842 a. — Dorice cum sequenti vocali ε coalescit in ω (= att. ου), ut ὤξ Theocr. I 65. ὤλαφος I 135, ὤριφος V 24, ὡγώ II 54, pro τοὔγκυκλον, Ar. Lys. 1162 bene correctum est τὤγκυκλον; ibidem 1252 πρώκρωον sive πρώκροον pro πρόκροον. Cf. Ahrens II pp. 188. 204, qui confert παμῶχος

cum cognatis, *δαιδῶχος*, *ἀμπελωργικά*, *πρώγγυνος*, *πρωγγυεύω*, *λωτρόν*, *λωτήριον*.

ὄα. Lexicon Messanense f. 283: *ὤια* (sic) *σὺν τῷ ι τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου — <ἔστι δὲ> καὶ διὰ μόνου τοῦ ο ἡ <ὄα. Αἰσχύλος> Ψυχοστασίᾳ.* Nauck, Supplem. ad trag. fr. Cf. Hes. s. v.

ὀαριγμός (?). Vid. *ἰαριγμός*.

Ὀαρίων = *Ὠρίων*. Vid. *Ὠαριώνειος*.

ὀβειφέρει, sive *ὀβιφέρι*, in versionibus edicti Diocletiani pro latino obiferi, i. e. ovis feri. *EA* 1899, p. 158, 26. Cf. p. 176.

ὀβελεία, voc. obscurum in tit. att. saec. IV a. C. Dittenb. 587, 312, (= CIA II 856), ubi *ὀβελεῖαι* confici dicuntur e ferro aeruginoso. Cf. CIA IV 2, 834 b col. II 96.

ὀβελός = *ὀβολός* in tit. attico CIA IV p. 5, n. 3 C, 5, ubi nummum esse, non mensuram (= $^1/_6$ *χοῖνιξ*) contra Meisterhansium post Newtonum iure statuit Kretschmer GV p. 117. Cf. *διωβελία* et *ἡμιωβελία* (Meisterh.[2] 18, 8). Etiam boeotice *ὀβελός* in titt. Theb. 48, 20 et Thesp. 23 ap. Meisterum. Cf. *ὀβελεία* et *ὀδελός*. — *ὀβολὸς Δελφικός* CIA II 4, 834 b col. II 88. — De obolo apud Aegyptios vid. Wilcken O. G. I cap. X.

ὀβριμοδερκής, truci vultu. Bacchyl. XV 20 Bl. *κόρα τ' ὀβριμοδερκεῖ — Ἀθάνα.*

ὀβριμοδυνάστης. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1364.

ὀβριμοσπόρου (*Γᾶς*). Bacchyl. XVIII 32 Bl.

ὀβροζιακός ab *ὄβρυζον* (aurum purum). *PO* 126, 15 aet. byzant. = *ὄβρυζος*, i. e. *ἄπεφθος*. Ibidem n. 144 iuxta *ὄβρυζον* est *ὀβρύζη*, obrussa, *ὄβρυζα* Iustiniani Edict. 11.

hογδοήκοντα. *TH* I 43. II 106, sed *ὀγδοήκοντα* Cret. Del. 121, a, 12. Cf. *τετρώκοντα*.

ὀγδοίη = *ὀγδόη*. CIA II 269, al.; *ὀγδοιηκοντάδραχμος* in tit. Oropi *EA* 1889, 26, 45. 53. 70. Cf. *Βοιηδρομιών* et *βοιηθῶ*.

ὄγδοον = $^1/_8$ *ἀρτάβη* in Aegypto. Wilcken O. G. I 750. Cf. *ἕκτον* et *τετάρτη*.

ὀγδώκοντα ion. et ep. = *ὀγδοήκοντα*. Simon. fr. 146, 2; 147, 6. Solon 20, 2; Herod. passim., sed Hippocr. habet *ὀγδοήκοστος*. Cf. Hoffm. III p. 570 sq. et omnino § 149.

ὄγμος (scriptum *ὤγμος*), sulcus. FGH 112, 8. 120, 8. Vid. lexica.

ὀδαγός· *ὁδηγός*. H. Cessit in sermonem communem vox dorica. Cf. Schweizer Gr. d. Perg. Inschr. p. 49. Vid. etiam Geopon. XVIII 17, 8 *Λύκοι δὲ θρέμμασιν οὐκ ἐπελεύσονται, εἰ σκίλλαν τῷ ὀδαγῷ* (duci gregis) *καλουμένῳ περιάψεις*. Cf. *λοχαγός*, *ξεναγός*, *ποδαγός*.

ὀδαχᾶς (pro *ὀδαχά* Schmidt)· *κατάπυγων. Ταραντῖνοι*. H. Cf. *ἀδαχᾷ· κνᾷ, κνήθει τὴν κεφαλήν, ψηλαφᾷ* idem, et *ὀδάξω* in lexicis. — Dubitatur utrum *ὀδάξειν* an *ἀδάξειν* sive *ἀδαξᾶν* sit forma antiquior. De Hippocrate vid. Hoffm. III 245.

ὅδε, hic. Gen. plur. aeolice sonabat *τωνδέων* Alcaei fr. 126, dativus ibidem *τοίσδεσσι* (ut traditur etiam apud Homerum), accusativus *τοίσδε* tit. 160, 12 Hoffm.; Gen. sing. fem. apud Thessalos, ut apud Dores, *τᾶσδε* 70, 2 H.; Acc. *τάνδε* Alc. 54 a. — Iuxta ὅδε Thessali habebant ὄνε, unde inscriptiones praebent formas *τόνε* (τόδε), *τάνε* (τάδε) *τοί-νε-ος* (τοῦδε), *τουν-νέ-ουν* (τῶνδε). Vid. Hoffm. II 557. — Cretenses LG *τοῖδδε* = τοῖσδε.

ὀδελός = ὀβελίσκος. Megarensis Ar. Ach. 761. Cf. Delph. tit. saec. a. C. V GD 2561 = Dittenb.[2] 488, 194 sq. — Pro ὀβολός cretice LG II 14. 15; IX 4. 37; *τριοδελόν* Mitth. 1885, 92; *τριώδελον* Hes. s. v., Mus. Ital. II 165, n. 8, 3; *τριωδέλιον*, *ἡμιωδέλιον* Journ. of Hellen. Stud. IV 156. Vid. Boisacq p. 52. Similiter Arcades in Tegeae tit. BCH XIII 281, 19. 24; Delph. GD 2562 (saepe). Cf. *ὀβελός* supra et διωβελία, ἡμιωβελία in lexicis; praeterea *ὑπώδελος* Epicharmi fr. 38, 8 et infra *ὀδολκαί*.

ὀδῆ (οδην pap.). Herond. V 41 *ὀδῆ*, Κύδιλλα, τὸ ῥύγχο; τοῦ παντοέρκτεω τοῦτο. Meistero iudice est adverbium instrumentale = πρὸ ὁδοῦ, φροῦδος, apage. Crusius scribens *ὅδη* habet pro imperativo verbi ὀδᾶν (cf. Eur. Cycl. 12) explicans τὸ ῥύγχος ὀδᾶν per ἕλκειν τῆς ῥινός. Multum dubito.

ὀδηπορία = ὁδοιπορία. Kaib. ep. 613, 14.

οδι et **οδαι**, terminationes verbales pamphylicae = ωσι et ωνται. Vid. *ἐξάγοδι* et *γένοδαι*.

ὅδια (= ἐφόδια) Pap. Grenf. (II) XIV b, 4 (saec. III a. C) pertinent ad *ξένια* (q. v.), quae magistratibus aegyptiis iter facientibus dabantur. Dioecetes ibi accipit L anseres, CC gallinas, C columbarum pullos. Cf. Wilcken O. G. I p. 390, qui ὄρνιθες male vertit Vögel.

ὀδμή = ὀσμή, ionicum et epicum. Cf. *ἴδμεν*.

ὀδοντίζειν, dentire, dentibus instruere. Pap. Z Leid. 8, 32. 9, 38, ut apud Oribasium p. 125 Mai, quem locum citat Dindorf in Thesauro.

ὁδός pro ἄφοδος, stercus. Ignatius Diac. 4, 4 in Babrii ed. Crusii. — *μιῇ* — *ὁδῷ*, simul, statim. Herond. II 46.

ὀδός, limen. Vid. *οὐδός*.

ὁδοῦν. Her. IV 139 τὰ ἀπ' ὑμέων χρηστῶς ὁδοῦται. Utuntur etiam tragici. Cf. εὐοδοῦν et εὐοδεῖν in lexicis.

ὀδούς, dens. Herond. III 49 μηδ' ὀδόντα κινῆσαι = μηδὲ χανεῖν, ne hiscere quidem. Crusius comparavit proverbium germanicum, „von einem guten Worte werden die Zähnen nicht stumpf." — Kaib. ep. 549, 4 (γῆρας) ὀδόντας ἐξέτ[ηξεν], sed supplendum potius videtur ἐξέτ[ριψεν]. Vid. sq. voc.

ὀδών ionice = ὀδούς. Her. VI 107 et Hippocrates. Fortasse etiam *χαυλιόδων*, cuius vocis casus obliqui leguntur II 68 et 71.

OE pro *OI* Priscianus I 52 tribuit Boeotis. Reperitur in titt. Tana-

grae. Vid. Meister I p. 285. Item in vasis atticis *Κροῖσος* = *Κροῖσος* GV p. 429 et passim in inscr. ionicis apud Hoffm. III. — Cf. *ΑΕ* pro *ΑΙ*.

ὀείγην (= *οἰγνύναι*) *τοὶς ναύοις* (= *τοὺς νεώς*). Inscr. lesbia saec. IV a. C. 83, 43 H., unde Hoffm. II 428 Homero reddendum putat *ὤϝειξε* pro *ὤιξε*. — *οἴγνυμι* = *ὀϝίγνυμι*.

ὄζαινα, piscis quidam apud Thurios. Vid. *σαρδῖνος*.

ὅζοι = *ὅττοι* (*ὅσοι*) Gortyn. Mus. Ital. II 67, 2. Iidem ibidem 53, 1 *ὅζω ὥπερ* = *ὅττω ὥπερ*, quoti cuiusque.

ὄθιζα· *ἅμαξα ἡμιονική*. H., qui similiter explicat *ὀθίτη* et *ἰθείη*, formas ionicas.

ὄθματα· *ὄμματα. Αἰολεῖς*. H. Exstat apud Nicandrum Ther. 178. 443 et Alex. 33, Kaib. ep. 1028, 67. Contra dubia mota ab Ahrensio II 504 propter *ὄππατα* (Sapph. 2, 11) recte disputat Hoffm. II 241 sq,, comparans *στέθμα, γράθμα, ἄσθμα, ἴθμα*. — Vid. *ὄππατα*.

ὀθονιηρά. Ostr. Theb. 1499 (saec. a. C. II). Vectigal impositum texturae *τῶν ὀθονίων* (Suid. *λεπτὰ ὑφάσματα* scil. ex lino sive bysso) in Aegypto, quam texturam monopolium regium fuisse pluribus de causis suspicatur Wilcken O. G. I p. 266 sqq. Vox formata ut *ἰχθυηρά, ἐλαιρά, ζυτηρά*.

$\overline{οι}$ pro $\overline{ου}$ aeolicum in acc. plur., ut *οἴκοις*, in participio, ut *κρίνοισα*, in 3 p. plur., ut *κρίνοισι*.

$\overline{οι}$ terminatio genetivi secundae declinationis pro $\overline{ου}$ apud Thessalos in lapidibus ubique obvia, abbreviata ex $\overline{οιο}$ (omnino cf. $\overline{οιο}$), quam terminationem iis vindicant veteres grammatici, ut $\overline{ια}$ sermone cyprio ex $\overline{ιαυ}$ et dat. in $\overline{οις}$ apud Thessalos ex aeolico $\overline{οισι}$. Cf. Ahrens I 233, Fick, Odyss. 29, Hoffm. II 532 sq. Alii, ut Brugmann et G. Meyer, habent pro locativo. — In Thessalia soli tituli Pharsali et Cierii habent $\overline{ου}$ (= $\overline{ω}$) in genetivo. Testimonia praebet Hoffm. l. l.

$\overline{οι}$. Adverbia loci in $\overline{οι}$: *ὕψοι* = *ὑψοῦ* Sappho 91, 2, *μέσοι* et *πήλοι* (= *τηλοῦ*) Alcaeus 17, *μέσσοι* Apollon. de adv. 177, 5, *ἔνδοι* (= *ἔνδον*), *ὅπερ ἐν χρήσει Συρακοσίοις καὶ Αἰολεῦσίν ἐστιν* id. 197, 2; de illis cf. Theocr. XV, 1 (*ἐνδοῖ*). Cf. attica *Ἰσθμοῖ, οἴκοι*. Meisterh.[2] 67. Athenienses in plerisque dativo utuntur. Vid. eundem p. 169, 23.

$\overline{οι}$. Vid. $\overline{υ}$ pro $\overline{οι}$ et $\overline{ου}$ pro $\overline{υ}$.

οἶ κα· *ὅκου* <*ἄν*> H. Dorice = *οἶ ἄν*.

οἱ pronomen Herodotus ponere solet inter articulum et substantivum, ut IV 8, 3 *τὰς δέ οἱ ἵππους κτέ.*, VI 63, al. Vid. Stein ad I 115, 8.

οἷα et **οἷα δή** cum participio saepe coniungit Herodotus, ut *οἷον* et *οἷον δή* Plato.

οἰακιασταί, thiasotae in insula Rhodo. Rév. Arch. 1864, II p. 471

(Kum.). Cf. etiam GD 4274, 9 Hydae (?). Nautarum sodalitium videtur, quasi de herois nomine *Οἴαξ* ita dictorum.

οἰαλᾶς, i. e. *ὑαλᾶς* = *ὑαλοποιός*. Inscr. aet. christ. BCH II p. 166. (Kum.) = CIA III 3436.

οἴαξ (ion. *οἴηξ*). Kaib. ep. 491, 5 *τύχης*. 248, 26 *βιοτῆς*.

οἰαττᾶν· *κωμητῶν*. <*Αἰολεῖς*>. *Οἶαι γὰρ αἱ κωμαί*. H. Cf. *οὐαί* et *ὠβαί*. Inserui *Αἰολεῖς* e praegressis verbis depravatis *Οἰατά· δυνά*. (sic) *Αἰολεῖς*, ita emendandis: *οἰαταί· δημό*<*ται*>. *Αἰολεῖς*. Scil. *οἶαται*.

οἴγειν. Vid. *δείγην*. Herond. IV 55 *ἡ θύρη γὰρ ὤϊκται* = *ἀνέῳκται*. — Dorice et ionice (cf. *ἀνῷξαι* ap. Herod.) est *ῳ*. Theocr. XIV 47 *ἀνῷκται*. Plura vid. s. v. *ὤϊκται*.

ὄϊδα. Alcaei fr. 145. — *οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουσι τρισυλλάβως* Herodianus II 930, 20. Cf. Steph. Byz. s. v. *Κοριά*. Hoffm. II 193 et 458. Vid. Diaeresis insolentior.

οἰδεῖν ion. = *οἰδάνειν*. Her. III 76. 127 *οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων*, tumentibus negotiis, ubi comparatur Cic. ad Att. XIV 4 et 5, tument negotia et tumorem rerum. — Vid. *οἰδῆσαι*.

Ϝοίδημι (*γοίδ*. cod.)· *ἐπίσταμαι*. H. Aeolicum esse testatur Choeroboscus ap. schol. ad Theod. 868, 5. Cf. Cram. anecd. I 332, 2. *EM* 618, 55. Hoffm. II 579. Cf. *δάημι* formatum ab *ἐδάην*. — Dores (*Ϝ*)*ίσαμι* dicebant. Vid. *Ϝισάμεν*.

οἰδῆσαι = *ὀργισθῆναι*. Herond. IV 49 *ὥς ἔκ με καίεις οὐ θέλουσαν οἰδῆσαι*.

οἴδιον *καὶ* **οἴδιον**, demin. voc. *οἶς*. Theognostus *BA* 1404.

Οἰδίποος . . . οκλέοος fabula. CIA II 973, 23.

οἴετο = *ᾤετο*. Epirot. GD 1339, 9, ut Graeci fere septentrionales diphthongos non augebant. Vid. Augmentum. — *οἴεσθαι* de somniantibus, ut apud veteres *δοκεῖν*. Pap. Leid. C. 1, 4. 16; II 10.

Ϝοιζήα et **Ϝοιζήαζε**. Vid. s. v. *Ϝοικεύς*.

οἰζός. Herond. VII 39. *οἰζυρος*. Her. IX 82. Poetica. *Υ* longum est apud Homerum, breve apud Aristophanem.

οἰίας· *τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα*. H. Boeotice = *οἰέας*.

Οἰιᾶται, *Ὀῆθεν*, *Ὀιῆθεν*. Vid. Meisterh.[2] 45, 6. 7.

οἶκα, **οἰκώς**, **οἰκός** ionice Herodotus = *ἔοικα*, *εἰκώς* (*ἐοικώς*), *εἰκός*. Alcmani *οἶκας ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ* tribuit Choeroboscus ad Theodosium *BA*. 1404.

οἶκα· *ὅκου* <*ἄν*>. H. Dorice = *οἶ ἄν*.

οἴκαδε pro *οἴκοι* Kaib. ep. 678, 1 *τὴν πάντων γλυκεῖ*[*ω*] *τῶν οἴκαδε*.

οἴκαδις dorice = *οἴκαδε*. *EA* 671, 2. De accentu vid. Choerobosc. s. v. *δίς*. Legitur Epicharm. fr. 19, 13 Ahr., et in Megarensis oratione apud Ar. Ach. 742.

οἰκαρχία, domus princeps. Theophyl. Sim. Hist. III 18, 6 et 10. Posteriore loco legitur *τὸν δὲ Βαρὰμ τῆς τοῦ Μερράμου οἰκαρχίας γενόμενον, δήμου δ' Ἀρσακίδου κτέ*.

Ϝοικέα = οἰκέτις. Cretice LG III 42. 54. Cf. *Ϝοικεύς*.

οἴκεσις pro οἴκησις? PL p. 61, l. 259 οἰκέσεως in tractatu astronomico saec. p. C. II, sed in vicinia l. 260 rectius οἰκήσεως. Cf. *οἰκοδόμεσις*.

οἰκετεία ἡ = οἱ οἰκέται (ut apud Lucianum). Olbiae decretum. saec. a. C. II, Dittenb.[2] 248, 114 et eiusdem aetatis tit. Magnesiae ad Maeandrum ibid. 553, 61 ἀνίεσθαι — τὴν οἰκετείαν ἀπὸ παντὸς ἔργου.

οἰκεῦντες. Theocr. VII 116. Vid. *ΕΥ*.

Ϝοικεύς. Ϝοικίας (gen. sing.), **Ϝοικίων** (gen. plur. = οἰκίας). Cret. LG II 8. 9. 10. 42. III 41. IV 3. 6. 18. 34. 35. 36. V 26. Mus. Ital. II 2, 14 (Lytti tit.). 80, 3. 9. 82, 5. 83, 3. 4. 5 (Gort.), *Ϝοιζήα* et *Ϝοιζήαζε* 51, 1. 52, 1. — Vid. *ἀφαμιῶται*, *κλαρῶται*, *μνῴα*.

οἰκήιος, οἰκηιότης, οἰκηιοῦσθαι ionice Herodotus = οἰκεῖος cett. Cf. Schwhi lexicon.

οἰκηίως = οἰκείως cretice. Del. 118, 13. Vid. *HI* = *EI*.

οἴκημα. Her. I 9 et 10 = att. δωμάτιον, cubiculum, et saepius conclave. Vid. Schwi lexicon.

οἰκημένα, ἀ = ἡ οἰκουμένη, ab οἴκημι = οἰκέω. Tit. Lesbi CIG 2179. IGI, II 202. 206. 541—545. Cf. Hoffm. II 572 sqq.

οἴκησις = οἶκος, οἰκία, familia? Dodonae GD 1582, 5 ἄμεινον πράσσοιεν καὶ αὐτοὶ καὶ ἁ οἴκησις.

οἰκητήριον, ut apud antiquos saepe οἴκημα, non totam domum, sed partem, conclave, notare videtur *PT* III 23. Vulgo i. q. οἰκία. — In seris cippis sepulcrum significat. CIA III 3503 - 3507. Cf. *κατοικητήριον*. Sic *οἶκος αἰώνιος* l. l. 3509. 3510.

Ϝοικητάς = οἰκήτωρ. Vid. s. v. *Ϝοικιάτας*.

οἰκία, τά passim Herodotus = ἡ οἰκίη, plerumque quidem regum et principum aedes (adde III 16, 1), sed fallitur Schw. de privatorum aedibus dici posse negans. Ut enim controversus sit quem citat locum VII 108, inspice mihi I 199, 4 et 5; III 24, 3.

Ϝοικιάτας = οἰκέτης. Locr. Oz. *IA* 321, 44 μετὰ Ϝοικιατᾶν, sed ibidem l. 47 *Ϝοικητάς* = οἰκήτωρ: τοῖς σὺν Ἀντιφάται οἰκηταῖς. Cum priore voc. compara *πολιάτας*, πολιήτης = πολίτης, μυθιήτης. Cf. *EM* 698, 11. Steph. Byz. 485, 8.

οἰκίζουσι· οἰκοῦσιν. H. Sumi potuit glossa ex Herond. III 12 ὄκουπερ οἰκίζουσιν οἵ τε προύνικοι | οἱ δρηπέται τε. Cf. Menandr. γν. μονοστ. 572 ἦθος πανοῦργον μακρὸν οἰκίζει θεοῦ. — Vid. *δειπνεῖν*.

οἶκις aeolicum? Vid. *Βόκχις*.

οἰκοδόμεσιν = -ησιν. LW inscr. syria 2005 (Kum.). Cf. *οἴκεσις*.

οἰκοδομή, quod habetur pro sero vocabulo non attico pro οἰκοδόμησις, iam legebatur in decreto Piraei aet. Lycurgeae *EA* 1900, p. 96, l. 60 εἰς τὴν οἰκοδομ[ὴν τ]ῶν νεωρίων, nisi forte spatium sufficit supplemento οἰκοδομ[ίαν τ]ῶν, ut supplendum suspicor.

Ϝοικοδ[ομίας]. Gort. tit. 52, 1 Mus. Ital. II.

οἰκοδομιστήρια ξύλα. Olympiae tit. Dittenb.[2] 77, 10, saec. IV a. C. ineuntis: ἐξαγωγὴ δ' ἔστω πίσσης καὶ ξύλων οἰκοδομιστηρίων πάντων, ναυπηγησίμων δὲ πλὴν ἐλατίνων κτἑ. Cf. οἰκοδομικός in lexicis.

οἰκοδόμων τέλος, quod in Aegypto solvebatur pro exercenda arte. Ostr. Theb. 385 a. 39 p. C. Wilcken O. G. I p. 269.

οἰκονόμημα pro οἰκονομία dixit M. Antonius in epistula V 18 ἠρκέσθη ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν οἰκονομήμασιν ap. Viereck, Serm. Gr.

οἰκονομία. — Ἡ περὶ τῶν ὠνίων οἰκονομία, mercatus, in tit. Magnesiae ad Maeandrum saec. a C. II Dittenb.[2] 552, 35. Cf. l. 62 [οἰκονομί]αν τῶν διαπωλουμένων.

οἰκονόμος in civitatibus graecis saepe commemoratur; primum in tit. ephesio saec. III a. C. ineuntis Dittenb.[2] 175, 7. 11. 15; Magnesiae ad Maeandrum ib. 552, 39; 553, 10 sqq.; 554, 5. 17; in insula Co IC 308; 310. — in Aegypto *PB* 506, 12 (aet. Domitiani); 692, 2: 694, 1; Pap. Grenf. 31, 18 sq.; MFP II 20. Cf. Wilcken, O. G. I p. 658, ubi monet saec. a. C. II commemorari οἰκονόμον σιτικῶν et οἰκ. ἀργυρικῶν, l. l. p. 493 οἰκ. βασιλικόν.

οἰκοπεδικὸς πῆχυς. PL p. 220, 42: πήχεις οἰκοπεδικοὺς ζ' ἐκ τοῦ ἀπὸ νότου [μέρους τ]ῶν ὑπαρχόντων (a. 120 a. C.). Vid. πῆχυς.

Ϝοικόπεδον. Cret. tit. Mus. Ital. II Gort. 83, 5. — *PB* 41, 11; 216; 652, 14 (aet. imperatoriae) προσόδων οἰκοπέδων (τέλος). Hausstelleneinkommensteuer vertit Wilcken O. G. I p. 394 sq. Adde FGH 42 (a) II 15. Cf. supra εἰκοστή.

οἰκοριᾶν falsa Moschopuli lectio Pind. *P.* IX 19, ubi codd. οἰκουριᾶν s. οἰκουρίαν. Bergk transposuit οὔτε δείπνων τέρψιας οὔθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν, Wilamowitz οἰκοαρᾶν (vid. χαλκοάρας) coniecit, Schneider contra metri inaequalitatem (— ῡ υ — = υ υ — —) tuetur Proll. Pind. p. 27 οἰκούριαι ἑταῖραι intellegens „umbratica vita quasi pallescentes". Scilicet edidit οἰκουριᾶν.

οἶκος τῆς θεοῦ, scil. Veneris, hyperbolice vocatur Alexandria Herond. I 28. Cf. Crusius, pag. 7, qui laudat Babrium 58, 4; Luc. de merc. cond. 15. — καμάτων οἶκον, sepulcrum. Kaib. ep. 321, 9.

οἶκος Attice numquam = οἰκία, sed praeter rem familiarem significare potest curiam, in qua fiunt conventus, ut ὁ Δεκελεικῶν οἶκος (Dittenb.[2] 439, 20), ὁ Κηρύκων οἶκος (587, 24). Cf. Ditt.[2] ad 587, not. 48. — Pro οἰκία usurpant epici, lyrici, tragici, Herodotus.

οἰκόσιτοι appellantur operarii, quibus cibus non praebetur a locatoribus. Cf. Dittenb.[2] 587, 29. 34. 47 etc. (tit. att. saec. a. C. IV) et lexica.

οἰκοτρίβαιον. Poll. III 67. Corrupte Hesychius οἰκοτρύβλιον· τὸ(ν) ἐκ δούλου δοῦλον. Cf. οἰκότριψ et οἰκογενής in lexicis.

οἰκοφθορεῖσθαι. Her. I 196. V 29. VIII 142, 144 = att. οἰκοφθορεῖν, dilapidare rem familiarem.

οἰκτειρῆσαι = *οἰκτῖραι*. Theophyl. Sim. Hist. I 11, 14.

οἰκτίρειν. Choeroboscus *BA* 1404: *οἰκτίρω οἰκτείρω· καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἔχουσι δὲ λόγον ἑκάτεροι· οἱ γὰρ διὰ τοῦ ι γράφοντες διὰ τὸ οἰκτιρμὸς γράφουσι· καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς οἰκτίρρω λέγουσι καὶ οὐχὶ οἰκτέρρω· οἱ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν αὐτό, ἐπειδὴ οἰκτερῶ ἐστιν ὁ μέλλων.* Nihilominus inscriptiones priorem rationem confirmasse constat, quamquam codd. nostri fere constanter praebent diphthongum. Cf. Meisterh.[2] p. 42. Vocalem exhibet etiam antiquissima inscr. metrica thessalica 71, 4 Hoffm. *κατοικτίρας*.

Ϝοίκω. Inscr. delph. saec. IV a. C. BCH 1895, 623 = GD 2561, ubi potius *οἴκοθεν* quam *οἴκοι* significare videtur.

ΟΙΝ terminatio 3 p. pl. = *οιεν*. Hanc passim habent inscr. delphicae in verbis *ποτέχειν*, *ποιεῖν*, *θέλειν*, sed iuxta apparet plena forma *παρέχοιεν*. Cf. Kum. s. v. Addo *ἀντιλέγοιν*. Plus quinquaginta exempla collegit J. Valaori „Der Delph. dialect" p. 64, quorum tamen nullum antiquius est saeculo a. C. altero.

Ϝοινάρυτος (*γοιν.*)· *οἰνοχόη*. H. Idem *Ϝοίνακες* (*γοίν.*)· *βλαστοί*. An corruptum ex *Ϝοιναρίδες*?

Ϝοινέες· *κόρακες* (cf. *οἰνίαξ· εἶδος κόρακος*). H. De more praefixum est *γ* pro *Ϝ*. De dialecto non constat. *Οἰνάς* vero est *εἶδος περιστερᾶς ἀγρίας* (Hes.). Aristot. H. A. V 11, 2.

οἴνη. Vid. *εὐιάς*.

οἰνηγοί, οἱ, vini vectores. Inscr. Abydi Mitth. IV 307 (Kum.).

οἰνηρά, ἡ. Vid. *μυλωθρικόν*.

οἰνίζειν· *τὸ μονάζειν κατὰ γλῶσσαν*. H., Phot. Vid. *οἰνομόλησε*.

οἰνοδότης. Medicus *φυσικὸς οἰνοδότης* vocatur IGSI, 660.

οἰνολογία. Ostr. 711 (saec. III a. C.) „Eintreiben von Wein(lieferungen)". Wilcken O. G. I p. 268 sq. Cf. *σιτολογία*, *κριθολογία*, al. Agitur ibi de mercede *τῶν οἰνολόγων*. Sed *οἴνου τέλος* in Ostr. 327. 397. 404, Pap. Par. 67, 12. (aet. Ptolem.) est vini vectigal, quod exigitur a vitium cultoribus. Vid. l. l. 270 § 86. Item aet. imperatoria Pap. Lips. 5 Rect. l. 6 et passim in pap. Lond. CXIX. Vid. Wilcken l. l.

οἰνομόλησε = *αὐτομόλησε*. Eresi tit. 119 A, 2. Hoffm. Ab *οἶνος* (oenus) = *εἷς*, unde *οἴνη* in tesseris (cf. *οἰνίζειν* = *οἴνην βάλλειν*?). Cf. *οἶος* = *μοῦνος*. Vid. Prellwitsch, Etym. Wörterb. 1890 s. v. *οἴνη*. — Cf. *μοῦνος*.

οἰνοπαραλήμπτης, vini acceptor, collector = *οἰνολόγος*?. *PB* 549, 1 aet. byzantinae. Cf. *παραλήμπτης*, *σιτοπαραλήμπτης*, *χορτοπαραλήμπτης*.

οἰνοπράτης = *οἰνοπώλης*. PPW n. 73, 14. Cf. p. 162 Append. 912. *PB* 34 II 9 (aet. byzant.). Cf. *ἀρτοπράτης*, alia.

οἰνόπτης. CIA II 795 f 133. 809 a 19 sq. Cf. Phot. s. v. et Ath. X 425 b.

Ϝοῖνος (*γοῖνος* Hes.). Cret. LG 139, Delph. BCH 1899, p. 611, l. 1; aeolice Alcaeus 39, 1. 58 (*Ϝ*)*οἶνος ἀνθρώποισι δίοπτρον*. — **οἴνου τέλεσμα** in Aegypto. FGH 63, 9. — Vid. *ἴβηνα*, *κάλιθος*, *πηλός*.
οἰνοῦσθαι ion., ep., trag., Her. V 18 = *μεθύσκεσθαι*. Utrumque verbum distinguit Diog. L. VII 118.
οἰνοφόλαξ. Cyzici tit. saec. a. C. I Michel 1226, ubi deinceps commemorantur *διοικητής*, *γραμματεύς*, *διακόνοι*, *οἰνοφύλαξ*.
οἰνοχαρής. CIA III 1379, 4 (metr.) = Kaib. ep. 168.
οἰνοχειριστής voc. byzantinum, nos bottelier. *PO* 141. I 6; 150, 1. *PB* 692, 1; 698, 1. Vid. *χειριστής*.
(**Ϝ**)**οινοχόεισα** = *οἰνοχοοῦσα* aeolice Sappho 5, 4, (*Ϝ*)*οινοχόησε* 51, 4.
Οἰνῶπες. Vid. *χιλιαστύς*.
οἴνωτρον· *χάρακα, ἣ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι. Δωριεῖς*. H.
ΟΙΟ, genetivi thessalici terminationem fuisse tradunt grammatici, sed in titulis hucusque tantum *οι* repertum esse monuit Hoffm. II p. 582 sqq. Attamen nuper B. L. in *EA* 1900, p. 112 illam terminationem saepius reperire sibi visus est in titulo lacero admodum thessalico 9 p. 57, l. 4 *ΚΝΙΤΟΙΟΔ*; 6 *ΜΕΙΟΙΟΚΛΕΑ*, 11 *ΚΛΕΙΟΙΟΙΡΙΣΟΙΟ*, quare in tit. 2 p. 52, 11 sq. proponit *Φείδουνος Παυ*[*σουν*]*είοιο Ναῦτα* pro *Παυ*[*σου*]*νείοι Ὀναύτα*, quae certa videtur correctio. Dies diem docet. Plura vid. s. v. Genetivus et cf. *οι*.
οἶϜος = *μόνος* (ut apud Homerum) Cyprii. Edalii tit. H. 135 A 18: *Ὀνασίλωι οἴϜωι, ἄνευ τῶν κασιγνήτων τῶν αἴλων* (= *ἄλλων*).
οἶος· *μόνος. Ἀρκάδων*. *BA* 1095.
οιος = *ωιος* in *ἡοῖος* (*ἀοῖος*), *ἡροῖος*, *πατροῖος*, *τραπεζοῖος* boeoticum esse tradunt grammatici. Vid. Meisterum I 249, qui tamen coll. *Ὁμολώιος*, *Πτώιος*, aliis, non constantem hanc legem fuisse observat.
οἰότερον. Vid. *προβάτερον*.
οἶπεν. Vid. *οἴφειν*.
οἰπό = *ὑπό*. Maeoniae tit. saec. p. C. II in Musaeo et Bibl. Smyrnae 1880, 163 (Kum.). Frequens admodum est confusio sonorum *οι* et *υ* in papyris aegyptiacis, ut in multis codicibus.
οις = *ους* (*ους*) apud Aeoles. Vid. Hoffm. II 416 sq.
οἷς (locat. pl.) = *οἷ* saepe in formula frequentissima delphica manumissionum *ποιέων* (*-ουσα* etc.) *ὅκα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων* (aut simile verbum) *οἷς κα θέλῃ*. GD 1685 sqq. Cf. Valaori, Der Delph. Dial. p. 24, 3. — Vid. *ἀμῦς*, *πῦς*, *ὅπυς* et *πῶ*.
οισα, terminatio participii praes. aeolica. Hoffm. II 417. Adhibetur eadem in doricis Theocriti idylliis et similiter in dialecto pseudodorica Pythagoraeorum italorum. Fortasse tamen hae formae ex Aeolide in dialectum siculam et italicam iam pridem migrasse censendae sunt. Cf. *Μοῖσα*, *-αισα* et *εισα*.
οἶσαι = *ἐνεγκεῖν*. Vid. *ἐποίσηι*, *ἀνῷσαι*, *συνοίσειν*.
οισαν, terminatio optativi = *οιεν* in titt. delphicis. Vid. *ἀντιλέγοισαν*,

ἔχοισαν, παρέχοισαν, πειθαρχέοισαν, ποιέοισαν. Kumanides comparat formas sequiores ἤλθοσαν, εἴποσαν, εἴπασαν = ἦλθον, εἶπον, εἶπαν, alias. Exempla apud Valaorium, Der Delph. Dial. p. 65 eiusdem sunt aetatis, cuius est terminatio opt. οιν = οιεν, scil. saec. a. C. II non antiquiora. — Cf. οιν.

οἴσειν = φέρειν. Vid. συνοίσειν.

οισι, terminatio 3 p. plur. et dat. pl. part. apud Aeoles. Passim occurrit apud Pindarum. — Dat. plur. terminatio οισι perraro occurrit apud Dores (tit. Lacon. Del. 8, 1 Διοσκούροισι est metricus), reperitur tamen apud Cretenses IA 478, 18 σὺν τοῖσι et in Mus. Ital. II p. 190, n. 51 2 [το]ῖσι ναοῖσι. Cf. αισι. Apud Thessalos constanter est οις et αις, sed apud Aeoles (excepto articulo τοῖς et ταῖς) aeque constanter οισι et αισι = ion. οισι et ῃσι. De antiquioribus Atticis vid. Meisterhans[3] p. 93 sq. et 94 sq. Reliqui Graeci extra poesin ab his formis abstinuerunt. -- De dativo metaplastico (aetolico) in οις vid. s. v. Dativus.

οισιν terminatio coniunctivi apud Chios., varians cum ωισιν. Vid. λάβοισιν.

hοισόντι fut. dor. = οἰσοῦντι, οἴσουσι. *TH*, II 150. Cf. Ahrens II 213.

οἰστρο-γενέτωρ, furorem excitans. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1777.

οἰστρο-πλανία, furiosus error, ibidem l. 2868.

οἶστρος θανάτοιο. Kaib. ep. 372, 25.

οἰσύπη Her. IV 187 (al. οἴσπη). Cf. οἰσυπηρὸν ἔριον Ar. Ach. 1140. Hes. οἰσύπειον· ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων. Hippocr. οἰσύπη αἰγός. — οἰσπώτη Ar. Lys. 574 (cf. οἰσπάτη Hes. et Suit), stercus ovinum hinc distinguendum videtur.

Ϝοίσων = οἰσυῶν? Inscr. gortynia. Cf. Baunack Philol. 1896, p. 489.

οἴφειν· ὀχεύειν. H. Laconice = ὀπυίειν, βινεῖν. Plut. Pyrrh. 28. Cretice οἴπει = οἴφῃ LG II 3, οἴπεν = οἴφειν II 17, Mitth. IX 375. Therae tit. pervetustus IGI, III 536 Πλειδιπίδας ὤιπhο. Τεμαγόρας καὶ Ἐνπhέρης καὶ ἐγὼ ιπh[ομες]; ibid. 537 Κρίμων τεῖδε ὤιπhε παῖδα κτέ. — Cf. κύρσοιφος (κύρϜοιφος?) *EM* 531, 22, οἰφόλης et οἴφολις Hes., φίλοιφος Theocr. IV 63, ubi cf. schol. Proverbium ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ (l. οἴφει). Diogenianus II 5. **Οἰφέ** (sic) Theocr. V 43, ubi alii cum plerisque libris et Gregor. Cor. dial. dor. p. 101 ὑβέ vel ὗβε scribunt, sed οἶφε unice verum videtur.

οἶφιν· μέτρον τι τετραχοίνικον Αἰγύπτιον. H. Wilcken O. G. I p. 750, not. 1 et p. 751 formam hellenisticam pro οἴφιον = aeg. oephi esse monet.

οἰχνέοντας· τεθνηκότας. Pind. *P.* V 88, interprete schol. Male librorum lectionem οἰχνέοντες, transitive scil. dictum, tuetur Schroeder.

οἴχωκα, οἰχώκεα pft. et plqpf. ionicum = οἴχομαι, ᾠχόμην. Aesch. Pers. 13 et saepius Herodotus: IV 127. 162. VIII 108. 126. IX 98. Cf. παροιχώκεε I 189.

οἰχῶρος· οἰκοῦρος. H. Suspecta forma dorica = οἰκῶρος. Cf. supra οἰκοριᾶν.

οἰῶ (?) laconice = οἴομαι. Ar. Lys. 81. 156. 998. 1256; Epilycus in Coralisco F. C. G. Mein. II 887, 2. Collato homerico ὀΐω, verum accentum οἴω esse crediderim.

οἰῶν boeotice = ὑῶν (?). Inscr. Chaeroneae in Ἀθην. VIII p. 353 (Kum.). Nota sunt ἀϜυδός, Ϝυκία, alia, sed nihil novi, quod inversam rationem tueatur.

οἰωτά, pellis ovina et charta inde fabricata apud Cretenses, hinc vero scriptum. LG IX 26 οἰωτάνς, 35 οἰωτᾶν.

ὅκα (s. ὄκα) dorice = ὅτε. *EM* 620, 35. Cum coni. aor. LG I 39. V 5. — Hes. ὅκ' ἥ· ὅτε ἤ. — Ibyci fr. 3 ὡς ὅκα = ὡς ὅτε, ep. ἠύτε. — **ὅκκα** = ὅταν. Epicharmi fr. 10 Ahr. ὄκχ' ὀρῇ βῶκας κτἑ. 19, 10. ὄκχ' ὕδωρ πίῃς. — Megarensis ap. Ar. Ach. 762 ὅκκ' ἐσβάλῃς. — Theocr. IV 21 ὅκκα θύωντι. — Aristaeus ap. Stob. I 20, 6 extr. ὅκκα παραλλάξῃ. — Archytas I 41, 5 ὅκκα σημάνωμεν, etc. — Inscr. laconica *EA* 1900, p. 154 sq. n. 2, 26; Camiri GD 4118, 7, etc.

ὅκῃ ionice iuxta ὅπῃ. Vid. Hoffm. III 595 sqq.

ὄκκος et **ὀκταλλος** dorica. Vid. ὀπτίλλος et ὀφθαλμός.

ὀκοίως, quomodo, = ὅκως. Herond. III 50. De formis Herodoti ὀκοῖος, ὀκόσος, ὀκότερα, ὀκότερος, ὅκου, ὅκως etc. cf. Hoffm. III 595 sqq. Tituli ionici usum litterae κ pro π ignorant.

ὀκταγράμματον (ὄνομα). Pap. mag. bibl. not. Par. (W.) 783. Cf. ἐννεαγράμματον.

ὀκτακαιεικοσέτης. Inscr. metr. Salaminis cypriae LW 2761 (Kum.).

hοκτακατίων dorice = ὀκτακοσίων. *TH* II 79. Vid. hόκτω et κατιοι. — Cum spiritu leni Lacones. Del. 11 a, 15.

ὀκτάκιν. Vid. κιν multiplicativum.

ὀκτάκις δεκάτους = ὀκτάκις δέκα. Kaib. ep. 356, 4. 34.

ὀκτάπαχυς = att. ὀκτώπηχυς. Delph. 2529 D 27 εἰκόνι χαλκέαι ὀκταπαχεῖ.

ὀκτάπεδος dorice = ὀκτώπους. *TH* II 45. 52. Cf. τριακοντάπεδος, alia.

ὀκτό boeotice = ὀκτώ. GD 502, 2. 6. 9. al. Cf. Meister I 275.

hοκτώ, *hοκτακατίων*, *hοκτάπεδον*, *hογδοήκοντα* passim *TH*, velut I 34. 48. 90. 149. Cf. Therae *IA* 471. Ad analogiam numerorum ἕξ et ἑπτά. Vid. hεννέα.

ὀκτωκόσιοι = ὀκτακ. Eresi tit. Del. 123 (Kum.).

Ὀκτώμβριος, Octobrius, in vetustioribus titulis pro Ὀκτώβριος, v. c. Dittenb.[2] 300, 2. 15 εἰδυῶν Ὀκτωμβρίων a. 170 a. C.

ὀκτώπoος, non ὀκτάπους, atticum. Cf. Meisterh.[2] 125, 5. Item reliqua composita cum πέντε, ἕξ (ἐκ), ὀκτώ servant formam primitivam.

ὄκχος = ὄχος Pindarus semel postulante metro *O.* VI 24; ut ὀκχεῖν = ὀχεῖν *O.* II 24. Cf. s. v. ὄφις.

ὅκως ionice iuxta ὅπως. Cf. Hoffm. III 595 sqq. — ὅκως ἂν cum opt. saepe Herodotus. Cf. I 75. 91. 110 extr. II 126. III 44. V. 98.

VIII 13. — Passim idem ὅκως cum. opt. = att. ὁπότε c. opt., quoties. Vid. Schwh. s. v. — ὅκως χώρας Herond. III 75 lectio m. pr. mihi valde suspecta pro ὅκου, quod superscripsit altera.

ὀλαί, non οὐλαί, atticum. Meisterh.[2] 21. 22.

ὀλβακήια (= ὀλϝ.)· εὔπλουτον κανοῦν. H. Recte Ahrens elicuit ὀλβακοχόϊα, i. e. οὐλοχύται, adiutus glossis Hesychii οὐλοχόιον et ληχόιον. — Praeterea est apud eundem ὀλβάχιον· κανοῦν, Δεινόλοχος (poeta syracusanus) et in *EM* 257, 22 ὀλβάχνιον, ibidem 621, 20 scriptum ὅλβαχνον, quae sunt corruptelae eiusdem vocabuli dorici ὀλβαχόιον.

ὀλείζων = ἐλάττων. Tituli att. (470—418 a. C.). Vid. Meisterh.[2] p. 118 sq., quibus testimoniis accessit [τοῖς ὀλ]ε{ί}[ζοσιν μυ]στηρίοις Dittenb.[2] 646, 95 = CIA IV, 8 p. 138. Scribitur ὀλίζονες Hom. Σ 519. Cf. ὀλιζοῦν.

ὄλει(ο)ρ· ἔλειος μῦς. H. Laconicum?

ὀλέτης, perditor. Inscr. metr. Troadis CIG 3626. (Kum.).

ὀλέτις. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2860.

ὀλ-ημιμναῖον, tota mina dimidiata. IGSI, 2417, 4 inscriptum ponderi gramm. 635.

ὀληφόρος, molam portans. Inscr. CIA III 328.

ὀλιαρχία. Vid. ὀλίος.

[**ὀλιγαρχεῖν** citat Dindorf in Thesauro e Geopon. XIV 7, 25, ubi bis codd. habent ὀλιγαρχούσῃ, quod non depravatum ex ὀλιγαρκούσῃ, verbo nusquam lecto, videtur, sed ex ὀλίγα ἐχούσῃ. Vide quae scripsi Mnemos. XXVIII pag. 418].

ὀλίγον ἐτέων = ὀλίγα ἔτη. Kaib. ep. 502, 16; ὀλίγον δακρύων ibidem 346, 1. — οὐχ ὀλίγος *PB* 72 (saec. II p. C.); 146 (saec. II vel II); μεθ' ὀλίγον 388 (saec. II). — Vid. ὀλείζων.

ὀλιγοσθενέων (partic.) Bacchyl. V 152, exiguas vires habens, de moribundo. Cf. homericum ὀλιγηπελέων.

ὀλιγοτιμῆν, infra verum pretium aestimare. Inscr. Cyparissiae (Messen.) BCH 1898, 575: εἰ δέ τις κα [ὀ]λιγοτιμάσηι, [ἐπ]ικαθιξεῖται (a v. ἐπικαθικνεῖσθαι) ὁ πεντηκοστολόγος [ὧν κα χρ]ήζηι κατὰ τὰν [σ]ύνγραφ[ον].

ὀλιγοφροσύνη. Vid. Kum. s. v. Legitur etiam apud Nicetam Davidem in Patrol. Graec. 38, p. 744.

ὀλιζοῦν. Elei *IA* 119, 8 = μειοῦν, ἐλαττοῦν. Hes. ὀλίζονται (l. -οῦνται)· μειοῦνται, et eodem errore Olympiodorus in Phaed. *BA* 1405 ὀλίζουσα (l. -οῦσα). Verbo utitur etiam Eusebius Praep. Ev. V 22.

ὄλινοι· κριθῆς δεσμοί (δεσμαί?). καὶ λῖνος παρὰ Κυπρίοις. H. Cyprios ὤλινος dixisse putat Hoffmann. — Pro illo Dindorf in Thesauro proposuit ὄλεναι = ὠλέναι.

ὀλίος = ὀλίγος Tarentinis tribuit *EM* 624, 51 citans Μελέαγρον ἐν Δούλοις „Ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία" καὶ „ὀλίον μισθόν";

deinde Platonis comici fr. II 669 M. de Hyperbolo „ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι | ὀλίγον, ὀλίον ἔλεγεν. — Chersonesi inscr. saec. a. C. I, GD 3087, 12 πολλὰς καὶ μεγάλας ἐν ὀλίωι χρόνωι πράξεις ἐπιτελέσας. Alia exempla ex Attica et Imbro dedit Latyschew Inscr. orae Ponti Euxini p. 179, quibus Bechtel l. l. addit *EA* 1884, 42, 22, qui nondum cognovit CIA IV 2. 477 c, 11 nec IV 2, 231 b., ubi l. 25 est ὀλιαρχία. Cf. Hennig, Symbolae ad As. min. reg. sac. p. 54, Meisterh.[2] p. 59, Schweizer, gr. d. Perg. Inschr. p. 108. — Scilicet ὀλίγος, pronuntiatum ὀλίjος, consonantem amisit. Apparet ὀλίος etiam in papyris aeg. Ptolemaeorum temporis, v. c. PL p. 275. 365. — Vid. ὀλιωρεῖν.

ὄλισβος. Vid. βαυβών.

ὀλισθράζει = ὀλισθάνει. Epicharmi fr. 19, 1 Ahr. Idem verbum ex Hippocrate attulit Galenus.

ὀλιωρεῖν = ὀλιγωρεῖν. Tit. att. saec. II a. C. BCH VII 166, 8. Meisterh.[2] p. 59. Vid. ὀλίος.

ὁλκεῖον. Dittenb.[2] 409, 16 γυμνασιαρχήσαντα οἴκοθεν ὁλκείοις. Vide lexica.

ὁλκὴν ἄγειν, pondus habere, frequens in titulis locutio, v. c. Mileti tit. Michel 836 Λιβανωτὶς χρυσῆ ὁλκὴν ἄγουσα χρυσοῦς ἑκατόν.

ὁλκὸς ὑδάτων, aquaeductus. Theophyl. Sim. Hist. VIII 13, 17. Cf. Suid. s. v., ubi Toup citat Menandri Prot. p. 124.

ϝόλλακα (cod. γόλλ.) = hom. ὦλκα, att. ἄλοκα. Hesychius, qui infra habet ὅλ(λ)οκες· αὔλακες. Glossae aeolicae videntur.

ϝόλλαμος (cod. γέλαμος)· διωγμός. H. Aeolice = οὐλαμός (a v. ϝέλλειν). Cf. ἀολλής etc.

ὀλοά (ex ὀλεϝά sec. Meisterum) = ὀλή arcadice. Lycosurae tit. Dittenb.[2] 939, 15: χρέεσθαι — ὀλοαῖς α[ἰρ]ολογημέναις, i. e. lolio purgatis.

ὀλοβολάδες (?)· θῖνες. H. Voc. aeolicum ὀμβολάδες latere probabiliter coniecit Schmidt.

ὁλοκαύστησις. Phanagoriae tit. saec. p. C. I vel II, IRB II 342, 6.

ὁλοκληρεῖν. *PK* II 292, 5 (aet. byz.) πρὸ μὲν πάντων εὔχομαί σε ὁλοκληρῖν (sic) παρὰ τῷ κυρίῳ ἡμῶν θεῷ.

ὁλοκότινος. Serus tit. syracusanus IGSI 142 ἴδιος τόπος ἀγορασθέντος ὁλοκοτίνου = τόπος ἀγορασθεὶς ὁλοκοτίνου, i. e. aurei pretio. Cf. Mommsen Herm. XXV p. 26, adn. 5. Soph. lex. s. v. — ὁλόκοτος. Pap. mus. Brit. XLVI l. 188. Wess.

ὁλολογαία νυκτερίς. Tit. metr. IGSI, 1934, I 2.

ὀλολύκτρια, ululatrix, mulier ululans in sacrificiis una cum αὐλητρίδι commemoratur in pergameno tit. Dittenb.[2] 566, 2.

ὁλομέλας. Pap. mag. V Leid. 4, 2; *PK* CXXI (mag. saec. III p. C.) κρείου (sic) ὁλομέλανος ἐγκέφαλος. — Cf. ὁλόλευκος.

ὁλοπορίτης. Ostr. 1305 (Wilcken), 6 a. 4 p. C.: ὁλοπυρεῖται ἄρτοι = ὁλόπυροι.

ὁλόστομος δακτύλιος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2691.

ὁλοτελής, absolutus, plenus. Dittenb.[2] 367, 45 ἀνεισφορίαν, ἣν οὐδεὶς τῶν πρότερον Σεβαστῶν ὁλοτελῆ ἔδωκεν.

ὁλοτίλλειν, totum evellere. *PK* CXXXI Rect. 391, 397 (a. 78/9 p. C.) κάλαμον. — Cf. θρυοτίλλειν. Verba male composita, qualia plura habet sermo alexandrinus.

ὁλούφειν· τίλλειν. H., qui atticum dicit s. v. διολούφων. Vid. ἀπολούφειν et ὁλόπτειν in Steph. thes. V p. 1915 B.

ὁλοφυγδών sive **ὁλοφυγγάν** = att. ὀλοφυκτίς, ἡ ἐπὶ γλώττης φλύκταινα. Theocr. IX 30, interprete scholiasta.

[ὁλό]χρυσος figurate cum ironia de homine usurpat Philodemus de rhet. Sudh. p. 190, 20 sq.

ὀλόχω aeolice = ἀλόχου, dubia lectio mali codicis Theocr. XXVIII 9. Cf. Hoffm. II 356.

Ὀλομπιάδις dorice = Ὀλυμπίαζε. Vid. δις.

ὀλυμπιοδρόμος. Bacchyl. III 3 Ὀ[λυμ]πιοδρόμους Ἱέρωνος ἵππους.

ὀλυμπιονίκα, victoria Olympica. Bacchyl. IV 17 Bl.

Ϝολότριον (?). Vid. γολύριον.

Ὀλυτ(τ)εύς in vasis antiquissimis pro Ὀδυσσεύς. Meisterh.[3] p. 64; num cacophoniae vitandae causa, ut hic putat, multum dubito propter latinum Ulixes.

ὅλῳ ποδί· ὅλῃ δυνάμει. Phot.

ὄμα aeolice = ὁμοῦ. Eresi tit. IGI, II 526 b, 21 οἵτινες — ὄμα συναγορεύοισι τᾶ πόλι.

ὁμᾷ dorice = ὁμοῦ s. ἅμα. Sophronis fr. 92 Ahr. ὁμᾷ τέκνων θῆν δευομένα. — Therae tit. saec. a. C. III GD 4693, 5 ὁμᾶι καὶ ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας.

ὁμάγυρις = ὁμήγυρις. Pind. *I.* VI 46. Iuppiter ὁμαγύριος Aegii in Achaia colebatur. Paus. VII 24, 2.

ὁμάδελφος = αὐτάδελφος. Inscr. metr. delph. saec. a. C. IV, BCH 1898, p. 593.

ὁμάλιξις = ὁμαλισμός. Tit. delph. saec. III a. C. BCH XXIII (1899) p. 566, 5 τοῦ ξυστοῦ καὶ τοῦ περιστύλου τὰν σκάψιν καὶ ὁμάλιξιν soli scilicet. Utrumque vocabulum in hac inscr. saepe recurrit. Cf. Dittenb.[2] 500, 10 ὅπως ἂν ἡ ἀγορὰ — ὁμαλισθεῖ ὡς κάλλιστα et ibidem l. 22 ὅπως ἂν ὁμαλισθῶσιν (αἱ ὁδοί).

ὀμ(μ)άξασθαι (= ἀναμ.)· ἐκμάξασθαι, ὁμοιωθῆναι. H. Aeolice. Cf. att. αὐτέκμαγμα.

Ὁμάριος Ζεὺς et **Ὁμάριον**. Vid. Ἁμάριος.

ὄμαρξον (= ὄμορξον)· ἀπόμαξον. H. Cf. ex eodem ὀμόρξαι· ἀπομάξαι, ἀποψήσασθαι et ὀμόρξῃ· ἀποψήσῃ. Vid. χειρώ-μακτρον, natum ex χειροόμαρκτρον.

ὀμβολάδες. Vid. ὀλοβολάδες.

ὀμεῖτο imperfectum absurde fictum a Theophylacto Simoc. Hist. II 4, 9

ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖτο ex homerico *ὀμοῦμαι*, qui simili stupore III 14, 2 scribit *κοσμεῖται μὲν ἵππος κ α π φ α λ ά ρ ο ι ς*.

ὀμέστιος. Dittenb.[2] 438, 136 *ἔχθω* (= *ἔξω*) *ὀμεστίων καὶ πατραδελφεῶν*. Vide lexica.

ὀμηγενής = *ὁμογενής*. Inscr. metr. Ephesi, Wood Discov. n. 19 *κοῦρον ὀμηγενέα*. (Kum.).

Ὀμηρεών, Ii mensis. Bisschoff de F. G. A. p. 403.

ὁμηρίδδειν· *ψεύδεσθαι*. H. Dorice. Cf. usus translatus verbi *ῥαψῳδεῖν*.

ὁμηρίζειν, imitari Homerum: *ὁμηρίζουσα γλῶττα*. Theophyl. Sim. Hist. IV 15, 11.

ὄμιλλος aeolice = *ὅμιλος*. Choeroboscus An. Ox. II 289. 244. 247. *EM* 658, 55. — **ἐπόμιλλος** = *ἐφόμιλος*. EG 516, 8.

ὁμιόμεθα laconice = *ὀμούμεθα*. Ar. Lys. 164.

ὀμματοσταγής, ex oculis stillans. Sophoclis aut Aeschyli Niobae fr. in *PO* II p. 26, vs. 4.

ὄμμος aeolice = *ὦμος*. Vid. *ἐ π ο μ μ ά δ ι ο ς*.

ὀμνήσθην aeolice = *ἀναμνησθῆναι*. Theocr. XXIX 26. Cf. doricum *ἀ μ ν η σ θ ῆ ν α ι*.

ὁμόβωμος = *ὁμοβώμιος*. CIA II 1442, quo confirmatur Hesychii glossa.

ὁμογνήσιος *ἀδελφός*, germanus. *PO* 46, 13; 241, 27; 247, 9; 249 10; 274, 14; *PK* CXIII 2, 67. (byzantin. aet.). = *ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος*. Vid. *ὁμόγνητος* in lexicis.

ὁμοδαίμων. Olympiodorus in Phaed. *BA* 1005.

ὁμοίιος, vox homerica de pugna, morte, senectute adhibita, a Fickio derivatur a sanscr. amiva, aerumna, item a Christio *ὀμίϝιος* scribenti, a Nauckio vero mutatur in *ὀλοίιος* = *ὀλοός*.

ὁμοιο[κάταρκτα] iuxta *ὁμοιοτέλευτα* et *ὁμοιόπτωτα*. Vocabulum rhetoricum in Philodemo de rhet. Sudh. IV col. I, 12. Cf. Dionys. ap. Schol. Hermagorae Speng. p. 80.

ὅμοιος = *ὁ πέλας*. Kaib. ep. 713 (semibarbaro sermone scriptum) *μήτε δίκην εἴπας μήτ' ὅρκον δούς ποτ' ὁμοίῳ*.

ὁμοιοῦσθαι. Lexico Schwhi sub voce adde Her. VII 53.

ὁμοίως. Lexico Schwhi adde *ὁμοίως, ὡς καὶ ἐμοὶ ἐντελλόμενον*. — Elliptice Herond. III 76 *ὅκου χώρης | οἱ μῦς ὁμοίως* (sc. *τοῖς ἄλλοις*) *τὸν σίδηρον τρώγουσι*.

ὁμοκλή. Adde Kaib. ep. 1049, 7 *αὐλῶν οὐ σάλπιγγος ὁμοκλή*.

ὁμολογεῖν *τὴν γνώμην*. IGSI, 769.

ὀμόλγῳ· *ζόφῳ*. H. Aeolice = *ἀμολγῷ*. Cod. *ὁμολογῶ*.

ὁμόλογον, τό = *ἡ συνθήκη*, contractus. Boeot. GD 482 extr. Cf. Inscr. delph. GD 1749 extr. *τὸ ὁμόλογον παρ' Ὀνάσιμον* (scil. *κεῖται*), 1832 extr., alibi.

ὁμόλογος. In Ostr. 412. 413. 414. 415 aet. imperatoriae est substantivum significans genus rusticorum in Aegypto, commemoratum in edicto Honorii et Theodosii § 3 qui homologi more genti-

licio nuncupantur, interprete Gothofredo dediticii, qui videlicet se dedentes ex pactione quadam in conditionem venerunt et recepti sunt. Vid. Wilcken O. G I p. 253 sq. Cf. *PB* 560 (saec. II p. C.), 20 *γεωργοῦντες ὁμόλογοι*. *PB* 372 (a. 154 p. C.). *ὁμόλογος κακοῦργος*.

ὁμομήτηρ et **ὁμοπάτηρ** = *ὁμομήτριος* et *ὁμοπάτριος* Tit. gortynius Mus. Ital. II n⁰. 81, 4 A.

ὁμονόεντες aeolice = *ὁμονοῦντες*. GD 214, 30. Vid. *MI*.

Ὁμόνοια, dea. CIA II 1663. III 403 *Ὁμονοίας ἀθανάτου πύλη. Ἡρώδου ὁ χῶρος, εἰς ὃν ἀνέρχε[αι]* Tumuli inscriptio in campo marathonio.

Ὁμόνοια Ἀγαθοκλέους comoedia. CIA II 975 V 15. Et poetam et fabulam ignorabamus.

ὁμόραι = *ὁμόσαι*. Eretriae inscr. saec. a. C. IV ineuntis. Del. 553. Vid. *P*.

ὁμορρεῖν pro *ὁμορεῖν*. Halicarnassi tit. Dittenb.² 614, 16: *ἀγρὸν τὸν — ὁμορροῦντα Ἀνθεῖ*.

ὁμός. Vid. *κάθομον*.

ὁμοστεγεῖν = *συνοικεῖν*. Cnidi tit. GD 3540, 6 *ἐμοὶ δὲ ἦ ὅσια καὶ ἐλεύθερα ὁμοστεγησάσῃ* (sic) *ᾗ ὧι ποτε τρόπωι ἐπιπλεκομένηι*.

ὁμοσυγγενέτας = *συγγενής*. Inscr. metr. Piraei BCH IV 287 (Kum.).

ὁμοσύγγονος. Oraculum metr. Magnesiae ad Maeandrum a. 200 a. C. Michel 855, 48 *λαὸν ἄγων Μάγνητα ὁμοσύγγονον*.

ὁμοτεγής, idem tectum habens. Inscr. att. a. 347 a. C. Dittenb.² 537, 6 *νεωσοίκων τῶν ὁμοτεγῶν*.

ὁμοτελής = *συντελής*, proprius. Rhod. Del. 44, 62 *ἐπιμελέσθω τᾶς πόλιος τᾶς Ἱεροπυτνίων καθάπερ τᾶς ὁμοτελοῦς* (-*εῦς*?).

ὁμότιμος. PL 219, 20 *ἐπέδωκα κατ' αὐτῶν ὑπόμνημα Ἑρμίᾳ τῶν ὁμοτίμων τοῖς συγγενέσι καὶ στρατηγῷ καὶ νομάρχῃ* (a. 120 a. C.). Dignitatis nomen in Aegypto Lagidarum tempore.

ὁμοτριβοῦντας (*λίθους*). Inscr. Lebadeae Dittenb.² 540 = Michel 589, 164. Fabricius de archit. p. 88 „Ab opificibus ex fabrili quodam usu lapides *ὁμοτριβοῦντας* tum dictos esse puto, cum eorum politura absoluta esset." Obscura tamen appellationis ratio.

ὁμοῦ cum gen. = *ἐγγύς*. Incerti poetae lyrici fragm. I, 111 (vid. s. v. *ἄρτος*) *κυμάτων ὁμοῦ*. Diels cft. Soph. Phil. 1218, Menandri fr. 851 K., Xen. Anab. IV 6, 24.

ὁμοφρονέως. Kaib. ep. 493. 6 = *ὁμοφρόνως*.

ὁμοφωνεῖν = *ὁμολογεῖν*. Epigramma delphicum BCH 1899, 383 = Mitth. 1900, 306, vs. 2 *Ἑλλὰς δ' ἀρετὰν ὁμοφωνεῖ*, i. e. unanimis profitetur.

ὄμπνια, alma. Kaib. ep. 1049, 56: *Καίσαρος ὄμπνια μήτηρ*, ut altera Ceres, Faustina. Cf. Phot. s. v. *ὄμπνην*: *Ἀθηναῖοι ὅταν τὸν* (*τινὰ*?) *νεὼν ἱδρύωνται, πυροὺς μέλιτι δεύσαντες, ἐμβαλόντες εἰς καδίσκον, εἶθ' οὕτως ἐπιθέντες τὸ ἱερεῖον, συντελοῦσι τὰ ἑξῆς· χρῶνται δὲ τούτῳ καὶ πρὸς ἄλλας ἱδρύσεις καὶ θυσίας, προσαγορεύοντες ὄμπνην, εὐθένειαν οἰωνιζόμενοι, ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ ὄμπνια*. Cf. *ὄμπνιος* et *ὀμπνεύειν* in lexicis.

ὀμφά· ὀσμή, Λάκωνες. H. Cf. ibidem ὀμφή· πνοή. — ποτόμφει· προσόζει. — **εὐόμφαλος** (εὔομφος?)· εὔοσμος. — Aliud doricum ὀμφά = ὀμφή, φωνή servatum est in nominibus propriis Εὐόμφας et Κλεόμφας. Cf. Bacchyl. XIII 18 Bl. φόρμιγγος ὀμφά. Pind. *N.* X 34. Aesch. Suppl. 789. Eur. Med. 175.

ὀμφακίζεσθαι = ὄμφακας (βότρυς) κλέπτειν. Epicharmi fr. 168 Ahr. Σικελὸς ὀμφακίζεται.

ὄμφαλος. De umbilici delphici tegumento vid. Jane E. Harrison BCH XXIV p. 254—262 sub titulo Aegis — ἄγρηνον.

ὄμφαξ. Adde Kaib. ep. 375, 6: τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης;

ὄμφορα (aeolice = ἀνάφορα)· ὅσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκφέρεσθαι ὁ νόμος κωλύει. H. Cf. ἀποφορά.

ὀμώμεκα pro ὀμώμοκα. *PO* 251, 30.

ὄμωρος, panis genus in Sicilia. Sophronis fr. 51 Ahr. ap. Athen. III p. 100 C.

ὅμως καὶ cum part. = καίπερ. Locis citatis a Schweighaüsero adde Her. VII 155 init.

ὀμωχέται (Thuc. IV 97)· οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν ἢ ὁμοβώμιοι καὶ ὁμόναοι. H. Vox boeotica.

ον. Imperativis aor. II in ον pro ε, ut λάβον, ἄνελον sec. *EM* 302, 38 utebantur Syracusani. Cf. Choeroboscus in Theodos. II 288, 31; 240, 22. Sed idem 24, 7: ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ εἰς ον κατάληξις Συρακουσίων ἰδίωμα, ἀλλὰ κοινῆς κυρίως διαλέκτου, quae opinio probabilior videtur. Cf. Theodos. can. p. 65, 2; Cram. An. Ox. 104, 22.

ὄν aeolice et thessalice = ἀνά. Forma tamen iam c. a. 300 a. C. intermortua. Cf. Hoffm. II 350 sq.

ὄναιος = ὀνήσιμος Thessali. GD 1559 ἱρουτᾶν — τὸν Δία, αἴ ἐστι αὐτοῖ προβατεύοντι (ὄ)ναιον καὶ ὠφέλιμον. Cf. GD 1560. Hes. ὄναιον· ἄρειον (?). Ambigo corrigamne ἄμεινον an ἄρκιον, quod Hesychio s. v. est αἱρετώτερον sive ἱκανόν, idque ut lenius praetulerim. Cf. ὀνήιος Nicandr. Alex. 627, superlat. ionicus ὀνήιστος. Heraclitus ap. Diogen. L. IX, 2 (fr. 121 Diels) Ἑρμόδωρον ἄνδρα ἑωυτῶι — ὀνήιστον ἐξέβαλον φάντες· ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήιστος ἔστω κτέ.

ὀνάλα = ἀνάλωμα. Thess. GD 345, 33. 45, sed ὀνάλουμα 361, 12; 365, 2. Vid. ἄλωμα.

ὄναλος, ὁ. Thess. H. 7, 9 sq. τὸν ἐτάξαιν οἱ [ταγ]οὶ μεινὸς ἑκάστοι ὄναλον, i. e. ἀνάλωμα.

ὀνάλουμα. Vid. ὀνάλα et ὄναλος.

ὄναρ. Adde Herond. I 11 οὐδ' ὄναρ. — Vid. ἄναρ.

ὀνασίμικκον (?). Vid. ἀνησίμικκον.

ὄνασις aeolice et dorice = ὄνησις, ὠφελία. Alcaei fr. 46, 2 συμποσίας ὄνασιν. Inscr. cretica saec. a. C. IV (Itaniorum sacramentum) Michel 1317, 39: τοῖς δ' εὐορκέουσι καὶ κατέχουσι τὸν ὅρκον τέκνων ὄνασιν γίνεσθαι καὶ γᾶν ἔγκαρπον φέρειν καὶ πρόβατα εὐθηνεῖν κτέ. Cf. formula attica οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.

ὀνατορίς (?). *PK.* 181 rect. (78/9 p. C.), 328 *κοβαλεύοντες ἀπὸ τοῦ ἀνατορι^{δ} ἡλιοτρο) ξύλα. κτέ.* An est nomen proprium?

ὀνγραφέν Thess. Hoffm. 7, 31; *ὀνγραφεῖ* 58, 10; 54. 21; *ὀγγράψειν* 16, 21; *ὀγγράψαντας* 16, 14; *ὀνγράφαν* 7, 40 sq.

ὄνε. Vid. *ὕδε.*

ὀνεθείκαεν = *ἀνέθηκαν.* Thessali. Hoffm 67, 4.

ὀνέθεικε Thess. *EA* 1900 p. 59, n. 16, 3.

ὄνειδος, τό, contumelia. Schwhi lexico adde Her. V 5 extr. VI 67, 1. VII 161 extr. 230, 1.

ὀνειραίτητος, somnio petitus, saepe in „Neue Griech. Zauberpap." Wessely (vid. index). Cf. pap. V Leid. 6, 16; W 8, 28. PK I p. 91. 92. 96. 105. 107. 118, unde *ὀνειραιτητεῖν* in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2077. 2444, ubi adiectivum legitur l. 2501. Cf. *ὀνειροπομπός.*

ὀνειροθαύπτειν (?) pap. mag. bibl. nat. Par. 2625, *ὀνειροθαπτήσεις* (sic) 3179, *ὀνειροθαυπτανητρικαλαμία* 3172. Vocabula obscurissima.

ὀνειροπομπός, somnia mittens. Pap. mag. bibl. nat. 1851. 2590; Leid. W. 7, 46; 8, 24; V 4, 1. 15; PK I p. 113. — *ὀνειροπομπεία* pap. mag. Parthey I 329; *ὀνειροπομπεῖν* saepe pap. mag. Leemans II 183 „*ὀνειρόπομπα,* somnia immittendi formulae, *ὀνειραιτητά,* formulae quibus ipse somnia tibi petas."

ὀνεκρέμασα. Alcaei fr. 32 *ἔντεα — εἰς Γλαυκώπιον ἶρον.*

ὀνέληται aeolicum. Compend. III § 1, ibidemque *ὀνεχώρησεν.*

ὀνέμων (cod. *ὁ μέλλων*) = *ἀνέμων.* Dubia Fritschii coni. Theocr. XXX 33.

ὀνεύσειν. Dioni Cass. LVII cap. 21, 6, ed. Boiss. II p. 583 restitui *ὀνευσάμενος* pro *ὠμευσάμενος,* probante editore vol. III praef. p. XVII. Cf. Thuc. VII 25, 6.

ὀνήατα aeolice = *ὀνείατα.* Cram. An. Ox. II 245, 21.

ὀνήιος et **ὀνήιστος** ionica. Vid. *ὄναιος.*

ὀνηλατικός. PK II 190, 18 (a. 149 a. C.).

ὀνηλάτων τέλος in Aegypto. Ostr. 392. 395. 684. 1054 Wilcken, quem vid. O. G. I p. 272 sq.

ὀν-ημάξια n. pl., asinis iuncti currus. IC 36 a, 4.

ὄνησις. Adde Herond. VII 43: *μὴ βίου ὄνησις κὠνηίων* (*κὠνημάτων* coni. Crusius) *γένοιτο.* — Vid. *ὄνασις.*

ὄνητ' = *ἄνηται,* coni. aor. verbi *ἀνίεσθαι.* Alcaei fr. 50, 2.

ὄνθεντα, ὀνθέμεναι, ὀντέθην. Cymae inscr. Hoffm. 173.

ὀνία = *ἀνία.* Sappho fr. 1, 3; Alc. 88; *ὀνιαρόν* Alc. 89.

ὄνιαρ· *ὠφέλεια* H. Boeotice = ep. *ὄνειαρ,* si sanum. Cf. *ὀνήατα.*

ὄνιγλιν· *εἶδος ὀρνέου.* BA. Laconicum. Alcmanis fr. 115.

ὀνινάναι. Kaib. ep. 502, 27 *μήτ' ἐλπίδων ὄναιτο.*

ὀνίον = *ὀνάριον,* asellus. *PB* 763, 5 (166 a. C.) *ὀνίῳ ἑνὶ σκ(ευοφόρῳ).*

ὀνοβάτις, mulier asino vecta apud Cymaeos. Plut. Qu. Gr. 2 (Mor. 291 F): *τῶν γυναικῶν τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ ληφθεῖσαν ἀγαγόντες εἰς ἀγοράν, ἐπὶ λίθου τινὸς ἐμφανῆ πᾶσι καθίστασαν· εἶτα οὕτως ἀνεβίβαζον ἐπ' ὄνον, καὶ τὴν πόλιν κύκλῳ περιαχθεῖσαν ἔδει πάλιν ἐπὶ τὸν αὐτὸν λίθον καταστῆναι καὶ τὸ λοιπὸν ἄτιμον διατελεῖν, ὀνοβάτιν προσαγορευομένην. Τὸν δὲ λίθον ἀπὸ τούτου οὐ καθαρὸν νομίζοντες ἀφωσιῶντο.*

ὄνοιρος aeolice = *ὄνειρος*. *EM* 660, 53. Cf. *ἀλοίτας* et *ἐποίγην*. Vid. Meister I 86, Hoffm. II 452 sq. — Cf. creticum *ἄναιρος*.

ὄνομα, ὄνομα, cett. Delph. GD 1694, 10 *ἀπογραψάτω δὲ Βόηθος Θάισσου ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνόματος τῶι θεῶι*. — Ibid. 1754, 9 *κατενεγκάτω δὲ Ἀριστὼ — ἐν τὸν ἔρανον τὸν Βακχίου ἐπὶ τὸ Καλλικλέους ὄνομα τρία ἡμιμναῖα*. — *Ὄνυμα* est forma thessalica Hoffm. 16, 21. 43; aeolica H. 166, 5. 7. 8; 167 A, 2, aetolica GD 1425, 2; amphissensis GD 1881, aeginetica GD 3409, selinuntia GD 3046, 8, syracusana Epicharmi fr. 27, 2, et e corr. 100, 3 Ahr., cretica, ut *ὀνυμαινέτω* in LG. Cf. Baunack, Philol. 1896, 490. Rarius occurrit in Delphorum titulis, velut GD 1708, 2; 1889, 4; 2041, 3; sed plerumque *ὄνομα*, semel *ὄνουμα* (cf. Valaori der Delph. Dial. p. 6.). Apparet *ῡ* quoque apud Pindarum *O.* VI 57. *P.* II 44. XI 6 *ὀνύμαξε*; *P.* VII 5 *ὀνυμάξ(ε)αι*; *P.* I 38 *ὀνύμασθεν*; *O.* IX 46 *ὀνυμαστός*; apud Archytam Stob. Flor. I 115, p. 74 et e Canteri corr. p. 70 W. *ὀνυμάζεται*. — Cf. aeolica *προσονυμάσδεσθαι* et *προσονυμασία*. Boeotica sunt *ὄνουμα* Meist. Chaeron. 6, c; *ὀνίουμα* 62; *ὠνούμηνεν* Corinnae fr. 2. Cf. *ἐξονομαίνειν*. — Her. IV 47 *ὀνομανέω*. Homerus rarius *ὀνομαίνειν* usurpat quam *ὀνομάζειν*.

ὄνομα cum. gen. periphrasticum pro dativo nominis eius ad quem scribitur. Ostr. 670 *Πανίσκος — ὀνό(ματι) Πασήμιος κτέ.*, 680 *Πασῆμις — ὀνό(ματι) Καβῆις κτέ.* (saec. II a. C.) et saepe postea, ut 677. 678, alibi, ubi male editur *ὀνό(ματος)*. Vid. Wilcken O. G. I p. 81 in nota et cf. *PK* in indice s. v. *ὄνομα*. — *εἰς ὄνομά (τινος)*, nomine (alicuius) IGSI, 2240 = *ἐξ ὀνόματος* c. g. ibidem 956 A, 17. 23 *ἐξ ὀνόματος παντὸς τῆς [συνόδου]*.

ὀνομαστεί = *-τί*. Ilii decretum saec. a. C. III Michel 527, 18. In Andaniae inscr. a. 91 a. C. ibidem 694, 84 *ὠνοιμασμένας* (sic) pro *ὠνυμασμένας*.

ὀνομαστὴς *τῆς δεκαπρωτίας*, magistratus in Aegypto. *PB* 96, 9. Vid. *δεκάπρωτος*.

ὀνόκορδον· *τὴν ἑλξίνην· ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον καὶ εἶδος κογχυλίου*. H. Epicharmus ap. Athen. II p. 71 A.

ὄνος. Vid. *ἀνεμώτας, μέμνων, μυχλός*. — Ar. Vesp. 616 *ὄνος* non esse vas potatorium, sed *τὸ ἐπίνητρον* uxoris Philocleonis, coll. Poll. VII 32. X 125, perhibet Robert *EA* 1892, p. 217 sq. — Lexico Schwhi adde Her. IV 19, 4: *ὄνοι οἱ τὰ κέρεα ἔχοντες* et VII 86, 2 *ὄνοι ἄγριοι*, quos sequiores *ὄναγροι* appellant. — *ὄνων θυσίαι*

Apollini factae non tantum a Pindaro commemorantur *P.* X 35 sqq., sed etiam in tit. delphico CIG 1688. — Vocabulum ὄνος Benfey semiticae originis esse putat, comparans אתון (aton), asina.

ὀνοτός (= hom. ὀνοστός), i. e. μεμπτός. Pind. *P.* I 3. 68. Cf. θαυματός = θαυμαστός apud eundem.

ὀνοφορβός Solus Her. VI 68. 69. Cf. ὑφορβός. etc. Vid. ὀρεωκόμος.

-οντι terminatio dorica 3 pers. plur. — aeol. -οισι = ion., att. -ουσι(ν). Pindarus, ut observavit Boeckh not. crit. 358, si *N* paragogica opus esset, aeolicam, sin minus, doricam rationem sequitur, exceptis sex locis *P.* VI 13, IX 63, X 43, XII 26, *N.* IX 41, *I.* VI 66, quos ad euphonicas quasdam rationes referendos esse statuit. Bacchylides in doricis vocabulis V 22. XII 231 doricam, in vulgaribus V 24. VIII 43 vulgarem praeoptasse videtur Schroedero, cuius vid. Proll. Pind. II p. 39 sq. (87).

-οντω imperativi sing. et plur. terminatio. Vid. Imperativus. Apud Delphos iuxta antiquius -οντων, v. c. GD 2180, 16 (saec. a. C. 1), 2195, 2 etc. Cf. Valaori, der Delph. Dial. p. 63.

ὄνυ Cypriis et Arcadibus = ὅδε. Vid. -νυ et ὅδε (ὄνε).

ὄνυμα etc. Vid. ὄνομα et cf. Hoffm. II 402.

ὀνυμαίνειν. Archytas Stob. Ecl. ph. II 81, 120 (p. 231, 18 W.). Cf. θαυμαίνειν et ὀνομαίνειν. Vid. ὄνομα.

ὄνυξ. — οὐδὲ πρὸς ὄνυχα, ad unguem = εἰς ὄνυχα, sive δι' ὄνυχος sive ἐπ' ὄνυχος. Philodemus de rhetor. Sudh. p. 11, 35. — ἐπὶ τὸν ὄνυχα CIA I 282.

ὀνύχινος. Dittenb.[2] 588, 32 ἀσπιδίσκαι ὀνύχιναι, l. 33 ὀνυχίνας λαβὰς ἔχουσαι, ibidem ποτήριον ὀνύχινον. Cf. Thesaurus s. vv. ὄνυξ et ὀνύχινος.

ὀνώδης, stolidus. Philodem. de rhet. Sudh. p. 6 ὃ καὶ παρὰ τοῖς ὀνωδεστάτοις ἄδικον ἤδη διείληπται.

ὀξείδιον, deminut. voc. ὄξος. *PB* 417, 31 τὰ ὀξείδιά μοι κόμισον.

ὀξείως (pro ὀξὺ) φωνῶν. Kaib. ep. 986, 3.

ὀξερίας (?). Poll. VI 48 τυρὸς χλωρός· τὸν δὲ ξηρὸν ἰσχνὸν ἔλεγον, ὁ γὰρ ὀξερίας τυρὸς εἴρηται μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν τὸ ἔδεσμα. Recte Schulze ξερίας corrigere videtur.

ὀξόβαφον = ὀξύβαφον. *PB* 781, col. I et III, 5. al. (saec. I p. C.).

ὀξυακοΐα. — οὐάτων ἀρετὰ ὀξυακοΐα. Archytas Stob. Flor. II 115.

ὀξυέθειρ. Vid. χρυσοέθειρ.

ὀξύμαλα (Περσικά)· τὰ κοκκύμηλα. H. Aeolice et dorice. Vid. Aristoph. Byz. Athen. III 83 A. Cf. ἄδρυα.

ὄξυντρον, acuendi instrumentum. CIA IV 2, 834 b col. I 44 ὄξ[υν]τρα [σιδήρ]ον, ᾧι οἱ δημόσιοι ἐργάζονται.

ὀξύρυγχος, acuto rostro. Epicharmi fr. 40 Ahr. κὠξύρυγχοι ῥαφίδες.

ὀξύρυγχος χαρακτήρ sive τύπος, scriptura quaedam uncialis, cuius forma acutior quam rotundior. Palladius, Historia Lausiaca 86, 14 et Io. Philoponi comm. ad Arist. de anima II (ed. Hayd.) p. 227,

14 sq. Cf. Wilcken, Archiv f. Papyrusf. I 368 sqq. et Hermae vol. XXXVI p. 315—317.

ὀξυπορία πορφύρα. Inscr. Stratoniceae (edict. Diocletiani). LW 535 (Kum.).

ὀξυώριος. Lebadeae inscr. Michel 589, 132 ποιῶν πάντα ὀρθὰ ὀξυώρια. Fabricius de archit. p. 79 „Significat ὀξὺν ὅρον ἔχων (de productione cf. Lobeck, parerg. ad Phryn. p. 702 sqq.), de lapide quadrato, i. e. mucronatus (scharfkantig).“ Cf. εὐθύωρος, εὐθυωρία.

ὀπαδεῖν, ὀπαδός dorice = ion. ὀπηδεῖν, ὀπηδός. In prosa Aesara Lucana Stob. Ecl. ph. p. 852 Wachsm., ὀπαδήσιος = ἀκολούθιος Critom. Pythag. ibidem II 8, 24.

ὀπᾶι κα cretice LG II 35. XII 20, ut laconice Thuc. V 77, iuxta ὀπῆ κα LG I 42; *B* 11 = ubi, sed VI 29. IX 35 = ut (comparativum); XII 20 = quando. — Vid. ὅππα. — ὀπᾶι οὖν inscr. gnosia BCH IV p. 354 sq.

[**ὀπάρα** (?). Alcman 76, 7, ubi recte Bergk κὠπώραν. Cf. inscr. laconica *IA* 61. — Ὀπωρίς et ὀπώρα Pind. *N.* V 6; *I.* II 5; fr. 153.]

ὀπαστόν· τὸ ἐφόδιον. Περγαῖοι. H. A verbo ὀπάζειν.

ὀπέας — ατος. Her. IV 70 = κεντητήριον.

ὅπει. Anaphaei GD 3440, 11. 13. 19 = ὅπῃ et Coi IC 367, 63; ὅπει Delph. 1728, 7. Cf. Valaori, der Delph. Dial. p. 22.

ὀπειοῦν. Calchedon. GD 3440, 14 ἢ ἄλλει καὶ χ' ὀπειοῦν = ἢ ἄλλοθι καὶ ὁπουοῦν.

ὅπερ = δι' ὅπερ. Saec. III p. C. inscr. Dittenb.[2] 418, 11 ex usu post Chr. frequenti, monente Dielsio; ibidem l. 69 = ὥσπερ.

ὀπέων ion. = ep. ὀπάων = att. ὑπασπιστής. Her. IX 50. 51 et pro ὀπάων restituendum Her. V 11. Cf. Hoffm. III 524.

ὀπηδεῖν ionice et homerice = dor. ὀπαδεῖν (ὀπαδός). Cf. Hoffm. III 354.

ὀπήλων (οπελον lap.) cretice = ὀφείλων. LG IX 26. X 20. XI 32. — ὀπήλη (οπελει) = ὀφείλῃ. LG XI 36. 39. Vid. ὀφέλλην.

ὀπῆμος = ἦμος. Vid. s. v. ὀτῆμος.

ὅπι cyprium. Vid. ὅπυι.

ὀπιδ(δ)όμενος = ὀπιζόμενος. Inscr. metr. laconica *IA* add. 62.

ὄπιθεν κομόωσαι ἔθειραι. Imitatio Homeri *B* 542 in tit. metr. Euboeae *EA* 1892 n. 71, 5: κρατὶ δ' ἐπηιώρηνт' ὄπιθεν κομόωσαι ἔθειραι· | οὐ γὰρ ἔκερσ' ἥβα, ἀλλὰ πότμος προλαβών. — ὄπιθεν cum dativo πνοιαῖς ὄπιθεν. Pind. *O.* III 30. Cf. ἔνδον.

ὀπιθόμβροτος, post mortem superstes. *P.* I 92 ὀ. αὔχημα δόξας. Cf. ἐναρίμβροτος, πλειστόμβροτος, φαυσίμβροτος.

ὀπιπεύειν verbum homericum *Δ* 371. *H* 243. τ 67, unde substantiva παρθενοπίπης, πυρροπίπης. Nihili est forma ὀπιπτεύειν.

ὄπις, ep., ion.. Her. VIII 143. IX 76 ὄπιν ἔχειν τινός = λόγον ἔχειν, rationem habere. — Hes. ὀπίδα· ἐπιστροφήν, ἐντροπήν.

ὄπισθα. Vid. ἐξόπισθα et ἔνερθα. Cf. -θα.

ὀπισθάγκωνα lege pro ὀπισθάγγωνα in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 301.

ὀπισθία subst. Epicharmi fr. 68, 2 *τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχει θαγάνεος.* Eodem sensu (τὰ) *ὀπισθίδια* Sophronis fr. 5.

ὀπισθοβαρής. Commagenae tit. saec. a. C. I ap. Michel 735, 120 in tumida Antiochi I oratione: *τῆς δὲ ἀσεβείας ὀπισθοβαρεῖς ἀνάγκαι.* Cf. lexica.

ὀπισθόδρομος et *ὀπισθόποντος* (an *ὀπισθόπους*?). Theognostus *BA* 1405.

ὀπισθόκεντρος. Epicharmi fr. 41 *τρυγόνες τ' ὀπισθόκεντροι.*

ὀπισθοτίλα· *σηπία.* H. Boeotis recte tribuit Photius, scil. *ὄπισθεν ἀποτιλῶσαν.* Strattis comicus II 781 Mein.: *ξυνίετε οὐδὲν πᾶσα Θηβαίων πόλις — οἳ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν | ὀπισθοτίλαν, ὥς λέγουσ', ὀνομάζετε, | τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον κτέ.*, ubi Athenaei lectio *ὀπιτθοτιλία* merito spreta est.

ὀπίσω. Ex Ionibus σ duplicant soli elegiaci Theogn. 735, Tyrt. 11, 13; in prosa constanter est *ὀπίσω.* Hoffm. III 573. — Lexico Schwhi adde Her. IV 32, 3; 77, 1; 122 extr. *ὀπίσω ἀπονοστεῖν*; 43, 4 *ἀποστρέψας ὀπίσω ἀπέπλωε.* Cf. 125, 2; 156, 3; 203, 4 *ἀπήισαν ὀπίσω*; VI 40 *κατήγαγον ὀπίσω.*

ὀ πίττομαι (?)· *οὐ πείθομαι. Βοιωτοί.* H. Cf. Schmidtii nota et Phot. s. v. *ὀπλίττομαι* ed. Nab. Barbarum potius videtur quam boeoticum. Arist. Av. 1679 Triballum *ὄρνιτ' ὀ* non *ὄρνιτο* dixisse credo cum Blaydesio.

ὄπλα, rudentes, restes. Her. IX 115. Cf. VII 25.

ὀπλή. Vid. *λακτίζειν.*

ὀπλίας· *Λοκροὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς συνελαύνοντες ἀριθμοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοσκήματα.* H.

ὀπλίτας = *δρόμος ὀπλίτης.* Aegosthen. GD 3095 *τὸν ὀπλίταν ἐνίκασε Εὔγειτος.* Cf. 3100—3102; inscr. metr. argiva IA 37 = GD 3267 *τετράκι τε σπαδίον (= στάδιον) νίκῃ καὶ τρὶς τὸν ὀπλίταν.*

ὀπλομαχία. Vid. *θυρεομαχία.*

ὀπλόμαχοι in titulis ephebicis atticis occurrunt inter epheborum magistros una cum *παιδοτρίβῃ, ἀκοντιστῇ, τοξότῃ, ἀφέτῃ,* v. c. CIA II 467. Sequior forma **ὀπλομάχης** non reperitur ante saec. a. C. III. Meisterh.[2] 98, 3. — **ὀπλομαχεῖν.** CIA II 445—449 *ἐν ἀσπιδίῳ καὶ δόρατι.* — 445 *ἐν θυρεῷ.* — 446. 449 *ἐν θυρεῷ καὶ μαχαίρᾳ.*

ὀποῖος. Formula *μηδὲ καθ' ὀποῖον* (= *ὀντινοῦν*) *τρόπον* crebro occurrit in titulis delphicis, velut GD 1545. 1546. 1555 etc. praecipue in verbis *μὴ καταδουλίξασθαι δὲ μηθεὶς (τὸν δεῖνα) μήτε αὐτὸν μήτε τὰ ὑπάρχοντα καθ' ὀποῖον τρόπον.* — *ὀποίᾳ* adv., qua ratione: *ὀποίαι ἂν βούλωνται.* CIA II 1060, 12 (IV—III saec. a. C.). Meisterh.[2] 209, 7.

ὀπόκα = *ὀπότε.* Cretenses in LG. Vid. *κᾶ* et *τᾶ.*

ὀποκαλσάμοο = *ὀποβ.* Delph. BCH XXII p. 408. Cf. *Π* pro *Β.*

ὀπόραι = *ὀπόσαι.* Eretriae tit. Del. 558, ubi alia rhotacismi exempla in medio vocabulo, ut *ἄρχουριν, ὀμνυούρας, παραβαίνωριν.* (Kum.). Cf. *ὀμόραι* et *Ρ.*

ὀπόταροι. Inscr. elea GD 1150, 3 κὠπόταροι. Cf. ἕταρος.
ὀπόττοι boeotice = ὁπόσοι. Meister Var. 6, 4. 11, ὁπόττα Theb. 48 (sed Ar. Ach. 683 ὅσοι, 874 ὅσα); Cretenses LG IV 41 ὁπόττοι, IV 42 ὁπόττα ι. Cf. ὅζοι et ὅσος.
ὄποος thessalice = ὅπως. Del. 100 (Kum.).
ὄππατα = ὄμματα aeolice. *EM* 624, 19. Sappho 2, 11 ὀππάτεσσι. Vid. ὄθματα, ὄκκος, ὄπτιλλος, ὀφθαγίος.
ὄπποτα aeolice = ὁπότε. Sappho 3, 8; Alcaeus 39, 4. Cf. ὁπόκα et vid. τα.
ὄπταισ' ἄμμε = ὀπτῶσι, i. e. ὁρῶσιν, quasi ab ὄπτημι. Sappho fr. 115.
ὀπτάνιον, non ὀπτανεῖον, atticum. Vid. Meisterh.[2] p. 42, cuius exemplis adde tit. a. 306/5 Dittenb.[2] 937, 29.
ὀπτᾶντες (ex ὀπτάοντες) dorice = ὀπτῶντες. Epicharmi fr. 82, 8.
ὀπτατείρ boeotice = ἀρτοπόπος sive ὀψοποιός. Theb. GD 722 Ἀριστοτέλεις ὀπτατείρ, Πουθουγίτων μάγειρος ἐθοίναξαν τοῖς θεοῖς. Similiter ὀπτατήρ in titt. laconicis.
Optativus sine ἄν potentialis ap. Herond. III 75. 93, V 72, si loci sani. Semper alibi (novies) adest particula.
Optativus et **Coniunctivus** in eadem sententia coniuncti. Delph. GD. 1823, 12 εἰ δέ κα μὴ ποιῇ ἢ μὴ παραμένοι. 1830, 10 εἰ δέ τι κα μὴ ποιήσῃ — ἢ μὴ παραμείναι. Cf. 1413, 20. al.
ὀπτεόμενον, -ος. Theocr. VII 55. XXIII, 4 = ὀπτώμενον, -ος.
ὄπτιλλος dorice = ὀφθαλμός. Epidaur. *IE* n. 1 Kabb. Cf. ἀτερόπτιλλος. Hesychius habet ὄπτιλλοι· ὀφθαλμοί. — ὀπτιλλίασις· ὀφθαλμίασις. Plut. Lyc. XI τοῦ δὲ πάθους (sc. τῆς τυφλώσεως) ὑπόμνημα Λυκοῦργος ἱδρύσατο τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν, ἣν Ὀπτιλέτιν (cf. Minerva ὀφθαλμῖτις Paus. III 18, 2) προσηγόρευσεν· τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς ὀπτίλους οἱ τῇδε Δωριεῖς καλοῦσι. Fortasse igitur Lacones Λ non duplicabant. Ὀπτίλλων habet etiam Archytas Stob. Flor. III 115 et Phintias ibidem LXXIV 61. Vid. ὄππατα.
ὀπτίων optio. *PB* 1600, 4. Ostr. 19, 3. C Plut. vit. p. 1063 F. et Soph. lex. s. v.
ὀπτός pro καυτός. Herond. II 65 τὰ ὑπέρθυρ' ὀπτά.
ὀπτοχρυσίον, aurum coctum = χρυσὸς ἄπεφθός. Tit. arcad. IA 107 = GD 1257.
ὀπτώ Eleorum sermone = ὀκτώ. *IA* 121.
ὄπῦι cum coni. aor. cretice LG IV 15. Cf. πλίνι XI 23. Respondet Cyprium ὄπι in Edalii tit. Hoffm. 135, A 29: Ὄπι σις (= ἐάν τις) τὰς Ϝρήτας τάσδε λύσῃ, ἀνοσίjα Ϝοι γένοιτο. Cf. arcadicum πληθί = epicum πληθῦι. Vid. Hoffm. I 73. 181. 236.
ὀπυίειν = γαμεῖν, βινεῖν. In LG exstant formae ὀπυίηι, ὀπυίει, ὀπυίεν, ὀπυίε, ὀπυίηται, ὀπυίοιτο, ὀπυιέθω, ὀπυίεθθαι, ὀπυίεθαι, ὀπυιομένα.
ὀπυιητής, maritus. Herond. II 84 κεἴ τινες τῶνδ' ἔασ' ὀπυιηταί τε καὶ γένους ἔσσον. Cf. Hes. ὀπυ(ι)όλαι· γεγαμηκότες.

ὅπυς = ὅποι. Inscr. rhodia Dodonae GD 1568 ἐμπορευόμενος ὅπυς κα δοκῆι σύμφορον ἦμειν. Cf. πῦς, ὗς, ἄλλυς. Ahrens II p. 368, Hoffm. II p. 237.

ὀπῶ = ὁπόθεν. Locr. Oz. IA 321, 9 ἐξεῖμεν ἀγχωρεῖν ὀπῶ Ϝέκαστος ἦν ἄνευ ἐνετηρίων. Accentus ut in πῶ, τουτῶ, αὐτῶ, τηνῶ, ὥπερ. Cf. Ahrens II 374 sq.

ὄπωπα dorice et ionice = ἑόρακα. Lacaena ap. Ar. Lys. 92, plqpft. ὀπώπη Theocr. IV 7; saepe Herodotus. Vid. Schwhi lexicon.

ὀπωπητήρ. Hom. hymn. i. Merc. 15, Kaib. ep. 1023, 1 νυκτὸς ὀπωπητῆρα.

ὅπωρ = ὅπως. Elea inscr. GD 1173, 4. 16. 37.

ὀπωρεός, Iovis cognomen Acraephiae. IA 151 Κρίνων καὶ Θειόδοτος τοῖ Δὶ τῶπωρῆϊ.

ὀπωρός adiectivum? Inscr. metr. saec. III p. C. non antiquior Lindi IGI, I 781 βότρυν ὤρε[ξ]εν ὀπωρόν. Sed legendum arbitror ὤρεξ' ἐνόπωρον, ut quondam monui.

ὀπῶς hoc accentu dorice scribebatur teste Apollonio de adv. 173, 9, ut οὑτῶς, παντῶς.

ὅπωτ' = ὅπως boeotice. GD 1154, 8.

ὁρᾶν. Herond. V 4 ὥρηκα, sed correctum ὀρώρηκα, VI 19. 40 ὀρώρηκας, IV 77 ὀρώρηκεν, sed IV 40 ὥρηκας. — Argiv. Epidaur. GD 3340, 6 ὡρακυῖαν, iuxta impft. ἑώρη 3339, 28. 70. — 3 p. Sing. ὁρῆι = ὁρᾷ 3340, 2 et passim. Epicharmi fr. 117 Ahr. νόος ὁρῇ καὶ νόος ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά. — Formae Herodoteae sunt ὁρέειν iuxta ὁρᾶν, ὁρέω, ὅρεον, ὥρα, ὥρων (3 p. pl.), ὁρέομεν et ὡρέομεν, ὁρέων, ὁρέοντες. Vid. εἴδειν ὄπταισ', ὄπωπα, ὅρημι, ὄσσω, ὤψεον.

ὀράνω aeolice = οὐρανοῦ. Sappho 37, Alc. 14, 1; ὀρράνω Sappho 1, 11; Alc. 17. Hoffm. II 267. 492.

ὀράτριος (= Ϝράτριος) Ζεύς. Cret. Del. 42 A. 61. Cf. Ὄαξος = Ϝάξος (Kum.).

ὀραυγοόμενος = ἀθρῶν. Aesara Lucana Stob. Ecl. ph. VI 19, 44 (p. 854 W.) et τοῖς ὀραυγηθεῖσιν.

Ὀργάνη = Ἐργάνη, Minervae cognomen. Inscr. ion. Del. 60. Cf. Hes. s. v. Hoffm. III 271.

ὀργανίτης. *PK.* 125, 20 (saec. IV): Σασενβεῖνει ὀργανίτῃ. An = ἐργάτης?

ὀργάς ἡ ἱερά eleusinia. De hac est inscriptio magni momenti *EA* 1888, p. 25 sq., restituta a Tzounta ibidem p. 112. — Vocabulum ὀργάς etiam legitur in CIA IV 3, p. 177. Vid. s. v. διάνομος.

ὀργεῶνες. CIA II 611. 618 sq. 621. 624. 842. 990. 1061. τὸ κοινὸν τῶν ὀ. 619. 621—623. 627. γραμματεὺς τῶν ὀ. 624. ἐπιμεληταὶ τῶν ὀ. 610. 618 sq. 621. ἱεροποιοί τ. ὀ. 610. ταμίας τ. ὀ. 621, ἀγορὰ κυρία τ. ὀ. 619. 621. 624. 627 (ex Indice).

ὀργή. Herond. IV 46 οὔτ' ὀργή σ[ε κρ]ηγύην οὔτε | βέβηλος αἰνεῖ. Meister pro ὀργάς, locus sacer, Buecheler pro ἱέρεια, sacrificula, dictum putat. Mihi non liquet.

ὀργιαστίς. CIA II 1413. 1414.
ὀργο-γοργονίστρια. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1419.
ὀργοά = ὀργυιά. Meisterh.[2] 47, 1. Cf. ὀρογυῶν.
ὀρέγεσθαι. Kaib. ep. 448, 4: χεῖρας ὀρεξάμενοι = βοηθήσαντες, cum vulgo significat auxilium implorans.
ὄρεγμα, longitudinis mensura, passim in *TH*. Cf. ὀργυιά.
ὀρέσκοος = ep. ὀρεσκῷος (praeter Aesch. Sept. 552, Eur. Hipp. 1277, Cycl. 247) Archilochus sec. lex. Messanense in Mus. Rhen. XLVII, 409.
ὀρέστης· ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. Photius.
Ὀρέστης fabula sine poetae nomine. CIA II 973, 16. — **Ὀρέστης Εὐριπίδου** ibidem 973, 19.
ὄρεος = ὄρους. Theocr. VII 44. Vid. *ET*.
ὀρεωκόμος, non ὀρεοκόμος. Meisterh.[2] 20, 2. Meliorem formam servavit etiam papyrus Hyperid. II 5 Bl. Cf. ὀνοφορβός.
ὄρημ' = ὁρῶ. Sappho 2, 11. — ὄρημ' editur Theocr. VI 22. Vid. ὁρᾶν.
ὄρηος laconice = ὄρειος. Vid. λύκηος.
ὀρθαγορίσκος· χοιρίδιον μικρόν. H. Vid. βορθαγορίσκεα. Veram formam esse ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, contendebat Polemo apud Athen. IV 140 *B*, nixus Persaei, Dioscuridis, Aristotelis auctoritate. Etymologia nos latet.
ὀρθηλός = ὀρθός? Deli tit. a. 279 a. C. Michel. 833, 124 κανᾶ ὀρθηλὰ δύο. Cf. sq. voc.
ὀρθηρός = ὀρθηλός. *PB* 781, 15. 17 et passim col. II et sqq. ὀξύβαφα ὀρθηρά.
ὀρθία, Dianae apud Lacones cognomen. *EA* 1885, 195 n. 98. Cf. Paus. II 24, 5; III 16, 6 et 10; VIII 23, 1. Vid. Βωρθία.
ὀρθίας· ἱστὸς νεώς. τίθεται καὶ ἐπὶ κακεμφάτου. H. — Poll. X 134 ὀρθίαξ δὲ τὸ κάτω τοῦ ἱστοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω καρχήσιον καὶ ἔστι τοὔνομα τὸ ὀρθίαξ ἐν Ἐπιχάρμου Ναυαγῷ. Fortasse ὀρθίας est forma attica.
ὄρθιος τύπος, statua. Kaib. ep. 898, 1. — Ὄρθιος est Aesculapii, aegrotos erigentis, cognomen Epidauri. *IE* 29. *EA* 1883, p. 98.
[ὀρθοβ]ολεῖ[ν]? Philodem. de rhet. Sudh. p. 105 (col. II), 40.
ὀρθόδικος. Bacchyl. X 9 κούρα [Στυγὸς ὀρ]θοδίκου. XIII 23 φιλοξείνου τε καὶ ὀρθοδ[ίκου]. Cf. pindaricum ὀρθοδίκας *P.* XI 9 et aeschyleum ὀρθοδίκαιος Agam. 948.
ὀρθοδοξαστικός. Olympiodorus in Gorgiam *BA* 1406.
ὀρθόμφαλον πόπανον. Vid. δωδεκόμφαλον.
ὀρθόπολις. Pindaricum hoc vocabulum legitur in sero tit. metrico Termissi in Pisidia BCH 1900, p. 302, vs. 4.
ὀρθοπύγιον pro ὀρροπύγιον passim in scholiis Arati vitiose traditur.
ὀρθοπυθμένα (?) vasorum genus. *PB* 765 III, 1. An ὀρθοπυθμέν<ι>α?
ὀρθόσημοι δελματικοί. Inscr. megarica (versio edicti Diocletiani) CIL III p. II 1057, ubi βλαττόσημοι, ἰσγηνόσημοι, ὑποβλάττοι. Vid. βλάττη.

ὀρθοστάτης. „L'inscription sur la σκευοθήκη de Philon (CIA 1054) montre qu'ainsi soient appelées des pierres posées sur le socle d'une construction (sur l' εὐθυνθηρία) et forment une assise elevée, qui sert comme de soubassement aux assises superposées du mur". Kabbadias ad *IE* 242, 87, ubi addit „il s'agit de l'orthostate du mur de la celle". Cf. Dittenb.[2] 537, not. 13 „ὀρθοστάται vocantur lapides, quia angustissimum latus εὐθυνθηρίᾳ imponitur, ita ut stelarum instar erectae stare, non iacere videantur. Mentio eorum fit etiam CIA I 322, 60; 324 C 1, 60 sq. Conze, Reisen auf der Insel Lesbos Tab. 60, 6. Fabricius de archit. Gr." — In titulo Thiatirae agri Pergameni Mitth. XXIV p. 235 hoc vocabulum ipsam sepulcri στήλην significat.

ὀρθότονος δόξα vocatur religio christiana Kaib. ep. 1062, 1.

ὀρθοῦφου, coll. λινοῦφον, pro ὀρθούφου corr. Wilcken in pap. Grenf. (II) LXXI, 1, 5, ut sit textoris genus.

ὀρθρίτερον = ὀρθριαίτερον. PL p. 319, 20 εἶπας αὐτῷ ὀρθρίτερον ἐλθεῖν (c. a. 164 a. C.). Cf. ὀψίτερον.

ὀρία. Inscr. att. *EA* 33, 32 ἀπὸ τῆς ὀρίας τῆς γῆς (Kum.). Cf. μεθόριος.

ὀρίζειν. Vid. τερματίζειν et τερμονίζειν. — Fut ὀριξοῦντι Rhodi. Hicks Brit. Mus. III 430, 11 sq., ὀρίξασθαι ibidem 108.

ὀρίννην aeolice = ὀρίνειν. Choeroboscus *BA* 1406.

ὀριοδείκτης, terminorum designator, magistratus in Aegypto. *PB* 426, 1; 614, 6.

ὅριον· τείχισμα, φραγμόν. H. Thuc. VI 74, 2 ὅρια [καὶ σταυρώματα] περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι. Glossema deleri iussit Pluygers.

ὀρισταί, limitum (sacrorum) designatores. Tit. att. a. 418/7 Dittenb.[2] 550, 7 τὸ δὲ τέμενος ὁ βασιλεὺς ἀπομισθοσάτο κατὰ τὰς χσυνγραφάς, καὶ τὸς ὀριστὰς (sic) ἐπιπέμφσαι ὁρίσαι (sic) τὰ ἱερὰ ταῦτα, ubi ex articulo editor recte effecit Athenis fuisse collegium eorum perpetuum et ordinarium similiter atque Heracleae ad Sirin IGSI, 645, 2 sqq. Praeter alios locos vid. Hyperidem ad Euxenippum 29, 18.

ὀριττάντων boeotice = ὀρισάντων. Dittenb.[2] 454, 3.

ὀριχαλκεύς, orichalci faber. PL p. 240, 33 Χαριστίωνος ὀριχαλκ[έως], aet. byz.

ὀρκίζειν. Vid. ἐξορκίζειν. — Dorice ὀρκιξέω = ὀρκιῶ. Amphictyonum decretum CIG 1688, 3; ὀρκιξάντων Rhod. Del. 44; 86; 91 etc.

ὅρκιον. Schwhi lexico adde Her. III 19, 2 ὁρκίοισι μεγάλοισι ἐνδεδέσθαι. IV 172, 4 ὁρκίοισι δὲ καὶ μαντικῇ χρέονται τοιῇδε.

ὀρκιώτερον Cretenses eum dicunt, cuius sacramento plus fidei tribuendum. LG II 15: ὀρκιοτέραν δ' ἦμεν τὰν δόλαν. III 50 ὀρκιοτέρορ δ' ἦμεν τὸς καδιστάνς καὶ τὸς μαιτύρανς, αἱ ἐπέλευσαν. Cf. ἐπελεύθεν.

ὅρκος. Dialectorum et formularum maxime gratia excerpam nonnulla

in titulis sacramenta. — Sacramentum senatorum Erythraeensium CIA I 9, 21 *Βολεύσο ὃς ἂν δύνομαι ἄρισστα* (sic) *καὶ δικαιότατα Ἐρυθραίον τõι πλέθει καὶ Ἀθεναίον καὶ τõν χσυνμάχον, καὶ οὐκ ἀποστέσομαι Ἀθεναίον τõ πλέθος οὐδὲ τõν χσυμμάχον τõν Ἀθεναίον οὔτ' αὐτὸς ἐγὸ οὔτ' ἄλλοι πείσομαι, οὐδ' αὐτομολέσο οὔτ' αὐτὸς ἐγὸ οὔτ' ἄλλοι πείσομαι τõν ἐς Μέδος φυγόντων, ἄνευ τε͂ς γνόμες τε͂ς Ἀθεναίον καὶ τõ δέμο, οὐδὲ τõν μενόντον ἐχσελõ ἄνευ τε͂ς γνόμες τε͂ς Ἀθεναίον καὶ τõ δέμο, ἐὰν δέ τις ἀποκτένει Ἐρυθραῖος ἕτερον Ἐρυθραῖον, τεθνάτο, ἐὰν δέ το ἀειφυγία καταγνοσθε͂ι, φευγέτο καὶ Ἀθένας καὶ τε͂ν Ἀθεναίον χσυμμαχίδα, καὶ τὰ χρέματα δεμόσια ἔστο Ἐρυθραίον κτἑ.*, quae sunt nimis lacera.

Senatus et iudicum atheniensium. CIA I 27 a (add.): *οὐκ ἐξελõ Χαλκιδέας ἐχΧαλκίδος οὐδὲ τε͂ν πόλιν ἀνάστατον ποέσο, οὐδὲ ἰδιότεν οὐδένα ἀτιμόσο οὐδὲ φυγε͂ι ζεμιόσο οὐδὲ χσυλλέψομαι οὐδὲ ἀποκτενõ οὐδὲ χρέματα ἀφαιρέσομαι ἀκρίτου οὐδενὸς ἄνευ τõ δέμο τõ Ἀθεναίον, οὐδὲ ἐπιψεφιõ κατὰ ἀπροσκλέτο οὔτε κατὰ τõ κοινõ οὔτε κατὰ ἰδιότο οὐδὲ ἑνός, καὶ πρεσβείαν ἐλθõσαν προσάξο πρὸς βολε͂ν καὶ δε͂μον δέκα ἐμερõν, ὅταν πρυτανεύο, κατὰ τὸ δυνατόν. ταῦτα δὲ ἐμπεδόσο Χαλκιδεῦσιν πειθομένοις τõι δέμοι τõι Ἀθεναίον.* — Contra Chalcidenses iurant: *οὐκ ἀποστέσομαι ἀπὸ τõ δέμο τõ Ἀθεναίον οὔτε τέχνει οὔτε μεχανε͂ι οὐδεμιᾶι οὐδ' ἔπει οὐδὲ ἔργοι, οὐδὲ τõι ἀφισταμένοι πείσομαι, καὶ ἐὰν ἀφιστε͂ι τις, κατερõ Ἀθεναίοισι, καὶ τὸν φόρον ὑποτελõ Ἀθεναίοισιν ὃν ἂν πείθω Ἀθεναίος, καὶ χσύμμαχος ἔσομαι οἷος ἂν δύνωμαι ἄριστος καὶ δικαιότατος, καὶ τõι δέμοι τõι Ἀθεναίον βοεθέσο καὶ ἀμυνõ, ἐάν τις ἀδικε͂ι τὸν δε͂μον τὸν Ἀθεναίον καὶ πείσομαι τοῖ δέμοι τõι Ἀθεναίον.*

Senatorum syracusanorum. GD 3230: *Ὅρκιον βουλᾶς καὶ* — — | *καὶ τῶν ἄλλων* — — | *Ὀμνύω τὰν Ἱστίαν τῶ[ν Συρακοσίων καὶ τὸν Δία]* | *τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὰν* [— — *καὶ τὸν*] *Ποσειδ[ᾶνα* — —

Iudicum aeolensium Eresi. GD 281 B 47: *[κ]αὶ δικάσσω τὰν [δίκαν ὄσ]σα μὲν ἐν τοῖσι νόμοισι ἔνι, καττοὶς νόμοις τὰ δὲ ἄλλα ἐκ φιλοπονίας ὡς ἄριστα κα[ὶ δ]ικαίτατα, καὶ τιμάσ[σ]ω, αἴ κε κατάγνω, ὄρθω[ς] καὶ δι[καί]ως· οὔτω ποιήσω ναὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον.* Cf. notum heliastarum atticorum iusiurandum.

Manumittentium et manumissorum Delphis. GD 2070, 17 *ὀμοσάτω δὲ Μέναρχος ἐναντίον τῶν ἱερέων τὸν νόμιμον ὅρκον παρὰ τὸν Ἀπόλλω μήτ' αὐτὸς ἀδικησεῖν Ξένωνα μηδὲ Πειθόλαον ἇς κα ζῆι, μηδὲ ἄλλωι ἐπιτρεψεῖν. — τὸν αὐτὸν δὲ ὅρκον ὀμοσάντω Ξένων καὶ Πειθόλαος Μενάρχωι· παραμενεῖν παρὰ Μενάρχωι ἕν τε κα ζώηι μετὰ πάσας εὐνοίας δουλεύοντες καὶ ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον*, ea scil. lege ut post Menarchi mortem sint liberi.

Ex reliquis potiora verbo indicabo. Hieromnemonum *ὅρκος* Delph. GD 1556, Arbitrorum Cnidiorum de Calymna Michel 1340, Chersonesitarum in Tauride ibidem 1316,

Itaniorum in Creta ib. 1317, Atheniensium et Chalcidensium Dittenb.[2] 17, 5—20; 21—31; Atheniensium et Bottiaeorum ibidem 36, 11—15, 16—21, nescio cuius urbis sociae, quae ab Athenis defecerat, ibid. 55, 6 sqq. Olynthiorum ib. 77, 25 sqq., Atheniensium et Corcyraeorum 84, 16 — 26, — fin., Atheniensium et Ceiorum 101, 57 sqq., Atheniensium et Thessalorum 108, 26 sqq., Orchomeniorum et Achaeorum 229, 8 sqq., Assiorum 364, 19, Praesiorum (in Creta) cosmi 427 16 sqq., arbitrorum Cnidiorum 512, 4 sqq., Sacrorum et Sacrarum in mysteriis Andaniae 653, 2 sqq., Gynaeconomi ibidem l. 27 sqq. Vid. etiam tit. 790, 5 sqq.

ὅρκος cum spiritu leni. Tit. eleus GD 1150, 2.

ὀρκονεῖον, locus in mari ubi *ὅρκυνοι* capiebantur. Halicarnassi tit. BCH IV p. 304, 44 et 311 not. 2 = Dittenb.[2], 11, 44. Vid. E. Rhode, Neue Jahrb. XVIII suppl. p. 11. Cf. *πηλαμυδεῖον* in lexicis, et *θυννεῖον* in Addendis.

ὅρκονος. Vid. *κασῆας*.

ὁρκωμόσια· *θύματα ἐφ' ὧν ὅρκοι γίνονται.* H. Plat. Critias 120 *B*. CIG 2137, II 32. Dittenb.[2] 592, 28 *ἐπιτελεῖν ὁρκωμόσιον*.

ὁρκωταί. CIA I 20. 37. 52.

ὁρμαθός. Philodemus de rhet. Sudh. p. 186, 2: *τὸν καλούμενον [ὁ]ρμαθὸν ἀφελκό[με]ν[ος εἴ]ς Ἀθήνα[ς]*.

ὁρμάμενος. Inscr. mytilen. A. Z. 1885, 148 correcta ab Hoffmanno II 65, qui cft. *τεχναμένω, ἀσάμενος, αἰτιάμενος, μυννάμενος* pag. 293. Vid. *MI*.

ὅρμαόν laconice = *ὅρμησον*. Ar. Lys. 1247.

ὁρματήριον = *ὁρμητήριον*. Cret. Del. 44 (Kum.).

ὁρμάω. Vid. *μέζον*. — Lexico Schwhi adde Her. VIII 6 *ἐς φυγὴν ὁρμήσειαν*. Cf. VIII 94 *ἐς φύγην ὥρμησαι*. — Cum participio VII 37, 1 *ὡρμᾶτο ἐλῶν*. — Dorice *ὥρμασε* Dittenb.[2] 326, 19, *ὁρμαθείς* ibidem l. 40.

ὅρμος. Kaib. ep. 67, 1 (CIA 2081) *βίου πλεύσαντα πρὸς ὅρμον*. — *ὁ Ἐριφύλης ὅρμος* (torques) commemoratur in donariis templi Deliaci ap. Michel 833, 42.

ὁρμοόμενος. Vid. *πειρούμενος*.

ὁρμοφυλακία. Inscr. aeg. CIG 4866. Kenyon. Cl. Rev. 1900, 172 *A* suspicatur pecuniam significare pendendam pro custodia mercium quae in navalibus asservarentur. Cf. *ἐρημοφυλακία*, et omnino consule Wilckenium O. G. I § 89, p. 273 sq. ad Syenae ostraca 262. 263. 274. 277. 302—304. 1276 (aet. imperatoriae). Vid. *ἐνόρμιον*.

ὁρμοφύλαξ. FGH 23 II, 22 *ὁρμοφύλ(αξ) Καινῆς*. Vid. ibi pag. 128.

ὀρνακέτιον boeotice = *ὀρνίθιον*. Ar. Acharn. 913.

ὀρνεογλοφιστί „scripturae genus, cuius elementa avium imaginibus scribebantur" Leemans. Pap. mag. W. Leid. 2, 37; 4, 22; 11, 14; 13, 47.

ὄρνιθες, gallinae, ut apud Atticos, Herond. VI 104. — ὄρνις ἄγριος. Vid. πέργουλον. — Pindarus et Theocritus in casibus obliquis habent χ pro θ. Sic ὄρνιχες etiam Bacchyl. V 22. Cf. ὀρνιχολόχος = ὀρνιθοθήρας Pind. *I.* I 48. Theocrito VIII 58 reddiderim ὄρνιξιν pro ὄρνισιν. — Legitur forma dorica ὄρνιξι saepius in *PK* 131 (saec. I p. C.).

ὀρογοῶν bis = ὀργυ(ι)ῶν. CIA IV 2, 855 b. Cf. v.Leeuwen ad Hom. Ψ 327. Vid. ὀργυά.

ὀρογώνιον pro ὀρθογώνιον. Pap. in Amer. Journ. of Philol. XIX 25—39. Archiv f. Papyrusf. I p. 119.

(**Ϝόρος**) (ep. οὖρος) = φύλαξ in θυρόϜορος = θυρωρός, πυλόϜορος = πυλωρός cett. Indidem πρωρός boeotice = φρουρός (cf. Herm. XXVI 319 sq.). Thessalos dixisse προυρός et προυρέω arguunt formae σύμπρουρος et ἀρχιπρουρείσας in Hoffm. tit. 4 a (add.): -μειος ἀρχιπρουρείσας τᾶι Ἀρτέμιδι ὀνέθεικε καὶ σύμπρουροι. Cf. ὥρα.

ὄρος, τό, mons, forma omnibus Graecis communis. Vid. ὦρος, τό.

ὄρϜος, ὁ, terminus. Corcyr. *IA* 345; Cret. ὦρος Bergm. 21, 21; att. ὅρος; ion. οὖρος. — Solon ap. Arist. Ἀθ. πολ. XII extr.: ἐγὼ δὲ τούτων (utriusque factionis) ὥσπερ ἐν μεταιχμίῳ | ὅρος κατέστην, quae verba παραφράζει Aristides II 360. — ὅρος χωρίου (similium) πεπραμένου ἐπὶ λύσει (vente à réméré). Michel 1371—1375. Ὅρων titulos vid. ap. Dittenb.[2] 818 sqq., qui de hac formula agit 831, not. 3. De ionico οὖρος cf. Hoffm. III 409 sq.

ὅρος, ὁ. Vid. ὅρϜος.

ὀροόα· χορδή. καὶ σύστρεμμα (Meineke pro σύντριμμα) πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα. H. Vocabulum igitur syracusanum. Infra Hes. ὀρύα· χορδὴ ἑφθή.

ὀροῦσα pro ὁρῶσα. PL p. 324, 21 in papyro a. 160 a. C vitiose scripto.

ὀροφά. Vid. ὑπωροφία. Saepe composita cum οροφ neglegunt primae vocalis productionem, ut ἀνόροφος, ὑπόροφος, ὑψόροφος (Eurip., Hom.). Formis τριόροφος, τετρόροφος, πανόροφος codicum scriptura favet apud Herodotum. Cf. ἐννεοβόλου et vid. Hoffm. III 280 sq.

ὀροφόλακες (= οὐρ.), terminorum custodes, magistratus Chii. Inscr. saec. V a. C. *IA* 381 = Michel 1383, *A* 15. 29. Ibidem ὅρων, ὅρος, ὅρον scribendum, nam aliae inscr. ionicae habent οὖροι et ὅμουροι. Cf. Hoffm. III 410, qui citat Heraclit. 30, Democr. Mor. 1 sec. Clem. Alex., Theogn. 826.

Ὄρκα· Ἐρινύς. — ὅρπαξ· θρασὺς ἄνεμος. — ὅρπη (l. ὅρπα)· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν H. = Ἅρπα etc. Aeolica.

ὀρπανοδικασταί cretice LG. Vid. ὀρφανοδικασταί.

ὅρπαξ = ὅρπηξ. Sappho 78. Theocr. VII 146.

ὅρπετον aeolice = ἑρπετόν. Sappho 40 amorem vocat γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον, Theocr. XXIX 13 ἄγριον ὄρπετον.
ὅρρα = ὃ ῥα. Inscr. metr. Rhodi IGI, I 142, 3.
ὅρρανος. Vid. ὅρανος.
ὀρρ(ή)ξας (cod. ι)· θραύσας, ἀνελόμενος. H. Aeolice = ἀναρρήξας.
ὅρριον, horreum. PK CXIII 5 (b), 9 (a. 543) μεσίτῃ δημοσίων ὁρρίων, PB 683—687, 4. 690, 1 (aet. arab.): Κυρίῳ μεσίτῃ ὁρρίων πολιτῶν.
ὀρρόβηλος· ὁδός. Ἰταλιῶται. H. Cf. βῆλος. At βῆλος non est ὁδός, verum ὀδός (οὐδός), limen, quare sic scribendum, et explicandum limen posticum, i. e. ianua postica.
ὀρροπύγιον, non ὀρθοπύγιον. Meisterh.[2] 77, 7. Vid. ὀρθοπύγιον.
ὀρρωδεῖν. Vid. ἀρρωδεῖν.
ὀρσίαλος Neptuni epitheton, maris turbator. Bacchyl XV, 19 Bl.
ὀρσιβάκχαν — Διόνυσον (δῖον υἱὸν? Bl.). Bacchyl. XVIII 49. al. Cf. ὀρσιγύναικα (Bacchum) ap. Plut. de exilio, cap. 17.
ὀρσιμάχου (Παλλάδος). Bacchyl. XIV 3 Bl.
ὀρσίτας, pyrrichae genus in Creta. Athen. XIV p. 631 D. Cf. ἐπικρήδιος.
ὀρσοθύρη. Semonides fr. 17 = Hom. ὀρσοθύρη. Vid. μαρτῦσιν.
ὀρσόλοπος = πολέμιος. Anacreon 72. Cf. ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος (Pers. 10). H. Vid. Hoffm. III 567.
ὀρσός laconice = ὀρθός. Ar. Lys. 995 ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶἁ, ambigue.
ὀρτάλιχος boeotice = ἀλεκτρυών apud Strattidem. Vid. s. v. ὀπισθοτίλα. Photius ὀρτάλιχοι· οἱ μηδέπω πετόμενοι νεοττοί. Pulli significantur Ar. Ach. 869, Theocr. XIII 12.
ὀρτή ion. Herod. = ἑορτή et ὀρτάζειν. Cf. Hoffm. III 84. Formae vulgares traduntur Herond. V 85 et VI 17 ἑορτῆς, ἑορτήν, ἑορταί. Vid. πέδορτος, unde apparet ὀρτή non solorum Ionum fuisse.
ὅρτιρ = ὅστις. Elei GD 1147, 6; ὅρ = ὅς 1152, 3. Cf. τίρ 1147, 3. 5; 1149, 7, sed τίς 1151, 9; 1152, 2. 7; 1153, 6; 1156, 2.
ὀρτός· βωμός. Κύπριοι. H. (qui infra ὠρτός). De etymologia cf. Hoffm. I 122.
ὅρτυξ. τινὲς μὲν ὄρτυγος φασὶ διὰ τοῦ γ̄, Φιλήμων δὲ διὰ τοῦ κ̄ φησὶν ὄρτυκος. Choeroboscus ad Theodos. BA 1406. Fortasse Philemo comicus peregrinum sic dicentem introduxit. Hes. ϝόρτυξ (γόρτυξ)· ὄρτυξ.
ὀρυχή, melior forma quam ὀρυγή. Dittenb.[2] 548, 2 ἐπὶ τῆς ὀρυχῆς τῶν λιμένων. Cf. διωρυχή.
ὀρφανός, adi. = κενός. Herond. III 15 ἡ — δέλτος — ὀρφανὴ (sc. γραμμάτων) κεῖται. Idem III 39 ὀρφανὴ βίου, paupera. Cf. orbus.
ὀρφανοδικασταί (ὀρπ.) Cret. LG XII 23. 27. Iudice Levy sunt tutores testimentarii. Cf. Hes. ὀρφοβόται· ἐπίτροποι ὀρφανῶν et **ὀρφοβοτία** (dorice = -βοσία)· ἐπιτροπή.
Ὄρφης dorice = Ὀρφεύς. Priscianus VI 92 agens de nominibus Achilles, Perses similibusque „in qua (mutatione) Dores sequimur, qui pro Φυλεὺς Φύλης, pro Ὀρφεὺς Ὄρφης et Ὄρφην dicunt, pro

Τυδεὺς Τύδης. Sic Antimachus in primo Thebaïdis *Τύδης τ' Οἰνείδης.* Et vocativum in *Ē* productum: *τὸν καὶ φωνήσας προσέφης Οἰνήιε Τύδης.*" Similiter Ibyci fr. 5 *ὀνομάκλυτον Ὄρφην*, cum v. l. *Ὄρφη* et *Ὄρφε*, unde Schneidewin in vocativo scripsit *ὀνομάκλυτος Ὄρφη.* Cf. Herodian. I p. 14 Lentz. In tabulis defixionis carthaginiensibus Mus. Rhen. 1900 p. 250 Hecate audit *ἡ Ὄρφου μαστιγηφόρος.* Vid. supra *Ἀφάρης.*

ὀρφοβόται, -βοτία. Vid. s. v. *ὀρφανοδικασταί.*

ὀρχέα· *ἡ τοῦ ταύρου ὀσχέα.* H. Rhotacismus in medio vocabula prodit eleam aut eretriacam vocabuli originem.

ὀρχηδόν ionice = *ἡβηδόν.* Her. VII 144. Hes. s. v.

Ὀρχιεύς in titulis att. aet. rom. = *Ἐρχιεύς.* Meisterh.[2] 17, 4.

Ὀρχομενός primum saec. III a. C. pro antiquo *Ἐρχομενός.* Meist. l. l. 5.

ὄρχος, hortus, vinea. Aper erymanthius ap. Bacchyl. V 108 *ὄρχους ἐπέκειρεν ὀδόντι.* Vid. lexica.

ὄρω. Achillis Isagoge (Maass, comm. in Aratum p. 36, 15) *τῷ δὲ ὄρω τὸ ἄνω δηλοῦν Φρυγῶν ἴδιον, ὡς Νεοπτόλεμος ἐν ταῖς Φρυγίαις φωναῖς.* Cf. Meineke, Anal. Alex. 360.

ὄρωρε, ut Homerus, Alcaeus fr. 71 *ὡς λόγος δὲ πατέρων ὄρωρε.*

ΟΣ, terminatio dorica acc. plur. = *ως̄* (*ους*), ut *ἄς* = *ᾱς* (*ανς*) Ahrens II p. 173 sq. Pindaro et Bacchylidi hunc usum abiudicat O.Schroeder Proll. Pind. II 35, 73.

Ϝός, suus. Cretice *τὰ Ϝὰ αὐτᾶς* = *ἑαυτῆς*, v. c. LG III 19, 25. 31; *τὸν Ϝὸν αὐτᾶς* ibid. l. 36. — Cf. *αὐταυτᾶς* etc.

ὅς, pron. relativum. Apud Herondam pro eo rarus est articuli usus, Herodoto familiarissimus, in casibus obliquis: *τῆς* II 64; *τῇ* III 21. VI 34; *τῇσι* VI 31; *τάς* IV 17; *τῶν* V 28. Contra 32 vicibus vero relativo utitur. Cf. Meister p. 847. — Cretenses antiquiore tempore declinant *ὅς, ἅ.* G *οὗ, ἇς* cett. (cf. LG V 23 etc. IV 33. II 45. 71 etc. III 5), postea vero secuntur usum herodoteum. Cf. Del. 121 b, 35, c. 5. 15, d. 24; 116, 22. 23. BCH 1885 n. 11, 14. — Delphi declinant *ὅς, ἅ,* G. *οὗ, ἇς,* D. *ᾧι, ᾇ.,* A. *ἅν.* Vid. Valaori, der Delph. Dial. p. 56. Vid. *ὅστις.*

οσᾱν, terminatio 3 pers. pl. pro *ον̄* alexandrina, teste Antiatticista *BA* 94, 14: *ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Λυκόφρων Ἀλεξάνδρᾳ· ναῦται λίαζον κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν.* *EM* 282, 72 affert *ἐμάθοσαν, εἴδοσαν,* posterius perperam tribuens Boeotis. Legitur *ἐλέγοσαν* in tit. Delph. a. 190 a. C. Wescher, Mon. bil. de Delph. p. 56 C. 60. Cf. supra *ἔσχοσαν, ἀπήλθοσαν,* infra *ὑπελαμβάνοσαν.*

ὄσδος = *ὄζος.* Sappho 4, 1 *δι' ὄσδων* (cum v. l. *ὔσδων*) *μαλίνων,* 93, 1 *ὄσδῳ.*

οσθων. Vid. Imperativus.

Ὅσιοι Delphis vocabantur V sacerdotes per vitam ministerio fungentes, qui *τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρῶσιν καὶ συνιερουργοῦσιν.* —

Ὀσιωτῆρα *καλοῦσι τὸ θυόμενον ἱερόν, ὅταν Ὅσιος ἀποδειχθῇ.* Plut. Qu. Gr. IX.

Ὅσιος καὶ Δίκαιος. Vid. s. v. *Σώζων.*

ὀσκάπτω· *ἀνασκάπτω.* H. Aeolice.

ὀσκία (?) = *οἰκία.* Inscr. gnosia Deli Del. 183, ubi Homolle (BCH IV p. 355) comparavit cret. *πρειγευτάς*, vix recte. Id enim exemplum aptum foret, si Cretenses *οἰκία*, reliqui Graeci *ὀσκία* dixissent, quod contra est. Prudenter igitur Kumanides s. v.: *ἐγὼ ἐπέχω.* Num forte merum est lapicidae *σφάλμα* *Σ* pro *Ι*?

ὀσμόλιον, piscis quidam apud Thurios. Vid. *σαρδῖνος.*

ὅσος, τόσος, ὅσσος, τόσσος, similia. Herondas tantum postulante metro σ duplicat. Cf. Meister p. 885; *ὅσσος* et *τόσσος* extant apud elegiacos, numquam vero duplicant σ prosaici Ionum tituli. Hoffm. III p. 572 sq. — Duplicant vero Aeoles GD 214, 32; 281 B 48; *κὤσσ'* Ba 320, 14 (sed *ὅσ'* BA 320, 14), Thessali GD 345, 19, 41. Cf. infra *ὀσσάουν.*; Elei GD 1151, 21; 1172, 12. — In Boeotorum monumentis hucusque pronomen *ὅσ(σ)ος* deest, nam GD 712 attice scriptum est, sed legitur *ὁπόττα* GD 492, 14; 712, 16; *N* 956 a, 19 et *ὁπόττοι* 1145, 4. 12 (vid. *ὁπόττοι*), Cretensium sunt *ὅτα*, sive *ὅττα* = *ὅσα* (quae vid. infra), Herculanenses ad Sirin *TH* I 123 *ὅσσος*, Lacones apud Thuc. V 19 in bonis codd. *ὅσσοι*, quod etiam cap. 77 sine libris scripsit Ahrens; eadem forma utitur Epicharmus fr. 78 et 96 et *τοσσαύτᾳ* fr. 92 (reliqui poetae dorici, ut Pindarus, Bacchylides, Theocritus, pro metri ratione utrisque formis utuntur). Cf. Gregor. Cor. 299: *χρῶνται δὲ καὶ* (Dores) *διπλασιασμῷ τῶν αὐτῶν συμφώνων ὡς οἱ Αἰολεῖς ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.* — Non duplicabant Arcades: *ὅσα* et *ὅσαι* GD 1222, 8. 18 (in Cypro exempla desiderantur), nec Pamphylii GD 1267, 16 (*πόσα*), nec Dores septentrionales, ut Acarnanes GD 1379, 23; 1380, a 15 (*ὅσα*), Aetoli GD 1413, 26; 1415, 19. 22, Aenianes GD 1429, a 3; 1431, b 10; 1432, b 12; 1435, 8, Phthiotae 1349 10; 1441, 13; 1445, 7 et passim, Locrenses 1476, 13; 1504, 8; 1504 B, a, al. (*ὁπόσων* 1508, 5), Phocenses 1520, 6; 1552 b, 14; 1521, b; 1526, 3; 1539, a 22. 40 etc. Apud Delphos nusquam repperi, nec citantur exempla a Valaorio, der Delph. Dial. § 45. — Cf. *ὀσσίχον.*

ὁσοῦν = *ὁστισοῦν.* Tei inscr. saec. III a. C. Michel. 498 B, 43. Cf. 63 ibid. *παρευρέσει ἡιοῦν.*

ὀσπρεύειν = *ὄσπρια φυτεύειν*, s. *σπείρειν.* CIA II 600, 23: *τῆς δὲ ἀργοῦ* (sc. *γῆς*) *ὀσπρεύσει ὁπόσην ἂν βούληται* (Kum.). Inscr. a. 300/299 a. C.

ὀσπρηγοί, οἱ. Abydi tit. Mitth. IV 308 (Kum.). Haec duo vocabula formata sunt ab *ὄσπρον* = *ὄσπριον* (Hes.).

ὀσπριο-παραλήμπτης, leguminum collector. PPW p. 113 sq., aet. byzantinae, ut *οἰνοπαραλήμπτης*, *σιτοπαραλήμπτης*, *χορτοπαραλήμπτης*, quae vide.

ὀσκριοπώλης. CIA IV 2, 772 b B col. II 24.
ὀσσάοον, gen. pl. fem. = ὅσων. Thess. titt. *EA* 1900, p. 51. 5. Vid. ὅσος.
ὀσσίξαι (= ὀνσ.)· ἐπισίξαι. H. Sic olim correxi gl. aeolicam ὀσσῆξαι· ἐπιδεῖξαι.
ὀσσίχον· ὅσον, ἡλίκον. H. quantulum. Theocr. XV 55. Cf. ὅσος et deminutiva nom. propr. boeotica in ιχος et ὀψίχα. Vid. etiam τοσσίχον.
ὅσσον pro ὅσον χρόνον, ἐν ὅσῳ dum. Epitaphium metr. aet. Ptolemaeorum in pap. aeg. Musei Gizechii n. 9206. BCH XX 191, I, 28 sq. μένοιτ' ἐπὶ γῆς ἀμάραντοι, | ὅσσον ἐγὼ ναίωι (sic) δώματα Περσεφόνης.
ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Hom. ε 400, ζ 294, ι 473, μ 181 (cf. *M* 337). Primitiva haec distantiae definiendae methodus hodieque valet in Asia minore, ubi a civitate singulis pagis agri publici tantum conceditur, quantum capiat circulus, cuius radius sit intervallum, quod explere possit vox hominis stantis in medio pago, ut docuit Richardus Hermann in libro inscripto Anatolische Landwirtschaft Lipsiae a. 1900.
ὄσσω· βλέπω, aeolice sec. *EM* 562, 6; 673, 11. Cf. Hom. ὄσσομαι.
ὀσταθείς· ἐξαγκωνισθείς (l. ἐξαναστα θείς). — ὄστασαν· ἀνέστησαν H. Glossae aeolicae.
***Ὄστακον** urbem Ἄστακον Iones appellabant sec. Photium s. v., qui citare videtur Charontem Lampsacenum. Ὀστακός nom. pr. legitur Her. V 67 et in titulis deliis et thebanis. — Athen. III 105 b: τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι. Formam ἀστακός habent Epicharmus, Archestratos et saepe Aristoteles. Cf. Hoffm. III 275.
ὀστεακός. Vid. ὑστεακκός.
ὀστία dorice = ὀστέα, ὀστᾶ. Theocr. II 62, al.
ὅστις. Vid. ὅτις, ὅττις et ὅτεῳ.
ὀστισδήτις. FGH 21, 11 ἐν σωματικαῖς ἐργασίαις ἢ ἄλλῳ ὀτῳδήτινι τρόπῳ.
ὀστοινα vocabulum incognitum. FGH 331.
ὀστοῦν ἰατροῦ. Pap. mag. V Leid. 13, 12, ubi Leemans p. 24 adnotat „num os an nucleus medici significet incertum; nucleus est instrumentum chirurgicum, quod strabonum oculis, ut visus corrigatur, applicatur.“ Equidem quin revera os significetur, propter vicina omnia nullus dubito.
ὄστρακα. De testarum in scribendo usu vid. Wilcken O. G. I cap. 1.
ὄστρεα· τὰ κογχύλια. Λάκωνες ἄνθος. H. „Purpureum florem, colorem ostrinum“. Schmidt. — Vid. τήθυα.
ὀστρῖνος = ὀστρέινος, purpureus, ostrinus. *PO* 109, 5.
ὀσφύδιον, deminut. voc. ὀσφύς. Theognostus *BA* 1406.
ὅτα sive **ὅττα** = ὅσσα. Cret. LG. Vid. Baunack, Philol. 1896, 490. Cf. ὅσος et ὀπόττα.

ὄτα aeolice = ὅτε. Hoffm. 120, 15; 129 A 33. Reliquas formas huc pertinentes ἄλλοτα, πότα, ὄπποτα, ἐτέρωτα novimus e poetis lesbiis, unde citant Apollonius de pron. 193, 13 aliique grammatici. Vid. Hoffm. II p. 273 sq. et τᾱ. Respondent dorica adv. in κᾱ, ionica et attica in τε̄, sed ἐτέρωτα = ἄλλοτε. (Cf. ἑτέρωθι).

ὄταν ἔβημεν pro ὅτε ἔβημεν. BL p. 275, 14 (c. a. 162 a. C.).

ὀτέῃ ionice = ἥτις. Heraclitus, fr. 41 Diels εἶναι γὰρ ἓν τὸ σοφὸν ἐπίστασθαι γνώμην, ὀτέη ἐκυβέρνησε πάντα διὰ παντός.

ὀτεία. Vid. ὅτις.

ὀτέλλα aeolice = hom. ὠτειλή, att. τραῦμα, ion. τρῶμα.

ὀτέοισι, ὀτέῳ etc. Vid. ὅτις.

ὀτεόνεκα. Vid. οὕνεκα et τέο.

ὀτῆμος (?) = ὁπότε. Herond. III 55 νοεῦν[τ'] ὀτῆμος παιγνίην ἀγινῆτε. Headlam (Cl. Rev. Oct. 1893) malit ὁπῆμος, quod affert Theognostus An. Ox. 164, 1 (Herodianus I 512, 19), coll. ὁππῆμος Arat. Phaen. 568. Schneider scribendum putat ὃ τῆμος „dass zu einer gewissen Zeit, an dem und dem Tage", itaque ὅ pro ὅτι positum esse. Tuetur Meister p. 848 citans Pseudo-hippocr. Προρρ. IX 14, 16 Littr., ubi plerique codd. habeant τῆμος pro ἦμος, et provocans ad τέως = ἕως (Demosth. saepe), comparansque ὀτε in ὅτεῳ, ὀτέοισι, ὀτείᾳ (= ὁποίᾳ). Mihi quidem maxime arridet Headlami sententia.

ὅτι, quam, cum positivo in sera inscr. Epidauri GD 3325 ἀγωνοθετήσαντα ὅτι ἀγαθῶς. In titt. atticis nusquam ὅτι iungitur cum superlativo, raro οἷος, passim ὡς. Meisterh.[2] 214, 44. Errore nititur scriptura ϝότι in tit. locr. *IA* 322 = GD 1479, ubi Wackernagel Mus. Rhen. 1893, 303 recte *EOTI* (ἢ ὅτι) pro *FOTI* legit in verbis ἐμιόλιον ὀφλέτο ϝότι συλάσαι.

ὅτι τί = ὅ τι. *PB* 601, 10: γράψον μοι περὶ τῆς οἰκίας ὅτι τί ἔπραξας (saec. II p. C.).

ὅτις = ὅστις. Cretice ὅτιμι = ᾧτινι LG III 51. VIII 7. 12. 19. Blass Neue Jahrb. 85, 480 „ὅτις wird teils in seinem ersten, teils im zweiten, teils in beiden bestandteilen flectirt: a) nom. pl. ἅ τι, gen. s. m. ὧτι (cf. LG II 51. IV 32. VIII 3 al.). b) nom. s. fem. ὀτεία (LG V 1; IV 52, pl. ὀτείαι, dat. s. m. ὅτιμι = ὅτινι [ὅτινι Arcad. GD 1222 27. Delph. CIG 1688, 25, ὅτινος ibid. 37. 38]. c) οἵτινες etc. Idem LG I 16 pro [ὅττο]ι rectius supplet [ὅτερο]ι, monens eandem rationem intercedere inter πότερος et τίς. Vid. l. l. 479. Minus probanda Baunackii opinio Gortyn. p. 42 sq., qui de forma ὅτιμι egit Philol. 1896, 490. — Formae delphicae sunt ὅστις GD 2561 (saec. V a. C.) ter, ὅτινος 2501 bis (380 a. C.), ὅτινι ibidem, ὅτωι 1688. 1930. ὅτω 1927, (cf. Valaori p. 56), ionicae ὅστις, ἥτις (ὀτέη Heraclitus), ὅτευ, ὅτεῳ, ὅτεων ὀτέοισι (Herod.), ὅτου, ὀτέῳ, ὅτῳ [ὅτεῳ?] Herond., praeterea ὅντινα, οἵτινες. — Vid. ὅττις et τευ.

ὄτλιος ab ὄτλος. Alcaei fr. 50 Bgk[4] *δόκιμος δ' ἄριστος ἔμμεναι πώνων· αἰ δέ κε… φρένας οἶνος, ὀτλιώτατος.* Correxit Headlam Cl. Rev. 1900, 6 pro papyri lectione οτδιωτοιοσ sive οτδ....οσ.

ὄϝτος cretice = οὗτος. Mus. Ital. II p. 162, n. 2. 6. Vid. *ΟΥ.*

ὀτοτύζειν de funebri eiulatu Delph. GD 2561 c. 35 (saec. a. C. V): *μηδ' ὀτοτυζόντων ἐχθὸς τᾶς ϝοικίας. — μὴ θρηνεῖν μηδ' ὀτοτύζειν. — μήτ' οἰμώζειν μήτ' ὀτοτύζειν.* Cf. Aesch. Cho. 327 *ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων.*

ὀτρηρόν. Vid. *τραρόν.*

ὀτρυχηφάγος asinus apud Archiloch. 97. Hes. *ὀτρύχη· χόρτος, κάλαμος.* Hoffm. III 276 explicat ἀκανθοφάγος.

ὄττις, ὄττι Aeoles = ὅστις, ὅτι. Sappho 2, 2 *ὄττινας,* 12 *ὄττινας γὰρ | εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίννονται. — ὄττιῳ* (dat. Fick pro ὄττω, coll. *τίῳ, τίοισι*) Sappho fr. 13; *ὄττινες* pro *οἵτινες* Alcaeo fr. 96 restituit Ahrens. Vid. *ὅτις.*

ΟΥ pro *Υ* Lacones et Boeoti, illi tantum in grammaticorum glossis, hi in titulis exaratis litteris ionicis. Cf. Boisacq p. 80 sq., Meister I p. 231 sqq. *ΟΥ* Boeoti (rarius *Ο*) ab ineunte saeculo IV scribere coeperunt et adhibuerunt constanter inde a saec. III a. C. Ab hoc inde tempore *Υ* ponebatur pro *ΟΙ*, ut *ϝυκία, λυπός, ἀϝυδός* etc., sed semper *Βοιωτός, εὔνοια, ὁμόνοια,* similia. Etiam recentius est *ΕΙ* pro *ΟΙ.* Cf. idem p. 237 sq. — Arcades quoque et Cyprios *Υ* pronuntiasse *ΟΥ* ostendit Hoffmann I 165 sq. In glossis cypriis *Υ* breve per *Ο*, longum per *ΟΥ* significatur. — De *ΟΥ* boeotico cf. Schol. ad Dionys. Thracem *ΒΑ* 779, 31.

ΟΥ pro *Ω* ponebant Thessali.

ΟΥ pro *ΑΥ.* Vid. *μαλοπαρούαν.* De $\bar{ου}$ pro $\bar{ο}$, $\bar{ο}$ pro $\bar{ου}$, $\bar{ου}$ pro $\bar{υ}$ et $\bar{υ}$ pro $\bar{ου}$ in papyris aeg. Ptolemaeorum aet. vid. E. Mayser, Gr. d. Gr. Pap. p. 30 sq.

ΟΥ cretice interdum scribitur *Οϝ.* Cf. *ΑΥ* et *ΕΥ.* Vid. *ὄϝτος, σποϝδά, λοϝκά* (?). — *ΟΥ* pro *ΕΥ* in *ἐλούθερος, οὐεργέτανς, ἐξοδούσαντες, βωλονομέναις, ἐπιτάδουμα, Ἐλουσίνιοι, ψουδία.* Cf. Boisacq p. 82.

ΟΥ terminationem gen. sing. II decl. e Doribus servarunt Argivi, Aeginetae, Melii, Theraei, Astypalaei, Anaphaei, *Ω* habent Lacones, Herculanenses ad Sirin, Messenii, Hermionenses, Cretenses. Exempla dabit Boisacq p. 134 sqq. Etiam a delphica dialecto aliena est terminatio *Ω*, plerumque *ΟΥ* habent tituli, raro *Ο*; paucissima tamen nomina propria *Ω* praebent in titt. saec. III extr. et II. Cf. Valaori, der Delph. dial. p. 18. Etiam Phocenses, Locrenses, alii scribunt *ΟΥ.* — Contra *Ω* habent Aeoles, Arcades, Cyprii.

ΟΥ diphthongo terminatur dativus II decl. in titt. thessalicis scriptis litteris ionicis, v. c. *τοῦ κοινοῦ* = *τῷ κοινῷ.* Exempla plurima dedit Hoffm. II 439.

OΥ ex *ᾱο* contractum in nominibus propriis rhodiis *Ἁγλούκριτος*, *Ἁγλούμβροτος*, iuxta *Ἁγλώκριτος* et *Ἁγλώχαρτος* (quae est etiam ionica contractio). Cf. CIG 4245, 77—86.

οὗ vitiose pro *οἷ* iam inscr. eleusinia (a. 284/3 a. C.) n. 48, 25 *ΕΑ* 1890 (= Dittenb.[2] 197) *ἀπέστειλεν, οὗ ἕκαστοι ἠβούλοντο.*

Ϝοῦ, Ϝοι, Ϝε, Ϝός etc. Apollonius de pron. 10, 7, 4: *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος.* Cf. Sappho 111. 117, Alc. 11 (*Ϝέθεν*). 50, 5. Boeoti G. *ἑοῦς*, D. *ὗ*, *Ϝοι*, *ἑΐν*. — Dores *ἑοῦς* et *ἑοῦ* Apoll. 98, b c, *οὗ* Epidaurii GD 3339, 27. 40. 62; 3340, 2. 11. 40. 62 = *αὐτοῦ*, *Ϝίο* Hesych., *ἕθεν* Epidaur. GD 3340, 166; D. *Ϝίν* Cret. LG II 40, Metapont. GD 1643, *Ϝοι* Cret. Mus. Ital. III 273, *οἱ* Epidaur. GD 3339, 13. 96 etc. (= *αὐτῷ*), Pindar., A. *ἕ* Apoll. 107 a et Pindar., *νιν* Epidaur. GD 3339, 12 etc. et Pind.; Iones *εὗ*, *οἷ*, *μιν*. De singulis cf. Kuehner—Bl. I 508 sqq. In dial. delphica perrarum est, scil. *Ϝοι* pro *αὐτῷ* GD 2561 D, 14 (saec. V a. C.) et *νιν* GD 1884, 23 (cf. Valaori p. 54.). Vid. supra *ἵν* et de plurali *σφεῖς*.

ὖδαρον· *ἔλαιον. Κύπριοι.* H. Hoffm. I 122.

οὐάτιον = *ὠτίον*, auricula. Pap. mag. mus. Brit. XLVI, 93: *κρούω τὸ οὐάτιον σφύρῃ ταύτῃ.*

οὐγία boeotice = *ὑγίεια*. Acraephiae tit. Dittenb.[2] 557, 31 *κυνῇ ἐφ' οὐγίῃ* = *κοινᾷ ἐφ' ὑγίᾳ.*

οὐδάλλος = *οὐδέτερος*. Theocr. VI 46 et XII 205, ut saepe *ἄλλος* pro *ἕτερος* usurpat. Fortasse siculi est sermonis.

οὐδαμά, ion., trag. Passim Her. = *οὐδαμῶς*. Vid. Schwhi lex. et cf. *μηδαμά.*

οὐδαμόθι ionice iuxta *οὐδαμοῦ* (II 150 VII 166). Her. III 113. 126.

οὐδαμοί ionice = *οὐδένες*. Passim Herodotus. Vid. Schwhi lexicon et cf. *μηδαμοί*. Fortasse vitiose Her. III 11, 2 *ἄλλοι οὐδένες* et IX 58 *οὐδένες ἐόντες.*

οὖδας *πρὸς ἀλάμπετον Ἀΐδου.* Kaib. ep. 264, 5. — Cf. *προσουδίσαι.*

οὐδέκοτε ion. = *οὐδέποτε*. Her. I 56. VIII 111.

οὐδέποκα = *οὐδέποτε*. Saepe Pseudopythagoraei. — Vid. *ὅκα.*

οὐδής laconice = *οὐδείς*. Del. 17, 4; *ΙΑ* 79. Vid. *ἧς*, *ἕνς*, *ἰῷ.*

οὐδός ion. (ep.) = *ὁδός*, limen. Her. I 90. III 14. Hippocr. IV 312. 314. Herond. I 72. III 38. Dorice Hes. *ὠδόν· οὐδόν.* Hoffm. III 472. De attico *ὀδός* cf. Meisterh.[2] 21, 22.

οὐδραίνει· *περικαθαίρει. Λάκωνες.* H. = *ὑδραίνει*. Vid. *OΥ.*

οὐδρία (Ahrens pro *οὐδραία*). *ὑδρία, μέτρον τι, Ἀττικοῦ μετρητοῦ ἥμισυ.* H. Gl. laconica aut boeotica.

οὗδωρ boeotice = *ὕδωρ* sec. grammaticos. Cf. Meister I 252.

οὐεξιλλατίων, vexillatio. Vid. *βίαρχος.*

οὐεργέτανς = *εὐεργέτας*. Inscr. cret. Athenis CIA II 547, 1.

οὐετρανός, veteranus. Papyri aeg. passim.

οὐζέ pro *οὐδέ* Elei. Vid. Z pro *Δ*.

οὐθαμεῖ = *οὐδαμῇ*. Epidaur. GD 3340, 22.

οὖθαρ, (Hom., Aesch., Her. IV 2), uber, ab attico sermone alienum. Aristoteles etiam de bestiis *μαστός* adhibet.

οὐθείς — **οὐθέν**, *μηθείς* — *μηθέν* tota Graecia inde a saec. IV extr. a. C. dici coepisse testantur tituli, qui tamen constanter servant *οὐδεμία* et *μηδεμία*. Cf. G. Meyer Gr. gr. § 212, Meisterh.[2] 80, 216 sq., Schweizer, Gr. d. Perg. inschr. 112 sq. Hinc tituli boeotici exhibent *μειθέν*, *μειθενί*, *μειθένα*. Cf. Meister I 221. Praeter Aristotelem utitur Menander, v. c. in novo *Περικειρομένης* fragmento *PO* II p. 15 sq., cui ubique hae formae (saepius e codd.) reddendae videntur. — Passim leguntur in papyris.

οὐικάριος *Καίσαρος*, vicarius Caesaris. *PB* 102, 1 (a. 138). Scribitur etiam *βικάριος*. Cf. Sophoclis lex. s. v.

οὐικήσιμα, vicensima (vectigal). *PB* 388, 7.

οὐινδικτάριοι manumissi per vindictam iure romano in civitatibus graecis distinguebantur ab *ἀπελευθέροις* more graeco manumissis in titulis. Mommsen, Zeitschr. f. Rechtsgesch. XXIV p. 304, Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht, p. 103, 182, 377.

οὐκί ionice = *οὐχί*. Her. I 132, 133 et saepe. Apud Herondam constanter traditum *οὐχί*. Utrumque distinguit Hoffm. III 601 sq., illud componens cum *πολλάκι*, hoc cum vedico na-hi i. e. non. At cf. *δέκεσθαι* = *δέχεσθαι*.

οὔκω, **οὔκως** ionice Herodotus = *οὔπω*, *οὔπως* (= *οὐδαμῶς*). Cf. Hoffm. III 595 sq.

οὔκων = *οὔκουν*. Herodotus. Vid. *ὦν*.

οὐλαί ion. = att. *ὀλαί* (ex *ὀλϝαί*), Hom. *οὐλοχυταί*. Her. I 132. 160. Hippocr. *οὐλάς*· *κριθάς* Erotian. 104, 1. Cf. *ὀλβαχόϊον*.

οὐλαμός (Hom.) voc. laconicum = *ἴλη*. Plut. Lyc. 23 *εἶναι δὲ τὸν οὐλαμὸν* — *ἱππέων πεντήκοντα τὸ πλῆθος, ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένον*. Ut *ἴλη* derivatum a verbo *εἰλεῖν* (*ἕλλειν*, *ἴλλειν*).

οὔλας· *ἔλαφος*. *Αἰτωλῶν*. *BA* 1095.

οὔλημις, ignotum et obscurum vocabulum, saepius legitur *PK* CXXXI rect. (78/9 p. C.), v. c. 282. 293. etc.

οὐλιαζόεις. Headlam restituit Cl. Rev. 1901, 18 Aesch. fr. 206, 2 Nck.[2] *κουλιαζόεις ἀτμοί* pro *κοῦ διὰ ζόης* „and deadly scorching", de plurali forma conferens Nicandri Alex. 266 *ἀμπελόεις ἕλικας*, 293 *πόσιες φαρμακόεις*, fr. 74, 26 *κάλυκες ἀργήεις*.

οὔλιος = *οὖλος*, crispus. Bacchyl. XVII 53 Bl. *οὔλιον Θεσσαλὰν χλαμύδα*.

οὐλίριος (sic, ex *οὖλος* et *ἔριον*) *χιτών*. *PO* 109, 17.

οὐλομέτ[ριον?] *ἡμίεκτον ἑκατέρων* IC 39, 5 -- „a measure of meal — a gallon both of wheat and barley". Paton.

οὖλος. Herond. VIII 43 *μή τί σ'* — *οὔλῃ* — <*τῇ*> *βακτηρίᾳ*, ubi Crusius „non toto (sic Buecheler) baculo, sed aut crasso aut nodoso",

cuius tamen usus nullum novi exemplum. Ceterum totus Herondae ubique (III 8. V 13. VI 7) est ὅλος, neque Herodotus οὖλος pro ὅλος usurpat, quod legitur etiam apud Democritum, traditurque in Hippocrate iuxta οὖλος, οὐλομελίη, οὐλομελή.. Inscr. ionicae habent ὀλόκ[ληρον] et ὀ[λ]οσχερ[έα]. Vid. Hoffm. III 411 sq. Contra οὖλος Herodoto est crispus et οὐλόθριξ, crispis capillis, ut τρίχουλος Archiloch. 196, οὔλῳ ἐρίῳ· τῷ μαλακῷ gl. Hippocr. ap. Erotianum 102, 13. — Dittenb.[2] 653, 21 εἱμάτιον γυναικεῖον οὖλον.

οὐλοχόϊον. Vid. ὀλβαχόϊα (s. v. ὀλβακήια).

οὐμαί· ὑμέτεραι H. Laconicum. Vid. ΟΥ = Υ.

ουν̄ = ων̄, terminatio thessal. gen. plur. in titulis litteris ionicis exaratis, nam antiquiores habent ον̄ = ων̄. Hoffm. II 539. Forma fem. αουν̄, (= ep. et boeot. -άων̄, = aeol., thess., dor. αν̄) occurrit apud solos Crannonios, ut κοινάουν Hoffm. 53, 14; πολιτάουν 54, 17. Reliqui Thessali cum Aeolensibus et Doriensibus conspirant in ᾶν. Cf. Hoffm. II p. 293. Decl. II ubique habet ουν̄, ut ποθόδουν Hoffm. 41, 16. 46; 53, 13; ταγοῦν 16, 10; 54, 23; 63, 6 cett. Cf. Hoffm. p. 585 et 568 sqq.

οὖνει (?)· δεῦρο. δράμε. Ἀρκάδες. H. Ambigit Hoffm. I 104 sitne imperativus verbi οὐνεῖν = τρέχειν an locativus, ut ἀσυλεί, πανδημεί, similia, ab οὖνος. Hes. οὖνον· — Κύπριοι δρόμον. — οὔνιος· δρομεύς, κλέπτης, unde Bergk in Philologo XI 384 homericum ἐριούνιος explicabat ταχύδρομος. Mihi haec vocabula suspecta sunt propter gl. θῦνος· πόλεμος· ὁρμή. δρόμος, unde speciose coniectum est θύνει. Ad imperativum certe, non ad adverbium ducit explicatio. Solmsen in Mus. Rhen. 1899, 350, qui formas ἄγει, πίει, οὖνει explicanda putat ἄγ' εἰ, πί' εἰ, οὖν' εἰ, ut fidem inveniat multum vereor.

οὕνεκα — εἵνεκα. Solon apud Arist. Ἀθ. πολ. IV 28 τῶν μὲν οὕνεκα. Vid. Meisterh.[2] p. 177 et Wackernagel K. Z. XXVIII 109 - 130, qui εἵνεκα ionicae originis esse recte statuit. — Herond. I 84 ὧν οὕνεκεν, sed II 51. VI 15 pro ὅτι. — ὁτεύνεκα idem V 20. VI 62 VII 45 = ὁθούνεκα.

οὔνομα, forma epica pro ὄνομα, nusquam in titulis repertum ubique apud Herodotum et Hippocratem mutandum in ὄνομα. Cf. Hoffm. III p. 416 sqq. — Cf. οὖρος pro ὅρος. — Lexico Schwhi adde Her. VII 138 ὄνομα μὲν (= λόγῳ μὲν) εἶπε ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνει, κατίετο δὲ κτέ. Notetur etiam IV 33, 2 τὰς ὀνομάζουσι Δήλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην.

οὖπα, nusquam, laconice Ar. Lys. 1157 οὖπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

οὐπάρχωσῃ = ὑπάρχουσαι. Boeot. GD 488, 149.

οὐπέρ = ὑπέρ. Boeot. GD 482, 6; 488 (quinquies).

οὐπεραμερίας boeot. = ὑπερημερίας GD 488 (novies), οὐπεραμεριάων (ter), οὐπεραμερίη (quater). Cf. ἐσλιανάτω.

οὐπερδικιόνθω = ὑπερδικούντων. Boeot. GD 430, 5.
οὐ[π]όλ[οπα] = ὑπόλοιπα. Boeot. GD 781, 12. Cf. λυπός.
οὐπώποκα = οὐπώποτε. Epicharmi fr. 94, 1. Ahr. Vid. κα.
οὐρανίαφι. Apollon. de adv. 575, 29: ἐστὶ δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς (-κὴν?) τὸ οὐρανίαφιν, τῶν τοιούτων πλεονασμῶν οὐ κρατούντων τὰς πτώσεις. Schol. Hom. Β 233: ἡ διὰ τῆς φι συλλαβῆς παραγωγὴ κατὰ πᾶσαν γίνεται πτῶσιν,... ἀπὸ κλητικῆς, οἷον Οὐρανία Οὐρανίαφι, Οὐρανίαφι λίγ' ἀείσομαι. Schol. Ν 588. ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως „Μῶσα Διὸς θύγατερ ὠρανίαφι (sic recte) λίγ' ἀείσομαι." Vid. ὠρανίαφι.
οὐρανοκευθμωνοδίαιτος. in coeli latebris degens. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1347.
οὐρανός, Dor. ὠρανός, aeol. ὄρ(ρ)ανος. — Versus ignoti comici in lexico Sabbaïtico 19, 4: ἕως ἂν ἐμπέσωσιν εἰς τὸν οὐρανόν. CIA III 770[2], οὐρανὸν ἀνθρώποις εἶδον ἀνοιγόμενον, scil. audito Laeti, philosophi Platonici, sublimi hymno (μετάρσιον ὕμνον ἀκούσας).
οὐρανοουσία, coeli essentia. Pap. mag. saec. III PK CXXI, 831 τὴν οὐρανουσίαν δι' ἧς τὰ πάντα στρέφουσιν ἐπὶ γῆν καὶ ὑμᾶς δὲ αὐτούς, ὅσοι ἐστὲ ἄγγελοι κτέ.
οὐρανόφοιτα (vocat.) pap. mag. Parthey II 80; οὐρανόφοιτος pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1370.
οὔρειον cretice Dittenb[2]. 463, 52 οὔρεια τὰ Δρηρίων. Hes. ο(ὔ)ριον· φυλακή. Cf. ibidem l. 127 καὶ αἴ πεί τινεν (= τινες) οὐρεύωντι Δρήριοι. Hes. ὀρεύειν· φυλάσσειν.
οὐρι sive **ὠειρι** ignotum vocabulum aegyptiacum, quod ζυγόδεσμον significare videtur. FGH 115, 15 sqq. (a. 101 p. C.) πέμσις (= πέμψεις) μυ (μοι) ωειρι τῶι ταυρικῶι (sic) -στερὴν (στερεὸν?) καὶ πλατύ, ἐπὶ (= ἐπεὶ) κέκοπται ὢ (ὃ) ἔχι οὐρι καὶ κολάζεται (i. e. λυπεῖται) ὢ (ὁ) ζευγηλάτης, ἐξαυτῆς. Vid. editores.
οὐρίαχος. Vid. σαυρωτήρ.
οὐροβόρος δράκων, caudam suam mordens. Neue Gr. Zauberp. Wess. 597., PK CXXI, 586 sq., Pap. Parthey I 145.
οὖρος, τό pseudo-ionicum pro ὄρος.
οὖρος, ὁ, ventus secundus, in dialectis non mutatur. Vid. ὤριος.
οὖρος, ὁ, terminus, et οὐρίζειν, οὔρισμα ionica. Vid. ὅρϜος. — οὖροι γᾶς Therae tit. Dittenb.[2] 680, 1, sed ὦροι Cretae ibidem 929, 59, ubi vid. notam editoris.
οὐροφόλαξ = ὀροφύλαξ. Inscr. chia IA 381, 19.
ους, terminatio anomala genetivi nominum propriorum pro ος, ut Δαμώνους, Νικώνους in inscr. Hermionis LF 159 a, licet ibidem legantur Κάλλωνος, Ἀνθεμίωνος, Ἕρμωνος, Ξένωνος (Kum.).
ους, accusativi pl. terminatio. Vid. ος, ως.
οὖς. Epicum οὖας ex ὄϜας. Tarentini ὄϜατα (cf. infra ὄφατα) contrahebant in ὦτα, Lacones indidem fecerunt ὤβατα. Cf. ἐξωβάδια,

ἀμφῶες, ὠατοθήσω. Theocrit. XI 32 ὦς (cf. *EM* 554, 21, 770, 22), Archytas Stob. flor. III 115 οὐάτων et tit. Cōus saec. IV vel III a. C. Dittenb.[2] 616, 63 γέρη δὲ οὔατα (hostiae), ionica et attica οὖς, ὦτα. — Herond. VI 16 de servis ὦτα μοῦνον καὶ γλᾶσσα.

ουσα, terminatio participii perfecti aeolica = υια. Vid. μεμενάκουσα, ἀνεστάκουσα.

οὐσία. Vid. ὑπαρχά.

οὐσιάζειν verbum magicum: οὐσιάσας οἱᾳδήποτε οὐσίᾳ. Wessel. Neue Zauberp. 471, ut οὐσίας, essentiae, magnae sunt in arte magica partes.

οὐσιακός. CIG 4957, 11 μισθώσεις οὐσιακαί. *PO* 237 IV, 17 in loco lacero. *PB* 84, 5 οὐσιακὸς λόγος et saepius. Vid. s. v. λόγος. — ἀπαίτησιν σιτικῶν φόρων διοικήσεως καὶ οὐσιακῶν διὰ δημοσίων γεωργῶν (a. 243 p. C.). Cf. 84 I 5; 362 V 10, VII 25; 599 I 9. 11; 560, 21; 616, 22; 622, 8. FGH 28, 5. 7. 10; 26, 9; 251. Cf. ἐνουσιακῶς.

οὐσιότης Damascius *BA* 1407. Cf. νοότης.

οὐσιοῦν, substantiare, creare. Thesauri locis adde Theophyl. Sim. Hist. IV 13, 18 οὐσιωμένην αὐτῷ τὴν σὴν εὐεργεσίαν περιαγαγόμενος.

οὐστερομεινία, mensis pars posterior, in Tanagrae titulo. Vid. ὑστερομειννία.

οὗτος. Vid. ὅϝτος. — Boeotice acc. sing. est οὗτον, οὗτο, gen. οὕτω, gen. pl. οὕτων, acc. pl. οὕτως, οὗτα. Cf. Meister I 274. Vid. GD 488, 125; 811, 11; 488, 131. 150. 161; 960; 961; 962; 804, 6; 425, 6; 488, 131; 811; 14. — Hinc οὕτῃ = ταύτῃ Kaib. ep. 96, 4. — Doriensibus Apollonius de pron. p. 73 b; de synt. 111, 23; de adv. 592, 7 tribuit formas τοῦτοι et ταῦται et Ioannes Philoponus p. 243 b Rhinthoni τούτας. Revera τοῦτοι legitur in Sophronis fr. 55, in Selinuntis tit. GD 3045 b, 6, in Camiri inscr. Christo antiquiore BCH IV 144, ibidemque in alia christianae aetatis τοῦτα. Leges gortyniae praebent ταυτᾶν V 18, al., τούτους VI 27, sed alibi τούτος, i. e. τούτως. In lege de amnestia elea (post a. 336) Michel 1334 ταύτων (neutr.). Vid. etiam infra τούτῃ in tit. ionico et cf. ἐντοῦθα. — Lexico Schwhi adde: τοῦτο μὲν — τοῦτο δέ Her. V 45, 1; τοῦτο μέν, non sequente τοῦτο δέ, VII 21, 3; τοῦτο δέ, non praegresso τοῦτο μέν VIII 60, 3. — οὗτος abundat Her. III 120. — ταῦτα relatum ad τὸν νῦν κατεστεῶτα κόσμον ibidem I 65. Cf. I 138. IX 4 init.

οὗτος ὅδε. Kaib. ep. 278 a (add.), 1 Διφίλου οὗτος ὅδ' ἐστι τάφος (aet. rom.). Cf. ὅδ' ἐκεῖνος.

οὑτῶ, οὑτῶς dorice = οὕτω(ς). — οὕτως, ut sic latine, ante optativum, v. c. οὕτως — δοίησαν Herond. III 1. VII 25. — Cf. atticum οὕτως ὀναίμην.

οὐφίδρωμα· τοῦ σάγματος ἡ πρὸς τῇ πλευρᾷ διφθέρα. H. Scil. „quod sudorem colligit". Cf. Ahrens II 125.

ὄφατα· δεσμοὶ ἀρότρων. Ἀκαρνᾶνες. H. Fort. = ὄϝατα, i. e. ὦτα, aures.

ὄφελον hellenistice mera particula = εἴθε. Cf. Schweizer Gr. d. Perg. Inschr. p. 173. De forma ὀφειλέσει = ὀφειλήσει vid. idem p. 180.

ὀφέλλην aeolice = ὀφείλειν. GD 304 B 45; 238, 7 = dorice ὀφήλειν LG IV 26. X 20. XI 33—36. 39 (οπελει, οπελον). Arcadice ϝοφλήκασι BCH VI p. 368 sqq., l. 18. — ὀφλέτω GD 1222, 22.

ὀφθαλμός. Dores ὄπτιλλος s. ὄπτιλος dicebant, Boeoti ὄκταλλος, Aeoles ὄππα. Incertae dialecti est ὄκκος, epicae ὄσσε (ὄκjα). — Huius notionis ellipsin statuit Crusius apud Herondam V 23 τούτοις τοῖς δύο Κύδιλλ' ἐπόψεται et VI 23 μὰ τούτους τοὺς γλυκέας, coll. A. P. V. 9, 3 μὰ τά σ' ὄμματα.

ὀφίδιον, non ὀφείδιον, atticum. Meisterh.[2] 42.

ὀφιηβοσίη. Inscr. metr. IC 58, 5: ἀμφοτέρης ὀφιηβοσίης αὐλοῖσιν Ἀρίστων | Πυθοῖ κὴν Νεμέαι κλῶνας ἐρειψάμενος. Nempe laurus et apium remedia habebantur adversus serpentium morsus. Quare explicandum quae eduntur contra serpentes potius quam serpentium alimenta.

ὀφιοπλόκαμος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2863, ut Orph. Hymn. II 63, 16; 69, 10.

ὀφιοπρόσωπος (pap. ὀφεο.) θεός. Pap. mag. V Leid. 5, 19.

ὀφιοφόρος (Furia?). Cymae Ital. tit. CIG 5858 b = IGSI, 872, lamina plumbea, plena defixionum inimicorum.

ὄφις, Satanas. Kaib. ep. 1140, 2. Cf. δράκων.

ϝοφλήκασι. Vid. ὀφέλλην.

Ὀφολωνίδης = Ὀφελωνίδης. CIA IV b, 371, 124, 3 (saec. a. C. V). Meisterh.[2] 18, 9.

ὀφρυάζε(ι)· ταῖς ὀφρύσι νεύει (cf. BA 53, 29). H. — ὀφρυγνᾷ· ὁμοίως. Βοιωτοί. H.

ὀφρύδιον demin. Theognostus BA 1407.

Ὀφρόνειον, non Ὀφρύνιον, Meisterh.[2] 40.

ὀφρύς. Theophyl. Sim. Hist. II 4, 12 tumide et inepte οἱ δ' ἐθανάτων καὶ ἐς ἀπονοίας ὀφρὺν ἀπεσοβαρεύοντο. Cf. Soph. O. R. 583.

ὀφφικιάλιος. officialis, in papyris aeg. $\overline{\text{οφ}}$ vel $\overline{\text{οφφ}}$ scriptum. PB 21 II 15; 657 II 9. — Cf. Sophocles in lexicon s. v.

ϝόχανα (Ahrens pro γόλανα)· ἀγκύλη. ἀντιλαβεύς. H.

ὀχεῖς· κλεῖθρα. Κερκυραῖοι. H. = hom. ὀχῆες.

ὀχημάτων ἔπαρχος, praefectus vehiculorum. IGSI, 1072.

ὄχθοιβος. Saepius in CIA II 625. Vid. lexica.

ὄχι = οὐχί (ut apud neograecos) iam inscr. aet. rom. Oenoandae in Lycia BCH XVI 1 sqq. 9, 2; 10. Vid. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 71.

ὀχλοπολιτεία = ὀχλοκρατία. Olympiodorus in Gorgiam *BA* 1407.
ὀχομένιον. *PO* 101, 12. Coniandrum dubitabundi vertunt editores. Copulatur cum subst. ἰσάτις.
(Ϝ)όψ. Bacchyl. I 78 ὀπί, sed XVI 139 Ϝοπί. Apud Pindarum digamma in hoc vocabulo metro nusquam postulatur. Cf. βαρυόπας P. XI 23. Etiam locorum homericorum ea ratio est, ut hiatus ubique sola caesura excusari possit. Itaque huius vocabuli digamma mature admodum in desuetudinem abiisse videtur.
ὄψιμος. FGH 133, 8 (saec. IV) οἶδας γὰρ ὅτι ὁ καιρὸς (= ἡ ὥρα) νῦν ἐστιν ὀψιμώτερος.
ὀψ-αμάτας, ad seram usque vesperam laborans. Theocr. X 17.
ὄψις. Schwhi lexico addo I 38 ὄψις ὀνείρου ἐν τῷ ὕπνῳ ἐπιστᾶσα ἔφη. Cf. I 39 τὸ ὄνειρον — φάναι et 43 τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην. Ibidem ἰδόντι γε ὄψιν τοιαύτην. Saepe ὄψιν ὁρῆν s. ἰδεῖν tituli epidaurii Dittenb.[2] 802 et 803. — Εἰς ὄψιν, in frontem, IGSI, 1777 = ἐν μετώπῳ, in fronte, ibidem 760.
ὀψίτερον (= ὀψιαίτερον) τῆς ὥρας. *PB* 759, 6 (a. 125 p. C.). Cf. ὀρθρίτερον.
ὀψίχα· ὀψέ. Βυζάντιοι. H. Forma deminutiva. Vid. ὀσσίχον.
ὀψομένη pro ὀφθησομένη. Theophyl. Sim. Hist. I 10, 7. ἡ νύμφη προηγεῖτο — ὅσον οὔπω ὀψομένη τοῖς δήμοις.
ὀψοποῖς, ἡ, femin. ad ὀψοποιός. Inscr. lacon. Müllensiefen 55 C, 60.
ὀψώνιον = ὄψον, voc. polybianum iam occurrit in inscr. Pergami a. 263 a. C., Fränkel n°. 10, 8 sq., 13. CIG 3137, 108. al. CIA IV 2 619 b 32 (post 217 a. C.). Del. 181, 34 (Rhodi saec. III). Dittenb.[2] 210, 19. 318, 25. 790, 27. Figurate usurpatur PL 62 V 8 τοῖς δ' ἀναπληρώσουσιν τὰς ὠνὰς (sc. τοῖς τελώναις) δοθήσεται ὀψώνια, ἐάνπερ ἐκπληρώσωσιν καὶ καθεστακότες τὰ ὁμολογηθέντα διεγγυήματα, τοῦ ταλάντου δραχμὰς ἑξακοσίας, i. e. X pro cento. Vid. Wilcken O.G. I p. 532 sq., suam loci interpretationem recte defendentem contra Mahaffium et Grenfellium. Cf. ἐπιδέκατον.
ο̄ω̄. Dorice verba in όω contrahunt ο̄ο in ω̄, ut cret. ἀξιώντων Del. 118, 4, lacon. βιῶντι Müllens. 42, 7, cett. — Apud Delphos in his verbis ο̄ ante vocalem producitur, velut ἀπαλλοτριώουσα, ἀπαλλοτριωοίη. Sic στεφανωέτω GD 1775, 20; 1801, 5. Eodem Bechtel refert Φιλωμένα GD, utpote ductum a verbo φιλοῦν = φιλεῖν. Cf. Valaori, Der Delph. Dial. p. 68.

Π. Πεῖ (Meisterh.[2] 5, 5).

Π = *ΠΠ*. Cf. Ἱπομέδων.

Π pro *Β* apud Cretenses. Vid. ἀρυπῆσαν, ἀβλοπές et ἀβλοπία, παλήν, πάραξ. — Cf. πατάνια, πλένναι, Λεπαδεῖς, ὀποπαλσάμου et *Β* pro *Π*.

Π pro *Φ* in LG.

ΠΗ = *Φ* in Meli et Therae titulis. Cf. *Κ*.

Π pro *Τ*. Vid. Hoffm. I 223. II 498 sqq. — Macedones *Π* in *Τ* convertere ait Schol. Od. π 31.

Π pro *ΠΤ*. Vid. πελέα.

Π et *Κ* ante vocales obscuras apud Iones. Cf. Hoffm. III 595 sqq. — Vid. πούανοι.

Π varians cum *Κ* et *Β*. Meisterh.[2] 59, 1—3.

Π ante *Φ* illatum. Vid. σκυπφεῖον. Ante *Ψ* in ἀναγράπψαι, tit. ion. saec. a. C. IV Michel 489.

πά forma an compendium praep. παρά in laminis plumbeis recentissimis καταδέσμους magicos continentibus repertis Halicarnassi ap. Newtonum Cnid. 81. 87 πὰ Δάματρα, licet alibi plene scriptum sit παρά (Kum.). Vid. GD 3526 a, 19, ubi Bechtel cft. cretense ὑπὲ δέ = ὑπὲρ δέ, ut sit = πὰρ Δάματρα.

πᾶ, pater, apud Syracusanos. Vid. μᾶ et πάππα.

πᾷ, πᾳ dorice = πῇ, πῃ. — Pro ὅπᾳ (= ὅποι) s. οἷς (= οἷ) in formula delphica ὑπαγέτω πᾳ κα θέλῃ GD 2171, 12 (saec. a. C. I). Cf. ἀποτρέχων ἇι κα θέλη 2280, 7 (c. 50 a. C.) et 2289, 11. — Vid. Valaori, der Delph. Dial. p. 21, 3.

πάα laconice = πᾶσα. Ar. Lys. 995.

παγά dorice (aeolice) = πηγή, v. c. Stesich. 6, 2, Pind. Theocr., trag. — Hes. παγῶν (imo παγᾶν vel παγ<ά>ων)· πηγῶν.

παγαρχεῖν, pago praeesse, inscr. Laodiceae. Mitth. 1888, 238, *PO* 113, 8; 139, 15.

παγάρχης, pagi magister. *PB* 304, 1 iuxta πάγαρχος 396 1, 403 vers. Sub imperio romano Aegypti νομοί in pagos discripti erant. Cf. Wilcken O. G. I p. 435 cum not. 2. Posterior forma apud Sophoclem in lexico, et παγαρχία Iustiniani edict. 13, 24 § 1.

παγάσασθαι, lavari in fonte (sacro). Dodonae inscr. recentissima GD 1588.

Πάγασος dorice = Πήγασος. Pind. *O.* XIII 64. *I.* VI 44.

παγγαίη. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2280.

παγγενεί. CIA III 10. 1423. 1424. (recc.).

πάγγεος. Kaib. ep. 344, 10 πάνγεος — δῆμος. Cf. Orph. *H.* 58, 8.

[**πάγ**]**γλωσσα** *γένη*. Kaib. ep. 1027, 21. Pind. *O.* II 157 *παγγλωσσία*.
πάγγονος, omnia gignens. *IE* 152 (rec.) *'Ηλίωι — πανγόνωι*.
παγίδας *ἀμπλακίης*. Kaib. ep. 424, 4.
παγκλάδια· *ἑορτὴ παρὰ 'Ροδίοις, ὅταν ἡ ἄμπελος τμηθῇ*. H.
παγκρατής. Locis adde Bacchyl. X 44. XV 24 Bl.
παγκράτιν = *παγκράτιον* tit. att. aet. imperat. Meisterh.[2] 58, 4.
πᾱγνόναι cum compositis et derivatis dorice (aeolice) = *πηγνύναι* etc. Bacchyl. X 88 Bl. *πᾶξαι*. Saepe Pind. et Theocr. et tituli v. c. *TH* I 78 *ἐπάξαμες* = *ἐπήξαμεν*. Cf. *ἐμπαγνύναι*, *περιπαγνύναι*, *πέπαζαν*, *πεπάγασσιν*, *Ναύπακτος*, etc.
πάγξενος. Bacchyl. X 28 Bl. *παγξένῳ χαίταν ἐλαίᾳ* | *γλαυκᾷ στεφανωσάμενον*. XII 95 *δέσποινα παγξε[ίνου πέδου]*. Cf. Soph. fr. 348 Nck.[2] *ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται* (codd. *πάγξεν' ἀγκηρύσσεται*).
πᾱγός = ep. *πηγός*. Alcman Parthen. *ἵππον παγόν* in pap. aeg.
πᾱγουλίρ (pro *παγούαρ* Schmidt)· *μάρμαρος*. H. Laconice = *πηγυλίς*.
πάγουροι = *κάρκινοι ποτάμιοι*. Geopon. II 18 § 3. Vulgo tamen *κάρκινοι θαλάττιοι* potissimum ita vocantur. Vid. lexica.
πάγχυ, ut Homerus, Epicharmus in novo fragmento PR V p. 2, 3: *ἐμὶν δοκεῖ πάγχυ καὶ κατὰ τρόπ[ον φρενῶν]*.
πᾱδάλιον = *πηδάλιον*. Archytas Stob. Flor. I 196.
παδῆν dorice = *πηδᾶν* Sophro ap. Apollon. de pron. p. 343 C. Ar. Lys. 1317 *πάδη*, ibid. 1313 *παδωᾶν*. Vid. *ωα*.
πάεις, i. e. *πάϊς*. Aeol. GD 293, *πάιν* GD 248. Sapph. 34. 85. 106. *πάις* Adesp. 51. Rarior est forma contracta, sed acc. *παῖδα* GD 228, 2. 224, 2. 246, 7. 252, 1 al.: *παίδεσσι* 272, 6. 312, 8; *παῖδι* 220, 4. — Cf. *παῖρ*.
πάζειν = *παύειν*. Vid. *ἀμπάζονται* et *παύειν*.
πάθα, ἁ (Pind., trag.) = ion., att. *πάθη* = *πάθος*. Temere a plerisque editoribus praefertur tricliniana correctio *πάθεν* codicum lectioni *πάθαν*.
παθοίσας = *παθούσης*. Alcaei fr. 42 *κατ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφάλας χεῦον ἔμοι μύρον*.
πάθος = *θάνατος*. Delph. GD 1749, 7 *ἀφ' οὗ κα τὸ (τι?) πάθος γένηται* ¦ *περὶ Ἀρχέλαον* = *ἀφ' οὗ ἄν τι πάθῃ*. Cf. 1750, 3 *ἐπεί κά τι πάθη Ἀρχέλαος*.
παιὰν *Ζεύς. τιμᾶται ἐν 'Ρόδῳ*. H.
παιανίαι, οἱ, apparitores quidam in re sacra. L. F. 163 a. c. d. (Kum.).
παιάνιξαν dorice = (*ἐ*)*παιάνισαν*. Bacchyl. XVI 129 Bl.
παιανισταί. Tit. att. saec. p. C. III Dittenb.[2] 738 *οἱ παιανισταὶ τοῦ Μουνιχίου Ἀσκληπιοῦ*, ubi editor not. 2 de *ὑμνῳδῶν* sodalitiis in Asia minore et Thracia citat Ziebarth, Das Gr. Vereinswesen p. 90 sqq.
παιγνίη et **παιγνιήμων** ionice = att. *παιδιά, φιλοπαίσμων*. — *παιγνία*, ut *παιγνίη* Herond. III 55 (*ὀτῆμος παιγνίην ἀγινῆτε*), Aristophani est *ἑορτή*, sequioribus demum = *παιδιά*.
παιδαγρέται (Ruhnken pro *παιλ.*)· *ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων* H. Num forte

supplendum: ἀρχή τις <ἐπὶ παίδων, ὡς ἱππαγρέται> ἐπὶ ἱππέων. H. Vid. ἱππαγρέται.

παιδαγωγεῖν τινα, translate = φενακίζειν. Hyperides κατ' Ἀθηναγόρου col. I 19 C = V, 2 Bl., qui vertit eludere, circumducere.

παιδαρεῖος (?). Delph. BCH 1894, 389, n. 95 σῶμα ἀνδρεῖον παιδαρεῖον (παιδάριον?), ᾧι ὄνομα Φίλων.

παιδαριήματα· παιδάρια. H. Laconicum, ut vidit Schmidt coll. προβατήματα, καρνήματα, ἐριφιήματα.

παιδεία. IGSI, 1085 Lucius Iulius Vestinus Ἐπὶ τῆς παιδείας τοῦ αὐτοκράτορος eques Romanus. Idem ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου (Alexandrini) καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμηι βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπιστολεὺς τοῦ αὐτοῦ nec non ἀρχιερεὺς Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης. Vid. ibi Kaibel.

παιδήια, Delphis sacrificia oblata a φράτερσι deis, si cui liberi nascerentur. Inscr. saec. a. C. V GD 2561. Homolle (BCH 1895, p. 41) comparat κούρεια et μεῖα Atheniensium. Vid. μεῖον.

[**παιδία πηγῶν,** pessime parvulos fontes Leemans vertit in pap. mag. V. Leid. col. 8 init. edens: οὔρεα, σὺν παιδίοις πηγῶν, ποταμῶν τε τὰ ῥεῖθρα, cum debuisset, quod ipsum metrum cum sententia requirit, καὶ τρέμουσιν (τρομέουσιν? | οὔρεα σὺν πεδίοις, πηγῶν ποταμῶν τε τὰ ῥεῖθρα. Mox ibidem l. ἠελίου ὑμνεῖ σε (pro μνήσεαι) δρόμος, νυκτός τε καὶ ἠοῦς, non ὑμνεῖται, ὕμνηται, ὑμνήσεται, quae contra metrum et sententiam proposuit p. 65.]

παιδικέωρ (?)· ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης. H. Schmidt coniecit **παιδικωρός,** puerorum custos, quod potius παιδωρός dicendum fuerat. Sed veram lectionem παιδισκιωρός servat tit. spartanus L. F. 156.

παιδίον. Vid. χίδαδον.

παιδίσκη. Servae, praesertim concubinae, honorifica erat in Aegypto conditio et omnino superior ea qua servi fruebantur. Vid. Wilcken O. G. I p. 684 sqq.

παιδοκόρης· Ἑρμῆς. τιμᾶται ἐν Μεταποντίοις. H.

παιδονόμος· ἀρχή τις παρὰ Λάκωσιν. H. Cf. Xen. Lac. resp. II 2, 11. Arist. Pol. 7, 17. Item apud Cretenses (Strab. X p. 483) et Stratoniceae in Caria (CIG II 2715, 2. 12).

παιδόπαις, nepos. Inscr. lesbia GD 235, 5. Cf. 284, 3. Saepius alibi. Vid. IGI, II voluminis indicem.

παιδοπίπας· ἀρσενοβάτης, ἀνδροβάτης. H. Dorice = παιδοπίπης, apud Alexidem (Athen. XIII 563 e). Cf. παρθενοπίπης (Hom.), πυρροπίπης (Aristoph.) et verbum ὀπιπεύειν (Hom.).

παιδοφιλωτέρα = μᾶλλον φιλόπαις. Sappho Γέλλω παιδοφιλωτέρα ap. Suid. s. v.: αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε καὶ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους ἰέναι. Cf. παιδοφίλης (-εῖν).

παιδοφύλακες Stratoniceae in Caria. CIG II 2715, 11. 15. Cf. παιδονόμος.

[**παιδωᾶν** Ar. Lys. 1313, sed genuina lectio est παδωᾶν.]

παίειν. Schwhi lexici locis adde Her. III 12, 1 *λίθῳ παίσας.*

παίρ· *παρὰ Ἠλείοις ὁ παῖς.* Theognostus 10, 26 correctus pro *παίρασς Ἠλείοις ὁ. π.* — *παιρίν* bis Eretriae inscr. *ΕΑ* 1890, 195 sq., ll. 6 et 16.

παῖς in titulis aeolicis poni solet pro *υἱός*. Accentus doricus erat *παίς* sec. Herodianum, ut *εἶς, πάς*, alia monosyllaba. — Lexico Schwhi adde Her. III 12, 2 *αὐτίκα ἀπὸ παίδων* = consuetius *εὐθὺς ἐκ (τῶν) παίδων.* — *παῖδες*, posteri IX 145, 3 = *παῖδες παίδων* ibid. § 3; nisi forte inde supplendum. — *ὄρεος παῖδες*, ferae. Bacchyl. IX 42 ex pulchra Blassii coniectura. Vid. s. v. *τιταίνειν.*

παῖσα (e *πάντjα*) aeolice = *πᾶσα*. GD 212, 8. 10 *ταὶς ἄρχαις παίσαις.* Cf. GD 241, 10; 242, 10; 304 B, 24. *παίσα* = *πάσῃ* 267, 19; 277, 7; *παῖσαν* 276, 6; 277, 4; 318, 9; Sappho 2, 14; *παίσας* = *πάσης* 280 A, 8; B 2; 254, 17; 311, 25; 282, 7; 287, 3; *παῖσι* B a 320, 15; **πᾶν** = *πᾶν* aeolice et dorice; attice *πᾰν* tantum in compositione. Cf. *νύν* = *νῦν.* — Vid. *πάνσα* etc.

παισά· *πλακούντια* H. Apud Coos, teste Athenaeo p. 646 F. Utitur Teleclides com. fr. I, 11 p. 362 Mein.

παίσδῃ· *παιδαριεύῃ.* H. Alcmanis fr. 29, qui saepius utitur formis aeolicis pro doricis.

παισί forma vulgaris pro *παίδεσσι* sive *παίδοις* Delphis iam occurrit a. 351/0 a. C. GD 2743, 4. Cf. 2759—2764, ubi similiter in titt. antiquioribus immixtae sunt formae communes. Cf. *ἀγώνοις.*

παίστρῃ, locus ubi luditur. Herond. III 11 et 64, ubi significatur *κυβευτήριον*, sive *σκαριφεῖον*. Cf. *παλαίστρα, ὀρχήστρα*, alia. — Vid. *ψῦκτραι.*

πᾶκτά = *πηκτή*, lac coactum (Ov. Met. 13, 769). Theocr. VI 20. XX 26.

πᾶκτις = *πηκτίς*. Sappho 122. Si recte ita legitur, ducitur a verbo *πηγνύναι*, et corrigendum *πακτίδος* apud Pindarum fr. 125, 3, ubi ex Athenaei libris vulgatur *πηκτίδος*. Cf. Kaib. ep. 560, a 5 *Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον | συμφωνίαν ἐρατοῖς μειξαμένα μέλεσιν.*

πάκτον, pactum. Ostr. Theb. aet. byzant. 1224, 7 (Wilcken) *ἀπὸ τοῦ πάκτου.*

πάκτων, linter. *PB* 812, 3 *Ἥρων ἐξάγων ἐν πάκτωνι ἀρσενικῷ (?) ἐρίων σάκκοι.* Ibid. 6. Opponitur ei l. 5 et 8 *πλοιάριον Ἑλληνικόν.* Cf. col. 2, 5 et *ξυλοπάκτων*, i. e. *πάκτων ξυληγός*, ni fallor. Usurpat *πάκτων* Strabo XVII p. 818.

πάλαιμι aeolice = *παλαίω* sec. Herodianum II 930, 4. Cf. *γέλαιμι, πλάναιμι.*

παλαιμονεῖ = *παλαίει*. Pind. *P.* II 61. Fort. boeoticum.

παλαιόρ. Vid. *παλεόρ.*

παλαίστα aeolice = att. *παλαστή*. GD 273, 1; Alcaei fr. 33, 6: *παλαίσταν ἀπολείποντα μόναν ἴαν παχέων ἀπὸ πέμπων.* Ex aeolica dialecto fluxit forma hellenistica, quae in scriptores atticos se insinuavit, *παλαιστή*. De genuina forma cf. Meisterh.[2] 14, 16 et multa exempla h. v. et *παλαστιαῖος* ap. Dittenb.[2] 537 et 535. 539. 587.

παλαιστινιάρχης, equi nomen. Mitth. V 304 (Kum.).
παλαιστροφύλαξ. Kaib. ep. 411, 1 et BCH 1890, 488.
Παλαμήδης fabula sine poetae nomine. CIA II 992 II 16. Palamedem scripserunt Aeschylus, Sophocles, Euripides, Astydamas minor.
πάλαμις· τεχνίτης παρὰ τοῖς Σαλαμινίοις (in Cypro), H. = παλαμοϝεργός, ut στόμις = στομαργός, ψεῦδις = φιλοψευδής, sim. Cf. Hoffm. I 122 sq.
παλαριν (?). ὅπλον παλαριν *PB* 40, 5. Quidquid significat, παλάριν pro παλάριον dictum videtur, ut passim in Aegypto terminatio ιον fit ιν.
παλαστή et **παλαστιαῖος**. Vid. παλαίστα.
παλεόρ (cod. παλαίωρ)· μωρός. H. Laconice Ar. Lys. 988 παλεόρ γα ναὶ τὸν Κάστορα | ὤνθρωπος. Sic Dindorf. Cod. Rav., al. πάλαι ἄργα, reliqui παλεός γα et παλιός γα, Meineke παλαόρ γα. Fortasse vera lectio est παλεός, quia apud Aristophanem nullum est rhotacismi laconici exemplum.
παλήν = βαλήν, i. e. βασιλεύς. Kaib. ep. 768, 6 et Anth. Gr. Didot III 4. 84 γ', ubi παλήν pro πάλιν correxi Stud. Crit. i. ep. Gr. p. 80.
παληός boeotice = παλαιός. *EM* 35, 7, ut ἀρχηός, Ἀχηός.
πάλι ante μνῆν in pap. Herond. II 52, sed reliquis locis πάλιν, quod illic quoque recte reposuit Meister. In prosa vulgatur ap. Philodemum de rhet. p. 210, 14; 212, 15 ed. Sudh., sed rectius π]άλιν p. 249, 36; 297, 21, alibi. CIA III 770[4], requirente metro πάλι. — τὸ πάλιν cum gen. = εἰς τὸ ἀνάπαλιν, sive τοὐναντίον. Pind. *O.* X 37 νεότατος.
παλίμβαμος, retrogradus. Pind. *P.* IX 18: παλιμβάμους — ὁδοὺς (ἱστῶν). Schol. αἱ γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσαι προπορεύονται καὶ πάλιν <εἰς?> τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ ὑποστρέφουσιν, ὡς Ὅμηρος (*A* 31) ἱστὸν ἐποιχομένην.
παλιμπλανέος βιότοιο. Kaib. ep. 419, 5.
παλιμπόται, poculorum genus, in inscr. Deli BCH XI 51. Ibidem παλίμποτον ἐλάφου (= Dittenb.[2] 588). Legitur CIG 2852, 38: παλιμπότων τραγελάφων προτομῶν, ἐσγεγραμμένων Ἀπόλλωνος, ζεῦγος ἕν — ἄλλο παλίμποτον, ἐλάφου προτομή, ἐπιγεγραμμένον Ἀρτέμιδος, ἕν.
παλίμπωλος. Vid. ἐπανωνεῖσθαι.
παλίνδρομος, recurrens. Kaib. ep. 238, 7 παλίνδρομον ἔλαβε πένθος.
παλίνεδρος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2555 πτηνῶν — παντοῖα γένη παλινέδρων, i. e. quae post brevem volatum denuo resident?
παλιννοστεῖν = ἐπανιέναι, redire. Theophyl. Sim. Hist. saepius. Vid. Boorii index. Adi. παλίνοστος saepius Nonnus usurpat.
πάλινος = πήλινος. Epicharmi fr. 88 παλίνων λεκίς.
παλιντοκίαν sec. Plut. Qu. Gr. 18 Megarenses vocabant repetitionem fenorum ante exactorum ab ipsis a feneratoribus, quam exercebant exacto Theagene tyranno.
παλίντροπον νόημα, mens inconstans, insania. Bacchyl. X 53 Bl. παῖσιν δὲ (Proeti filiabus) χολωσαμένα (Iuno) | στήθεσσι παλίντροπον ἔμβαλε νόημα. Cf. Poll. IV 36.

Πάλιον mons = *Πήλιον*. Pindarus saepe.

παλίρροια, reditus, de exercitu ap. Theophylactum. Vid. *ἀναρρεῖν*.

παλιτραχηλίζειν, contumacem esse? MFP II 15, col. I, 2 *εἰ δὲ μὴ παλιτραχηλιοῦσι* in loco lacero. Cf. *τραχηλίζειν*, *ἀποτραχηλίζειν*, *ἐκτραχηλίζειν* in lexicis.

παλλακίδες. Vid. *ἀνιπτόποδες* in Addendis.

παλλακῖνος· *παρὰ τῷ Σώφρονι τὸ ὄνομα· δηλοῖ δὲ τὸν πάλληκα ἢ τὸν τῆς παλλακῆς υἱόν*. EG 450, 18. Cf. *EM* 793, 10. Hes. *παλλακῖνος· πολεμιστήριος*, ubi recte Schmidt Sophronem *παλλακῖνος πολεμιστήριος* uno tenore dixisse coniecit, minus probabiliter addens latere fortasse gl. novitiam *παλληκάριος*, bellator.

πάλλαξ dorice = *παλλακίς*. *EM* 649, 17.

παλλάχανον· *κρόμμυον. Ἀσκαλωνῖται*. H. Cf. Mein. F. C. G. IV p. 11.

πάλληξ· *βούπαις*. H. In Sami victorum in certaminibus catalogo aet. macedonicae recentioris ap. Dittenb.[2] 673, 7 legitur *παλλήκων*, i. e. *μελλεφήβων*, ubi editor citat Nauckium de Aristoph. Byz. p. 88 sqq.

παλλιχίαρ· *πεμμάτιόν τι παρὰ Λάκωσι*. H. (ex *πᾶν* et *λείχειν*).

πάλμυς· *βασιλεύς, πατήρ*. H. Sic enim recte Schmidt ad gl. *παλμνός*. Scil. ex Hipponacte 42, 8; gen. *πάλμυδος* ibidem 15, 4, acc. *πάλμυν* 30 B, voc. *πάλμυ* 38 A. Cf. Schol. Lycophr. 691 et *Πάλμυς* Tros ap. Hom. *N* 792. — An cognata sunt *παλήν* et *βαλήν*?

πάλος· *κλῆρος. Αἰτωλῶν*. *BA* 1095.

πᾱλός = *πηλός*. Sophronis fr. 44 Ahr., Cercidas Stob. Flor. IV 41, p. 230 W. *ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγός*. — Syracusis feminini generis fuisse ex Diodoro grammatico testatur Eustathius 1504, 37. Cf. Phrynichus p. 55. Nihilominus *τῷ πάλῳ* legitur in Sophronis fr. l. l. — Cf. *πάλινος*.

πᾶμα. Vid. *πάμμα*.

παματοφαγεῖν. Locr. Oz. = *δημεύειν, δημοσιοῦν*. GD 1478, 41. 44. *ἄτιμον εἶμεν καὶ χρήματα παματοφαγεῖσται*. Mirus usus; originem enim vocabuli spectans crederes significare *κατεσθίειν τὰ πατρῷα*. Sed enim contextus illud valere non sinit dubitari. Patria igitur dicitur damnatorum possessiones devorare.

παμβασιλῆι (*Κρονίδαι*). Alcaei fr. 5, 4.

παμβοιώτια, festum. Boeot. GD 488, 25 *ἐν τοῖς παμβοιωτίοις πρὸ τῆς θυσίας* et ibidem *ἐς τὰ παμβοιώτια*.

παμβοιώτιος (*πανβ.*) mensis. Lebadeae inscr. in *Ἀθην*. IV p. 376 (Kum.) = *Βοηδρομιών* att. Bisschoff de F. G. A.

(**πάμμα**) aeolice = dor. *πᾶμα, κτῆμα*. Cf. Hes. *πολυπάμμων* (Hom. *Δ* 442) et nomen proprium *Πάμμων* (*Ψ* 250).

παμμαχία = *παμμάχιον*, i. e. *παγκράτιον*. Bacchyl. XII 76 Bl.

παμπόρνη. vit. Theod. § 34. Cf. *πασιπόρνη* ap. Hermippum (Poll. VIII 202) II p. 384 Mein.

πάμπωρος. Vid. s. v. *πωρεῖν*.

παμφαλήσας. Herond. IV 77. Schol. Apollon. Rh. II 127 Anacreontem et Hipponactem citans explicat μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. Hes. παμφαλύζει· τρέμει. — Phot. παμφάλυ(γ)μα· τὸν πομφόλυγα.

πάμφθερσις στάσις. Bacchyl. fr. 24, 8 Bl. = πάμφθαρτος. — πανθερσής coniecit Nikitin, φθερσιγενής comparat Blass. Mira tamen formatio.

παμφὄλι-ἀρχης in sero Tecmessi (Pisidiae) tit. metrico BCH 1900, p. 302, v. 3.

παμφαφεί = παμψηφεί. Polus Pythag. in Stob. Flor. IX 51 extr.

παμωχεῖ *TH* I 168, ἐπαμώχη I 14. — παμωχίων· κεκτημένος. — πάμωχος· ὁ κύριος. Ἰταλοί. H. Cf. ἐμπάμων, ἔμπασις sive ἔπασις, πάμμα, παστάς, πάομαι. — πατρῷωχος.

πᾶν. Vid. πᾶς.

παν, compendium pro πάντοθεν. Pap. Leid. *M* 19.

παναγής. Inscr. att. Dittenb. 582, 2 [ἱ]ερεὺς πανα[γὴς Ἐ]ρέντιος a. 262/3 a. C., si recte iudicavit editor.

πανάγορσις arcadice = πανήγυρις. BCH XIII 281, 26. Vid. ἄγορσις. Ibidem l. 30 Παναγόρσιος μήν. Cf. sq. voc.

Παναγόριος, mensis Amphissae, respondet Poetropii priori delphico (Dec.—Ian.) = Ποσιδεών att. GD 1828. 1829. 1874. Cf. Bisschoff de F. G. A.

παν-αεικέες Μοῖραι, inexorabiles. Inscr. metr. Galatiae ap. Roehlium, Sched. epigr. p. 20. (Kum.).

παναθαναισταί Rhodi. IGI, I 161.

πανaθάνατος Ἰησοῦς Χριστός. Inscr. saec. fere III. Romae CIG 9687 (Kum.).

παναθήναια festum atticum. CIA II passim. — τὰ κατ' ἐνιαυτόν II 163, τὰ μεγάλα 162 C. 254. 351. 728. 1181. 1217. 1229. 1291. 1367. 1649.

παναθήναια, festum Minervae iliadis Ilii celebratum a civitatibus Troadis et Hellesponti. Dittenb.[2] 479, not. 3. Cf. 160, 5; 503, 2.

παναθηναΐς periodus. Inscr. att. Christo posterior. CIA III 1202 (Kum.).

πανάζωστοι ephebi dicuntur in inscr. cretica Dreri ap. Rangabé A. H. 2477 (Kum.). = Dittenb.[2] 463, 10.

παναιδοίη, maxime reverenda. Kaib. (add.) ep. 228, b 3.

Πανάκη = Πανάκεια. Herond. IV 6.

Πανάκτῳ = ἐν Πανάκτῳ. Meisterh.[2] 169, 23.

πανάμαρος (= πανημέριος) Ζεύς cum Hecate prae reliquis deis colebatur Stratoniceae. Eius templum a. 1886 effossum a Deschamps et Cousin cum titulis amplius quadringentis. BCH XI p. 373 sq. (cf. XII). Tac. Ann. III 62. Kaib. ep. 834, 1. Appendix mea II 3. Eius festum τὰ παναμάρεια BCH XII n. 2, 2 (p. 101) = Dittenb.[2] 420, 15.

Πάναμος· mensis. Mycen. *EA* 1887, 156; Epidaur. GD 3315, Calumnae GD 3598 (quater), ib. 3604 (Πάνημος); Rhodi Del. 193 (ter); Heracleae

ad Sirin *TH*, I 101; Boeot. GD 488,47; 807; 808; 884. Cf. *EA* 1889, 19, 2; Aetol. GD 1739, unde apparet respondere mensi delphico *Βουκατίῳ* (Aug.—Sept.), attico *Μεταγειτνιῶνι*. Idem mensis Amphissae respondet att. *Ἑκατομβαιῶνι*, Calumnae, Coi, Corinthi, Heracleae ad Sirin *Βοηδρομιῶνι*, Lamiae, ap. Thessalos et Boeotos, *Μεταγειτνιῶνι*. Cf. Bisschoff. de F. G. A. In Thessalia audit *Πάναμμος* GD 345, 10, formam ionicam *Πανήμων* recte habet Callimachus ep. 48. 159, qui Deli et Olbiae respondet att. *Σκιροφοριῶνι*, Cyzici *Ἑκατομβαιῶνι*, Sami et Perinthi *Θαργηλιῶνι*. Cf. Bisschoff l. l. Vix igitur recte *Πάνεμος* scriptum in Macedonia ap. Suid. s. v., Corinthi Dem. de cor. § 157, in Boeotia Plut. Cam. 19.

πανα[πιστό]τατον. Philodemus de rhet. p. 232, 3 sq. Sudh.

πανασφάλιος. Vid. *πανεπώπης*.

πανάφυκτον *ἀνάγκῃ* (f.—*ης*) *ζεῦγμα*. Kaib. ep. 145, 2 sq. (saec. II p. C.) = CIA III 1339.

πανάωρος. Inscr. metr. Smyrnae CIG 3344 (Kum.).

πανδάλητος. Vid. *θαλήσασθαι*.

πανδαμάτωρ χρόνος. Bacchyl. XII 205 sq., Bl., ut Append. Anth. 333.

πανδαμεί dorice, v. c. GD 3432, 16 = *πανδαμί* aeol. GD 281, = *πανδημεί* ion. et att. Vid. *I* pro *EI*.

πανδερκής sensu passivo Bacchyl. XV 70 Bl. Apud seriores est transitivum. — CIA II 1660 tit. metr. *πανδερκὴς φώσφορος αἴγλη*.

πανδέτῃ (?). Pap. mag. W. Leid. 5, 24 *δήσας δέ τινα πανδέτην ἔνκλεισον εἰς οἶκον*. Leemans „postquam bene ligaveris quemdam factum fasciculum." At vocula bene omittenda, nam, si vox *πανδέτῃ* recte traditur (nec *ΠΑΝ* est dittographema praegressi *ΤΙΝΑ*), nihil aliud significat quam *δέτῃ*.

πάνδια, festum in Attica. CIA II add. 554 b. 570.

πανδοκεῖν (?) = *πανδοκεύειν*. Timocreo Rhodius, fragm. v. 10 *Ἰσθμοῖ δ' ἐπανδόκει γελοίως*, ubi Plutarchi codd. contra metrum habent *ἐπανδόκευε*, quo servato Bergk dedit *γλοιῶς*, coll. Hesychio: *γλοιῶς· νυστακτικῶς. γλοιός· ῥυπαρός*.

πανδόκια (= *πανδόκεια* Herodian. I p. 248, 24) pro *πανδοκεύτρια* exhibet cippus syracusanus IGSI 24 (Dittenb.[2] 901): *Δεκομία Συρίσκα πανδόκια χρηστὰ χαῖρε*.

Πανδρόσιον prava forma pro *Πανδρόσειον*. Meisterh.[2] 40 sq.

πάνεια· *κεχωρισμένα*. H. Ita Soping pro *κεχορτασμένη* ex Athen. III p. 111 C., ubi Seleucus commemorat in glossis messapicis. Barbarae originis vocabulum.

πανελευθερία. Boeot. GD 811, 7.

πανελλήνιον, concilium Graecorum omnium ab Hadriano institutum a. 131 p. C. Cf. Dittenb.[2] 391 not., ubi collegit titulos et scriptorum locos huc pertinentes. — *Πανελλήνια*, agon. IGSI 739, 15.

πανέλοπες aeolice = *πηνέλοπες*. Alcaei fr. 84, 2, dorice Ibyci fr. 7.

Πάνεμος. Vid. *Πάναμος.*

πανεορτεόσειν (?). Vid. *πανοπτεύειν.*

πανεπώπης = *πανεπόπτης.* Inscr. mytilen. circa Christi natales Mitth. XXIV p. 358: *Ζηνὶ θεῶν ὑπάτῳ πανεπώπῃ καὶ Πλούτωνι | ἠδὲ Ποσειδάωνι πανασφαλίοι[ς] ἀνέθηκε. κτέ.*

πανευτυχίη. Inscr. syriaca Namaresi L. W. 2177 (Kum.).

πανηγοριάζειν = *πανηγυρίζειν.* Inscr. att. saec. IV a. C. extr. ap. Dittenb.[1] 126, 3.

πανηγοριαρχεῖν. Dittenb.[2] 403, 9. 14. 15; CIG 2190. al. (cf. CIA III 676. 709. 716).

πανηγοριάρχης IGSI 2417, 1.

Πάνημος. Vid. *Πάναμος.*

πανήπορος· *πανάπορος, ἐνδεής.* H. Forma vix sana.

πανθᾰλής. Bacchyl. XII 69. 229: *πανθαλέων* — [*ἀνθέων*] et *κλειὼ πανθαλής.*

πάνθειον = *θεοὶ πάντες καὶ πᾶσαι.* Epidaur. *ΕΑ* 1883, 165 sq. et 1884, p. 26 sq.

Πανθεών, mensis neapolitanus. CIG 5785.

πανθοπακούστης, cui omnia parent. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1369.

πανθοπόταχτος (*-τάκτης*?) ibidem l. 1370.

πανίσδεται = *πηνίζεται.* Theocr. XVIII 32.

πανιώνιος, Hadriani imperatoris epitheton in Ephesi tit. Herm. IV 182 (Kum.).

πανκακώσιμος, omnia laedens. *PK* CXXI, 288, pap. mag. saec. p. C. III: *σκορπίῳ πανκακωσί*[μ].

παννίκοιο *πάλας.* Bacchyl. X. 21 Bl.

πανόζιε (?). Pap. mag. Louvre 2391, l. 244.

πάννυχα ὄργια = *παννυχίς.* CIA III 713 (metr.).

πανοικεί saepe papyri aeg., velut FGH 129, 9. 130, 20, ut apud Philonem.

πανοικίῃ (Her.) = att. *πανοικησίᾳ* (Thuc.).

πανοίκιος, totam familiam spectans. Inscr. Rhodi (Neronis epistula) ap. Dittenb.[2] 378, 14 *περὶ τῶν θυσιῶν — ἃς ἐνετείλασθε — ὑπὲρ τῆς πανοικίου μου ὑγείας — ἐπιτελέσαι.* Cf. lexica.

πανοπαῖα. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2612. 2965.

Πανόπ[της] = *Ἄργος*, ut apud tragicos et Aristophanem, G. V. p. 282 sq.

πανός, panis. Athen. III p. 111 C. *Πανὸς ἄρτος Μεσσάπιοι καὶ τὴν πλησμονὴν πανίαν καὶ πάνια τὰ πλήσμια Βλαῖσος ἐν Μεσοτρίβᾳ καὶ Ἀρχίλοχος* (*Δεινόλοχος* optime Rhunkenius) *ἐν Τηλέφῳ Ῥίνθων τε ἐν Ἀμφιτρύωνι.* Comoedia igitur sicula et italica his vocabulis usa est.

πανούλης (pro *πανωλεὺς* Schmidt)· *ἐξώλης.* H. Gl. cypria sec. Schmidt. An thessalica?

πάνριζος = *πρόρριζος.* Kaib. ep. 502, 28 (saec. III aut IV p. C.) *ὄλοιτο πάνριζον γένος.*

πάνσα = πᾶσα. Cretice. Mus. Ital. II p. 190, n. 83. 84 1 sq.; *πάνσαι* = πάσῃ ibidem n. 60; *πάνσας* = πάσης Inscr. cret. Tei. Del. 122, 7; 126, 7; 127, 9; *πάνσιν* = πᾶσιν tit. megalopolit. Dittenb.[2] 258, 9.
πάντα adverb. = πάνυ: πάντα λαχὼν ἐλέου. Vid. s. v. *μελλυμέναιος*.
παντᾷ dorice = πάντῃ. Cf. *BA* 568, 32. Vid. *οὐτῶ(ς)*.
παντακόριος. Pap. mag. *PK* XLVI (saec. IV) 139: παντακύριε βασιλεῦ.
πανταχῇ, non πανταχῆ, tituli attici. Meisterh.[2] 114.
Παντελίη = Δημήτηρ Epidauri. *IE* 71; 72 (I p. 49 sq.): Παντελίη Βάκχῳ τε καὶ αὐτῇ Περσεφονίη. Vid. Dragoumes *EA* 1893, p. 102, qui cft. Plut. 8 conv. 6, 1 et Heraclidem syracusanum ap. Athen. XIV p. 647. — Cf. *παντέλεια* CIA III 77, 2. Μεταγειτνιῶνος θεαῖς Β.... | του τῆς παντελείας πόπανον [δωδεκόν]|φαλον χοινικιαῖον ιε' νηφάλιον, ubi deae nomen latet.
πάντεσσι. Amphictyonum decretum CIG 1688, 2. Vid. *πᾶς*.
παντετοίμως, nimis parate, subito. Herond. IV 51 μὴ παντετοίμως καρδιηβ[ό]λει.
παντιμάξιος = πάσης τιμῆς ἄξιος, voc. byzantinum. *PO* 158, 6.
παντοβαρὴς Ἀΐδης, omnibus gravis. Inscr. metr. Thyrrhii Ἑλλην. χρονικά, d. 24 Iul. 1860 (Kum.).
παντοεργός. Philolaus Stob. Ecl. ph. I 3.
παντοέρκτης = παντορ(ρ)έκτης, πανοῦργος. Herond. V 92: τὸ ῥύγχος τοῦ παντοέρκτεω τούτου.
πάντοις = πᾶσι Delph. GD 1652, 6, alibi; Messen. Del. 47, 48. Vid. Dativus.
παντοπώλιον Plat. Rep. VIII 557 D forma attica non παντοπωλεῖον (Poll. VII 16), ut *ἀρτοπώλιον* Ar. Ran. 112, fr. II 946, 7; 1009 (11) Mein. *Ταριχοπώλιον* redde Theophrasto Char. 6.
πάντοτε = ἀεί. CIA III 1362 (metr.); Dittenb.[2] 376, 37 (Neronis edictum). Voc. novitium. Cf. Phryn. 103 et Sturzii Dial. Maced. 168.
παντότεκνος, Magnae matris cognomen in inscr. att. ap. Kumanidem Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐπιτύμβια 585 (Kum.) = CIA 2116: μήτηρ παντότεκνος.
παντότης et παντοῦχος. Damascius *BA* 1408.
πάντοο (?). PL p. 131, 10 (114 a C.) Μενέους, λιβὸς οἰκία Ζμονρέους τοῦ Ψιμνίου, ἧς ἀνάμεσον διάφανσις (διάφυσις pap. Leid. Leem.), ἢ οἱ ἂν ὦσι γείτονες *παντοῦ* (sic) πάντοθεν. Fort. *παντόσε* vel *πάντοι* pro πάντοθι?
παντοχία. Inscr. metr. Dodonae ap. Carapanum. Dodon. pl. XXIV 1. (Kum.).
παντώνια· παντοδαπά. H. Aeolicum, Cf. *ἑτερώνιος*.
πάντως, sine dubio. Herond. VII 89 τάχ' ἂν — μᾶλλον δὲ πάντως.
πανυπείροχοι (θεοί). CIA III 171 a (metr.).
πανυφύλακες (?). Pap. Leid. C IV 6 (aet. Ptolemaeorum), num forte vigiles die et noctu vigilias obeuntes? (Leemans I p. 95).
πανώλεθρος Her. VI 37 et tragici; πανωλεθρίῃ Her. II 120. Cf. Thuc. VII 87.

πανώλης. Vid. ὤλη.

παν-ώνιος. Cypr. GD 60, 10 τὸν χῶρον πάντα ἔχην πανώνιον ὐϜαις ζᾶν ἀτελῆν. Ibid. 22 κὰς τὰ τέρχνιϳα τὰ ἐπιόντα πάντα ἔχην πανωνίως ὐϜαις ζᾶν. De plena possessione cum omni fructu a verbo ὀνινάναι. Cf. Hoffm. I, 156.

πάξ, pax! bene est! Herond. VII 114 sutor dicit matronae: φέρ' ὧδε τὸν ποδίσκον, εἰς ἴχνος θέω<μεν>. | πάξ· μήτε προσθῇς μήτ' ἀπ' οὖν ἕλῃς μηδέν. Hes. πάξ· ὑπόδημα εὐυπόδητον. ἢ τέλος ἔχειν (ἔχει?). Cf. Diphilus II p. 572 K. Meister p. 747 sq. „vetus est nominativus a radice $\overline{\pi\alpha\gamma}$ = παγείς sive πεπηγώς, in compositis διάμπαξ, ἀπόπαξ, ἐπίπαξ, ἅπαξ. Cf. ἄλλαξ, ἀναμίξ, ἐπιμίξ, ἀβρίξ, ἀμύξ, ἀπρίξ, ἐπιβλύξ, ἐπιτάξ, δάξ, αὐτοδάξ, ὑποδράξ, εὐράξ (= Ϝράξ), πατάξ, λάξ, πύξ. Multa ex his nomina restiterunt, ut τρίψ, ἄτριψ, παιδοτρίψ [imo πεδοτρίψ], πορνοτρίψ, πλήξ, ἀμφίπληξ, ἐπίτεξ, ἅρπαξ, cett. Neutra sunt γρῦ et ὑπόδρα". Adde ὐρ(ρ)άξ, q. v.

πάομαι = κτῶμαι. Cret. LG VI 5 πάσηται, VI 8, πάσωνται, IX 43 πέπαται, VII 14 πεπαμένῳ. Dodonae tit. Dittenb.[2] 798, 1 πεπαμένος. Saepe idem verbum apparet apud Theocritum et tragicos, bis πέπᾱται ap. Pindarum *P.* VIII 73 et fr. 105. Cf. etiam Archyt. Stob. Flor. I 110, al. — Ad alteram formam πᾰομαι Hoffm. III 317 bene refert πέπασται et πασσάμενος (si recte tradita) Theogn. 663 et 146, sed temere apud Solonem XIII 7 πεπάσθαι scribi iubet pro πεπᾶσθαι, et pro manifestis dorismis tragicis obtrudit πεπάσθαι, πέπασται, πεπασμένος. Eo tamen pertinet creticum παστάς.— Ceterum stirpem $\overline{\pi\bar{\alpha}}$ non solis Doriensibus usitatam fuisse, nec solis Ionibus et Atticis $\overline{\kappa\tau\eta}$ abunde constat.

παός = epicum πηός. Therae tit. *IA* 456 Ἴσπος Τιμοκ[λείδα] παοῦ θετ[ός]. Theocr. XVI 25 πολλοὺς δ' εὖ ἔρξας παῶν. Cf. παώταρ.

πάππα· — οὕτω λέγουσι παρὰ Συρακουσίοις ὁ πατὴρ πᾶ[ι] καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πάπα[ι] καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\pi}$ πάππα. *EM* 657, 5. Corr. Valckenaer. Cf. Fest. p. 205 *M.* „pa pro patre — positum est in Saliari carmine." Cf. μᾶ.

παππικός = παππῷος. *PB* 410, 19 (a. 161 p. C.), 507, 24 et alibi. Cf. μαμμικός.

παπόρινος, papyrinus s. papyraceus. Pap. Leid. U II, 6 πλοῖον παπύρινον, ὃ καλεῖται Αἰγυπτιστὶ ῥώψ. Cf. Plut. Mor. p. 358 *A.*

παπυροειδὲς σκῆπτρον ὃ εἰώθασιν αἱ (Αἰγύπτιαι) θεαὶ ἔχειν ἐν ταῖς χερσίν. Aegypti inscr. a. 238 a. C. Michel 551, 53.

παπορών (= παπυρεών), papyrio, i. e. locus papyro obsitus. IGSI 1047 ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ καύσας τὸν παπυρῶνα τὸν Ὀσείρεως καὶ φαγὼν τὰ κρέα τῶν ἰχθύων κτέ.

πάρ Eleorum sermone = περί. GD 1149, 4 συνεΐαν κ' ἀλλάλοις τά τ' ἄλ(λ)α καὶ πὰρ πολέμω. Cf. 1168, 2. 1151, 1; sed = παρά 1156, 2 et in compositis παρβαίνει et παρβαίνοιαν 1147, 2; 1150, 6, ut apud

alios multos: Arcades GD 1222, 49; Argivos GD 3325 (passim); Thessalos 345, 13. 18 et in compositis; Aeoles 214, 4; 238, 2. 6; 304, *A* 15; 311 52; 317, 3; παρκαλεῖ 305, 5; παρπείραισ' *BA* 322, 5; παρχωρήσαντες 214, 6 sq.; Boeotos 425. 488. 495. 717. 482 passim etiam in compositione. Saepe iuxta παρά adhibent Pindarus, Bacchylides, Theocritus, poetae Lesbii, alii. De Epirotis vid. GD 1365, 9, de Aetolis 1415, 24., de Delphis 2561 *A* 28, C 10, *B* 47. 53 etc. etiam in compositis (plura vid. ap. Valaorium, d. Delph. Dial. p. 30); de Aetolis v. c. 1415, 24. Sed saepe in omnes has dialectos se insinuavit forma communis, quae sola hucusque reperta est apud Phthiotas, Locros, Phocenses. Etiam in antiquiore Doride constanter forma brevior apparet (cf. tamen παρα(Ϝ)ιδών). Vid. etiam πα.

In dialecto boeotica haec praep. regit accusativum etiam ubi attice dativus ponitur (cf. tamen *BA* 111, 11) GD 498, 8 τὰς συγγράφως τὰς κιμένας παρ' Εὔφρονα, ibid l. 32 καὶ ὀφείλετη αὐτῶ ἔτ' οὐθὲν πὰρ τὰν πόλιν. Similiter Delphis GD 1698. 1718 etc. — 1717 παραμεινάτω — παρὰ Καλλίστρατον. Cf. 1726, 4; 1729, 9 et ita constanter. — Lexico Schwhi sub 2) adde Her. VIII 105, 2 extr. ἐτιμήθη παρὰ Ξέρξῃ.

παρά. Vid. πάρ.

παρᾳά, dorice = παρειά, unde Pind. *P.* XII 16 εὐπάρᾳος, *P.* I 44. *N.* VII 71 χαλκοπάρᾳος. Vid. παραύα.

παραβαίνωριν. Eretriae tit. *EA* II 417 (Kum.). Vid. *P.*

παραβολεύεσθαι = παραβάλλεσθαι, ut in *N. T.*, Olbiae tit. IRB II 21, 28 παραβολεύεσθαι συμμαχίᾳ τοὺς ὑπὲρ φιλίας κινδύνους.

παραβόλιον, τό contra Phrynichi p. 238 Lob. praeceptum pro παράβολον adhibet P. Cornelius Scipio in epistula VIII 8 ap. Viereck, Sermo Gr.

παραβολίσκοι τῆς τετρακύκλου (?). Inscr. att. *EA* II 438 (Kum.).

παραβώμια θύειν CIA II 610, 7.

παραβώμιον, scil. μέλος. Tei decretum saec. a. C. II, Michel 498, 10: ἵνα — ὑπὸ — τῶν παίδων ᾄδηται τὸ παραβώμιον, ὁ δὲ ὕμνος ὑπὸ τῶν παρθένων.

παραγίνεσθαι (ἀπό). IC 405 saepe, v. c. l. 1: Ἀριστόβουλος Ἀριστοβούλου, ματρὸς δὲ Διαγορίδας τᾶς Κυδία, παραγινόμενος δὲ ἀπὸ Πλατίνας τᾶς Πασία, ubi adnotatur „Probably π. α. Π." simply means" „having a right to present through descent from Platinna." Apud Coos antiquissimo tempore matrarchia valuisse videtur.

παραγραφεός, scribae genus in Aegypto. *PB* 61 II 5 (a. 200 p. C.).

παράγραφος in titulis, ut in manuscriptis, lineola horizontali indicatur, v. c. IGI, III 91 (Nisyri), 174. 175 (Astypalaeae), 251 (Anaphae).

παραγυμνοῦν ionice = δηλοῦν. Her. I 126. VIII 19. IX 44.

παραγωγή, dialectus. Her. I 142.

παράδειγμα. Vid. *παρδείχματα* et *τιθέναι.*

παραδεικνόειν = *ἀποδεικνύναι.* PL p. 220, 32 *ἐὰν παραδεικνύω τοῦθ' οὕτως ἔχοντα* (a. 120 a. C.). Idem verbum pro *ἀποδιδόναι*, reddere, usurpatur ibidem p. 301, 21 (a. 161 a. C.).

παράδεισοι. — *παραδείσων* (sc. *τέλος*) in Aegypto. FGH 55, 7; 218; 226; 341. Vid. *γάνος.*

παραδέκεσθαι ion. = *-δέχεσθαι.* Her. IX 40.

παραδέχεσθαι. PO 101, 25 *παρδεχθήσεται τῷ μεμισθωμένῳ.* An fiet remissio (de mercede) locatori? Mira tamen locutio.

παραδιδόναι. IGSI 1976, 15 de defuncto: *καὶ τύμβοι κατέθηκε καὶ αἰῶσιν παρέδωκε.*

παράδοξος = *παραδοξονίκης.* IC 129, 3 (rec.) *Ἀλεξάνδρου τραγῳδοῦ παρ[α]δό[ξ]ου περιοδονίκου.* Cf. IGSI 916. add. 977 a. 1052. 1102. 1104. 1105. 1109.

παραδ[ρο]μίδας, loca arboribus consita iuxta gymnasia, ubi deambulabatur. Inscr. att. saec. a. C. III extr. vel II ineuntis. *EA* 1884, 170 l. 56. Cf. Vitruvius V 11 et tituli allati a Cousino BCH 1898, p. 392. Cf. ibid. 1899, p. 566, 6.

παραετίς. Vid. *παραιετίς.*

παραζυτ(ικόν?) quid? FGH 47, 5. Vid. notam editorum et cf. *ζυτηρά*, a quo vectigale distinguendum putant.

παράθεσις *σίτου* (in horreis). Tei tit. a. 306/301 a. C. Dittenb.[2] 177, not. 39. — *διὰ τῆς τῶν πραγμάτων παραθέσεως* (sic) id. 333, 267. Cf. eius Addenda p. 816.

παραθηκαρία, apoche depositi, voc. byzant. PO 144, 7.

παραθήκη = *παρακαταθήκη*, depositum. Her. VI 73. IX 40, qui forma pleniore utitur II 156. VI 86 (quater) et VI 42 (ter.). Idem *παρατίθεσθαι* VI 86, 2 iuxta *παρακατατίθεσθαι* III 59. In tit. ephesio a. 86 a. C. Michel 496 (= Dittenb.[2] 329), 51 *παραθήκη* = *ἐνέχυρον*, pignus. Cf. Dittenb.[2] 814, 4. 848, 3 (*παραθήκη*) et 58, 15 (*παρακαταθήκη*).

παρα(Ϝ)ιδών = *παριδών.* Arist. Lys. 156. Vid. *πάρ.*

παραιβάτης. CIA I 5, 1 (500—456) = *παραβάτης.* Meisterh.[2] 157, 6. Cf. *ξυνός.* — In Arcadia **παραιβάσιον** teste Paus. VIII 28, 7 a Megalopolitanis vocabatur monumentum caesorum in pugna contra Cleomenem propter huius regis in eos perfidiam.

παραιετίς Epidaur. GD 3325, 100; — CIA II 807 b, 103 (350 a. C.) IV 2, 1054 c 14 (saec. IV part. prioris) = *παραετίς* in Deli inscr. a. 279 a. C. Michel 594, 57. Cf. *αἰετός.*

παραιρεῖν *τινά τι*, demere aliquid alicui. Meisterh.[2] 166, 9.

παραίτιος pro *αἴτιος* c. gen. passim legitur in titulis inde a saec. III a. C.

παρακαθῆσθαι. GD 3335 (saec. III a. C.): *Τιμοκράτης πλέων ἐν τᾶι — ἐν παρακαθημένοις ἀγωνιζόμενος ποτὶ Τυρρανοὺς ἐτελεύτασε.* Mommsen intellegit vectores.

παρακαθιζάνειν. CIA II 467. 470.

Παρακαταθήκη comoedia sine poetae nomine. CIA II 975 i. Scripserunt Aristophon, Menander, Sophilus, Sosicrates, Timostratus, Timotheus.

παρακατατίθομαι (sic). Vid. τιθέναι.

παράκαυσις. MFP II 25, a. 13, b 16, c 7: εἰς παράκαυσιν εἰς λύχνους κίκιος δύο κοτύλας.

παρακεκόακε· παρανοεῖ. H. Gl. dorica. Vid. κοῆν.

παρακλῄειν = ἀποκλῄειν, ἐκκλῄειν. Her. II 60.

παρακλίνειν παρά c. acc. = παρατάττειν de exercitu iuxta litus. Her. IX 80. VIII 70.

παρακοινᾶν. Pind. *P.* IV 133. Vid. κοινᾶν = κοινοῦν *P.* IV 115. Boeckh. *N.* III 12 κοινάσομαι correxit pro κοινώσομαι.

παρακοιτεῖν, excubare, ut apud Polybium, Tomorum tit. saec. I a. C. Dittenb.[2] 529, 15. 33. Posteriore loco τὰς νύκτας παρακοιτοῦντες καὶ ἐφοδεύοντες.

παράκολλος. Χαμεῦνα παράκολλος, lectus uno instructus anaclinterio, ut ἀμφίκολλος duobus. Poll. X 36 sqq. Exstat in tit. saec. Vto CIA IV, 3. 277 d = Dittenb.[2] 44, 5.

παρακολουθεῖν. Vid. ἐξελθεῖν.

παρακτᾶσθαι ionice = προσκτῆσθαι. Her. IV 80.

παραλαμβάνειν. Schwhi lexico sub 1) adde Her. II 19, 3; III 14 init.

παραλήμπτης [τῆς Ἐρ]υθρᾶς θαλάσσης CIG III 5075 (initio aet. imperatoriae) dicitur στρατηγός Ombi et Elephantinae, sec. Wilcken O. G. I p. 399, quod παραλῆμπται in singulis oppidis maritimis ei subiecti fuerint, quam tamen sententiam p. 584 ita immutat, ut suspicetur ita dictum esse magistratum qui vectigalia pro publicanis acciperet. Cf. σιτοπαραλήμπτης *PB* 31 (a. 188/9 p. C) et παραλῆμπται συναγοραστικῆς κριθῆς *PB* 381. Ibidem p. 660. Vid. etiam οἰνοπαραλήμπτης, χορτοπαραλήμπτης. — Formam παράλημψις bis habet serus tit. thrac. Dittenb.[2] 932, 72. 74. — παραλημπτικῷ (μέτρῳ). Wilcken O. G. I p. 772. Cf. Archiv f. Papyrusf. I p. 131, not. 1.

παραλίη, ἡ = ἡ παραθαλαττία. Her. VII 185. — ἡ παραλία = ἡ πάραλος (ναῦς sc.) saepius in titt. atticis.

παράλλασσις (vestimenti genus) ἶριν ἐν μέσωι ἔχει ἀμοργήν. Sami inscr. a. 364/5 a. C. 169, 19 Hoffm. III, p. 71.

παραλογεία et **παραλογεύειν** dicuntur de publicanis nimia exigentibus et vexantibus vectigales. Pap. Par. 61 saec. a. C. II. Vid. λογεύειν et πρόσλημμα.

παρ-αλοργής ionice = παραλουργής. Tit. Sami 169, 21 Hoffm. πρόσλημμα τῆς θε[ο]ῦ παραλοργὲς ἀμφιθύσανον. Cf. ἀλοργός.

παραλουργίδ[ιο]ν χιτωνίσκου ἁπλοῦν. Tit. att. in Ancient Gr. inscr. of the Brit. mus. I p. 88 (Kum.).

παραμαξεύειν. Tegeae tit. BCH VIII 281, 23 (= 29 Hoffm.): *εἴ κ' ἂν (= ἐὰν) παραμαξεύῃ θύσθην (= ὥστε θῦσαι) τᾶς κελεύθω τᾶς κακειμέναυ κατ' Ἀλέαν, κτέ.*

παραμείβεσθαι Herodoto = *παριέναι, παραλλάττειν* (adde VII 30, 1), saepius etiam = *διαπορεύεσθαι*. Vid. Schwhi lexicon.

παραμεμνῆσθαι = *ἐπιμεμνῆσθαι, μνημονεύειν*. Her. VII 96. 99.

[**παραμινάτω** inscr. delph. GD 1820, 11 (saec. a. C. II) typographi aut quadratarii lapsu, ni fallor, pro *παραμεινάτω*, quod alibi constanter legitur. Nec reperio apud Valaorium, der Delph. Dial.]

πάραμμα dicitur *ἅμμα τι πρὸς ἄρσιν τῶν φορτίων ὑπὸ τῶν ὑποζυγίων* in tit. Stratoniceae (edicto Diocletiani) CIL III 2 p. 833 (Kum.).

παραμονά, obligatio manendi apud manumissorem. Delph. GD 1751, 5 *Λέαιναν ἀπολελυμέναν εἶμεν καὶ παραμονᾶς καὶ ἐργασίας.* Ibidem Dittenb.[2] 868, 3 *ἀπέλυσε Ἀμμία τᾶς παραμονᾶς Σύνφορον.* Passim sic usurpatur in titulis delphicis verbum *παραμένειν*.

παραμπυκίδδεν laconice Ar. Lys. 1317 *ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε τᾷ* (pro *παραμπυκίδδετε* Meineke) *χερί*, i. e. *κρύπτε τῇ ἄμπυκι* (Schol.). Cf. Phot. *παραμπυκίζεται· παραπλέκεται τὰς τρίχας*, Schol. Lys. *παραπλέκετε, ποικίλλετε κτέ.* Etiam Photius *παραμπυκίζετε· παραπλέκετε τὰς τρίχας* dedisse videtur.

παρανομεῖν. Vid. *παρηνομημένος*.

παρανομφεύειν, sacro quodam munere fungi in cultu Veneris. Inscr. cypria L. W. 2828 (Kum.).

πάρᾱξ, ὁ = *βᾶρᾱξ*. Therae tit. Del. 118 f, 12 *πάρακα*, Hes. *βάραξ· φύραμα στρογγύλον, ἀφ' οὗ αἱ μάζαι γίνονται.* — *BA* 236, 1 *βήρηκες· μᾶζαι ὀρθαί. οἳ δὲ ἁπλῶς μάζας ἐπάνω κέρατα ἐχούσας. παρὰ Λακεδαιδαιμονίοις δὲ τὴν ἑορτὴν βηρηκίαν* (*βαράκια*?) *λέγεσθαι, ἐν ᾗ τοῖς θύουσι προτιθέασι τοὺς βήρηκας.* Epilycus in Coralisco vs. 2 (Athen. IV 140 *A*) *βάρακες πολλοὶ κἄρτοι.* Ex eodem apparet *βαράκια* fuisse festum Apollinis Amyclaei.

παραλλαττόντως = *διαφερόντως*. Philodemus de rhet. Sudh. p. 196, 7: *τὰ πολλὰ δὲ ἡ τῶν παθῶν αὐτῶν διαφορὰ σχηματίζει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν π[αραλ]λα[ττ]όντως.* Verba transponenda post **παράλλασσις.**

παραξεῖν. *παραξέσασθαι* CIA IV 2, 1054 c 85. Vid. *ἀναξεῖν, διαξεῖν* et Fabricium de archit. p. 68 sq.

παραξόανον (?) = *παράξεσμα*, ut *ξόανον* = *ξέσμα*? Ar. Ran. 819 olim pro *παραξόνια* conieci *παραξόανα*. Vid. *σμιλευματοεργός*.

παραξοή. Lebadeae tit. Michel 589, 141. Cf. *ἐπιξοά, καταξοά.*

παράορος· *σειραφόρος*. H. Aeolice = ep., ion. *παρήορος*. Cf. doricum *παρᾶρος* = att. *παρέωρος*, quod tamen nusquam legitur.

παραός· *ἀετὸς ὑπὸ Μακεδόνων*. H.

παραπαίζειν pro *παραπαίειν*, sed transitive, delirum reddere. *EA* 1894 p. 103 . . . *νιος Μαραθώνιος Διονύσω* (sic) *παραπαίζον[τι]*. Cf. Dragoumes Mitth. XXII 386.

παραπιπράσκειν. Vid. παράπρασις.

παραπίπτειν (?). Ostr. 50 aet. Traiani: διὰ τὸ π(αρα)πεπτω(κέναι) τὴν προτ(έραν) ἀποχὴν „quia prior apocha erronea fuit" itaque rata non est. Sic Wilcken O. G. I p. 72 sq., qui tamen p. 820 praefert interpretationem „quod omissa est" propter *OP* I 95, 3 *A*: ἣν ἐὰν συμβῇ παραπεσεῖν ἢ ἁπλῶς πως διαφθαρῆναι. Rectius, ni fallor.

παραπλᾶγι dorice = παραπλῆγι (παράπληγι man. 1). Bacchyl. X 45. Bl.

παραπληρῶσαι δικαστήρια εἰς ἕνα καὶ διακοσίους. CIA II 800 a, 206. Cf. πληροῦν in lexicis.

παραπλήσιος. Herodoteis locis in Schwhi lexico adde III 101.

παράπρασις, damnosa venditio. Inscr. att. BCH XI 307 (Cf. X 485 sqq.): ἀγορανομῶν καὶ παρασχόμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς παράπρασιν τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλευμένων. Simile est quod Kumanides s. v. ex ionico titulo in museo et biblioth. Smyrnae 1878, p. 95 attulit: ἐν σιτοδείαις παραπράσεις σείτου „venditio damnosa rerum venalium", i. e. minore pretio quam constant. — Verbum παραπιπράσκειν in Smyrnae inscr. saec. III a. C. Michel 809 τέμενος ἱερὸν Ἀφροδίτης — ἐξ οὗ ἡ δεκάτη καὶ τὸ παραπεπραμένον ἀπὸ τῶν πλέθρων κατατάσσεται εἰς τὰς ἑτέρας προσόδους, ubi vis praepositionis minus apparet, sed παραπωλεῖν manifeste cum damno vendere significat in tit. macedonico aet. romanae BCH 1897, 162, 10, ubi dicitur de aedili σεῖτον ἐν σπάνει παραπωλήσας. Cf. Istropolidis inscr. saec. I a. C. Dittenb.[2] 326, 39 παραπωλῶν σεῖτον ἅμα καὶ οἶνον καὶ τῶν λοιπῶν ὠνίων καὶ τειμὰς καθαιρῶν κτέ. et Tomorum ibidem 529, 25 παραπραθῆναι δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐν τῷ λιμένι κτέ.

παραπράσσειν, iniuste exigere, *PB* 340, 24 sq., ut apud Plutarchum.

παραπροστάτας, praesidi adiunctus. Agrigenti tit. GD 4254 ἐπὶ ἱεροθύτα Νυμφοδώρου τοῦ Φίλωνος παραπροστά<τα> τᾶς βουλᾶς.

παραπροτάνεις. Smyrnae inscr. CIG 3168, Tei BCH IV 164 (= Michel 1307), Acrarum (in Ionia) ibid. p. 175 (Kum.). Cf. praec. voc.

παραπωλεῖν. Vid. s. v. παράπρασις.

παρᾶρος, vecors. Theocr. V 8. Cf. παράορος.

παράρρομα. Dittenb.[2] 537, not. 44 „In traditionum tabulis identidem commemorantur παραρρύματα λευκά (lintea scil.) et τρίχινα, et ita quidem ut intellegatur unicuique navi quattuor fuisse, bina utriusque generis. Eis navis cum a fluctibus maris tum a telis hostium defenditur. Boeckh Seeurk. p. 159 sqq." Eodem sensu Xenophon Hell. II 1, 22 usurpat παραβλήματα.

παραρτέεσθαι ionice = παρασκευάζεσθαι saepe Herodotus. Cf. Schwhi lex.

παράρτημα, appendix. Magnesiae ad Maeandrum inscr. saec. a. C. II Dittenb.[2] 554, 25 in loco lacero.

παραρτίδιον. Papyrus saec. p. C. IV in Archiv f. Papyrusf. p. 298, col. I 7 ἀρχιτέκτο]νος ἐπιθε(ω)ροῦντος περὶ τοῦ αὐλυδρίου καὶ παρα-

τίδιον ὅπερ καὶ [ἐ]κοῦσα ἀποδώσει συνέστηκεν. Ibidem col. II 1 ὡμο[λόγ]ηται καὶ τὸ ἀρτίδιον διαφέρειν ἐκείνῃ κτέ. et ibidem 2 καὶ ἀξιοῦμεν αὐτὴν ἀπολύειν ταῦτα αὐτὰ τὰ ἀρτίδια τῷ μέρει τῷ ἡμετέρῳ. Editores corrigendum putant παραρτύδιον et ἀρτύδιον, hoc explicantes un legs consistant en des biens meubles, illud un legs consistant en immeubles. Conferunt Hesychii glossas: ἄρτημα· διαθήκη, δίκη ἀρτήματος. — ἄρτυμα· διαθήκη. δίκη <ἀρτύματος>. — ἄρτος· σύνταξις. — ἀρτῦναι· διαθεῖναι.

παράσαμον (τέχνας) = παράσημον. Rhod. inscr. metr. IGI I 150, 1.

παρασάσσειν. Her. VI 135 = σάττειν παρά, infercire iuxta. — Oropi tit. saec. IV a. C. Dittenb.[2] 542, 27 παρασάξει δὲ τοὺς λίθους ἅπαντας γεῖ τεῖ ἐκ τῆς τάφρου.

παρασκάπτειν = verbum simplex. Amorgi tit. saec. a. C. III Dittenb.[2] 531, 46: παρασκάψει (agricola) τὴν γῆν πᾶσαν· εἰὰν δὲ [μὴ παρ]ασκάψηι, ἀποτινέτω⁝Ι.

παρασκεβή = παρασκευή. Therae saec. III p. C. IGI III 481, 8.

παρασκευᾶν. Vid. s. v. κατασκευάζειν.

παραστάδια, columellae. Tit. de Philonis sceuotheca Dittenb.[2] 537, 70.

παραστάματα, columnarum genus, Lebadeae tit. BCH XX p. 324 saepius commemorat iuxta cum ὀρθοστάταις et ὑποβατῆρσιν. L. 68 τοιχίοις παραστάμασιν.

παραστανέτω = παριστάτω. Tit. att. saec. III p. C. de Iobacchis Dittenb.[2] 737, 76. Cf. creticum στανυέσθων.

παραστάς. CIA IV 2, 834 b col. I 54; 1054 b, 72. 91. Vid. φλιά.

παράστασις (?). Tit. Pari Dittenb.[2] 264, 64 καλέσαι δὲ καὶ τοὺς θεωροὺς ἐπὶ ξένια τοὺς ἄρχοντας εἰς τὸ πρυτανεῖον, τὸ δὲ ἀνάλωμα [εἰς ταῦτα εἶναι] ἀπὸ τῆς π[αρα]στάσεως τῶν δη[μοσίων]. An ex iis quae redeunt e venditione bonorum publicatorum?

παραστάτης collegii alicuius. Ostiae tit. IGSI 925.

παραστατικόν, sepulcrum. Inscr. Isauriae primorum temporum christianorum BCH IV 198 sq., 201 (saepius). Inscr. Seleuciae CIG 9214, 17. — θήκη παραστατική 9218 (Kum.).

παραστῆσαι sive **παραστήσασθαι θύματα.** CIA IV 2, 373 c 8; 477 c 35.

παραστίζειν, prave (i. e. non observato iusto plagarum numero) verberare. Herond. V 50 ὡς ἤν τι τούτων ὧν λέγω (τῶν χιλίων πληγῶν) παραστίξῃς, | αὐτὸς σὺ καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκους τ(ε)ίσεις.

παραστιχίς quid? Pap. mag. W. Leid. 21, 22: ὡς ὁ θεολόγος Ὀρφεὺς παρέδωκεν διὰ τῆς παραστιχίδος τῆς ἰδίας. Cf. Leemans II p. 194.

παραστόλια λίθινα. Piraei inscr. Ἀθην. I p. 559 l. 70 (Kum.).

παρασυγχωρεῖν. PB 86, 25 in loco lacero.

παρασύρειν εἰς τὰ κριτήριά (= δικαστήριά) τινα PB 613, 3 (aet. Antonini Pii), in ius rapere.

παρασφάλισμα. PB 246, 10 (saec. p. C. II vel III) περὶ δὲ Νείλου

οὐδὲ παρασφαλίσματά μοι ἐδίδου οὐδὲ καταγραφήν, ἵνα ἀπενέγκω αὐτὸν περὶ Σαραπίωνα ὅπως αὐτῷ δῷ. Cf. ἀσφάλισμα PB 248, 8; 611, 7.

παρασφήνιον, lapidarii instrumentum. Inscr. Deli a. 279 a. C. Michel 594, 88 (cf. 98): Δεξίωι στομώσαντι τύχους (= τύκους) δύο καὶ γλαρίδα καὶ σφῆνας καὶ παρασφήνια ποιήσαντι μισθός.

παρασχίσται in Aegypto vocabantur qui cadavera medicanda aperiebant. Vid. s. v. ταριχευτῶν τέλος et χολχύται. — Hinc ἡ παρασχιστικὴ πραγματεία PT IX 13.

παρατάσσειν = προστάττειν. Inscr. Delph. a. 176 a. C. φερέτω Σωσίχα τὸ ἡμιμναῖον Καλλείδα — ἢ ὧν κα Δαμοκράτεια (patrona) παρατάξῃ. Loci numerus me effugit.

παρατίθεσθαι = παρακατίθεσθαι. Vid. παραθήκη.

παρατιθόμενος. Vid. τιθέναι.

παράτιμον, τό, pars pretii rerum venalium, quae emptoribus remittitur. Benndorff, Reisen in Lydien I p. 153, n. 134, 14.

παρατρίβειν χρυσὸν ἄλλῳ χρύσῳ. Her. VII 10, 1, ut Theogn. 417. 1104. Hoc sensu nullum apud Atticos proprium verbum reperiri videtur. Cf. δοκιμάζειν, βασανίζειν.

παραύα = παρειά. Herodianus II 563, 25 παραῦαι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. Cf. An. Ox. I 343, 18. Theocr. XXX, 4 (codd. π.. αὔλαις). Hes. μαλοπάραυος· λευκοπάρειος. Theocr. XXVI, 1 μαλοπάραυος Ἀγαυά. De etymologia cf. Hoffm. II 429. Dorice respondet παρᾳά.

πάραυλος. Quid sit μίτρη πάραυλος in tit. samio a. 346/5 a. C. ap. Hoffm. III 169, 18 ignoro.

παραφησάμενος Madvigii coniectura pro παραιτησάμενος. Her. IV 158.

παραφθέγγεσθαι. Lexicis adde Hyperid. III 32 Bl. ὁπότε παραφθέγγοιτο ἐν τῷ λόγῳ πολλάκις, ὡς πλούσιός ἐστιν Εὐξένιππος.

παραφιλάγαθος. Inscr. Pantacapaei. Compte rendu de la commission de St Petersbourg a. 1870, 229; 1876, 215; 1880, 130, dignitatis cuiusdam appellatio in coetibus religiosis gradu differens ab φιλάγαθος et συναγωγός (Kum.). Nunc vid. IRB II 60; 61; 62; [64]; [438]; 439—443; 445—448; 451; 453—455. Cf. 19; 63; 64.

παραφρυγανισμός (sc. τοῦ ὀχετοῦ). MFP II 6, ubi Mahaffy „the banks of the canals ware raised by piling brushwood."

παραφυλακή = φυλακή, vigilia? Theophyl. Sim. Hist. V 8, 4 νυκτὸς ἐπιγενομένης, πρώτῃ παραφυλακῇ ἀπάρας κτέ., ubi de Boor coni. φυλακῇ. Sed quid Theophylactus non sibi permisit?

παραχειρογραφεῖν. PK. II 150, 1 (saec. p. C. I vel II). FGH 42 (a) II 14 (saec. p. C. II extr.): ναύλου καὶ ἄλλων δαπ(ανῶν) ἐπιτεί(μου) παραχειρογρ(αφούντων).

παραχρᾶσθαι cum acc. aut absolute = καταφρονεῖν c. gen. Her. I 108. II 141. IV 159. VII 233. VIII 20.

παραχρεῖμα. Vid. χρείματα.

παραχωρίζειν. Dymarum Achaiae tit. (Q. Fabii Maximi epistula) CIG

1543 = Dittenb.[2] 316, 18: *Σῶσον μὲν — κρίνας ἔνοχον εἶναι θανάτωι παρεχώρισα — Τιμόθεον δὲ — ἐκέλευσα προάγειν εἰς Ῥώμην*. Verbo Graeci non utuntur. Viereck, Sermo Gr. p. 77, Dobrei coni. *παρεχώρησα* repudiat, ne hoc quidem graecum esse monens. Hoc tamen Fabium voluisse arbitror, scil. morti concessi, pro *παρέδωκα*, tradidi. *Θανάτῳ* bis cogitandum.

παραφηλαφᾶν. Philodem. de rhet. p. 240, 11 sq. Sudh.

παραψίδιον, demin. voc. *παραψίς*. *PK* CXXIV 2 *βάλλε εἰς παραψίδιον* in loco lacero (saec. IV aut V).

παράψιμον quid? Pap. mag. V Leid. col. 2 a, 23 *ἐν τούτῳ τῷ παραψίμῳ*. Praeceptum magicum quoddam invocandi daemonum auxilium vocatur *ἀγώγιμον παράψιμον* in pap. mag. saec. III *PK* CXXI p. 115 (b) 1. Utriusque loci eadem ratio videtur.

παραψοχίη = *παραψυχή, παραμυθία*. Inscr. metr. Meli; qua Kumanides s. v. tuetur *παραψυχία* in Photii epistula 108.

παρβάλλεσθαι. Inscr. delphica phratriaca saec. a. C. V GD 2561 = Dittenb.[2] 438, 138. 163. 182 *αἰ δέ τι τούτων παρβάλλοιτο* = *παραβαίνοι*, migret. Vid. not. 43.

παργινοείτει = *παραγίγνηται*. Thessal. Hoffm. 16, 22 sq. Vid. *γίνυμαι*.

παρδακός. Vid. *πάρταξον*.

παρδαλέη ionice = *παρδαλῆ*. Her. VII 69.

παρδείγματα = *παραδείγματα*. Epidaur. *IE* 241. 251. 296. 304 „modèles d'ornements destinés à la décoration des temples". Kabbadias. Cf. *EA* 1892 p. 71, l. 72 *τοῦ παρδείγματος τῶν ἐγγλυμμάτων ἀστραγαλίωγ καὶ κυματίων Ἀττικοῦ*. Comparetur Her. V 62. — Vid. *ΧΜ* = *ΓΜ* et Kühner Bl. Gr. gr. I 265.

παρεγγοᾶν = *συνιστάναι* att. Her. III 8 *τοῖσι φίλοισι τὸν ξεῖνον*.

παρεγκόπτειν. Theophyl. Sim. Hist. I 9 extr. *μετοπώρου παρενέκυπτεν ὥρα*. Vid. *παρακύπτειν* in lexicis.

παρεδρεία. Vid. sq. voc.

παρεδρεύειν de ephebis atticis CIA II 446 sqq. sive *ἐφεδρεύειν* sive *προσεδρεύειν ταῖς ἐκκλησίαις ἐν ὅπλοις*. — Ritus sacer *παρεδρεύειν ἐν ἱερῷ*. Tit. saec. a. C. II Magnesiae ad Maeandrum. Dittenb.[2] 552, 27 *γινέσθω δὲ καὶ γυναικῶν ἔξοδος εἰς τὸ ἱερόν* (Dianae Leucophryenae tum inauguratum) *καὶ παρεδρευέτωσαν ἐν τῶι ἱερῶι τὴν ἐπιβάλλουσαν τιμὴν καὶ παρεδρείαν ποιούμεναι τῆς θεοῦ*. — = adsiduum esse. IGSI 1728.

πάρεδρος Mercurius Veneris, Kaib. ep. 783, 2; idem Bacchi 817, 2; Victoria Bacchi 924, 3; Isis Osiridis 1028. — *πάρεδρος λοιβαῖσι* mortua dicitur ibidem 199, 5. — *παστὸν γάμων πάρεδρον* 208, 13. Magistratuum *πάρεδροι* Athenis. CIA II 597 *πάρεδρος τοῦ βασίλεως*; 899 b, 7 et 33, 834 b col. II 31. 33 *πάρεδροι τοῦ εὐθύνου*; 571 in pago; 318 b, 14 *τοῦ ἄρχοντος*. Cf. CIA I 34. 180. 182. 183. 188. 189 a et b.

παρεῖαν (ex *παρεῖσαν*) = *παρῆσαν* boeoticum. GD 482, 5; 488 B 51,

παρθένος puella decennis audit in sero tit. syracusano. IGSI, 69. — Vid. *κοττάγα* et *μαλκενίς*.

παριαμβίδες. Athen. IV 183 C Ἐπίχαρμος ἐν Περιάλλῳ (fr. 75 Ahr.) „Σεμέλα δὲ χορεύει | καὶ ὑπάλισφιν (?) σοφὸς κιθάρᾳ παριαμβίδας· ἁ δὲ γεγάθει | πυκινῶν κριγμῶν ἀκροαζομένα. Cf. Poll. IV 66. 83 (νόμοι κιθαριστήριοι). Phot. 397, 20; Hes. s. v. et Dind. in Thesauro VI p. 514 s. v., ubi plura.

παριέναι. Schwhi lexico adde VII 142 ἀνὴρ ἐς *πρώτους* νεωστὶ *παριών*. III 14, 3 ὡς δὲ βοῇ τε καὶ κλαυθμῷ *παρήισαν* αἱ παρθένοι κατὰ (παρὰ?) τοὺς πατέρας. VII 109, 2 μετὰ δὲ ταύτας τὰς χώρας ἰὼν τὰς ἠπειρώτιδας πόλις *παρήιε*.

παρίζεν cretice de iudicibus. Vid. *καθόκος*. Saepe ionice *παρίζειν* pro παρακαθίζειν Her. V 20. IV 165. V 18. VI 57, et med. VIII 58.

παριόντος boeotice = att. παρόντος. GD 382. 400. *N* 406 c, ll. 429 et 488. *N* 498; *παριόντων* GD 399; *παρίωνθι* = παρῶσι GD 1145. Vid. *εἶναι*.

Πάριος = Πάριδος. Pind. *P.* VI 33, ut Hom. *Γ* 325 etc. Multa nomina in ιδ̄ et ιτ̄ dorice secuntur flectionem vocabulorum in ι, ut ἄναλκιν, γλαυκῶπιν, ἔριν, ὄπιν, χάριν iuxta ἀνάλκιδα cett. Sic Ἀρτάμῑ iuxta Ἀρτάμιτι, Λιμνάτῑ (dat.) iuxta Λιμνάτιδος, ἰδιώτιες, Λυγδάμι, Σχινοῦρι, Θέτιος Pind. *O.* IX 32, al. Vid. Boisacq p. 144.

παριοργής. Deli inscr. BCH VI 135. Cf. ἀττικουργής, κορινθιουργής, al. (Kum.).

παρίσθμια, tonsillae. Inscr. Epidauri Dittenb.[2] 804; 31 ubi citat Galen. VII p. 731. Vid. lexica et Thesaurum.

παριστάνειν. Inscr. att. saec. p. C. III de Iobacchis Mitth. 1894, 259, 27 παριστανέτω. Sic καθιστάνειν CIG 3065, 22 (Tei), παριστανομένους CIGS I 2718, 36 Acraephiae tit. saec. I p. C., al. De forma hellenistica ἱστάνειν pro ἱστάναι cf. Schweizer, Gr. d. Perg. Inscr. p. 177. — Vid. *παραστῆσαι*.

παρίσχαιεν = παρίσχοιεν. Cret. Del. 119, 31.

παρίσχῃ = παρέχῃ. Lebadeae tit. Dittenb.[2] 540, 10.

παρκαθήκα arcadice = παρακαταθήκη. Tegeae tit. *IA* 68 = Michel 1343 B, 1. — *παρκατθεῖκα* inscr. thebana Michel 828, 35.

παρκάλισις (a v. παρακαλίνδειν). Epidaur. *IE* 242, 27 sq. et 44: *παρκαλίσιος* τῶν λίθων ἐπὶ λιμένι roulement, transport des pierres au port." Kabbadias. Cf. *διακάλισις* et *ἰσκάλισις*.

παρκαλίωντι cretice = παρακαλῶσιν. BCH IX p. 6—9, l. 7.

παρμενῖ boeotice = παραμενεῖ. GD 425, 17.

παρμετρεῖν. *TH* I 102 *παρμετρησόντι* = -ήσουσιν.

παρμόνιμος et **πάρμονος** Pind. *P.* VII 20. — *N.* VIII 17.

Πάρνασ(σ)ος dorice et attice = *Πάρνησ(σ)ος* (Her. VIII 27, 31). Duplex *Σ* in marmore Pario aliisque titulis (Delph. GD 1761, 2. 1924, 33. 1978, 13. 1980, rarissime *Σ*. Cf. Meisterh.[2] p. 75; hymn. delph.

I 41, II b, 6. Crus.), quae scriptura igitur recte probabatur Herodiano I 209, 20. Eandem saepe praebent codd. nostri, invitis plerumque editoribus, male simplex *Σ* praeferentibus.

Παρνήσσιος (a *Πάρνης*) duplici *Σ* scribendum. Meisterh.[2] 75, 2.

παρνόπιος Apollo Athenis. Paus. I 24, 2. — *πάρνοψ*. Vid. *πόρνοπας*.

παροδικῶς, transitorie. Theophyl. Sim. Hist. VIII 6, 3 *τὸν ποταμὸν π. διενήξαντο*, sed locus vix sanus. Cf. Thes. s. v.

παρόδιον. *PK* II 87, 2. 88, 2. Cf. Sophocl. lex. s. v. *παρόδιος*.

πάροδος = *παροδίτης* in epitaphiis. Herzog, Coische Forsch., n. 133. 163 II 228, ubi male Newton *χαίρειν τὸν παρ' ὁδόν*, LXX Ezechiel 16, 25; IGSI, 1372, Kaib. ep. 236, 9. Adde IGSI (add.) 796 a.

παροδώτας dorice = *παροδίτης*. Tit. metr. Halicarnassi *IA* 149 = GD 661: *Καλλία Αἰγί(σ)θοιο· τὺ δ' εὖ πρᾶσσ', ὦ παροδῶτα.*

πάροιθεν· *ἔμπροσθεν*. *Κλειτορίων*. *BA* 1096.

παροικία. Tit. christianus IGSI 531, 7 *τούτου τοῦ βίου τὴν παροικίαν*. Cf. Sophoclis. lex. s. v.

παροιμίη = *παρέκβασις*, *ἐκτροπή*, digressio, ambages. Herond. II 61. Cf. Phot. s. v. *παροιμία* et Hes. *παροιμώσαντες*, sed V 106 ibidem est, ut vulgo, adagium.

παροιχώκει ion. = *παρῴχετο*. Her. VII 120 VIII 72 extr. Vid. *οἴχωκα*.

παρόλκημα. Ostr. 1153 aet. rom. (Wilcken) *εὐσχήμονας τοὺς ἐπὶ τῶν παρολκημάτων*, magistratus navium tractionem curantes. Cf. *πάρολκος*.

παροπαιδία· *εἶδός τι πήρας*. H. Vid. *πάρη*. An *παροπαιδίη*?

παροpεῖν cretice = *ὁμορεῖν*. Tit. Dittenb.[2] 929, 39 *θλιβόμενοι — ὑπὸ τῶν παροράντων* (sic) *Πραισίων*. Cf. l. 58 *ὅ τε* (*περιορισμὸς*) *πρὸς τοὺς πρότερον* [*παροροῦντας αὐ*]*τοῖς Δραγμίους γενηθεὶς κτἑ*. Ubi editor „aut merus error quadratarii est aut ex dialecto antiqua Dorica, quae eiusmodi correptiones vocalium contractarum haud paucas habuit (cf. n. 626) resedit." Cf. l. 79 *γνόντες δὲ ὅτι ἡ παροροῦσα χώρα τῷ ἱερῷ οὐκ ἦν ἱερὰ οὐδὲ ἀγεώργητος*.

παρορία = *παρορισμός*? Magnesiae ad Maeandrum tit. Dittenb.[2] 928, 76 *καὶ γενέσθαι κατάδικον Λύσανδρον ὑπὲρ παρορίας*. De violatis finibus intellexit Keil, de custodia finium neglecta Dittenberg nescio an rectius.

παρορίζειν, agri terminos fraudulenter migrare. *PB* 615 III 4 (saec. II p. C.) *παρορίζομαι ὑπὸ τῶν γειτόνων*. Hinc

παρορισμός. Ephesi tit. a. 86 a. C. Michel 486, 43 (Dittenb.[2] 329) *δημοσίας δίκας — ὑπὲρ παρορισμῶν χώρας κτἑ*. Cf. *παροριστής*.

Πάρος = *λίθος πάριος* in carmine. IGSI 2050.

πάρος = *πρίν* ion., ep., lyr., trag. Her. IX 2 *οἵπερ καὶ πάρος ταὐτὸν ἐγίνωσκον*.

παρουσία, scil. magistratuum et copiarum, maxima onera imponere solebat provincialibus. De Aegypto, ubi idem valebat Lagidarum aetate, vid. CIG III 4896 (saec. II a. C.); MFP II 39 c (s. III a. C.).

Pap. Grenf. II 14 b (saec. III a. C.). Cf. Wilcken O. G. I p. 274—276. — *Παρουσίαν ποιεῖσθαι τοῖς παρεπιδημοῦσι (στρατηγοῖς καὶ ἐπιστάταις καὶ θηβάρχαις* etc.) CIG 1896 significat omnia iis praebere quae eorum praesentia postulet. Aetate imperatoria interdum abusus edicto coercebatur. CIG III 495 b (a. 49 p. C.).

καρσοφά (= *παρυφή*)· *ἡ ἐν τῷ χιτῶνι πορφύρα*. H. Gl. laconica aut boeotica.

καροχή, lautia, in formula *ξένιά τε αὐτοῖς κατὰ τὸ διάταγμα τόπον παροχήν τε τὸν ταμίαν τὸν κατὰ πόλιν τούτοις μισθῶσαι ἀποστεῖλαί τε κελεύωσιν*, munusque eis ex formula locum lautiaque quaestorem urbanum locare mittereque iuberent. Viereck, sermo gr. p. 80: XVII 25 sqq.; XXX 11.

καρκάριος iuxta *παρπαριώτης*. Meisterh.[2] 90.

καρκόρφορος. Boeot. GD 714, 6 *χιτῶνα μάλινον κοριδίω παρπόρφυρον*.

καρρακτός boeotice = *παράρραμμα*, sive *παραίρημα*, sive *πάραρμα*. GD 714, 8 *σινδόνα παρραπτὼς πορφ[ύρας ἔχωσαν]*. Cf. l. 10 sqq.

καρσένος laconice Ar. Lys. 1263 *παρσένε σ(ε)ία*.

καρσοολακίρ (i. e. *παραθυλακίς*)· *τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θυλακίς*. H. Laconicum.

καρσχίζομες = *παρασχίζομεν*. Epicharmi fr. 82, 7 Ahr.

κάρταξον· *ὕγρανον. Λάκωνες*. H. a v. *παρτάζειν* = *ποιεῖν παρδακόν*, i. e. *ὑγρόν*, quo adiectivo Archilochus et Semonides (unde sumsit Ar. Pac. 1114) usi sunt. Itaque *παρτακός* forma ionica fuisse videtur.

Participii dat. pl. in *οις*. Vid. Dativus.

Participium perfecti act. apud Dores in *ουσα* pro *υια* (*υα*). GD 1855, 18 *τετελευτακούσας*, BCH XXII n. 70, 11 *δεδωκούσας*, Archimed. I p. 274. 278. 400 ed. Heib. *μεμενακοῦσα, ἀνεστακοῦσα* (quae proparoxytone scribuntor). Similiter Aeoles, Thessali, Boeoti, nisi quod apud hos solae hucusque formae masculinae in *ων* pro *ως* reperta sunt. De Boeotis cf. *καταβεβάων*, de reliquis Hoffm. II 565. Cf. *κων* = *κως*.

καρολίζειν et **καρολισμός?** PB 14 III 1 *παρυλίζοντες χῶμα Λιβύων τενάγους διὰ μὲν Πτολεμαίου ποταμῖται, διὰ δὲ Σαραπαμμῶνος ποταμῖται* — l. 9 *παρυλίζοντες κριὸν* (?) *χωρίου Τιβερίνου διὰ Ἀσκλαπίωνος ποταμίτου ποταμῖται ὀλοήμεροι*. — *εἰς παρυλισμὸν τενάγους Λιβυκοῦ χώματος διὰ κτηνοτρόφου κάμηλοι κτἑ.* et similia deinde, tum III 13 *παραφέροντος δεῖσαν* (vid. s. v.), *κοπεῖσαν ἀπὸ χωρίου — εἰς παρυλισμὸν τενάγους*. De construendis aggeribus per paludes ex materia haec vocabula usurpari videntur.

καρόψηλος, satis altus. Theophyl. Sim. Hist. II 1, 1 *τὰ παρύψηλα τῶν πεδίων* et II 5, 2 *τὴν κάθοδον τῶν παρυψήλων*.

κάρφαινε (i. e. *ὑπαγόρευε* att.) *μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιόμεθα* laconice Ar. Lys. 183.

παρφέρην arcadice = παραφέρειν. Lycosurae tit. Dittenb.[2] 989, 11.

πάρφρονος = παράφρονος. Bacchyl. X 108. Bl.

πάρωρον· παρὰ καιρόν. H. Illud pro hoc restituendum [Eur.] Rhes. 830 putat Headlam Cl. Rev. 1901, p. 102 *A*, ubi παράκαιρον non convenit numeris. Cf. vs. 464.

πᾶς. Vid. παῖσα, πάνσα, πάνσας et πἄν. — De locutione Herodotea πάντα δέκα — πάντα μύρια vid. Schwhi lex. — εἴη ἂν πᾶν, omnia fieri possunt. Her. IV 195, 2.

πᾶς (ex πᾶϝς) = παῖς. Cypr. Hoffm. 92. 106. 210. Cf. δίπας. Eadem forma bis occurrit in vasis atticis G.V. p. 109, ubi tamen Kretschmer vitium odoratur. Vid. Hoffm. I 186.

πάσασθαι. Vid. πατεῖσθαι.

πάσηται. Vid. πάομαι.

πασιθέα ῥίζα, magica. Pap. mag. V Leid. 12, 13, ubi παρθένιον e Plin. *N. H.* XXV 36 citat Leemans.

Πασικράτεια, Proserpina, dea culta Selinunte. Inscr. selin. saec. a. C. V GD 3046 = Michel 1240. Apposite Sauppe contulit Hymn. Cer. 364 ἐνθάδ' ἰοῦσα | δεσπόσσεις πάντων ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει κτέ. Idem Lunae est epitheton in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2774.

πασιμεδέοσσα, Luna ibidem l. 2775.

πασιφανής Ἀρετά = παμφανής. Bacchyl. XII 176. Bl.

πάσκοι = πάσχοι. Tit. eleus *IA* 112, 8 καὶ πατριᾶς ὁ γραφεὺς ταὐτά κα πάσκοι. Vid. πατριά et *K* pro *X*.

πασμάτια χρυσᾶ. Inscr. Att. *EA* II 424 (Kum.), a verbo πάττειν.

πάσορ· πάθος. Λάκωνες. H.

πασσάλεος quid? Pap. mag. saec. III *PK* CXXI, 488: Ἔρως ἐρώτυλλε (sic) πασσάλεον ητ' (sic) ἀπόστειλόν μοι τὸν ἴδιον τῇ νυκτὶ ταύτῃ δηλοῦντα κτέ.

πάσσαλερ· σφῆνας (cod. σφῆκας). H. Lacones? Metaplasmus pro πάσσαλοι. Correxit Lobeck Paralip. p. 181.

πάσσαξ forma deminutiva voc. (πάσσος =) πάτταλος. Megarensis Ar. Ach. 163. Cf. Schwabe de deminut. p. 48. Cf. βῶμαξ, θρόναξ, θαλάμαξ.

πασσυδίᾳ = πανσυδίᾳ. Locis adde Bacchyl. XII 141 Bl.

πάστας, dominus. Cret. LG II 47 et saepe. Mitth. IX, 4, 175. Cf. nomen argivum Εὔπαστος GD 3306. Vid. πάομαι, πάμμα, παμωχεῖ, ἔμπασις, al.

παστάς, -άδος. Her. II 148. 169 = αἴθουσα (Hom.) et στοά (Xenoph.). Cf. CIA II 545, 25.

παστάτας = παραστάτας, pro παρστάτας. Tit. delph. saec. III extr. a. C. Dittenb.[2] 925, 14 ἐπὶ τῶν στρατιωτᾶν ξεναγῶ Ξεναρέτω Τελεσάρχω, παστάτα (adiutoris et vicarii. Ditt.) Ἐπιχάρεος Φιλλία ἀγεμόνων κτέ., ubi cft. ἀστάς, ἀστάσας, ἐστήσαντι (802, 111. 808, 53. 587, 164).

πάστῃ χαλκῇ? *PK* II, 264, 9 (a. 117 p. C.): πάστη sec. Pollucem est ζωμὸς ἀλφίτων (Ar. fr. 547), sed hic aliud significari docet χαλκῇ. Non expedio. Num forte = παστῆον, arca? Sed valde dubito.

παστῆον = παστεῖον, „arca, in qua παστός (veli genus) asservatur". Dittenb.[2] ad Smyrnae tit. 583, 20 ἀγάλματα — ἔχοντα καὶ παστῆον ξύλινον ναοειδὲς καὶ παστὸν λινοῦν.

παστίλλιον, pastillus. *PK* II 34 V 19: ἔλαιον ῥεφάνινον (= ῥαφ.) παστιλλίων.

παστός. Vid. παστῆον.

παστός, parvum sacellum. Herond. IV 46. De hoc et de παστοφορίῳ in cultu aegyptiaco vid. Meisterum ad h. l. p. 714.

παστός (ἰχθύς), piscis salsus = τάριχος. Versio aegiraea edicti Diocletiani *EA* 1899, 156, c. 5, 5.

παστοφόριον, aedificium in sacro peribolo templi deliaci, ubi habitabant παστοφόροι, de quibus vid. Wesseling ad Diod. Sic. I 29, A. Deli tit. Dittenb.[2] 559, 4.

πάσχειν. Vid. πάσκοι et πέποσχε.

παταίκεια, festum vocatum de nomine Pataeci cuiusdam. Vid. φιλεταίρεια.

πάταμι cyprio sermone = βλέπω. Vid. ἰμπάταον.

πάτανα. Poll. VI 90 πατάνιον ἢ πατάνα· οὕτω γὰρ Σώφρων (fr. 31) εἴρηκεν „πατάνα αὐτοποίητος". Hes. πάτανα· τρύβλια. Supra corrupte idem παντάνα (sic)· τρύβλιον.

πατάνεψις. Poll. l. l. Ἐπίχαρμος δὲ τὴν ἔγχελυν πατάνεψις εἴρηκεν.

πατάρ = πατήρ. Elei. GD 1172, 6.

πατείρ boeotice = πατήρ. GD 425, 18; *N* 722; 765, 2.

πατεῖσθαι, c. aor. πάσασθαι = γεύεσθαι, ἐσθίειν, ion., ep., trag. Her. (praes.) II 37. 47. IV 186; (aor.) I 73. II 87.

πάτελλον, patellum. *PB* 781, col. 6, 2.

πατήρ, sacerdos quidam Mithrae. IGSI 1272. 1455. Cf. 1018 pater sacr(orum) dei invicti Mithrae.

πατὴρ πατρίδος, pater patriae, titulus honorificus rom. apud Coos. IC 410, 415 (aet. imperat.). Similiter πατὴρ τῆς πόλεως Olbiae inscr. IRB, I, 24, 17; 27 a; [33?]; 97.

πατητὸς φοῖνιξ. *PB* 591 (a. 57 p. C.) ἐξαιρέτων Συρίου φοίνικος ἀρταβὴν καὶ πατητὸς φοῖνιξ. Idem, ni fallor, quod vulgo παλάθη, παλάθιον, παλαθίς, παλάσιον vocabatur.

πάτρα = (φρατρία sive) γένος. Arcades GD 1194 ἁ πάτρα τῶν Προσυμναίων. In Camiri inscr. saec. a. C. III complures πάτραι nominatim recensentur, IGI I 695. Πάτρη et πάτρα inde ab Homero teruntur a poetis pro πατρίς. Cf. Her. VI 126. — Vid. πάτραθε et πατριά.

πατραδελφεός = ion. πάτρως, att. θεῖος πρὸς πατρός. Pind. *I.* VII 65, ut ματραδελφεός = μήτρως, s. θεῖος πρὸς μητρός *P.* VIII 35.

πάτραθε = ἀπὸ γένους. Pind. *N.* VII 71. Vid. πάτρα.

πατριά = γένος. Inscr. elea *IA* 112, 18 = GD 1152: πατριὰν Θαρρῆν καὶ γενεὰν καὶ ταὐτῶ (l. τ' αὐτῶ = τὰ αὐτοῦ), ni potius Πατρίας (cf. Πατρέας) nomen proprium habendum est cum Blassio. Πατριά, sive

ionice πάτρη, saepe γένος significat apud Pindarum et Herodotum, item in titulis rhodiis aliisque. Idem valet de inscr. Labyadarum delph. saec. a C. V, BC 2651, ubi πατριαί sunt genera, sive familiae, quibus phratria constat. Videatur ibi (BCH 1895) Homolle p. 88. Hes. πατριαί· φυλαί. Cf. πατριῶται.

πατριαστί. Vid. πατριστί.

πατρίδαν = πατρίδα. CIA III 1379. Vid. αν.

πατρικόν, τό = τὰ πατρῷα, patrimonium. PL 267, 33 εἰ τὸ πατρικὸν ἡμῶν παρὰ λόγον ἔχει, ἀποδοῦναι (a. 153 a. C.).

πάτριος generis communis in titt. atticis. Meisterh.[2] 116, 2.

πατρίς. Acc. πατρίδαν, seriore aet. imperatoria. Meisterh.[2] 102, 7. — Vid. πένης.

πατριστί = πατρόθεν, cum nomine patris. Inscr. Halicarnassi ap. Newtonum, Discov. 3 (Kum.). Aliud est, ni fallor, πατριαστί apud Coos IC 367, 30 (= Dittenb.[2] 614): ἀπογραφέσθων — ἐν τριμήνωι πατριαστὶ τὰ ὀνόματα ποτὶ τὸς ναποίας, scil. addito nomine gentili. Vid. πατριά.

πατριῶται = γεννηταί. Inscr. trozeniae BCH 1886, 144; 1885, 109.

πατρογέρων ἱερεύς. Inscr. Ephesi in Herme IV 206 (Kum.).

πατρόθεν saepe tituli. Dittenb.[2] 147. 216. 439. 479. 495. 516. 928.

πατρόιος = πατρῷος. Inscr. vetus ionica CIA I 477, 2 Λ[αμπιτ]ὸ αἰδοίεν γε̃ς ἀπὸ πατροΐες. Non recte Kaibel ep. 13 transcripsit πατρωΐης, nec Bechtel 264, 2. Vid. s. v. ἥροος.

πατροῖος et ἡοῖος boeotica. *EM* 224, 31 sq. Cf. Hoffm. II 385 et O.Schroeder, Proll. Pind. II 36 (45).

πατρομάτωρ = τηθὴ πρὸς πατρός. Pind. *O.* V 84. Cf. ματρομάτωρ = τηθὴ πρὸς μητρός *O.* VI 84.

πατρονόμοι, magistratus Spartani seriore aetate numero sex. L. F. II 168. Cf. Paus. II 9, 1; Plut. Lyc. 9, Lys. 17, Apophth. Lac. p. 236 D, an seni cap. 24; Philostr. Apollon. IV 32 et Boeckh ad CIG I p. 605 sq. Comparandum παιδονόμοι. Fortasse dicti a morum regimine, quod de patribus familias exercebant.

Patronymica boeotica desinunt in ιος, ειος, ηος, thessalica in ειος et αιος; de aeolicis in ιος = ιειος vid. Hoffm. II 392.

πατροπάτωρ πάππος πατρῷος. Pind. *P.* IX 83. *N.* VI. 18.

πατρούιος thessalice = πατρῷος. GD 326, 4.

πατρώιος aeolice = πατρῷος. GD 276. 277. 279. Tit. chius Dittenb.[2] 571, 35 τοῦ Διὸς τοῦ πατρωίου et 576, 5 Διὸς Ἑρκεία πατρώιο, saec. V exeuntis aut IV ineuntis. Quibus redarguitur Plato Euthyd. p. 302 c negans Ionibus fuisse Iovem patricium.

πάτρων, patronus, iam a. 166 a. C. in Abderae decreto Dittenb.[2] 393, 28 de Romanis: τοὺς πάτρωνας τῆς πατρίδος. Saepe occurrit in titulis, interdum προστάτης, ut IGSI 1078. Iunctim πάτρων καὶ προστάτης ibidem 2540.

πατρώνα, patrona. Delph. GD 2282, 3 ἀπέδοντο Μίκυθος καὶ Ἀριστίων — συνευαρεσ[τούσας τᾶς πα]τρώνας αὐτῶν Ἀρχιμόρας — σῶμα ἀνδρεῖον κτέ.

πατρωνεύειν, patrocinari, de Lucio Tillio Delphorum patrono GD 2838 εὐνοϊκῶς δὲ καὶ ποτὶ τὰν πόλιν ἁμῶν πατρωνεύων, ubi comparatur BCH VI 78 de Claudio Marcello.

πατρώνισσα, patrona. IGSI, 1671.

πάτρως ionice = θεῖος πρὸς πατρός, ut μήτρως = θεῖος πρὸς μητρός. Her. II 133 IV 76. 80. VI 103. VII 10. 46. IX 78. Pind. *P.* 46. Cf. Hom. *B* 662; *N* 717. — Pind. *O.* IX 68 vocabulo utitur pro μητροπάτωρ, i. e. πάππος πρὸς μητρός.

πατρῳῶκος (πατροιοκος), i. e. πατρωοῦχος = ἐπίκληρος, passim legitur in legibus gortyniis (plus XXV vicibus). Hinc optime Roehl Herodoto VI 57 reddidit πατρ<ω>ούχου, quod in ed. meam recepi, ubi Cobet commendarat Valckenaerii coni. παμούχου, q. v.

πάτωρ corr. Dindorf pro πατήρ. Eurip. fr. 660 Nck.[2] Phot. πάτορες· κτήτορες. Vid. πάστας.

παύειν. Aor. pass. ἐπάην καὶ ἀνεπάην ἐν τῇ συνηθείᾳ. Choeroboscus in Theodos. *BA* 1325 A. Vid. ἐμπάζονται. — πεπαῦσθαι nude Her. II 135, VII 9 extr. dicuntur qui dicendi (aliudve agendi) finem faciunt. Cf. I 83 extr. IX 52.

Παῦνι, mensis aegypt. = maced. Λῷος, a d. 26 Maii—24 Iunii.

παυσικόνοος ἀκέσεις. CIA III 900 (metr.).

παύστωρ = παυστήρ. Isyllus poeta epidaurius in Aesculapii hymno deum vocat τὸν νόσων παύστορα, δωτῆρ' ὑγιείας.

παύσυβρις. Bernardakis Plut. Mor. p. 950 E e cod. Pal. 107 lectione παῦε ὕβριν emendavit verba τὸ γὰρ ὕδωρ ὁ μὲν Αἰσχύλος εἶπε, παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός (fr. 360 Nck[2].) corrigendo παύσυβριν.

πάχητες· παχεῖς, πλούσιοι. H. Hippocr. de aere et locis § 8 ὑπερπάχητες. Suid. s. v. παχεῖς: Διαφέρει πάχης καὶ παχύς· πάχης μὲν λέγεται ὁ λιπαρός, παχὺς δὲ ὁ ἀναίσθητος ἢ ὁ πλούσιος, et similiter Tzetzes Hist. IX 304. quod discrimen, si Hesychio fides, vanum est. Forma πάχης (= κατάσαρκος) recurrit ap. Euagr. II *E* 4, 7. — De παχύς = πλούσιος cf. Her. V 30. 77. VI 91. VII 156. Vid. etiam Ar. Eq. 1144. Vesp. 287. Pac. 640.

παχύνειν = στερεοῦν. Her. III 12, 2 τὸ ὀστέον παχύνεται πρὸς τὸν ἥλιον.

πᾶχυς dorice et aeolice = πῆχυς. Hinc παχυαῖον μέτρον Epicharmi fr. 94, 10. — Alcaei fr. 33, 7 βασιληΐων — παχέων ἀπὸ πέμπων. Notissimum illud Lacaenae puellae responsum dicenti καλός γ' ὁ πᾶχυς: Ἀλλ' οὐ δαμόσιος.

Παχών, mensis aegyptius = maced. Πάνημος, dictus etiam Γερμανίκειος, a d. 26 m. Aprilis—25 Maii.

παών = ταῶς, pavo, in tit. Atalantae, versione edicti Diocletiani CIL III 2, 1055 (Kum.).

παώταρ· συγγενής. H. Corr. Meineke pro παθιώταρ· συγγενεῖς. Infra Hesychius πραῶται (sic)· συγγενεῖς. Λάκωνες. Cf. παός.

πεγχυτων quid? *PK* II 320 ἐπιμελησάτω σοι περὶ τῶν πενχυτων. Aet. byzant.

πεδά pro μετά apud Dores et Aeoles. Laconum fuisse testantur Hes. gl. πέδευρα· ὕστερα. Λάκωνες. — πέδευρον· ὕστερον, πάλιν, ὀπίσω; Cretensium LG (saepe) et Oaxiorum decretum CIG 3050, ubi Ahrens II 36 corr. (πε)δὰ πάνσας; Argivorum *IA* 35 et 40 πεδάϜοικοι = μέτοικοι et πεδ-ιών GD 3277, 19; Coorum, Rhodiorum, aliorum mensis Πεδαγείτνυος (sive -νιος) = Μεταγειτνιών. — De Aeolensibus cf. GD 231, 20 (?); Sappho 38; 68, 2. 4; Alcaeus 48 A; 50, 6; 59; 100; Theocr. XXIX 25. 38. XXX 20, de Boeotis GD 488, 131; 489, 5. 22 sq.; 705, 2, de Arcadibus Πεδαρίτω GD 1247 V e, B 10. Num recte Hoffmann de mixtis Gr. linguae dial. p. 8 et II 243 non ab initio doricum fuisse contendit? Apud Pindarum solutum πεδά quater legitur, compositum semel πεδαμείβειν *O.* XII 12, semel πεδασχεῖν fr. 27, semel πεδαυγάζων *N.* X 61 pro ποδ' αὐγάζων cum Triclinio, sed rectius fortasse Christ (cum Stephano) ποταυγάζων, semel denique πεδέρχεται *N.* VII, 74 (neglectum a Rumpelio in lexico) et πέδοικος fr. 25. — Ad etymologiam quod attinet, utraque praepositio funditus diversa est.

Πεδαγείτνυος. Vid. πεδά et Πεταγείτνυος.

πεδάγρετον· μεταμέλητον, μεταληπτόν. H. Cf. Hom. *A* 526 ἔπος οὐ παλινάγρετον, Hes. Scut. 93 et seriores.

πεδαμείβειν. Pindarus. Vid. πεδά.

πεδάϜοικος argivum = μέτοικος. Vid. πεδά.

πεδάρσιον· μετέωρος. ὑψοῦ. H. Vid. lexica.

πεδατροομένας, scil. κεφάλας, = ἀλγούσης. Alcaei fr. 50, 6.

πεδαυγάζων (?) Pind. *N.* X 61. Vid. πέδα.

πεδεκαίδεκα (= πεντεκαίδεκα) Ϝέτεjα. Pamphyl. *IA* 505. Cf. ἀδριjών, ἄτρωπος.

πέδελθε· ἱκέτευσον, μέτελθε. H. et πεδέλθῃ· ἱκετεύῃ.

πεδέρχεται. Pindarus. Vid. πεδά.

πέδευρα, πέδευρον laconice = ὕστερα, ὕστερον. H. Vid. πεδά.

πεδέχην. Sapph. 68, 2 οὐ γὰρ πεδέχεις Ϝρόδων τῶν ἐκ Πιερίας. Alc. 59 ἔμε δείλαν, ἔμε παίσαν κακοτάτων πεδέχοισαν. Cf. fr. 101. Pind. fr. 27 πεδασχεῖν. Idem verbum saepius legitur in inscr. cretica. Del. 132. Cf. πεδά.

πέδη. Schwhi lexico adde Her. III 22, 2 πέδαι ῥωμαλεώτεραι. 23, 3 ἐν πέδῃσι χρυσέῃσι δεδέσθαι.

πεδήτης. Herond. III 69 τοὺς πεδήτας κἀποτακτούς, discipulos sc. pigritiae causa vinctos. Vid. ἀποτακτός. — Sami πεδήτης vocabatur ὁ ἀνδρών, scil. aedificium quoddam amplum, ubi compedes suspensi fuerint Megarensium, Sami liberatorum. Historiolam narrat Plutarchus Qu. Gr. 57.

πεδιᾶλαι· *μεταπέμψασθαι, μεταβαλεῖν*. H. Gl. dorica aut aeolica.

πεδιᾱνόμος = *πεδιονόμος*. Tit. lacon. LF 168e. Cf. *ἱστοριαγράφος, σκιφατόμος*.

πεδιὰς μάχη Troiana in Iliadis dierum computatione. IGSI 1290, 59.

πέδιλα· *ὑποδήματα. Κύπριοι. BA* 1095. Praeter Homerum cf. Her. VII 67. 75, qui de caligis usurpat. — Forma aeolica est *πέδιλλα* teste Choerobosco An. Ox. II 239, 11. al. Sapph. 181 *χρυσοπέδιλ(λ)ος*, Alc. 13 b *εὐπέδιλ(λ)ος*.

πεδιοφύλαξ, fundi custos. FGH 113, 4 *πάντη πάντ(ω)ς πέμσις* (= *πέμψεις*) *Πίνδαρον τὸν πεδιοφύλακα τῆς Διονυσ[ιά]δος* (a. 100 p. C.), ibidem 114, 5 *πέμσις μυ* (= *μοι*) *Πίνδαρον — τὸν πεδιοφύλακα τ. Δ.*

Πεδιώ, Iunonis cognomen. *IA* 543 et tituli duo siculi antiquissimi ex urbe aliqua chalcidica IGSI 595 et 596 (*ὁ δεῖνα*) *τόδε δῶρον Πεδιοῖ*.

πεδ-ιών (= *πεδ-εών, μετών*), sc. *βωλᾶς* i. e. *πάρεδρος*. GD 3277, 19, tit. argivus. — Cimoli inscr. sec. V vel IV a. C. IGI III 1259, 17.

πεδοιχνεῖν = *μετιέναι*. Bacchyl. XV 9 Bl. *ἄνθεα*.

πέδ-ορτος· *ἡμέρα ἐν ᾗ οὐ γίνεται ἑορτή*, dies profestus. H. cf. *ὀρτή*.

πεζᾷ = *πεζῇ*. Epicharmi fr. 26, 2 Ahr.

πεζικός. Epidaur. *IE* 239, 23 *εἰκόνα χαλκέαν πεζικάν* (scil. non *ἱππικάν*). — Chersonesi tit. GD 3087, 39 *στρατόπεδον πεζικόν τε καὶ ναυτικόν*, ut saepe in serioribus titulis et apud seriores scriptores *πεζικός* apparet, ubi *πεζός* usurpatur ab antiquis, unde in horum quoque manuscripta se insinuavit usus recentior.

πεῖ = *ποῦ*. Sophronis fr. 31 Ahr. Vid. adverbia in *ει*.

πειθαρχέεσθαι = *πειθαρχεῖν*. Her. V 91. — *πειθαρχεῖν* cum gen. pro dat. in titulo verso ex antiquo ionico sermone in vulgarem ap. Dittenb.[2] 2, 5 *πυνθάνομαί σε τῶν ἐμῶν ἐπιταγμάτων οὐ κατὰ πάντα πειθαρχεῖν*, ut *πείθεσθαι* cum gen. saepius iungit Herodotus (I 162. V 29. 33. VI 12).

πειθαρχέοισαν = *-χοῦσιν*. Delph. BCH XVII 393, n. 101. Vid. *οισαν*.

πείθεσθαι cum genitivo. Vid. *πειθαρχέεσθαι*.

Πειθίδημος pro *Πειθέδημος* sive *Πεισίδημος*. Tit. att. saec. III a. C. Meisterh.[2] 91, 7.

πειθο-δικαιό-σοτος. An *πειθοδικαιόσυνος*? Pap. mag. mus. brit. XLVI, 417.

πειθοῦν, acc. ion. subst. *πειθώ*. Herond. VI 72, ut *Λητοῦν* II 98, *Μητροῦν* VI 45.

Πειhιππίς = *Πεισιππίς*. Gythii tit. saec. V a. C. in A. Z. a. 1882, 146.

πεῖλε boetice = *τῆλε* in *Πειλεστροτίδας*. Thebarum tit. 40 Meist., sed *Τηλεφάνειος* ibidem 29. Cf. Meister I p. 259.

πεῖν pro *πιεῖν*. *PB* 34 II 7 *εἰς πεῖν τοῖς παιδίοις*. Cf. ibidem III 17. 23. Compara *ταμεῖον, ὑγεία*, similia.

πεινῶντι = *πεινῶσι* in epistula laconica Xen. Hell. I 1. 23; Plut. Alcib. cap. 28. Ahrens corrigit *πεινᾶντι*. At compara tit. antiquissimum selinuntium Dittenb.[2] 751, 1 sq. *νικὅντι — νικὅμες*.

Πειραιεύς et **Πειραεύς**. Meisterh.[2] 25, 1; 26, 6; 27, 10; 111, 9. 10. — **Πειραΐα** festum. CIA II 467, 10. 468, 11. 469, 12. 481, 56.

πεῖραν διδόναι. Dittenb.[2] 2, 21 *δώσω σοι μὴ μεταβαλομένωι πεῖραν ἠδικημένου θυμοῦ* (Darii I epistula ad satrapam). — Ibidem 890, 18 *πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει.*

Πειράνα = *Πειρήνη*, fons in Acrocorintho. Pind. *O.* XIV 61. Vid. *Μυκᾶνῆς*.

πειράξομεν (a v. *πειράζειν*). Cret. Del. 128, 35. 41.

πεῖραρ = *πέρας* ionice (praeter Hom.) Archiloch. 55; Solon 16, 2; Theogn. 140. 107. 8. 1172. Cf. aeolicum *πέρρατα*. De diphthongo cp. *εἰρωτᾶν*, *εἱλίσσειν*, alia.

πειρᾶσθαι plerumque cum participio iungit Herodotus, cuius locis citatis a Schwho adde IV 125, 4, rarius attico more cum infinitivo; locis citatis adde V 18. 20, 4; IV 203, 2. — *πειρῴατο* idem = *πειρῷντο* et *ἐπεπειρέατο* = *ἐπεπείραντο*. — Raro utitur activo *πειρᾶν*, quod pro medio usurpare solet Thucydides. — *πειρασεῖσθε* megarice = *πειράσεσθε* Ar. Ach. 743.

πειρᾶτικά, sc. *πλοῖα*. Tit. Salaminis med. saec. III a. C. Dittenb.[2] 220, 13 (CIA IV 2, 591 b *πειρατικῶν ἐκπλεόντων ἐκ τῆς Ἐπιλεμνίου*. Subst. *πειρατής* cum derivatis (pro quibus atticum est *λῃστής* etc.) ante saec. III nusquam reperiri videtur.

Πειρεύς, recens forma pro *Πειρα(ι)εύς*. Vid. *Κυδαθηνεύς*.

Πειρίθοος. Vas atticum *Περίτους* (sic) = *Πειρίθοος*. Meisterh.[2] 99, 10.

Πειρίθοος fabula sine poetae nomine. CIA II 972, 1 (?). 992 II 18. Critiaene an Euripidi tribuenda esset dubitabatur, teste Ath. XI p. 496 b. Aliam eiusdem tituli tragoediam scripsit Achaeus.

πειροόμενος = *πειρώμενος*. Rhod. GD 3758, 102, saec. a. C. II quasi a *πειρεῖσθαι* = *πειρᾶσθαι*, ut ibidem l. 111 *ὡρμουμένους* ab *ὁρμᾶσθαι*. Cf. *τιμεῖν*, *πονῆν*.

πείσει cyprio sermone = *τείσει*. Hoffm. 135, A 3 *πείσει Ὀνασίλωι — τὸν ἄργυρον τόνδε.*

πεισίμβροτος. Bacchyl. VIII 2 Bl. *δόξαν — πεισίμβροτον δοίητ'*. Cf. Aesch. Cho. 357.

πέκαρι (pro *πέχαρι* Schmidt.)· *ἔλαφος*. *Ἀμερίας*. H. Macedonicum.

πελαγίζειν *ἐν τοῖς λόγοις*. Vid. Philodemus de rhet. p. 233. 234. ed. Sudh. — Inundandi sensu de fluviis adhibet Her. I 184. Cf. II 92.

πέλαγος. Schwhi lexico adde Her. VIII 13, 1. — *Ποντίῳ ἐν πελάγει* CIA IV 2, 4040 b, vs. 5. Cf. Pind. *O.* VII 56. Eur. Hec. 610.

πελάζειν ion., ep., trag., lyr., = *πλησιάζειν*. Her. II 19. IV 181. IX 74.

Πελαζγικόν. Arg. inscr. Alexandri aet. Le Bas 122. Vid. Z pro Σ.

πέλανος, offa, Aesculapii serpenti data. Herond. IV 91. — De huius vocabuli significatione et usu disseruit P. Stengel in Herme 1894, p. 281—9.

πέλανορ· *τὸ τετράχαλκον Λάκωνες.* H. Propter formam, ut suspicor. Cf. Xen. Lac. resp. VII 6. Plut. Lyc. 9. Lys. 17. Apophth. Lac. p. 226.

Πελαργικόν, τό. Notabilis locus est de Pelargico (cf. Thuc. II 17, 1) inscr. eleusinia saec. V a. C. CIA IV 1, 2. n. 27 b; 35: *τὸν δὲ βασιλέα ὁρίσαι τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τõι Πελαργικõι, καὶ τὸ λοιπὸν μὲ ἐνhιδρύεσθαι βομὸς ἐν τõι Πελαργικõι ἄνευ τε̃ς βολε̃ς καὶ τõ δέμο μεδὲ τὸς λίθος τέμνεν ἐκ τõ Πελαργικõ μεδὲ γε̃ν ἐχσάγεν μεδὲ λίθος, ἐὰν δέ τις παραβαίνει τούτον τι, ἀποτινέτο πεντακοσίας δράχμας, ἐσαγγελλέτο δὲ ὁ βασιλεὺς ἐς τὲν βολέν.* Cf. Luc. Piscat. 47. Poll. VIII 191.

πέλας c. gen. = *πλησίον.* Her. VIII 39. 138. Attici pedestres tantum *οἱ πέλας.*

πελάστατος, proximus. IGSI 352 II 65, Halaesae tit. doricus exaratus post stabilitam Romanorum in Sicilia dominationem.

πελάται *παρὰ Κρησὶ μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι.* EG 159, 58 s. v. *εἵλωτες.* — In Phanagoriae tit. IRB II, 353 Latyskewio coloni videntur, qui una cum praediis deae consecrati *ἱερόδουλοι* facti sint.

πελέα = *πτελέα*, ulmus. Epidaur. GD 3255, 45. Cf. Baunack, Aus Epidauros, p. 31, 44. Falso hic *πελέος* GD 1874, 13 idem quod *πτελεῖος* esse putat, quod ethnicum descendit a *Πέλη*, oppido thessalico ap. Steph. Byz. s. v. — Cf. *πέντος* = *πέμπτος.*

πέλεθρον (Hom.) = *πλέθρον* in decreto delphico Amphictyonum CIG 1688, 17 (= CIA II 545); in tit. Issae (saec. a. C. IV) Dittenb.[2] 933, 7 *πέλεθρα τρία*, 8 *πέλεθρον καὶ ἥμισυ*, 10 *πέλεθρα τέσαρα* (sic), ubi *τέτορα* expectatur. Ibidem 477, 7. — Syracusis *πέλεθρον* vocatur stadium IGSI 10 — *οἰκοδομήσας πέλεθρον τοῖς αὐτοῦ υἱέεσσι ἔδωκε τᾶι πόλ[ει].* Cf. infra *πλέθριον.* — Sensu generali de distantia adhibet Aratus Phaen. 209 *ἶσα πέλεθρα* cum v. l. *ἶσα κέλευθα.*

πέλεια· *περιστερά. Βοιωτῶν. BA* 1096. Cf. *πεληάρ.* — **Πέλεια,** fatidicarum mulierum nomen Dodonae, de quibus vid. Paus. X 12, 10. VII 21, 2. Her. II 55. 57. Cf. *μέλισσα.*

πελείους (= *πελιούς, πολιούς*)· *Κῷοι καὶ οἱ Ἠπειρῶται τοὺς γέροντας καὶ τὰς πρεσβυτίδας.* H. Mox idem *πέληος· γέρων* et *πελλᾶς· πέληος, πρεσβύτης.*

πελεκᾶν (Ar. Av. 1157). Piraei decretum aet. lycurgeae *EA* 1900, p. 94, l. 50 *καὶ πελεκήσουσι* (sc. *τοὺς λίθους*) *ὀρθοὺς πανταχῆι καὶ εὐγωνίους πρὸς τὰ μέτρα, ἃ ἂν μισθώσηται ἕκαστος κτέ.*

πελεκῖνοι, securiculae. Lebadeae tit. (a. 175—171 a. C.). Dittenb.[2] 540, 171 *τὴν ἐμβολὴν τῶν γόμφων καὶ τῶν δ[εμάτων] καὶ τῶν π[ελ]εκίνων.* Sec. Fabricium de archit. p. 84 *πελεκίνοις* lapides in superficie colligari solebant.

πέλεκυ. Hes. s. v. *ἡμιπέλεκον·* — *τὸ γὰρ δεκάμνουν πέλεκυ καλεῖται παρὰ Παφίοις.* In inscr. cypria Edalii Hoffm. 135, A 16 suppletur *πε[λεκέϝας].* Cf. Hes. s. v. *πέλεκυς.* Eandem vocabuli notionem Cretensibus tribuit Eustathius p. 1878. — Cf. *λέβης.*

πέλεσθαι = εἶναι. Alcaei fr. 49, 4; 26, 4. Cf. Mytilen. tit. IGI, II 60, 34 πελομέ[νων]. Etiam Pindarus forma media utitur, quam sunt qui ubique Homero reddendam esse putent, exceptis tribus locis *O.* I, 46; *P.* IV 145; I 56. Apud Bacchylidem sola forma media servata est. Contra tragici forma activa potissimum utuntur. Archytas Stob. Flor. I 106 πέλονται, quod vix recte Cobet in πέλοντι mutari iussit.

πεληάρ (πελήαρ vulgo)· περιστεράς — Λάκωνες. H. Cf. πέλεια. Ceterum proprie diversi sunt aves, columba et palumbes. Cf. Arist. H. A. V 13. Nomen ductum est a colore. Forma attica est πελειάς, iuxta quam poetae usurpant πέλεια.

Πελιάδες fabula sine poetae nomine. CIA II 973, 1 **Πελιάδες Εὐριπίδου** ibid. 992 II 15.

πέλιξ (πέλλιξ?) = λεκάνη apud Aeoles sec. Poll. X 78. Cf. pelvis πέλλα, πελλίς.

πελίχνα. Athen. VI 495 C: Σέλευκος δέ (φησι sc.) πελίχναν Βοιωτοὺς τοὺς μὲν τὴν κύλικα, Εὐφρόνιος δ' ἐν Ὑπομνήμασι τὰς χόας, de priore sententia citans Philetam ἐν Ἀτάκτοις.

πέλλα. Clitarchus ἐν Γλώσσαις Athen. VII p. 495 *E* hoc vocabulum una cum πελλητήρ = ἀμολγεύς tribuit Aeolensibus et Thessalis.

Πελλάνα dorice = Πελλήνη, v. c. saepius apud Pindarum. — Πελλάνιος· Ποσειδῶν ἐν Κρήτῃ. H.

πελλᾶς. Vid. πελείους.

πελλάτας. Vid. φελλάτας.

πελλητήρ· πολυφάγος. ἀμολγεύς. H. Ita correxi pro ἀμολγός. Cf. s. v. πέλλα et πελλαντῆρα· ἀμολγέα a v. πελλαίνειν ibidem.

πελλίς (πελϜίς, pelvis)· λεκάνη. H. Hipponactis fr. 38. Skrit. pâlavî.

πελλὸν (pullum) ἱμάτιον. Tit. doricus in Bruttia IGSI 644.

πέλμα, solea. Herond. VIII 105. Vid. lexica.

πέλτα = πέλτη. *TH* I 5. II 4, ut in iisdem tabulis ἄνθεμον, βότρυς, γυῖον, ἔμβολος, ἐπιστύλιον, θρῖναξ, καρυκεῖον, κιβώτιον, λωτήριον, insigne quoddam hominis nomini praescriptum. Kaibel IGSI, pag. 174 monet in amphoris cnidiis et rhodiis saepissime similium rerum imagines reperiri, quae sint procul dubio mercatorum insignia.

πελτασταί. CIA I 54. 55.

πελτοφόραι = πελτοφόροι passim titt. boeotici. GD 528—550; 735 sqq.: τοὶ ἀπεγράψανθο ἐξ ἐφείβων ἐμ πελτοφόρας. — Sic Aegosthen. GD 3096 (cf. 3097) ἐξ ἐφήβων ἐν πελτοφόρας ἀπεγράψατο Ἀλκίας. In reliquis Aegosthenitarum inscriptionibus brevius τοίδ' ἐξ ἐφήβων: 3095. 3098—3103, semel nude τοίδε 3104. — De terminatione cf. ναποῖαι, σαμφόρας, λευκολόφας, alia plurima.

πέλυξ, πελῦκος, = πέλεκυς. Babrius 64, 9, unde vocalem longam esse constat.

Πελυσιών, Sami mensis, = Ἑκατομβαιών att.? Bisschoff de F. G. A.

πεμπάζεσθαι· *Αἰολικῶς τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν. EM.* 660, 3. Cf. Od. δ 412. Melius Plut. de Is. et Os. 56 et de εἰ ap. Delph. nude ἀριθμεῖν et ἀριθμεῖσθαι explicat πεμπάζειν et πεμπάζεσθαι.

πεμπαμέροις ἀμίλλαις aeolice pro πενθημέροις. Pind. *O.* V 5.

πέμπε· Αἰολικῶς πέντε. H. Cf. Schol. Od. δ 412. *EM* 660, 3 de verbo πεμπάζεσθαι. In aeolicis titulis nondum repertum est, sed stabilitur tit. thessalico Hoffm. 18, ubi crebro occurrit δεκάπεμπε, et aeolico πεμπέτηρις et homerico πεμπώβολον. Cf. Hoffm. II 496. — Gen. πέμπων. Alcaei fr. 33, 7 παχέων ἀπὸ πέμπων. Cf. δέκων. Forma vulgaris πέντε nata est ex πέμπτε (cf. πέμπτος). Osci pompe dicebant, unde nomina Pompeius et Pompeii.

πεμπεβόεια (?). Vid. πεντεβόεια.

πέμπειν pro βάλλειν, ῥίπτειν (?). Herond. III 63 ταῖσι δορκάσι πέμπειν (m. pr.; corr. παίζειν), quam lectionem Crusius tuetur coll. Poll. IX 103 et Persio III 50. — De participio praesentis pro fut. post πέμπειν cf. Meisterh.[2] p. 201, 8.

πεμπέτηρις = πεντετηρίς. Titt. aeolici IGI, II 502, 3; 527, 26.

πεμπώβολον. Vid. πέμπε.

πέμσις = πέμψεις. FGH 113, 3. 114, 5. 18. 115, 15. 116, 6 (et πέμσαι 16, πέμσω 20). 117, 11. 118, 17, etc. Vid. s. v. πεδιοφύλαξ.

πένεσθαι sensu homerico = πονεῖν. Inscr. Mycenarum GD 3316: αἰ δέ τί κα πένηται, ἄτιτον α[ὐτὸν] ἦμεν καὶ τὸνς ἐγγόνονς.

πένης. Ἀριστοφάνης· „πατρὶς δὲ πᾶσα τῷ πένητι προσφιλής, | ἀφ' ἧς τροφήν τε καὶ τὸ μὴ πεινῆν ἔχει." Hoc fragmentum O. Hense edidit e cod. bruxellensi „de Stobaei Flor. excerptis Bruxellensibus" p. 35. Huiuscemodi sententia magis Antiphanis quam Aristophanis spirat ingenium, attamen neutrius esse videtur, sed Euripidis, paroediae causa citata ab Aristophane, qui similem eiusdem poetae attulit in Pluto vs. 1151 πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ. Rem confirmat usus adiectivi προσφιλής Euripidi familiaris, alienus a comoedia.

πενθαλέην μορφᾶς εἰκόνα. Tit. metr. CIA III 1416.

πενθέριον· τὴν προῖκα. Θάσιοι. H. Scil. datum ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ ἀργύριον.

πενθημερία. Ostr. 321 C τὴν καλ(ουμένην) πενθ(ημερίαν) in Aegypto officium quotannis per quinos dies operandi in aggeribus (ὑπὲρ χωμάτων ἐργάζεσθαι). Cf. Wilcken O. G. I p. 338.

πενθήμερον. PL p. 354, col. II 1 sq. (Ptolemaeorum aet.) κατὰ πενθήμερον, ut Xen. Hell. VII. 1, 14.

πενθημίγοον. *TH* II 20. 30.

πενθημικόδιος. Thisbae tit. saec. a. C. IV. Dittenb.[2] 538, 12.

πενθημιωβέλιον. Inscr. eleusinia I 52 in *EA* 1883, 3.

πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος οὐδὲ τίμιος. Alcaei fr. 49, 3.

πεντάδιον. Vid. ξυλοπάκτων.

πεντάδραχμος ion. = att. πεντέδραχμος. Her. VI 89.

πεντάεθλον et **πεντάεθλος** = att. *πένταθλ.* Her. VI 92. IX 33. — IX 75.
πενταhετηρίδα. *TH* I 105; II 35. Cf. *καθ' ἔτος, δωδεχέτης, ἐννεακαιδεχέτις* in tit. Halicarnassi.
πενταετής. Her. I 136 (= *πεντετής*), iuxta *πεντετηρίς* III 97. IV 94. VI 111.
πενταετία. Thisbae tit. saec. III p. C. Dittenb.[2] 533, 19. 21. 26.
πεντακάτιοι = *πεντακόσιοι.* Boeot. GD 502, 6. — 737, 15, *πεντακατίας*, 488, 168 *πεντακάτιη*, 705, 21 *πεντακατίως.* — Elei GD 1154, 2 sq. *πεντακατίας*, GD 1156, 4 *πεντακατίων.* — Mycen. *EA* 1887, 158 *πεντακατίανς δράχμανς*, etc.
πεντάκοντα. Elei GD 1150, 2 et fortasse 1159, 10. Dores dicebant *πεντήκοντα*, ut Iones et Attici.
πεντακοσιόδραχμος *ἔρανος.* Myconi inscr. Rangabé. A. H. 957 (Kum.).
πενταμαριτεύων (ab *ἀμάρα*) inscr. delph. saec. V BCH 1895 (= GD 2561, Dittenb.[2] 438, 183), ubi Homolle p. 26 „Il s' agit probablement d'une fonction exercée à tour de rôle par les membres de la phratrie [des Labdyadai] pendent une durée de cinq jours. Ainsi à Ephèse on élisait tous les cinq jours cinq commissaires repartiteurs pour presider à la distribution de lots de terres." Ita quoque Athenis *οἱ προτένθαι*, praegustatores, per quinque dies fungebantur officio sacro praeparandi coenam Apaturiorum. Huic autem festo Delphis *Ἀπελλαῖα* respondisse suspicatur idem l. l. p. 46. Cf. Dittenb. not. 68.
πενταμναῖον, quinque minarum summa. Inscr. aeol. GD 276, 16. 21.
πεντάμναον. Assi inscr. aeol. saec. a. C. IV. Dittenb.[2] 501, 9.
πεντάμνοος pro *πεντέμνους* saec. II—I a. C. Meisterh.[2] 125, 8.
πενταμορίας *δράχμας.* Euboeae tit. Rangabé A. H. 957 (Kum.).
πεντάπεδος = *πεντέπους.* Lebadeae inscr. Michel 589, 17. Cf. *ἔκπεδος.*
πενταπλήσιος ion. = *πενταπλάσιος.* Her. VI 13.
πεντακόργιον. Vid. *πυργίς.*
πενταφολία, ἡ. *PK* II 112, 7; 191, 5.
πεντάχα· *ἡ χείρ.* H. Cf. *πέντοζος* in lexicis.
πέντε. Vid. *πέμπε.* — De *πέντε* servanti ε̆ in compositione attica vid. Meisterh.[2] 124 sq. Reliquae fere dialecti mutant in α.
πεντεβάλανον *κλείδιον.* Inscr. att. *Ἀθην.* VI 87 (Kum.).
πεντεβόεια (*σάμβαλα*). Sapph. fr. 98, 2. Falso traditur *πεντεβόηα.* Cf. Hoffm. II 326. Suspicor tamen *πεμπεβόεια* (*πεμπαβ.?*). Vide *πέμπε.*
πεντεκαιδεκάπους. Dittenb.[2] 587, 156.
πεντεκοστή pro *πεντακοστή.* CIA IV 2, 135 f 16. „Titulus medio saeculo quarto [a. C.] haud dubie est recentior."
Πεντελῃκός, sive *Πεντελεικός*, non *Πεντελικός.* Meisterh.[2] 29 sq., 41.
πεντέλοχοι vocabatur pars exercitus argivi. Thuc. V 72, 4 *τῶν τε Ἀργείων τοῖς πρεσβυτέροις καὶ πεντελόχοις ὠνομασμένους.* Ipsos Argivos *πεντάλοχοι* dixisse crediderim. Pape vocabulum prorsus neglexit.

πεντεπάλαστος. CIA IV 2, 1054 c 69 sq. et d 12. Vid. *παλαίστα*.
πεντήρ̥οντα. Cretice Mus. Ital. II p. 190 sqq. n. 12. 18. — *πεντήκοντα* LG I 29. II 24. IV 21 — *πεντηκονταστατῆρω* ibidem II 38; Therae Del. 148 e, 16—19, ut apud Iones et Atticos. Cf. eleum *πεντάκοντα*.
πεντηκόντερος = -τορος passim Herodotus, rarius Attici (cf. Meisterh.[2] 18), pars codicum Pind. *P.* IV 245, unde restituit O. Schroeder. Cf. *τριηκόντερος*.
πεντηκοστὴ *εἰσαγωγῆς* et *π. ἐξαγωγῆς* in Aegypto. Vid. Wilcken O. G. I p. 275—279. Nunc cf. FGH, Indicem IX p. 350, s. v. *ἑκατοσταί*.
πεντηκοστῆρες. CIA I 22.
πεντηκοστύς et **πεντηκοστυάρχοι** Lacedaemoniorum. Vid. s. v. *λόχος*.
πεντίξεστον (?) *μέτρον*. *PK* II 329, 2 aet. byz. L. *πεντά-ξεστον*.
πεντόγκιον *ἀργύριον*. Epicharmi fr. 5, 6. Poll. X 81. Cf. quincunx.
πεντόρκιον, sacramentum per V deos? Locr. Oz. GD 1479, 16.
πεντόροβος *χαλκοῦς ἐπίχρυσος* in templi deliaci donariis. Michel 833, 19 al. Forma attica est *πεντώροβος*, ut *πεντώρυγος*. Cf. Meisterh.[2] 20, 18 et *τριώβολον*, *πεντώβολον*, *δεκώβολον*, alia.
πέος. Vid. *κότιλλιν*, *νεῖδες*.
πεπάγαισιν *δ' ὑδάτων ῥόαι* aeolice = *πεπήγασιν*. Alcaei fr. 34, 2.
πέπᾱζαν cyprie = *πεπήγασιν*, sed transitive. Inscr. metr. H. 161, 2 *τὸν λίθον πέπαζαν*. Cf. Hoffm. I 260. Vid. *Z* pro *Γ*.
πέπανα (= *πόπανα*)· *πλακούντια*. H. Vid. *E* pro *O*.
πεπαρεύσιμον· *εὔφραστον*, *σαφές*. H. Doricum, nam *πεπαρεῖν· ἐνδεῖξαι*, *σημῆναι* H. Pindarus *P.* II 57, cuius scholia explicant *πορίσαι καὶ παρασκευάσαι ἢ περιποιῆσαι ἢ παρασχεῖν*. Christio non nisi dialectica varietate a *πορεῖν* differre videtur, cuius tamen verbi notio, quam rectius reddit Hesychius, huic opinioni parum favet. Fortasse propius cognatum est verbum latinum (ap)parere.
πεπάστω. Vid. *πάομαι*.
πεπείστειν = *πεπεῖσθαι* Thessali. GD 345, 16. Cf. Hoffm. II 506 et Infinitivus.
πεπερᾶτον *Ἰταλικὸν πείνειν* (sic), vinum piperatum (Celsus IV 26, p. 152, 24 D). Recens tit. ap. Dittenb.[2] 805, 10.
πεπιστευμένως (= *ἀξιοπίστως*) *ἱστορίαν γράφειν*. Philodemus de rhet. p. 352, 5 Sudh.
πεπληρώκοντα aeolice = -*κότα*. Lesb. GD 250, 9. Vid. Participium.
πεπλοθ[ήκη]. CIA II 715.
πεπλοποιΐα. Damascius *BA* 1410.
πεποίηκαν = *πεποιήκασιν*. Vid. *ἀποδέδωκαν*.
πεποιοντεῖσσι (= -*τεσσι*) = *πεποιηκόσι*. Thesp. BCH 1898, 561. Vid. Participium.
πεπολιτογραφειμένοι et **-μένουν.** Thessal. GD 345, 41 A 2. 46 sq.
πέποσμαι (*πέπυσμαι*)· *ἀκήκοα*. H. Cyprium, ut *φοτεύω*, alia. Cf. *ἐνκαφοτεύει* et Hoffm. I p. 166.

πέποσχε = πέπονθε. Epicharmi fr. 7 Ahr. ἁ δὲ Σικελία πέποσχε ex *EM* p. 662, 41. Phot. s. v. Δωριέων τινὲς τούτῳ κέχρηνται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστιν. Sed Ar. Lys. 1098 libri habent δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες, ubi Elmsley τᾶν ἐπεπόνθεμες, melius Blaydes τοί κ' ἐπεπόνθεμες, edens ἐπεπόνσεμες, et coniciens ἐπεπόσχεμες, quod fortasse verum est. — Apud Homerum (*Γ* 199 = *Ψ* 52. Cf. κ 465) vulgo πέποσθε = πεπόνθατε, sed Aristarchus πέπασθε = πέπαθ(α)τε, ut πεπαθυίῃ ρ 555. Cf. vLeeuwen, Enchiridium lect. ep. § 160, p. 401.

πεπράγασιν transitive pro πεπράχασιν in tit. Ephesi saec. a. C. II. Dittenb.[2] 519, 72 ὅσοι — πράξεις πεπράγασιν ἐπὶ τοῖς κτήμασιν.

πεπρημένος in defixionis formulis cnidiis quid? GD 3536, 19: ἀναβᾶι Ἀντιγόνη πὰ(ρ) Δάματρα πεπρημένα ἐξομολογονα (Bechtel ἐξομολογουμένα = ἐξαγορεύονσα?) καὶ μὴ γένοιτο εὐειλάτου (= ἵλεω) τυχεῖν Δάματρος. — 3527, 11 ἀνενέγκαι αὐτὸς (scil. vestes, quas furto ablata mihi non reddidit) παρὰ Δήμητρα καὶ εἴ τις ἄλλος τἀμὰ ἔ[χει πεπρη]μένος ἐξαγορεύ[ων κτἑ. — 3540, 3 ἀνα[βᾶι] παρὰ Δάματρα πεπρημένος μετὰ τῶν αὐτοῦ [ἰδίων] πάντων ἐξαγορεύων. — 3543, 5 ἀνενέγκαι αὐτὸς πὰ(ρ) Δάματρα καὶ Κούραν πεπρημένος. — 3544, 4 ἀνενέγκαι πεπρημένος ἐπὶ Δάματρα καὶ Κούραν. Cf. 3546. Semel 3538, 10 καὶ ἀνενέγκ[οιεν αὐτοὶ Δάματρι καὶ Κο[ύραι καὶ παρὰ] τοὺς παρὰ Δάμα[τρι καὶ Κ]ούραι κολαζόμενοι [ὅτι τἀλ]λότρια ἀποστεροῦντι, unde apparet hic πεπρημένος significare a dis inferis sive morbo sive alia ratione cruciatus.

πεπρωγγυευκῆμεν = προηγγυηκέναι. Vid. Perfectum.

πεπτερύγωμαι Sappho 38 = ἐπτ. *EM* 662, 36. Vid. Reduplicatio.

πέπτωκεν, scil. ἐπὶ τὴν τράπεζαν, = καταβέβληται, soluta est (summa debita), frequenter legitur in ostracis saec. III a. C., iuxta ἐχρημάτισεν, solvit (debitor). Vid. Wilcken O. G. I p. 64 sq.

πεπυκασμένος dorice = πεπυκασμένος. *EM* 822, 41.

περ encliticum. Her. VI 57 ἤν μήπερ = ἤνπερ μή. IV 26. 28 homerice ὅτε περ. IV 186 διότι περ.

πέρ = περί. Constanter Thessali; iuxta περί poetae lesbii, sed tituli aeolici solam pleniorem formam agnoscunt. Testimonia dabit Hoffm. II 388. Cum tmesi Alcaeus fr. 18, 6 πὲρ μὲν γὰρ ἄνεμος ἰστοπέδαν ἔχει. — Eadem forma ὑπέρ significat fr. 93 κεῖσθαι πὲρ κεφάλας μέγας, ὦ Αἰσιμίδα, λίθος, quem usum confirmant gl. Hes. περρέχειν, περρ-ησ-ιππίαν, πέρροχος. — πέρ pro περί bis habet inscr. delphica saec. V a. C. GD 2561 A 1, C. 19, sed ibidem B 6, 8 περί. Apud Pindarum tantum ante vocalem et in compositis πέραλλα (?), περάπτειν, πέροδος, περ-ιδαῖος. Cum elisione editur *O* VI 38 et *P* IV 265, sed fortasse praestat elisionis signum omittere. De Macedonibus cf. περίττα, de Tarentinis περάγην. — Apud Eleos πάρ = περί et = παρά. Vid. πάρ.

περάγγην· διέρρωγα. Ῥίνθων. H. i. e. περιεάγην.
περαιότερον = περαίτερον. FGH 124, 8 πρὶν ἤ τι περαιότερον ἐνχιρήσω (sic) ποιεῖν. Epistula saec. II p. C.
περαιοῦν cum gen. Cretice LG VII 12: αἴ κ' ἐκς ἀγορᾶς πριάμενος δõλον μὲ περαιόσει τᾶν Ϝεκσέκοντ' ἀμερᾶν.
πέραλλα pro περίαλλα O.Schroeder reddit Pindaro scribens *P.* XI 5 ὅν<τε> πέραλλ' ἐτίμασε Λοξίας. Vid. s. v. περιώσιος.
περάπτειν. Pind. *P.* III 52. Vid. πέρ.
πέρατι παραδιδόναι, perficere. Theophyl. Sim. Hist. VI 5, 16 τὸ προστεταγμένον.
πέργουλον· ὀρνιθάριον ἄγριον (pro ἀργειλεγω Ahrens). Λάκωνες. H. = σπέργουλον· ὀρνιθάριον ἄγριον apud eundem. Cf. πήλυξ.
πέργουν· πρέσβυν. οἱ αὐτοί (Lacones). H., qui infra habet σπέργυς· πρέσβυς. Similiter σκ et κ variant in σκάπτειν, καπετός, Καπανεύς, σκαπανεύς. Vid. πρειγεία.
πέρδιξ. Vid. ἄμαλκος, πῆριξ, σισίλαρος.
πέρδιξ δρουσον· ἀντὶ τοῦ ταχέως ἐλθέ, ἐπειδήπερ τὸ ζῷον τοῦτο ταχὺ μεθάλλεσθαι πέφυκε. Proverbium edidit M. Treu in Philologo 1888, p. 196 e cod. miscell. Palatino saec. XIV in bibl. Heidelbergensi. Lemma apud Suidam corruptum est in παραιξορουσιν, ap. Photium in παρεξορουσεν, unde Kock post Meinekium sumsit Aristophanis Tagenistarum fr. 528. Observat Treu poetam Av. 1292 (cf. schol.) hinc κατ' ἀντίφρασιν πέρδικα vocare χωλὸν κάπηλον. Cf. ἐκπερδικίσαι ibidem 768 et Hes. s. v.
πέρεν = φέρειν. Cret. LG V 36.
πέρ-θεσθ'. Sapph. 38, 1; περθέτω. Alc. 36, 2.
Perfectum cum flectione praesentis. Lac. ἐντετύχομεν CIG 1319; εἰσχήκει Le Bas 194 b. — Carpath. Del. 171, 411 διατετελέκει, ib. 10 γεγόνει, 36 τετιμάκει. — Theocr. δεδοίκω, πεποίθεις, πεφύκει, ὀπώπει, λελόγχει. — Epicharm. fr. 75 γεγάθει. — Sophro ἀλιφθερώκει. — Infin. perf. in ειν Rhod. Del. 179 b, 6 γεγόνειν, Agrigent. Del. 199, 15 ἀμφισβατήκειν, συγκεχωρήκειν. Alia vid. ap. Boisacq p. 197. — λελαβήκειν GD 3829, 59, εἴδειν ibidem l. 118, Heracl. ad Sirin *TH* I 142 πεφυτευκῆμεν, I 155 πεπρωγγυευκῆμεν. — Similiter apud Aeoles τεθνάκην GD 281, C 15, Sapph. 2, 15, τεθεωρήκειν H. 173, 18. De participio vid. s. v.
περί cum gen. pro acc. Sappho I 9 σ' ἄγον — στροῦθοι περὶ γᾶς. — Vid. πέρ et πάρ. — Περί brevitatis causa omissum in titulis, ubi legis alicuius capitum argumenta praemittuntur, v. c. in Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 654, 1 περὶ ἱερῶν καὶ ἱερᾶν, sed 15 Εἱματισμοῦ, 28 Πομπᾶς, 34 Σκανᾶν, 39 Ἀκοσμούντων, 42 Ῥαβδοφόρων, 45 Περὶ τῶν διαφόρων, 64 Θυμάτων παροχᾶς, 73 Τεχνιτᾶν εἰς τὰς χαριτείας, 75 Ἀδικημάτων, 78 Περὶ τῶν κοπτόντων ἐν τῶι ἱερῶι, etc.

etc. — Eandem normam in inscribendis capitibus apud auctores interdum secuti sunt grammatici, velut in Theophrasti Characteribus.

περιαγησαμένων dorice = *περιηγ.* Corcyrae tit. Dittenb.[2] 458, 15.

περιαγνύναι. Vid. *περ-άγην.*

περι<αγόρ>τρια· *ἡ περιαγγέλλουσα τὴν ὥραν.* Phot. ex Naberi coniectura, ciconiam (alaudam voluit procul dubio) in chelidonismo rhodio (Athen. VIII p. 36 B) ita dictam esse suspicantis.

περιαιρεῖσθαι *παρά τινος.* Cnidi rec. tit. GD 3542 *ἀνιεροῖ Προσόδιον Δάματρι καὶ Κόραι — τίς* (= *ὅστις*) *τὸν Προσοδίου ἄνδρα περιαιρεῖται Νάκωνα παρὰ τῶν παιδίων. — Ἀξιῶ σε περιαιρεθῆναι τοῦτο τὸ ὄνομα* formula, qua in Aegypto saec. III a. C. mortem alicuius nuntiabant cognati scribae regio (sive urbano sive pagano). Alia formula est: *ἀξιῶ τάσσεσθαι αὐτὸν ἐν τῇ τῶν τετελευτηκότων τάξει.* Vid. Wilcken, O. G. I p. 454 sq.

περιαλοιφή, tinctura. Dittenb.[2] 587, 60 (a. 329/8 inscr. att.) *εἰς τὴν παραλιφήν* (sic lapis) *τοῦ τείχους,* ut 967, 6 *περιαλείψει δὲ Διόγνητος καὶ τῶν τοίχων τοὺς δεομένους.*

περίαλλος· *τὸ ἰσχίον.* H. Cf. Arcadius p. 54, 9. Vocabulum Alciphroni I 39, 6 (*περιάλλων*) pro *περὶ ἄλλων* reddidit Meineke.

περιάμπαξ, voc. creticum significans *ἀνάπαλιν, ἐκ τοὐναντίου,* ratione inversa, vice versa in foedere Itaniorum et Dragmiorum Cretensium Dittenb.[2] 929, 59: *ὡς ὁ Σίδαμνος ἐς Καρύμας καὶ πέραν ἐς τὰν στεφάναν καὶ ἁ στεφάνα περιάμπαξ ἐς ὀρθὸν κτέ.* et mox v. 68 eodem sensu **περιαμπέτιξ** in foedere Itaniorum et Praesiorum: *ὡς ὁ Σίδαμνος — τὰν στεφάναν καὶ περιαμπέτιξ* (ex *περιαναπίπτειν*) *ὡς ἁ στεφάνα καὶ εὐθυωρίαι ἐς Δορθάννας ἐπὶ τὸν λάκκον κτέ.* Recurrit *περιαμπέτιξ* v. 67.

περιαργοροῦν, circumcirca deaurare. Deli a. 279 a. C. tit. Michel 823, 17 *περικεφαλαία σιδηρᾶ περιηργυρωμένα.*

περιασπάζεσθαι, amplecti. Pap. mag. V Leid. 7 a, 16 *ὦ τῆς μοίρας, τῆς ἅπαντα περιασπαζομένης.*

περὶ αὐτά πως· *οἷον ἐγγὺς καὶ παρὰ μικρόν.* Phot. Neglexisse videtur grammaticus substantivum aliquod in neutro plur., quo *αὐτά* pertinebat. Cf. formula *περί που.*

περιαυτίζεσθαι. Theophyl. Sim. Hist. III 17, 1 *περιαυτίζεταί τε καὶ αὐθαδίζεται* = *μέγα φρονεῖ,* ut Gregor. Nyss. III 1065 C, sed idem IV 1, 8 *τοὺς ἀγγέλους εἰσῳκίζετο καὶ λαμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται* = *προσποιεῖται,* sibi conciliat.

περιβαίνειν (*πόλιν*), obsidere = *περικαθῆσθαι.* Theophyl. Sim. Hist. II 17, 2 *περιβὰς τὸ πόλισμα ἐνήθλει λαβεῖν.*

περιβολιβῶσαι = *περιμολυβδοῦσαι.* Camiri tit. GD 4118. Vid. *βόλιμος.*

περ-ιδαῖος, circa Idam situs. Pind. fr. 154, 3 *νομὸν Κρήτας περιδαῖον.*

περίδειπνον. Vid. *στέρχανα.*

περιδειρίδιον, torques, = *περιδέραιον, περίδειρον.* Vid. s. v. *φύκιον.*

περίδινος. Plat. Legg. IV 77 C τὰ τῶν λεγομένων περιδίνων τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν γιγνομένων. Hes. περίδ[ε]ινον· πειρατήν. Corruptius Photius et Suidas περιδήλιον. Mihi non satis constat, Platonem non potius intellexisse latrones.

περίδρομοι, magistratus apud Mytilenaeos, fortasse comparandi cum XL viris atticis. Vid. δικάσκοποι.

περιειλίσσειν ionice = περιελίττειν. Her. VIII 128.

περιεῖναι, superstitem esse. Lexico Schwhi adde Her. III 15 init. οὐκέτι περιέοντα.

περιείρειν, circum inserere, solus Her. II 96 τοὺς γόμφους — εἰς τὰ διπήχεα ξύλα.

περιέλασις, circumvectio, solus Her. I 179.

περιέπειν ionice passim Herodotus, ex Atticis solus Xenophon.. De formula herodotea εὖ et τρηχέως περιέπειν = att. εὖ et κακῶς διατιθέναι cf. Schwhi lexicon. Vid. περιῆπε.

περιεπλιγμένα = περιπεπλιγμένα. Meisterh.[2] 138, 2, CIA II 735, 30 (c. a. 306 a. C.).

περιέρπειν = περιμέναι. Epidaur. GD 3039, 6 ἅμα τᾶι ματρὶ περιῆρπε (ὁ παῖς) et l. 34 περιέρπουσα κατὰ τὸ ἱαρόν. Vid. ἕρπειν.

περιέσχατα, τά. Veterum solus Her. I 86, V 101.

περιηγεῖσθαι. Lexicon Sabbaïticum p. 4, l. 2 Μένανδρος Ἥρῳ· „νυνὶ δὲ τοῖς ἐξ ἄστεως κυνηγέταις | ἥκουσι περιηγήσομαι τὰς ἀχράδας.“ Cf. Her. VII 52. Speciose ὀργάδας coniecit Kock Mus. Rhen. 1890 p. 588, coll. Xen. Cyneg. 10, 19.

περιήγησις = att. περιγραφή. Her. II 73.

περιηγητής. Vid. ἐξηγητής. — περιηγητὴς διὰ βίου. CIA III 1355.

περιήκειν cum acc. = ἥκειν εἴς τινα, συμβαίνειν τινί, accidere alicui. Her. III 16. 86.

περιήλυσις = att. περίοδος, hellen. περιέλευσις. Her. II 125.

περιημεκτέειν verbum ion. herodoteüm = δυσφορεῖν. Vid. Schwhi lexicon.

περιῆπε = περιεῖπε. Epidaur. GD 3339. Vid. περιέπειν et cf. ἀφήλετο et s. v. χρήσασθαι.

περιθεωρεῖν, circumspectare. Oenoandae tit. BCH 1897, 61 III 4.

περιίειεν = περιίοιεν. Amphictyonum decretum CIG 1688, 18.

περικάδεσθαι = σφόδρα κήδεσθαι. Pind. *N.* X 55.

περικαθῆσθαι, insidere, occupare. Theophyl. Sim. Hist. IV 3 § 7 τὸν βασίλειον θρόνον περιεκάθητο.

περικάμνειν, operam navare. FGH 20, col. II 14 (edictum imperatorium saec. III vel IV) ἐπεὶ Καῖσάρ εἰμι καὶ περικέκμηκα τὸ κλῖνον ἀναλήμψεσθαι.

περικάμπτειν, circumflectere. Dittenb.[2] 537, 24 = CIA II 1055: περικάμψει τὸν τοῖχον, μέχρι τῶν πρώτων κιόνων κτέ. „recto angulo introrsus reducet parietem.“

περικάτω. Cret. Del. 42 τᾶς περικάτω χώρας. Kumanides s. v. comparat neo-graecum παρακάτω.

περικεφαλαία = κυνῆ, galea, vocabulum polybianum iam fuisse videtur CIA IV 2, 727 b, 16 περικε]φαλαία (316/5 a. C.).

περίκλειτος. Bacchyl. V 12. VIII 8 IX 19. X 81, fr. 16 Bl. Affertur ex Theocrito et serioribus poetis.

περικτυπεῖν, circumsonare. Kaib. ep. 1028, hymn. Isidis v. 32: ἵν' — ἄξονες ἰλίγγοισι περικτυπέοντι διαύλῳ | νύκτα διακρίνωσιν ἀπ' ἤματος.

περικοκᾶν, turbare, absolute. Theophyl. Sim. Hist. II 14, 1 εἰ καὶ τοῖς λόγοις κομπάζειν μεγάλα οἶδε καὶ περικυκᾶν ὁ χιλίαρχος.

<περικωνᾶσαι>· περιρρομβῆσαι, περιαγαγεῖν. Λάκωνες. H. Correxi sub v. ἀνακωνᾶν.

περιλαλεῖν, sermonibus celebrare. Theophyl. Sim. Hist. I 3, 3 ἄστυ — τοῖς — Ῥωμαίοις περιλαλούμενον καὶ ᾀδόμενον. — De musicorum instrumentorum sono idem I, 10, 11 αὐλοί τε καὶ σύριγγες καὶ κιθάραι περιελάλουν ἀνειμένον ὁμοῦ καὶ ἐπαγωγόν. Cf. I 15, 3; II 3, 7.

περ-ιλῆσαι· περιστρέψαι. H. Aeolicum. Requirente ordine Schmidt ita correxit pro περιειλῆσαι. Vid. πέρ.

περιλύειν, cancellare. PO 323 περιλέλυται ἡ διαγραφή, ibid. 68, 11 περιλελύσθαι ἣν θέλει γεγονέναι ἀσφάλειαν (a. 131 p. C.). Hinc περίλυσις ibidem 129, 12. 14 et ἀπερίλυτος, q. v.

περιμάρμαρος ἄνθεσιν ἄχνας | φλοῖσβος. Kaib. ep. 1028. Cf. homericum verbum μαρμαίρειν.

περιμήκης. Vid. ὑπερμήκης.

περιμιγνύναι (?). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2921: περιμίγνυται ὕδωρ, sed corrigendum videtur παραμίγνυται.

περιμολυβδοχοεῖν, circumfundere plumbum. Inscr. Lebadeae Dittenb.[2] 540, 73. Cf. περιβολιβῶσαι et s. v. μολυβδοχοΐα.

περινάιοι στοαί, templum cingentes porticus. Phanagoriae tit. IRB II 352, 3.

περινεῖν = περισωρεύειν. Her. II 107 bis. IV 164. VI 80. Cf. νέω.

πέριξ adv. et praep. fere ion. et poet., passim legitur apud Herodotum, raro in prosa attica.

περιοδεύειν. Philodemus de rhet. Sudh. p. 158 sq. (15) ἡ περιωδευμένη προφορά, enuntiatio per periodos. Cf. Demetr. Phal. 229 et infra περιωδευμένως.

περιοδώδης, periodicus. Aristoxenus ἐν ῥυθμικοῖς στοιχείοις PO I p. 16, col. III 20.

περιοικοδόμημα, circumaedificatio. Tit. Deli saec. III a. C. BCH 1890, 394; tit. Magnesiae ad Maeandrum Dittenb.[2] 929, 70, 75 (saec. II a. C.).

περιοικονομεῖν, administrare. PO 94, 13.

περιολλύναι (?) Inscr. metr. Troadis CIG 3588 ἣν περὶ Ζεὺς ὀλέσει (Kum.), sed scribendum arbitror πέρι, i. e. περισσῶς.

περιόρια (terminalia)· ἑορτὴ ἐν Κύπρῳ. H.

περιορισμός, finium constitutio, limitatio. Saepe in Magnesiae ad Maeandrum tit. saec. a. C. II, Dittenb.[2] 929. Cf. *χωρογραφία*.

περιοῦντος forma vitiosa pro *περιέοντος* sive *περιεῦντος* in tit. Deli saec. a. C. III (?). BCH VII p. 7, n. 2, 16 = Dittenb.[2] 471.

περιπαγνόναι, circumsepire. Pind. *O.* X 45.

περίπατος. CIA II 1077 [τ]οῦ *περιπάτου περίοδος π(έντε) σ(τάδια) πόδες ΔΠΙΙΙΙ*.

περίπεπλος, vestis amiciens. Theophyl. Sim. II 3, 6 *τῶν σεβασμίων περιπέπλων γυμνώσας*.

περιπέσοιτο pro *περιπέσοι*. Mitth. XXV p. 468, Cotyaei tit. 2, v. 3 sqq.: [ὅ]ς ἂν *π<ρ>οσοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον | οὕτως* (l. *οὗτος*) *ἀώροις περιπέ(σ)οιτο συ[μ]φοραῖς*. Weber *ΠΕΛΟΙΤΟ* legit in lapide, sed idem distichon repetitum in titulo dindymeno ibidem p. 470 distincte habet *περιπέσοιτο*. — Dittenb.[2] 226, 56 *ὅτι μεγάλοις διαπτώμασι περιπεσεῖται ἡ πόλις*.

περιπετής, ion. et trag. Her. VIII 20 *περιπέτεα ἐποιήσαντο σφίσι αὐτοῖσι τὰ πρήγματα* et seriores. Cf. *περιπίπτειν* et *περιπέτεια*.

περιπλεῖν εἰς Μουνιχίαν de ephebis atticis. CIA II 466, 29; 467. 21.

περίπλοος ionice = *περίπλους*. Schwhi lexico adde Her. VII 236. Vid. *πλώειν*.

περίπλοος, migratio animorum. Oeneandae tit. BCH 1897, 77, 8.

περιπλώειν ionice = *περιπλεῖν*. Schwhi lexico adde Her. VII 236. Vid. *πλώειν*.

περιπόλιον, τό, suburbium. Carpathi inscr. IGI, I 1032, 1033 = Dittenb.[2] 270, 6; 491, 10, qui priore loco adnotat „sed proprie vox nihil indicat nisi praesidium sive castellum neque ullam habet viciniae oppidi indicationem etc." Cf. Thesauri locos. In Laginae (Cariae opp.) titulo Chishulli p. 159 *περιπόλιον τῆς θεοῦ* significat sacrum circa templum Hecatae solum.

περιπολιστικὴ σύνοδος. CIA III 20. 22. 28. In tit. 22 plene scriptum est: *ψήφισμα τῆς ἱερᾶς Ἀδριανῆς Ἀντωνείνης θυμελικῆς περιπολιστικῆς μεγάλης συνόδου τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον Ἀδριανὸν* [*Ἀντωνεῖνον Σ*]*εβαστὸν Εὐσεβῆ νέον Διόνυσον* [*τεχνιτῶν*].

περίπολοι Syracusis dicti videntur vigiles nocturni. Epicharmi fr. 19, 1. — *Περιπόλους* ab Aristophane et Thucydide commemoratos non ephebos esse, sed mercennarios peregrinos, quibus in custodiendo agro attico Athenienses uterentur demonstravit Foucart BCH XIII p. 264 sqq. — Eorum duces *περιπόλαρχοι* dicti occurrunt CIA II 1219, 2; IV 2, 574 g, 2; 1219 b 2, 5; Dittenb.[2] 789, 11. Nihilominus interdum etiam ephebos in Attica militantes eodem nomine dictos esse Aeschinis II § 167 testimonio constat.

περ-ιππεύει· *ἀφίησι αὐτοὺς* (?) *καὶ ἄλλῃ ὁδεύει.* H. Gl. aeolica. Corrupta est explicatio. Aperte significat circumequitat.

περίπορον *σιδηροῦν* „vas ferreum quod medio turibulo marmoreo excavato immittitur ad ignem recipiendum" interprete Dittenbergio[2] in tit. Smyrnae 583, 13: *θυμιατήριον τετράγωνον κατεσκευασμένον πέτρας Τηίας, ἔχον περίπυρον σιδηροῦν.*

περιραντήριον in rationibus delphicis saec. IVti a. C. constanter uno *P* scribitur. Vid. notam ad GD 2504 A 24 et cf. Meisterh.[2] 72, 5 d.

περιράπτρια (sic). Sacerdos in cultu deae peregrinae *Εὐπορίας Βελήλας.* Tit. att. saec. III p. C. ineuntis Dittenb.[2] 789, 13. Causa nominis latet.

περίρροος ionice = *περίρρυτος, ἀμφίρρυτος.* Her. I 78. IV 42. 45.

περισκάπτειν *δένδρεα.* *TH* I 173 iuxta *περικόπτειν* ibidem. Cf. *ποτισκάπτειν.*

περισκελίς. Dittenb.[2] 588. 199. 201. Vid. lexica.

περίσμημα. Oropi inscr. *EA* 1889, 26, 21 in Amphiarai thesauri donariis recenset *μαστίον ἀπὸ τῶν περισμημάτων.* Cf. l. 30 *σκαφίον — ἀπὸ τῶ τόκων.* Puerperarum donaria esse liquet, *περίσμημα* fortasse unguentum, qua mammas circumlinebant, ut infantes lacte depellerent.

περισπᾶν, vexare. PL 34. 220. 303. 362. 363. — Tit. eleusin. saec. III a. C. *καὶ* (*ὅπως ἂν*) *μηδ' ὑφ' ἑνὸς περισπωμένη ἡ πόλις ἀποκατασταθεῖ εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς εὐδαιμονίαν.*

περισπέρχεσθαι ionice = *περιοργίζεσθαι.* Her. VII 207. *Λοκρῶν περισπερχθέντων* (codd. *-χεόντων*) *τῇ γνώμῃ.* Cf. *σπέρχεσθαι.*

περισσεύειν, superesse. Tit. delphicus saec. II a. C. Dittenb.[2] 306, 24 *εἰ δέ τι περισσεύοι ἀπὸ τῶν τόκων.* Hoc sensu verbum legitur in N. T.

περισσόν ἐστι = *περίεστι, περίλοιπόν ἐστιν.* Delph. GD 1799 *καὶ εἴ τι κα ἦται περισσὸν τῶν Λαρίσας, αὐτὸς ἐχέτω, εἴ κα μὴ ὁ υἱὸς αὐτᾶς ἐπανέλθῃ.*

περισταλτικός. Vid. *πῆχυς.*

περίστασις = *περίστυλον.* Kabbadias Fouilles d'Epidaure p. 86. Cf. Staës *EA* 1892, 89 et Bourget, inscr. de Delphes BCH 1896. Item legitur in Lebadeae tit. Dittenb.[2] 590, 91 *καὶ τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἔξω περίστασιν τοῦ σηκοῦ τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν καταστρωτήρων ἐργασία καὶ σύνθεσις,* ubi adnotat. „ea stylobatae pars quae inter columnas et parietem cellae sita est." Vid. Fabricium de archit. p. 63, qui citat tit. siculum CIG 5594 7 sqq.; CIA II 628, 26 sqq.; Polyb. VI 3, 1 (7, 14; 41, 2; Athen. V 205 B). — Cf. IGSI 852, I 9. 70.

περίστελμα = *περίσταλμα.* Ostr. Theb. saec. II a. C. Wilck. 1535 *δέδωκας ὑπὲρ οὗ γεωργεῖς, κλήρου Ἑρμέως — τοῖς συνστρατιώταις αὐτοῦ εἰς τὸ περ*[*ίστ*]*ελμα σὺν Πλάτωνι τῷ συγγενεῖ καὶ στρα*[*τηγῷ*] *ἀπὸ τιμῆς πυροῦ χαλκοῦ δραχμὰς τρισχιλίας ...* Non expedio.

περιστεμματοῦν = *περιστέφειν*. Andaniae inscr. Michel 694 = Dittenb.[2] 491, 35. 36.

περιστερᾶς sanguine lustrabatur templum Veneris Pandemi Athenis (CIA IV 2, 314 C, 25), quia porcus, cuius sanguine alias lustrari solebat, ingratum erat huic deae animal. Cf. Ar. Ach. 793.

περιστερεών (sive -ρών), sive *πελειὼν πύργος* vel *δόμος* in seris titulis syriacis saepe commemorantur. Sunt vera columbaria, aedificata in sepulcris et distinguenda a Romanorum monumentis ita dictis. Vid. BCH 1897. 57. — *Τρίτη περιστερώνων*, tertia pars proventus annui columbariorum, vectigal in Aegypto. Ostr. 1228 (aet. Ptolem.). Cf. 1362. Wilcken, O. G. I p. 279.

περιστερίς = *περιστέριον*. *PB* 594, 9 (a. 80 p. C.).

περιστίχειν (?) = *περιστιχίζειν* s. *περιστοιχίζειν*. Her. IV 2. 202 *περιέστιξε*, quod vix recte a *περιστίζειν* derivari assolet.

περιστρωφᾶσθαι = *περιστρέφεσθαι*. Her. VIII 105 *περιστρωφώμενον πάντα τὰ χρηστήρια*.

περισυγχωρεῖν = *συγχωρεῖν* *PT* I p. 1, 24 *οὐ περισυνκεχωρημένον αὐτοῖς ἐστιν*.

περισχελές· δυσχερές. H. = *περισκελές*. Iniuria creticum ducit Schmidt. Cretenses enim inversa ratione *X* mutabant in *K*.

περιτάμνειν = *περιτέμνειν* herodoteum. Vid. *τάμνειν*.

περιτένεια. Inscr. eleusin. *EA* 1886, 185 sq. B, l. 65 (= CIA IV 2, 1054 C) *ἐπεργα[σόμενον δοκίμως] πρὸς τὴν περιτένειαν*. Philios ibi citat Fabricium de archit. Gr. p. 59. Dittenb.[2] 540, 68, Lebadeae tit.: *προεπικόψας τὰς στήλας ἐπιλαβὼν ὅσον ἂν κελεύωμεν πρὸς τὴν περιτένειαν τὴν δοθεῖσαν*, ad exemplum certae cuiusdam superficiei partis iam laevigatae (not. 29). Ibidem l. 187 *τῆς — περιτενείας τῶν καταστρωτήρων*. Architectos germanos eo sensu voce Lehre uti animadvertit Fabricius l. l.

περ-ίτια *καὶ* **περ-ίῆτες**· *περιῆτες μὲν οἱ φύλακες, περίτια δὲ Μακεδονικὴ ἑορτή*. H. A verbo *περ-ιέναι*. Cuius dialecti sit *περιῆτες*, non dicitur.

περιτιθέμεν = *περιτιθέναι*. Andaniae tit. de mysteriis a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 35 *μηδὲ περιτιθέμεν ταῖς σκαναῖς μήτε δέρρεις μήτε αὐλείας*.

περιτρόχαλα *κείρεσθαι*, in orbem tonderi. Her. III 12.

περιφέρει με ionice = *εἰσέρχεταί με*, redit in memoriam, cum infinitivo Her. VI 86 *οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τούτων*.

περιφέρειν, circumferre. Adde Ar. Eq. 1385, ubi *ὃς περιοίσει* pro soloeco *ὅςπερ οἴσει* bene corrigit Richards, The Cl. Rev. 1901, p. 386 B.

περιφλεγής (?) Plut. Qu. conv. VII, 1 p. 699 *E δίψος — περιφλεγέστατον*. Cf. Cat. mai. cap. I *διψήσας περιφλεγῶς*. Paton Cl. Rev. 1901, p. 251 utrobique *πυρι-* e medicorum scriptis corrigendum esse suspicatur.

περιφλεύειν = *περιφλέγειν*. Her. V 77. Quod dubito an etiam Ar. Nubb. 385, ubi *περιφλύει* traditur, restituendum sit. Vide me Mnemos. XXX 48.

περίφρακτον, locus saeptus (sepulcri). CIA III 1866.

περιφροορά pro φρουρά. Theophyl. Sim. Hist. IV 2. 8.

[**περιχαλκίζειν**? *PB* 887 A, 6 περικεχαλ[κισμέν... Sed quidni potius suppletur περικεχαλ[κωμέν...]?

περιχεῖν. Schwhi lexico addo Her. III 12, 1 τῶν ὀστέων περικεχυμένων χωρὶς ἀλλήλων. Epidauri tit. Dittenb.[2] 804, 13 οἶνον περιχέασθαι, corpus suum vino perfundere.

περιχθόνιος (?) Theophyl. Hist. II 10, 6 ἐπεὶ δ' ἐαρέτιδες (de Boor. Melius vulgo ἐαρίτιδες) ὧραι τὴν περιχθόνιον πόαν ἐξέφυσαν. Proposui quondam ἐπιχθόνιον.

περιχύτης = βαλανεύς. *PO* 148, 1 π. τοῦ γεουχικοῦ λουτροῦ, PPW app. 743, 7. Pap. Mus. Nat. 6920 π. τοῦ βαλανείου, aet. byzant.

περιχύτρισμα. CIA II 1055, 44 (a. 345/4 a. C.) = Dittenb.[2] 535, 44: καὶ μύκητας καταλιπεῖν μὴ ἔλαττον ἢ παλαστιαίους ἐν τοῖς περιχυτρίσμασιν ὅπως ἂν αἱ ἐλᾶαι ὡς κάλλισται καὶ μέγισται γένωνται κτέ. Fictilis testae gyrum significari, quo Attici scrobem in qua olea plantata sit cinxerint, monuit Boeckh in CIG I p. 134.

περίχωμα, locus aggeribus cinctus, piscina (bassin). PL p. 379, 21 (a. 147 aut 135 a. C.) πρεσβύτεροι οἱ τὰ χώματα καὶ περιχώματα φυλάσσοντες. Ostr. Wilck. 1043—1046 (saec. p. C. I). *PO* 52, 16 (a. 325); 280, 9.

περιψιλοῦν. Solus Her. IX 83.

περιωδευομένως, per ambages. Philodemus de rhet. Sudh. p. 248, 8. Cf. περιοδεύειν et πλατέως.

περιώματα. *PO* 52, 16 (a. 325) ἔχουσαν κατὰ τῶν εἰσχίων (sic) ἀμυχὰς μετὰ περιωμάτων καὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος τραυμάτμν. An pro περιωσμάτων (a. v. περιωθεῖν), quod vibices significet?

περιώνυμος Kaib. ep. 862, 1, ut Orph. Argon. 547.

περιωρεσία, montana regio circumsita (?). Halaesae tit. IGSI, 352 II 38 κατὰ τοῦ ῥοῖσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἀν τοῦ Ἀλαίσου ἐς τὰν ἀρχὰν τᾶς περιωρεσίας.

περιώσας· ζώσας. H. Dorice (?) = περιούσης. Vid. εἶναι.

περιώσιος. O.Schroeder Proll. Pind. II 23. „Pindarus cum ante vocales ι eliso περ, ante consonas περι scribere soleat, retento ι nisi omnia fallunt περιϝώσιος esse vult, ut sit is qui ceteros quasi protrudit atque submovet". Probabiliter! Vulgo male a verbo περιεῖναι derivatur, quod apud Homerum sonare debebat περιεουσίως. — Cf. πέραλλα et περώσιος.

περνάναι = πιπράσκειν (ut apud Homerum et Pind. *I.* II 7). Herond. III 74 καὶ (κἂν? cf. Optativus) πέρνας οὐδείς σ' ἐπαινέσειεν ludimagister dicit puero nebuloni. Cf. illud Laudat venales qui vult extrudere merces. Item Hipponax fr. 37. Hes. περνᾷς· πωλεῖς.

περνῆν· ἐμπολᾶν. H. Sic enim corrigo pro ἐμπωλᾶν, quod male in ἐμπωλεῖν mutabat Schmidt. Glossa est dorica.

πέροδος = *περίοδος*. Amphictyonum decretum Delph. GD 2501, sed iuxta *περιϊεῖεν*. — Pind. *N.* XI 40 *πάσαις ἐτέων περόδοις*. Vid. *πέρ*.

περ-ομνόναι· *ἐλέγχειν*. H. Scil. iureiurando. Ita correxi pro *ἐλέγχεσθαι*. Possis etiam *περ-όμνυσθαι· ἐλέγχεσθαι*. Gl. aeolica.

περονατρίς, vestis muliebris, Theocr. XV 21, dicta *ἐμπερόναμα* vs. 34, et *θερίστριον* vs. 69. Poll. VII 54 habet *ἐμπερονητρίς*.

περόνη et **ἐνετή** distinguuntur ab Homero. Penelope Achaea ab Antinoo peplo donatur Od. XVIII 293 sq. *ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δύο καὶ δέκα πᾶσαι χρύσειαι κληῖσιν* (= *κατακλεῖσιν* Schol.) *ἐνγνάμπτοισ' ἀραρυῖαι*, itaque fibulis (cf. Il. V 422 Od. XIX 226), contra Iuno dea Pelasgica Il. XIV 180 peplum gestat, qui *χρυσείης' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο*, ubi Eustathius *ἐνεταὶ δέ, περόνης εἶδος, χρησιμευούσης κατὰ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον τενόντιον, παρὰ τὸ ἐνίεσθαι, ὃ ἔσχεν ἐμβάλλεσθαι τῇ ἀντικειμένῃ ὀπῇ, ὥσπερ καὶ τὰ ἕρματα, ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, ἐνίενται εὐτρήτοις λοβοῖς*. Sunt igitur similes uncinis mulierum nostrarum, qui foraminibus oppositis includuntur (haken en oogen). Cf. Ridgeway, Early Greece p. 568 sq., qui Pelasgis, i. e. aboriginibus, quibus culturam Mycenaeam tribuit, fibularum usum abiudicat.

πέρονσι dat. pl. cret. = *φέρουσι* LG. Cf. Baunack, Philolog. 1896, 490.

περ-όσχεα· *τὰ ῥάκη*. H. Scil. *τά τ' αἰδόα ἀμφικαλύπτει*. Gl. aeolica.

πέρρ' *ἀπάλω* aeolice Theocr. XXIX 25.

Πέρ(ρ)αμος aeolice = *Πριάμος*. *EM* 529, 23; 665, 39. Vid. *EPP* = *PI*.

περ(ρ)άτων. Alcaei fr. 84, 1 *ὠκεάνω γᾶς τ' ἀπὸ περ(ρ)άτων*. Cf. *περάτων*.

περρεθήκατο· *περιεθήκατο*. H. Aeolice = *περιέθετο* att.

περρέχειν· *ὑπερέχειν*. H. Aeolica forma est *περρέχην*.

περρ-ησ-ιππίαν· *τὴν ἀνατρέπουσαν ἵππον*. H. Potius significare videtur *τὸ ἀναχαιτίζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἵππου*, aeolice = *ὑπερησ-*. Cf. *πέρ* et Hoffm. II 244.

πέρροχος = *ὑπέροχος*. Sappho fr. 92.

Περσεφόνη nec **Φερσεφόνη** agnoscunt titt. attici, sed *Φερρέφαττα* sive *Κόρη*. Meisterh.[2] 76, 3. Vid. *Πηριφόναι* et quae scripsi Mnem. XXX, 48.

περσικών, persicarum pomarium. CIA III 61 A III, 17. 39. (saec. I p. C. sub finem sec. Mommsenum).

περτ-έδωκε = *προσέδωκε*. Pamphyl. inscr. Aspendi *IA* 506. Vid. *πρός*.

περ-φερ(έ)ες· *θεωροί*. H., scil. V viri comitantes virgines hyperboreas. Vid. Her. IV 33.

περώσιον· *μέγα*. H. Aeolice = epicum *περιώσιον*. De originatione vid. s. v. *περιώσιος*.

πέσημα. Vid. *πτῶμα*.

πέσσεται· *ὀπτᾶται*. *Ἀρκάδες ὀπτήσει*. H. Nempe hi *πέσσεται* pro *πέψει* dixisse videntur.

πέσ(σ)ον· — *χωρίον Κύπριοι· πεδίον Αἰολεῖς* —. H. Aeoles tamen potius *πέζον* sive *πέσδον* dixisse bene monet Hoffm. II 244 sq. Cf. Latina pessum-dare, pessum ire.

πεσσόγγιον· *σκυτ(ε)ῖον*. H. Schmidt pro *πέσσυμπτον· σκυτίον*. Apud eundem *πεσσύπτη* (?)· *σκυτεύτ(ρ)ια*. — *πισύγγιον· σκυτε(ῖ)ον*. — *πισύγγων· σκυτέων*, unde Sappho fr. 98 *πίσυγγοι*, ubi temere Fick *πέσσυγγοι* coniecit. Hoffm. II 245 cft. hom. *πίσυρες* = aeol. *πέσσυρες*, sed frustra idem tuetur *πέσσυμπτον*, nec gl. *πεσσύπτη* sana mihi videtur, sed si est ionica, *πεσσύγγη*, sin aeolica, *πεσσύγγα* scribenda. Moeris Atticos *πεττύκια τὰ λεπτὰ περιτμήματα τῶν δερματίων* vocasse auctor est, quod procul dubio ex eadem stirpe ortum est et cognatum cum vulgari verbo *καττύειν*.

πέσσυρα· *πίσυρα* (Hom.), *τέσσαρα*. — *πέσσυρες· τέσσαρες. Αἰολεῖς*. H. Balbilla 177, 6 Hoffm. *πέσυρα*. Meister I 58 *πέσσυρες* a *πίσυρες* separavit, Hoffmann contra II p. 403 *πεσσυρ* = *πισσυρ* = *πισυρ* = kwetvor s. kwetvur (quattuor) = dor. *τετορ* esse statuit. Dolendum est in titulis aeolicis hucusque non nisi formas communes *τέσσαρα*, *τεσσαράκοντα* repertas esse, sed in boeoticis legitur *πέττα* GD 502, 10, *πέτταρα* 489, 38; 714, 7; *πέτταρε* 502, 11; *πέτταρες* 502, 1. 8. 7 (cf. Meister I 275); *πετράδι* 389, 1; *N* 406 C 2; 935, 1; 937, 1. — *πετράτη* 488, 142 (dat.). — *πετράμεινον* (*τετράμηνον*) 488, 115. 153. — *πετταράκοντα* 489, 51. 502, 7. — *πετρακισχιλίη* (dat.). BCH VI, Orchom. n. 6. Conferunt etymologi celtica pedwar, pedair, gallicum petor-ritum (currus cum quattuor rotis). — Dorice *τέτορες*, *τέτορα*, *TH* I 14. 80. 115. 143. 172 et passim, Phoc. *IA* 219 *δεκατέτορες* (accus.), Calched. GD 3052, 30; Epicharmi fr. 99, 2 Ahr.; *τετορταῖσι* Theocr. XXX 11. Non utuntur Pindarus et Bacchylides.

πέσωμα pro *πέσημα* forma incredibilis in amphora monacensi n. 478, G. V. p. 122.

Πεταγείτνοος (sic). Coorum mensis IC 36, a 16, b 22, c 18, melius *Πεδαγείτνυος* scriptus 38, 2, alibi, ut Rhodi; etiam *Πεδαγείτνιος*. Cf. *Μεταγείτνιος*. Idem mensis apud Calumnios et Calchedonios respondebat attico *Ποσιδεῶνι* (Dec.—Ian.). Cf. Bisschoff, N. Jahrb. 1897, 713.

πεταλισμός· *ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμὸς γινόμενος*. H. Scil. Syracusis, sed harum dialectus potius *πεταλιγμός* postulasse videtur.

πέταμαι Pind. *N.* VI 55 et *πέταται P.* VIII 90, formas novitias, in *πέτομαι* et *πέτεται* corr. Nauck Mél. Gr. Rom. V 182.

πετάσαις (*τὰν θύραν*) = *ἀνοίξας*. Theocr. XVI 6.

πεταυρίζεσθαι pro *πεταυρίζειν*. Philodemus de rhet. Sudh. p. 74, 14 *νῶν π[ε]τ[α]υριζομένων*, funambulorum.

πετεινόν. *Τέλος τῶν πετεινῶν* in Aegypto. Ostr. 1523 (saec. II a. C.). Cf. Wilcken O. G. I p. 279. Pro *ποθεινός* olim *πετεινός* reddebam

Aristophani Av. 696, coll. loco ap. Plat. Phaedr. p. 252 B, nisi quod imprudenti *πετηνός* excidit, quod est Ionum.

πέτεσθαι metaphorice = *μαίνεσθαι*. Eur. Bacch. 332 *νῦν γὰρ πέτῃ τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς*. Cf. Ar. Av. 167 sqq.

πέτευρον = *πέταυρον*. Inscr. ionica Oropi de sacris Amphiari Herm. XXI, 91 sqq. = Dittenb.[2] 589, 42: *ἐκτιθεῖν ἐν τῶι ἱεροῖ γράφοντα ἐν πετεύροι σκοπεῖν [τ]οῖ βουλομένοι.*

πέτη dorice = *πέσῃ*. Isyllus Epidaurius GD 3342, 8 *αἴ κ' εἰς τάνδε τὰν γνώμαν πέτῃ*. Aeolice Pind. *O.* VII 69 *πετοῖσαι* = *πεσοῦσαι*, *P.* V 50 *πετόντεσσι* = *πεσοῦσιν*. Cf. *ἔμπετες*, *κάπετον*, *ἐκπέτωντι*.

πετηνά, τά ion. = att. *πετεινά*. Her. III 106.

Πετθαλός thessalice = *Θετταλός*. GD 345, 55; 1329 I a, 29; *ΕΑ* 1900 p. 54, n. 3, 5; **Πετθάλειος** (patron.) 345, 1; 1281; *Πετθαλοῦν* 345, 14. 18. Cf. Hoffm. II 499. 506.

πετράμεινος, πετράς, πέτρατος etc. boeotica. Vid. s. v. *πίσσυρα*.

πετρ-εντιναχτής. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 133.

πετροκόραξ, nomen Geminae cuidam ab amicis ludibundis impositum in Kaib. ep. 716.

πετροφυής (?) *λίθος*. Kaib. ep. 1089, 8 *[π]ε[τροφ]υῆ [γ]ραπτὴν [σ]υραμένοιο λίθον.*

πέτρωμα, aedicula duobus saxis constans Phenei in Arcadia. Vid. s. v. *κίδαρις*.

πετρών, locus saxosus. Rhod. GD 3758, 169, 170.

πεύθεσθαι = *πυνθάνεσθαι*. Adde Herond. VI 38.

πεφ[ε]ιράκον[τες] = *τεθηρακότες*. Thessal. Hoffm. II p. 29, n. 19, 5. Vide *ταυροθηρία* et Participium.

πεφιλαμένος pseudodorice pro *πεφιλημένος*. Theocr. III 3; XI 6, al. Cf. *φίλαμα*.

πεφρίκοντας aeolice = *πεφρικότας*. Pind. *P.* IV 183. Cf. *κεχλάδοντας* et Participium.

πεφύγγων = *πεφευγώς*. Alcaei fr. 147. Vid. Participium.

πεφύκειν = *πεφυκέναι*. Epicharmi fr. 97, 3. Vid. Perfectum.

πέχαρι. Vid. *πέκαρι*.

πη compendium vocis *πήχεις*. Pap. Leid. *N* 3. 5.

πηγή pro *Νύμφα*. Kaib. ep. 828, 2 *κόρη Διός, ὑδατόεσσα πηγή, Νυμφάων ἄφθιτε*. — Translate origo. Ibid. 468, 1 *βέβηκα πηγὰς εἰς ἐμάς*. — De fide Christiana ep. 725, 2 *[πηγὴ]ν ἄμβροτον ἐν βροτοῖς θεσπεσίων ὑδάτων*. Cf. Pind. *P.* I 22. IV 299. Vid. *νόα*.

πηδεῦντα = *πηδῶντα*. Herond. III 94.

πηκτὸς θάνατος· *ὁ τοῦ Αἴαντος. περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει.* Phot., ubi Naber „e tragoedia aliqua."

Πηλεύς, fabula sine poetae nomine. CIA II 492 II 18. Scripserunt Sophocles et Euripides.

πήληξ Aetolis tribuit Schol. Vict. Hom. Θ 308.

πηλοδευστεῖν = πηλῷ δεῦσαι, aut potius πηλὸν δεῦσαι. Inscr. att. saec. a. C. IV Dittenb.[2] 587, 29 μισθωτοῖς τοῖς — πλινθοφοροῦσιν καὶ πηλοδευστοῦσιν, i. e. calcem temperantibus.

πηλός, ὁ. Herond. II 28 κἀκ ποιοῦ πηλοῦ πεφύρητ' εἰδότα. Vid. παλός.

πηλοῦσθαι = πηλῷ χρίεσθαι, superstitiosum malorum remedium. Epidauri tit. Dittenb.[2] 804, 12 ἀφῇ πηλώσασθαι, ubi Wilamowitz affert Aristid. I p. 485, 3; Plut. de superstit. c. 3 p. 166 *A* et de ἀφῇ, pulvere, quo athletae post unctionem se aspergebant, Senec. epist. 57. 1 et 2.

πήλοι aeolice = πῆλε, i. e. τῆλε. Sappho 1, 6. Theognostus An. Ox. II 160, 9. Cf. Hoffm. II 426 sqq. et 499. Vid. πηλῶ.

πῆλοξ (= σπήλυγξ)· ῥαγάς. H. Phot. Propter abiectum sigma Schmidt Laconibus tribuit. Cf. πέργουλον.

πηλῶ thessalice = τηλόθεν. Cf. πήλυι. Vid. s. v. στάζειν.

πῆμα et cognata in dialectis η servant.

πημαίνειν = βλάπτειν, ion., ep., trag. Her. IX 12. Herond. II 5. IV 70. Ex Atticis non abstinuerunt Plato et Aristoteles. — πημονή in sermone pedestri attica occurrit tantum in foederum formula ὅπλα δὲ μὴ ἐξεῖναι ἐπιφέρειν — ἐπὶ πημονῇ, ut in tit. att. ap. Dittenb.[2] 90, 25 sqq. Cf. Thuc. V 18 et tit. chium (Ditt.) 149, 5 sqq.

πήποκα = πώποτε laconice *IA* 79; Theocr. VIII 34. XX 65. Epigramma laconicum ap. Pollucem IV 122: χίλιά ποκα βίβαντι πλεῖστα δὴ τῶν πήποκα recte Ahrens II p. 368 defendit a Meinekii coni. πάποκα. Cf. Hes. πήποκα a Toupio emendatum pro πῆι· ποκα. Vid. ὅκα, ποκά, ὁπόκα.

πήρα et **πηρός** servant η. Sed cf. πάρη.

πήραξον· ἀφόδευσον. H. = πέρδαξον a. v. περδάζειν = πέρδεσθαι. Collato πῆριξ = πέρδιξ, creticum ducit Schmidt.

πῆριξ· πέρδιξ. Κρῆτες. H.

Πηριφόναι (dat.). Locrica inscr. Italiae inferioris *IA* 528 = Περσεφόνῃ. Hes. Πηριφόνεια· Περσεφόνεια. Λάκωνες. Vid. Fick, Gött. gel. Anz. 1883, p. 128. — Compara doricum χηρός = att. χειρός = aeol. χέρρος. Productio est suppletoria.

πῆσα, pensa. IGSI 455.

πῆτεα· πίτυρα. — πητῖται· πιτύρινοι ἄρτοι. Λάκωνες. H. Vid. πίσιρα.

πῆχυς οἰκοπεδικός in Aegypto longitudinem centum ulnarum, largitudinem unius pedis habebat. Wilcken O. G. I p. 779, qui πῆχυς περισ' supplet περιστ(αλτικός), quo significetur plani mensura, opposita mensurae longitudinis ibidem p. 780. Cf. Peyron ad *PT*, I p. 183 sqq.

πιάζειν = πιέζειν. Herodianus περὶ μον. λέξ. 44, 10: παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α „τῷ δὲ σκαμυνθεα (σκόλλυν θεὰ Bergk.) κατ(τ)ὰν κάρ[ρ]αν μάβως (ἀβρῶς Bergk) [ἐ]πίαζεν". Lyr. an. fr. 44. Cf. Theocr. IV 35 πιάξας = πιέσας cum gen., trahendi notione. Idem epigr. VI 4

ἀμφεπίαξε. *EM* 671, 30 *οἱ δὲ Δωριεῖς πιάζω.* — Herodianus l.l. *παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται.* Cf. Alcaei fr. 148. — Haec verbi forma postea migravit in sermonem communem. Cf. Schweizer. Gr. d. Perg. Inschr. p. 37. — **πιάσαι** = *λαβεῖν.* Kenyon, Late Byzantine Papyri, n. 483 (a. 616) l. 76.

πῖαίνων pro *πιαίνων* suspecta mihi lectio apud Pind. *P.* IV 150, ubi olim proposui *μιαίνων*, scil. *αἰσχροκερδείᾳ.* Hodie malim *διαίνων*, coll. *O.* V 23 *ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει.*

πίγγαν· *νεόσσιον. Ἀμερίας. γλαυκόν.* H. Macedonicum.

πιγ'γαριάρχης (sic) quid? *PB* 634, 2, saec. II p. C. extremi.

πῖδαξ. Hom., Eur., Her. IV 198 = *πηγή, κρήνη.* Cf. *πιδήεις, πιδύειν.*

πίει pro *πίε, πῖθι*, saepe in vasis atticis: *χαῖρε καὶ πίει* et similia. Cf. G. V. p. 82. 195 sq. Miram formam nemodum expedivit. Vid. *ἄγει.* Mihi haec barbari aut semibarbari pictoris mera *σφάλματα* videntur.

πιεστήρ, prelum. CIA 834 b col. II 92. Vid. lexica.

πίθηκος· Vid. *καλλίας.*

Πιθοικιών (pro *Πιθοιγιών*), Paparethi mensis = att. *Ἑκατομβαιών.* Bisschoff de F. G. A. p. 403.

πιθόντων = *πεισάντων.* Inscr. boeot. GD 737 *τῶν πολιτάων πιθόντων.* Cf. Pind. *P.* III 28; Ar. Ran. 1168.

πιθοῦν boeotice = *πείθειν.* Vid. *ἐπίθωσε.*

(**πιλεῖν,** constipare. Ar. Thesm. 577 sq. et fr. 235, Agathias A. P. V 5, loci mire neglecti a Papio in lexico s. v.).

πιλνόν· *φαιόν. Κύπριοι.* H. Cf. *πελιός, πελιδνός.*

πῖλος ἀργυροῦς in Apollinis delii donariis recensetur in tit. delio, Dittenb.[2] 588, 36 *πῖλοι τοῖς δημοσίοις* in tit. attico ibidem 587, 70; *πῖλος λευκός* in Andaniae titulo 635, 13, de quo vid. s. v. *στέφανος.*

πιμπλάναι, ion., ep., trag., rarissimum in prosa attica pro *ἐμπιμπλάναι.* Locis herodoteis Schwhi adde II 121; III 9. 16; IV 2. 69. 118. Item **πιμπράναι** pro *ἐμπιμπράναι* rarum in att. sermone pedestri. Perfectum *πέπρημαι* caret sibilanti in titulis Dittenb.[2] 803, 123; 813, 15; 815, 3.

πιναχίρ· *πινακίσκος.* H. Laconice? — *Ὁ ἐπὶ τῆς πινακίδος*, magistratus quidam in aula Bosparana, fort. ab actis principis. IRB II 29, 28. Ab eo distinguuntur *γραμματεύς* et *ἀρχιγραμματεύς.*

πίνειν. Vid. s. v. *καινός.* — *πίομαι* Pind. *O.* VI 86, ubi Christ „si genuinum est, vim praesentis habet; comp. Ibyci fr. 17 *πυκινὰς πέμφιγγας πιόμενοι.*" Sed unde quaeso apparet Ibycum praesenti usum esse? Ex coniecturis mihi quidem maxime arridet Naberiana *πίνομεν* — *πλέκειν.* Ceterum cf. Schulzium, quaest. epp. 357.

πιπρήσκειν ion. = *πιπράσκειν.* Her. I 156. II 56 etc. Tit. ionicus saec. V a. C. Halicarnassi Dittenb.[2] 10, 35 *πεπρήσθω* et 88 *πεπρῆσθαι.*

πίπτειν. Vid. *πέτη, ἔπετον, κάπετον.* — item *πέπτωκεν.* — Locis

herodoteis ap. Schwh. adde VII 208 extr. *ἀπὸ τῆς δόξης πεσεῖν*, spe excidere, et VI 12, 8 *ἐς νούσους πεπτώκασιν* = *ἐμπεπτώκασιν*. — Saepe in titulis *πίπτειν ἐξ* sive *ἀπό* c. gen. dicitur de reditibus, v. c. *τὰ πίπτοντα διάφορα ἐκ τῶν μυστηρίων* Dittenb.[2] 658, 18 et (omissa praepositione) l. 64; Cf. ll. 50 58. 62. 64 et 744, 8; *τὰ ἀπὸ τῶν προσόδων πίπτοντα* 226, 172; 658, 49.

πισάκνα· *πιθάκνη*. H. Laconicum.

πισηνων (sic). FGH 348, fortasse = *πισίνων*.

Πισθέταιρος, non *Πεισθέταιρος*. Meisterh.[2] 42.

πίσιρα· *πίτυρα. Ἀχαιοί*. H. *πισιρῖται· πιτύρινοι ἄρτοι* idem. Cf. laconica *πήτεα* et *πητῖται*.

πίσορ· *πίθος. Λάκωνες*. H.

πίσσασις = *πίττωσις*. Epidauri tit. GD 3325, 289, 245, ibidem l. 278 *πισάσιος καὶ πισᾶν* (*πίσας*?) *παροχᾶς*. Verbum igitur doricum fuit *πισσῆν* = att. *πιττοῦν*.

πιστεύειν. Frequens est manumissionis formula in titt. delphicis *καθὼς ἐπίστευσε* (manumissus) *τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι* (Apollini). GD 1684—1688, etc.

πιστὸς Χριστιανός. CIA III 3435.

πιστοῦν pro *πιστεύειν*? *PB* 388, 19 *πολλά με κινεῖ πι[στοῦ]ν ὅτι κτἑ.*, saec. II vel III p. C. Nonne licet supplere *πι[στεύει]ν*, aut *πι[στεύι]ν*? Saltem ne apud infimae quidem aetatis scriptores verbum *πιστοῦν* sic usurpatum invenies.

πισόγγιον et **πισόγγων.** Vid. *πεσσύγγιον*. Poll. VII 82 *τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας πισύγγους ἔνιοι* (*οἱ νέοι* Meineke) *τῶν κωμικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια*. Cf. Mein. Anon. fr. IV 324.

πιτεύειν (?), stare promissis, conventis. Part. pfti *πεπιτευόντεσσι* in inscr. thespiaca BCH 1898, p. 561 sq.: *τοῖς πεπιτευόντεσσι κὴ πεποιοντεῖσι τὰ ἐκ τᾶς προρρείσιος*. Opponitur in sqq. *ἀπιτευσαίωνθι*.

πιττοκοπεῖν (*τὰς ὀροφὰς*) = *πιττοῦν*. Inscr. att. saec. IV a. C. Dittenb.[2] 587, 179. Cf. 556, 25, ubi eodem sensu *πιττοῦν* usurpatur.

πιτύδιον, deminutivum. Theognostus *BA* 1411.

πιτυλεύειν. Poeta comicus anonymus in Lex. Sabbaïtico: *ἄγε δή κ'* (*ἀλλ'* coniecit Kock, an *ἄγε δ'*?) *ἀνδρείως ὥσπερ πύκτης ἀφίδρωσον καὶ πιτύλευσον* | — — — — — *τὴν ῥῆσιν ὅλην καὶ κίνησον τὸ θέατρον*. Fortasse excidit *ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς* aut aliquid simile. Vid. lexica et supra s. v. *ἀφιδροῦν*.

πίτυλος. Philodemus de rhet. Sudh. p. 251, 9: *κατὰ λόγον τοίνυν πίτυλός ἐστιν ὁ προστιθέμενος κτἑ.*

πίτυρα. Vid. *πήτεα* et *πίσιρα*.

πιτυρίζειν = *πιτυροῦσθαι*. Pap. Leid. X 8, 25 de vase: *κράτει δὲ αὐτὸ λινῷ ῥάκει καθαρῷ, ἵνα μὴ πιτυρίσῃ*, ne superficie rudiore obtegatur. Cf. Leemans p. 255.

πίων. Solon ap. Arist. *Ἀθ. πολ.* 12 § 3 *οὐδέ μοι τυραννίδος* | *ἁνδάνει*

βίᾳ τε ῥέζειν οὐδὲ πειίρας χθονὸς | πατρίδος κακοῖσιν ἐσθλοὺς ἰσομοιρίαν ἔχειν.

πλαγ dorice, aeolice = πληγ. — Vid. πλάσσειν.

πλάγος, τό, latus. *TH* I 66. 74. Cf. πλάγιος et latinum plăga.

πλαδδιῆν, nugari = ληρεῖν, φλυαφᾶν. Laconice Ar. Lys. 171 μηδὲ πλαδδιῆν, 990 μηδ' αὖ πλαδδίη. Hes. πλαδ(δ)ιῇ· ματαΐζει. σοβαρεύεται.

πλάζειν Tarentini pro πλάσσειν (πλάττειν) dicebant. Vid. ΣΣ pro Ζ.

πλᾶθος et **πλαθύς,** formae vitiosae pro πλῆθος et πληθύς. — Cret. LG VI 52 πληθύν et πλῆθος Del. 121 C 35; Rhod. Del. 180, 6; Corcyr. GD 3196, 4 πλήθει; Locr. GD 1479, 16 πληθύν; ibidem GD 1487, 39: Ὀπουντίων τε χιλίων πλῆθαι (= πλήθει) καὶ Ναϝπακτίων τῶν ἐπιϝοίκων πλῆθαι; Boeot. πλεῖθος v. c. GD 489, 45; Arcad. πληθί (= πληθυι) GD 1222, 20. Similiter Delphi η servabant, v. c. in tit. saec. V a. C. GD 2561 A 27 πληθυο(ύ)σας. Soli Elei, qui plura habent in hoc genere anomala, pronuntiabant ᾱ. GD 1157, 8 πλαθύοντα sed iuxta πληθύοντι GD 1156, 4. Πλήθοισα recte legitur apud Sapphonem, nam hyperaeolismus est πλάθεος in tit. aeol. aet. imperatoriae GD 311, 18, ut hyperdorismus πλᾶθος in recenti tit. cretico Del. 123, 21. Saepe occurrit idem vitium apud Archytam aliosque pseudo-pythagoraeos apud Stobaeum, licet haud raro varient codd., velut Floril. I 115, p. 67, 16; p. 65, 8; p. 69, 10 W. — Cf. χραῖδοι.

πλακέτας ἄρτος = πλακοῦς. Sophronis fr. 58 Ahr.

πλακοοντάριος, placentarius. CIA III 3445. Voc. hybridum.

πλακτήρ· τὸ τοῦ ἀλεκτρύονος πλῆκτρον. H. Dorice aut aeolice.

πλᾶκτρον, plectrum. Pind. *N.* V 24.

πλάν dorice = πλήν. Epidaur. GD 3339, 23; de Gortyniis vid. Baunack, Philol. 1896, 490; Delph. GD 1723, 16; 1799, 5; 2140, 30; 2225, 31 etc. (πλὰν μή); Locr. Oz. GD 1479, 4; Theocrit. V 84, alibi. Vocula carent Pindarus, Bacchylides, poetae lesbii, sed in tit. aeolico GD 293, 4 recte suppletum est πλ[άν].

πλανοδαίμων, daemon fallax. Neue Gr. Zauberp. Wess. 702.

πλάξιππος = πλήξιππος. Pind. *O.* VI 85. *I.* II 21. — Bacchyl. V 97.

πλαριᾶν· μίγνυσθαι. H. Schmidt explicationi addidit θέλειν. — Eleorum verbum videtur = πλησιᾶν.

πλάσιος aeolicum = πλησίος. Sapph. 1, 8 πλάσιον. Doricum est πλατίος. Epicharmi fr. 72. Theocr. V 28. X 3 etc. Cf. Ahrens II p. 143. — Inde Archytas Stob. Ecl. ph. I 41, 2 πλατιάζοισαι, Flor. I, 115 p. 69 W. ποττὼς πλατίον, Theages 117, p. 80. al. *EM* 159, 10. Non recte igitur Ecl. Ph. I 48, 6 p. 316 W. editur παραπλασίως (libri παραπλησίως) pro παραπλατίως.

πλάσμα in rhetorica (opponitur σχῆμα) definit Philodemus de rhet. Sudh. p. 165, 2 sqq. Cf. 166 4 sq.

πλάσσειν dorice = πλήσσειν, πλήττειν. Pind. *N.* VII 71 πλᾶξε *N.* I 49; Bacchyl. X 86 Bl., unde πλαγά, πλᾶκτρον, πλάξιππος.

πλαστήνη, Cybelae epitheton ap. Pausan. V 18, 4, a criticis addubitatum stabilivit inscriptio in Museo ant. Leidensi edita a Leemansio a. 1890, Grieksche Opschriften uit Klein-Asie etc. p. 8 sqq. *Μητροδώρα Ἀπολλᾶ μητρὶ πλαστήνηι εὐχήν*, quod perperam explicat matrem creatricem, nam, ut bene sensit Naber l. l. p. 5, terminatio arguit vocabulum esse ethnicum, ut *Σιπυληνή*, *Δινδυμηνή*, itaque *πλαστηνῇι* transscribendum est. Comparari nequit *τιθήνη*, quod non est subst. verbale.

πλάστρα (inaurium genus. Vid. lexica) *χρυσᾶ* inter donaria recensentur in inscr. eleusinia *ΕΑ* 1895, in tabula post p. 58 init. Cf. p. 78, 19. Vid. CIA IV 2, 767 b 11. IV 8, 62 b. A 19.

πλαταγώνιον. Vid. *ινδα*.

πλάταμος, ὁ = *πλαταμών*. Halaesae inscr. dorica IGSI 852 II 12. 17.

πλατανιστᾶς, nomen loci Spartae platanis obsiti, ubi certamina habebantur. Paus. III 11, 2; IV 8. — Apollo *Πλατανίστιος* prope Trozena templum habebat. Paus. II 84, 6. Scil. Dores, ut Iones (Hom. *B* 807. 810. Her. V 119. VIII 27. 81) *πλατάνιστος* dicebant pro *πλάτανος*. Cf. *πλατανιστοῦς* = *πλατανών* Theogn. 882.

Πλατέα ionice = *Πλατεῖα* insula. Her. IV 151.

πλατεάζειν· *ἀλαζονεύεσθαι, φενακίζειν*. H. Theocr. XV 88 de mulieribus *ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα*, ubi tamen Peloponnesiorum elocutio notari videtur.

πλατεῖα, platea. Adde Herond. VI 53 *τὴν πλατεῖαν ἐκβάντι*.

πλατέως, *ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς οὐδὲ περιωδευμένως*. Philodemus de rhet. p. 248, 6 sqq. ed. Sudh.

πλάτη = *ὠμοπλάτη*. Myconi tit. saec. a. C. III v. fin. Dittenb.[2] 615, 7 *νῶτον καὶ πλάτη κόπτεται. ἡ πλάτη σπένδεται*.

πλατιωχέτας (sic l. pro *πλατυχαίτας*) Boeoti dicebant *τοὺς οἰκίᾳ γειτνιῶντας ἢ χωρίοις ὁμοροῦντας*. Plut. Qu. Gr. 8, qui addit se unam ex pluribus *λέξιν* appositurum *ἐκ τοῦ θεσμοφυλακίου νόμου*, sed ea lectio excidit. Praeivit Schneider minus recte *πλατωχέτας*, coll. *ὁμωχέτας δαίμονας* (Thuc. IV 97), coniciens, quod Ahrens *πλατιωχέτας* sonare debuisse recte monet. Lectioni a me propositae *πλατιυκέτας* (= *πλατιύκως*) adversatur analogia, ut sero animadverti.

πλάτος, τό. Phoc. GD 1555 b, 16 *ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλάτη ἑβδομήκοντα*.

πλάτυμμα (= *πλάτυσμα*) *χρυσοῦν* et *ἀργυροῦν* sunt in templi donariis *PB* 162, 3. 7 (saec. II vel III p. C.). Eadem forma legitur in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 329. 406.

πλατός. Tit. christianus sepulcr. IGSI 825, 1 *ἅπασα γῖα καὶ πλατοὶς* (sic) *ἀὴρ γεν(ν)ᾷ σοι, θάνατε*.

πλατόσημος, laticlavius. Vid. *σημεῖα*.

πλάτωσμα, tegula. Herond. III 46.

πλέας. Vid. *πλήων* et *πλῖον*.

πλέθριον vocabulum eleum. Paus. VI 32, 2 ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ (Elidis) καλούμενον Πλέθριον· ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι αὐτοὺς καθ' ἡλικίαν ἢ καὶ αὐτῷ διαφέροντας τῷ ἐπιτηδεύματι· συμβάλλουσι δὲ ἐπὶ πάλῃ. Cf. Lucianum, de morte Peregrini cap. 31. — De circo antiocheno adhibet Ioannes Malala p. 389, 1; cf. 290, 14. Similiter πέλεθρον stadium vocabant Syracusani. Vid. supra s. v.

πλ(ε)ῖον ἔλατ(τ)ον εἴκοσι, plus minus viginti. Serus tit. sepulcralis IGSI 177.

πλειόνοις = πλείοσιν. Messen. Del. 47, 178. Vid. Dativus.

πλεῖος dorice = πλέως Theocr. IX 33.

Πλεισθένης fabula sine poetae nomine. CIA II 992 II 16. Tragoedia Euripidis. Vid. Nauck.[2] F. T. G. p. 556.

πλείσταρχον Ἑλλάνων γέρας. Bacchyl. III 12.

πλειστονείκης pro πλειστόνικος (quod etiam ignorant lexica). Tit. Olympiae aet. Traiani aut Hadriani, Dittenb.[2] 686, 2 ἄνδρα πλειστονείκην καὶ ἱερονείκην ἀπὸ συνόδου.

πλείων, πλέον. De usu diphthongi aut vocalis apud Atticos vid. Meisterh.[3] p. 119 sq. De formis ionicis cf. Hoffm. III 478. Vid. πλήων.

πλεκτόν = πλέγμα, πλέκος, corbis. Iasi tit. saec. a. C. IV aut III, Dittenb.[2] 603, 4 τῶν δὲ ἐνθρύπτων (placentarum) λαμβανέτω (sacerdos) ἓν ἀπὸ πλεκτοῦ (sc. ἑκάστου) τῶι θεῶι.

πλέκτρον. Πλέκτρα vocari videntur iunci, quibus texitur storea sedilis. Vid. δίφρακον.

πλένναι· μύξαι. H. = βλένναι, gl. Hippocr. in Galeni lex. 546; *EM* 199, 137. Cf. Hes. βλέν(ν)α.

πλέος = πλέως. Herodotus. Cf. Hoffm. III 510.

πλεύμων forma unice genuina (cf. Skt. kléman) legitur in titulo Epidauri Dittenb.[2] 803, 56 et 59. Altera forma πνεύμων e falsa etymologia nata mature iuxta illam usurpari coepta est.

πλεῦνας ion. = πλέονας, πλεύνως = πλεόνως. Herodotus.

πλευριάς, ἁ = ἡ πλευρά. *TH* I 54, 77. 85.

πλευρισμός quid? *PO* 373: βορρᾶ γύης, ἀπηλιώτου πλευρισμός (a. 79 sq. p. C.).

πλευρὸν ἰσχίου. CIA 631. 632. — εἰς πλευρόν, in agrum. IGSI 1771. Cf. ὄψις. — Vas aliquod significare videtur FGH 104 (saec. III p. C. extr.): λαγύνων ὑελῶν μεικ[ρῶν]. | πλευρῶν ὑελῶν δ' κτέ.

πλεφίδες (πλεφίρ? Schmidt)· ἡ πεφρυγμένη σησαμίς. H. Sequitur πλεφίς· σησαμίς. Illa forma (πλεφίρ) laconica esse potest.

πλη stirps servat η in dialectis. Vid. πλᾶθος.

πλήαις (sc. κυλίχναις) κὰκ κεφάλας. Alcaei fr. 41, 4. Cf. πλήων.

πληγεὶς ἐγκεφαλοῖο κακὸν μόρον ἐξετέλεσσεν. Kaib. ep. 289, 3 (tit. valde recens).

πληγιεῖται ξοῖ[δι]. Mytilenae tit. communi sermone scriptus IGI II

10 b, 14, ubi agitur de laevigandis lapidibus. Fut. med. pass. verbi πληγίζειν = παίειν.

κλῆθα, ἁ = τὸ πλῆθος. Locr. OZ. Vid. s. v. πλᾶθος.

κλῆθειν. Perf. πέπληθα. Adde Herond. VII 84 τὸ στεγύλλιον — πέπληθε δαψιλέων τε καὶ καλῶν ἔργων.

κλῆθος. Vid. πλᾶθος.

κλήθοισα = πλήθουσα. Sappho, fr. 8, 8.

κληθύς (ut Homerus) Cretenses, Arcades, Locri Ozoli. Tit. locr. GD 1479, 18 πληθὺν δὲ νικῆν = τοὺς πλείους, cret. LG VI 52 adhibetur de pecuniae summa, Arcad. GD 1220, 20 πληθὶ (= πληθύι) τᾶς ζαμίαυ. Vid. πλᾶθος. E Byzantinis πληθύς constanter usurpat Theophylactus Simocatta.

κληθόων sive **κλαθόων** δᾶμος Elei. GD 1156, 4. 11. 57, 8, maior pars concionantium, quo sensu alibi v. c. GD 1478, 18 (Locr.) πληθύς et saepe πλῆθος. Vid. Meister II 74. Tit. delph. phratriacus saec. a. C. V GD 2651 = Dittenb.[2] 438, 27 τᾶς πάτρας — πληθυούσας. — πληθυούσης ἀγορᾶς Dittenb.[2] 552, 38 Magnesiae ad Maeandrum tit. saec. a. C. II. — In sero tit. Euboeae Dittenb.[2] 891, 25 formula (si quis observat iussa mea), πληθύοι αὐτῷ οἶκος παίδων γοναῖς καὶ καρπῶν ἀπολαύσεσιν κτέ.

κληθωρὴ ἀγορῆς, ionice = ἀγορὰ πλήθουσα. Her. II 173 VII 223. — πληθωρή = πλησμονή Her. VII 49.

κληκτίζεσθαι πρός τινα in re amatoria. Herond. V 29, ubi Crusius cft. Strab. p. 521 et Dion. C. XLVI, 18. LI 12. Add. Ar. Eccles. 964 et πληκτισμός ap. Stratonem A. P. XII 209.

κλῆκτρον. Herond. VI 51 ἀλλ' οὗτος οὐδ' ἂν πλῆκτρον ἐς λύρην ῥάψαι de malo sutore. Vid. πλᾶκτρον.

κλῆμα· πλήρωμα. H. — Andaniae tit. a 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 104 (μήτε [τὸ] πλῆμα (ηλημα legit Foucart) μήτε τοὺς ὀχετούς, ubi aquae receptaculum Curtium intellegere adnotat editor (not. 61).

κλημμελεῖν pro ἡττᾶσθαι adhibet Theophyl. Sim. Hist. III 18, 2 πλημμελεῖ δὲ τὸ βάρβαρον, καὶ νικῶσι Ῥωμαῖοι.

κλημονᾶς pro πημονᾶς coniecit Wilamowitz Aesch. Ag. 1012 in Herme XXXIV p. 612.

κλημοχόη. De huius vasis usus Eleusine ultimo mysteriorum die legatur Athen. XI p. 496 A.

κλημ<μ>όρειν. Bacchyl. V 107 de apro erymanthio πλημμύρων σθένει.

κληονεξία = πλεονεξία. Papp. aeg. Cf. E. Mayser, Gr. d. Gr. Papyri I p. 10.

κλήρης. Non mutat vocalem in dialectis. Vid. πλη. — ἐκ πλήρους, plene, abunde. Inscr. att. saec. I, *EA* 1893, 49 sq., l. 16: ἐποίησεν ἐκ πλήρους τὰ δίκαια. Eandem formulam saepe praebent papp. aeg., velut *PB* 183, 15; 228, 6 etc.; PL p. 272, rarius εἰς πλήρης, quod legitur *PB* 319, 13; 371, 20. — De indeclinabili

πλήρης (*εἰς πλήρης*) in papp. aeg. cf. Cronert Arch. Papyrusf. I, p. 211 et Moulton Cl. Rev. 1901, p. 35. Etiam in N. T.

πληροσία, ἡ = τὰ προηρόσια. CIA II 578 *θυέτω τὴν πληροσίαν*. II 573 d (add.) *αἱ πληροσίαι* (Kum.). — Vid. *καλαμαῖα*.

πληροῦν, (pecuniam) reddere. IGSI 956. Cf. vernaculum (een schuld) voldoen. — Formula sacra *πληροῦν τῷ θεῷ τράπεζαν*. CIA III 74.

πλησίνη quid? FGH 248 (saec. II vel III p. C.) *κηροῦ εἰς πλησίνην*.

πλήσσειν. Herond. II 100 *ὁ Φρύξ — πληγεὶς ἀμείνων ἔσσεται*. Plenum proverbium *Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος* servavit Apostolius XVII 100.

πλῆστος = *πλεῖστος* apud Arcades in nom. propriis *Πλήσταρχος* et *Πληστίερος*. Hoffm. I p. 185.

[**πλητίος** pro *πλησίος* Laconibus falso tribuit *EM* 156, 21. Vid. *πλατίος*].

πλήτομον (?)· *παλαιόν*. *Ἀκαρνᾶνες*. H. Si glossa sana est, barbare. Aeque obscura sunt *πλέμνιον*· *ἀρχαῖον*. *πλῆρες*. — *πλήμνῳ*· *παλαιῷ*. — *πλημαιγόν*· *παλαιόν*. — *πληγεῖον*· *παλαιόν*, quae ex Hesychio contulit Schmidt. Fortasse in his omnibus latent formae quaedam dialecticae cognatae cum *πρείγων* similibusque, quas vid. s. v. *πρειγεία*, ut v. c. Acarnanes dixerint *πλήγονον* = *πρεσβυγενῆ*, litt. ρ̄ versa in λ̄. Sed micamus in tenebris.

πλήων. Herodianus II 481, 3. *EM*. 653, 33, al.: *οἱ Αἰολεῖς πλείων πλήων* (de *μήων* = *μείων* iisdem auctoribus iure dubitat Hoffm. II 330). — *Πλήαις* pro *πλέαις* Alcaeo 41, 5 reddidit Fick. Ceterum *πλέας* = *πλείονας* (ut ap. Homerum) Mytil. GD 213, 9. 10. 11: *πλέας τῶν αἱμισέων*. — Byzant. GD 3059, 18 *πληόνων*, ubi vid. Bechtel; inscr. Selymbriae GD 3096, 6, ubi *πλειόνων* legitur, est saec. I p. C. Cf. *πλῖον*.

πλινθεῖον. In Deli inscr. a. 279 a. C. = Michel 823 saepe in donariis commemorantur *φιάλη ἀργυρᾶ ἐν πλινθείωι*, *βατιακὴ ἐν πλινθείωι*, *φιάλη λεία ἐν πλινθείωι*, similia. Cf. CIA II 884 b II 67; II 656, 3. 4. (c. 395 a. C.); Deli tit. saec. II a. C., Dittenb.[2] 588, 15 *φιάλας ἐκ πλινθείων ἐξειρημένας*, qui in not. 19 monet „*πλινθεῖον* est tabula quadrangula lapidea." Cf. Meisterh.[3] 41, qui recte distinguit **πλίνθιον**, laterculus.

πλίνθιον propter formam forum suum vocabant Tegeatae, et Veneris aedem *ἐν πλινθίῳ*. Paus. VIII 48, 1.

πλινθίς. „*Πλινθίδες* lapides tenues et lati, eadem figura qua sunt lateres. Deminutivum vix alibi usurpari praeter Callixeni locum ap. Athen. V p. 206 C, cum *πλίνθοι* sic iam CIA I 322, 10 sqq. inveniantur, monet Fabricius." Dittenb.[2] ad 587, not. 16.

πλινθοβολεῖν. Dittenb.[2] 587, 25 (inscr. att. saec. IV a. C.) *τέκτοσιν τοῖς πλινθοβολήσασιν τὰ περὶ τὸν πυλῶνα καὶ τὸν πύργον*.

πλινθουλκία, lateraria, laterum coctura. Πλινθουλκίαν, non πλινθολκίαν (cum Wilckenio O. G. I p. 163), restituendum pro πλινθου και αν in MFP (II) XIV 20, 18 et ita supplendum compendium εἰς πλ. in Ostr. 1413. 1488. 1582. Incertum quod vectigal fuerit Thebis in Ostr. 514. 572. 592. 1421 (saec. II p. C.) μερισμὸς πλινθ. Vid. Wilcken l. l. p. 280.

πλινθουλκός, laterarius. MFP II 14 (10) 3 πλινθουλκοὶ οἱ ἐξειληφότες ἑλκύσαι. Cf. Poll. VII 166. Πλίνθους ἕλκειν passim legitur in tit. att. saec. a. C. IV, Dittenb.[2] 587. Cf. βάλλειν in Addendis.

πλινθοφορεῖν. Dittenb.[2] 587, 28 tit. att. saec. IV a. C. extr.

πλῖον = πλεῖον, πλέον. Cretenses Mitth. IX 374. In LG I 37. II 39. III 40. IV 51. V 58. VII 18. 24. IX 47. X 16. XI 5. 22 reperiuntur formae πλῖον, πλίονας, πλίνι (cf. Baunack, Gort. p. 61 sq.), πλίες, πλίανς (vid. ΝΣ), πλίαδ (ante δ), πλῖα, πλίονα, in quibus dubia est vocalis ι quantitas. — Boeot. GD 489, 7 πλίονα, Arcad. πλὸς (plus) = πλέον. Tegeae tit. BCH XIII 281, 16: πλὸς ἀμέρας καὶ νυκτός, sed in eiusdem urbis tit. GD 1222 πλέον, πλέονα, πλέονων. — Thessal. GD 332, 7 πλείονες. 345, 13 πλειόνουν. — Elei πλείονερ (nom.) 1172, 15, sed (acc.) ibidem l. 8. — Phthiot. πλείονας 1440, 8 πλείω (acc. sing.) 1447, 6. — Locr. πλέον 1479, 5. 18. — Vid. πλήων.

πλοΐζεσθαι. Deli inscr. saec. a. C. II CIG 2271, 9 τῶν πλοϊζομένων ἐμπόρων. Ex eadem insula tit. BCH VI p. 328, n. 22, 2 ὑπὲρ τῶν πλοϊζομένων πάντων. CIA III 1379 πλοϊζόμενος (metr.). Cf. Lob. Phryn. p. 614 sqq.

πλόιμος. Astypalaeae inscr. IGI III 171, 8, saec. II a. C.

πλοῖον πρετώριον, navis praetoria. Ostr. 293 (saec. II p. C.). — Proverbium τὸ Μηλιακὸν πλοῖον de nave rimas agenti apud Photium s. v. et Diogenianum 731. Aristotelis fr. 143 ap. Müllerum, F. H. G.

πλόος de via terrestri Callimachus in Hecales fr., col. IV 14: ἔγρει καί τιν' ἔχοντα παρὰ πλόον οἰκίον ἄξων | τετριγὼς ὑπ' ἄμαξαν. Hes. s. v. πλοῦς: — ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδόν πλοῦν ἔλεγον, ut Nicander Ther. 195 et Antimachus. Cf. ibi Schmidtii adnot. — Πλόος forma ionica et dorica. Sophron. fr. 6 Ahr. ἐξορμίζομαι πλόον δοκάζων. — Cf. νόος. — Recentiore aevo πλοῦς et νοῦς saepe sunt III declinationis. Cf. Kühner—Bl. Gr. I 1, p. 516, not. 5.

πλουτίνδα = πλουτίνδην. Inscr. megarica LF 17 (Kum.). Passim variant adverbia in δα et δην.

πλούτιος laconice = πλούσιος teste *EM* 156. 19. Fidem facit analogia vocabulorum ἐνιαύτιος, πλατίος (Ἀρταμίτιος, Σελινούντιος, Βολοέντιος, Ὀλοέντιος etc.).

πλουτιστήρ inscr. Aegypti CIG 4016, πλουτιστής ibidem 4018 (Kum.).

πλοχμός. Vid. *ΧΜ* pro *ΓΜ*.

Πλοεός pro **Φλοεός**. CIA III 2640.
πλόνειν. Vid. *μέλι*.
πλονία, τά, lavacra, demin. subst. *πλυνός*. Acrarum sic. tit. dor. IGSI 217 35 *θέμα ποτὶ τοῖς πλυνίοις*.
πλοντήρια, festum Athenis CIA 3 et Add. p. 5. A 6 *πλυντηρίοισι Ἀθηναίᾳ οἶν*. Cf. Mommsen, Feste d. St. Ath. p. 7. 10. 491 sqq.
Πλοντηριών. Chii mensis = att. *Θαργηλιών*. Bisschoff de F. G. A.
πλώειν ionicum iuxta *πλεῖν*, ut *ζώειν* iuxta *ζῆν*. Cf. Hoffm. III p. 363 sq.
Πλωθειεός, *Πλωθεύς, Πλωθέες*. Meisterh.[2] 33, 2; 35, 15; 110.
πλώς, piscis quidam. Epicharmi fr. 28, 2; 52 Ahr. *πλῶτές τε κυνόγλωσσοι*.
πλωτήρ = *ναύτης*. Archytas Stob. Flor. III 112. Cf. Ar. Eccl. 1087. Plat. Rep. VI 489 A.
πλωτός ion., ep., trag. Her. II 102 et sequiores = *πλόϊμος* s. *πλώϊμος*. Alibi = *πλέων*, aut *νέων*. A prosa attica alienum. CIA III 1417—1422 formula *πλωτὴν εἶναι θάλασσαν* in bustiraporum devotionibus: *τούτῳ μήτε γῆν καρπὸν φέρειν μήτε θάλασσαν πλωτὴν εἶναι*.
πνεῦμα. Vid. *ἀπολύειν*. — *πνεύματα βρότεια*, animalia, in tit. metr. IGSI 769.
πνευματοδώτης. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1371.
πνευματόφως. Ibidem 594.
πνεύμων. Vid. *πλεύμων*.
πνίγειν. Vid. *χηναλώπηξ*.
πνοιά dorice = ep. *πνοιή* = *πνοή*, *πνοῦς*. Pind. O. III 33. Bacchyl. V 28.
Πνύκα pro antiquiore *Πύκνα*. Tit. Euclide inferior apud Rangabé 2285, 38. Meisterh.[2] 112.
ποδάνεμος. Adde Bacchyl. VI 13 *Ἀριστομένειον ὦ ποδάνεμον τέκος*.
ποδαρκής. Adde Bacchyl. XVIII 30. Bl. *ποδαρκέ' ἄγγελον Διός*, Mercurium.
πόδ(δ)ικε (ex *πότδικε*)· *πρόσριψον*. H. Cf. Ahrens II 354.
ποδεών, petiolus, lacinia, apud Atticos non legitur, sed Her. II 121. VIII 31. Theocr. XXII 52. Lucian. V. H. II 45.
ποδηνεκής ion., ep. Her. I 195 *κιθὼν π.* = att. *ποδήρης* (Xen.). Cf. *διηνεκής*.
ποδίκρα· *ὄρχησις πρὸς πόδα γενομένη. Λάκωνες*. H. Explicatio obscura et vix integra. Significari *τὸν ποδισμόν* (Poll. IV 99. 102) credo cum Schmidtio. Fortasse terminatio $\overline{\kappa\rho\alpha}$ cohaeret cum radice $\overline{\kappa\rho o}$ verborum *κροτεῖν* et *κρούειν*.
ποδίσκος. Herond. VIII 94 *ποδίσκων, ὧν Πόθοι — ψαύουσιν*. Cf. v. 113.
ποδιστί. Choeroboscus *BA* 1412.
ποδοστράβη, pedica. Lexicis adde Hyperid. V 18 *ὥσπερ - ἐν ποδοστράβῃ εἰλημμένον* = fr. 62 Bl.
[ποδ]όψηστρον. Herond. V 30 *κἄμ' ἔχεις ποδόψηστρον*, ex mea coniectura (cf. Aesch. Ag. 917), quam lectionem postea Crusius in ipso papyro agnoscere sibi visus est. Ipse cft. Luc. ev. 7, 38, Ioh. 11, 2; Petronium 70.
πόδωμα, stratura, lacunar. *PB* 321, 13 (a. 216 p. C.): *τοῦ τόπου ὑπεράνω ὄντος, ἐκ τοῦ ποδώματος διατρηθέντος* (a furibus).

κοεῖν = ποιεῖν. Vid. Meisterh.[2] 44, 2. Simile quid valet de aliis dialectis, velut delphica, ubi secundum Valaorium, der Delph. dial., p. 24, formae 148 v. ποεῖν reperiuntur iuxta 600 formas pleniores.

κοέντω = ποιούντων. Arcades GD 1222, 9. Cf. Hoffm. I 179 sq. Vid. *MI*. Cf. aeol. ποείμενος = ποιούμενος in titulo Tenedi, GD 305, 7.

κο-εχόμενον = προσεχόμενον. Inscr. cypria Edalii H. 135, 19. 21. Vid. Hoffm. I 208 et πρός.

Ποητὴς Βιόττοο comoedia. CIA II 975 IV 21. Biottus ignotus. Poetam scripserunt etiam Plato et Nicochares.

Ποητὴς Φοινικίδοο comoedia (incognita) ibidem 972, 16.

κοθ-άκοντα ἔργα pseudodorice = προσήκοντα pro ποθίκοντα Timaeus Locr. 103 C., ut ποθάκει Archytas Stob. Ecl. ph. I 41, 2 (p. 714 W.). Cf. ποθηκέτω.

κοθεδρεία = προσεδρία, ἱκετεία. Anaph. GD 3452, 5 ἐπεὶ τῶν μεγίστων θεῶν ὁ ἱερεὺς Ἰάσων — τὰν ποθεδρείαν καὶ τὰν ἐπιμέλειαν ἀξίως ἀεὶ τῶν θεῶν φαίνεται ποιούμενος.

κοθείκωσαν. Vid. ποθίκωσαν.

κοθείλετο = προσείλετο. Boeot. GD 488, 122; ποθελομέν[ω] Elei GD 1151, 10 sq.

κοθέρπει = προσέρχεται. Theocr. IV 48. Vid. ἕρπειν.

κοθηκέτω. Phoc. GD 1555 b, 10; ποθήκοντα Delph. BCH 1894, 391, n. 99; ποθήκειν ibid. n. 103, neglecta a Valaorio, Der Delph. dial. p. 78 sq., qui omnino de hac praepositionis forma satis crebra apud Delphos silet. Vid. etiam ποθήκουσαν tit. delph. Dittenb.[2] 848, 98, ποθήκουσα 844, 13 in formula μηδενὶ μηδὲν ποθ. (προσ.). Cf. ποθόδιον.

κοθήσιμος = ποθεινός. Serum Chersonesi epigr. CIG 2102 τὴν πάσαισι γυναιξὶ ποθήσιμον κτἑ.

κοθήω = ποθέω. Sapphonis fr. 23. Cf. Hoffm. II 572 sqq.

κοθίερος = ἱερός, v. c. ποθίερον τῶι Ἀσκλαπίωι τάλαντον Phoc. GD 1532 c, 1547, 1568 a. b., 1555 a; ποθιέρους (μνᾶς) 1555 b., Delph. BCH V 162 = GD 2642, 18. 77.

κοθίκει = προσέρχεται. Theocr. II 4.

κόθικες, οἱ = οἱ προσήκοντες. Lacon. Del. 106, 9; Tegeat. *EA* II 410. Vid. σάσιστα.

κοθίκωσαν = προσήκουσαν Boeot. GD 429, 3; ποθ[ί]κων GD 425, 5; ποθείκωσαν *N* 406 c, 7.

κοθόδιον = προσόδιον. Delph. GD 2722, 71: ποιητὴς μελῶν γέγραφε τῶι θεῶι ποθόδιόν τι καὶ παιᾶνα καὶ ὕμνον.

κόθοδος = πρόσοδος, reditus. Teli GD 3486 τὰς ποθόδους καὶ τὰ τελέσματα (= ἀναλώματα), Rhod. Del. 40, 6 et passim. Thessal. *EA* 1900, p. 51, 9 ἀττᾶν (= ἀπὸ τᾶν) κοινᾶν ποθόδουν.

κοθοδωμάτων = προσόδων. Boeot. GD 488, 161: πόρον δ' εἶμεν ἐν αὐτο

(= ἐς τοῦτο) ἀπὸ τῶν τᾶς πόλιος ποθοδωμάτων πάντων. — ποθόδωμα etiam Epirot. GD 1339, 5. Cf. 1338, 4.

ποθολκίς· ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων. H. Gl. dorica, formata ut att. ἐφολκίς.

ποθορῆσθα = προσορᾷς. Theocr. VI 4. Aeolicum foret προσόρησθα, doricum ποθορῇς. Vid. ὅρημι. Aeque vitiosum est mox vs. 25 ποθόρημι.

πόθῳ pro σπουδῇ. Sera Nicaeae inscr. saec. VIII, CIG 8864, 2 ἀνεκαίνησαν πόθω (sic) τὴν πόλιν Νηκαίαν, correcta Mitth. XXIV 406, ubi Koerte cft. Theophan. p. 593 ed. Bonn. πόθῳ αὐτὸν εὐφήμουν.

ποι aeolice = που. Alcaei fr. 92, ubi ἄ ποι pro ἀπο- debetur Ahrensio. Eandem formam sunt qui Pindaro reddi iubeant. Vid. O.Schroeder Proll. Pind. II p. 36 (78). Quod aut ubique faciendum arbitror aut nusquam.

ποΐ sive **ποί**. Vid. πρός

ποιάεις dorice = ποιήεις. Pind. *N.* IV, 54. Soph. O. C. 158.

ποιαλίς, forma sequior pro πυαλίς, q. v.

Ποιανεψιών pro Πυανοψιών saec. III p. C. Meisterh.[2] 46, 10.

Ποιᾶσσα et **Ποιάσσιοι** pro Ποιῆσσα et Ποιήσσιοι contra dialecti rationem in tit. ceio a 378 a. C., ubi et alii sunt atticismi exempla. Vid. Hoffm. III 308 sq.

ποιδ[εῖ]σθαι = προσδεῖσθαι. Epidaur. GD 3039, 13.

ποιδῆσαι. Epidaur. GD 3340, 42. π. ποὶ ῥόπτον. Vid. ῥόπτον.

Ποίδικος, viri nomen. Boeot. GD 558, 10.

ποίειμι. Vid. τάρβειμι. — ποιείμενος Delph. GD 2677, 5; 2682, 10. Cf. χρείμενος, ἀφαιρείμενος, καλείμενος, alia.

ποιεῖν. Locis herodoteis (Schwhi) adde VI 94, 1 τὰ ἑωυτοῦ ἐποίεε, suum persequebatur consilium, non desistebat a proposito. I 142 οὔτε τὰ ἄνω χωρία τωὐτὸ ποιεῖ (att. πάσχει) τῇ Ἰωνίῃ οὔτε τὰ κάτω. VII 69 πεποιημένος, arte factus. VI 13, 3 ἐν κέρδεϊ ἐποιεῦντο περιπονῆσαι, lucro apponebant, in lucro ponebant. — ποιεῖν κακῶς τινί pro τινά. Kaib. ep. 406, 12 (inscr. valde recens) ὃς ἂν δὲ κακῶς τῶι ἀνδρίαντ[ι] π[οήσ]ῃι. Cf. sera inscr. cnidia GD 3536, 2 εἰ — ἐνεθυμήθη κακόν τι αὐτῶι ποῖσαι, ut πεποίκει apud Newtonum, Discov. n. 91, 14. — Delph. BCH 1894, 391, n. 99 ποιέοιν et ποιέοισαν = ποιοῖεν. Vid. οιν et οισαν. — ποιϝεσε (= ἐποίησε). tit. trozenius saec. VI vel V a. C. BCH 1900, p. 179, l. 1 Πραξιτέλει τόδε μνᾶμα ϝίσον (= ϝίσῶν) ποιϝεσε θανό[ντι] Cf. GD 3271. 3273 (titt. argivi). — Laconicum ποιῆαι = ποιῆσαι. *EM* 391, 19. — Arcadicum ποιένσι = ποιοῦσι (3 p. pl.). Dittenb.[2] 258, 33. Plura vid. s. v. ποιῶ et cf. ποεῖν.

ποιεῖσθαι, emetiri, de distantia. Theophyl. Sim. Hist. VI 4, 4 παρασάγγας ποιησάμενος πέντε στρατοπεδεύεται, ut maken nostrates dicunt; transigere de tempore idem ibid. VI 10, 2 οἴκοι τε τὴν τοῦ ψύχους ὥραν ἐνεχείρει ποιήσασθαι et similiter § 1 et infra VIII 4, 4.

ποιητής. In CIA dicitur aut *ποιητὴς τραγικός* (II 551, 45) et *π. κωμικός* (II 626), aut *π. τραγῳδίας* (351, 38; 1289) sive *τραγῳδιῶν* (1351) et *π. κωμῳδίας* (1289), sed tantum *ὑποκριτὴς τραγῳδίας* (1289), sive *τραγῳδιῶν* (1356) et *κωμῳδίας* (1289), nusquam *ποιητὴς κωμικός* sive *τραγικός*.

ποιθέμεν = *προσθεῖναι*. Epidaur. GD 3339. 17.

ποικεφάλαιον delphice = *προσκεφάλαιον*. Dittenb.[2] 438, 143 *ποικεφάλαιον* *ἓν ποτθέτω* (tit. phratriacus saec. V a. C.). Vid. *ποτικεφάλαιον* s. v. *ποτίκρανον*.

ποικίλα λέσχα Spartae, ut *στοὴ ποικίλη* Athenis et Olympiae (I 1, 5. V 21. 17). Paus. IV 15, 8.

ποικιλόδερροι = *-δειροι*. Alcaei fr. 84 (corr. Schneider). Vid. *δέρρα*.

ποικίλος. Vid. *ὕδρος*.

ποικλόστιος Neptuni cognomen apud Argivos, quod postulat dialectus pro *προσκλύστιος*, ut scribit Paus. II 24, 4.

ποιμενικὸς *ποταμός*. Vid. *ὑδροφύλαξ*.

ποινά· *ποιά. Λάκωνες.* H. De epenthesi nasalis Schmidt cft. *οἶνος* (vid. *οἰνομόλησε*), *δευτερίναρ*, *φλοινόν*.

ποινά, praemium. Pind. *P.* I 114 *ποινὰν τεθρίππων*. *N.* I 170 *καμάτων μεγάλων ποινάν*. Cf. Aesch. Eum. 621 et Her. II 134.

ποινή ionice = *δίκη, τιμωρία.* Her. VII 134. Adde III 14, 4 *ποινὴν τ(ε)ίσοντες τοῖσι ἀπολομένοισι.*.

ποϊόντασσι = *ποιοῦσι* (part.). Vid. *ποιῶ*.

ποῖος = *ὁποῖος* s. *οἷος*. Thessal. GD 345, 22 *φυλὰς ἑλομένοις ἑκάστου, ποίας κε βελλείτει.*

ποίστασις = *πρόσστασις*. *IB* 240, 24, ubi Kabbadias „désigne t'il la rampe par laquelle on montait sur le stylobate et le dallage?"

Ποίτιος = *Πύθιος*. Cret. Del. 121, 24 *Ἀπόλλω τὸν Ποίτιον*, sed *Πύτιον* ibid. 117, 14, 20. Cf. Pamphyl. GD 1267, 31, Arcad. CIG 1534.

Ποιτρόπιος, mensis sextus anni delphici (Dec.) cum festo dicto *Ποιτρόπια* = att. *Ποσιδεών*. Idem mensis Amphissae, apud Locros, Chalei respondebat *Ἐλαφηβολιῶνι* attico. Bisschoff de F. G. A. — Vid. *Ἀπελλαῖα*.

ποιῶ. Boeotice *ποῖω* et *ποιίω*. GD 384. 391. 397. 398. N 400. N 402. 404. 406; *ποϊόμενει* (= *-νοι*), *ποιόμενος* 384. 397 et passim. Raro apparet forma communis, ut *ποιουμένα* N 401. N 406. 399, *ποιούμενει* N. 395, 7. — Argive IA 42 *ἐποιϝηhε* = *ἐποίησε*. Cf. 44 a; sed vulgo Dores *ἐποίησε* dicunt, velut Aegin. GD 3408. 3410. — Eleorum est *ποιήασσαι* = *ποιήσασθαι*: GD 1172, 38 *τὰν δὲ ἐπιμέλειαν τᾶρ ἀναθέσιορ ποιήασσαι*, eorundem *ποιήαται* = *ποιήσεται*: ibidem l. 35 *περὶ δὲ τῶ ἀποσταλῆμεν — τὸ ψάφισμα ποιήαται* (cf. Meister II p. 51 et 54). In inscr. Delph. BCH 1894, p. 390, n. 97 *ΠΟΙΟΝΣΑ* vix genuinum pro *ΠΟΙΟΥΣΑ*. — Heracl. ad Sirin *TH*,

I 175 *ποίων* = *ποιῶν*; I 52 *ποϊόντασσι*. — Vid. *ποίειμι*. — Passim hoc verbum legitur de simulacri artifice in basibus, *ἐπο(ί)ει* vel *ἐπο(ί)ησε(ν)*. — In papyris Aegypti saepius occurrit εὖ ποιεῖν cum futuro pro participio, velut FGH 113, 10 (epist. a. 100 p. C) *εὖ οὖν πυήσεις πέμσις* (= *ποιήσεις, εἰ πέμψεις*) *αὐτὸν ἐξαυτῆς*, aut cum infinitivo, ut FGH 112, 2 *εὖ πυήσις διῶξαι*.

ποκάζειν = *πυκάζειν*. Vid. *ἐπόκασε*.

ποκ-γραφομέναις = *προσγραψαμέναις*. Thessal. GD 1329. 17.

Πόκιος, Amphissae mensis, a tondendis ovibus dictus, respondet attico *Θαργηλιῶνι*, apud Locros vero et Boei *Μουνιχιῶνι*. Bisschoff de F. G. A.

πολεῖν (*πο*]*λεν*), versari, in antiquissimo decreto attico CIA IV A p. 57. Cf. Mitth. XXIV p. 321 sqq.

πολειτογράφος, magistratus in tit. Bithyniae ap. Lotze III 1178; *πολειτογραφήσας* Ancyrae CIG 4016—17. (Kum.) Cf. *λαογράφος, -φεῖν*.

πόλεως = *πόλεος*. Inscr. ion. H. 139, 19; B 141, 5. Hoffm. III 427.

πολέμαιγις. Bacchyl. XVI 7 Bl. *κλυτᾶς ἕκατι π[ο]λεμαίγιδος Ἀθάν[ας]*, ubi alii *π[ε]λεμαιγίς* malint.

πολέμαρχος et **πολεμαρχίω** passim inscr. boeoticae. Orchomeni tres sunt polemarchi GD 476. 482. 483. 484. 485, totidem Hyetti 528—551 et Copis 554—558, sed hic in tit. 553 pro tertio polemarcho est lochagi nomen. Etiam Laconibus polemarchos fuisse notum est. Cf. s. v. *μόρα*. — Sermone byzantino, ut olim apud poetas (v. c. Bacchyl. XVI 39 Bl.), Theophylactus saepius *πολέμαρχος* usurpat pro *στρατηγός*. ut VII 12 11 et VIII 15, 4.

πολεμήιος. Adde Bacchyl. XVII 4. 33. Bl.

πολεμογράφος (bella describens) *αὐδά*. Inscr. metr. Epidauri in *Ἀθην*. III 188 (Kum.).

πολεμοκλόνον *Ἄρηα*. Kaib. ep. 1049, 3. Cf. Batrachom. 4 et 267.

πόλεμος. Formula *ἐν πολέμῳ* (scil. *τετελευτακώς*) in cippo spartano ap. Dittenb.[2] 898, ubi comparatur Plut. Inst. Lac. 18 p. 238 D *ἀνεῖλε δὲ* (Lycurgus) *καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν μνημείων πλὴν τῶν ἐν πολέμῳ τελευτησάντων*. Quia tamen et aliorum exstant tituli sepulcrales, Dittenberger putat reliquis interdictum fuisse ne quid praeter nomen sepulcris inscriberent. Illa autem formula saepe invenitur in cippis spartanis.

πολέμω pro *πολεμέω* Cret. Del. 117, 10 (saec. a. C. II) *διαπολεμόντων* — *συμπολεμόντων*, sed ibidem *πολεμήσω*.

πολεμώδης = *πολεμικός*. Olympiodorus in Gorgiam *ΒΑ* 1412.

πολέοις = *πόλεσιν*. Messen. Del. 45, 18. Vid. Dativus.

πόλερ (?). Inscr. elea aet. Alexandri Magni GD 1172, licet l. 21 sit *πόλιορ* et exspectetur *πόλιρ* = *πόλις*. Quadratarii *σφάλμα* videtur.

πολέων (?) *τ' αἰγῶν — καὶ βοῶν φοινικονώτων*. Bacchyl. V 100, ubi

mirifica forma communis. Probabiliter Headlam corrigit πολιῶν, favente etiam sententia.

πόλῃας = πόλεας, πόλεις. Epigramma ionicum saec. a. C. Vti Pythonis Abderitae in basi, inventa Piraei:

Πύθων Ἑρμῆι ἄγαλμα Ἑρμόστρατος Ἀβδηρίτης
ἔστησεμ πολλὰς θησάμενος πόληας.

πόλι, πόλιος, πόλιες, πολίεσσι, πόλιας laconica. Thuc. V 77 et 79.

(πολία). Vetus quondam exstitit substantivum πολία, πολίη = πόλις, servatum in composito cretensi ἀλλοπολία LG VI 47, homerico et herodoteo πολιήτης, pindarico (*I.* 151) πολιάτας, item cretico (LG X 35. XI 33) πολιατάν, Minervae apud Arcades cognomine πολιᾶτις Paus. VIII 47, 5, heraclaeensi πολιανόμος (*TH* I 95. 104. 105. 110. 117. 164. 165. 177. 178), laconico πολιάχωι (*IA* 79) = πολια(σ)όχῳ. — Sed γαιαόχος = γαιαϝόχος a radice ϝεχ = veh-o. Cf. Boisacq p. 49.

πολίζειν ion. = κτίζειν. Hom. — Pft. pass. πόλις πεπόλισται = κεῖται Her. IV 108. V 52. VII 148. 199. — Xen. Anab. VI 4, 4 usurpat pro οἰκίζειν.

πολιήοχος. CIA IV 2, 373[106] [Ἀστῶν] θαλ(λ)όντων, πολιήοχε πότνι' Ἀθάνα | Σμίκρου καὶ παίδων μνῆμ' ἔχοι ἥδε πόλις (saec. VI a. C.?). Cf. πολία.

Πολιουμναστίδαο = Πολυμνηστίδου. Coroneae tit. Michel 1114.

πολιοῦχος (ex πολισόχος). Isyllus epidaurius *EA* 1885, 69, vs. 16 οἷς πολιοῦχος ὑπὸ στέρνοις ἀρετά τε καὶ αἰδώς. Cf. lexica.

πόλις. Vid. πόλι sqq. Sine articulo Hypatae tit. BCH 1897 p. 153 πόλις Ὑπάτα, ib. 1898, p. 360 πόλις [Αἰγιτ]ιτᾶν. — Πόλιος cum synizesi Herond. II 8. IV 72. 95. — Ex eodem affero II 26: οἴχετ' ἡμιν ἡ ἀλεωρὴ τῆς πόλιος, 31 οἱ — εὖντες τῆς πόλιος καλυπτῆρες, 56 οὐκ οἶσθας οὔτε πόλιν οὔτε κῶς πόλις διοικεῖται. — πόλις = ἀκρόπολις, ut apud scriptores, CIA vol. I passim.

πολιτάρχαι. Letae, urbis macedonicae, summi magistratus. Tit. 313, 1 Dittenb.[2] (a. 118 a. C.) Ληταίων οἱ πολιτάρχαι, item Thessalonicae. Cf. Archives des missions scient. Ser. 3 vol. III, p. 207, n. 1 et IRB II 29, alibi. — πολιταρχεῖν Kaib. ep. 430, 7 δισσῶν — τόπων πολιταρχῶν. Substantivo πολιτάρχης utitur Lucas Act. 17, 6, 8.

πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι male usurpat Sp. Posthumius in epistula ad Delphos tit. X 7 ap. Viereck, Sermo Gr.: ἐλευθέρους ὄντας καὶ πολιτεύοντας αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς.

πολιτία pro πολιτεία. Meisterh.[2] 32. — πολιτεία pro πόλις falso usurpatum a Romanis in titt. XVI 101. 104 ap. Viereck l. l.

πολιτογραφία, civitatis donatio. CIA II 395. 398. 428. 429. Primus tit. tribuitur saeculo tertio (a. C.), de reliquis nihil notatum; sed litterarum forma idem tempus arguere videtur. Reperitur apud seros tantum scriptores.

πολιτογράφος saepe inscriptiones aet. imperatoriae imprimis Asianae. Vid. *π ο λ ε ι τ ο γ ρ ά φ ο ς*.

πολιτοφύλακες apud Thessalos. Aristoteles Polit. p. 1305, 29: *οἷον ἐν Λαρίσῃ οἱ πολιτοφύλακες διὰ τὸ αἱρεῖσθαι αὐτοὺς τὸν ὄχλον ἐδημαγώγουν.*

[**πόλλιος** lapidarii lapsus pro *πόλιος* in inscr. thess. H. 63, 13. Cf. Hoffm. II 489. 517.]

πολλός, πολλόν = *πολύς, πολύ* epica et ionica. Cf. Hoffm. III 419 sqq. Prava sunt *πουλύς, πουλύ*. Apud Archilochum 94, 3. 97, 2 iuxta *πολλοί* et *πολλόν* apparent *πολύς* et *πολύ*, praeterea *π ο λ ύ σ τ ο ν ο ς*, *π ο λ ύ χ ρ υ σ ο ς* (3, 3; 25, 1) aliaque sic composita apud recentiores poetas plurimaque apud Herodotum, Hippocratem, alios et in titulis ionicis, praesertim nomina propria. — Vid. *π ω λ ύ π ο υ ς*. — Locis herodoteis (Schwh.) adde IV 47, 1 *πολλῷ τεῳ ἀριθμὸν ἐλάσσονες*. IV 33 init. *πολλῷ τε πλεῖστα*. VII 220, 2 *ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ* (*τὴν γνώμην* Valck., cl. I 120) *πλεῖστός εἰμι*. IX 44, 2 *οἱ μὲν πλεῦνες — οἱ δὲ* (non addito *ἄλλοι*). — *πολλῷ* repetitur II 136, 5.

πολλόνεται· *πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει*. Phot.

πολόνειος (sive *πολονήιος* sive *πολούνιος*?) = *πολυωφελής* = *ἐριούνιος*, Mercurii cognomen. Perantiqua inscriptio in taenia aurea Mitth. XXIV p. 455 sqq. *Hερμοῦ*: *πολονείο*: *ν(ἐ)μεσις*: *ΔΔΔ*.

πόλος. Vid. *κ ι ώ ν*.

πόλος quid? *PB* 544, 24 *π ό λ ο ι ἐργατῶν ἀ π ο δ ε σ μ ο ὶ δύο*.

πόλτος· *τὸ πυανεψίων ἕψημα*. H. Alcmanis fr. 71, Epicharmi fr. 11, Athen. XIV 648 *B* (*πόντον* codd.). Cf. p u l s.

πολυάμπελος. Adde Bacchyl. fr. 7b 5. Bl.

πολυάνδρειον, c o e m e t e r i u m. CIA II 471, 22 de ephebis: *δρόμον ἐν ὅπλοις ποιεῖσθαι τὸν ἀ π ὸ τ ο ῦ π ο λ υ α ν δ ρ ε ί ο υ*. Ibid. l. 69 *τὸ ἐν Μαραθῶνι πολυάνδρειον*. Cf. 470, 16 *δρόμον μακρὸν δραμεῖν π ρ ὸ ς τ ο ὺ ς ἐ ν Σ α λ α μ ῖ ν ι*.

πολυανθής. Vid. *ἥ β η*.

πολυάργυρος. Veterum solus Her. V 49.

πολυαρκής = *πολυωφελής*. Her. IV 52 *πολυαρκέστατος ποταμῶν*.

πολύγιος, Mercurii cognomen Trozene. Paus. II 31, 13.

πολύδακρυς. Adde Bacchyl. XV 24 et fort. *πολυ[δάκρυος?]* III 30.

πολύζηλος. Adde Bacchyl. X 65; **πολυζήλωτος** I 184. VII 10. VIII 45. IX 49. Bl.[2]

πολυζωεῖν. Aegypti tit. CIG 4944 b (Kum.).

πολυήρατος. Adde Bacchyl. XVIII 9. Bl.

Πολύιδος Εὐριπίδου fabula. CIA II 992 II 15.

πολύιδριδι (?) = *πολυίδρει*. Sappho fr. 166. Schol. Hom. *Γ* 219. Fortasse *π ο λ υ (Ϝ) ί δ ρ ι Ϝ ι*.

πολυκάρπῳ — *στέφει*. CIA III 726 (metr.).

Πολύκλειοι. Inscr. Rhodi IGI I 102 *τὸ κοινὸν τῶν Πολυκλείων*. Sodalitii nomen.

κολοκλείτῃ. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2969.
κολοκρατής. Adde Bacchyl. VIII 15. Bl.[2]
κολοκράτορες (τοῦ οὐρανοῦ). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.). ibidem l. 670.
κολόκρημνος. Bacchyl. I 121. Hes. explicat *δύσβατος*, *ὀρεινός*, *τραχὺς* (*τόπος*).
κολόκριθος. Adde Bacchyl. X 70 Bl. (voc. notum e Suida).
κολ[ολάιο]ν = *πολυλήιον*. Bacchyl. IX 34 Bl. *Εὔβοιαν*.
κολόλλιτος = *πολύλλιστος*. CIA III 171. 171 C, ut apud Callimachum.
κολόλλιστος. Adde Bacchyl. X 41. Bl.
κολόλοχνος, candelabrum? IGSI 915... *Σαράπιδι* — *λαμπάδα ἀργυρᾶν*, *βωμοὺς τρεῖς*, *πολύλυχνον*, *θυμιατήριον κτέ*. Cf. *φανάπτης*.
κολόμαλος. Sicilia. Pind. *O.* I 12, non ovium, sed malorum ferax. Cf. *εὔκαρπος* *N.* I 14, *ἀγλαόκαρπος* fr. 106, *ἀριστόκαρπος* Bacchyl. III 1. — Vid. *μῆλον* et *Μαλοφόρος*.
Πολομνίς = *Πολύμνια*. Vas atticum. Meisterh.[2] 103, 6.
κόλοντρα· *ἄλφιτα*. H. Aeolicum ducit Schmidt, coll. Hom. *Λ* 640 *ἐπὶ δ' ἄλφιτα λεύκ' ἐπάλυνε*, *Σ* 560, al. Ita *πολύνην* verbum aeolicum sit = *παλύνειν*. Hoffm. II 245 comparat polenta.
κολόολβον *Ἀφροδίταν*. Sappho fr. 59.
κολοπάμμων· *πλούσιον*, *πολλὰ κεκτημένον*, *πολυχρήματον*. H. Aeolicum. Vid. *πάμμα* et cf. Hom. *Δ* 433.
Πολοπέρχων melior nominis forma pro *Πολυσπέρχων* Athenis et Lesbi. Meisterh.[2] p. 70, 16.
κολοπλάνητος = *πολυπλανής*. Her. I 56, ep. *πολύπλαγκτος* (etiam Bacchyl. X 35. XII 181. Bl.), trag. *πολύπλανος*.
κολοπρηγμονεῖν ion. = *πολυπραγμονεῖν*. Her. III 15. Cf. V 33.
κολόπτυκτος = *πολύπτυχος*. Inscr. att. *EA* II 185 (Kum.) = CIA III 82 *πολύπτυκτοι ῥυθμοί* (metr.).
κολός. Vid. *πολλός* et s. v. *ὅρος*. — Acc. plur. apud Hom. *πολῦς* (ex *πολύνς*). Vid. Schulze, Comm. philol. sod. Gryph. 1887, 19.
κολόστιος, scruposus. Vid. *στῖα*.
κολόστιπτος· *πολυπόρευτος*. Phot. A verbo *στείβειν*.
κολόστονος. Adde Bacchyl. XVI 40. Bl. *πολύστονον ὕβριν*.
κολοσχεράς. Scholia genevensia (Nicole) ad *Φ* 319 *τινὲς γράφουσι* <*διὰ*> *δύο* *Σ*: *ἅλις σχεράδος*. *Εὐφορίων ἐν Θρᾳκί· „τύμβος ὑπὸ κνημοῖσι πολυσχέραδος Μυκόνοιο."*
κολοτίματος. Epicharmi fr. 48, 1 *τόν τε πολυτίματον ὄλοπα* pro *πολύτιμον*. Cf. Megarensis ap. Arist. Ach. 772. Scilicet Athenienses utrumque vocabulum bona aetate diligenter distinguebant. Vid. Cobet Nov. Lect. p. 50 sq.
κολοτροπίη, versutia = *σοφία*, *πανουργία* (cf. hom. *πολύτροπος*). Her. II 121.
κολοφανή, candelabri genus. Vid. *φανάπτης* et supra *πολύλυχνος*.
κολόφαντον (*δόξαν*). Bacchyl. XII 61. Bl.

[Πο]λυφράσμ[ων] CIA II 9, 77 a, 3 (saec. III s. II a. C.) Meisterh.[2] 68. Cf. φρασμοσύναι.

πολυφροσύνη. Theogn. 712. Her. V 121. Ab homerico πολύφρων.

πολύφων = πολύφωνος. Arat. 1002 κρωγμὸν πολύφωνα. Cf. Lob. Path. I 386 sqq.

πολυχαρ(ε)ίδα (voc.) = χαρίεστατε. Laco Ar. Lys. 1098 (cf. 1242): ὦ πολυχαρείδα (Elmsley), δεινά κα 'πεπόνθεμες, κτέ. Blaydes utrobique edidit πωλυχαρίδα, coll. πωλύπος.

πολύχοος ἰητρής, qui multas potiones praescribit? Inscr. metr. IGSI 1813. Idem vocabulum alio sensu (multiplex) de rhetore abundantiam affectanti adhibet Philodemus de rhet. Sudh. p. 157, 8 sq.

πολύχρυσος. Adde Bacchyl. X 4 Bl.

πολυώδυνον ἄλγος (ψυχῆς). IGSept. 583, 5 (metr.).

πολυωρεῖν cum gen. init. saec. III a. C. in epistula Antiochi Soteris Dittenb.[1] 158, 6. — ἐπολυώρηἑ (= ησε) Mycen. GD 3315, 8 = Dittenb.[2] 271, 8; πεπολυωρημένοι ἐν πάντοις. Delph. (a. 192/1 a. C.). Dittenb.[2] 281, 5. Cf. lexica.

πολυωφελέ[σ]τε[ρ]ον. Phoc. GD. 1573. Superlativo utitur Xenophon.

πομάτεσ(σ)ι· πόμασι. H. Gl. aeolica aut thessalica sec. Hoffm. II 245. Potuit etiam sumi e seriore carmine epico aut elegiaco. Formam πόμα pro attico πῶμα habet Pind. *N.* III 79, legiturque in plerisque Hippocratis, paucis Herodoti locis, quem tamen ita scripsisse aegre mihi persuadet Hoffmann III 280. E dialectis, ut plurima, πόμα venit in sermonem communem.

πομπή. Inscr. att. saec. IV a. C. e templo quodam Aesculapii valde mutilata *EA* 1892 p. 162 sqq. continet ordinationem pompae, cui pueris septem annis minoribus interesse permittitur; praescribitur autem equitibus pompam comitantibus, ut vestes sumant variegatas, συμπέμπειν δὲ καὶ τοὺς ἱππεῖς — ἐν ἐσθῆτι ποικίλῃ. — Phrasis herodotea θείῃ πομπῇ, instinctu divino = att. κατὰ θεόν: I 62 θείῃ πομπῇ χρεώμενος (= ἐνθεάζων ib. 63.). III 77. IV 152. VIII 34. — II 45 αὐτὸν (Herculem) — στέψαντες ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον ὡς θύσοντες τῷ Διί.

πομποστολεῖν = στέλλειν πομπήν. CIA II 1325. 1358.

πονάω = πονέω aeolice Sappho 98, 3. Theocr. 29. 34. Eadem forma Dores uti probare videtur laconicum ἀπόναϝε = ἐπόνει. Del. 7, 2. Recte igitur fortasse tradita sunt apud Pindarum *O.* VI 11. *P.* IX 94 πονάθῇ et πεπονάμενος, Eur. I. A. 209 ἐξεπόνασεν, Theocr. VII 51 ἐξεπόνασα, XIII 14 πεπονάμενος. XV 80 ἐπόνασαν (qui tamen perverse ἐφίλασα, πεφιλαμένε, similia adhibet). Hyperdorismos tamen putat O.Schroeder Proll. Pind. II p. 17, valde lubricum vocans tituli laconici testimonium. — Dores tamen etiam vulgarem formam usurpasse praeter Hes. gl. πονίωμες·

πονῶμεν docet perantiquum epitaphium metr. Corcyrae IA 342 = GD 3188: *Πραξιμένης τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο π ο ν ή θ η*, sensu activo.

κονεῖ, κονίοι etc. Cret. LG. Vid. s. v. *φ ω ν ῆ ν*.

κόννος. Vid. *π ῶ ν ν α*.

κονο-ήμερος (?). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2441.

κόνος, ἡ (?) = *νόσος*. IGSI 1320 1 *οὐχὶ πόνωι δ ο λ ί α ι* (sic) *λημφθεὶς κτέ*. Cf. Thuc. II 49. *Πόνος* ionice et epice saepe est *ἔργον πολεμικόν*. Sic Her. VI 114. VIII 89. Omnino = *συμφορά, κακοπάθεια*. Her. VII 190.

κονταρχεῖν, summum in Ponto magistratum gerere. Tomorum tit. Mitth. XXIV p. 357 *δὶς γὰρ ἐποντάρχησα*. — Subst. *ποντάρχης* de Achille in Ponto pro deo culto saepe usurpatur in titulis bosporanis CIG II p. 136—139.

κοντίφεξ. Kaib. ep. 888 a (add.) *ὑπατικὸν ποντίφικα*. Cf. Sophoclis lex. s. v.

Ποhοιδᾶν. Vid. *Π ο σ ε ι δ ῶ ν*.

κόπανον. Vid. *ὀ ρ θ ό μ φ α λ ο ν*.

κοκκυλιάσδει, s u s u r r a t, = *ποππύζει*. Theocr. V 89. Cf. *ψιθυρίζειν* similiter de arborum susurru usurpatum ab Aristophane Nubb. 995.

κόρ᾽ *πούς. Λάκωνες*. H. Vid. *π ό ς*.

κορδηκίδης. Hes. *π α τ ρ ό θ ε ν π ο ρ δ η κ ί δ α ι· ὅτι πατέρων εἰσὶν ὄνων ἡμίονοι*. Speciose Archilocho tribuit Crusius ad Babrium 63, 6.

κορδουλεσθείς *PO* 121, 19. Depravatum puto ex *π ρ ο δ ο υ λ ι σ θ ε ί ς* sive *π ρ ο δ ο υ λ ω θ ε ί ς*, a n t e (sibi) a d i u n c t u s et corruptus.

κορεῖον = *πορθμεῖον*. Rhod. Del. 44, 24 *παρεχόντων Ῥόδιοι πορεῖα εἰς διακομιδὰν τὰν ἐκ Κρήτας εἰς Ῥόδον*. Cf. *π ο ρ ε υ τ ή ς*.

κορεύειν pro *πορεύεσθαι* (?). Pind. O III 25 *δὴ τότ᾽ ἐς γαῖαν· π ο ρ ε ύ ε ν θ υ μ ὸ ς ὥ ρ μ α* | *Ἰστρίαν νιν*. Frustra tuetur in editione sua Schroeder. Probabiliter admodum M. Schmidt *π ό ρ ε υ᾽ ἔ ν θ υ μ ο ς ὅ ρ μ α*.

κορευτής = *πορθμεύς*. Ostr. theb. 335. 345. 1351. 1357. 1504. 1507. 1508. 1517 (saec. II a. C.) *πορευτῶν*. Agitur de vectigale quod portitores Aegyptii solvebant pro exercendo negotio. Wilcken O. G. I p. 280 sqq. Cf. *π ο ρ ε ῖ ο ν* et Hes. *π ο ρ ε ύ ς· πορθμεύς*.

Πορθανίδας = *Πορθαονίδης*. Bacchyl. V 70 Bl. Cf. *Ἀλκμάν*, sim.

κορθμήιον = *πορθμεῖον*. Her. VII 25. Cf. IV 12. 45.

Πόρθμιος *Ποσειδῶν*. Carpathi inscr. BCH IV p. 262. 265. (Kum.).

κόρθυε = *πρόθυε*. Inscr. metr. in agro mytilenaeo IGI, II 489, 10 *δαῖ᾽*.

κορνοβοσκεῖν. Lexicis adde Hyperid. V 3 Bl. et Herond. II 77.

Πορνοβοσκός inscribitur secundus Herondae mimiambus. Cf. II 93.

κορνοκτόνος. Anthol. Gr. Append. Did. (III) III 404, 4. Cf. mea Stud. Crit. ad ep. Gr. p. 74 sq.

κόρνοπας pro *πάρνοπας* Aeoles dixisse tradit Strabo XIII p. 613, unde Lesbiorum mensi *Π ο ρ ν ο π ι ών* nomen. Cf. *Π ο ρ ν ο π ί α* Lesb. GD 304 A 48. Vid. *O* pro *A*.

κόρος ionice = *γέφυρα*.. Her. IV 136. 140. VIII 108. 111, 3. 115.

κορκακισάμενος Lacaena Ar. Lys. 106, postulante metro, quamvis dialectus πορπακιξάμενος scribi iuberet, = τὴν ἀσπίδα λαβών, ἐνασπιδωσάμενος (Ach. 368).

κόρκαμα, amiculum (Eur. H. F. 959. El. 820). Tit. delph. CIG 1688, 31. Cf. Hes. ἐπιπόρπωμα (sic).

κορσόεται = πορσύνεται. Epigramma VII β, 6 in Appendice mea post Stud. Crit. ad epigr. Gr.

κορσόνειν, ion,, ep., lyr., trag. = παρέχειν, κατασκευάζειν, σκευάζειν. Her. IX 7. Bacchyl. XVI 89 Bl. Utitur etiam Xenophon Cyr. I 6, 17. IV 2, 47. Variat cum πορσαίνειν. De utroque vid. lexica.

κόρσω = πρόσω, πόρρω, trag., Pind. cum comparativo πόρσιον O I 117 et superlativo πόρσιστα N. IX 89 = att. πορρωτέρω et πορρωτάτω.

κορτῆνθον cretice = προσῆλθον. BCH 1885, tit. 8, 11. Cf. *N* pro *Λ*.

κορτί cretice (= epice προτί). LG V 44. VI 34. IX 20. 50. XI 30. Vid. πρός.

κορτιγράφαι cret. inscr. Deli BCH III 294 (Kum.) = Dittenb.[2] 514, 41. Cf. ποτιγραφῆμεν.

κορτιτρόφος. Adde Bacchyl. X 30. Bl.

κορτιφωνῆν. Oaxi tit. I, 11, in Mus. Ital. II.

κορόναν (= τορύνην)· μαγίδα et πορύνωμεν μᾶζαν· τῇ χειρὶ προσπιέζωμεν. H. Aut aeolica esse aut vitio nata putabat Meineke in Philol. 552; nec recepit inter gl. aeolicas Hoffm. II 245, suntque suspecta admodum, quoniam vix tuentur exempla π positi pro τ, quae attulit p. 488 sq.

κορφορέοις χείλεσι. CIA III 1316 (metr.). Vid. etiam Bacchyl. XVI 112. XVII 52. Bl.

κορφοριτικοῦ (κίονος). *PK* II 75, 20 (a. 163 p. C.).

κορφοροβαπτική, ἡ, ars purpuram tingendi. Philodemi de rhet. Sudh. p. 16, 10 καὶ τὴν μυρεψικὴν καὶ τὴν πορφυροβαπτικὴν ἐξέβαλλον οἱ Λάκωνες.

κορφοροδίναν (Ὠκεανόν). Bacchyl. VIII 39. Bl.

κορφορόζωνος. Adde Bacchyl. X 49 Bl. θεά, Iuno.

κός· πούς (Ahrens II 166, 175 pro πῶς· πός) ὑπὸ Δωριέων. H. Cf. Choeroboscus in Theod. p. 182, 32; 448, 28, qui addit ignoti poetae verba: ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν, corrupta in *EM* p. 635,22. — In *TH* tamen extat πούς II 34, τρίπους B 3. I 48. II 2.

κός (κό) Arcades pro πρός, q. v.

κοσεδέξαντο. Magnesiae ad Maeandrum tit. arcadice scriptus (Megalopolitanorum decretum est) ap. Dittenb.[2] 258, 26.

Ποσειδάνια, Neptuni festum, forma media inter dor. Ποτειδάνια et ion. Ποσειδώνια, propria Rhodiis, legitur in titulo dubiae originis ap. Dittenb.[2] 679 (= GD 4271), cuius vid. not. 7. — **Ποσειδάνιος.** Bacchyl. XXI Bl. Cf. Ποσείδεα.

Ποσειδάων. Hom. Ποσειδῶν Ion. et Att. (cf. Phthiot. GD 1463, 1),

Ποσείδαν Aeol., Alcaei fr. 26. *Ποσειδάν* Syrae GD 3230, Cret. Mus. Ital. I p. 154, 47, Rhod. inscr. metr. IGI, I 75, 1 (cf. ibidem *Ποσειδανιασταί* et *BA* 430. 26: *τὸ δὲ Ποσειδάνειον* [-*ιον*?] *δῆλον ὅτι Δώριον*). Cf. Bacchyl. IX 19. XIII 20. XVI 36. 59. XIX 8. Bl. Malii GD 4879; Arcades GD 1217 *Ποσοιδάν*, Lacones *IA* 83. 86. 88 (= GD 4588 sqq.) *Ποhοιδάν*, unde festum eius *Ποhοίδαια* *IA* 79., Corinth. *Ποτειδάν* *IA* 20, 2. 6. 8. 9. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 23. 24 etc., sed *Ποτιδάν* 68. 79, ibidem vero in inscr. metr. homerice *ΠοσειδάϜωνι Ϝάνακτι*, Thessal. *Ποτειδούν* GD 1321. 1322. 1324 (*Ποτειδοῦνι*), Boeot. *Ποτειδάων* GD 718, sed 532, 8 nomen viri *Ποτιδαῖχος*. Formae pindaricae sunt *Ποσειδάων* *Ποσειδᾶν* sec. libros, sed *Ποσειδάν* monente Ahrensio rescripsit Schroeder sec. Herodiani praeceptum II 916, et *Ποτιδάν*, bacchylidea *Ποσειδάν*, ubique restituta a Blassio, nam pap. interdum contra metrum habet *Ποσιδάν*. De accentu Choeroboscus *BA* 1418: *οἱ μὲν Δωριεῖς Ποτιδὰν λέγουσιν ὀξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν* (imo *Ποσείδαν*) *βαρυτόνως*.

Ποσείδεα, festum. Tit. megar. IG Sept. 47. *Π. πυγμήν*.

ποσέτης, quot annos natus. Panticapaei ep. saec. I vel II p. C. IRB II 298, 2.

Ποσιδεών, Myconi mensis primus anni civilis (?). Dittenb.[2] 615, 5. Eadem forma, non *Ποσειδεών*, attica est iuxta antiquiorem *Ποσιδηιών* (Cf. Meisterh.[2] 50, 6), ut *Ποσίδειον* dicitur Neptuni templum. Idem mensis ubique occurrit in calendario ionico: Andri, Chii, Cyzici, Deli, Ephesi, Erythris, Halicarnassi, Myconi, Sami, Smyrnae, Tei, Teni. Vid. Bisschoff de F. G. A. Lesbi vocabatur *Ποσίδειος*. Cf. ibid. p. 349.

Ποσιδήιον ion. = *Ποσίδειον*. Hom. Her. VIII 129.

ποσίνδα παίζειν, micare digitis (morra apud Italos). Vid. *ινδα*.

ποσότης, summa. IGSI 956 A.

ποσ<σ>ί metro postulatur Archiloch. 58 in hexametro. Cf. *ποσὶ* ibid. 59.

ποστείχοντι. Isyllus Epidaur. GD 3342, 63, sed dialecti ratio requirit *ποιστείχοντι*. Vid. *πρός*.

πότ. Dores, Elei, Thessali, al. pro *πρός*, q. v. Theocr. V 74 *ποττῶ Διός*.

πότα aeolice = *ποτέ*. Sappho 1, 5. Cf. *τα* suffixum.

ποτάγειν = *προσάγειν*. Calchedon. Dittenb.[2] 595, 7 *ποταγόντω δὲ τοὶ ἱεροὶ τοὶ ἑκαστάκι γενόμενοι τὰ ἱερεῖα — ποτὶ τὸν βωμόν —· αἰ δὲ μὴ ποτάγ[ωντι — — —]*.

ποταγγέλλειν, indicare, accusare. Inscr. Ialysi GD 4110, 35 *ποταγγελλέτω δὲ τὸν τούτων τι ποιεῦντα ὁ χρηίζων ἐς τοὺς μάστρους*. Cf. *εἰσαγγέλλειν* att. — Vid. *μάστρος*.

ποταγορεύειν. Delph. BCH V 164, Rhod. CIG 2905, Tim. Locr. 94 B, 97 D (Kum.).

ποτάγορος = *προσήγορος*. Philolaus Stob. Ecl. ph. I 3 *πάντα γνωστὰ καὶ ποτάγορα ἀλλάλοις*, Polus Flor. IX 51 extr.

ποτάγχομεν (?)· *προσορμίζομεν*. H. Meineke *ποτάγχυμες*, aut fortasse rectius *ποταγχίζομες* coniecit.

ποταγωγίς. Aristot. Polit. V 11 *οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι, καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων, ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος*. Phot. *ποταγωγίδες· φανταὶ ἢ μηνυταί*, qui male pro viris habuisse videtur. Cf. Plut. Dion. cap. 28, de curiositate p. 522 Mor. Vid. infra *ὑπόφατις*.

ποταείσομαι = *προσᾴσομαι*. Theocr. II 11.

ποταίνιος· *πρόσφατος. Δώριος δὲ ἡ λέξις*. H. Utuntur Pindarus, Bacchylides, tragici. — Zonaras commemorat adverbium *ποταινί*.

ποταμείβεσθαι. Theocr. I 100.

ποταμῖται. Nili accolae, rivales? *PB* 14 II 19. III 2. 7. 10. 24. etc. 295, 8. 11.

ποταμογείτων (*κροκόδειλος*). Pap. mag. W. Leid. 25, 21 sq.

ποταμοφυλακία. Inscr. lat. ap. Muratorium 1056, 4. Praefectus potamophylaciae (Kum.) = CIL II 1970.

ποταμοφυλακίδες *νῆες*. Aegypti tit. Rév. Arch. 1865, 436 (Kum.). Passim occurrunt in ostracis aeg. saec. I/II p. C. et alibi. Cf. Wilcken O. G. I p. 282 sqq. de tributo ad hanc Nili custodiam (iam Ptolemaeorum aetate) sustentandam exigi solito.

ποτανάγαγον. Inscr. metr. Andri ap. Ross., inscr. ined. II 96 (Kum.).

ποταναγραφόντω (= *-των*). Inscr. coa BCH VI 266 (Kum.). = Dittenb.[2] 614, 85; l. 100 *τὸς τέως ποταναγραφομένος*; Deli tit. cret. 514, 15 *ποτανέγραψε*. — *ποταναγραψάτω* Rhod. GD 3755, 13.

ποτᾱνής dorice = *προσηνής*. Therae tit. metr. GD 4792 *Βάρβαχς ὀρχhεῖταί τε ἀγαθῶς ἐδίδου (τε) ποτανῆ*, in quo hexametro soloecum *ἀγαθῶς* ferri nequit. Hiller v. Gaertringen coniecit *ὀρχhε[σ]τα[ί] τε ἀγαθός, ἐδίδου = ἐχαρίζετο* accipiens sensu obscoeno. Vid. *προσανής*.

ποτάνιος dorice = *προσηνής*. Cleobuli ad Solonem epistula apud Diog. L. I 93: *φαμὶ δὲ ἐγὼν ποτανιώτατον ἔσεσθαι (ἐσεῖσθαι?) Σόλωνι τὰν Λίνδον δαμοκρατεομέναν*. Cf. Ahrens II p. 138. Sed vid. praecedens voc.

ποτᾱνός = *πετηνός, πετεινός*. Epicharmi fr. 38 *ποταναὶ τενθίδες*. Aesch. Ag. 383, Pindarus saepius.

ποτάντης = *προσάντης*. Archytas Stob. Flor. III 113.

ποτάομαι. Vid. *ποτῆται* et *ποτέομαι*.

ποταπέδωκε. Delph. W. F. 85.

ποταπογραφέσθων. Inscr. coa BCH VI 255 (Kum.). = Dittenb.[2] 614, 11 *ποταπογρ. δὲ τὰν πατρίδα*.

ποταποτισάτω. Boeot. GD 488, 65; *ποταποτισάτωσαν*. Phoc. GD 1545, 10; *ποταποτεισάτω* Phoc. GD 1548, b 15 et *ποταποτεισάτωσαν* 1546, 7. al.

ποταρμόξαιτο = *προσαρμόσαιτο*. Elei GD 1151, 4. 5. 6.

ποτᾱρος· *γνώριμος* H. Dorice, cf. *πάραρος* et vid. Ahrens II 200.

ποταυγάζειν. Vid. *πεδαυγάζων.*

ποτε forma Arcadibus et Cypriis cum Ionibus et Atticis communis. Hoffm. I p. 258. — De Arcadibus nunc constat ex titulis in Philologo a. 1900, p. 201 sq. — Cf. suffixa κα et τα.

ποτεδασσάμεθα = προσενειμάμεθα. Heracleae ad Sirin. Vid. *δατῆθαι.*

Ποτείδαια, Ποτειδεάτης per diphthongum, non per vocalem, scribenda. Meisterh.[2] 41; 28.

ποτεῖδον, v. c. Theocr. II 157; *ποτέθηκα* ibid. XV 37.

ποτείριον = ποτήριον. Therae IGI III 330, 130.

ποτεκιγκλίζεο· ἤγουν ἐλυγίζου καὶ τὴν ὀσφὺν ἔστρεφες πρὸς ἐμέ. Schol. Theocr. V 112. Cf. κίγκλος et κιγκλίζειν in lexicis.

ποτεκλεπτόμαν· προσεπορευόμην. H. Explicationi deest λάθρα.

ποτεκχετηρία (?)· τορνεύτρια. H. Latere olim conieci *ποτεκχ<αρακ>τηρία·* τορεύτρια.

ποτελᾶντι = προσελῶσι. IC 37 = Dittenb.[2] 616, 6 (qui III potius quam IV a. C. saeculo vindicat): ἰοῦσ[ι δὲ] (π)[οτε]λ[ᾶντ]ι βο[ῦ]ν ἐξ ἐνάτας [ἐ]κάσ[τας].

ποτελθόντες ποτὶ τὰν βουλάν. Epidamni tit. (inventus Magnesiae ad Maeandrum), Dittenb.[2] 259, 6.

ποτέμιξε. Tim. Locr. 96 a (Kum.).

ποτενενενκάμενος πᾶσαν σπουδὰν καὶ φιλοτιμίαν. IGI I 173, 56.

ποτένθης = προσέλθης. Theocr. XV 149. Vid. *N* pro *Λ*.

ποτεξευρημένος. Archimedes ed. Heib. p. 274 (Kum.).

ποτεξορκιζόντω. Andaniae tit. saec. Γ a. C., Michel 694, 8.

ποτέο = προσοῦ a v. προσίεσθαι. Vasorum inscr. CIG 7844. 8031 (Kum.).

ποτεοικείας = προσεοικυίας. Mylae epist. n. 13 Orell. Vid. ετα.

ποτέομαι iuxta *ποτάομαι* Aeoles (?). Cf. Alc. 43; Sapph. 41; Theocr. XXIX, 3, sed Theocr. II 19 πᾷ τὰς φρένας (τᾶς φρενὸς Valck.) *ἐκπεπότασαι*; Sapph. 68, 4 *ἐκπεποταμένα*. Pind. fr. 132 pro ποτῶνται Bergk corr. *ποτῶνται.* — Epice *πωτῶντο* Theocr. VII 122.

ποτεοῦσα = προσοῦσα. Archimedes ed. Heib. I p. 278. 280 (Kum.).

ποτεχεί adverbium = ἑξῆς. *TH* I 121 ἀπὸ τοῦ *ποτεχεὶ* (att. ἐχομένου) Ϝέτεος, a b a n n o p r o x i m o. Cf. Ahrens II p. 361 sqq.

ποτηροπλότης (ποτηρ<ι>οπλύτης?), fortasse v a s i n q u o p o c u l a l a v a n t u r. Ostr. aeg. Wilck. 1218. Vid. s. v. *βατέλλιον.*

ποτῆται dorice a v. ποτάομαι = πέτομαι. Alcman. fr. 13 κήρυλος εἴην, ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται, νηλεγὲς ἦτορ ἔχων. Cf. Ar. Av. 251. Ibidem 1338 (e Sophoclis Oenomao) *ἀμποταθείην* (pro ἂν ποταθείην Blaydes). Cf. *πωτάομαι.*

ποτθέντες. Heracl. CIG 5475. — *ποτθέμεν.* Epicharmi fr. 94, 8. 10. Ahr. Vid. *πότ.*

ποτί (ποτ'). Lacones ceterique Dores = *πρός*, q. v.

ποτί (= πὸτ τί); πρὸς τί; H. Sic Elei *ποτόν* = πὸτ τόν GD 1151, 11; 153, 7; 1156, 12. Locri *ποτούς* = πὸτ τούς GD 1478, 2. Corcyr. *ποτῶ* = πὸτ τῶ CIG 1840. — πὸτ τὸν Theocr. XI 1 cett.

ποτιβλέπειν. Epidauri tit. Dittenb.[2] 802, 44 *ποὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς ποτιβλέψας.*

ποτιγλέποι = *προσβλέποι.* Alcman in Partheniis v. 75 sec. Blassium Rh. Mus. 1885, 14. Cf. *ἱμερογλέφαρος* ibidem vs. 21 et *ἰανογλέφαρος* vs. 49. Sic Pindarus constanter scribit *γλέφαρον*, sed Bacchylides, si papyro fides, *βλέφαρον.*

ποτιγραφῆμεν. Byzant. CIG 2060, *ποτιγραφέστωσαν* (sic) Delph. BCH V 163, *ποτιγράψας* Rhod. GD 3755, 9, *ποτιγραφέτω* 3756, 20, *ποτιγραφόντω* Dittenb.[2] 610, 20.

ποτιδαίεσθαι = *προσνέμεσθαι.* *TH* II saepius. Vid. *ποτεδασσάμεθα.*

ποτιδεόμενα. Teli GD 3486. Theocr. V 63 epice *ποτιδευόμενα.*

ποτὶ — ἕρποι per tmesin. Pind. *N.* VII 68 = *προσίοι.*

ποτίζειν = *ἄρδειν, βρέχειν*, de terra inundanda. FGH 110, 16. 18; 111 26; 118, 12. 24; 131, 16. 17. Cf. Sophoclis lexicon s. v. et s. v. *ποτισμός.*

ποτίθες. Theocr. XIV 45.

ποτιθῆνται = *προσθῶσιν.* Vid. *ἧνται.*

ποτιθιγεῖν. Epicharmi fr. 64 Ahr.

ποτικατάβλη[μα]. Inscr. coa Mitth. 1898, p. 457.

ποτικείσθω Archimed. II p. 34 sq. ed. Heib. (Kum.).

ποτικεφάλαιον. Vid. *ποτίκρανον* et *ποικεφάλαιον.*

ποτικλαίγειν = *προσκλῄειν.* *TH* II 69. 107 *τὰν — διαστολὰν — τὰν ποτικλαίγωσαν πὸτ τὰν πότοδον κτέ. — τὸ ἔγγωνον τὸ ποτικλαῖγον πὸτ τὰν Ἡρακλείαν.*

ποτικλῄζειν Lamprocles ap. Bergk. Lyr. Gr. (Kum.).

ποτίκρανον· — *τὸ προσκέφαλον* (-*κεφάλαιον*?) *καὶ τὸ δερμάτινον ὑπηρέσιον, ἐφ' οὗ καθίζονται οἱ ἐρέσσοντες.* H. Cf. Theocr. XV 3. Legitur *ποτικεφάλαια* in Andaniae inscr. Dittenb.[2] 653 (Michel 694), 24.

ποτιλαμβάνειν. Archimedes ed. Heib. II p. 34. 36. cett. (Kum.).

ποτιπαραμεινάτω. Delph. W. F. 167, 18 (Kum.).

ποτιπορευθέντες (= *προσελθόντες*) *ποτὶ τὰν ἐκκλησίαν.* Tit. delph. BCH XXIII (1899) p. 542, 5. Cf. supra *ποτελθόντες.*

ποτιρρίπτειν. Stesichori fr. 27, 1 *μάλα ποτέρριπτον ποτὶ δίφρον ἄνακτι.*

ποτισκάπτειν *δένδρεα.* *TH* I 173. Cf. *περισκάπτειν.*

ποτίστασις? Aetol. GD 1413, 20: *εἰ δέ τις κα ἄγῃ ἢ ῥυστάξῃ ἢ ἀποβιάξαιτο ἢ διεγγυάσῃ, ὑπόδικον εἶμεν ἐν τοῖς συνέδροις τῶι ἀδικηθέντι — ἐν ταῖς ἐκ ποτιστάσιος δίκαις.* Inscr. aet. Eumenis II (192—159) fere 179/172 a. C. Cf. BCH V 320 sqq. *Ποτίστασις* iudice Dittenb.[2] 295, not. 9, aetolice dictum pro *πόθοδος*, s. *πρόσοδος*, et intellegendae sunt lites, in quibus peregrini ad synedrorum consilium admissi Aetolos accusant.

ποτίταγμα. Rhodi tit. GD 3750. Cf. Chalcae inscr. 4278.

ποτιτάσσειν passim legitur in manumissionibus delphicis in formula *ποιέων* (etc.) *τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως*: GD 1689. 1696. etc. — Phoc. GD 1523. 1555 C *ποτέταξε*, Boeot. GD 425, 13

ποτιτάξαντος, Therae IGI III 331, 216 *ποτιτεταγμένα*, Rhodi ibidem I 58, 12; 125. III 91.

ποτιφέρεσθαι *αὐτοῖς φιλανθρώπως*. GD 3750.

ποτιφόριμον. Epicharmi fr. 73, ubi significare posse *πρόσφορον* iure negavit Ahrens. Locus corruptus.

ποτίφορος. Pind. *N.* III 31. VII 63.

ποτιχρεόμενος. Tim. Locr. 98 E (Kum.).

πότνιαι, αἱ. Add. Herond. III 27, ubi Musae intellegendae.

ποτόδδει = *προσόζει* laconice Ar. Lys. 206. Vid. *ΔΔ*. Cf. *ποτόμφει*.

ποτομνόντω = *προσομνύντων* (imperat.). Cnidi GD 3591, 28.

ποτόμφει· *προσόζει*. H. Vid. *ὀμφά*.

ποτόν, ποτούς, ποτῶ. Vid. *ποτί*.

ποτονομάζοντας. Delph. W. F. 436.

πὸτ τὸ *Ταΰγετον — ὄρος*. Laconice Ar. Lys. 113.

πὸτ τώς. Foedus argivum Thuc. V 77, 1 = *πρὸς τούς*.

ποόανοι· *κύαμοι ἑφθοί, ὄσπριον*. H. Laconice. Cf. *πύανοι, πυανόψια, Πυανοψιών*.

Ποοθογίτα = *Πυθογείτα*. Boeot. GD 722 (Theb.).

ποόλιμος boeotice = *βούλιμος*, teste Plut. Qu. conv. VI 8, 1.

ποολογόητος. Inscr. metr. Cnidi ap. Newtonum, Halic. n. 54 (Kum.)

ποολός. Vid. s. v. *ὦρος*.

πουμμά· *ἡ τῆς χειρὸς πυγμή*. H. Laconibus tribuit Ahrens II 102. 125.

πουνιάζειν· *παιδικοῖς χρῆσθαι· πούνιον γὰρ ὁ δακτύλιος* (?). H. Schmidt malit *πουνιάδδειν*, ut sit laconicum. Cf. *πυνιάζειν· περαίνειν ὡς ἀραίνειν* (*ἐπ' ἀρρένων* idem) et *πυνός· ὁ πρωκτός*. — At quid sibi vult *δακτύλιος*? Cogitavi de *δάκτυλος*, ut *πουνιάζειν* sit *καταδακτυλίζειν*, de quibus consule lexica, attamen *πούνιον* digitum significare posse quis praestiterit? Nec *πουγιάζειν, πυγιάζειν* = *πυγίζειν* conicere ausim. Videant alii.

ποῦρ = *πῦρ* et **πουρρός** = *πυρρός* boeotica. Cf. nomina *Πούριππος, Πουρίχος, Πουρρίας, Πουρρίνας, Πουρρίς, Πουρτίνιος, Πουρριχίδας, Πουρρίχος, Ποῦρρος*.

πουρδαῖον· *μαγειρεῖον. Λάκωνες*. H. Cf. *ποῦρ* (H.) et *πυρκαΐα*.

πουρίακος (?)· *κρίκος σιδηροῦς τετρυπωμένος, καὶ ἧλον ἔχων ἐν τῷ τρυπήματι στρεφόμενον, ᾧ χρῶνται πρὸς δεσμὸν συῶν. Πουστάκους, ὡς Ἀριστοφάνης* (Byz.) *φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν*. H. Quod Ahrens coniecit *πούρτακος* ob rhotacismum in medio vocabulo, Eleorum esse potest, non Laconum, quod sonare debebat *πούστακος* sive *πουστακόρ*. — Simile quid nec tamen idem est quod infra legitur *πύσσαχορ* (cf. *πισάκιον*)· *ξύλον καμπύλον τοῖς μόσχοις πρὸς τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον*, <ὃ> *κωλύει θηλάζειν*.

πουρείνια = *πυρήνια*. Boeot. GD 741, 67, 8. sq., bullae. Cf. *Πουρεινίδας* GD 435, 11 sq.

ποῦρος = *πῶρος*. Delph. BCH 1898, p. 304, l. 39.

ποῦς. Vid. *πός*. Tit. ceus CIG 2360 = Dittenb,[2] 522, 12 *ἀποδιδόναι δὲ τὸ δεῖπνον δέκα ποδῶν* pro plena formula (Ar. Eccl. 652) *ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον*. Genetivus sive absolutus sive temporalis videtur.

ποῦ<τ>ριν· *σαπρόν*. H. = *πυθρόν* a verbo *πύθειν* = *σήπειν*, nisi forte nihil aliud est quam vocabulum latinum putrem ex messapio v. c. sumtum sermone, unde compluria attulit Hesychius.

πράγματα pro *χρήματα* saepe usurpant Byzantini, unde repetenda utriusque vocabuli confusio in codicibus.

πραγματεύεσθαι (= *ἔχειν, διοικεῖν*) *τὴν ὠνήν* in Aegypto dicitur *ὁ ἀρχώνης*. Vid. Wilcken O. G. I p. 539. Cf. p. 321, ubi citat pap. Leid. F 3 et Ostr. 1337; ubi *οἱ πραγματευόμενοι* et *ὁ πραγματευόμενος*, vectigalium manceps (mancipes).

πραγματᾶς, qui in sodalitio munere quodam fungitur. Panticapaei tit. IRB II 61. 62. 63. Componitur cum vocc. *ἱερέα, συναγωγός, παραφιλάγαθος*.

πραγματευτής, negotiator. CIG 2831. 3104. *PB* 383, 4. Vid. lexica. [*πραγ*]*ματευτὴς μεμι*[*σθω*]*μένος*? CIA III 1449.

πραγματικός *τῆς πόλεως*. Magnesiae tit. BCH XII p. 208. 213 Mitth. XIV 104. XIX 25, nude *PB* 602, 3. Vid. lexica.

πραγματοκόπος. Philodemus de rhet. Sudh. p. 226, 7. Verbo *πραγματοκοπεῖν* utitur Polybius XXIX 8, 10; XXXVIII 5, 8. Cf. Philodem. p. 319, 6 sq.

πράδδεσθαι = *πράττεσθαι* LG. I 85. Mitth. IX 374.

πραινοῖ· *πρηνίζει, καταστρέφει*. H. Gl. boeotica.

πραιπόσιτος (praepositus) *πάγου νομοῦ Ἑρμοπολίτου* *PB* 21, 1. Cf. *παγάρχης*. — *πρ. λεγεῶνος* *PB* 21. III 13. Satellitum princeps in aula byzantina. Theophyl. Sim. Hist. IV 15, 12 *εὐνοῦχον* [*εἰς τὴν βασιλικὴν δορυφορίαν συντεταγμένον αὐτῷ τὸν κορυφαιότατον, ὃν πραιπόσιτον εἴθισται Ῥωμαίοις ἀποκαλεῖν*. Cf. Sophocles in lexico s. v.

πραίσεντος, praesens. Theophyl. Hist. I 7, 4: *τήν τε τοῦ πραισέντου* (*πρεσεντίου* vulg.) *τὴν παρὰ Ῥωμαίοις ἔνοπλον ἡγεμονίας τιμὴν ἀποφέρεται*. Cf. Soph. lex. s. v.

πραιτώριον, praetorium. *PB* 21, 16. 288. 14. alibi. Theophyl. Hist. VIII 1, 3; VIII 9. 6 *πραιτωρίων ἔπαρχον*. Cf. Soph. lex. s. v. *πραιτώριος*.

πραίφεκτος. praefectus, gr. *ἔπαρχος*. IGSI 680. 2433. Polyb. VI 26, 5; 37, 8. Lyd. de mag. 171, 7.

πρακτήρ = *πράκτωρ*. CIA IV 2, 17 C, 9; **πράκτορες** ibidem l. 7. Cf. I 47.

πρακτῆρες = *πράκτορες* (Hom. *πρηκτῆρες*). Phoc. GD 1539 a, 38.

πράκτιμος Delphis is dicitur a quo pecunia (multa) exigi potest. GD 1686, 9: *εἰ δὲ μὴ παρέχειν βέβαιον τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος*. Cf. 1694, 14 *πράκτιμος ἔστω Ἀλεξάνδρωι* (*Βόηθος*) *ἀργυρίου μνᾶς* (gen.), 1697, 9 *πράκτιμοι ἔστων μνᾶν*

τριάκοντα. Cf. 1698, 10 etc. — 1718, 9 πράκτιμοι ἰόντω κατὰ τὰν συμβολὰν καὶ κατοὺς νόμους, 1800 πρακτίμω ὄντω Πλάτορί τε (servo manumisso) αὐτῶι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ὑπὲρ Πλάτορα κατὰ τὸν νόμον, et similia passim. Cf. πρᾶξις et πράξιμος.

πρακτορεία ἀργυρικῶν. *PO* 81, 9 (a. 244 p. C.). *PB* 194, 7. 256, 12; πρακτωρίας (sic) λόγος *PB* 747, 20 (a. 439); πρακτωρικόν (sic), scil. ἀργύριον *PB* 471, 13. 17 (saec. p. C. II). Wilcken O. G. I 394. „Eine Abgabe, die für die Praktoren für ihre Salarirung erheben wurde. Die Praktorie war eine Liturgie." Cf. p. 613 sq.

πρακτόρειον, simul τὸ τῶν πρακτόρων ἀρχεῖον erat in Aegypto et carcer debitorum. CIG III 4957, 17 sqq. Huius aedificii erigendi et conservandi sumtibus inserviebat tributum capitale, μερισμὸς τοῦ πρακτωρίου (sic) Ostr. Theb. 517 (a. 118 p. C.) obolorum 3½. Wilcken, O. G. I p. 285.

πρακτός. Vid. πρᾶξις.

πράκτωρ, exactor debitorum publicorum in Aegypto passim occurrit in papyris. Vid. Revillout, revue égyptologique II 140.

πρᾶν doricè = πρώην. Theocritus passim. Vid. πρόαν, πρώαν, πρῶν.

πράξιμος τῆς ἡγεμονικῆς τάξεως in Aegypto. *PB* 806, 3 (a. 566). Voc. habet Polybius XXII 26, 17 de pecunia, quae exigi potest.

πραξίομες cretice = πράξομεν. Tei inscr. L. W. 70, 74 (Kum.).

πρᾶξις. Formula ἁ πρᾶξις ἔστω τῷ δεῖνα κατὰ τοῦ δεῖνα IGI III 330, 171. Cf. πρακτὸς ἔστω ὑπὸ τοῦ δεῖνα ibid. 218. 237; Dittenb.[2] 517, 3 πρακτοὶ ἔστων Πρασικλεῖ οἱ μὴ ἀποδόντες — πράξει πάσηι. Vid. πράκτιμος. — Epitaph. IGI III 1064 ad viatorem: βαίν' ἐπὶ σὰν πρᾶξιν. — Latinismus περὶ οὗ ἡ πρᾶξις ἐνέστατο, de qua re actum erat, legitur in tit. XXVI 51 ap. Viereck, Sermo Graecus.

πραξών. Vid. πρηξών.

πρᾶος in titulis caret iota adscripto. Meisterh.[3] 50.

πρασοχαῖτα, Neptuni epitheton ex Ahrensii corr. pro δρασοχαῖτα in Sophronis fr. 21, coll. Hesychio s. v. φῦκος et vocc. φυκιοχαίτης, ψαφαροχαίτης.

πρασσόντασσι = πράττουσιν. *TH* I, 5.

πράσων (sic) = πράττων. Locr. Oz. GD 1502, 4.

πραταοία (?)· κατευχὴ ἀρχομένης ἀροτριώσεως. H. Musurus coniecit πρατα-<ρο>σία, sed coll. forma attica πρηροσία, malim πραροσία (ex πρᾶα). Cf. πρᾶν, πρᾶτος.

πρατῆα = πρωτεῖα. Archytas Stob. Ecl. ph. II 31, 120 τοὶ τῶν πρατήων ἀντιποιεύμενοι.

πρατιστεύειν. Byzant. GD 3059, tit. saec. I p. C., σύνπαντος τοῦ Ποντικοῦ πρατιστεύοντος ἔθνεος.

πράτιστος. Therae tit. perantiquus metr. in Herm. 1901, p. 134 sqq.: Ἀγλωτέλης πράτιστος ἀγορὰν hικάδι ‖ Κα[ρ]νῆια θεὸν δεῖπν[ι]ξεν

κτέ. Agloteles, eloquentiae princeps, die vicesimo mensis (Carnei) coena deum donavit in festo Carneiorum. Vid. ibi Hilleri v. G. commentarium. — Ibidem IGI III 436, 7 et 540, 3.

κρατομηνία dorice = *νουμηνία*. Mycen. GD 3315. 3316. Epidaur. *EA* 1872, 37, l. 102 sq. al.

κρατοθρονία. Vid. *κρᾶτος*.

κρᾶτος (ex *πρόϝατος*) = *πρῶτος*. Dores omnes et Boeoti. Cf. Boisacq p. 50 sq., Meister I 249. Hinc nomina propria in titulis doricis *Πραταγόρας*, *Πρατίας*, *Πρατίχος*, *Πρατίων*, *Πρατόκλεια*, *Πρατόλας*, *Πρατόμολος*, *Πρατονίκα*, *Πρατόνικος*, *Πρατοφάνης* etc., nec dubitandum quin Diana *πρωτοθρονία* a Phocensibus (Paus. X 38, 6) *πρατοθρονία* vocata fuerit.

κραῦμενῶς. Vid. *πρηυμενής*.

κραΰς dorice = ion. *πρηΰς*, att. *πρᾶος*.

κρέδα, praeda. Vid. Archiv. f. Papyrusf. I p. 163.

κρειγεία sive **κρειγηία** cretice = *πρεσβεία*. Del. 119, 29. 32; 120, 18. al., Mus. Ital. I 144, 22 etc. — *πρεῖγυς* = *πρέσβυς* LG. Vid. Baunack Philol. 1896, 490. — *πρειγευτάς* — *πρεσβευτής* Del. 120, 26; 125, 4 al. (cf. Arcadum decretum L.W. 72, 21 *πρειγευταῖς*), *πρειγευσάντων* Del. 120. 1; *πρεισγευτᾶν* 127, 11; *πρεγγευταί* 128, 3. 16; 129, 4; L.W. 56, 5. 14. — Gortynii LG VII 18. 19. 24. 27. XII 34 *πρείγονα* = *πρεσβύτερος*, *πρειγίστωι* = *πρεσβυτάτῳ*, et *ἐπιπρείγιστος*. — CIG 2562 (post Chr.) *πρήγιστος βουλῆς*. — Coi IC 417 *πρηγιστεύειν*. — Choeroboscus *BA* 1413 s. v. *πρέσβεις* Doriensibus tribuit *πρέσγυς*, gen. *πρέσγυος*. — Lacones sec. Hes. *πέργουν* = *πρέσβυν*. Cf. *σπέργυς· πρέσβυς* apud eundem. — Boeoticum *πρεισγεῖες* = *πρέσβεις* GD 705, 6. 18; thessalicum *πρεισβεία* GD 345, 12. Curtius comparavit pris-cus. pris-tinus.

κρειμιπειλάριος, primipilarius. BCH 1898, 265.

κρείν LG VII 10, ceteris vero (octo) locis *πρίν*. Si *πρείν* sanum est, hinc tueri possis locos homericos, ubi *πρίν* longum est, qui loci inserta vocula *γε* corrigi assolent; sed certiora exspectanda exempla.

κρέπις· *ὁμοίωσαι*. H. Si sanum, boeoticum pro *πρέπεις*.

κρέπον· *τέρας*. H. Huic et precedenti glossae subest ea notio, qua saepe apud poetas *πρέπειν* significat conspicuum esse.

κρέπονσαν cretice = *πρέπουσαν*. Le Bas 82, 16. Vid. *ΝΣ*.

κρέσβειρα, mulier princeps, laconice Ar. Lys. 86; boeotice Ach. 883 anguilla vocatur *πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν*.

Πρέσβεις (?) fabula, sine poetae nomine. CIA II 974. Platonis et Leuconis novimus comoedias ita inscriptas. — Doriensium est aut *πρέσβης* aut *πρέσβεες*. Vid. Ahrens II 237.

κρεσβεύειν cum gen. = *πρεσβύτερον εἶναι*. Her. III 2.

κρεσβευσόντας (= -*σοῦντας*) cretice = *πρεσβεύσοντας*. CIG 2557, 4. Cf. Ahrens II 212.

πρεσβευτής, legatus (sensu latino). Tanais oppidum, a Polemone I vastatum saeculo p. C. II ineunte, restitutum deinde parebat imperio regum bosporanorum, qui per legatum administrabant. Commemoratur legatus IRB II 422. 430. 431. 433—435 (cf. 423). Vid. Latyskew proll. vol. II, p. LXV. — πρεσβευτὴς καὶ ἀντιστράτηγος, legatus pro praetore prov. Asiae aet. liberae R. P. IGSI 1121; πρ. κ. ἀντ. Σεβαστοῦ, leg. pr. pr. Augusti ibid. 1125; πρεσβευτὴς ἀντιστράτηγος ἐπαρχείας Μακεδονίας, leg. pro consule pro pr. ibid. 750. Privatorum hominum πρεσβευταί occurrunt ibidem 951, 27. 28 (a. C. 78).

πρεσβήα = πρεσβεία. Vid. η α.

πρέσβις = πρεσβευτής in tit. laconico apud Cyriacum p. 35. Eadem forma saepe utitur Theophylactus Sim. Hist., velut III 2, 4, 6; V 3, 1; VI 11, 7. Traditur etiam ap. Dion. C. LXVIII 12, 2 καὶ πρέσβιν τινὰ πέμψας πρὸς τὸν Τραϊανόν (ap. Xiphilinum 232, 10 sqq.), sed recte Boissevain vol. III p. 190 ipsum Dionem πρεσβευτήν τ. π. vel πρεσβευσάμενος dedisse autumat. Cf. Thesaurus s. v.

πρεσβογενέας senatores spartanos vocat Theopompus rex in rhetra ap. Plut. Lycurg. cap. 4.

πρεσβογενείη, primigenitura = πρωτογένεια (cf. πρωτογενής Plato Polit. p. 289 a). Her. VI 53.

πρεσβύτας dorice = ἡλικία, aetas. Therae inscr. saec. III a. C., IGI III 330, 134 λειτουργὲν — ἀνὰ πρεσβύτατα δωρεὰν (gratis) πάντας.

πρεσβύτεροι κώμης. PB 23, 13 et passim. — Additur δεχόμενοι καὶ τὰ κατὰ τὴν κωμογραμματείαν PB 6, 4 (a. 159 p. C.), 15 I 8 (a. 195 p. C.).

πρεσβυτερώτερα = πρεσβύτερα. PB 177 (saec. I p. C.).

πρη, stirps verbi πιμπράναι, η non mutat in dialectis v. c. ἐμπρήσοντι TH I 145; ἐπέπρητο Epidaur. GD 3340, 123. Cf. delphicum συμπρηΐσκειν.

πρη, stirps v. πιπράσκειν ion. = att. πρα, in πρῆσις, πρηθῆναι, πεπρῆσθαι apud Herodotum et in tit. Erythrarum ap. Becht. 204, 6 [πρ]ηθῆναι. Hoffm. III 350. Cf. δρη et κρη.

πρήγιστος. Vid. πρειγεία.

πρημαίνειν. Vide voc. sequens.

πρημονᾶν = πρημαίνειν, metaphorice = δεινὰ ποιεῖν. Herond. VI 8 τονθορύζουσαν καὶ πρημονῶσαν. VII 98 πρήμηνον ἀξίαν φωνὴν σεαυτοῦ. Cf. Ar. Nub. 326.

πρῆξις intransitive = ἀγωγή. Herond. III 55 σοὶ βίου πρῆξιν ἐσθλὴν τελοῖεν. Vid. πρᾶξις.

πρήξοισιν pro πρήξωσιν inscr. chia Hoffm. 80 A, 16. 20 ἢν δὲ μὴ πρήξοισιν.

πρηξών, πρηξόνος· οὕτω γὰρ τοὺς ἀγοραίους καλοῦσι Σικελοί. Theognostus BA 1410. Imo vero πραξών, πραξόνος.

πρηροσία· θυσία Ἀθήνησι. H. Vid. πρατασία et προηρόσια.

πρῆσις ionice = πρᾶσις. Inscr. chia Hoffm. 80, c 6: ὃς ἂν τὰς πρήσις ἀκρατέας ποιῆι.

πρήσσειν. Vid. Hoffm. III 350.

πρηστίες. Epicharmi fr. 80, 1 Ahr., pisces, vulgo πρίστεις dicti. Fortasse genuina lectio est πρίστιες, aut cum dorico accentu πριστίες.

πρηυμενής = πρευμενής. Kaib. ep. 618, 42 πρηυμενῆ δ' ἕξεις Ζηνὸς γόον. Cf. Hes. πραϋμενῶς· προθύμως. κτέ.

πρηύς ion. = att. πρᾶος. Hippocr. πρηέες, πρηέσι, πρηέως, Herod. πρηύτερος, πρηΰνεσθαι, titt. ionici Πρηῦλος, Πρηύχος, Πρεάνθης. Locos dabit Hoffm. III 351, qui turpi errore πραΰς tribuit Atticis. — Vid. πρᾶος, πραΰς.

πρῆχμα = πρῆγμα. Kaib. ep. 1092, 2. — Significat εἰσπραχθὲν χρῆμα in inscr. chia Hoffm. 80, ubi haec forma saepius recurrit. Cf. φάρχμα et *XM* pro *ΓM*.

πρία dorice = πρίω (ex πρίαο). Epicharmi fr. 93, 2. Cf Ahrens II § 24, 4.

Πριαμιλλύδριον, Priamulus, deminutivum comicum, ut videtur. Theognostus *BA* 1412.

Πριανσιοῖ, adv. loci. Cret. Del. 119, 3. Plura dabit Boisacq p. 103 sq.

πριαπίζειν. CIA II 632 (init. saec. IV a. C.), l. 62 τραγελάφο πρια-[πίζοντος], i. e. cum membro erecto.

Πριήνη (dor. Πριάνα) ex Πριάνση. Cf. Πρίανσος. Hoffm. III 359.

πρίν cum gen. = πρό. Pind. *P* IV 53 πρὶν ὥρας, Arrian. Anab. II 18, 6 πρὶν φάους. — Cnidi inscr. saec. a. C. II GD 1359, 17 πρὶν οὗ c. inf. = πρίν (ionice πρὶν ἤ). — Vid. πρείν et φρίν.

πρίνκιψ, princeps. IRB II 28. 182[2]. 278. 290.

Πρινοφόρος, thiasi bacchici nomen in rec. tit. Thessalonicae BCH XXIV p. 322: Ἱέρεια θύσα (?) Πρινοφόρου καταλίπω εἰς μνίας χάρι. αἰωνίας ἀμπέλων πλέθρα δύω κτέ., ubi vide Perdrizeti adnotationem.

πρίξω (l. πριξῶ) dorice = πρίσω. *EM* 132, 54. A verbo πρίζειν = πρίειν.

πριοῦν = πρίειν. *TH* I 129. 135, unde ibidem **πρίωμα** = πρίσμα. Cf. Hes. s. v.

πρισγεῖες. Vid. πρειγεία.

ΠP̊ et *ΠPOB* = πρόβατα. Therae IGI III 846.

προ et **προχ** compendia in papyris = προχρεία. Viereck Arch. f. Papyrusf. I p. 455.

πρό = ἀντί. LG I 43. XI 16. Reliquis locis est temporale.

πρὸ ἠοῦς et **πρὸ** ἑσπέρης τοῦ βωμοῦ pro vulgari πρός. Oropi tit. saec. a. C. IV (?). IGSept. 235, 45 sq.

πρὸ τοῦ ἤ cum indic. = πρὶν ἤ. Thisbae tit. a. 170 a. C. Dittenb.[2] 300, 22 οἵτινες εἰς τὴν φιλίαν τὴν ἡμετέραν <ἦλθον> πρὸ τοῦ ἢ Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν Θίσβας προσήγαγεν.

προαγορεῖν (τᾶς βουλᾶς). Agrigent. GD 4254, 6 προαγοροῦντος Διοκλέος τοῦ Διοκλέος in decreti praescriptione, ubi εἰπόντος Athenienses. — Tauromenii aut προάγοροι aut πρυτάνεις significantur sigla ΠP.

προαγρημμένος. Vid. *ἀγρέω.*

προάγων. CIA II 307 = Dittenb.[2] 635 (239—229 a. C.), 16 *ἐπετέλεσε δὲ καὶ τοὺς προάγωνας τοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς κατὰ τὰ πάτρια.* Schol. Aesch. III 67: *ἐγένοντο πρὸ τῶν μεγάλων Διονυσίων ἡμέραις ὀλίγαις ἔμπροσθεν ἐν τῷ ᾠδείῳ καλουμένῳ τῶν τραγῳδῶν ἀγὼν καὶ ἐπίδειξις ὧν μέλλουσι δραμάτων ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ· — εἰσίασι δὲ δίχα προσώπων οἱ ὑποκριταὶ γυμνοί.* Itaque est quod hodie repetitie (anglice rehearsal) vocatur.

[προϊ]αιγλία. Coi. IC 36 c, 18: *ποείτω τὸ[ν γάμ]ο[ν μηνὸς Πε]ταγειτνύου ἑκκαιδεκάτηι [μὲν κατὰ προ]αιγλίαν, ἑπτακαιδεκάτηι δὲ διὰ [νυκτὸς] κτέ.*, ubi vid. editores, qui dubitant inter *μεταιγλίαν* et *προαιγλίαν*, quorum illud fortasse praeferendum. Alterum ante, alterum post solis ortum interpretantur. Cf. *συναιγλία.*

προαιδεῖσθαί *τί τινι.* „Ob acceptum beneficium reverentiam aliquam et grati animi significationem debere alicui." Schwh. Her. I 65 *αἵτινές σφι προαιδέατό κού τι.* Cf. III 140 = *προυφείλειν τινὶ χάριν.*

προαιριομένοις. Gnosia inscr. Deli BCH IV 353 (Kum.).

προαισιμνῆν. Calchedon. GD 3052, 11: *ὃς δέ κα εἴπῃ ἢ προαισιμνάσῃ [ἢ ἐν βούλαι] ἢ ἐν δάμωι ἢ ἄλλει καὶ χ' ὁπειοῦν [ὡς δεῖ ἀφε]λέσθαι τὸν πριάμενον τὰν ἱερω[τείαν, χιλ]ίας δραχμὰς ἀποτεισάτω ἱερὰ[ς τοῦ Ἀσ]κλαπίου κτέ.* Cf. Hermes XII 165 sq. Alibi *προαισυμνῆν*, velut Chersonnesi decr. Dittenb.[1] 252, 57 *προαισυμνῶντος.* Vid. *αἰσιμνῆν.*

προαιτία. Damascius *BA* 1418. Verbum *προαιτιᾶσθαι* Paul. ep. Rom. 3, 9.

προαλιῶται. Delph. GD 2676, 10 (saec. a. C. IV) *ἔδοξε Δελφοῖς Θ[ουρί]οις ἀποδό[με]ν τὰν προ[μα]ντηίαν, π[ρο]αλιωτᾶν ἐόντων Ταραντίνου, Κλέωνος.* Qui fuerint incertum. Cf. Baunack GD 1990, 9 de h. l. Cf. etiam Valaori d. Delph. dial. p. 80. Nuperrime Dittenb.[3] 98 „*προαλιῶται* sunt qui comitiis praesunt". Probabiliter. — Vid. *ἁλία.*

πρόαν. Theocr. IV 60. Cf. *πρᾶν, πρῶν.*

προαναιρεθείς pro *προαιρεθείς*, si re vera legitur in tit. amorgino (Dittenb.[2] 642, 5), quadratarii error videtur.

προαναισιμοῦν, ionice = *προαναλίσκειν.* Her. II 11. Vid. *ἀναισιμοῦν.*

προαναπλεῖν. CIA II 467, 27 *προαναπλεύσαντες* (scil. ephebi) *δὲ καὶ ἐπὶ τρόπαιον* (salaminium sc.) *δυσὶ πλοίοις ἔθυσαν τῶι Διὶ τῶι τροπαίωι.*

προάνγρεσις, inserta nasali, = *προάγρεσις*, i. e. *προαίρεσις.* Thessal. GD 361 *BA ἔδοξε τοῦ κοινοῦ τᾶς πόλιος [ἐπαινεῖσθαι] Λέοντα ἐττᾶ (= ἐπὶ τῇ) προαγρέ[σι] κτέ.*

προακαντήματα. Olympiodorus ad Phaedonem *BA* 1418.

προακενθεῖν. Delph. GD 2324, 14 (140—90 a. C.) iuxta *προαπελθεῖν* GD 2192, 8. 2199, 10. Vid. *N* pro *Δ.*

προαπέχειν, ante accipere debitum. *PK* II 204, 15 (97 p. C.) *διὰ τὸ τὰς — δραχμὰς τεσσαράκοντα προαπεσχηκέναι τὸν Κεφάλαν.* Cf. 205, 33.

προαπηγέεσθαι ionice = προδιηγεῖσθαι. Her. III 136. Cf. ἀπηγέεσθαι.

προαποδότας, qui ante alios debitam pecuniam reddere tenetur, horumque praes et praebitor, apud Locrenses, ubi plerumque βεβαιωτήρ in inscr. delphicis GD 1842, 6 προαποδόται κατὰ τὸν νόμον. Cf. 1990, 9. 2082, 14 cum verbo προαποδόσθαι. Sed idem vocabulum apparet in tit. delphico GD 2116, 7. Vid. βεβαιωτήρ.

προαρκτοόρια. Vid. προηρόσια.

προάστειον. Ex Herodoto adde κατίσας ἐς τὸ πρ. III 14, 1. 5. 9.

προαύλια, praeludia, figurate Theophyl. Sim. Hist. I 18, 8 οὐκ ἄδοξα τὰ πρ. τῆς ἡγεμονίας ἀπενηνεγμένοις, II 18, 11 τὰ τῆς ἀγωνίας προαύλια, V 2, 1 τοῖς προαυλίοις τῶν φροντίδων, similia.

προβαίνειν cum partic. = att. ἀεὶ ἐπιδιδόναι εἰς. Her. I 134 προέβαινε γὰρ τὸ ἔθνος ἄρχον.

προβάλλεσθαι, vilipendere. Plut. Dem. 57. Dio. 58. Galb. 23.

προβάς· ὑπερβάς. H. Ad Pind. *N.* VII 71 recte rettulit G. Hermann, male ad Soph. Antig. 850 M. Schmidt.

προβασκανία = βασκανία. Pap. saec. VI (?) l. 9: ὅπως διώξῃς ἀπ' ἐμοῦ τοῦ δούλου σου τὸν δαίμονα προβασκανίας. Archiv f. Papyrusf. I p. 435 (not. 1), cf. p. 434. Notum est προβασκάνιον, amuletum.

προβα<τε>ίων corrige *PK* I, 113, 10, 18 (a. 639/40) προβάτων καὶ προβαίων (sic) δερμάτων.

προβάτερον. Comice Sophro fr. 96 Ahr. προβάτων προβάτερον, οἰὸς οἰότερον.

προβατήματα· πρόβατα. H. Laconicum esse vidit Schmidt, coll. glossis Hesychii ἐριφήματα, καρυήματα, παιδαριήματα, θυήματα, χοιριήματα.

προβατοθύτης. PPW p. 550. App. 190.

προβατών = προβατεών. Deli tit. BCH VI 63 (Kum.).

προβάτων φόρος in Aegypto. Ostr. 1369 (a. 10 p. C) et saepe papyri. Vid. Wilcken O. G. I p. 286.

προβεβωλευμένον εἶμεν = προβεβουλεῦσθαι. Inscr. Tanagrae 83, 4 Meister I p. 282. — προβεβωλευμένων Aegosthen. GD 3091, 2 (221—192 a. C.) contra dialecti megaricae $\overline{ου}$ servantis rationem e boeotica formula sumtum, ut in eodem titulo locativus pro dativo ἐν τοῖ Μελαμποδείοι. Cf. ibi Bechtel.

προβλέπειν τι, prospicere aliquid. Kaib. ep. 326, 4 κοινοῦ θανάτου μνημόσυνον προβλέπων.

προβοκάτωρ, provocator. Appendix mea post Stud. Crit. LIV 2. Cf. IGSI, 2008. Vid. infra ῥητιάριος.

προβολά certamen. Inscr. metr. theb. IGSept. I 2470, Kaib. ep. p. XX Praef., vs. 8 τοίας ἐκ προβολᾶς εὐάγκριτος, dictum de pancratiasta. Cf. Epidaur. GD 3340, 52 ἐδόκει αὐτὸν ὁ θεὸς ἰασάμενος τὸ τᾶς κεφαλᾶς ἄλγος ὀρθὸν ἀστάσας γυμνὸν παγκρατίου προβολὰν διδάξαι.

προβολάριος, apparitor quidam in Aegypto. *PB* 14, V 2.

προβολεός, auctor, monitor, suasor. Theophyl. Sim. Hist. I, 1, 20; II 4, 8 *προβολεὺς — τοῦ στρατηγήματος*. Alias notiones vid. ap. Soph. in lex. s. v.

προβολλεύην aeolice = *προβουλεύειν*. Vid. *βόλλα*.

πρόβολος, venabulum. Her. VI 76 = *προβόλιον* Xen. Cyn. X 8, 12.

πρόβουλος. Corcyr. GD 3196, 11 (cf. 1 et 6); 3199, 14 *εἴ κα προβούλοις καὶ προδίκοις δοκῆι καλῶς ἔχειν*. Cf. 3204 extr. — Menstruo iidem munere funguntur apud Callatianos GD 3089, 35. Vid. *αἰσιμνάτας* et *πρόδικοι*. — In decreto delphico GD 2642, 26 opponuntur *τοῖς πολλοῖς*, suntque *βουλευταί*, qui *τὸ προβούλευμα* dederant.

προγαμεῖν. *PB* 183, 6 (85 p. C,) *συμβιούτοσαν* (sic) *οὖν ἀλλήλοις τῶν γαμούντων καθὼς καὶ προεγάμουσαν* (= -*γάμησαν*), ut 254, 4 — *καθὼς καὶ προεγάμουσαν ἀμεμψιμοιρήτως*. Cf. Strabo VI 1, 8, qui verbo utitur de connubio illegitimo.

Προγαμῶν, fabula sine poetae nomine. CIA II 975 i. *Πρόγαμος* est Menandri comoedia.

προγένηος = *ἀγένειος* in Appendice mea XLIII 7.

προγεωργεῖν. *PO*. 101, 8. *PB* 462, 18. Cf. *προγεωργία* in lexicis.

προγιμένας = *προκειμένας*. Amh. pap. II 111, 25 (a. 132 p. C.], ut l. 26 *πρώγιται* = *πρόκειται*.

προγόνιον *στέμμα*. Inscr. att. BCH III p. 70 sqq., ubi *Γ* esse diserte dicit editor. Sed Kumanides s. v. bene emendat *προτόνιον*. Cf. Phot., Suid., Hes. s. v., Poll. X 191.

προγράφειν. Rec. inscr. bithynica Mitth. 1894, 371, 2. 10: *ἐπὶ στήλης προγέγραμμαι*.

προγραφῆντι = *προγραφῶσι*. Messenii. Vid. *προτιθῆντι* et *ἦνται*.

πρό[γ]ρο[φ]ος *ἐξπριά[σθω*. Inscr. argiva saec. VII a. C. in American Journal of Archaeology 1901, p. 170 sq. Cf. supra *γροφά*.

προδανείζεσθαι, ante mutuo sumere. Hyperides I 13, 4. 14. Bl. Cf. *προδανείζειν* in lexicis.

προδανεισμοί. Mylasorum tit. CIG 2700 C = add. 2717 b (Kum.).

προδανεισταί. Halicarnassi tit. Michel 595, 5.

προδειμαίνειν = *προδεῖσαι*. Her. VII 50, 1.

προδεινώσας *τὸν λόγον καὶ ποιήσας μεστόν*... Io. Siciliota *BA* 1414.

προδέξαι ion. = *προδεῖξαι*. Her. I 60. IV 10. — *προδέκτωρ* VII 37 extr.

προδιαγράφειν. *PB* 391, 8; 471, 2. 6; 614, 7. — IC 28, 2. Vid. *διαγράφειν*.

προδιασπείρας *λόγον*. Arist. *Ἀθην. πολ.* XIV 24.

προδιατρίβειν. Philodemus de rhet. Sudh. p. 223, 21.

προδικέοντες. Aenianes GD 1432 b, 5.

προδικία. Inscr. Delph. Dittenb.[2] 237, 11 *δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσι, Σατύρωι καὶ Τεισάνδρωι καὶ Φαινίωνι δοῦναι προδικίαν καὶ ἀσφά-*

λειαν καὶ ἐπιτιμάν, καθὰ καὶ τοῖς ἄλλοις αἱ προδικίαι ἐντί, καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις, ἐπειδὴ φαίνονται τὸν θεὸν εὐεργετηκότες. Ibidem 248, 6 προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν, 249, 9 καὶ εἶναι αὐτοῖς τὴν αὐτὴν προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν, ἥνπερ καὶ τῶι κήρυκι τῶν Ἀμφικτυόνων. Itaque inviolabilitas significare videtur. Vid. sq. voc.

πρόδικος adi. Cymae decretum GD 312 δίκαι πρόδικοι. Cf. 315 et Acraeorum (prope Teum) decr. saec. a. C. III Michel 497, 2. Quid sibi velit optime docet inscr. paria apud Ross II p. 41 εἶναι Ἀρήτωι καὶ δίκας προδίκους, ἐάν τι ἀδικῆται. Cf. ib. p. 42, ubi tria ultima verba omissa sunt. Dicitur praerogativa illa hospitum conditio προδικία, q. v.

πρόδικοι βοολᾶς, accusatores publici? Corcyrae decr. GD 3206, 113: πάντων δὲ τούτων — πρόδικοι βουλᾶς κρίσιν ἀπάρβολον (sine parabole) γραψάμενοι καὶ ἐπιγράψαντες τὸ ἀργύριον τὸ ἐφ' ἑκάστου ἀδικήματος γεγραμμένον δόντω προστάται προβούλων. Ὁ δὲ εἰς τὰ δικαστήρια φερέτω ἁμέραις μεῖον ἢ τριακόσιαι (i. e. ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν). ἐξέσται δὲ καὶ ἄλλωι τῶι λῶντι κρίνεσθαι κατὰ ταὐτά. — Teste Plutarcho Lyc. cap. III Lacones τοὺς τῶν ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους προδίκως ὠνόμαζον. Cf. Pausan. III 4, 7. 9 et Xen. Hell. IV 2, 8. Ita dicti, ut iuris eorum defensores, quemadmodum accusatores illi ius publicum tuebantur. — Hes. πρόδικος· συνήγορος, patronus.

προδοκεῖν. Thisbae tit. (fragm. epistulae magistratus aut imperatoris romani) IGSept. 3563 τοῖς προδόξασι = προδεδογμένοις.

πρόδομα, repraesentatio, praemium quod medico ante curam dabatur. Polyb. XXIX 3 σπουδάζων περὶ τὸ πρόδομα μᾶλλον ἢ τὸν μισθόν. Cf. Hes. s. v. ἀρραβών. *PB* 607, 18 ἐκ προδόματος.

προδοτίστερον λέγουσιν ὡς λαγνίστερον καὶ κλεπτίστερον καὶ πτωχίστερον. Phot. Fortasse est glossa comica.

προδρομεύειν. Arist. Ἀθ. πολ. 49, 6: δοκιμάζει δὲ καὶ (ἡ βουλή) τοὺς προδρόμους, ὅσοι ἂν αὐτῇ δοκῶσιν ἐπιτήδειοι προδρομεύειν εἶναι.

προδωσίκομπος· ὁ ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. Phot. Cf. Eustath. p. 710, 12 (ex Aelio Dionysio). Procul dubio est gl. comica. — Cf. προδωσέταιρος.

προεγγυᾶν. Vid. πεπρωγγυεικῆμεν.

προέδρα, pars aedificii. Segestae tit. IGSI, 291: τὰν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνδρεῶνος καὶ τᾶς προέδρας μετὰ τῶν ἱεροφυλάκων.

προεδρικός. Arist. Ἀθ. πολ. 59, 6 γραφὴ προεδρική = κατὰ προέδρου, quae saec. IV substituta est pro γραφῇ πρυτανικῇ. Cf. cap. 44 et Harp. s. v. ῥητορικὴ γραφή.

πρόεδρος ὁ ἐφημερῶν. Tyri tit. IGSI 830; — προεδρεύσας τᾶς φυλᾶς τῶν Ὑλλέων. Agrigenti ibid. 952. — In CIA passim leguntur formulae πρόεδροι οἳ (vel οἵτινες, raro ὅσοι) ἂν λάχωσι προεδρεύειν, rarius

οἱ λαχόντες πρόεδροι, rarissime οἱ λαχόντες πρόεδροι προεδρεύειν et πρόεδροι οἵτινες ἂν λάχωσιν et πρόεδροι οἳ ἂν τυγχάνωσι προεδρεύοντες. — πρόεδροι καὶ ἐπιστάτης τῶν νομοθετῶν CIA II add. 115 b 40. 48.

προϜειπάτω. LG II 80; *προϜειπέμεν* Lytti (Cret.) Mus. Ital. II n. I, 2.

προεκδημεῖν. Theophyl. Sim. Hist. I, 14, 8 de monachis οἷς ἔργον *προεκδημῆσαι τοῦ σώματος καὶ* ζῶντας τεθνάναι καὶ σώφρονι μανίᾳ τινὶ μεταφοιτᾶν πρὸς τὰ κρείττονα.

προεκλάμπειν. Inscr. Romae aut Byzantii CIG 8808 (Kum).

[**προεμπορίζειν**? Epistula Antigoni regis ad Teios. Dittenb.[2] 177, 118: τὴν δὲ κομιδὴν γενέσθαι τοῖς *προεμπορίσασιν* πρώτοις ἐκ τῶν προσόδων. Typorum an quadratarii error pro *προευπορήσασιν*?]

προεξαλείφειν. Arist. *Ἀθ. Πολ.* 48, 35 τὰ δ' ἄλλα (sc. χρήματα) ἀπόκειται χωρίς, ἵνα μὴ προεξαλειφθῇ.

προεξαλλοτριοῦν. *PK* II 179, 13 (a. 68 p. C.).

προεξοδιάζειν. Andaniae tit. Michel 694, 58 προεξωδιασμένα διάφορα. Cf. *ἐξόδια*.

προεπικόπτειν. Lebadeae inscr. Dittenb.[2] 540, 68 (cf. 145 = Michel 589): προεπικόψας τὰς στήλας. Vid. s. v. *ἐπικοπή*.

προεπίνοια, a n t e r i o r a n i m a d v e r s i o. Stob. Ecl. ph. II 7.

προεπισημαίνειν, a n t e n o t a r e. Philodemus de rhet. Sudh. p. 7, 1519. χωρὶς τῶν προεπισεσημασμένων διαλήψεων.

προεπισκήπτεσθαί τινι. *PT* I p. 6, 7 actionem alicui prius obtendere.

προεπιτροπεύειν. *PB* 8 II 7 (a. 248 p. C.).

προερανιστής et **προερανίστρια.** Vid. *ἐρανισταί*.

προευπορεῖν. Vid. *προεμπορίζειν*.

προευχρήστηκε διάφορον πολλάκις ἄτοκον, ἀπόντος τοῦ ταμίου. Piraei tit. in *Ἀθην.* VII 295 b, 16 (Kum.). Vid. εὐχρηστεῖν in lexicis.

προηγητής dux (in pompa nuptiali). Hyperid. II 5. Bl.

προήγορος a d v o c a t u s, p a t r o n u s in titulis. Cf. Mitth. XXIV p. 429 sq.

προηρόσια (cf. *BA* 294, 7): CIA II 467. 468, 471–481. Cf. Add. 578 b, 9. 578, 33, ubi est *πληρόσια*, quae forma dissimilatione nata est pro πρηρόσια, quod contractum ut πρηγορεών ex προαγείρειν. Cf. Hes. *πληροσία* (hoc accentu) θυσία Ἀθήνησι. Phot. *προηροσία* (sic)· ἡ ὑπὲρ τῶν καρπῶν θυσία γενομένη ὑπ' Ἀθηναίων κατὰ μαντείαν ἐν Ἤλιδι. Hes. *προηρόσια*· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα *καὶ ὁ Δῆμος* (Κλείδημος corr. Schmidt) δὲ αὐτὰ *προαρκτούρια* (propter anni tempestatem) λέγει. Cf. Schol. Ar. Plut. 1054 et Phot. *προηροσίαι*. Harpocr. *προηροσία*· Ὑπερείδης Δηλιακῷ. ὄνομα θυσίας (fr. 73 Bl.). Vid. A. Mommsen, Feste der Stadt Athen, p. 192 sqq. quem falli dubitantem num ἑορτή dici potuerit redarguit tit. eleusinius *EA* 1895, 97. n. 12, 4 sqq. ἱεροφάντης καὶ κήρυκι — *τὴν ἑορτὴν* προαγορεύουσιν *τῶν προηροσίων*, ut animadvertit Dittenb.[2] 628, not. 2.

προῆχε Sophron fr. 29 Ahr. ex optimo codice pro *προεῖχε*.
πρόθειος, avunculi pater. Laodiceae tit. CIG 3936 (Kum.). Cf. *πρόπαππος*.
πρόθεμα = *πρόγραμμα*, litterae publice propositae. Tit. Corinthi saec. p. C. IV Dittenb.[2] 422, 10 *ἡ — τοῦ δικαστοῦ [ἐκ τ]οῦ προθέματος γνώμη*.
προθθα et **πρόθα** = *πρόσθε(ν)* Cret. LG V 8. IV 52. VI 24. VII 12. IX 2.
προθίκοντα = *ποθίκοντα* (*προσήκοντα*). Boeot. GD 393. 430, 3; *προθείκοντα* = *ποθήκοντα* GD 392, 5. Cf. *ποθείκοντα* et *ποθίκωσει* Boeoti igitur, ut Homerus, utramque praepositionis formam usurparunt, longe vero frequentius *ποτί*. Cf. Meister I 284.
προθίουρον boeotice = *πρόθυρον*. Vid. *ἀμφιθίουρος*.
προθόειν = *κατάρχεσθαι*. Delph. Dittenb.[2] 484, 12. 14, ut *προϊερᾶσθαι*. 627, 6. Cf. Thuc. I 25, 4 (Ditt.).
προθορῷα. Theognostus *BA* 1414.
πρόθυσις Olympiae vocabatur arae *ἡ πρώτη κρηπίς*. Paus. V 13, 9.
προιέναι. Theophyl. Sim. Hist. I 3, 6 *προῆλθον αἱ σπονδαί*, factum est foedus.
προϊερᾶσθαι. Vid. *προθύειν*.
προΐζεσθαι ionice = *προκαθῆσθαι*, *προεδρεύειν*. Her. VIII 67.
[**προϊκέσθαι**· *ἐφικέσθαι*. H. Imo *προσικέσθαι*, ut vidit etiam v. Leeuwen ad Ar. Eq. 761].
προίξ. Vid. *πενθέριον*.
προΐσσομαι, mendico. Archilochi fr. 130 (*EM* 689, 5 s. v. *προΐκτης*. *προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι*. Cf. fr. 92 *καταπροΐξεται* = *καταπροίξεται*.
προίστασθαι. Dittenb.[1] 156, 3 *προστὰς ἐνδόξου καὶ καλῆς αἱρέσεως*. cf. 200, 24 (cf. 247, 7) *προίστασθαι τῶν τῆς πόλει συμφερόντων*. — Flamininus in epistula, tit. I apud Viereck, Sermo Gr. *προεστηκότες καὶ ἐνδόξου*, qua dictione huic videtur reddere voluisse locutionem latinam praestandi honesta pag. 75.
προΐσχεσθαι. Lexico Schwhi adde Her. VI 49.
προιχοῖδας = *προχ*. Eleusin. tit. saec. IV a. C. *EA* 1886, 37. l. 45. (= CIA IV 2, 767 b). Nonne quadratarii lapsu?
πρόκα· *εὐθύς*, *παραχρῆμα*. *ἐξαίφνης*. H. Her. I 111. VI 134. VIII 65. 135 *πρόκα τε*, protinus.
προκαδδικάζεσθαι = *προκαταδικάζεσθαι*. *TH* I 171.
προκαθηγέτης = *-ήτης*. Kaib. ep. 1028, 5.
προκατανομή, prior divisio. *PB* 636, 46 (a. 21 p. C.).
προκατηγορεῖν. Hyperid. II, 9 Bl., ut Dem. VIII 28.
πρόκαυσις et **προκαυτεύειν**. Vid. s. v. *καυτός*.
προκεῖσθαι. Lexico Schwhi adde Her. III 22, 4; V 105 extr. *δείπνου προκειμένου* = *παρακειμένου*.

προκελεύθους λαμπάδας, praevias faces (nuptiales). Kaib. ep. 418,7. Contra lexicis eximenda Strattidis II 775 Mein. verba corrupta προκέλευθος ἡμέρα, quae in προῖκ' ἐλοῦθ' ὁσημέραι felicius correxit Kock I p. 721, postquam ipse προκατελοῦθ' ἡμέρα proposui.

[**προκεφάλαιον** f. l. pro προσκεφάλαιον ex pap. mag. saec. III *PK* I 121, 747 θεὶς ὑπὸ τὸ προκεφάλαιον τὸ πτύχιν (= πτύχιον) κοιμῶ κτἑ.].

προκιθώνιον· τὸ πρόρινον. H., i. e. τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος, ut ipse explicat s. v. πρόρινον. Corr. Schmidt pro προκιόνιον. Glossa medico alicui ionico sublecta videtur.

προκινδονεύειν ὑπέρ τινος. Lexicorum locis adde Hyperid. I 7, 21 Bl.

πρόκληρος (?). Inscr. Aphrodisiadis LW 1608 ταῖς φυλαῖς καὶ προκλήροις (Kum.).

προκοίδιον = προχοίδιον. Meisterh.² 79, 1 β.

προκομίδδεν· προκομίζειν. H. Laconicum aut boeoticum.

Προκόννησος, non Προικόννησος. Meisterh.² 74, 9.

προκοπαί, felix vitae conditio. Epitaphium metr. Ptolemaeorum aet. in pap. Musei Gizehii n. 9206, BCH XX 191, I v. 12 γενέσει τέκνων, ἣν λίπον ἐν προκοπαῖς.

προκόπτειν μέχρι τᾶς τῶν Σεβαστῶν γνώσεως. Byzantii tit. IRB, I 47, 6 (saec. a. C. I).

πρόκοττον· τὴν πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσιν· κοττὶς γὰρ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἡ κεφαλὴ λέγεται. Phot., Poll. II 39. Hes. προκοττίς· ἡ χαίτη. — πρόκοττα· εἶδος κουρᾶς, ἢ κεφαλῆς τρίχωμα· κοττὶς γὰρ ἡ κεφαλή καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον. Apud Hippocratem Galenus explicat ἴνιον, παρεγκεφαλίς, et Herondae III 72 verba πρὸς — τῆς κοττίδος ψυχῆς per capitale ingenium vertit Buecheler.

πρόκροον laconice = προὔκρουον libri Ar. Lys. 1252 ὄκα τοὶ μὲν (Athenienses) ἐπ' Ἀρταμιτίῳ | πρόκροον σιοείκελοι | ποττὰ κᾶλα τὼς Μήδως τ' ἐνίκων. Sed vide πρώκροον.

προκόκλιοι θεοί (?). Inscr. erythraea in Mus. et Bibl. Smyrnae 1875, 108 (Kum.). — Προκύκλιος Aetolorum mensis = Delph. Βοάθοιος (= att. Βοηδρομιών) i. e. Sept.—Oct. GD 1868. 1988. Cf. Bisschoff de F. G. A.

προκυκλίς· ἡ προμνήστρια. H. Primi Herondae mimiambi titulus est προκυκλὶς ἢ προμνήστρια. Praestaret ἢ μάστροπος, sive προαγωγός, nam προμνήστρια bona certe aetate in bonam partem accipiebatur. — Herond. VI 90 πρόσσω ποεῦσα (superans) τὴν προκυκλίην Θαλ[λοῦ]ν.

προκύων. Cum verborum lusu Philodemus de rhet. Sudh. p. 242, 22: λέγειν [οὐ πρ]οσ[τ]άτην ὡς τῶν μετοίκων, ἀλλ' εἰ μὲν ἀστεῖος εἴη, φίλον, εἰ δ' ἥττων ἢ κατὰ τὸν τοιοῦτον, πρόκυνα. Cf. lexica.

προκωδωνίζειν. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 89.

προκώμιον = προοίμιον. Pind. *N.* IV 10.

προκώνια. CIA IV 2, 834 b col. II 68, scil. *ἄλφιτα*, i. e. Didymo ap. Harpocrationem s. v. interprete, *πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι*. Cf. Poll. VI 77, Phot., *BA* 294.

προλαμβάνειν *τινά* = *προφθάνειν, φθάνειν*. Tit. metr. IGSI, 2014, 1. *Σουλπικία, εὐψύχι· προέλαβές με κτέ.* Cf. lexica.

προλειφίω cretice = *προλείψω*. CIG 2554, 197. Vid. *ψευσίω*.

προλεσχηνεύεσθαί *τινι*, ionice = *προλαλεῖν, προδιαλέγεσθαι*. Her. VI 4. Activo utitur App. B. C. II 91. Cf. simplex.

προλιβανωτίζειν. Pap. mag. Parthey II 19.

προλόγια· *θυσία πρὸ τῶν καρπῶν* (ante messem) *τελουμένη ὑπὸ Λακώνων* H.

πρόλοιπος. *PB* 48, 15 *πέμψας μοι τὸ πρόλοιπον καὶ τὸν σάκκον.*

προλοσσᾶν. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2262.

προμάγ(ιστρος) *ποντίφ[εξ]*, promagister. IGSI 1076.

προμάδδας· *μάζας προμεμαγμένας*. H. Dorice. Corr. Valckenaer.

προμάμμη, atava. IGSI, add. 756 a.

προμαντηίη ion. = *προμαντεία*. Her. I 54. — *προμαντηία* passim titt. delphici. Vid. Valaori, der Delph. dial. p. 23 (cf. BCH XII (1890), 501. 504. 505. 511 etc.). De terminatione cf. Hoffm. III 337.

προμαχεών = *ἔπαλξις, πύργος* (cf. Suid. et Hes. s. v.). Her. I 98. 164. III 151. Xen. Anab. VII 8, 13.

πρόμαχος θεσμῶν. CIA III 638 (metr.), praefectus. Vid. *ταμίης*.

πρόμαχος· *ὑπὸ Κρητῶν μᾶζα ἑβδομαίῳ παιδίῳ γενομένη*. At infanti septem dierum polentam datam esse quis credat? Schmidt *μάχη* pro *μᾶζα* coniecit intellegens certamen in honorem Iovis, pueri septem dierum. At ita requiras saltem *μάχη ἑβδομαίῳ παιδίῳ* <*ὄντι Διὶ*> *γενομένη* et mira est vocabuli forma *πρόμαχος*. In ed. minore idem verba *ὑπὸ Κρητῶν* transtulit ad sequentem glossam scribens:

προμένε(ι)οι· *ῥοιαί τινες* <*ὑπὸ Κρητῶν λέγονται*>, coll. schol. Nicandri Alex. 490: *προμένειον δὲ εἶδος ῥοιᾶς. ὠνόμασε δὲ αὐτὴν ἀπό τινος Προμένου(ς) Κρητός* speciosius quam Meineke, qui quae his praecedunt verba *προμέν, λέγοντες προαγωγοί* sic refingebat: *προμεν* ... <*ὑπὸ Κρητῶν*> *λέγονται προαγωγοί*. — Ceterum *πρόμαχος* revera dictum esse sive a Cretensibus sive ab aliis *μᾶζαν* quandam nihil habet absoni, formatum a verbo *προμάττειν* (cf. perft. *μέμαχα*), et fieri potest ut grammaticus voluerit *μᾶζαν*, quae puerperae daretur die septimo post partum. Verba tamen vix sana, nec sufficit fortasse correctio *ἑβδομαίου τοῦ παιδίου γενομένου*.

προμέτρης = *προμετρητής*. Ephesi inscr. CIG 3028. Cf. Lydus de mag. Rom. I 46 (Kum.). — *προμετρητής* Athenis. CIA IV 2, 834 b. col. II 79. 87.

Προμήθια, τά, non *Προμήθεια*. Meisterh.[3] 43.

προμηθίη ion. = *προμήθεια* (-*θία* poet.). Her. I 88 *Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ* (= *τιμῇ, αἰδοῖ*) *εἶχε*. — III 36 = *πρόνοια*.

προμικκιχιζόμενος. Vid. *μικκιχιδδόμενος*.

προμισθώτης, promisthota, locator scenicorum. Inscr. Philipporum in Macedonia CIL III b 113 (Kum.).

προμνάμων, **συμπρομνάμονες**, Acarnanum magistratus GD 1379, *προμνάμων* etiam Stymphali BCH VII 489 sqq. Dittenb.[2] 482, not. 3 suspicatur singulos senatores *μναμόνων* nomine usos esse, ex iisque qui ad tempus cotidiana senatus negotia peragerent *προμνάμονας* dictos esse. — Vid. *μνάμων* et *συμμνάμονες*.

προμνήστρια. Vid. *προκυκλίς* et *προμυθίκτρια*.

πρόμοιρος = *ἄωρος*. Kaib. ep. 418, 6; 631, 1; 707, 5.

προμοίρως. IGSI 1932, 1 *προμοίρως* | *εἰς θανάτοιο τέλος* — *ἀπερχομένωι*.

πρόμοχθος. Inscr. Deli saec. a. C. II. BCH VI 318 sq. = Dittenb.[2] 559 *τοὺς προμόχθους τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς σανίδας*, vocabulum architectonicum, quo mutuli, i. e. trabes, significari videntur parietibus infixi, quibus tabulae imponerentur.

προμυθίκτρια. *Σικελιῶται δ' αὐτὰς* (sc. *τὰς προμνηστρίας*) *καλοῦσι προμυθικτρίας*. Aristoph. Byz. p. 432 Mein. s. v. *προμνήστρια*. E comoedia sicula vocabulum petitum videtur.

προμύστης. Inscr. metr. eleusinia *EA* 1883, 75, 6 *ἀλλά με καὶ παίδων κοσμεῖ χορός, οἵ τὸ προμυστῶν* | *ἄλλων ἐν τελεταῖς στέμμα κόμαισι θέσαν*.

προμοχθίζει *χαλκοδέτων* (-*δέσμων* cod.) *ὅπλων· ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ*. H., Phot. e Dindorfii ad thes. VI 172 *B* emendatione, coll. Aesch. Sept. 160.

πρόναιον, τό = *πρόναον*. Aegosthen. L. F. 14 (Kum.).

πρόνεως sive *προνήιος*. Inscr. CIA I 117—130 (434/425 a. C.). *ἐν τῶι ΠΡΟΝΕΟΙ* — *ΠΡΟΝΕΙΟΙ*. Meisterh.[2] 516.

προνηίη *Ἀθηναίη*. Her. I 92. VIII 37. 39 et *τὸ προνήιον* I 51.

προνήσιον (?). *PK* II 177, 4; 178, 3 (a. 11 p. C.), ubi vide notam editoris.

προνιτροῦν. Pap. mag. X Leid. 11, 3. Cf. *νιτροῦν* in lexicis.

προνοησία, administratio, aet. Byzant. *PO* 136, 9 et saepe iuxta *προνοητής*, administrator, curator, velut *PB* 310, 4. 24. Cf. Tiber. Novell. 25; Cyrill. H. 497 A.

προνομία, obscurum aliquod privilegium. Acarnan. tit. Dittenb.[2] 478, 5 (saec. IV init.?) *προξενίαν δόμεν καὶ προνομίαν καὶ προπραξίαν*, q. v.

Proxenia interdum donatur integris civitatibus velut a Molossis Agrigentinis GD 1340, a Sardianibus Delphis BCH V p. 400 sq. Cf. Dittenb.[2] ad 483, not. 5. — *Πρόξενοι* pro *μάρτυρες* IGSI 636. — Apud Herodotum, qui tantum *ξεῖνος* agnoscit, iuxta *πρόξεινος* legitur *πρόξενος*, quod solum tuentur tituli ionici saec. V et IV a. C. Vid. Hoffm. III p. 392 sq. Cf. supra *ξεῖνος* et *ξέννος*.

πρόξενϜος *IA* 342 = Kaib. ep. 119, 3.

πρόοδος = *πομπή*. Tit. templi Iovis Panamerii ap. Dittenb.[2] 420, 15 *τῆς προόδου καὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναμαρείων* (saec. p. C. IV ineuntis).

Cf. ibidem 40 *ταῖς προόδοις τῶν τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν*. — Vid. *Πανάμαρος*.

προοικί = *προικί*. *PO* I p. 207, 7 et saepius. Unde verbum *προοικίζειν* = *προικίζειν*, dotare. *PB* II 592, 8 ex Wilckenii emendatione. Archiv. f. Papyrusf. I, p. 106.

προομολόγησις. Olympiodorus in Phaedonem *BA* 1414.

προορᾶν. Schwhi lexico adde Her. III 14, 8 *προϊδὼν καὶ μαθών*.

προόψιος Apollo Athenis. Paus. I 32, 2.

προπαρακεῖσθαι. *PB* 243, 11.

προπάροιθεν. Add. Bacchyl. III 32. V 148.

προπατεῖν, antea calcare, proculcare. *PK*. I 113, 523 (a. 78/9 p. C.) *μισθὸς βοῶν προπατούντων*. Cf. 569. 582. 588. Variat cum *μισθὸς βοῶν ἀλούντων*, itaque significare videtur calcare frumentum ante triturationem.

προπατήρ, pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 3122.

προπάτωρ = *πρόγονος*. Her. II 161. IX 122 et plur. II 169. Hom., Pind., trag. (Plato).

πρόπεμπτα, die quinto ante. CIA IV 2, 841 b. 61, ut in lege ap. Demosth. XLIII 75. Cf. *πρότριτα* Thuc. II 84.

προπηλακιστής. Oenoandae tit. BCH 1897, p. 408.

προπίπτειν = *προπετῶς τι ποιεῖν*. Hyperid. fr. 161 Bl.

προπλώειν ionice = *προπλεῖν*. Her. V 98.

πρόπολος Her. II 64, ut Pind., Bacchyl. V 192, et tragici. — Cerae genus quoddam in pap. mag. bibl. nat. Par. 2878: *κῆρον ἄπυρον τὸν λεγόμενον πρόπολον*.

προπομπεῖν = *προπέμπειν*, *προπομπεύειν* IGSI 768 tit. metr. Cf. Theophyl. Sim. Hist. V 16, 11 *τῆς προπομπούσης δυνάμεως*.

προπραξία, „ius ante alios cum senatu populoque agendi, idem quod alibi plerumque formula *πρόσοδον εἶναι πρὸς βουλὴν καὶ δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά*." Dittenb.[2] 478, 5. Vid. s. v. *προνομία*.

προπρεών. Pind. *N*. VII 86, „*σέο δὲ προπρεῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'*, ubi schol. *ἀντὶ τοῦ πρόθυμον*. Vox cognata cum epico *προπρηνής*. Sed fortasse recte O.Schroeder corrigit *προπραόνα*. Idem voc. restituendum in sero titulo metrico Termessi Pisidiae, quem nuper edidit Cousin BCH 1900 p. 302, 6 ubi lege *προπ[ραόν'] ὡς γενέτην*. Cuius epigrammatis auctor eidem Pindaro sublegit *ὀρθόπολιν* in vs. 4.

προπροφεγγής. Pap. mag. bibl. nat. Par. 562. 603. 715.

προπύλαια figurate initium. Theophyl. Sim. Hist. IV 9, 5 *τὰ τῆς παρατάξεως προπύλαια φιλοπόλεμα*.

πρόπυλον, τό = *προπύλαιον*. Arist. *Ἀθ. πολ*. XV 19. Cf. CIA II 521 C, p. 122 (saec. a. C. V) *προπύλου δημοσίου ὅρος*. Ibidem IV 2, 104 a 56 *πρόπυλον τοῦ ἱεροῦ* (*Ἐλευσῖνι*). — FGH, Inscr. I, 2 p. 32. Semel etiam Herodotus II 91 *πρόπυλα*, alibi *προπύλαια*.

προπωλητής = προπώλης, pararius sive proxeneta in papyris Leid. *N.* II 12; *M.* II 6.

πρόπωμα· τὸ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται Ἀττικῶς διὰ τοῦ ω. Choeroboscus *BA* 1044. Vid. πόμα.

πρός. Servant Iones, Attici, Aeoles. Homerus usurpat πρός, ποτί, προτί, Boeoti ποτί, raro προτί, Dores plerique ποτί, item Aetoli, Delphi, Phocenses, ποῖ sive ποί Argivi (cf. ποικλύστιος), Delphi, πότ Thessali, Elei, Herculanenses ad Sirin, et cum articulo ut ποττόν (ποτόν), ποττούς (ποτούς) et similia Lacones aliique Dores, πός Arcades et Cyprii (hi etiam πο (ut ποεχόμενοι), πορτί Cretenses, πέρτ Pamphylii (cf. περτέδωκε). Quae singula suis locis notavi. — Sermone graeco-aegyptiaco interdum πρός τινα significat in oculis alicuius. Vid. s. v. μορφή. — Aliquando in Aegypto periphrastice ponitur pro genetivo, v. c. ἡ πρὸς Τάμουν οἰκία. Cf. Leemans I p. 120. — πρὸς cum dat. Vid. s. v. γραφεῖον. — Lebadeae tit. (a. 175—171 a. C.) Dittenb.[2] 540: ἐγδίδομεν δὲ τὸ ἔργον ὅλον πρὸς χαλκόν, i. e. ut pretium aere solvatur, ubi editor cft. 226, 14: τῶν τε ἀρχόντων θέντων τὰ ἱερὰ ποτήρια εἰς τὴν τῆς πόλεως χρείαν — πρὸς χρυσοῦς ἑκατόν. — In lexico Schwhi adde locis, ubi πρός cum gen. idem valet quod παρὰ cum dat., Her. III 187 extr. ἵνα φανῇ πρὸς Δαρείου ἐὼν καὶ ἐν τῇ ἑωυτοῦ δόκιμος, ubi Steyn cft. I 120. IV 144. VII 189.

προσάγειν. In CIA passim legitur formula προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον et προσάγειν πρὸς τὴν βουλήν de peregrinis, qui ipsi dicuntur πρόσοδον ποιεῖσθαι πρὸς τὴν βουλήν, vel πρὸς τὸν δῆμον, vel πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, vel πρὸς τοὺς πρυτάνεις καὶ τὸν δῆμον.

προσαγωγή = πρόσοδος. Her. II 52. Cf. III 84 θυσίας προσάγοντες.

προσαγωγ(ε)ῖον. Plato Phileb. 56 c προσαγώγιον commemorat inter instrumenta architectonica, ubi schol. τεκτονικόν ἐστιν ὄργανον ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Sed recte Fabricius e codice Bodleiano reposuit προσαγωγείῳ. Legitur, normam significans, in titulo Lebadeae ap. Michel 589, 119 ἁρμοὺς — εὐγωνίους πρὸς τὸ προσαγωγεῖον, ubi Fabricius de archit. p. 72 „instrumentum regulae simile, quo admoto lapides examinantur." Etiam προσαγωγή vox architectonica esse videtur in psephismate Piraei aet. lycurgeae *EA* 1900 p. 96, l. 68 b. Vid. s. v. ἔντορνος.

προσαιρεῖσθαι, cooptare. Arist. Ἀθ. πολ. 35, 5 προσελόμενοι σφίσιν αὐτοῖς ἄρχοντας. Cf. Poll. VIII 92 et Her. IX 10.

προσαμαίνειν = προσημαίνειν. Panticapaei inscr. (Kum.).

προσαναγράφειν (de decreto). CIA IV 2, 231 b 69. 841 b 106. Cf. Lycurgi orat. § 118.

προσαναζητεῖν. Pythodori psephisma ap. Ar. Ἀθ. πολ. 29, 16 προσαναζητῆσαι δὲ τοὺς αἱρεθέντας ἔγραψε καὶ τοὺς πατρίους νόμους.

προσαναφέρειν, referre ad senatum. IGSI 757. 758. 760.

προσᾱνής aeolice = προσηνής. Pind. *P.* III 52. X 64. Doricum est ποτᾱνής, q. v.

προσακαρτίσασα. Inscr. Cariae L. W. 1580 (Kum.).

προσαποδιδόναι. Hyperid. III 17 Bl.

προσαποτίνειν. Hyperid. III 17.

προσασφαλίζεσθαι. Ephesi tit. Wood, Discov. Append. 5, n. 5 (Kum.).

προσαΰτεῖν. Kaib. ep. 1018.

προσαφορίζειν. Antigoni regis epistula ad Teios, Dittenb.[2] 177, 9 *νομίζομεν δεῖν προσαφορισθῆναι ἑκάστωι ἐγγρ[άψαι μὲν ὁπόσους ἂν καρποὺ]ς ἐξάγειν βούληται ἀπὸ τῆς ἀγροικίας κτἑ.*

προσβωθεῖν ion. = προσβοηθεῖν Her. VIII 144 extr. Cf. *π ρ ο σ ε β ώ σ α τ ο* VI 85 etc.

προσγομφοῦν. Vid. *ἐ π ι γ ο μ φ ο ῦ ν.*

προσγυμναστής, in exercitationibus adversarius. Hyperid. II 5 Bl. *Εὐφραίου — τοῦ προσγυμναστοῦ αὐτοῦ.*

προσδέκεσθαι. Her. I 89 et saepius. Vid. *δ έ κ ε σ θ α ι.*

προσδηλέεσθαι ion. = προσβλάπτειν. Her. VIII 68.

προσδιαγράφειν. PK II 38, 81 et passim. PL p. 357 etc. Wilcken O. G. I p. 287 *τὸ προσδιαγραφόμενον ἐκ συμβόλ(ου)* explicat „was hinzu gezählt wird für die Quittung (an Schreibgebühren oder Aehnliches), wo mit dem *σύμβολον* aber die vorliegende Quittung gemeint ist." Vid. etiam papyrorum FGH Indicem IX s. v. *προσδιαγραφόμενα*, pag. 351 A et Amh. pap. 31, 32; 105, 6. 8. Simili sensu *τὰ π ρ ο σ μ ε τ ρ ο ύ μ ε ν α* Ostr. 716. 1415 (aet. imper.), ubi agitur de frumento praebendo. Vid. ibidem p. 269. Cf. FGH 81; 83; 84; 86; 162; 263. — Vid. *δ ι α γ ρ ά φ ε ι ν.*

προσδιακριβοῦν. Philodem. de rhet. Sudh. p. 288, 12.

προσδιαστέλλειν, praeterea distinguere. Ibidem p. 104, 21.

προσδιδόναι. Herond. IV 94. VI 36 (temere *πᾶς δοίην* Stadtmüller). Cf. Ar. Pac. 111, quaeque ibi in ed. mea adnotavi. Saepius verbum significat petenti (*προσαιτοῦντι*) dare. Imprimis luculentus est locus Xen. Memor. I 2, 29. Similiter *τὸ ἐπιδιδόναι* respondet *τῷ ἐπαιτεῖν.*

προσδιεγγυᾶν. PL p. 355. 358.

προσδόκιμος. Cf. *ἐ π ί δ ο ξ ο ς.* Vid. lexica.

προσδόσιμος, additicius. *PB* 563, 9 (a. 16 p. C.).

προσδρομή *πεζῶν* et *προσδρομὴ συνωρίδι,* certamina Larisae. Tit. aet. imperat. Dittenb.[2] 671, 16 sqq.

προσεγγράφειν (*ταῖς συνθήκαις*). Adde Hyperid. V 8 Bl.

προσεδρεύειν. Vid. *π α ρ ε δ ρ ε ύ ε ι ν.*

προσείκελος ion. = προσεοικώς. Her. II 12. III 110. IV 64. 177.

προσεκδιδόναι, praeterea elocare. Vid. s. v. *ἀ π ε κ δ ι δ ό ν α ι.*

προσεκκληροῦν. Ancyrae tit. CIG 4040, VIII (Kum.).

π[ρ]οσhελόσθων. Vid. *ἐ π ι μ ε λ ό σ θ ω ν, ε ὐ θ υ ν ό σ θ ω ν* et Imperativus.

προσεμπονεῖν τὴν ἀρχαίαν γῆν. Orestidis in Macedonia inscr. Arch. Z. 1880, 61 (Kum.).

προσεμφοσιοῦν. PL p. 364, 69 προσεμπεφυσιωκότων ἔτι λόγῳ τινὶ ταῦτα βραβευθῆναι (a. 165 a. C.).

προσενάπτεσθαι. PL p. 222, 68 τοῦ Ἑρμίου οὐθεν[ὶ τεκμ]ηρίῳ προσ[εν]απτομένου, φάσει δὲ κενῇ προφερομένου εἶναι προγενικὴν (sc. τὴν οἰκίαν). Saec. I a. C.

προσένακε = προσένει. Theocr. XXI 18, ἐπινάχετο XXIII 61. An pseudodorica?

προσεξορκίζειν. Devotio carthaginiensis in Mus. Rhen. 1900, p. 250: προσεξορκίζω σε κατὰ γῆν τὸ ὄνομα Ἑκάτης τῆς Ὄρφου μαστηγοφόρου (sic) κτέ. Vid. ἐξορκίζειν.

προσεπιπαρακαλεῖν. *PB* 248, 4; 249, 18 (saec. II p. C.).

προσεπιτέμνειν. CIA IV 2, 1054, 56 d 7 et c 56.

προσεπρίατο. Mylasorum in Caria tit. CIG 2693 e (Kum.).

πρόσεργον. Vid. s. v. ἄπεργον.

προσέρδειν (i. e. θύειν) Νύμφῃισι κἀπόλλωνι θῆλυ καὶ ἄρσεν. Thasi tit. *IA* 379.

προσέρχεσθαι πρὸς τῷ ἀγορασμῷ (sc. τῶν τελῶν) in Aegypto dicuntur empturientes. Vid. Wilcken O. G. I p. 526. Cf. p. 592.

προσεύχεσθαι absolute. Kaib. ep. 1040, 11 ζῆσαι προσεύχου.

προσευχή (non Iudaeorum tantum, sed etiam) paganorum sacellum. Bosporani titt. IRB II, 52. 58. 400.

προσέχειν τῇ διανοίᾳ περί τινι = προσέχειν τὸν νοῦν (τὴν γνώμην) τινι. Thisbarum tit. a. 170. Dittenb.[2] 300, 43: ὅπως περὶ τούτου τῆι δι[α]νοίαι προσέχηι.

προσεχής c. dat. ion. = ἐχόμενος c. gen. (sive ὅμορος vel πρόσορος c. d.). Her. III 13; 89, 9; 92 et sequiores.

προσεψιά· προσαγόρευσις, καὶ ἡ πρός τινα ὁμιλία. H. Vid. ψιά, ψιάδδεν.

προσήκει μοι περί τινος (pro τινός). Philodem. de rhet. Sudh. p. 202, 15 sqq.

προσημαίνειν = σημαίνειν, κελεύειν. Her. VI 77. 123. Eur. Med. 725.

προσήνεκε. Vid. συμπεριενενηγμένης.

προσήνεκον. Vid. ἤνεκον.

προσηνής, proprie = προσφιλής, εὔνους, πρᾶος, Herod. II 94 = ἐπιτήδειος. Voc. poeticum, quo utitur etiam Thuc. VI 77. Vid. ποτανής et προσανής. — προσηνέστερος (i. e. ἡδίων). Theophyl. Sim. Hist. I, 5, 6 προσηνέστερος γὰρ αὐτοῖς τῆς εἰρήνης πόλεμος. — προσηνόστατος Kaib. ep. 538, 8.

προσήρτιος. (Cret. BCH 1885, p. 18 sqq. l. 10: ὅπαι τύχηι ἁ ὅλα κατάστασις τᾶς προση[ρ]τίας σωτηρίας. Vocalem non expedio.

πρόσθε etiam ante vocales in antiquioribus titt. lesbiis, ut ἔνερθε. Cf. Hoffm. II 274 sq. De usu ionico et poetico vid. Lob. Phryn. 249.

προσθέλειν. *PK* I 121, 431 (saec. III p. C.) στρεφόμενα ὃν προσθέλεις in loco lacero.

πρόσθεμα. Ostr. Theb. 834. 839. 841. 973 (saec. II p. C.) „Zuschlag des damals üblichen Naturalabgaben, also vor allem für Grundsteuer und Annona". Wilcken O. G. I. p. 288 sq.

προσθεμελιοῦν. Lesbi tit. IGI II 11, 2. 6. 28. Fabricius de archit. p. 38 sq. ὁ τόπος προσθεμελιούμενος, locus prope (aedis) fundamentum".

πρόσθες. Vid. ἄφελε.

προσιτεύειν verbum bithynicum. Geopon. V 8, 1. φυτώριον καλεῖται ἐν ᾧ τὰ φυτὰ μεταφυτεύεσθαι μέλλοντα κατατίθεται καί, ὡς οἱ Βιθυνοὶ λέγουσι, προσιτεύεται.

προσιών. Vid. s. v. ἀπιόντος.

προσκαθαίρειν. Pap. X Leid. 4, 35.

προσκαθιεροῦν. Inscr. Tei L. W. 107 (Kum).

προσκάνιον, proscenium. Inscr. Delph. WF 8 (Kum). Vid. χειροτέχνιον.

προσκαρτερητικῶς, perseveranter. Philodem. de rhet. Sudh. p. 92, 4.

προσκαταμένειν, ultra constitutum tempus alicubi manere, Hyperid. II 14 Bl.

προσκατῆσθαι ion. = προσκαθῆσθαι. Her. II 157. VI 94.

προσκατοικεῖν. PL, p. 887.

πρόσκαυσις. Apud Philodem. de rhet. p. 361, 10 Sudh. figurate ardor, ut προσκαίειν τινί, amore alicuius incendi, Xen. Conv. IV 23 et alibi. Substantivum nusquam alibi legi.

προσκεφάλαιον. Vid. ποικεφάλαιον et ποτικεφάλαιον s. v. ποτίκρανον.

προσκηδής = προσήκων κατ' ἐπιγαμίαν. Her. VIII 136. — Pro κηδεμονικός usurpatur Od. φ 35 in loco spurio.

πρόσκλητος = σύγκλητος, senatus. IGSI 757. 760.

προσκολλακόρμη quid? PPW p. 54, app. 415, 15.

προσκύνημα. Frequens salutandi formula in papyris aeg. τὸ προσκύνημα ποιῶ παρὰ τῷ κυρίῳ Σαράπιδι, addito interdum καθ' ἑκάστην ἡμέραν. *PB* 384, 4. 385, 3. 601, 4. 625, 3. 714, 4. 715, 3 etc. FGH 127, 4. 130, 4. Amh. pap. II 136, 6.

προσκυνητής = ἱκετής. Saepius inscriptiones et papyri.

προσκώπους et ἐρετάς mire distinguit Theophyl. Sim. VI 1, 1 ὥστε τούς ἐρέτας τούς τε προσκώπους χαίρειν φράσαντας τῇ κώπῃ ἐρέττειν παύσασθαι. Sed voculam τε delendam arbitror.

προσλείπειν. Laodiceae tit. a. 79 p. C. CIG 3935, 8 τὰ προσλείψαντα τοῦ ἔργου „operis imperfecti partes etiam exstruendae". Cf. Arist. pol. VII 17 extr. τὸ προσλεῖπον τῆς φύσεως ἀναπληροῦν [itaque fere = ἐλλείπειν]. Lebadeae inscr. Dittenb.[2] 540, 22 ἐὰν δέ που παρὰ τὸ ἔργον συνφέρηι τινὶ μέτρωι τῶν γεγραμμένων προσλικεῖν

ἢ συνελεῖν „addi vel detrahi, scil. aliquantum ultra mensuram relinquere, i. e. non sculpendo praecidere (zugeben)." Fabricius de archit. p. 86, not. 2.

πρόσλημμα τῆς θεοῦ (Iunonis) παραλοργὲς ἀμφιθύσανον. Inscr. ionica a. 845 a. C. Hoffm. III 169, 21. Amiculi genus fimbriati cum margine purpurea.

προσλογεύειν. Vid. λογεύειν.

πρόσλοιπος. CIA IV 2. 834 b col. II 27 (saec. IV a. C.) τῆς κονιάσεως τὸ πρόσλοιπον. Citatur vox ex Iamblichi vit. Pythagorae 15.

προσμεταδιδόναι. *PO* 68, 34.

προσμετρεῖν. Vid. προσδιαγράφειν. — προσμέτρεις aeolice = προσμετρῶν. Cf. στείχεις et *MI*. — προσμε<τ>ρεῖται· προσαρμόζει reddidi Photio in lexico.

προσμίσγειν ion. = προσμειγνύναι. Her. IV 46. Vid. μίσγειν.

προσοδάρχων, ὁ. Cyzici tit. Mitth. VI p. 42. 45 (Kum.).

προσοδικός, publicanus. Tanaïtarum tit. IRB II 432.

πρόσοδον ποιεῖσθαι. Vid. s. v. προσάγειν.

προσοδοποιός, magistratus quidam in Aegypto reditus curans. *PB* 388, I 27. II 19 (saec. II vel. III p. C.).

προσοικοδομία. Piraei inscr. Ἀθην. VII 231 (Kum.).

προσολοκληρεῖν. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 185. Vid. ὁλοκληρεῖν in lexicis.

προσόμουρος ion. = πρόσορος sive ὅμορος. Her. IV 173.

προσονομάζεσθαι et **προσονομασία.** Vid. s. v. ὄνυμα.

προσορέγεσθαι c. dat. ionice = προσκεῖσθαι, applicare se ad aliquem. Her. VII 6.

προσουδίσαι, terrae affligere. Her. V 92, ab οὖδας, quod voc. epicum et tragicum a pedestri sermone alienum est.

πρόσουρος (cf. ὄρϜος) ionice = πρόσορος. Her. II 12. 18. III 97. 102. V 49. Soph. Phil. 686. = Cf. προσόμουρος.

προσπαραδιδόναι. Inscr. att. Rangabé A. H. 849, 36. 863 B 2, C 8. 13. τάδε προσπαρέδοσαν οἱ ταμίαι. BCH II p. 426 προσπαρέδωκεν, al. (Kum.). . Cf. CIA IV 2, 727 b col. I 10. 767 b 30. 34.

προσπαραχωρεῖν, praeterea concedere. *PO* II 271, 14 (56 p. C.).

προσπερικόπτειν τινά, praeterea spoliare. Hyperid. V 2. Bl. Cf. περικόπτειν in lexicis.

προσπλώειν ion. = προσπλεῖν. Her. VIII 6, unde πρόσπλωτος ποταμός = πλεύσιμος s. πλώιμος IV 47. 61. Vid. πλώειν.

πρόσπολος, sacerdos. Adde Bacchyl. XIV 2 Bl. Ἀθάνας πρόσπολος (femin.). Cf. πρόπολος.

προσσκολᾶν. PL p. 293 = προσσκυλεύειν.

προσστρωννύναι. Lebadeae tit. Dittenb.[2] 540, 64 ἐὰν δὲ ὁ τόπος ἀνακαθαιρόμενος μαλακὸς εὑρίσκηται, προσστρώσει πώροις ὅσοις ἂν χρεία ᾖ.

De verbo *στρωννύναι* cum compositis, et *στρῶμα*, *στρῶσις*, *στρωτήρ* vid. Fabric. de archit. p. 62.

πρόστα = *πρόσθα* (*πρόσθεν*). Delph. GD 2561, 105 (saec. a. C. V) *τὸ δὲ πρόστα τεθνακότων ἐν τοῖς σαμάτεσσι μὴ θρηνεῖν μηδ' ὀτοτύζεν*.

προστάτας, comitiorum praeses, apud Molossos in decretis respondet Atheniensium archonti eponymo v. c. *βασιλεύοντος Ἀλεξάνδρου ἐπὶ προστάτα Μολοσσῶν Ἀριστομάχου, γραμματιστᾶ δὲ Μενεδάμου* GD 1834. 1835. 1836 (ultimo loco de scriba non fit mentio). — In Epiro posteriore aevo pro rege primus ponitur *ὁ στραταγός*, v. c. 1839: *στραταγοῦντος Ἀπειρωτᾶν Ἀντινόου — γραμματεύοντος δὲ συνέδροις Δοκίμου*. Cf. 1838. — In 1839 sigla ΤΡΤ Fickio *τὸν προστάταν* designare videtur. — In Corcyra GD 3199 (saec. a. C. IV) primus ponitur *ὁ πρύτανις*, tum dies et mensis, deinde *ὁ προστάτας*, qui GD 3206, 11 plene vocatur *προστάτας προβούλων* (vid. s. v. *πρόδικος*). — In titt. delphicis interdum una cum archontibus commemoratur, v. c. GD 1920 *μάρτυρες οἱ ἄρχοντες Σωσιδαμίδας, Ξενίας καὶ προστάτας, Ξενόστρατος*. 1950, 17 *μάρτυρες τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος* (duo) *καὶ τοὶ ἄρχοντες* (tres) *καὶ τοὶ προστάται* (duo), alibi duo Apollinis sacerdotes, tum duo prostatae. In insula Co *οἱ προστάται* respondere videntur prytanibus atticis. Cf. IC 2, 10; 10 b; 29, 18. 28; 27, 19; 28, 3; 30, 2; 37, 27. Vid. Paton p. XXXV. Conveniunt in prytaneum 18, 37. — Cnidi GD 3501 *ἔδοξε Κνιδίοις, γνώμα προστατᾶν*, ut *γνώμα πρυτάνεων*. Teli GD 3487. Cf. 3591, 21. Formula *γνώμα προστατᾶν* etiam exstat in multis Calumnae titulis, Greek Inscr. in the Brit. Mus. VI p. 54 sqq. Tegeae in sero tit. Dittenb.[2] 476, 18 sqq. deinceps ponuntur tres *προστάται τοῦ δάμου*, undecim *στραταγοί*, unus *ἵππαρχος*, tum *γραμματεύς*, tandem *ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς* (sic). — Acris sicul. GD 3239 *προστατεῖς ἄνδρες* = *προστάται*. Ibidem IGSI 208 verbum *προστατεύειν* = *προστατεῖν*. Rhegii ibid. 612: *προστατέοντος Σωσιπόλιος*. In Aegypto *προστάτης θεοῦ*, antistes. Ostr. Wilck. 412. 414. 418. 420. 421. Vid. s. v. *φέννησις*. In thespiensi tit. saec. III extr. a. C., BCH 1898, p. 564 *προστάται* praedes audiunt, qui alibi *ἔγγυοι*.

προστατεῖν, suadere s. proponere aliquid in comitiis. Corcyr. GD 3206, 105. *μὴ ἐξέστω δὲ μηθενὶ προστατῆσαι* (= *συμβουλεῦσαι*) *περὶ τοῦ ἀνατεθέντος ἀργυρίου, ὥστε εἰς ἄλλο τι καταχρησθῆμεν, ἀλλ' εἰς τὰν τῶν τεχνιτῶν μίσθωσιν. Αἰ δέ τις προστατήσαι —, ἀποτεισάτω ὁ προστατήσας κτέ*. Cf. l. 126. — Vid. et *προστάτας* sub fin.

προστατεύειν = *προστάτην* (senatus praesidem) *εἶναι*. Acrarum sicul. tit. IGSI 208.

Προστατήριος, Boeotorum mensis = *Ἀνθεστηριών* att. Bisschoff de F. G. A.

προστάτρια. Vid. *στάτρια*.

προστρατηγεῖν, imperare ante alium. *PB* 250, 4 (a. 123 p. C.).

προστόφειν, ante spissare. Pap. X Leid. 14, 12 *ἔριον προεστρουθισμένον καὶ προεστυμμένον*. Est autem **προστρουθίζειν** = *προκαθαίρειν στρουθίῳ*.

(ὁ) προστοχὼν *Φρύξ* = *ὁ τυχὼν* s. *ἐπιτυχών*. Herond. III 36.

προστῷον. Inscr. eleusin. 59, 11, *ΕΑ* 1890. Cf. Meisterh.[2] p. 51. Adde CIA IV 2, 104 a 27. — *τὸ Ἐλευσῖνι προστῷον* ibidem 1054 c 52, e 1, f 2. Falsae lectiones sunt *προστῶον* et *πρόστοον*.

προσομμίσγειν = *προσυμμ(ε)ιγνύναι*. Her. VII 128. Vid. *μίσγειν*.

προσ-ό[μνα]ιος *λε[ώς]* et *προσυμναίαι θεᾶι*. Kaib. ep. 821, 7 et 1 (saec. II vel III p. C.).

προ-συνεθίσαι. Olympiodorus in Phaedonem *ΒΑ* 1415.

προ-σφάγιον. Tit. cous de ritibus funebribus *ΙΑ* 395, 12 *προσφαγίωι [χ]ρῆσθ[αι κ]α[τ]ὰ τὰ π[άτρια]*.

προ-σφάλλεσθαι. Theophyl. Sim. Hist. I, 1, 11 *ἵνα τοῖς προσφαλεῖσιν ἐκεῖνοι τὴν παρ' αὐτῶν διόρθωσιν εἰσαγάγωσιν*.

προσφέρεσθαι, accusare? *PB* II 12 *διὰ τῶν αὐτῶν ὑπομνηματισμῶν — Ἀχιλλεὺς — προσηνέγκατο Ἥρωνα — κεχειρογραφηκέναι — καταντήσειν εἰς Ἀλεξάνδρειαν — μὴ πεποιηκέναι* (sc. *τοῦτο*). *καὶ τοῦ Ἥρωνος λέγοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενομένους ἐπιδεδωκέναι ἀναφόριον τῷ δικαιοδότῃ καὶ ἐπιγεγράφθαι αὐτὸν ἐντυχεῖν τῷ στρατηγῷ καὶ ἐπιδόντος ἀναφόριον — Ἀχιλλεὺς χειρογραφεῖ. Οἱ ἀντίδικοι οὐ κατήντησαν, ἀλλὰ διέπεμψαν ἀναφόριον, καὶ ἑαυτὸν δὲ ἐν νόσῳ γενόμενον ἀναπεπόμφθαι* (-*πεπομφέναι*?) *ἀναφόριον τῷ δικαιοδότῃ*. Vid. *ἀναφόριον*. — Herodoti locis ap. Schwh., ubi *προσφέρεσθαί τινι* est congredi (cum hoste) adde VI 101 init.

προσφύειν. Herond. fr. 13 Cr. *προσφὺς ὄκως τις χοιράδων ἀναρίτης*. Cf. Ar. Vesp. 105.

προσφυέως = *συνετῶς, φρονίμως*. Her. I 27.

προσχάραιος (ex *προ-εσχάραιος*) *θυσία*. Lindi tit. saec. a. C. IV non recentior IGI 791. Cf. 792. 793, i. e. *πρὸ τῆς ἐσχάρας γιγνομένη*. Cf. Dittenb.[2] 626, qui cpt. Eur. Ion. 388. 389 *προβωμίοις σφαγαῖσι*. — *Προσχάραιος* pro *πρωσχ*, ut *δαμιοργός* = *δαμιωργός* et similia.

προσχωρισθῆναι = *προσχωρῆσαι*, proficisci. Pap. Leid. D I, 15 *π[ρο]σχ[ω]ρι[σθ]έντος σου εἰς τοὺς ἄνω τόπους*.

πρόσω ποιεῖν τινα, multum superare aliquem, longe post se relinquere. Herond. VI 90. Cf. Anaxilae comici fr. II 270 K. — *προσωτέρω*, -*τάτω* ionice Herodotus = *πορρωτέρω, πορρωτάτω*. — In positivo *πρόσω* etiam Attici dicebant.

πρόσωπον, persona cuius mores imitatur mimus. (Kaib.). IGSI 2144.

προταινί. Vid. *προτηνί*.

πρότανις aeolice = *πρύτανις* (quod tamen et ipsum vel saepius habent titt. aeolici) GD 213. 214. 319. 281 *B*, sed *πρύτανις* 215. 281. 232. 250. 254. 276. 311. Sic *προτάνειον* 304 *A*, sed *πρυτανεία* 237,

πρυτάνειον 215, *πρυτανήία* 250, *πρυτανήιον* 215, *πρυτανήω* (dat.) 215. Fortasse sincerior est scriptura per ῡ. De incerta etymologia cf. Hoffm. II 364. Etiam titt. attici inter a. 329—285 septies habent formas *προτανεία προτανεύειν*. Meisterh.[2] 19, 13. Probabile est formas cum ŏ recentioris esse originis, falsa natas etymologia.

προτείνειν. Schwhi lexico adde Her. IV 124 *χεῖράς τε προετείνοντο τοῖσι Σκύθῃσι*, ubi nescio an praeferenda sit lectio recentioris familiae *προέτεινον*.

προτεράσιος = *πρότερος*. Delph. GD 1764, 4 (alibi) *ὥστε τὰν προτερασίαν ὠνὰν ἀρμέναν* (sublatam. Vid. *ἀρμένα κτέ.*). Alibi v. c. GD 1844, 7 eodem sensu *τὰν πρότερον ὠνάν*. De terminatione cf. *ἡμερήσιος*, *νυκτερήσιος* etc.

προτερεία = *προτεραία* *TH* I 110: *τὸ μίσθωμα ἀποδιδῶντι πὰρ Fέτος ἀεὶ Πανάμου μηνὸς προτερείαι*, i. e. pridie Kalendas Iulias.

προτερεῖν c. acc. rei (*φύσιν*) Kaib. 232, 7. Cf. Stud. Crit. mea p. 33.

προτέταρτον, quarto ante die. LG XII, 2. Cf. *πρότριτα*, *πρόπεμπτα* in lexicis. — Exstat idem voc. in inscr. phratriaca Deceleae *EA* 1888, 7. 59.

προτέτειχεν incertum sitne perf. v. *προτιθέναι* = *προτέθεικεν* an v. *προτίνειν*, nusquam diserte traditi, in tit. delph. Dittenb.[2] 466, 8. Vid. *προτιθέναι*.

προ-τη[με]λεῖσθαι, ante curari. Philodem. de rhet. Sudh. p. 181, 8.

προτηνί (= *προταινί*) boeotice = *πρότερον*. Thesp. tit. BCH 1898, 561 (IG Sept. 1739, 14 et 2405, 6). Apud [Euripidem] in Rheso vs. 512 *προταινὶ* (*τάξεων*) est praepositio = *πρό*. Cf. glossa boeotica *προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καβείρων* (Nauck pro *Καμειρίων*) *ἱεροποιίᾳ. τράγον ποτήνιον θύειν νόμος.* Phot. Vid. *προταίνιος* in lexicis.

προτιθέμειν = *προτιθέναι*. Rhod. IGI I 155. III 99. Vid. Infinitivus.

προτιθέναι = *προκατατιθέναι*, antea solvere. Delph. Dittenb.[2] 226, 127. 160, et fortasse 466, 8. Vid. *προτέτειχεν*.

προτιθῆντι (ex *-θήοντι*) = *προτιθῶσιν*. Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 87, ut l. 90 *κατασκευασθῆντι* et *προγραφῆντι* l. 160.

προτιμία perperam pro *προθυμία* usurpavit M. Valerius in epistula II 17 ap. Viereck, Sermo Gr.

προτιτύσκειν = *προτεύχειν*. Kaib. ep. 1035, 9 *προτιτύσκετο δαῖτα*.

πρότμησις, hostiae pars circa umbilicum, inter *ἱερώσυνα* numeratur in Sinopae tit. saec. III a. C., Michel 734, 5 *λήψ[εται τῶν ἱερείων] δημοσίαι θυομένων δε[ξιὸν σκέλος — —], πρότμησιν, γλῶσσαν, τῶν δὲ [ἰδιωτικῶν] πρότμησιν ἢ ὠμοπλάτην, καὶ στ[ῆθος — —.* Poll. II 179 *τὴν δὲ ὀσφὺν* (coxam) *καὶ πρότμησιν ἐκάλουν*, sed improbante hunc usum *EM* 691, 18 *ἔνιοι δὲ κακῶς πρότμησιν τὴν ὀσφὺν ἀποδεδώκασιν.*

προτομαφόρος, qui in exercitu portat clipeatam imperatoris imaginem. *PB* 241, 3 (a. 177 p. C.).

προτομή. Epistula (saec. II p. C.) CIA III 89 a, 4 sqq. *εἰκόνας — [ἃς] προτομὰς καλοῦσιν.* Vid. lexica.

προτομίζεσθαι· *προάρχεσθαι.* Phot.

πρὸ τοῦ ἤ soloece pro *πρότερον* (*πρίν*) *ἤ* in sero tit. XI, 22 ap. Viereck, sermo Gr. pag. 68: *πρὸ τοῦ ἢ Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν — προσήγαγεν.*

προτόνιον. Vid. *προγόνιον.*

προτρεπτικοὶ λόγοι. CIA III 1147, 52.

προτριακάδι = *δευτέρᾳ φθίνοντος.* Boeot. GD 946 Tanagrae titulus: *μεινὸς Ἱπποδρομίω προτριακάδι.*

προό(ι)μορ (i. e. *πρώιμος*)· *εἶδος σύκου.* H. Thessalicum credas ob diphthongum, laconicum ob rhotacismum. Fortasse corrigendum *προύιμος.*

προυλέσι· *πεζοῖς ὁπλίταις.* H. Gl. laconica aut boeotica = hom. *πρυλέεσσι.* Cf. *πρύλις.*

προύνικοι = *ἀχθοφόροι,* baiuli. Sic per vocalem Herond. III 12. 65. Poll. VII 132, Herodian. II p. 445, Hes. s. v. Alii grammatici per diphthongum *προύνεικοι.* Longam vocalem poscit Herond. III 12, admittit vs. 65. Hoffm. III p. 425 stirpis *ενικ* vocalem brevem esse statuit, quod num recte faciat dubito. Vid. s. v. *ἤνικαν.*

προύνους· *βούνους.* H. Post Guyetum Dindorf *προῦνας* coniecit, ut sit thessalicum = hom. *πρώονας.* Fallebatur Schmidt vindicans Cypriis, qui nominum genus et exitus saepius mutent, quando quidem *Ω* apud hos et Arcades constanter permanet.

προόπεμπε barbare pro *πρόπεμπε.* Kaib. ep. 452, 19 (saec. III p. C.), quia tamen epigramma satis puro sermone scriptum est, legerim *καὶ ψυχὰς πρὸ* <*σ*>*ὺ πέμπε, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,* ut quondam monui.

προύριον = *φρούριον*? Ostr. aeg. 271. Vid. Wilcken O. G. I p. 289.

πρόφαντον — *ἐγένετο* ion. = *ἐμαντεύθη, ἐχρήσθη.* Her. V 63. 97. Cf. Soph. Trach. 1149, 1453. Cf. *προφέρειν.*

πρόφασιν *παρισχομένους.* Her. VI 137, 1. Adde Schwhi lexico.

προφέρειν = *προφαίνειν, ἀναιρεῖν* de Pythia. Her. V 63.

προφάτας dorice = *προφήτης.* Pind. *N.* I 60. IX 50, fr. 90. 202. Bacchyl. VIII 73 (?). IX 28, alii. Vid. *φάμα, φαμί.*

προφατεύειν Pind. fr. 150, Boeot. inscr. saec. IV a. C. Michel 1109 *Θεοδώρω προφατεύοντος* Apollini Ptoio; Lindi IGI, I 800, 7; etc.

προφήτης. Massiliae IGSI 2433; Romae 1022; *πρ. Ἀντινόου* Romae 961; *πρ. τάξεως παιανιστῶν* Romae 1084.

προφορά et **προσφορά** (scripta *προφω* sive *προσφω* vel *προσφ°*) idem quod *προχρεία* (q. v.) in apochis (papyr.) significare videntur Viereckio, Archiv. f. Papyrusf. I p. 455.

προφράζειν = *προδηλοῦν.* Her. I 120.

προχάζειν. Hes. *προχάζοις· προβαίνοις, ἀναποδίζοις* et *πρόχασον·*

πρόελθε et χάζειν· *ἀναχωρεῖν, φυλάσσεσθαι.* E scriptoribus novimus tantum formam mediam.

προχοά, ostium. Adde Bacchyl. VI 3 *ἐπ' Ἀλφεοῦ προχοαῖσι.*

προχοαί = *χοαί* sepulcrales. IGSI 1591 (tit. metr.).

πρόχον = *πρόχοον, πρόχουν.* Delph. GD 1884, 90. Cf. in lexicis *χρυσοχός, δορυξός.* Quod in antiquissimo tit. ionico ap. Bechtel 139 a = Dittenb.[2] 750 legitur *ΠΡΟΧΟΝ*, non *πρόχουν* interpretandum, pro quo dialecti ratio postularet *πρόχοον*, sed *πρόχον*, ut in tit. delphico. — *πρόχοον* habet LG X 39.

πρόχρεια. *BA* 472 s. v. *ἀφορμή·* — *ἡ πάροδος ἣν νῦν πολλοὶ πρόχρειαν καὶ ἐνθήκην λέγουσιν.* Occurrit vox *PB* 14 IV, 8 *τιμῆς πίσσης ξηρᾶς* — *ἀγορασθείσης διὰ Νεμεσίωνος.* — *Πέλεγι ποταμίτῃ ἐν προχρείᾳ. PK* I p. 208. 209 *πρόχρεια σπερμάτων.* Cf. Ostr. saec. III p. C. 1131. 1139 Wilcken. Vid. *προφορά.*

προχρηματίζειν. CIA I 40 (Kum.).

προχρηστεῖν = *προευεργετεῖν.* PL p. 368, 13 (aet. Euergetis II): *ὥστε* — *πόλιν ἐκ μέρους τοῖς προκεχρηστηκόσιν ἀντιλιτουργῇ.*

πρόχυσις. Her. I 160 *οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο θεῶν οὐδενί.* Cf. homericum *οὐλοχυταί.* — Sed II 5 et 12 = att. *πρόσχωσις* (Thuc. II 102).

προχωρεῖν. Schwhi lexico adde Her. V 44 *τὰ ἱρά οἱ οὐ προεχώρεε* = *οὐκ ἐγίγνετο.* De pretii incremento adhibetur verbum in epistula saec. p. C. II init. Amh. pap. II 133, 18. *οὐ προχωρῖ ὁ πυρὸς εἰ μὴ ἐκ δραχμῶν ἑπτά* „There is no advance in the price of wheat beyond seven drachmae".

προψαφίζην. Inscr. Mytilenae IGI II 26, 6 *κα]ττὰ προεψαφίσ[μενα.*

προώλιος = *προώλης.* Recens Mylasorum tit. Vid. *ἐξώλιος.*

προωνεόμενος. Astypalaeae titt. CIG 2483. 2484. Vid. *ΕΥ* = *ΕΟ.*

πρόλις (e *πρόϝιλις*) apud Cyprios = *πυρρίχη*, teste Aristotele ap. schol. Pind. *P.* II 127. Usus est Callimachus h. Iov. 52. Dian. 240. Cf. *προύλεσι* et proelium.

πρύμναν κρούεσθαι figurate de exercitu terrestri Theophyl. Sim. Hist. I 7, 6.

πρυτανάρχης. Cyzici tit. Mitth. VI 74 (Kum.).

πρυτανεῖον, τό = *οἱ ἐν τῷ πρυτανείῳ σιτούμενοι.* Aristot. *Ἀθ. πολ.* cap. 24 extr. — = *ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις* Cyzici tit. Dittenb.[2] 461 *πόλις* — *ἀτελείην καὶ πρυτανεῖον δέδοται* (= *δέδωκε*) *παρὲξ ναύ[σσ]ου,* vitioso verborum ordine pro hoc: *πρυτ. καὶ ἀτελείην παρὲξ ναύσσου.*

πρυτάνευμα = *κράτος.* Theophyl. Sim. Hist. IV 4, 8 *δίκης ἠφάνισται πρυτανεύματα.*

πρυτανεῦσι = *πρυτανέσι*, quasi a *πρυτανεύς.* Rhod. CIG 2530 (Kum.).

πρυτανηίη — πρυτανήιον, formae ionicae ap. Herodotum et Cretenses, v. c. Del. 118, 13.

πρυτανικόν, τό = *τὸ πρυτανεῖον.* CIA II 393 *ἀναγράψαι* — *ψήφισμα* —

ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τῷ πρυτανικῷ, item 894. 417, unde restitutum 890. 891. 392. 425. 426. 431. 440. Tituli saeculi fere III a. C.

πρότανις. De prytanibus delphicis et elataeis cf. Bourguet BCH 1897, p. 328 sqq. In Corcyra prytanis est eponymus GD 3199 et 3206. — Athenis nomen usurpatur etiam de praeside collegii magistratuum velut τῶν ταμιῶν. Vid. Körte, Mus. Rhen. 1898, 267 sq.

πρώαν. Theocr. XIV 5 iuxta πρόαν et πρᾶν. Vid. πρῶν.

πρώγγυος et **πεπρωγγυειχῆμεν** = προέγγυος et προηγγυηκέναι. *TH* I 100, 104, 154, 155, 184.

πρώθηβον (παῖδα). Bacchyl. XVII 87 Bl. — Fem. πρωθῆβις (ad πρωθήβης) tit. metr. IGSI 2122.

πρώκροον (Ahrens), πρώκρωον (Blaydes), πρόκροον codd. laconice = προύκρουον. Ar. Lysistr. 1352.

πρῶν = πρώην. Herond. V 66, ut ap. Callim. fr. 85. Cf. Hoffm. III 50, Brugmann, Vergl. Gramm. I 244. II 125. Vid. dorica πρό(ϝ)αν, πρώαν, πρᾶν.

πρών, cacumen. Adde Bacchyl. V 67 Ἴδας ἀνὰ μηλοβότους πρῶνας.

Πρῶννος duplici *N* scribendum. Meisterh.[2] 74, 9.

πρῶιρα, πρωιρατεύειν cum iota adscripto meliores tituli. Meisterh.[2] 51, 8. Cf. v. c. GD 3335, ibique vGelder.

πρῶρος boeotice = φρουρός. Oropi tit. IGSept. 4249. Cf. ϝόρος. Vid. Meister in Herme XXVI 319 sq. — Cf. φρώριον.

πρωταρ[χοῦντος]. Inscr. callopolitana in Thracia BCH II 403 (Kum.).

πρωταύλης. Ephesi tit. saec. p. C. I, Dittenb.[2] 907 Ἔβενος πρωταύλης Ἱεροκλῇ τῶι ἰδίωι συριστῇ ἐκ τοῦ ἰδίου τὸ μνημῆον. Χαῖρε. Intellegendus is qui in tibiarum concentu primas agebat (cf. eerste viool). Una cum tibicinibus syrictas cecinisse cum hic titulus tum artis monumenta docent.

πρωτελληνοδίκης Ὀλυμπίων ἐν Ἐφέσωι καὶ ἐν Σμύρνηι. IGSI 739. Vid. ἑλληνοδίκης in lexicis.

Πρωτεσίλαος fabula sine poetae nomine. CIA II 992 II 18. Unius Euripidis novimus Protesilaum.

πρωτήκτορος, protectoris. Amh. pap. II 138, 2 (a. 288—9 p. C.).

πρωτόβοιος. Delph. BCH XIX 59. Vid. βούπρῳρος.

πρωτοβόλος, primum dentes mutans, de asino. FGH 92, 12. 23. Vide lexica.

πρωτόεδρος. Ἀθην. IV 226 (Kum.).

πρωτόθρονες (sic) ἕδραι. IGSI 1389 I 35.

πρωτοκλίναρχος. Philae inscriptio Leps. Denkm. VI gr. 314, 4 sq. ἐγώ εἰμι ὁ πρωτοκλίναρχος. Wilcken, Archiv. f. Papyrusf. I p. 413 sq. collato Philone in Flaccum § 17 (p. 537 Mong.), docet Alexandriae thiasos etiam συνόδους sive κλίνας dictos esse itaque praesidem κλινάρχην et clinarchorum principem πρωτοκλίναρχον audiisse. Legitur

κλινάρχης in inscr. apud Lepsium VI gr. 378 et *δημοκλίναρχος* sive *κλίναρ(χος) τῆς πόλεως*.

πρωτόκοπος *χόρτος*, primum demessum foenum. *PK* I 113, 6 (C), 25 (saec. VI aut VII).

πρωτόκοσμος, princeps cosmus apud Cretenses. Dittenb.[2] 427, 3 (saec. a. C. III?) et tit. aet. rom. in Mus. Ital. III n. 76, 5; 78, 2; 79, 5. Vid. *κόσμος*.

πρωτοκωμητής. *PO* 133, 7 etc. (a. 550): *τὸ κοινὸν τῶν πρωτοκωμητῶν τῆς κώμης Τάκονα*.

πρωτομόστας. Vid. s. v. *ὑποστατικόν*.

πρωτοπρῖσαι, ante alios (s. primum) serra dissecare? PPW p. 45, 2 *τοῖς δ' πρωτοπρίσασι* (pap. *σαντ*) *εἰς τὰ ξύλα τοῦ μοναστηρίου*.

πρῶτος *Μελιταίων* IGSI, 661. Certus quidam honor. Cf. Act. Apost. 28, 7. Formula *καὶ ἐπὶ πρώτῳ τε καὶ ἐπὶ πρώτοις*. CIA III 1418—1421.

πρωτοστολιστής. Vid. *στολιστής*.

πρωτότεοκτος (?). Ezechiel poeta Mos. v. 172: *τὰ πρωτότευκτα ζῷα θύοντες θεῷ*. Sed vera lectio videtur *πρωτότεκτα*, i. e. *πρωτότοκα*, ut legitur in Exodo.

πρωτότοκος. Kaib. ep. 460, 4 *ἱερεὺς γάρ εἰμι πρωτοτόκων ἐκ τελεθ[ῶν]* = *τελετῶν*. „Videtur sacerdotium dici, quo maximus quisque natus in familia fungebatur."

πρωτοφαής (Suid.). Pap. mag. W. Leid. 7, 5.

πρωτοφανεῖν. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 944.

πρωτοφύλαξ, custodum princeps. *PO* 139, 13 (a. 612).

πρωτόχορος. CIA IV 3, 5 a, 15. 17 locis laceris (ante Euclidem). — Fabularum Antiphanis et Antidoti nomen ap. Athen. VII 287 f et VI 240 b.

πρωτοχρονεῖν. Oenoandae tit. BCH 1897, p. 416 sq.: *ἀλλ' αὐτῶν τὰ μ[ὲν πρω]τοχρονεῖ, τὰ δὲ[συγχρο]νεῖ, τὰ δὲ μετα[χρο]ν[ε]ῖ*.

πτάζην aeolice = *πτήσσειν*, *πτώσσειν*, dor. *πτάσσειν*. Alcaei fr. 27 *ἔπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὦκυν | αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα*, unde profecit Soph. Ai. 169 sqq.

πταχ stirps dor. = *πτηκ*. — *πτακάδις*. Vid. *δις*.

πτανός dorice = *πτηνός*. Passim v. c. Tanagrae tit. metr. IGSept. 530, 3 *πτανοῖς ποσὶν εἷλον ἀγῶνα*.

πτάσσειν dorice = att. *πτήσσειν*, ion. *πτώσσειν*, aeol. *πτάζην*. Pind. *P.* IV 37 *ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ*. Bacchyl. V 53. XII 117. Bl.

πτελείινος = *πτελέϊνος*, ulmeus. Tit. att. saec. a. C. IV. Dittenb.[2] 587. 152. 154 etc., sed *πτελέϊνος* l. 307 sq. Cf. *μελίινος* et Meisterh.[3] 35, 17.

πτέριον, deminut. voc. *πτέρον*. Theognost. *BA* 1416.

πτεριστής quid? CIA III 3441: *κυμητήριον* (= *κοιμ.*) *Βαλερίου πταιριστοῦ* (sic) *σύναμα Φι[λ]ο.ο...* Notum est *πτερνιστής*, sed non est huius loci.

πτεροφόραι sive **πτεροφόροι**, sacerdotes quidam aegyptii. Decretum a. 238 a. C. ap. Michel 551. Cf. Hes., Phot., et lexica, quae agnoscunt tantum *πτεροφόροι*. — Uterque grammaticus commemorat milites ita dictos, quod plumas in galeis gestabant, Hesychius etiam sacerdotes.

πτερογοειδῶς. Pap. mag. Parthey II 2, 5.

πτέρυξ. Comici anonymi versus in lex. Sabbaïtico 19, 4 (Kock, Rh. Mus. 1893) *μετέωρον αἴρουσ' αἱ πτέρυγες* (vela) *τὴν ναῦν*.

πτοίνα = *κτοίνα*, nisi forte hoc cum Geldero substituendum, in recenti admodum decreto e Peraea rhodia GD 4264. Correctio tamen propter utriusque litterae cognationem incertior. Vid. *κτοίνα*.

Πτολεμαῖα, festum Athenis. CIA IV 2, 417 b 14.

πτόλεμος et **πτόλις** Cyprii et Athenienses (Homerum voluisse videtur) sec. Heraclidem ap. Eustathium ad *Λ* 255. — Cretenses *πτόλεμος* dixisse testatur CIG 2654, 197, Cyprios *πτόλις* Edalii tit. H. 125, quam formam schol. ad *Ψ* 1 tribuit Salamini cypriae. — Tituli thessali et aeolici agnoscunt tantum *πόλεμος* et *πόλις*, sed formas antiquiores apud Thessalos tuentur nomina *Κλεοπτόλεμος*, *πτολίαρχος*, *ἀρχιπτολιαρχέντος*, apud Aeoles *Πτολεμαῖος*. Glossae dubiae Hesychii *πτόριμον· ταχύ, φρόνιμος* (*πόριμον*?) et *πτορισμός· φρουρισμός* (*πορισμός*?) sine causa idonea Cypriis tribuuntur a Schmidtio.

πτόρθοι *καλλίκομοι βοτρυώδεος οἴνης*. CIA 3412.

πτόρμος aeolice = *πταρμός*. Compend. III § 47.

πτόειν, ova parere de piscibus. Babrius myth. 6, 8. — Vid. *σίλαι*.

πτύελον ionice = *πτύαλον*. Hippocr. Vid. s. v. *χλιερός*.

Πτώια, ludi Apollinis *Πτωίου*, IGSept. *τὰ Πτώια τὰ πεντέτειρα* 2170. 4147. 4148. *τὰ μεγάλα Πτώια καὶ Καισάρηα* 2712. Praeterea cf. 351. 4135. 4138. 4139. 4142. 4144.

πτῶμα = *νεκρός*. Kaib. ep. 326, 6 *εἴ τις δ' ἕτερος ἕτερον βουληθῇ καταθέσθαι πτῶμα*. Latinismus (cadaver) videtur, sed *πέσημα* ibidem 1088, 1 *Κόδρου τοῦτο πέσημα* recte dictum, quia Codrus in bello occidit. — *Πτῶμα* in Aegypto est apoche publici vectigalis ea plerumque forma, ut subscribat trapezita publicus accepisse se *εἰκοστῆς ἐγκυκλίου τέλος*, quod pro contractu debeatur, *κατὰ διαγραφήν*, i. e. mandatum *τοῦ τελώνου, ὑφ' ἣν ὑπογράφει ὁ ἀντιγραφεύς*." J. C. Naberi Observatiunculae ad pap. iuridicae in Arch. f. Papyrusf. I p. 86 sqq.

πτώσσειν ep. et ion. = att. *πτήσσειν*. Archilochi fr. 106, Her. IX 48, Tyrt. 11, 36. Unde *πτώξ* et *πτωχός*.

πτωχικός. Quid *τὸ πτωχικὸν κρέας* vocarent Aenianes narrat Plut. Qu. Gr. 13.

πυαλίς = *πυελίς*. Inscr. trozenia L.F. 157 A. Cf. pualidem in tit. latino Tomorum et *ποιαλίς* in Lyciae inscr. CIG 4138 (Kum.). Cf. Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. p. 36 sq.

πόαλος = πύελος. Inscr. dorica Halaesae. IGSI 352 II 20.

πόας ὁ (= ποίας), praedium. Inscr. Thespiarum BCH 1898, p. 560 sq.

Πυγαλεύς iuxta Πυγελεύς. Meisterh.[2] 12, 4.

πυγμή = μάχη, perdicum pugna. Geopon. XIV 20, 1 et 2. — Vid. ποῦμμα.

πυθαγορικτάς dorice = Πυθαγοριστής. Theocr. XIV 5.

Πυθάεια, ludi Apollinis Πυθαέως Megaris IGSept. 48 (a. 196 a. C. Cf. 18 et 106), celebrati etiam Corinthi, Argis, Spartae (Paus. II 35, 2. 36, 5. III 10, 8, 11, 9).

πυθαϊσταί Delphici. Vid. Dittenb.[2] 611, not. 3. Cf. CIA IV 2, 1190 b et c.

πυθαύλης IGSI 737. Cf. Poll. IV 79. 81 et πρωταύλης.

Πύθια praeterquam Delphis celebrata Thessalonicae, Magnesiae, Mileti, Pergae, Sidae commemorantur in titulis IGSept. 49. 1725. 2411. 2533.

Πύθιοι apud Spartanis. Her. VI 57. Xen. Lac. resp. 15, 5. Plut. Lys. 26 Phot. et Suid. s. v. Cf. Schoemann. Lips.[4] G. A. I p. 252.

πυθμήν figurate usurpatum. Adde Bacchyl. V 198 τόθεν γὰρ πυθμένες θάλλουσιν ἐσθλῶν κτέ.

Πυθοῖος, Hali mensis = att. Μαιμακτηριών. Bisschoff de F. G. A.

πυθοκλεῖα Διὶ σωτῆρι. IC 43, 34. Festum a Pythocle quodam institutum in insula Co.

πυθολέτης, Pythonis occisor Apollo. Pap. mag. *PK* I 47, 32 (saec. II p. C.), χρυσοφάη λαιψηρὲ καὶ πυθολέτα.

πυκάζειν. Add. στέμμασιν ἰφθίμοισιν ἐπασσυτέροισι πυκάσσας CIA III 758.

πυκνῖτις fem. voc. πυκνίτης (Ar. Eq. 42). CIA II Add. 834 b II 63.

[**πυκτηίδα** vitiosa lectio pro πυξίδα τήνδε. Anth. Gr. Didot (III) III 140, 1. Cf. mea Stud. Crit. p. 64.

πυκτῷ vit. lect. pro τυκτῷ (ὑπὸ τύμβῳ) l. l. II 681, 2. Correxi Stud. Cr. p. 56].

πυλαιαστάς· τοὺς ψευστάς. Ῥόδιοι. H. Temere Hemsterhuis et Cobet coniecerunt πυλαιϊστάς, quam formam omnibus Graecis communem non facile grammaticus Rhodiis tribuisset, ut recte iudicat Schmidt. Accedit quod haud ita raro variant terminationes άζειν et ίζειν. — Dubito vero an Rhodii potius dixerint πυλαιακτάς. Cf. πυλαία in lexicis.

πυλαυρός· πυλωρός. H. Fortasse macedonicum, ut σαυτορία = σωτηρία. Cf. Ahrens II 202 in nota. Falso Thessalis tribuit Schmidt, quippe qui πυλουρός necessario dixerint. Apud Homerum vulgo traduntur formae πυλαωρός et θυραωρός, nisi quod papyrus 128 habet πυλαουρούς Ω 681, ad cuius normam editores Leidenses reliquos locos refingendos putarunt. Mihi non liquet.

πυλλεῖ· θρ(ο)εῖ, λέγει, διαβοᾷ, θρυλλεῖ.. H. Coll. φυλλεῖν· ἀδολεσχεῖν Macedonibus adscribit Schmidt. Fortasse vero φυλλεῖν est verbi

φλύειν corrupta lectio, ut iam Ruhnkenius suspicatus est. Nam *φλύειν* est *φλυαρεῖν* Aesch. Prom. 502 *μὴ μάτην φλύειν θέλων*. Sin vero genuinum est *φυλλεῖν* (*φύλλειν*?), *πυλλεῖν* (*πύλλειν*?) etiam Cretensium, *π* pro *φ* scribentium, esse potest, et utrumque verbum metathesi natum ex *φλύειν*.

πυλοορός ion. = *πυλωρός* (ex *πυλαϝορός*). Her. III 72. 77. 118. 140 bis. 156. *Θυρουρός* nusquam legi videtur. Cf. *φρουρή*, *φρουρεῖν* (ex *προϝορ*.).

πυλωνοφύλαξ. *PB* 14 V 2.

πυνθάνεσθαι. Eupolidis fr. 188 K ope lexici Messanensis Rabe Mus. Rhen. 1893, 407 supplet: (*πεύσεσθε*)· *νὼ γάρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύσομεν*.

πῦρ. Satanas sic audit in Kaib. ep. 1140, 2.

πυράινος = *πύρινος*, si l. s., *πυράινον ἀστέραν*. Neue Gr. Zauberp. Wess. 868. Cf. *PK* I 121, 801.

πύραγρον (?). Herond. IV 62 *ἐν τῇ σανίσκῃ τὠργυρεῦν δὲ* *π ύ ρ α γ ρ ο ν*. Ita correctum quod in papyro legitur *πύραιτον*, cum longitudinis signo in prima syllaba. Syllabam tamen longam esse cum incredibile sit, olim proposui *π ύ ρ α γ ρ ο ν δ έ*. Forma hucusque ignota pro *π υ ρ ά γ ρ α*, f o r c e p s.

πυργίδιον, f u n d u s. CIA III 61 A I 15. 24. III 43. Cf. ibidem *πύργος* II 29. III 41. 397.

πυργίς, a r m a r i u m. Herond. VII 15. 51. Crusius praef. ed. p. IX (cf. Philolog. 1888, p. 521) „Intellego quale erat *τὸ π ε ν τ α π ύ ρ γ ι ο ν*, armarium cum turriculis in quo stabant aut pendebantur — quae oculum feriunt. Reiske ad Constant. Porph. Cerim. p. 42 D 7."

πύργο, acc. = *πύργον*. Pamphyl. GD 1261.

πυργομάγδωλ quid? *PB* 282, 13 (aet. M. Aurelii) *ἀπηλιώτῃ τῶν τοῦ Καστὼλ ἐλαιῶν ἐν οἷς* (?) *π υ ρ γ ο μ ά γ δ ω λ*.

πυργοῦν. Adde Bacchyl. III 13 *πυργωθέντα πλοῦτον*.

πυρεσσός = *πυρετός*. FGH 248 (c. a. 100 p. C.).

πυρηνίδιον = *πυρήνιον*. Vid. s. v. *δ ι α π ή γ ι ο ν*.

πυρίβουλος, πυρίδεινος, πυρίθυμος, πυριδρακοντόζωνος, πυρινόθριξ, πυριπηγάνοξ, πυρίχλονος (sic l. pro *πυριχλονος*), **πυριφερής, πυριχαρής, πυρίφοιτος** daemonum epitheta in pap. mag. bibl. nat. Par. Wess. 2752, 599, 592, 1404, 635, 3177, 594, 597, 3023, 3244, 2748, quorum pars etiam exstat in Neue Gr. Zauberp. Wess.

πυριέθειραν *ἀστραπάν* Bacchyl. XVI 56. Bl.

[π]υρίπνεοστ[ος]. Tituli poetici fragm. IRB I 188 saec. I p. C. Vocabulum notum e Nonno.

πυριφεγγές, i. e. *τὸ πῦρ, τὴν πυρκαϊαν* pro *π υ ρ ὶ φ έ γ γ ο ς* restituendum in ep. Kaib. 618, ubi Iuppiter v. 18 de mundi incendio orto e Phaethontis audacia dicit *καὶ τότ' ἐγὼ π υ ρ ὶ φ έ γ γ ο ς ἀπέσβεσα*.

πυριφλόγμωσις, pap. mag. Parthey I.

πυρνοτόκος *ἄρουρα* = *πυροφόρος*. Inscr. metr. Andri apud Rossium, inscr. gr. ined. II 96 (Kum.).

πορόεσσα *κρίσις Γεέννης*. Tit. metr. IGSept. 583, 5.

πορόθυμος Neue Gr. Zauberp. Wess. 717 (cf. supra *πυρίθυμος*) et ibidem **πορασώματος**. Cf *PK* I 121, 701.

ποροπεμφίφλογος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1362.

πορός. Vid. *σπυρός*.

ποροῦν = *πυρὶ τήκειν* de metallis. Oropi tit. c. a. 240 a C. IGSept. 303, 15.

πορφ<ϑ>όρος *νοῦσος*. Inscr. metr. CIA III 73 (Kum.).

πορφορεῖν = *πυρφορεῖν*. Rec. tit. Epidauri GD 3346 *πυροφορήσαντι Ἀπόλλωνι κτέ.* Ibidem Dittenb.[2] 891 *πυροφορήσας Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἠπιόνης* (a. 133 p. C.). Similiter *πυροφόρος* paene ubique, raro *πυρφόρος*, legitur in titt. epidauriis. Cf. etiam Kabbadias in *EA* 1894, p. 16 – 23, et a. 1899, 13 sq.

πορριχισταί. Titt. att. saec. a. C. IV (p. pr.) Dittenb.[2] 668, 72. 73. 74.

πορσά (pro *πυτά* Meineke)· *Λάκωνες τὰ ἐρυθρὰ ἱμάτια*. H.

πορσός. Adde Bacchyl. XII 85. Bl. *πυρσὸν ὡς Ἑλλ[ασι τῆλε] | φαίνων*.

πορσόχαιτος. Bacchyl. XVII 51 Bl. *κρατὸς ὑπὲρ πυρσοχαίτου*.

πορφόρος, *ἡ*, sacerdos quaedam sacrificio lustrali proposita Delphis. BCH 1894, p. 87: — *ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκόμισεν, καὶ τὴν πυρφόρον ἤγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπιστράτου Ἀθηναῖος* (Delphos missus a populo) = Dittenb.[2] 665, 3. Cf. tit. delph. (102—44 a. C.) BCH 1896, p. 639 sqq. = Dittenb.[2] 611, 1 *πυρφόρος ἡ ἐκ Δελφῶ[ν] Τιμώ*. Vid. not. 1. De Spartanorum *πυρφόρῳ* vid. Paus. III 16, 10; cf. 13, 7, 16, 1. Le Bas-Foucart. II 162 j. Schoemann-Lips.[4] G. A. I p. 252.

πῶς. Vid. *πῶ*.

Πόσιος mensis. Vid. *Βύσιος*.

πόσοι (?), vestes piscatorum. Theocr. XXI 13 ed. Fritsche e codd., ut videtur, sine explicatione. Vocabulum ignorant lexica et Thesaurus. Kiesling edidit absque sensu *εἵματα πῖλοι*, sine varietate.

πόταμος aeolice = *ποταμός* sec. Varronem de L. L. V 25. Hoffm. II 400 sqq. Vid. *Υ* pro *O*.

Πότιος. Vid. *Ποίτιος*.

πῶ· *ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν. Δωριεῖς*. H. Sophronis fr. 89 Ahr. *πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται*; Ammonius de diff. voc. 121 *πῦς καὶ ποῖ καὶ πεῖ καὶ πῶ διαφέρει παρὰ Δωριεῦσι· τὸ μὲν γὰρ πῦς καὶ ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ πῶ τὴν ἐκ τόπου· ὥσθ' οἱ δωρίζοντες καὶ λέγοντες πεῖ πορεύῃ ἁμαρτάνουσιν· δέον γὰρ πῦς πορεύῃ· — Σώφρων „πεῖ γὰρ ἄσφαλτος ποῖος ἐπισκοπεῖται);" ἀντὶ τοῦ ποῦ· ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησι: „πῦς εἰς μυχὸν καταδύῃ;" ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα μυχόν*; Cf. Apollon. de adv. 625, 9; de synt. 238, 9; 335, 1. -- *Πῦς*, quod Ahrens II 367 in *ποῖς* mutari iubebat, defenditur vocula *ὅπυς* = *ὅποι* in Rhodiorum tit. dodonaeo GD 1568, 2. Vid. etiam Hes. *ὗς εἰμί· ἐκεῖ* (i. e. *ἐκεῖσε*) *βαδίζω* et *ἁμῦς*. — Cf. *οἷς*.

πῶ, imperativus. Vid. *πῶθι*.

πωεως (gen.) quid? Amh. pap. II 133, 8 *τὰ χλωρὰ τῆς πωεως* (sic) *οἰκονομήσαμεν*. Epistula saec. II p. C. ineuntis. Vix *ποίας* latere videtur.

πῶθι cyprium = *πῖθι*. Inscr. metr. Hoffm. 144, 1: *Γράσθι, ϝάναξ, κὰ(π) πῶθι*, i. e. *ἔσθιε καὶ πῖθι*. *EM* 689, 51 *ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ Αἰολεῦσιν οἷον „χαῖρε καὶ πῶ", ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ „σύμπωθι"*. Nempe Aeoles *πώνην* pro *πίνειν* dicebant. Cf. Alcaei fr. 20; 22 (*πώνην* et *πώνης*), *πῶ* 54 *A*, sed 54 *B σύμπωθι*. Vid. *εὔπωνος*. Similiter nescio an Alcaeo fr. 40 et 41 *πώνωμεν* reddi oporteat pro *πίνωμεν*. — Cf. *ἀποκλώνειν* = *ἀποκλίνειν*.

πωλά ap. Sophronem pro *πρᾶσις*, testibus Photio, Harpocratione, Suida, unde in Epicharmi fr. 92 Ahr. correctum est *ἄρνες εὑρησοῦντί μοι δέκα νόμους πωλᾷ· τοίας γάρ ἐντι τᾶς ματρός* pro *πωλατιᾶς*.

πωλεῖν *εἰς τιμήν τινα*. Olbiae tit. saec. III (?) a. C. IRB, I 16 *A* 24, — *εἰς μέδιμνον* ibid. 60. — Vid. *ὠνεῖν*. — Delph. GD 1642, 7 *πωλείμενα* = *πωλούμενα*. Cf. *ἀφαιρείμενος, καλείμενος, χρείμενος* et *MI*. — Cret. CIG 2556, 14 *πωλόντας* = *πωλοῦντας*. Cf. Ahrens II 212. — *πωλοῦντι* = *πωλοῦσιν*. Epicharmi fr. 120: *τῶν πόνων πωλοῦντι πάντα τἀγάθ' ἁμὶν τοὶ θεοί*. — *πωλησεῦντι* 3 p. pl. fut. Rhod. IGI I 3, 2.

πώλημα. IGSI 426 I 430.

πωλήτας Epidamni dicebatur magistratus, ὃς *ἐπιφοιτῶν τοῖς βαρβάροις* (Illyriis) *παρεῖχεν ἀγορὰν καὶ διάθεσιν πᾶσι τοις πολίταις*, i. e. qui civium nomine cum iis negotiabatur. Plut. Qu. Gr. 29. — *Πωληταί* Atheniensium CIA I 27. 61. 68. 77; II 1. 167, 36. 811 C, 194; IV, 2, 2 b. 104 a 66. 780 b. 792 b 3. IV 3, 26 a.

πωλητῆρες = *πωληταί*. Delph. tit. saec. a. C. IV ap. Dittenb.[2] 140, 195 sqq.

πωλητός, venalis. IC 386 = Dittenb.[2] 591, 6 (saec. a. C. III) *καθάπερ καὶ πρὶν πωλητὰν γενέσθαι τὰν ἱερωσύναν συνετάχθη*.

πῶλος. — *Πώλων ἀβόλων ἅρμα*. Dittenb.[2] 699, 13 (Magnesiae ad Maeandrum, saec. II—I a. C.).

πώλυπος dorice = att. *πουλύπους*. Epicharmi fr. 33, 1 *πώλυποι τε σηπίαι τε καὶ ποτανὰς τευθίδες*. Cf. 82, 2. Traditur eadem forma apud Simonidem fr. 29 et apud Hippocratem, ubi corporis vitium ita dicitur, dum *πολύπιον, πολύπους, πουλύπους, πουλυπόδιον* animal denotantia variant apud eundem. Cf. Hoffm. III 421, qui cum aliis *πωλύπους* genuinam formam ducit, a vulgo falsa etymologia ducto ita detortam.

πωλοχαρίδας. Vid. *πολυχαρίδας*.

πῶμα *σοροῦ*. Kaib. ep. 460, 5. Cf. 327, 6: *εἶδε δὲ τέκνονι πώ[μα]τι λαϊνέῳ σῶ[μ]α κ[ατ]ι[σχό]μενον*. — Bacchyl. V 76 *εἵλετο* (*ϝ*)*ιὸν ἀναπτύξας φαρέτρας πῶμα*.

πωμάριον, pomarium, in papyris aegyptiacis. Wilcken Archiv f. Papyrusf. I p. 129, not. 2.

πωνῆν. Vid. φωνῆν.

πώνην. Vid. πίνειν.

πῶννα· γραφίον H. Cf. πόννος· τὸ γράφος. Illud aeolicum ducit Hoffmann II 245.

πῶπαι (?). φοραί. Δωριεῖς. H. Glossa corrupta.

πωρεῖν. κηδεύειν, πενθεῖν. H. Eleis tribuit schol. Soph. O. C. 11. Cf. Hes. πωρῆσαι· λυπῆσαι. — πωρητύς· ταλαιπωρία, πένθος (Antimachus, teste schol. Soph. O. C. 14.). — πῶρος ὁ ταλαίπωρος. Hinc compositum πάμπωρος, aerumnosissimus in tabella lignea bibliothecae Berolinensis n⁰. 29 saec. IV (?) p. C. Vid. Wilcken in Archiv. f. Papyrusf. p. 428.

πωτάδμαι (Ravennas πωτάομαι, alii codd. ποτάομαι) laconice = πωτήσομαι, att. πτήσομαι. Ar. Lys. 1013, schol. δραμοῦμαι, πετήσομαι. Ahrens II p. 288 coni. ποταῖομαι, vix recte. Sed praeferenda videtur altera lectio ποτάδμαι. Vid. ποτῆται.

Ῥ. ῥῶ.

Ρ = *ΡΡ* in titulis antiquissimis, ut Θhαρυμάκhα, Θαρύμαϙhος, Θαρυπτόλεμος.

Ρ pro *Λ*. Vid. ἄρσεα, βριτύ. Cf. *Λ* pro *Ρ*.

Ρ pro *Σ*. Rhotacismus apud Lacones solum finale *Σ* invasit, apud Eleos vero et Eretrienses etiam in mediis vocabulis, apud hos imprimis in nominibus propriis. Apud Cretenses non nisi in seris titulis reperitur idque in solo κόρμος cum verbo κορμίω = κόσμος et κοσμέω (Bergm. 41, 4; BCH 1885, n 8, 1; Dittenb.[2] 929). De Eleorum rhotacismo videatur Meister II p. 49 sqq., de Eretriis afferre sufficiat decretum exeuntis saec. a. C. Vti ap. Michel 340 = Dittenb.[2] 47 sq., ubi leguntur παιρίν, ἐπιδημέωριν, συνελευθέρωριν, σίτηριν, alia. In Elide ab antiquissimis inde temporibus semper latius progreditur, sed contraria ratio apparet Eretriae. In Laconum titulis non apparet ante Antonini aetatem, et in Creta, quod dixi, non antiquus is abusus est, cuius in legibus gortyniis nullum exstat vestigium. — Falsa sunt Therae quae ferebantur exempla Del. 144 οὖρορ et *ΙΑ* 412 ἐξαπόλιορ. Vid. GD 4755. Cf. Boisacq p. 86. — Apud Atticos unicum exemplum est Πελαργικόν, si re vera valet Πελασγικόν.

Ρ scriptum *ΗΡ*? Vid. Hoffm. III 585.

ρ̄ᾰ. Substantiva in ρ̄α in papyris aeg. paene constanter in casibus obliquis ionico more ᾱ vertunt in η̄, ut *ἀρούρης*, *μοίρης*, *σφύρῃ* etc. Cf. Cl. Rev. 1901, p. 34.

ῥαβδιστής, triturator (qui pertica caedit frumentum). *PB* 115, 5 (a. 174 p. C.).

ῥάβινθος cretice = *ἐρέβινθος*. Vid. *γάλινθος*.

ῥαβδωτός. Tit. att. a. 329/8 a. C. Dittenb.[2], 588, 182 in donariis: *φιάλη ῥαβδωτή* et 183 *φιάλιον ῥαβδωτόν*. Vid. lexica.

ῥάγανον· *ῥα(β)δίον. Θούριοι.* H. Corr. Schmidt, coll. *ῥάχανον· σκυταλίδα κτέ.* Minus probabiliter nuper Kaibel *ῥαδινόν· ῥᾴδιον* proposuit.

ῥάδαμνος. Vid. *ῥόδαμνος*.

ῥαδανῶροι (l. *-ωροί*)· *οἱ τῶν λαχάνων κηπουροί. Ταραντῖνοι.* H. Cf. *ῥαδαμεῖ· βλαστάνει.* — *ῥάδαμον· καυλόν, βλαστόν* apud eundem, quare fortasse vera lectio est *ῥαδαμ-ωροί*. — Cf. *ῥαφανουροί*.

ῥαιβός. Vid. s. v. *ῥύβον*.

ῥαΐξία· *τόπος ἴδιος ἰατροῦ ἐν Ταραντίνοις.* H. = *παιώνιον*, a verbo *ῥαΐζειν*.

ῥαΐων, ῥάιοι, ῥᾳθομεῖν, ῥᾳθομίη, ῥαΐζειν, ῥᾳστώνη plerumque exhibent codices Hippocratis pro *ῥηΐων* cett., in quibus formis ᾰ breve esse statuit Blass—Kühner Gr. Gr. I 568. Non temere mihi num sanae sint dubitare videtur Hoffmann III 357.

ῥάκαινα, vestimenti genus (cf. *ῥάκος*). Diocletiani edictum VII 60 ed. Momms., scriptum *ῥακάνα* XVI 60.

ῥάκελος et **ῥακλεός.** Vid. s. v. *βράκεα*.

ῥάκινος, pannosus. Sami tit. a 346/5 a. C. ap. Hoffm. III 169, 18. 28: *περίβλημα λίνου ῥάκινον* et *περίζωμα ἀλουργοῦν ῥάκινον ποικίλον* et l. 26 *καταπέτασμα τῆς τραπέζης ῥάκινον*.

ῥάκις *ἡ* = *ῥάχις*. Herond. II 5 *ὄρη δ' ὁκοίως τὴν ῥάκιν λελέπρηκεν*, ubi ambigit Crusius sitne corporis an narium dorsum intellegendum; mihi hoc probabilius videtur. Vix recte Meister pro *ῥάκος* (cf. V 45) dictum esse contendit. — *Ῥάχις*, montis iugum, feminini generis in Attica, masculini erat Epidauri. Cf. *IE* 234 (= Dittenb.[2] 452), ubi septies occurrit.

ῥαμφαδέκται (?)· *τὸ πυκτεύειν.* H. Schmidt *ῥαμφαΐκται· οἱ πύκται* coniecit. An *ῥαμφάκται*, coll. gl. *ῥαμφάξει· ῥύγχει ὠθήσει* H. Phot., correcta a Cobeto pro *ῥυγχωδήσει*? Vel potius *ῥαμφάξαι· τὸ πυκτεύειν*? Gl. dorica.

ῥᾶνα· *ἄρνα.* H. Cf. *πολύρρην* et Hes. *ῥῆνες· ἄρνες, πρόβατα* et *ῥήνικες* (Hippocr. 611, 14)· *ἀρνακίδες.* — *ῥύεινα* (ex *Ϝρῆνα*)· *ἄρνα. Κύπριοι.*

ῥανατήρ (?). In epitaphio lydio ap. Bureschium p. 129: *θυγατέραν Ἀττίνας Παρμενίσχος τὴν ῥανατέραν, Ἀλέξανδρος Φίλιππος τὴν ἀδελφήν.* Herzog, Coische Forsch. p. 185 acute coniecit *ἰανατέραν*, quod sit = *εἰνατέρα*.

ῥαντής (?). Vid. *ῥεαντής*.

ῥαντρίς = *περιρραντήριον* apud Oropios. Inscr. in Amphiarai thesauro

EA 1889, 26, 18 = IGSept. 3498 ῥ. ἱερὰ διαρραγεῖσα. Cf. Keil in Herme 1890, 620.
ῥάξ. Vid. ρώξ.
ῥακάνιον = ῥαφάνιον. Pap. Leid. C. IV 15. Vid. ῥεφάνου.
ῥακίδα (= ῥαφίδα)· τὴν βελονήν. Ἐπίχαρμος *BA* 113, 14.
ῥακίζειν ion. et att. = ῥαβδίζειν. Her. VII 35. VIII 96, alii. Cf. χρυσόρραπις.
ῥάπτειν. Schwhi lexico adde Her. IV 9 ῥαψάμενον τῶν ὠμοβοέων καὶ τῶν ἄλλων δερμάτων ὀχετόν.
ῥάπτης = σκυτεύς, σκυτορράφος, sutor. PPW p. 133, perg. 73, 5.
ῥάσσειν. Cum Headlamo Eur. Bacch. 633 (Weckl.) requiro ἔρραξεν pro ἔρρηξεν et H. F. 856 καταρράξω pro καταρρήξω. Cf. Cl. Rev. 1901, p. 24.
Ϝράτρα, foedus, inscr. elea *IA* 110, 1 ἁ Ϝράτρα Ϝαλείοις καὶ τοῖς ΕὐϜαοίοις (ἩρϜαείοις? Ahrens) = dor. Ϝρήτρα. *TH*, I 145 καττὰς ῥήτρας καὶ καττὰς συνθήκας Cf. l. 151. Phot. lex. ῥῆτραι· συνθῆκαι, λόγοι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καὶ οἷον (?) ψηφίσματα· παρὰ <δὲ?> Λακεδαιμονίοις ῥήτρα Λυκούργου νόμος, ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος (quae falsa est explicatio) — καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. Cf. *EM* 703, 44. Hes. ῥῆτραι· συνθῆκαι διὰ λόγων ἢ δίκαι. Psephisma byzant. Dem. XVIII § 90 ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, i. e. προβούλευμα, ubi Dindorf male requirebat ῥάτραν, quae forma Eleorum est, latens, ut quondam monui, sub corrupta Hes. gl. λάθρα· αἱ δίκαι. Ἠλεῖοι, mutanda in ῥᾶθραι. Scriptorum locos vid. in Thesauro s. v. ῥήτρα. — Cum ῥάθρα = ῥήτρα cf. εἰράνα = εἰρήνα. — Forma cypria dissimilando nata est Ϝρήτα = δόγμα in Edalii tit. Hoffm. 135 *B* 28 μὴ λῦσαι τὰς Ϝρήτας τάσδε ὐϜαῖς ζᾶν (διὰ βίου sec. Hoffm.). Unde verbum Ϝρητάομαι, decerno, ibidem *A* 4: κάς παι (= καί πῃ) εὐϜρητάσατυ βασιλεὺς — Ὀνησίλωι — δοϜέναι (= δοῦναι) ἐξ τῶι Ϝοίκωι τῶν (= τοῦ) βασιλῆϜος ἀργύρων (= -ου) τάλαντον. Cf. l. 14.
ῥατωκωπαι (sic). FGH 101, I 5 et saepius, interdum **ῥατωκωποι** scriptum, ἐργατῶν genus. Vox aegyptiaca?
ῥαῦδος = ῥάβδος. PL n. 40, 33. 41; n. 41, 26 in epistulis Ptolemaei pravissime scriptis a. 156 et 158 a. C. Cf. ἐμβλεύσαντες.
ῥαφαν-έλαιον. *PO* 155, 8 (aet. byzant.).
ῥάφανος. Vid. ῥεφάνου. Adi. ῥαφάνινος saepius papyri, v. c. Amh. pap. II 93, 10. 13.
ῥαφανουροί· κηπουροί. H. Sed cf. ῥαδανῶροι.
ῥαφίς. Vid. s. v. ῥαπίς et μέλαν.
ῥάχις ὁ pro ἡ. Vid. ῥάκις. Eodem sensu **ὁ ῥάχας** in Halaesae tit. dor. IGSI 352 II 66. 79. 88.
ῥᾶχος. Pausan. II 32, 10 ἐπὶ θάλασσαν δὲ τὴν Ψιφαίαν πορευομένοις κότινος πέφυκεν ὀνομαζόμενος ῥᾶχος στρεπτός. ῥάχους μὲν δὴ καλοῦσι

Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ ἔλαιον· στρεπτὸν δὲ ἐπονομάζουσι τοῦτον, ὅτι ἐνσχεθεισῶν αὐτῷ τῶν ἡνιῶν ἀνετράπη τοῦ Ἱππολύτου τὸ ἅρμα, quae absurda est vocabuli satis clari interpretatio.

Ῥέας κόρ[τ]ον· *παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τιμᾶται <ἡ Ῥέα καὶ> ὁ Βόσπορος.* H. Cf. O. Schroeder ad Pind. *N.* IX 41. Emendatum a Boeckhio.

ῥέγχειν = *ῥέγκειν*. Herond. VIII 2 *μέγχει τίο κείσῃ | ῥέγχουσα;*

Reduplicatio neglecta in cretico *προγραμμένον* Del. 120, 53, sed quadratarii, ni fallor, incuria, vs. 40 recte scribentis *προγέγραπται*. — Aeoles, teste Herodiano II 178, 16 (*EM* 662, 32) in verbis a duplici consonanti incipientibus priorem repetebant, ut *πεπτερύγωμαι*. — De aeolica et thessalica reduplicatione cf. Hoffm. II 584 sq. — Reduplicatio quae attica dici solet apparet in cretico *ὀμωμόκαμες*, in theraeo *συναγάοχα*. — Anomala est in *πεπρωγγυενκῆμεν*. Vid. s. v. *πρώγγυος*. — Augmentum pro reduplicatione habet creticum *ἔγραπται*, similia.

ῥεθόμαλις. Vid. *ῥέθος*.

ῥέθος et **ῥόθος.** *EM* 701, 34 *Αἰολικῶς ῥόθος ἢ ῥέθος* (cod. *ῥεῦθος*) *λέγεται τὸ πρόσωπον ἢ προσώπου ἐρυθήματα*, quae posterior explicatio nititur falsa etymologia, quasi ab *ἔρευθος*. Schol. Hom. X 68 *ῥέθη· φασὶν Αἰολεῖς τὸ πρόσωπον καὶ ῥεθομαλίδας τοὺς εὐπροσώπους.* Cf. Theocr. 29, 16 *καλὸν* — *ῥέθος* in aeolico carmine. Forma *ῥόθος* suspecta mihi est admodum.

ῥέζειν = *θύειν*, ut Homerus, Cnidii. GD 3501, 10 *ῥέζειν—ἱερεῖον τέλειον*. Vid. *ἔρδειν* et cf. *ῥέκτας*. — Pro *ποιεῖν* usurpat Epicharmus fr. 74 *ἀλλὰ καὶ ῥέζει τι χρῶμα*, et passim ita Dores. Cf. etiam Plato de Legg. I p. 642 C.

ῥεῖος· *οὕτω δὲ λέγουσι οἱ Κύπριοι τὸν ἀσθενῆ.* *EM* 539.

ῥέκτας, sacerdos (?). Tauromenii tit. IGSI 431.

ῥέμβη, ῥεμβός, Ῥεμβήνοδος. Vid. *ῥόμβος*.

ῥέπειν cum dat., contingere. Isyllus epidaurius poeta *EA* 1885, 70, vs. 23: *τὰν καλοκαγαθίαν τ' Ἐπιδαύρωι ἀεὶ ῥέπεν ἀνδρῶν.*

ῥεύσει pro *ῥεύσεται*, *ῥυήσεται*. Vid. s. v. *χάριτα*.

ῥεφάνου Hippocr. VIII 250 in *ΘC*, *ῥεφανίδος* 308 in C, sed *ῥαφ.* in *Θ*. Alibi apud eum apparent formae vulgares, ita ut hae lectiones vix ulla fide dignae sint. Cf. Hoffm. III 252.

ῥέω (*Ϝρέω*) — ep. *εἴρω*, i. e. *λέγω*. Inscr. perantiqua thessalica Mitth. 1896, p. 248 sqq. *Ἐσλύλο* (= *Ἐξύλου*) *ῥέοντος Φιλονίκο υἱὸ.*

ϜΡΗ et **ϜΡΗΝ** servant vocalem in dialectis. Vid. tamen *Ϝράτρα* et *εἰράνα*.

ῥηγνύναι. Vid. *ἐρρηγεῖα*. — *Ῥηκσάνωρ* Therae tit. Del. 142 a, *ῥήκσοντι* Cret. *IA* I 145.

ῥῆγος· *ῥάκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαιον.* H. Vocabulum homeri-

cum legitur in tit pros. eleusinio CIA IV 2, 835 b, 3 *ῥῆγος παλαιόν*, [πάχος] *ἐννέα δακτύλων, ὀρογυῶν ΔIII.*

ῥηίδιος. ῥηϊδίως, ut epici, Herodotus, Hippocrates, Theognis, Herondas = *ῥάδιος, ῥαδίως*. Compar. *ῥηίτερος, -τέρη, -τέρως*, superl. *ῥήιστα*, verbum *ῥηΐζειν* = *ῥάζειν*. Hippocr. Vid. Hoffm. III 351. Cf. Meisterh.[2] 50.

Ῥηναιεύς iuxta *Ῥηναιός*. Meisterh.[2] 90.

ῥῆνες et **ῥήνικες**. Vid. *ῥᾶνα*.

ῥήξ, ῥηγός, rex. Theophyl. Sim. Hist. VI 9, 1.

Ϝρῆξις Alcaei fr. 149. Tryphonis *πάθη λέξεως* in Mus. Crit. Cantab. I 49 *ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Ϝρῆξις λέγεται.*

ῥῆσις. poetae locus. Adde Herond. III 30.

ῥηστώνη ion. = *ῥαστώνη*. Her. III 36. Vid. *ῥηίδιος*.

Ϝρήτα, Ϝρητάομαι, Ϝρήτρα. Vid. s. v. *Ϝράτρα*.

ῥήτηρ δικῶν, patronus, causidicus. CIA III 625 (metr.).

ῥητιάριος, retiarius. Kaib. ep. 320, 2; 351, 1. Cf. *προβοκάτωρ*.

ῥητορικοδιδάσκαλος. Io Siciliota *BA* 1417.

ῥητοροπρ[επές]. Philodemus de rhet. Sudh. p. 165, 8.

ῥητῶς *ἐκφέρειν*, sensu volgari enuntiare, Philodem. Vid. s. v. *καθομιλεῖν*. Saepius *ῥητός* sic usurpatur, oppositum locutioni *δι' ὑπονοιῶν* (allegorice) sive *πνευματικός*. Cf. Sophoclis lex. s. v. Vulgo tamen *ῥητῶς* significat *διαρρήδην*. Praeter seros scriptores habent tituli saec. I et II a. C. Dittenb.[2] 653, 37; 929, 77. 83.

ῥηχιάδαι· *οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ῥαχίας βάλλοντες*. H. et *ῥηχίς· ἄκρα* (*ῥαχία?*) idem. Glossae ionicae. — *ῥηχίη* = *ῥαχία*. Her. II 11. VII 37. VIII 190.

ῥῆχος, ὁ ionice = *ῥᾶχος, φαργμός*, septum ligneum (arcis Athenarum). Her. VII 142. Hes. *ῥᾶχοι* (Xen. Cyr. X, 7)· *χοιράδες, στοιβαί, σάγματα* (*φράγματα?*) *ἔνιοι ξύλων· ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτόν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα. — καὶ ὁ φραγμὸς τῶν τειχῶν.*

ῥίαινα· *πηγή, λιβάς*. H. A verbo *ῥεῖν*. Boeotis aut Cretensibus tribuit Schmidt.

ῥίγα· *σιώπα*. H. Eleorum aut Eretriensium forma pro *σίγα*.

ῥιγεῖν, unde *ῥιγηλός*, Hom. et Pind. = att. *ῥιγῶν*. Cf. *ῥιγεδανός* et *ῥιγεσίβιος* = *ῥιγωσίβιος*.

ῥιζόκρεμνον. Inscr. saec. XII. CIG 8735 (Kum.).

ῥιζῶν (?)· *νεάζων. Ἐρετριεῖς*. H. Optime <*κου*>*ρίζων* Ruhnkenius, coll. gl. *κουρίζων· ἀκμάζων, νεάζων, νέος ὑπάρχων.*

ῥῖθρον· *ῥεῦμα*. H. Pro *ῥεῖθρον* boeotice?

ῥίμβαι. Vid. s. v. *ῥυστόν*.

ῥίνημα *οὐκ ἂν ἀποστάξαι* (*τῆς μνῆς*). Herond. VII 81.

Ϝρῖνος· *δέρμα*. H. et **Ϝρίντης·** *βυρσεύς* H. (*γρῖνος, γρίντης* cod.). Gl. aeolicae. Aeoles *Ϝρίντας* (*βρίντας*) dixisse putandi sunt.

ῥινοῦν = *ἕλκειν τῆς ῥινός, μυκτηρίζειν, σκώπτειν*. Alciphronis ep. III

fr. 6 § 2: τὰ μὲν γὰρ ἀλλήλους ἐσκώπτομεν ἢ τοὺς ἐραστάς, τὰ δ' ὑπὸ τῶν ὑπαντώντων ἐρρινώμεθα.

ῥικάριος, riparius (magistratus). Amh. pap. II 146, 1 (saec. V).

ῥικὶρ (= ῥιπίς) ἐγὼ ΞενϜαρέ[ορ]. Tit. eleus *IA* add. 112 a = GD 1165. Cf. Meister II 28, qui explicat δίσκος „Würfstein".

ῥίς. Herond. VI 37 μὴ — τὴν χολὴν ἐπὶ ῥινὸς ἔχ' εὐθύς. Cf. Theocr. I 18. — Kaib. ep. 1068 *A* = πολλάκι καὶ παριών τις ἑῆς ἐδράξατο ῥινός | καὶ πνοίης π[αρέθρεξ]ε — κακοσμίην ἀλεείνων. — Thom. mag. 323, 10 ῥὶς Ἀττικοί, ῥὶν Ἕλληνες. Cf. Meisterh.[2] 118, 11. Halaesae sicul. tit. IGSI II 36. 39. 53. 63 (65, 67) ἐς τὸν ῥοῖσκον τὸν ὑπὸ τὰν ῥῖνα τὰν ἐν τῶι πύργωι κτἑ. Quid sibi vult?

ῥίσκος = σορός, loculus. Kaib. ep. 546, 7 ἀλλά με πᾶν δένδρος χαρίεν περὶ ῥίσκον ἀνέρπει. Vid. lexica.

ῥοϜαῖσι. Epitaphium corcyraeum GD 3189, 3.

ῥογά = ῥργός? *PB* 304, 11 (aet. arab.) ὁμολογῶ δεδέχθαι παρ' ὑμῶν λόγῳ τῆς ῥωγᾶς (sic) τοῦ αὐτοῦ βορρινοῦ κλίματος σίτου ἀρτάβας εἴκοσι. Hinc verbum ῥογεύειν *PB* 304, 15 καὶ ἑτοίμως ἔχειν με ταύτας (sc. τὰς ἀρτάβας) ῥωγεῦσαι (sic) ὑμῖν ἐν ψωμίοις. Vid. sq. voc. et ψώμιον.

ῥογοί· ὅροι (?) σιτικοί, σιτοβολῶνες. H. Poll. IX 45 ταμιεῖα, ἵνα — οἱ πυροί· ἐν δὲ Μενάνδρου Εὐνούχῳ καὶ σιτοβόλια· ταῦτα δὲ ῥογοὺς Σικελιῶται ὠνόμαζον καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσίριδι. Exstat *TH* I, 102 ἀπαξόντι ἐς τὸν δαμόσιον ῥογόν. Ahrens II 395 componit cum latino rogus. Pro corrupto ὅροι Schmidt σωροί vel (melius) ὁρρεῖα, horrea, coniecit. Ipse σιροί suspicatus sum.

ῥόγατος. *PK* 288, 15 τῷ ἰδίῳ ῥογάτῳ, proprio rogatu (temp. byzant.).

ῥόδαμνοι· κλῶνες, βλαστοί. H. Cf. ῥάδαμνος et atticum ὀρόδαμνος. Vid. ῥῳδιόν.

ῥοδάριον = ῥόδιον. *PB* 781 III 19 ῥοδάρια χρυσᾶ.

ῥοδιακόν, τό et **ἡ ῥοδιακή** = ῥοδιάς (ποτηρίου εἶδος Hes). Oropi tit. *EA* 1889, 26, 5.

ῥοδιασταί, sodales Rhodum deam colentes. IGI I 157 συνθυτᾶν Ῥοδιαστᾶν ἐπιδαμιαστᾶν, i. e. οἷς ἁ ἐπιδαμία δίδοται. Vid. ἐπιδαμία.

ῥοδίζειν, rosas spargere in sepulcra. CIG 3874 (tit. christ.). Cf. ibidem n⁰. 3754. Hinc subst. **ῥοδισμός** tit. BCH XXIV p. 309, 5. De rosalibus vid. Perdrizet l.l. p. 300 sqq. et Thessalonicae tit. p. 322.

ῥόδιον, scil. μέτρον, vini mensura in Aegypto. Ostr. *P* 183 et *P* 4838 inedita ap. Wilcken, O. G. I p. 765. Cf. κνίδιον, κολοφώνιον, κῷον.

ῥοδοδάκτυλος. Adde Bacchyl. XVIII 18 Bl. Ἰνάχου ῥοδοδάκτυλος κόρα.

ῥοδόεντι Λυκόρμᾳ. Bacchyl. XV 34, ubi Blass cft. v. 5 ἀνθεμόεντι — Ἕβρωι.

ῥόδον Μιτυληναῖοι τὰ τῆς γυναικός — H., quo sensu etiam Pherecrates I 29 (Mein. II 300) vocabulo usus est. Cf. μύρτον Ar. Lys. 1004, σῦκον Pac. 1318, alia. — Vid. βρόδα.

(Ϝ)ροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες. Sappho 65. Cf. Bacchyl. XII 96 Bl. Ἐνδαΐδα τε ῥοδό[παχυν].

ῥοιά. Vid. ξίμβαι, ῥύδια.

ῥοικός. Vid. s. v. ῥύβον.

ῥοΐσκος = ῥοΐδιον, parvum flumen, rivus. Passim Halaesae tit. dor. IGSI 352.

ῥόμβος· ψόφος — ἦχος. H. Hinc Hoffm. II 135, distinguens a vulgari ῥόμβος, explicat sapphicum (2, 11) ἐπιρρόμβεισι = ἐπιρροιβδοῦσιν. Itaque ῥόμβος aeolice = ῥοῖβδος sive ῥοῖζος.

ῥόμβος (?) adiective = ῥέμβος, vagus. Herodes Atticus in Kaib. ep. 1046, 93 ἀλλά μιν ἀπρόφατος Νέμεσις καὶ ῥόμβος Ἀλάστωρ | τίσονται, στυγερὰν δὲ κυλινδήσει κακότητα, ubi editor comparavit hymn. Orph. 72, 2 πολύπλαγκτον Ἀλάστορα. — Stratoniceae inscr. CIG 2722, 10 (Kaib. ep. 1096) ὑπερτάτοις γὰρ ἡμῶν εὐχὴν Ἥρῃ καὶ Διὶ | ῥέμβην ὁδῶι περάσας τὴν ἐτησίαν | χάριν, ubi ante Fröhnerum legebatur scil. Ῥεμβηνόδωι. Sed suspectum habeo ῥόμβος, pro quo Herodi ῥέμβος reddiderim formam notissimam.

ῥόος ionice = ῥοῦς. Vid. Hoffm. III 495 sqq.

ῥοπάλιον, τό demin. subst. ῥοπάλον. Dittenb.[2] 588, 146 in Apollinis Delii donariis (saec. III a. C.) ῥοπάλια II ἀπὸ κύλικος. Cf. 734, 124 ῥόπαλα δύο καὶ θυμιατήρια = IC 36.

ῥόπτον = ῥόπτρον. Epidaur. *IE* X 41 συλλαβόντες νιν ποιδῆσαι ποὶ ῥόπτον. Cf. Hes. ῥοπτίον· κλειδίον. Vid. κάγχαλος. Alia dissimilationis exempla σκᾶπτον = σκῆπτρον, θύρωτον = θύρωτρον, ῥῆτα = ῥήτρα.

ῥοσάτου (οἴνου), rosati = ῥοδίτου s. ῥοδίνου (sc. rosae foliis conditi). Edicti Diocletiani versio *EA* 1899, 152, 19. Cf. Mommseni ed. II 19.

ῥούβοτος· ῥόφημα. H. Propter mediam pro aspirata macedonicum ducit Schmidt.

ῥοῦγχος· πρόσωπον. H. Laconicum aut boeoticum = ῥύγχος.

ῥουδόν· ῥευστικῶς. H. Item = ῥύδην.

ῥοῦν· τὸ ἥδυσμα. Σόλων. H. Cf. Athen. II p. 68 et alibi.

ῥοφεῖν. Vid. ῥυφεῖν.

ῥοάχετος· ὁ ῥέων ὀχετός. H. Laconice de populo, ut συρφετός. Ar. Lys. 179. Cf. ῥύαξ.

ῥόβον (vulgo ῥυβόν)· τὸ ἐπικαμπὲς παρ' Αἰολεῦσιν. *EM* 242, 3. Herodianus ap. Orionem. Nomen proprium Ῥύβα (gen.) in tit. phthiotico GD 1447, 18. Cf. ῥέμβειν, ῥέμβος, ῥύμβος. Voc. ῥύμβος, quod atticum esse falso dicit schol. Apollo Rhod. IV 144, melius aeolicum vocat Orion 139, 8, quamvis falsissimo usus argumento. Ῥόμβος (subst.) habet Eur. Hel. 1378, Pind. *I.* III 55. *O.* XIII 94. Aliae formae ionicae sunt ῥοικός et ῥαιβός. Apud Archilochum fr. 58, 4 pro ῥοικός apud schol. Theocr. IV 49 et Galenum XVIII I p. 537, 605 ῥαιβός legunt Dio Chr. I 302 Arn. et Poll. II 193. De utroque vid. U. Baantje in Quaest. Archilocheis p. 79 sq.

ῥόγχος contemptim dictum pro *πρόσωπον*. Adde Herond. V 41 *τὸ ῥύγχος τοῦ παντοίρκτεω τούτου*. VII 6 *κόπτε, Πίστε, τὸ ῥύγχος αὐτοῦ*.

ῥόδια· *ῥοα(ί) ἢ ῥοια(ί)*. *H.* Gl. boeotica.

ῥόεινα (= *Ϝρεῖνα, Ϝρῆνα*)· *ἄρνα. Κύπριοι. H.* Vid. *ῥᾶνα*.

ῥόεσθαι = *σώζειν* ep., lyr., trag., Herodotus passim. Alienum est ab antiquiore prosa attica.

ῥόζα βιοῦ· *ἡ τοῦ τόξου τάσις*. H. Pro *ῥύζα· βία κτἑ* corr. Headlam, The Cl. Rev. 1901 p. 404 *B*, coll. gl. Hes. *ῥυσίαν βολάν· τὴν τῶν τόξων τάσιν* et Aeschyli *τόξου ῥῦμα*. Cf. *φύζα*.

ῥῦμα = *ῥεῦμα*. Corcyrae inscr. saec. a. C. fere III GD 3195, b 5, 10.

ῥόμβος. Vid. s. v. *ῥύβον*.

ῥομεῖα. Tit. att. saec. IV a. C. Dittenb.[2] 587, 307 (= CIA IV 834 b col. II 95) *ξύλα — ἕτερα ῥυμεῖια* (sic), *μέλεϊνα μονόβολα* (= *μονόξυλα*). *ἕτερον ῥυμοὶ* (sic) *δίβολα ΔΔΠ. ἕτερα ῥυμεῖα μονόβολα ΠΙ*. Ligna unde temones conficiebantur intellegenda videntur, sed quidni secundo loco item *ῥυμεῖα* legatur non expedio.

ῥομός = *ῥύμη*, ordo. Inscr. Deli a. 279 a C. (templi thesauri inventarius) Michel 833 *φιαλῶν ὁ πρῶτος ῥυμός — δεύτερος — τρισκαιδέκατος*. — Item Sami a. 345/5 Michel 832. Cf. Dittenb.[2] 586. 587. 588 (passim). — Suidas *ῥυμός· — καὶ σταθμίον τι παρὰ Ῥοδίοις*. Cf. Hes. s. v.

ῥομφάνειν. Vid. *ῥυφεῖν*.

ῥοπαρός in papyris Aeg. passim additur monetis vilioris metalli, scil. argenti aere mixti (biljoenzilver), velut *PB* 214, 12 *ἀργυρίου ῥυπαρὰς δραχμὰς τεσσεράκοντα*. Saepe etiam in Ostracis *ῥυπαροῦ* ponitur ante summas obolis notatas, velut 127 *ῥυπ(αροῦ) ὀβολ(οὺς) δέκα*. Vid. Wilcken O. G. I p. 730 sq. „Wolten die Quittungschreiber eine Zahlung ausdrücklich als Billonzahlung charakterisiren, so wird *ἀργυρίου* oder *ἀργυρίου ῥυπαροῦ* vor die Summe gesetzt." Oboli in Aegypto aet. imperatoria semper erant aenei. Cf. p. 725 sqq.

ῥόσιον = *σωτηρία* in Xenocratis Atheniensis in Diomedem Trozenium lacero epigrammate saec. III a. C. ineuntis, cuius VIII versus supersunt editi *EA* 1892, 49 sqq. Vs. 5 ex apographo exsculpsi: *ἐγ δ' ἑνὸς οἴκου | Τροζῆν δὶς πατρίδος ῥύσιον ηὑγάσατο*. Vid. s. v. *κατ' ἀρρύσιον*.

ῥοσμός ionice = *ῥυθμός*. Archiloch. 66, 7. Secundum Philoponum ad Aristotelem, qui saepius hac forma utitur, erat *Ἀβδηριτικὴ λέξις*, quam usurpaverit Democritus. Her. V 58 occurrit forma communis. Cf. *βασμός* et *ἀνδροβασμός*.

ῥοστόν· *δόρυ. Κρῆτες*. H. Schmidt cum *ῥυστόν* = *ξυστόν* comparat eiusdem gl. *ῥίμβαι· ῥοιαὶ μεγάλαι. ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ξίμβαι*. Supra *ξίμβαι· ῥοῖαι. Αἰολεῖς*. Fortasse *ῥυστόν* corrupta forma est pro *ξυστόν*.

ῥοτιάζειν doricum = *ῥυσιάζειν*. Inscr. trozenia saec. a. C. III extr. (?) BCH 1900 p. 191, 4. *Περὶ δὲ τῶν ἐρρυτιασμένων ὑπὸ τᾶς πόλιος*

ἢ ἀγμένων ἀπὸ τᾶς χώρας ἐν ταῖς ἀνεπιβασίαις ἀπὸ τᾶγ κοινᾶν ποθόδων τᾶν ἐκ τῶν θυννείων ἐπιλυθῆμεν τοῖς ἐρρυτιασμένοις (ita editor pro tradito τοὺς ἐρρυτιασμένους) στασίαν ὅ κα φέρηι ὁ λόγος ὁ ταμία Φιλοκλέος καὶ τοῖς σώμασιν τοῖς ἀποπραχθεῖσιν ὑπὸ τῶμ πολεμάρχων Ἀρτεμιδώρωι, Πύρρωι, Θεοδότωι, ἑκάστωι δραχμὰς διακοσίας ἃς Τροζάνιοι νομίζοντι καὶ τὰ χωρία καὶ τὰς οἰκίας ὅσσα ἐστὶ ἐρρυτιασμένα ὑπὸ τᾶς πόλιος ἀποδόμεν τοῖς ἐρρυτιασμένοις, ἐπιλύσαντας ἀπὸ τᾶγ κοινᾶν ποθόδων τοῖς πεπεμμένοις τι τῶν ἐρρυτιασμένων ὑπὸ τᾶς πόλιος. κτἑ. Vide editoris Le Grand commentarium ad locum difficillimum.

ῥοτός, ὁ = τὸ ῥυτόν. Philodemus de rhet. p. 319, 16 Sudh. τῶν νεωτέρων τινὰς πρὸς αὐτὴν ζη[λ]ο[τυπίᾳ] στρέφον ἐπὶ τὸν [σοφι]στικὸν ῥυτόν..... Cf. Diod. Sic. XX 63.

ῥοφεῖν· τὸ ῥοφεῖν. Ἱππῶναξ. Phot. Eandem formam praebent optimi libri Hippocratis, qui iuxta hanc saepe usurpat ῥυμφάνειν. Cf. Hoffm. III 289. Vid. *Υ* pro *O*. Cf. ῥύψαι.

ῥόφ. Vid. ἄρυψ.

ῥύφαι· — ῥοφῆσαι. H. A verbo ῥύφειν = ῥυφεῖν, q. v.

ῥωβίδας. Vid. s. v. μικκιχιδδομένων.

ῥωγάτω, rogatu, pap. aet. byz. Archiv. f. Papyrusf. p. 161.

ῥωδιόν· τὸν ἐρωδιόν. H. Hipponactis fr. 63.

ῥώθονες (= ῥώθωνες)· μυκτῆρες. H. Aeolice.

ῥωιστικός quid? *PO* II 234 C II 5 καστορήου καὶ μηκωνία ἴσον φώσας ἐπ' ὀστράκου μάλιστα μὲν Ἀττικοῦ, εἰ δὲ μή, ῥωιστικοῦ. Non expedio.

Ῥώκιοι Cret. Del. 1273, 4; iuxta Ῥαύκιοι ibidem 1. 2. 6. 12.

ῥώκομαι· ὀργίζομαι, λυποῦμαι. Λάκωνες. — ῥώκωσα· πρίουσα τοὺς ὀδόντας. H. Cf. ῥώχειν· βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι.

Ῥωμαῖα, ludi Romani, passim in titulis graecis.

ῥωμαλέος ionice = ἰσχυρός. Her. III 22 ῥωμαλεώτεραι πέδαι.

ῥωννύναι. — ἐρρῶσθαί σε (ὑμᾶς) εὔχομαι, formula aegyptiaca in epistulis. FGH 117, 27; 125, 14 (?); 130, 20; 131, 22; 133, 16; 136, 11 et alibi iuxta ἔρρωσο (ἔρρωσθε). — Formula εἰ ἔρρωσθε, εὖ (καλῶς) ἂν ἔχοι. Dittenb.[2] 334, 2; 350, 4 (a. 73 et 34 a C.).

ῥώξ· θηλυκῶς ἡ ῥάξ· ὁ δὲ ῥὼξ καὶ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός. Phot., ut Esaia 65, 8 ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυι. — Ῥώξ (incerti generis) alio sensu Hom. Od. 22, 143. Cf. Aelius Dionysius ap. Eustathium p. 1485, Phrynichi ecl. 26. Adhibuit etiam Archilochus fr. 191. Cf. Baantje Qu. Archil. p. 82, qui Hippocrati V 416 et VI 436 ῥῶγες ut ionicum pro ῥᾶγες reddendum suspicatur.

ῥωχμός. Vid. *XM* pro *ΓM*.

ῥώφ. Vid. πανύρινος.

Σ. σῖγμα, dorice σάν.

Σ in vasorum aliisque inscriptionibus ante consonantem explosivam in plerisque dialectis saepe duplicatur. Vid. G.V. p. 174 sqq., 184 sqq. Idem interdum fit in titulis communi perscriptis sermone. — Duplicatur etiam ab Argivis in genetivis tertiae declinationis, velut ἀποστεγάσσιος, δρμάσσιος. Cf. Blass Aussprache[3] p. 89 et not. p. 388; ab eisdem et Aeolensibus in futuro et aor. I. Vid. δικάσσειαν et Hoffm. II 581 sqq.

Σ initiale omissum ante κ, π, τ, φ. — Vid. κερβολεῖν, κέραφος, κοντάλα, κυρσανίως, κώψ, κόνυζα. (cf. σκοναβρίζειν, σκνίφος, σκόλλυς). — πέργουλον, πέργουν (cf. σπυρός). — τάλα, τρίγχος. — φαιρίδδειν, φαιρωτήρ, φίν, φίξ.

Σ finale nominum propriorum deminutivorum in ῑς, rarius ᾱς, omittitur in Boeotia. Vid. Meisterum I 272 et de Aeolensibus Hoffm. II p. 537. Cf. etiam pamphylicum πύργο. Kumanides in Synagoge p. 309 comparat neo-graecam consuetudinem omittendae sibilantis in fine nominum propriorum in ᾱς, ῆς, ο̄ς, alia.

Σ finale a Cretensibus assimilatur consonanti initiali vocabuli sequentis, ut ταθθυγατέρας, ταδδαίσιος, τιλλῇ, τοῖδδε, aliis. Vid. ὑπέρ et τοῖδδε.

Σ futuri, ubi antiquior lingua omittit, in sermone communi iam apparet saec. III a. C., ut CIG 3137, 27 παρακαλέσουσιν iuxta ὀμοῦνται l. 41.

Σ inter duos vocales in spiritum asperum convertunt Lacones, Argivi. Cyprii. De his consulatur Hoffm. I 200, de illis Boisacq p. 100 sq. In inscr. laconicis spiritus inde a saec. IVto neglegitur. Praeter hos teste *EM* 391. 14 sq. in spiritum asperum mutabant Eretrienses, Oropii, Pamphylii.

Σ pro *Θ* apud Lacones. Non reperitur hic usus in titulis saec. p. C. II antiquioribus, itaque in textu Alcmanis et Aristophanis vix genuinus videtur. Cf. Boisacq p. 98 sq. Ceterum probabile est hanc litterae *Θ* pronuntiationem esse multo antiquiorem, pro eaque pugnat Pindari interpretatio nominis Σίσυφος = θεόσοφος *O* XIII 52 sq. De Cypriis cf. σάσαι et σές. Eadem permutatio teste Hesychio obtinebat apud Carystios, Cretenses, Eleos. Cf. Koen ad Greg. Cor. de dial. dor. p. 299 et Valckenaer in ep. ad Rov. p. 73 sqq.

Σ versum in *P*. Vid. *P* pro *Σ*.

Σ pro *Δ* initiali, assimilato *Σ* finali praegressi vocabuli in titulo argolico GD 3377, 15 βωλᾶς σευτέρας, si l. s. Cf. Θιόσοτος = Θιόσδοτος = Θεόδοτος ibidem 3325, 93.

Σ illatum ante Z. Vid. *μασζονόμον*.

Σ pro *I*? Inscr. cretica Del. 132, 35 *ὀσκίας* pro *οἰκίας*, si sincera est lectio.

Σ pro *Ξ* in Cypro. Cf. *ἰς*, *ἰσόλαι*, *σοάλα*· — in Creta. Cf. *Σενόφιλος*.

Σ pro *T* in Cypro. Cf. *σὶ βόλε<αι>*; — apud Iones, ut *σήμερον*, *σῆν*, *σεῦτλον*, al., apud Dores, ut *σάμερον*, *σᾶτες*. — Cf. et *σύλινος*.

Σ pro *Ψ*. Cf. *σιττάκιον*.

Σ insigne clupeorum Sicyoniorum. Vid. Xen. Hell. IV 4, 10. Similiter *Λ* Lacones, *M* Mantineenses in clupeis effictum gerebant. De illis cf. Eupolis II 561 (M.), de utrisque et Sicyoniis Eustathius ad Iliad. p. 293, 14.

σα, suffixum laconicum = **θα** (*θεν*). Vid. *ἔντεσα*, *ἔξεσα*, *σύνοσα* *ὥδοσα*.

σά μάν; = *τί μήν*; Megarensis ap. Ar. Ach. 757. 784. Cf. *EM* 157, 48; 167, 37; Eustath. ad Iliad. p. 148, 38. Herodianus in schol. ad *Λ* 554 *ἄσσα ἔστι δύο μέρη λόγου, τὸ ἃ ἄρθρον καὶ τὸ σὰ Μεγαρικὸν δηλοῦν τὸ τινά*. Vid. *τά*.

σᾶ, femin. ad *σῶς*, *σῶος*. Meisterh.[3] 117, 7; 52, 3.

σαάμα (*σαhάμα*) = *σησάμη*. Laconice. Müllens. 56 a, 9. 12 *ἄρτος διὰ σαάμων*. Hesychio olim reddidi *σαάμα· δρῦς ἡ φοροῦσα <σήσαμα>* pro *σάλλα· δρυσοφῶσα*. Cf. *σάσαμος*.

σαβαζιασταί, Sabazii cultores. Eorum decretum in Piraeo a. 100 a. C., *EA* 1883, 246 (cf. BCH 1891, 254): *Ἀγαθῆς τύχης καὶ ἐπὶ Θεοκλέους ἄρχοντος Μουνιχιῶνος ἀγορᾶς κυρίας. Ἔδοξεν τοῖς σαβαζιασταῖς ἀναγράψαι τὰ ὀνόματα τῶν ἐρανιστῶν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τῶι ἱερῷ* (Sabazii): *ἱερεὺς Ζήνων Ἀντιόχου, ταμίας καὶ γραμματεὺς καὶ ἐπιμελητὴς Δωρόθεος Ὄαθεν, ἐρανισταί*... Secuntur LX nomina, in quibus sunt X *ξένων* et servorum publicorum.

Σαβαθικός = *Σαβάζιος*. Macedonica inscr. in Mus. et Bibl. Smyrnae a. 1880, 167 (Kum.). Phot. *Σαβοὺς καὶ Σαβὰς καὶ Σαβαζίους· τοὺς βακχεύοντας τῷ Σαβαζίῳ· τὸ γὰρ σαβάζειν τῷ θεῷ <τούτῳ?> τοῦτο <ποιεῖν?>· ὑπὸ δέ τινων ὁ Διονύσιος Σαβὸς καλεῖται*. Cf. *εὐοῖ σαβοῖ*. Dem. XVIII 260.

σαβακός· *ὁ σαθρός. Χῖοι*. H. Voce utitur Hippocrates II p. 210 K. Ab eius usu abhortatur Photius s. v.

σάβυττος· *εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμόν, πότερον δὲ τοῦ πώγωνος ἢ τῆς κεφαλῆς, ἄδηλον, τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον*. H. Photius tonsuram *σαβύττης* vocat, *σάβυττος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον*, addita absurda etymologia *ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι καὶ βύεσθαι, ὡς καὶ σάθη*. Fortasse est glossa comica. Cf. *σαβαρίχην· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Τηλεκλείδης*. Phot. et *σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι καὶ σάκταν* (melius *σάκαν* Hes.) *καὶ σάβυττον καὶ σέλινον καὶ ταῦρον καὶ ἕτερα πολλά*. Hes. *σάρων· λάγνος. τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον*.

σαγματο-ποιός. PPW p. 121, pap. 66. Compluria significat *σάγμα*. Vid. lexica.

σαδράπαν aeolice = *σατραπῶν*. Pordesilenae tit. GD 304 A 10. Vid. *ἐξαιθραπεύειν* et *σάτραι*.

σάθα· *μορία*. H. Dorice = *σάθη· τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα* (*αἰδοῖα*?). H. Unde *σάθων*, *ὑποκόρισμα παίδων ἀρρένων*.

σαθαρογά· *ταραχή*. H. Dorice aut aeolice.

σαθρός. Vid. *σαβακός* et *σακκός*.

σαικίς· *δειλός*. H. Imo *δουλίς*, non *δοῦλος* cum Schmidtio. Boeotice = *σηκίς* = dor. *σακίς* ap. Epicharmum fr. 88, ubi ter legitur.

σαίνειν. Adde Bacchyl. I 165 *ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς ἐλπίδι κυδροτέρᾳ σαίνει κέαρ*. Ibid. 77 *προσφώνει τε νιν* [*μαλθακᾷ*] *σαίνουσ' ὀπί*. Vid. *ἴσανα* et *σαπύλλειν*.

σάκαν. Vid. s. v. *σάβυττος*.

σακεσφόρος. Adde Bacchyl. XII 104. Bl.

σακίς. Vid. *σαικίς*.

σακίτας. Vid. *σακός*.

σακκεῖν, ionice = *διηθεῖν*, percolare. Her. IV 23. Cf. *σᾶν*.

σακκοποιός = *σακχυφάντης*. PPW p. 122, pap. 67.

σακκοφόρος. *PB* 141 II 7 et alibi. *σακκο(φόρων?) τέλος* Ostr. 1563, Wilcken O. G. I p. 282, qui gerulorum vectigal a Caligula Romae institutum comparat, qui teste Suetonio in vitae eius cap. 14 diurnae mercedis partem octavam pendere debebant.

σακνός = *σαχνός*. Hes. *σαχνόν· ἀσθενές*, *χαῦνον* et *σαυχμόν· σαχνόν*, *χαυνόν*, *σαθρόν*, *ἀσθενές*. Cf. *σαυνίον* et vid. Poll. I 142, Galen. VIII 782 A. — Formam *σακνός* Dragumes *EA* 1892, 155 sq. tribus locis restituit in tit. att. edito ab Homollio BCH 1890, 414, l. 10—12: *ἄλλα*]*ς δύο* (sc. *οἰνοχόας*) [*οὔτε οὖς οὔτ*]*ε πυθμένα* [*ἐχού*]*σας σα*[*κ*]*νά*[*ς*], 13—14 [*ἄλλαι*] *δ*[*ύο*] *σα*[*κ*]*ναὶ πυθμένας οὐκ ἐχούσας*, 47—48 *τὸν πυθμένας οὐκ ἔχοντα*, [*οἰνοχόας*] *δύο* [*σ*]*ακ*[*νάς*. Plene servatum est voc. 39—40 *πυθμένας οὐκ ἐχούσας σακνάς*. Haec igitur attica forma est, reliquae *σαχνός* et *σαυχμός* dialecticae.

σακός, dorice = *σηκός*. Theocr. XVI 36, epigr. IV 5. Vid. s. v. *καταξοάν*. — *σακίταν*. Theocr. epigr. IV 18.

σάκος· *ἀσπίς*. *Κρητῶν*. *BA* 1096. Vid. lexica.

σάκος attice iuxta *σάκκος*, saccus. Meisterh.[3] 73, 5. a.

σακοφορεῖν = *σακκοφορεῖν*. Aristarchus in commentarii fragm. ad Herodotum, Amh. pap. II 12, col. II I.

σάκτας boeotice = *ἰατρός*. Vid. s. v. *ὀπισθοτίλα*.

σάκωσε· *κατέκλεισεν*. H. e poeta dorico aut lesbio. Cf. *σακός*.

σαλαβάρ· *μάγειρος*. *Λάκωνες*. H. Gl. obscura. Dindorf malebat *σαλαβόρ*, ut conferri posset *Σάραβος*.

Σαλαμίνιαι, omisso poetae nomine fabula. CIA V 975 h. Solius Aeschyli novimus Salaminias.

σαλάννη· φαρέτρα. H. Schmidt coni. σαλάνη, sed fort. aeolice scribendum σαλάννα, aut boeotice σαλάννη· φαρέτρα(ι), ut sit plur. = σαλάνναι.

σαλάριον, salarium. Inscr. Magnesiae ad Maeandrum aet. Hadriani BCH XII 210; **σαλάρειον** FGH 35, 5 (a. 150/1 p. C.).

σαλευομένως, fluxe. Philodem. de rhet. Sudh. p. 260, 10 sq. βεβαίως ἀλλ' οὐ σαλευομένως.

σαλία· πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναι. οἱ δὲ θολία (θαλία coni. Schmidt).

σαλιᾷ· ἀρκεῖ παρὰ Ῥίνθωνι. H. Cod. σάλω, quod corr. Musurus e praegressa glossa σαλιᾷ· ἀρκεῖ.

σάλος, τό = θαλία. Alcman ap. Hephaestionem p. 3, 12 et Apollon. de pron. 75 b κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

σαλπιγκτάς = σαλπικτής Boeoti, Orchom. GD 503, 5 saec 1 a. C. Attice genuina forma est σαλπικτής, aet. imperatoria etiam σαλπιστής (quae extra Atticam legitur IGSept. 419. 1667. 1760. 2727. 2871. 3196. 3197. 4147. 4164 et alibi). Meisterh.[2] 65, 5. Cf. φορμικτής.

σάλπιγξ. Vid. στρόμβος.

σαλπίσσεν Tarentini pro σαλπίζειν. Vide ΣΣ pro Z.

σαλτικ? Inscr. Tolmidis ap. Lepsium Denkm. VI gr. 378, 3 ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν αυτοκλ (i. e. αὐτοῦ κλίναρχον) καὶ επισαλτικ== κτέ. Vid. Wilcken, Archiv. f. Papyrusf. I p. 415, qui, sive ἐπὶ σαλτικῆς sive ἐπισαλτικούς legendum sit, subesse latinum salticus putat et commemorari praesulem in Isidis thiaso. Cf. supra πρωτοκλίναρχος.

Σαλοβρία, Σαλυμβριανός. Meisterh.[2] 65, 5.

σᾶμα dorice = σῆμα. EG 488, 28. Saepius Pindarus. Hinc περίσαμος Eur. Herc. 1018.

σαμαίνεται· σφραγίζεται παρὰ Ἐπιχάρμῳ. H. Exstat **σαμαίνειν,** v. c. Theocr. XVII 89. Bacchyl. XIV 30. Bl.

σαμάντορα· τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων. H. Pro σαμέτορα corr. Alberti.

σάμβαλα = σάνδαλα. Sappho fr. 98, 2, Hipponax 18, 2. — σαμβαλίσκων Herond. VII 125, σαμβαλούχην (-οῦχιν ? Headlam), VII 15 σαμβαλουχίδας VII 53. O. Crusius in Philologo 1895, 152 putat singulis calceorum paribus singulas arcas fuisse ita dictas, quae una cum calceis venirent. Descendit vox a persico sandal. Apud Her. II 39 traditur vulgare σανδάλιον. — E nescio qua dialecto Hesychius σέμπαλα· ὑποδήματα.

σαμεῖα, clavi (vestium). Andaniae tit. a. 91 a. C. Michel 694 (Dittenb.[2] 653) 16 (cf. 21): οἱ τελούμενοι τὰ μυστήρια (Cereris et Proserpinae) ἀνυπόδετοι ἔστωσαν καὶ ἐχόντω τὸν εἱματισμὸν λευκόν, αἱ δὲ γυναῖκες μὴ διαφανῆ μηδὲ τὰ σαμεῖα ἐν τοῖς εἱματίοις πλατύτερα ἡμιδακτυλίου κτέ. ubi Sauppe contulit Philoxeni gl. σημεῖα· clavi. Poll. IV 118 χιτὼν λευκὸς ἄσημος, Hes. καλάσιρις· χιτὼν πλατύσημος, quibus

Dittenberg addit tribunum laticlavium in titulis constanter dici *χιλίαρχον πλατύσημον*. — Cf. etiam Hes. gl. *σάμεα* (*σαμεῖα*? sed cf. *σημέου*)· *τὰ ἐν ταῖς ὤαις τῶν ἱματίων παράσημα*.

σαμειοῦν. Andaniae tit. Dittenb.[2] 653, 71 *τὰ σαμειωθέντα* (*ἱερεῖα*) *παριστάτω*. Cf. ibidem *τοῖς δὲ δοκιμασθέντοις* (*ἱερείοις*) *σαμεῖον ἐπιβαλόντω οἱ ἱεροί*.

σάμερα· *σήμερον*. — *σάμερον· σήμερον, νῦν. Ταραντῖνοι.* H. Omnes, opinor, Dores (et Aeoles). Cf. Pind. *O.* VI 25. *P.* IV, 1. XII 29. Dittenb.[2] 848, 4 Hyampolidis tit. (Traiani aet.) *ἀπὸ τᾶς σάμερον ἀμέρας*.

σαμινά· *θαμινά, συνεχῶς. Λάκωνες.* H.

σαμοθρᾳκιασταί, deorum samothraciorum cultores. Rhodi tit. IGI I, 42 *τὸ σαμοθραικιαστᾶν μεσονέων κοινόν* et mox *σαμοθραικιαστᾶν καὶ λημνιαστᾶν κοινόν*. Cf. Michel 1307, Cei tit. et IGI I 168 *σαμοθραικιαστᾶν σωτηριαστᾶν ἀριστοβουλιαστᾶν* et ibid. III 6, 1 *σαμοθραικιαστᾶν ἀφροδισιαστᾶν βορβοριτᾶν κοινόν*. — Vid. *μεσόνεοι, λημνιασταί, σωτηριασταί, ἀφροδισιασταί, βορβορῖται*.

σάμος. Strabo VIII 346 agens de urbe in Elide *πρότερον δὲ καὶ πόλις Σάμος προσαγορευομένη διὰ τὸ ὕψος ἴσως, ἐπειδὴ σάμους ἐκάλουν τὸ ὕψη*. Vox semitica. Vid. H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece, pag. 227, ubi agit de Samothrace (not. 5).

Σᾶμος = *Σῆμος*. Pind. *O.* XI 73.

σαμοῦχος *λίθος*. Pap. mag. Louvre 2391, 201.

σαμπί. Vid. s. v. *ναῦσσος*, ubi T vel ͳ exarari debebat.

σαμφούχινος = *σαμψύχινος*. Neue gr. Zauberp. Wess. 794.

σαν terminatio 3 p. plur. impfti pro *N* in flexione sermonis communis. Vid. *ἀπήλθοσαν, ἐλέγοσαν*.

σάν dorice = *σίγμα*. Her. 139 *γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σῖγμα*.

σᾶν ionice = *σήθειν*. Cf. *σακκεῖν*. Vid. *σῆν*.

σανδαλιοθήκη pro *σανδαλοθήκη* improbat Phot. s. v. — Cf. *σαμβαλοῦχις* s. v. *σάμβαλα*.

Σᾶνδρος forma antiquior pro *Σῶνδρος*. Meisterh.[3] 58, not. 527.

σανίς, scamnum? Herond. VII, 4 *ταῖς γυναιξὶν οὐ θήσεις | τὴν μέζον' ἔξω σανίδα*; Cf. Crusius, Philol. 1893, 520.

σανίσκη = *πίναξ*, tabula picta. Herond. VI 19, ubi Meister cft. Deli inscr. BCH VI 318 sq., n. 4.

σαννίς· *δρυοσάνδραξ. Θούριοι.* H. Kaibel coniecit *δρυινὸς ἄνθραξ*. In hoc auctore fortasse sufficit *δρυὸς ἄνθραξ*.

σάννορος· *μῶρος παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι.* H. Cf. latina sanna, sannio.

σαϝοί = *σῷζοι*. Rhegii tit. IA 532. Cf. *σαόω* apud Hom. et Pind.

Σαϝοκλέϝης = *Σωκλέης*. Tit. Cypr. XXVIII Sayce. Meister I, 188.

σάος. Pind. *P.* III 60 (codd. *ὅς*, Emperius *σῶς*) ed. O. Schroeder.

σαοστρεῖν, d e o d e d i c a r e a l i q u i d p r o s a l u t e, tanquam *σῶστρα*. Cephalleniae inscr. *IA* 335 *Μνασίας Κλιάριος σ α ο σ τ ρ ε ῖ*.

σαόφρων lectio valde mihi suspecta in Hadriani epigrammate apud Kaib. ep. 811, 7 sq. *σὺ (ὦ Ἔρως) αὐτῷ χάριν ἀντὶ τ ο ῦ σ α ό φ ρ ω ν | πνέοις οὐρανίας ἀπ' Ἀφροδίτης*. Exspectatur *τ ο ῦ δ' ἐ ύ φ ρ ω ν*. Locis adde Bacchyl. XII 186 *Εὐνομία τε σαόφρων*.

σάπεται dorice = *σήπεται*. Bacchyl. III 86 sq. *ὕδωρ δὲ πόντου | οὐ σάπεται*.

σάπιθος· *θυσία. Πάφιοι*. H. Gl. obscura admodum.

σαπόλλειν· *σαίνειν. Ῥίνθων*. H. Supra idem *ἀπυλλέ(τ)ω· αἰνείσθω*. Fort. *σ α π υ λ λ έ τ ω· σαινέτω*.

σάραβον. Vid. s. v. *σ ά β υ τ τ ο ν*. Cf. *σ α ρ ά π ο δ α*.

σαραπιασταί, S a r a p i d i s c u l t o r e s. CIA II 617 *τὸ κοινὸν τῶν σαραπιαστῶν*, quorum commemorantur *γραμματεύς, ἐπιμελητής, ἱεροποιοί, ταμίας*.

σαραπιγῆον pro *σαραπιεῖον* PL p. 306, n. 41, 10 saec. II a. C. Cf. *κ λ α ί γ ε ι ν*. Scil. Aegyptii *γ* pronuntiabant, nisi fallor, ut j.

Σαραπιεῖα, S a r a p i d i s f e s t u m. Tanagrae tit. (fere 100—70 a. C.) IGSept. 540, 1.

σαραπίοος· *τὰς μαινίδας. Περγαῖοι*. H.

Σάραπις, non *Σέραπις*. Meisterh.[2] 12, 1.

σαράποδα sive **σάραπον** (cf. *σ ά ρ α β ο ν*) Pittacum Alcaeus vocavit, teste Diog. L. I. 81. Eundem *χ ε ρ ρ ο π ό δ α ν, γ α ύ ρ α κ α, φ ύ σ κ ω ν α, γ ά σ τ ρ ω ν α, ζ ο φ ο δ ο ρ π ί δ α ν, ἀ γ ά σ υ ρ τ ο ν*.

σαργάναι· *δεσμοί, καὶ πλέγματα γυργαθώδη σχοινίων ἀγκυράγωγα* ionice = *τ α ρ γ ά ν α ι· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι*. H. Cf. *σ ή μ ε ρ ο ν, σ ε ῦ τ λ ο ν*. Hoffm. III 563.

σαργῖνος = *σαρδῖνος*? Epicharmi fr. 51, 1 Ahr.

σαρδῖνος. Athen. VII 329 *A* de *ἐριτίμῳ* pisce agens: *Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζῴων ἱστορίας σ α ρ δ ί ν ο υ ς αὐτοὺς καλεῖ, Καλλίμαχος δ' ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως· „Ἐγκρασίχολος ἐρίτιμος· Καλχηδόνιοι, τ ρ ι χ ί δ ι α, χ α λ κ ί ς, ἰ κ τ ά ρ (α), ἀ θ ε ρ ί ν η" ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας φησὶν „Ὄζαινα, ὀ σ μ ύ λ ι ο ν Θούριοι, Ἴωνες, ἐ ρ ί τ ι μ ο ι Ἀθηναῖοι."*

σάριρ· *κλάδος φοίνικος. Λάκωνες*. H. = *σάρις* a verbo *σαίρειν*, quod his ramis v e r r i c u l i instar utebantur.

σάρισα· *δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάθη βαρβαρική. Μακεδόνες*. H. Vid. lexica.

σαρκιβόρα, c a r n i v o r a. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2486.

σαρκῶν· *σεσηρώς* H. Hipponactis fr. 133. Cf. *σαρκάζειν*.

σαρμευσεῖ, a r e n a r i a s f a c i e t. *TH* I 136. Cf. Hes. *σ α ρ μ ό ς· σωρὸς γῆς καὶ κάλλυσμα· ἄλλοι ψάμμος, ἄλλοι χόρτον* et *σ ά ρ μ α τ α· καλλύσματα. καὶ κόπρια παρὰ Ῥίνθωνι*. H. *Σάρμα* pro *σάρξ* Heraclito fr. 124: *ὥσπερ σάρμα εἰκῇ κεχυμένον* reddidit in sua editione Diels.

σάρον· *καλλύντριον* (s c o p a). *Βυζάντιοι*. H. Epidaur. GD 3340, 48:

ὁ θεὸς — σά[ρω]ι τινὶ τοὺς φθεῖρας ἀπὸ τοῦ σώματος ἀποκαθαίρει. Atticum est κόρημα. Cf. σάρις et σαρουνύειν.

σάρον· Ἴων Ἀργείοις (fr. 2) „ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον (Toup pro ἀκίσσαρον)". βαρυτονητέον ὡς παρὰ Σώφρονι· θέλει δὲ λέγειν ὅτι ἄχρηστοι εἰσι διὰ τὸ γῆρας. H., scil. sordes, quae aedibus everruntur (κόρημα).

σαρουνόειν? *PK* I 131 rect. (78/9 p. C.), 385 τιλλόντων βάεις καὶ σαρουνυόντων φύλλα παίδων γ' et saepe similia hic et in pap. 131*. Significari credideris verriculorum e palmarum foliis confectionem, sed verbi rationem non expedio.

Σαρπαδ(ών). IGSI 1293, *A* 82 (lapis Farnes.), sed Pind. *P.* III 112 codd. male Σαρπηδόν'. Cf. Ahrens II 144. O. Schroeder Proll. Pind. I p. 19 cft. Καλχαδών, Ἀνθαδών. Nomen ductum a σάρπος· ξυλίνη οἰκία. Hes.

σαρσικάριος, salsiciarius = ἀλλαντοπώλης. PPW p. 185, pap. 73, 13.

σαρσίτει(ος)· χορὸς πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν. Λάκωνες. H. Cf. Boeckh CIG I p. 95; O. Müller, Dor. II 325.

σάρων. Vid. s. v. σάβυττος.

σαρωνίς· δρῦς. H. Raro vocabulo nova nuper accessit auctoritas elegiae alexandrinae fragmento in *PO* XIV, 9: [⏑ πᾶσιν ἄτερθε πόνοι]ο σαρωνίδος οὖδας ἔνε[γκε] κτἑ., quod carmen coniecturis explevit H. Weil in „Révue des étud. Gr." p. 241 a. 1900.

σαρώτης, scoparius. Phanagoriae tit. saec. I vel II p. C. IRB II 342, 21 σαρῶται β'.

σάσαι· καθίσαι. Πάφιοι. H. = θάξαι. Vid. σές et Hoffm. I 125.

σασαμίδας dorice = σησαμίδας. Stesichori fr. 2, 1; σάσαμος Alcmanis fr. 56. Cf. σάαμα.

σᾶσις dorice = σῆσις, cribratio. Tit. delph. saec. a. C. III BCH 1899, p. 566, l. 15 τᾶς γᾶς τὰν σᾶσιν (male σάσιν editur).

σάσιστα. Vid. ἄσ(σ)ιστα.

σασστήρ (?). Vid. s. v. ἐκφερεμυθεῖν.

σᾶτες dorice = τῆτες. Gelae Phintiae decretum saec. a. C. I Del. 198, 10 αἱρημένος γυμνασίαρχος ἐς τὸν σᾶτες ἐνιαυτόν. — Hes. σᾶτες· τὸ ἐπ' ἔτος. Δωριεῖς. Cf. τᾶτες.

σατήορος (?)· σκάφαι βοτρύων, παρὰ Λάκωνας. H. Corruptam esse gl. arguit litterarum ordo, nam posita est inter gl. σάττα· κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας et σατύρα· κατωφερῆ, itaque primae litterae fuerunt σαττ aut σατυ. Nemo dum expedivit.

σατίναι· αἱ ἅμαξαι. H. Ionicum. Anacreon fr. 19, 12; Eur. Hel. 1411.

σάτινος dorice = τήτινος. *EM* 711, 48. Cf. σητάνειος.

Σατορνάλια, Saturnalia. FGH 119, 28.

σάτραι· σατράπαι. Phot. Vid. σαδράπαν.

σατραπηίη ion. = σατραπεία. Her. I 192. III 89.

σάττειν. Vid. ἐσεσάχατο.

σατυρικόν (scil. *δρᾶμα*). CIA II 973. Cf. 992 II 13.
σατυρογράφος = *σατύρων ποιητής*. IGSept. 1773, 19 (saec. p. C. II). Vocabulo utitur Diog. L. Vetustior appellatio praeterquam in CIA legitur IGSept. 416. 419. 420. 540. 1760. 2727. 3197.
σάτυρον (?). *PK* I 131 rect., 130 (78/9 p. C.). *Ἀπολλωνίῳ κωμογραμματεῖ Πεεντα¹ γραμματικῷ ἀναμετρήσαντι τὰ ἐκ τοῦ σατύρου Πεεντα¹ καὶ παραδόντι τὰς ἀρούρας κτἑ.*
σαυάδαι· *σαῦλοι* (pro *σαῦδοι* Voss). *Ἀμερίας τοὺς σειλήνους οὕτω καλεῖσθαί φησιν ὑπὸ Μακεδόνων*. H.
σαυκόν· *ξηρόν. Συρακούσιοι*. H. Cf. siccus.
σαυρωτήρ = *οὐρίαχος* sive *στύραξ*, inferior hastae cuspis qua defigitur in terram (Schwh.) Her. VII 41 et Hom. *K* 153. Cf. lexica. Duo priora horum vocabulorum sunt homerica, prius etiam polybianum, tertium cum deminutivo *στυράκιον* atticum. Vid. Thes. s. v. *στύραξ*. Consulatur W. Ridgeway, The early age of Greece (1901) I p. 307 et 432 sq.
σαυσιαλεῖ (?)· *μαστιγοῦται* (vulgo *μαστιγᾶται*). *Ἠλεῖοι*. H. Non expedio.
σαυτορία· *σωτηρία. Ἀμερίας*. H. Glossa macedonica.
σ' αὔτῳ recte Hoffmann Alcaeo fr. 87 reddit pro *σαυτῷ*. Cf. *ἔμ' αὔται* et *ἔ' αὐτῷ*.
σαφάνής dorice = *σαφηνής*. Pind. *O* X 57.
σαφηγορίς — *Σίβυλλα*, veriloqua, in tit. metr. delphico dorice scripto ap. Paus. X 12, 6, vs. 1. Contractum ex *σαφεαγορίς*, itaque recte se habet *η*.
σαφηνέως ionice = *σαφῶς*. Her. I, 40. III 122. III 82. Attici in poesi *σαφηνής*, in prosa *σαφήνεια* et *σαφηνίζειν* adhibent, a *σαφής* non formantes *σάφεια* nec *σαφίζειν*, sed compositum *διασαφεῖν*.
σαωμένα· *θεωροῦσα*. H. Laconice = *θεωμένη*. Vid. *θάω*.
σαώτας (= *σωτήρ*), Bacchi cognomen Trozene. Paus. II 31, 3; 37, 2.
σαωτηρία· *σωτηρία*. H. Aeolice. Cf. Alcaei fr. 73, ubi incertum, utrum *σάως* (adv.) an *'σάωσ'* sit vera lectio.
σβῶσαι. Vid. *κατασβῶσαι*.
σγῖμα (?). Vid. *σῖμμα*.
ΣΔ pro Z aeolicum esse tradunt veteres grammatici, eaque scribendi ratio saepe obvia apud poetas lyricos in nullo titulo hucusque reperta est. Niholominus revera Aeoles ita litteram Z pronuntiasse merito Hoffm. II 510 sqq. inde concludit quod in titulis thessalicis *Θεόδοτος* etiam *Θεόρδοτος* = *Θεόσδοτος* aut *Θεόζοτος* exaratur, eademque forma legitur in boeoticis. De *σδ* pro *ζ* apud Alcmanem aliosque lyricos doricos, excepto Pindaro (nunc adde Bacchylidem), nusquam vero apud Epicharmum, Sophronem, neque apud Archimedem neque omnino in purioribus doricis fontibus invento disputantem vide Ahrensium II p. 94 sq. — Passim occurrit apud bucolicos. — Cf. *ΔΔ* pro Z.

σδεοκτῆρες et **σδογός** dorica vocat EM 412, 1. Cf. EG 233, 7.
σεαγών pro *σιαγών* saepe papyri aegyptiaci.
σεβαστά, ludi in Augusti honorem, v. c. Dittenb.[2] 677, 6: *Ῥωμαῖα Σεβαστὰ τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας ἐν Περγάμωι*. Cf. IGSI 748 *Ἰταλικὰ Ῥωμαῖα Σεβαστὰ ἰσολύμπια*. Sami tit. *EA* 1896, p. 250, 6, 8 *σεβαστῶν Καισαρείων*.
σεβαστή, sc. *ἡμέρα* in calendario aegyptiaco. CIG 4715 (saec. I p. C.) *Θῶυθ θ' σεβαστῆι*. 5860 C (a. 8 a. C.) *Φαρμοῦθ(ι) σεβαστῆι*. Tit. BCH 1896, p. 523 sqq. (a. 42 p. C.) *Φαρμοῦθι η' σεβαστῆι*. Pap. *PO* I 46 (100 p. C.) *Μεχεὶρ δ' σεβαστῇ* et similia in ostracis 368. 367. 369. 384. 1382 (annorum p. C. 20. 32. 39/40. 39. 44). Virorum doctorum opiniones recenset et impugnat Wilcken O. G. I p. 812 sq., ipse suspicans ita dici dies quosdam insignes ob facta memorabilia in domo imperatoria.
σεβαστόγνωστος titulus honorificus, amicus imperatoris. Panticapaei inscr. a. 250 p. C. (Kum.). Cf. sqq.
σεβαστοδώρητος et **σεβαστόδωρος**. Inscr. rec. Phrygiae BCH 1893, 255 sq.
σεβαστοφάντης, Augusti sacerdos = *σεβαστοφόρος* (cf. Suid. s. v. *Αὔγουστος*). Prusiae tit. Mitth. XXIV 429. Cf. 432; XXII 39, 481; Beurlier, Essai sur le culte rendu aux Empereurs Romains, p. 193. — Cf. *ἱεροφάντης*.
σεβαστοφαντούσης (*τῆς δεῖνα*). Ancyrae inscr. ap. Perrot, Explor. de la Galatie. etc. n°. 123, 5 (Kum.).
Σεβαστός mensis in Aegypto = *Θῶθ*; *Νέος Σεβαστός* = *Ἀθύρ*; *Νερώνιος Σεβαστός* fortasse = *Φαρμουθί*.
σεβαστοφορικά (scil. *χρήματα ἢ νομήματα*) inscr. att. CIA III 1128. 1131. 1168. — 1184 *σεβαστοφορικαὶ νομαί* (Kum.).
σεβένιον· *τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γενόμενον*. H. Vocabulum saepe occurrit in papyris aeg., v. c. *PK* I 131* (a. 78 p. C.), 1 sqq.
σέβεσθαι. Schwhi lexico adde Her. III 8 (bis).
σεβίς· *πυξίς*. H. Huius vocabuli forma deminutiva *σεβίτιον*, (pro *σεβίδιον*), pyxidis s. cistulae genus, legitur PL p. 179, 22 (a. 145 a. C.). Turcos hodieque sepiti vocare dicit Kum. s. v.
σεγάνιον· *γυργαθῶδες πλέγμα παρὰ Ῥοδίοις*. H. = *σαγήνιον*, reticula.
σεῖ. Vid. *σῆ*.
σεῖα (*σῖα* Schmidt)· *ἐδιώξα. Βοιωτοί*. H. Fortasse e Corinna = *ἔσια*, ut *σεῦα* = *ἔσευα*, nisi forte scribendum *σῖαι· διῶξαι*. Cf. *σόει*.
σεία δαίς (Schmidt pro *σιάδες*)· *θυσία παρὰ Λάκωσιν*. H. Ar. Lys. 1263 recte Cobet *παρσένε σειά* correxit pro *σιά*.
σεῖν· *τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης*. Phot. Cf. *βρῦν* Nubb. 1364.
σεῖν· *θεῖν. Λάκωνες*. H.
σεῖναι· *θεῖναι. Κρῆτες*. H. Probabiliter admodum Meineke: *σεῖαι· θεῖαι. <Λάκωνες>, Κρῆτες <δὲ θέϊναι>*. Cf. *θῖνος*.

σειρηφόρος ἵππος = σειραφόρος, σειραῖος. Her. III 102.

σείριον (vulgo σειρόν)· τὸ ἀνδρεῖον, <οἷον> θέριστρον. Σικυώνιοι. H. Suppletum e Photio, Suida, Harpocr. s. v. σείρινα· Λυκοῦργος περὶ τῆς διοικήσεως „σείρινα". σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον (an εὐσπάθητον?), οἷον θέριστρον, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι (falsa ducti etymologia, quae neque diphthongum neque θ contra dialecti rationem in σ versum explicat), καὶ σειρὴν δὲ ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτών, εὔθετος τότε ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος (!). ἔστι δὲ καὶ Σεῖρις πόλις Ἰταλική (imo flumen), καὶ τάχα τἀκεῖθεν ὑφάσματα ἤ τινα ἄλλα σείρινα εἶπεν ὁ ῥήτωρ. ἐν ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ε γράφεται σίρινα. Fortasse σηρικά, serica, voluit.

σειροῦν, colere, liquare = διηθεῖν. FGH 184, 6 (saec. IV init. p. C.) καὶ καλὸν Μαρεωτικὸν ὠν[ήσ]ει μοι σειρῶσαι ἐρχόμενος [τ]ῆς τιμῆς. Cf. Sophoclis lexicon s. v. σείρωσις et ἀποσειροῦν.

σεισμός. Vid. σέος. Aristoteles apud Stob. Ecl. Ph. I 40 p. 682 W. varios terrae motus distinguit: ἐπικλίντας, βράστας, χασματίας, ῥήκτας, ὤστας, παλματίας, μυκητίας.

σειστά dici videntur parva ornamenta mobilia in monili (καθετῆρι), quod in tit. delio saec. a. C. II Dittenb.[2] 588, 4 sic describitur: καθετῆρα χρυσοῦν διάλιθον, ὃν ἀνέθηκε τῆι Λητοῖ Στρατονίκη, ἐχ θυρεῶν (e clupeis) — sequitur numerus — καὶ ἐν μέσωι εἰς ἑκατέρωθεν καὶ σειστὰ ΗΔΔΔΔΙ. Cf. not. 3.

σεῖφα (?)· σκοτία. Κρῆτες. H. Glossa vere σκοτία.

σέκασα· πόρρωθεν. H. Laconice. Corr. Schmidt pro σεκάνες, collatis adverbiis ἔντεσα, ἔξεσα, συνόσα, ὁδόσα. Supra idem ex βεκῶς· μακρόθεν elicuit βεκόσα, sed malim βεκάσα, i. e. Ϝεκάθεν.

σεκούα· σικύα. — **σεκουάνα** (vulgo -νη)· ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες. H. De forma antiquiore Σεκυών pro Σικυών cf. titt. sicyon. GD 3162. 3167. 3169; arcad. GD 1257, 8; thessal. *IA* 326, plataeensi *IA* 70, 9 (?), ubi nunc cf. Roehl, Imagines Inscr. Gr. ant. a. 1898, p. 28. Pindaro nuper ubique reddidit O.Schroeder, Proll. Pind. II p. 29 (56).

σελάνα. Adde Bacchyl. VIII 29 Bl. νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγὴς σελάνα.

σελᾶναι (cum accentu dorico)· λαμπάδες. H. Corr. Lobeck pro σελαίναι.

σελᾱναία dor. (poet.) = σελάνα, σελήνη. Plato Crat. 400 B σελαναίαν δέ γε λέγουσιν αὐτὴν πολλοί. — Διθυραμβῶδές γε τοῦτο τοὔνομα. Cf. σεληναίη.

σελάννα aeolice Sappho 52, 1, et e corr. 3, 1; 53, 1. Vid. *NN*.

σέλας. Adde Bacchyl. XVI 104 Bl. ἀπὸ γὰρ ἀγλαῶν λάμπε γυίων σέλας ὥστε πυρός.

σέλει laconice = θέλει. Ar. Lys. 1080.

σεληναίη. Herond. III 61 τῇ Ἀκέσεω σεληναίῃ | δίζοντες. Proverbium explicant Zenobius I 41, Apostolius 1544, Phot. II 212 Nab.

σεληνάρια χρυσᾶ, lunulae, citantur in templi cuiusdam aegyptiaci donariis *PB* 162 I, saec. II vel III p. C.

σελήνη, Dittenb.[2] 314, 44 Olympiae tit. saec. II extr. a. C. μηνὸς τετάρτου καὶ δεκάτου καὶ ἡμέραι ἐνδεκάτηι κατὰ σελήνην, ut saepius alibi.

σελίγνιον, silignum. Pap. mag. mus. Brit. XLVI 299 sq. — σελιγνιάριος, siliginarius. PPW p. 134, pap. 73, 10; σιλικνάριος. PK 332, ubi Kenyon „a dealer in the fine wheat known as σιλίγνιον, or in cakes made from it."

σέλινον. Vid. s. v. σάβυττος.

σελίς, vocabulum architectonicum tignum lapideum significans. Vid. Bourquet BCH 1898, p. 316 sq.

σελλίζεσθαι. Phrynichus com. Κρόνῳ ap. Hes. et Phot. Mein. F. C. II 584: σεσέλλισαι „Aeschinis Selli f. iactantiam imitaris."

σέλκον· σίλφιον. H. Gl. macedonica aut cretica. Schmidt coniecit σέλπ<ι>ον.

σεμαλία (?)· ῥάκ[κ]η. Ἀργεῖοι H. Forsan cohaeret cum gl. σεμίαρ· χιτών.

Σεμελή. Kretschmer, Aus der Anomia p. 19 comparat voc. phrygium ζεμελω = καταχθόνιοι (cf. zemlya, terra), probante H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece pag. 240, not., qui eodem refert Ζάμολξις Her. IV 94 sq. Incertissima utraque suspicio.

σεμίαρ· χιτών. — ἡ πλὰξ ἀντὶ στέγης ἐπικείμενος, ὡς Λάκωνες. H.

σεμνοδότειρα Φήμα. Bacchyl. II 1.

σεμνοῦν = σεμνύνειν. Her. I 95. III 16 extr. Forma vulgari utitur I 99.

σέμνωμα = ἀξίωμα. CIA III 49, 9 τὸ τοῦ σεμνώματος τήρημα τοῦ τόπου ἐκείνου, ὃς περιέχει τὰ [μέγιστα ἱερά?]. Aet. imperatoriae titulus. Cf. Epicurus ap. Diog. L. IX 77.

σέμπαλα. Vid. σάμβαλα.

Σενόφιλος = Ξενόφιλος. Cret. CIG 2585, 1. Cf. Δέσιος = Δέξιος.

σεξαγηναρίας τρο[φῶν]. IGSI 1480. 4. Cf. Hirschfeld, Röm. Verwaltung, I 263, adn. 3.

σέος = σεισμός. Alcaei fr. 26 A γᾶς γὰρ πέλεται σέος.

Σερβολία = Σερμυλία. Meisterh.[2] 60, 5.

σερίδια (a σέρις, seris). Epicharmi fr. 11 Ahr.

σέρμοι· θέρμοι. H. Laconice.

σερός· χθεσ<ινός>. Ἠλεῖοι. Correxit Curtius = (χ)θεσ-ός, hesternus. Vid. Grundzüge n. 193.

σέρτας· γέρανος. Πολυρρήνιοι (in Creta). H. Correxi pro σέρτης.

σές· ἔλαθες. Πάφιοι. H. Coniecit Hoffmann ἔλα, θές, ellipsin statuens pro θὲς πληγήν, ut ἐμβάλλειν et ἐπιφέρειν elliptice ponantur attice. Porson proposuerat σές· χθές (cf. σερός), Meineke (ἔλα)σες· ἔλαθες. De ς pro θ apud Cyprios cf. σάσαι. De Hoffmanni quamvis lenissima mutatione dubito propterea quod ipsum illud πληγὴν τιθέναι dubiae admodum est graecitatis. Fortasse acu rem tetigit Meineke.

σεσαρώς = σεσηρώς. Theocr. V 116. Cf. XX 14.

σέσηλοι (?)· κοχλίαι. Λάκωνες. H. Rectius Epicharmi fr. 107. 2 (Athen. II 63 C.) κόγχων δὲ τὸν σέσιλον, ut Dioscor. II 9.

σετερίσϑωσαν = στερέσθωσαν cum ε epenthetico. Pap. Rev. L 50. 11. Cf. προσετάγμασιν pap. Leid. U 3, 5.

σέτω laconice pro θέτω = ποιείτω. Ar. Lys. 1081 παντᾷ τις ἐλθὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.

σεῦ ion. = σέο, σοῦ passim Herodotus, alii.

σευτέρας. Arg. GD 3277, 15 βωλᾶς σευτέρας assimilatione pro δευτέρας. Cf. Θεόσοτος = Θιόσδοτος = Θεόδοτος.

σεῦτλον ionice = τεῦτλον Hippocrates, in cuius tamen libris saepe apparet forma vulgaris. Cf. Hoffm. III 563.

σεωυτοῦ. Vid. ἑωυτοῦ.

ΣΖ pro Ζ. Vid. μασζονόμον.

σῆ· τρέχε. H. Fortasse σεῖ, laconice pro θεῖ.

σήθειν. Vid. σῆν.

σηκώματα, mensurae probatae. CIA II 476. Cf. lexica. Σύμβολα ibidem 478, 8 mensurae normales. — **σήκωμα** = σηκός, sacellum. CIA III 1979, ut Eur. El. 1274.

σηλία. *BA* I 380, Hes. = τηλία. Cf. σήμερον, σῆτες, σεῦτλον. Hoffm. III 563.

σημαίας Ἰταλοὶ τὰ σίγνα καὶ τὰ λεγόμενα βάνδα καλοῦσι τὰ ἐν ταῖς τάξεσιν ἐπίσημα. *EM* 711, 21. Arripuit hoc vocabulum lingua vulgaris inde a Polybio pro σημεία, q. v.

σημαίνειν in papyris aeg. aor. habet ἐσήμανα (iuxta ἐσήμηνα), v. c. MFP 119 (saec. I p. C.) et pap. Grenf. (revenup.), saec. III a. C. ἐπισημανάσθωσαν. — Perf. κατασεσημημένα pro -σεσημασμένα *PO* I, 117. Saec II vel III p. C.

σημάντωρ. Kaib. ep. 847, 1 γραφὴν σημάντορα τύμβου. Corr. Wilamowitz pro σημήτορα. — Homero σημάντορες sunt duces, Herodoto VII 183 duces inferiores.

σημάτων φῶρα, bustirapum, = τυμβώρυχον. Herond. V 57.

σημεαφόρος = σημαιοφόρος, signifer. *PB* 600, 10 et sqq. (saec. II vel III p. C.).

σημεία antiquiorum titulorum scriptura pro σημαία. Vid. Dittenb.[2] 540, not. 58. Cf. Meisterh.[3] 34, not. 246 et supra αὐλεία.

σημεῖον, agnomen. IGSI 935.

σημέο(ο) = σημείου. Tit. att. a. 394,3 a. C. Dittenb.[2] 64, 2 ἀπὸ τõ σημέο ἀρξάμενον μέχρι τõ μετώπο τῶν πυλῶν. Cft. 52, 13 ὀφέλ[οντος] = ὀφείλοντος.

σημήιον ionicum. Her. I 171; VII 128; VIII 92.

σῆν ion. = att. δια-ττᾶν. Phot. ἐττημένα· σεσησμένα. Minus recte Hes. ἐττησμένα. Cf. Pherecrat. II 351 (38); Her. I 200 σῶσι διὰ σινδόνος. Hoffm. III 563. Sequiores σήθειν dicebant. Cf. Lob. Phryn. p. 151.

σηρά· — δεσμὸς πλεκτός. H. Dorice = σειρά.

σηραφόρος = att. σειραφόρος, ion. σειρηφόρος. Alcmanis Parthen. fr. pag. III 24 τῷ τε γὰρ σηραφόρῳ [αὐ]τῶ ἐδ(άρ)η.

σηρικοποιός (lap. σιρ.), serici confector. IGSI, 785 = σηρικοπλόκος, cf. ἔργον σηρικάριον in edicto Diocletiani cap. 2, 25. Cf. siricarius et olosiricum CIL VI 9674 et 9893 (Momms.), ut σιρικαρίου (sic) legitur in cippo CIA III 3513.

σηρίον· θηρίον. H. Lacones.

σηροκτόνε (Ἄρταμι). Ar. Lys. 1262.

σής servat η in dialectis.

σησαμίς. Vid. σάαμα, σασαμίδας, πλεφίρ, πλεφίς.

σησαμοπώλης et **σησαμόπωλις**. CIA IV 2, 769 II 8. 12; 768 c II 15.

σησκουπλικάριος, sesquiplicarius. *PB* 614, 2. 623, 4 (saec. II vel III p. C.).

σηστέρτιος νόμος, sestertius nummus. Dittenb.[2] 307, 64. 315, 13.

σῆστρα· κόσκινα ἢ κύμβαλα. H. Forma dorica esse potest pro σεῖστρα, cuius formam corruptam esse statüebat Bentley. Sed ad priorem significationem cf. deminutivum **σηστρίδιον**, quod legitur FGH 118, 20 (in epistula a. 110 p. C.).

σητάνειοι (σητάνιοι Hes.) πυροὶ εἴρηται παρὰ τὸ σῆτες· σῆτες δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ἐπ' ἔτους. Δωριεῖς μὲν σᾶτες σφόδρα σύνηθες ἔχουσι τὸ ὄνομα, Ἀττικοὶ δὲ μεταβαλόντες τὸ σ̄ εἰς τ̄, ὡς σεῦτλον τεῦτλον, τῆτες λέγουσιν· ὅθεν Δωριεῖς μὲν σατίνους λέγουσιν, Ἀττικοὶ δὲ τητίνους. Φαβωρῖνος δὲ περὶ παντοδαποῦς ὕλης οὕτως· τητάνειος σῖτος· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν καθαρὸν (cf. Hesych.. An καθ' ὥραν?), καὶ σητανείους πυροὺς ἐπετείους Ὧρος. *EM* 718, 43 sqq.

σθειν sive σ̄τ̄ε̄ῑν̄ pro σθαι, ut ψαφιξάσθειν, ἐσσέσθειν, ἐξεργασθεισέσθειν, πεπείστειν similia Larisae in Thessalia. Cf. Hoffm. II 506 et Infinitivus.

Σθενέβοια Εὐριπίδου fabula. CIA II 992 II 12.

σθένεια· ἀγών τις ἐν Ἄργει οὕτω προσηγορεύ<ε>το. H. Nempe Iovi σθενίῳ sacer erat. Cf. Plut. Mor. p. 1140 C. Minerva σθενιάς, eadem quae πολιάς, Trozene commemoratur a Paus. II 30, 6; 32, 6.

σθένος. Nota formula in foederibus παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν passim occurrit in titulis. Dittenb.[2] 61, 6; 75, 22. 24; 80, 51; 84, 4. 10. 16. 27; 90, 17. 22; 105, 27. 33; 108, 16. 26; 114, 41; 122, 16. 26.

σθω imperativi 3 p. plur. terminatio = σθων. Vid. ν̄τ̄ω̄.

σιαί· πτύσαι. Πάφιοι H. Cf. σίαλος. Hoffm. I 184.

σιαλίδιον (?), porcellus. Halasarnae tit. Dittenb.[2] 621 θυέτω ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῶι μ[ηνὶ τῶι Πανά]μω[ι τᾶι] ἑβδόμαι αἶγα τᾶι Ἀφροδίτ[αι ἀπὸ δρα]χμᾶν εἴκοσι καὶ τᾶι ἐνάται τοῦ [αὐτοῦ μηνὸς] αἶγα ἀπὸ τοῦ ἴσου καὶ σαλαιδια (sic lapis. Corr. Paton IC 370, coll. σίαλος) τ[έτταρα.

σιαλίς· βλέννος. Ἀχαιοί. H.

σιαλόρ· θαλίς (cf. θάλεια). Λάκωνες H. = σιαλός, porcus saginatus. Cf. Schmidtii nota.

σίαόρ· θίασος. Λάκωνες. H.

σίββα aeolice = σίδη. Vid. ἀλιβδεύειν.

σί βόλε<αι>; τί θέλεις;· Κύπριοι. H. Corr. Hoffm. I p. 202. Confirmat σίς = τίς in Edalii tabulis Hoffm. 135, 10. 23. Cf. megaricum σά μάν.

σιγᾶλοί· οἱ ἄφωνοι. καὶ οἱ ἄγριοι (?) τέττιγες. H. Sub ἄγριοι latere crediderim vocabulum mutum significans, nec tamen ἀγήρυες in grammatico probabile videtur.

σίγε· θίγγανε. Λάκωνες. H.

σιγῆν = θιγεῖν (lac.) Ar. Lys. 1004, Epicharmi fr. 115 Ahr. ἀλλὰ καὶ σιγῆν ἀγαθόν, ὄκκα παρέωντι κάρρονες.

σιγίλλιον, sigillum. *PK* I, 32, 8 (saec. VII).

σίγλαι. Vid. s. v. ἀρτίαλα.

σίγλος· νόμισμα Περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς καὶ εἶδος ἐνωτίων. Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως (imo I 5, 6) λέγει· δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραχμὰς Ἀττικάς. H. Idem. s. v. σιγλοφόρων — ἔστι δὲ καὶ νόμισμα Σαρδιανικόν, δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. Inscr. eleusinia saec. a. C. IV, *EA* 1888, 36, 20 σίγλοι καὶ ἀσκοὶ ἐξαγιστοί in templi thesauro. Cf. CIA IV 2, 6256, 15 σίγλοι Μηδικοὶ ἀργυροῖ ΔΙ.

σίγνον (signum) ἀργυροῦν. IGSI 971.

σίγνων θεράπων λεγιῶνος Ἰταλικῆς πρώτης. Phrygiae tit. BCH 1893, 267, signifer.

σίγραι· τῶν ἀγρίων συῶν οἱ βραχεῖς καὶ σιμοί. H. An contractum ex σίαγραι = σύαγροι? Vix tamen puto. Cf. σίκα.

σιγόννας· — Κύπριοι δὲ τὰ δόρατα. Cf. Her. V 19. Sed formam masculinam σίγυν(ν)ος ut cypriam afferunt Arist. poet. 21, *EM* 712, 23, Schol. Apoll. Rhod. II 98.

σίδα in Boeotia dicebatur planta quaedam aquatica papaveri similis ἐν τῇ περὶ Ὀρχομενὸν λίμνῃ teste Theophrasto de Plantis IV 10, 1 et 7 (cf. c. 8). Cf. Athen. XIV p. 651 *A*. Nicand. Ther. 887 et Schol.

σιδάρεοι θεοί· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (248)

σιδαρέοισιν ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ

ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ λεπτῷ νομισματίῳ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο. H. — Σίδαρος cum cognatis passim legitur. Cf. *EM* 712, 27. — Normantii opinioni σιδηρός cohaerere cum latino sidus, itaque primitus homines usos fuisse ferro meteorico parum favet diversa vocalium quantitas. Obstare etiam τῶν βαιτύλων cultum divinum monet Ridgeway Early Greece, p. 598.

σιδάρια σιδηρᾶ. Gortynii tit., Baunack Philol. 1896, 49. Cf. σιδήριον.

σιδαρίταν — πόλεμον = σιδηροῦν. Pind. *N.* V 19.

σιδαρωτῶν ἐπισσωτρῶν. Stesichori fr. I, 4. Cf. σιδηρωτός.

σιδεῦναι audiebant ephebi Lacones inde ab a. XV aetatis, utpote in calamo cubantes. Plut. Lyc. c. 16; Xen. Lac. resp. 2, 3 sq., Phot. lex. s. v. συνέφηβοι.

σιδήριον, ferramentum. Lexico Schwhi adde Her. III 29, 1.

σιδηρογράφος ῥίνη, ferrum limans. *PB* 38, 6.

σίδηρον τρώγειν. Vid. μῦς.

σιδηροπώλης. Inscr. eleusinia *EA* 1880, 2, n. 1, 17 (= CIA II add. 834) παρὰ Καλλικράτους σιδηροπώλου. Vid. ξυλοπώλης et λιτροπώλης.

σιδηρότευκτος σχοῖνος, catena ferrea. Theophyl. Sim. Hist. IV 4, 4.

σιδηροχαλκεύς = χαλκεύς, faber ferrarius. *PO* 84, 3 (a. 316 p. C.).

σιδηρόψοχος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1366, Neue Gr. Zauberp., 364.

σιδήρωσις, ferratio. Tit. att. a 329/8 a. C. Dittenb.[2] 587, 205. 239 (τροχιλείας, τροχίλων).

σιδηρωτὸς μόδιος, ferratus, ferro ligatus, firmatus. Stratoniceae tit., vers. edicti Diocletiani, cap. 15, 40 ed. Mommsen.

σιειδής = θεοειδής Alcm. Parthen. fr. p. III 3 Ἁρέτα σιειδής· Cf. s. vv. σίν, σιοείκελος et nomina propria Σιδέκτας, Σικλῆς, Σιχάρης, alia.

σίελον ionice = σίαλον. Hippocrates. Cf. χλιερός.

σιηγών ion. = σιαγών. Hippocrates passim.

σίκα· ὗς. Λάκωνες. H. Schmidt, coll. σίκχαι· κράσπεδα, pro ὗς coniecit οἶς, ut σίκχα formatum sit a σίκα, quem admodum ᾦα ab οἶς, quae speciosa est suspicio. — Vid. σίγρα.

σικελίζειν· τὸ ἀτηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμῳ, οἱ δὲ πονηρεύεσθαι. Phot. et Hes. Cf. κατασικελίζειν Ar. Vesp. 910.

Σικινήτης, non Σικινίτης. Meisterh.[3] 15, 17.

σικυήρατον = σικυήλατον, cucumerum sive melopeponum pulvinus. MFP II 44, 18. 26. Τέλος inde exactum commemoratur in ostraco aeg. 1075. Cf. Wilcken, O. G. I p. 292.

σικυωνία. Athen. II 39 F Μεγαλοπολῖται δ᾽αὐτὴν (sc. τὴν κολοκύντην) σικυωνίαν ὀνομάζουσιν.

σικυώνια, calceorum muliebrium genus. Herond. VII 57. Cf. Poll. VII 93, Athen. IV 155 C, Luc. Rhet. praec. 15, Cic. de or. I 54, Steph. Byz. s. v. Σικυών.

σιλακορδῆσαι· ἀβρύνεσθαι, χλιδᾶν. H. Fortasse e. Sophrone. Schol. Luc. Lexiph. 21 ad σιληπορδία: σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρύνεσθαι· ἔοικε δὲ οὗτος (Lexiphanes) ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ τούτοις φρονεῖν ἐξωγκῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα καὶ ἐπὶ τὸ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι· πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόγον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. Infra Hesychius item habet formam ionicam σιληπορδεῖν. Plura vid. in Thesauro s. v.

σιλελια quid? FGH 331.

Σιληνός, Σιλανός, Σιλανίων, non Σειλ. Meisterh.[3] 43. Cf. Χίρων.

σιλικνάριος. Vid. σελίγνιον.

σιλλαίνειν, insultare. Adde Herond. I 19 σίλλαινε ταῦτα κτέ., ubi rectius post σίλλαινε distinxit Blümner. Vid. lexica.

σιμή = *προσωπεῖον*? Neapoli in tessera ab altera parte persona ridicula, ab altera haece: XV. CIMH.IЄ. IGSI 2414, 51.

σιμισάλιος (?), nomen muneris cuiusdam militaris aet. byzantina (a. 487). Amh. pap. II 148, 3 *Φλαουΐῳ Πολυχρονίῳ Πέτρου σιμισαλίῳ ἀριθμοῦ* .....

σῖμμα quid? *PB* 469, 5 *ὁμολογῶ πεπρακέναι σοι κάμηλον — κεχαραγμένον ἐπὶ τῷ δεξιῷ μηρῷ σῖμμα* (*σῖγμα? στῖγμα? σῆμα?*) *καὶ παράσημον ἐπὶ τῷ αὐτῷ μηρῷ καὶ* (sc. *ἐπὶ*) *δεξιῷ τραχήλῳ σγῖμα* (*σῖγμα?*).

σιμός. Schwhi lexico adde Her. V 9, 2 *ἵππους μικροὺς καὶ σιμούς.*

Σίμων, iactus tesserarum nomen. Poll. VII 204. Vid. *Μάρων.*

σίν = *σιόν, θεόν.* Inscr. laconica Müllens. 55 a, 51 c, 55 *τὸν σὶν φέρων.* Vid. *σιειδής, σιόρ, σιός,* alia.

σινάτωρ (senator) *νουμέρου αὐσιλιαρίων Κωνσταντιακῶν στρατιωτῶν. PB* 316, 18 (a. 359).

σινδονιάζειν, lino involvere. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 88 *σινδονιάσας κατὰ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.*

σινδονίσκος = *σινδονίσκη.* Sami tit. a 346/5 a. C. Hoffm. III 169, 45.

σινδονίτας. Andaniae tit. saec. a. C. I Michel 694, 17 sq. = Dittenb.[2] 653. Cf. *σινδονοφόρος.*

σινδονοφόρος, liniger. Tegeae tit. L.F. 163 d.; Deli Dittenb.[2] 761, 4, cuius vid. notam de sindone in cultu Isidis 5 ad tit. 754.

σίνεσθαι = *βλάπτειν. IA* 571, incertae originis inscr., fort. elea [*αἴ*] *κα σίνω*[*νται*]. Delph. CIG 1688, 42 *μὴ σίνηται.* Cret. Del. 119, 28 *σίνηται*; Heracl. ad Sirin *TH*, I 129, al. — Forma aeolica *σίννονται* e Choerobosco ap. Cram. An. Ox. 259 pro *σίνονται* ab Ahrensio reddita est Sapphoni. Herodotus saepe usurpat *σινέομαι.* Apud Atticos *σίνομαι* rarissime apparens in oratione pedestri cum cognatis *σίνος, σίνις, σίντης* etc. est sermonis poetici. Cf. *δηλεῖσθαι.*

Singularis. In tit. delphico saec. a. C. V GD 2561, *B* 11, 17 *ψᾶφον φερόντων — κἀπευχέσθω* et *τὸν νεκρὸν — φερέτω — μὴ κατατιθέντων — μηδ' ὀτοτυζόντων* iuxta pluralem numerum in eadem periodo singularis sine pronomine indefinito usurpatur sensu generali.

σινωπίσαι· *τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κακοσχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη.* H. Phot. Cf. Athen. XIII 586 *A.*

σιοείκελος laconice = *θεοείκελος.* Ar. Lys. 1252.

σιοκόρος· *νεωκόρος, θεοκόρος, θεραπευτὴς θεῶν.* H. Sec. Photium II p. 158 Nab. Eupolis usus est, in Laconis puta sermone. Vid. *νακόρος.*

σιόρ· *θεός. Λάκωνες.* H. — *σιός.* Thuc. V 77, Aristophanes passim *ναὶ τὼ σιώ.* Cf. *EM* 714, 29, ubi *σιοειδής* et *σιειδής* p. 184, 24.

σιοφόρος. Inscr. spart. Müllens. 55 b; 57. Vid. *σίν.*

σίπτα· *σιώπα. Μεσσάπιοι.* H. — Cf. *σωπῆν.*

σίρ = *κύριε.* Inscr. Asiae minoris aet. christianae apud Sterret, Papers of the American school III 191, n. 314, 1.

σιρία (?)· ἀσφάλεια. *Λάκωνες.* H. Alberti cft. σιρός· πίθος, δεσμωτήριον. — σειρή· σείρωσις = δέσμωσις (H.). Schmidt coniecit εἰρκτά, coll. εἰρκτή· ἀσφάλεια, speciose admodum.

σιρικοποιός, Vid. σηρικοποιός.

σιρός, horreum. Lexicis adde CIA IV 1, 2 (add. 27 b) = Dittenb.[2] 20, 10 οἰκοδομεῖσαι δὲ σιρὸς τρε̃ς Ἐλευσῖνι κατὰ τὰ πάτρια, ὅπο ἂν δοκε̃ι τοῖς ἱεροποιοῖς καὶ τõι ἀρχιτέκτονι ἐπιτήδεον ε̃ναι, — τὸν δὲ καρπὸν ἐνθαυθοῖ ἐμβάλλεν. Cf. Meisterh.[2] 43. — Puteum significare videtur aut dolium (πίθον. cf. Hes. gl. s. v. σιρία) in pap. X Leid. 7, 45 sq. ὕδατος ἀπὸ σειροῦ (sic). Cf. pap. W. 23, 10, ubi corrupte legitur ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ ἐκφέρουσιν, ὅταν μὴ ἐνῆν (imo ἐνῇ ἐν) σέραι (sic). — Cf. σιτόβολον.

σιροῦν boeotice = σειροῦν, i. e. ἐκκενοῦν. Tit. aet. imperatoriae IGSept. 1777, 45 τὸ πυριατήριον ἐσίρωσαν.

σίς Cyprii = τίς, = thess. κίς. Vid. σὶ βόλε(αι).

σισίλαρος· πέρδιξ. *Περναῖοι.* H. An cohaeret cum λάρος?

σίσιμβρον pro σίσυμβρον. Vid. [σκίμβρον].

σισόη· κούρη (κουρὰ?) ποιά. *Φασηλῖται.* H.

σίσορνα aeolice = σισύρα. Alcaei fr. 154 ἔνδυς σίσυρναν. Eadem forma (σισύρνη) ionica est, Her. VII 67 (cf. IV 109) et σισυρνοφόρος VII 67. Cf. Aesch. fr. 109 σίσυρνα, et Soph. fr. 379 (Nck.[2]) σισυρνώδη στολήν.

Σίσυφος Εὐριπίδου fabula. CIA II 992 II 18.

σιταγέρται, frumenti collectores publici, *TH* I 102. 110. 177, qui fruges a conductoribus agrorum publicorum et sacrorum colligebant. Iidem Tauromenii ἀγερταί dicti videntur. Cf. Dittenb.[2] 515, not. 19 et 32. — Vid. σιτολόγος.

σιταγωγεῖσθαι, medium. Tit. att. a. 387, 6 a. C. (CIA IV 2 n. 14 b). Dittenb.[2] 73, 18 τῶν πόλεων ὅθεν σιταγωγοῦνται Κλαζομένιοι. Lexica habent formam activam.

σιταία, τά = ἡ σιτικὴ πρόσοδος. Olymarum in Caria tit. L.W. 331 (Kum.).

σιταλετικὴ μηχανή, mulae genus. *PB* 405, 7. 12. Vid. αἱρεῖν.

σιτάλκας, Apollinis cognomen Delphis. Paus. X 15, 2.

σιταρχία. Amh. pap. II 29, 22 (c. a. 250 a. C.) in loco lacero. Etiam Polyb. I 66, 6. V 75, 1; Arist. Oecon. II 24. 30. 40 et alibi de formis σίταρχος, σιτάρχης, σιταρχεῖν, σιτάρχημα dubitatur, quas omnes per *K* scribendas esse putabat Dindorf in Thesauro. Quam autem antiquum sit hoc vitium, si vitium est, luculenter hic locus docet.

σιτεύειν = σίτου πληροῦν. Cnidi tit. GD 3529. Εὐφράνορα μησὶν ἐξ σιτεύσαντα τὰς [ἱερὰ]ς τραπέζας. Cf. schol. Ar. Pac. 678 εἰσὶ γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν οἷς τιθέασι τὰ εἰσφερόμενα. Herodoto VII 19 est = σιτίζειν, saginare, ut σιτευτός, saginatus, Xen. Anab. V 4, 32.

σιτηγήσια, ius importandi exportandive frumentum. Inscr.

Tei (epistula Antigoni ad Teios) Dittenb.[2] 177, 81 *ἡμεῖς δὲ πρότερον μὲν οὐ[κ ἐβουλόμεθα μηδεμίαι πό]λει δίδοσθαι τὰ σιτηγήσια μηδὲ σίτου γενέσθαι παράθε[σιν, οὐκ ἐῶντες τὰς π]όλεις εἰς ταῦτα ἀναλίσκειν χρήματα συχνὰ οὐκ ἀναγκαῖα [ὄντα, ἐβουλόμεθα δὲ ο]ὐδὲ νῦν ποιεῖν τοῦτο, πλησίον οὔσης τῆς φορολογουμέν[νης χώρας, ὥστε ἐὰν χρεία γ]ίνηται σίτου, εὐχερῶς* (-ρὲς?) *οἰόμεθα εἶναι μεταπέμπεσθαι ἐκ ταύτης ὁπόσο]ν ἄν τις βούληται κτέ.*, ubi vid. notas. Cf. 94 *τῶν δὲ σίτων καὶ εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν πάντων ἀποδειχθῆναι κτέ.*

σιτηρά, ἡ. Vid. s. v. *μυλωθρικόν.* — *σιτηρὸς ἡμέδιμνος*. Deli tit. Dittenb.[2] 508, 4; *σιτηρὸς μέδιμνος* CIG 123; *ἐκ τῶν σιτηρῶν ὠνῶν* Magnesiae ad Maeandrum tit. Dittenb.[2] 554, 18.

σίτηριν = *σίτησιν*. Eretriae tit. saec. a. C. IV *EA* 1890 p. 195 sqq., ll. 5 et 15.

σίτησις ἐν πρυτανείῳ. CIA I 8.

σιτικῶν, scil. *τέλος* in Aegypto. FGH 42 (a) II 1, 16; 318; Brit. Mus. pap. 367 (a) *πράκτωρ σιτικῶν*. Cf. editores p. 166.

σιτόβολον, τό, horreum. Olbiae decretum saec. a. C. III Dittenb.[2] 226, 145. Cf. lexica et *σιρός*.

σιτοδηίη ionice = *σιτοδεία*. Her. I 22; 94.

σιτοδοτεῖν· Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 81 *μηδεὶς ὑποδεχέσθω τοὺς δραπέτας μηδὲ σιτοδοτείτω*. Vid. lexica.

σιτόκεντρον quid? FGH 348 *τιμῆς σιτοκέντρων χαλκ(ῶν)*.

σιτοκόπτη λίθος. *PB* 405, 7. 12 (a. 348).

σιτολόγος, frumenti collector nomi alicuius Aegypti. *PB* 186, 9. Cf. Wilcken O. G. I 98, 655 sq., 659 sq.; FGH passim. In Aegypto vel medio saeculo IV occurrunt. Cf. Amh. pap. (ubi saepe leguntur) II 139, 4; 140, 4. Vid. Indicem VII s. v. — Cf. *σιταγέρται.*

σιτόμετρος *PB* 509, 11 (saec. II p. C.) = **σιτομέτρης.** *PB* 399, 10. 509, 11. Passim ostraca. Cf. Wilcken 1191.

σιτομύλης, molitor. *PK* II 332 (aet. byzant., scriptum *σιτομεύλης*).

σιτοπαραλήμπτης in Aegypto. *PB* 425. Cf. *παραλήμπτης* et Wilcken O. G. I p. 661.

σιτοπόειον (= *σιτοπόϊον*, s. *σιτοποΐον*). *PK* I 50, 12 = (l. 15) *οἰκία ἐν ἧι* (pap. *ωι*) *σιτοποιοῦσιν* (saec. a. C. I).

σιτοπομπία, non *σιτοπομπεία*. CIA II 809 (a. 325/4), 56; Ephesi tit. aet. Hadriani Dittenb.[2] 389, 12.

σιτοπῶλαι. Magnesiae ad Maeandrum tit. saec. II a. C. init. Dittenb.[2] 553, 62.

σιτόπωλις ἀγορή. Prienae decretum saec. III a. C. Michel 482, 6.

σιτοφύλακες praeterquam Athenis in aliis civitatibus graecis, v. c. Tauromenii Dittenb.[2] 515, 25, 65; 99, 103 *σιτοφυλάκοις*, quod incertum sitne a nom. *σιτοφύλακος*, an dat. metaplasticus voc. *σιτοφύλαξ* (cf. ibidem 2 etc. *ἱερομναμόνοις*). Sunt ibi non frumenti tantum, sed omnium frugum, velut fabarum, curatores.

σίττα, pastorum exclamatio ad pecus, qua hodieque in Italia inferiore uti feruntur. Theocr. IV 46; V 3. 100; VIII 69. Schol. ad IV 46; Luc. Lexiph. 3; Alciphr. 2, 24 *ψίττα* (*ψύττα*).

σιττάκιον *ὄρνεον* = *ψιττ.* Pap. mag. Louvre 2391, l. 202.

σιτῶναι. CIA II 335. 353. — **σιτωνία.** CIA III 45, IV 2, n. 179 b, 12, 71; Dittenb.[2] 226, 68. — **σιτωνεῖν.** Olbiae tit. saec. a. C. III Dittenb.[2] 226, 65.

σιτωνικός. CIA II 808 c: *ἀργύριον κατέβαλον ἀποδέκταις — καὶ ὑπελογίσαντο ἐξ ὧν ἐπέδοσαν εἰς τὰ σιτωνικά*, ut est v. c. IV 2, n. 179 b, 11 sq. Cf. CIA IV 644 c (saec. III a. C.), 9 *γραμματεύων τῶι ταμίαι τῶν σιτωνικῶν*. Appellantur autem *σιτώνια* pecuniae publicae frumento coemendo destinatae. Cf. Tauromenii tit. Dittenb.[2] 545, quaeque ibi attulit in not. 20. Vid. IGSI 423 sqq., ubi passim.

σιφνός· *κενός*. H. Boeotice. Vid. s. v. *ταράντινον*. Iisdem igitur tribuo gl. sequentem *σιφνύει· κενοῖ.* Arte cognatum videtur *σιφ-λός*.

σιφωνολογεία. *PB* 538, 16 (c. 100 p. C.) *τούς τε χωματισμοὺς καὶ .... οὺς* (ex 644, 3 suppleo *ποτισμοὺς*) *καὶ βοτανισμοὺς καὶ σιφονολογείας* (sic) *καὶ τὴν ἄλλην γεωργικὴν ὑπηρεσίαν πᾶσαν ἐν τοῖς δέουσι καιροῖς.* Intellegenda videtur aquaeductuum expurgatio. Strabo V p. 235 *τοσοῦτον δ' ἐστὶ τὸ εἰσαγώγιμον ὕδωρ διὰ τῶν ὑδραγωγείων* (Romae), *ὥστε — ἅπασαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρούνους ἔχειν ἀφθόνους.*

ΣΚ pro Ξ in *σκιφίας* Epicharmi fr. 29, 1; *σκιφύδριον* ap. eundem fr. 23, 5; *σκιφοτόμος* inscr. laconica ap. Müllens. 55 b, 68.

σκάζειν Herondas in prooemio vs. lacero 5, qui incipit a litteris $\overline{σκα}$, de suis choliambis dixisse videtur.

σκαιόθεν, a laeva. Theophyl. Sim. Hist. p. 94, 26. ed. de Boor.

σκαιός. Tit. delphicus a. 178/7 a. C. Dittenb.[2] 293, 22 *ἀπὸ τοῦ Λακωνικοῦ ἐν σκαιὰν* (lapis *σκαγαν*) *κτέ.* = *εἰς ἀριστεράν.*

σκαλίς· *σκαφεῖον*, unde nomen popr. *Σκάλεις* in Acraephiae tit. III 11 BCH 1900, p. 196. Cf. verbum *σκάλλειν.*

(σ)κάλλιον *κυλίκιον μικρόν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, ὡς Φιλητᾶς φησιν ἐν Ἀτάκτοις.* Athen. XI 498 *A*. Hes. *σκάλλιον· κυλίκιον μικρόν, οἳ δὲ σκάλλον.* Cf. Hoffm. II 246.

σκάλμη· *μάχαιρα Θρᾳκία.* H. Inde nomen *Σκέλμις*, quod idem esse ac *Σμῖλις* monuit Wilamowitz in Herme 1894, 245 ad Pausaniae scholium editum ibi p. 248: *ὅτι Σμῖλις Αἰγινήτης τὸ ἄγαλμα τῆς Σαμίας Ἥρας εἰργάσατο Δαιδάλῳ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γεγονώς, ὁ δὲ Καλλίμαχος Σκέλμιν ἀντὶ Σμίλιός φησιν.*

σκαμβίς· *θερμοποτίς. Λακώνων ῥῆσις* (*ῥῆμα?*) H. Sic Schmidt explicat codicis compendia $λα^{ω}_{κ}$ $ρ^{η}$. — Cf. Athen. XI 475 d: *Πάμφιλος τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλουμένην τὴν κελέβην εἶναι* (*φησί*). Nomen *σκαμβίς* ductum a curva poculi figura. Notum est proverbium *τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν* ap. Phot. et Plut. prov. 18.

σκάμμα. IGSI, 1192, 15 *ἐν αὐτοῖς τοῖς σκάμμασι στεφανωθείς*. Ibidem 1107, 10 *περιοδο<νίκο>υ τελείου ἀνδρῶν ἐν σκάμμασιν*. Vide Thesaurum s. v.

σκάμνος, ὁ, scamnum. Callinicus de Hypatio 116, 2. Cf. Phot. s. v.

σκᾱνά dorice = *σκηνή*. Messen. Del. 47; Halaesae tit. IGSI 352 I, 39. 40. 43.

σκάναμα· *τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι*. H. Malim *ἐνστιβάσασθαι*.

σκανεῖν = *σκηνεῖν*. Elateae tit. saec. V a. C. GD 1531 *ἐν τῶι Ϝανακείωι θύοντα σκανεῖν, γυναῖκα μὴ παρέμεν*. Lapis habet *σκανεν*, quod Dittenb.[2] 562 fortasse rectius *σκανῆν* transscribere malit.

σκανῆν. Hes. *σκανάσῃ* (*σκανήσῃ*?) *ἐν τῷ ἐπιχάλκ[ῳ] παρὰ τῷ Σώφρονι* (fr. 93 Ahr.)· *σκηνοποιήσῃ ἐν τῇ ἀσπίδι*. Supplevit et corr. Ahrens pro *Σωφρονίσκῳ σκανὰς πορεύσῃ κτέ*. addens „quamquam vel sic proverbialis sententia obscura est."

σκανοθήκα, ἁ. Spartae inscr. Mitth. II p. 441 *πλίνθοι δαμόσιαι σκανοθήκας*. (Kum.).

σκανοπαγεῖσθαι. Inscr. coa. Mitth. 1891, 431 sq.

σκᾶνος, τό = *ἡ σκήνη* a Pythagoraeis vocatur *τὸ σῶμα*. Vid. lexica s. v. *σκῆνος* et cf. Ocellus Stob. Ecl. ph. 13, 2. Similiter *σκῆνος* Democrit. Stob. flor. I 27. X 65 p. 424 W., alibi.

σκάνος (pro *σικανός* Schmidt postulante ordine ad Hes. s. v. *σικελίζῃ*)· *πονήρευμα ἐνεδρευτικόν, αἴτιον κεκρυμμένον*. Galenus, lex Hippocr. 560. Hes. *σκάνος· αἰτία. κώλυμα*. Fortasse leg. *αἰτία <κε>καλυμμένη*.

Σκάνωμα aedificium Spartae apud Paus. III 17, 6 (*Σκηνώματι*).

σκαπανεύειν = *σκάπτειν*. Dittenb.[2] 2, 25 *χώραν σκαπανεύειν βέβηλον*.

σκαπανεύς. Vid. s. v. *Μαίσων* et *σκαφεύς*.

σκαπαρδεῦσαι· *κρῖναι*. H. fort. *κρῖναι ὀνείρους*. Hipponax I, 3 = *καπαρδεῦσαι· μαντεύσασθαι*. Hes. Cf. *σκίδνασθαι* et *σκνιπός*.

σκάπετος = *καπετός*. Vid. s. v. *σκαφητός*.

σκᾶπτον = *σκῆπτρον*. Pindarus, qui nusquam *σκάπτειν* pro *σκήπτειν* dixit. Vid. *σκᾶπτρον* s. v. *σκίψαι*.

σκάριφος, τό pro *ὁ σκάριφος*. Marcus diaconus in vita Porphyrii ed. Teubner p. 62 et 63.

σκαφεῖον (pala) *εἰς παλαίστραν*. Deli tit. a. 279 a. C. Michel 594, 99. — Hyperid. I col. 26, 25 Bl. *σκαφεῖον ἐκ τῆς παλαίστρας μετενεγκὼν εἰς τὸν κῆπον τὸν αὐτοῦ πλησίον ὄντα ἐχρῆτο*. Phryn. *BA* 62 explicat *ἄμη*. Alibi pelvem significat, sed *σκάφιον* catillum. Cf. Meisterh.[2] 41.

σκαφεύς pro *σκαπανεύς* recte dici negat Photius s. v. *σκαπανέα*. Contrarium perhibet Phrynichus *BA* p. 62, 3 nec sane ante Lucianum apud scriptores pedestres hodie *σκαπανεύς* occurrere videtur, sed antiquum esse *σκαφεύς* probant Eurip. El. 203 et Archippus com. ap. Pollucem VII 48. Ceterum non esse novicium vocabulum *σκαπανεύς* arguit vetustissimum nomen proprium *Καπανεύς*.

σκάφη. CIA III 70 a (262/3 p. C.?), 7, τὸ ἀκρ[οστό]λιον τῇ πόλ[ει τῆς Π]αναθηναΐδ[ος σκά]φης καὶ τὸ ἕδο[ς τῆ]ς θεοῦ ἀνέστη[σεν].

σκαφητός = σκαπετός PR II p. 34, 24. Legitur σκάπετος = κάπετος in tit. delph. GD 2505 *A* = Dittenb.[2] 140, 15.

σκάφητρος = σκαφή. FGH 112, 2. 20: εὖ πνήσις διῶξαι τοὺς σκαφήτρους τῶν ἐλαιώνων καὶ τοὺς ὑποσχεισμοὺς καὶ διβολήτρους τῶν ἐλαιώνων.

σκαφιά = τάφρος, fossa. Passim tit. dor. Halaesae IGSI 352.

σκάφινον quid? *PK* II 245—247 passim commemoratur inter anulos et vasa potatoria, ad quae pertinere puto, coll. σκάφος, σκάφη, σκάφιον, a quo nonnisi forma discrepare videtur. Papyrus est alterius p. C. saeculi.

σκάφιον. Vid. σκάφεῖον.

σκαφίον, vasculi genus. Passim commemoratur in donariorum inventariis. Distinguuntur σκαφία Μικύθεια Dittenb.[2] 588, 145; Στησίλλεια ibidem 43. 44. 47. 51 etc., Φιλωνίδεια ibid. 98. 145, dicta de artificum nominibus. Vid. σκαφεῖον.

σκεθρόν· ἀκριβές. H. Ionicum (Hippocr.), unde adverbium σκεθρῶς Aesch. Prom. 102 et Eur. fr. 82, 2 Nauck[2] (ubi traditur σκεθρόν). Σκε-θρός = σχε-τρός formatur a σχε-τός.

σκέλεα. Vid. κινεῖν.

σκέλει dual. att., non σκέλη. Meisterh.[2] 103; 162.

σκέλεφερ (-φορ? Schmidt)· βόλου (tesserarum iactus) ὄνομα. Λάκωνες.

σκελεφρός ion. = att. σκληφρός. Vid. voc. sq.

σκελήπερον (?)· νήπιον. Ἀρχίλοχος fr. 193. H. Schneidewin cit. σκελαφρόν, L. Dindorf σκελεφρόν, quo Hippocrates utitur III 64 (ed. Erm.) c. a. pro attico σκληφρόν. Ita tamen non quadrat explicatio νήπιον, quare ipse in Mnemosyne proposui σκελ<λ>έφρον(α), marcida sive arida cui praecordia, stolidum.

Σκέλμις = Σμῖλις. Vid. s. v. σκάλμη.

σκελόδριον galli gallinacei mactati Aesculapio coo datur aedituo ap. Herondam IV 98 sq. Meister p. 737 affert inscr. coas IC 36 b; 37; 38, ubi pellis et pedes victimae ἱερώσυνα donantur sacerdotibus.

σκεοθήκη (sic). Vid. s. v. κατασκευᾶν.

σκέπτεσθαι pro σκοπεῖν. Herond. VII 92 σκέπτου — σκόπει usu novicio. Herodotus ut Attici in praesenti utitur forma σκοπεῖν.

σκέραφος et **σκερόν.** Vid. κέραφος et σχερόν.

σκεοάζειν. Vid. κατασκευάζειν.

σκευάων. Tit. eleus GD 1195 = IA 117, 4 iuxta σκεύεα l. 11. Blass nom sing. σκεῦας esse putat.

σκευογραφία, inventarium. Vid. Archiv. f. Papyrusf. I p. 162.

σκευοφυλάκιον = σκευοθήκη. MFP II 50, 2 (aet. Ptolemaei II).

σκέψ· ὁ σκοπός. Theognostus BA 1418. Non magis quam κλέψ usquam repertum est.

[**σκηδία.** PB 182, 24 *εἶναι δὲ αὐτοῖς κοινῶς ἐξ ἴσου τὴν προσήκουσαν τῇ Σαραβοῦτι ταφὴν καὶ σκηδίαν ἀνεκλόγιστα.* Imo *κηδ(ε)ίαν.*]

σκηναρχεῖν, tubernaculo praeesse. CIA III 1096 *σκηναρχήσας ἐν τοῖς ἐφήβοις* et ibid. 1124 *ἐσκηνάρχησεν* (Kum.).

σκηνίτης. Tit. att. 329/8 a. C. Dittenb.[2] 587. 13. 14. 45. 171, plerumque abbreviatum *σκην*, v. c. 13 *Παμφίλου τοῦ σκην(ίτου).*

σκηνοπήγιον, τό = *ἡ σκηνή.* Theophyl. Sim. Hist. I 6, 2, *τὸ σκηνοπήγιον διέρρηξε.* II 12, 10; III 2, 1 et saepe.

σκῆνος. Vid. *σκᾶνος.*

σκῆπτρον. Vid. s. v. *σκίψαι.*

σκιά (cf. *σκιαθίς, σκύδα*) = *σκίαινα*, umbra, piscis quidam apud Epicharmum, fr. 28 et 52. — Secundum umbram quam in variis mundi partibus proiciunt homines veteres physici distinguebant *ἀσκίους, βραχυσκίους, μακροσκίους, ἑτεροσκίους, ἀντισκίους, ἀμφισκίους.* Cf. Maass, Comm. in Aratum p. 66 sq. — In Andaniae tit. saec. I a. C., Michel 694 (Dittenb.[2] 653), 19 verba *ὑπόδυμα μὴ ἔχον σκιάς* de versicolori quodam ornamento accepit Sauppe, coll. Menandro III p. 171 K. *τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν | πρῶτον ἐνυφαίνουσ'.* Ibid. l. 23 *δίφρους δὲ ἐχόντω αἱ ἱεραὶ εὐσυΐνους* (= *οἰσυΐνους*) *στρογγύλους καὶ ἐπ' αὐτῶν ποτικεφάλαια ἢ σπεῖραν λευκά, μὴ ἔχοντα μήτε σκιὰν μήτε πορφύραν.*

σκιάς· *ἡ ἀναδενδράς. — καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις σκιάδες* (Theocr. XV 119) *λέγονται καὶ ἡ τοῦ γνώματος* (sic l. pro *σώματος*) *σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντο.* H. De aedificio Spartae ita dicto Paus. III 12, 10 (8) *ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐστιν ἔξοδος καθ' ἣν πεποίηταί σφισι* <*ἡ*?> *καλουμένη Σκιάς, ἔνθα καὶ νῦν ἔτι ἐκκλησιάζουσι κτἑ.*

σκίδνασθαι ion. = *σκεδάννυσθαι* (Hom. iuxta *κίδνασθαι*). Her. II 25. VIII 23. Cf. Hoffm. III 565.

σκιητροφεῖν ion. = *σκιατροφεῖν.* Her. III 12 VI 12. Cf. lexica.

[**σκίμβρον** = *σίσυμβρον* Geopon. XII 35, 1 manifestum librariorum *σφάλμα* pro *σίσιμβρον*].

σκινδαρίσαι· *τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι* (scil. *τὸ αἰδοῖον*) *ἀσελγῶς.* Phot. (qui habet *σκινδακίσαι*, sed vid. Hesych.). — *σκίνδαρον* (*σκίνδαρος*?)· *προσκίνημα· καὶ τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι ἀκολάστως σκινδαρίσαι.* Phot. Cf. Hes. *σκίνδαρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.* Idem *σκινδαρεύεσθαι· κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι* et *σκινδαρίσαι· τὰ αὐτά* et *σκινδάρ(ε)ιος· ὄρχησις οὕτω καλουμένη* et *σκίνδαροι· τὰ προσκινήματα* (cod. *προσκυνήματα*). Glossae comicae videntur. Mirum quantum differt *σκινθαρίζειν, ἔνιοι σκα(νθα)ρίζειν· τὸ γὰρ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τὴν* (imo *τὸν*) *μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος.* H.

Σκιπίων, non *Σκηπίων.* Meisterh.[3] 15, 7.

σκίπων = *σκῆπτρον.* Her. IV 172 et poetae, adde Herond. VIII 9. Vitiosae formae sunt *σκίμπων* et *σκήπων.*

Σκίρα, festum Athenis. CIA II add. 573 b, 10. Vid. Mommsen, Feste der Stadt Athen.

σκῖρος (γῆ). *TH* I 18 (et passim) *καὶ ἐγίνοντο μετριώμεναι ἐν ταύται τᾶι μερείαι ἐρρηγείας μὲν διακάτιαι μία σχοῖνοι, σκίρω δὲ καὶ ἀρρήκτω καὶ δρυμῶ Ϝεξακάτιαι τετρώκοντα Ϝὲξ σχοῖνοι ἡμίσχοινον*. Hes. *σκεῖρος· ἄλσος καὶ δρυμός. Φιλητᾶς δὲ τὴν ῥυπώδη γῆν*. Huiuscemodi terrae supercilium ibidem vocatur *ἀκροσκιρία*. Cf. Robert, Hermae vol. XX p. 350 sqq.

Σκίρων Εὐριπίδου fabula. CIA II 992 II 12.

σκιφόδρια = *ξιφ*. Epicharmi fr. 23; *σκιφίας* fr. 29. Cf. *σκιφίζει* Hes. et Ahrens II 99. Sed *ξίφος* traditur Ar. Lys. 155.

σκίψαι (= *σκίμψαι*)· *ὀκλάσαι. Ἀχαιοί*. H. Sine nasali ut *σκήπτειν*. Pindarus habet *σκίμπτειν, ἀποσκίμπτειν, ἐνσκίμπτειν*, nusquam *σκάπτειν*, sed cum aliis lyricis *σκᾶπτον* = *σκῆπτρον*, Bacchylides vero III 70 *σκᾶπτρον* et VIII 100 *χρυσεόσκαπτρος*. Etiam Cretenses *σκᾶπτρον* dixisse videntur. Cf. *BA* 1096, ubi vitiose *σκῆπτρον* (sic)· *βακτηρία. Κρῆτες*.

σκλαρός pseudodorice pro *σκληρός*. Timaeus Locr. 104 C. Cf. v. c. Pind. *O.* VII 29 *σκάπτῳ θενὼν σκληρᾶς ἐλαίας*.

σκλη stirps in dialectis servat η̄.

σκλήνιον quid? FGH 347.

σκλήρη substantive = *βύρσα βόεια* ap. Babrium 172 ed. Crus., cuius vid. notam ad 172 a.

σκληρότηρ = *-της*. Plato in Cratylo p. 434 C. Eretriensium. Vid. *'P.*

σκληρουργὸς *ἱδρυμάτων*. Inscr. aeg. CIG add. 4716 d. 15. 20. 35. (Kum.).

σκνιπός. Poll. II 65: *σκνιπὸν δὲ τὸν ἀμυδρὸν βλέποντα Σιμωνίδης* (scil. Semonides) *ὁ ἰαμβοποιός „ἢ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων*, sed Hesychius *σκνιφόν· ἀμυδρὸν βλέπον* (*βλέποντα?*). *Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι*. At nusquam exstat eius formae in Attica, ubi semper *κνέφας* dicebatur, exemplum, et ipse sibi obloquitur Hes. in glossa expleta a Musuro *σκνίφ(ος)· ἄκρα ἡμέρας καὶ νυκτός. (Ἠ)λεῖοι*. Cf. Theocr. XVI 93 *σκνιφαῖον ὁδίταν* = *κνεφαῖον*. — Abiectis ς̄ initiali et aspiratione *κνιπότης* est oculorum inflammatio apud Hippocratem et Galenum. Cf. *σκαπαρδεῦσαι*.

σκνίφος et **σκνιφαῖος** dorica = *κνέφας* et *κνεφαῖος*. Vid. *σκνιπός*.

σκνίψ (formicae genus)· *ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ̄, οἱ δὲ λοιποὶ χωρὶς τοῦ σ̄*. Theognostus *BA* 1418. Contra Aristotelem *κώψ* pro *σκώψ* dixisse idem ibidem tradit p. 1419, quod falsum est, itaque aut erravit aut scripsit *Ἀριστοτέλης* <*μὲν μετὰ τοῦ σ̄, οἱ*> *δὲ* <*λοιποὶ*> *χωρὶς τοῦ σ̄*.

σκοῖδος· *ἀρχή τις παρὰ Μακεδόσι τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων. Ἡ λέξις κεῖται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου*. H. Photius vero *ταμίας τις καὶ διοικέτης, Μακεδονικὸν δὲ τοὔνομα, διόπερ Μένανδρος ἐν Κιθαρίστῃ σκοῖδον Διόνυσον λέγει*. Cf. Poll. X 16.

σκοῖνος forma vitiosa pro σκῆνος. Kaib. ep. 404, 3.

σκολοβρίζειν sive **κολαβρίζειν.** De hoc verbo vid. Naberum ad corruptas Photii (et Hes.) gl. σκομβρίζει et σκομβρίσας.

σκόλλυς· κορυφὴ ἡ καταλελειμμένη τῶν τριχῶν· τινὲς δὲ μαλλόν, πλόκαμον. H. Idem κοννοφόρον· σκολλυφόρον et ἱέρωμα· τὸν κόννον Λάκωνες, ὃν τινες μαλλὸν <ἢ> σκόλλυν. Plura dabit Thesaurus. Alcmani recte σκόλλυς tribuit Schmidt propter evidentem Bergkii emendationem in fr. 44 (Lyr. ed. III) σκόλλυν θεά pro σκωμύνθεα.

σκόλοπες. Tit. Epidauri Dittenb.^{2} 802, 92 περὶ σκόλοπάς τινας τοὺς ὀπτίλλους ἀμφέπαισε. Vid. ἄντομαι, ἀπεισουτῆρες.

σκόλυμος. Alcaei fr. 39, 6 ἄνθει καὶ σκόλυμος. Cf. Hesiod. Opp. 584 et lexica.

σκόνθυλλε· τονθόρυζε. Phot.

σκοπά = θυννοσκοπεῖον. Inscr. coa. Mitth. 1891, 423 sq.

σκόπελος. Passim in ostracis aeg. fit mentio de vectigale destinato ad alendos custodes specularum (semel 497 ὑπὲρ σκοπέλων φυλάκων, alibi nude ὑπὲρ σκοπέλων). In 240 ὑπὲρ μερισμοῦ οἰκοδομίας σκοπέλου. Cf. Wilcken O. G. I 292 sq.

σκοπὸς πεζῶν et σκοπὸς ἱππέων (i. e. τόξευσις ἀφ' ἵππου τρέχοντος) duo sunt certamina commemorata in Larisae titulis, Dittenb.^{2} 670, 16 sqq. et 671, 41 sqq.

σκόροδα. Vid. κάπια. De sequiore forma σκόρδον vid. Meisterh.^{2} 92, 13. Saepius legitur in papyris aegyptiacis.

σκορπέρως quid? Inscr. Deli BCH II p. 326 [ἔχον ἐ]πίσημον σκορπέρωτα. (Kum.).

σκοταρία· ζόφος. Ἀχαιοί. H. Num forte σκοταία (sc. ὥρα)?

σκοτεινός. Pind. *N.* VII 61 et σκότει fr. 142, 2 non faciunt positionem, ut apud Homerum non facit Σκάμανδρος, itaque ς vix audiebatur. Cf. *K* pro *ΣΚ*.

σκοτιο-έρεβος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1361. Suspicor σκοτιόρεμβος, in caligine errans, quod legitur in Neue Gr. Zauberp. Wess. 362; *PK* I p. 95, v. 354 sq.

σκότιος. Vid. ἀπάγελος. — Schol. *B* ad Hom. Z 24: — τὸ γὰρ κύριον (scil. Σκότιος) παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. Vid. Rumpelii lexicon s. v.

σκοτίτας, Iovis cognomen in Laconia. Paus. III 10, 6.

σκοτοειδής. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1144. Exstat apud Hesychium.

σκότος, τό. Lexico Schwhi adde Her. II 121 ε ἐν τῷ σκότεϊ iuxta III 78 ἐν σκότεϊ. In pedestri attico sermone variat cum ὁ σκότος, quo solo utuntur tragici et comici. — Ὁ παρὰ τῇ δρυὶ σκότος Prienae erat ἀρὰ καὶ ὅρκος περὶ τῶν μεγίστων, cuius causam ex historia repetit Plut. Qu. Gr. 20.

σκοῦλαι (= σκῦλαι)· κνῆσαι. H. Fort. gl. laconica.

σκουτλᾶτος, scutulatus. Diocletiani edictum, ed. Momms. XVI 48. Vid. sq. voc.

σκούτλωσις et **σκουτλάριος** a latino scutula (Vitruv. VII 1, 4). Inscr. in agro pergameno Mitth. XXIV p. 232, l. 18 *ἐργεπιστάτην σκουτλώσεως οἴκου βασιλικοῦ τοῦ ἐν τῷ Ἀδριανείῳ*, ubi cf. editorum nota. Iudeich, Alterth. v. Hierapolis IV n. 4, 3 [*τὸ θέατρον*] *κατεσκεύασεν — σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ* [*καὶ τῇ λα*]*μ*[*π*]*ροτάτ*[*η σ*]*κουτλώσει*. Verbum [*σκου*]*τλῶσαι* in tit. Iasi restituit Wilhelm Arch. epigr. Mitth. a. Oestr. XX p. 85. Adde Olbiae tit. saec. p. C. II extr. IRB I 98 *τὸ βα*[*λανεῖον* ....]*σεν σὺν καὶ τῇ σκουτλώσει*, i. e. opere scutulato. Cf. Mitth. VIII p. 329, ubi in tit. tralliano legitur part. *σκουτλώσαντα*. Subst. *σκούτλωσις* exstat etiam apud Heronem iun. 139, 20 et *σκοῦτλα* 177, 14. 20.

σκρίβων. Theophyl. Sim. Hist. I 4, 7 *ἄνδρα τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ὑπερφερόμενον, ὃν σκρίβωνα τῇ Λατινίδι φωνῇ Ῥωμαῖοι κατονομάζουσι*. Cf. VII 3, 8, ubi *ὑπερφερόμενον* abest et VIII 5, 10 ubi pro eo est *ἐπιφανής*. — Cf. Sophoclis lex. s. v.

σκρίνιον (*σκρήνιον* pap.), scrinium *PB* 38, 1. — *σκρινίαριος*, scriniarius IGSI 2263 (christ. tit.). Cf. Sophoclis lex. s. vv.

σκυβαλίσκιον. Timocratis Rhodii fr. 1, 6 *ἀργυρίοισι σκυβαλισκίοισι* (Ahrens pro *-ικίοισι*) *πεισθεὶς κτέ*. Cf. *σκύβαλον* in lexicis.

σκυδά· *σκιά. Εὔκλος*. H. Gl. cypria. Fort. *σκυϝά*. Vid. *γοδᾶν*.

σκυθίζειν = *τέμνειν* Kaib. ep. 790, 7 [*χαλκέῳ χαίτην δ' ἄπλ*]*εκτον ἐσκύθιζε φασγάνῳ*. Cf. Eur. El. 241. Tro. 1096.

σκυθικαί· *εἶδός τι ὑποδήματος*. Harpocration, Alcaei fr. 102 *καὶ σκυθίκαις* (acc.) *ὑποδησάμενος*.

σκύθος· — *καλεῖται δ' ὁ σκύφος ὑπὸ Ἠπειρωτῶν λυρτός, ὑπὸ δὲ Μηθυμναίων, ὡς Παρμένων φησὶν ἐν τῷ περὶ διαλέκτου, σκύθος*. Athen. XI 500 b. Fieri potest ut verbum (Herod. VI 84) *ἐπισκυθίζειν*, largius poculari, potius huic vocabuli formae quam Scytharum (*τῶν γαλακτοποτῶν*) in vini usu intemperantiae primam debeat originem, mox vere populari errore *σκυθιστὶ πίνειν* (Anacreon) coeperit significare. — A radice skugh utramque formam derivat Hoffm. II 246.

σκύθραξ, σκυρθάλια, σκυρθάλιος. Vid. *κυρσάνιος*.

σκυλαίνειν? *PO* 113, 10 in epistula saec. III vel IV p. C.: *ποίησον αὐτὸν σκυλῆναι πρὸς Τιμόθεον*. Vertunt editores look after, conferentes *PO* 63, 12 (saec. II vel III) *συσκυλῆθι αὐτῷ* „give him your best attention." Mihi non liquet.

σκύλλειν = *σκυλεύειν, ἁρπάζειν*. *PB* 757, 14 (a. 12 p. C.) *ἀπὸ τῶν δραγμάτων σκύλαντες δράγματα δέκα τρία*. FGH 134, 2 (saec. IV initii) *παρακληθεὶς κύριε σκῦλον σεαυτὸν πρὸς ἡμᾶς*, festina? Vulgo idem fere est quod *δέρειν*, detrahere pellem et figurate vexare, turbare significans.

σκυλλίς· *κληματίς*. H. Inde Bacchi in insula Co cognomen *Σκυλλίτας* IC 37. 46. 64, comparandum cum *Θυλλοφόρος* s. v. *θύλλα*.

σκολμός, vexatio, fatigatio. FG III, 3 (95/6 p. C.) ἀπώλε[...] χοιρίδια δύω ἀπὸ τοῦ σκυλμοῦ τῆς ὁδοῦ.

σκῦλος, τό = σκῦτος. Herond. III 65 τὸ δριμὺ σκῦλος, ἡ βοὸς κέρ[...] Cf. σκυλοδέψης = σκυτοδέψης.

σκυπφεῖον (pro σκύφιον Casaubonus) δέπας. Stesichori fr. 7. 1. C[...] σκύπφον· σκύφον (Voss. pro σκυξιφον). Hesych. et Athen. XI 4[...] d. Cf. *K* illatum ante *X* et homericum αἶολον ὄφιν (ὄπφιν)

Σκύριοι Εὐριπίδου fabula. CIA II 992 II 12.

σκύτα· τὸν τράχηλον. Σικελοί. H. Schmidt „Dorica forma pro σκυτ[...] intellegenda sit an neutrius a σκύτον non liquet. Hemsterhusii a[...] Luc. Dial. mer. IX A coniecturam σκύταλον ordo quidem n[...] admittit, sed defenditur verbis Didymi in schol. ad Ar. Av. 12[...] αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅ ἐστι τοὺς τραχήλους et Sophronis [...] videtur fragmento ἢ παίσει βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ, q[...] si referenda est gl. nostra, reponi debet σκύταλα τὸν τράχη[λον]. Sed σκύτα etiam dixit Sophro, siquidem ipsius sunt verba [...] Petronio apud Erotianum p. 306 apposita, atque σκύτα agnosc[unt] etiam Galeni lexicon p. 546 et Boissonadii Anecdota I p. 23[...] σκύταν Michael Psellus Alberti 1226 et apud Tittm. praef. a[d] Zonaram I p. 118, 8. Cf. etiam σκύτη· κεφαλή." Nihil erg[o] mutandum.

σκύταλα, τά = τράχηλος. Vid σκύτα.

σκυτάλαι (Cf. κοντάλα)· βακτηρίαι. καὶ αἱ ἱππικαὶ ἶλαι. H. In De[...] titulo Dittenb.[2] 588, 170 commemorantur σκυτάλαι ἐλέφαντος, κασσιτέρου. — Fragmentum scriptoris incerti, Censorino adiungi so[li]tum, cap. 7 „Scutala idem est ac rhombus". Hinc ergo σκυτάλαι illae acies equestres, quae aliis ῥομβοειδεῖς, ait Scheffer de re vehic. p. 192, allatus a Schmidtio. Pergit Hes. καὶ ὄφεων (pro ὄφρεων Musurus. Cf. Nicand. Ther. 384. 386) εἶδος, φραγέλλια, λῶρος, πίνακες ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα (Callimachum in h. Cer. 57 cft. Ruhnk. ep. Crit. p. 171) ἢ θύλακον δερμάτινον.

σκυτάλη Λακωνική (σκυτάλα Λακωνικά Ar. Lys. 991 sq.)· ἐπὶ τῶν ἀγγελιαφόρων τάσσεται. ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρήσασθαι ταῖς σκυτάλαις <ἀντὶ> τῶν παρ' <ἄλλοις?> Ἕλλησι γραμματείων καὶ βιβλίων. H. Cf. Schol. ad Lysistr. et ad Thuc. I 131; Gell. N. A. XVII 9; Nauck Ar. Byz. p. 278 sqq.

σκυτάλια· αὐλίδια. περιστρώματα (l. περιζώματα cum Dindorfio cl. *EM* 720, 40) [καὶ τὸ ῥάβδαγμα] H. Tria ultima vocabula ad sq. glossam transfert Biele, coll. Her. IX 60.

σκυταλίδα· αὐλὸν ποιόν. H. Cf. Iuba ap. Athen. p. 177 4.

σκυταλίδες· εἶδος καρίδων. H.

σκυταλουμένη· ξύλῳ τυπτομένη. H.

σκυτέων τέλος. Ostr. Theb. 354 et 1539 saec. a. C. II. Pro arte sua exercenda pendebant sutores. Wilcken O. G. I p. 293 sq.

σκῦτος. Vid. *βρώζειν* et *νεοσπάτωτος* et *σκῦλος.*

σκυφο-κώνακτος· *Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Μησὶ τοῖς σκύφοις περιφόρητος* (pro *-ητήν* Hemsterh.). H. = *σκυφοδίνητος* a verbo *κωνάζειν* = *κωνῆν*, q. v. Cf. Heracl. ap. Eustath. 1654, 18 *βῶ βάζω Σικελικῶς κατὰ τὸ σιγῶ σιγάζω, ἀνιῶ ἀνιάζω*, etc. Vid. Ahrens II 92 et 285 in nota.

σκύφος. Vid. *σκυπφεῖον* et *σκύθος.*

σκώληξ· *τὸ κυλιόμενον κῦμα* (vermis ad instar) *καὶ ἀπὸ τῆς ἅλω τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητόν.* Cf. Plato com. II 2 p. 628 Mein. Aeolensibus tribuit schol. Hom. Ξ 16.

σκωρίη. Herond. VI 83 *τρίβουσα τὸν ὄνον* (lapidem molarem) *σκωρίην πεποίηκεν*, i. e. pessum dedit.

σκω[ρ]νοφίαν· *τὸ σκάνδαλον.* <*Ἐπίχαρμος*> *ἐν Μησίν, ἐν δὲ Τριακάσιν τὰ θειώδη* (pro *δσιώδη* Schmidt) *χρέα.* Corr. Voss. Cf. Bergk, Comm. de com. Att. p. 149.

σκώψ. Vid. *σκνίψ.*

σλιφόμαχος in vase cyrenaico adscriptum servo manu monstranti trutinae ligulam. Descendere vocabulum putatur a forma cyrenaica *σλίφον* = *σίλφιον* et subst. aegyptiaco macha = trutina. Vid. Kretschmer, G.V. 8, p. 13 sq.

ΣΜ = *Μ.* Cf. *σμάραγδος, σμήρινθος, σμικρός, σμῖλαξ, σμυγερός, σμύδρος, σμυκτήρ, σμυρίζειν, σμῦς.*

σμᾶμα dorice = *σμῆμα*, sapo. Theocr. XV 30.

σμᾶνος dorice = *σμῆνος.* Theocr. V 46 etc.

σμαραγδος. Vid. *μάραγδος.*

σμαραγδόχλοος, smaragdicolor, viridis. Theophyl. Sim. Hist. IV 3, 7.

σμερδαλέος. Adde Bacchyl. X 56 Bl. *σμερδαλέαν φωνὰν ἱεῖσαι.*

σμηματοφορεῖον, unguenti receptaculum (Aristophanes ap. Poll. IX 127). CIA II 781 B 14 (non ante a. 307 a. C.). Meisterh.[2] p. 41. Cf. *ἀλάβαστος* in lexicis.

σμικρός in titulis atticis semel tantum occurrit, cf. Meisterh.[2] 68, 12, passim apud scriptores. Herodotus post vocales et ν̄, *μικρός* post ς̄ posuisse videtur Hoffmanno III 565 sq., de Hippocrate citanti Kuhleweinii Proleg. CXVII. Neque alienum est ab aliis dialectis; de aeolica cf. Hoffm. 518, de dorica Pind. *P.* III 107 *σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι*, de epica Hom. *P* 757, h.Ven. 115.

σμιλευματοεργός (?). Ar. Ran. 819 *σχινδαλάμων τε παραξόνια σμιλεύματά τ' ἔργων, φωτὸς κτἑ.* Probabiliter Blass in Hermae vol. XXXVI p. 310 correxit *σμιλευματοεργοῦ φωτός*, sed pro *παραξόνια* requiro, ut olim, *παραξόανα* = *παραξέσματα*, ut *ξόανον* est *ξέσμα.* Verte assularum ramenta.

σμίλη, culter sutoris = *περιτομεύς.* Herond. VII 119 *εἴ τις πρὸς ἴχνος ἠκόνησε τὴν σμιλήν.*

σμιληγλόφοις (lap. σμιλιγ.) τέχνησιν. Kaib. ep. 482, 3.

Σμῖλις = Σκέλμις. Vid. σκάλμη.

σμίνθα· ὁ κατοικίδιος μῦς. H. Idem σμίνθος· μῦς, καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ Σμίνθιος διὰ τὸ ἐπὶ μυωπίας, φασί, βεβηκέναι et Σμινθεύς· ὁ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος. λέγεται δὲ [καὶ del.] ὁ Ἀπόλλων (Il. Α 39). Cf. Paus. X 12, 5 sq. — Affert Schmidt Apollon. lex. Hom. 143, 9, 11; Strab. XIII 613; Ael. N. A. XII 5 [qui citat Aesch. fr. Nck[2] 237, ἀλλ' ἀρουραῖός τίς ἐστι σμίνθος ὧδ' ὑπερφερής;]; Clem. Al. protrept. p. 109 Kl.; Philodemum ap. Athen. III 74 F, X 445 A; Menand. ap. Walzium, Rhet. Gr. IX 379, 13; Eustath. p. 34, 3; Hes. gl. σμίς· μῦς et σμῦς· ὁ μῦς; Cyrill. μίνθος· μῦς. Adde, si tanti est, EM 721, 16. — „Late patuisse huius voc. usum testantur veteres. Sunt enim qui sminthos mures vocari a Phrygibus, Troianis, Mysis, dicant, alii Aeolensibus, alii Cretensibus vindicant, nec ignotum fuisse vocabulum Rhodiis indeque ad Gelenses Siciliae translatum esse certum est. Cf. Boetticher, Asie p. 39." Haec Schmidt, qui formam σμίνθα ob generis enallagen cypriam ducit. De mense rhodio ordine octavo Sminthio, vid. s. v. Βαδρόμιος. Idem Σμισεών (cf. gl. σμίς) audit Magnesiae ad Maeandrum Dittenb.[2] 553, 2 (saec. II a. C. ineuntis) et 929, 2, qui cft. Προβαλίσιος, Ἀμαρύσιος, Ὀλύσιος ducta a Προβάλινθος etc.

Σμινθεός, Σμίνθιος = Σμισεών (mensis), σμίς. Vid. s. v. σμίνθα.

σμογερόν (= σμυγερόν, μογερόν)· σκληρόν, ἐπίβουλον, μοχθηρόν H. Cypriis tribuunt Schmidt, Hoffm. I 166. Cf. ἐπισμυγερῶς Hom. γ 195, δ 627 et mox apud Hesychium σμυγερός· ἐπίπονον, οἰκτρόν, μοχθηρόν, πονηρόν, ἐπίβουλον, ἀνιαρόν, χαλεπόν et σμυγερῶς· ἐπιπόνως. Vid. ΣΜ = Μ.

σμοιός. Vid. σμυός.

σμοκορδοῦν· συνουσιάζειν, καὶ τὸ σπλεκοῦν ταὐτὸ τοῦτο σημαίνει καὶ τὸ σποδεῖν. Phot. Hes. Gl. comica videtur. Cf. nom. propr. Σμόκορδος in titt. att. a. 444—438 a. C. in Δελτ. ἀρχαιολ. vol. V p. 7.

σμυός· σκυθρωπός. H. Boeotice = σμοιός· χαλεπός, φοβερός, στυγνός. σμοιῷ προσώπῳ· φοβερῷ ἢ στυγνῷ προσώπῳ, ut Aeschylus Agam. 639 fortasse dederat pro tradito στυγνῷ προσώπῳ, sed de restituendo eodem Sophocli fr. 754 pro συὸς προσώπῳ cum Schuetzio non cogitaverim.

σμυρίζειν. Archiloch. 30 ἐσμυρισμένας, sed μύροισι idem fr. 31 et Semonides 7, 64; 16. Herod. et Hippocr. σμύρνη, sed Her. I 195 μεμυρισμένοι. Cf. Hoffm. III 566. — Formae σμύρνα et σμύρνιον etiam in papp. aeg. occurrunt. Vid. ΣΜ = Μ.

σμυρνόμελαν, tincturae genus, quo magi scribebant. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 815. 2237. 3248, 3312; Neue Gr. Zauberp. 4. 76. 1009; Parthey II 30. 42. 47. — Ter ζμυρνόμελαν PK I 47 saec. II p. C.).

σμωγή· ῥανίς, τὸ τυχόν. Ἀμερίας. H. Gl. macedonica.

σμώχειν. *EM* 721, 20 σμῶξαι λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι, unde σμῶδιξ. Arist. Pac. 1274 utitur pro τρίβειν, ἐσθίειν (schol.). Σμώχειν: σμήχειν = πτώσσειν: πτήσσειν. Exemplum ionicum nullum superest.

ΣΟ, terminatio syracusana II pers. med. imperativi. Vid. ἀφίκευσο.

σοάδδει laconice = θοάζει. Vid. σωάδδει.

σοάλα (pro σοάνα Schmidt)· ἀξίνη. Πάφιοι. H. = ξυήλη. Hoffm. I 124.

σόει = ἔσευε. Bacchyl. XVI 90 Bl. σόει νιν (navem sc.) Βορέας ἔξοπιν. Cf. σεῖα et infra σοῦς, σοῦσο, σοῦται, συσσοΐη.

σοΐζειν = σώζειν. Inscr. metr. Rhodi c. a. 200 a. C. IGI 147, 5 σοϊζόμενος.

σολοίτυπος· μυδρόκτυπος. καὶ χαλκός τις ἐν Κύπρῳ. H. Utrum cohaeret cum homerico σόλος Ψ 826. 839. 844, an cum urbis Σόλοι in Cypro nomine, ut sit Solis cusus? Quod utut est, primum elementum est locativus.

Σολφίκιος, Sulpicius. Meisterh.[2] 60, 8.

σόντι, terminatio dorica 3 p. plur. fut. act. per hyphaeresin pro σοῦντι. Therae Del. 140 f. 16 ἀποδωσόντι. *TH* I 149 ἀποκαταστασόντι, I 133 δρασόντι, I 102 ἀπαξόντι, alia multa. Vid. Boisacq p. 195.

σόος ionice = σῶος, σῶς, σάος. Vid. Hoffm. III 510. 524. Cf. 363. 454 sqq.

Σόος. Plato in Cratylo p. 412: Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων ὄνομα ἦν Σόος (Valckenaer pro Σῶς)· τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. Quae verba vix recte philosopho abiudicavit Heindorf. Utilia enim sunt ad explicandam primam syllabam voc. σοφίας, de qua agitur.

σορός, ὁ pro ἡ dicebatur in Troade. Cf. CIG 3580—3586, quorum titulorum ope Kaibel ep. 356 correxit, n. 3588: τῶν δὲ [σ]ορ[ῶν] ὁ μέσος pro [χ]ορ[ῶν].

σοοάδδει. Vid. σωάδδει.

σοοβρικο-πάλλιον ἰδιόχρωμον, pallii genus. *PB* 327, 5 (a. 166 p. C.).

σούγγραφος boeotice = σύγγραφος. GD 488 passim.

σουγχωρεῖσι boeotice = συγχωρήσει GD 489, 48; σουγχωρείσαντος GD 488, 148; σουγχωρειθέν et -θέντα 488, 97 sq., 105.

σούκινος· ὁ εὐνοῦχος. H. Boeotice vel laconice = σύκινος, i. e. ἀσθενής. Cf. proverbiale συκίνη ἐπικουρία.

Σουκράτειϛ thessalice = Σωκράτης. GD 326 II 59. Alibi in titt. thessalicis leguntur nomina propria et patronymica Σούπατος, Σούσανδρος, Σουσίας, Σουσίβλειος, Σουσιγένειος, Σουσίπατρος, Σουσίπολις, Σούσιππος, Σουσιστρατίππειος, Σουσίχαρμος, Σούστρατος, Σουτάδας.

σουλῆν = συλᾶν boeoticum. GD 479—501 in titulis de servis consecrandis Sarapidi et Isidi recurrit formula: κὴ μὲν ἐξεῖμεν μειθενὶ ἐφάπτεστη μειδὲ καταδουλίτταστη· ἡ δέ κά τις ἐφάπτειτη, κούριος ἔστω ὁ ἱαρεὺς κὴ ταὶ ἱέραρχη κὴ τὺ σουνέδρυ σουλῶντες κὴ δαμιώοντες, i. e. vi adimentes et multantes, scil. delin-

quentes. In 500 et 501 variatur formula. Illic legitur *κούριοι ἔστω ὁ ἱαρεὺς κὴ τὺ πολέμαρχυ σουλῶντες κὴ δαμιώοντες κὴ τῶν ἄλλων ὁ βειλόμενος, κὴ τὺ σούνεδρυ δαμιώνθω τὸν ἀδικέοντα,* hic, omissis verbis *κὴ — βειλόμενος*, legitur *κὴ τὺ σούνεδρυ σουλώνθω κὴ δαμιώνθω τὸν ἀδικίοντα.*

σοόμενον, sumen = *οὖθαρ* in versione edicti Diocletiani *EA* 1899, 152 extr.

σούν boeotice = *σύν*. GD 489, 38. Sic *σουνάλλαγμα* 488, 166. 170. 156; *σούνδικυ* 482, 10; *σουνεδρία, σούνεδρυ* passim; *σουνεπινυνευόντων* *N* 406 n. 16; *σουνευδοκιοῦντος* 382, 5; 400, 12; cf. 383, 4 et supra *σούγγραφος, σουγχωρείσι* etc.

σούνδικο, τό = *οἱ σύνδικοι* foederis boeotici perraro commemorantur, primum in Orchomeni tit. saec. III IGSept. 3173, deinde in duobus Acraephiae decretis c. a. 200 BCH XXIII p. 90 sqq., ubi proxenia non, ut vulgo fiebat, ab aliquo oratore, sed a duobus magistratuum collegiis, polemarchorum et syndicorum, proponitur.

σουνεπιννεούντων (sic) = *συνεπινευόντων*. Chaeroneae tit. IGSept 3386 extr. = GD *N* 406 n. 16, aeolice duplicata liquida.

σουνετρανός, commilito veteranus. *PB* 327, 5 (a. 166 p. C.).

σοῦς· *ἡ πόρευσις. ἄλλοι τὸ οὖς (δ' ὁ πλοῦς?) ἢ δρόμος.* H. Democritus ap. Aristotelem de coelo IV 6, p. 99. Cf. *σόος*.

σούσινον *ἔλαιον*. Pap. mag. Parthey I 249. Ab urbe *Σοῦσα?*

σοῦσο· *ἴθι, ὅρμα — ἔρχου, πορεύου* et *σοῦται· ἔρχεται, πορεύεται, διώκεται.* H. Aesch. Pers. 26 *σοῦνται*; Sept. 31 *σοῦσθε* et Suppl. 836, 842. Cf. Ahrens II 352.

σούτειρ. Thessalice = *σώτηρ*. GD 327 *A*, 2; *σουτειρί[ουν]* 332, 3. Cf. macedonicum *σαυτορία*.

σουφειρικός, subsericus. Vid. *συψηρικός*.

σοφιστικεύειν = *σοφιστεύειν*. Theophyl. Sim. Hist. VI 10, 14 *ὁ βάρβαρος λίαν σοφιστικεύει δεινῶς*

σοφοτεχνῆτες *ἄνδρες* pessime pro *σοφότεχνοι*. Ep. Kaib. 841, 3.

σπάδαι χήρ (*σπαδάχηρ* cod.)· *σπαράττει*. H. Aeolice. Cf. Hoffm. II 573. Doricum foret *σπαδῇ χήρ*. Cf. Ahrens II 195; *χήρ* est utriusque dialecti.

σπάδιον· *τὸ στάδιον*. H. Doricum recte vocare Gregorium Cor. p. 364, confirmat tit. argivus *IA* 37 *τετράκι τε [σ]πάδιον νίκη καὶ πρὸς τὸν ὁπλίταν*. Cf. spatium. Sed forma communis *δεκαστάδιον* exstat in Epidauri tit. GD 3229, 79 sq.

σπάζει· *σκυζᾷ. Ἀχαιοί.* H.

σπάλαξ· — *καὶ ἵππων εἶδος οἱ σπάλακες*. H. Quod confirmat equa *μαλακοσπαλάκισσα* in papyro saec. a. C. III, MFP II 35, col. III. Vid. s. v. *ψακάδισσα*.

σπᾶν figurate adhibet Theophyl. sim. Hist. VI 5, 11 *καὶ μέγιστον*

τάραχον ἔσπασε = *ἐταράχθη*. Similia quaedam vid. in Thesauro s. v. — Schwhi lexico adde Her. III 29, 1 *σπασάμενος τὸ ἐγχειρίδιον*.

σπάνις ἐστί cum inf. Kaib. ep. 54, 3 *οὐ σπάνις ἀνδρὶ τυχεῖν* et 53, 3 *οὐ σπάνις ἐστὶ γυναικὶ τυχεῖν*.

σπάνον vel **σπάνος**, liquor quidam oleo similis. Geopon. IX 26.

σπανοσιτία, annonae caritas, in Attica c. a. 330 sqq. a. C. passim commemorata a scriptoribus, tangitur in tit. attico eius aetatis ap. Dittenb.[2] 152, 9, cuius vide notam 4.

σπαπιρώτας (?). Pamphyliae tit. GD 1267, 17 [*σπ*]*απιρώτας καθανέτω καινι Ϝοικυπολι* (sic) et l. 24 *πόλις ἄγεθλα* (*ἄϜεθλα*?) *Ϝεχέτω καὶ σπαπι*-[*ρώ*]*τας βόϜα* = *ΙΑ* 505. Obscurissima verba nemo expedivisse videtur.

σπάραγμα. Vid. *ἐνδώμησις*.

σπαράττειν. Vid. *σποράσαι*.

σπαργάνη = *σπάργανον*? Aesch. Cho. 544 *οὐφεῖσα επᾶσα* (*οὔφις ἔπειτα*) *σπαργανηπλείζετο* cod., ubi Headlam corrigit *σπαργάνη 'κομίζετο* ope scholii *ἐπιμελείας ἠξιοῦτο*, ut solet *κομίζειν* sive *κομέειν* a grammaticis explicari *ἐπιμελεῖσθαι*, *ἐπιμελῶς τρέφειν*, *ἐπιμελείας ἀξιοῦν*, saepe autem variant terminationes $\overline{\text{ανη}}$ et $\overline{\text{ανον}}$, ut *δοκάνη*, *δρεπάνη*, *θηγάνη*, *πλαθάνη*, *ὀχάνη* (Lob. Proll. 175 sq.).

Σπάρτοκος, non *Σπάρδακος*, Athenis vocabatur rex Bospori. Meisterh.[2] 17, 1.

σπαταλᾶν, heluari. IGSI 2002. Vid. lexica.

σ[πα]το-ληασταί = *βυρσοδέψαι*, a vocc. *σπάτος* et *λεαίνειν*. Inscr. arg. GD 3297 (*CΠΑ* pro *CTΙΑ* Boeckh.). Cf. Hes. *σπάτος· δέρμα, κύτος* (l. *σκῦτος*). — *σπατείων· δερματίνων*. Schol. Ar. Pac. 48 *σπατίλη· ὁ ῥύπος τοῦ δέρματος*. Cf. supra *νεοσπάτωτος* = *νεοκάττυτος*.

σπαύονθες. Vid. *ἔπαυον*.

[**σπείδειν.** De verbo *σπείδειν* = *σπένδειν* prorsus improbabilia proferunt EM 135, 45. 48 et EG 73, 48.]

σπεῖρα (cohors) de collegio dictum in tit. ostiensi IGSI 925, 1 *Ἁγνῆς εὐσέμνοιο σπείρης Τραιανησίων οἵδε κτέ.*, ubi Kaibel cft. tit. lat. Ost. CIL XIV 4; VI 261; CIG 5958.

σπειρα[ν]τικός. PK 12, 21 *μάχαιραι β' σπειραντικαί*, ubi Kenyon „The word either indicates a wavy blade, such as some daggers have, or else refers to the handle." Ita, sed procul dubio vera lectio est *σπειρατικαί*. Scriptus est papyrus a. 152. aut 141 a. C.

σπέλλην aeolice = *στέλλειν*. Hes. *σπειλάμεναι· στειλάμεναι*. — *σπολεῖσα· σταλεῖσα*, unde *σπολάς*, quo subst. etiam Athenienses utuntur. Vid. supra *κασπέλη* (= *καταστέλλει*)· *στορνύει* et Hoffm. II 500.

σπέργυς· *πρέσβυς*. *EM* 732, 17 metathesi pro *πρέσγυς*. Vid. *πρειγεία* et Ahrens II 111.

Σπέρμιος, Gnosiorum in Creta mensis, respondens *Θεοδαισίῳ* Lati et *Ἐλευσινίῳ* Oluntis. Tit. creticus Deli BCH III p. 390 (Kum.). Cf. Bisschoff de F.G.A., p. 385.

σπερμοβολία = *σπορά*. PO 133, 13. 20 (aet. Byzant.).

σπέρρην aeolice = *σπείρειν*. EM 300, 19; EG 167, 12.

σπέρχεσθαι, ion., ep., Pind., Eur., Her. = *σπεύδειν, ἐπείγεσθαι*. Cf. *Σπερχειός*. — Her. III 72 c. dat. = *ὀργίζεσθαι, θυμοῦσθαι*. I 32 (*σπερχθείς*). V 33. Cf. *περισπέρχεσθαι*.

σπευσίω = *σπεύσω*. Cret. Del. 121 a. 41. Cf. *τεχνησίω* Del. 40, 12, *ἐπιτραψίω* ibid. l. 13, *βοαθησίω* CIG 2554, 190, *προλειψίω* ib. 197; *ἐντυψίω· ἐντινάξω. Κρῆτες*. H.

σπηλαΐτας Apollo, Mercurius, Hercules in Parnasso. Paus. X 32, 5.

σπιδής = *μακρός*. Hom. *Λ* 754 *διὰ σπιδέος πεδίοιο*. Praeter scholia cf. *EM* 271, 17 *σπιδέος· πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις* (n. b.) *οὕτως ἔχειν τὴν λέξιν τίθεται* (?)· *οἷον σπίδιον μῆκος ὁδοῦ* (Nck.[2] 378) *καὶ Ἀντίμαχος οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι — ἀντὶ τοῦ μακρόθεν*. Pro *πεδόθεν* Pindaro *I.* V 38 reddi iussit M. Schmidt, ego *σχεδόθεν*.

σπίζα· *ὄρνεα. Κύπριοι*. Vid. *ἔπιζα*. Cf. lexica. Similiter ignarum vulgus Amstelodami omnes aviculas fringillas (vinkjes) vocare assolet.

σπιθαμαῖος = *σπιθαμιαῖος*. Tit. att. saec. IV a C. ineuntis Dittenb.[2] 439, 68 *πινακίωι — μὴ ἔλαττον ἢ σπιθαμαίωι*. Quo testimonio, si ita habet lapis nec error subest, stabilitur rarior forma, speciose damnata a Lobeckio Phryn. p. 544.

„**σπινθῆρες** *Ἀφαίστου σταλαγμός*". Ignoti poetae fragm. ap. Philodemum de rhet. Sudh. p. 179, 21.

σπινθηροβολεῖν, scintillas proicere. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2941.

σπλάγχνα. Herond. III 42 *τί μευ δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν;* Idem I 56 *ἐκύμηνε | τὰ σπλάγχν' ἔρωτι καρδίην ἀνοιστρηθείς*. Cf. Ar. Ran. 1034 *καί μοι τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ* et 843 *τὰ σπλάγχνα θερμαίνειν κότῳ*.

σπληνίσκον, τό = *ὁ σπληνίσκος* bis inscr. Sami a. 346/5 a. C. Hoffm. III 169, 24 et 25. Cf. *σφελίσκον, ζυγίσκον* et apud Hipponactem 18 *σαμβαλίσκα κάσκερίσκα*.· Cf. Kühner—Bl. Gr. Gr. II 280.

σπογγο-κέφαλος de homine. PPW 23, 6 sq., item *PK* I 113, 11 (a), 1 (saec. VI vel VII) *ἐγὼ Ἀπόλλως υἱὸς Ἀντωνίου σπογγοκέφαλος*. Quid denotet ignoro. An faciei cutem spongiosam, exesam?

[**σποδά** pseudolaconice pro *σπουδά*. Lectione falsa nititur haec forma apud Aristophanem Lys. 173, *σποδᾶς* pro *πόδας*].

σποϜδδάν (sic) = *σπουδήν*. Inscr. cretica in Mus. Ital. II, p. 131, n. I, 2, 9. Vid. *ΟΥ*.

σποδεῖν. Add. Aristophanis poetae fr. ap. Philodem. de rhet. Sudh. p. 348, col. 51, 2 sqq.

σπόδιος, Apollinis cognomen Thebis, cuius ara e victimarum cinere factum erat, ubi omina captabantur. Paus. IX 11, 7; 12. 1.

σπολεῖσα. Vid. *σπέλλην*. Subst. *σπολάς*, quamquam in Attica usitatum, procul dubio aeolicae est originis.

σπονδαύλης, tibicen in sacris. Rhegii titt. IGSI 617. *618. Vid. s. v. *ἱεροκόμος*.

σπονδή, merces. *PO* 101, 19. Cf. l. 36, 55: *σπονδῆς — κατ' ἔτος δραχμῶν δέκα δύο.*

σπονδονόμοι. Inscr. Olympiae A. Z. 1878, 101 (Kum.).

σπονδοποεῖσθαι pro *σπένδειν* iam a. 240 a. C. legitur in Oropi titulo IGSept. 303, 10 *φιάλην — ᾗ σπονδοποεῖται ὁ ἱερεύς*. Saepius verbo *σπονδοποιεῖσθαι* sic utitur Athenaeus.

σπονδοφορία. Inscr. eleusinia Dittenb.[2] 605, 6.

σπονδοφόρος. CIA II 605; 834 b, 106; Dittenb.[2] 612, 7. Cf. Paus. V 15, 10.

σπονδο-χοΐδιον, τό. Inscr. Deli BCH VI 51 (= Dittenb.[2] 588, 206) (Kum.).

σποράσαι = *σπαράξαι*. Poeni hominis barbarismus Kaib. ep. 96, 3 *ἦλθε γὰρ εἰχθρολέων* (sic) *τάμὰ θέλων σποράσαι*. — Incertae originis sunt Hes. gl. *σπάρξαι· σπαργανῆσαι, σπαράξαι* et *σπεργανῆσαι· σπαράξαι*, de quibus videatur Schmidt. Cf. *σπάδαι χήρ*.

σπόριμον πῦρ. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 943.

σπουδαιέστερος, — *έστατος*. Her. I 8 et 133, sed ibid. II 86 codd. *σπουδαιότατα*.

σπουδαῖος. Inscr. aet. macedonicae eleusinia 51, 12 in *EA* 1890, 82 *ἐπειδὴ σπουδαῖός ἐστι περὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὸ γένος τὸ Εὐμολπιδῶν*, locutio in titulis inusitata, ut animadvertit ibi Philios.

σπουδασέτωσαν (sic). MFP 112, 1. Vid. *ἀπεγραψόμαν*.

σπυρίς· *πλεονασμῷ τοῦ σ̄ ἀπὸ τοῦ πυρός, πυρίς. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τοὺς πυροὺς σπυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακόσιοι παρὰ τοὺς σπόρους* (!) *EM* 742, 32. Cf. Schol. Apollon. Rh. III 413, Cram. An. Ox. I 362, 18, Hes. s. v. *σπυρίς* et *σπυρούς*. — *Σπυρός* exstat apud Coos IC 38, 9; 39, 11 *κριθᾶν τρία ἡμέδιμνα καὶ σπυρῶν τρεῖς τεταρτῆς*, item Therae GD 4736, nec minus Epidauri (saec. V a. C. exeuntis). Dittenb.[2] 938, 28 *ἀνθέντο τῶι Ἀσκλαπιῶι φέρναν κριθᾶν μέδιμνον, σπυρῶν ἑμίδιμμνον* (sic). — Similliter *σπυρίς* in Aegypto. PL 62 V 17 et VI 3 (saec. II p. C.) solvitur *εἰς τιμὴν σπυρίδων*. Cf. Wilcken, O. G. I p. 394.

σπυρός. Vid. *σπυρίς*.

ΣΣ pro Z. Epimer. Hom. Cram. An. Ox. I 62, 16: *τὸ ἁρμόττω καὶ σφάττω καὶ τὰ ὅμοια οὐκ ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ζ̄ λεγομένων εἰσίν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν <διὰ> δύο σ̄σ̄ λεγομένων παρὰ Ταραντίνοις· οἱ γὰρ Ταραντῖνοι τὰ εἰς ζ̄ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα διὰ τῶν δύο σ̄σ̄ λέγουσι οἷον σαλπίσσω, λακτίσσω, φράσσω, πάλιν δὲ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο σ̄σ̄ παρ' αὐτοῖς ἔμπαλιν διὰ τοῦ ζ̄ ἐκφράσσεται, οἷον πλάσσω πλάζω,*

καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω. Sed *EM* 737, 34 τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσ.. οἱ Αἰολεῖς καί ἐστι τὸ ᾱ φύσει μακρόν (cf. Herodian. μον. λ. 23, .. distinguendum a πλᾰ́ζειν = πλανᾶν. Vid. Lob. path. el. I 237). Cu.. formae usum Eustathius 1654. 26 tribuit Tarentinis. Utraq.. significatio τοῦ πλήσσειν et τοῦ πλανᾶν obtinet in carminibus hom.. ricis. — πλάζω natum ex πλάγjω. Exempla tarentina hucusq.. desiderari videntur, sed cf. verba graeco-latina patrissare, com.. issari, similia.

ΣΣ in futuro post brevem vocalem apud Aeoles et Thessalos. I.. illis cf. GD 214, 27 ἔσσονται, H. 157, 1 ἐσσόμενον, Sappho 68. 6.. 96. 101; Hoffm. 156, 13 [παρακα]λέσσει, GD 215, 55 χαρίσσονται; G.. 281 B, 47 δικάσσω; de his GD 1332, 39 ἐσσομέναν, 1345, 16 ἐσσ.. σθειν, Hes. ἀποθύσσομεν et ἀποπεράσσει. De σ̄σ̄ in aoristo aliisq.. cf. Hoffm. II 469 sqq., 582 sq. Praeter Homerum et Aeoles i.. aoristis utuntur Argivi, ut GD 3277, 13 ἐδίκασσαν, ibid. 9 δικα.. σαιεν, 3325, 263 ἐργάσσασθαι, alia apud Boisacq p. 189, ubi reliq.. fere Dores habent ξ̄ (de aor. ψαφιξαμένας in titt. thessalico vi.. Hoffm. l. l.). Cretenses antiquiores τ̄(τ̄) vel ζ̄ pronuntiabant, ut δι.. τονθαι LG V 34, ἀποδάτταθθαι IV 30, ἀνδάζαθαι Mus. Ital. II n. .. ἐξορκιζάντων I p. 144, 23, quibus est recentius σ̄σ̄ in δασσάσθωσι.. Del. 121 C 39.

ΣΤ = Τ. Cf. στέγη, τέγος, στέγειν, infra στέρφος, στέργανα.

ΣΤ = ΣΘ. Vid. ἀρέσται, παματοφαγεῖσται, χρῆσται, ἐλέσται, φυλασσέστων, καταδουλισάστω, υἱοποιήσασται, πεπείσται in titulis locricis, phocicis, delphicis, boeoticis, thessalicis.

σ̄τ̄ᾱ apud Dores et Aeoles = σ̄τ̄η̄ apud Iones et Atticos.

Στάγιρος urbs macedonica attice vocabatur, non Στάγειρος. Meisterh.[2] ..

σταγών. Kaib. ep. 351, 7 ἀηδονίδα — νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσαν, pluvia sc. — σταγονιαῖος. Pap. mag. bibl. na.. Par. (W.) 215.

στάδια iuxta στάδιοι in titulis, ut apud scriptores. Meisterh.[2] 113, 1..

σταδιεύειν = σταδιοδρομεῖν. Kaib. ep. 311, 4: δόλιχον βιότου σταδιεύσας

στάδιον, ambulatio? IGSI 1858.

σταθμᾶσθαι figurate = εἰκάζειν, συμβάλλειν, — εσθαι, λογίζεσθαι, κρίνειν Her. II 2. 150. III 15. IV 58. VII 10. 11. 214. IX 37, qui iuxt.. adhibet formam σταθμώσασθαι. Cf. Plat. Lys. 205 A, Sop.. O. R. 1111.

σταθμόν, τό (sing.) = ὁ σταθμός. Meisterh.[2] 113, 13.

σταθμοῦχος, aedium dominus, ἔνοικος vero conductor. Cf. Wilcken O. G. I p. 243. 249.

στάζειν (?). Vetustissima inscr. thessalica. Mitth. VII 226, 3 (= Append. mea XXXVIII, 3) Σοί, Διοκλῆα, τεὸς ἀδελφεὸς ἔσσταγε λοιβάν?, sed recte Wilamowitz in Ind. Lect. Gött. 1885/6 ex *ΕΣΣΤΑΓΕΛΟ* elicuit *ΕΣΣΤΑΠΕΛΟ*, ἔσστα (= ἔστα) πηλῶ, i. e. τηλόθεν.

σταίνειν, forma novicia = ἱστάναι. Kaib. ep. 971, 1 ὅς ποτε — ἵστανεν (= ἔστησεν) Ἑρμῆν, νῦν *στήκω* (= ἕστηκα). Cf. *παραστανέτω* in sero tit. attico de Iobacchis et creticum *στανύεν*.

σταιτίτας· ἄρτου εἶδος. H. Antecedit gl. *σταιτῆια*· πέμματος εἶδος. Athen. XIV 646 b *σταιτίτας* πλακοὺς ποιὸς ἐκ σταιτὸς καὶ μέλιτος. μνημονεύει Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ. Cf. Sophronis fr. 56 Ahr.

στάλα dorice = στήλη passim in titulis et apud Pindarum. Cf. aeolicum *στάλλα*.

σταλαγμός = ὀδύνη. Sappho fr. 17. Cf. EM 576, 24. EG 385, 31.

στᾱλίζομαι· ἐπὶ στήλης <στηλίτου?> τρόπον ἕστηκα. H.

στάλλα aeolice = στήλη. GD 215, 45 et saepe, Thessal. GD 345, 57, rarius per unum λ, ut 311, 52. 318, 35. Cf. *στάλα* et *τάλα*.

στᾶμεν dorice = στῆναι. Pind. *P.* IV 2.

στανύεν = ἱστάναι creticum. Del. 119, 66 (saec. a. C. III) στανυέσθων. Cf. *σταίνειν*.

σταρτός (= στρατός) fere γένος, gens. Hes. *στάρτος* (sic)· αἱ τάξεις τοῦ πλήθους. Vocabulum est creticum. LG V ὅκ' ὁ Αἰθαλεὺς σταρτὸς ἐκόσμεον οἱ σὺν Κύλλωι et tit. satis recens BCH XIII 61. Cf. Andreas Skias *ΕΑ* 1890, 175 sq. et Schoemann—Lipsius, Gr. Alt.[4] p. 309. Hinc nomen proprium *Στάρτοφος* Therae GD 4706, 87.

στᾱσάμενον· δανεισάμενον. H. Idem *στήσασθαι*· τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον. ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον καὶ *στάσιμον* τὸ δεδανεισμένον (cf. Lys. Or. X. 18) et *ἔστᾰσαν*· ἐδάνεισαν σταθμῷ. In legibus gortyniis passim *καταστᾶσαι* de pendenda pecunia usurpatur pro καταθεῖναι sive καταβαλεῖν. Inde etiam *στᾰτήρ* nomen habet. Cf. verba latina pendere, pensio.

στασάνη· ἐγγύη, ὑποθήκη. H.

στασία significare videtur χρέος in tit. trozenio, cuius partem excripsi s. v. *ῥυτιάζειν*, interprete editore Le Grand BCH 1900, p. 193, qui cft. *στατήρ* = χρεωφειλέτης. Ibi ἐπιλύειν στασίαν = διαλύειν χρέος.

στασίζοντι cretice = στασιάζοντι. Dreri tit. ap. Rangabé A. H. 2477 (Kum.) = Dittenb.[2] 468, 61: τῶι στασίζοντι ἀντίος τέλομαι.

στάσιμος (?). Rhod. GD 3758 ἐπὶ στα[τα]σίμων, in statu quo? Verba hiulca admodum.

στασιοποιία. Olympiodorus in Gorgiam *BA* 1419.

στάσις ἀμπέλων, *TH* II 77. 84. 91. 95. 103. Cf. τῆς στάσεως τῆς στήλης tit. att. saec. III extr. a. C. Dittenb. 192, 79; 195, 59; 308, 84; 790, 82. — ponderandi actio ibidem 140, 28.

στατήρ = χρεωστής, s. χρεωφειλέτης. Epicharmi fr. 79 *EM* 725, 25 πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδὲ εἷς. — Cf. *στασάμενον* et *στασία*.

στατήρανς = στατῆρας saepe LG. Vid. *ΝΣ*.

στατῆρες in CIA vol. I commemorantur *Κυζικηνοί* 180 et passim, *Λαρεικοί* 199. 207, *Βοιώτιοι* 207, *Χαλκιδικοί* 207, *Φωκικοί* 207, *Λαμψακηνοί* 301 et saepe, *Αἰγιναῖοι* 228, *Κορκυραῖοι* 323; in

vol. II *Αἰγιναῖοι* 515. 652 B 20. 667, 46, *Κορίνθιοι* 675, 9. Cf. *χρυσίον*.

στατίων ποταμοφολακίδων. statio navium speculatoriarum in Nilo. Ostr. aeg. 145—147. 273. 278. 287. 293. Cf. *PB* 326 II 10. Ad eam tuendam tributum in singula capita exigebatur. Vid. Wilcken O. G. I p. 294. — Cf. IGSI, 830 *στατίων* et *στατιωνάριοι* — *ἐν Ποτιόλοις*, ubi de stationibus municipiorum (fortasse spectaculis) vid. Mommseni adnotationem.

στατιωνίζειν, esse in statione, alicubi adesse. Amh. pap. II 80, 12 *ὑπ[ὸ τῶ]ν* (imo *ὑπ[ὸ το]ῦ*) *στατιωνεί[ζ]οντος βενεφικ[ιαρίου] Κολλ[ο]ῦντος* (a. 232/3); *PO* I 65 *παρὰ τοῦ στατι<ωνί>ζοντος β(ενε)φ(ικιαρίου)*. Cf. *τῷ ἐπὶ τῶν τόπων τότε ὄντι β.* ibidem 77, 7.

στάτος (sic)· *σκάφη· ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς*. H. Non intellego. In Amphiarai thesauro Oropi, *EA* 1889, n. 26, 13 *στατὸς ἱερὸς οὐκ ἐντελής*. An intellegendus *στατὸς κάδος*, quod legitur in Deli titulo. Dittenb.[2] 588, 98? Non magis expedio in hoc Deli titulo l. 232 *τῶν παρακειμένων λίθων τοὺς εἰς τὸν εἰδοφόρον καὶ τοὺς στατο[ὺς — — — —.*, ubi de architectonica aliqua notione agi videtur. — Formula architectonica Mytil. IGI II 10, 7 *πρὸ]ς ἕνα ὀρθοστάτην στατοῦ νόμ[ου]*?

(σ)τατοί· *ἀρχή τις*. H. Plenius *BA* 305, 20 *στατῶν· ἄρχοντές εἰσι, παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς ἀγαθοέργοις* (Spartanorum) *ἀρχήν*. — In Lindi tit. IGI I 768, 9 legitur *στατὸς ἱερεύς*.

στάτρια· *ἐμπλέκτρια*, comae sertrix. Laconicum ducit Schmidt, citans ex CIG 1467 nomen laconicum *Ὑποστάτρια* et *προστάτρια* ex Osanni Auctar. lex. Gr. p. 141. 162.

σταυρίον. Theognostus *BA* 1419.

σταφόλιον, uvula. FGH 187, 8.

σταφυλοδρόμοι. Spartae in Carneis. Vid. Hes. s. v. et *BA* I p. 305, 25. Cf. Wide, Lacon. Cult. 64, 74 sqq.

σταχυηφόρον *αὔλακα Δηοῦς*. Tit. metr. CIA III 1311.

στέαρ. Vid. *στῆτος*.

στεγανόμιον, pretium conductae domus = *ἐνοίκιον*. Pap. aeg. in Archiv. f. Papyrusf. I p. 298, col. I, 6. 10, ubi pag. 309 praeter Ducangii lexicon citantur Poll. I 75, Hesych. s. v., *BA* 302, 28.

στεγανόμος est inter sacrorum Iovis Olympii ministros. Dittenb.[2] 612 *στεγανόμος καὶ μάγειρος*. Cf. not. 14.

στέγαρχος Her. I 133 = *οἰκοδεσπότης, σταθμοῦχος*. Cf. Antiphanes apud Poll. X 21.

στέγασις, tectio. Epidaur. *IE* 241, 287. 304 etc.

στέγειν, arcere (ut Polyb. III 53, 2), in Letae, oppidi macedonici, tit. 318, 24 Dittenb.[2]: *ἔστεξεν τὴν ἐπιφερομένην τῶν βαρβάρων ὁρμὴν* (a. 118 a. C.).

στέγεστρον = *στέγαστρον*, tegmen. Diocletiani edictum VIII 42 Momms. *στ. δερμάτων αἰγείων*, ubi sequitur *στεγεστρίου καθαρείου πουλικαρίου*.

στεγνοῦν = *στεγανοῦν, στέγειν, στεγάζειν*. Inscr. Deli a. 279 a. C. Michel 594, 114 *τοῦ ἑστιατορίου — τὸ τέγος στεγνώσαντι*.
στεγόλλιον sutoris tabernam et officinam vocat Herond. VII 85.
στέθματα· *τὰ στέμματα*. H. Aeolice. Cf. *ὄθματα*.
στεινός. Vid. *στεννός*.
στεῖρα. Vid. *Ναυστείρης*.
στείχην aeolice pro *ἰέναι*. GD 214, 6 *στειχόντων ἐπὶ ταῦτα τὰ χρήματα*. *BA* 1095 *στεῖχε· πορεύου*. Cf. *στίχειν*. Verbum poeticum est apud Atticos.
στέλ(α)γμον = *σταλαγμόν*. Sappho 17. Pro *στέλεγμον* corr. Hoffm. II 311, coll. *γέλανα* = *γαλάνα, γαλήνη*.
στελγγίς pro *στλεγγίς*. Meisterh.[2] 62, 1 a. Vid. s. v. *στέφανος*.
στελεός iuxta *στειλειός*. Meisterh.[2] 84.
στέλλειν 1) instruere (v. c. armis exercitum) 2) ad proficiscendum instruere. 3) mittere (praesertim navi); *στέλλεσθαι*, 1) parare iter s. expeditionem (praesertim maritimam) 2) proficisci. Usus imprimis ionicus et poeticus.
στέλμα = *στάλμα*. Pap. mag. saec. p. C. III *PK* I 131, 785, *ἀστραπή, στέλμα, κηρύκιον, παῖς, κλείς*.
στεμφολοοργ(ε)ῖον. *PB* 531 II 12.
στεναρός = *σθεναρός*. Anth. Gr. Didot (III) II 217, 13.
στεναχή = *στοναχή*. Kaib. ep. 707, 6 *λύπας καὶ στεναχά[ς]*. — Similiter ep. 208, 20 *ἐστενάχησε* = *ἐστονάχησε*. Cf. *στενάχειν* et *στεναχίζειν*.
στέννος aeolice = *στενός* (ex *στενϝός*). *στεννότατον* An. Ox. III 356, 18. Digamma testantur *στεν-υ-γρός* et *Στεν-ύ-κλαρος*. Ionicum *στεινός* constanter habet Herodotus cum *στεινότης* et *στεινόπορος*. Cf. Hoffm. III 303, Vid. *κενός, ξένος*.
στενοχωρεῖν. Olbiae tit. saec. p. C. II non antiquior IRB I 21, 16 *ὧν (ε)ἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἑρμηνείας στενοχωρεῖ ὁ λόγος*, ad quae accurate exponenda spatium non sufficit.
στέπτειν = *στέφειν, στεφανοῦν*. IC 37, 29 (lapis *ΣΤΕΓΤΕΙ*). Cf. *ἐρέπτειν* = *ἐρέφειν*.
στεπτήριον, festum delphicum nono quoque anno celebratum. Cf. *χαρίλα* et *ἡρωίς*.
στέργειν, insolenter usurpatum de amore venereo. Adde Her. III 85, 4 *τῶν θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ Δαρείου ἵππος ἔστεργε μάλιστα*.
στερέινος = *στερεός*. *PK* I 131 rect., 314 (a. 78/9 p. C.): *ἐν τοῖς στερεΐνοις τόποις* = *τραχέσιν*.
στερεμνία, durities. Vid. *ἀντιχαλκεύειν*.
στερήσιμος. *PO* 36 II 11 (saec. II vel III p. C.) *τὸ πλοῖον — στερήσιμον ἔστω*, i. e. fisco adiudicandum, possessori ademptum.
στερίσκειν. Schwhi lexico adde *ἐστερημένος* VII 3, *ἀπεστερημένος* VI 21, *ἀπεστέρητο* VI 13. Mirifice, si l. s., utitur hoc verbo Cassius Dio LXXIX, 18, 4 *ἀγαπητῶς αὐτὸν* (Macrinum) *ἐς τὴν ἀρχὴν ἐδέξαντο*,

οὐχ οὕτως ᾧ τινι δουλεύσουσιν ὡς οὗ ἐστέρηντο ἐνθυμουμένοι scil. Caracalla. Exspectatur ἠλευθέρωντο.

στέριφον, τό, solum durum, saxosum. Dittenb.[2] 537, 8 τὸ ἀλ- ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον στρωματιεῖ. 538, 5 τάφρον ὀρύξαι — βάθος μέχρι τοῦ στερίφου. 587, 48 ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα ἐπὶ τὸ στέριφον.

στερ]νόκτυπος (?). Bacchyl. XIII 16 καναχὰ [στερν]όκτυπος, planctus. Sic melius Blass explevit quam χαλκ]όκτυπος Kenyon.

στέρφος· δέρμα, βύρσα. H. Schol. Nicandri Alex. 248, p. 91, Keil: ἔρφος δὲ τὸ δέρμα, ὅπερ οἱ Ἴωνες στέρφος λέγουσι. Schmidt praeterea affert schol. ad Ther. 376, p. 31; schol. Apoll. Rh. IV 134, 8; schol. Lycophr. 1347. 652. Nicander Ther. 323 et Alex. 268 utitur forma τέρφος, quam Iernstedt restituit in Olbiae tit. saec. a. C. III, Dittenb.[2] 629 extr. cf. Hes. τέρφη· λέπυρα.

στέρχανα· περίδειπνον (silicernium). Ἠλεῖοι. Cf. τέρχανον et τερχνεα· ἐντάφια. Cognatum est verbum ταρχύειν (ταριχεύειν).

στεφάνα, ἁ = ὁ στέφανος (ἡ στεφάνη). Delph. CIG 1688, 31 τὰ πορπάματα καὶ ἁ στεφάνα (sc. τοῦ ἀγάλματος) χρύσεα ἐόντων. Etsi noto discrimine στεφάνη dici solebat muliebre capitis ornamentum, pro στέφανος utitur Her. VIII 118 extr., ubi Xerxes gubernatorem, qui vitam suam servarat, δωρεῖται χρυσέῃ στεφάνῃ. Cf. Arist. Eq. 968 cum Leeuwenii nota.

στεφαναφόρος, Solis sacerdos eponymus Rhodi. Tit. Brit. Mus. III 441 (c. 201 a. C.) ἐπὶ στεφανηφ[όρ]ου Δημέου τοῦ Στησιόχου κτέ. Cf. ibidem 443, 83. 84. 125 (initio saec. II a. C.). Sed Rhodi inscr. (tempore Antiochi III reg. Syriae) apud Michel 585 incipit a verbis Ἐπὶ ἱερέως Δαμοκλέους τοῦ Δαμίου, πρυτάνεων τῶν σὺν Ἀστυμήδει κτέ. (ante a. 195 a. C.) et ita saepius. Similiter στεφανηφόρος audit Magnesiae ad Maeandrum eponymus magistratus. Dittenb.[2] 256, 11. 25. 28; 371, 352. 553; BCH XII p. 206, 1. (a). Item Iasi, cf. Dittenb.[2] 96, not. 1. — Verbum στεφανηφορεῖν ibidem 175, 4; 190, 27; 277, 6; 592, 11; 594, 5.

στεφάνη. Vid. στεφάνα.

Στεφανηφόρος ἥρως. Antiphon et Hellanicus apud Harpocrationem s. v. Cf. Schol. Ar. Vesp. 1007. Eius sacellum prope τὸ ἀργυροκοπεῖον Athenis fuisse videtur, in eoque servabantur pondera et mensurae normales a metronomis. Cf. Schoemann—Lips. Gr. Alt.[4] p. 456. Hinc CIA II 466, 28 sq. 467, 30 sq. 468—476 Στεφανηφόρου δραχμαί (σύμβολα). Cf. Hultsch, Metrol. p. 108, not. 19, Böckh Oec. II p. 341 sqq.

στεφανίζειν dorice = στεφανοῦν. Arist. Eq. 1225 ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα κἀδωρησάμαν, ubi schol. μιμεῖται δὲ τοὺς εἵλωτας, ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα.

στεφάνιον, demin. a στέφανος. Dittenb.[2] 588, 5, 148. FGH 103, 4 et alibi. Vid. στέφανος.

στεφανίσκη = στεφανίσκος (a στεφάνη). Theognostus *BA* 1419.

στεφανῖται ἀγῶνες saepe commemorantur in titulis. Vid. Dittenbergii[2] Index.

στέφανος. „sacerdotii insigne. Ut igitur novi sacerdotis initiatio παράληψις τοῦ στεφάνου vocatur (BCH XI p. 375, n. I 9 sqq. cf. ἀναδέξασθαι, ἀναλαμβάνειν τὸν στέφανον n. 325, 19. 22. 35), sic de decessu — usurpatur vox ἀπόθεσις τοῦ στεφάνου." Dittenb.[2] 420, 16 sq. (not. 9); 592, 21 τῶι τὸν στέφανον ἔχοντι; 664, 18 ὃν ἂν χρόνον ἔχηι τὸν στέφανον. — Vid. θαλλός et μυρρίνη. In Andaniae mysteriis Cereris et Proserpinae οἱ ἱεροὶ καὶ ἱεραί (vid. s. v. ἱερουργοί) gestabant στεφάνους — πῖλον λευκόν, protomystae vero στλεγγίδα, q. v. Dittenb.[2] 653, 8. — Saepe vero στέφανος et στεφάνιον, corollarium, dicuntur de muneribus datis regi et privatis. Vid. Mahaffy ad MFP II 39 (e), ubi cft. PL p. 42 στεφανικὸν (τέλος). Accipit ibi iudex maleficorum στεφανίου nomine tria talenta. Cf. Ostr. 1530 ap. Wilcken O. G. I p. 295 sqq., qui plenissime agit de muneribus στεφάνου nomine inde ab Alexandro magno per omnem orbem hellenisticum a populis regibus donatis, habita imprimis Aegypti ratione (cf. etiam FGH 14, 3; 20. 7. 12; Ostr. 55, 9); de stephanico vid. ibidem p. 302. In ostracis aet. imperatoriae constanter occurrit στεφ/χρυσ/ = στεφανικὸς χρυσός (p. 299). Hinc στεφανοῦν, donare eiusmodi munera, etiam statuam. Vid. p. 298 et not. 1 ad p. 296. Cf. Olbiae tit. IRB I, 12, 7 στεφανωθῆναι αὐτὸν χρυσοῖς χιλίοις καὶ ἀνδριάντι (saec. IV a. C.). Dio C. 78, 9, 2 sqq. — στεφάνια χρυσᾶ. Deli tit. saec. a. C. II Dittenb.[2] 588, 6; στέφανος διηνεκής, identidem renovatus? GD 3468 ὁ δᾶμος ὁ Ἀστυπαλαίων ἐτείμασε Ἀπολλώνιον — ἥρωα εἰκόνι χαλκέα καὶ στεφάνῳ διηνεκεῖ. — Kaib. ep. 926, 8 ἠγαγόμην (= ἠνεγκόμην) στεφάνους et 932, 4 ἦλθες ὑπὸ στεφάνους. — In CIA passim occurrunt θαλλοῦ, κιττοῦ, μυρρίνης, χρυσοῦς στέφανος et formula στεφανοῦν ἀπὸ χιλίων δραχμῶν.

στεφανοῦν τὴν εἰκόνα τοῦ τεθνεῶτος patroni debebat libertus Delphis. GD 1801, 5 κατοικείτω δὲ (serva manumissa) ἐν Δελφοῖς καὶ στεφανωέτω (cf. δαμιώοντες) τὰν Φίλωνος εἰκόνα στεφάνῳ πλέκτῳ νουμηνίαι καὶ ἑβδόμαι (diebus Apollini sacris). Cf. 2085, 5 στεφανούτω δὲ κατὰ μῆνα νουμηνίαι καὶ ἑβδόμαι τὰν Φίλωνος εἰκόνα δαφνίνωι στεφάνωι πλέκτωι et 1775, 21. — στεφανῶι = στεφανοῖ Astypalaeae tit. GD 3459, 17; 3460: ὅτι ὁ δᾶμος στεφανῶι Ἀρκεσίλαον; Gelae CIG 5475, 3; Eleusinis Dittenb.[2] 518, 12. Cf. Calumnae tit. Newton AGI 238, 5 ἀξιῶι. Vid. Bechtel ad Astypalaeae tit. et cf. attica verba ἱδρῶν et ῥιγῶν. De forma syracusana στεφάνουσο = στεφάνου vid. σο.

στέφειν cum acc. certaminis, ad analogiam verborum agonisticorum. Kaib. ep. 625, 3 ἐστέφθη δρόμον, 947, 3 στεφθεὶς στάδιον.

στέψις = *στεφάνωσις*. *PB* 362 III 26, al. (saec. p. C. III).

στηθιαῖοι ἀνδριάντες, clupea sive thoraces. IGSI 956 B.

στηθίν = *στηθίον*? Amh. pap. II 125, ubi agitur de sumtu funebri: *στηθὶν μνα(είων) δ'*. Editores dubitabundi vertunt a n e c k l a c e.

στῆθος servat *η* in dialectis. Cf. Sapph. 83; Alcae. 36, 4. 42, 2; Pind. fr. 218, 2; Bacchyl. V 15. X 54 Bl.

στηθόνιον (= *τὸ στηθῶν μέσον* Poll. II 162), serum vocabulum (cf. Lob. Phryn. p. 384) legitur in titt. att. aet. imperatoriae. Dittenb.[2] 683, 10 = CIA III 74. Cf. III 73 extr.

στήκειν, forma sequior pro *ἑστηκέναι*. Vid. *σ τ α ί ν ε ι ν*. Exempla dat Sophocles in lex. s. v.

στήλη. Vid. *σ τ ά λ α*, *σ τ ά λ λ α* et *τ ε λ α μ ώ ν*.

στηλῖδος γραφή, e p i t a p h i u m. IGSI 1703 *οὐ δολιχὴ παρ' ὁδόν σε γ ρ α φ ὴ σ τ η λ ε ῖ δ ο ς ἐρύξει κτέ*.

στηλιτεύειν pro simplici *δηλοῦν* usurpat Theophyl. Sim. Hist. I 11, 8 et 13; III 14, 11, alibi saepe.

στηλοῦν = *εἰς στήλην ἀναγράφειν*. Antiochi regis epistula saec. III a. C. ineuntis ap. Dittenb.[1] 158, 16 *ψήφισμα*.

στηλοῦχος (?). Kaib. ep. 214, 7: *[Π]ρῶτος δ'[ἐν γαίης] κόλποι(ς) σ τ η λ [ο ῦ]-χ [ο ν ἔδειμεν] τ ύ μ β ο ν* pro tradito *CTHΛΩXLOCTYMM*.

στηριγμο-θέτας *δαίμονας*. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1356.

στησίλειον *σκάφιον*, dictum de Stesilai artificis nomine in Deli tit. BCH VI 33. 34. 36. 43—46. 48 = Dittenb.[2] 588. Cf. in lexicis *θηρίκλειον* et *μεντορουργής*, et supra *σ κ ά φ ι ο ν*.

στῆτα· *γυνή*. H. Doricum. Gen. *σ τ ή τ α ς* in Theocriti Syringe 14, Dosiadis Ara 2. Cf. Valckenaer, Diatrib. p. 131, Lob. Paralip. p. 429 (Schmidt).

στῆτος, contractum ex *στέατος* Hippocr. VIII 230, 18, ut *σ τ η τ ῶ δ ε ς* ap. Galenum in Hipp. 566. Cf. doricum *κρῆς* = *κρέας*. Alibi leguntur formae non contractae, ut *φρέᾱτος*, *φρεάτων*, *φρέατα* apud Herodotum nusquam contrahuntur. Cf. Hoffm. III 513 sq.

στῖα· *ψήφους· οἱ δὲ σ τ ί α ς· δηλοῖ δὲ καὶ στενοχωρίαν καὶ λιθοκονίαν*. H. S i c y o n i o s *τὰς ψ ή φ ο υ ς σ τ ῖ α* vocasse ait schol. Apollon. Rh. II 1074. Galen. lex. Hipp. p. 566 agnoscit formas *σ τ ῖ ο ν*, *σ τ ῖ α ι*, *σ τ ι ῶ δ ε ς*, unde Hes., cuius cod. habet *στηὰ* et *στηὰς*, correxit Schmidt, afferens etiam verbum *σ τ ι ά ζ ε ι ν* e Theognosto, can. 103, 29 [*σ τ ι ά ζ ε ι· λίθοις βάλλει*. H.), *π ο λ ύ σ τ ι ο ς*, s c r u p o s u s ex Nicandri Ther. 95, Alex. 466. 792 et conferens Hes. *ψ ε ι α ί* (*ψῖαι*)· — *ψῆφοι*.

στιβαδεύεσθαι, t e n d ĕ r e. Theophyl. Sim. Hist. III 7, 5 *ἀφύλακτον στιβαδευόμενον τὸ πολέμιον*.

στιβαρὰν *ἀπειλάν*. Kaib. ep. 1028, 80.

στιβάς. De usu huius vocabuli in re sacra cf. Dittenb.[2] not 36 ad tit. 737.

στιβήεις (a *στίβη* = *πάγος*) = *παγετώδης*. Cf. Suid. s. v. Utitur Callimachus in Hecales fr. col. IV, 11: *καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, αἶψα γὰρ ἦλθεν* | *στιβήεις ἄγχουρος κτέ.*
στιβίζειν, fucari, figurate Theophyl. Sim. Hist. Prooem. lib. I, § 11 *ῥύθμῳ δὲ τὸ ψεῦδος στιβίζουσι* (v. l. *στιμμίζουσι*). Cf. *στίμμι* in lexicis.
στίβος ionice et poetice = *ἴχνος* et *ὁδὸς στειβομένη*, i. e. *πατουμένη*. Her. IV 140. 122. V 102. Praeter tragicos in Attica adhibet Xenophon.
στίκτης, notas qui inurit carnifex. Herond. V 65 (cf. 75): *Κόσιν τέ μοι κέλευσον ἐλθεῖν τὸν στίκτην* | *ἔχοντα ῥαφίδα καὶ μέλαν.* Cf. Eupolis I 139. K. O. Crusius affert Zonaram p. 118 W. narrantem de Theophilo: *τὰς ὄψεις αὐτῶν* (inimicorum) *κατέστιξε καὶ ταῖς στιγμαῖς μέλαν ἐνέχεε, γράμματα δ' ἐτύπουν τὰ στίγματα· τὰ δ' ἦσαν ἴαμβοι οὗτοι.* Secuntur XII senarii.
στίλβειν. Adde Bacchyl. XVII 55 Bl. de Theseo *ὀμμάτων δὲ στίλβειν ἀπὸ Λαμνίαν φοίνισσαν φλόγα.*
στιπποτιμητ(ής) = *στυπποτ.*, lini aestimator. *PO* 103 extr. (a. 316 p. C.). Ita aet. byzant. **στίππη** *PK* II 334 et **στιπποοργός** 332. 334. Cf. Wilcken, Archiv. f. Papyrusf. I 556 (ad *PB* 873).
στιχάς, -άδος = *στοῖχος*. Kaib. ep. 1035, 16 (saec. p. C. II) *καὶ πίσυρας στιχάδεσσιν ἐφ' ἡγεμονῆας ὀπάσσαι.* Cf. *στοιχάς* Poll. V 36.
στίχη, tunicae genus. Edictum Diocletiani VIII 56 Momms. [*ἐν στί*]*χῃ ἀπὸ ἰστοῦ.*
στλεγγίς sec. Poll. VII 149 *δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τῇ κεφαλῇ φοροῦσιν.* Hoc in Andaniae mysteriis Cereris et Proserpinae gestabant *οἱ πρωτομύσται τῶν τελουμένων.* Michel 694 (Dittenb.[2] 653), 14, ubi additur *ὅταν δὲ οἱ ἱεροὶ* (vid. s. v. *ἱερουργοί*) *παραγγείλωντι, τὰμ μὲν στλεγγίδα ἀποθέσθωσαν, στεφανούσθωσαν δὲ πάντες δάφναι.* Cf. CIG 159. CIA II 818 et Thesaurum. Nuper v.Leeuwen Ar. Eq. 580 pro *ἀπεστλεγγισμένοις* apte coniecit *ἀνεστλεγγισμένοις*, i. e. *στλεγγίδι ἀναδεδεμένοις.*
στοιά, στοά. *στοὰ ἡ βασιλεία* CIA I 61; *ποικίλη* II 778 *B* 6; *ἡ Διός* II 325. 326; *ἡ Ἀττάλου* II 482, 68. Cf. 1170; *ἡ ἐν Κεραμεικῷ μακρὰ στοά* II 421 a, 14; *ἡ μακρὰ* (*χαλκοθήκης*) II 720 *B* 11; *ἡ τοῦ Ῥωμαίου* II 446, 26; *στοὰ* (*ἐν Σαλαμῖνι* II 594. De formis cf. Meisterh.[2] 44.
στοιβά. „Dans les inscriptions d' Epidaure [GD 3325] *στοιβά* désigne la partie inferieure du soubassement, celle qu' on appelle *στυλοβάτης*, c. a. d. les assises du soubassement placées au-dessus du sol et servant de base à la *κρηπίς*. Le soubassement se compose de trois parties 1) *στοιβά*, 2) *κρηπίς*, 3) *στυλοβάτης*." Kabbadias, Fouilles d' Epidaure, p. 85. Cf. lexica.
Στοιχαῖος, scil. *Ζεύς*. Therae tit. GD 2740. Vid. *Στοιχεύς*.
στοιχάς. Vid. *στιχάς*.

στοίχεις = στοιχῶν, i. e. ἀκολουθῶν, ἀκόλουθα πράττων, συνᾴδων. Inscr. Cymae GD 311, 13 *στοίχεις* τοῖς προϋπαργμένοισι οὕτω καὶ *προσμέτρεις* (= -τρῶν) τὰν ἐ' αὔτω τύχαν τοῖς ἐφίκτοισιν ἀνθρώπω. Vid. *MI.* Passim verbum hellenisticum στοιχεῖν occurrit in titulis.

Στοιχεύς. Dionysius Thrax. *BA* 790, 30: *στοῖχος* γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἀριθμός. τοιγαροῦν *Σικυώνιοι* κατὰ φυλὰς ἑαυτοὺς τάξαντες καὶ ἀριθμήσαντες *Διὸς Στοιχέως* ἱερὸν ἱδρύσαντο (Cram. An. Ox. 4, 320 *Στοιχαδέως*, Villoison Anecd. 2, 187 *Στοιχείου*). Non commemorat Pausanias. Vid. *Στοιχαῖος*.

στοιχηδίς. Vid. *δις*.

στοῖχος, spatium temporis, hora. Herond. IV 12 τοῦ ἀλέκτορος τοῦδ' ὄντιν' *οἰκίη στοίχων* | κήρυκα θύω e Meisteri correctione pro οἰκίην τοίχων, comparantis στοιχεῖον.

στολισμός, στολιστής (ἀρχιστολιστής, πρωτοστολιστής), **στολιστεία** saepe apparent in inscriptionibus et papyris aeg. pertinentque ad veterum usum vestiendi imagines. Videatur Hermes 1888, 594.

στόμα, vox. Herond. III 47 ἓν γὰρ *στόμ'* ἐστι τῆς συνοικίης πάσης = ἀφ' ἑνὸς στόματος πάντες οἱ ἐν τῇ συνοικίᾳ λέγουσιν. — Homerus στόμα κόσμου audit in ep. Kaib. 1084, 2. — Vid. *στύμα*.

στομοῦν = ἐπιστομίζειν, os obturare. Her. IV 69. Cf. Aesch. fr. 326 Nck.[2]

στονόϝεσσα ἀϝυτά. Vid. s. v. *ἀριστεύϝει*. — στονόεις τύμβος. CIA III 1345 (metr.).

στορά. Epidauri *IE* 241, 11 „στορά designe les pierres placées sur le sol pour recevoir les plaques calcaires du dallage apparent du temple" Kabbadias, Fouilles d'Epidaure, p. 86.

στορνόντες = στορεννύντες, στρωννύντες. Her. VII 54.

στορπάν· τὴν ἀστραπήν. H. Metathesi natum voc. ex στροπάν. Infra Hes. *στροπά* (ita pro στροπή *EM* 514, 21)· ἀστραπή. *Πάφιοι.* Utrum στορπά cypria sit an arcadica forma non liquet.

στουμνά· αὐστηρά. H. Boeotice aut laconice = στυφνά sive στριφνά a radice στυπ. Cf. Ahrens II 125.

στραβαλός· ὁ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος. *Ἀχαιοί* H. Inde *στραβαλοκόμαν* = οὐλοκόμον. Soph. fr. 994 Nck.[2], Poll. II 23. Cf. Hes. s. v.

στραβ-έλαφος. Ephesi tit., Wood, Discov. App. 4, n. 13 (Kum.).

στραταγίου *Ἀπόλλωνος* ἐρανισταί. Inscr. Rhodi. Rev. Arch. 18, 64, II 472 (Kum.).

στραταγός. Vid. *στρατάρχης, στρατηγός, στρόταγος*.

στρατάρχης = στρατηγός. Her. IV 157 extr. VIII 45. Aesch. fr. 182 Nck[2]. Cf. *στράταρχος* apud Pindarum.

στρατεία, militia. IGSI 1480 *πράξας στρατείας τρεῖς*, κεντηναρίαν, δουκηναρίαν κτέ. De usu byzantino, quo haec vox quodvis munus significat, vid. Ducange s. v. Sic Dio C. (Xiphilinus) LXXVI

18, 2 *εὐθύς τε αὐτὸν ταῖς λοιπαῖς στρατείαις ἐσέμνυνε*, quemadmodum vix ipse Dio scripsisse videtur.

στρατεύειν. Vid. *ἐστρατευάθη* et *ἐστρατεύθη*. — Forma activa in titt. atticis rarissima est, excepto *ἐπιστρατεύειν*. Vid. Meisterh.[2] 154, 2. — *στρατευσάμενος*, a militiis. IGSI 716. — Mirifice Theophyl. Sim. Hist. VIII 15, 7, *τὴν κοσμοφθόρον ἐκείνην ἐστράτευσε σάλπιγγα* pro *στρατείαν*.

στρατήγιον, τό. CIA II 728, B 29, quod metro postulatur Soph. Ai 708.

στρατηγός (ἥρως). Inscr. att. saec. III exeuntis aut II ineuntis *EA* 1884, 170, 53 *πρὸ τῶν προβο[λῶ]ν θύουσιν ἥρωι στρατηγῶι*. — **στρατηγὸς ὕπατος**, praetor maximus, antiquior apud Romanos consulis appellatio (Mommsen. Eph. epigr. I p. 223 sqq.). Sic vocatur T. Quinctius Flamininus in CIG 1325 et 1770 (a. 198 a C.). — In Aegypto **στρατηγὸς τῆς πόλεως**, i. e. Alexandriae, *PB* 729 (a. 144 p. C.); *PO* I 100, 1 sq. (a. 133 p. C.). Praefuisse videtur vectigalium in ea urbe administrationi. Cf. Wilcken, O. G. I p. 624. — In Attica *στρατηγὸς ἐπὶ τὸ ναυτικὸν* CIA II 331, 5. 985, C 1, E II 45. 53. — *ἐπὶ τὰ ὅπλα* sive *ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας* II 331. 389. etc. 302. 484 etc. — *ἐπὶ τοὺς ξένους* II 331, 25. — *ἐπ' Ἐλευσῖνος* II 1349. — *ἐπὶ τὴν παρασκευήν* II 331, 25. 403—405 etc. — *ἐπὶ τὴν παρασκευὴν τὴν ἐν ἄστει* 985 B et E. — *στρατηγοὶ οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν κεχειροτονημένοι* 733 B 2. — *οἱ ἐπὶ τὸν Πειραῖα* 1207. Cf. 1206. 1339. — *ἐπὶ τὰς συμμορίας* 809 a, 209. — *ἐπὶ τὴν χώραν* 331, 24. — *ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν* 1194. 1195. — *στρατηγῶν ἐπὶ Λῆμνον* 593, 10: — *ἐν Σαλαμῖνι* 469, 77. 595. Quibus Arist. *Ἀθ. πολ.* 61, 6 sq. addit. *εἰς τὴν Μουνιχίαν* et *εἰς τὴν Ἀκτήν*.

στρατηίη et **στρατηλασίη** ionice = *στρατεία* Herodotus cum verbo *στρατηλατεῖν* usurpat, hoc cum tragicis; III 140 *στρατηλασίη* significat *στρατός*, exercitus.

στρατηλάτης saepius occurrit in papp. aeg. aet. byzantinae; interdum additur *καὶ παγάρχος* sive *παγάρχης*, ut *PB* 305, 2 (a. 556); 320, 7.

στρατηλάτι (vocat. fem. gen.). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2275.

στρατιά interdum pro *στρατεία* in titulis, ut saepe in scriptorum codicibus. Vid. Meisterh.[2] 43, 29. Fortasse eo sensu scribere praestat *στρατία*.

στρατιαρχία = *στρατηγία*. Theophyl. Sim. Hist. III 3, 7.

στρατιώτερον (*Ἄρευος*) = *μαχιμώτερον*. Alcaei fr. 29. De positivo vid. lexica.

Στρατιώτης Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 9. Cf. Mein. Hist. crit. p. 451.

στρατονίκεια, festum vel agon in honorem Stratonicae reginae. Deli tit. BCH VI 144 (Kum.).

στρατονομάρχης. Inscr. Heliopolidis in Syria. CIG 8617 (Kum.).

στράφειν dorice = στρέφειν. Sophronis fr. 79 ἐστράφθη. Theocr. VII 132 στραφθέντες. Nisyri tit. IGI III 92, 6 στραφέτω. Sed διεστρέφοντο personatus Archytas Stob. flor. I 114, p. 65, 1 W. Cf. τράπειν, τράφειν, τράχειν, τάμνειν. — Aeolensibus στρόφω (editum στροφῶ) et στρότος (pro στρατός) tribuunt *EM* 738, 44. Cram. An. Ox. I 349, 13. Compend. III § 17. Sed vid. Hoffm. II 360.

στρεβλοῦν, torquere. Herond. II 98 λαβών — στρέβλου με· μοῦνον ἡ τιμὴ ἐν τῷ μέσῳ ἔστω. De re cf. Ar. Ran. 622 sq. Vid. lexica.

στρεπτὸς περίχρυσος ὑπάργυρος. CIA II 652 = Dittenb.[2] 586, 28.

στρεπτοφόρος. Solus Her. VII 115.

στρέφειν intransitive. Herond. I 8 στρέψον τι, δούλη, ubi alio se convertere, abire significare videtur. — Lexico Schwhi add. Her. V 12 στρέφουσα τὸν ἄτρακτον.

στρεφηλάκατος, daemonum epitheton in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1358.

στριγχός. Vid. τριγχός.

στρόβλοι δεξιοί = στρόβοι. Pap. mag. W. Leid. I 7; 9, 23.

στρογγόλιον ῥεφαν[αι]ελαίου, vas rotundum. *PO* 155, 3 (aet. byzant.).

στρόμβος, conchylii genus, pro σάλπιγξ ap. Archilochum, fr. 192. Schol. Lycophr. 250 πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα (a Tyrrhenis, ut ferebatur) τούτῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἐχρῶντο. Cf. Hom. *Σ* 219 et *Φ* 388.

στροπά. Vid. στορπάν.

στρόταγος aeolicum = στρατηγός. GD 214. 238. 248. 285. 304 A, στροταγήσαντα GD 250. Saepe tamen apparet ᾱ: στράταγος GD 215. 318, στρατεία 304 A, Στράτιππος 266, Στράτων 311, Ἀγασίστρατος 312. — In titt. thessalicis semper est ᾰ, contra in boeoticis ubique ō exceptis στραταγέοντας 470 et Στράτων 476; 713 B. 814.

στρότος et στρόφω. Vid. στράφειν et στρόταγος.

στροοκτώριος, structorius. Tit. delph. (a. 97—102 p. C.) 1899, p. 574: τό κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων ὑπὸ τὴν Φλαουίου Σωκλάρου ἐπιμελητείαν τὸ στρουκτώριον ἐποικοδόμησεν. Homolle accipit de aedificii refectione.

στροφεῖον, tiarae genus? *PO* 33 III 5.

στρόφιγξ. Vid. γίγ[γ]λυμος.

στρόφιον, insigne hierophanti apud Arrianum, Diss. Epict. III 21, 16, occurrit in inscr. eleusinia Dittenb.[2] 409, 20 sqq. ἱεροφαντοῦντα — τὸ στρόφιον παρὰ τῶι Αὐτοκράτορι θεῶι Ἀντονείνωι λαβόντα.

στρόφος, funis, vinculum, cingulum, fasciae. Hom. Od. XIII 438 etc. h. Apoll. 122, 128. Her. IV 60. Aesch. Sept. 198, itaque ionici usus.

στροφνός. Vid. στουμνά.

', pavimentum. Vid. στρωματίζειν.

στρωματίζειν, ponere pavimentum (*στρῶμα*), pavimentare. CIA II 1054 = Dittenb.[2] 587 (de Philonis sceuotheca) l. 9 *κατατεμὼν τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ τοῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας, τὸ ἄλλο ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον στρωματιεῖ. — στρωματιεῖ δὲ καὶ κτέ. — πάχος δὲ ποιήσει τὸ στρῶμα τετράπουν*. Aliter Hesychius *στρωματίζειν· τὰ ἐπισάττειν ὄνῳ*.

στρωννόναι στρωμνάς, ritus sacer. Vid. s. v. *θόλος*.

στρωτή, ἡ, sc. *ὁδός*, strata. Chia inscr. saec. I a. C. BCH 1879, p. 324, n. 11: *Καλλισθένης — τὴν στρωτὴν καὶ τὰς καθέδρας — Μητρί*.

[στρω]τήρων *ἀγωγᾶς*. Epidaur. GD 3325, 180; *στρωτήρων ἐπικοπάς* ibidem l. 235. Dittenb.[2] 587, 68. 85. 87 (= CIA II, 2 n. 834 b) Vid. lexica.

στυγεῖν ion. = *μισεῖν* ep., lyr., trag., Her. III 52. VII 23.

στυγόστρατος. Headlam, Cl. Rev. 1901, 18, *στυγοστράτῳ* pro *στύγος στράτῳ* reddit Aeschylo, Ag. 552.

στυκτός = *στυγητός, στυγερός*. Homero *E* 831 *στυκτὸν* (pro *τυκτὸν*) *κακόν* reddidi, quod recepit v.Leeuwen.

στύμα aeolicum = *στόμα*. Compend. I § 14. Theocr. XXIX 25. Cf. *μύγος* et *πύταμος*.

στυλοβάτης. Vid. s. v. *στοιβά*.

Στυμφηλίη *λίμνη* ion. = *Στυμφαλίς*. Her. VI 76.

στυππειοπλόκος. In inscr. eleusinia I 41 *EA* 1883, 3, quod olim monui, supplendum ... *στυπ]πειοπλόκωι*, praecedunt enim verba *τῶν σειρῶν τὰς διερρωγυίας*. Et ita suppletum nunc video CIA II add. 834 c. 15. 42.

στυππειοπώλης. CIA IV 2, 175 b. col. I, 24; **στυππειόπωλις** (?) ibidem d 8.

στύππειος iuxta **στύππεος**. Meisterh.[2] 34, 3. Cf. **στύππινος** ibid. 74, 15.

στυπποτιμητής et **στυππουργός**. Vid. *στιππ*...

στυριοῦν, fideiubere, spondere, verbum originis aegyptiacae. *Συγγραφὴ ἐστυριωμένη*, syngrapha fideiussione sive sponsione confirmata, unde *στυρίωσις*, fideiussio, sponsio. Vid. Peyron ad *PT*, I p. 116 sqq., has interpretationes coniecturae loco se proponere confitentem. Probabiles tamen videntur.

στυφελόν· *τραχεῖαν καὶ σκληράν· οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν Γλώσσαις*. Schol. Apoll. Rhod. II 1005.

στυφλάριος, asper, saxosus. Hyetti tit. a. 212 a. C. non antiquior, Dittenb.[2] 740, 8, *χωρείδιον στυφλ[ά]ριον*.

Στῶλος pro **Σκῶλος**. Meisterh.[2] 61, 1.

σύ. Formae dialecticae: Aeolicae *N*. *σύ* (*τύ*?) G. *σέθεν*. D. *σοί, τοι*. A. *σέ*. Etiam Arcades *σύ* dixisse nunc constat testimoniis titulorum saec. a. C. III in Philologo a. 1900 p. 201 sq. Formae boeoticae sunt: *N*. *τού, τούν, τούγα*. G. *τεοῦς, τιοῦς, τιεῦς*. A. *τίν*. doricae: N *τύ*. G. *τέος, τέορ, τέο, τεοῦς, τεοῦ, τεῦς, τυ* (encl.). D. *τίν, τίνη, τεΐν*. A. *τέ, τεί, τυ* (encl.). Ahrens II 240 sqq., qui p. 258

scribit „Minus recte Apollonius p. 106 C mixta Alcmanis dialec deceptus etiam vulgare σέ Doridi tribuit". Attamen vetustissi. Therae inscr. IGI, III 553 habere videtur τᾶδ' ᾦφε οἰσῶν σε. Cf. Kretschmer in Philologo a. 1899, p. 467 sq. Quidquid de reli... iudicandum, ΣΕ ibi non controversum est. Ionica sunt σύ, σ... σέο, σεῦ, σοί cum encl. τοι, σέ, σε. — De singulis vid. Kühner-Bla... Gr. gr. I 580 sqq. De plurali et duali cf. ὑμεῖς.

σοανία (= att. ὑηνία)· λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. H. Epicharm... ap. Athen. II p. 84 D. Vid. ὑανία.

σοβάλλας· ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. H. ion. ὑβαλλής, quod inf... habet idem; mox σύβας· λάγνος. Est autem Σύβας aptum Sat... nomen in vase apud Jahnium, Vasenbilder p. 15. — Cf. lat. subare

σοβήνη, non σοβίνη. Meisterh.[2] 15, 7. Adde CIA IV 2, 672 c 10. ... Arist. Thesm. 1197. 1216 cum schol.

Subiunctivus perf. med. pass. ap. Cretenses in LG πέπαται = κεκ... μένος ἦ et ἐστετέκνωται = ἐκτετεκνωμένος ἦ.

σοβώτας· Σπεύσιππος ὁ φιλόσοφος θηρίον τι. H. Schmidt cft. Menagium ad Diog. La. 98 F.

σογγαμέτας. Inscr. metr. Pari BCH IV 287 (Kum.).

σογγένεια. Olymi in Asia tit. saec. II a. C. extr., Michel 476. ... ὑπαρχουσῶν τοῦ Ὀλυμίων δήμου τῶν πρότερον μὲν φυλῶν καλουμένων... νῦν δὲ συγγενειῶν, τῆς τε Μωσσέων καὶ Κυβομίων καὶ Κανδηβίων. — Pro συνουσία vocabulo utitur schol. Arati p. 344 23 ed. Maass. Cf. συγγένησις apud Platonem.

σογγενής, cognatus regis, nomen summae dignitatis in aula Lagidarum. PLeid. p. 219, 377, 415. Cf. Leemans I p. 3; Peyron ad PT I 12, p. 63, qui plerumque hunc titulum datum esse strategis et epistrategis monet, raro epistatis, i. e. praefectis, ... obelisco autem Philarum, l. 14 epistolographo regio. Vid. Strackium in Mus. Rhen. LV p. 161 sqq. et cf. Amh. pap. II ... (a. 135 a. C.): βοηθῶι συνγένει καὶ ἐπιστρατήγωι καὶ στρατηγῶι τ... Θηβαΐδος. De mitra insigni τῶν συγγενῶν et fibula aurea cf. Archiv f. Papyrusf. I, 2 p. 225.

σογγενική, ἡ pro συγγένεια scil. regis Aegyptii (cf. συγγενής...) Herodis, Euergetis II aequalis, epigramma I in pap. Musei Gizeh. vs. 10, BCG XX p. 191: συγγενικῆς τε φορῶν δόξαν ἰσουρανίαν. Cf. Archiv. f. Papyrusf. I, 2 p. 219 sqq. Vid. et Amh. pap. II 36, l. ...

σογγενίς, fem. subst. συγγενής. Amh. pap. II 78, 9, ut Luc. ev. I 36. Cf. Lob. Phryn. p. 452.

σογγεοῦχοι. Inscr. in museo Alexandriae incertae aetatis ap. Ziebarth. Vereinswesen 213: τῆ(ι) συνόδωι τῶν συνγεούχων Πτολεμαῖος Ἀλεξάνδρου Αἰακιδεύς.

σογγιγνώσκειν = ὁμολογεῖν, ὁμογνωμονεῖν, ὁμονοεῖν cretice LG V 45 ... δέ κα κρέματα δατεόμενοι μὲ σύνγιγνόσκοντι ἀνπὶ τὰν δαῖσιν, ὀνὲν ...

κρέματα, κ' ὅς κα πλεῖστον διδδι ἀποδομένοι, τᾶν τιμᾶν διαλακόντον τὰν ἐπαβολὰν Ϝέκαστος. — Ionici fere usus est notio agnoscendi, consentiendi. Vid. Schwhi lex. (act. et med. 1 et 2), cui addatur Her. IV 126 *εἰ δὲ συγγινώσκεαι εἶναι ἥσσων.* Contra nusquam apud Herodotum apparet notio Atticis propria ignoscendi, licet saepe eo sensu usurpet *συγγνώμην ἔχειν*, similia.

συγγίνεσθαι, συγγινώσκειν. Vid. simplicia.

συγγραμματεύειν. CIA I 237. 238.

σύγγραφα, τά = *ἡ συγγραφή*, contractus. Eretriae tit. *EA* II 417 (Kum.).

συγγραφή. Magni momenti est inscriptio de contractu templi Delii Apollinis aedificandi *EA* 1887, 56 sq, l. 18 sqq.: *ἐὰν δὲ μὴ ποιήσηι* (manceps) *ἐν τῶι χρόνωι δόκιμα κατὰ τὴν συγγραφήν, ἀποτινέτω δ' δραχμὰς τῆς ἡμέρας ἑκάστης, ἕως ἂν ποιήσηι δόκιμα κατὰ τὴν συγγραφήν. — τοῦ δ' ἀργυρίου λήψεται τὸ μὲν ἥμισυ, ἐπειδὰν τοὺς ἐγγυήτας καταστήσηι, τοῦ δὲ λοιποῦ τὸ ἥμισυ, ἐπειδὰν ἐξειργασμένα ἦι τῶν ἔργων τὰ ἡμίση, τὸ δὲ λοιπόν, ἐπειδὰν πάντα τέλος ἔχοντα....*, ubi supple *τύχηι*. Aequissimae sane leges.

συγγραφῆς, οἱ. Athenis CIA I 66. Add. 27 b, 3 sqq. *τάδε οἱ χσυγγραφῆς χσυνέγραψαν κτἑ.* Cf. Lys. XXX 17. 21. Thuc. VIII 67. Harpocr. s. v.

συγγραφο-διαθήκη, tabulae nuptiales simul testamentum continentes. PB 252, 1 (a. 98 p. C.). Cf. Archiv f. Papyrusf. I p. 491.

σύγγραφος, ἡ = *συγγραφή*, contractus. Inscr. Hermionis L.F. 189 h., Epidauri IE 242. 159. Cf. EA 1892, 75, l. 140. — Eodem sensu (τὸ) **σύγγραφον.** PK II 162, 10 *ἱκανὰ σύγγραφα παρασχεῖν μέλλω* (saec. III p. C.). Vid. *σύγγραφα.*

συγγραφοφύλαξ, contractuum custos. MFP II 21 (b) 7; 29 (c) 6, alibi. „*Συμβολοφύλακες* sub secundo, item *συγγραφοφύλακες* sub tertio Ptolemaeo commemorantur iis verbis, ut confundi non possint cum privatis contractuum custodibus, qui sumi solebant e testium numero, atque ipsi quoque *συγγραφοφύλακες* audiunt." J. C. Naber in Archiv. f. Papyrusf. I, 2 p. 320. Cf. L. Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. pag. 46, not. 2.

[**συγενῆ** *χοιρίδια.* FGH 115, 3 (a. 101 p. C. epistula): *ἀγόρασον ἡμῖν δύω συγενῆ χυρίδια* (sic) *εἰς τροφὴν εἰς ὗκον* (sic), *ἐπ(ε)ὶ μέλλομεν — χυρίδια θύειν εἰς τὰ γενέσια Σαβίνου.* Male editor corrigit *συγγενῆ*, debebat *εὐγενῆ*, i. e. *γενναῖα.*]

συγκαθιδρύειν. CIA III 9.

συγκαλύπτειν, pro quo antiquiores *ἐγκαλύπτειν* uti solent. Epidauri tit. aet. imperat. Dittenb.[2] 804, 6 *συνκαλύψασθαι τὴν κεφαλήν.*

συγκατατάττειν (ut Xen. Cyr. VI 3, 32). Ephesi tit. c. 86 a. C. Dittenb.[2] 829, 52 *συγκατετάττοντο μετὰ Ἀθηναίων.*

συγκαταφλέγειν (ut Luc. Nigr. 30). Mylasae tit. a. 31 a. C. Dittenb.[2] 350, 14.

συγκατήγορος, subscriptor (in accusando). Hyperid. III 13 Bl. Verbum *συγκατηγορεῖν* ibidem II 44, 1; III 12, ut Dem. XIX 291.

συγκατοικία. Tit. Chondrianorum in Lydia. Mus. et Bibl. Smyrnae 1878, 97 (Kum.).

συγκέλλιος (a. *κέλλιον*, cella), contubernalis. Pap. saec. VIII, PK I 177, 1. Cf. nom. pr. Syncellus.

συγκλαροῦν dorice = *συγκληροῦν*. Rhodi tit. Dittenb.[2] 549, 10.

συγκλείειν. Chersonesi tit. saec. I a. C. GD 3087, 19: *καίπερ τοῦ καιροῦ συγκλείοντος εἰς χειμῶνα, Διόφαντος — ὥρμασε μὲν ἐπ' αὐτὰ τὰ βασίλεια τῶν Σκυθῶν*, Cf. sq. vocc.

συγκλεισμός, finis. *PO* II 275, 20 (a. 60 p. C.) *ἐπὶ συγκλεισμῷ τοῦ ὅλου χρόνου*.

σύγκλητον διδόναι ἐκτὸς τοῦ στίχου, versio formulae latinae senatum dare extra ordinem in tit. XVI 64. 125 ap. Viereck, Serm. Gr. p. 79, ubi praeterea ex inscriptionibus collegit *ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῳ*, senatui placere XVI 84; V *B* 6; *ἡ σ. ἡγήσατο*, s. existimavit XVIII 56; *ἐψηφίσατο*, decrevit Mon. Ancyr. 2, 17 etc.; *οὕτω δοκεῖ κύρια εἶναι δεῖν*, ita placet rata esse oportere XII *B* 30. Cf. *οὕτως δοκεῖ* (*φαίνεται*) *δεῖν εἶναι* XIII 8, 9; *ἔδοξεν*, censuerunt (passim). — (Ex) senatus consulto, *κατὰ δόγμα συγκλήτου* XII *B* 18, XXI 22, *κατὰ τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα* XVII 8, 22, XVIII 3, 34; *δόγματι συγκλήτου* XV 4 et mon. Ancyr., alia. Idem p. 80 coram senatu, *κατὰ πρόσωπον ἐν τῇ συγκλήτῳ* XII *B* 3, XIV 6, XVI 64; benigne respondere, *φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι* XII *B* 26, XIII 6, XVI 66, XXI 1, XXVIII 5.

συγκολλήσιμα, chartae conglutinatae. *PO* 34 I 13; rect. 10, ubi vid. editores. Cf. **τόμος συγκολλήσιμος.** Pap. Grenf. II 41 (a. 41 p. C.), 18 sq. e Mahaffyi collatione ap. Wilcken O. G. I p. 588 sq., volumen conglutinatione factum.

Syncopata vocabula. Vid. s. v. *τριμίσκον*.

συγκοπήμεναι· *μαστιγωθῆναι*. H. Aeolice = *συγκοπῆναι*.

συγκόσμησις (lap. *συνκ.*). Sami tit. BCH V 479. (Kum.).

συγκρίτης *πόλεως* in Aegypto. *PB* 314, 9 (a. 630).

Συγκρύπτων Τιμοξένου comoedia. CIA II 975 V 15. Incognita.

συγκύρειν = *συγκυρεῖν*, pertinere ad. Telemessi decretum a. 244 a. C., Michel 547, 20 *τῶν συγκυρόντων τῆι σιτηρᾶι ἀπομ[ο]ίραι*, ibidem 1234, inscr. Aegypti saec. a. C. II. — *PO* II 247, 5 *αὐλῆς καὶ ἑτέρων χρηστηρίων καὶ εἰσόδου καὶ τῶν συγκυρόντων* (a. 90 p. C.), quae eodem pertinent (nostrates ap- en-dependenties), et sic passim *PB*, velut 103, 16; 236, 4; 251, 14 etc. — Philodemus de rhet. Sudh. p. 325, 17 *πᾶν τὸ συγκυροῦν*.

συγκωθωνίζεσθαι = *συμπίνειν* (cf. Athen. I, 19 C) est deponens passivum in papyro 10351 Musei Gizehii, l. 56 sq. *καὶ τούτων συνελθόντων εἰς τὴν Ἑρμῶνθιν καὶ συνκωθωνισθέντων καὶ ἁλὸς καὶ τραπέζης μεταξὺ ὄντων* .... Vid. Archiv. f. Papyrusf. I, 1 p. 60.

συγξενιτεύειν. IGSI, 1413.

σύγσφιγγε Herond. V 52. Ita papyrus; vulgo editur *σὺ σφίγγε*, sed Meister dedit *σύ γε φίγγε*, coll. *EM* 795, 21 (*γίνεται ἀπὸ τοῦ σφίγγω σφιγμὸς καὶ φιγμός*) et hesiodeo *φίξ*. At num ionica sit haec forma ignoramus, nisi forte habemus *ἀνδρόφιγγος* (Hesych.) pro genuina lectione ap. Herod. II 175 pro *ἀνδρόσφιγγος*. Quare nescio an tutius servemus traditum *σύγσφιγγε* = *σύσφιγγε*, coll. *σύνσκανος*, *συνστάτης*, *συνστώρσει*, quae infra leguntur.

συγχαίρεσθαι pro *συγχαίρειν*. Tit. a. 138 p. C. non antiquior, Dittenb.[2] 807, 5 *καὶ ὀρθὸν ἀνέβλεψε τοῦ δήμου παρεστῶτος καὶ συνχαιρομένου*. Cf. Ar. Pac. 291 et formae epicae *κεχάρημαι*, *κεχαρήσομαι*, *κέχαρμαι*, *ἐχηράμην*, *κεχάροντο*, *χαρήσομαι*.

συγχερσεύειν quid? Amh. pap. II 68, 7 (saec. p. C 1 exeuntis: *ἐπελθόντες ἐπὶ τὰς δηλουμένας δι' αὐτοῦ (ἀρούρας) ι' καὶ ἐπισκεψά[μενοι εἴ εἰσιν ἀπὸ τοῦ κα]θήκοντος καὶ συνκεχωρημένου εἰς πρᾶσιν ὑπολόγου τοῦ ἔπ(ε)ιτα συνχερσεύοντ(ος) κτέ*. Cf. *χερσεύειν* in lexicis.

συγχρηματίζειν. *PB* 379 *ὅπως ἐπιστείλητε τῷ τὸ γραφεῖον* (sc. *μεταχειριζομένῳ*?) — *συγχρηματίζειν ἡμεῖν* (sic). Wilcken O. G. I p. 462 explicat „im ämtlichen Verkehr treten." Naber vero Archiv. f. Papyrusf. I 2 p. 320 § 15. „Aut suscipiunt privatorum contractus magistratus aut scribunt ipsi, quod proprie dicitur *συγχρηματίζειν*, nam simplex verbum commune est, itaque in utraque specie subscribunt magistratus *κεχρημάτρικα*, sive transscripserunt sive scripserunt." Cf. p. 328. Sed vid. ibidem Mitteis p. 193 et Wilcken p. 558, qui rectius intellegere videntur de contractu scribendo a magistratibus, ut iubent contrahentes, quibuscum igitur operantur.

συγχρηματισμός? *PO* 237 IV 26 *διὰ δημοσίου συνχρηματισμοῦ αὐτῷ δανείσας*, ubi praepositio, punctis notata, incerta videtur. Fort. delenda. Locus lacer est admodum.

συζητητικός, inquisitivus. Philodemus de rhet. Sudh. p. 241, 8: *ὁ δὲ συνζητητικὸς τρόπος — τοῦ τοιούτου προσδεῖται χαρακτῆρος*.

σύζυγος. Vid. *σύνζυγος*.

σύιος (?) *τόπος*. Hyetti in Boeotia tit. BCH II 503 (Kum.).

συκαλλίς, ficedula. Epicharmi fr. 25, 3; 49, 2.

συκέη ionice = *συκῆ*. Her. I 193 bis. IV 23.

συκίας dorice = *συκῆς*. *TH* I 172.

συκίνη μάχαιρα· *συκοφαντία*. Phot. (Hes. *συκοφάντρια*). Gl. comica.

σῦκον. Herond. VI 60 *οὐδ' ἂν σῦκον εἰκάσαι σύκῳ | ἔχοις ἂν οὕτω*. Cf. F. C. G. IV 610 Mein. Apostol. XII 73; Diogen. Vind. III 85; Cic. ad. Att. IV 8, 2. — Latini: non est ovum ovo similius. —

σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ· τὸ ἐκκείμενον εἰς ὠφέλειαν τῷ βουλομένῳ· τὸ πρῶτον φανὲν σῦκον Ἑρμῇ ἐτίθεσαν, οἱ δὲ παριόντες ᾖρον. P… Hes., Zenob.

σοκοῶν = σικυῶν. Diocletiani edictum ed. Mommsen VI 28.

σόλακον· θύλακον. H. Laconicum. Cf. συλλίρ.

Σολεὸς Εὐρικίδοο fabula. CIA II 992 II 13.

σολῆν (συλᾶν) = ἀφαιρεῖσθαι (εἰς ἐλευθερίαν). Delph. GD 1696, 6: … τις ἐφάπτοιτο Μανέος ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω Μάνης αὐτο… συλέων ὡς ἐλεύθερος ὤν, ὁμοίως δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος στ… Μάνην ὡς ἐλεύθερον ὄντα, ἀζήμιος ἔστω ὁ συλέων. 170… κυρία ἔστω (Δορκὶς) αὑσαντὰν συλέουσα καὶ ἄλλος ὁ θέλων … Δορκίδος. Plenior formula exstat GD 1832, 22 ὁμοίως δὲ κα… παρατυγχάνοντες κύριοι ἔστω συλέοντες Σωτήριχον ἐπὶ τὸν θε… (Apollinem, cuius fidei commissus est servus manumissus) ἀζ… ὄντες. Cf. 1697, al.

σολήοντες = συλέοντες (συλῶντες). Delph. GD 2092, 9. 2100, 10, 2107, …

σόλινος et σύλον pro ξύλινος et ξύλον. Meisterh.[2] 71, 2. Cf. σύν = ξ…

σολλαβή de una littera Herond. III 22 ἐπίσταται δ' οὐδ' ἄλφα συλλαβὴν γνῶναι, ubi Crusius citat Apollon. de constr. p. 4, … schol. Dionys. Thr. p. 820, 6; 840, 1, Lucianum, Iudic. voc. II – Contra Dio Chr. Or. LXVI (49), 4 Arn. praep. ἀπὸ vocat μίαν συλλαβήν. Cf. ὑγγεμον. — συλλαβαί, epistula. Theophyl. Sim. Hist. IV 7, 6 ταῖς βασιλικαῖς συλλαβαῖς. Cf. VII 1, 3 (cp. § 2) … VIII 6, 3 et 5.

σολλάλησις, confabulatio. Philodemus de ira, p. 77, 20 sq. ed. Gomperz.

σολλαμβάνειν ἐν γαστρί pro nudo συλλαμβάνειν sive ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. concipere. Theophyl. Hist. V 14, 4. 5.

σολλάφειας. Vid. λάψεται.

σολλεαίνειν = συντρίβειν. Pap. X Leid. 3, 28; 5, 15; 9, 35, ubi non recte una terere vertit Leemans. Debebat conterere.

Σολλεῖα, agon Sullae de nomine dictus. CIA II 481 (Kum.).

σολλειτοοργεῖν CIA IV 2, 624 b 13 (συνλ). Item Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 115. 150.

σολλίρ· θυλακός. H. Laconice = θυλλίς· θύλακος. Arcadius 30, 2. Formae deminutivae.

σολλογεῖς τοῦ δήμου. CIA II 607. 741 a 19 sq. 1174.

σολλογεοτικὸν μὴ πλεῖον δραχμῶν δεκάπεντε. Therae tit. IGI III 300, 154.

σόλλοσις, concordiae reconciliatio, compositio. Olympiae tit. saec. a. C. II Dittenb.[2] 304, 13 χρόνον ἱκανὸν δοθῆμεν εἰς σύλλυσιν τοῖς διαφερομένοις. Cf. 929, 35 συλλύσεως καὶ φιλίας.

σόματος = θύματος laconice. Thuc. V 77, 4.

σομβάλλειν. Herod., ut Hom., transitive ad pugnam mutuam committere III 32 ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ, — καὶ κύνα κυνί.

V 1 bis. Hom. addere solet *μάχεσθαι*. — Passim. Her. *συμβάλλεσθαι*, conicere, ubi attice *συμβάλλειν* usurpatur. Cf. Schwhi lex. Vid. *ξυμβάλλεσθαι*. — *Συμβάλλειν τὰ τοπεῖα* = *πλέκειν*. CIA IV 834 b col. II 99 (saec. a. C. IV). Cf. Ar. Pac. 37 et *σχοινιοσυμβολεύς* Poll. I 48. Vid. *συμβολή*.

σομβᾶμεν· *συμφωνεῖν*. H. Thessalice et dorice = *συμβῆναι*.

σομβῆν (vulg. *σύμβην*)· *σύμφωνα λέγειν*. H. Aeolicum iniuria dicit Schmidt, provocans ad Dindorfii in Aeschylum Praefationem p. LXIX Teubn. Nullum enim talis terminationis aoristi activi extat exemplum, nam omnia ad aor. pass. pertinent. Cf. Hoffm. II 566. Neque ita ferri posset vocalis *ῆ*. Aeoles *συμβάμεναι* dicebant, Thessali *συμβᾶμεν*. Si igitur gl. est integra, ionicam dixerim, collatis formis *εἶν*, *τιθεῖν*, *διδοῦν*. Fortasse tamen merus est librariorum lapsus pro *συμβῆν(αι)*, ut coniuncta haec glossa cum sequenti sic scribenda sit: **σομβῆναι·** *σύμφωνα λέγειν*, *συνομολογήσασθαι*.

σομβιότη = *συμβίωσις*. Rec. inscr. metrica Paphlagoniae BCH 1897, 94.

σομβιοῦν sermone communi = *συζῆν*, velut BCH XIII p. 528 sq., l. 18, saec. III a. C.

σόμβλημα = *συμβολή*, certamen (gymnicum). *PO* 42, 2 (a. 323 p. C.).

σομβολὰ ῥοΐσκου, rivi confluens. IGSI 352, I 17. II 49, Halaesae tit.

σόμβολα, mensurae normales. Quae ad has exactae essent mensurae audiebant *σηκώματα* et *δίκαια*, quae non essent *ἀσύμβλητα*. CIA II 475, 16 — *ἐπανισοῦν δεῖν καὶ ἐξετάζειν τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον, καὶ ἐπιμελεῖσθαι τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους τὴν ἀεὶ βουλεύουσαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι μηνί, ὅπως μηθεὶς τῶν πωλούντων τι ἢ ὠνουμένων ἀσυμβλήτῳ μέτρῳ μηδὲ σταθμῷ χρῆται, ἀλλὰ δικαίοις*. Tit. refertur ad temporis imperatorii initia. Vid. *σηκώματα* et *στεφανηφόρος*. — *ἀπὸ συμβόλων δίκαι*. CIA II, 11, 12. Cf. Gilbert, Gr. Staatsalt. I p. 405.

σομβολαιο-γράφος, contractuum scriba. *PB* 304, 26 sq. (temp. Arab.). Cf. *συνθηκογράφος*.

σομβόλαιον = *σημεῖον*, *τεκμήριον*, *σύμβολον*. Her. V 97, 4. Cf. Soph. Phil. 872, Eur. Ion. 417.

σομβολατεύειν· *δεῖπνον ἀπὸ συμβολῶν*. H. Epicharmi fr. 71, 3. Cf. Xen. Lac. resp. II 5.

σομβολή = *πλοκή*, ut *συμβάλλειν* est *πλέκειν*, nectere (retia), et *σχοινιοσυμβολεύς* sive -*βόλος* i. q. *σχοινιοστρόφος*, sive — *πλόκος*, restio. Tit. att. saec. IV a. C. Dittenb.[2] 587; 311 *εἰς τὴν*] *τῶν τοπείων* (rudentium) *συμβολὴν ἀμφιδέας καὶ ἥλους ἐποιησάμεθα τῶι συμβάλλοντι τὰ τοπεῖα*, ubi propter verba *συμβολή* et *συμβάλλειν* quin revera de restibus sive rudentibus sermo fiat dubitare non licet cum editore, qui quis eorum usus in delubro eleusinio fuerit

non perspicit, quamvis non magis perspiciam quam ille. Cf. *συμβάλλειν*.

συμβολῆσαι· *συντυχεῖν*. H. Cf. Epidaur. *IE* II 80 = GD 3340, 29, ubi significat *συντυχεῖν* sive *ἀπαντῆσαι*, Aesch. Sept. 352 *συμβολεῖ φέρων φέροντι κτέ.*, quo fortasse pertinet Hes. gl. *συμβολεῖ· συντυγχάνει*.

σύμβολον sive **συμβολικά**, vectigal quoddam in Aegypto. *PB* 99, 9. 10; 102, 5; 471, 10. Pap. Grenf. II 40, 10. Scil. *σύμβολον* sermone aegyptiaco saepe significat *ἀποχήν*, apocham (quittantie), cui *τέλος* quoddam (ut hodieque apud nos) impositum erat. Cf. Wilcken O. G. I p. 287 sq. Vid. etiam FGH 41. 55. 56. 57. 60. 193. 218. 341. Amh. pap. II 114, 11, ubi editores *συμβολικά* explicant „the charge for making out the receipt". Hinc **συμβολοφύλαξ**, apocharum custos, conservator. Vid. Wilcken l.l. p. 557. — Pap. Grenf. II 78 (a. 175 p. C.) *ὁ πραγματευτὴς ἐρημοφυλακίας Προσωπίτου κτέ.* acceptum refert 24 drachmas *ὑπὲρ συμβόλων καμήλων*, i. e. pro charta permittenti, ut cameli agantur via publica per desertum. Cf. Wilcken l. l. p. 395.

συμβουάδ(δ)ει· *ὑπερμαχεῖ. Λάκωνες*. H. = *συμβοηθεῖ*. Cf. Ahrens II 27.

συμβουλεύεσθαι τῇ συγκλήτῳ, senatum consulere. Viereck, Sermo Gr. (p. 79) titt. X 9. XI 1. XII 1. 9. XIV 2 et sine articulo XVI 19. XVII 3, quo sensu ipsi Graeci verbum non usurpant. Mommsen, Röm. Staatsv. III p. 951.

συμβούλιον. Ita graece vertebant Latini consilium in formulis ex (de) consilii sententia, *ἀπὸ συμβουλίου γνώμης* XVIII 29. 39. 42, 55, *μετὰ σ. γν.* XVI 93, *μετὰ συμβουλίου* XV 3, consilio adfuerunt, *ἐν (τῷ) συμβουλίῳ παρῆσαν* XV 7. XVIII 6. 57 apud Viereck, Sermo Graecus, p. 79. 80.

σύμμαχος in papyris aeg. aet. byzantinae saepius significat tabellarium. Vid. Krall, Mitth. aus der Sammlung der Pap. Erzh. Rayner III 61. Cf. FPW p. 101 sq. PB 404, 13. 609, 4. Vid. *ἀρχισύμμαχος*.

σύμμιλτος, ad amussim laevigatus. Lebadeae inscr. saec. II a. C., Dittenb.[2] 540, 104 *ἐργᾶται τῶν λίθων πάντων τὰς βάσεις ὀρθὰς — συμμίλτους ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς*. Ibid. l. 122 *κανόνι λιθίνωι μιλτολογῶν δοκίμωι*. Dittenberger not. 43 „Regula rubrica infecta examinatus lapis (*μιλτολογεῖν*), qui quo perfectius laevigatus est, eo minor pars eius regula rubricata per totam planiciem perducta rubricam non recipit. Qui igitur tam planus ac laevis est, ut totus rubrica inducatur, *σύμμιλτος* vocatur. Cf. l. 155 *καὶ ἐλαίωι δὲ καθαρῶι πρὸς πάντας τοὺς κανόνας χρήσεται καὶ μίλτωι Σινωπίδι*, ubi Fabricius (de archit. p. 65 sq. et 81) cft. Strab. XII 2, 10 p. 542 Cas., Vitruv. XII 7, 2, Plin. N. H. XXXV 31, Boeckh Staatsh. II p. 354.

συμμίσγοντι = *συμμιγνύασι*. IC 37, 8. 18 = Dittenb.[2] 616.

συμμνάμων. De Chersonesi tauricae *συμμνάμοσιν* (GD 3087, 49) vid. BCH V 70. IX 265. *ΕΑ* 1888, 231 sq. Cf. *μνάμων, προμνάμων, συμπρομνάμων.*

σύμμολπος, concinens. Sera inscr. ex Tire oppido Mitth. 1899, 93: *Πόπλιος Σίμου* — *[θυτε]ὺς τῶν συμ[μόλ]πων.* Collegium aliquod sacrum fuisse videtur.

συμμορία. Piraei psephisma aet. Lycurgeae *ΕΑ* 1900, 94, l. 25 *τοὺς τα]μίας καὶ τοὺς ἐπιμελητὰς τῶν μετοικικῶν συμμοριῶν.* Cf. Hyperid. ap. Poll. VIII 144. Mox l. 19 *εἰσφέρειν δὲ καὶ τοὺς μετοίκους τὸ ἕκτον μέρος,* scil. *εἰς τὴν τειχοποιΐαν,* unde, si aequa fuit partitio, inquilinorum numerum fere sextam partem civium numeri eo tempore fuisse efficias.

συμπαιγμός, collusio. *PT* I p. 6, 15 *εἴ τινα συνπαιγμὸν ποιεῖται τῇ Αἰβαιτι μόνῃ.* Cf. *ἐμπαιγμός* in lexicis.

συμπαραπέμπειν (ut Aesch. II 168). Dittenb.[2] 848, 2 Delph. *συμπαραπεμψάτω δὲ Ἄσανδρον εἰς Μακεδονίαν.*

συμπάσχειν, misericordem esse. IGSI 760.

συμπαταγεῖν — *χέρας.* Vid. s. v. *βωστρεῖν.*

συμπέδιος (*γᾶ* sc.), ager planitiei confinis. Inscr. lesbia Hoffm. 90.

συμπεριενενηγμένης = *-νηνεγμένης.* Papp. aeg. Vid. E.Mayser, Gr. d. Gr. Papyri aus der Ptolemaeerzeit I 10. Cf. *προσένηκε* = *προσήνεγκε* ibidem.

συμπεριλύειν, liberare? *PO* 259, 25 *συμπερίλυσον αὐτόν* in epistula obscurissima.

συμπεριφέρεσθαι *τοῖς καιροῖς* (ut Aesch. II 164). Incertae civitatis orae Ponti saec. II non recentius decretum ap. Dittenb.[2] 545, 10.

συμπιπίσκεν (male lectum erat *συμπρηίσκεν*). Delph. GD 2561 D 48 (saec. V a. C.). Cf. BCH 1898, p. 271 F. (Valaori, Der Delph. Dial. p. 68). Vid. verbum simplex in lexicis.

συμπίπτειν, congruere, fere ionicum. Her. VI 81. VII 131. IX 101. Cf. Eur. Tro. 1026.

συμπλεκέντος. Her. III 78, *συμπλεκείσης* VIII 84 = att. *συμπλακ.* Cf. Hoffm. III 247.

συμπληθύειν ionice = *συναυξάνειν.* Her. IV 48 extr., 50.

σύμπλοος ionice = *σύμπλους.* Her. II 115. III 41.

σύμπλοος cum. gen. Kaib. ep. 329, 8 *τὴν κύνα δουλίδα καὶ σύμπλουν πολλῆς ἁλός,* ut 1049, 9 *συνέστιον ἱρῶν.*

συμπολεμόντων. Vid. *πολέμειν.*

συμπομπή. Teiorum decretum saec. II a. C. Michel 499, 11 *συμπομπαὶ δὲ καὶ ἠχὴ συμπέμπωσιν.*

συμποτιγινόμενος *μετὰ πάσας προθυμίας ἐν οἷς κα τυγχάνωντι χρείαν ἔχοντες.* Delph. GD 2682, 14 = att. *προσφερόμενος.*

σύμπους, colligatis pedibus. Herond. III 94 *σύμποδ' ὧδε πηδεῦντα.*

Sub Hesychii gl. *συμποδιστής· ὠμὸς ἐκ τοῦ ἴσου* latere puto *σύμποδ' ἵστησ'· ὀμόσε, ἐκ τοῦ ἴσου*. Praeivit Schmidt coniciens *σύμποδα στήσει· κτἑ.* Sed in gl. ne littera quidem mutanda, ut olim monui.

συμπραγματεύεσθαι *μετά τινος περί τινος* CIA IV 2 385 C 16 (post bellum sociale 220—217 a. C.) = Dittenb.[2] 241. Cum dat. pers. Deli tit. Dittenb.[2] 245, 10.

συμπρακτορεύειν, una cum aliquo exigere vectigalia. PK 119, 33 *συμπρακτωρεύσι* (sic) *δὲ αὐτῷ ὁ Στροτόητις* (a. 145 p. C.).

συμπρεσβευταί, pro attico *συμπρέσβεις*. CIA IV. 2. 407 e. 11 (aet. hellenisticae).

[**συμπρήισκεν** f. l. pro *συμπιπίσκεν*, quod vide.]

συμπρήκτωρ et **συμπρήσσεσθαι** ionice Her. = *συμπράκτωρ* et *συμπράττεσθαι*.

συμπροϊέναι, simul mittere. Amh. pap. II 61, 12 (a. 163 a. C.) *συνπροοῦ τὰς διακοσίας (ἀρταβὰς) τοῦ πυροῦ*.

συμπρομναμόνων. Acarnan. GD 1379, 7. 1380 a, 3. Vid. *μνάμων, προμνάμων, συμμνάμων*.

συμπρογίνεσθαί *τινι*, adire aliquem. FGH, 109, 12 (saec. I p. C init.) *συμπροσ[γενοῦ Κ]λέωνι*. Cf. *συμπροσεῖναι*.

συμπροστιθέναι. Myconi tit. aet. macedonicae, Dittenb.[2] 817, 10 *ἐάν τινα τῶν ἐσφορῶν μὴ δύνηται εἰσπρᾶξαι Ἐπαρχίδης, συμπροσθήσειν Σώστρατος καὶ Ἀριστοκράτης* (scil. *ὑπισχνοῦνται*), i. e. de suo se una addituros esse quae desint.

σύμπρουρος = *σύμφρουρος*. Vid. s. v. *Ϝόρος*.

συμπρυτάνιες. IGSI 617—620. Cf. Dinarchus ap. Poll. VI 159.

συμπωλεῖν. Tit. ion. Iasi saec. a. C. IV Dittenb.[2] 96, 32. 41 45.

συμφανής = *ἐμφανής*, ut Aristot. et Polybius, seriores tituli, v. c. Dittenb.[2] 258, 24. 50; 279, 16; 790. 79.

συμφέρειν = *φέροντα ἀκολουθεῖν*. Epicharmi fr. 19, 8 Ahr. *λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει*. — Ionice Her. passim usurpat *συμφέρειν* et *συμφέρεσθαι* pro *συμβαίνειν, συμπίπτειν*. Schwhi lexico addo III, 4 init. *συνήνεικε ὥστε τῶν συμποτέων — παριέναι*. III 10, 1 *συνηνείχθη*. Similiter Thuc. I 23, 1. VII 44. VIII 83, 2 *ξυνηνέχθη*. Etiam conspirandi (*τοῦ συμφωνεῖν*) notio verbi *συμφέρεσθαι* apud Herodotum multo frequentius occurrit quam apud Atticos.

συμφορεῖν, congerere. Ex Herodoto addo IX 99, 4.

συμφορεῖς *τοῦ πολεμάρχου* Spartani apud Xenophontem Hell. VI 4, 14 qui dicantur obscurum est.

συμφροντίζειν CIA IV 2. 624 b 18 (saec. a. C. II) *ἐπαγγέλλεται δὲ καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον συμφροντιεῖν εἰς ὃ ἂν αὐτὸν παρακαλῶσιν οἱ ὀργεῶνες*.

συμφολότατος. Philodem. de vit. ed. Sauppe p. 23, 18 *ἄνθρωπον δὲ τὸ — συμφυλότατον αὐτῷ — λοιδοροῦντες*.

συμψαύειν. Lebadeae tit. saec. a. C. II Dittenb.[2] 540, 107. 130 *τὰ μέσα συμψαύοντα*. (Xenoph. et Polyb.).

σύν cum genetivo. Kaib. ep. 539, 2 = CIG 2127 Phanagoriae tit. saec. II p. C. (?) *σὺν ἡρώων χῶρον ἔχοις*, ubi citat Panticapaei inscr. a. 180 p. C. CIG 2114 c et d *σὺν γυναικός*. Saeculi primi alia est n 2131 b *σὺν ἀδελφῆς Ἤλιδος*. Cf. etiam Kum. s. v. *σύν*. — Addo pap. aet. byzantinae *PK* II 330, 4 *σὺν τοῦ εἰρημένου*. Vid. *ἀπό* et *ἐξ* cum dativo. — Proverbium doricum apud Hes. *σὺν Ἀθάνᾳ καὶ χέρα κίνει* respondet nostro „God helpt, die zich zelven helpen". Euripides fr. 432, 2 Nck.[2] *τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει*. — Vid. *ξύν* et *μετά*.

συναγοραστικὴ κριθή. *PB* 381, 2 (saec. II vel III p. C.) *ἐπὶ τοῦ ἐπιβαλλομένου συναγοραστικοῦ σίτου*. *PK* II 256, 2 (a. 161 p. C.). Latine frumentum emptum opponitur imperato. Vid. *ἀγοραστός* et *φορικός*.

συναγορεῖν. = *συνηγορεῖν*. Issae tit. saec. a. C. IV, Dittenb.[1] 93, 12 *εἰ δέ τί κα ἄρχων] προθῇ ἤ ἔτας συναγορήσῃ*, scil. defenderit sive commendaverit propositum a magistratu.

συνάγορος = *συνήγορος*, patronus, advocatus. Cnidi inscr. saec. a. C. II de Cnidiorum arbitris. GD 3591, 19 *συναγόρους δὲ ἐξέστω ἑκατέροις παρέχεσθαι τέτορας, ἐξέστω δὲ καὶ μαρτυρεῖν τοῖς συναγόροις*.

συναγρίς, piscis quidam in Epicharmi fr. 47 Ahr.

συναγωγός. Vid. s. v. *παραφιλάγαθος*.

συναγωνίζεσθαί τινι, adiuvare aliquem. Addo Hyper. III 39. V 1. VI 39 Bl., qui V 3. VI 24 utitur subst. *συναγωνιστής*.

Συναγωνι[ζομεν..] fabula sine nomine auctoris. CIA II 975 III. Nullam novimus comoediam ita inscriptam.

συνάδεσθαι. Vid. *συνασθῆμεν*.

συναθροίζεσθαι pro verbo activo. Theophyl. Sim. Hist. IV 2, 2 et alibi.

[συν]αιγλία. Vid. *προαιγλία* et *μεταιγλία*.

[συναΐεναι f. l. pro *συνεῖναι* in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 530].

συναίρειν. FGH 109, 6 (epistula saec. I init. p. C.): *ὅτι σύνηρμαι λόγον τῷ πατρί*, parem feci rationem cum patre.

συναιρεῖν. Lebadeae tit. (a. 175—171 a. C.) Dittenb.[2] 540, 23: *ἐὰν δέ που παρὰ τὸ ἔργον συνφέρῃ τινὶ μέτρωι τῶγ γεγραμμένων προσλιπεῖν* (non sculpendo praecidere Foucart) *ἢ συνελεῖν*. Editor not. 19 „addendi et demendi notionem in his verbis inesse apparet. At *συναιρεῖν* est compendefacere, nec *τῷ προσλείπειν* opponi videtur, sed apponi."

συναιρεῖσθαι, utrimque eligere. In manumissionibus delphicis interdum III viri consensu manumittentis et manumissi eliguntur, qui controversias natas inter utrumque dirimant. Cf. GD 1832, 8. 1858, 7. 1874, 18. 1971, 14. In primo titulo l. 11 legitur *ἑφελέσθων* et *ἐφαιρεθείς* (surrogare. Cf. Thuc. IV 88) et deinde *εἰ δὲ μὴ θέλοι Ἀμύντων ἢ Σωτήριχος ἀντὶ τῶν ἀπογενόμένων κοινῶν*

(i. e. τῶν συνῃρημένων) εἴτε ἑνὸς εἴτε πλειόνων συνεφαιρεῖσθαι, τοὺς κοινοὺς τῷ θέλοντι· αὐτῶν ἐφαιρεῖν, καὶ κύριοι ἐόντω οἱ κατα-λ[ι]πόμενοι, εἴτε εἷς εἴτε πλείονες εἶεν οἱ κρίνοντες.

συνᾱλιάζειν, convocare ad contionem. Ar. Lys. 93 laconice: τίς δ' αὖ συναλίαξε (male ξυναλίαξε codd.) τόνδε τὸν στόλον; Vid. ἀλία.

συνᾱλίζειν ionice = συναθροίζειν passim Herod. (Schwhi lexico add. I 62, 3). Cf. Eur. Hipp. 652. Ex Atticis utitur Xenophon. Vid. ἀλής.

συναλλαγματογράφος. *PO* II 237, col. 8. l. 36 παραγγέλλω δὲ τοῖς συναλλαγματογράφοις καὶ τοῖς μνήμοσι μηδὲν δίχα ἐπιστάλματος τοῦ βιβλιοφυλακίου τελειῶσαι. Cf. Mitteis, Archiv f. Papyrusf. I p. 192.

συναλλακτής. *PO* 43 II 4. 32. III 55; 96. Editores „an official concerned with the tax upon sales".

συναλλύοιτο, in solvendo debito adiuvet. Inscr. elea *IA* add. 119, 12: συναλλύοιτο δέ κ' ἁ πόλις· αἰ δὲ μὴ συναλλύ[εσται] δύναιτο κτέ. Cf. GD 1157, 7 sq. et ἀλλύεσθαι.

συναναλάμπειν, collustrare. Cyzici tit. c. a. 37 p. C. Dittenb.[2] 365, 3 συναναλάμψαι ταῖς ἰδίαις αὐγαῖς καὶ τὰς δορυφόρους τῆς ἡγεμονίας — βασιλήας.

συναναφέρειν = ἀναφέρειν. *PT* I p. 3, 28 τὴν Λοβαῖν συνανενηνοχέναι αὐτῷ συγχώρησιν, Lobaïn ei dedisse testimonium consignatum de suo consensu, nam eo sensu ibidem p. 33 usurpatur subst. ἀναφορά (certificat). Cf. Peyron, p. 110.

συνανοίγειν. CIA I 32 tit. a. 434/3 a. C. non recentior = Dittenb.[2] 21, 16; συνανοιγνῦσα Cyzici tit. a. 38 p. C. (?) Dittenb. 366, 8.

συνανουβισταί, Anubidis cultorum societas. Smyrnae tit. in Amalthea Smyrn. 3 Maii 1868 (Kum.). Cf. συλλουκιανισταί ap. Pape—Benseler s. v.

συνάνταις aeolice = συναντῶν. GD 215 εὐχαρίστως συνάνταις ἑκάστοισι. Vid. *MI*.

συναντᾶσθαι. Tei tit. extr. saec. II a. C. Dittenb.[2] 279, 14 ἐκ τῆς συναντωμένης ἡμεῖν εὐμενίας διὰ ταῦτα παρὰ τοῦ δαιμονίου. Vid. Thesaurus.

συναντιβάλλειν μετά τινος, convenire aliquem, consulere de aliqua re. Pari inscr. a. 204 p. C. Dittenb.[2] 415, 5 ἐὰν μετ' ἐμπείρων συναντιβάλῃς.

συναντιλαμβάνεσθαι. Tit. delphicus c. a. 270 a. C. Vetustior est tit. Dittenb.[2] 250, 7 καὶ αὐτὸς ἐπηγγείλατο συναντιλήψεσθαι τῶν τῆι πόλει συμφερόντων = συλλαμβάνειν. Cf. ἀντιλαμβάνεσθαι in lexicis.

συνᾶξε = συνήγαγε. Delph. GD. 1777, 17 τὸν ἔρανον συνᾶξε. 1791, 8 τὸν ἔρανον — συνᾶξαν.

συναπέχειν. *PK* 317, 21 καὶ συν<α>πέσχον τὴν τιμήν (a. 350). Cf. Ostr. Wilck. 271. 272 (saec. II p. C.) συναπέσχον, i. e. mihi quoque solutum esse debitum testor. Cf. ἀπέχειν.

συναπίστασθαι ion. = συναφίστασθαι. Herodotus.

συναποδέχεσθαι. Inscr. delph. BCH V 375 (Kum.).
συναπολιθοῦν, una in lapidem convertere. Theophyl. Sim. Hist. IV 3, 7 *μικροῦ δεῖν συναπολιθοῦσθαι τὸν θεατὴν ὀφθαλμὸν τῷ ἀκορέστῳ τῆς καταπλήξεως.*
συναραρίσκειν. CIA IV 2, 489 d. 8 *συναρα[ρε]ῖαν.* Vid. *εια.*
συναράσσειν = *συντρίβειν,* confringere. Hom., trag., Her. II 63. VII 170.
συναρέσκεσθαι reponendum videtur ap. Theophr. Char. III extr. pro *συναρκεῖσθαι.*
συναρεστεῖν. Titulus boeoticus IGSept. 3326 *συναρεστοῦντος,* nisi forte quadratarii est error pro *συν<εν>αρεστοῦντος,* ut alibi scribi solet. Cf. *συνεναρεστεῖν.*
σύναρσις. Obscure Ostr. Wilck. 1135, 5 (a. 214 p. C.) *ἄχρι λόγου συνάρσεως,* fortasse: donec par facta sit ratio, tot finale afrekening? Omnino cf. Amh. pap. II 101, 4 *ὁμολογῶ ἐκ συνάρσεως λόγων τῶν ἀπὸ δ' (ἔτους) καὶ αὐτοῦ θ' (ἔτους) ὧν ἔχω σου ἐν μισθώσει περὶ κωμογ(ραμματείαν) κτέ.* Hes. s. v. explicat *συναφή, ἁρμονία.*
συναρχίαι *προεβουλεύσαντο ποτί τε τοὺς αἰσιμνάτας καὶ τὰν βουλὰν καὶ τὸν δᾶμον.* Inscr. megarica (c. 192—171 a. C.), et eiusdem fere aetatis tit. aegosthen. GD 2004 *συναρχίαι προεβουλεύσαντο ποτὶ τὰν βουλὰν καὶ τὸν δᾶμον.* An magistratuum collegia?
συναρχείνῃ (sic). Tit. att. ap. Ross, inscr. ined. II praef. p. 2 med. aet. Antonini. Cf. *ἀρχείνῃ* (ibidem).
συναρχοστατεῖσθαι = *συναρχαιρεσιάζειν.* Phocens. GD 1539, 11 *καὶ συνεκλησιάζειν* (sic) *καὶ συναρχοστατεῖσθαι.* Cf. nom. pr. *Ἀρχοστάσιος.*
συνασθῆμεν = *συνησθῆναι,* gratulari. Inscr. Olympiae, Dittenb.[2] 170, 6 *συ[ν]ασθῆμεν τοῖς [γ]εγε[ν]ημέ[νοις] ἀγαθοῖς* pro *ἐπὶ τοῖς κτέ.* (saec. p. C. IV extr.).
συνάσκησις = *ἄσκησις.* Philodemus de rhet. Sudh. p. 1 fr. 4. 9; p. 3 fr. 2, 4. Cf. in vicinis *ἀσκήσεως* et *τριβῆς,* et *συνασκεῖν* p. 58, 6; 77, 34, al.
συναύξημα. CIA III 30 (Kum.).
συναχθησοῦντι = *-σοῦνται.* Therae CIG 2448, I 25. Vid. s. v. *ἀντεθησεῖται.*
σύναψις. Adde Heracliti fragm. (11 ed. Diels) apud [Aristot.] de mundo 5. 396 b 7: *συνάψιες ὅλα καὶ οὐχ ὅλα, συμφερόμενον διαφερόμενον,* etc.
συνδαμιοργοί. Locr. GD 1480, 1. Vid. s. v. *δαμιοργός.*
σύνδεχε (sic) *χάριν* (*τινί τινος*). *PB* 597, 12 et ibid. l. 21 *σύντυχε χάριν* (*τ. τ.*) in papyro a. 75 p. C. barbare scripto.
συνδιαπολεμεῖν *πόλεμον.* CIA I 54, 7. 50. (saec. V a C.); II 331, 17 c. a. 280 a. C. Cf. Thuc. VIII 13.
συνδιασπασθήσεται. Damascius *BA* 1420.

συνδιατηρεῖν = διατηρεῖν. Erythrarum inscr. saec. a. C. III. Dittenb.[2] 225, 12 διότι τὴν δημοκρατίαν συνδιετήρησαν τῶι δήμωι. Cf. Polyb. II 58, 3.

σύνδικοι (magistratus pagani). CIA IV 2, 584 c fr. *A* 17. 18 et d 13. — Cf. III 38; σύνδικοι (ἐράνου) III 23.

συνδρομάς (?). IGSI 1108, ubi incertum utrum συνδρομάδι an σὺν δρομάδι scribendum sit.

συνέαν = συνεῖεν. Eleus tit. GD 1148, 4. 5 bis. Vid. ἔαν. Cf. A breve.

συνεβάλονϑο. Boeot. GD 474, 2. Cf. 705, 20, 21. Vid. ϑο = το.

[συ]νε[γγ]ένεσϑαι. Philodem. de rhet. p. 310, 15 Sudh.

σύνεγγυς. Herond. I 48 ἀλλὰ μή τις ἕστηκε | σύνεγγυς ἡμιν.

συνέγδαμοι = συνέκδημοι. Samothraciae tit. Mitth. 1893, 365.

συνεγκηδεύειν, una lugere. Inscr. Lyciae CIG add. 4302 h, 6 (Kum.).

συνεγμαρτυρεῖν. Vid. συνεκμαρτυρεῖν.

συνέδρα = συνεδρία. Corcyr. GD 3206, 94: καὶ ἀπολογιξάσϑω εἰς βουλὰν ἐν τᾶι πράται συνέδραι. Eandem formam testatur Hes. s. v.

σύνεδροι, τοί apud Aeginetes sunt βουλευταί in inscr. a. 82 a. C., GD 3417, 24 δεδόχϑαι συνέδροις καὶ τῶι δάμωι. Similiter in foederis decretis c. a. 306 a. C., Michel 522 saepius occurrit praescriptio γνώμη τῶν συνέδρων. — Οἱ σύνεδροι τῶν συμμάχων Atheniensium primum commemorantur in tit. attico a. 378/7 a. C., Dittenb.[2] 80, 44 sq. Cf. Diod. Sic. XV 26 sq.

συνεζόμενον βήματι Βιϑυνικῶι = παρεδρεύοντα τῷ ἐν Βιϑυνίᾳ στρατηγῷ (praetori Romano). Kaib. ep. 395, 4.

συνείκει· συμφέρει. H. Aegin. GD 3418 (Dittenb.[2] 886) in sepulcro scriptum: μὴ ἄνοιγε οὐ γὰρ μὴ συνείκῃ τοι ἄλλον τινὰ κατϑέντι ἐς ταύταν τὰν σόρον· αἰ δὲ μή, αὐταυτὸν αἰτιάσῃ. Bechtel cft. Cram. An. Ox. I 287 εἶκα· ὁμοιῶ, cuius 3tia persona legitur Hom. *Σ* 520. Fortasse potius comparandum est impersonale παρείκει.

συνειλεῖν ionice = συνειργνύναι. Her. III 45 = συνελίττειν ibidem IV 67, ubi opponitur διεξελίσσειν. Vid. εἰλεῖν.

συνειλιξάτω = συνειλ. CIA IV 2 104 a 31 a. 352/1 a. C.

συνεισδιδόναι. *PT* I p. 2, 11 συνεισέδωκέ μοι συγχώρησιν, mecum convenit, mihi concessit.

συνεισφέρεσϑαι, secum adducere. Hyperid. VI 7 Bl. οἳ πολλαχόϑεν εἰς μίαν πόλιν συνεληλυϑότες οἰκοῦσι γένος ἴδιον ἕκαστος συνεισενεγκάμενος.

συνεκλαμβάνειν, una cum alio conducere (vectigalia). Vid. Wilcken O. G. I p. 546, not. 1; 551. Cf. ἐκλαμβάνειν.

συνεκμαρτυρεῖν. Inscr. Iasi ap. Hicksium, Gr. hist. inscr. 174, 5 συνεκμεμαρτύρηκεν τῶι βασιλεῖ ὁ ἀρχηγέτης τοῦ γένους τῶν βασιλέων (Kum.).

συνεκπίπτειν, simul exire ex urna. De sententiis sive suffragiis congruentibus solus utitur Her. I 206. Cf. V 22. VIII 49. 123.

συνεκποιεῖν, sufficere. CIA IV 2, 421 fr. d. 42 εἰς τὴν συντέλειαν τῆς

πα[ρασκευῆς κ]αὶ τῶν μὲν ἀποτετα[γμένω]ν προσόδων μὴ συνεκποιουσῶν, ἐ[λλειπόντω]ν δὲ πλειόνων χρημ[άτων κτἑ.

συνεκπρήσσεσθαι ionice Her. VII 169 = συνεκπράττεσθαι, i. e. συντιμωρεῖσθαι. Fortasse restituendum V 94 extr. συν<εξ>επρήξαντο.

συνελευθερώραντι. Eretriae tit. *EA* 1890, 195 sqq., l. 9. Vid. *P.*

συνέμεν dorice = συνεῖναι, v. c. Pind. *P.* III 80, intellegere.

συνενδημεῖν = συνεπιδημεῖν. Theophyl. Sim. Hist. III 1, 14.

συνενεγχεῖν = -κεῖν. Rhodi. Del. 181, 4.

συνενεχυράζειν. CIA II 628 (Kum.).

συνεξαιρεῖν πόλιν μετά τινος. CIA II 66, b, 45. Tit. saec. IV med. a. C.

συνεξελεύθεροι. CIA III 1434.

συνέπαινον εἶναι = συνεπαινεῖν, comprobare. Her. III 119. V 20. 31. 32.

συνεπάπτεσθαι ionice = συνεφ. Her. VII 158.

συνεπαύξειν (ut apud seriores) tituli. Cf. Dittenb.[2] 279, 28; 481, 10; 552, 75.

συνεπελαφρόνειν ionice = συνεπικουφίζειν. Her. I 18.

συνεπελθεῖν. Dittenb.[2] 818, 22. Cf. Thuc. III 63.

συνεπευδοκεῖν = συνευδοκεῖν sive συνεπαινεῖν, quae verba passim occurrunt in manumissionum formulis delphicarum, GD 1785, 2 συνεπευδοκέοντος Ξένωνος. Vid. συνευδοκεῖν et συνευαρεστεῖν.

συνεπιγραφή. *PO* 278, 28 (a. 95 p. C.) permissio scripta ad transferendam possessionem; δι' ἑαυτῆς μετεπιγράφεσθαι — μὴ προσδεηθείσῃ τῆς μητρὸς συ[νεπιγρα]φῆς. Cf. verbum **συνεπιγράφειν** ibidem 265, 16. — Vid. μετεπιγράφειν.

συνεπιδιδόναι, una (cum alio) petitionem aliquam tradere magistratui. Amh. pap. II 85, 24 (a. 78 p. C.): Ὡρίων Ὡρίωνος ἐπιδέδωκα. — Ἀπολλώνιος Ἀμμωνίου συνεπιδέδωκα. Cf. supra ἐπιδιδόναι.

συνεπίλεγε τὸν λόγον. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1036.

συνεπιτροπεύειν. IRB II 52 et 58.

συνεπιχωρεῖν = συγχωρεῖν, permittere. Amorgi tit. saec. III a. C. Michel 1380, 6 = Dittenb.[2] 828.

συνεποικοδομῆσαι τοὺς πύργους [τοῦ νοτί]ου τείχους, una (cum aliis) reficere turres. CIA II 270, 34 = Dittenb.[2] 187, Michel 122 (a 302/1 a. C.).

Συνεργαζόμενος. Mimiambi Herondae titulus, fr. 13 Crus.

συνεργασία, coniuncta opificum collegia. Smyrnae tit. Dittenb.[2] 873: ἡ συνεργασία τῶν ἀργυροκόπων καὶ χρυσοχόων. Cf. ἐργασία.

συνεργείμενος = συνεργέων, συνεργαζόμενος. Delph. GD 237, 7. Vid *MI.*

συνεργεῖν attice augmentum habet ῆ, ut ἐργάζεσθαι. Vid. Meisterh.[2] 136, 12.

συνεργνύναι dorice = συνειργνύναι. *TH* I 133.

συνέρραισ' aeolice = συνείρασ'? Sappho 87, 2.

σονεσάδδηι cretice = συνεκσάττῃ, i. e. adiuvet in absportandis utensilibus, i. e. in demigrando. LG III 13, συνεσσάξαι III 16. Attice συνεκσκευάσαι dixeris.

σύνεσις decretum, placitum, sententia (δόγμα, γνώμη, κρίσις) significare videtur in Andaniae tit. de mysteriis a. 91 a. C., Michel 694, 112: συνέσιος ἀναφορᾶς· οἱ ἱεροὶ ὅσα κα διοικήσωντι ἐν τᾶι παναγύρει ἢ κατακρίνωντί τινος, σύνεσιν ἀνενεγκάντω εἰς τὸ πρυτανεῖον. Significant autem ἀναφέρειν et ἀναφορά, referre, relatio (renuntiare, renuntiatio).

σονέστιος cum genetivo. Vid. σύμπλους.

σονεστώ ion. = συνουσία, var. lectio, sed genuina, pro συνεστίῃ. Her. VI 128. Vid. ἐστώ.

σονέτεια, intellegentia. Philodemus de vit. ed. Sauppe, p. 33, l. 13, ubi opponuntur ἀγραμματίαι et ἀστοχίαι ταῖς συνετείαις.

σονεοαρεστεῖν = συνευδοκεῖν, comprobare. Delph. inscr. ined. BCH 1894, p. 384, n⁰. 81. 82. 84. 85. 86. 88 et passim. Phoc. GD 1556 d 7, f. 5. Boeot. IGSept. 3325. 3371. 3396 (in Indice male notata s. v. συναρεστεῖν). Therae titt. IGI III 330, 4. 112. Vid. συναρεστεῖν et συνεπευδοκεῖν. Inde a Polybio σονεοδοκεῖν est sermonis communis pro συνεπαινεῖν. Saepe legitur in titulis. Cf. Dittenb.[2] 514, 46. 51; 847, 3; 855, 7; 860, 2.

σονεοκοσμῶν τοὺς ἀγῶνας. Therae IGI III 331, 24.

σονεόνα, uxor. Astypal. GD 3485 in epitaphio: ὦ συνεύνα χρηστά, χαῖρε. Cf. σύνευνος in lexicis.

σονεονᾶσθαι, ut συνευνάζεσθαι, ion. et poet. = συγκαθεύδειν. Her. VI 69 συνευνηθέν et συνευνηθέντα.

σονεφαιρεῖσθαι. Vid. συναιρεῖσθαι.

σονέχειν = κατέχειν, πεδᾶν. Kaib. ep. 482, 1 ἦν ὥρη (mala tempestas) συνέχουσα τελέσφορον, καὶ ἀπέδησε | τὴν ζωνὴν = ἐλύσατο τὴν ζώνην. Cf. 463, 1 (epitaphium christianum saec. II vel III) Φιλοστράτα βέβηκα πηγὰς εἰς ἐμάς (ad coelestem meam originem) | λείπουσα δεσμόν, ᾧ φύσις συνεῖχέ με.

σῡνεχέως Bacchyl. V 113, ut σῡνεχὲς αἰεί apud Homerum, ἀσῡνέτημι apud Alcaeum.

σονεχόντως = συνεχῶς. Philodemus de rhet. p. 47, 5 Sudh.: ὅτι τῶν ζητουμένων τι κατὰ τὸν τρόπον συνεχόντως παραλελοίπασι.

σύνζογος (= συζ.) in tit. coo ap. Herzog, Coische Forsch. n. 183 de gladiatore: νικήσας καὶ ἀποκτείνας τὸν σύνζυγον, ubi H. sodalem explicat. Significat τὸν ἀνταγωνιστήν, qui eiusdem est paris.

σονηγορικόν, τό in Aegypto aet. Ptolemaeorum. Videntur qui patrono in iudicio utebantur certam pecuniae summam solvisse, unde patroni publice alerentur. Pap. Leid. F et Ostr. 1537. Vid. Wilcken O. G. I p. 302 sq.

σονήγοροι, οἱ Athenis. CIG II 608 et (in pagis) 578. Cf. σύνδικοι.

συνήμων (?). Kaib. ep. 190, 5 *ἡ δὲ σύνήμων* (*συναίμων* coni. R. Ellis, American Journal of Philol. XIV 350) | *ΜΘΑ εἰς ἀφανῆ τόνδε* [*μ' ἔκρυψε τάφον* supplet Boeckh]. Nisi fallor, mulieris nomen fuit *Ἀλθᾶ* = *Ἀλθάα*, *Ἀλθαία*. Hiatum poetastri isti, praesertim in nomine proprio, non curabant.

συνηρεφής. ion. et poet. = *ἐπισκεπής*, *σύσκιος*. Her. I 110 *ἴδῃσι συνηρεφής*, VII 111 *νιφάσι*. Cf. *κατηρεφής*, *ὑπηρεφής* etc. in lexicis.

συνῆρμαι pro *συνήρημαι*. CPR I 28, ut *ἡρμένοι* pro *ἡρημένοι* *PB* 485 (saec. III p. C.). Cf. Wessely *PTh*, pag. 5.

συνθέ<τ>ως, i. e. *ἐκ συνθέτου*, de composito. Sic correxi *PB* 644, 24 *πάντων μέτρ[ωι] δρόμωι* (cf. Addenda) *τετραχοινικῶι θησαυροῦ συνθέως ἀπόδος ἐκφορίου* (vid. s. v.) *Παῦνι μηνί κτέ.* (a. 69 p. C.). Nisi forte praeferendum *σὺν θεῶι*, deo favente, quod tamen minus aptum videtur.

συνθεώρητος. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 11, 1 *ὡς συνθεώρητον ἔχουσι τὴν διάπτωσιν κτέ.*

συνθήκιον. *PK* II 308, 20 *συνθήκια ποιήσει* (346 p. C.).

συνθηκογράφος. Inscr. saec. IV a. C. ineuntis, Dittenb.^{2} 177, 31. 38. Cf. *συμβολαιογράφος*.

συνθλᾶν. CIA IV 2, 767 b 35 *συντεθλασμένα*. =

συνθραύειν, confringere. CIA III 1417—1420.

συνθυμεῖν· *συμπείθεσθαι. οὕτως Ἐπίχαρμος*. Phot. Cf. Hes.

συνθυξῶ (vulgo *συνθύξω*)· *συναντήσω*. H. Gl. cretica. Vid. *θύκοι*.

συνθυσία. Ephesi tit. ap. Wood, Discov. App. V 3 (Kum.). = Dittenb.^{2} 404, 11. Adde inscr. att. saec. III p. C. de Iobacchis Mitth. 1894, 260, l. 133.

σ[υν]θυτάων gen. pl. Boeot. GD 800, 3. 4. — *συνθύται*. CIA III 3841.

συνιατρεύειν. Inscr. delph. W.F. 234 (Kum.).

συνιερομνάμων. Inscr. delph. BCH XX p. 624, l. 16.

συνιεροποιοί. CIA IV 2, 834 b, col. II 87. 91. — Ibid. 40 *συνάρχοντες ἱεροποιῶν*.

συνίζειν ion. = *συγκαθίζειν*. Her. III 58 extr. Plat. Tim. 72 d., alii.

συν[ι]θθᾶι cretice = *συνιστᾷ*, *συνίστησιν*. Bergm. 67.

συνιστάναι c. dat., probare, persuadere. Tit. saec. II a. C. ineuntis Magnesiae ad Maeandrum Dittenb.^{2} 928, 90 *ἡ παραναγιγνωσκομένη ἐπιστολὴ οὐθαμῶς ἡμῖν συνίσ[τη ἃ ἐπ]οίησαν οἱ Πριηνεῖς*. Proprie commendare significans verbum alias de personis usurpari assolet.

συνιστάνειν, calculo instituto aut inquisitione habita definire, constituere. Pap. mag. W. Leid. I 28. Vid. Leemans, p. 166.

συνίστασθαι et **συγκαθίστασθαί** τινι de advocatis. PR IV p. 60. Prius verbum de altercantibus passim usurpat Herodotus. Cf. Schwhi lexicon, cui adde VI 29 init. — *συνίστασθαι λόγον* litem instituere. PT vol. I p. 120 Peyron.

σόνκλειτος = *σύγκλητος*, sc. *ἐκκλησία*. Thessalice Larisae tit. GD 345, 10 *σύνκλειτος* (sic) *γενομένας*.

σονμεννάντοον = *συμμεινάντων*. Thess. GD 345, 3.

σόνναοος aeolice = *σύνναος*. Titul. Hoffm. 154, 8. Cf. *ναύην*.

σοννεῖν = *σωρεύειν*. Her. I 34. 86. VII 107, *συννενέαται* II 135. IV 62 = *συννενημένοι εἰσίν*. Thuc. VII 87 *ξυννενημένων*. Cf. simplex.

σόνοδος *θυμελική*, *ξυστική*. Vid. sub his adiectivis.

σόνοδος. Saepe hoc vocabulum et *συνοδίτης* usurpantur de sodalitiis et sodalibus. Cf. IRB II 60. 65. 441. 442. 445. 447. 448. 491. 454. Cf. *νέας*. — *πατὴρ συνόδου* ibid. 437. 445. 451. 455. — De solis et lunae coitu absolute usurpatur in inscr. metrica IGSI 2126, 4 *δισσὴν πληρώσας πεντάδα τῶν συνόδων*, ubi cf. Kaibel.

σονόδοος, dentea. Epicharmi fr. 47 Ahr. *συνοδόντας τ' ἐρυθροποικίλους*.

σονοικεσίοο σογγραφή, tabulae nuptiales. *PO* 250, 16; Amh. pap. II 71, 8. 266, 11; alibi. — **ἐνιαοτὸς σονοικισίοο** sive melius **σονοικεσίοο**, annus cohabitationis, in Aegypto et alibi, per quem matrimonium erat provisorium. Vid. L. Mitteis Reichsrecht und Volksrecht etc., pag. 223 sqq. et idem in Archiv f. Papyrusf. I p. 345, item Wilcken ibidem pag. 487 sq.

σονοίκημα, τὸ = *συνοίκησις*. Her. VII 156 *δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀχαριτώτατον*.

σονϝοῖκην = *συνοικεῖν*, postulante metro editur ap. Sapphonem fr. 75, 2, coll. *ὄϊδα*, quod cum diaeresi Alcaeum (fr. 145) dixisse auctor est Herodianus.

σονοικίη. Adde Herond. III 47. VI 52.

σονοικίξας dorice = *συνοικίσας*. Dittenb.[2] 326, 10, Chersonesi tit. saec. I. a. C.

σονοίσειν· *τὸ εἰς ταὐτὸ συμφέρειν. Ταραντῖνοι. BA* 300, 16, Anecd. Bachm. 375, 30. — *συνοῖσον*· *συμφέρον* et *συνοίσειν*· *συνενεγκεῖν* Hes., quae praesentia sunt, ut apud Suidam *διοίσειν*· *προσφέρειν*. Cf. arcadicum *ἐποίσηι* = *ἐπενέγκῃ* et homerica *οἰσέμεναι*, *οἰσέμεν*, *οἶσε*, *οἴσετε*, quae praesentis potius quam aoristi formae videntur. Vid. etiam *ἀνῷσαι*.

σονομαλίζειν = *συνομαλύνειν*. Oropi tit. saec. IV (p. post.) a. C. Dittenb.[2] 542, 15 (cf. not. 10) = Michel 586: *ἐπικόψας δὲ κατὰ κεφαλὴν (τὸν λίθον) καὶ συνομαλίσας πρὸς τὴν καταφοράν, ὅπως ἂν ἶι εὖρον (εὔρουν) κτέ.*

σονομέχειν (?). *PB* 410, 10 (a. 618) *ὁμολογῶ ἐγγυᾶσθαι — τοῦ λοιποῦ μὴ καταγνωσθείη (Νειλαμμὼν) μήτε κρυπτῶς μήτε φανερῶς συνομέχων μετὰ Θεοδώρας*. Fortasse *συνομ<ιλ>ῶν*.

σονοπάων. CIA III 196 (metr.).

σονοφελεῖν (?) pro *συνοφείλειν*. Tei inscr. CIG 3059 *συνοφελείτω δοῦναι τὴν δίκην* (Kum.). Fortasse merum est quadratarii *σφάλμα* pro *συνοφειλέτω*.

συνοφίζειν, compos. verbi ὀψίζειν, sero venire. FGH 26, 18 (a. 150 p. C.) τοὺς συνοψιοῦντας in loco lacero.
συνποιητής (?). Philodemus Vol. Herc. (II) VI 186, 20 sq. ubi papyrus habet συνιτοινtων.
σύνσκανοι = σύσκηνοι. Tenedi tit. CIG 2165 (Kum.).
συνστάτης = συνέφηβος. CIA III 1095 (Kum.).
συνστέφανος. CIA III 1097 (Kum.).
συνστώρσει = συστρώσει. Oropi tit. saec. a. C. III *EA* 1891, 71, l. 25. Cf. γεγαρμμένον.
συνταχτικὸς τῆς Πολέμωνος μερίδος. *PB* 328, 2 (c. a. 139 p. C.).
συντάμνειν ionice = συντέμνειν. Her. V 41. VII 123. Vid. simplex.
συντάξιμον, tributi genus in Aegypto. FGH 45, 3. 53, 4. 54, 6. 230. 256. 315. 316. Vid. editores ad primum locum p. 169 et de voce σύνταξις fere = φόρος Wilcken, O. G. I p. 296.
συνταχύνειν transitive et intransitive = ταχύνειν, ἐπείγειν et ἐπείγεσθαι solus Her. III 71. — III 72. II 133.
συντέλεια. Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 60 μέχρι ἂν ἐπιτελεσθεῖ ὅσων χρεία ἐστὶ ποτὶ τὰν τῶν μυστηρίων συντέλειαν. Ibid. 184 ποτὶ τὰν τῶν μυστηρίων καὶ τᾶν θυσιᾶν συντέλειαν. Cf. verbum συντελεῖν frequenter usurpatum de sacrificiis, festis, certaminibus in Dittenbergii Indice VI. — Magnesiae ad Maeandrum tit. saec. II a. C. poster. ibidem 552, 18 συντέλειαν εἴληφεν ὁ Παρθενών, more Polybii.
συντελεῖν. Cyzici tit. Michel 547. 3 τὰς συντελούσας (sc. γυναῖκας) τοὺς κόσμους παρὰ τῆι Μητρὶ τῆι Πλακιανῆι καὶ τὰς ἱεροποιοὺς τὰς προσαγορευομένας θαλασσίας, q. v.
συντέλεσθαι cretice = συνέσεσθαι. Del. 121 B, 28 = Dittenb.[2] 463, 69: μήτε ἄλλῳ συντέλεσθαι (Dreri tit. saec. a. C. III extr.). Cf. Ahrens II 212. — συντελεσθῆμεν = συντελεσθῆναι. Rhodi tit. Del. 44, 44, ubi propter Rhodiorum usum expectatur συντελεσθήμειν.
συντετελεσμένως. Philodemus de ira ed. Gomperz p. 119, 27.
συντετραίνειν. Her. II 11. Vid. Schwhi lexicon. Quem imitatur Strabo VII 5, 9.
συντηρεῖν observare (ut Polyb.) Dittenb.[2] 655, 8 μυστήρια — ἀπὸ πλείστων χρόνων συντετηρημένα. 929, 43 συντηρῆσαι τὰ ἐκ παλαιῶν χρόνων δεδομένα τίμια καὶ φιλάνθρωπα.
συντιθέναι, mandare. Delph. GD 2738, 11 σώματα (servos), ἃ καὶ ἐξαπέστειλαν, συνθέντες Βίαντι τῶι πρεσβευτᾶι ἀποκαταστᾶσαι τῶι θεῶι.
συντίθησι, sec. pers. = συντιθεῖς. Epidaur. GD 3339, 85 τί, ὦ ἄθλι', ἔφα, συντίθησι τὸν κώθωνα μάταν;
συντίμησις, aestimatio (ut apud LXX). Amh. pap. II 98, 13.
συντομὰς (ὁδός?). CIA II 780, 15, ubi Boeckh cft. ἀποτομάς. Sed loco lacero, ita ut casus non minus quam significatio dubius sit.

σοντρέχειν. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 627: *ὥστε ἀπὸ τῆς τοῦ θεάματος ἡδονῆς τὸ πνεῦμα σου συντρέχειν καὶ ἀναβαίνειν.*

σοντρίβειν, abusive usurpatum pro *συμμειγνύναι.* Tit. saec. p. C. II Romae Dittenb.[2] 807, 16 *αἷμα — μετὰ μέλιτος καὶ κολλυρίου συντρίψας.*

σοντρίκλεινοι (= *-κλινοι*). CIG 2 (Kum.) = CIA III 1105.

σόντροπος. Pap. mag. saec. p. C. III *PK* 121, 765: *Οα σύντροπος τοῦ ὀνόματος σιγή | οβ ποππυσμός | ογ στεναγμός | οδ συρισμός* et ita deinceps. Magus fortasse ista intellegit.

σόντροφος, *ἡ τῶν Μουσῶν.* IGSI 112, 2 epitaphium a. 360 p. C. (?).

σονοπογράφειν, una subscribere. Amh. pap. II 81, 18 (a. 122 a. C.).

σονοπόλαμψις = *συνυπόληψις,* sublevatio, sustentatio. Inscr. dorica Gythii, Dittenb.[2] 330, 21 *εἰς τὰν τᾶς πόλεως χάριν καὶ συνυπόλανψιν* (sic), ubi editor cft. Geopon. XV 3, 8 *κάμνοντα συνυπολαμβάνειν* et *ὑπολαμβάνειν* Plat. Symp. 212 D. Cf. mox l. 29 *ἐλαφρισθῆι.*

Σονωρὶς Διφίλοο comoedia. CIA II 992 II 10. Cf. Meinekii Hist. crit. c. G. p. 456.

σοορόγχαι· *βλαπτικοί.* H. = *συο-ρύγχαι.* Schmidt „O pro *Υ* Cypriam dialectum redolet." Cf. Hoffm. I 166.

Σοράκοσσαι. Pindar. *P.* II 1. III 70. *O.* VI 6. 92. *N.* I 2. *Συρακώ* Epicharmi fr. 199 Ahr. *καὶ τᾶς κλεινᾶς Συρακοῦς.* Theognostus *BA* 1421 *Συρακόσσιος· οὕτω γὰρ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου διὰ δύο σσ καὶ διὰ ο γράφων τὸ ὄνομα παραδίδωσι.* Atticos *Συράκουσαι* et *Συρακόσιος* dixisse nemo monendus.

σόρβᾰ, σόρβη = *τύρβᾰ, τύρβη.* Hes. Cf. *σήμερον, σεῦτλον, σῆν* etc. Vid. Hoffm. III 568.

σόρκεσσι· *σαρξίν. Αἰολεῖς.* H. *EM* 87, 14. 486, 10. 708, 31. Cf. *πέσσυρες.*

σόρκιζε· *σάρκιζε.* H. Aeolice.

σορράδιος· *νόθος, μικτός, εἰκαῖος.* H. Idem *ὑρράδιος· ἀπό τινος (γένους?) τῶν προγόνων ἄδοξος ἢ εἰκαῖος,* quam glossam recte Cypriis tribuere videtur Hoffm. II 248. Cohaeret cum verbo σορ(ρ)άσσει· *συμπίπτει* apud Hesychium, unde adverbium ὀράξ (ὀρράξ?)· *μίγδην, ἀναμίξ* apud eundem et Suidam.

σορτός. Tit. boeoticus Acraephiae IGSept. 2712, 66 *τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν,* in qua saltatione saltantes longas tunicas, *συρτούς* dictas (cf. Poll. IV 118), gestasse videntur. Titulus exaratus est imperante Nerone.

σοσ̄. Vocabula quaedam sic incipientia vid. s. *συνσ.*

σῦς. Vid. *μάρις.*

σοσκανία· *τὸ συσσίτιον.* H. Vid. *σύνσκανος.*

σοσκολῆθι. Vid. *σκυλαίνειν.*

σοσσοΐη· *ἡ ἀνεμπόδιστος φορά.* H. Democrito fortasse recte tribuit Schmidt, scil. *τῶν ἀτόμων.* Cf. *σόει, σοῦς, σοῦσο, σοῦται.*

σύσταμα τῶν πρεσβυτέρων aut γερουσία vocatur Coorum senatus IC 119, ubi citatur Benndorf, Lydia, p. 72. Antiquiore tempore in Co insula commemorantur βουλά et δᾶμος (ἐκκλησία).

συστατικοὶ λόγοι, argumentatio. Philodemus de rhet. p. 12, 16 sq. Sudh.

συστατικόν, conventum, pactio (contractus). FG 84, 27. 85, 11 (saec. II p. C.), alibi.

συστήματα, collegia magistratuum sive sacerdotum. Tit. Ephesi (c. a. 86 a. C.) Dittenb.[2] 329, 38.

συστρεμματαρχήσας CIA III 1174, συνστρεμματαρχήσαντες ibid. 1159 (Kum.). Sec. Aelianum Tact. 16, 8 sq. σύστρεμμα est cohors levis armaturae militum, quorum dux συστρεμματάρχης.

συστρωννύναι, pavimentare. Piraei tit. saec. a. C. IV (p. post.) Dittenb.[2] 587, 61 συνστρώσει τὸ ἔδαφος λίθοις, l. 72 συνστρώσει πίναξιν ἅπαν τὸ χωρίον. Incertae in Ponti ora civitatis inscr. saec. a. C. II extr. (?) Dittenb.[2] 542, 25 συνστρώσει λίθοις. Verbum e solo Eunapio p. 111 Boissonade citat in Thesauro.

συσφίγγειν. Vid. σύγσφιγγε.

συσχολάζειν. Vid. σχολάζειν.

σῦφαρ. Sophronis fr. 8 Ahr. σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός *EM* 735, cum interpretatione δέρμα ψιλόν.

σοφηρικός, subsericus. Fragm. megar. edicti Diocletiani IGSept. 28, 8. Scriptum σουψειρικός Momms. XVI 46. Opponitur ὁλοσηρικός.

σφάζειν ionice et poetice = σφάττειν. Her. V 5. Adde III 11, 2 ἔσφαζον (τοὺς παῖδας) ἐς τὸν κρητῆρα. Cf. κατασφάζειν VIII 107, ἐπικατασφάζειν I 45. Cf. ἁρμόζειν = ἁρμόττειν.

σφαιρεῖς Spartae audiebant natu maiores τῶν ἱράνων, testibus Paus. III 14, 6 et Phot. s. v.

σφαιρωτῆρες, corrigiarum genus, personae sunt nota in *TH*, I 184. Vid. πέλτα.

σφάλλειν. Vid. ἔσφαλεν.

σφᾰλός, ὁ dorice = ἡ ποδοκάκκη, τὸ ξύλον. Epicharmi fr. 99, 5 Ahr. ἐκ δὲ καταδίκας (καδδίκας?) πέδαι τε καὶ σφαλὸς καὶ ζαμία (sc. ἐγένοντο). Fortasse corrupta Hes. glossa, σφάλλον· κολακεύουσι, ut olim monui, celat eiusdem poetae fragmentum σφαλὸν | κῶλα κεύ(θοντα) s. κεύ(θ)ουσι(ν) aut simile, cuius explicatio periit.

σφάξ dorice = σφήξ, vespa. Theocr. V. 29.

Σφαττόμενος Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 7. Sine nomine poetae Athen. XV p. 699 F.

σφειλόν· λοξόν, πυκνόν, εὐκίνητον, προσφυές, δριμύ. H. Boeotice = σφηλόν, itaque dubia admodum mihi videtur Fritschii coniectura σφειλωτέρα Theocr. XI 21.

σφεῖς doricum dicit Apollonius 120 C, etiam σφές Favorinus Ecl.

412, 2, pro qua forma facit analogia pronominum ἁμές et ὑμές. Contra σφεῖς arcadicum esse testatur Tegeae tit. GD 1220, 10 εἴ κ' ἂν δέατοί σφεις πόλεμος ἦναι ὁ κωλύων et ibidem l. 18. Hoffmann I 259 assentitur iis qui habent pro acc. suspenso a δέατοι, licet apud Homerum ζ 240 δέατο dativum regat. Forma sane nominativi accusativi vice fungentis minime caret exemplis, sed temporis recentioris, nec σφεῖς pro dativo σφίσι poni posuisse satis certum videtur. Loci vero structura parum favet sententiae σφεῖς pendere a verbo κωλύων, quare mihi non liquet. — Gen. σφείων (i. e. σφέjων) Dorensibus cum Aeolensibus est communis. Apollonius 122 B τῇ σφείων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται καὶ Δωριεῖς, Δωριέων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέκτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν· ἔνια γὰρ δίχα τοῦ ψ. Itaque Syracusani ψεῖς, ψέ, (ψείων?), ψίν dicebant, reliqui Dores σφεῖς, σφέ, σφείων, σφίν (Lacones φίν). Cf. Ahrens VI 258 sqq. — Aeolica sunt σφεῖς, σφείων, ἄσφι, ἄσφε. Idem I 125, Hoffm. II 561; ionica σφεῖς, σφέων, σφι, σφίσι (= ἑαυτοῖς), σφέας, σφέα. Vid. Schweighi lex. Her. et Kühner-Bl-Gr. Gr. I 589 sq., quae de reliquis omnibus conferatur p. 580 sqq. — De numero singulari vid. s. v. οὗ. Cf. etiam ὧν. — Possessiva sunt σφός et σφέτερος. Herodotus nude σφέτερος pro σφέτερος αὐτῶν usurpat IV 1, 3. 4; 94 extr., 120 extr., 140, 3; V 83, 2 etc,, sed addit αὐτῶν IV 130, 2; V 38. Saepius Pindarus σφέτερος pro ὅς (sing.) adhibuit, ut (fortasse) ἁμέτερος et ὑμέτερος pro ἐμός et σός. Locos vide in Rumpelii lexico Pindarico s. vv.

σφελίσκον, τό = ὁ σφελίσκος. Sami tit. Hoffm. III p. 76, n. 196. Vid. ζυγίσκον et σπληνίσκον.

σφενδόνα. Inscr. delph. (a. C. 351—326) GD 2502 A Νεοδάμωι σφενδόνας τιμὰν ποτὶ τὸ ἐγ Κίρραι μαχάνωμα κτέ. Secundum Bourguet BCH 1896, p. 218 ea machinae est pars, in qua onus tollendum ponitur, quam quod rudentibus (τοπείοις) affixa esset propter formam fundae similem ita dictam esse suspicatur Baunack ad GD 2502 A „So heist offenbar das Seil oder Tragband, mit dem die Steine umwunden wurden, die durch die Hebemachine aus dem Transportschiffe emporgezogen oder gewunden werden sollten." Lorum tollenonis vertit Dittenb.[2] 140, not. 43. Similiter eodem vocabulo Aeschylum Agam. 939 (σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου) usum esse monet Wyse in Cl. Rev. a. 1900 m. Febr. p. 5.

σφηκίσκοι, cantherii (daksparren). Vid. s. v. μεσόμναι.

σφηνόκοος, pedes habens cuneiformes. Cei inscr. IA 395: ἐχφέρειν δὲ ἐγ κλίνης σφ[η]νό[ποδι κ]αὶ μὴ καλύπτειν. Cf. σφηνοκέφαλος, σφηνοπώγων.

σφίγγειν. Vid. σύγσφιγγε.

σφιγκτήρ· χιτών. Ταραντῖνοι. H.

σφῖρα forma vitiosa pro σφαῖρα in vase Italiae inferioris. G. V. p. 12 μοὶ τὰν σφῖραν. Cf. sq. voc.

σφ(ι)ρίδια γώνια ἐδεξάμην. — σφιρίδια γώνια τεσσαράκοντα ἕξ. PPW p. 78 et 161.

σφλαγχνίδες. Pap. Leid. C 4, 3 et 13 male σπλαγχνίδες explicat Leemans. Asparagos intellegendos esse arguit contextus. Cf. Archiv f. Papyrusf. I 1, p. 211 (nota).

σφόνδυλοι vocantur columnarum singuli lapides rotundi „a similitudine vertebrarum ex quibus spina dorsalis componitur." Dittenb.[2] ad 587, 43 τῶν κιόνων — μῆκος σὺν τῶι ἐπικράνωι τριάκοντα ποδῶν, σφονδύλων ἕκαστον ἑπτά, μῆκος τετραπόδων. Ubi Fabricius citat Callixenum ap. Athen. V p. 206 A et Athenaeum mechanicum de machin. p. 11, 9; Dittenberger e sylloge sua 588, 20; 589, 2; 587, 310. — De forma σφόνδυλος = σπόνδυλος cf. Meisterh.[3] 60, 7.

σφός = σφέτερος. Sapph. 10 ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι. Pind. *P.* V 102.

σφράγῖν aeolice = σφραγῖδα. Choeroboscus p. 353 Gaisf. (*BA* p. 1207): παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι γίνονται εἰς ν̄ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βαρείας τάσεως· κνῆμιν (imo κνάμιν) γὰρ λέγουσι καὶ σφράγιν καὶ ἄψιν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 426) τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν ἀντὶ τοῦ ἁψῖδα.

σφραγίς, vectigal in Aegypto. *PB* 367, 7 (cf. σφραγισμός), sed agri aliquam regionem denotat ibidem 139, 11 ἐν μιᾷ σφραγῖδι γῆς (in einem und demselben Rayon. Wilcken O. G. I p. 210) ἰδιοκτήτου ἀρούρας δύο, cf. 39, 10. 233, 7. 236, 4. 240, 10; ἐν δυσὶ σφραγῖσι ἀρουρῶν ἕξ 241, 13. 22. Cf. 186, 4. 29. 282, 10. Amh. pap. II 87, 9; 90, 4. Eodem sensu κοίτη adhibetur ibidem II 88, 9. Cf. 99 (a), 8. 13. 14 (b) 8. 13. 14. Vid. Strabonem II 1, 22, p. 78, qui Eratosthenem terrarum orbem in certum σφραγίδων numerum discripsisse refert.

σφραγὶς δημοσία, sigillum publicum. CIA II 443. 665. 666. 672. 697. 701 II, 66. 703. Dorice ἐσφραγισμένα τᾷ δαμοσίᾳ σφραγῖδι. Cnidi tit. GD 3591 = Dittenb.[2] 512, 12. 35. 88.

σφραγισμός. *PB* 356 (a. 213 p. C.) solvitur ὑπὲρ σφραγισμοῦ μόσχων θυομένων vectigal a sacrificanti. Cf. Her. II 38 et Castorem ap. Plut. de Is. et Os. cap. 31. Σφραγιστάς sacerdotes, quibus hoc signandi victimas negotium occumbebat, vocat Plutarchus, μοσχοσφραγίστας Chaeremon apud Müllerum F. H. G. III p. 498 fr. III. Signandi praecepta continebant βίβλια μοσχοσφραγιστικά sec. Clem. Alex. Strom. VI 36 p. 758. Vid. Wilcken O. G. I p. 395 sq. — Cf. σφραγίς.

σφραγιστής, obsignator. *PB* 361 III 18 καὶ περὶ τὴν διαθήκην δὲ ἀποκρίνομαι, ὅτι ἐν πάσαις ταῖς διαθήκαις ἑπτά εἰσιν σφραγισταί. De contractibus aliisque instrumentis obsignandis in Aegypto legatur Ermanni disputatio in Archiv f. Papyrusf. I pag. 68—76.

σφρηγίς ionice = *σφραγίς*. Her. III 41. Herond. I 55; *σφρηγῖδα* Her. I 195. III 41. 42. 128, *σφρηγῖδας* VII 69.

σφῦρα, agri mensura, *πλέθρου* pars. Inscr. thebana saec. p. C. II IGSept. 2415, 22 *πλέ]θρα ἑπτὰ σφύρας τρ...* (*τρεῖς*?) et Daulidis tit. CIG 1732.

σφυρίς et **σφυρίδιον** pro *σπυρ*. saepe papyri aeg., sed *σπυρίς* PL 62 (saec. III a. C.).

σφυρο-πέλεκος, quasi malleo-securis. Inscr. elea Mitth. 1894, 198, col. III 10.

σφύττειν = *σφύζειν*, i. e. *ἐπιθυμεῖν*. Dio Chrys. IV 116.

σφυχή = *ψυχή*. G.V. p. 181. Cf. Hermes XXVI p. 119 sq. — De contrario vid. *Ψ* pro *ΣΦ*.

C✱, compendium voc. *σχιστός* in pap. mag. V Leid. 6, 19.

σχάσας γόνυ, in genua procumbens. Kaib. ep. 528, 8.

σχαστηρία. CIA III 61 A I 16, II 16. B 11, 47. Titulus lacer admodum Hadriani aet. sec. Dittenbergerum. Vid. lexica.

σχεδίη ion. Homero est ratis, cf. Eur. Hec. 112, Herodoto ubique *γεφύρα* (*αὐτοσχεδία*) in Hellesponto, cf. Aesch. Pers. 69. Solus Atticorum in prosa utitur Xenophon An. II 4, 26.

σχέθειν Graecum non est, sed *σχεθεῖν* (aor.), ut *εἰκαθεῖν, ἀμυναθεῖν, εἰργαθεῖν*. Vid. Elmsleyum ad Eur. Med. 995.

σχενδύλη, forceps. Tit. att. saec. IV a. C. Dittenb.[2] 587, 103 *σχενδύλη Ἐλευσῖνάδε παρὰ Φίλωνος*. Hes. *σχενδυλό-ληπτοι*· **ἐσχενδολῆσθαι** *ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς ταύροις* (?) *ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται* = *σχένδυλα*. Cf. Meisterh.[2] 94, 6. Vossius *ταφροῖς* coniecit, Pergerus lenius et probabilius *σταυροῖς*. Si recte, intellegenda tenacula quaedam quibus cruci affigebantur.

σχέραφος· *βλασφημία, λοιδορία*. H. Vid. *κέραφος*.

σχερόν· *κῦμα ἕτοιμον* (an *κυματωγήν*?). *Ἀμερίας*. H. Macedonum, quos tamen *σκερόν* pronuntiasse certum est. — *ἐν σχερῷ*, continuo, Pindarus de loco *I*. V 22, de tempore *N*. XI 39. Cf. homericum *ἐπισχερώ* = *ἐφεξῆς*, deinceps.

σχη stirps in dialectis non mutatur, ut *ἔσχηκα, ἔσχημαι, σχῆμα*.

σχίζαι, ligna fissa. CIA III 74 aet. imperat. *ἔλαιον ἐπὶ βωμὸν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδήν*. Cf. Hom. *Α* 462 etc., Ar. Pac. 1024, al. — *σχίζαι εἰς βέλη καταπαλτῶν*. Boeckh Urk. p. 446, 68; p. 499, 37 et *σχ. καταπαλτικαὶ εἰς βέλη* p. 527, 22. Vid. Thesaurus.

σχίζειν. Schwhi lexico adde Her. IV 119 init. *ἐσχίσθησαν αἱ γνῶμαι*. Cf. I 11 *καὶ δὴ τὰς γνώμας σφέων* <*τυχεῖν*?> *κεχωρισμένας*.

σχιζίας· *ὁ τετανός καὶ ἰσχνός, οὕτως Κρατῖνος*. Phot. Ita Herculem appellat Dicacarchus ap. Clem. Al. Paed. 2 p. 104. Add. Philostr. de gymn. XXXVIII, 1 ed. Volckm. *Σχιζίαι τε καὶ ἱμαντώδεις εὐμήκεις μὲν ἄμφω καὶ μακροὶ τὰ σκέλη καὶ ὑπέρχειρες, διενηνόχασί τ' ἀλλήλων μικρά τε καὶ μείζω· οἳ μὲν γὰρ στρυφνοί τε καταφαίνονται*

καὶ εὔγραμμοι καὶ πολυσχιδεῖς· ὅθεν οἶμαι καὶ ἡ ἐπωνυμία αὐτοῖς ἥκει· οἳ δὲ μανοί τ' εἰσὶ καὶ ἀνειμένοι μᾶλλον καὶ ὑγροὶ ἅμα ἐν ταῖς περιστροφαῖς ἐοικότες τὰ νῶτα τοῖς μάσθλησιν κτἑ. Cf. idem XXXVII, 1 Λεοντώδεις δὲ καὶ ἀετώδεις καὶ σχιζίαι καὶ ὡς ἐπονομάζουσιν ἱμαντώδεις ἀθλητῶν εἴδη.

Σχινοόρι = Σχινούριδι. Corcyrae tit. GD 3198, 22. Cf. s. v. Πάριος.

σχιστός, sc. χιτών aut σχιστόν, sc. χιτώνιον. Inscr. thebana GD 714 σχιστὸν περιπόρφυρον. — CIA I 335, 147 ξύλα ἐγκαίδεκα (sic) σχιστά, μῆκος δωδεκάποδα κτἑ.

σχοινιαία. Olbiae tit. saec. a. C. III Dittenb.[2] 226, 156 ἔτι δὲ λοιπῆς οὔσης ἀσυντελέστου τῆς κατὰ τὸμ Πόσιος πύργον σχοινιαίας εἰς τὸν ἐπάνω τόπον, ἐπικαλεσάμενος ὁ δῆμος ἠξίωσε (Protogenem) καὶ ταύτην τελέσασθαι τετάρτην οὖσαν σχοινιαίαν· Πρωτογένης — ὑπέμεινε καὶ ταύτην τὴν οἰκοδομίαν κτἑ. Adnotat editor „Moenia divisa fuisse videntur in partes paris longitudinis, quae a fune quo dimensae erant, σχοινιαῖαι vocabantur" monens eandem divisionem in Odessae tit. CIG II add. n. 2069 haberi: Ἀπολλωνίου τοῦ Προμαθίωνος τὴν σχοινίαν (σχοινιαίαν?) τὴν μεταξὺ τῶν δύο πύργων οἰκοδομήσας καὶ στεγάσαι ἐκ τῶν ἰδίων κτἑ. Ergo σχοινιαία = μεταπύργιον.

σχοινισμός, ὁ, agri mensio sec. schoenos. Amh. pap. II 68, 4. 9 ἐπιθεὶς (ἐπιθέντες) τὰ μέτρα καὶ γ(ε)ιτνίαις καὶ σχοινισμοῖς (extr. saec. I p. C.).

σχοινοτενής = εὐθεῖα, linea recta. Her. I 189. 199. VII 23. Cf. σχοινοτένεια Pind. fr. 47.

σχολάζειν τοῖς φιλοσόφοις, formula de ephebis CIA II 466—468, 47; συσχολάζειν μαθήμασιν ἐφήβων de cosmeta 471, 84. — de ephebis etiam σχολαῖς παρακαθιζάνειν sive παρεδρεύειν 467. 470. 479 –482. Cf. 478 b. c. — σχολάδδων boeotice = σχολάζων. tit. IGSept. 2849.

σῶ, σοῦντι, σοῦνται, terminationes futuri dorici passim obviae.

σωάδδει (λδ cod.)· παραληρεῖ. H. Ahrens II 97 (cf. Dind. in Thes. VII 502 B) σοάδδει corrigit, coll. θοάζει· τρέχει, μαίνεται, nisi forte verius sit σουάδδει pro θυάζει.

σῴζειν habet iota adscriptum. Meisterh.[3] 142, 26. Cf. Σωάττης ibid. 52, 8. — Vid. σωῶ.

Σώζων, deus quidam solaris in Asia minore, cuius imago est eques radiis cinctus et armatus bipenni in tit. phrygio, vocatus Θεῖος καὶ Ἀπόλλων, alibi Ἄρης, item Ὅσιος καὶ Δίκαιος etc. Vid. Koertium Mitth. XXV p. 432 sq. et p. 444.

σῶκος· ἰσχυρός, δυνατός et **σωκεῖν**· ἰσχύειν. H. Cuius dialecti sint ignoramus. Illud apud Homerum iuxta κρατύς est Mercurii epitheton, hoc tragoedia utitur. Fortasse ionicae aut aeolicae sunt originis.

σωλήν, conchae genus = αὐλός, δόναξ, ὄνυξ. Epicharmi fr. 23, 7. Ahr.

σῶμα in papyris aeg., persona, caput, tam de liberis quam de servis usurpatur. Cf. Wilcken O. G. I p. 436 et 682, adn. I. — Cf. *TH*, I 181. 182. 184 et Dittenbergii[2] Index VI s. v.

σῶμαι· ἕρπω. Δωριεῖς. H. In Epilyci Coralisco ap. Athen. IV 140 *A* ποττὰν κοπίδ', οἰῶ (οἴω?), σῶμαι κτέ. — Supra Hes. σοῦται· διώκεται, infra σῶται· ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται, — σωόμην (pro σόωμεν Schmidt)· ὡρμούμην, — σώοντο· ὡρμοῦντο, ἤρχοντο. Vid. σόει.

σωματιαῖον μέτρον PPW p. 37, 6, ubi vid. adnotationem.

σωματικόν. In Ostraco 1052 τοῖς λαογράφοις solvitur ὑπὲρ σωματικῶν, quod quid sibi velit quaerit Wilcken O. G. I p. 304.

σωματισμός. *PO* 126, 20. 21. 29. 32 (aet. byz.); 268, 18. *PB* 141. Sanctio quaedam contractus per magistratum, sed quid proprie significet ignoratur. Cf. editorum notam et Wilckenium O. G. I p. 465 cum not. 2, contra cuius sententiam expositam in Archiv f. Papyrusf. I, p. 176 nunc vide Grenfelli disputationem ad FGH 33, 18 (ἀρούρας) βς', αἵ οὖσαι διὰ σωματισμοῦ εἰς Ταρεῶτιν, pag. 145. — **σωματίζειν** *PB* 189, 13 ἀρούρας σωματιζομένας εἰς Οὐαλερίαν, agros Valeriae assignatos?

σῶος. Vid. σῶς.

σωπᾶν = σιωπᾶν (ex σισωπᾶν). Pind. *P.* I 62 et διασωπάσομαι *O.* 13, 91. Cf. εὐσωπία.

σωπάτρεια, festum in honorem Sopatri cuiusdam. Deli tit. BCH VI 35, l. 54. Cf. p. 744 (Kum.). Cf. φιλοπάτρεια.

σωρακοί (cistae) τοξευμάτων. CIA II 61. Cf. IV 2, 843 d 10.

σωροβόλιον, τό quid? Inscr. Mylasorum in Caria. L.W. 424. 427.

σῶς iuxta σῶος atticum et ionicum. Cf. Her. I 24. 124. IV 76; σωφρονεῖν III 35 etc.; Semonid. I, 108; σωφρονέστατον Hippon. 45, 2. Vid. Hoffm. III 455.

σῶσι = διαττῶσιν. Vid. σῆν.

σωσίπολις Ζεύς in tit. saec. II a. C. ineuntis Magnesiae ad Maeandrum Dittenb.[2] 553, 48, qui cft. Strab. XIV p. 648 Cas., Paus. VI 20, 2, Mitth. XVIII p. 37 sq.

Σῶσις = Σωσίας, gen. Σώσιος. Acris sicul. GD 3239, 9. 3240, 6. 8. 9. 3241, 13 etc. — Vid. *IΣ*.

σῶστρα θύειν = σωτήρια θ. Her. I 38. Cf. Xen. Mem. II 10, 2.

σωτήρ, Aesculapii cognomen Epidauri. *IE* 57. 58. *EA* 1883, 157. — Iovis sospitatoris aram in unoquoque foro graeco fuisse neque alium esse Δία ἀγοραῖον monet Robert in Hermae vol. XXIII p. 413. Passim commemoratur. — In titulis aeolicis GD 218. 219. al. σωτήρ (sive θεὸς σωτήρ) τᾶς πόλιος est honorifica appellatio aetatis romanae et imperatoriae.

Σωτήρια ἐν Δελφοῖς. CIA II 323. 1319. Cf. CIG Sept. 2727 τὰ τριέτηρα Σ.

σωτηριασταί Athenis, eranistarum collegium colentium Ἄρτεμιν σώτειραν, quam archonte Euthydemo (ante a. 62 a. C.) Diodorus, Socratis f.,

Aphidnaeus instituit. Inscr. att. *EA* 1898, 49 sqq. — Tit. rhodius ibidem p. 389: *Σαμοθραικαστᾶν σωτηριαστᾶν Ἀριστοβουλιαστᾶν — Ἀπολλωνιαστᾶν Θεαιδητείων Αὐτομηδείων*, de quibus vid. editorem. — Kum. s. v. affert *σωτηριαστὰς* rhodios in Rev. Arch. 1864 II p. 470. 472. Cf. IGI I 85. 161. 162.

σωτήριος. CIA IV 2, 477 c (Dittenb.[2] 640), 11 *ἀπαγγέλλει γεγονέναι τὰ ἱερὰ καλὰ καὶ σωτήρια* (med. saec. II a. C.).

Σωτήριος, mensis in Aegypto, fortasse idem qui *Παῦνι* (26 Maii—24 Iunii).

σώ-φορτος, onera servans, in vase cyrenaico, sed utrum *ΙΟΦΟΡΤΟΣ* an *ΣΟΦΟΡΤΟΣ* inscriptum sit dubium esse ait Kretschmer G.V. p. 8.

Σωφρονιστὴρ λίθος Thebis, cuius ictu Hercules furens sopitus esse credebatur. Paus. IX 11, 2.

σωφρονιστής epheborum Atticorum CIA IV 2, 563 b (brevi post a. 334/3 a. C.). Cf. Arist. *Ἀθ. πολ.* 42, 2 sqq. et Dittenb.[2] ad 519.

σωῶ (pro *σωϊῶ*) = *σώσω*. CIA I 2 B 7 (tit. a. 456 a. C. vetustior). Cf. *καθιῶ*. Meisterh.[2] 64, 1.

T. Ταῦ.

T finale radicis in dialectis doricis (item boeotica et elea) servatur ante suffixa, ut in *ἐνιαύτιος, πλατίος, Σελινούντιοι, Ἀρταμίτιος* etc. Praecedit aut vocalis aut *N*, ut in *τίθητι, δίδωτι, ἵητι; βιῶντι, διδῶντι.* In *Σ* convertunt Aeoles, Iones, Attici. Cf. Boisacq. p. 91 sq.

T pro *Δ*. Vid. *Πεταγείτνυος, τότω, τρίκκος, τρύφακτον.* Saepe etiam in papyris aegyptiacis, vel Lagidarum aetatis, ut *βατίζειν, διάτοχος, σεβίτιον, παρεφετρεύειν*, alia.

T pro *Z* (= *Δ*) in *Τῆνα, Ττῆνα* (*Δῆνα*). *Τᾶνα* (*Δᾶν*). Vid. s. v. *Ζεύς*. Item in *ταμία, τῶμα.*

T pro *Θ*. Vid. *τετνάκηι, τίριος.* — In titt. atticis pro *K, Δ, Θ.* Cf. Meisterh.[2] 61; 70.

T pro *ΣT*. Vid. *τέννει, τέρφος, τριγχός.*

-τα suffixum aeolicum (= ion., att. *-τε*, dor. *-κα*) in *ὅτα, πότα, ὅποτα, ἄλλοτα, ἑτέρωτα.* Cf. Hoffm. II 278 sqq. — H. Weber de part. *-κα* p. 19 Pindaro *I.* I 25 *ἔπειταν* pro *ἔπειτεν*, Bergk *ὁπόταν*, sive *ὅποταν*, sed *ἔπειτεν* a dialecto non abhorrere ex Ar. Ach. 745 collegit Usener. Vid. O. Schroeder, Proll. Pind. II p. 37.

-τα, nominativi terminatio pro *-τας* (*-της*). Praeter nota exempla homerica vid. *βαθυμήτα* (*βαθύμητις* dubitanter Nauck) Pind. *N.* III 53 et infra *τελέστα.*

τάβλα, tabula. *PB* 338 (saec. II vel III p. C.) ut τάβλη in Agathiae epigr. 76; 64. 27 (pro ἄβαξ s. ἀβάκιον), sed τάβουλα Kaib. ep. 622, 4, ἐν δ' ἄρα Τάρσῳ | πίστιν ἔχων ταβούλης χρήματος Αὐσονίου, ubi agitur de Charitone quodam tabulario, ut ταβουλάριος, tabularius, CIG 4037, FGH 104, 15 et apud seros scriptores. Compluria huc pertinentia vid. in Sophoclis lexico.

τάβλιον, tabella. FGH 104, 4.

τᾰγά, laconice = τάξις. Ar. Lys. 105 καἴ κα 'κ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα, i. e. ἀπὸ τῆς στρατείας. Cf. Hes. ταγάν· ταὐτά. Κρῆτες (scil. praecedit gl. ταγαῖς· ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις), ut vere correxit Schmidt verba corrupta τάγανα· ταῦτα Κρῆτες. Cf. ταγή.

ταγεύειν. Vid. s. v. ταγός.

ταγή = τάξις? MFP II 4, 2. 3 περὶ τοῦ πλήθους τῶν σωμάτων (operarum scil.) καὶ τῆς ταγῆς τῶν λίθων, ubi agitur de lapicidarum expostulatione quadam. Sensu longe diverso apud Byzantinos ταγή significat nutritionem. Hes. s. v. ἡ σύναξις τῶν πρός τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Cf. Soph. in lexico.

ταγῆναι forma hellenistica pro ταχθῆναι. Meisterh.[3] 150.

τάγηνον = τήγανον, ἤγανον. Vid. ἠγάνεα.

τάγμα. Inscr. ephebicae boeoticae GD 814 (Thesp.): ἀπεληλυθότες ἐκ τῶν ἐφήβων εἰς τάγμα. GD 379 (Chaeroneae) τυΐ ἐς ἐφείβων ἐν τὰ τάγματα. Similiter tit. megaricus GD 3020 τοίδε ἀπῆλθον ἐξ ἐφήβων εἰς τὰ τάγματα.

τᾰγός. Vocabula ταγός et ταγεύειν saepe occurrunt in titulis thessalicis, velut *EA* 1900, p. 51 sqq. n. 1. 2. 3. — Brevi post a. 214 a. C. Larisae V numero erant tagi. GD 354, 24. — Apud Cyprios ταγός legitur in titt. Hoffm. 116. 170. 179. — Delphis curatores sive administratores ita dicti commemorantur in saec. Vti a. C. inscr. phratriae Labyadarum GD 2561, 45 cum verbo ταγεύειν l. 1 ταγευσέω δικαίως κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος — πὲρ τῶν ἀπελλαίων καὶ τᾶν δαρατᾶν. Hes. ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες. Cf. etiam CIA II 1386 et scriptorum locos in Thesauro.

τᾶε = τᾶι (τῇ). Tanagrae tit. GD 1138. Cf. Ἀεσχρώνδας ibidem GD 869, Ἀβαέδωρος 884. 914 I 6, Λυσανίαε 873, Ἀμεινοκλείαε 902. Vid. $\overline{αε} = \overline{αι}$; $\overline{οε} = \overline{οι}$.

ταΐ = ταδί Eleorum sermone. GD 1149, 8, τοΐ = τοδί ibid. l. 3. Cf. boeoticum τυΐ = τοιδί, οἰδί, arcadicum ταινί = τῃδί et I demonstrativum.

ταίναρος (pro τέναρος Dobree)· κακοῦργος, συκοφάντης. H. et Phot. Dictine de nomine promuntorii procellis famosi, an quod ibi Orci ostia esse ferebantur? Glossa comica videtur.

ταινί arcadice = τῃδί. Dittenb.[2] 258, 44 ταινὶ ταὶ θεαρίαι. Cf. τοινί, ταννύ, ταΐ.

ταινία, taenia, voc. architectonicum. Deli inscr. a. 274 a. C. Michel

594, 120 *σανὶς πτελεΐνη εἰς τὴν ταινίαν τὴν ὑποκειμένην τῆι ὀροφῆι τοῦ νέω τοῦ Ἀπόλλωνος*. Sensu proprio *ταινία περιηργυρωμένη*. Dittenb.[2] 588, 29; *τ. χρυσῆ* l. 33.

τάκειν cum cognatis dorice et aeolice lyrici et tragici = *τήκειν*.

τάκτης. CIA I 266 *πόλεις ἃς οἱ τάκται (τοῦ φόρου* scil.) *ἔταξαν* (Kum.). Cf. CIA I 37.

τακτόμισθος, i. e. *ὁ ἐπὶ τακτῷ μισθῷ στρατευόμενος*. MFP II 47, ubi idem voc. citatur e pap. Leid. C, 3 (cf. Leem. I p. 23). Addatur pap. e Museo Gizehio n. 10388, l. 31 (Archiv f. Papyrusf. I p. 65.).

τάλα· *στήλη*? Tit. Mytilenae citatus a Meistero ad Herondam III 35, quem neque apud Collitzium neque apud Hoffmannum reperio. Vulgaris forma aeolica est *στάλλα*. Vid. *τάλης*.

τάλαις aeolice = *τάλας*. *EM* 575, 53.

τάλαντι = *τάλανι*. Hipponax *τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας*; *BA* 1421 sq. Cf. *αἰνοτάλαντα*.

τάλαντον. Add. Bacchyl. IV 12 *ὀρ[θὸν ἀνέχοντα Δίκ]ας τάλαν[τον]*. XIV 25 *Δίκος ῥέπει τάλαντον*. — Cypriorum sermone **ταλάντων** = *ταλάντου*. Edalii tit. Hoffm. 135, 7. Vid. *ων̄* pro *ω̄*. — Tit. Cyzici ap. Dittenb.[2] 464, 2 *ἀτελείην — παρὲξ ναύσσου καὶ τοῦ ταλάντου*, i. e. vectigal pendendum iis qui libra publica uterentur.

τάλαντον ἐμπορικόν. CIA II 476, 35 *τὸ δὲ τάλαντον τὸ ἐμπορικὸν ἐχέτω ῥοπὴν ἐμπυρικὴν μνᾶν κτἑ.* Cf. Hultsch, Metrol. p. 108 not. 19., Boeckh, Oec. II p. 341 sqq.

ταλαπενθής. Adde Bacchyl. V 157. XVI 26 Bl.

τάλαρος, qualus. CIA III 1309, 1 *ἣ δτ' Ἀθηναι — — — —ς, ἣ μ' ἐπὶ λιτοῖς | [ἔτ]ρεφεν ἀλλοτρί[ων] ἀμ[φί]πολον ταλάρων κτἑ.* Fort. *Ἀθηναί[ων — — πόλι]ς*. Verbum fueritne *ἤνθει* an aliud ignoro.

τάλᾶς mire pro *τάλᾰς* Theocr. II 4.

ταλασιοοργός, lanifex. CIA passim.

ταλάσσαι. Vid. *τελάσσαι*.

ταλάφρων pro *ταλαίφρων*. Kaib. ep. 652, 3.

τάλης (?). Herond. III 35 *τοῦτο, φημί, κὴ μάμμη | τάλης ἐρεῖ σοι*, ubi aut *τάλας* corrigitur aut prava forma de industria a poeta mulierculae tributa esse creditur (ita Crusius). Meister tamen coll. aeolico *τάλα* (?) habet pro genetivo locali, qui *ἑξῆς* significaverit; quae opinio parum videtur probabilis. Facio cum iis qui librarii lapsum esse iudicant.

ταλίκος dor. = *τηλίκος*. Theocr. XXV 184, Bion. XVII 4. Hes. *ταλίκην* (l. *ταλίκαν*)· *τηλικαύτην*. — *ταλικόσδε* Sophronis fr. 6, *ταλικοῦτος* Archimedes ed. Heib. II p. 242. 244. 252. etc.

ταμιακός = *ταμιευτικός*. *PO* 58, 5. 21 *τὰς ταμιακὰς οὐσίας*. Amh. pap. II 138, 5 *κυβερ(νήτου) ταμιακοῦ πλοίου* (326 p. C.). Cf. Soph. lex. s. v. *ταμειακός*.

ταμίαν· *ζημίαν*. H. Gl. cretica? Cf. *Τῆνα, Τᾶνα, τώνα* etc. Vid. *T* pro *Z* et cf. boeoticum *δαμιώοντες*. — Vid. *ἄτα*.

ταμίας. In CIA distincte significantur saec. a. C. V ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, sive τῆς θεοῦ (ἐκ πόλεως I 299), — τῶν ἄλλων θεῶν, postea vero ταμίας τῆς βουλῆς, — τοῦ δήμου, — πρυτάνεων, — δημοτῶν, — φυλῆς, — ἐν Σαλαμῖνι, — σιτωνικῶν, — στρατιωτικῶν, — ἐς τὰ νεώρια, — Παράλου, — τριηροποιικῶν (scil. χρημάτων). — De antiquo dativo ταμίασι = ταμίαις cf. Meisterh.[2] 94 sq.

ταμίης θεσμῶν et τ. μύθων praefectus et rhetor vocantur in epigrammate CIA III 637: Τὸν θεσμῶν ταμίην Ἑρκούλιον, ἁγνὸν ὕπαρχον Πλούταρχος μύθων ταμίης ἔστησε σοφιστής. Priorem alius rhetor Apronius πρόμαχον θεσμῶν vocat ibidem 638. Herculio praefecto Illyrici a. 408—412 p. C. statuas posuerunt duo sophistae.

τάμισος, cortex coriarius, dorice = κυτία. Theocr. VII 16; XI 66. Hinc ταμισ(ε)ῖον, coriarii officina. MFP II 41, 5.

ταμίῳ (= ταμιείῳ) Hipponactis fr. 67. — Cf. A breve productum. — **ταμεῖον** pro ταμιεῖον, ut apud sequiores scriptores, MFP 21 (saec. III a. C.) et passim papyri, sed ταμιεῖον *PB* 106 (saec. II p. C.). — ταμίον· θάλαμος. H., cf. apud eundem s. vv. ταμεῖα et ταμιεῖον.

τάμνειν forma epica, ionica, dorica = τέμνειν. De Ionibus cf. Hoffm. III 233 sq. Herondas tamen IV 89. VI 41. VII 115 habet formas vulgares. De Doriensibus vid. *TH* I 12. II 72 διατάμνοντας, II 67 διατάμνοντα, Pind. *O.* XII 6 τάμνοισαι, *O.* XIII 57 τάμνειν, *O.* I 50 τάμον κάτα = κατέτεμον. *I.* III 54. *N.* III 33 ταμών. Cf. Bacchyl. V 17. XVI 4 Bl. De Aeolensibus nondum constat. Hes. habet glossas τάμνεν, τάμνειν, τάμνοντες, τάμοις, ταμόντες, τάμωμεν.

τᾶμον thessalice = τήμερον (σήμερον, σάμερον). H. 16, 44 sq. τὰ ψαφίσματα τό τε ὑπ(π)ρὸ [τ]ᾶς (= πρὸ ταύτης) γενόμενον καὶ τὸ τᾶμ(ο)ν ἐγγράψαντας ἐν στάλλας λιθίας δύας. Adverbium an adiectivum? Cf. voc. sq.

τᾶμος (relative = ἆμος) ἄυπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρῃσιν (coni.) ἀηδόνας. Ibyci fr. 7., ubi sine necessitate ἆμος coniecit Bergk. Similiter enim τέως = ἕως saepe legitur apud Demosthenem, ne alia afferam eiusdem generis. Demonstrativum est plerumque, ut Theocr. XIII 28, alibi, = τῆμος, τηνίκα. Vide τᾶμον, δτῆμος.

τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν. H. Sed vide in Addendis παναγρίς, unde Furtwängler ibi l.l. πανάγρα veram lectionem esse bene suspicari videtur.

τάναι, decanorum (cf. Thesaur. s. v. δέκανος) effluvia quaedam in terram partim salutaria partim perniciosa ap. Hermam in Stob. Ecl. ph. I 21, 9, p. 191 W.

τάνε = τάδε thessalicum. Vid. τόνε. Cf. τάνυ.

τανθαλύζει· τρέμει. Δωριεῖς. οἱ δὲ σπαίρει. H. = att. τονθορύζει. Mox idem **τανθαρυστός·** ὁ τρόμου παρασκευαστικός.

τανί = τηνδί. Tegeae tit. GD 1222, 58 τὰγ κοινὰν σύγγραφον ταν[ν]ί.

τανίσφορος = *τανύσφυρος*. Bacchyl. III 60. V 59, ut **τανίφυλλος** pro *τανύφυλλος* ibid. X 55. Euphoniae causa dissimilata, ut videtur.

τανό arcadice = *τάδε*. Inscr. Hoffm. 29, 14; *τ α ν ν ύ* = *τάνδε* Dittenb.[2] 258, 49 *τ α ν ν ὺ ν* (sic) *τὰν ἐκεχειρίαν* et *τὸς ἀγῶνας τ ο σ ν ύ ν* (*τοννύ*?). Alli scribunt *τάνυ, τάννυ, τόσνυ*. Vid. *νυ* et *ὄ ν υ* (*ὀνύ*). Cf. *τ ά ν ε* et *τ α ν ί*.

τάξει, ordine (ut fieri debet), Latinismus pro *κατὰ τρόπον*. Nysae tit. saec. a. C. I, Dittenb.[2] 318, 12: *καλῶς καὶ τάξει*.

ταξιάρχης pro *στρατηγός*. Theophyl. Sim. Hist. VI 7, 11. Hac forma pro *ταξίαρχος* utitur Her. VII 90. IX, 53, sed vulgari VIII 67. IX 42.

ταξιοῦσθαι pro *τάττεσθαι*. Pind. *O.* IX 78.

τᾶοτα = *ταῦτα*. Sami inscr. Del. 184, Chii BCH III p. 49. Halicarn. IV p. 103, Leri Ross. inscr. ined. II p. 69, Erythr. Mus. et bibl. Smyrn. 1878, p. 60 (Kum.).

ταπεινός. Schwhi lexico adde Her. IV 191, 2 *χώρη ταπεινή τε καὶ ψαμμώδης*.

ταπεινοφρόνημα. Ioannes Damascenus. Patrol. Gr. vol. 95, p. 81 *B*. Cf. *ταπεινοφρονεῖν, -νησις, -οσύνη* in Sophoclis lexico.

τάπης. Vid. s. v. *κ υ σ ό ς*. Secundum Aelium Dionysium ap. Eustath. 1869, 43 (= Schwarz, Aelii Dionysii rell. p. 44) *δ ά π ι ς* est forma antiquior, qui error docto grammatico tribui vix potest. Ipse Eustathius errasse videtur.

ταπητιοῦχος *πῶλος*, tapete tectus. *PO* 145, 9 (aet. byzant.).

ταπιδ-όφος, tapetum textor. PL 5, col. 19, 1; O. G. 1213. Cf. *δ α π ι δ ύ φ ο ς*.

τἀππάματα, i. e. *τὰ ἔππαματα* = *ἐγκτήματα*. Boeot. GD 488, 165. 168. 175. Cf. BCH III 459—465. IV 1—24. 535—540. Vid. *ἔ π π α μ α*, *ἔ π π α σ ι ς*.

ταραντιναρχοόντων CIA II 446. Vid. lexica s. v. *τ α ρ α ν τ ῖ ν ο ς*.

ταραντῖνον, Thebis muliebre quoddam vestimentum. GD 714, 3 *ταραντῖνα σιφνὰ* (i. e. *ῥαμμάτων κενὰ*) *ἄδος* (= *ἄδην*, Meistero interprete). *Θεοδώρα*. — — — *[ταρα]ντῖνον, ῥ[ά]μματ' -ἔχον: Ἀριστώι. ταραντῖνον πα[ρ]πόρφυρον ῥα]μματ' ἔχον: Λυσίμαχα. [χι]τῶνα παρπό[ρ]φυρον κτέ.* Hinc apparet Photium s. v. recte explicare *λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, ο ὐ π ά ν τ ω ς π ο ρ φ υ ρ ο ῦ ν, ὥς τινες ὑπέλαβον. οὕτως Νικόστρατος*. Cf. Meineke F. C. G. III p. 290 sq., qui iniuria addit „Eadem Suidas, nisi quod rectius *ταραντινίδιον* [sic Lucianus III 147] habet." Hesychius explicat *ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν κ ρ ώ σ σ ο υ ς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους*.

ταρβάλοξ, -λογος· *ὁ ταρακτικός*. Choeroboscus ad Theodos. *BA* 1422.

ταρβεῖ· *φοβεῖται. Κύπριοι. BA* 1095.

τάρβειμι, *ποίειμι, φίλειμι* Boeotis tribuit Herodianus *π. μον. λέξ.* II 930, 5. Cf. verba aeolica *κ ά λ η μ ι, ὄ ρ η μ ι, φ ί λ η μ ι*, similia. Vid. *MI*.

Ταργηλιών = *Θαργηλιών*, Deli et Teni.

ταριχευταί, cadaverum conditores in Aegypto. De his habitis inter immundos homines, deque paraschistis et cholchytis videatur Peyron *PT*, vol. I p. 79 sqq. et p. 124 sqq. — Lexico Schwhi adde verbum ταριχεύειν de cadavere condiendo dictum Her. III 10, 1; 16, 2. — *Ταριχηίαι αἱ Πηλουσιακαί*. II 15. Cf. 113. — ταριχευτῶν τέλος in Aegypto vectigal, quod pro arte exercenda solvere debebant. *PB* 327, 21. Cf. Wilcken, O. G. I p. 396.

ταριχοπώλιον attice per vocalem scribendum, ut ἀρτοπώλιον etc. Meisterh.[2] 43. Vid. s. v. παντοπώλιον.

τάριχος. MFP (I) 28 (2) 9 ἡ τετάρτη τοῦ ταρίχου. Vid. Wilcken, O. G. I p. 396 sq., ubi, citans Rev. des Etud. Gr. IV p. 371, etiam in insula Co huic merci vectigal impositum fuisse monet.

τάρπη· Συρακούσιοι σύηνος (κόφινος? Kaibel), οἱ δὲ σορόν. H. Cf. eundem s. vv. δάρπη et ταρήφη. Syracusani saltem τάρπα dixisse censendi sunt, sed talia grammatici non curant.

ταρρός att. = ταρσός. Meisterh.[2] 76, 6.

ταρσιήν· τὴν τρασίαν. H., qui supra θαρρία (sic)· τρασιά. — *EM* 768, 25 καὶ ταρσιά (l. ταρσιή), ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ (Semonidi Amorgino?).

ταρσικάριος, tarsicarius. *PB* 34 V 14 (saec. IV), *PK* II n. 387 (saec. VI/VII) et n. 390 (eiusdem aet.), PTh pag. 2, III 15, 4, ubi Wessely, coll. cap. 26—28 edicti Diocletiani (ὡραρίων Ταρσικῶν Ἀλεξανδρεινῶν), dicit „Ein Tarsikarios ist ein Industrieller, der sich mit der Herstellung von sog. tarsischen Gewändern befasste etc."

ταρσογενής, Tarso oriundus. Tit. metr. IGSI 1437.

ταρσός. Kaib. ep. 731: ταρσῷ Πὰν ὁ μελιζόμενος, i. e. σύριγγι, ita dictae propter similitudinem ordinis digitorum manus pedisve.

ταρτα[ρ]έαισι κελεύθοις. Bithyniae inscr. metr. Mitth. 1892, 396. Cf. Thesaur. s. v. ταρτάριος.

ταρταροῦχος, Tartarum tenens, habitans. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2243. 2294. 2326. 2335. Cf. Origenes, Migne, Patr. Gr. vol. XVI, p. 3454.

ταρταρόφρουρος. Ibidem l. 1868.

ταρτημόριον, mensurae nomen, $^1/_4$ pars cotylae. CIA II 476, ut apud Hippocratem VII 86, 17, Littré p. 286, 5. — Alibi est moneta = δίχαλκον. Cf. Poll., Harpocr, Phot., Hes. Eandem formam Porson pro τεταρτημόρια Machaoni reddidit ap. Athen. XIII p. 582 *E*. Plura dabit Thesaurus, quem parum diligenter legit Kumanides in Synagoge s. v. — Forma nata est syncope vocalis ε̄. Cf. Meisterh.[2] 92 et vid. s. v. τριμίσκον.

ταρφέως. Bacchyl. XII 86. Bl. πόδεσσι ταρφέω[ς] (στείχεις aut aliquid simile). Vid. editoris notam.

τασαθφόροι (?) Ἀμμῶνος, sacerdotes quidam aegyptii. Ostr. 136. 437. Qui in horum ordinem eligeretur, regi solvere debebat pecuniam

dictam *εἰσκριτικόν*, octo drachmas, tres obolos. Vid. Wilcken O. G. I p. 185.

τάσσειν in papyris aeg. saepe significat in album referre (registreeren). Vid. Peyronum ad pap. Vindob. de Zoide, l. 30, p. 40; Cf. Leemans ad Pap. Leid. M. II 9, pag. 65. — CIA I 40, 46 (Dittenb.[2] 33) *φυλάττοντες τὲν σφετέραν αὐτõν ἐν τõι τεταγμένοι ὄντον*, i. e. imperata facere censentor. Cf. Koehler, Mitth. II p. 209, Dittenb.[2] 129, 63. — De magistratibus = *ἀποδεικνύναι*, creare, v. c. *ταγεὶς* (hellenistice pro *ταχθεὶς*) *ἀγορανόμος*. Istropolidis inscr. saec. I a. C., Dittenb.[2] 326, 28 et ibidem 43 *ἔταξεν αὐτὸν ἀγορανόμον*. — Vid. *ταγῆναι*.

τᾶτᾶ, blanda compellatio A. P. XI 67 *βάπτε δὲ τὰς λευκὰς καὶ λέγε πᾶσι τᾶτᾶ*. Herond. III 79 filius ad matrem *τατᾶ, κόσας μοι δώσετε* (*πληγὰς* sc.); V 69 ancilla ad dominam *μή, τᾶτί, ἀλλὰ νῦν μὲν αὐτὸν — ἄφες*. Hinc verbum **τᾶταλίζειν** (cf. *ἀδελφίζειν, πατερίζειν*) significat blande compellare, adulari, suppalpari ibidem III 77 (mulierem), VII 86 (virum). Cf. *τέττα, ἄττα*, sim. Sic Latini tates patres vocabant, unde fortasse nomen Tatius.

τᾶτες· *κατ' ἔτος*. H. Dorice = *τῆτες*, iuxta *σᾶτες*, quod vide.

τᾶτωμένα· *στερομένη*. H. Dorice = *τητωμένη*. Sophronis fr. 62 *A τατωμένα τοῦ κιτῶνος* (*EM* 774, 44), Pind. *N.* X 78 *φίλων τατωμένῳ*. Vulgaris tamen Doridis ratio postularet *ταταμένα* (-*νῳ*). Vid. Ahr. II p. 197, sq.

ταυρ-αφέτης. Coryandae inscr. ap. Fröhner, Inscr. du Louvre, 45 (Kum.).

ταυρεῖναι (-*ῖναι*) *γυναικεῖαι δίπελμοι καὶ μονόπελμοι*, calceorum genus muliebrium. L.W. 535, Stratoniceae tit. (edict. Diocletiani). Kum.

ταυρεόμορφος = *ταυρόμορφος* in hexametro, pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2548.

ταύρεος = *ταύρειος*. Meisterh.[2] 82: *κόλλαν ταυρέαν*.

Ταυρεών, mensis Cyzici, Calymnae, Sinopae = *'Ελαφηβολιών* att. Bisschoff de F. G. A.

ταυρικός. In papyris aeg. saepius **τὸ ταυρικόν** et **τὰ ταυρικά** pro *ὁ ταῦρος, οἱ ταῦροι*. Vid. FGH epistulas (saec. III vel IV) 112, 8; 115, 16; 120, 12; 131, 17.

ταυρίνδα· *κεφαλὴ ἢ* (?) *παιδιὰ παρὰ Ταραντίνοις*. H. Smidt rescripsit *φαλλικὴ παιδιὰ*, Kaibel „fortasse ipsa ludentia verba: *ταυρίνδα* <*τὰν*> *κεφαλάν*, scil. proice." Non liquet. Multa ludorum in *ινδα* nomina enumerans Pollux IX 110 sqq. hoc neglexit.

ταυροβόλιον in Mithrae cultu. Cephisiae tit. a. 387 p. C. CIA III 173 et paullo antiquior ibidem 172. Kum. s. v. citat Orelli, Inscr. Lat. 1899, 1900, 2332 etc., quarum nullam a. 160 p. C. antiquiorem esse monet. In IGSI, 1018 (inscr. metr.) *ταυροβόλος τελετή* iuxta *κριοβόλος τελετή*. Cf. **Fr. Cumont,** Textes et monuments fig. relat. aux mystères de Mithra, 1896.

ταριχευταί, cadaverum conditores in Aeg… r. Stratoniceae, inter immundos homines, deque parasch… . Vid. *βίῤῥος* in videatur Peyron *PT*, vol. I p. 79 sqq.
Schwhi adde verbum *ταριχεύειν* de…). Pap. mag. bibl. nat. Her. III 10, 1; 16, 2. — *Ταριχηίαι* *ταριχευτῶν τέλος* in Aegypto … arisae serus tit. Dittenb.[2] solvere debebant. *PB* 827, 21. … f. inscr. thessal. Hoffm. 19, 5

ταριχοπώλιον attice per vo… ηρακότες. Meisterh.[2] 48. Vid. s. v. … 2712, 28 (Neronis aetatis).

τάριχος. MFP (I) 28 (2) … scr. 528, 16 Caracallae aet., ubi dubium I p. 396 sq., ubi, … an acc. vocabuli *ταυροκάθαψις*, cum *ἱππάφε-* insula Co huic m… comparandi. Cf. Schweizer, Gramm. d. Perg.

τάρπη· *Συρακούσι…* tamen malim propter *ταυροκαθάψια* s. v. *ταυ-* s. vv. *δάρπ…* …uro. Cf. etiam Haussouiller, Mélanges Weil, p. 157. sendi sun… …centae. Inscr. pompeiana ap. Orell. 2530 (Kum.).

ταρρός at… Pap. mag. Leid. W. I 30.

ταρσιή· … p. 425 C. *παρὰ δὲ Ἐφεσίοις οἱ οἰνοχοοῦντες ἠΐθεοι τῇ τοῦ* 78… *ἑορτῇ ταῦροι ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀμερίας φησίν.* … *ἑορτὴ ἐν Κυζικῷ.* H. Speciosae Dindorfii coniecturae *ταυ-* τ… non favet litterarum ordo.

… *= ταυρῶπι.* Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2808.

… *= τηύσιος.* Bacchyl. V 81 *μὴ ταῦσιον προΐει — διστόν.* Alcmani *ταυσία παλλακίω* (sic) tribuit Herodianus *περὶ παθῶν* in *EM* 171, 7. Cf. *αὔσιον.*

ταῦτα titulis sepulcralibus subscriptum. IGSI 1413.* 1479. 1824. 2475. 2505. 2542. Cf. 2342.

ταὐτᾶ *= ὁμοίως.* Locr. Oz. *IA* 321, 47 *τὸ θέθθμιον τοῖς Ὑποκναμιδίοις Λόκροις ταὐτᾶ τέλεον εἶμεν Χαλκιέ(ο)ις* (*= Χαλκιεῦσιν*).

ταυτᾶ ἅτε *= οὕτως ὡς.* Inscr. laconica *IA* 79 *Δαμώνων ἀνέθηκε Ἀθαναίᾳ(ι) Πολιάχωι | νικάhας ταυτᾶ ἅτ' οὐδὴς πήποκα τῶν νῦν.*

ταυτᾶι (adv.) Anaph. IGI, III 248 15.

ταυτᾶν gen. fem. dor. *= τούτων* passim. Vid. *οὗτος.*

ταύτες *= ταύτας.* Rhodi inscr. Rev. Arch. 1864 II p. 462 et ibidem *ἄλλες = ἄλλας.* Kum. s. v. putat has formas detortas esse ad analogiam 3tiae declinationis. Vid. Acc. Plur. in *ΕΣ.*

ταὐτόν. Epicurus de natura Vol. Herc. (II) VI 4, 1: *κατὰ τὸν ταὐτὸν τρόπον.* Cf. *ὁ θάτερος*, si l. s.

ταυτοποιεῖν „acting as deputy or alter ego". Mahaffy MFP. II 13 (19) 11. — **ταυτοποιός.** Proclus in Cratylum *BA* 1422. Cf. *ἑτεροποιός.*

ταύτων *= τούτων*, gen. plur. neutrius gen. in tit. eleo de amnestia (exarato post a. 336 a. C.), Michel 1334, 11. Vid. *οὗτος.*

ταφή pro *τάφος*. Adde lexico Schweighaüseri Her. III 10, 1 *ἐτάφη ἐν τῇσι ταφῇσι ἐν τῷ ἱρῷ.*

α, τά. Camiri tit. IGI I 786 ... *ἱρανιστᾶν τῶι κοινῶι ἔδωκε δωρεὰν ἄφια τᾶς γᾶς τᾶς ἐν Ῥογκ[ύ?]ωι κτέ.*

διδόναι τοῖς μεταλλάξασιν. CIA IV 2, 628 b 10: satis recens ιrum decretum.

οιοι τάφον τὸν φόνον. Schol. ad Hom. Ψ 29. Hoffmann I biliter statuit scholiastae auctorem habuisse *φθόνον*, ci usu verborum *ἄγασθαι* et *ζηλοῦν*, invidendi et admiʼi).

,. Her. IV 201. Vid. *τράφη*.

ταφεών, commune sepulcrum. Vid. s. v. *ἀπόταφος*.

τέλος. Ostr. 658. 1062. 1065. 1462. 1585. 1591 (saec. II p. C.). Exigebant hoc vectigal *ἐπιτηρηταὶ τέλους ἱματιοπωλῶν* sive *τῶν ἱματιοπωλῶν*. Wilcken O. G. I p. 304 sq. dubitandus suspicatur vestium venditores vestivisse defunctos ante sepulturam, et pro singulis cadaveribus solvisse certam mercedis suae particulam. Fieri potest.

ταχίνας (vulgo *-νης*)· *λαγωός, ἔλαφος.* H. Laconice. Vid. Aelianum H. A. VII 47 et Eustathium p. 1821, 85.

ταχινός. CIA III 1344, 3 *ζωῆς καὶ καμάτου τέρμα δραμὼν ταχινόν.*

τάχος λέξαι (cito dictum erit), *ὦ παροδῖτα.* Titt. christiani IGSI 2330. 2331.

ταχυάλωτος, solus Her. VI 130 (*χώρη*).

ταχύμυρος = *ταχύμοιρος.* Rec. inscr. Phrygiae BCH 1893, 273 n. 63 *ἀδελφῶι καὶ ἀνεψιᾶι ταχυμύροις.*

ταχύτερος forma hellenistica pro *θάττων.* E papyris e. g. notavi *PB* 615 bis (saec. II p. C.), 816 (s. III). Cf. *ἐντάχειον.*

τάφα (sive *τάψας*), **-ατος** = *τάφος.* Pap. mag. saec. III p. C. *PK* 121, 556 *ὁρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ ἐν τῷ θάψατι.*

τάως (= *τῆος*)· *τέως. Κρῆτες.* H. Greg. Cor. p. 304. Cf. Ahrens I 102, II 117. 200.

τε̄, compendium in papyris = *τέλος, τέμενος, τέτακται.* Vid. Leemansii Indicem vol. I.

τε pro *καί* in epistula a. p. C. 174, IGSI 830, 18: *δεόμεθα ὑμῶν τῆς τύχης φροντίσαι τε τοῦ πράγματος.* — Vocula saepe ponitur loco minus usitato ab Herodoto. Cf. Schwhi lexicon, cui adde I 86 *κατὰ τὸ χρηστήριόν τε.* VI 19 *ὁ νηός τε.* 38 *τὴν ἀρχήν τε.* 128 *τὰς πάσας τε*, etc.

τεβεις quid? Amh. pap. II 39, 7 (a. C. saec. II extr.): *μεταλαβόντες τοὺς συντετελεσμένους πρὸς τοὺς τεβεις Ἑρμων[θ]ίτας ἀγῶνας μεγάλως ἐχάρημεν.*

τέγε(α)· *κόρυζα. Κῷοι.* H. Idem **τένεα** (ubi ordo postulat *τέναια*)· *κόρυζα.* Non expedio.

τεγεποιεῖν (?). Pap. mag. *PK* 121, 825 *ἐπὶ ἡμέρας γ΄ τεγεποίει, ἐντύλισσε τὰ φύλλα ἐν σουδαρίῳ καινῷ* (*κενῷ* pap.).

τεγοῦν· Λυδοὶ τὸν ληστήν. H. Pro ἄπουν reddi iussit Hipponacti fr. 61 Bergk, Lyr. III. ed.
τεθαγμένος et **τέθαξαι.** Vid. θάγειν.
τέθαλα dorice = τέθηλα. Pind. P. X 53; fr. 129, 5; Bacchyl. IX 40 Bl.; Aesch. Suppl. 105.
τεθήαμαι = τεθέαμαι. E. Mayser, Gr. d. Gr. papyri etc. I p. 10. Cf. δή, δήοντα, alia.
τέθηκα atticum, non τέθεικα. Vid. τιθέναι.
τέθηπα = ὑπερθαυμάζω. Her. II 156 homerice ἀκούων τέθηπα.
τέθμιον = θεσμός Boeoti. GD 488, 165. 169. 172. 175 τεθμίω. Vid. θέθθμιον.
τεθμός = θεσμός. Delph. GD 2561, C. 19 (saec. a. C. V.).
τεθμοφουλάκων = νομοφυλάκων boeotice. Orchomeni tit. GD 488, 177.
τε[θν]άκην aeolice = τεθνηκέναι. GD 381 C, 15. Cf. Sappho fr. 2, 15.
τεθνακότοις = -κόσι. Delph. GD 1723, 19. Vid. Dativus.
τεθράϊς sive (melius) **τεθράϊτος** = τετράοδος, quadrivium. Pap. mag. saec. p. C. III PK 121, 203 πρὸς βῆκα (i. e. βῆχα) ἐπὶ δέρμα ὑαίνης ἐπιγράψας μέλος, θάψαι ἐν τεθραΐτῳ, <ἢ?> ὡς εὗρον ἐν ἄλλῳ, τεθραΐῳ. Cf. ἁμαξιτός, ἀταρπιτός.
τέθριππος. Vid. τετράορος. — Her. IV 170 τεθριπποβάται Κυρηναῖοι, VI 35 τεθριπποτρόφος, VI 135 τεθριπποτροφεῖν.
τει = ται, terminatio thessalica 3 p. S. — Coniunct. Larisae tit. GD 345, 20 βέλλειτει = βούληται. Cf. τοι.
τεῖ = τοῖ (τῶι). Inscr. rec. boeotica GD 382 τεῖ Σάραπι et similiter GD 386. 387. 389. 392—395 etc., τεί = τοί (οἱ). GD 430, 5 sq. — Vid. EI pro OI.
τεῖδε· ἐνθάδε. H. et **οἱ** (τοί?) **τεῖδε·** οἱ ὧδε. Dorice = τῇδε. Cf. Ahrens II 361. Legitur in Therae titt. IGI III 537. 538 b. 551; in Epicharmi novo fragmento PR V p. 2, vs. 1 τῆλ' ἀπ]ενθὼν τεῖδε θωκησῶ et Theocr. V 32; VIII 40.
τείειν. Vid. τίνειν.
Τειθράς (-άσιος), non Τιθρ. tituli att. Meisterh.[3] 41.
τείνειν sensu geographico = διατείνειν, ἀνήκειν, παρήκειν. Her. II 8. IV 38.
τεῖον· ποῖον. Κρῆτες. H. Corrupta. Schmidt coniecit τίων· ποίων, coll. gl. τίσι· ποίοις. Cf. Thesaur. VII 1829 B et Sappho, fr. 104 τίῳ, 168 τίοισιν, 13 ὄττ(ι)ω. Apollon. de synt. 106, 15; Choerobosci schol. 184, 28; 185, 1; EM 752, 3 Aeolensibus tribuunt τίος, τίου, τίοις (debebant τίοισι). Cf. Hoffm. II 559. Simplicissima autem ratio corrigendi Hesychii haec videtur; τῖον (= τί)· ποῖον. Vid. τίς.
τείρειν. Vid. τέτορθαι.
τείσηται. LG. Diphthongus in hoc verbo omnibus Graecis antiquioribus, exceptis fortasse Boeotis saepe ει in ι vertentibus, communis quin etiam Homero et Hesiodo reddenda sit, temporis punctum non dubito. De Atticis cf. Meisterh.[3] 41. 144. Inscr. delphica Del.

803, 6 habet *τέτεικα*, formam Athenis nondum inventam, tit. ionicus saec. a C. IV exeuntis *ἔκτεισις* ap. Hoffm. III: n. 139, 17.

τειχέειν ionice = *τειχίζειν*. Her. V 23. VIII 40. IX 7. 8.

τείχεργα (?). *μίσθ[ωσις]* III in lacero tit. eleusinio *EA* 1896, 29 sq., l. 9.

τειχίζειν verbum nusquam alibi in tragoedia repertum legitur in fragmento Sophoclis Niobae (?) *PO* II 25 b, vs. 5 *[τε]τείχισται*.

τειχοδομήματα. Chalcidis euboicae inscr. Dittenb.[2] 607, 7, quam saeculo III aut IV p. C. tribuit.

τειχοποιικός. Psephisma piraeicum aet. lycurgeae *EA* 1900, p. 94, l. 17 (cf. 20 et 30) *δανεισθῆναι ἐκ τῶν τειχοποιικῶν*, i. e. ex pecunia moenibus reficiendis destinata. Plenius l. 39 *ἐκ τῶν τειχοποιικῶν χρημάτων* et l. 44 *ἐκ τῶν χρημάτων τῶν τει[χοποιικῶν]*. — **τειχοποιοί** CIA II 4, 830. 832. 833.

τεῖχος. Vid. *φοῦρκος*.

τειχοφύλαξ. Solus Her. III 157.

τεκμαίρεσθαι. Schwhi lexico adde II 33, 3 *τοῖσι ἐμφανέσι τὰ μὴ γινωσκόμενα*.

τέκνα = *τέχνη*. Locr. Oz. GD 1478 *τέκναι καὶ μαχάναι μηδεμίαι Ϝελόντας*.

τεκνοποιὸς *γυνή*. Her. I 59 (cf. V 40) = *εὔτεκνος* Xen. Lac. resp. I 8.

τεκνοῦν cum gen. Kaib. ep. 265, 6 *ἐτέκνωσας ἀλόχου*.

τελ, compendium in papyris pro *τέλος, τελώνης*. Cf. Leemansii index vol. I.

τελαμών, fascia marmorea. Mesambriae inscr. GD 3078, 11 *τὸν δὲ ταμίαν ἀναγράψαντα τὸ ψάφισμα τοῦτο εἰς τελαμῶνα λευκοῦ λίθου ἀναθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος*. Cf. Callat. GD 3079, 40, Tomorum Dittenb.[2] 529, 42; Olbiae ap. Dittenb.[2] 324, 33 *ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψήφισμα εἰς τε[λαμῶνα λευκόλιθον κα]ὶ ἀναθεῖναι κτέ.* et alibi similia. Interdum etiam res memorabiles publice inciduntur *ἐν δέλτῳ χαλκῷ*, ut docet v. c. Potamonis monumentum, Dittenb.[2] 349, 6 *ταῦτα ἐν δέλτωι χαλκῶι γεγραμμέναι προσηλῶσαι* (cf. l. 10), quales tabulae aeneae nonnullae tulerunt aetatem. Vid. *χάλκωμα*.

τελάσσαι (?)· *τολμῆσαι, τλῆναι*. H. Aeolicum aut corruptum ex *ταλάσσαι*, iudice Schmidtio. Supra est apud eundem *ταλάσ(σ)αι· ὑπομεῖναι καὶ τὰ ὅμοια*. De aeolismo dubito.

τελέαρχος, magistratus boeoticus cum *ἀστυνόμοις* atticis comparandus. Plut. Mor. p. 811, AB sq.

τελέθει ψαφισθέν = *τυγχάνει ψηφισθέν, ἐψήφισται*. *TH* I 111.

τελέθομες = *ἐσμέν*. Epicharmi fr. 94, 17 Ahr.

τελεῖν, inaugurari (sacerdotem). IC 27, 20. 22. 29. 31. 60; 28, 6. — ad sacra (Cereris) admittere, initiari, = *μυεῖν* ibidem 386, 5.

τελειοῦσθαι, mori. Tituli christiani IGSI 628. 629 *ἐτελ(ε)ιώθη*.

Τελεμήσσιος forma antiquior pro *Τελμ*. Meisterh.[2] 75, 12; 92, 12.

τέλεον = *τελέως*. Kaib. ep. 242, 3 *ἆρά γ' ἄμουσος; Β. οὐ τέλεον*. — De *τέλεος* = *τέλειος* vid. Meisterh.[2] 34.

Τέλεος, mensis Epidauri. *IE* 245.

τέλεσθαι = εἶναι. Cretice Del. 121 *B* 3 τέλομαι φιλοδρήριος καὶ φιλοκνώσιος, l. 19 τῶι στασιάζοντι ἀντίος τέλομαι. Cf. συντέλεσθαι.

τελεσιάς, macedonica saltatio quam saltans Ptolemaeus Alexandrum Philippi fratrem occidit, auctore Marsya in libro III *Μακεδονικῶν* (scr. hist. Al. M. p. 44) ap. Athenaeum XIV 631 D.

Τελεσιάς Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 11. Cf. Meineke, Hist. Crit. c. G. p. 457.

τέλεσις = ἀπότεισις, solutio (debiti). Amh. pap. II 92, 9.

τέλεσμα = ἀνάλωμα. Carpathi tit. IGI, I 1023, 29; 1032; Rhodi Del. 44, 56; Teli GD 3486. In ultimo titulo etiam vectigalia (τέλη) significare videtur, quo sensu saepius usurpatur in papyris aeg. v. c. FGH 48 II 4; 63, 9.

τελέστα (?) magistratus apud Eleos. IA 110 = GD 1129: αἴτε Ϝέτας αἴτε τελέστα. Si recte se habet, Σ finale omissum ut aeolice nominum propriorum in ας, boeotice in εις, rarius ας. Cf. etiam homerica ἱππότα, ἱππηλάτα etc. Blass tamen auctore Danielo corrigit τελέστας. Vid. Σ finale.

τελεστία· θυσία τις ἐν Λίνδῳ. H. Ordine postulante corr. Voss pro τελεσθία.

τελεστικόν, τό. Inscr. Rosette l. 16 in Epiphanis beneficiis commemorat: προσέταξεν δὲ καὶ περὶ τῶν ἱερέων, ὅπως μηθὲν πλεῖον διδῶσιν εἰς τὸ τελεστικὸν οὗ ἐτάσσετο ἕως τοῦ πρώτου ἔτους ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ita dicebatur pecunia quam sacerdotes munus auspicantes fisco solvere tenebantur. Cf. Wilcken O. G. I, p. 397 sq. Vid. τελεῖν.

τέλεστρα, τά, initiationis pretium. Lex sacra Samiorum Minoae saec. a. C. I Michel 713, 16: ἡ δὲ αἱρουμένη ἱερεία παρεχέτω τὰ τέλεστρα ἰδίαι καὶ ἱεραζέτο (sic) ἔτη δέκα, ἂν βούληται. Cf. IC 27, 20; 28, 8.

τελεσφορέντες, partic. aeolicum = τελεσφοροῦντες in Cyrenae tit. CIG 4837.

τελεσφόρος (ἱερεύς). Cyrenae tit. CIG 4837.

τελετά ἱερέως sive ἱερείας. IC 27. 74; 29, 13. Vid. τελεῖν.

τελεταρχικός. Damascius *BA* 1122. Vid. τελετάρχης in lexicis.

τέλεως (= τέλεος) ὄις. IC 37, 60; 38, 14. 15; 39, 2; 40 a, 5. Cf. Bechtel. Goett. Nachr. 1890, 33.

τελήεντα. Vid. s. v. χαιτέησσα.

τέληος = τέλειος. Vid. ηα, ηος.

τέλλεν cretice = τελεῖν. LG X 44, 46; XI 4.

τέλλις = τελλίνη, conchylii genus. Epicharmi fr. 51 κόγχος, ὃν τέλλιν καλέομες. Unde corrigenda Hes. gl. τελλίην· ὁ δεῖνα (τέλλιν· σωλῆνα Kaibel). Ταραντῖνοι.

τέλμα ionice = πηλός, caementum. Her. I 179.

τέλος, vectigal, figurate usurpatum. Kaib. ep. 387, 10 τὸ δ' ὀφειλόμενον ἀπέδωκα τῇ φύσει τέλος. 522, 8 ἀλλ' ὅτ' ἀπῃτήθην

τὸ τέλος, ὃ ἔδει ποτὲ δοῦναι, prorsus ut hodie loquimur. Alius poeta ibidem 772 a (add. p. 581) eodem sensu: ἀποδοὺς τὸ δάνειον τῆς ζωῆς ὀγδοηκοστὸν ἕκτον ἔτος ὧδε κεῖται. Cf. 618, 8. Similiter Pind. *I.* I 68 ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων et *N.* VII 48 τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν. Soph. O. C. 1720 ἔλυσεν τὸ τέλος βίου. — Usus huius vocabuli pro γάμος Doribus vindicatur apud Stobaeum Ecl. Phys. II 7 p. 45 W. ὡς ὁ γάμος παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἤτοι παρὰ τὸ συμπέρασμα τῆς νεότητος ἢ διὰ τὸ τελειοῦν τὸν ἄνδρα τῇ πρὸς τὴν γυναῖκα συνόδῳ, καθὸ τὴν γαμήλιον Ἥραν <ἢ> συζυγίαν καὶ τελείαν ἐπονομάζουσαν. Cf. Poll. III 38 τέλος· ὁ γάμος et γάμου τέλος, — γαμήλιον, νυμφικόν τέλος, similia. — τέλος, denique. Add. Hyperid. V 4 Bl. τέλος δ' οὖν, ἵνα μὴ μακρολογῶ, κτἑ. — De subst. τέλος (auctoritas) et derivatis ab hac notione, non ut vulgo fit a notione ritus, vocibus τέλειος, τελήεις, τελειοῦν, τελεσφόρος, παντελής, ἡμιτελής disserit Bayfield in Cl. Rev. 1901, p. 445—447.

τελχίνεα (?). Vid. τραχίνια.

τελώνης. Herond. VI 64 τοὺς γὰρ τελώνας πᾶσα νῦν θύρη φρίττει.

τεμένηος aeolice = τεμένεος, τεμένους. Alcaei fr. 152. Vid. τετραβαρήων.

τεμενίζειν. CIA I 31. Vid. lexica.

τεμενίτης Ποσειδών. Myconi tit. Dittenb.[2] 615, 5; Ζεὺς τεμενίτης id. 531, 38; Ἑστία τεμενία 600, 9. 59. Ita dicebantur dii, quorum τεμένη templis carebant. Vid. Dittenb. ad 615, not. 32.

τέμενος, τό figurate dictum. Kaib. ep. 982, 4 νειλογενὲς τέμενος Ptolemais. Ibid. 1087, 4 Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος, ut in noto Aeschyli epitaphio Μαραθώνιον ἄλσος. — Ὁ τέμενος? Vid. s. v. κατασπαρτεῖν (Add.).

τεμενουρός. Kaib. ep. 718, 11 ἀπ' Ἀρκαδίης τεμενουρὸν | Ἑρμῆν οὐ μέμψει τρηχέος ἐκ Φενέου. Cf. Hes. τεμενωρόν· τεμένους φύλακα.

τεμεῦσα = τεμοῦσα. Herond. IV 89.

τέμματα. Vid. s. v. τέννει.

τέμμειν· — τιμᾶν — H. Aeolicum ducit Schmidt (ita τέμμην postulat dialectus), coll. χέλλιοι = χίλιοι. Supra Hes. τέμμαι· τείνει, ubi requiro τέμμᾳ· τιμᾷ vel τίει, et ἐπετέμετο· ἐπετίμησεν, refingendum procul dubio in ἐπετέμματο.

τέμνειν μέταλλον. Hyperid. III 35 μέταλλον — ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένων, ubi bene ἐκτὸς corrigit Cobet, ut etiam Demosth. XXXVII 36.

τένᾰρος (?). Vid. s. vv. τεωρεῖς, τέωρος.

τενεχοῦντι (?)· ἐνοικοῦντι. Αἰολεῖς. Cf. Hoffm. II 247.

τέννει· στένει, βρύχεται. H. Vid. Hoffm. l. l. Ad hoc exemplum Aeolensensibus tribuerim gl. τέμματα· στεφανώματα H. = στέμματα.

τενόντιον, vox byzantina uncinum, quo mulieres vestes aptabant, significans. Utitur Eustathius ad homericum ἐνετή explicandum Il. XIV 180. Vid. περόνη.

Tenuis sermone plebeio vertitur in **aspiratam**, ubi aspirata orditur praecedentem aut sequentem syllabam, ut *θήθη* et *θητίς*, *ἐκφεφόρηκα*, *θρόφος*, *Θαλθύβιος*, *Θέθις*, *Ἀνθίλοχος*, *Χαχρυλίων*, *Χόλχοι*, alia. Vid. Meisterh.[2] p. 78 sqq. et Kretschmerum G. V. p. 149 sqq. Etiam extra Atticam multa id genus fiunt obviam, ut Oropi *χυθρίς*, Spartae *θέθμος*, apud Locros Oz. *θέθμιον*, in Elide *θεθτμός*, Cymae *ἐθέθην* et *θύφλος*, in Arcadia *φαρθένος*, in Creta *θύχαι*, *θύχοι* apud Kretschm. l.l. Similiter interdum in vasis atticis aspirantur vocales, ubi sequitur aspirata consonans, velut *Ἁφροδίτα*, *Εὐχσιάρατος* (i. e. *Εὐξ*.), *Ἱσχύλος*, etiam ubi praecedit, ut *υἱhύς*. G. V. p. 156; item in lapidibus. Cf. Meisterh.[2] p. 66 sq.; 78 sqq.

τέο sive **τεῦ** (*τεο*, *τευ*) ionice = *τοῦ* (*του*), *τίνος* (*τινός*). Archil. 210; Callinus 1, 1; Herodotus passim; Herond. II 98. VIII 1, *ὁτεῦνεκα* id. V 20. VI 62. VII 45; *ὅτευ* = *ὅτου* Her. VIII 165. Apud eundem *τέῳ* (masc. et fem.) = *τῳ*, *τινί*, *τέων* = *τίνων*, *τέοισι* = *τίσιν*.

τέορ' *σοῦ*. *Κρῆτες*. H. Vid. *σύ*.

τέος, **τεος**. Dores et Aeoles pro *σοῦ* (*σου*). Apollonius de pron. 106, 6. Sophronis fr. 75 Ahr. *ἐκφάναντί τεος ταὶ δυσθαλίαι*. — *τεοῦ* id. fr. 76. — *τέα κόρα* = *σὴ κόρη* Alcaei fr. 14; Bacchyl. IX 18. XVI 21, etc. — Cf. *τιός*.

τεός ionice et epice = *σός*. Her. VIII 100 e Schwhi correctione *τεοῖσι* pro *τοῖσι*.

τεοῦς = *σοῦ* boeotice Corinna. Vid. *ἐμοῦς*.

τερασκόποι apud Spartanos. Xen. Lac. Resp. 13, 7 Cic. de divin. I 43, 95.

τερατεύεσθαι = *ἀναζονεύεσθαι*. Addo Hyperid. I col. XVII 1 [*τερα*]*τεύῃ* (?).

[τερε]νῶπις? Bacchyl. XIV 2. Bl. *Ἀντήνορος*] *ἀντιθέου* [*δάμαρ τερε*]*νῶπις*.

τέρεσθαι pro *τείρεσθαι*? Bacchyl. I 78 Headlam coniecit *μάλα γὰρ δαρὸ*]*ν τέρομαι* [*φρένας ἀμ*]*φάκει δύα* [*γήρα καὶ π*]*ενία*. Blass (ed. II) in papyro legit *εντερομαι* adnotans „Non dubiae litt. *εν*, sed post *N* a correctore aliquid superscriptum fortasse C", quare edidit *ἐνστέρομαι* ⏑ ⏑ *ἀμ*]*φάκει δύα*, posteaquam in priore adnotavit „*στέρομαι* negat legi posse K(enyon, videtur *μ*]*ὲν τείρομαι* agnoscendum esse (cf. *δέρω*: *δείρω*)" ubi igitur et ipse *τέρομαι* voluisse videtur. Quae si sincera est lectio, ut sane videtur, forma aeolica est = *τέρρομαι*. Vid. *τέρραι*.

τέρμα ion. (dor.) ep., lyr., trag. = *τελευτή*, *τοὔσχατον*, *τὸ ἄκρον*, *ὅρος*. Her. IV 52.

τερμάζειν dorice = *ὁρίζειν*, *τερματίζειν*. *TH* I 10. 86. II 9 iuxta *ὁρίζειν* l. 10 *καθ' ἃ* [*ὥρ*]*ιξαν κτέ*.

τερμαστήρ. Vid. *τερμονίζειν*.

τέρματα καὶ κλωστῆρις, summa discrimina. Anthol. Gr. Append. Did. (III) VI 5, 8.

τερματίζειν. Kaib. ep. 539, 2 *τρεῖς τερματίσας δεκάδας.*

Τερμίλαι, antiquum Lyciorum nomen teste Her. I 173 in Lyciorum titulis audiunt Trm̃mli. Vid. H. R. Hall, The Oldest civilization of Greece, London 1901, p. 87 sq. Iidem tamen Luka sive Lukki iam saec. XV et XIV dicuntur in aegyptiacis monumentis. Vid. l. l. Ibidem cum priscis Caribus, Pisidis, Lycaoniis, Cilicibus, Mysis, Phrygibus, (Lydis?) nec semiticae nec indo europeae originis fuisse, sed pertinuisse ad aborigines Asiae minoris demonstrantur.

τερμονίζειν, limitare. Epidaur. *IE* 234, 11 *ἐτερμόνιξαν*, ibidem l. 10 *τοῦς τερμονιξοῦντας*, qui l. 85 vocantur *τερμαστῆρες* a verbo *τερμάζειν*, limitatores, l. autem 9 limitatio est *τερμονισμός*. Attice his respondent *ὁρίζειν*, *ὁριστής*, *ὁρισμός*.

τέρμων = *τέρμα*, terminus. Dorica Halaesae sicul. inscr. IGSI 352 passim.

τέρπειν εἴς τινα pro acc. Kaib. ep. 935, 9 (serus tit.) *ἔτερψεν εἰς Βένετον, τέρψε καὶ εἰς Πράσινον.*

τέρραι aeolice = *τεῖραι*. Vid. *ἐτέρρατο*.

τέρρητον· *τριήρης*. H. Aeolice = *τερρήρετον* sive *τερρήρητον*, scil. *πλοῖον*, per haplologiam sec. Hoffm. in Philologo a. 1900 p. 45. Vid. *EPP* = *PI*. De haplologia cf. s. v. *τριμίσκον*. Conicere tamen malim *τερρή*<*ρε*>*τον*.

τέρρος aeolice = ion. *τεῖρος*. Alcaei fr. 155 *τερ(ρ)έων*. Cf. Hoffm. II 499.

τέρσεσθαι. Vid. *ἐτέρρατο*.

τέρτος aeolicum = *τρίτος*, teste Choerobosco in Crameri an. II 275, 23. Cf. Ahrens I p. 55, qui Pindaro *O*. VIII 46 reddi iussit *τερτάτοις* pro *τετράτοις*. Cf. *τρίτατος*.

Τερφεός. Cymae mensis. Cf. Bisschoff de F. G. A. p. 351.

τέρφος. Vid. *στέρφος*.

τερψιεπής. Bacchyl. XII 230. Bl. *τερψιεπεῖς νιν ἀοιδαὶ | παντὶ καρύξοντι λαῷ*.

τερψίμβροτος. Adde Bacchyl. XII 72 *[τε]ρψιμ[βρ]ότων αὐλῶν.*

τεσσαρακαιδεκέτης *δόλιχος βιότου*. Inscr. metr. Smyrnae L. W. 1503 (Kum.). Multa huius usus et similium exempla apud sequiores collegit Schweizer, Gr. d. Perg. Inschr. § 62, maxime p. 165.

τεσσαρακόντων. Vid. s. v. *δέκων*.

τέσσαρες pro *τέτταρες* in antiquo vase attico. Meisterh.[2] 124, 2. Quin a peregrino pictore inscriptum sit non dubito. Cf. *πίσυρες*, *πέσσυρες*, *πέτταρες*.

τέσσερες (-ρα). τεσσερεσκαίδεκα, τεσσεράκοντα. De his formis ionicis cf. Hoffm. III 248 sqq. — Similiter in papyris aeg. formas *τέσσερας*, *τέσσερα*, *τεσσεράκοντα*, *τεσσεράκοστος* haud raro offendas inde a primo p. C. saeculo. Cf. Moulton, Cl. Rev. 1901, p. 33 et Matthaei ev. 4, 2.

τεσσίχον (?)· *τὸ μικρόν*. H. Gl. boeoticam esse ostendit terminatio. Cum H. Stephano expectatur *τοσσίχον*, ut supra est *ὁσσίχον*·

ὅσον, ἡλίκον, quo Theocritus utitur IV 55. Attice respondet τυννοῦτον. Unde Schmidt habeat quod confert τεσσοῦτον ignorare me fateor.

τεστόλιον (?). Vide τετύλιον.

τετανός pro τετανόθριξ. MFP XI 14, 21. XIII 2, 9. 10. 13. al. XVI 4. Cf. XIX 36 et XV 1, unde apparet non accipiendum esse de laevi facie, quo sensu Galenus dixit τετανὸν καὶ καθαρὸν πρόσωπον. — Saepius etiam legitur in pap. musei Gizehii n. 10388. Cf. Archiv f. Papyrusf. I p. 64 sq.

τεταράκοντα (sic). Arg. GD 3362, 49. Vid. τετρώκοντα.

τεταρτεός mensura coa. IC 7 = Dittenb.[2] 618, 12 σπυρῶν τρεῖς τεταρτῆς.

τετάρτη, vectigal quoddam Cyzici. Vid. s. v. ἀνδραποδωνίη. — τετάρτη ἁλιέων. Vid. s. v. ἁλιέων. — τετάρτη τῶν εἰσφερομένων φορτίων. De hoc vectigale commemorato in Periplo maris Erythr. p. 19 cf. Wilcken O. G. I p. 398 sqq. — τετάρτη τοῦ ταρίχου. Vid. τάριχος.

τεταρτημοιρίδια σπλάγχνων. Halicarn. CIG 2655 (Kum.).

τεταρτημορίς σπλάγχνων. Halic. CIG 2655, 11—15 = Dittenb.[2] 601.

τέταρτον = 1/4 ἀρτάβη in Aegypto. Wilcken O. G. I p. 750. Cf. ἕκτον et ὄγδοον.

Τέταρτος, mensis Locrensium respondens Delphico Δᾳδοφορίῳ. Inscr. Delph. W. F. 236 (Kum.).

τετελευτακοῦσας = -κυίας Delph. W.F. 19. Kum. s. v. cft. μετηλλαχούσας in pap. aeg. a. 151 a. C. PL 13, 16. Vid. Participium Perfecti.

τετεύχομεν, 1 pers. pl. pfti ad analogiam praesentis = τετεύχαμεν. Inscr. Lyciae recens in „Reise in Südw. Kl. Asien I 77, n. 53 Dbs." Forma autem perfecti hellenistica τέτευχα pro τετύχηκα saepe occurrit etiam in titulis, v. c. in inscr. saec. II a. C. ineuntis Magnesiae ad Maeandrum Dittenb.[2] 928, 79.

τετιμάκει = -κε. Vid. ει 3 pers. Pfti.

τετνάκῃι, τετνακός, τνατῶν cretice in LG (V 40, al.) = τεθνήκῃ, τεθνηκός, θνητῶν. Lectione autem τνατῶν, qua animalia significantur, defenditur tradita Herodoti I 216 et II 88 scriptura θνητῶν, quam Cobet in θηρίων mutari iussit.

τέτορες, τετορταῖος dorica. Hoc habet in aeolico carmine Theocr. XXX 2, sed inscr. aeolica Hoffm. 136, 3 sq. exhibet τετα[ρταῖος]. Vid. τέτταρες.

τέτορθαι inf. pfti pass. aeolicus verbi τείρειν apud Herodianum II 69, 23; *EM* 324, 46 al., ut μέμορθαι, ἔφθορται, ἐγρήγορθαι.

τετραβαρήων (metri causa pro -έων) πλίνθων κανάγματα (correxi pro καὶ τάγματα). Ἀλκαῖος (fr. 152 B). Vid. τεμένηος et κάναγμα.

τετραγραμμιαῖος. *PB* 316, 16 χρυσίνων δεσποτικῶν τετραγραμμιαίων διζώδων (l. διζῳδίων) δέκα ὀκτώ.

τετράδι (pro τετάρτῃ) ἐπὶ δέκα. Meisterh.[2] 130, 25.

τετραδία quid? Serus tit. christianus CIA III 3486. + Κοιμητήριον Σεργίου μικροῦ τετραδίας Ἰωάννου νέου, μηνὶ Φλιβουαρίῳ (sic), ἰνδικτι(ῶ)ν(ος) ιγ' +.

τετραδραχμιαῖος τόκος, menstrua merces IV drachmarum ex mina, i. e. 48 pro cento per annum Inscr. Gythii saec. I a. C. Dittenb.[2] 330, 35.

τετράενες = τετραέτες. Theocr. XIV 16. Cf. ἑπτάενον.

τετραετέα. Meisterh.[2] 124, 2. Cf. ἐννεετηρίς ibidem 125, 6.

τετράθορος (κιβωτός). CIA IV 1, 3, 277 d, iuxta δίθυρος l. 1.

τετραῖον· ὀρνιθάριόν τι. Λάκωνες. H.

τετρακαιεικοστή. MFP I, 25 (2) 3 et 4 ἀπὸ τῆς τετραεικοστῆς. De hoc vectigale (?) vid. Wilcken O. G. I p. 400.

τετρακαιεικοστός. *PK* III 101, 2 (saec. II p. C.) FGH 82, 12. 88, 10, sed **τετρακεικοστός.** *PK* 94, 101 (a. 228 p. C.).

τετρακάτιοι = τετρακόσιοι. *TH* I 52. II 49. 85 et lacon. Del. 10 b, 2. Vid. κατιοι.

τετράκι. Arg. *IA* 37. Cf. ἑκαστάκι.

τετράκιν laconice = τετράκις. *IA* 79, ut ibidem ἑπτάκιν et ὀκτάκιν. Vid. κιν multiplicativum.

τετράκις. — τὸ τετράκις pro τὸ τέταρτον. Inscr. Olbiae IRB I 22, 25 (saec. p. C. II vel III) ἄρχων τε τὴν μεγίστην ἀρχὴν τὸ τετράκις. Similiter δίς = τὸ δεύτερον in noto proverbio δὶς παῖδες οἱ γέροντες, nisi quod abest articulus.

τετρακόρη. Kaib. ep. 406, 11 τετρακόρης τε θεᾶς πρόπολοι καὶ Διονύσου „quadrifrons, ut deae τριμόρφου Hecates, Dianae, Lunae persona accedente Proserpina (κόρη) aucta sit". Wilamowitz. — Cf. Lunae epitheta τετραοδῖτις, τετραπρόσωπος, τετραώνυμος.

τετράμηνος ἡ πρώτη, ἡ μέση, ἡ δευτέρα (scil. ἀρχὴ τῶν στρατηγῶν). Erythris saec. III a. C. Dittenb.[2] 210 et 225. Boeotice πετράμεινος IGSept. 3172.

τετράμφοδον. Marcus diaconus, vit. Porphyrii p. 49 Teubn. τὸ λεγόμενον τετράμφοδον. Vid. ἄμφοδος.

τετράνομα, τά, quattuor nummi. Inscr. Deli BCH VI 51, ubi etiam νόμοι et δίνομα legitur (Kum.). = Ditttenb.[2] 588, 214.

τετρᾶντα· τετράγωνόν τι σχῆμα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς. H. Vocabulum siculum. Mox idem **τετραντίας**· τετράγωνος καὶ ἰσχυρός. Intellege hominem quadratum, qualem Simonides ap. Platonem Protag. p. 344 *A* vocat τετράγωνον ἄνευ ψόγου τετυγμένον, i. e. omnibus numeris absolutum. — Epicharmus aut Sophro fortasse est vocis auctor. — Vid. τριάντος, ἑξᾶς.

τετραοδῖτις, τετραπρόσωπος Luna. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2561. 2818. 2817. 256, τετραώνυμος 2560. 2818.

τετράορος (τετραορία) Pind., **τετράορος** et **τέτρωρος** tragici = τέθριππος.

τετραπελεθρία. Corcyr. GD 3198, 8 iuxta **τετραπλεθρία** (quinquies); **διπλεθρία** (bis) et saepe *π λ έ θ ρ α*. Ceterum non corcyraeum esse titulum, sed creticum ostendit Reinach, Rev. des études Gr. X p. 138 sqq. Cf. Dittenb.[2] 477.

τετράπορος *ἐνιαυτός*. Neue Gr. Zauberp. Wess. 120, 80. Sed vid. *τ ε τ ρ ά τ ρ ο π ο ς*.

τετράπουν = *τετράποδα*. Meisterh.[2] 117, 8.

τετραπυργία. CIA III 61 *A* III 46. Vid. lexica.

τετράς athletarum. Philostratus de gymn. XLVII ed. Volckm. *ἡγώμεθα δὲ τὴν τετράδα κύκλον ἡμερῶν τεττάρων, ἄλλο ἄλλην πράττουσαν· ἡ μὲν γὰρ παρασκευάζει τὸν ἀθλητήν, ἡ δ' ἐπιτείνει, ἡ δ' ἀνίησιν, ἡ δὲ μεσεύει.* Cf. LIV. Hinc XLVIII 3 **τετράζειν** i n e p t i r e d e t e t r a d i b u s: *πῶς ἰασόμεθα τοῦτον τετράζοντες καὶ ληροῦντες*; proprie enim verbum significat g i n g r i r e, g r a c i l l a r i. Cf. Athen. IX p. 398 D.

τέτρασιν *ἡμέραις* pro *τεσσάραις*. Theophyl. Sim. Hist. ed. de Boor p. 202, 7, ubi tamen vulg. *τέσσαρσιν*. Cf. p. 251, 10 *ἑ κ α τ ο ν τ ά σ ι δέκα Β ο υ λ γ ά ρ ο ι ς* ubi aut *Βουλγάραις* aut *Βουλγάρων* expectes.

τετρασσός, q u a t e r n u s. *PB* 817, 17 (a. 185 p. C.) *τὴν δὲ ἀποχὴν ταύτην τ ε τ ρ α σ σ ὴ ν ἐξεδόμην*. Amh. pap. II 107, 16 (a. 185 p. C.) *τὴν[δ' ἀπ]οχὴν ταύτην τ ε τ ρ α σ<σ>ὴ ν ἐξεδόμην*, i. e. quattuor eius exemplaria. Cf. *τ ε τ ρ α σ σ ά*, q u a t e r n i o n e s, in Thesauro.

τετρατία FGH 347 quid sit ignoratur.

τετράτομος, q u a d r i f a r i a m c a e s u s, iuxta *τ ρ ί τ ο μ ο ς* et *ἡμίτομος*. CIA IV 3, 225 c. Cf. Mitth. 1894, p. 153.

τετράτροπος, q u a t t u o r h a b e n s v i c e s. Pap. mag. saec. IV, *PK* I 122, 79 *κόσμον ἅπαν<τα> τρέπουσα τετράτροπον εἰς ἐνιαυτόν*.

τέτραχμον = *τετράδραχμον*. Meisterh.[2] 92, 15. Cf. Oropi tit. c. 240 a. C. IGSept. 303, 78 etc., ubi Dittenb. scribit *τ ε τ ρ ᾶ χ μ ο ν*. Vid. s. v. *τ ρ ι μ ί σ κ ο ν*.

τέτρα-χοῖαῖον **χαλκίον**, a h e n u m q u a t t u o r c h o o r u m c a p a x, Tei tit. CIG 3071. (Kum.).

τετραώνυμος Luna. Vid. *τ ε τ ρ α ο δ ῖ τ ι ς*.

τετρημένη. Herond. III 33 *ἐνταῦθ' ὅκως νιν ἐκ τετρημένης ἠθεῖ*, t u m q u a s i e x p e r t u s o i d v a s e e l i q u a t (Buecheler).

τετρήρην et **τετρήρου**, serae formae pro *τετρήρη* et *τετρήρους*. Meisterh.[2] 107, 14.

τέτριγε· *τρίζει*. H. Epicharmus Athen. X 411 *B*.

[**τετρίπους** = *τετράπους*? Amorgi tit. saec. III a. C., Dittenb.[2] 531, 29 *τ ε τ ρ ί π ο δ α ς καὶ τρίποδας*. Nisi est typorum vitium, quadratarii lapsus videtur.]

τετρυκό(ν)τεσσι (Voss. pro *κεκρυπωκεσι*)· *κεκοπιακόσι*. H. Aeolice a verbo *τρύειν*.

τετρώκοντα dorice = *τετταράκοντα*. *TH* I 20. 35. 182. II 95. Delph. CIG 1690, 16.

τετρωκοστός. Archimedes II 282, 23. Legitur eadem forma in inscr. ionica Mylasorum a. 361/0 a. C. ap. Hoffm. 176, 1 ἔτει τετρωκοστῶι καὶ πέμπτωι Ἀρταξέρξευς βασιλεύοντος. — τετρωκοστημόριον. Archimed. l.l.

τετταρακονταμναῖος ἔρανος. Delph. GD II 1878 = Dittenb.[2] 858, 11, qui annotat „tota summa potius quam pars ab uno quoque sodali data hic indicari videtur." Res vix dubia.

τέτταρες. Formas dialecticas vid. s. v. πίσσυρα.

τέττας (cod. ἱέττας)· πατέρας Κρῆτες [ἢ τοὺς ἀγρίους τράγους, quae verba ad gl. ἱέττας pertinent] H. Cf. homericum τέττα et supra τατᾶ.

τέττιξ. Dores et Athenienses hoc vocabulum per *K* declinasse contendebat Herodianus, cui Choeroboscus ad Theodos. *BA* 1453 s. v. obmovet: ἡ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων (Theocriti et Aristophanis) οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τὸ γ̄. — Vid. ζειγαρά, καλαμίδες, λιγάνταρ, σιγαλοί.

τετόλιον κασσιτερινόν. Neue Gr. Zauberp. Wess. 806. Num forte τεστύλιον, testula?

τεῦ, τευ ionice = τοῦ, του (τίνος, τινός). Her. passim.

Τεῦκρος Εὐαρέτου tragoedia. CIA II 973, 7. Cf. Ἀλκμέων et Ἀχιλλεύς.

τεῦς, (τευς) = τεοῦς sive τιοῦς = σοῦ (σου). Theocr. II 126. XI 52. 55 etc. Vid. σύ.

τευτάσσειν = τευτάζειν in titulo phrygio. Vid. s. v. βολετισμός.

Τεόφιλος = Θεόφιλος, Tit. cret. saec. II a. C., Michel 1165, 10.

τεῦχρος· ἀδελφὸς νόθος. H., postulante ordine pro τεῦκρος Voss. Supra idem Τευκροί· οἱ Τρῶες· καὶ οἱ ποιηταί et τεῦκρον· ποιητήν et τευκτῆρος· ποιητοῦ. Hinc Schmidt coniecit τεῦκρον dictum esse τὸν (εἰσ)ποιητόν et τεῦχρος propter aspiratam esse formam creticam. Mihi quidem minime persuasit et (fac ποιητοί et ποιητόν veras esse explicationes) potius crediderim mera haec esse grammaticorum commenta, quibus Teucri, ἀδελφοῦ νόθου Αἴαντος, nomen cum re conspiraret, ut neglegam adiectivum saltem τευχρός sive τευκρός scribendum fuisse, nec Cretenses κ̄ in χ̄ convertere, sed inversa ratione χ̄ in κ̄. In scholiis autem homericis, in Apollonii lexico, apud Eustathium altum est de hac nominis significatione silentium. Fieri sane potest ut comicus aliquis sive atticus sive siculus ioci causa spurium aliquem Τεῦκρον appellaverit, nec τευκτήρ aut a poeta aut in dialecto pro ποιητής, i. e. auctor, adhibitum esse negaverim. Cf. Suid. τευκτῆρι· ποιητῇ, κατασκευαστῇ et τεύκτορας (πέπλων) apud Manethonem IV 423.

τέφρη. Herond. I 38 σευ τὸ ὥριμον τέφρη κάψει et fr. 12, 2 Cr. θνῆσκε καὶ τέφρη γενοῦ. Hes. κακὴ κόνις· κακὸς ὄλεθρος. Cf. Meister ad Herondam.

τεφρός = πολιός. Herond. VII 71 sutor ait ναὶ μὰ τήνδε τὴν τεφρὴν κόρσην. Hes. τεφρόν· — φαιόν, πολιόν, ubi Schmidt citat Arist. H. A. IX 45. Nicand. Ther. 1373; τεφράσας· σποδώσας Lycophr. 227.

τεχναμένα (*τέχναν*) = *τεχνωμένη*. Aeol. GD 214, 10.
τεχνησίω. Vid. s. v. *ψευσίω*.
τεχνῆτιν *ὀρχηστρίδα*. Inscr. locrensis Delphis GD 1842, 5 sq.
τεχνείταν *σκυτῇ* Delph. GD 2094, 8; *τεχνῖται ἐν Ἀθήναις* CIA II 551. 625 (?). 626; *τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν* II 1351; *τὸ κοινὸν τῶν περὶ Διόνυσον τεχνιτῶν* II 1328; *τῶν περὶ Δ. τεχνιτῶν σύνοδος* II 551 sq. 628. Cf. 629; *ἐπιμελητὴς τῶν π. Δ. τ.* 628.
τέῳ; τεῳ ionice = *τῷ*; *τῳ* (*τίνι*, *τινί*). Passim Herodotus.
τεωρεῖς· *δραπέται, κακοῦργοι, λῃσταί*. — *τέωρος*· *συκοφάντης καὶ τὰ ὅμοια*. H. Supra idem *τέναρος*· *κακοῦργος, συκοφάντης*. Huc Bergk rettulit Hipponactis fr. 15, ubi cod. *A τεαρε*, *B το ἀρε*, scribens *τέᾱρε*. Lydiae originis esse vocabulum recte iudicat Schmidt.
τῇ, ecce. Herond. I 82 *τῇ, Γυλλί, πῖθι*. Cf. Od. ι 347 *Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον*. — *τῇ* ionice = *ᾗ* passim Herodotus.
τηγανίζειν translate incendere, incitare? *PB* 665, 8 *ἐτηγανίζετο ἀναβῆναι, ὅπως σε παρακαλέσῃ εὐλαβεῖν αὐτήν* (saec. I p. C.). — *τηγανισθῆμεν* = -*θῆναι* Epicharmi fr. 24, 2 Ahr.
τήγανον, non *τάγηνον*, agnoscunt tituli attici. Meisterh.[2] 18, 10. Quid sibi vult *PO* 127, 2 (saec. VI) *ὑπὲρ τοῦ διαγράφου τοῦ τηγάνου*? — Supra vid. *ἀρβάλη*.
τηθαλλαδοῦς· *γυναικότροφος* (-*τραφὴς* melius Hes.), *ὑπὸ τήθης τρεφόμενος, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν*. Phot. Cf. Hes.
Τήθη Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 8. Aliunde incognita.
τήθυα (= Hom. *τήθεα*) = *ὄστρεα*. Epicharmi fr. 28, 2 ex Ahrensii corr. *τήθυα κτενία* pro *τηθυνάκια*.
τηιουργής. Inscr. Deli BCH VI 109, 114. Cf. *ἀττικουργής, μιλησιουργής* (Kum.), *ναξιουργής* (Ar. Pac. 143) neglectum a Papio, alia. Legitur idem in alio tit. Deli BCH XIV p. 389 sqq. = Michel 833, 79 *κύλικες τηιουργεῖς ἀργυρένδετοι δύο*.
τηλ stirps non mutatur in dialectis.
τηλαυγής. Adde Bacchyl. XVI 5. Bl. *τηλαυγέϊ γὰρ ἐν φάρεϊ βορήιαι πίτνον αὖραι*.
τηλεφαής = *τηλεφανής*. Kaib. ep. 234, 3 (saec. a. C. III) *ὀγκωτὰ δὲ [ἀ]μφιβέβηκε κόνις | τηλεφαής*.
τηλῶθεν· *τὸ τηλῶθεν διὰ τοῦ ῶ γραφὲν ποιητικῶς ἐκτείνεται*. — *τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ τηνῶθεν παρὰ Θεοκρίτῳ*. (Cf. III 10) Cod. Barocc. 50 f. 102. *BA* 1423 (Theogn. An. Ox. II p. 157). Vid. *τῆνος*.
τημά dorice = *ταμά*. *EM* 201, 55. Vid. Crasis.
Τῆνα. Vid. *Ζεύς*.
τηνάκις = *τηνίκα* (ut *τουτάκις* = *τότε*). Kaib. ep. (thebanum) 678 a (Praef.) *Ἁνίκα τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκις εἷλεν | Ξεινοκράτης κλάρῳ Ζηνὶ τρόπαια φέρειν*. Cf. BCH 1877, p. 351. — Vid. *αἱρεῖν*.
τήνεβλα· *τὰ ἐφύμνια ᾀδόμενα τοῖς νικῶσι*, **τήνεβλος**· *ἐφύμνιον* H. = *τήνελλα*, quo vocabulo primus usus est Archilochus fr. 119, 1.

τηνεῖ. Vid. τῆνος.

τήνης (?)· ἕως (coniunctio?). *Ταραντῖνοι.* H. Gl. corrupta.

τῆνος dorice = οὗτος. *TH* I 136; Aegin. GD 3409, 3; Epicharmi fr. 124 *τόκα μὲν ἐν τήνοις ἐγὼ ἦν, τόκα δὲ πὰρ τήνοις ἐγών*, fr. 19, 5. 6; Sophronis fr. 10; saepe Theocritus cum adverbiis τηνεῖ, τηνόθι (τηνῶθε) τηνῶ. Cf. II 98. III 10. 25. V 45. VIII 44. XI 45. Adverbio *τηνεῖ* etiam utitur Epicharmus fr. 19 Ahr. et in novo fragmento PR, V p. 2, vs. 10. — **τηνῶθε** pars librorum habet apud Theocr. III 10 pro *τηνῶ δέ*, et τηνῶθεν solus Rav. Ar. Ach. 754, ubi Megarensis *ὄκα μὲν ἐγὼν* τηνῶθεν *ἐνεπορευόμαν*, ubi reliqui libri τηνόθεν, quod variis coniecturis restituere tentarunt vv. dd. Cf. novissimam Leeuwenii editionem. Vid. τηλῶθεν.

τήρημα = *τήρησις*, observatio. CIA III 49, 9 *τὸ τοῦ σεμνώματος τήρημα τοῦ τόπου κτέ.* Saeculo tertio vel quarto p. C. tribuit Dittenberger.

Τηΰγετον *ὄρος* ionice = *Ταΰγετον.* Her. IV 146 extr.

TI terminatio 3 pers. sing. verborum in $\overline{\mu\iota}$ ap. Dores, ut τίθητι, ἐφίητι, etc.

τι encl. apud Herondam additur post *εἰ* II 101. III 56. 59. VII 1, post *ἦν* V 50. VII 39, post *οὐ γάρ* IV 14, post *οὕτω* III 1, post *δή* III 36, post imperativum I 8.

τί pro *ὅτι.* Andaniae inscr. ap. Michel 394, 51: *καὶ τὶ ἂν εἶ λοιπόν.* Cf. τίς.

τία. Vid. τίς.

τῖδε boeotice = dor. τεῖδε, ion., att. τῇδε, i. e. *ἐνθάδε.* Cf. Ahrens I 189. II 525. — Hes. τί δαί; *τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ; Κρῆτες, Βοιωτοὶ δὲ* ἐνθάδε, *Ἀττικοὶ* διὰ τί δή, confundens *τί δαί; τῖδε, τεῖδε, τῇδε.* Cf. τυῖδε.

τί δίστορε· *τί ποιεῖτε; Ταραντῖνοι.* H. Glossa vix sanabilis.

τιθέναι. Formae dialecticae. Inscr. boeoticae habent aoristum ἔθει = *ἔθηκε*, (ἀν)εθέταν, (ἀν)ἔθεαν sive (ἀν)ἔθειαν sive (ἀν)ἔθιαν = (ἀν)ἔθεσαν. Cf. Meister I 278. Perfectum debet esse *τέθεικα* (cf. Herodianus II 826, 45), sed in sero tit. GD 1145, 9 est ἐκτεθήκαντι. Contra in Attica genuinam formam esse τέθηκα hodie constat. Cf. Meisterh.[2] p. 152. — Inscriptiones thessalicae praebent formas aoristi ἔθεικα, ὀνέθεικαν, ἀνεθείκαιν, de quibus vid. Hoffm. II 319; aeolicae inf. aor. pass. ἀνατέθην, ὀντέθην, coni. ἀνατέθη (thessal. τεθεῖ), θῇ, πρόθη. Cf. id. p. 326; cypriae ἔθηκε (*ἀνέθηκε, ὀνέθηκε, ὑνέθηκε, κατέθηκε*), κατέθισαν, κατέθιϳαν. Cf. Hoffm. I p. 265 sq.; arcadicae ἀνέθηκε, ἀνέθεν (= *ἀνέθεσαν*) (ibid. p. 311), quae posterior forma legitur etiam in galea argiva IA 32. Adde τιθεῖ = *τίθησιν* (ut apud Iones) Dittenb.[2] 258, 16; ἀνθῆναι idem 465, 9. — Aliae formae notabiles doricae sunt τίθητι (Delph.), θέμεν, ἀναθέ-

μεν apud Lacones, Hermionenses, Corcyraeos, Theraeos, Mesambrios, Astypalaeos, Calumnios [item Aetolos GD 1413, 32], *ποτιθέμειν* Rhodi, *ἀναθέμειν* Gelae et Agrigenti. — *ποτθέμειν* et *κατθέμειν* ap. Epicharmum fr. 48 et 94, 8. 10 (ex certa Ahrensii corr.), *τίθεν* Pind. *P.* III 65. Vid. Ahrens II p. 311 sqq. — Inscr. phocensis aet. Rom. GD 1523, 19 praebet *ἀνατεθέκαντι*, ib. b. 18 *ἀνατεθεμένοι*, 14 sq. *ἀνατεθεμένους*, hellenistice pro *ἀνακείμενοι*, *-μένους*. — E papyris notavi *ἀνατέθηκα* (cf. att. *τέθηκα*) *PB* 388 (saec. p. C. II), *παρακατατίθομαι* (sic) *PB* 188 (saec. p. C. I vel II), quod confirmatur participio *παρατιθόμενος* ibid. n. 239 (saec. IV), *ὑποτιθοῦσα* *PB* 350 (saec. II).

τιθέναι = *νομίζειν*. Herond. V 13 *μή με θῇς γυναῖκ' εἶναι*, sed ponendi, collocandi sensu ibidem vs. 14 *ἤ σε θεῖσ' ἐν ἀνθρώποις*, scil. *δοῦλον ὄντα ἐν ἐλευθέροις* et deponendi V 60 *τὰς Ἀχαϊκὰς* (sc. *πέδας*) *ἅς πρῶν ἔθηκας*. Opponitur *τρίβειν*. — = *θάπτειν* IGSI 1676. Cf. *θήκη* = *τάφος*, et *κεῖσθαι* = *τεθάφθαι*. — *τίθεσθαι υἱόν*, gignere, ibidem 1293 *A* 75.

τιθήνα dorice = *τιθήνη*. Pind. *P.* I 20; in oratione pedestri Polus Pythag. in Stob. flor. III 51 bis, ubi male Gaisford scr. *τιθάνα*.

τιθηνός, sensu passivo alumnus = *τρόφιμος*. Kaib. ep. 644, 3 (saec. II p. C.) *παῖδα τιθηνὸν* | *Πομπήιον μαζῷ θελγόμενος γλυκερῷ*.

τίλις, gen. *τίλεως*. Geopon. II 18, 12. Vid. Thesaurus.

τίλμα. Vid. s. v. *λεῖος*.

τίμαμα *φέρειν τῶν χώρων*. *TH* I 150.

τιμᾶν. Fut. pass. *τιμηθήσονται* in inscr. att. saec. IV exeuntis aut III ineuntis a C. *EA* 1887, p. 3. Cf. inscr. Oropi a. 333 a. C. *EA* 1889 n. 28, 10 et Meisterh.[2] p. 185. Vix igitur vera est Cobeti aliorumque doctrina ubique apud antiquiores Atticos sensu passivo postulari *τιμήσομαι*, et faciendum cum Blassio utramque formam ita distinguenti, ut fut. medium quod dicitur vim habeat durativum, passivum contra effectivam, illud autem respondere praesenti, hoc aoristo. Quem vid. in Museo Rhenano a. 1892, p. 269 sqq. Cf. *τιμεῖν* et *τιμοῦν*.

τιμὰς ἔχειν *ὑπό τινος* = *τιμᾶσθαι*. Her. I 108 extr. Cf. *λόγον*, *μομφάν*, *πράγματα* etc. *ἔχειν ὑπό τινος*.

τιμεῖν = *τιμᾶν*. Ialysi tit. (saec. a. C. II) GD 3836, 10 *τιμοῦντες*, Agrigenti 4254, 16 *τιμεῖν*. Cf. 4255. — Vid. *τιμίονσα*, *πειρούμενοι*, *ὁρμουμένους*.

τιμή. Herond. V 68 *ἡ Δάου τιμή*, periphrasis honorifica, ut *βίη*, *ἴς*, *μένος*, *σθένος*, *κραδίη*, *κεφαλή*, *κάρα*, *σέβας* etc. cum genetivo secundum Crusium p. 109, cui potius assentiendum videtur quam Meistero p. 783 Davi poena vertenti. Vid. *τῖμος*.

τιμῆεν cett. Vid. s. v. *χαιτέησσα*.

τιμήθοτος vel *τιμιόθυτος*? Headlam Soph. fr. 122, 1 pro *ἡμιουτὸν κουρεῖον* coniecit *τιμήθυτον* (vel *τιμιόθυτον*) *κουρεῖον*, coll. *ἱερόθυτος*, *πρωτόθυτος*, al.

τιμιαιτάτων. Archytas ap. Stob. Ecl. ph. I 48, 6 (p. 784 W.), ubi vid. adn. crit.

τίμιοι *βωμοί*, arae venerandae, venerabiles. Herond. IV 5.

τιμίονσα cretice = *τιμῶσα*. Inscr. Gnosi in ins. Delo BCH IV p. 358. cf. 357 (Kum.), a verbo *τιμεῖν*. Cf. Del. 132, 22.

τιμιόρα = *τιμή*? *PK* I 24, 17 (a. 161 a. C.) *διὰ τὴν τιμιόραν τοῦ σίτου ἐκ τρι(ά)κοντα μνῶν τὴν ἀρτάβην κτέ.*

τιμιότης. *Ἡ σὴ τιμιότης* honoris vocabulum byzantinum. Amh. pap. II 144, 8. 22 (saec. IV vel V) et alibi. Cf. *ἡ ὑμῶν ὑπερφύεια* 149, 6. 8. 9. 14.

Τιμοκρῆον et **Ἑρμοκρῆον** = *-κρέων*, a gen. *-κρεῦντος* = *-κρέοντος*. Teli inscr. GD 3488, C 3. 6.

τῖμος ὁ. Archilochi fr. 78, 1 *οὔτε τῖμον εἰσενέγκας*. Herond. VII 73. Vid. s. v. *ἐκδιφῆν*.

τιμοῦν = *τιμᾶν*. Tit. eleus *IA* 117, 2 *τιμώστων* = *τιμάσθων*. Ibidem l. 5 *τὰ τριάκοντα μνᾶν τετ[ί]μωνται*. — Inscr. Methymnae, Michel 362, 7 *τιμώσα[σα τοὺ]ς φιλοδοξοῦντας*, scripta sermone communi. Requiritur vero praesentis part., quare fortasse scribendum *τιμῶσ' ἀ[εὶ τοὺ]ς φ.* — Verbum *τιμοῦν* ductum a subst. *τῖμος*.

τιμοόστερος = *τιμιώτερος*. Olbiae decretum saec. a. C. III (?) de annona, Dittenb.[2] 248, 61.

τιμοοχεῖν, fungi honore, magistratu. Inscr. Tei *IA* 479, 29 *οἵτινες τιμουχέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσειαν ἐπὶ δυνάμει, καθημένου* (= *καθειμένου*) *τὠγῶνος Ἀνθεστηρίοις καὶ Ἡρακλείοισιν καὶ Δίοισιν ἐν τῆι ἐπαρῆι ἔχεσθαι.* Hes. *τιμοῦντας· τιμίους ὄντας*, ubi ordo admittit correctionem *τιμου*<*χέο*>*ντας*. Iidem **τιμοῦχοι** vocantur in lege Tei saec. a. C. III, Michel 498 B, 60 *οἱ ἑκάστοτε γινόμενοι τιμοῦχοι* et ibidem ap. Le Bas et Wadd. III 88 *ἐννοεῖσθαι καθ' ἕκαστον ἔτος τοὺς τιμούχους καὶ τοὺς σ[τρατηγούς]*. Suid. s. v. *τιμοῦχος· οὕτως καλοῦσι τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι.* Ex Strabone autem IV 1, 5 p. 179 Cas. novimus Massiliensium *τιμούχους* numero sexcentos ad vitae tempus creatos, supremum eius urbis consilium. — Hinc **τιμοοχίαι**, magistratuum collegia = *συναρχίαι* in Pergami tit. Michel 519 = Dittenb.[2] 593, 31 *καὶ ὀμόσαι τὰς τιμουχίας*, Sinopae tit. saec. a. C. III, Michel 784 *στέφανος ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσιν — — τι καὶ ταῖς τιμουχίαις.*

τιμώστων. Vid. *τιμοῦν*.

τίν dorice = *σοί*. Pindarus et Theocritus. Cf. *ἐμίν* et *ἵν*. Vid. *σύ*.

τιναγμός et **τινάσσειν.** Vid. **ἐντιναγμός.**

Τινδαριδᾶν = *Τυνδ.* laconice Del. 8, 2, Cyther. tit. Del. 28, 3. Cf. *αἰσιμνάτας*.

τίνειν, ut epici, Herond. II 51. 54. 56. Poetae attici vocalem corripiunt, Aeoles τίννειν dicebant. Hes. τίννειν· ἀποδοῦναι. Thessalorum et Cypriorum est πεῖσαι = τεῖσαι. Cf. Hoffm. II 489 sq. et I 175, Arcadum τείειν pro τίνειν (ep. τίειν) in forma ἀποτειέτω GD 1222, 43. — Vid. πεῖσαι et ἀπεῖσαι. — Ad τίνειν ex Herodoto adde III 14, 4 ποινὴν τ(ε)ίσοντες — τοῖσι — ἀπολομένοισι, ad τίνεσθαι = τιμωρεῖσθαι III 127. IV 1, 4. 118, 3. 139 extr. V 79, 1. 91, 3. Forma epica τίννυσθαι legitur Her. V 77 et Eur. Or. 323.

τινέν = τινές. Rec. inscr. cretica. Del. 121 C, 42. Vid. *EN*.

τινοῖς = τισίν. Delph. BCH V 404 (Kum.). Vid. Dativus et s. v. τίς.

τιός boeotice = τεός (aeol., dor., ep.) = σός ion., att.

τιούχα (pronuntia τjούχα) = τούχα = τύχη. Boeot. GD 529, al.

τίρ· τίς. Λάκωνες. H. Item Elei. Vid. ὅρτιρ.

τίριος (= θέρεος)· θέρους. Κρῆτες. H.

τίρων, tiro. *PK* II 174. 294. 296, iuxta τιρόνης *PB* 21 II 11, III 4, 12. 614, 2. 11. 623, 4 etc. Cf. Sophocles in lexico.

τίς, pron. indef. Herodotus passim ponit inter articulum et substantivum. Paucis exemplis in Schwhi lexico permulta addi possunt, velut IV 103 extr. τῶν τις στατιωτέων, nescio quis militum. — Aetolis dat. pl. est τινοῖς. GD 1409, 6 εἴ τινοις ἔμπροσθεν [ἁ] ἀτέλεια γέγονε, Aeolibus τίοισι(ν) Sappho 168, dat. sing. τίῳ Sappho 104, nom. fem. τία GD 156, 9 πόμπα τία, ubi Hoffmann eodem refert instrumentalem homericum τίη = διὰ τί; Vid. τεῖον.

τίς pro ὅστις rec. inscr. cnidia GD 3542, 2. 8. Cf. 3547. Vid. τί = ὅ τι et περιαιρεῖσθαι.

τιταίνειν. Adde Bacchyl. IX 43. Bl. ὁ δ' ὄρεος (pro ἕτερος δ') ἐπὶ παισὶν (feris sc.) ποικίλον τόξον τιταίνει.

τίτθεν· τίκτειν. H. Schmidt coni. τίττεν tribuens Cretensibus, coll. διώττας, ἐττῶν, Λύττος. Eiusmodi assimilationibus scatent LG. Cf. τοῖδδε.

τι<τι>γόνιον· ἐπὶ νηπίου τίθεται Phot., qui infra τι[τ]ιγόνιον· ὅμοιον τέττιγι· Ἐπίλυκος Κοραλίσκῳ. — τιτίς· βραχὺ ὀρνίθιον· σημαίνει καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, τιτὶς γὰρ ἡ κέρκος. Photius ex Aelio Dionysio apud Eustathium p. 229, 26.

τίτλος, titulus. Minoae Amorgi inscr. a. 212 p. C. non antiquior (?) Dittenb.[2] 753 extr. τὸν τίτλον [ἀν]έθηκα. Ubi cft. Mitth. aus Oesterreich IX p. 118, n. 81, 60 sqq. τὴν εἰκόνα — καὶ τὸν τίτλον — ἀνέστησε. — IGSI 1342. 1580. 1635. 1639. 1812. 2080. Cf. Ioann. Ev. 19, 19. — Interdum significat libri partem, ut Iustiniani Novell. 29, 4 et alibi.

τιτοϝτός. Cret. Mus. Ital. II p. 214 sq. n. 71, τιτουϝέσθω ibidem p. 151 sqq. n. 10, 5. Cf. ἀϝτός, alia.

τίττεν. Vid. τίτθεν.

τιτοβίζει· ὡς χελιδὼν φωνεῖ. H. Cf Valckenaer ad Ammonium p. 231.

Aristophani reddidit pro *βαδίζει* Av. 1681 Blaydes, Bentley *βαβάζει*, coll. Hes. gl. *βαβάζω· τὸ μὴ διηρθρωμένα λέγειν*. Minus probabilia alii coniecerunt.

τίτορος· *σάτυρος*. H. Dorice sec. Eustathium p. 1157, 38. Cf. nom. pr. *Τίτυρος*. — Hinc **τιτόρινος·** *μόναυλος ἢ αὐλὸς καλάμινος* apud Dores italos teste Artemidoro apud Athen. IV p. 182 D, quamquam Amerias apud eundem p. 167 tribuit Macedonibus.

τιτόσκειν. Adde Bacchyl. V 49 *νίκαν Ἱέρωνι — τιτύσκων*.

τίω· *σοῦ*. H. Cf. Apollonius de pron. p. 96 C. Ahrens II 250. Vid. *σύ*.

τλ̄ compendium pro *τάλαντον* etc. Pap. Leid. *M* II 1; alibi.

τλάμων dorice et aeolice pro *τλήμων*, passim apud lyricos et tragicos, item *τλᾶναι* et quaecumque sunt ab eadem stirpe.

τλαπολέμεια agon. GD 4271 = Dittenb.[2] 679 in lapide reperto in parva insula Halicarnasso vicina Shehir-Olyn, ubi Paton probante Geldero initio supplet [*Χερσον*]*ασίων τὸ κοινόν*.

τλῆθα· *ὡραία. Κυρηναῖοι*. H. Comparatur voc. syriacum talitha, i. e. *τὸ κοράσιον* ap. Marcum evang. V 40.

Τληνπόλεμος vitiose pro *Τληπόλεμος* in vase attico. Meisterh.[3] 88.

τμάγεν = *τμήγειν, τέμνειν*. Theocr. VIII 24 *διέτμαξεν*. Vid. *τάμνειν*.

τμάμα dorice = *τμῆμα*. Passim habet Archimedes.

τνατῶν. Vid. *τετνάκηι*.

τόζ' = *τόδ'* in antiquissimo Camiri titulo. Vid. *Z* = *Δ*.

τοΐ Elei = *τοδί*, Boeoti *τοΐ* et *ταΐ*, Arcades *τωνί* et *ταν(ν)ί* = *τωνδί, τηνδί*. — Vid. I demonstrativum.

τ̄οι terminatio 3 p. sing. med. et pass. arcadica pro *τ̄αι*, ut *βόλητοι, γένητοι, δέατοι, ἐνδικάζετοι*, etc. Vid. Hoffm. I 180 adversus Meisterum II 90 et G. Meierum Gr. Gr. § 114 disputantem.

τοῖδδε = *τοῖσδε* cretice. LG XI 19. Cf. *πατῆδ δώηι* (= *πατὴρ ζῇ*), *ἀνὴδ δῶι* IX 47. III 10; *τοῖλ Λατωσίοις* Mitth. X 92 sqq. 3, 4 et alia multa. Vid. *τίτθεν* (*τίττεν*).

τοί-νε-ος. Vid. *ὅδε*.

τοινί = *τῳδί*. Megalopolit. inscr. Dittenb.[2] 258, 47. Vid. *ταινί, ταννύ*.

τοιοῦτος. Schwhi lexico adde Her. III 18, 4 *ταῦτα — τοιαῦτα ἐόντα εἶδον*. IX 47, 2 *τοῦτο τοιοῦτο γενόμενον*. Cf. 50, 1 et 2. IV 181 *πολλάκις δὲ τοιούτου γινομένου*.

τοῖρ αὐτᾶρ εὐεργέταιρ. Elei GD 1172, 18. 22. — *τοὶρ θεαροίρ* = *τοὺς θεωρούς* GD 1172, 10. — Vid. *Ῥ*.

τοιχίον. IGSI 894.

τοίχιος adiectivum. Lebadeae tit. Mitth. XX p. 324, l. 68 *τοιχίοις παραστάμασιν*.

[τοιχο]γράφος, parietum pictor. Edictum Diocletiani VII 9 Mommsen.

τοιχοδομεῖν. Oropi inscr. BCH III 437 (Kum.) = IGSept. 422 saec. a. C. IV: *Ὅρος μὴ τοιχοδομεῖν ἐντὸς τῶν ὅρων ἰδιώτην*.

τοῖχος, ἡ pro τὸ τεῖχος alexandrinae esse graecitatis praeter Septuaginta docent papyri aeg.

τοίχων. Vid. *στοῖχος*.

τόκα dorice = τότε, v. c. Epicharmi fr. 124, quod exscripsi s. v. τῆνος, et Isyllus epidaurius GD 3342, 3. Vid. κα.

τοκάδερ· ἔγκυοι. H. Gl. laconica aut elidensis.

τὸ κατὰ γᾶς ξίφος· θηρίδιον σκολοπένδρῳ ὅμοιον. H. Gl. dorica.

τοκεῖς (-κέες) praesertim ionice et poetice pro γονεῖς. Her. I 132. III 52.

τοκέων, vetusta forma ionica pro τοκεύς, restituta (Cl. Rev. 1901, p. 401 sqq.) ab Headlamo Meleagro A. P. VII 79, 3, de Heraclito: λὰξ γὰρ καὶ *τοκέωνας*, ἰὼ ξένε, δύσφρονας ἄνδρας | ὑλάκτευν. (cod. τεκέων [corr. τοκέων] ἀσίωι). — Leonidae ibidem VII 408, 3 ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ *τοκέωνε* βαΰξας | ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ, ubi cod. Pal. τοκέων εἰα, Planud. τοκεων ἕο (corr. ex ια). Comparat c. a. ξυνέων, ὀπέων, βοσκέων et attica ὀργεών, ἀπατεών, λυμεών.

τόκιον, τό = ὁ τόκος. Inscr. delphica saec. a. C. Vti GD 2561, 55 ἢ ἀποτεισάτω ϝίκατι δραχμὰς ἢ ὑπογραφόμενος *τόκιομ φερέτω*.

τοκιστής = δανειστής passim legitur in tit. Ephesi (saec. a. C. II?), Dittenb.[2] 510.

τόκοι ἑκατοστιαῖοι. (12 proc. per annum). CIA III 39, 4.

Τολεμαῖος thessalice = Πτολεμαῖος. Vid. Hoffm. II 507 et 518. Cf. *πτολίαρχος* et *ἀρχιπτολιαρχέντος*.

τολμάεις dorice = τολμήεις, att. τολμηρός. Pind. *P.* IV 58.

τόλοξ· αἰδοῖον. H. Coll. τύλος, cyprium ducit Schmidt. Cf. Hoffm. II p. 106.

τομίας aeolice = ταμίας. Alcaei fr. 87 σὺ δὲ σαυτῷ τομίας (Bast pro τομαις) ἔσῃ, quamquam tituli aeolici et thessalici unice *ταμίας* agnoscunt.

τον̄, aeolica imperativi terminatio = *των̄*. Vid. *κατάγρεντον*. Similiter Rhodii, qui vulgo τω̄ scribunt pro τῶν, GD 3751, 12 *παρακελεῦστον*, Phaselitae GD 4259, 8 *ὀμόσαντον*.

τονάχιον, lectulus? *PB* 366, 13 (cf. 18) *τονάχιν* (= τονάχιον) ἓν καὶ στρώματα τρία (aet. arabicae). Cf. τόνος Ar. Eq. 530, Her. IX 118.

τόνε = τόδε Thessali. Inscr. Hoffm. 7, 16. 17; *τοίνεος* = τοῦδε ibidem l. 16, *τάνε* = τάδε ibidem bis, τουννέουν = τῶνδε l. 16. Cf. *ὅδε*, *ὄνυ*, *τάνυ*.

τονθορύζειν et per syncopen *τρνθρύζειν*. Hes. *τονθορύζει*· ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει καὶ *τονθρύζει* et *τονθρύς*· φωνὴ <ἄτακτος addo>. Forma syncopata exstat apud Herondam VIII 8 [τόν]θρυζε καὶ κνῶ, plena VI 7 et 77, de qua cf. lexica. Vid. supra doricum *τανθαλύζει*.

τόξα pro τόξον Syracusanis tribuit schol. Hom. *E* 205.

τοξόκλυτος. Adde Bacchyl. X 39 Bl. Ἄρτεμις.

τοξότης. Vid. *ἀφέτης*.

τοπάρχης et **τοπαρχία** passim papyri aegyptiaci.

τοπεῖον, rudens, non τοπίον. Dittenb.[2] 140, 29; 587, 811. Vid. Thesaurus. Ionice τοπήιον Callim. Del. 815. Hes. s. v.

τοπογραμματεῖς in Aegypto. De his et de κωμογραμματεῦσιν vid. Peyronum et Letronnium citatos a Leemansio I 45. Vid. s. v. κωμογραμματεύς.

τόπος. Vid. s. v. παροχή. — Ὑπὲρ (τοῦ) τόπου passim in ostracis thebanis aet. Ptolemaeorum est breviloquentia pro εἰς τὴν ἐπιγραφὴν (i. e. glebationem) τοῦ (κ) ἔτους ὑπὲρ τόπου vel τοῦ (περὶ Θήβας) τόπου. Est autem τόπος accipiendum, ut saepe, pro τοπαρχία. Singulis toparchiis sua erat glebatio. Diligenter, ut solet, rem persequitur Wilcken O. G. I p. 306—310.

τοποτηρητής, magistratus in Aegypto tempore byzantino. *PB* 669, 2; 670, 2.

τοργός· εἶδος γυπὸς αἱματορρόφου (Callimachi fr. 204), ἔστι δὲ καὶ ὁ γύψ παρὰ Σικελιώταις. H. Hinc Τόργιον· ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες· ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τόργοι idem absurde; aperte enim monti nomen ab avibus inditum est. Cypriis idem vocabulum tribuit *BA* 1095. Aptissime id Buecheler reddidit Laconi (τόργου pro τράγου) apud Musonium in Stobaei flor. XVII 42, p. 506, 16 W.

τορέλλη· ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ. Θρᾳκικόν. H. Cf. σορέλλη (Aristophanis fr. 16, Mein. II p. 1083)· σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας ἀπὸ τῆς σοροῦ, quos τύμβους et τυμβογέροντας audiisse in Attica notum est.

τόρνα, τόρνα significat converte te, scil. fuge, ap. Theophyl. Sim. Hist. II 15, 9 ἐπιχωρίῳ τε γλώττῃ εἰς τοὐπίσω τραπέσθαι ἄλλος ἄλλῳ προσέταττεν „τόρνα, τόρνα" — φθεγγόμενοι cum v. l. ῥέτορνα. Cf. gallicum tourner. Similiter Mauricius 3, 5.

τόρονος· τόρνος. Ταραντῖνοι. H. Hinc verbum τορονεύειν, unde τορονευτός = τορνευτός saepius legitur in Stratoniceae tit. (edicto Diocletiani) L.W. 585, cap. XV, et κλείνης τορυνευτῆς (sic) ex papyro Mus. Gizehii 10388 (a. C. 123) citatur in Archiv f. Papyrusf. I p. 64, l. 5.

τόρος· ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν. Phot., Eustath. p. 1533, 10, adscripto Philyllii loco.

τός terminatio nominum ethnicorum Graecis septemtrionalibus, imprimis Epirotis, familiaris. Exempla dat Bechtel GD 1331 Epirotarum Δοισστός, Καρτατός, Κλαθρυτός, Ὁρματός, Ὑγχηστός, Φοινατός, Θεσπρωθός, Aetolorum Ἀποδωτός, Macedonum Ὀρεστός = Ὀρέστας, Thessalorum Γομφιτός.

τός = **τοός** pars Dorum, v. c. Epicharmus fr. 94, 13 Ahr. τὸς ἀνθρώπους. Vid. ὅς = οὖς.

τόσος relative = ὅσος. Bacchyl. I 147 Bl.[2] Cf. τῶν cett. pro ὧν, τέως pro ἕως, etc. Vid. τόσσον.

τοσοῦτο, tantillum. Herond. VI 6 κῆν τοσοῦτ' ἀποστάξῃ.
τοσοῦτος. Schwhi lexico adde IX 65 αὕτη μὲν νυν ἡ μάχη ἐπὶ τοσοῦτο ἐγένετο.
τόσσαι aeolice = τυχεῖν. Pind. *P.* III 27 τόσσαις = τυχών, Fr. 22 τόσσαι, *P.* IV 24 ἐπίτοσσε. *P.* X 33 ἐπίτοσσαι.
τοσσίχον, tantillum. Vid. τεσσίχον.
τόσσον relative pro ὅσσον Pind. *N.* IV 5, praegresso τόσον, ut τό pro ὅ, τόθι pro ὅθι, τέως pro ἕως, etc. Vid. τόσος. De duplici Σ vid. s. v. ὅσος.
τότω = δότω. CIA II 603. 28. Cf. G.V., p. 145.
τοῦμα· στ(ῦ)μα. H. Pro στόμα Schmidt, tribuens Laconibus.
τοόνη· σύ. Λάκωνες. H. Vid. σύ et τύνη.
τοόπλη et **τοόκερον**, vocabula ignota *PK* 303, 17 δύο τούπλας καὶ ἓν τούκερον (a. 346). An dupla et duceron = δίκερον?
τοοτάκις· τοσουτάκις, ὅπερ ἐστὶν <Δωρικόν Lob.>. H. Vid. τηνάκις. — τουτάκι *EM* 172, 7. 763, 23. Isyllus Epidaurius GD 3342, 62. Significare solet τότε. Vid. lexica. Corruptum fortasse ex τοῦδ' ἄχρις apud Aristophanem Pac. 1078, ubi vid. quae adnotavi in ed. meae notis criticis.
τοοτεῖ sive **τοοτεῖ** = ταύτῃ. Epidauri tit. *IE* II 25 = GD 3340; Corcyr. GD 3220, 2. 5. 6. 9. Theocr. V 33. 45. etc.
τοότηι = ταύτῃ. Cymae tit. saec. VI vel V a. C. IGSI 871 ὑπὸ τῆι κλίνηι τούτηι ληνὸς ὕπυ (sic). Cf. Hoffm. III 5 et 436.
τοοτόθι, hic. Theocr. IV 10.
τοοτῶ· ἐνθεῦτεν. Λάκωνες. H. Sophronis fr. 42 Ahr. τουτῶ θάμεθα, Theocr. I 55. Eodem pertinet IC 37, 28 τούτω (l. τουτῶ) δὲ ἐλάντω παρὰ τὰν Ἱστίαν τὰν ταμίαν. Cf. τηνῶ.
τοοτῶν dorice = τούτων. Vid. οὗτος.
τοῦφος· τάφος. H. Probabilius Ahrens II 126 τύφος pro τάφος coniecit, ut sit laconicum, quam Meineke, quem Schmidt sequitur, contra litterarum ordinem τόφος pro τοῦφος, tribuens Aeolensibus.
τοόχα boeotice = τύχη. Vid. τιούχα.
τοφιών, tophi lapicidina. *TH* I 137.
τρ vel τ̄ρ̄ᾱ compendium pro τράπεζα, τραπεζίτης in papp. aeg.
τράγαις· Αἰολεῖς. H. Participium praes. verbi τράγαιμι = τρώγω, ut γέλαις, πείναις, συνάνταις, sim. Vid. Hoffm. II 567 et *MI.* De ᾱ = ω̄ cf. γλᾶσσα.
τραγαϝοδός boeotice = τραγῳδός. Vid. **ἀϝυδο.**
τραγεία = att. τραγῆ, pellis caprina. Theocr. V 51.
τραγῳδίαι, figurate declamationes. Hyperid. II 12; III 26. Bl. Cf. τραγῳδεῖν in lexicis.
τραγῳδός. Passim in CIA, ut apud scriptores pro καινὴ τραγῳδία legitur καινοὶ τραγῳδοί, velut II 341. 383. 402. 444. 446. etc. Saepe etiam tam nudum τραγῳδοί quam nudum κωμῳδοί pro τρα-

γῳδία et *κωμῳδία*, sed non occurrere videtur *καινοὶ κωμῳδοί* nec magis *παλαιοὶ τραγῳδοί* aut *κωμῳδοί*, verum *π α λ α ι ά*, sive *κωμῳδία* sive *τραγῳδία* II 973. 975.

τραϊάνεια, agon Pergami. IGSI 788. 789.

τρακάδι (ex *τρjακάδι*) = *τριακάδι*. Inscr. thessalica GD 1332, 6. Cf. Hoffm. II 452.

τρακωνάριος (= *δρακ.*), draconarius (vexillarius sc.). *PK* I 113, 1, 72 (saec. VI).

τρανότε[ρον] = *τρανέστερον*. Philodemus de rhet. p. 336, 13 Sudh. Cf. *π ε ρ ί τ ρ α ν ο ς* apud eundem p. 337, 10 sqq. et apud alios.

τρανοῦν, clarum reddere. Add. Philodem. de rhet. ed. Sudh. Suppl. p. 55, 16 *εἴπερ ἐτράνωσε τοὺς λόγους*.

τράπεδδα boeotice = *τράπεζα*. Orchomeni tit. a. C. 222/200 GD 488, 93. 96 *τραπέδδας*. Sed vs. 139 legitur *διὰ τ ρ ε π έ δ δ α ς*. Vid. IGSept. 3172.

τράπεζα in re sacra: *ἀνάθεσις καὶ ποίησις τραπέζης* CIA II 836 a. b. 23, *ἐπικόσμησις τραπέζης* ib. 602, *κόσμησις τρ.* 805, *τράπεζαν κοσμῆσαι* 948. 949. Cf. 950. Sic IGSI 25 *Κλεαγόρας Μασσαλεώτης Ἀ φ ρ ο δ ί τ η ι ἀ ν έ θ η κ ε τ ρ ά π ε ζ α ν.* — mensa argentaria. CIA II, 4, 985 D II 16, *E* II 57: *ὁ ἐπὶ τὴν δ η μ ο σ ί α ν τ ρ ά π ε ζ α ν τὴν ἐν Δήλῳ.* — *Τ ρ ά π ε ζ α β α σ ι λ ι κ ή* in Aegypto sub Ptolemaeis. Wilcken O. G. I p. 652 sq. „Ein jeder Gau hatte in seiner Metropole eine *βασιλικὴ τράπεζα*, die wir gewissermassen als Filiale der Alexandrinische Hauptbank auffassen können" etc.

τραπεζεῖα *ξύλινα ὑγιῆ· ἕτερα τ ρ α π ε ζ ε ῖ α.* Eleusinia inscr. saec. a. C. IV CIA IV 2, 682 C. Fortasse *κλινῶν* accubitariarum genus intellegendum est *τραπεζεῖον* deorum epulis destinatum.

τραπεζείτης (*κυών*), ductum a subst. *τ ρ α π ε ζ ε ύ ς*, Herodianus distinxit *ἐν τῇ καθόλου* a *τ ρ α π ε ζ ί τ η ς* (a *τράπεζα*), addens *τοῦτο δὲ* (prius scil.) *παρ' Ἰβύκῳ εὕρηται κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η*, scil. *τ ρ α π ε ζ ῆ τ α ς*. Theognostus *BA* 1424. Cf. homericum *κύνες τραπεζῆες* *X* 69, *Ψ* 173, al.

τραπεζῆν, mensae imponere dapes. Andaniae tit. a. 91 a. C., Michel 694, 87: *ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾶι κράναι τ ρ α π ε ζ ῶ ν τ ι καὶ τῶν θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος* (sacerdos ut *ἱερώσυνα*). Cf. *τ ρ α π ε ζ ο ῦ ν.*

τραπεζιτὴς βασιλικός. *PB* 121, 3 (a. 194 p. C.). Vid. *τ ρ ά π ε ζ α* et *τ ρ ε π ε δ δ ί τ α ς.* — *τ ρ α π ε ζ ι τ ῶ ν* (*τέλος*) *PB* 21, 10 (saec. III p. C.), quod Wilcken O. G. I p. 400 de privatis mensariis accipiendum esse putat.

τραπεζοῦν = *τραπεζῆν* (q. v.). Inscr. mytilenaea GD 216. Cf. Soph. fr. 554 Nck.[2] *ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.*

τραπέζωμα, cibus. Inscr. Pergami, Michel 519. 15 *καὶ τἄλλα τραπεζώματα πάντα τὰ παρατιθέμενα* = Dittenb.[2] 592.

τραπέμπαλιν· *ἐνηλλαγμένως ἢ παρηλλαγμένως*. H. Pherecratis fr. 56, p. 354 Mein. II. Dioni Cassio 47, 40 reddidit Dindorf, Plutarcho Mor. p. 924 C ante Bernardakin Meineke. Frustra autem idem voc. Mor. p. 924 A restituendum esse coniecit Bernardakis.

τράπεν cretice = *τρέφειν*. LG III 50 *τέκνον ἒ τράπεν ἒ ἀποθέμεν*. VIII 51 *τράπεθαι πὰρ τᾶι ματρὶ — πὰρ τοῖς μάτροσι τράπεθαι*.

τράπην (vulgo *τραπῆν*, cod. *τραπεῖν*)· *ληνοπατεῖν* H. Dorica sunt *τράπω, τράφω, τράχω, στράφω, τάμνω, πιάζω, φάρω*, Ionica *τράπω*(?) et *τάμνω*. Ceterum verbi dorici *τράπην* (*τράπεν, τράπειν*) = *τρέπειν* hucusque unicum exemplum est forma cretica *ἐπιτραψῶ* Del. 116, 21, nam *ἀπετράπετο* Theocr. VIII 90 est aoristus. Cf. Boisacq p. 95. De ionico *τράπειν* (*τρέπειν*) vid. Hoffm. III 309 sqq., qui iuxta act. *τρέπειν* apud Herodotum statuit medium *τράπεσθαι* factum ad aoristi *ἐτραπόμην, ἐτράφθην* (IV 12. IX 56) analogiam. Lexico Schwhi addo III 21, 3 *ἐπὶ νοῦν τράπειν* (*τρέπειν*?) *τινί*. VII 105 *Ξέρξης δὲ ἐς γέλωτα ἔτρεψε*. VIII 90 extr. *εἰ μὲν δὴ πρὸς τοὺς Φοίνικας ἐτράποντο* (aor.). — De glossa aeolica *στρόφω* et forma Theocrit. XXIX 35 *ἐπιτρόπης* in aeolico carmine consulatur idem II p. 360.

τραρόν· *ταχύ*. H. Gl. dorica vel aeolica = *ὀτρηρόν*.

τραυλίζειν. Add. Kaib. ep. 546, 11 (saec. II p. C.) *σοφὰ τραυλίζουσα χελιδονίς*.

τραυματιαῖος = *τραυματίας*. FGH 108, 14 (epistula c. a. 171 p. C.).

Τραυματίας Φιλοκλέους comoedia. CIA II 975 V 9. Aliunde cognovimus Alexidis et Antiphanis fabulas ita inscriptas. Cf. Meineke, Hist. crit. c. Gr. p. 403 et 339.

τραυματοθεραπεύειν? *PB* 647, 11 et 23 *τραυμαραραπευκέναι* (sic). Wilcken corr. *τετραυματοθεραπευκέναι*. (a. 130 p. C.). Non rara sunt in sermone alexandrino huiuscemodi composita.

τραύξανα· *τὰ ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων ἢ τῶν βοῶν ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα, σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα· οὕτως Φερεκράτης*. Phot. Apud Hes. est *τραύσανον· ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανον* et supra *γάρσανα· φρύγανα. Κρῆτες. Τραύσανον*, si sanum, esse potest forma cypria. Vid. *Σ* pro *Ξ*. Sed *γάρσανα* vix aliud est quam corruptela formae *τραύσανα*.

τράφαλλος· *ὁ χλωρὸς τυρός. οἱ δὲ τραφαλλίδα*. H. Infra est *τρυφαλίδες· τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ*. *BA* 65, 23 *τροφαλὶς τυροῦ εἴρηται ἀπὸ τοῦ θρέψαι, ὅ ἐστι πῆξαι*. Haec est forma attica, dorica fortasse *τράφαλος* sive *τραφαλίς* (cf. *τράφεν*), aeolica *τρυφαλις*. Cf. *Υ* pro *Α*.

τράφε(ι)ν doricum = *τρέφειν*. Hes. *τράφεται· πήγνυται*. Formae creticae sunt *τράπεν* LG III 49. *τράπεθαι* VIII 50. 53, *τράπηται* XII 28. — *τράφεν* Ar. Ach. 788, Pind. *P.* IV 115 (*τράφειν*), *I.* VIII 40; *τράφοισα* cum terminatione aeolica *P.* II 44, iuxta fut. et aor. *θρέψω, ἔθρεψα*, Theocr. III 36. Apud Pindarum saepe codd. habent

formam vulgarem, quae ubique apparet apud Bacchylidem, scil. III 92. XII 62 Bl. Cf. Boisacq p. 85 et supra *τράπην*.

τράφη = τάφρη (Her. IV 208). Tit. Amorgi saec. a. C. III Dittenb.[2] 551, 27 τὰς τράφας ὀρύξει, ubi cft. *τράφως* apud Heracl. ad Sirin *TH* I 130. II 51. 58. 64. Hes. *τράφος*· τάφ(ρ)ος. Vid. *ἀμφιτραφᾶν*.

τράφηξ, margo navis, forma attica, non *τράπηξ*. Meisterh.[2] 60,7. - Cf. *τρόφηξ*.

τράχᾱλος dorice = τράχηλος. Epidaur. GD 3240, 3. 17. 36, itaque [Theocr.] XXIII 51 non recte scripsit, si scripsit quod traditur *τραχήλῳ*.

τράχε(ι)ν = τρέχειν doricum. *EM* 356, 10. 443, 28. Hes. *τράχε*· πορεύου et *θρακτικόν*· πορευτ<ικ>όν. Pind. *P.* VIII 32 *τράχον*, sed reliquis locis traditur forma vulgaris, Epicharmi fr. 23, 3 Ahr. *τράχων*, Theocr. II 174 *ἔτραχον*, sed ibidem v. 115 τρέχων. — Hes. *θραξεῖται*· πορεύσεται. Quin saepius librarii intulerint formam vulgarem non dubito.

τραχίνια (an *τελχίνια*, dubia enim lectio) festum delphicum in tit. phratriaco saec. V GD 2561 = Dittenb.[2] 438, 175.

τρᾱχός dorice, aeolice, attice = ion. τρηχύς. Cf. verbi ταράσσειν plqperfectum homericum (*B* 95) τετρήχει et θράσσειν in lexicis. — *Ἰχθὺς τραχύς* est versio latini asprátilis in tit. Aegirae (edicto Diocletiani) *EA* 1899, p. 156, c. 5, 1. Cf. p. 173.

τρέ· σέ. Κρῆτες. H. Havet Mem. soc. ling. II 317 coniecit τε, sed ρ̄ epentheticum ducit Schmidt, coll. *τρίτρα*, quod et ipsum valde suspectum est.

τρεῖος ὁ, talorum iactus (trium punctorum). Inscr. metr. Attaliae in Pamphylia, Monatsber. d. Berl. Ak. 1875, 716 (Kum.), itaque = κυών.

τρεῖς. Formae dialecticae: Cretensium LG IX 48 τρέες, V 74 *τρίενς* (acc.) *τριῶν*, *τρισί*. Cf. Baunack, Philol. 1866, 492; Therae *τρῆς* μν(αῖ) Hermae vol. a. 1901, p. 114; Heracleae ad Sirin *τρῖς* (nom. et acc.) *TH* I 23. 40. II 33. 35. 40. 89, sed ibidem *τρεῖς* II 15. 53. 70; Delphorum *τρεῖς* GD 1689, 20; Boeotiorum *τρῖς* nom. GD 488, 101; 502, 3. 4; acc. 488, 63. 79. 119. 155; 413, 11. 12; Aeolensium nom. *τρεῖς* GD 281 A 30, acc. *τρῖς* 273, 1; 304 A, 42; dat. *τρεσσί* Hoffm. 95 B, 18 [fallitur Choeroboscus An. Ox. II 267 scribens οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ ῆ γράφουσι *τρῆς*]; Arcadum dat. *τρισί* GD 1222, 4; Aetolorum acc. *τρεῖς* GD 1425, 25; – Hipponax fr. 51, 1 ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν *τριοῖσι* μάρτυρσιν. — In *τρία* et *τριῶν* conspirant omnes dialecti.

τρεισκαιδέκατος. Delph. GD 2624, 61 (a. 158 a. C.); Deli tit. c. a. 180 a. C. Meisterh.[2] 129, not. 1155.

τρεισκαιδεχέτης. Pari inscr. metr. BCH IV 285 (Kum.). Cf. *hέτος*.

τρέπεδδα boeoticum. Vid. *τράπεδδα*.

τρεπεδδίτας = *τραπεζίτης*. Inscr. boeotica c. a. 200 a. C. Michel 828, 34. Formatum non a *τράπεδδα*, sed a *τρέ-πεδδα* = *τρίπεζα*. Vide *τρίπεζαν*.
τρέπειν pro *παρατρέπειν*, *ἀπατᾶν* usurpavit Archilochus fr. 166. Vid. *τράπειν*.
τρέσαντες, τοί apud Lacedaemonios audiebant *οἱ ῥιψάσπιδες*. Plut. Ages. 30 et alibi. Utrum huc pertineat Photii gl. *τρέσας· φοβηθείς, δειλιάσας* an ad Plat. Phaed. 117 b, ancipitis est iudicii.
τρέσσαις aeolice = *τρέσας*. Balbilla GD 322, 9. Neglexit Hoffm. II 414.
τρέχειν figurate Kaib. ep. 768 a (Praef.), 6 *οὐδ' Ἐπαμινώνδου δεύτεροι ἐδράμομεν*, proprie 1117 C *κἂν ὑπὲρ Λάδαν* (famosum cursorem) *δράμῃ*. — Vid. *τράχεν*.
τρηματικτάς· *κυβευτάς. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων*. H. Verbo **τρηματίζειν** pro *κυβεύειν* utitur Sophro fr. 99 Ahr. *δειπνήσας ὡστίζεται τοῖς τρηματιζόντεσσι*. Cf. Poll. IX 86. Eustath. 1397, 24.
τρηχός ionice = *τραχύς*. Archilochi fr. 87, 2; Tyrtaei 12, 22; Hipponactis 47, 2; passim Herodotus et Hippocrates.
τρία τρία = *κατὰ τρία*. *PO* 121, 19 (saec. III p. C.) *ἵνα δήσῃ τρία τρία*.
τριαδίζειν = *τριάζειν*, in tres partes dividere (cf. Phot. *τριαχθῆναι* cum nota Naberi) et **τριαδικός**. Damascius *BA* 1424. De adiectivo vid. Sophoclis lexicon s. v.
τριαινοῦχος. Proclus in Cratylum. *BA* 1424.
τριακάδαρχος. Acris siculis GD 3240—3242 commemorantur una cum *ἀγορανόμοις, γραμματεῖ, ὑπογραφεῦσιν*, in 3241 sq. praeter hos cum *κάρυκι* et *ὑπηρέταις*.
τριακατίαρχαι, trecentorum militum duces, in praefectorum catalogo cyrenaico GD 4833, 15. De 300 lectis militibus in aliis quoque civitatibus Blass citat Gilberti Staatsalt. II 352.
τριακάτιοι· *οἱ ἔφηβοι καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν*. H. Dorice = **τριακόσιοι**. *TH* exhibent omnes formas a *διακάτιοι* usque ad *hοκτακάτιοι* (sic); CIG 1688 Amphiss. *διακάτιαι*, 1511 Lacon. *ὀκτακάτιοι*. 1834 Issenses *πεντακατι<ά>δι*. Cf. Ahrens II 281, qui monet titulos Alexandro inferiores praebere formas vulgares. Addo ex Argolide GD 3316, 3 *πεντακατίανς*, ex Elide GD 1154, 2 *[πε]ν[τ]ακατίας* et 1151 *[π]εντακατίων*. Iidem, quippe qui *ὀπτώ* pro *ὀκτώ* dicerent, *ὀπτακάτιοι* dixisse existimandi sunt. Arcadum est *τριακάσιοι* GD 1222, 8, itaque apud hos (et Cyprios) in reliquis eadem terminatio exspectatur. — Aeoles et Thessali iisdem quibus Iones et Attici formis usi sunt.
τριάκις· *τρίς. Λάκωνες*. H. Ex deperdita aliqua Aristophanis comoedia, unde *τριάκις* affert *BA* 942 (fr. 160 ap. Meinekium). Reliqua Dorum multiplicativa a vulgaribus non discrepant, nisi quod apud quosdam desinunt in *κιν*, q. v.
τριακοντάμερος. Phintiae Geloorum tit. IGSI 256, 26 *εἰς δὲ τὰν κατασκευὰν τᾶς στάλας ἐξοδιάξαι τὸ τριακοντάμερος*, ubi vid. Kaibeli notam.

τριακόντερος (ut τριηκόντερος apud Iones) iuxta τριακόντορος in tit. attico. Meisterh.[2] 18, 11.

τριακοντόπεδος, ἁ, scil. ὁδός, = τριακοντόπους. *TH* passim, ut ibidem saepius occurrit ἁ ἑκατόμπεδος.

τριακοντοότας forma heteroclita acc. pro τριακοντούτεις. Plat. Rep. VII p. 539 A. Cf. *EM* 765, 15. Similiter Ἀριστοφάνας et alia nomina propria.

τριακοσταία δίκα. *TH* I 149. II 27.

τρίανδρος μονήταλις, tresvir A. A. A. F. F. in titulis, v. c. IGSept. 89.

τριάντα, trientem. Inscr. argiva Christo inferior L.F. 137 (Kum.).

τριάντος (vulgo τριᾶντος) **πόρνη·** λαμβάνουσα τριάντα, ὅ ἐστι λεπτὰ εἴκοσι. H. Salmasius et Bentley docuerunt τριάντα (de accentu cf. Ahrens II 392) valere XXI λεπτά. Vid. Schmidt ad h. l., ubi Epicharmi verba odoratur, licet eodem iure de Sophrone aut Dinolocho possit cogitari, sed quin e sicula comoedia glossa petita sit, vix dubitari posse videtur. Cf. Plautinum anus diobolaris. De vocabuli forma cf. ἑξάς = δύο χαλκοῖ apud Poll. IV 174 ex Aristotelis Ἱμεραίων πολιτείας, et τετράς = τέσσαρες χαλκοῖ. Vid. Kaib. F. C. G. I 217.

τρίβειν. Herond. V 62 τὰς Ἀχαϊκὰς (sc. πέδας) — τοῖς σφυροῖσι τρίβοντα. Cf. πεδότριψ et ferritriba. — Idem VI 12 ταὐτό μοι ζυγὸν τρίβεις·

τρίβεσθαι τῷ πολέμῳ = διατρίβεσθαι. Her. III 134. Cf. Theogn. 465, Aesch. Eum. 186.

τριβήν, -ῆνος· ὁ τρίπους, οἱονεὶ ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων. Choeroboscus ad Theodos. *BA* 1424.

τρίβησον et **τριβήσας** pro τρῖψον et τρίψας. Pap. mag. Parthey II 35 et 224.

τριβόλων ὀξυτέρῳ (οἴνῳ sc.). Alcaei fr. 47, 2.

τρίβος = ὁδὸς (τετριμμένη), ionice et poetice. Her. VIII 140, 2 ἐν τρίβῳ οἰκημένοι.

τρίβοονος· ἐμπείρου. H. Ita correxi pro ἔμπειρος, coll. Phot. et Suid. τρίβωνος· ἐμπείρου. Glossa thessalica aut cypria videtur. — Vid. ἀντιγεοῦχος.

τρίβωμος (subst.), ara triplex. IGSI 966.

τρίβων. Vid. ἕλκειν.

τριγλοφία = τριγλυφία. Inscr. delph. BCH 1898, 321, l. 61. Explicanda forma videtur e pronuntiatione τριγλουφία.

τρίγλοφος. CIA IV 2, 1054 b. 27. Iuxta ὁ τρίγλυφος tituli habent ἡ τρίγλυφος. Boeckh Urk. p. 410, 135; 446, 50. Dittenb[2] 537, 30 (σὺν τῆι τριγλύφωι). Ibidem l. 21 genus non apparet nec l. 28 (τῶν τριγλύφων), sed probabiliter idem est. Incertum etiam in titulo delphico saec. a. C. IV Dittenb.[2] 140, 28 (τριγλύφων).

τριγόλας, piscis quidam, quem a τρίγλα distinguit Sophro fr. 5 Ahr.: τρίγλας μὲν γίνειον, τριγόλα δ' ὀπισθίδια, scil. pars optima est. Cf. fr. 15 et 16.

τριγονία. Testimoniis addo Hyperid. V 19 Bl. ὁ ἐκ τρι[γο]νίας [ὢν] μυροπώλης.

τρίγυον, agri mensura. *TH* II 19 et saepius. Cf. τριημίγυον.

τριγχός· περίφραγμα, στεφάνη, τειχίον. H. Cf. Phot. Forma ionica videtur pro θριγκός, ut κιθών pro χιτών, κύθρη pro χύτρα et similia. — Supra Hes. στριγχός· τειχίον, στεφάνη δώματος, infra τρι(γ)χῶσαι. θάψαι, scil. saepire monumentum. Cf. σηκός (Lobeck).

τρίευς. Vid. τρεῖς.

τριετής cum gen. Kaib. ep. 701, 2 ἡλικίας τριετὴς καὶ μηνῶν δ' ἐνθάδε κεῖται.

τριηκάς = τριακοστή, quando solvenda erant τὰ δίδακτρα ludorum magistris. Herond. III 9 τριηκὰς ἡ πικρὴ τὸν μισθὸν αἰτεῖ.

τριήκοντα ionice = τριάκοντα. Her. I 14. VIII 46.

τριηκόντερος = att. τριακόντορος (-τερος). Her. IV 148. VII 97. VIII 21.

τριηκόσιοι = τριακόσιοι. Her. III 94. VIII 48.

τριηκόσ[τια μὴ π]οιεῖν ἐπὶ τῶι θανόντι = τριακοσταῖα ἱερά. Inscr. coa *IA* 395. Cf. Harpocr. s. v. τριακάδος, Poll. I 64, *BA* 308, Athen. VII 325 A.

τριημίγυον. *TH* II 16 τὰ τριημίγυα. Cf. ll. 17. 19 et τρίγυον.

τ[ρ]ιημι[κο]τόλ[ι]ον (μέλιτος). CIA I add. p. 5, 3. B 5.

τριημιολία = τριηρημιολία. CIA II 1359. Vid. lexica et s. v. τριμίσκον.

τριημικόδιος. Meisterh.[2] 67, 5.

τριημιστάτηρ. Inscr. eleusinia. *EA* 1885, 2, l. 51.

τριηράρχημα. MFP 39 e (saec. a. C. III). In Aegypto tributum unde classis pararetur. Solvunt ibi coloni militares duo, Atheniensis et Macedo, ille quinque drachmas annuas. Nihil praeterea de ea re constat. Vid. Wilcken O. G. I p. 401.

τριήραρχος atticum, non τριηράρχης. Meisterh.[2] 97.

τριήρην, τριήρης serae formae pro τριήρη, τριήρους. Meisterh.[2] 107, 14. Cf. τετρήρην etc.

τριηριτικὸς (κρατήρ). Inscr. att. *EA* II 438 (Kum.).

τριηροποϊκός iuxta -ποιικός. Meisterh.[2] 45, 6. τριηροποιοί. CIA I 77. 78.

τριθημέρῃ = τρίτῃ ἡμέρῃ. Herond. III 24, nudius tertius, sed τριτημέρῃ idem VI 21, fortasse rectius, quia Herondas amat psilosin.

τρικέφαλος Ἑρμῆς. Phot., Suid. Philochori fr. 69 ap. Müll. F. H. G.

τρίκκος· ὀρνιθάριον, <ὁ> καὶ βασιλεύς, ὑπὸ Ἠλείων. H. Cf. supra **δρίκκαι** (δρίκκοι?)· ὄρνεα ποιά.

τρικλαρία i. e. τρικληρία Ἄρτεμις in Achaia. Paus. VII 19, 1; 22, 11.

τρίκλινον, τό triclinium. IGSI 4 τὰ τρίκλειν[α]. 2251 [τ]ὸ τρικλει... Tit. att. saec. IV a. C. exeuntis Dittenb.[2] 937, 29 κλίνας καὶ τραπέζας εἰς δύο τρίκλινα. Ibidem 607, 9 (Chalcidis tit. saec. III vel IV p. C.) τρίκλινον δειπνιστήριον. Apud scriptores iuxta neu-

trum adhibitur masculinum ὁ τρίκλινος, quod damnatur ab atticistis. Vid. *BA* p. 114, 11. Cf. Thesaurus.

τρικτεί[ρ]α· θυσία Ἐνυαλίῳ. θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα. Corr. Dindorf ope tituli delphici GD 2601, 34, ubi bis τρικτεία habent apographa quaedam pro edito τρικτεύαν. Scribitur θύεν — τρικτεύαν κηϋαν — τῶι [μὴ θύσαντι] τρικτεύαν κηϋαν. Baunack τρικτεύαν habet pro adiectivo. Cf. τρίττοια et κηύα.

τρικτοάρχων et **τρικτοαρχοόντων.** Inscr. Deli Dittenb.[2] 588, ubi passim legitur.

τρί-κτοκος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2525. 2820.

τρικτός dorice = τριττύς. Sophro ap. Athen. XI 480 B ὑποκατώρυκται δὲ ἐν κναθίδι τρικτὺς (Schwh. pro τρίκτοι) ἀλεξιφαρμάκων. Ahrens vero fr. 33, coll. Boeckhio ad CIG I p. 871, fortasse rectius scribit τρικτύα.

τρικώλιος. IC 37, 33; 40 b, 18 ὀβελὸς τρικώλιος = τριώβολον sec. editores.

τρίκωμοι. CIA IV 2, 636 d, 4. Ibidem 6 **τρικώμαρχοι**: .... στέφανον καὶ κόσμον ..... | .... τοὺς βωμοὺς καὶ ξύλα .... | .... ταῖς ἀρχούσαις .... | .... παρὰ τῶν τρικώμων .... | .... ἀργυρίου Π⊢ δραχμ .... | .... τὸν τρικώμαρχ[ον τὸν δῆμον —. Videntur trium vicorum incolae communem vici magistrum hoc titulo honorasse.

τριμάτιον. Ostr. 1018 μεμετρήκασι (scil. τὸν πυρὸν) τρι-ματίῳ μέτρῳ. Wilcken O. G. I p. 752. Vid. μάτη et μάτιον.

τριμέγιστος (?). Kaib. ep. 1032, 7 [πρός σε, θεὸν τριμέ]γιστον, Mercurium, qui vulgo τρισμέγιστος audit et τρίσμεγας in pap. mag. saec. III p. C. *PK* I 121, 551.

τρίμετρος, mensura. IGSI 422 passim. Cf. μέτρον.

τριμήσιον, spatium trimestre. *PK* I 77, 73 ἕως ἑνὸς τριμησίου (saec. VIII). Cf. Amh. pap. II 153, 7. 11. 15 (saec. VI vel VII).

τριμίσκον (= τριμιτίσκον). ἱμάτιον. Ἀσπένδιοι. H. Cf. praegressum τρίμιτον (Cratinus min. p. 378 Mein.)· τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον et sequens τριμίτινα ὑφάσματα· τρίμιτα, quae Aeschyli esse (fr. 365 Nck.[2]) docet Poll. VII 74, σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασιν. Horum vocabulorum haplologia sive hyphaeresi syllabica concisorum ingens est copia, ex quibus nonnulla (partim in hoc lexico obvia) lubet sub unum ponere conspectum: ἀμφορεύς, Ἁρπάλυκος, Ἀτλαγγενής (incerta lectio Hes. Opp. 383. Vid. Koechlyi adn.) Γλαυκλέης, γναφαλλόγος (vid. s. v. κάσσον), γυναιμανής (εἰσιτήρια, ἐξιτήρια iuxta εἰσιτητήρια, ἐξιτητήρια?), Ἑλλάνικος, καμηλάτης, καταγέντες (?), κελαινεφής, κιόκρανον, κογχυλαμόνες, κομψευριπικῶς, κροκυλεγμός, κωμῳδιδάσκαλος, λαιλαφέτης, λεπυρία, μεταμώνιος, μηλάνθη (μηλόνθη?), μυττοφαγία, Σελινίκα, σκίμπους, σκόρδον, συνωρικεύομαι, ταρτημόριον, τέτραχμον, τριημιολία, χαλκόπτης, χέδροπα (= χερίδροπα λάχανα). Eodem referenda κατάδε, κατούς, similia et fortasse τέρρητον, quod vide. Secundum Hoffmannum

in Philologo LX p. 18 sqq. similis est origo formarum φίλτερος et φίλτατος, scil. ductarum a positivo φιλτός. Vid. etiam Lobeck ad Phryn. p. 669.

τρῖμμα. Tit. att. saec. a. C. IV Dittenb.[2] 587, 304 παρελάβομεν παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς μοχλῶν τρίτματα (sic) ΠΙΙΙ· ταῦτα εἰς σφῆνας ἀνήλωται. Intellegendi videntur μόχλοι κατατετριμμένοι. Sequitur μόχλοι ταῖς καταγκτηρίαις (?) παλαιοὶ κατεχρήσθησαν εἰς σφῆνας καὶ σφύρας καὶ πιεστῆρας, quod vocabulum alibi torcular significat.

τριμματολογεῖν, laevigare lapidum superficiem, interpretatur Fabricius de archit. p. 81 sq. in Lebadeae tit. Dittenb.[2] 540, = Michel 589, 163: τριμματολογῶν τὰς μὲν βάσεις ἐκ χλόης ἐ[λαίας], ut supplevit Fabricius, coll. Geopon. X 21, 12 τῇ χλόῃ — ἐπάλειφε. Cf. μιλτολογεῖν.

τρίμοξος (λύχνος). Oropi inscr. *ΑΕ* 1889, 26, 8. Cf. δίμυξος in lexicis et thebanus tit. IGSept. 2422, 3.

τρινοί = τρεῖς antiquissimam formam siculam fuisse, collato latino trini = tres, fortasse liceret suspicari propter vetustum Siciliae nomen *Τρινακρία*, nisi obstaret forma *Θρινακρία*, quae primitiva esse potest, etymologiae popularis causa mutata in alteram.

τριξός ion. = τρισσός, in plurali pro τρεῖς. Her. I 171. IX 85. Cf. διξός et Koen ad Greg. Cor. p. 435. Vid. τριφάσιος. — τριξάς, nummus siculus = τρεῖς χαλκοῖ. Poll. IX 80.

τριόβολον (sic) in Thisbae decreto sermone communi perscripto saec. II a. C. BCH 1890, 51, l. 34. — τριοβολιμαῖος pro τριωβολιαῖος lexicis eximi iussit Cobet Mnem. VII p. 477.

τριόγδ(ο)ον (3/8)· μέτρον τι παρὰ Ταραντίνοις. H.

τριοδήιος, trivius: Cybelae triodeia signa. Inscr. metr. Romae, Orelli IL 2352 (Kum.).

τρίοις = τρισίν. Vid. τρεῖς.

τριονία, trium asinorum possessio. *PB* 15 II 13 τὴν λεγομένην τριονίαν, etiam l. 21 (a. 197 p. C.).

τριούγκιον, mensura sicula. IGSI 2417, 20. Alibi est nummus, quadrans, ut in Iustiniani Novell. 38, 3.

τριοῦχος. Damascius. *ΒΑ* 1425.

τρίοφ· ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς. H. Cf. Schmidtii nota. Excidit participium, velut ἀνατεθείς.

τριπάλαστος. CIA IV 2, 1054 b 36. Cf. Dittenb.[2] 587, 156. Vid. παλάστη.

τρίπεδος = τρίπους. Vid. ἔκπεδος.

τρίπεζαν· τὴν τράπεζαν (scil. τρίποδα). Βοιωτοί H. Cf. τρεπεδδίτας. Vera forma boeotica fuisse videtur τρίπεδδα, sive τρέπεδδα.

τριπήδεστος pro θριπήδεστος. CIA IV 2, 834 b col. II 94 (saec. IV a. C.).

[τρι]πλανάτας γόνος Λαρτίου, Ulixes. Kaib. ep. 185.

τρίπλεορον, voc. obscurissimum in Pergami tit. Dittenb.[2] 566, 22. Pars hostiae videtur.

τριπόδιον *Δελφικόν*. Dittenb.[2] 588, 39 (Deli tit. saec. a. C. II extr.) *τριπόδιον Δελφικόν, ἀνάθεμα Ἀριστάρχου*.

τρίποδος *ἀγωγὴ ἐφ' ἅρματος*, ritus sacer. Tit. delph. BCH 1894, n. 10 = Dittenb.[2] 718, 31: *ἀγαγὼν — τὸν τρίποδα ἐφ' ἅρματος ἀξίως τοῦ τε θεοῦ καὶ τοῦ ὑμετέρου [δάμου κ]αὶ ὑμῶν*. Idem 665, 8 *ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκόμισεν, καὶ τὴν πυρφόρον ἤγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπιστράτου Ἀθηναῖος* (saec. 1 a. C. extr.). Pythaistarum negotium erat Delphis Athenas tripodem sacrum una cum igne curru devehere. — *Τρίπους* hominis insigne in *TH*. Vid. s. v. *πέλτα*.

τριπτήρ· *ᾧ τὴν σταφυλὴν τρίβουσιν* (Nicandri Alexiph. 490), *ὑπὸ δὲ Σικελῶν ὁ δοῖδυξ*. H., sed *BA* 308, 21 *ἄλλοι δέ φασι τριπτῆρας εἶδος θυΐας*. Inscr. eleusinia *EA* 1883, p. 2, 1, 21 *τριπτῆρες — τὰ ζεύγη ποτίζειν*. — Ar. Ach. 901 sycophanta vocatur *τριπτὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν*, ubi vid. schol.

τριπτός (?). Iulidis tit. saec. III a. C. (?), Dittenb.[2] 934, 5 *οἱ [δὲ νομοφύλακες ἀναγραψά]ντων φυλὴν καὶ τριπτὺν [αὐτῷ*, ubi iure *τριττὸν* correctum videtur, licet Dittenberg tueatur forma deliaca *τρικτύς*. Vid. *τρικτυάρχων*.

τρῖς. Vid. *τρεῖς*.

τρισευδαίμων. Adde Bacchyl. III 10 *ἃ τρισευδαί[μων ἀνήρ*.

τρισήμερος (scriptum *τρισοιμερας*), tertiana febris, ap. Wessely, Wiener Denkm. 42 p. 67 sq., saec. V p. C. (amuletum). Vid. Wilcken, Archiv f. Papyrusf. I p. 425. Ibidem *ἀε(ι)πύρετος* febris, non intermittens, et *ὑσημερινός* (*ἰσημερινός*), meridiana (?).

τρισκαίδεκα dorice = *τρεισκαίδεκα*. Bacchyl. X 92 Bl.

τρισπεριοδος *κῆρυξ*. Olympiae tit. A. Z. 1880, 765 (Kum.) Cf. in lexicis *περιοδονίκης* et *τρισολυμπιονίκης*.

τρισσός pro *τρίτος*. Kaib. ep. 828, 8 (saec. II p. C.).

τριταμόριον passim apud Archimedem. (Kum.)

τριτεύς, 1/3 pars medimni (Poll. IV 163). Olbiae tit. ap. Dittenb.[2] 226, 60 *σιτοδείας γενομένης ἰσχυρᾶς καὶ πωλεομένου τοῦ σίτου εἰς μέδιμνον καὶ δύο τριτεῖς*.

τρίτη. Herond. II 64 *τῆς οἰκίης μεν, τῆς τελέω τρίτην μίσθου*. Buecheler et Meister (p. 866) credunt Battarum lenonem *τόκους ἐπιτρίτους* ($33^1/_3$ proc.) propter victus infamiam solvere, Nicholson contra intellegit tertiam lucri lenonii partem, Blümner vero tertiam stateris partem, laudans Hes. gl. *ἕκτη, τρίτη, τετάρτη· νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου* et Boeckhium Metr. Unters. p. 135 sq. Qui acu rem tetigisse videtur, nam prima sententia parum convenit moribus antiquis et secundae haud favet dictionis obscuritas. Cf. etiam Olbiae titulum laudatum s. v. *τριτεύς*, l. 62 *ἐγένετο παραυτίκα ὁ μέδιμνος χρυσοῦ καὶ δύο τριτῶν*.

τριτημέρῃ. Vid. *τριθημέρῃ*.

τριτημερίῃ, nudius tertius, = *πρώην*. Herond. VI 21.

τριτίρενες, qui iam tertio anno sunt *ἰρένες*. Inscr. thuria L.F. 302 (Kum.). Vid. *ἰράν*.

τρίτοι *ὄντες* = *τρεῖς*. PL p. 307, 21 (medio saec. II a. C.). Fortasse *τριτ(τ)οί*.

τρίτομος. CIA IV 3, 225 c saepius. Vid. *τετράτομος*.

τριττόα sive **τριττοία**. Vid. *βόαρχος*. Cf. Meisterh.[2] 44, 47.

τριττόαρχοι (cf. Pollux VIII 109) occurrunt in CIA II 297 (a. 299/8 a. C.). 298. 300. 1058 (?).

τριττύς. CIA II 500. 502. 517. 518. — Carmen sepulcrale saec. p. C. IV IGSI 1368 (mus. Vat.), 7 *τοὺς δ' ἄμφω χάριεν τέλος ἔλλαχεν, οὓς κτερέιξε | χερσὶ φίλαις θυγάτηρ Παυλεῖνα τοκῆας, | ἤδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ σῶμα λιπόντες | τριττύος ἐξαὐτῆς (?) οἵ μεν μελάθρων μεδέοιεν*. Paulina filia tres ipsa liberos habere videtur. Kaibel ibi bene repudiat quae adnotaverat olim ad hoc epigramma (647).

τριττύων atticarum nomina hucusque innotuerunt *'Επακρεῖς, Παιανιεῖς, Μυρρινούσιοι, Κυδαθηναιεῖς; Κεραμεῖς; Θριάσιοι, Λακιάδαι; 'Ελευσίνιοι, Πειραιεῖς*. CIA I 517. 518. IV 1, 517 ab.; II 1058. Vid. Schoemann—Lips. Gr. Alt. p. 341. 358. 394.

τριφάνητε — *σελήνη*. Sic lego postulante metro et sermone pro *τριφοντε* in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.). 2524.

τριφάσιος ionice = *τριπλάσιος*, s. *τριπλοῦς*. Her. V 1. In plurali significat *τρεῖς* I 95. II 17. 156. VI 119 bis. Cf. *τριξός*.

τρίφθογγος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.), 2820.

τρίφοον· *τριπλοῦν*. H. Fortasse gl. elidensis. Vid. *δίφυιος*. Sine causa *τρίφυιον* corrigebat Lobeck.

τριχθαδία (*φύσις*) *ὑπάρχοισα ἐπὶ τριχθαδίοις ἔργοις συνέστακε*. Aesara Lucana ap. Stob. Ecl. ph. I 49, 27, p. 848 W.

τριχία = *θρίξ*. *PK* I 131, 1 (a. 78 p. C.) Cf. *θρίξ*.

τριχῖτις, aluminis species, in pap. X Leid. p. 15, 30 *οἵα ἐστὶν ἡ λεγομένη τριχῖτις*.

τρίχοα [*χ*]*άλκια τέσσαρα ἡμίχοον* numerantur inter mensuras publicas in tit. saec. IV a. C. aeolico Assi. Hoffm. II 475 = Dittenb.[2] 501, 5.

τριχοῦ = *ἐν τρισὶ τόποις*. Her. VIII 36. Etiam *τρίχα* = *εἰς τρία μέρη* Her. IV 67, quod num ante Aristotelem apud Atticos reperiatur dubito. Cf. tamen *δίχα* et *τέτραχα* in lexicis et *πενταχοῦ* Her. III 17.

τρίχοολος = *οὐλόθριξ*. Archilochi fr. 196.

τρίχωρον *κλεῖθρον* quid? Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 2337.

τρίχωρον *οἴνου*, mensura aegyptiaca. *PB* 248, 26 (saec. p. C. II) *χρῆσόν μοι ὀνάριον ὑπὸ τρίχωρον οἴνου καὶ τὸ ἀντίφορτον κτέ*. Vid. s. vv. *δίχωρον* et *ὑπό*.

τριώδελον· *τριῶν ἡμιμναίων σταθμός*. H. De mina aeris sicula cogitandum. Glossa est dorica fortasse Epicharmo aut Sophroni sublecta. Vid. *ὀδελός* s. v. *ὀβελός*.

τριῶλαξ· *ἀγὼν παρθένων δρόμου.* H. Fortasse idem quod ab Hesychio vocatur *ἐν δριῶνας* (= *εἰς δενδρῶνας*)· *δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι.* Cf. Meineke ad Theocr. in ed. p. 326. Contractum ex *τριο-αύλαξ*, ut *ὁμῶλαξ* (*γείτων*) ex *ὁμο-αύλαξ*. Iniuria *ὦλαξ* doricum fuisse ex his vocabulis conclusum est, quod igitur eximatur lexicis. *Αὖλαξ* (= *ἄϝλαξ*) habet Pind. *P.* IV 227, Theocr. X 6 et saepius. Forma attica est *ἄλοξ*, homerica in acc. *ὦλκα*.

τρίωτον, vas tribus ansis instructum. Vid. s. v. *φαρμακηρά*.

Τροζάν. GD 3325, 204. 219. **Τροζάνιος** *IA* 70. Cf. Boisacq p. 64. Sic *Τροζήν* sine iota constanter exhibent titt. attici antiquiores. Praeter Meisterh.[3] 19 vid. Hoffm. III p. 427.

τρόζειν (?). Vid. *τρώζειν*.

τρομεῖν pro *τολμᾶν*? Serus tit. CIA III 1433: *Κληματείου δοῦλος τίμειος κῖτε* (*κεῖται*) *ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ Πρῖμος· Ἔ* (sic) *τρομήσῃ τῷ βαστερναρίων* (?), *καταβαλῆτε* (= *εἶται*) *τῷ ταμείῳ χρουσοῦ* (sic) *ὠκίας* (= *οὐγκίας*) *τρῖς.* Dittenberger *τρομήσῃ* explicat *τολμήσει*, sed ne sic quidem intellego, et *τρομεῖν* videtur ipsum contrarium.

τρόπα· *εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν στρέφουσι τοὺς ἀστραγάλους εἰς τὸ ἕτερον μέρος* (ut ludere hodieque solent puellae nostrae). H. Cf. schol. Plat. Lys. p. 320. Accentus et terminatio aeolicam testantur originem.

τροπαῖος Ζεός. Vid. s. v. *προαναπλεῖν*.

τροπᾶλίς. Megarensis ap. Ar. Ach. 813 = *δέσμη* sive *δεσμίς* „*σκορόδων τροπαλίδας*". Cf. *τροφᾶλίς*.

τρόπος = *ὁδός*? Anthol. Gr. Didot (III) III 417, 1, ubi Stud. Crit. ad ep. Gr. p. 72 proposui *τρ[ίβ]ον*. — Formula arcadica *κατ' εἰ δέ τινα τρόπον* = *καθ' ὁντινοῦν τρόπον*. GD 1222, 16 *εἰ δ' ἄν τι ἐπισυνίσταται ταῖς ἐσδόσεσιν τῶν ἔργων ἢ λυμαίνηται κατ' εἰ δέ τινα τρόπον φθήρων, κτέ.*

τροποῦν = *τρέπεσθαι*, in fugam convertere. Pap. in museo Gizehio n. 10351, col. II fr. (c), 38 et col. II fr. (c), 18. Archiv f. Papyrusf. I p. 59 sq. Verbo medio sic utitur Dion. Hal. II 50.

τροόεται· *ἰσχναίνεται, τήκεται.* H. Laconice vel boeotice = *τρύεται.* Cf. Ahrens II 126.

τροφᾶλις. Vid. *τράφαλλος* et cf. *τροπᾶλίς*.

τροφεά = *τροφά*? Delph. GD 2254, 7 *παραμινάτω* (sic) *δὲ Φιλὼ ἐν τᾶι τροφεᾶι Συμμάχωι κτέ.* a. fere 50 a. C. Lectio valde mihi suspecta.

τροφεῖς = *γονεῖς* s. *τοκεῖς*. Kaib. ep. 216, 2. 696, 7. Cf. *τροφός*.

τροφεῖτις (*τροφῖτις*) = *τροφός*, nutrix. *PO* 37, 9 et 19 (a. 49 p. C.). Cf. *τροφῖτις*.

τρόφηξ· *χάραξ, σκόλοψ.* H. Forma dorica aut aeolica = *τράφηξ*.

τροφῆς (*τέλος*). PL 67 II 11 (saec. II a. C.). Quale sit ignorare se fatetur Wilcken O. G. I p. 400 sq.

τροφίας, in stabulis nutritus. CIA II 467 = Dittenb.[2] 521, 16 (c. a. 100 a. C.) *βοῦς τροφίας δύο.* Cf. Thesaurus.

τρόφιμον· ὃν ἡμεῖς *δεσπόσυνον* (?)· „<ἀνεμιαῖον ἐγένετο> καὶ <οὐ> τρόφιμον". <Μὲν>ανδρος *Δακτυλίῳ*. H. Ope Pollucis II 6 ita supplevit Jernstedt. — Vid. *τιθηνός*.

τρόφιος. CIA II 467, 16 βοῦς *τροφία*, in re sacra.

τροφῖτις, alimentaria. *PT* XIII 19 διὰ συγγραφὴν τροφῖτιν. Cf. *τροφεῖτις*.

τροφός = μήτηρ. Kaib. ep. 247, 4. Cf. *τροφεῖς*.

τροφώ, ἁ dorice = (ἡ) τροφός. IGI I, 454 Εἰνίκη Περγαία τροφὼ χρηστὰ χαῖρε.

Τροφώνια τὰ ἐν Λεβαδείᾳ. CIA II 1318. Cf. IGSept. 47. 49.

τροχαδάριος, sutor τροχαδίων. Inscr. att. aet. christianae apud Bayet, de titt. att. christ. p. 73. Sunt autem *τροχάδια* calceorum genus in Stratoniceae inscr. (edict. Diocletiani) L.W. 533, cap. IX 12—14: τροχάδια ἀνδρεῖα δίπελμα, μονόπελμα (Kum.). Terminatio latina, ut coriarius, ferrarius etc., qualium vocabulorum ingens est copia apud Byzantinos et in papyris aegyptiacis.

τροχάδην, cursim. Kaib. ep. 288, 1 κἂν τροχάδην βαίνῃς — βαιὸν ἐπισ[χοῦ.

τροχάδια. Vid. *τροχαδάριος*.

τροχιλεία, trochlea. Delph. BCH 1890, 397 τροχιλείας εἰς παλαίστραν = Michel 594, 98. — Epidaur. *IE* 241, 49 τροχιλείων (l. -ειῶν) Ἀρχιδάμωι HH. — *EA* 1888 p. 48, l. 31 tit. eleus saec. IV a. C. τροχιλεία μεγάλω, et eiusdem aet. inscr. att. Dittenb.[2] 587, 205 (cf. CIA IV 2, 834 b col. II 28. 94 sq., 1054 c 90), unde apparet Aristophanem Lys. 722 scripsisse τὴν δ' ἐκ *τροχιλ(ε)ίας* αὖ κατειλυσπωμένην. — Ibidem τρόχιλοι ll. 156. 289. 241.

τροχοειδής. Adde Bacchyl. VIII 32. Bl. δίσκον τροχοειδέα ῥίπτων.

τρυγόνα φάλλειν· παροιμία ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων κτἑ. Phot. s. v.

τρόσιππος· ὁ γεγηρακὼς ἵππος. Theognostus *BA* 1425. Cf. τρυσίππιον in lexicis.

τροτάνῃ. Adde Herond. II 90 ταῦτα τρυτάνῃ Μίνως | οὐκ ἂν δικάζων βέλτιον διῄτησε.

τρόφακτον = δρυφ. Oropi tit. *EA* 1888, n. 26, 4 sq., Deli ap. Michel 594, 95. 98. Hes. *τρύφακτος*· ἔνιοι διὰ τοῦ Δ., δρῦς γὰρ ξύλον. Haec forma Hoffmanno III 603 primitiva videtur.

τρόφος ionice et epice = θρύμμα. Her. IV 181. Hom. δ 508.

τροφώματα· θρύμματα (Voss. pro θρέμματα). Ἰταλοί. H.

τρύχας (?), gen. **τρύχατος,** vocabulum nondum explicatum, saepe occurrit in *PK* I 131 rect. 91, 152, 157 etc. (a. 78/9 p. C.).

τρύχειν = τρίβειν. Add. Herond. I 22 μόνη τρύχουσα τὴν μίαν κοίτην, i. e. μονοκοιτοῦσα. — vexandi sensu ibidem II 60, cf. VIII 11 οὐ τὰ ἔριά σε τρύχουσιν. — Dorice Hes. *τρύχωσα*· τρύχουσα, ἐπιτρίβουσα.

τρώγανα· τὰ τραγήματα. Λάκωνες. H. Ita (*N* pro *ΛΙ*) olim correxi ope tituli laconici in Ἀθην. I p. 256 pro *τρωγάλια*, quod quamquam usurpatum etiam ab Epicharmo fr. 101 et a Pindaro fr. 124, 4

imprimis ab atticis poetis iuxta τραγήματα adhibetur. Legitur etiam in Cei tit. CIG 2360 = Dittenb.[2] 522, 12.

τρώγειν. Vid. μῦς et τράγαις. — Philetaerus Vat. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ τρώγειν. Εὔπολις· κἂν ποίᾳ πόλει | τοιοῦτο<ς ὢν> τὸ μέγεθος ἰχθῦς τρώγεται; — De comicorum usu huius verbi cf. quae adnotavi ad Ar. Pac. 1324, ed. meae II p. 227. Cf. etiam Lebenae tit. Dittenb.[2] 805, 10 ἔδωκεν εὔζωμον (erucam) νήστῃ τρώγειν.

τρώγλη (imo τρώγλα) doricum pro τρύπημα vocat *EM* 726, 58. — τρώγλη — τοῦ δράκοντος Aesculapii. Herond. IV 90.

τρώζειν· ψιθυρίζειν, συνουσιάζειν. H. = τρύζειν. Cf. τρύζει· γογγύζει, ψιθυρίζει H. De ω̄ = ῡ cf. ὕδη. Nisi forte genuina scriptura est τρόζειν (i. e. τρόζην), ut tribuendum sit Cypriis verbum. Vid. ο̄ = ῡ apud Hoffm. I 166.

τρῶμα (τρωματίζειν, τρωματίης) ionice Herodotus pro τραῦμα. Cf. θῶμα et Hoffm. II 145.

τρώμα, ἁ = τὸ τραῦμα. Pind. *P.* IV 271 τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.

TT pro *ΣΣ* praeter Athenienses pronuntiabant Oropii. Cf. titulos ap. Hoffm. III 16. — In Creta ττ̄ tam pro τj quam pro τς, ut ὁπόττοι ἰάττα, διττάμενον, δάττονται etc., semel pro Z in Ττῆνα = Τῆνα, Ζῆνα. — In Boeotia praeterea pro δς̄ (ζ) in aoristis verborum in ζω, ut ἐψαφίττατο, κομιττάμενοι, κομίττειτη (κομίσηται), ἀπολογίτταστη et pro στ̄, ut ἐπιχαρίττως, ἴττω. Cf. Meister I 261 sq. De ἔττε = ἔντε vid. Addenda. In tabula aenea elidensi ap. Michel 1334 legitur ἀττάμιος pro ἀζάμιος et νοστίττην = νοστίζειν (νοστεῖν, κατιέναι). — In Thessalia = πτ̄, ut ττολίαρχος GD 1330, 1.

ττολίαρχος thessalice = πολίαρχος (πτ.). Vid. *TT*.

τύ. Vid. σύ. — τύγα Isyllus Epidaurius GD 3342, 63; Epicharmi fr. 135 Ahr. οὐ φιλάνθρωπος τύ γ' ἐσσί· ἔχεις νόσον, χαίρεις διδούς.

τύ boeotice = τοί (artic.); τῦ = τῷ (τοῖ) passim in titulis. Vid. *Υ* = *ΟΙ*.

Τῦβι, mensis Aegypti = Δύστρος Mac., a die 27 Dec.—25 Ian.

τυγχάνειν. Ionice plqpft. ἐτετεύχεα = ἐτετυχήκη. Her. III 14; ut τέτευχα = τετύχηκα sermone hellenistico. Schwhi lexico addo IX 12 extr. τύγχανε εὖ βουλευόμενος. — τυγχάνθαι (?) inscr. cretica saec. II a. C. BCH 1885, p. 13 sqq. pro τυγχάνειν.

τύδε boeotice = οἵδε GD 508, 3; **τυΐ** = οἰδί GD 484. 485. 486 et saepe. Nova exempla praebent tituli in BCH 1900, p. 196 sqq. n. 1—8.

Τύδης. Vid. Ὀρφήν.

τυΐ· ὧδε. Κρῆτες. H. Cf. ὄπυι LG IV 15, Bergm. 68, υἶ Del. 117. 16. 22; 118, 16; πλίνι LG XI 5; ἐνν[ε]ί· ἔνδον. Λάκωνες. H.; ἐν τυΐν· ἐν τούτῳ. Κύπριοι. H.; κηνουεί (i. e. κηνυΐ)· ἐκεῖ. H.; vid. Adverbia in οῑ et in υῑ. — Τυΐ et τυΐδε aeolica et dorica vocat schol. *B* ad Hom. *Ξ* 298. Cf. *BA* 1425, ubi Theognostus etiam aliud τυΐ (sic) commemorat οὐ τοπικὸν οὐδὲ αἰολικόν, σχετλιαστικὸν δέ, conferens ὄτοι, quod non magis usquam pro ὀτοτοῖ dictum hodie legitur.

τοί boeotice = οἰδί. Vid. τύ.

τοῖδε = δεῦρο aeolicum. Sappho 1, 5; Theocr. XXVII 5; Balbilla. Hoffm. 176, 4. 177, 5. — In dorico carmine Theocr. V 30. Cf. ἄλλυι, ἀτέρυι, μέσσυι, πήλυι et Hoffm. II 426.

τῦκα boeotice = σῦκα. Strattis ap. Mein. F. C. G. II 781. Similiter Syracusarum pars Συκῆ dicta Thucydide VI 98 ab ipsis Syracusanis Τυκᾶ dicebatur, falso habitum a Cicerone Verr. II 4, 53 pro Τύχα, ut bene disputat L. Dindorf ad Thesaur. VII p. 1017.

τύλα, culcita = att. κνέφαλλον. Sappho ap. Herodianum π. μον. λέξ. p. 39, 29 ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν τύλαν σπολέω μέλεα, sed pro τύλος, callus, Boeotus ap. Ar. Ach. 860. 933 ἔκαμόν γα τὰν τύλαν (sc. τὸν ὦμον) καλῶς. Plura dabit Thes. s. v. τύλη.

τύλωσις, actio callum obducendi, vox architectonica. *IE* 242, 51 κρηπῖδος τυλώσιος, ubi Kabbadias „Je ne comprends pas ce que désigne ici le mot τύλωσις. Dans la ligne 17 on lit ἐπιξοᾶς κρηπῖδος."

τυμβωροχίας ἔγκλημα apud Asianos. Vid. Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc., pag. 100 sq.

τῦμος = τύμβος. Corcyr. *IA* 340 = GD 3186 [Σᾶμ' Ἐχε]τίμου ματρὸς ἐγὼ ἕσταχ' ἐπὶ τύμωι, quam lectionem confirmat *IA* 344 = GD 3190 στάλα ΞενϜάρεος τοῦ Μηείξιός εἰμ' ἐπὶ τύμωι.

τ]υμπα[νοτριβ]ικὴ τέχνη. Philodemus de rhet. Sudh. p. 34, XII 1 sq.

τυμωλειτικίων (gen. pl.) FGH 104, 24 (saec. III extr. p. C.). „This strange word, which also occurred in the first column, is possibly derived from Τύμωλος (= Τμῶλος sec. Steph. *B.*); τυμωλειτικίον might be the name of some product of Tmolus."

τύνη· Δωρικῶς σύ. τύνη δὲ ἐποίησας· σὺ δὲ... H. Recentior scribendi ratio est pronuntiatione laconica τούνη. Traditur τύνη in Chilonis dicto ap. Plut. Mor. p. 150 A. Grammaticorum testimonia in nota ad II p. 248 collegit Ahrens. Τύνα (sic) habet *EM* 314, 19 et peius etiam τύν p. 314, 38. 48, sed τύνη ibidem 39, 42; 620, 35; 771, 49. Vid. σύ.

Τυ(ν)τάρεως = Τυνδαρεύς in vase attico. Meisterh.[2] 61, 3.

τύξις, artificium. Inscr. metr. saec. II p. C., Mitth. 1892, 272: τῇ δὲ Μενανδρείων ἐπέων δεδαηκότα πάσας | τύξιας εὐιέροις ἀγλαὸν ἐν θυμέλαις. Cf. Hes. τύξιν· τεῦξιν, παρασκευήν.

τυπάδεια adverbium. Vid. δεια.

τυπίδιον. Inscr. att. BCH II 423 et τυπίον CIA II 430—440 (Kum.).

τύποι, lineamenta. Kaib. ep. 610, 6 κάλλος ἔχουσα τύποισι, ep. 108, 3 φιλίους δὲ τ[ύπους δείκνυ]σιν ὁ λάινος Ἑρμῆς. Cf. ep. 84, 3. —, Philostratus, vit. Soph. (Westerm.) I 25, 21: οἱ δὲ τύποι (de Smyrna agitur) γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἀποδιδόντι, quae verba de mandato de solvendo accipi posse putat Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. p. 96, not. 6, negans vulgarem interpretationem ferri posse.

τυραννίς. Vid. s. v. *πιών.* — In Theophylacti Sim. Historiis saepe vocabulum usurpatur de seditiosis v. c. IV 2, 6 *ἀνάπαυλαν τῇ τυραννίδι* (i. e. *τῇ στάσει*) *παρέχεσθαι*, ut § 5 *τοῦ τυραννικοῦ πλησίον γενόμενος*, § 7 *ἐξωνεῖτο τὸ τύραννον*, § 11 *τὰ τῆς τυραννίδος ἐγκλήματα*, IV 4, 10 *τῶν — νόμων ἀθετηθέντων διὰ τὸ τύραννον*, § 11 *τοὺς φιλοτυράννους* = *στασιωτικούς*, V 7, 9 *ἔθνος — φιλοθόρυβόν τε καὶ τύραννον*, VI 7. 7 *τυραννὶς ἐπεφοίτα καὶ τάραχος ἡγεμόνευεν* et similia alibi.

τύρβα, Bacchi festum ad Erasinum fl. in Argolide. Paus. II 24, 6.

τυρβασία. Poll. IV 104 agens de Laconum saltationibus: *τυρβασίας δ' ἐκάλουν τὸ ὄρχημα τὸ διθυραμβικόν, μιμητικὴν δέ, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τοὺς ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῶν ἑώλων κρεῶν ἁλισκομένους*, quae verba vix recte cohaerent, quare post *διθυραμβικόν* quaedam excidisse suspicor, ut sequentia ad aliam saltationem referenda sint.

τύρβασμα = *τάραγμα.* Vol. Herc. (II) IX 75, 4.

τυρεία, locus ubi casei conficiuntur. *TH* I 71 *πὰρ τὰς τυρείας.*

τυρόεντα pro *τυρῶντα* Ahrens II § 25, 4 d reddidit Sophroni fr. 82; *ἄρτον γάρ τις τυρῶντα ἴαλε.* Cf. *ἄρτος τυρώδης*, caseiformis, in tit. coo IC 87, 49 = Dittenb.[2] 616.

Τυρρακήω falsa forma pro *Τυρρακείω* ap. Alcaeum fr. 94. Cf. Hoffm. II 336.

τυρρίδιον, turricula. Halaesae tit. IGSI 352 II 65. 77.

Τυρσανός = *Τυρρηνός.* Pind. *P.* I 72. *Τυράν* in Hieronis galea Olympiae reperta *IA* 510 *Ηιάρον ὁ Δεινομένεος καὶ τοὶ Συρακόσιοι τδι Δὶ Τυράν' ἀπὸ Κύμας.*

Τυρώ, fabula sine poetae nomine. CIA II 972, 12. Tragoediam sic inscriptam novimus Sophoclis, Astydamantis minoris, Carcini.

τυφθείς novicio usu pro *πληγείς.* CIA III 1878.

τυφλός cum gen. *ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν* pro acc. Epidaur. GD 3340, 66.

τυφωνιακός = *τυφώνιος.* Pap. mag. saec. p. C. III *PK* I 121, 468 *ζώδιον τυφωνιακόν.*

τύχα. Pindarus saepius *σὺν τύχᾳ τινός*, ope alicuius. Vid. Rumpelii lexicon.

τυχαίων *ἔμπορος* quid? Messanae tit. IGSI 419.

τυχεῖν. Vid. *τόσσαι.*

τύχη τῆς πόλεως. Therae tit. IGI III 325, 6. 24. 42.

τυχηρός, fortuitus. Add. Philodem. de vit. ed. Saupp. p. 22, 9 *ἔστι τοῦ μὲν μεγαλοψύχου τὸ καταφρονεῖν τῶν τυχηρῶν.*

τύχοι (= *τύκοι*)· *λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα.* H. Perperam creticum ducebat Schmidt. Legitur in Deli inscr. a. 279 a. C. apud Michel 594, 82.

τύχοιτο pro *τύχοι.* Cariae tit. BCH 1900, p. 56 *εἰ δέ τις το]ῦτο τὸ μνημε[ῖον ἀδικ]ήσι, θεῶν Πισιδικ[ῶν] κεχολωμένων τύχοιτο*, sed ibidem in eadem formula p. 57 et 58 *τύχοιτον*, recurrit vero *τύχοιτο* p. 58.

τυχόντως. — **οὐ τυχόντως**, non mediocriter. FGH 12, 15 (c. 103 a. C.) *οὐ τυχόντως πλεῖστα κακολογηθείς.*

[**τυφικῆς** (*τέλος*) *PB* 471, 15 (saec. II p. C.). Lectionem frustra tuetur Wilcken O. G. I p. 401, licet quid sit ignoret, et probabiliter coniectum sit *γυψικῆς*, q. v.]

ΤΩ pro *ΤΩΝ* imperativi III pers. plur. terminatio passim legitur in titulis doricis et semidoricis. Vid. *ΤΟΝ*.

τῶ, ergo, non *τῷ* pap. Bacchyl. XVI 39, ut apud Homerum. Blass laudat Lentzium ad Herodianum I 492, 19. Eandem formam bis Pindaro reddidit O. Schroeder *P.* V 23, I VIII 65.

τὤβυσσον. Ar. Lys. 174 *τὠργύριον τὤβυσσον* = *τἀργύριον τἄβυσσον*, crasi dorica, quae eadem est ionica in *τὤγαλμα*, *τὠληθές*, sim. Cf. Koen ad Gregor. Cor. § 29.

τωθάζειν. Adde Herond. VII 108 *τὴν γυναῖκα τωθάζει | κακοῖσι δεννοῖς* (corr. *δεινοῖς* m. 2).

τῶμις? *PK* I 131 rect. (78/9 p. C.), 162. 197 *μισθὸς ἐργατοῦ ὄντος ἐν τῇ τώμει* (sic) *πρὸ τοῦ ὕδατος πρὸς τὸ ποτισθῆναι τὸ ὑψηλὸν τόπιον*. Kenyon in verborum indice posuit *τομεύς*, quod femininum esse nequit. Num forte legendum *ἐν τῇ τομῇ*, an est vocabulum aegyptiacum? Cf. 228.. *ῥοτόμῳ* (fort. *ὑδροτόμῳ*) *πρὸς τὸ ἀρούρας ποτισθῆναι*.

τώνδεων. Alcaei fr. 124 = *τῶνδε*. Vid. *ὅδε*.

τὤνδρες dorice = att. *ἄνδρες*. Epistula laconica Xen. Hell. I 1 § 23.

τώξις pro *δόξης*. Amh. pap. a. 70 p. C., epistula pessime scripta, II 130, 2.

τωὖ. Herond. IV 51 *ἔσσετ' ἡμέρη κείνη | ἐν ᾗ τὸ βρέγμα τοῦτο τωὖ Σύρος κνήσῃ*. Meister *τὸ αὖ* explicat dictum pro *αὖ*, ut *τὸ πρίν*, *τὸ νῦν*, *τὸ πάλαι* etc., quae parum mihi arridet opinio, si quidem ne ipsum quidem *αὖ* hic expectatur. Nisi latet vitium, cum Buechelero potius intellegam *τὸ εὖ*, i. e. *τὸ καλόν*. Coniecturas vid. apud Crusium.

τὠυτό = *ταὐτό* passim Herodotus. Vid. Hoffm. III 447 et supra *ἐμεωυτοῦ*.

Υ. υ.

Υ. Vid. *ΟΥ*.

Υ pro *Β*. Vid. *ῥαῦδος*.

Υ pro *Ι*. Vid. *κήλευλύνια*, *λυσμήνα*, *Ἀρτάμυτι*. Cf. *Ι* pro *Υ* et Meisterh.[3] 22 sqq.

Υ pro *Ο*. Cyprii in terminatione verbali *-τυ* = *-το*, in praep. *ὐν* = *ὀν* (*ἀνα*), in genetivo 3tiae declinationis post vocalem ut *Ἀρμάνευς* in tit. Edalii Hoffm. 135. 31. Cf. 136. Plerumque tamen praep. *ὀν* et

gen. εος mutantur. — Arcades ῡ pro ο̄ habent in praep. ἀπυ- et κατυ-, in gen. masc. primae declinationis αῡ = αο̄, Tegeates etiam in gen. fem. αῡ = ας̄, in adverbio ἄλλυ. Cf. Hoffm. I 166 sqq. — Pamphylii idem faciunt in articulo ὁ et in terminatione masc. ος̄, v. c. ὐ βωλήμενυς = ὁ βουλόμενος, in term. neutra, ut ἰϳαρύ = ἱερόν, et ων̄, ut ὄδυ = ὄντων, sed ῡ = οῡ in genetivo secundae declinationis, ut Ϝοίκυ = οἴκου. — Apud Aeoles ῡ pro ο̄ traditur in ὔμος, ὔμοιος, ὔμφαλος, ὔπισθα, ὔσδος, Ὑδυσσεύς, de quibus vid. Hoffm. II 400 sq. et infra ὔδαν. — Inscr. ionica Cymae italicae IGSI 871 habet hυπὺ τῆι κλίνηι ταύτηι Δηνὸς hύπυ = ὕπεστιν. Cf. Ϙύρνυς (Κύκνος) CIG 7611 in titulo coloniae cuiusdam chalcidicae, Αἰσχρυβίων Eretriae ΕΑ 1887 p. 77 sqq., ῥυφεῖν = ῥοφεῖν apud Hipponactem et Hippocratem (apud hunc cum verbo ῥυμφάνειν), ὕπεαρ et ὑπήτιον apud Herodotum et Hippocratem, ducta ab ὀπή. Vid. Hoffm. III 287 sqq.

Υ pro ΟΙ, in Ϝυκία etc., Boeoti ea aetate exarare coeperunt, quo vocalem ῡ representabant diphthongo οῡ, ut σουνέδριον. Eadem scribendi ratio apparet in recentibus Phrygum titulis v. c. BCH 1893, 268 τῦς τέκνυς, ibid. p. 264 ἀνύξῃ, ἀνύξαι (sed inversa ratione λοιπήσας), p. 273 ταχυμόροις. Scatet eiusmodi exemplis inscr. christiana ibidem p. 290, n. 96, nec desunt in aliis seris titulis, crebroque apparent in serioribus praesertim papyris aegyptiacis, et in codicibus eadem est confusio. Rarissima est Lagidarum aetate scil. ἀνύγετε PL 50, 7 (a. 160); ἀνύγω PL 51, 7 (eiusdem anni) et inversa ratione λοιμανάμενοι in An Alexandrian erotic fragm. etc. Grenfell Oxf. 1896. 17, 15 (saec. II a. C.). Cf. E. Mayser, Gr. d. Gr. Pap. etc. p. 29. — De singulis varietatibus atticis vid. Meisterh.[2] 22 sqq.; de ῡ et οῑ 46, 10.

ὐ cum dat. et acc. = ἐπί apud Cyprios. Hoffm. 149, 3 ὐ τύχα = ἐπὶ τύχῃ, pro qua formula plerumque apparet ἰ(ν) τύχαι, ὐϜαῖς = ἐπὶ ἀεί, si recte explicat Hoffm. I 171, in Edalii titulo 135, 10. 22. 28, ὐχήρων = ἐπιχείρων 135, 5. 15, ὐευξάμενοι 120, 2, Hes. gl. ὔεσ(σ)ι (ex ὐ et Ϝεστίς). Pro ῡ idem Hesychius habet εῡ in εὐτρόσσεσθαι, εὔχους, Εὐελίδης, Εὐβουλίδης, Iovis epitheta, quae sane in δας̄ desinebant. Vid. Hoffm. I 312 sq.

ῡ = σύ(ν) in Pamphylia. Vid. ὔλογος et cf. ὔν.

ῠ boeotice = οἷ sec. Apollonium 106 a (e Bekkeri corr. pro ἷ). Sed (Ϝ)οῖ legitur GD 719, 7; ἱῖν habet Corinna ap. Apollonium l.l. b. Pro ῠ legitur IGSept. 3318 ἀν]τίθειτι τὰν Ϝιδίαν θεράπηγ[αν . . . . .] κὴ τὸ [παιδά]ριον τὸ ἐξ αὐτᾶς, ὗ ὄν[ουμα Πούρ]ραχο[ς].

Ὑακίνθια· ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι. H. Saepe commemorantur.

Ὑακίνθιος mensis Rhodi, Calumnae, Therae, Byzantii, Coorum = att. Πυανοψιών. Cf. s. v. Βαδρόμιος et vid. Bisschoff de F. G. A.

ὑαλᾶς. Vid. οἱαλᾶς.

ὑάλας = γυάλας (cf. Athen. XI 467 c) in pap. Mus. Brit. Ken. II pag. 11, 5, ut explicat Wilcken in Arch. f. Papyrusf. I p. 135.

ὑαλκάδαι (?)· χορὸς παίδων. Λάκωνες. H. Fortasse latet ε ὐ α λ κ ί δ α ι.

ὑαμινόν (?). Coa inscr. CIG 2360 ἂν δέ τι καὶ ὑαμινὸν θύῃ. Si sana lectio, porcinum significare videtur (Kum.). Ita, sed de sinceritate scripturae multum dubito, licet ita re vera legi in lapide vv. dd. testimoniis constet. Cf. Dittenb.[2] 522, not. 4.

ὑανία· τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία. H. Dorice = ὑηνία sive σ υ η ν ί α· ταραχή, ἀηδία, ἀπὸ τῶν συῶν. H. Epicharmi fr. 99, 3 Ahr. ἐκ κώμου δ' ὑ α ν ί α | ἐκ δ' ὑ α ν ί α ς δίκα.

ὑβαλλής (ὑβαλλήν Theognostus *BA* 1426)· κατωφερής, λάγνος. H. Vid. supra σ υ β ά λ λ α ς.

ὑβόν· τὸν κυρτόν, καμπύλον, γυρόν. H. Cod. ὑβλιόν. Cf. gibbus, gibber, κυφός. — ὑ β ώ μ α τ α· κυρτώματα (H.) apud Galenum XVIII p. I, 32. Hippocr. 816 C. — Ahrens Theocr. V 23 ὗ β ε scribens ducit ab ὗς, coll. βοῦβος a βοῦς, explicatque λάγνε. At ipsum βοῦβος nititur infelici ipsius coniectura βοῦβος pro βολβός Theocr. XIV 17. Melius Fritsche e cod. *M* et schol. in cod. F recepit ο ἰ φ έ. Vid. ο ἴ φ ε ι ν.

ὑβοτάκτης πρώτης τάξεως = ὑ π ο τ ά κ τ η ς. Inscr. ephebica CIA III 1113. Kumanides s. v. comparat Σ υ β α λ ή τ τ ι ο ς pro Συπαλήττιος. Vid. etiam β α τ ε ῖ ν.

ὑβρίζειν et λοιδορεῖν vocula ἢ copulantur in tit. attico saec. p. C. II exeuntis Mitth. XIX p. 248 = Dittenb.[2] 737, 76. 78. 79 (ὑβρίσας ἢ λοιδορήσας, similia).

ὑβριστοδίκαι δὲ ἐκαλοῦντο, εἴ τι χρὴ Κρατέρῳ πιστεύειν τῷ τὰ ψηφίσματα συναγαγόντι, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσάγειν, ἐπεπόλασε δὲ τὸ τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ. Poll. VIII 126. Cf. Phot. s. v. Hesychius recte refert ad Atticos. Kaibel ad Siculos rettulisse suspicatur, qui intempestive meminisset Sophronis fr. 109 ed. suae in F. C. G. I.

ὕγγεμος· συλλαβή. Σαλαμίνιοι. H. Vid. ἀ π ό γ ε μ ε et ὕ ν.

ὑγιᾶ· — νεαρόν. Κρῆτες. H.

ὑγίαινε passim legitur in titulis sepulcralibus, ut χαῖρε, alia. De seriore utriusque verbi usu praeter Lucianum pro lapsu in salutando cf. Dionem C. LXIX 18, 4.

ὑγιαίνειν. Dio C. LXIX, 14, 3. πολλοὶ μέντοι ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ (contra Iudaeos) καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀπώλοντο· διὸ καὶ ὁ Ἀδριανὸς γράφων πρὸς τὴν βουλὴν οὐκ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ τῷ συνήθει τοῖς αὐτοκράτορσιν ὅτι „εἰ αὐτοί τε καὶ οἱ παῖδες ὑμῶν ὑγιαίνετε, εὖ ἂν ἔχοι· ἐγὼ καὶ τὰ στρατεύματα ὑγιαίνομεν." Tit. a. 31 a. C. Dittenb.[2] 350, 6 εἰ ἔρρωσθε καλῶς ἂν ἔχοι· καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τοῦ στρατεύματος ὑγίαινον (Augusti epistula ad Mylasenses). Cf. s. v. ἔ ρ ρ ω μ α ι.

ὑγίανσις, curatio. Adde Philostr. de gymn. XV 5 ed. Volckm.

Ὑγίεα = Ὑγίεια in vase attico. G.V., p. 130. Cf. Meisterh.[3] 38.

ὑγίεα (⏑ ⏑ ⏑ ⏑) = ὑγίεια? Herond. IV 5 pap. υ γ ι ι α τε κ' ωνπερ. Meister

comparat *Θέσπια* = *Θέσπεια* apud Corinnam, sed Crusius, deleto *τε*, corrigit *ὑγίεια κὤνπερ*. Cf. ibidem vss. 19. 86. 94. Ultimo loco significat sacrificium, cuius partem consumebant ipsi donatores, quae pars et ipsa vocabatur *ἀμβρόσια* sive *μακαρία*. Cf. Athen. III 115 a, *EM* 774, 40 (= Phot. et Hes. s. v. *ὑγίεια*), Harpocr. s. v. *νέηλα ἄλφιτα* (Meister p. 728). Loci lectio (Herond. IV vs. 94 sq.) obscura est admodum et vereor ut sufficiant tentamina. Nuper Headlam neocoro hos vss. tribuens pro *δωι* (*λωι*) coniecit *μοι*, interpretans „for at sacrifices the healthcake is a more serious thing to lose than one's position."

ὑγίεια. Formula *ἐφ' ὑγιείᾳ καὶ σωτηρίᾳ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου*. CIA IV 2, 184 b 14. 318 b 8. 374 d. 420 b 9. 441 c. 477 C 15. 510 l. — *ὑπὲρ ὑγιείας καὶ σωτηρίας τῶν δημοτῶν* 574 h 5. — Passim *ὑγεία* exhibent seriores tituli, ut scriptores.

ὑγιείς, ὑγίεσσα, ὑγιέν boeotice = *ὑγιής, ὑγιές*. Pind. *O.* V 23 *ὑγιέντα ὄλβον* sec. Aristarchum. Cf. Choeroboscum ad Theodos. *BA* 1426, Herodianum II 619, 2. *Ὑγιῆντα* voluit Bergk. — Phot. *ὑγιέστερος ὄμφακος· παροιμία ὥσπερ καὶ ὑγιέστερος κρότωνος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιᾶται ἀσκηταί*, licet saniora ipse doceat s. v. *κρότωνος· τοῦτο δεῖ ἐπὶ τοῦ ζῴου δέχεσθαι· τὸ γὰρ εἶναι παντόθεν ὅμοιον καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπὴν ἀλλ' εἶναι ὁμαλὸς κτέ*. E Menandro habet proverbium. (Cf. Zenob. 527, Eustath. p. 1821, 46) *καὶ ὑγιέστερος κολοκύντης*, sed *ὑγιώτερον κολοκύντας* e Sophrone (fr. 61 Ahr.) citat *EM* 774, 41 sqq.: *ἑκοντὶ ἥμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος· ὃν τρόπον κἀκεῖ* (l. *κἀκεῖνο*) *ἐσολοίκισε „τατωμένα τοῦ κιτῶνος" ἀντὶ τοῦ* * * *„ἐνέχυρα θεὸς* (*ἐνεχυρασθεὶς* corr. Ahr.) *ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει"*. Quasi vero hi sint soloecismi! Similiter *ὑγιώτερος* dialecti syracusanae fuisse videtur.

ὑγιηρός dorice et ionice = *ὑγιεινός*. Pind. *N.* III 17; Her. IV 187 ter *ὑγιηρότατος*, sed II 77 *ὑγιηρέστατος*, ut *σπουδαιέστερα* idem usurpat iuxta *σπουδαιότατα*.

ὑγιής saepe de rebus, integer, v. c. *ὑγιεῖς λίθοι* Dittenb.[2] 540, 101; *ὑ. πίθοι* 40, 7 (= CIA I 276); *χαλκίον — ὑγιές* 588, 172.

ὑγροπερίβολος, aqua circumdatus. Pap. mag. W. Leid. 21, 28.

ὑγρο-πορινό-ψυχρος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1146.

ὕδαν· <*ἀγοράζειν*>. H. Aeolice (scil. *ὕδην*) = *ὁδᾶν*. Cf. Schmidt.

ὑδατίνη (*στολή*). Vid. *βαλανίνη*.

ὑδατοπωτεῖν. Vid. *ἀκρητοπώτης* et Hoffm. III 365.

ὑδατ-ώλενοι *νύμφαι*. Inscr. metr. IGSI 219.

ὕδη· *φήμη, ᾠδή*. Theognostus *BA* 1426. — *ὕδης· συνετός, ἢ ποιητής*. — *ὑδεῖν· ὑμνεῖν, ᾄδειν* (apud poetas alexandrinos). Num forte hae formae seriores originem debent boeoticis *ἀϝυδά* etc.?

ὑδνοβόλοι *δρόσοι*. Kaib. ep. 1036, 3, ubi *ὑδροβόλοισι δρόσοις* recte emendavit Boeckh.

ὑδράνα, vas continens aquam lustralem. Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 37 *χωραξάντω* (collocanto) *δὲ καὶ ὑδράνας*.

ὑδρανός· *ὁ ἁγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων*. H. Cf. *ὑ δ ρ ά ν α*.

ὑδρηγός = *ὑδραγωγός* saepe papyri aeg., velut *PB* 571.

ὕδρης ποικιλώτερος. Herond. III 89. Paroemiographi explicant *ἐπὶ τῶν δολερῶν*, quod huc non quadrat, ubi agitur de verberum effectu in cute eius qui vapulat, ut V 67 *μιῇ δεῖ σε ὁδῷ γενέσθαι ποικίλον*. Crusius cft. Alex. III 429 (Mein.) *ἐποίησά τ' αὐτὸ ποικιλώτερον ταῶ*, Meister gl. Hes. *ἥ ρ ω ς π ο ι κ ί λ ο ς· ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων*.

ὑδρηχόος = *ὑδροχόος* *PK* I 94, 293 (saec. IV). Locos seriorum scriptorum collegit Cronert in Archiv f. Papyrusf. I p. 214, not. 1.

ὑδρίδιον, deminut. voc. *ὑδρία*. CIA IV 2, 700 b fr. B 21. 36.

ὑδροπάροχος, qui aquam praebet. *PB* 14 II 7, VI 7, unde **ὑδροπαροχία** *PO* 137, 22 (aet. byzant.).

ὑδροστάσιον, piscina. FGH 131, 12 (saec. III vel IV p. C.): *ἐὰν τὸ ὕδωρ κατέλθῃ πάσῃ προθυμίᾳ χρῆσαι ἔστ' ἂν τὸ ὑδροστάσιον γεμισθῇ*. Cf. Sophoclis lexicon.

ὑδροφύλαξ *ποιμενικοῦ ποταμοῦ*. *PB* 621, 6 (saec. p. C. II). *PK* I 131 rect., 205 (a. 78/9 p. C.) *ὑδροφύλακες τοῦ διαζεύγματος Ἴνδιος*. Passim autem in hoc papyro occurrit verbum **ὑδροφυλακεῖν.**

ὑδροφότιον quid? *PK* II 330, 3 *λιβικὸν* (= *λυβικὸν*) *μέρος ἐπὶ τοῦ ὑδροφυτίου* (aet. byz.), ubi Kenyon „the $\bar{\varphi}$ may perhaps be a $\bar{\psi}$."

ὕεσ(τ)ι· *στολή*. *Πάφιοι*. H. Eodem pertinet seq. gl. *ὑ ε σ τ ά κ α* (?)· *ἱματισμός*. Hoffm. I 133 „Die gl. *ὕεσ(τ)ι* kann aus der Praep. *ὑ* und *ϝεστίς* zusammengesetzt sein, vgl. att. *ἐφεστρίς*." Ita, nisi forte *Υ* repraesentat digamma. Sub *ὑέστακα* fieri potest ut lateat *ϝ ε σ τ ά ς* = *ἐσθής*.

ὑέτιος, pluvius, Iovis cognomen in insula Co IC 382 et Didymis. Cf. Mélanges Weil, p. 148 sq. — Item Argis et in Boeotia. Vid. Paus. II 19, 8; IX 39, 4.

ὑετίς. Vid. *ὑ σ τ ί ς*.

ὕητα· *ὑστίς*. *Ταραντῖνοι*. H. Nemo expedivit. Proposui olim *ὑστ<ριχ>ίς*, nec muto sententiam.

ὑθαρᾶν, vocabulum architectonicum incognitum. L.F. 159 B. tit. Hermionis (Kum.).

υἷ κα = *οἷ ἄν*, cretice. Del. 117, 16. 22; 118, 16, sed = *οὗ ἄν* ibidem 119, 18.

$\overline{υι}$. Adverbia loci aeolica in $\overline{υι}$. Vid. *τ ή λ υ ι*. De creticis vid. s. v. *τυί*.

υἱά = *θυγατήρ*. *PB* 385, 5 *δὸς αὐτῷ ἄλλην* (sc. *ἐπιστολὴν*) *περὶ τῆς υ ἱ ᾶ ς σου* (saec. II vel III p. C.).

υἱδῆς, *ἡ* pro *υἱδῇ* = *υἱωνή*. *PB* 19 I 6 II 8 (a. 135 p. C.).

ὑική, vectigal suille. *PO* 288, 28 (a. 25 p. C.), 2 drachmae, 2½ oboli. Ibidem 289 (83 p. C.), 1 drachma, 4½ oboli. Cf. Ostr. 1031 (a. 31 p. C), ubi *τελώνης ὑικῆς* a muliere quadam se accepisse testatur *τέλος δελφακίδος μιᾶς*. Wilcken O. G. I p. 310. silens

de papyris, τὴν ὑικήν pertinere ad rei familiaris tributum (vermogensbelasting) monet. Nunc vide FGH 53, 7. 8; 54, 7; 230; 316; 317; εἶδος υἱκῆς 42 (a) II 11 et editores pag. 182.

υἱοί pro τέκνα, liberi. IGSI 1911, 5.

υἱός. Formae dialecticae: Laconum υἱύς *IA* 54 (alibi υἱός, ὑός, ὑόν, ὑῷ, ὑοί, υἱοί), item Cretensium LG IX 40. X 15. XII 17. Arcadum acc. υἱύν, ut Cret. LG VI 12 (sed hi iuxta υἱόν), Argivorum ὑν GD 3339, 39. — Gen. υἱέος Cret. LG VI 3; — Dat. υἱεῖ Argiv. GD 3297, 2, Le Bas 146 a 3. — Nom. plur. υἱέες Cret. LG VII 22, 25, dat. υἱάσι LG IV 37. — Nom. Sing. υἱhύς in vase att. G.V. p. 187 et ὑύς in tit. antiquissimo CIA I 398. De accentu ὗς vid. ibi Kretschmer p. 238.

Aeolensium formae ὔιον GD 218. 230 A. 244. 267. 287. 311 (ter), g. ὑίω 311, 56. 58, dat. υἴω 221, 2. 1270 A 2.

Boeotiorum ουἱόν GD 527. 559. 723. 957, gen. ουἱῶ 400. 429. *N* 498. Prava forma ὑειός in recc. titulis ut Mitth. III p. 299. Cf. CIA III 688. 689, CIG Add. 3846 Z, 82, 3872 d (Kum.).

Aenianum tit. GD 1433, 9 υἱόν (υἷα tit. metr. 1438, 6); Phthiotarum GD 1461 I 22. 26. 34, (Locrensium υἱός et υἷα in inscr. metr. GD 1501); Phocensium υἱός 1555 b, υἱοῦ ibid. a. b. d., υἱόν 1554. 1555 b. υἱῶν 1555 f. Forma ὑός, Atticis familiarissima etiam in aliis dialectis apparet sed rarius, et seriore demum tempore. De Delphis v. c. vid. Valaorium, d. Delph. Dial. p. 24 sq. § 13. De formis atticis vid. Meisterh.[2] 47 sq., 113, 167. **Δάμου υἱός** titulus honorificus apud Coos. IC 130, 3. 345, 10. 76—80. 84—90. Similiter **υἱὸς γερουσίας** 95—98, **υἱὸς πόλεως** ibidem. Cf. Reinach, traité d'epigr. Gr. p. 511 sq. et Mitth. 1894, 21. Etiam δάμου θυγατήρ. Vid. R. Herzog, Koische Forschungen und Funde 1899. — Cf. μήτηρ.

υἱοῦν, filium adoptare et **υἵωσις,** adoptatio = εἰσποιεῖσθαι, εἰσποίησις Aeolensibus tribuuntur in *EM* 775, 28. Cf. Hoffm. II p. 580.

υἱς. Vid. ῡς.

ῡιω terminatio aeolica verborum in ῡω, ut ἀλυίω, μεθυίω, ὀπυίω (sed vid. s. v.), φυίω. *EM* 254 16. An. Ox. II 149, 5. Hes. ἔθυιεν· ἐνεμαίνετο. Sed ἐφύοντο Sappho 30, φύει Alcaeus 97.

οἰωνός, vox homerica, passim redit in sequiorum oratione pedestri et in titulis aet. imperatoriae. Praeter Thesaurum vide Dittenbergii[2] Indicem VI.

Ϝοικέτας boeotice = οἰκέτης. GD *N* 497, 7. 499 a, 5. 500, 3. 501, 3.

Ϝοικία = οἰκία. GD 380, 7. 492, 10 et alibi passim apud Boeotios. Cf. διϜόικισιν in Addendis et supra ϜεϜυκονομεόντων.

ὄκης· ἐρυθρῖνος (piscis). H. Teste Zenodoto ap. Athen. VII p. 327 A, ubi multis locis voc. illustrat, ita vocabatur a Cyrenaeis.

ὀλάζεσθαι = ξυλίζεσθαι tit. CIA II add. 573 b, 37 νέμειν καὶ ὑλάζεσθαι. Hes. ὑλάσασθαι· ξύλα συναγαγεῖν. — In eodem titulo est **ὀλασία** τῶν ἱερῶν. Corrupte Hes. ὕλυσσα· ἡ ξυλεία καὶ φρυγανισμός.

ὀλακτεῖν. Add. Herond. VI 14 κἠγὼ ἐπιβρύχουσ' ἡμέρην τε καὶ νύκτα | κύων ὑλακτέω τῆς ἀνωνύμοις ταύτης, scil. ταῖς δούλαις. Cf. Sophronis fr. 17 Ahr.

ὀλασία. Vid. ὑλάζεσθαι.

ὀλέην = ὑλῆεν. Archiloch. 74, 9. Vid. χαιτέησσα.

ὕλη. Herond. III 51 ὄρη δ' ὁκοίως τὴν ῥάκιν λελέπρηκε | πᾶσαν κατ' ὕλην, i. e. omnem sylvam perreptans. Vix recte Meister explicat κατ' ἰλύν, frustra provocans ad Photium ὕλην· τὸ καθῖζον — τοῦ ὕδατος, ad ὑλώδης et ὑλίζων, quae huc non faciunt.

ὕ-λογος· στρατός. Περγαῖοι. H. = σύλλογος. Vid. ὕ = σύν.

ὀλομανείς· ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. H. Si sana est glossa, boeotice = ὑλομανής.

[**ὀμαί.** Quid sibi velint ὑμαί et νυμαί apud Theognostum *BA* 1430: χαμαί· τοῦτο ὀξύνεται, ὡς καὶ τὸ νυμαί, ὑμαί non exputo. Teste autem Herodiano praeter χαμαί nullum adverbium in ᾱι est oxytonon, exceptis σχετλιαστικοῖς].

ὀμάλικος aeolice = ὁμήλικος. Theocr. XXX 20.

ὄμαλος aeolice = ὁμαλός. Hes. ἐξ ὑμάλων· ἐξ ὁμοίων. Cf. ὕμοι, ὑμοίως.

ὀμάρτει = ὁμαρτεῖ aeolice. Theocr. XXVIII 8.

ὀμέ dorice = ὑμᾶς. Sophronis fr. 25, Arist. Ach. 703. 705. Lys. 87. Cf. Apollon. p. 127 A.

ὀμεῖς. Formae dialecticae: Aeol. *N.* ὔμμες, G. ὐμμέων, D. ὔμμι(ν), A. ὔμμε. Cf. Hoffm. II 560. — Boeot. *N.* οὐμές, G. οὐμέων, D. οὐμῖν. — Dor. *N.* ὑμές, G. ὑμέων et ὑμῶν, D. ὑμίν (emphatice), ὗμιν (enclitice), A. ὑμέ. Cf. Ahrens II 257 sqq. — Ion. ὑμεῖς (ὑμεῖς), ὑμεῶν (sine synizesi tantum Herond. II 27 ὑμεῶν) ὑμῖν (ὑμῖν). Hoffm. III 463. 486. — De singulis cf. Kühner-Bl. Gr. gr. I 580 sqq. — Possessivum aeolice est ὔμμος, dorice ὑμός, boeotice et laconice οὐμός, οὑμός, ionice et attice ὑμέτερος. — Vid. σύ et cf. ἡμεῖς, σφεῖς.

ὀμές. Apollon. p. 119 B, qui citat Sophronem (fr. 41 Ahr.), Ar. Ach. 726. 727.

ὀμέων. Sophro 1 et 79 ap. Apollon. p. 122 A, ὑμῶν Rhintho ap. Herodianum π. μον. λεξ. 19, 26.

ὀμήνᾱον = ὑμεναῖον post singulos versiculos insertum, ut alibi ὑμὴν ὦ ὑμεναῖε, ap. Sapphonem fr. 91. Plenum μέλπετ' ὑμήναον legitur in fr. 107.

ὀμίν. Apollonius p. 124 B παρ' Ἴωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ῐ· καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν· ὅσαις ὗμιν αἰνέσω Σώφρων (fr. 81 Ahr.) καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει· οὐ μάντοι δίφρον ἐπηρμένον ὑμίν (fr. 82).

ὄμμε Alcaei fr. 18 A. Hes. s. v., **ὄμμες** Sappho 24 et 25, **ὀμ(μ)έων** Alc. 96. Corr. Bekker, **ὄμμιν** Sapph. 14. — Alc. 80 (ἄμμιν? Hoffm.).
ὄμμος. Vid. ὑ μ ε ῖ ς.
ὑμνεργάτης (?) Eur. Andr. 476 (Weckl.). Probabiliter Headlam in Cl. Rev. 1901, 17 A coniecit ὑ μ ν ε ρ γ ά τ α ι ν τ ε τ ε κ τ ό ν ο ι ν, coll. μυλεργάτας, aliis, pro τεκτόνοιν θ' ὕμνοιν ἐργάταιν.
ὑμνηπόλος = ὑμνοπόλος. Kaib. ep. 802. 1 (saec. II p. C.?): συριχτά, ὑ[μνη]πόλε, μείλιχε δαίμων. = **ὑμνοπόλος** CIA III 1331.
ὑμνητής. ὁ ὑμνητὴς τῆς Εὐπορίας θεᾶς Βελήλας (deae peregrinae fortasse asianae nomen). Tit. att. saec. III p. C. (?) init. Dittenb.[2] 739, 3.
ὑμνοάνασσα — Κλειώ. Bacchyl. XI 1 Bl.
ὑμνοδιδάσκαλος. Dittenb.[2] 743, 26, Pergami tit. saec. II p. C.
ὑμνοπόλος. Vid. ὑ μ ν η π ό λ ο ς.
ὑμνόφιλος = φίλυμνος. Inscr. metr. Pergami. Append. post stud. mea crit. in ep. gr. XCVIII 1, p. 156.
ὄμοι aeolice ὁμοῦ. Balbilla GD 323, 2.
ὄμοιος aeolice Theocr. XXIX 20. *EM* 243, 18, **ὀμοίως** GD 271 A 6. Cf. ὑ μ ά ρ τ η.
ὀμολογίας. Inscr. aeolica Hoffm. 155 a, 13 sq. (Add.).
ὄν = σύν. Salaminii in Cypro. Vid. ὕ γ γ ε μ ο ς et ὑ ν τ ε τ ρ ά σ τ ι α ν. Cf. ὕ, ὕ λ ο γ ο ς, ὕ ρ ι γ γ α.
ὀν = ὀν (ἀνά) Cyprii. Hucusque tantum in ὀ ν έ θ η κ ε Hoffm. 120, 3 sq. Cf. *IA* 556. Ahrens in Philologo 1877, 27. 30.
ονειν. Verborum in ύνειν vocalis contracta a sequioribus. Vid. Studia mea crit. ad ep. gr. p. 63.
ὑντετράστιαν· κατεαγέν. Σαλαμίνιοι. H. Correxi olim ὑ ν τ ε τ ρ α υ σ μ έ ν ο ν = συντεθραυσμένον.
ὄξον (= οἶξον)· βόησον. H. Boeotice a verbo οἴζειν.
ὑομέμνια· ἑορτή τις ἐν Ἄργει. H. ὑ ο μ ε μ ν ό ν ε ι α coni. Schmidt. Cf. μ έ μ ν ω ν· ὁ ὄνος. H. Fortasse in hoc festo s u e s et a s i n i immolabantur.
ὄος = υἱός in titt. aeolicis aet. rom. GD 243, 5. 6; 280 B, 1. Antiquiores exhibent ὕ ι ο ς.
ὀπά aeolicum = ὑπό sec. Herodianum I 479, 25, II 195, 7. 363, 17. — ὀ π α δ ε δ ρ ό μ η κ ε ν Sappho 2, 10, ὀ π α σ δ ε ύ ξ α ι σ α 1, 9, ὐ π ὰ Ϝέργον ἔ σ τ α μ ε ν Alc. 15, 7. In titulis tamen aeolicis et thessalicis, quorum nullus est saec. a. C. IV antiquior, tantummodo ὑπό reperitur (nec magis ὑπά apparet in ὑ π ο θ υ μ ί ς ap. Sapph. 46, 1 et Alc. 15, 7), saepe contra ἀπύ pro ἀπό. — Sed ὑπά habet inscr. elea GD 1154, 9 ὑ π α δ υ γ ί ο ι ς et 1159, 3 ὑ π α δ υ γ ι ο ί ο ι ς δ υ ο ί ο ι ς — τετιμωμε]ν ο ί ο ι ς = ὑποζυγίοιν δυοῖν — τετιμημένοιν. Vid. D u a l i s.
ὑπάγειν, verbum obscurum in Amorgi tit. III a. C. saec. Dittenb.[2] 531, 55: ἐὰν φυτεύηι ἢ ὑπάγη[ι νεῶν κτἑ.
ὀπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός. H. Suid. s. v. citans Her-

mippum. Schol. ad Ar. Av. 1149, qui praeterea explicat σιδηροῦν τι οἷον πτυΐδιον et ξυστήρ, πλατὺ δ' ἐστὶ σίδηρον (l. σιδήριον), ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. Cf. Phot. lex. et Poll. VII 125. X 147. Piccolominio contra idem esse videtur quod σταφυλή. Quidquid significat, locus Avium corruptissimus mihi videtur cum Dobraeo, Meinekio, aliis. Legitur ὑπαγωγεύς in CIA IV 2 p. 198 = Dittenb.[2] 587, 31, ubi, ut apud Aristophanem, usurpatur in aedificandi negotio.

ὑπαδόγιον. Vid. ὑ π ά.

ὑπαΐδιος οἶκος. Spartae tit. metr. in Ἀθην. III p. 454 (Kum.).

ὑπαί. Adde Bacchyl. XII 139 Bl. φοιβὰν ἐσιδόντες ὑ π α ὶ | χ ε ι μ ῶ ν ο ς · αἴγλαν, i. e. μετὰ χειμῶνα.

ὑπαιρεῖσθαι ionice = ὑφ. Pft. pass. ὑπαραιρημένου = ὑφῃρημένου Her. III 65.

ὑπάκοος dorice = ὑπήκοος. Panticapaei inscr. (Kum.). Cf. ἐπάκοος.

ὑπαλπῖνος. Aenariae tit. IGSI 892. Μένιππος ἰατρὸς ὑπαλπῖνος. Sec. Mommsenum certa sede nulla per Transpadanam artem exercens ita vocatur.

ὑπανιστάναι. Philostr. de gymn. ed. Volckm. XXIX 4 ὑ π α ν ε σ τ η κ υ ῖ α ι φλέβες, prosilientes venae.

ὑπαπάντησις = ὑπάντησις. CIA II 467, 9 (a. 100 a. C.) ἐποιήσαντο δὲ (ephebi) καὶ τὴν ὑπαπάντησιν τοῖς ἱεροῖς ἐν ὅπλοις κτέ. Cf. ὑπαπαντᾶν. Byzantina vox est ὑπαπαντή.

ὑπάρ. Vid. ὑ π έ ρ.

ὕπαρξις = οὐσία. Amh. pap. II 80, 5 (a. 232/3 p. C.) et alibi in papp.

ὑπαρπάζειν ion. = ὑφ. Her. III 116. V 50. IV 91.

ὑπαρχά = οὐσία. Epidaur. *IE*, I 75 μηδεμίαν ὑπαρχὰν ἔχοντος ὀπτίλλον, ἀλλ' ἢ χώραν μόνον. Obscurissima sunt quae eduntur ibidem II 133 τούτου ὑ π α ρ χ ὰ ν ποτιπορευο[μένου . . . .] αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ ἐξαιμάσσων ὑγιῆ ἐπό[ησε] sic, ut olim monui, corrigenda: τούτου ὑπ' ἀ ρ χ ὰ ν (initio) ποτιπορευο[μένου μόγις, ἔσχασ'] αὐτοῦ τοὺς πόδας.

ὑπαρχή = οὐσία, possessio. Saepe papyri aeg.

ὑπάρχην = ὑπάρχειν. Elei GD 1172, 18. ὑ π α ρ χ έ μ ε ν Thess. GD 345, 19. 161 *B* 19. **ὑπαρχέτου** = -τω. GD 1332, 44. ο ὑ π ά ρ χ ω σ η = -άρχουσαι Boeot. GD 488, 149.

ὑπαρχιτέκτων. Lebadeae tit. Dittenb.[2] 540, 160 sq.; Att. saec. IV a. C., *EA* 1887, 57 sq. — Pap. aeg. MFP II 4, 4.

ὑπάρχον, τό, sive **τὰ ὑπάρχοντα,** = πόρος, reditus (e re familiari). *PB* 11, 7, cf. l. 11; 8 II 29 sq. Wilcken O. G. I p. 507.

ὑπασχολεῖσθαι. Inscr. aeg. (Dimeh) ap. Mahaffyum in Hermathena a. 1895 XXI p. 162 τῶν ὑπασχολουμένων ἐν τῇ οἰκονομίᾳ. Wilcken O. G. I p. 388.

ὑπατηλεχής, alte cubans. Aesch. Agam. 50 παίδων ὑ π α τ η λ ε χ έ ω ν ex probabili Headlami corr. in Cl. Rev. a. 1900, p. 113 pro ὕπατοι λεχέων.

ὕπατος, consularis. Titt. saec. IV et V, IGSI 993. 1026. 1045 ὕπατος (τῶν) ἱερῶν ναῶν sive ἐπὶ τῶν ναῶν, consularis aedium sacrarum. — Ibidem 858. 1960. 2469 (inscr. metric.) vox non consulem significat, sed honoris causa usurpatur, nobilem denotans.

ὕπαυλις = ἔπαυλις. *PK* I 113 5 a (a. 498) habet subscriptionem μισθώτης ὑπαύλεως.

ὑπέατι. Herod. IV 70, 3 = ὀπέατι. Cf. Poll. VII 83. X 141. — Hippocr. V 234, 4 ὑπητίῳ (codd. ἠπητίω et ὀπιτίω). Hoffm. III 288. Vid. *Υ* pro *O*.

ὑπείροχος (?). Her. V 92. Cf. Hoffm. III 416 sq.

ὑπείσας. Vid. ὑπίσας.

ὑπέκθεμα. Vid. ὑπέχθεμα.

ὑπέκκαυμα, fomes, scil. materia aëri contigua et ignibus gignendis accommodata (Thes. s. v.). Theophyl. Sim. Hist. VII 6, 8 κομήτης ἐν τῷ ὑπεκκαύματι φαίνεται.

ὑπεκκαύστρια in urbe Solis dicebatur Minervae sacerdos ὅτι ποιεῖταί τινας θυσίας καὶ ἱερουργίας ἀποτροπαίους. Plut. Qu. Gr. 3.

ὑπεκφέρειν = προέχειν. Her. IV 125 ἐδίωκε ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῷ. Cf. IV 120.

ὑπεναντία cum dat. = ἐναντία s. ἐναντίον. Meisterh.[2] 176, 33.

ὑπεναντιολογίαι, contradictio, = ἐναντ. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 64, 13 sive Supplem. p. 32, 17.

ὑπεξάλυξις, evasio. Oraculum clarium ap. Buresch, Klaros p. 81 sq.

ὑπεξαραιρημένος ionice = ὑπεξῃρημένος. Her. VII 83. Cf. ὑπαιρεῖσθαι.

ὑπεξειρημένος = ὑπεξῃρημένος. Oropi tit. a. 73 a. C. Dittenb.[2] 334, 20. 21. 25. 33. 35. 66. Cf. εἱρέθη 152, 45 (tit. att. a. 347, 6 a. C.), 206, 3; 495, 27. 935, 49; ἐξειρέθη 587, 300; παρειρέθη 152, 37; εἱρέθησαν 192, 31 (tit. att. a. 287 a. C.) 206, 39. 246, 51. 303, 49. 318, 49. 529, 19 et similia passim. Vid. supra εἱρέθη.

ὑπεξειρύειν, ionice = ὑπεξέλκειν. Her. VII 225.

ὑπεξέχειν, ionice = ὑπεκχωρεῖν. Her. VI 74. VIII 182.

ὑπεπιστάτης, subpraefectus. Thessalonicae decretum saec. a. C. III ineuntis BCH 1886, 125, 10 Σωσίπατρος ὁ ὑπε[πι]στάτης καὶ οἱ ἁρμοσταὶ — — — εἶπαν κτἑ.

ὑπέρ. In inscr. boeoticis rare servatum, GD 413, 2. 802, 8; ὑπεραμερίας 488, 123. 133, ὑπεραμεριάων ibidem l. 115, 116, plerumque scribitur οὑπέρ, quinquies in eodem titulo (488) l.l. 52. 58. 97. 120. 123, et passim ibidem οὑπεραμερίας (-ρίη etc.), οὑπερδικιόνθω GD 430, 5 = ὑπερδικούντων, Οὑπερμενιδάο 574, 3. — Notabilis forma est ὀπερδικιόνθω GD 429, 3, si certa lectio. — Pamphylii ὑπάρ dicebant testante tit. in Journal of Hellen. Stud. I 251 (Kum.), quo carent GD. — Cretensium est ὑπὲδέ = ὑπὲδδέ per assimilationem pro ὑπὲρ δέ LG XI 44,

ut *ταθθυγατέρας* IV 74, *τιλλῆι* X 53 (*τις λῆι*), *τᾶδδαίσιος*, alia. Vid. *τοῖδδε* et cyprium *πὰ Δάματρα*. Huius praepositionis syntaxis ab ionica et attica eo differt in quibusdam dialectis, quod, ubi habet commodi notionem, construitur cum accusativo pro genetivo, ut Phoc. GD 1523, 15 *ἀποτεισάτω τᾶι Ἀθάναι καὶ τῶι προστάντι ὑπὲρ τοὺς ἀνατιθεμένους καθ' ἕκαστον ἀργυρίου μνᾶς δέκα*, 1545, 7 *προστᾶμεν ὑπὲρ αὐτοὺς τὸν θέλοντα* et ita constanter in titt. delphicis, v. c. 1723, 7 *ἔδωκε — ὑπὲρ Φαινέαν*. Cf. 1740, 4 sq. 1747, 13. 2337, 3 etc. Locr. Amphissae IGSept. 318, 4 *χειρόγραφον Κριτοδάμου — ὑπὲρ Ζωπύραν· — κελεύουσαν γράφειν ὑπὲρ αὐτάν, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γράμματα μὴ εἰδέναι*. Cf. ibidem III 1066, 4 sqq., GD 1474, 5. E Kumanidis Synagoge s. v. adde inscr. argivam W.F. 122 b. 119, Andaniae L.F. 326 a, Mantineae LF 352 *B*. Cf. etiam Epidauri tit. 391, 4 ap. Dittenb.[2] 391, 4. — Vid. supra *παρά* c. acc. pro dat. apud Boeotios et Delphos. Sensu eodem Arcades *ὑπέρ* construebant cum dativo, ut in tit. ap. Dittenb.[2] 465, 2 *ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγίνοντο μαχόμενοι ὑπὲρ τᾶι τᾶς πόλιος ἐλευθερίαι*. Cf. *ἀπό, ἀπύ, ἐξ*. — De usu huius praepositionis pro *περί* in titulis atticis inde ab a. 300 a. C. (apud scriptores, si fides librariis, est multo antiquior) cf. Meisterh.[2] 182, 50, qui sub 49 affert inscr. a. 369 a. C., in qua occurrit dictio insolita *ἄρχειν ὑπέρ τινων* pro nudo genetivo.

ὑπέραθλος. Philodemus de mus. ed. Kemke p. 23 *καὶ τοῖς λεγομένοις ὁ βίος μαρτυρεῖ παριστὰς πολλοὺς ἐν οἷς ἐνκωμιάζουσι μέλεσι καὶ ῥύθμοις συνεχίζοντας ὑπεράθλους ὄντας ἀσπείους δὲ κτἑ*. Cf. *συνεχίζειν* (Add.).

ὑπεραιτεῖν *ὑπέρ τινος*, poscere (aliquid) de aliqua re? *PB* 340, 6 (a. 149 p. C.) *ὑπερητήθη ὑπὲρ τελῶν καταλογισμὸν ὑπὸ τῶν τελωνῶν*. Ceterum verba non expedio.

ὑπεραιωρεῖσθαι c. gen. = *ὑπερέχειν*. Her. IV 105. Cf. VI 116. Cf. *ὑπεραιώρησις* apud Hippocratem.

ὑπεράκρια, τά = *τὰ ὀρεινά*. Her. VI 20. Cf. I 59.

[ὑπερ]αναισχόντως. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 227, 18. Adiectivo utitur Dem. 43, 65.

ὑπερανθεῖν. Arati Phaen. 1059, ed. Maass.

ὑπερανόρεος. Theocr. XXIX 19 in aeolico carmine. Vid. *ἀνόρεος*.

ὑπεράνω, ut apud seriores scriptores, in titulis, v. c. Dittenb.[2] 276, 22. (extr. saec. II a. C.), 329, 58 (a. 86/7 a. C.). Primum occurrit apud Aristotelem H. A. 3, 2.

ὑπεραποδέχ[εσ]θα[ι]. Philodem de vit. et virt. fr. 7, 11 Vol. Herc. (II) vol. I.

ὑπεραποδιδόναι = *ἀνταποδιδόναι*, reddere pro alio. Olbiae tit. saec. a. C. III lRB, I p. 37, 16, 18 *ὑπεραποδοὺς* (sc. *τῶν ἱερῶν ποτηρίων*) *τοὺς ἑκατὸν χρυσοῦς ἐλύσατο*. = Dittenb.[2] 226, 18.

ὑπεραρρωδεῖν c. gen. ionice = *ὑπερορρωδεῖν*. Her. VIII 72. Vid. *ἀρρωδεῖν*.

ὑπεράφανος dorice. Bacchyl. XVI 49. Bl. Pind. *P.* II 38.

ὑπερβάλλεσθαι ionice = ἀναβάλλεσθαι, ὑπερτίθεσθαι differre. Herodotus passim. Cf. Schwhi lex. et ὑπερβολή et ὑπερκέφαλα.

ὑπερβάρης, nimis gravis, nimius. Inscr. Cymae GD 311, 15. τὰν μὲν ὑπερβάρεα καὶ θέοισι καὶ ἰσσοθέοισι ἀρμόζοισαν τᾶς τε τῶ ναύω κατειρώσιος τᾶς τε τῶ κτίστα προσονυμασίας τείμαν παραιτήσατο. Vid. ὑπερθύμως.

ὑπέρβιος. Adde Bacchyl. III 37. XII 75. XIII 19. Bl.

ὑπερβολή ionice = ἀναβολή. Her. VIII 112. Cf. ὑπερβάλλεσθαι. Formula λείπω τὴν ὑπερβολήν, non exaggero. Amh. pap. II 36, 12 (c. 135 a. C.).

ὑπερβόλιον = ὑπερβολή, abundantia. *PO* 103, 26 (a. 316 p. C.) ὑπερβολίου (scil. messis) προσφερομένου προσδεχθήσεται. Cf. PL p. 359 col. VIII 1 (Ptolemaeorum aet.) ὑπερβόλιον τῶν τιμήσεων. Vid. Wilcken O. G. I p. 529 sq.

ὑπερβραδο-κίνητος, tardus nimium, admodum. Inscr. philosophica Oenoandae BCH 1897, 360 [ὥσπερ τοῦ] ἐλέφαντός [ἐστι τὸ ὑπε]ρβραδυκί[νητον το]ῦ [σ]ώματος κτέ.

ὑπεργάζεσθαι, scil. τὴν γῆν. CIA II 1059, 21 ut Xen. Oec. 16, 6. Dion. Hal. X 17.

ὑπεργράφειν, pro alio scribere. *PK* II 220, 24 (a. 149 p. C.). Ἄλκιμος γρ(αμματεὺς) ὑπερέ[γραψα ὑπὲρ αὐτο]ῦ φαμένου μὴ εἰδέναι γράμματα.

ὑπερδεῖσαι = ὑπερφοβεῖσθαι. Her. VIII 119 (et tragici), qui ὑπερδειμαίνειν usurpat V 19.

ὑπερευήθης, stolidissimus. Philodemus de ira ed. Kemke p. 33, 12.

ὑπερεύρεμα. Inscr. Lebadeae (a. 175/171 a. C.). Dittenb.[2] 540, 2. Fabricius de archit. p. 31 adn. 2 „id est, quo certa summa expensis superatur (Mehrkosten)". Cf. BCH XX p. 323, l. 20. Vid. p. 329 et supra εὕρεμα. — De *E* pro *H* in hoc aliisque vocabulis communi sermoni proprio vid. Schweizeri Gramm. d. Pergam. Inschr. p. 47 sqq.

ὑπερευρίσκειν. In Lebadeae titulo citato ἐὰν μὲν ὑπερεύρῃ τὰ κατάλοιπα τῶν ἔργων τῶν ἐπαναπώλων τοῦ ἐξ ἀρχῆς εὑρέματος.

ὑπερευφραίνεσθαι. Adde Philodem. de poematis ed. Hausrath p. 246, 15.

ὑπερήδεσθαι. Schwhi lexico adde Her. III 22, 3.

ὑπερηφανία. Add. Solon ap. Aristot. Ἀθ. πολ. V extr. τήν τε φ[ιλαργυρ]ίαν τήν θ' ὑπερηφανίαν.

ὑπερθαλασσίδιοι χῶροι, i. e. κείμενοι ὑπὲρ τὴν θάλατταν. Her. IV 199, ubi distinguuntur a τοῖς παραθαλασσίοις.

ὑπερθειότατος. Damascius *BA* 1427.

ὑπέρθεσις vocabulorum transpositionem significare videtur ap. Philodemum de rhet. Sudh. p. 198, 5 ταῖς παθητικαῖς ὑπερθέσεσιν = μεταθέσεσιν. Cf. Hermogen. vol. III p. 287. — ὑπέρθεσιν ποιεῖσθαι = ὑπερτίθεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, differre. Philippi regis

Demetrii f. epistula Dittenb.[2] 239, 12 *περὶ τούτων τὴν ὑπέρθεσιν ποιήσασθαι*. CIG I p. 788, 43 *μηδεμίαν ὑπέρθεσιν ποιησάμενος μήτε θυσίας μήτε δαπάνης*. Cf. Thesaurus.

ὑπερθρῴσκειν = *ὑπερπηδᾶν*. Hom., Aeschyl., Solon, Her. II 66. III 134.

ὑπέρθυμος. Adde Bacchyl. XII 103 et fortasse VIII 37 Bl.

ὑπερθύμως, l i b e n t i s s i m e. Inscr. Cymae GD 311 *ἀποδεξάμενος ὑπερθύμως τὰν κρίσιν τᾶς πόλιος Λεσβίων*, fere = *προθυμότατα*. Titulus est Christo ferme aequalis.

ὑπέρθυρα, l i m e n s u p e r i u s. Adde Herond. II 65 *τὰ ὑπέρθυρ' ὀπτά*. Cf. v. 35 *ἔχων δᾳδας τὴν οἰκίην ὑπ[ῆψ]εν*. — *ὑπέρθυρον*. Dittenb.[2] 588, 67. 70. 115.

ὑπερθυρωθῆναι. Inscr. argiva L.F. 116 a (Kum.).

ὑπερθωμάζειν ionice = *ὑπερθαυμάζειν*. Her. III 3, 1. Vid. *θ ῶ μ α*.

ὑπερκαίειν, n i m i s u r e r e. Poll. V 110. Verbo utitur Philostratus de gymn. ed. Volckm. LVIII 6: *οἱ δὲ νότιοι τε καὶ ἐκνεφίαι (ἥλιοι) ὑγροί τ' εἰσὶ καὶ ὑπερκαίοντες*.

ὑπέρκαιρος, p l u s q u a m s u f f i c i e n s. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. p. 59, 12 *Καίτοι τί ἂν τις ἐπὶ πλεῖον διατρίβοι; σχεδὸν γὰρ ὑπέρκαιρα καὶ ταῦτα πρὸς τὸν τόπον*. Proprie o p p o r t u n i t a t e m s u p e r a n s.

ὑπερκατιστάμεν cretice = *ὑπερκαταβάλλειν*, *ὑπερκατατιθέναι*, s o l v e r e p r o a l i q u o. LG XI 35. Vid. *κ α τ ι σ τ ά ν α ι*.

ὑπερκεῖσθαι. Amh. pap. II 97, 6 de bonis publicandis: *βούλομαι ὠνήσασθαι ἐκ τῶν εἰς π ρ ᾶ σ ι ν ὑ π ε ρ κ ε ι μ έ ν ω ν τῆς διοικήσεως περὶ τὴν προκειμένην κώμην πρότερον Ἀγχορίμφεως κτἑ*. Cf. *συγκεχωρημένου εἰς πρᾶσιν* 68, 3.

ὑπερκέφαλα. Titulus ionicus pervetustus Olympiae inventus, quem novissime sic edidit Dittenb.[2] 684: *Βύβων τἐτέρει* (*τῇτέρῃ*) *χερὶ ὑ π ε ρ κ έ φ α λ ά μ' ὑπερεβάλετο ὁ Φό[λ]α*, coll. adverbiis *ὑπέρμορον*, *κατακέφαλα*, *κατωμαδόν*, refutans Wilamowitzii coni. *ὑπὲρ κεφαλάμ* (*μ'*), quae tamen, quia in vetustioribus titulis consonantes duplices saepe una significantur, vera esse potest.

ὑπερκορής = *ὑπέρκορος*? Herond. V, 1 *ἡ δ' ὑ π ε ρ κ ο ρ ὴ ς* (scil. *ἡ ψωλή*) *οὕτω*, | *ὥστ' οὐκέτ' ἀρκεῖ τἀμά σοι σκέλεα κινεῖν*. Nisi forte (ut olim proposui) genuina lectio est *ἦρ' ὑ π ε ρ κ ο ρ ε ῖ ς οὕτω* —; ut fuerit verbum **ὑπερκορεῖν** = *ὑπέρκορον εἶναι*. Quod sane malim.

ὑπερμεγάθης ionice = *ὑπερμεγέθης*. Her. II 175. IV 191. VII 126. Vid. *μ έ γ α θ ο ς*.

ὑπερμήκης et **περιμήκης** ionica, a prosa attica aliena. Praeter poetas illud usurpat Her. VII 128. VIII 144, 2, hoc II 108. 171. VII 36.

Ὑπερμήστρα pro *-μνήστρα* recte cod. *B* Pind. *N.* X 6. Cf. IGSI 2576, 1. Vid. *Κ λ υ τ α ι μ ή σ τ ρ α*, et s. h. v. in A d d e n d i s.

ὑπέρνεθεν per metathesin = *ὑπένερθεν*. Epidaur. *IE* 241, 1. Cf. *ὑ π ο π ε τ ρ ι δ ί ω ν*.

ὑπέροικος c. gen. = *οἰκῶν ἐπέκεινα* c. gen. Her. IV 17 et **ὑπεροικεῖν** c. gen. IV 21. VII 118.
ὑπέροπλος. Adde Bacchyl. VIII 15 Bl.
ὑπερορᾶν (= *ἄνωθεν ὁρᾶν*) *τὴν θάλασσαν*. Her. VII 36 extr.
ὑπέροχος. Adde Bacchyl. III 5. XVI 68. XVIII 44 Bl.
ὑπέρπεδον· *ὄρος, βουνός, ἔπαρμα γῆς· πέδον γὰρ ἡ γῆ.* Phot.
ὑπερπερᾶν (?). Vid. s. v. *λώτισμα*.
ὑπερπηδᾶν *τοὺς νόμους* plus dicit quam *ὑπερβαίνειν*. Hyperid. II 12 Bl. Cf. Dem. XXIII 75.
ὑπερπίπτειν ionice = *παριέναι* de tempore. Her. III 71 *ἢν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη*. Similiter Hippocr. p. 648 *ὅταν ὑπερπέσῃ οὗτος ὁ χρόνος*. Item in Aegypto. Amh. pap. II 19 (106 a. C.) *τοῦ ὑπερπεσόντος χρόνου* et 147, 14 (saec. IV vel V p. C.) *τῶν ὑπερπεσόντων χρόνων*.
ὑπέρπλεον = *περιττόν*. *PB* 415, 15 (saec. IV) *μόνον τὸ γενόμενον κεφάλαιον αὐτῶν ἀπαίτησαι καὶ μηδὲν λάβῃς — ὑπέρπλεον*. Cf. *ὑπερπλεονάζειν*, superabundare in N. T.
ὑπερπόντιος, transmarinus, in prosa. Amorgi tit. Dittenb.[2] 517, 9 (saec. a. C. II) *ἔγγαια καὶ ὑπερπόντια*.
ὑπερσαρκεῖν. Add. Philostr. de gymn. ed. Volckmar L 4.
ὕπερσε aeolice = *ὑπῶρσε*. Compend. III § 48. Cf. *ἔρσεο, ἔρσῃ*.
ὑπερσιτεῖν, nimia edere, voracem esse. Philostr. de gymn. ed. Volckm. XLVIII 4.
ὑπέρτατος. Adde Bacchyl. III 84. X 36. XVI 79 Bl.
ὑπερτείλας *ὁ ἥλιος* = *ἀνατείλας, ἀνασχόμενος*. Her. IV 104.
ὑπερτελεάτας, Apollinis cognomen Spartae in laminis metalli *EA* 1884, 203; item in urbe laconica *τῶν Κοτυρτάτων* *EA* 1900, p. 154 sqq. tres tituli ex eius templo. Cf. GD 4543 sq.
ὑπερτιθέναι. Her. III 5. 32 et **ὑπερτίθεσθαι** I 8. 107. 108. III 71. V 24. VII 18, ionice = *ἀνατίθεσθαι, ἀνακοινοῦσθαί* sive *ἐπικοινοῦσθαί τι τινί*.
ὑπερτόναια, limina superiora portarum et fenestrarum. Cf. Poll. VII 167. CIA II 176, 55. 57. CIA II 1054. Dittenb.[2] 537 cum nota 17. CIA II 834 b = Dittenb.[2] 587, 165. 294. 306.
ὑπερυποκεῖσθαι, nimiis hypothecis gravari. *PK* II 179, 13 *αὐλὴν — μὴ ὑπερυποκειμένην μηδὲ προεξηλλοτριωμένην διὰ μηδενὸς ἀρχείου* (a. 68 p. C.).
ὑπερφίαλος. Adde Bacchyl. X 78. XII 158. XIV 62.
ὑπερφρονεῖν πλούτῳ = *μέγιστον φρονεῖν ἐπὶ πλούτῳ*. Her. I 199.
ὑπερφόεια in papyris aet. byzant. *PO* 134, 19 et saepe. Cf. *τιμιότης*. **Ὑπερφοῖα** CIG 4699.
ὑπερφῦναι = *ὑπερενεγκεῖν*. Her. VI 121 *Ἕλληνας ἰσχύι*.
ὑπέρχειρ, longioribus manibus praeditus, fere = *μακρόχειρ*. Philostr. de gymn. XXXVIII 2: *μακροὶ τὰ σκέλη καὶ ὑπέρχειρες*.
ὑπερχόε (imperat.) = *ὑπερχεῖ*. Tit. att. aet. imperatoriae, fort. saec. I, repertus in fonte ante Dipylum BCH XX 79 *Ὁ Πάν, ὁ Μήν, χαί-*

ρετε Νύνφαι καλαί | ὗε, κύε, ὑπερχύε. Vid. Usener in Mus. Rhen. 1900, p. 295 sq.

ὀπερφδιον τεθυρωμένον. Inscr. Deli BCH VI 63 (Kum.).

ὀπερωνεῖσθαι, nimio pretio emere (conducere). P. Cornelii Scipionis consulis a. 788/16 epistula, tit. VIII sq. ap. Viereck Sermo Gr., in loco lacero ὑπε]ρωνηθεῖσι. Verbum affertur e solo Themistio.

ὀπερῷον cum iota scribendum. Meisterh[2] 52.

ὀπερώρεια = ἀκρώρεια. Theophyl. Sim. Hist. II 8, 11 ἀνὰ τὰς ὑπερωρείας τοῦ ὄρους.

ὀπερωτᾶν. Inscr. att. saec. IV a. C. *EA* 1888, 12, l. 73 (= Dittenb.[2] 439) τοὺς δὲ μάρτυρας — παρέχεσθαι ἐκ τῶν ἑαυτοῦ θιασωτῶν μαρτυροῦντας τὰ ὑπερωτωμένα, ubi Pantazides recte explicat ὑποβάλλειν ἐρώτησιν, monens apud Platonem Gorg. 483 B hoc verbum perperam explicari.

ὀπεσβαίνειν, clam adire. Theophyl. Sim. Hist. II 11, 11, ubi de Boor ἐπεσβαίνων coniecit.

ὀπεόθονος. Vid. ὑπόμαστρος.

ὀπευθυντηρία. Lebadeae inscr. Dittenb.[2] 540, 105 (cf. 111. 115. 146. 148. 166) τὰ ἐπιβαίνοντα πάντα ἐπὶ τοὺς κρατευτὰς (q. v.) καὶ ἐπὶ τὴν ὑπευθυντηρίαν μὴ ἔλαττον ἢ ἐπὶ δύο πόδας κτἑ., ubi vox significat sec. Fabricium de archit. p. 73 rudus calculosum, quo solum integitur ad efficiendam aequam planitiem, cui deinde imponuntur lapides pavimenti; cf. titulus att. de Philonis sceuotheca CIA II 1054 = Dittenb.[2] 737, 17 οἰκοδομήσει δὲ τοὺς τοίχους τῆς σκευοθήκης καὶ τοὺς κίονας ἀκτίτου λίθου, θεὶς εὐθυντηρίαν τοῖς τοίχοις πλάτος τριῶν ποδῶν κτἑ., ubi muri fundamentum ex lapidibus sectis constructum intellegendum esse monet Ditt. Vocabulum saepius ibi recurrit. Hes. εὐθυντηρία· τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα (scil. χαλίκων).

ὀπέχθεμα (= ὑπέκθεμα). Andaniae tit. a. 91 a. C., Dittenb.[2] 653, 59 γραφέτω ἐν ὑπεχθέματι, ubi editor explicat tabulam alii quasi subiunctam aut adnexam; si quidem ἔκθεμα sit recentius vocabulum pro πρόγραμμα (cf. Lob. Phryn. p. 249).

ὀπέχθηται = ὑπέκθηται inscr. cretica saec. a. C. III Del. 119, 21 et ὀπεχθεσίμων l. 25; similia alibi.

ὀπηλάτων (Hippocr. II p. 38 K.)· τῶν ὑπελαυνόντων (pro ὑπὸ ἐλαττόνων ἔνιοι corr. Schmidt, sed ἔνιοι, scil. explicant, fortasse servari potest) φύλλων. H. Erotianus p. 376 ὑπηλάτῳ τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι, παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον. Significantur medicamenta purgativa

ὀπηρετεία = ὑπηρεσία. Inscr. metr. Damasci. L.W. 2549 (Kum.).

ὄπισθα aeolice = ὄπισθεν. Apollonius de adv. 192, 13. Vid. ὗκα, ἐξόπισθα.

ὀπίσχεσθαι = ὑπισχνεῖσθαι. Passim Herodotus cum Homero et tragicis. Etiam Delphi, v. c. in sacramento amphictyonico a. 380 a. C.

GD 2501 saepius et in tit. saec. V a. C. 2561 = Dittenb.[2] 438, 11 *ὑπίσχομαι ποὶ τοῦ Διὸς τοῦ Πατρῴου.*

ὑπνοδεής (?), somno indigus. Vid. *ὑπνώδης*.

ὕπνος. Herond. VI 88 *ἡ μαλακότης ὕπνος*, somni instar, ubi Meister coniecit *μαλακός τις* vel metri causa *μαλκός τις*, coll. Theocr. XV 125. A. P. V 165, 4. 197, 2. — Idem VII 7 *μέχρις τὸν ὕπνον ἐκχέῃ πάντα.* — **Ὕπνος**, deus salutaris, in tit. attico reperto in Asclepieo: *Ἀσκληπίωι καὶ Ὑγιείαι καὶ τῶι Ὕπνωι — χαριστήριον* ap. Dittenb.[2] 776, cuius vide notam. Hinc Mercurii, somni donatoris, nomen interdum inter deos medicos apparere monet idem ad tit. 631, not. 3.

ὑπνώδης pro *καθεύδων*. Kaib. ep. 774, 1 *ὑπνώδης Φίλιος — Ναύλοχον εἶδεν ὄναρ.* — Pro *ὑπνώδεα* apud Eur. Herc. 1050 *ὑπνοδεᾶ* somno egentem requiri monui Mnemos. XXVII p. 243.

ὑπνῶν laconice = *καθεύδειν*. Ar. Lys. 145. Cf. Theocr. X 48 et (*ὑπνοῦν*) Eur. Cycl. 453. Herodotus I 11. III 69 utitur medio *ὑπνοῦσθαι*. Cf. *κατυπνοῦν*.

ὑπό. Non legitur in titulis boeotice scriptis et *οὑπό* tantum in *οὑπάρχωση* GD 488, 149 et *οὑ[π]όλ[υπα]* = *ὑπόλοιπα* 737, 14. — Vid. *ὑπά*, *ὑππρό*. — Haec praepositio more homerico cum dativo pro genetivo iungitur in tit. samothracico Mitth. 1892, 348 a, 18 *βουλόμενος ὑπακούειν πάντα τὰ ἀξιούμενα [ὑπὸ] τῇ πόλει*, ubi editor p. 350 cft. ex inedito decreto arcadico Magnesiae ad Maeandrum: (*ἡ πόλις*) *τὰ ὑπὸ τοῖς συγγένεσι καὶ φίλοις καὶ εὐνόοις ἀξιούμενα ὑπακούει.* Ceterum utraque inscriptio exarata est sermone communi.

At eodem sensu valde suspectum mihi est *ὑπό* cum accusativo iunctum in inscr. Halicarnassi saec. III extr. ap. Michel 834 extr. *τοῖς δὲ τοῦτο διαφυλάσσουσιν καὶ ποιοῦσιν ἄμεινον γένοιτο ὑπὸ θεὸν καὶ ἄνθρωπον*, ubi ipsa sententia *ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων* flagitare videtur.

ὑπό cum gen. pro *ἐπί*. Olympiae tit. saec. a. C. IV Dittenb.[2] 98 *ὑπὸ ἑλλανοδικᾶν*, i. e. munere fungentibus hellenodicis.

Locis ubi *ὑπό* c. acc. legitur pro usitatiore dativo addatur Her. VII 108, 1 (*Θεσσαλίῃ*) *ἦν ὑπὸ βασιλέα δασμοφόρος.*

Insolitam locutionem *ὄνος ὑπὸ οἶνον* et *ὑπὸ δένδρα καὶ βαῖς* in pap. aeg. Herm. XX p. 453 sqq. (cf. XXVIII 60) Erman in Hermae vol. XXVIII p. 479 sq. explicat e sermone aegyptiaco asinus vino (etc.) onustus. Vid. s. v. *τρίχωρον*. Nova exempla prodierunt ex papyris EGH, Ostr. 14, 2. 15, 2. 16, 2. 3. 17, 2 *ὄνος ὑπὸ κριθήν* et similia.

ὑποακραῖος, Apollinis cognomen. CIA III 91 (Kum.).

ὑποακταίνοντο· *ἔτρεμον*. H. Pro *ὑπερικταίνοντο* olim in Qu. ep. Homero ψ 3 reddidi *ὑποακταίνοντο*, coll. *ὑποδεῖν*, *ὑπολύειν*, *ὑποτρέμειν*. Vid. v.Leeuwen, qui recte divisim edidit *πόδες δ' ὑπὸ ἠκταίνοντο.*

ὀποβαριτων? *Κερμάτων ὑποβαριτων* = *ὑποβαρέων*, satis gravium, pro *κερμα των* [*ἀ?*]*πο βαριτων* apud Krallium Denkschr. Wien. Akad. XLVI, II (saec. VI) suspicatur Wilcken, Archiv f. Papyrusf. I p. 419, not. 1.

ὀπόβασις *τῶν ἀγαλμάτων*, basis. Therae tit. saec. III ineuntis IGI, III 330, 275; CIG 3884 *κατασκευῆς καὶ ἀναστάσεως τῶν τε ἀνδριάντων καὶ τῶν ὑποβάσεων*.

ὀποβατῆρες. Lebadeae inscr. a. C. 175/1 IGSept. I 3073 = Dittenb.[2] 540, 8, tabularum substructiones, interprete Fabricio de archit. p. 57, qui cft. *βατήρ* ap. Poll. II 200, *ὑπόβαθρα· κρηπίς, θεμέλιος* ap. Hes. Vid. *παραστάματα* et *ἐμβατήρ* in Addendis.

ὀποβιβλιοθηκοφύλαξ. *PB* 660, 9. 14. (saec. II p. C.).

ὀποβλάττη. Diocletiani edictum XVI 88 ed. Mommsen. Vid. *βλάττη*.

ὀπόβροχα, aquis submersum. Her. VII 130 homerice (Od. ε 319) = *ὑποβρύχιον*, quo cum Platone (Phaedr. 248 a) et aliis utitur I 189.

ὀπόγνοθα (?)· *τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ τὸν γνάθον*. Fortasse *ὑπόγνοθα* legendum, ut sit gl. aeolica. Vid. *A* = *O*.

ὀπογραμματεύς. CIA I 324 et II passim.

ὀπογραφέες, = *ὑπογραμματῆς*, unus pluresve commemorantur post *τὸν γραμματέα* in titulis Acrarum sicularum GD 3240. 3241. 4242. Vid. *τριακάδαρχοι*.

ὀπογράφειν in inscriptionibus saepe significat infra ponere, citare, afferre. Cf. BCH V 439. IX 132. Mitth. V 300. VII 64. Eodem sensu usurpatur *ὑποτάττειν*, q. v.

ὀπογραφεύς, qui subscriptione alicui attestatur. FGH 91, 33; 98, 18: *ὑπογραφεὺς τῆς Θενετκουεῖτος Λεοντᾶς*. — *ὑπογραφεὺς τῶν ὁμολογούντων Μύσθης*, cum verbo *ὑπογράφειν* (97, 24).

ὀπογραφή, iudicum sententia subscripta libello supplici apud Aegyptios Ptolemaeorum aetate. *PT* I p. 7, 33 et VI extr. Vid. Peyron. vol. I p. 169, qui cft. usum voc. subscriptio apud iureconsultos latinos notantis sententiam Principis, qui saepe dabat responsa suam sententiam subscribens libellis, quibus ipsum cives consulebant.

ὀπόγορος, succurvus. Add. Philostr. de gymn. XXXV 40 ed. Volckm. *γυμναστικώτερα δὲ τὰ ὑπόγυρα* (*νῶτα*).

ὀποδεδρόμηκεν (*λέπτον χρῷ πῦρ*) aeolice = *ὑποδεδράμηκεν*. Sappho 2, 10.

ὀποδειμαίνειν = *ὑποδεῖσαι*. Her. VII 104. Vid. *δειμαίνειν*.

ὀποδέκεσαι = ion. *ὑποδέκεαι*, *ὑποδέχῃ*. Epidaur. GD 3339, 45 *ὑποδέκεσαι* — *ἀποθυσεῖν* — *ὑποδέκομαι*. Forma memorabilis admodum propter servatum *Σ* intervocale.

ὀποδέκεσθαι ionice et dorice = *ὑποδέχεσθαι*. Passim Herodotus. Vid. *δέκεσθαι*.

ὀποδέκτης vectigalium collector. In Aegypto aet. byzantina *PB* 365, 13 (a. 603) *θαυμασιωτάτῳ Θεοδώρῳ ὑποδέκτῃ υἱῷ ἀπὸ τῆς Ἀρσινοϊτῶν*

πόλεως [χαίρειν]. Cf. Iustin. Novell. 3 et alios in lexico Sophoclis. — Vid. infra χρυσυποδέκτης.

ὀποδεμάτια = ὑποδημάτια. Diocletiani edictum VIII 7 ed. Mommsen.

ὀποδέμειν ion. = ὑποικοδομεῖν. Her. II 127 (substruere). Cf. ὑποδομά.

ὀποδενδροάζειν. Vid. δενδρυάζειν.

ὀποδέξας ionice = ὑποδείξας. Her. I 32, ὑποδέξω I 189.

ὀποδέξιοι (ὑποδέξιμοι coni. Valckenaer) λιμένες, capaces navium. Her. VII 49, 1. Cf. homericum ὑποδεξίη.

ὀποδερίς, monilis species. CIA II 652 (= Dittenb.[2] 586 17. 76. 91). IV 2, 672 C 10. 767 b. 14, IV 3. 62 b A 12. Vid. lexica.

ὀποδῆσαι (?)· ἐνεχυρασθῆναι. Ἰταλιῶται. H. Fortasse **ὀποτεθῆσθαι.**

[ὀπ]οδιαμέ[νειν]. Oenoandae titulus BCH 1897, p. 412 sq.

ὀποδιασύρειν. Epidaur. *IE* 1, 24 (= Dittenb.[2] 802) θεωρῶν δὲ τοὺς ἐν τῶι ἱαρῶι πίνακας ἀπίστει τοῖς ἰάμασιν καὶ ὑποδιέσυρε τὰ ἐπιγράμματα. Cf. διασύρειν in lexicis.

ὀποδιδάσκαλος τραγικός. CIA II 551, 46.

ὀποδιοικητής, proadministrator aerarii. Papp. Leid. B II 13; D I, E 3; L 12; PPW p. 124. Passim in papyris commemorantur διοικηταί. Vid. Wilcken, O. G. I cap. V, p. 492 sqq.

ὀποδογματίζειν (?); infra decernere. Magnesiae ad Maeandrum tit. saec. II a. C. ineuntis Dittenb.[2] 928, 13 τὰ περὶ τούτων ὑπο[δ]ε-[δογματισμένα. — Decretum sequitur l. 15 sqq., itaque = τὰ κάτω δεδογματισμένα.

ὀποδόκιον „désigne probablement une semelle placée au haut des murs sur toute leur longueur pour y fixer les poutres du plafond. Puisque cette semelle supportait les poutres, elle devait être surmontée d'un κυμάτιον = ταινία ἐπὶ τὸν θρᾶνον dans cette inscription." Ita Kabbadias ad *IE* 241, 59 sqq., coll. Hes. s. v. θρανίον· καὶ τὸ <τῶν> ὑπὸ τὴν δοκόν τι, ita ut ὑποδόκιον sit idem quod θρᾶνος sive θρανίον. Cf. Deli tit. BCH 1890, 394, ubi explicatur „Assise supérieure du mur, sur le quel la ταινία s'appuie comme sur une banque." Item l. l. p. 468. — Θρᾶνος trabum genus denotat in tit. de Philonis sceuotheca ap. Dittenb.[2] 537, 85 (not. 43). Poll. X 49 τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους.

ὀποδομά, ά. Inscr. trozenia L.F. 157 a (Kum.) = **ὀποδομή** in tit. Deli saec. III a. C. BCH 1890, 394. Cf. ὑποδέμειν.

ὀποδόντιον ἄλγος. Inscr. metr. Lesbi IGI II 489, 5.

ὀπόδομα, τό, tunica, sive inducula. Andaniae tit. saec. I a. C., Michel 694 (= Dittenb.[2] 653), 19, i. q. **ὀποδότας** l. 22.

ὀποδόνειν ionice = ὑποδύεσθαι. Her. IV 120. VI 2. VII 10, 8. 134.

ὀποδότας, ὁ. Vid. ὑπόδυμα.

ὀποεργεπι[στάτης], operis subpraefectus. Abydi tit. L.W. 1743 (Kum..

ὀποζακορεύειν. Tit. thebanus CIG 1634, 2 *ΑΠΑΖΑΚΟΡΕΥΣΑΣΑ*, correctum a Boeckhio in *ὑποζακορεύσασαν*. Cf. *ὑποζάκορος* Her. VI 134. 135.

ὀποζηλοῦν. Theophyl. Sim. Hist. IV 1, 2 *ἀδελφὰ τῶν ἐκείνῳ διεγχειρηθέντων ὑποζηλώσαντες.*

ὀποθάλπειν, leniter fovere. Add. Philostr. de gymn. LVI 4.

ὀπόθεμα = *ὑποθήκη*. BCH V 163 *ἐπὶ ὑποθέματι ἀγρῶν*, cf. inscr. thraciam citatam in Thesauro (Kum.).

ὀπόθεντον (?)· *Ῥόδιοι ἐπὶ θυσίας.* H. An *ὑπόθυτον*?

ὀποθερίζειν figurate Theophyl. Sim. Hist. I 8, 7 *τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον παρὰ Ῥωμαίων ὑποθερίζοντος, ὃν αἱ συνθῆκαι τῷ Χαγάνῳ ἀν' ἔτος ἐβλάστανον ἕκαστον.* Vix differt a verbo simplici.

ὀπόθεσις praegnanter = *μῖμος ὑπόθεσιν ἔχων*. Vid. Addenda s. v. *μιμολόγος.*

ὀποθοιναρμόστρια. Vid. *θοιναρμόστρια.*

ὀποθομίς (**ὀπόθομις**). Athen. XV 678 D. *ὑποθυμὶς δὲ καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρὰ Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως· Φιλήτας δ' ἐν τοῖς Ἀτάκτοις ὑποθυμίδα Λεσβίους φησὶ καλεῖν μυρσίνην κλῶνα, περὶ ὃν πλέκειν ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη.* Cf. Sappho 46, 1. Alc. 15, 17.

ὕποινος, vinosus. Philostr. de gymn. XLVIII 6 *τοὺς δ' ὑποίνους γαστήρ θ' ἑρμηνεύσει περιττὴ καὶ αἷμα ἱλαρώτερον* (*χλιαρώτερον* Cob.).

ὀποκαθιέναι. Add. Philostr. de gymn. XXXI 7: *ἀλυπότερον γὰρ πηδήσεται καὶ ῥήξει οὐδὲν τοῦ σώματος, ἢν ὑποκαθεὶς* (paullatim residens) *τὸ ἰσχίον κατερείσῃ τῇ βάσει.*

ὀποκάλυμμα. *τὸ ὑ. τῶν ἱματίων.* Pap. mag. saec. III p. C. *PK* I 121, 190 *φόρει εἰς τὸ ὑποκάλυμμα κτέ.*

ὀποκατάρατος = *κατάρατος*. Inscr. phrygia aet. rom. CIG add. 3882 b. (Kum.).

ὀποκατέχειν. Lamina plumbea IGSI 872, 29 *ὑ]ποκατέχετε ὑμεῖς* (O daemones) *[αὐτὴν ταῖς ἐ]σχάταις τιμωρίαις.*

ὀποκατῆσθαι ionice = *ὑποκαθῆσθαι*. Her. VII 27. VIII 40.

ὀποκατώρυκται = att. *-ορώρυκται*. Sophronis fr. 83 Ahr.

ὀποκαύστη, obscurum vocabulum in pap. Leid. S. III 30; VII 8; T. 5. Reuvens, Lettres à M. Letronne 3, pag. 107 explicat femme chargée d' allumer le feu dans les salles de bains. Cf. Ostr. 901. 905. 927. 936. 1259. 1447 continentia apochas *τέλους ἀχυρικοῦ εἰς ὑπόκαυσιν βαλανείου.* Cf. Wilcken O. G. I p. 165.

ὀποκαυστήριον. *PK* I 121. 469 *βάλε εἰς ὑποκαυστήριον βαλανείου.* Cf. *ὑπόκαυστον* (lexic.) et *ὑποκαύστη.*

ὀποκειμένου ἐπιστρατηγίᾳ, scil. *τέλους*. *PB* 199, 14. FGH XLII a I 11. Cf. Wilcken O. G. I p. 597 de variorum tributorum custodia quam varii magistratus in Aegypto exercebant.

ὀποκεφάλαιον = προσκεφάλαιον. Sami tit. a. 346/5 a. C., Hoffm. 169, 28, ut apud Hippocratem.

ὀποκεχομένος. *PO* 39, 9 (a. 52 p. C.) „suffering from cataract" vertunt editores.

ὀποκιναιδεῖν. Philodemus de vitiis ed. Sauppe, pag. 32 § 34 in descriptione τοῦ εἴρωνος dicit: καὶ προσέχειν μὲν διαλεγομένῳ καὶ ἐγχάσκειν, εἶθ' ὑποκιναι[δ]εῖν καὶ διανεύειν ἄλλως ποτὲ δ' ἀνακακκάζειν = ἀνακαγχάζειν, att. ἀνακαχάζειν. Verbum notare videtur tacitam vultus impudentiam.

ὀπόκλοπος, abditus. Bacchyl. XIV 30 Bl.[2] = fr. 26 οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ | βροτοῖς δὲ φωνάεντα λόγον σοφία.

ὀποκολλᾶν, infra agglutinare. Amh. pap. II 137, 13 loco lacero (288/9 p. C.).

ὀποκορυφαῖος, sacerdos quidam in Aegypto. *PB* 347, 1. 13 II 11, ut etiam κορυφαῖος.

ὀποκρητηρίδιον ionice = ὑποκρατηρίδιον. Her. VII 27. VIII 40.

ὀποκρίνεσθαι ionice = ἀποκρίνεσθαι. Her. I 12. 78. 91. 164. III 119 Haec Schwh. Adde III 31. 4. Restitutum V 49 extr. VIII 101.

ὀπόκρισις = ἀπόκρισις. Her. I 90. 116. III 58. IX 9; restitutum I 49. V 10.

ὀποκριτής. Vid. s. v. ποιητής.

ὀποκροκαίνεσθαι, croceo colore suffundi. Theophyl. Sim. Hist. I 6, 1 τῶν ὀφθαλμῶν ὑποκροκαινομένων τῇ φλογὶ τῆς ἀνίας.

ὀποκυμαίνειν, subtus undare. Ὑποκυμαίνουσαι (φλέβες) pro ἐπικυμαίνουσαι Philostrato de gymn. XXXV 22 reddidit Cobet.

ὀποκύπτειν c. dat. pers., se subicere alicui = ὑποπίπτειν, ὑποβάλλειν ἑαυτόν, ὑποτάττεσθαι, al. Her. I 130. VI 25. 109.

ὀποκύφων. Vid. κύφων.

ὀπολαμβάνειν, adiuvare. *PB* 46, 3 ὑπέλαβές με πέμψας μοι τὰ κριτάρια. — excipere, insequi, invadere = ἐπιέναι. Her. VI 27. 75. — I 179.

ὀπολαμπάδος κλεῖθρον. Deli inscr. Dittenb.[2] 588, 219, qua confirmatur Phylarchi lectio ap. Athen. XII 536 E.

ὀπολάμπειν = ὑποφαίνεσθαι de vere. Her. I 190 VIII 140. Cf. ἐκλάμπειν et διαλάμπειν in lexicis.

ὀπόλισφος. Add. Philostr. de gymn. XXXIV 50 τὰ δ' ὑπὸ τῷ ἰσχίῳ μήθ' ὑπόλισφα (gracilia Volckm.) ἔστω μήτ' αὖ περιττά.

ὀπολογεῖν = ὑπολογίζειν. MFP II 4, 11. 1. 3 et 12, 4, 4 (med. saec. III a. C.), quae forma iam occurrit in codd. Aristotelis et Theopompi. Cf. ὑπολογή = ὑπολογισμός. *PB* 422, 5. 11.

ὀπολογή, fundamentum, alibi στρῶσις. Dittenb.[2] 587, 8 μισθωνεῖ τοῦ τείχους τῆς ὑπολογ[ῆ]ς e Koehleri (CIA II 2. 834 b) lectione.

ὀπόλογος, ὁ. Amorgi tit. saec. II a. C. Dittenb.[2] 517 § 3: καὶ μὴ ἔστω ὑπόλογος (= ὑπολογισθήτω) τῆι πόλει τοῦτο τὸ ἀργύριον εἰς τὸ

δάνειον, ἀλλ' ἀποδότω ἡ πόλις τὸν τόκον. Cf. l. 30: *μὴ εἶναι Ἀρκεσινεῦσιν ὑπόλογον τούτων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. TH*, I 138 *ὑπόλογος ἐσσῆται ὡς τὰν ἱερὰν γᾶν ἀδικίων*, ibid. 151 *ὑπόλογος ἐσσῆται κὰτ τὰν ῥήτραν.* Cf. l. 160 et alibi. — Vid. lexica. — Quid sibi velit *ὑπόλογος* in lacero loco PL 62 I 9 incertum est. Cf. Wilcken. O. G. I p. 536. Item in Amh. pap. II, 8. 7. 25. 37 (Cf. 28 et 31) *ἀπὸ τοῦ καθήκοντος ὑπολόγου.* Vid. editores ad l. 3.

ὑπομαργότερος = *ὑπό τι μανικός.* Her. III 29. 145. VI 75.

ὑπόμαστροι = *ὑπεύθυνοι.* Andaniae tit. ap. Michel 594, 52. Vid. *μάστροι.*

ὑπομείονες Spartae dicebatur altera civium classis, inferior *τοῖς ὁμοίοις.* Xenoph. Hell. III 3, 6. Apud Cassium Dionem XXXVIII, 35. XL 51 extr. XLVII, 42. LXXIX 32 ita audiunt militum praefecti inferiores.

ὑπομ(ε)λανδριῶδες· *εἶδός τι ταρίχου.* H. Correcta est gl. ex Epicharmi fr. 73 ap. Athen. III p. 121. A fusco colore ita dictum.

ὑπόμεμφος *PB* 460, 8 (saec. III p. C.) *ἐνάρχοις ὑπομέμφοις*, Memphidis imperio subiectis.

ὑπομένειν. Schwhi lexico adde Her. III 9, 1. 11, 1. 25, 2.

ὑπόμναμα dorice = *ὑπόμνημα.* Dittenb.[2] 463, 137 (cf. not. 46); 802, 39 *ἀνθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν ὃν ἀργύρεον ὑπόμναμα τᾶς ἀμαθίας.*

ὑπόμνημα = *μνῆμα.* Tit. christianus IGSI 195.

ὑπομνηματισμός. Tit. att. Dittenb.[2] 593, 2 *καθ' ὑπομνηματισμὸν τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου*, ubi adnotat „Romanorum aetate Areopagitarum decreta hoc vocabulo indicari consuevisse cum Ciceronis ad Att. V 11, 6 tum permultorum atticorum titulorum testimoniis constat." Interdum formulae adduntur verba *καὶ ἐπερώτημα τῆς βουλῆς τῶν φ' καὶ τοῦ δήμου.*

ὑπομνηματογράφος. Inscr. aeg. FGH 5, 14 (saec. II vel I a. C.). Cf. Archiv f. Papyrusf. I p. 58 sqq.

ὑπονεάζειν, paululum renovare. Philostratus de gymn. XXXV 24. ed. Volckm.

ὑπονέμεσθαί τινά τι, emungere aliquid alicui. Epicharmi fr. 5 Ahr. (Poll. X 81).

ὑπόνομος, cuniculus. Adde CIA II 1060, 11 *ἄγειν ὑπονόμους διὰ τοῦ χωρίου*, 15 *βάθος τῶν ὑπονόμων.* CIA IV 169 b, 17 *τῆς τοῦ ὕδατος ἀγωγῆς καὶ τῶν ὑπονόμων ἐπιμεμέληται.*

ὑποπάσσειν, (subspergere) substernere (*ποίην ἀπαλωτάτην*). Solus Her. I 132.

ὑποπείθειν, clam vel sensim persuadere. Theophyl. Sim. Hist. I 8, 4; qui tamen composita cum *ὑπό* pro simplicibus ponere consuevit.

ὑποπετρίδιοι *ὄνειροι* pap. aeg. in Alcmanis Partheniis ap. Bgk., poet. lyr. ed. IV *ἐκπρεπὴς τῶς ᾧπερ αἴ τις ἐν βοτοῖς στάσειεν ἵππον παγὸν*

ἀεθλοφόρον καναχάποδα τῶν ὑποπετριδίων ὀνείρων, ubi nuper Headlam Cl. Rev. 1900, p. 5 sq. coniecit θᾶσσον' ὑποπτεριδίων ὀνείρων. Vulgatam lectionem ὑποπετριδίων iam legit Herodianus. — Cf. ὑπέρνεθεν.

ὀποπετροῦν, rigefacere. Pap. mag. W. Leid. p. 19, 37 πᾶν ὑγρὸν ὑποπετρωθήσεται. — **ὀπόπετρος**, saxosus. Solus Her. II 12.

ὀποπίπτειν, cadere sub aliquam rem, sensu proprio. Tit. Astypalaeae, Augusti epistula, Dittenb.[2] 356, 26 τὸν δὲ οἰκέτην — ἀφεῖναι τὴν γάστραν [ὥστ'] Εὔβουλον ὑποπεσεῖν.

ὀπόπλιος dorice = att. ὑπόπλεως Ahrens II 29, 2 = ὑπόπλεος Her. VII 47. Cf. πλέος.

ὀποπόδιον. Vid. ἀντύα et χελωνίς.

ὀποπροτάνιες. Anactorii tit. CIG add. 1793 (Kum.).

ὀποσευαντήρ (?). Kaib. 1048 τοξοφόρον Φοῖβον λοιμοῦ ὑποσευαντῆρα, quod Kum. s. v. non recte defendit a coni. probabili ὑποσημαντῆρα.

ὀποσημειοῦσθαι, infra signare (subsignare). *PB* 267, 14 (a. 250 p. C.). Cf. ὑποσημείωσις in lexicis.

ὀποσκαριφισμός. Plut. Qu. conv. VI 7, p. 693 DE ἡ γὰρ αὐτοῦ τοῦ πυροῦ διαπόνησις εἰς τὸν ἄρτον οὐδὲν ἕτερον ἢ κάθαρσις οὖσα, θέασαι μεθ' ὅσης γίγνεται πραγματείας· οὐ γὰρ μόνον ὑποσκαφισμοὶ καὶ διαττήσεις καὶ ἀποκρίσεις καὶ διακρίσεις εἰσὶ τῶν σιτίων κτέ. Paton Cl. Rev. 1901 p. 250 corrigit ὑποσκα<ρι>φισμοί „scraping lightly with the hand to get rid of stones", ὑποσκαφισμός lexicis eximi iubens.

ὀποσκιόεις Nicandro Ther. 96 redditum a Schneidero p. 164 ed.

ὀποσκιπής, cui hebetior est oculorum acies. MFP 20, 5. Cf. σκιπός in lexicis.

ὀποσπονδορχησταί. Inscr. Olympiae *EA* 34, 86 et A. Z. 1878, p. 98 (Kum.). Vid. ἐπισπονδορχησταί.

ὀποσπονδοφόρος, ὁ. Ibidem (A. Z.), p. 99. Cf. σπονδοφόρος (lex.).

ὀπόστασις, substantia, proprietas. *PO* 237 VIII 26, ubi editores „the whole body of documents bearing on the ownership of a persons property deposited in the archives". Alibi significat licitatio, quae scripto, δι' ὑπομνήματος, fieri debebat. Verba licitandi sunt ὑφίστασθαι et ὑπισχνεῖσθαι. Cf. Wilcken, O. G. I p. 526, not. 2.

ὀποστατικόν, τό, pecunia quam solvere debent recens initiati. Andaniae tit. a. 91 a. C. Michel 694 50 (= Dittenb.[2] 653) ἀπὸ τῶν πρωτομυστᾶν, τὸ ὑποστατικόν.

ὀπόστατον τό = ὁ ὑποστάτης. Inscr. Deli a. 279 a. C. Michel 833, 126 περιρραντήριον ὑπόστατον ἔχον. Cf. CIA IV 2, 652 b 16. 700 b fr. B 26 sq. 767 b 66.

ὀποστέλλεσθαι, reformidare, refugere. Add. Dittenb.[2] 225, 10 (Erythrarum tit. saec. a. C. III) οὔτε φόβον οὔτε κίνδυνον. 246, 10 (Eleusinis eiusdem fere aet.) οὔτε κακοπαθίαν οὐδεμίαν οὔτε κίνδυνον

318, 28 Letae in Macedonia a. 118 a. C. *οὐθένα κίνδυνον οὔτε κακοπαθίαν*.

ὀπόστημα, basis. CIA III 1418—1421. Vid. *ἐπίθεμα*.

ὀπόστολοι. Magnesiae thessalae tit. Mitth. VII 336 sq. Muneris alicuius, fortasse sacerdotii, appellatio (Kum.).

ὀποστραβαινίζειν, (plus minusve) limis oculis esse. MFP 17, 1, al. (aet. Ptolemaei III).

ὀπόστραβος. *PO* 99, 3.

ὀποσυγκόπτειν, paullulum abbreviare. Apollonius de adv. *BA* 552, 32. 554, 8, ut *ὄφελον* ex *ὤφειλον*.

ὀποσχισμός. „Das Stutzen (des Bodens)." Wessely PR II p. 34, 24; FGH 112, 5 et ibidem l. 3. Amh. pap. II 91, 11.

ὀποτάβητος *καινοῦ* = *ὑποτάπητος κ.* Diocletiani edictum VII 62 ed. Mommsen.

ὀπόταγμα. *PB* 55, 5 *ἔτι ἐν ὑποτάγματι οὖσαν*, cum adhuc serva esset. Wilcken O. G. I p. 447, not. 1.

ὀποτάμνειν, ion. = *ὑποτέμνειν*. Her. V 86. Vid. *τάμνειν*.

ὀποτελεῖν *φόρον*. Adde tit. att. a. 446/5 *ὑποτελῶ τὸν φόρον Ἀθεναίοισι*. Dittenb.^{2} 17, 26 et 55, 11 (saec. a. C. V extr.). — Amorgi 831, 15 *ὑποτελεῖ δὲ μίσθωμα*.

ὀποτιθοῦσα pro *ὑποτιθεῖσα*. Vid. *τιθέναι*.

ὀποτίμημα. Lebadeae tit. Dittenb.^{2} 540, 9 *τῶν δὲ πώρων ὑποτίμημα λήψεται τοῦ λίθου ἑκάστου δραχμὰς πέντε ὅσους ἂν παράσχηι κτέ.* Cf. ll. 55 et 58. Vid. Thesaurum s. v. *ὑποτιμᾶν* et editoris notam 14.

ὀποτιτθίδιον *παιδάριον* (= *ὑποτίτθιον* sive *ὑπότιτθον* = *ἐπιτίτθιον* sive *ἐπιμαστίδιον* = *ὑπόμαζον*, *ὑπομάζιον*, *ὑπομάσθιον*, *ὑπομασθίδιον*). Delph. GD 1954.

ὀποτομή, excisio. Lebadeae tit. Dittenb.^{2} 540, 10 *ὑποτεμεῖ δὲ τῶν καταστρωτήρων πάντων ἐγ βάσεως τὸ ἐπὶ τὴν ὑπευθυνθηρίαν ἐπιβαῖνον ἐκ τοῦ ἀπιόντος ἁρμοῦ πλάτος καὶ βάθος τὸ δειχθέν, ἐργαζόμενον τὰς ὑποτομάς, κτέ.* Cf. Fabricius de archit. p. 76.

ὀπότομος, rescissus, vanus, irritus. Inscr. foederis achaici (224—233 a. C.) GD 1634, 14 = Dittenb.^{2} 229: *εἰ δέ τι ἐκ τῶν ἔμπροσθε χρόνων — Νεάρχωι ἔγκλημα γέγονεν ἢ τοῖς υἱοῖς, ὑπότομα εἶμεν πάντα καὶ μ[ὴ δικαζέσ]θω μή[τε] Νικάρχωι μηθεὶς μήτε — περὶ τῶν πρότερον ἐγκλημάτων.*

ὀποτόναιον, limen inferius. Inscr. att. saec. a. C. IV Dittenb.^{2} 587, 66 cum not. 56. Cf. *ὑπερτόναιον*.

ὀποτριήραρχος. MFP II 13, 7. 7.

ὀποτύραννος, magistratus quidam regis mandata perficiens. Priscus FHG IV p. 100 (*ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων*) *καὶ ὑποτυράννων γεγονότων*, ut coll. pap. in Krallii Denkschr. Wien. Akad. XLVI correxit Wilcken, Archiv f. Papyrusf. p. 418, not. 5.

ὀπόφατις. Pind. *P.* II 76 ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες, ubi vid. Christii notam. — Cf. ποταγωγίς.
ὀπόφαυσις ionice = θυρίς, fenestra. Her. VII 36.
ὀποφεύγεσκε = ὑπέφευγεν ἄν. Her. II 147. Verbi ὑποφεύγειν exemplis ex Herodoto Schwhi lexico adde III 120, 2. 125, 2 et 3.
ὀποφώσκειν. Vid. φώσκειν.
ὀποχαράττειν. Add. Philostr. de gymn. ed. Volckm. XLVIII 13 πλευρὰ ὑποχαράττουσα.
ὀπόχρυσος. Adde tit. Deli saec. a. C. III Dittenb.[2] 588, 61 χονδύλιον ὑπόχρυσον cum verbo ὀποχρυσοῦν = ἐπιχρυσοῦν l. 15 δακτύλιοι σιδηροῖ ὑποκεχρυσωμένοι et l. 95 κονδύλιον σιδηροῦν ὑποκεχρυσωμένον.
ὀποψαλάσσειν, contrectare. Lacaena ap. Ar. Lys. 84 ᾇπερ ἱερεῖόν (ἱαρεῖόν?) τοί μ' ὑποψαλάσσετε. Cf. att. ψηλαφᾶν.
ὀποψία mire dictum pro δεινόν τι. IGSI 2188: ἡδὺς βίος, τὸ ζῆν γλυκύ, τὸ θανεῖν ὑποψία, sarcophagi inscriptio. „Titulus fortasse novicius" adnotat Kaibel.
ὀπpρό (ex ὑποπρό) c. gen. brevi ante, thessalice tit. Larisae GD 345, 43 τὰ ψαφίσματα τό τε ὑππρὸ τᾶς γενόμενον καὶ τὸ τᾶμον ἐγγράψοντας.
ὀπτιασμός, resupinatio. Philodemus de rhet. p. 53, 11 Sudh. τὸ]ν χερῶν (sic) συμπαθῆ [ὑπτ]ιασμόν. Cf. Aesch. Prom. 1007.
ὀπό et **ὄπο** = ὑπό et ὕπεστι. Cymae italicae inscr. IGSI 871. Vid. ὑπό et *Υ* pro *Ο*.
ὀπώδελος. Epicharmi fr. 58, 3 Ahr. Vid. ὀβελός.
ὀπώμαια, scil. κρέα. IC 37, 53. Galen. XIX p. 150, 6 ὑπωμείη· τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.
ὀπώρεα, ἡ ionice = ὑπώρεια. Her. IV 23 etc., cum adi. ὑπώρεος. Abundanter VII 199 παρὰ τὴν ὑπωρέην τοῦ ὄρεος.
ὀπωροφία „la charpente (comme une toiture inferieure) qui supporte les voliges et les tuiles de la couverture" Kabbadias ad IE 241, 42. Cf. BCH 1890, 398. Idem „mais plus bas l. 46 ὀροφά est le plafond, qui se compose des poutres et des caissons." De forma cf. εὐώνυμος, ὁμώνυμος etc. Antiquitus exstitisse videtur subst. ὀρυφά iuxta ὀροφή, ut ὄνυμα iuxta ὄνομα.
ὀράξ· μίγδην, ἀναμίξ. H. et Theognostus *BA* 1428; sed rectius Suidas habet **ὀρράξ** = συρράξ, a verbo συρρηγύναι. Fortasse est glossa cypria aut pamphylica. Cf. ὑῤῥάδιος.
ὄργαι· ἐπιθέματα πρὸς κουφισμὸν τῶν φορτίων. Theognostus *BA* 1428, sed Hes. **ὄρχη·** ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται.
ὄριγγα (= σύρ.?)· πτύον. Σαλαμίνιοι cyprii. H.
ὄρον· σμῆνος. Κρῆτες. H. Cognatum verbo σύρειν.
ὄρχας Αἰολικὸν ὃν ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ τείχους ἀναρρίχησιν. *BA* 693, 15. Radicem Ϝρεχ utrique vocabulo, ὕρχ-α et ἀνα -ριχά -ομαι subesse animadvertit Hoffm. II 248. — Alio sensu ὕρχας οἴνου

τῷ βίκῳ προσεοικὸς κεράμιον, ἔστι δὲ Αἰολικὸν τοὔνομα. Poll. VI 14. An. Ox. 482, 19. Cf. urc-eus.

ὄρχη. Vid. ὔ ρ γ α ι.

ῡς. Adverbia loci in ῡς apud Dores. Ὄπυς = ὅποι Dodon. GD 1568, 2. — πῦς = ποῖ Sophro ap. Ammonium de diff. voc. p. 121. — ἀμῦς· ὁμοῦ, σὺν αὐτῷ (ὁμόσε potius). H. — ὗς εἶμι· ἐκεῖ (sc. ἐκεῖσε) βαδίζω. H. Cf. Hoffm. I 237. Cf. υἷς *IA* 482 (Abu-Simbel) a. 3 ἦλθον δὲ Κέρκιος κατύπερθε, υἷς ὁ ποταμὸς ἀνίη.

ῡς gen. sing. tertiae declinationis terminatio apud Pamphylios pro ος, GD 1261 Κουρασίωνυς.

ῡς dat. plur. secundae decl. term. boeotica pro οις.

ὕς aeolice = ὗς. GD 293 ὄκε θέλη θύην, ἐπὶ τῶ βώμω τᾶς Ἀφροδίτας τᾶς Πείθω καὶ τῶ Ἕρμα, θυέτω ἰρήιον ὅττι κε θέλη καὶ ἔρσην καὶ θῆλυ πλὰν ὔ[ος] καὶ ὄρνιθα [ὅττινά κε θέλη]. Inscr. aetate romana antiquior.

ὕς = υἱός. Vid. s. v. υἱός et cf. Meisterh.[2] 48.

ὑσγινό-σημος. Stratoniceae tit. (edictum Diocletiani) CIL V 1, 81. 87. 93. 94. 99 (Kum.). Vid. ὕσγινον in lexicis et cf. πλατύσημος, similia.

ὕσδος· ὄζος, κλάδος. H. Aeolice Sappho fr. 4. Cf. fr. 93.

ὕσετη boeotice = οἴσεται. Acraeph. tit. IGSept. 4136 extr.

Ὑσμήνα, Ismene. In amphora Caerae GD 3135.

ὑσμίνα. Adde Bacchyl. XII 144.

ὑσπλᾶγίς laconice = ὕσπληξ. Ar. Lys. 1000 ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος.

ὕσπλᾶκος dorice = ὕσπληγος. Epidaur. *IE* 237 = Dittenb.[2] 688, 2.

ὕσσαξ sive **ὕσσακος** laconice pudendum muliebre. Ar. Lys. 1091 ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων. Si est, ut videtur, vocabulum forma deminutiva substantivi ὑσσός, proprie clitorin significat.

ὕσταριν (ex ὕσταρjον, ὑστάριον. Cf. ὑστάτιον). Elea lex de amnestia exulum perlata post a. 336 a. C. ap. Michel 1334.

ὑστεακόν. Vid. ὑ σ τ ί ς.

ὑστερομειννία, mensis pars posterior. Larisae thess. GD 345, 40 Θέμιστος τᾶ ὑστερομειννία. Cf. ουστερομεινία in Tanagrae titulo, Revue des études Grecques 1899, p. 61.

ὑστίς (cod. ὑετίς)· ὑδρίς. Ταραντῖνοι. H. Rhintho apud Athenaeum XI 500 F: ὑστεακὸν ποτήριον ποιόν. Ῥίνθων ἐν Ἡρακλεῖ „ἐν ὑστεακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρα κτἑ.“ Hes. ὑστεακκός (sic)· ποτήριον ποιόν. Ἰταλιῶται.

ὑφαίνειν. Adde Bacchyl. V 9 ὑφάνας ὕμνον. XV 24 ὕφανε μῆτιν ἐπίφρον'. XVI 51 ὕφα[ι]νε — μῆτιν. XVIII 8 ὕφαινε νῦν — τι κλεινόν.

ὑφαιρεῖν τὰς ἀπολογίας. Hyperid. III 10 Bl., ὑφαιρεῖσθαί τινος τὴν ἀπολογίαν idem II 11. — Cf. ὑπαιρεῖν.

ὑφαίρεσις. Hyphaeresis syllabica. Vid. s. v. τριμίσκον.

ὕφαλος φάτις· ἡ κρυφία. H. et Phot. Gl. poetica. Imago petita a scopulo submarino.

ὕφαμμος = ὑπόψαμμος. Amh. pap. II 85, 16 (a. 78 p. C.): ἐὰν δέ τι ἄβροχος γένηται (ὁ ἀγρὸς) ἢ ὕφαμμος ἢ κατεξυσμένη κτέ. Cf. Plut. Fab. max. 16.

ὑφαντοπόνητον (ἔσθος) veram lectionem esse suspicor pro ὑφαντοδόνητον. Ar. Av. 943. Cf. ἱστοπόνος.

ὑφαντών (?), textrina. Amh. pap. II 131 (epistula saec. p. C. II), 8 μελησάτω σοι ὅπως ἀγορασθῇ τὰ κενώματα (vasa vacua) καὶ ὅπως τὰ παιδία (servi) περὶ τὴν ἰδιοσπορίαν ἡμῶν καὶ τοὺς γεωργοὺς ἐπιμελῶς ἀναστραφῶσιν, μάλιστα δὲ περὶ τοὺς ἐνυφαντωνι, ὅπως μὴ δίκας λέγωμεν. Dubitant editores utrum ἐν ὑφαντῶνι legendum sit an τοὺς ἐνυφαντάς vel potius τῶν ἐνυφαντῶν, quod praeferunt vertentes the woven stuffs, quale quid si latet, malim περὶ τῶν ὑφαντῶν, collato filii responso 133, 14 περὶ δὲ ὑφαντῶν πρὶν ἢ γράψῃ μοι δι' ἡμερῶν ἐκεῖ πέμπω.

ὑφεττόν (= ὑφεκτόν)· ὑπομενητόν. H. Glossam creticam arguit assimilatio.

ὑφιέρεια. Deli tit. BCH VI 119 (Kum.). Cf. IC 27, 23; 68 et ἱερωσύνα.

ὑφίστασθαί τινα, proponere sibi exemplum (imitandum) aliquem. Isocr. Philipp. § 115 ἅπαντας χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸν κράτιστον ὑποστησάμενον πειρᾶσθαι γίγνεσθαί τοιούτους. — De licitandi notione vid. s. v. ὑπόστασις.

ὑφορβεῖν. Tit. chius Dittenb.[2] 570, 5 et 10. Thesaurus solum habet subst. ὑφορβός, neque novit συφορβεῖν.

Ὑχαῖος, Physci mensis = Μουνιχιών att. Bisschoff de F. G. A, p. 360.

ὑχήρων (gen. sing.) = ἐπιχείρου, i. e. μισθοῦ, sermone Cyprio. Inscr. Edalii Hoffm. 135, 5. 15. Vid. χείρ et ων = ω.

ὑψαυχής, superbus. Bacchyl. XII 84 Bl. καί τις ὑψαυχὴς κό[ρα]. Cf. aeschyleum μεγαυχής.

ὑψηλός. Vid. λύττος. — Ex Herodoto addo I 208, 1 μεγάθεϊ ὑψηλότατον.

ὑψηλόφθαλμος (?), Διδαχὴ τῶν ἀποστόλων, cap. III μὴ γενοῦ ἐπιθυμητὴς — μηδὲ αἰσχρολόγος μηδὲ ὑψηλόφθαλμος. Amicus meus v. d. Sande Bakhuyzen sententiam requirere putat μηδὲ ῥιψόφθαλμος.

ὑψηλόφρονος pro ὑψηλόφρων. Pap. mag. saec. II *PK* I, 46, 482 ὑψηλόφρονε, αἰωνόβιε κτέ.

ὑψιάγυιαν (πόλιν) Bacchyl. XVII 71 Bl., unde Pindaro O. V 18 fortasse ὑψάγυιον pro ὑψίγυιον reddi oportere suspicabar, fieri tamen potest ut ibi tradita lectio sana sit.

ὑψιδαιδάλτων τριπόδων Bacchyl. III 18, in ὑψιδαιδάλων numerorum causa mutatum a Blassio.

ὑψιδείροο χθονός. Bacchyl. IV 4.

ὑψικέραν (ex ὑψικέραον) βοῦν Bacchyl. XV 22 Bl., dorice = att. ὑψικέρων. — Cf. καλλικέραν ibidem XVIII 24.

ὑψιμέδων Christus in Kaib. ep. 1060, 2. — ὑψιμέδων ἀνάγκη ibidem 594, 7. — Bacchyl. XIV 61 Ζεύς.

ὑψίνοος. Adde Bacchyl. XII 44. Bl. ὕβριος ὑψινόου.

ὀφίπολος. Adde Bacchyl. VIII 46 ὑψιπύλου Τροίας ἕδος.
ὀφιφανής. Adde Bacchyl. XIII 5. ὑψιφανὲς μνῆμα CIA III 736 (metr.)
ὄφοι aeolice = ὑψοῦ. Sappho fr. 91, 1.
ὄφος. Formula testamentaria in pap. aeg. (saec. V) PTh pag. 6, I 10 κληρονόμος μου ἔστω — πάντων τῶν καταλειφθησομένων ὑπ' ἐμοῦ κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων ἐν παντὶ εἴδει καὶ γένει μέχρις ἀέρος καὶ παντὸς ὕψους κτέ.
ὀφοτάτω. Bacchyl. fr. 20, 5 Bl.

Φ. Φεῖ.

Φ pro *Ϝ* pamphylice. Vid. φίκατι.
Φ pro *Θ* boeotice. Φίτταλος GD 738, 8. Φίταλος 906; Θεόφεστος 488, 128. 137, Θεοφεστίδαο 475, 7. Vid. θίσσομαι. Cf. Meister I 260 et supra Πίτθαλος. Thessalice et aeolice φήρ, φήριον. Cf. Ahrens I 44 sq. Hoffm. II 498; aeolice et ionice (attice) φλίβειν, φλᾶν; Dodonae φεῶν, φύοντες, quae vide. — Contra cretice *Θ* pro *Φ* in ὄθρυς et fortasse ἐλαθρά, aeolice in σκῦθος. Vid. etiam ionicum ψαφερά· ψαθυρός. H.
Φ pro *Π*. Vid. φρίν apud Locros Oz., Κύφαρισσιφᾶς. Cf. *Π* pro *Φ*.
Φ pro *ΣΦ*. Lacones in φαιρίδδην, φατριωτήρ, φιν, Boeotii in Φίξ et Φίκιον ὄρος apud Hesiodum. Cf. *Κ* pro *ΣΚ*, *Τ* pro *ΣΤ*, *Φ* pro *Χ* et inversa ratione. Cf. apud Rhodios καφάζειν et λοφνίς, apud Aeoles αὔφην, apud Thessalos δαύχνα et latinum fel = χόλος.
φάβα· μέγας φόβος. H. Cf. θάπαν· φόβον H. Aeolicum? Vid. Ahrens I 41, in nota.
φάβας, gen. **φάβατος,** faba, in edicti Diocletiani versione. *ΕΔ* 1899, p. 150, 11. Cf. Mommseni edit. VI 38.
φάγγημα (Suid.) = ἔδεσμα. Pap. mag. Parthey I 85.
φάγιλος in re sacra = ἀμνός apud Ithacenses, interprete Aristotele apud Plutarchum Qu. Gr. cap. 14.
φᾱγός dorice = φηγός, fagus. Theocr. IX 20, al.
φαγός pro φακός. FGH 127, 15.
φαγόλιον· μαρσίππιον. Phot. Pera eduliis destinata, nos knap-zak.
Φαέθων fabula, sine nomine poetae. CIA II 992 II 20. Unius Euripidis novimus Phaethontem.
φάεννος et **φώτεννος** (ex -ε̄σνος) = φαεινός, φωτεινός aeolica. Choeroboscus An. Ox. II 232, 30. Illud legitur Sappho 3, 2 et passim

apud lyricos, maxime apud Pindarum. Cf. *ἐρεβεννός* (= *ἐρεμνός* att.), *κλεεννός* (= *κλεινός*), *ψεφεννός*, *κελαδεννός*, quae apud Aeoles erant proparaxytona.

φαεσίμβροτος. Hes. Theog. 958; Bacchyl. XII 128. Bl. CIA III 1326 *φαεσιμβρότου ἠριγενείας*. Pindaro pro *φαυσίμβροτος* hanc formam reddidit O.Schroeder, quem vid. in Proll. Pind. II 25.

φάζμα = *φάσμα*. Oenoandae in Lycia tit. BCH 1897, p. 368 *φάζματα*.

φαιδοντής, non dissimilatione pro *φαιδρυντής*, ut putabat Meisterh.[2] p. 63, sed legitime natum e verbo *φαιδύνειν*, quod fit ex *φαιδρός*, ut *αἰσχύνειν* ex *αἰσχρός*, *μηκύνειν* ex *μακρός*. Cf. Dittenberger in Herme 1896, 409. Formam Eleis propriam (in inscr. Olympiae 466, 5) Athenas migrasse putat vir doctus in Mus. Rhen. 1899, 405, ubi non apparet ante Hadriani imperatoris tempora. At Olympiae titulus non magis valde antiquus est.

φαίκανον· *πήγανον*. H. Incertae originis, nec creticae, ut putabat Schmidt. Hi enim *Φ* vertebant in *Π*, non ratione inversa.

φαίκλα. Vid. *φέκλη*.

φαῖμι aeolice = *φημί*. Sappho fr. 32 et 66 *φαῖσι* (sing.), Adesp. 53 *φα(ῖ)μι*. Apollon. 162, 26 *φαῖσθα* (*φέσθα*). — Plur. *φαῖσι* Alcaei fr. 65, Sapphonis fr. 56, 1. Cf. *δίψαισι*, *πεπάγαισι*, *κεκρίκαισι* apud Alcaeum. Hoffm. II 571, cf. 421 sq. Vid. *φαμί* et *φᾶν*.

φαίνᾱται = *φαίνηται*. Inscr. elea GD 1172, 16. Vid. A longum.

φαίνειν. Schwhi lexico addo Her. III 27, 1 et 3 *ἐφάνη Αἰγυπτίοις ὁ Ἆπις*, III 137 extr. *ἵνα φανῇ πρὸς Δαρείου ἐὼν καὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ δόκιμος*. VI 98, 2 *τέρας — ἔφηνε ὁ θεός*. VI 79, 3 *φανῆναι ἐς τὸ φῶς*.

φαινόλας = *φαινόλης*. Rhintho in Iphigenia Taurica ap. Pollucem VII 61 (cf. Hes. s. v. *φαινόλα*): *ἔχωσα καινὸν* (pro *καινὰν* Salmasius) *φαινόλαν κἀπαρτίω* (*-ίαν* coni. Meineke). Vestimenti genus paenula.

φαινόλις· *λαμπρά*, *φωσφόρος*. H. Hymn. hom. in Cer. 51 et Sappho ap. *EM* p. 174, 44.

φαιρίδδειν· *σφαιρίζειν*. H. Laconicum. Cf. Ahrens II 110.

φαιρωτήρ· (*σ*)*κῦτος*. H. Eorundem, ut videtur.

φακεός = *φακῆ*. Epicharmi fr. 17 Ahr.

φακός. In papyris aeg. passim commemoratur ut corporis nota.

φαλακρότερος εὐδίας proverbium. Phot., ubi Naber cft. Demetrium de elocutione p. 162.

φάλανθος· *φαλακρός. Κερκυραίων. BA* 1096. Cf. *ἀναφαλανθίας* in lexicis.

φαλεροῦχος pro *φαλαροῦχος*. Pap. mag. Parthey II 90.

φάλιος. Equus dicitur *πυρρὸς φάλιος*, subruber, in pap. saec. III a. C. MFP II 35, col. 3. Vid. s. v. *ψακάδισσα*. Hes. *φαλιόπουν· λευκόπουν. Φάλιοι ταῦροι· λευκομέτωποι* (Callimachi fr. 176). — **φαλός·** *λευκός*, *κτέ*. — *φαλίος*, omissa explicatione.

φαλλαγ[ωγία], (ἡ). CIA II 321 b, 7 (Kum.). Cf. *φαλλαγώγια* (festum) et *φαλληφόρια* in lexicis.

φάλ(λ)αινα δὲ Ῥοδίοις ἐστὶν ὄνομα· οὕτω γὰρ αὐτοὶ τὰ περὶ τούς λύχνους πετόμενα θηρία καλοῦσι, scil. cicindelas sive lampyrides. Schol. Nicandr. Ther. 760. — Hes. φάλλη· ἡ πετομένη ψυχή. De vera scriptura cf. Dindorfium in Thesauro VIII 61 A.

φαλλήν (gen. φαλλῆνος) aeolice = φαλῆς (φαλῆτος), Bacchi cognomen apud Phocenses. Paus. X 19, 2.

φάμα dorice et aeolice = φήμη. Vid. φημά. — Φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι. Kaib. ep. p. 834.

φάμενος pro φάς in prosa. Delph. v. c. GD 2032, 12. Cf. φάναι.

Φαμενώθ', mensis aegyptius = mac. Ἀρτεμίσιος, a. d. 26 Febr.— 26 Martii.

φαμί dorice = ion. φημί, = aeol. φαῖμι.

φαμιλία μονομάχων, familia gladiatorum. IC 141, 1, ubi comparantur CIG 3213. 3677, et Add. II. — Theophyl. Sim. Hist. VI 5, 15 ἵνα ἀνέλθωσιν εἰς τὰς φαμιλίας αὐτῶν, aliique Byzantini.

φᾶν· λέγειν. H. Fortasse aeolicum, ut νίκαν a νίκαιμι. Cf. Ahrens I 141.

φάναι. Schwhi lexico adde Her. V 39 ἀμείβετο φάς. V 49 ἔφη λέγων. VI 82 ἔλεξε φάμενος. Saepe utitur forma media cum Homero aliisque poetis. Cf. supra φάμενος.

φανάπτης, facium accensor. PPW p. 111, perg. 62: φανάπτης τοῦ ἁγίου Γεωργίου, scil. ecclesiae. Cf. 82 et 58, 10. Citat editor J.M.Millerum, die Beleuchtung im Alterthum, p. 52 sqq. — Ibidem occurrit πολυφανὰς δέκα.

Φανατεός pro Φανοτεύς, urbis phocensis nomine. Tit. Delph. saec. V a. C. Dittenb.[2] 438, 195 iuxta viri nomen Φάνοτος (Cf. Soph. El. 115. 672).

φανειρός = φανερός. Aeginae tit. CIG 2140 (Kum.). Cf. ibidem ἐπιφανειστατος.

φανεροῦν, clarum reddere = λαμπρύνειν. Her. VI 122 ἐφανερώθη ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστῃσι δαπάνῃσι, i. e. περιβόητος ἐγένετο ἐν τοῖς Ἕλλησιν.

φαννός in Φαννόθεμις. Erythrarum tit. ap. Bechtel 206 a, 28 et in nummis ex φάεννος = φᾱνός ex φαεινός in Φᾱνομαχος (inscr. metr.) et Φᾱνοφῶν. Hoffm. III 324. Cf. Φαννώ ibidem p. 390. — Vid. φηνός.

φᾱνός (subst.). Vid. ἐλάνη, δέλετρον, γράβιον. — De φᾱνός adi. vid. praec. voc.

φαντάζεσθαι ionice et tragice = φαίνεσθαι. Her. IV 124. VII 15.

φαντί dorice = φασί, v. c. Epicharmi fr. 57, 2; Sophronis fr. 44; Pind. P. IV 88. VII 20.

Φάνφαιος et **φαρθένος** = Πάμφαιος et παρθένος in vasis atticis. Meisterh.[2] 79. Vid. φαρθένε.

φάραι· ὑφαίνειν, πλέκειν. H. Cf. Hoffm. III 313.

φαργνόναι (cf. farcire) saec. Vto a. C. atticum est pro *φραγνύναι*. Cf. Meisterh.[2] 145, 2. — Cf. *φάρξις*, *φάρχμα*.

φάρειν pro *φέρειν* Dorensibus tribuit *EM* 114, 19. Legitur in Locridis Oz. titulo *IA* 321, 5 et eleo *IA* 121 et delph. BCH 1899, p. 611, 1 et 2. Cf. *ἀντιφάρα* et in lexicis verba *αὐτοφαρίζειν* et *ἰσοφαρίζειν*. Monumenta dorica omnia praebent formam vulgarem.

φαρετρεών, ὁ ionice = *ἡ φαρέτρα*. Her. I 216. II 141. VII 16. Cf. *ἰοδόκη*, *οἰστοδόκη*, *οἰστοθήκη* in lexicis.

φαρετρίτας. Inscr. boeotica GD 573, 2 *φαρετριτάων*.

φαρθένε pro *παρθένε*. CIA IV 2, 373[192] (inscr. metr. saec. VI a. C.?) et 373[231] (inscr. metr. eiusdem fere aetatis).

φαρμακηρὰ *τρίωτα χαλκᾶ τρία*. *PB* 544, 17; *φαρμακηρὰ κωπῶν ζεύγη ἑξηκόντων*, ibidem l. 21, medicata, i. e. tincta, ut perdurarent, nisi fallor.

Φαρμακίδες Thebis dicebantur vetustae statuae quaedam mulierum, quae a Iunone missae credebantur ad cohibendum Alcmenes partum, sed Historidis Tiresiae filiae dolo deceptae. Paus. IX 11, 3.

φάρμακον· *ἡ ὑποστάθμη. ἄλλοι σύνθεσις ᾗ κηδεύουσι τὰ ἱερὰ τῶν ζώων*. H. Corrige *καταδεύουσι* et (cum Schmidtio) *ἔρια*.

φαρμᾶκός (ex *φαρμακjός*?) = *κάθαρμα*, piaculum. Hipponax 5, 6; 7, 8; 9; 37, 3. Vid. Hoffm. III 316 sq. et s. v. *ἁλῶναι*. Cf. Hes. *φαρμακοί* et s. v. *φαρμακή*.

Φαρμοῦθι, mensis aegyptius = *Δαίσιος* mac. (fortasse dictus etiam *Νερώνιος Σεβαστός*), a. d. 27 Martii—25 Aprilis.

φάρξις. *IE* 241, 75. Epidauri tit. Vid. *φάρχμα*.

φᾶρος· *ἱμάτιον. Κορινθίων*. *BA* 1096. Praeter Homerum habet Xenophanes 3, 3; Her. II 122, IX 109. Attici iuxta *φᾶρος* usurpant *φάρος*. Cf. *φάραι*.

φάρος. *ἡ ἄροσις* (?). Hes. s. v. *βούφαρον*.

φάρσος· *τρύφος, κλάσμα* (Nic. Ther. 664), *πτερύγιον* (Poll. VII 124). H. Her. I 180. 181. 186 ita vocat Babylonis urbis regionem. Apud Atticos non occurrit.

φαρυμός· *τολμηρός, θρασύς*. H. Cf. Ahrens I 42 in nota. Supra Hes. *ἀφάρυμος· ἄτολμος*.

φάρχμα = *φάργμα*, *φράγμα*.. Epidaur. *IE* 241, 253. Vid. *X* pro *Γ* et *XM* pro *ΓM*.

φάσγανον (a *σφάγανον*)· *ξίφος*. H. Inde ab Homero utuntur poetae omnes. Cypriis tribuit *BA* 1095.

φάσις = *ῥῆμα*, verbum. *PO* 293 (a. 27 p. C.) *οὐδεμίαν μοι φάσιν ἀπέστειλας περὶ τῶν ἱματίων* et ibidem *μέχρι ἀποστείλῃς μοι φάσιν*.

φάσις = *ἔμφασις* (?) terminus technicus in re musica. Appendix mea ad St. Crit. in ep. Gr. XXI 7 = IG Sept. 1818 (tit. thespiensis).

φάσκωλος, φασκώλιον, non *φάσκηλος*, tituli attici. Meisterh.[2] 14. 15.

Φάσμα Μενάνδρου fabula. CIA II 975. IV 16.

φασοῦμες = φήσομεν. Diotogenes Pythag. ap. Stobaeum. Ecl. ph. I 7, 10.

φατίζεται = λέγεται, καλεῖται. Archytas ap. Stob. Flor. I 117, p. 79, 5 W. Cf. Her. V 56 et tragicos. Alienum a prosa attica verbum. Cf. φάτις.

φατικός. Philodemus de rhet. p. 8, 32 ed. Sudh. (a. 1892) πολὺ δ' ἐν τοῖς λόγοις ἄγαν ἐστὶ καὶ τὸ φατικὸν καὶ τὸ παντελῶς ἀκατάσκευον. Cf. p. 40, 33 et Supplem. p. 6, 20 et adv. p. 21, 13. Mera affirmatio sine demonstratione φατικῶς μόνον, χωρὶς πίστεως, item p. 60, 10 et περὶ μουσικῆς ed. Kemke p. 79.

φάτις = φήμη, λόγος. Iones, epici, tragici. Her. I 90. 122. VII 3 VIII 94. IX 84. Aspernatur pedestris Atticorum oratio, ut φατίζειν.

φατρία = φρατρία (per dissimilationem) saepius tituli, v. c. Phoc. GD 1539, 79; IGSI 2407, 10. 11. 12. 13. 14. 15. 18; IGSept. 1661.

φαῦλος bis tantum I 26 φαῦλα et I 126 φαυλοτέρους in omnibus libris habet Herodotus, ceteris locis φλαῦρος. Attici saltem ita distinguere videntur, ut φαῦλος sit εὐτελής, vilis, aut ῥᾴδιος, φλαῦρος vero κακός. Cf. Cobet Coll. Crit. 1878, p. 547; Naber Mnem. 1879 p. 58 sqq. et 1899 p. 157 sqq.

φαυοφόροι· Αἰολεῖς, ἱέρειαι. H. = φαϜϜοφόροι, ictu metrico pro φαϜοφόροι. Cf. Hoffm. II p. 435 sq.

-φάων. Nomina boeotica in φάων = φῶν, ut Εὐρυφάων, Καφισοφάων, Καλλιφάων, Δαμοφάων. Cf. Dittenb. ad IGSept. 21, p. 15.

φαωτός, adi. verbale v. φαοῦν = φαιοῦν, quod formatum ab adi. φαιός, qui color γίγνεται λευκοῦ τε καὶ μέλανος κράσει teste Platone Tim. 68 d. Legitur in inscr. phratriaca delphica saec. V a. C. GD 2561, 137 τὰν δὲ παχεῖαν χλαῖναν φαωτὰν εἶμεν, leucophaeo colore esse. Vid. ἐνταφήια.

Φαῶφι, mensis aegyptius = mac. Ἀπελλαῖος a. d. 28 Sept.—27 Octobris.

Φεβλάριος, Februarius. IGSI 237. Rectius Φεβρουάριος scribitur apud Dion. Hal., Plut., Cassium Dionem.

φείδεσθαι, rationem habere, ut interdum ap. scriptores. Istropolidis tit. saec. a. C. I Dittenb.[2] 325, 36: οὐθενὸς φεισάμενος οὔτε τῶν πρὸς τοὺς πολείτας δικαίων.

φειδίτιον et **φειδίτειον** f. ll. pro φιλίτιον, q. v.

φεῖλος = φιλία. Kaib. ep. 289 (saec. I p. C.) φεῖλος ἀδελφειοῦ μηδενὶ λειπόμενος. Cf. verbum homericum φῖλαι = φιλῆσαι.

φέκλη, faecula = τρύξ. Pap. Leid. 13, 24. 28. Melius φαίκλη sive φαίκλα Galen. XIII 355 B. African. Cest. 299 b.

φελλάτας· λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου. H. Post τόπου aliquid deesse videtur, quo loci natura designabatur. Gl. dorica, quam propter traditam in codice formam πελλάτας creticam esse suspicor. — Cf. φελλεύς in lexicis.

φελλό-δρυς, suber (kurk-eik), vocabulum arcadicum, teste Theophrasto, H. pl. I 9, 3.

φελλο-χαλαστοῦντος (τοῦ δεῖνα). Inscr. sodalitii nautarum callopolitana (in Thracia) BCH I 240, plena vocabulorum piscatoriorum et nauticorum, ut δικτυαρχούντων, σκοπιαζόντων, κυβερνώντων, λεμβαρχούντων, similium, quae simul sacerdotale aliquod in hoc thiaso munus significare videntur (Kum.).

φεναχίζεσθαι pro φεναχίζειν. Theophyl. Sim. Hist. VI 13.

φεννησία, sacerdotium Isidis. Ostr. 416 et 420 ὑπὲρ τῶν δημοσίων τῆς φεννησίας. Apochae sunt stipis collatae „für die öffentlichen Leistungen der Isispriester." Scil. φεννῆσις interprete Revilloutio est transscriptio vocabuli aegyptiaci p hn n ēse, sacerdos Isidis. Ea vox occurrit Ostr. 413. [415]. 416. 417. 420, ultimo loco φεννῆσις καὶ προστάτης τοῦ θεοῦ, 412. 414. 418 nude προστάτης τοῦ θεοῦ. Propter masculinum τοῦ θεοῦ Wilcken putat Psenomoenem ibi commemoratum praefuisse templo, ubi Isis una cum deo aliquo coleretur. Vid. O. G. I p. 253 et 255.

φεννίον· μηδικὴ (δημικὴ Bruno) ὁδός. Παμφύλιοι. H. Barbarae originis vocabulum videtur.

φέρ', εἰ φέρεις τι, fer (statim), si quid habes ferendum. Herond. VII 47, ut dicebatur λέγ', εἰ λέγεις τι. Crusius ibi cft. Martial. I 47, 1 fac, si facis. Plaut. Mil. 214 age, si quid agis, Casin. IV 1, 7 quin datis, si quid datis; e Chelidonismo rhodio ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα δή τι φέροιο et Antiphanis griphum ap. Athen. X p. 908 E. — Addo Kaib. ep. 102, 1 εἰ φθέγγῃ τι, λάλησον.

φερέγγυος. Her. V 39. VIII 49. Thuc. VIII et tragici, qui iuxta cum hoc adhibent ἐχέγγυος (Thuc. VI 46). Scriptores attici pedestres eodem sensu dicere solent ἀξιόχρεως.

φέρειν. *PB* 275, 3 νυκτὶ τῇ φερούσῃ ἐκ τῆς κβ' τοῦ ὄντος μηνός, ut antiqui idem verbum de via usurpant, v. c. ὁδὸς φέρουσα ἐξ (ἀπὸ) — εἰς (ἐπί, πρός) τόπον τινά. — Verbi medii φέρεσθαι exemplis in Schwhi lexico adde Her. 172, 1 διδοῖ δῶρον τὸ ἂν ἔχῃ φερόμενος ἐξ οἴκου. — Vid. φάρειν, κατεφείρατο, οἴσειν, φερόντεσσι, ἤνικαν.

φερείω forma pseudo-epica pro φέρω in tit. phrygio. Vid. s. v. βολετισμός.

φερέκαρπος — γενεή. Kaib. ep. 496, 1 sq.

φερεκυδής, appellativi, antiquissimum exemplum praebet Bacchylides XII 149. Cf. I 67 Bl. Legitur etiam in inscr. metr. saec. p. C. II *EA* 1892, 173 sq. n. 71, 3: Ναὶ μὴν καὶ γένεος φερεκυδέος ἐξ ὑπάτων με | δέρκεο Πιερίδων οὔποτε λησαμένου.

φέρενα. *EM* 700, 41 οἱ Αἰολεῖς λέγουσι τὴν φέρνην φέρενα(ν). Herodian. II 939, 9. Αἰολεῖς δὲ φέρεναν αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ Ἕλεναν.

φερέοικος, cochlea. Hes. Op. 573. Ad huius exemplum φερεοίκους Scythas vocavit Her. IV 46.

φερεστέφανος. Bacchyl. XVIII 6 *φερεστέφανοι Χάριτες*, et serum epigramma in Anthol. Gr. Didot. (III) I 246, 3.

φέριστος. Adde Bacchyl. V 166.

φερνά, sacrificii pars quae deo consecratur. Epidauri tit. saec. V exeuntis a. C., Dittenb.[2] 938, 24 *ἀνθέντο τῶι Ἀσκλαπιῶι φερνὰν κριθᾶν μέδιμνον κτἑ.* Vid. *θευμοιρία*. — Ionice (Her. I 93 et tragice *φερνή* = att. *προίξ*.

Φερνίκα. Vid. *Βερενίκη*.

φερόντεσσι = *φέρουσι* (part.) aeolice. GD 281 A 29. Cf. *δικαζόντεσσι*.

φερρεύει· *ἀποφέρει*. H. Mire discrepat gl. *βερρεύει*· *δραπετεύει*. Cf. *βέρρης*· *δραπέτης* apud eundem, quae cum verbo *Ϝέρρειν* cohaerent.

Φερρέφαττα. Vid. *Περσεφόνη*.

φέρτατος. Adde Bacchyl. V 118. VI 2. XVI 20. 33. XVIII 17 Bl. — **φέρτερος** IV 18.

φέρτρος· *ἄθλον*. *Θούριοι*. H. Cf. *ἄθλον φέρεσθαι*.

φεσκάσιον· *μάγγανον πλοϊκόν*. Phot. Meursius *πολεμικόν* coniecit, ut significetur machina bellica quaedam. Sin vero *φεσκάσιον* cohaeret cum latino fascinatio (cf. *βασκανός*), *μάγγανον* vulgari sensu est positum et aliud latet sub *πλοϊκόν*, velut *φαλλικόν*.

φεῦ δᾶ. Vid. *δᾶ*.

φεύγειν de vino dictum (cf. nostrum vervluchtigen) = *τρέπεσθαι*, *ὀξίζειν*. Geopon. VII 7, 8.

φεῶν φύοντες = *θεῶν θύοντες* in tabula plumbea dodonea GD 1582 a, 314. Similiter in insula Naxo tit. *IA* 411 *Δωροφέα* = *Δωροθέα*. E sermone neo-graeco Kum. s. v. *φεῶν* affert *φηκάρι* = *θηκάριον*, *Φήβα* = *Θήβα*. Vid. *Φ* pro *Θ*.

φή = *φησίν*. Anacreontis fr. 40, Hoffm. III.

φή = *ὡς*. Add. Callimachus in Hecales fr. pap. col. IV 5 *κυάνεον φὴ πίσσαν*. Vid. lexica.

Φηγέντιος, **Φηγήσιος**, **Φηγούσιος** variant in titulis atticis. Meisterh.[2] 90, 1.

φηγός (imo **φαγός**)· *δρῦς*. *Κερκυραίων*. *BA* 1096.

φῆμα, non **φάμα**, Isyllus epidaurius GD 3342, 72. Eadem forma Bacchylides utitur II 1. V 194. X 1 (?) Bl. Sed *φάμα* (ut *φαμί*) constanter dorice legitur apud Pindarum aliosque.

φηνός· *ὁ λαμπρός*. Arcadius p. 63, 18; *φηνόν*· *λαμπρόν*. H. Epicum est *φαεινός*, aeolicum *φάεννος*, atticum *φανός*. Ambigo sitne glossa ionica, an dorica, ex *φαενός* contracta.

Φῆρες (Hom. *B* 372)· *οἱ Κένταυροι Αἰολικῶς*. H. Cf. Pind. *P.* III 3. IV 211. Ita quoque Gigantes dicuntur in inscr. metrica ceia *IA* 393. — **φηρία**· *θηρία*. *Αἰολεῖς*. — *φῆρα*· *θῆρα*. H.; **Φιλόφειρος** = *Φιλόθηρος* thessalice GD 345, 80; 352 et patronymicum **Φιλοφείριος** 345, 80. — Vid. *Φ* pro *Θ*.

[**φθαίρω** doricum esse pro *φθείρω* perperam dicit *EM* 244, 50. Cf. *κταίνω*.]

φθείρειν. Vid. *φθορά* et *φθόρεια*. — **φθείρεσθαι** = *ἔρρειν*. Adde Herond. VI 46 *ἐκποδὼν ἡμῖν φθείρεσθε*, ubi non interpungendum post *ἡμῖν*.

φθειροτραγεῖν = *φθεῖρας ἐσθίειν*. Her. IV 109.

φθέρσαι aeolice = *φθεῖραι*.

φθήρων arcadice = *φθείρων*. GD 1222, 17 iuxta **φθέραι** (ex *φθέρσαι*). Cf. Hoffm. I 220.

φθίμενος pro *φθιτός*. Kaib. ep. 261, 8 (saec. p. C. II?) *ἦλυθεν ἡ ψυχὴ δῶμα — κατ' οὐ φθίμενον· | κεῖται μεν γαίῃ φθίμενον δέμας* et mox: *ἀθάνατος ψυχὴ — σῶμα — φθίμενον*.

φθίνοντος (*μηνός*). Vid. *ἀνομένου μ.*, *ἀπιόντος μ.*, *λήγοντος μ.*

φθίρ· *ὁ τῆς πίτυος καρπός*. H. Boeotice (?) = *φθείρ*.

φθοΐς, vasis genus. CIA I add. p. 83 n. 184. 185: *φθοΐ[δες χρυσίου Σκαπτ]ησυλικοῦ*. 185, 53. Cf. 45 (pag. 34 b).

φθονητική, **ἡ**, invidendi consuetudo. Philodem. de vit. ed. Saupp. p. 33 § 36. Vid. s. v. *διαβλητική* in Addendis.

φθόνος. Titulos pertinentes ad avertendam invidiam collegit Perdrizet BCH XXIV p. 292 sqq. — Philodemus de vit. Saupp. p. 20, 12. *φθόνος ὀφθαλμία τίς ἐστι ψυχῆς, ὥστε, καθάπερ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ τῶν συναντώντων χλανὶς ἐνοχλεῖ, — καὶ τὸν φθονερὸν λυπεῖ — τἀλλότρια τῶν ἀγαθῶν κτἑ.*

φθορά, abortus. Tit. att. aet. imperatoriae, Dittenb.[2] 633, 8.

φθορεῖα, venena abortum efficientia. Lindi tit. IGI I 789, 12 *ἀπὸ φθορείων*. Cf. Plut. Mor. p. 136 F *καθάπερ ἀκόλαστοι γυναῖκες ἐκβολίαις χρώμεναι καὶ φθορίοις* (sic), ubi *φθορείοις* corrigendum. Dittenb.[2] 567, not. 5, de voluntario abortu cft. tit. Aegypti in Rev. arch. 1883 II p. 181 et syllogae suae tit. 633, not. 10, ubi affertur Apocalypsis Paulo falso tributae pag. 60 *αὗταί εἰσιν αἱ φθείρασαι ἑαυτὰς καὶ τὰ βρέφη αὐτῶν ἀποκτεῖνασαι.*

φθορηγενής. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.), 2865.

φθύζεν dorice = *πτύειν*. Cf. *ἐπιφθύζοισα*.

Φιαλέοις = *Φιαλεῦσιν*. Messen. Del. 45, 11. Cf. *Ἀμυκλαίοις* et Dativus. Forma *Φιαλεύς* pro *Φιγαλεύς* saepe occurrit etiam in tit. att. II 332, 25. 30 (271/265 a. C.). Meisterh.[3] 59, 5. Scil. *Φιγαλεύς* pronuntiabatur *Φιjαλεύς*, ut *ὀλίγος*, *ὀλίjος*, *ὀλίος*.

φιβοολατόριον, sagum fibulatorium. Edictum Diocletiani (ed. Mommsen) passim.

φιδάκνιον = *πιθάκνιον* CIA II 807 b, 114. 117 (a. C. 330) (Meisterh.[3] p. 80), quo confirmatur Moeridis observatio: *φιδάκνη*, *Ἀττικῶς*, *πίθος μέγας καὶ σύστομος*, *πιθάκνη* *Ἕλληνες*. Cf. Hesych. Recte fortasse Brunck Aristophani Eq. 722 restituit *φιδάκναισι* pro *πιθάκναισι*.

φιδίτιον f. l. pro *φιλίτιον*, q. v.

φῖκα· *σφίγγα*. H. Hesiodus Theog. 326 *φῖκ' ὀλόην*. Cf. Scut. 33 *φίκειον ὄρος*, *Φικειεύς*· Steph. B. s. v.; Apollod. Bibl. III 5, 8; Tzetzes ad Lycophr. 7, 1465. — Cf. Platonis Cratyl. 415 D et schol. — Boeoticum vocabulum. Vid. Ahrens I 171. Macedones *βίξ* dicebant. Hesych. *βῖκας*· *σφίγγας*.

φίκατι = *Ϝίκατι*, *εἴκοσιν*. Pamphylii. Inscr. Aspendi GD 1260, 5; 1261, 5.

φιλαγαθεῖν. Pergami tit. CIG 3521, **φιλαγαθήσας** Maeoniae BCH V 326 (Kum.). Vid. sq. voc.

φιλάγαθος, dignitatis cuiusdam nomen in coetibus religiosis. Sesti decretum c. a. 124 a. C., Dittenb.[1] 246, 28. 68; Idem[2] 729, 9; CIG 2305, 6 (saec. I a. C.); 3599; IRB II [438]. 439—411. [442]. 443. 445—448. 451. 453—455. Cf. *παραφιλάγαθος*. Adv. **φιλαγάθως**. Dittenb.[2] 342, 18.

φιλάγλαος. Adde Bacchyl. XII 224 Bl.[2] *ξενίαν τε [φιλά]γλαον γεραίρω*. XVII 60 *δίζησθαι δὲ φιλαγλάους Ἀθάνας*.

φιλαδέλφεια, festum. Vid. *ἐπινίκια* et *εὐτυχεῖα*.

Φιλάδελφος Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 10.

Φιλᾴδης cum iota scribendum. Meisterh.[3] 50.

Φιλαθήναιος comoedia sine poeta nomine. CIA II 975 II.

Φιλαθήναιος Φιλιππίδου ibidem 975 V 8. Etiam Alexis fabulam ita inscriptam composuit.

φιλαίματε (sic l. pro *φιλαιμαγε*). Pap. mag. mus. Brit. XLVII 35.

φιλακριβοῦντες· *μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες*. H. In Philodemi fr. VI 144 Gomperz (Philodem etc. 1991) p. 16, 16 *τὰ δ' ἀπὸ τούτου φανερῶς οὐ φιλαμγεινομιζ[ο]μεν* ambigit scribendumne sit quod dedit *φιλακριβεῖν* an *διαλαβεῖν νομίζομεν*.

φιλαλεξανδρεύς. Aegypti tit. in *Ἀθην*. III 82 (Kum.).

φίλαμα pseudodorice pro *φίλημα*. Theocr. III 20, al. Vid. *ἐφίλασε*, *πεφιλαμένε*.

φιλάνδρως *ἔζησε*. Anaphae tit. IGI III 180. Adverbio carent lexica.

φιλανθρωπία interdum ponitur eodem sensu quo *συγχώρησις*, i. e. indulgentia, et *φιλάνθρωπα* audiunt edicta de indulgentiis, scil. quae regum Aegypti et postea Romanorum debebantur humanitati in subditos. Videatur Peyron *PT* vol. I p. 167 sqq.

φιλάνθρωπον, tributum quoddam in Aegypto. *PB* 64, 8. 9; 199, 7; 534, 12 etc.; 595, 7. 19; 652, 16.

φιλάρτεμις. Ephesi tit. ap. Wood, Discov. Append. 2, n. 6 (Kum.).

φίλειμι boeotice = *φιλῶ*. Vid. *τάρβειμι* et *φίλημι*.

φιλεῖν. Proverbium apud Photium et Diogenianum 750: **τἄλλα καὶ φιλώμεθα**, germanice Nichts für ungut!

φιλελήμων, inscr. metr. CIA III 171 a. Add. (Kum.).

φιλένθεος. CIA III 1384 = Kaib. ep. 176, 2. Cf. Orph. H. X 5.

φίλεντι, φίλεισι. Vid. φίλημι.

φιλέντολος, dei iussorum amans. Epitaphium Iudaei Romae CIG 9904; inscr. christiana Alexandriae in Ἀθην. III 78 (Kum.).

φιλεπίδημος domesticus. Theophyl. Sim. Hist. II 18, 1 τοῖς Μήδοις φιλεπίδημον ἦν τὸ κακόν. IV 5, 13 φιλεπίδημον φόνον κατασπιλάζοντες.

φιλεταίρεια, festum in honorem Philetaeri, principatus Pergameni conditoris. Tit. Deli saec. a. C. II, Dittenb.[2] 588, 14, ubi simul commemorantur σωπάτρεια et παταίκεια, de quibus nihil constat.

Φιλέτηρος boeotice = Φιλέταιρος. Thesp. GD 805 a.

φιλεῦντι dorice = φιλοῦσιν. Theocr. V 80. Vid. ΕΥ = ΕΟ.

φιλεφέσιος. Ephesi tit. ap. Wood, Discov. Append. 4, n. 9 (Kum.).

φιληδονικός. Olympiodorus in Gorgiam ΒΑ 1429.

φίλημι aeolice = φιλῶ. Sappho fr. 12 φίλησθα = φιλεῖς, Balbilla GD 330, 15 φίλεισι = φιλοῦσιν. — φίλεντι et οἴκεντι (3 p. pl.) ab Heraclide apud Eustathium 1555, 44 iniuria tribuuntur Aeolensibus, qui φιλεισι et οἴκεισι dicebant, quare recte Hoffm. II 468 formas illas boeoticas esse iudicat. — Vid. φίλειμι.

φιλημονήια = φιλημόνειος ἀγών. Aphrodisiadis in Caria titt. CIG 2811 et 2814 (Kum.), de Philemonis cuiusdam nomine dictum festum.

φιλήρεμε (voc.), quietis amans. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.). 2828. In versu hexametro.

φῑλητής pro φηλητής in papyraceo Hecales Callimachi fragmento. Vid. s. v. ἔπαγρος. Eandem formam tradidit Kaib. ep. 1108, 2.

φιλήτωρ· ἐραστής. H. Cretice teste Strabone X p. 484. De muliere amata Aeschylus utitur Agam. 1421, ubi tamen vocabulum compositum videtur ex φίλος et ἦτορ.

φιλιάζειν = φιλίως διαλέγεσθαι. Φιλιάζουσαι ἢ ἰδιάζουσαι inscribitur sextus Herondae mimiambus. Alio sensu = φιλιοῦσθαι, amicitiam contrahere, passim occurrit apud Septuaginta. Vid. Sophoclis lexicon s. v.

φιλίτιον. Plut. Lyc. 12 τὰ συσσίτια Κρῆτες μὲν ἀνδρεῖα, Λακεδαιμόνιοι δὲ φιδίτια (sic) προσαγορεύουσιν κτέ., unde apparet iam Plutarchi aetate hunc scribendi errorem invaluisse, de quo vid. Thes. s. v. VIII p. 831 sq. Veram scripturam φιλιτείοις (i. e. φιλιτίοις) habet Philodemus de mus. ed. Kemke p. 18, 33 et p. 86, 11 φιλειτείοις. De Spartanorum philitiis vid. Schoemann—Lips. Gr. Alt. I 276. 278.

φιλοβαρβαρίζειν, amare barbarismos. Philodemi fr. VI 155: [φιλ]οβαρβαριζόντων Gomperz, Philodem etc. p. 27. Ibidem l. 13 φι[λο]βα[ρ]<βαρ>ιζόντων.

φιλοβασιλισταί milites audiunt in epistula saec. a. C. II extr. Amh. pap. II 39 (vers.). Editores „one of the numerous military titles at the court, and known in the time of Euergetes II from Pap. Par. 15 I 4." Cf. προχειρισμός in Addendis.

φιλο-γερμανικοῦ *καὶ φιλοπάτριδος* (*βασιλέως Πολέμωνος*). Gorgippiae tit. IRB II 400.

Φιλοδεσπότης **Σωγένους** comoedia. CIA II 975 III 9. Theognoti tantum et Timostrati fabulas ita dictas noveramus.

φιλοδοξία pro *δόξα* in Flaminini epistula ap. Viereck, Sermo Graecus etc. I, 12: *ὅτι τελέως ἐν οὐθένι φιλαργυρῆσ[αι] βεβουλεύμεθ[α], περὶ πλείστου ποιούμενοι χάριτα καὶ φιλοδοξίαν.*

φιλοδρήριος, Dreri amans. Inscr. Dreri in Creta apud Rangabé A. H. 2477 (Kum.) = Dittenb.[2] 463, 47. Cf. *φιλαλεξανδρεύς*, *φιλεφέσιος*, *φιλοκνώσιος*, similia.

φιλοθρέμματος, alumnorum (vernarum) amans. Inscr. Pergami Mitth. XXIV, 205 *Μένανδρος Μενάνδρῳ νομικὸς οἰκοδεσπότης φιλοθρέμματος*. In oraculis Sibyllinis est *φιλοθρέμμων*. — Cf. *θρεμματικὴ ἐργασία*.

φιλόθρεσκος = *φιλόθρησκος*. Kaib. ep. 1028 (hymnus in Isidem) *φιλοθρέσκων ἱερὸς νόμος*. Cf. Hes. *θρέσκος· ἁγνή*.

Φιλοίκειος—Τιμοστράτου comoedia. CIA II 975. III 7. Ignota aliunde.

φιλοίφας. Vid. *οἴφειν*.

φιλόκαισαρ. Dittenb.[2] 368, alibi. Cf. *φιλοκλαύδιος* etc.

φιλοκαλέσαι = *φιλοκαλῆσαι*. Kenyon, Late Byzantine Papyri n. 483 (a. 616), 1 *καὶ οἰκεῖν καὶ διοικεῖν καὶ ἐκποιεῖν καὶ μεταποιεῖν καὶ φιλοκαλέσαι* (fundum) *καθ' ὃν ἂν βουληθείη τρόπον καὶ πᾶσαν φιλοκαλίαν ἐν αὐταῖς ποιήσασθαι τὴν αὐτῷ δοκοῦσαν, καὶ ἄμπελον ἐν αὐταῖς ἀνάξαι καὶ λάκκους ἐνορύξαι*, quae verba nuper H. C. Muller Arch. f. Papyrusf. I 3, p. 439 comparavit cum formula latina apud Cujacium „ea lege ut inserendo, plantando, arando, poliendo, colendo, meliorem eum et fructuosiorem faciat etc."

φιλοκατάσκευος, artificii amans (dictio). Philodemus de rhet. p. 164, 9 ed. Sudh. *ὅσα καὶ ἐγ]κατασ[κεύου λόγου] τά[ττουσιν εἴδη ὃν φιλο]κατάσκε[υον ἐπον]ο[μάζου]σιν.* Confirmatur vocabulum sequentibus l. 15 *εἰς τὸ φιλο[κ]ατάσ[κε]υ[ο]ν μεταστ[ῆναι].*

φιλοκινδυνευτής = *φιλοκίνδυνος*. Theophyl. Sim. Hist. II 14, 6, cf. § 12.

φιλοκλαύδιος. IC 46, 5; 84—91.

φιλοκνώσιος, Gnosi amans. Inscr. Dreri. Rangabé A. H. 2477 = Dittenb.[2] 463, 48. Cf. *φιλοδρήριος*.

φιλοκονίμων = *φιλόκονις*, *κονιστικός*. Epicharmi fr. 25, 2 Ahr.: *κορυδαλλάς τε φιλοκονίμονας* ex Ahrensii correctione pro *φιλοκονείμονας*, qui cft. Aristotelem de anim. p. 387 BC. Minus feliciter Porson coniecerat *φοινικείμονας*.

Φιλοκτήτης, fabula sine poetae nomine. CIA II 992 II 20. Praeter tres tragicos maiores scripserunt Achaeus, Antiphon, Theodectes, Philocles.

φιλοκύριος, domini amans. IGSI 1059.

φιλόλαος, Aesculapii cognomen in Laconia. Paus. III 23, 9.

φιλομαντεία. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 3243; **φιλομαντεῖον** ibidem 3209.

φιλομειράκιος. Add. Philodem. Vol. Herc. (II) I 174, 5 *φιλό[πα]ιδα καὶ φιλομειράκιον.*

φιλομέτριος, modestiae amans. *PO* 41, 6. 13. 22 (saec. III vel IV p. C.).

φιλομουσεῖν. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke p. 17, 30, 2 *τοῖς μελοποιοῖς, ὅσοι [χρ]ησίμως πεφιλομουσή[κ]ασιν.*

Φιλονᾶς. IGSept. 60 nomen a coniectura *Φιλωνᾶς* defendit Dittenberger ut hypocoristicum nominis *Φιλοναύτης* aut *Φιλόνικος* aut *Φιλόνομος*, ut *'Ισιγᾶς* ab *'Ισιγένης*, *Πατροβᾶς* a *Πατρόβιος* et similia.

φιλονέρων. Dittenb.[2] 368.

φιλοξενεῖν *τινα χρηστοῖς ἤθεσι.* Olbiae tit. saec. p. C. II non antiquor IRB I 21, 22.

φιλόπατρις, appellatio honorifica. Dittenb.[2] 339, 2. 368, 12. 372, 1. 411, 18.

φιλοπευστία, ἡ, curiositas. Add. Philodem. de rhet. ed. Sudh. Suppl. p. 47, 8.

φιλοποιεῖσθαι, amicum sibi reddere. Tei tit. Dittenb.[2] 303, 25 *τοὺς προνοουμένους τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν ἐφιλοποιοῦντο*, ubi rescripsit *ἐφιλοπονοῦντο*, quem errorem ipse corrigit in Addendis p. 816. Vid. Thesaurus.

φιλοπονία. Vid. *εὐεξία.* — **ἐκ φιλοπονίας** = *κατὰ σπουδήν, σπουδαίως.* Vid. s. v. *ναὶ τῶ σιῶ.*

φιλοπρόβατος. BCH IV 131 = CIA 2453.

φιλοπρωτία = *-τεία.* Add. Philodem. Vol. Herc. (II) I 86, 6 *καὶ φιλαρχίαν καὶ φιλοπρωτίαν.* Cf. l. l. VII 176, 16.

φιλόργιος. Epigramma CIA III 239 (saec. II p. C.). Cf. A. P. X 21.

φιλορρήτωρ. Philodemus de rhet. p. 360, 15 ed. Sudh. *τοῦ μὴ φιλορή[τορας γί]νεσθαι.*

φιλοσέβαστος, Augusti amicus. Dittenb.[2] 368. IGSI 1064 etc.

φιλοστέφανος. Adde Bacchyl. XII 184 Bl.[2] *σὺν Εὐκλείᾳ δὲ φιλοστεφ[άνῳ] πόλιν κυβερνᾷ.*

φιλόστολος (?). Tit. sepulcralis IGSI 479 *'Ιουλία Γαλήνη ἡ φιλόστολος ἔζησε ἔτη λγ'.* „Vocabulum satis mirum non ausus sum *φιλόστοργος* corrigere." Kaibel. Id sane expectatur. Cf. ibidem 540. 1967.

φιλοσύγγαμος *σύνευνος*, uxoris amans maritus. Inscr. Spartae in *'Αθην.* III 384 (Kum.).

φιλότας = *φιλία, ἔρως* (Hom. *φιλότης*). Sapph. 1, 19 *ἄγην εἰς σὰν φιλότατα.*

φιλοτιμεῖσθαι passim legitur in CIA. Vid. Kirchneri Indicem vol. II 4 p. 93.

φιλοτρόφιος in saec. I p. C. fragmento *PO* II p. 40, l. 20 *ἐλεγόμην ἐν τοῖς φιλοτροφί*, in iis, qui delectantur alendis animalibus.

φιλότροφος = φιλοῦσα τοὺς τροφίμους? Thasi inscr. Mitth. 1898, 264 Φαρνάκης Τηλεκλείδου, Ἑρμαΐς Φαρνάκου | φιλότροφε χαῖρε Ἑλένη Τιμοκλείδου. Helena Hermaidem matre orbatam educasse videtur.

Φιλόφειρος et **Φιλοφείριος**. Vid. s. v. *Φῆρες*.

φιλοφρόνως. Schwhi lexico addo Her. II 82. 121. V. 18.

φιλοφρονώτατα = φιλοφρονέστατα. Theophyl. Sim. Hist. IV 6, 10.

φιλοφρόσυνος = φιλόφρων. Herodis Aegyptii Euergetae II aequalis epigramma II v. 22 τέκνοις | σοῖσι φιλοφροσύνοις in papyro Musei Gizehii n. 9206, BCH XX p. 191 sqq.

φιλο[χρηστ?]ευόμενος. Philodemus de vit. p. 17, 10 ed. Sauppe, coll. φιλόχρηστος et χρηστεύομαι.

φιλόφιλος· παρ' Ἀλκμᾶνι ἡ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι. Suid. s. v. *ψιλεύς*.

φίλτερος, φίλτατος. Etymologiam vid. s. v. *τριμίσκον*. — Cf. *φίντατος*.

φιλτρο-κατάδεσμος, defixio ad conciliandum amorem. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 296; pap. mag. Louvre 2391, l. 163; Neue Gr. Zauberp. Wess. 122, 1.

φίλτρον = φιλία, ἔρως in pedestri sermone tit. Smyrnae (198—209 a. C.) Dittenb.[2] 414, 6 ὑφέστη (sic) τὴν στρατηγίαν κατὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα φίλτρον.

φιλωνίδειον σκαφίον, poculi genus de artificis Philonidae nomine dictum in Deli tit. saec. a. C. II Dittenb.[2] 588, 98 sq. Cf. *στησίλειον*.

φιμωτικός, constrictivus, a verbo φιμοῦν. Pap. mag. saec. III p. C. *PK* I, 121, 396 φιμωτικὸν καὶ ὑποτακτικόν, scil. praeceptum magicum, quo adversarius ad silentium et obedientiam constringitur.

-φιν, suffixum boeoticum teste Hesychio s. v. *πασσαλόφιν*. Idem *Ἴδηφιν*· Ἴδης. Βοιωτοί.

φίν· αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. H. = σφίν. Laconicum sec. *EM* 700, 42. Callimachus fr. 178. — Vid. *ψίν*.

φίντατος = φίλτατος. Epicharmi fr. 31, 1 Ahr. καὶ φίντατοι ταινίαι et **φίντερος** apud eundem. Cf. *ἐνθεῖν* et nomina propria *Φίντας*, *Φίντις* (Pind. *O.* VI 22) *Φιντίας*, *Φιντύλος*, *Φιντώ*, *Φίντων*, *Φιντίων*, etiam in Graecia propria obvia. Vid. G.V. p. 74 sq. et *N* pro *Λ*.

φίξ boeotice = σφίγξ. Vid. *φῖκα*.

φίσκος, fiscus. De fisco in Aegypto vid. Wilcken O. G. I p. 462.

φιτρῶν καὶ λαῶν. Hom. *M* 29, ubi Eustathius Ἀμαθουσίων γλώσσης ἐστίν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Nulla sane est graeca regio vocabulorum homericorum Cypro insula feracior. — Bacchyl. V 142 ἐκ λάρνακος ὠκύμορον φιτρὸν ἀγκλαύσασα de Althaea, Meleagri matre.

Φίττων in tit. Cei 44, a 7 Becht. = *Πίτθων*, *Πιτθεύς* et fortasse (boeot.) *Φίθων*. Vid. Hoffm. III 608.

φλαγίλλιον, flagellum. Vid. *φολλατώριον*. Aliae formae sunt φλαγέλλιον, φραγέλλιον, φραγγέλλιον. Vid. Sophoclis lexicon.

φλαουιάλιος, flavialis (miles). *PB* 369, 5 (a. 581).

φλάω = **θλάω** ionice et attice. Cf. Hoffm. III 608; Meisterh.[2] 142, 5; dorice Theocr. V 148 futurum *φλασσῶ* et XI 70 aor. opt. *φλάσσαιμι*. Cf. *φλίβην*.

Φλειοῦς, Φλειάσιοι per diphthongum scribenda. Meisterh.[2] 41. Sinceram formam *Φλειοῦντα* tradidit Bacchylidis papyrus VIII 4. Bl. *Φλιάσιος*, Laconum mensis = att. *Θαργηλιών*. Bisschoff de F. G. A.

φλιά, postis. GD 3459, 24 Astypalaeae tit. *τὸ δὲ ψάφισμα τόδε ἀναγράψαι ἐς τὰν φλιὰν τοῦ ἀγορανομίου*. Amorgi saec. I a. C. tit. Dittenb.[2] 645, 40 *καὶ ἀναγραψάντων εἰς τὴν φλιὰν τὸ ὄνομα τοῦ δανεισαμένου πατρόθεν καὶ τὸ ἐνέχυρον ὃ ἂν ὑποθῇ*. Cf. Polyb. XII 11, 2. Frequentius eodem sensu dici *εἰς τὴν παραστάδα* (antae ianuae cum proxima parietis parte) monet Delamarre Rev. Arch. XXX p. 77. — Cf. *EM* 796, 19 *φλιά· τὸ πλάγιον τῆς θύρας, ἐν ᾧ ἵσταταί τις καὶ ἐπερείδεται. Ἐκ τοῦ θλίβω, θλίψω* (*φλίβω*?) *θλιὰ καὶ φλιά, ὡς θηρσί, φηρσί, διὰ τὸ στενὸν τῆς ὁδοῦ* (*τῆς* <*εἰσ*>*όδου*?). Cf. Hom. ρ 22: *ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται* (al. *θλ.*) *ὤμους*.

φλίβην = *θλίβειν* aeolicum sec. schol. ad Hom. ρ 22 et Eustathium 1Q2, 1; 1817, 43. De usu utriusque formae apud Iones vid. Hoffm. III 600. In dorico carmine utitur Theocr. XV 76. Commune igitur omnibus Graecis *φλίβειν* iuxta *θλίβειν* videtur fuisse, ut *φλᾶν* iuxta *θλᾶν*.

φλογῖτις. Pap. mag. W. Leid. 3, 24 *ἀνεμώνης φλογείτιδος*, anemonae flammeae.

φλοινόν (*φλόϊνόν*?)· *φλοῖον*. H. Laconicum? Vid. *ποινά*.

φλοιωδῶς. Philodem. Vol. Herc. (II) I 145 extr. *φλοιωδῶς καὶ ταχέως*.

φλομώδης. Vid. *αἰθιοπίς*.

φλουάζει· *φλυαρεῖ. ληρεῖ*. H. Laconicum = *φλυάσσει*· *φλυαρεῖ, φλύει* (H.) esse ducit Ahrens II 126. Lacones tamen *φλουάδδει* pronuntiasse videntur, sed *ΣΣ* = Z est dialecti tarentinae, quare fortasse Rhinthoni glossa *φλυάσσει* tribuenda est.

φλοηρεῖν ionice = *φλυαρεῖν*. Her. II 13. III 103. 104.

φλοξαγόρας sive **φλοζαγόρας** „folly prating" (?). Headlam in Cl. Rev. 1900 p. 112 ingeniose et nescio an vere restituit Aeschylo Suppl. 8 *ἀλλ' αὐτογένη τῶν φλυξαγορᾶν κτέ.* pro codicis lectione *αὐτογένητον φυλαξάνοραν* (in mg. *γρ. φυξάνοραν*), coll. *λαβραγόρας, ὑψαγόρας*, aliis. Ibidem recte contra Kaibelium tuetur *φλυζογράφος* in schol. ad Nicandri Alex. 214.

φόα· *ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι*. H. Cyprium? Vid. Hoffm. I 166.

φοβαθῆς pseudodorice pro *φοβηθῆς*. [Theocr.] XXIII 41. Cf. *ἐφίλασε, φίλαμα*.

φοβοδιάκτορας (daemones). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1357; *PK* I 121, 354.

φόβος homerice = φυγή. Bacchyl. XII 145 Bl. et X 24 ἐφόβησε, fugavit, sed V 23 φόβος, metus. — Schwhi lexico add. Her. IV 203, 3 τοῖσι Πέρσῃσι φόβος ἐνέπεσε.

Φόβος, deus cultus Selinunte. Inscr. saec. a. C. V GD 3046 = Michel 1240.

φοιβητήρ = φοιβητής, fatidicus. Pap. mag. *PK* I 47, 17.

φοιβόλαμπτος ionice = φοιβόληπτος. Her. IV 13. Cf. θεόληπτος, μουσόληπτος, νυμφόληπτος.

φοιβός. Adde Bacchyl. XII 139 Bl.[2] φοιβὰν ἐπιδόντες ὑπαὶ χειμῶνος αἴγλαν.

φοινειχοφόρος, palmifer, minister in sacris, popa. Tegeae inscr. L.F. 341 C (Kum.).

φοινεύς· ἡ ἐρυσίβη. H, sed φοινάς fortasse rectius Theognostus can. 25, 30. *BA* 1429.

[φοι]νικάσπιδες ἡμίθεοι. Bacchyl. VIII 10. Bl.

φοινικηγὸς (ναῦς). *PB* 732, 1 palmarum fructus vehens.

φοινικήια = γράμματα. Tei tit. *IA* 497, 35 ὃς ἂν φοινικήια ἐκκόψε(ι). Cf. Her. V 58, quem locum Schwh. in lexico suo s. v. φοινικήιος neglexit. Hes. φοινικηίοις γράμμασι· Σοφοκλῆς Ποιμέσι (fr. 471 Nck.[2]), ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. Plura vid. ap. Phot. Nab. p. 266 s. v. φοινικήια γράμματα. Dubitari potest an apud Hesychium potius distinguendum sit: φοινικηίοις· γράμμασι. Σοφοκλῆς κτέ., pro quali distinctione pugnat inscriptio modo citata.

φοινικίδιον, palmula. Deli tit. Dittenb.[2] 588, 200 κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ φοινικιδίου (arte factae scil.) Ἐριφύλης, de quo monili cf. not. 88.

φοινίκινον μέλι, mel foenicinum, i. e. ex palmis praeparatum, quo hodieque Aegypti utuntur, dibo vocato. Ita graece edicti Diocletiani interpres in *EA* 1899, p. 155, 12. Cf. p. 169 et Mommseni editio III 12.

φοινικιοῦς = φοινικοῦς. Pergami tit. Attali I aet. Dittenb.[2], 4 μετὰ ταινιδίου φοινικιοῦ. De hac forma vid. Thesaur. s. v. φοινίκεος.

φοινικογράφος, inscr. mytilenaea IGI II 96, 10; 97. 2. Utrobique notione transitiva, itaque cum perverso accentu transscriptum est φοινικόγραφος. Commemoratur una cum γραμματεῖ.

φοινικοκραδέμνοι[ο] Μούσας. Bacchyl. XII 222 et φοινικο[κραδέμνοι]ο Λατοῦς X 97 Bl.

φοινικονώτων (βοῶν). Bacchyl. V 102.

φοινικότριχας (βοῦς). Bacchyl. X 105 Bl.

φοινικόχροος. Recens poema ap. Cram. An. Par. IV 287, 5.

φοινικών, palmetum. Ostraca aeg. aetatis imperatoriae continent apochas ὑπὲρ φοινικώνων, i. e. glebationis solutae pro palmetis. In aliis eiusdem temporis eodem sensu ὑπὲρ γεωμετρίας φοινικώνων. Vid. Wilcken, O. G. I § 131, p. 313 sqq. et § 24, p. 173 sqq. Cf. γεωμετρία et ἀμπελών.

Φοῖνιξ fabula sine poetae nomine. CIA II 992 I 18. II 20. Praeter Sophoclem et Euripidem scripserunt Ion et Astydamas minor.

φοινίσκη utrum palmula an palmetum? *PB* 277, 10 (a. 151 p. C.) *ἄρουρα μία, ἐν ᾗ φοινίσκη*. Illud suadet vocabuli forma.

Φοίνισσαι fabula sine poetae nomine. CIA II 992 II 21. Scripserunt Phrynichus et Euripides, de quo cogitandum.

φοίνισσαν *φλόγα*. Bacchyl. XVII 56. Bl.

φοινίσσειν. Adde Bacchyl. XII 165. Bl. *μέλλον — φοινίξειν Σκάμανδρον* sanguine sc.

φοῖς. Hipponacti (fr. 59) Bechtel, inscr. ion. p. 14, *φοῖδας* reddidit pro *φωῖδας*. Vid. *O* pro *Ω*.

φόλετρον pro *φόρετρον* saepius papyri aeg.

φολιδωτὴ *παροψίς*. *PB* 6. Cf. col. 2. 14 squamatum vas, dictum *παροψίς*.

φολλατώριον, follatorium, ignotum mihi vocabulum latinum. *PK* II 264 (a. 103—117 p. C.). Ibidem leguntur *κελλάριον, φλαγίλλιον, λώρεικος, ἀμπούλλιον*.

φονεύειν. Vid. *χνᾶσαι*. — Hyperbolice usurpatur in pap. mus. Brit. 113 (12) d, 11 *ὁ χρεώστης ἐφόνευσέν με*. Cf. *κατακτείνειν* in Addendis.

φονή ionice = *φόνος*. Hom., Pind. (*φονά*), trag., Her. I 46 *ἔτι ἐν τῇσι φονῇσι ἐόντας*. Bayfield in Cl. Rev. 1901, p. 251 sq. bene observavit esse plurale tantum poeticum distinguendum a *φόνος* et ubique sanguinem, cruorem, nusquam caedem significans. Iungitur cum praepositionibus *ἀμφί* et *ἐν* et *ἐξ*.

φοξός. Hoc adiectivum homericum (*B* 219) antiquitus satis commune fuisse testantur nomina propria *Φόξος, Φοξίας, Φοξῖνος* (*φοξῖνος* piscis quidam), *Φόξων*, quorum tria ultima leguntur in titulis atticis, thessalicis, phocicis, boeoticis. *Φοξίχειλος κύλιξ* Simonid. ap. schol. Hom. et Ath. XI 480 C. Clem. Alex. Paed. III. 4.

φοράδαν = *φοράδην*. Epidaur. GD 3340, 27 = Dittenb.[2] 803 *φοράδαν εἰς τὸ ἱαρὸν ἀφικομένα*.

φορβάμονα γαῖαν. Inscr. metr. Andri, Ross. inscr. ined. II 96 (Kum.). Cf. homerica (*γαῖα*) *πολύφορβος* et (*χθὼν*) *πολυβότειρα*.

φορβή ionice = *τροφή*. Her. I 202. 211. IV 122. VII 50 extr. 107. 119; Hom. et tragici.

φόρβο· *τὰ οὖλα. Ἠλεῖοι*. H.

φόρετρον, baiulorum merces (cf. Pollux). MFP II 27. II 19. 33 a, 3 et passim in papyris aeg., saepius vitiose *φόλετρον*. — Vid. *διαφόρου φορέτρου*.

φορήμεθα (a *φόρημι*) aeolice = *φορούμεθα*. Alcaei fr. 18, 3 *ὂν τὸ μέσσον νᾶι φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ*. Vid. *MI*.

φορικός. *PO* 133, 18 (a. 550) *μετὰ καὶ τοῦ φορικοῦ ἡμῶν φόρου*. — MFP II 20 (2) 5. 7 *σῖτος φορικὸς* (frumentum imperatum)

opponitur τῷ ἀγοραστῷ: ἀπό τε τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ φορικοῦ σίτου. Cf. συναγοραστικὴ κριθή. — In Ostr. 1546 φορικόν tributum aliquod significare videtur Wilckenio O. G. I p. 319.

φορίνη, lardum, arvina. Herond. IV 46 νενημένην (νενασμένην?) χοῖρον πολλῆς φορίνης. BA 314, 30 φόρεινα (sic) σημαίνει τῶν κρεῶν καὶ τὰ ἐσθιόμενα. Plerumque enim cutem suillam significat.

φόρκες. Vid. φούρκορ.

Φορκίδες fabula sine nomine poetae. CIA II 973, 31. Solius Aeschyli novimus Φορκίδας.

φορμηδόν. Adde Dittenb.[2] 537, 45. 542, 12. Thucydidis loco II 75 ψιαθηδόν vel κοφινηδόν explicant grammatici.

φόρμιγξ· κιθάρα. Σικελῶν. BA 1096.

φορμικτής (Ar. Ran. 231), **φορμικτάς** (Pind. P. IV 176) sine nasali genuinae formae videntur, coll. σαλπικτής, q. v. Iniuria O.Schroeder ap. Pindarum l. l. e libris Ambrosianis invexit φορμιγκτάς.

φορμός. Paus. X 29, 8 ὁ δὲ Ἐλπήνωρ ἀμπέχεται φορμὸν ἀντὶ ἐσθῆτος, σύνηθες ναύταις φόρημα. Cf. Theocr. XXI 13.

φόρος. In CIA vol. I distinguuntur φόρος νησιωτικός (37. 239. 240. 244. 256), Ἑλλησπόντιος (37. 237. 238. 239. 240. 242. 247. 257. 258. 259), Θράκιος (ἐπί sive ἀπὸ Θράκης 237—240. 242. 244. 256. 259), Καρικός (237. 239. 240), Ἰωνικός (238. 240. 244. 246. 247). — In papyris aeg. de variis tributis φόρος adhibetur, ut ζυτοποιίας, νομῶν, φυτῶν, φοινίκων, etc.

φόρος sermone alexandrino subinde significat i. q. ἐκφόριον, i. e. μισθός, merces quam agri conductor pendit domino. Locos plurimos collegit Wilcken O. G. I p. 319 sq. Sed tributum significat in φόρος βοῶν, φόρος βωμῶν, φόρος ἵππων, φ. προβάτων. Vid. l. l. p. 352. 378. 286.

φοροφορεῖν = φόρον φέρειν. Delph. GD 1938, 21 κυριευέτω δὲ καὶ τῶν ἔχει καὶ κατεσκεύωται φοροφορέων Σωτήριχος (manumissus patrono) πάντων. Patrono solvere tenetur partem mercedis, ut Athenis servi οἱ χωρὶς οἰκοῦντες domino ἀποφοράν. Cf. CD 1731, 9 sqq.

φορτηγεῖν = φορταγωγεῖν Her. II 69.

φόρτος ὁ = τὸ φορτίον, quo alibi uti solet, Her. I 1, ut apud Homerum et tragicos. Apud Aristophanem vero = τὸ φορτικόν. Pac. 748. Plut. 796.

φορτοῦν = φορτίζειν. Amh. pap. 140, 23 et 39 πεφορτομένα (sic), quod frustra πεφορτισμένα corrigi iubent editores. Pap. est a. 592.

φοτεύει· γεννᾷ. H. = φυτεύει. Fortasse cyprium. Cf. Hoffm. I 166.

φοῦ (= φῦ, φεῦ) τῶν κακῶν. Epicharmi fr. 82, 4 Ahr. apud Athen. p. 277 F.

φουάδδει· σωμασκεῖ. H. Laconicum = φυάζει a subst. φουά, φυή. Hinc

φούαξις· ἡ ἐπὶ τῆς χώρας (Ὀρθίας sive Ὀρθωσίας Hemsterhuis) σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι, puerorum scil. spartanorum. Locus nondum correctus.

φουγιων *κεράτινος PB* 40, 3 quid sit ignoro. Cogitavi de latino vocabulo pugio.

φοῦίξ· *φύσιγξ*. H. Laconicum. Cf. Ahrens II 87. 118.

φου(λ)λίδερ· *παρθένων χορός*. H. = *φυλλίδες*. Laconicum. Vid. idem II p. 73.

φ(ο)υλλόμενοι· *τιλλόμενοι. Δωριεῖς*. H. Vid. *διαφουλλαί*.

φουλλωνική, fullonica. Edict. Diocletiani, tit. megar. IGSept. 23 B.

φ(ο)όρκορ· *ὀχύρωμα*. H. Laconicum. Cf. *φόρκες· χάρακες*. — *φρίκες* (an *φρόκες*?)· *χάρακες*. — *φύρκος· τεῖχος* apud eundem, et Ahrens II 72. 126.

φουσατήρια (*φουάτήρια*?). Vid. *φυσατήρια*.

φραδά dorice = *βουλή*. Pind. *O.* XII 9 *τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί*, Bacchyl. XVIII 7 Bl. *φραδαῖσι Διός*. Utuntur etiam Aeschylus, Euripides, Theocritus.

φραδάον· *ἑρμηνεῦον*. H. Doricum. Apud Pind. *N.* III 36 fortasse *φράδασε*, non *φράδασσε*, est vera lectio.

φραδατήρ = *ἑρμηνεύς*. Acris siculis GD 3241, 32. 42 scriba vocatur *γραμματεὺς καὶ φραδατήρ*, 3239 et 3240 nude *γραμματεύς*.

φράζεσθαι ionice saepe = *ἐνθυμεῖσθαι, αἰσθάνεσθαι*. Homerus utitur aor. medio (ut in oraculo ap. Her. III 57), Herodotus aor. passivo I 84. V 92, 3. VII 46. IX 19. 107.

φρανίζειν· *σωφρονίζειν*. H. Dorice = *φρενοῦν*. Cf. pindaricum *φρασί*.

φράξις = *φραγμός* (*φαργμός*). Inscr. delph. saec. a. C. III BCH XXIII (1899) p. 566, 4. 28.

φρασί = *φρεσί* apud Pindarum iuxta *φρήν, φρενός* etc. Eadem forma dativi plur. exstat in vetustissima inscriptione metrica attica saec. VI a. C. Cf. Meisterh.[2] 114, 15. G.Meyer Gr. Gr. § 374. — Bacchylydes XIII 3 aeolice (et epice) scribit *φρένεσσι*.

φράσις, *ἀπαγγελία, λέξις, ἑρμηνεία* dicendi genus, stilum significant. Cf. W. Rhys Roberts. Cl. Rev. 1901, p. 252 sqq.

Φhράhσο = *Φράξου*. Deli tit saec. VII a. C extr. apud Michel 1150, 3.

φρασμοσύναι = *φραδμοσύναι*. CIA IV b, 373, 99 (saec. VI a. C.) vs. ionicus: *Μαντειῶν φρασμόσυναι μητρὸς ἔπ[ηραν* vel *ἔπ[εισαν* — — —, Meisterh.[2] 68. Cf. *Πολυφράσμων, φιλοπαίσμων* etc.

φράσσεν = *φράζειν* Tarentini. Vid. *ΣΣ* pro Z.

φρατήρ. Vid. sq. voc.

φρατρία. Nomina phratriarum atticarum hucusque cognita sunt *Ἀχνιάδαι* (CIA II 1653), *Δημοτιωνίδαι* (add. 841 B), *Δυαλεῖς* (*τὸ κοινὸν Δυαλέων* 600), *Ζακυάδαι* (1062), *Θορεικ....ες* (1652).

In *EA* 1881, 1 sqq. edita est magna inscr. phratriaca Deceliae saec. a. C. IV cum commentario a Pantazida, qui refutat Szantii (Mus. Rh. XL 506 sqq.) sententiam *Δημοτιωνίδας* non phratriam esse, sed genus, recte distinguens inter phraterum coetum minorem et maiorem, cuius omnes *γεννῆται* et *θιασῶται* fuerint participes.

Epidauriorum phratrias e titulis collegit Kabbadias in *EA* 1901, p. 79 sq. triginta duas. Sunt *Ἀλαμαῖς*, *Ἀφυλωνία*, *Βουνῴα* sive *Βουνοία*, *Βρυάντινα*, *Δωριμαχίς*, *Δεξελιάς*, *Ἐριλαῖς*, *Ἰσαρνία*, *Κολωναία*, *Κωλεῖς*, *Λασιηῖς*, *Μεσογαῖς*, *Μελκιδών* sive *Μιλκιδών*, *Μιλτιάς*, *Ναυπλιάς*, *Ναυφεῖς* s. *Ναυφηῖς* s. *Νυμφαῖς* s. *Νυφαῖς*, *Οἰσεία* duplex, *ἔνερθεν* et *ὕπερθεν*, *Παγάσινα* sive *Παγασίς*, *Πιεριάς*, *Πιεριὰς Ὑαμιναία*, *Πολιτάς*, *Ῥωπιταῖς*, *Σελεγεῖς* s. *Σελεγηῖς*, *Στρατῖτις*, *Ταυταλίς*, *Τεγιάς* (?), *Τειχιάς*, *Ὑσιδριάς*, *Ὑσμιναία*, *Φραγιάς*.

In urbe Neapoli tituli commemorant *Ἀντινοῖτας*, *Ἀριστα ίους*, *Εὐμηλίδας*, *Εὐνοστίδας*, *Θεωτάδας*, [*Κα*]*πριήτας*, *Κυμαίους*, *Παγκλείδας*, aliasque *φρατρίας*, de quarum nominibus non constat. Vid. IGSI pag. 717.

Delphis memoria dignissima est magna Labyadarum inscriptio inscriptio phratriaca GD 2561.

Formae atticae in titulis sunt *φράτηρ*, *-τερα*, *-τερες*, *-τέρων*, *-τερσι*, *-τερας*, non *φράτωρ*, *-τορα* etc. Meisterh.[2] 103. — Vid. *φρήτηρ*, *φρήτρη*, *φρήτωρ*, *φρητία*.

φρατρίαρχος atticum, non *φρατριάρχης*. Idem p. 97.

φρατριαρχοῦντες. CIA II 600 (Kum.). Cf. *φρητάρχης*..

φρατρίζειν = *φρατριάζειν* in inscr. Deceliae l. 37, qua refellitur Cobeti sententia Var. Lect. pag. 350 solum *φρατριάζειν* atticum esse existimantis.

φράτριον, τό, domus ubi *οἱ φρατέρες* congregantur. CIA II 599.

Φράτριος. Cymae asianae mensis. Bisschoff de F. G. A. p. 351.

φρέαρ. Vid. *φρητός*.

φρεάρριος, Cereris cognomen. CIA III 357. (Kum.).

φρενήρης ionice et tragice = *ἔμφρων*. Her. III 25. 30. 35. V 42. IX 55. Eur. Her. 151. El. 1055. Cf. *ξιφήρης*, *τειχήρης* etc.

φρενοάρας dorice = *φρενήρης*. Bacchyl. XVI 118 *φρενοάραις βροτῶν*. Cf. *χαλκοάρας* = *χαλκήρης*. Pind. *I.* IV 41 et III 81, *χεριάρας* *P.* V 35 = *εὔχειρ*, sollers. Vid. *νοαρέως*.

φρενοβλαβής = *τὰς φρένας βεβλαμμένος*. Her. II 120, Eupolis ap. Plut. Nic. 4.

φρενοδᾰλής Aesch. Eum. 317. 326. Vid. *δαλήσασθαι*.

φρενοσηθεῖς? Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1372, ubi procul dubio corrigendum *φρενογηθεῖς*, animorum exhilaratores (daemones). Cf. Apollinis epitheton in hymn. IX 525.

φρήν. Add. Herond. VIII 15 — — — *φρένας βόσκεις*. — Solon apud Aristot. *Ἀθ. Πολ.* cap. 5, 2 — *καί μοι φρενὸς ἔνδοθεν ἄλγεα κεῖται* | *πρεσβυτάτην ἐσορῶν γαῖαν Ἰαονίας* (-*αν*?). — Vid. *φρασί* et *φρανίζειν*. — Sermone pedestri singularis numerus rarissimus. Her. IX 10. Plat. Theaet. 154 d.

φρητάρχης = *φρατρίαρχος* saepius tit. neapolit. IGSI 759; **φρηταρχεῖν** ibidem 742; **φρητία** = *φρατρία* 217.

φρήτηρ ionice = *φράτηρ*. Hes. *φρήτηρ· ἀδελφός*.

φρήτιον dorice = *φρεάτιον*. Inscr. Acrarum sic. GD 3246, 15 sq. *ποτὶ φρητίοις*. Cf. *κρῆς* = *κρέας* et seq. voc.

φρητός = *φρέατος*. PL 12 (saec. II p. C.). Cf. Brugmann Gr. Gr.[3] 61.

φρήτρη ionice = *φρητρία*. Homerus et Her. I 125.

φρήτριοι *θεοί*. IGSI 723. 738. 759 = **φρήτορες** *θεοί* 721. 722. Cf. 709. Tituli Neapolitani.

φρήτωρ. Vid. praec. voc. et *φρατήρ*.

φρικτο-καλαίμονας (*δαίμονας*). Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 1357. Idem corrige in Neue Gr. Zauberp. Wess. 362 (cf. *PK* I 121. 354) pro *φρικτοπολέμονας* (sic).

φρικτός. Add. Kaib. ep. 565, 4 *ἤλυθα τὴν φρικτὴν εἰς Ἀίδαο πόλ[ιν]*.

φρίν = *πρίν*. Locr. Oz. *IA* 321 = GD 1478, 6. Vid. *πρείν*.

Φρῖξος sine poetae nomine. CIA II 992 II 21; **Φρῖξος... οκλέους** ibidem 973, 23. Cf. Nauck.[2] F. C. G. p. 28 sq. Praeter Sophoclem Phrixum scripserunt Euripides (p. 626 sqq.), Achaeus (p. 756), <Phi>locles CIA II 973, 23. De nominis etymologia et significatione vide J. Vürtheim in ingeniosa disputatione De Argonautarum vellere aureo, Mnemos. XXX p. 63. *Φρῖξος* non *Φρίξος*, recte ubique scripsit Nauck.

φριξ-ωκο-βρόνταξ. Pap. mag. mus. Brit. XLVI 20.

φρίσσειν. Adde Herond. II 30. VI 64.

φρόνασις pseudodorice pro *φρόνησις* Euryso *περὶ τύχας* ap. Stob. Ecl. ph. I 6, 19; Dictogene *περὶ ὁσιότητος* ibidem 7, 10. al.

φρονέωϊ = *φρονῶσι*. Tit. cypr. H. 144, 4. Cf. Hoffm. I p. 203. 211. 264.

φροντίσδην = *φροντίζειν*. Sappho 41.

φροντιστής, curator in Aegypto. *PB* 2, col. 2, 5 (saec. p. C. II vel III). Agit pro muliere *PB* 53. 493, 15 *Κλαυδίας... ἀπούσης ἐξ ὑπομνήματος Ἀπολλωνίου... φροντιστοῦ*. Cf. Wilcken O. G. I p. 442. — *Φροντισταὶ σιτολογίας* Pap. Grenf. II 44. Cf. idem p. 661. Vid. etiam FGH 33, 8. 63, 6 (?) 95 2. Inscr. 6, 5 (p. 54). — Etiam inter phratriae officiales *φροντιστής* commemoratur in tit. neapol. IGSI 759. Cf. 715.

φροῦδος ex *πρὸ* adverbio et *ὁδοῦ*, locativo. Cf. Hom. *Δ* 382 *οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο*.

φρουμαρία (sic) = (*ἀποχὴ*) *φρουμενταρία*. *PO* 43 rect. II 11 et saepe (a. 295 p. C.).

φρουμ(εντάριος) *λεγ. β' Ἰταλικῆς*. IGSI 958. Cf. 1071.

φρουρά = *φρούριον*. IRB I 195, 1 Chersonesi tit. *εἰσαγησαμένωι τὰν φρουρὰν καὶ κατασκευάξαντι*, i. e. „decretum ferenti de statione (aliqua ad custodiendam dicionem) eamque exstruenti, nempe *τὸ φρούριον* ei stationi inserviens. Cf. de simili re Strab. VII p. 218." Boeckh.

φροόραρχος, non *φρουράρχης*, titt. attici. Meisterh.[2] 97. Cf. *φρατρίαρχος*.

[φ]ρουρίζ(ε)ιν? IRB I 212 post lacunam. Tit. recens et partim obscurus.

φροχτωρία. Figurate Theophyl. Sim. Hist. III 3, 3 *οἱ μὲν οὖν ἐπηγγείλαντο τῷ Πρίσκῳ ὑπομαραίνειν τῶν στρατιωτῶν τὰς μανιόλεις τῆς ὀργῆς φρυκτωρίας.*

φρυνέος: *δηλονότι φρῦνος· φρυνέος πλεονασμῷ τοῦ Ε εἶδος βατράχου.* E.M. Hinc Pratinae ap Athen. XIV p. 617 C. v. 9 pro *φρυναίου* reddidit *φρυνέου* Gérard in Mélanges Weil, p. 136.

Φρύξ, servus nequam. Herond. II 37 *ὁ Φρὺξ οὗτος, ὁ νῦν Θαλῆς ἐών*, et v. 100 *Φρὺξ -- πληγεὶς ἀμείνων ἔσσεται.* Cf. Apostolius XVII 100. Herond. III 16 *κὼ προστυχὼν Φρύξ.* V 40 *ἦρ' οὐχὶ μᾶλλον Φρύξ.* Cf. Zenob. V 16. Apostol. XI 3 et Eur. Alc. 678 sq.

φρώριον cretice = *φρούριον*. BCH IX p. 6—9, ll. 8. 13. Vid. *πρῶρος*, *προύριον*.

φυά = *φύσις* (*φυή*). Lebadeae tit. Dittenb.[1] 313, 40 *ἐὰν δὲ κατὰ φυὰν διαφθαρῆι τις τῶν λίθων.* — Passim legitur apud Pindarum. Cf. *φυάδδει*, *φύαξις*.

φυγαδείην, pellere in exilium, distinguitur a **φυγαδεόην**, exulare in inscr. elea de exulum amnestia, exarata post a. 336 a. C., ap. Michel 1334.

φυγαδεόαντι = *φυγαδεύσαντι* ibidem: *ἐξήστω δὲ καί κα φυγαδεύοντι τοι δηλομένοι νοστίττην καὶ ἀττάμιον ἦμεν.*

φυγάδις. Vid. *δις*.

φύγιμον = *καταφυγή*, *ἀποστροφή*, asylum. Andaniae tit. a. 91 a. C., Dittenb.[2] 653, 80: *φύγιμον εἶμεν τοῖς δούλοις. τοῖς δούλοις φύγιμον ἔστω τὸ ἱερόν, καθὼς ἂν οἱ ἱεροὶ ἀποδείξωντι τὸν τρόπον.*

φύειν = *θύειν*. Vid. s. v. *φεῶν*.

φύειν. Forma hesiodea *ἐπέφυκον* = *ἐπεφύκεσαν*. Theog. 152. 163; Op. 149; Scut. 678 boeoticae videtur originis. Scil. Aeoles participia et infinitivos perfecti praesentis ratione flexisse constat. Vid. Perfectum cum flexione praesentis.

φυζηλός· *δειλός, φυγάς.* H. Homero *P* 143 *φυζηλὸν* pro *φύξηλιν* olim reddidi, recepit v.Leeuwen.

φύην = *φύειν* intransitive usurpat Alcaeus fr. 97 *ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσσι φύει φόβερος*, Cf. Hom. Z 149.

φύκιον. In donariis templi deliaci ap. Michel 833, 42 *φυκία δύο καὶ περιδειρίδια χρυσᾶ* et ibidem l. 101 *φύκιον χρυσοῦν.*

φύκιος *Ποσειδῶν*. Myconi tit. in *Ἀθην.* II 237 (Kum.).

φῦκος. Andaniae titulus a. 91 a. C. de mysteriis Dittenb.[2] 653, 22: *μὴ ἐχέτω δὲ μηδεμία χρυσία μηδὲ φῦκος μηδὲ ψιμίθιον μηδὲ ἀνάδεμα μηδὲ τὰς τρίχας ἀνπεπλεγμένας μηδὲ ὑποδήματα εἰ μὴ πίλινα ἢ δερμάτινα ἱερόθυτα.*

φολάδδην verbum laconicum ap Plut. Lycurg. VI: *τὸ μὲν φυλὰς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα διελεῖν ἐστι καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλάς, τὰς δὲ ὠβὰς προσηγόρευε.* Novas has tribus (locales) ab antiquis (genericis) distinguendas esse satis constat.

φολακῖται in Aegypto = *φύλακες*. BCH 1891, 557 sq. („soldats cantonnés") et CIG 4896 C opponuntur *τοῖς κατοικοῦσιν*. Passim de iis fit mentio in papyris aeg., etiam Ptolemaeorum aetatis, velut MFP II 13, 7, 11. Leemans vol. I p. 44 „*φυλακῖται* sunt milites praesidiarii, sed a *φρούροις* diversi; hi fortasse in certis urbibus praesidium agitabant, phylacitae vero regionis fines custodiebant. Letronne Receuil [PL] pg. 344 putat iis internam regionis quietem servandam commissam fuisse (gendarmerie) etc." Letronnio assentiendum videtur. Cf. etiam Wilcken O. G. I p. 402. — Eorum dux *ἀρχιφυλακίτης* vocabatur. — *τὸ* **φολακιτικόν** recte policetax vertit Mahaffy ad MFP II 39 (c). Cf. Wilcken l. l. Idem **φολάκων** (sc. *τέλος*) vocatur FGH 53, 5 (110/1 p. C.). Semel ibidem 42 (a) I 15 **γραμματέως φολάκων** (extr. saec. II).

φόλακος = *φύλαξ*, ut apud Homerum et Herodotum, legitur in vase cyrenaico G.V. 8, p. 14; in aeolico carmine Theocriti XXIX 38. — De femina adhibet Callimachus in novo Hecales fragmento col. II 13 *κοῦραι | αἱ φύλακοι.*

φολάκτας aeolice = *(δεσμο)φύλαξ* Plut. Qu. Gr. cap. 2 de Cymaeis: *Ἦν δὲ καὶ φυλάκτου τις ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς· ὁ δὲ ταύτην ἔχων τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἐτήρει τὸ δεσμωτήριον, εἰς δὲ τὴν βουλὴν ἐν τῷ νυκτερινῷ συλλόγῳ παριὼν ἐξῆγε τοὺς βασιλεῖς τῆς χειρὸς καὶ κατεῖχε, μέχρι περὶ αὐτῶν ἡ βουλὴ διαγνοίη, πότερον ἀδικοῦσιν ἢ οὔ, κρύβδην φέρουσα τὴν ψῆφον.*

φόλαξ ἀργυροῦς *παρὰ τὴν ἑστιὰν σύνθετος*, donarium. Oropi inscr. de Amphiarei thesauro, *ΕΑ* 1889 n. 26, 8.

φολαξίομες = *φυλάξομεν*. Inscr. cretica Tei L.W. 67, 6 (Kum.).

φολάττεσθαι pro *φυλάττειν*. Anth. Gr. Didot (III) I 326, 3.

Φολῇ pro *ἐν* sive *ἐπὶ Φυλῇ* tit. att. (221—201 p. C.), sed *ἐπὶ Φυλῇ* in antiquiore a. 315 a. C. Meisterh.[2] 169, 23.

Φόλης dorice pro *Φυλεύς*. Vid. *Ὀρφήν*.

φολία, lentiscus. Add. Philostr. de gymn. ed. Volckm. XLIII 19 *κοτίνου τε καὶ φυλίας ἔχριον αὐτοὺς λίπα.*

Φολλικός, Perrhaeborum mensis = att. *Σκιροφοριών*.

φολλόβολα = *φύλλα πεπτωκότα*. CIA II 841, 7 = Dittenb.[2] 568. Locum supra exscripsi s. v. *κοῦρον*.

φολλοχόος μείς. Callimachus in Hecales novo fragmento, col. I 12, ad Hesiodi ap. Poll. I 331 exemplum, qui scripsisse traditur *φυλλοχόος μήν*, fortasse e Callimacho corrigendus.

φολοβασιλεῖς, οἱ. CIA II 844. Ar. *Ἀθ. πολ.* 7, 28; 65, 20. Cf. Schoemann—Lips. Gr. Staatsalt. I 335. 353. 512.

φυλοβασιλικά, sc. χρηματα. Inscr. att. BCH III 70 (Kum.) = CIA II 844.

φυλοκρινεῖν. Huius verbi originem explicat Aristoteles Ἀθ. πολ. cap. 21, 2 τότε δὲ τοῦ πλήθους προεστηκώς (Clisthenes), — πρῶτον μὲν συνένειμε πάντας εἰς δέκα φυλὰς ἀντὶ τῶν τεττάρων, ἀναμεῖξαι βουλόμενος ὅπως μετάσχωσι πλείους τῆς πολιτείας· ὅθεν ἐλέχθη καὶ τὸ μὴ φυλοκρινεῖν. Ubi cf. Sandyis nota. Ceterum ex Thucydidis loco VI 18, 5 manifeste apparere mihi videtur verbum non τὰς φυλάς, sed τὰ φῦλα κρίνειν significare.

φυρῆν. Vid. s. v. πηλός.

φύς (?)· ὀσφύς. Δωριέων. ΒΑ 1096.

φῦσα· — ἀσκός. H. Huius glossae ope Meister Herond. III 18 αἱ δορκαλίδες | ἐν τῇσι φύσῃς τοῖς τε δικτύοις κεῖνται vocabulum explicat „Blasenbeutel, blasenähnliche Gefässe".

φυσᾶν. Adde Herondas II 32 τῇ γενῇ φυσῶντες, genere suo gloriabundi, superbi.

φυσάντες boeotice = φυσῶντες. Ar. Ach. 868.

φυσατήρια, τά, tibiae. Laco Lys. 1242 = att. φυσαλλίδες vs. 1245. Blaydes fort. recte φουσατήρια edidit, nisi forte etiam praestat φουατήρια.

φυσιογνωμονική, ἡ = φυσιογνωμονία. Philostr. de gymn. XXV 7.

φυσιολογεῖν. Ibidem XLIV 13 φυσιολογοῦσα τοὺς ἰχθῦς ἀπὸ τῶν τῆς θαλάσσης δήμων. Vid. δῆμος in Addendis.

φυσιοῦν. Add. Philodem. de mus. Vol. Herc. (II) XI 90, fr. 18, 10.

φύσις. Schwhi lexico adde Her. IV 50, 2 μέζων τῆς ἑαυτοῦ φύσιος γίνεται = μείζων αὐτὸς ἑαυτοῦ γ.

φύσκων Pittacus tyrannus teste Diog. L. I 81 dictus ab Alcaeo poeta, ut postea Ptolemaeus V cognominatus est, a φύσκη = γάστρων. Cf. Plut. Coriol. 11.

φυσῶ = φύσησις apud Empedoclem. Cf. Thes. s. v. Vid. δορκά.

φυτάλμιος Neptuni cognomen. Colebatur Athenis CIA III 269, Rhodi IGI I 905, Erythris Michel 839, 80, Trozene Paus. II 32, 8, alibi. Cf. Θευδαίσιος.

φυτευτήριον. CIA IV 1, 2, 53 a = Dittenb.² 550, 33 (a. 418/7 a. C.) φυτεῦσαι φυτευτέρια ἐλαῶν μὲ ὄλεζον ἒ διακόσια. Cf. Poll. I 222, qui praesertim olivarum surculos ita dici monet, et Demosth. p. 1251, 28. Vide Thesaurum.

φύτλα, stirps. Pind. *O.* IX 55. *P.* IX 33.

φυτουργ(ε)ῖον. Vid. (ἐμφυλουργιον).

φυτουργός. Darii Hystaspis f. epistula ad Gadatam satrapam Dittenb.² 2, 22 φυτουργοὺς γὰρ ἱεροὺς Ἀπόλλωνος φόρον ἔπρασσες καὶ χώραν σκαπανεύειν βέβηλον ἐπέτασσες, ἀγνοῶν ἐμῶν προγόνων εἰς τὸν θεὸν νοῦν.

Futurum doricum, in ίω ap. Phocenses v. c. GD 1539. 20 [illegible] τὸν θυσέοντα, ibid. l. 21 συνδικαξεῖ. — In ίω apud Cretenses.

Vid. *φυλαξίομες*. Plura apud Boisacq p. 191 sqq. — Anud Athenienses est usus praesertim poetici.

Futurum medium sensu passivo apud Atticos. Vid. s. v. *τιμᾶν*.

φυτῶν *τέλεσμα* (= *τέλος*) *PB*. 1894. Cf. Wilcken O. G. I p. 408. *Φόρος φυτῶν* vocatur FGH 42, 12; 190; Ostr. 18, 1.

φωγνόειν et **φωγνόναι**, qua forma utitur Pherecrates (II 281, 2 Mein.) = *φώγειν*, i. e. *φρύγειν*, quod Bithynis tribuit *EM* 808, 49, ibidem **φώζειν** citans e Strattide (II 789, 6 Mein.); **φώγειν** vero (cf. Epicharm. fr. 102) Doribus commune est cum Atticis. Infra vide *φῶσαι*, *φώσας*.

Φωκαΐς, **Φωκαϊτικός** iuxta **Φωκαιίς**, **Φωκαιιτικός** titt. attici. Meisterh.[2] 26, 8.

φωκαρία, focaria. *PB* 614, 13 (a. 216 p. C.) *συμβιωσάσης μοι γυναικὸς φωκαρίας*.

φωκαρχεῖν, Phocensibus praeesse. Delph. BCH 1886, 35 sq. 1887, 332 etc., ut *βοιωταρχεῖν*, alia multa.

Φωκεῖς Φιλήμονος comoedia. CIA II 975 f 5. Ignota aliunde.

φωνάεσσα. Sappho fr. 45, 2, *φωνᾶεν* Pind. *I*. III 58, *φωνάεντα* cum synizesi *O*. II 93. IX 2, sine ea Bacchyl. XIV 31 Bl.[2].

φωνῆν sive potius **πωνῆν** (lapis *πονεν*) LG II 36. 55. al.; affirmare (in iure) et **ἀποπωνῆν**, testari (*μαρτυρεῖν*) sunt Cretensium verba iuridica. Vid. *ἀποφωνίοι*. Formam doricam *φωνάω* testari videtur Pindaricum *φώνασε* *O*. XIII 67. *N*. X 67. Theocr. II 108, quorum tamen locorum vim infringunt loci Pind. *P*. IV 163. 237. *I*. VI 51. Bacchyl. fr. 8 Bl. ubi *φωνέω* traditur, ita ut quaestio ad liquidum vix perduci posse videatur. Interea vid. *πονάω* = *πονέω* et cf. O. Schroeder Proll. Pind. II p. 17.

φῶρ. Vid. *ἀγαλματόφωρ* et s. v. *σῆμα*. — Superlat. **φώρτατος**. Sophro fr. 28 *φωρτάτους* — *καπήλους*.

φωρά, furtum. Tit. delphicus saec. a. C. II Dittenb.[2] 306, 21 *κατάμαστρος ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς*.

φωρεῖον = *κλέμμα*, furtum, bis legitur in declamatione, cuius partem e papyro aeg. edidit Kenyon in Mélanges Weil p. 247, semel in lege *τὸν κλέπτοντα πενταπλήσιον τὸ φωρεῖον ἐκτίνειν*.

φώς· *ἀνήρ*. *Κρητῶν*. *B.A* 1096. Vocabulo homerico passim utuntur poetae, Bacchylides V 158. XII 152. XV 15. XVII 19. 30. 46. Fr. 22, 5 Bl.

φῶς τῆς οἰκίας Regilla vocatur in carmine Marcelli Siditae. IGSI 1391 = Dittenb.[2] 888. 2. — In titulo christiano ibidem (IGSI) 238, 8 *μή μου σκύλῃς τὸν βόθρον, μή μοι δίξῃς* (*δείξῃς*) *φῶς· ἂν δὲ θελήσῃς φῶς μοι δῖξε* (*δεῖξαι*), *καὶ τὸ φῶς ὁ θεὸς . . . δώσῃ*. Non expedio. — Euboeae tit. imprecatorius Dittenb.[2] 891, 20 *μὴ φωτός, μὴ χρήσεως μηδὲ κτήσεως* (*ἀπολαύοι*).

φῶσαι· *φῶξαι, φρύξαι*. H. Hippocr. 629, 34.

φώσας. *PO* 34 II 2. Vid. *φωγνύναι*.

φώσκει· *διαφαύει.* H. Herodotus in compositis *διαφώσκειν, ἐπιφώσκειν, ὑποφώσκειν,* sed *ὑπόφαυσις.* Vid. Schwhi lexicon et Hoffm. III 366. Cf. *θῶμα = θαῦμα.*

φωσφόριον, τό, parvum simulacrum *τῆς Φωσφόρου.* CIA IV 2, 845 c 6: *ἕτε[ρ]ον φ[ωσ]φόριον χρυσοῦν* (donarium).

φωτεννός aeolice = *φωτεινός.* Vid. *φαεννός.*

φωτίζειν = *εἰς τὸ φῶς ἄγειν.* Chersonesi tit. IRB I 199, 7 (saec. p. C. II) *διοικήσαντι καὶ φωτίσαντι* (= *εὑρόντι* s. *πορίσαντι?*) *χρήματα τᾶι πόλει.*

φωτο-βίαιος. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 598. Ibidem alia daemonum leguntur epitheta similiter composita **φωτοδότης** 596, **φωτοκινητής** 598, **φωτοκράτωρ** 595, **φωτοκλήξ** 2242.

X. Χεῖ.

X pro *Γ* ante nasalem. Vid. *ἀχνηκότας* s. v. *ἀγνεῖν, πρῆχμα, φάρχμα* et *XM* pro *ΓM.*

X pro *K.* Vid. *χάλανδρος, χνᾶσαι, χόντος.* Cf. Meisterh.[2] 78 – 80; 82.

χα̅ compendium pro *χαλκοῦ.* Pap. Leid. *N* III 9; I. 377 (p. 89) et alibi.

[**χάδαν** boeotice = *χανδόν* (?). Kaib. ep. 1130 = GD 1133. Cf. *ἀναφάδην, διαφάδην.* Sed recte Dittenberger IGSept. 3467 ibi scribere videtur *ὡς χ' ἅδαν πίῃ,* ita ut vocabulo nusquam lecto opus non sit].

χάζειν. Vid. *προχάζειν.*

χαΐα = *ἀγαθή.* Lacaena ap. Arist. Lys. 91 *χαΐα ναὶ τὼ σιώ,* 92 et 1157 *οὔ πα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.* Praeter scholia vid. Hes. s. v. *χαΐα* et *χάιος· ἀγαθός.* Minus recte schol. Theocr. VII 5 *χαὸν* (sic) *λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις,* sed bene Ameis Theocrito reddidit *χᾳῶν* pro *χαῶν.* Iterum Hes. *ἀχαία* (i. e. *ἁ χαΐα*)· — *Λάκωνες δὲ ἀγαθός.* Formae laconicae apud alios Dores respondet **χάσιος·** *ἀγαθός, χρηστός.* H. Cf. Ahrens II 76.

χαῖρε passim legitur in titulis sepulcralibus Graecorum omnium.

Χαιρε, Χαιρι, Χαιρο in nominum propriorum compositione. Vid. Meisterh.[2] 90, 3; 91, 6. 7.

χαίρειν τινί, favere alicui. Theophyl Sim. Hist. IV 12, 2 *ὃς ἔχαιρεν ἐς τὰ μάλιστα Χοσρόῃ.*

χαιρημόνειοι *Διονυσιασταί.* Rhodi. Foucart, Associations religieuses, p. 230, n. 48 (Kum.).

χαιρησάμενοι = *χαρέντες. PB* 742 II 3. — Vid. *χάροις.*

χαίτα. Adde Bacchyl. X. 28. VII 70. XVI 105. Bl. *Χαῖται* avis plumae dicuntur a Babrio 72, 9. Vid. *χαίτη.*

χαιτέησσα pro χαιτήεσσα. Semonides 7, 47, ut ὑλέην = ὑλῆεν Archiloch. 74, 9, unde Fick ibidem vs. 8. Archilocho ἠχέεντα pro ἠχόεντα et Tyrtaeo 4, 2 τελέηντα pro τελέεντα reddidit. Cf. Hoffm. III 551 (cf. 107) — χαιτηέσσης Phocyl. 3, 3. Cf. τιμήεσσα Mimnerm. 5, 5, τιμῆεν Callin. 1, 6; τιμήεντος Mimnerm. 12, 7.

χαίτη (χαίτα?)· τρίχες. Ἀμβρακιωτῶν. *BA* 1095. Vid. χαίτα.

χαλά, μονόχαλος, χάλαργος dorica pro χηλή etc.

χάλαδρον· κράββατον. H. Postulante ordine ita pro χάλανδρον correxit Vossius, collato pamphylico ἀδρί = ἀνδρί. Dictum videtur παρὰ τὸ χαλᾶν, i. e. ἀνιέναι, τὸν ἄνδρα et fortasse est glossa pamphylica vel cypria.

χαλαζάεις = -ζήεις Pind. *I.* IV 50.

χαλάζειν doricum pro χαλᾶν? Pind. *P.* I, 6 χαλάξαις, sed fortasse vera lectio est χαλάσσαις. Vide me Mnemos. XXIX, 213.

χάλανδρος = κάλανδρος, piscis quidam in Epicharmi fr. 41, ubi vide Ahrentium.

χάλασμα „intervallum inter duos lapides sive structuras compactiles inane, quod Vitruvius IV 7. 1. laxationem vocat". Fabricius de archit. ad Lebadeae tit. (Dittenb.[2] 540, 114) p. 76, ubi Polybium XVIII 18, 8 ita vocare spatium vacuum monet inter milites in acie stantes.

χαλία· ἡσυχία. H. E nescio qua dialecto a verbo χαλᾶν. Vid. ἄχολος.

χαλικηνός. Edictum Diocletiani (IGSept. 2417), Momms. XVI, 5 [φιβουλα]τορίου καινοῦ χαλικηνοῦ.

[χαλικ]οκαύστης. Edictum Diocletiani VII 7 ed. Mommsen (IGSept. 3064).

χαλινῖτις, (Pegaso frena quae dedit) Minerva Corinthi. Paus. II 4, 1.

χάλιννος aeolice = χαλινός. Choeroboscus An. Ox. II 276, 15, qui habet χαλλινός, quod Ahrens correxit.

χάλιξ, ἡ alio quam vulgari sensu usurpatum legitur in fragmento eleusinio saec. a. C. Vti CIA IV 3, 225 e, 24: κα[τ]άδεσμα σιδηρᾶ ΠΙΙΙΙ, Χάλικες σιδηραῖ ΠΙΙΙ. — Ἐλευσῖν[ι ἀναθήμα]τα.

χάλις· ὁ ἄκρατος οἶνος. H. Hipponactis fr. 73 et Alcaei fr. 67 e Bergkii correctione pro tradito χαλινόν. Cf. ἐπαγχάλιξον.

χάλκασπις. Adde Bacchyl. X 62 Bl. χαλκάσπιδες ἡμίθεοι.

Χαλκειᾶται, Χαλκεᾶται, Χαλκιᾶται in titulis atticis saec. a. C. Vti. Meisterh.[2] 43, 30. Similiter variant Αἰνειᾶται, Αἰνεᾶται, Αἰνιᾶται; Αὐλειᾶται, Αὐλιᾶται.

χαλκεῖον, fabri aerarii aut ferrarii officina. Add. CIA II 814 (= Dittenb.[2] 86, 144. 2) ahenum. Ditt. 754, 7. Vid. χαλκήιον.

χαλκεόκρανος, aeneo capite instructus. Bacchyl. V 74 sq. χαλκεόκρανον — (ϝ)ιόν, aere praefixam — sagittam.

χαλκεοκτύπου μάχας. Bacchyl. XVII 59 Bl.

χαλ[κεομίτρα]ν (?). Idem XII 109 Ἕκτορα χ.

χαλκεοστέρνου τ' Ἄρηος. Bacchyl. V 34.

χάλκη. Vid. *κάλχη*.

χαλκῆ μυῖα· εἰδός τι παιδιᾶς. H. Scaliger pro μυίας. Herondae fr. 14 (Cr.) ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει. Nos blindemannetje, Germani blindekuh, Galli colin maillard. Cf. Poll. IX 13.

χαλκήιον ionice = χαλκεῖον, fabri aerarii aut ferrarii officina. Her. I 68, ahenum. IV 81. 152.

χαλκιαία, vectigal aliquod in Aegypto, quod quale fuerit ignoratur: χαλκιαίαν τέσσαρας (scil. δραχμάς), ὀβολόν. Vid. Wilcken O. G. I p. 403.

χαλκίζειν = χαλκίνδα παίζειν. Herond. III 65, i. e. χαλκῷ κυβεύειν (vid. vs. 6). Cf. Alexis apud *BA* I 116.

χάλκινος = χαλκοῦς. Sesti decretum c. a. 125 a. C. ap. Dittenb.' 246, 44 νομίσματι χαλκίνωι. *PO* I. 9 vers. (saec. III vel IV p. C.) ἔχι χαλκείνη (sic) ὀβολοὺς ς... ἔχει δραχμὴ ὀβολοὺς ἑπτά, ubi δραχμή est *ῥυπαρά*, χαλκίνη dr. aenea. Similiter Pap. Lond. CCCLXXX. Cf. Wilcken O. G. I p. 731 et 735 et vid. s. v. *ῥυπαρός*. Legitur eadem forma alexandrina apud Epiphanium constantinopolitanum III 289 *A*. Cf. λίθινος, ξύλινος cett. et byzantinum voc. χρύσινος.

χαλκίοικος, notum Minervae epitheton laconicum (Paus. III 17, 2. IV 15, 5. V 10, 5. 11), etiam apud Athenienses servat formam doricam pro χαλκέοικος.

χαλκίον (ahenum) **θερμαντήριον**. *EA* 1883, 3, inscr. eleusinia n. 1, 38. Cf. Boeckhii Oec. II p. 413. — χαλκίον in Aegypto mensura est capiens quantum μετρητής. Cf. Leemans I p. 109, 116.

χάλκιος aeolice, boeotice, dorice = χάλκεος, χαλκοῦς. De Aeolensibus cf. GD 311, 35 χαλκίαν εἰκόνα. 304 A, 31. Alcaei fr. 15, 3; de Boeotis GD 502, 1. 3. 5 etc. (χάλκιοι); ibidem 2. 4. 9. 10. 11 (χαλκίως); de Doribus v. c. Epicharmi fr. 58, 1 τράπεζαι χάλκιαι. ibid. 2 λέβητες χάλκιοι, correcta ab Ahrensio pro χάλκειοι et χάλκεοι.

χαλκισκάριον, duplex, ut videtur, deminutivum subst. χαλκίον, ahenum. In supellectile commemoratur *PK* II 264, 8 (a. 117 p. C.).

χαλκοάρας dorice = χαλκήρης. Vid. *φρενοάρας* et *χεριάρας*.

χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσιν. Bacchyl. XX, 2 Bl.

χαλκοθήκη, receptaculum aeris vel aeneorum. CIA II 61. 720. 721. 722 B. Vid. Athen. VI 231 D.

χαλκοθώραξ. Bacchyl. X 123. XIV 14 Bl.

χαλκοκολλητής, conferruminator (aeris). *PO* 85 II 4. Cf. χαλκόκολλητος in lexicis.

χαλκοκώδων σάλπιγξ. Bacchyl. XVII 3 sq. Bl., aenea tuba. Cf. κώδων.

χαλκολόγοι, aeris collectores, saepius occurrunt in titulo phratriaco neapolitano IGSI 759 una cum *φρητάρχῳ*, *φροντιστῇ*, *διοικηταῖς*.

χαλκομίτρας. Pind. *N*. X 90. Cf. *χαλκεομίτρας*.

χαλκοπάρᾳος, aenea cuspide insignis. Pind. *P.* I 44. VII 71. A dor. παρᾳά = παρειά = γένυς, gena. Cf. χαλκόγενυς in lexicis.

χαλκ-όπτης, aeris coctor, i. e. fusor, ut σπλαγχνόπτης? Sed potius = χαλκο-κόπτης, i. e. χαλκοτύπος. Vid. s. v. τριμίσκον. Legitur CIA II 2867 = CIG 887. Legitur autem χαλκοτύπος, notum vocabulum, CIA III 3860.

χαλκός de pecunia in genus usurpabatur Tauromenii, ut alibi ἀργύριον. Vid. Dittenb.[2] 543, not. 6. — Saec. III a. C. usque ad Ptolemaeum V Epiphanem publicani regi solvebant pecuniam debitam partim argento partim aere, prout ὁ τελωνικὸς νόμος iubebat, itaque vectigalia aut πρὸς ἀργύριον aut πρὸς χαλκόν conducebant. Wilcken O. G. I p. 719 sqq. Cf. Grenfell et Hunt ad Amh. pap. II 31, 15. Vid. supra ἰσόνομος. — Χαλκὸς Μαριεύς CIA IV 2, 1054 f 10.

χαλκοτειχής, aeneis parietibus (muris) insignis. Bacchyl. III 32 πυρὰν δὲ (Croesus) χαλκοτειχέος π[ροπάροι]θεν αὐλᾶς ναήσατ'.

χαλκοῦς. Herond. VII 50 proverbialiter ἀλλ' οὐ λόγων γάρ, φασίν, ἡ ἀγορὴ δεῖται, χαλκῶν δέ. — Variis siglis pro numero (1—7) diversis οἱ χαλκοῖ significantur in papyris. Cf. Indices post *PB.* Nota locutio χαλκοῦν ἱστάναι τινά, aeneam statuam ponere alicui, exstat CIA III 636.

χάλκωμα, tabula aenea. In Corcyraeorum decretis GD 3200. 3202 legitur formula γράψαντας εἰς χάλκωμα ἀναθέμεν, sed in vetustiore 3199 γράψαντας εἰς χαλκὸν ἀνθέμεν. Cf. Agrigenti inscr. GD 4254, 23 κολάψαντας ἐς χαλκώματα δύο ἀναθέμειν, Rhegii 4258 κολαψάμενον εἰς χαλκώματα δισσά — ἀναθέμειν, Melitae IGSI 953, 22 τὴν δὲ προξενίαν ταύτην ἀναγράψαι εἰς χαλκώματα δύο. — Vid. τελαμών.

χαλῶσα· χάσκουσα. H. Coniecturae χανῶσα obstat litterarum ordo, et *Λ* pro *Ν* defenditur gl. Hes. **ἐγχαλεῖν·** καταχασμᾶσθαι. Λάκωνες, unde Schmidt coniecit χαλῶά, ut haec quoque gl. laconica sit. Sed ne haec quidem mutatio necessaria, si quidem ad alios Dores sibilantem servantes pertinere potest, quemadmodum supra vidimus laconico χάιος respondere doricum χάσιος.

χαμαιδιδάσκαλος ludi magister. Add. Diocletiani edictum VII 66 ed. Mommsen (cf. IGSept. 22).

χαμάζε pro χάμαι male usurpat Babrius 115, 13 Cr.

χαμᾶθεν iudice Blassio Ausspr.[3] 116 ubique apud Att. in χαμαῖθεν refingendum est. Recte etiam Hoffmann III p. 300 formam χαμάθεν (Her. II 125. IV 172) tuetur formis χαμάδις et χαμάζε (ex χαμᾰ -ι).

χαμάνδις dorice = χαμάζε. Vid. δις.

χαμεόνη. Herond. III 16. Vid. lexica. — χαμεῦνα (sic) παράκολλος, Inscr. att. saec. V a. C., Dittenb.[2] 44, 5 (= CIA IV 3, 277 d) unde Pollux X 36 χαμεύνη παράκολλος. — Vid. παράκολλος.

χαμεονία. Add. Philostr. de gymn. ed. Volckm. XLIII 15.

χαμηλός dorice Pind. *P.* IX 30 = hom. χθαμαλός, att. χαμαιπετής, χαμαίζηλος (ser.).

χαμουλκός sec. Poll. VII 191 dicebatur machina, qua naves in terram trahebantur, sed alii usui inservit *PB* 362, VIII 4: χαμουλκοῦ εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνασταθέντος θείου κολοσσαίου ἀνδριάντος τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος Σευήρου Ἀντωνίνου ὁλκῆς μνῶν νβ΄. In genus igitur sucula, tractorium machinarum genus, eo vocabulo significari videtur.

χάν dorice = χήν. Epidaur. GD 3340, 134; Epicharmi fr. 108 ὥεα χανός. Quin eadem forma aeolica fuerit dubium non est.

χανδάνειν. Perfectum homericum κέχονδα, quod pro κέχανδα postulante analogia suspicati erant Fick et Mekler *Ω* 192, confirmavit papyrus CXXVIII, in quo litterae *ONΔEI* supersunt. Cf. v.Leeuwen, Enchiridion dictionis epicae pag. 463 sq.

χάννα, piscis hodie canna vocatus ab Italis. Epicharmi fr. 42. Vid. μεγαλοχάσμων. Fortasse nomen cohaeret cum verbo χανεῖν.

χανόειν· βοᾶν. H., cuius vix sana videtur gl. χανύσσει· βοᾷ, καλεῖ, fortasse sic corrigenda χανύσσαι· βοᾶν, καλεῖν, quae aeolica esse potest. — Supra idem καρυστεῖναι· κεκραγέναι, Λάκωνες, ubi Schmidt aut χαρυστρέν aut Μακεδόνες scribendum coniecit. Cf. καλιστρεῖν, βωστρεῖν, ἐλαστρεῖν, similia.

χάος, τό = αἰθήρ. Bacchyl. V 27 νωμᾶται δ' ἐν ἀτρύτῳ χάει, citatus a schol. Hesiodi Theog. 116. Cf. Ar. Avv. [192]. 1218. Eurip. fr. 448 Nck.[2] Stesichorum cur Pape in lexico nominet me quidem latet. Vid. Thesaurum.

χάραγμα, „subnotatio magistratus eius qui privatorum contractibus praesidet, testandi causa publice transscriptum esse" J.C.Naber, Archiv f. Papyrusf. I p. 84. Imagines repraesentantur in CPR I p. 38 et *PB* I p. 102.

χάραδος, τό. Vid. s. v. χέρας.

χαρακτηρικῶς (pap. χαιακτηρικως). Add. Vol. Herc. (II) 65, 16.

χαρακτός. Vid. s. v. ξοΐς.

χαραμός· ἡ τῆς γῆς διάστασις, οἷον χηραμός. H. Gl. dorica aut aeolica (χάραμος).

χάραξ. Vid. κάραξι et φούρκορ.

χαράσσειν στήλας. IGSI 297, tit. bilinguis Panormi: στῆλαι ἐνθάδε ποιοῦνται καὶ χαράσσονται ναοῖς ἱεροῖς σὺν ἐνεργείαις δημοσίαις, tituli heic ordinantor et sculpuntor aidibus sacreis cum operum publicarum (sic). Recte Kaibel „Marmorius nec Graecus opinor nec Romanus homo cum ab utriusque linguae peritis intellegi cuperet neutris satisfecit". — κεχαραγμένος c. dat. = ὠργισμένος. Her. VII 1. Cf. Eur. Med. 107 et θήγεσθαι in lexicis.

χαριζόμενος sensu passivo. Kaib. ep. 304, 18 αὐτὸς ἀνάγκᾳ | πνεῦμα

χαριζόμενος, i. e. ᾧ αὐτῷ ἀνάγκη πνεῦμα χαρίζεται. Formula ἐχαρίσατο καὶ ἀπεκατέστησεν in basibus CIA III 385—388: Τιβέριος Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικός εὐεργέτης τῆς πόλεως ἐχ. κ. ἀπ.

χάριλα, festum delphicum nono quoque anno celebratum, deinceps post στεπτήριον et ἡρωΐδα. Plut. Qu. Gr. cap. 12.

χάριν c. gen. pro ἕνεκα bona aetate tantummodo in poesi usurpatur. Cf. Meisterh.[2] p. 183, 53.

χαριξιόμεθα cretice = χαριούμεθα. CIG 3048, 16; **χαριξόμεθα** arcadice L.W. 72, 16.

χάρις. — εἰς χάριν = χάριν. Inscr. phoc. GD 1555, C 11 μὴ καταδουλιξάσστω δὲ μηθὲν μηδ' ἀγαγέτω εἰς δουλήας χάριν, quae formula redit l. 16. Sumtam esse ἐκ τῆς κοινῆς monstrant εἰς pro ἐς et δουλήας. — Acc. χάριτα pro χάριν traditur Her. VI 41, sed χάριν III 21, VII 120. IX 79 extr. 107, al., quare illic quoque χάριν corrigendum videtur. Legitur praeterea χάριτα bis apud Euripidem, Hel. 1680 et El. 61, sed ibi quoque mihi suspectum est admodum. Vid. quae in editione mea Helenae l. l. adnotavi. Forma est hellenistica (cf. Moeris), quae passim legitur in serioribus titulis; ubicumque vero habet vim praepositionis, servatur forma attica et antiqua. — Ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ CIA III 3551.

χαριστεῖα = χαριστήρια. Therae BCH I 136, Cnidi GD 3517 (ubi vid. Bechtelium), 3528: Δάματρι καὶ Κούραι — χαριστεῖα καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε. Vid. ἐκτίματρα.

χαριστήριον, grati animi significatio per monumentum. Tituli aeolici aet. imperatoriae GD 233. 234. 236.

χαριστωνία (χαριτωνία?), grati animi emptio? Philosophi Epicuraei fragm. in *PO* II p. 31 col. II 10 μὴ πρόσαγε ἐνταῦθα μηδ' ὑπόληψιν χαριστωνίας (sic) θεοῖς ὅτι ταῦτα πράττεις.

χάριτα pro χάριν. Vid. s. v. χάρις.

χάριτα (adiect.?) = ἡδέα, κεχαρισμένα. Nysae tit. saec. I a. C. Dittenb.[2] 328, 13 ἵν' οὖν πᾶς τις ἐπιγνῷ ταῦτα ἡμῖν χάριτα εἶναι. Vid. eius notam 19.

χάριτες. Schol. Hom. *P* 51 Μακεδόνες καὶ Κύπριοι λέγουσι τὰς συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, ἅς φαμεν στεφανιτίδας, quam loci scripturam probat Hoffm. I 126, coll. voc. sanscritico avaras. Macedones tamen κάριτες dixisse putandi sunt. — **χάριτερ** = χάριτας tit. eleus GD 1127, 17. Vid. Acc. plur. 3tiae decl. — Pindarus et Bacchylides aut dativi forma dorica χάρισσι(ν) aut aeolica χαρίτεσσι(ν) utuntur.

χαριτήσιον. *PB* 286 II 13 ἱεροῦ χαριτησίου... Ἴσιδος (a. 306 p. C.). Deliciae significat in pap. mag. V Leid, 6 a, 7 κύριε χαῖρε, τὸ χαριτήσιον τοῦ κόσμου καὶ τῆς οἰκουμένης, philtri genus in pap. Leid. W 8, 27. Cf. Leemans II p. 48 et 183. Sic χαριτήσια = θέλκτρα apud Irenaeum 681 B et Hippolytum, Haer. 402, 18.

χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη. CIA III 1376, 2 = Kaib. ep. 169. Ibidem vs. 7 **χαρ[ιτ]ῶπις**.

χαριτώνυμον — ἀγγελίαν. Bacchyl. II 2.

χαριτώσιος = χαρίεις Rheginorum sermone. Vid. ὥσιος.

χαρμοδότειρα (?). Kaib. ep. 1028, 79 (hymnus in Isidem) [βότρυν χαρμο]δότειραν.

χάροις pro χαίροις aut χαρείης rec. epitaphium metr. Mysiae BCH XVII 7. 529 κὲ (= καὶ) σύ[γ]ε, [ὦ] παροδεῖτα χάρο[ις] ὅτι τοῦτο τὸ σεμνὸν | εἶπας ἐμοὶ χα(ί)ρ(ε)ιν [εἵ]νεκεν εὐσεβίης.

χαροποιεῖσθαι = χαίρειν. Theophyl. Sim. Hist. IV 8, 6 ἐχαροποιήθημεν. Cf. Sophoclis lex. s. v. χαροποιεῖν.

χαρτηρᾶς (scil. φόρος). *PB* 277 II 11 γραφείου καὶ χαρτηρᾶς Νειλοῦ πόλεως, ubi praecedit ὧν οἱ φόροι ἐνουσιακῶς ἀναλαμβάνονται (saec. II p. C.). De hoc chartae vectigale egit Wilcken O. G. I p. 403. Cf. γραφεῖον. Forma **χαρτηρία** (= χάρτης) legitur Maccab. III 4, 30.

χαρτουλάριος, chartularius. *PB* 304, 5. 398, 11 (a. 606). Amh. pap. II 154, 5 (saec. VI vel VII). Cf. Sophoclis lex. s. v.

χάρων· ὁ λέων ἀπὸ τῆς χαροπότητος. H.

χάσιος. Vid. χαῖα.

χασκεύσῃ pro χασκούσῃ. Vix recte Herondas IV 42.

χαυνάκων· χαυνοποιῶν· οἱ δὲ χαυνολόγων. H. χαυνάξ, ut βωμάξ, πλουτάξ, alia multa. Coll. χανάκτιον (coniectum est χαυνακτόν. An χαυνάκιον?)· τὸ μωρόν. Δωριεῖς (H.), gl. doricam esse suspicor.

χαύνωσις. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 219, 4 de oratorum panegyricis: ἔστιν δ' ὅτε χαύνωσιν ἐργάζονται διὰ τὰς τῶν μετρίων ἐξογκώσεις καὶ κατὰ πρόσωπον ἐξυμνοῦντες εἰς μεγάλας ἄγουσιν διατροπάς. Cf. Ar. Nub. 865 cum scholiis.

χείλιοι. *EM* 817, 1. Vid. χέλληστυς. — **χειλιαστύες**. Vid. χιλιαστύς.

χεῖλος. Herond. III 4 τοῦτον κατ' ὤμου δεῖρον, ἄχρις ἡ ψυχὴ | αὐτοῦ ἐπὶ χειλέων μοῦνον ἡ κακὴ λειφθῇ, i. e. paene usque ad mortem caede. — Aeoles χέλλος dixisse testatur Choeroboscus An. Ox. II 278, 10.

χειμάζειν. Oropi inscr. saec. a. C. III ineuntis *EA* 1891, 71 ὅταν χειμάζει ὁ θεός. Cf. Soph. O. C. 1500.

χειμαίνεσθαι = χειμάζεσθαι Her. VIII 116. Pind. *P* IX 32, fluctibus agitari. Cf. ὀνομαίνειν = ὀνομάζειν.

χειμάρροος. Vid. ἄσπιλος.

χειμερίζειν = χειμάζειν, sive διαχειμάζειν solus Her. VI 31. VIII 113. 126. 130 (bis). Cf. Hes. χειμεριοῦντας· διαχειμάσοντας.

χειμερινά, ά absolute, omisso subst. ὥρα. Inscr. coa Dittenb.[2] 940, 3 τοὶ μὲν τὰν χειμερινὰν ἄρχοντες Γεραστίου κζ', τοὶ δὲ τὰν θερινὰν ἄρχοντες τᾷ κδ' κτέ. Cf. Thesaur. s. v. χειμερινός et θερινός.

χειμίω (= -έω) et χειμάω. Hes. ἐχειμίων· ἐρρίγων (ἐρρίγουν?) καὶ ἐχείμων. Λάκωνες et infra χειμῶντα· ῥιγοῦντα.

χείρ. Formae dialecticae. Aeoles et Dores χήρ dicebant teste Herodiano II 59, 13. Nom. χέρς apud Timocreontem Rhodium fr. 9, ut μακάρς apud Alcmanem fr. 18. 14. Cum nom. χήρ, cuius formas passim exhibet inscr. Epidauri GD 3329 (cum dat. pl. χερσί) confer arcadicum ἐγκεχηρήκοι (Hoffm. 30, 1), ἐκεχηρία (CIG 1688, 49); cyprium ὕχηρον = ἐπίχειρον (Hoffm. 135, 5. 15), χήρ (Hoffm. 144, 3); tarentinum χηροῦν (vid. infra). De etymologia disputat Hoffm. I 146 sq. — Apud Aeoles casus obliqui sonabant χέρρος etc. Vid. Compend. III § 19, Choeroboscum An. Ox. II 278, 7, schol. Ven. A ad Hom. Λ 353. — χέρρας habet Theocr. XXVIII 9. — Inscr. aeolicae exhibent formas hellenisticas χειροτόνησαι, χειροτονίας, sed Sapphoni fr. 44 χερρόμακτρα bene reddidit Hoffm. II 499. — Casus obliqui χερός etc., qui iuxta vulgares χειρός cett. apud solos poetas occurrunt, dialecticae originis videntur. Legitur saltem acc. χέρα in inscr. phocensi GD 1555 b 4: ἀπέδοτο Λάων καὶ Λάμπρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὁμοίως δὲ καὶ συνευδοκεόντων τᾶι ὠνᾶι καὶ τοῦ Τιμοξένου υἱοῦ Λάμπρωνος — χρήσαντος τὰν χέρα Λύδωνος, τῶι Σαράπει τῶι ἐν Τιθόρραι. Hic igitur Lydo chirographum confecerat. Cf. ibidem d. 30 χείρ Παραμόνου τοῦ Νικαρέτου et 31 χειρόγραφον Καλλικράτους, f. 26 ἔχρησε τὰν χέρα Λο(ύκιο)ς [Κ]αλοπούρνιος (sic) Ἄκρατος. Similiter pro χειρόγραφον iam usurpavit Hyperides in fr. or. II p. 28 Bl. ap. Suid. s. v. et Bachm. An. I p. 414, 24 οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι. Ex papyro aeg. Claudio imperatore non antiquiore *PB* 405, 16 cito ἐξεδόμην σοι τὴν χῖρά μου ταύτην πρὸς ἀσφάλειαν. Hinc idem est quod ἀντίγραφον, exemplum in tit. gnosio saec. a. C. II exeuntis, Dittenb.[2] 514, 60 δόντω δὲ Λάτιοι καὶ Ὀλόντιοι τούτω τῶ ἐγγρόφω ἑκάτεροι χέρα τᾶι τῶν Κνωσίων πόλει καὶ αὐτοσαυτοῖς, ubi denuo occurrit forma χέρα. Alias significationes vid. in fine huius articuli. — Formae pindaricae sunt χείρ, χειρός, χειρί, χεῖρα, χεῖρες, χειρῶν, χείρεσσι(ν), χερσί(ν), χεῖρας et rarius χερός, χερί, χέρα, χέρας, bacchylideae χειρός, χεῖρα, χειρῶν, χεῖρας iuxta rariores χέρα, χέρας, χέρεσσι, χερσίν. — χειρέων incerta admodum lectio est apud Herondam VII 3 et VI 23, ubi supra Ω scriptum est Ε. — κατὰ χεῖρα· ἑτοῖμα, εὐχερῆ ἢ ὁ νῦν πρὸς χεῖρα καὶ εἰς πολλὰ χρήσιμος οἰκέτης. Cf. Nauck, Aristoph. Byz. p. 252. — πὰρ χειρός e re praesenti Bacchyl. XIII 10 Bl. = παρ' ποδός apud Pind. *P.* X 62 et III 60. — διὰ χειρός in papyris aeg. usurpatur de praesenti pensione. — χείρ, manus, in ludo talario Babr. 131, 4, ut explicat Crusius, coll. Suetonio Aug. cap. 71. — χεῖρες, artificis opus. Herond. IV 72. Cf. VI 66. Petronius 83 Zeuxidos manus vidi (con-

tulit Crusius); addo serum epigramma in Anthol. Gr. Didot (III) IV 326, 1 *Οὐ χεὶρ λιθουργὸς οὐδὲ χεῖρες ζωγράφου.*

χειραγώγιμος quid? *PK* II 6 (a 133 a. C.) *καὶ εἶναι τὰ χειρόγραφα κύρια καὶ εἶναι χε[ιρ]αγώγιμον.*

χειρακτάζειν = *ψαύειν τῇ χειρί.* Solus Her. II 90.

χειριδωτός (*κίθων*) = *χειρίδας ἔχων*, manicatus. Solus Her. VI 61.

χειρίζειν et **χείριξις** de administranda pecunia = *διοικεῖν, διοίκησις.* Corcyr. 3206 b, 45 *ἑλέσθαι δὲ τὰν βουλὰν τούς χειριξοῦντας τὸ ἀργύριον* (cf. l. 89) et mox l. 60 *τοῖς αἱρεθεῖσι εἰς τὰν χείριξιν τοῦ ἀργυρίου.* Cf. l. 66. Vid. *χειριστής.*

χειρικέδα. manica. Tit. thebanus extr. saec. a. C. III IGSept. 2420, 27.

χειριστής = *διοικητής* in Aegypto. *PB* 11, II 6. IV 7; 345, 5. 11; 429, 1. Pap. Britt. VII 2. VIII 7. FGH 63, 7. Cf. Polyb. III 98, 8. V 26, 5. Occurrunt ita dicti *νομαρχῶν* ministri *PB* 345 et *πρακτόρων* Pap. Genev. 17, 7. Vid. Wilcken O. G. I p. 618 sq. Cf. *χειρίζειν.*

χειρογραφεῖν. MFP II 29 (d) 1, 10 (*κεχειρογράφηκεν*), saec. III a. C., Rev. Pap. col. 27. 13 *χειρογραφησάτω ὁ γεωργὸς τὸν βασιλικὸν ὅρκον πᾶν τὸ γένημα ἀποδεδειχέναι* (eiusdem aetatis). Cf. Wilcken O. G. I p. 471.

χειρογραφία. *PK* II 97, 4 *τὴν [καθ]ήκουσαν χ[ι]ρ[ογραφί]αν* (a. 15 p. C.); MFP II 27 (1) *προσανοίσω μ[ετὰ χειρο]γραφίας οἴκου βασιλικοῦ* (saec. III a. C.).

χειροέρκτης· *χειρουργός.* H. Cf. *παντοέρκτης.*

χειροκρατήσας. Pap. mag. Parthey I 82.

χειρομύλιον = *-όμυλον, -ομύλη.* Pap. mag. bibl. nat. Par. W. 3088.

χειροσκόπος, i. e. *ὁ τὰς χειροτονίας ἐπισκοπῶν.* (cf. Suid. s. v). Elateae tit. saec. a C. primi ap. Dittenb.[2] 842, 9 *ἐν τοῖς συνέδροις χειροσκόπος Ξενόδοκος Θεόγνιος.*

χειροτέχνιον = *ἐργαστήριον.* Delph. GD 2607 *ἀντὶ* (= *ἀπέναντι* sive *ἀντικρὺ*) *δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἱστάτω* (scil. *Τεισίμαχος*) *Ἡρακλείοις* (a. 240/39 a. C.).

χειρώμακτρον ex *χειρο-όμακτρον* Herod. II 122. IV 64 in antiquiore codicum familia pro *χειρόμακτρον.* Cf. Hes. *ὄμαρξον· ἀπόμαξον.* Vid. Hoffm. III 365.

Χείρων. Vid. *Χίρων.*

χειρωνάξιον = *χειρωναξίας τέλος*, quod opifices pendere debebant in Aegypto pro arte sua exercenda (Gewerbesteuer). *PB* 617, 3. Passim occurrit in ostracis saec. I et II p. C. editis a Wilckenio O. G., qui p. 321 sqq. docet „dass jedes einzelne Gewerbe mit einem bestimmten fur Jeden, der das Gewerbe trieb, gleichem Fixum behaftet war." Cf. FGH 58, 7. 9; 59, 39; Amh. pap. II 119, 4. Vocabulo iam usus est Aristoteles Oecon. II 1.

χέλληστυς et **χελληστύαρχος** (cf. χειλιοστύες) = χιλιοστύς, χιλιοστύαρχος saepe occurrunt in titulis aeolicis GD 276—279, ducta a χέλλιοι (*EM* 817, 1) = boeot. (ion.) χείλιοι (Cf. Meister I 222) = dor. χήλιοι (inscr. lacon. Del. 110, 12. 19. 22) = att., ion. χίλιοι. Forma χείλιοι etiam apparet in tit. chio saec. a. C. quinti, H. 80 D, 13 πενταχισχειλίων, ibid. l. 15 χειλίων l. 18 δισχειλίων, l. 23 τρισχειλίων et in inscr. phocensi GD 1555, f. 8. — De sensu politico voc. χέλληστυς consulatur BCH 1880, 437 et 1883, 37 sqq. Civitatis Methymnae tres novimus χελλήστυας: τὰν Ἐρυθραίων, τὰν Πρωτέων, τὰν Φωκέων. — Munera chellestuarchorum maxime ad cultum deorum pertinuisse videntur. — Vid. χιλιαστύς.

χελιδόνειος, ἡ, vasis cuiusdam nomen in inscr. Deli ap. Dittenb.[2] 588, 26. 204. 209.

χελιδονιαῖος. *PK* I 130, horoscopus saec. I aut II p. C., l. 104 ἐπὶ τοῦ χελειδονιαίου ἰχθύος καταβιβάζων.

χελιδών. Vid. κωτιλάδες.

χελοόειν· βήσσειν καὶ **χελοόσ(σ)ειν** ὁμοίως. H. Fortasse laconicum aut boeoticum. Cf. χελύσσεται· βήσσει apud eundem.

χέλους (= χέλυς)· μουσικὸν ὄργανον. H. Eiusdem originis.

χέλυνα = χελώνη. Sappho fr. 169 ap. Orionem 28, 15. An. Ox. II 101, 5. De forma χέλυμνα ap. Babrium 115, 5 Crusius affert Herodianum I p. 265, 31 sq. — Usus voc. χελώνη (sic) pro λύρα Aeolensibus tribuitur in *EM* 808, 26.

χελώνα (vulgo χελώνη)· — (νόμισμα) Πελοποννησιακόν. H. Cf. Timaeus ap. Athen. XIII 589 A; Poll. IX 46. Boeckh. Metr. Unters. p. 83. 86.

χελώνιον τὸ ἐπὶ τοῖς κλεισὶ λεγόμενον· σπανίως δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰρημένον. Theognostus Can. 124, 15. Legitur vox eo sensu *PO* 113, 3 (saec. II p. C.). Apud Hipparchum 1092 D ita vocatur tergi pars convexa.

χελωνίς. Sext. Empir. p. 267 τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν. Cf. Hes. χελώνη· ὑποπόδιον.

χέραδος, τό. Schol. Genovensia ad Hom. Φ 319 (Alc. fr. 82 B) αἰ δὴ μὰν (pro οἴδημον Hoffm.) χέραδος μὴ βεβάως (϶)εργάσιμον λίθον | κίνης (l. κίννης), καί κε (϶)ίσως τὰν κεφάλαν ἀργαλίαν ἔχοις (pro ἀργαλέαν ἔχοι). Vertit Hoffmann „Wenn du einen Steinblock, den du behauen wilst, nicht mit Vorsicht von dem kleinen Steingeröll lösest, dan dürfte es mit deinem Köpfe bös ergehen." Ita vero χέραδος foret genitivus subst. χέρας. At enim apud Homerum aperte est nominativus, quia homerico sermone ϝάλις genitivum non asciscit (cf. vLeeuwen ed. II ad h. l.), nec dubie nominativus est apud Sapphonem fr. 114 μὴ κίνη (l. κίννη) χέραδος. Plura vid. in Thesauro s. v. Quare certum arbitror Hoffm. Alcaei fragmentum non expedivisse. Quod si satis intellegerem, scri-

berem *μὴ βέβα'* (*βέβαα* adverbialiter = *βεβαίως*) *ὡς Ϝεργάσιμον λίθον κτέ.* Traditur quidem apud Pindarum *P.* VI 13 *χεράδι*, sed brevi syllabae finali in reliquis strophis respondet longa, quare legendum *χεράδει*, quod ex Pindaro citavit *EM* 808, 42 (*χεράδει σποδέων*). Tandem recepit O.Schroeder, monens praeterea *τὸ χέραδος* pindaricum diserte testari schol. Townl. *Φ* 319.

χερείων. Aesara Lucana ap. Stob. Ecl. ph. I 49, 27 (p. 852 W.) e Mullachii corr. *τὰν χερείονα* pro *τὰν χείρονα*, sed *τὸ χέρηον* Flor. I 115 p. 72.

χεριἄρας = *χειρήρης*. Pind. *P.* V 35. Cf. *χαλκοἄρας* = *χαλκήρης*, *I.* III 81. IV 41. Item *φρενοἄρας* = *φρενήρης* Bacchyl. XVI 188 Bl., Hes. *νοαρέως· νουνεχόντως.*

χερνίβιον, forma deminutiva subst. *χέρνιψ*, sed **χερνιβεῖον** = *χέρνιβον, χειρόνιπτρον*. Vid. Meisterh.[2] 41. Cf. *σκάφιον, σκαφεῖον*, alia.

χέρρας. Vid. s. v. *χείρ*.

χερρόμακτρα. Vid. *χείρ* et *χειρώμακτρον*.

χέρρον· *τὴν χέρσον γῆν. Λάκωνες.* H. Eadem forma attica est. Legitur CIA II 1055, 15 (= Dittenb.[2] 585) *παραδοῦναι τοὺς μεμισθωμένους τὴν ἡμίσεαν τῆς γῆς χέρρον*, incultam, scil. novalem. Cf. Dittenb.[2] 531, 6. 534, 15 sqq.

Χερρόνησος. Meisterh.[2] 74, 9. 76, 2.

χερσεύεσθαι = *ἠρημῶσθαι*, incultam iacere. GD 345 (Philippi regis Macedonum epistula a 214 a. C. scripta), 30 = Dittenb.[2] 239, 5 *τήν τε πόλιν ἰσχύειν καὶ τὴν χώραν μὴ ὥσπερ νῦν χερσεύεσθαι.*

χερσο-θρύιος? Ostr. theb. (aeg.) aet. byzantinae 1224, 3 ap. Wilcken: *ἐπιτρέπω σοι σπείρ(ειν) καὶ γεωργ(εῖν) τὰς ἀρούρας γήδι(α?) χερσοθρυια ὀργάνου Πουαρ ἐπὶ κατασπορ/ κτέ.* Adiectivum formatum videtur a *χέρσος* et *θρύον* (iuncus). Locum non expedio.

χερσοκόπτειν, arare? *PK* I 131 rect., (a. 78/9 p. C.) *μισθὸς βοῶν — χερσοκοπτόντων*. Cf. l. 241.

χέρσος, terra firma. Adde Bacchyl. XII 132 Bl.[2] *ἄελπτον ἐξίκοντο χέρσον.*

χερσοῦν, sterilem reddere, *χ. τὴν ὕπαρξιν*. *PB* 195, 20.

χεσον. *PB* 652, 11 *φόρος χεσον̄* (sic), nescio quod tributum.

χεῦον = *χέον*. Alcaei fr. 42, 1 e Schneidewini correctione.

χηλός· *κιβωτός. Κλειτορίων. BA* 1096. Schol. Hom. *Π* 221 *χηλοῦ — καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι κιβωτός, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς λάρναξ. παρὰ δὲ Μυτιληναίοις ἀντίπηξ.* Sed cf. Schol. Hom. *Σ* 413 *τὸ δὲ ἀντίπηξ δῶρον καὶ γαζοφυλάκιον*, ubi *δωρικόν* pro *δῶρον* cor[illegible] Heyne. Dorice tamen et aeolice flagitatur *ἀντίπαξ*. Fortasse *αὐτοσχεδιάζουσι* grammatici.

χήν. Vid. *χάν*.

χηναλώπηξ. Herond. IV 13 *τὴν χηναλώπεκ' ὡς τὸ παιδίον πνίγει*. [illegible] significatur nobile Boethi opus, de quo Plinius N. H. 34. 84 [illegible]

eximie anserem strangulat, cuius operis hodie in museis nostris imitamina admiramur. Vid. Crusius, qui comparavit A. P. append. 55. 56, et Meister p. 708 sq.

χήνεος ionice = *χήνειος*. Her. II 37.

χηνοβόσκοι *βασιλικοί* sub Ptolemaeis. MFP II 10, 1 (a. 240 a. C.).

χηνοτρόπος pro *χηνοτρόφος*. Ostr. 804 ap. Wilckenium, quem vid. vol. I O. G. p. 274 in nota.

χήρ dorice, aeolice, arcadice, cyprie. Vid. *χείρ*.

χηραίνειν. Herond. I 21 *κόσον τιν' ἤδη χηραίνεις χρόνον;* dicit vetula mulieri, cuius maritus peregre abest.

χῆρε boeotice = *χαῖρε*. GD 818. 961. Cf. nomina propria *Χηρίας*, *Χήριππος*, *Χηρώνδας*, *Χηρώνεια*, alia in titulis boeoticis.

χηρεύονσα sive potius *κηρεύονσα* (*κερευονσα* lap.) = *χηρεύουσα*. LG II 53, **κηρεύσιος** = *ἀπολείψεως*, divortii uxoris a marito. LG II 53.

χηρίαν disyllabum = *χηρείαν*. Kaib. ep. 664, 11.

χῆρος et cognata vocabula in dialectis servant *η̄*. — Herondas III 35 *γραμμάτων χήρη* = *ἀγράμματος*, mulier legendi et scribendi ignara.

χηροῦν, viduare, nudare, privare. Hom., trag., Her. VI 86.

χηροῦν = *χειροῦν*, *χειροῦσθαι*. Tarenti tit. GD 1567.

χῆτος, τό ionice = *ἔνδεια*. Hom., Her. IX 11. Plat. Phaedr. 234 D.

χθισδόν = *χθιζόν*. Balbilla GD 322, 2.

χθόνεια. Cereris Chthoniae sacra. Hermion. CIG 1188. 1193—1195. Cf. Pausan. II 35, 4 sqq.

χθονο-ριφής, humi deiectus. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 196.

χθών· *γῆ. Κυπρίων. BA* 1095.

χῖαι pro *λεῖαι* coni. Headlam Herond. VIII 57, coll. Hesychio *χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου γένος*, ubi Schmidt affert Hippocr. 828 C. At parum apte ibi viriles calcei empturientibus mulierculis a sutore monstrarentur, neque in *λεῖαι* (calcei muliebres, nomen habentes a laevitate) quidquam est difficultatis.

χίδαδον· *τὸ παιδίον. χίδαι ἀντὶ τοῦ Κρῆτες.* H. Verba foede corrupta. Schmidt: *χίδαλον· τὸ παιδίον. Κρῆτες*, ut hi per aspirationem sic dixerint pro *κίδαλον* sive *κήδαλον*, i. e. *αἰδοῖον* (Hes. *κήδαλον· αἰδοῖον. κέρας. σκάλαθρον*), pusillorum hypocorysticon cum vocabulis *κρίθων*, *πόσθων*, *σάθων* comparandum, satis probabiliter, modo corrigatur *χίδαλον· ἀντὶ τοῦ <κίδαλον> τὸ παιδίον. Κρῆτες*, vel potius *χήδαλον κτέ.*, nam *κίδαλον* Hesychio s. v. est *κρόμμυον*. Fieri tamen potest ut explicatio *τὸ παιδίον* simpliciter ex *τὸ αἰδοῖον* depravata sit.

χιθών = *χιτών*. Meisterh.[2] 79. Etiam *PB* 816 (saec. III p. C.) legitur *χιθῶνα*. Vid. *κιθών*.

χιλιαστῆρες, chiliastyum participes. Tit. Sami Dittenb.[2] 637.

χιλιαστός. Inscr. Sami in Mus. Rhen. XXII 313. 326, Ephesi L.W. 136; ap. Wood Discov. n. 1. 2 et saepissime (Kum.). Dittenb.[2] 186, 8: *ἐπικληρῶσαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς φυλὴν καὶ εἰς χιλιοστύν*, quem vide disputantem de V Ephesiorum tribubus, quarum una *'Εφεσεῖς*, cuius quinque e titulis novimus curias *'Αργαδεῖς*, *'Αλθαιμενεῖς*, *Βωρεῖς* (?), *Οἴνωπας*, *Λεβεδίους*. Cf. Ephesi decreta apud Michel 488 sqq., ubi novi cives designantur *εἰς φυλὴν καὶ χιλιαστύν*, apud quem in tit. 493 pro *Βωρεῖς* legitur *Αἰγωτεῖς*. — Sami distinguebantur, *φυλή*, *χιλιαστύς*, *ἑκατοστύς*, *γένος*. Vid. inscr. 162, 30 ap. eundem (Michel) et s. v. *ἑκατοστύς*. — In insula Co ita dicebatur singularum tribuum pars nona. Cf. IC 37, 6. 17. Tribus ibi erant tres doricae: *Δυμᾶνες* (37. 39. 45 a. 65), *'Υλῆς* (ibidem e), *Παμφυλεῖς* (39. 45 a. 65. 108) sive *Πάμφυλοι* (37).

Nona omnium civium, seu tertia cuiusque tribus pars, apud Coos *ἐνάτα* dicta videtur (87. 288. 367). Ad aliam tribuum divisionem editoribus p. XXXV pertinere videtur *ἁμάτη* sive *ἁμάτη* 367, 44, quam inscr. vid. supra sub eo vocabulo, cuius tamen tituli iusto incertior est et lectio et suppletio. Singulis tribubus singuli praeerant *φύλαρχοι*, nam 108, 16 legitur *φυλαρχήσαντά [τε φιλο]τείμως φυλῆς [Π]α[μφυλέ]ων*.

χιλώδης (?). Dio C. LXII 2, 3 (ed. Boissev. III p. 44) *ἀνέβη ἐπὶ βῆμα ἐκ γῆς ἐλώδους ἐς τὸν 'Ρωμαϊκὸν τρόπον πεποιημένον*. Fortasse corrigendum *χιλώδους*. Boissevain coniecit *χορτώδους*, quod nimium distat.

χίμαιρας, gen. — **ἄδος** aeolice = *χίμαιρα*. Hoffm. 155. Vid. *ἄρνηας*.

χιονίζειν = *νείφειν*. Her. II 22 bis.

χιονο-βροχο-παγής, nivem, pluviam, gelu — et **χιονο-δροσοφερής**, nivem et madorem afferens, daemonum epitheta in pap. mag. bibl. nat. Par. (W.), 1358 et 1362.

χιοῦν = *χιάζειν*, decussare. Theophyl. Sim. Hist. II 6, 2 *ὡς* – *κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων*. Cf. ed. de Boor. Suid s. v. *διάμετρος*; Eunap. 105, 11; Lyd. 28.

χιραλέος. Vid. s. v. *χιρροπόδαν*.

χιρόγραφον. Inscr. phoc. GD 1555, f. 28. Cf. 26, sed *χειρόγραφον* ibidem e 30.

χιρροπόδαν (pro *χειροπέδην* Hoffm.) Alcaeus (fr. 37 *B*) Pittacum vocavit teste Diog. L. I 81. Cf. Hes. **χίραδες**· *αἱ ἐν ταῖς πτέρναις ῥαγάδες* (varices), correctus ex *EM* 812, 3. Idem **χιραλέους**· *τοὺς* <*κατὰ τοὺς*> *πόδας κατηρρηγμένους*, ubi cf. Schmidtii nota.

Χίρων perperam in Pindari libris scriptum per diphthongum ubique poetae reddidit O.Schroeder. Eodem vitio apud scriptores plerumque *Σειληνός* legitur pro *Σιληνός*.

χιτὼν *ψυχῆς τὸ σῶμα*. Inscr. metr. IGSI 2241.

χιτωνέα *"Αρτεμις* Syracusis colebatur saltatione quadam ad tibias sec. Athen. XIV 631 *E*.

χλ et **χκ** compendia pro *χαλκοῦ*. Pap. Leid. C IV 6; M II 13.

χλαμός. Kaib. ep. 222, 3 de praemature defuncto iuvene: *ἄρτι γὰρ ἐκ χλαμύδος* (quam ephebi gestabant) *νεοπενθὴς | ᾤχετ' εἰς Ἀΐδου ὀκτωκαιδεκέτης*. In epheborum catalogo a. 166—168 p. C. CIA III 1132, 10 *Ἡρώδης εἶπεν· ὦ [ἔφηβοι, ἐμοῦ παρόντος χλαμύ]δων λευκῶν οὐκ ἀπορήσετε*. De iisdem l. 6 et 8 usurpatur *λευκοφορεῖν*. — De (Iovis?) sacerdote Pergami tit. c. Attali I aet. Dittenb.[2] 604, 1: — *ὁ δ' ἀεὶ λαχὼν φορείτω χλαμύδα λευκὴν καὶ στέφανον ἐλάας μετὰ ταινιδίου φοινικιοῦ*.

χλάνδιον = *χλανίδιον*. Inscr. Tei ap. Hoffm. III n. 106, 16, sec. Wackernagel 370—350 a. C., sec. Iudeich initio aetatis hellenisticae exarata. Eadem forma syncopata bis legitur in Sami titulo a. 346/5 ibidem n. 169, 30 et 36 *χλάνδιον ἀλοργοῦν* et *χλάνδια δύο ἀλοργά*. Cf. homericum *πυρνός* = *πύρινος*.

χλανιδοφόρος. Vid. s. v. *ἀποδρέπειν*.

χλάρ· *κόχλαξ* laconice, teste gramm. in Bachmanni Anecd. I 419, 6.

χλαρόν· *λεπτόν*. H. Ex Pindaro *P.* IX 38 *χλαρὸν γελάσσαις*, ubi schol. explicat *προσηνὲς καὶ ἡδύ*, Hermann doricum esse effecit pro *χλωρόν* (cf. *γλᾶσσα* = *γλῶσσα*, alia), Boeckh vero cum Schneidero pro *λαρός*, ut *χλιαίνειν*, *χλιαρός* = *λι-*, *χλαῖνα* = *λαῖνα* (laena). Quia autem codd. BDEV habent *χλιαρόν*, fieri potest ut recte O.Schroeder *χλοαρόν* poetae reddiderit, i. e. *χλωρόν*.

χλεόμενος = *κεχλευασμένος*. Inscr. locr. CIG 2759. Cf. *βλήμενος*, *δέγμενος* (Kum.).

χλιδή = *τρυφή* rarius legitur sermone pedestri. Her. VI 124. Plat. Symp. 197 *B*. Xen. Cyr. IV 5, 14.

χλιδῶν *χρυσία ἔχων*. CIA II 652, 85. Vid. lexica. **χλιδώνιον.** CIA IV 2, 672 c 9.

χλιερός ionice = *χλιαρός*. Hippocrates; unico Herodoti loco IX 181 (bis) libri tradiderunt formam vulgarem. Cf. Hoffm. III 251. Num recte eadem forma tradita sit apud Cratinum I 58 K et Alcmanem fr. 33, 5 dubium videtur. De formis *πτύελον* et *σίελον* = *πτύαλον* et *σίαλον* cf. Hoffm. l.l.

χλοή „succus subviridis, scil. oleum nondum purgatum." Geopon. X 21, 12 *τῇ χλόῃ — ἐπάλειφε*. Lebadeae tit. Dittenb.[2] 540, 162 *τριμματολογῶν τὰς μὲν βάσεις ἐκ χλόης*. Cf. 167 *τοὺς δ' ἁρμοὺς ἐξ ἐλαίου* (sc. *τριμματολογῶν*). Fabricius de archit. p. 82.

χλόια, festum. Inscr. eleusinia saec. a. C. II in *EΑ* 1890, 127, n. 60. Cf. *ἀλῷα*, *καλαμαῖα* et Mommsenii Heortol. p. 416 sq.

Χλοίη pro *Χλόη*. CIA II 722.

χλοσσός· *ἰχθὺς* (sc. *ποιός*) *ὑπὸ Ἰώνων*. H.

χλοῦναι (= *χλοεῦναι*)· *λωποδύται· οἱ τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι*. Fort. *ἐνευναζόμενοι*. H. Cf. Meineke ad Hipponactem p. 121.

χλωραύχην. Adde Bacchyl. V 172 *λίπον χλωραύχενα ἐν δώμασι Δαϊάνειραν*.

[**χλωρότομος** manifesto lapicidae errore pro *χλωρόκομος*. Aristonoi Corinthii paean delphicus BCH 1898, p. 565, col. II 2 *χλωρότομον δάφναν*. Cf. Eurip. I. A. 759.]

χλωροφαγεῖν. *PB* 467, 19.

ΧΜ pro **ΓΜ** Aeoles teste *EM* 871, 19 in *διωχμός*, *ἐρεχμός*, *ληχμός*. Cf. apud epicos et lyricos *πλοχμός*, *ἰωχμός*, *ῥωχμός*, *ἀμυχμός*. Hoffm. II 504 sq. Iniuria grammaticus solis Aeolensibus hoc tribuit. Cf. epidaurica *φάρχμα*, *πάρδειχμα* et vid. Kühner—Blass Gr. Gr. I 265. — Vid. etiam *X* pro *Γ*.

χνᾶσαι· *φονεῦσαι*. H. Dorice = *κνᾶσαι*, *κνῆσαι*. De explicatione dubito.

χνοῦς in inscr. eleusinia *EA* 1880 p. 182, *B* 61 Tzuntas explicat *τὸ κεκομμένον σχοινίον ἢ στυππεῖον, ὡς καὶ σήμερον χρῶνται εἰς τὰς ὀροφὰς ὡς συνδετικῷ τοῦ πηλοῦ.*

Χ̊ sive **χο** compendium pro *χοῦς*. Pap. Leid. D. II 8, P III, 1 etc.

χοαχύται melior lectio pro *χολχύται*, q. v.

Χόες, festum Athenis. CIA II 577 (?). Add. 834 b II 68.

χοεύειν (?). Inscr. trozenia L.F. 157 a *χοεύσαντες τὰ ὑπὲρ τᾶς ὑποδομᾶς*.

Χοϊκά. CIA III 1342 *Ἡλικίης Χοϊκῶν, ὁ δὲ δαί[μων] ἔφθασε τοὺς Χοῦς*, ubi ultimum vocabulum pro *Χόας* graecum non esse animadvertens Wilamowitz, coll. Pauli ad Cor. ep. I 15, 47 et Hippol. Ref. haeres. V 7 p. 138 ed. Gott. *ἀπεκόπη γὰρ ὁ Ἄττις τουτέστιν*[*ὁ ἄνθρωπος* Wil. addit] *ἀπὸ τῶν χοϊκῶν τῆς κτίσεως κάτωθεν μερῶν*, interpretatur „idonea fui rebus carnalibus, sed mors carnalia abstulit" lapidem *ὤλεσε* habuisse putans, sed Dittenb. CIA III, 2, p. 300, quia lapis habet *ἔφθασε*, occupavit, vidit sententiam hanc esse, „praematuram mortem obstitisse, quominus nuberet", neque igitur ipsam, quod W. statuerat, virginem gnosticam fuisse; scil. gnostici matrimonium damnabant. In mediis litteris epitaphii interposita est puellae XII fere annorum imago, teste primo editore Kumanide.

Χοίακ, mensis Aegypti = *Περίτιος* Macedonum, dictus etiam *Ἀδριανός*, a. d. 27 Novembris—26 Decembris.

χοινικίδες *ταῖς θύραις τοῦ θησαυροῦ κτέ.* Tit. att. a. 329 a. C. Dittenb.[2] 587, qui scribit, not. 141 „ferrum superiori et inferiori limini commissum cum excavatione rotunda, cui immittitur cardo, significare videtur vocabulum."

χοῖνιξ in Aegypto secundum Wilckenium O. G. I p. 741 sq. semper eadem est mensura, non *ἀρταβή*, quae variae est capacitatis, prout plures aut minores *χοίνικας* continet. Vid. *ἀρταβή*. — Oscorum sermone dicebatur kuiniks. Vid. Mau, Pompeji in Leben und Kunst, pag. 84.

χοιράγχα = *ὑάγχη*. Sophronis fr. 86 Ahr.

χοιράς — *πέτρα ὕφαλος*. Her. II 29. Tit. Itani Cretae oppidi ap. Dittenb.[2] 870, 9 et poetae.

χοιράς. conchylii genus. Vid. *προσφύειν*.

χοιριδιέμπορος, porcellorum mercator. FGH 108, 6 (c. 171 p. C.).

χοιρίημα· τό χοιρίδιον. H. Laconicum vocabulum esse arguit analogia vocc. *ἐριφίημα*, *καρύημα*, *προβάτημα*.

χοιρίσκος = χοιρίον s. χοιρίδιον. Andaniae tit. a. 91 a. C. Dittenb.[2] 653, 68, ut Luc. Dial. mer. 7.

χοιρογρύλλιος = χοιρόγρυλλος sive ἐχῖνος. Pap. mag. Leid. V 12, 28.

χοιρομάγειρος, porcorum lanio. *PB* 3, 11 etc. (a. 615).

χόλαιμι aeolice = χαλῶ. Alcaei fr. 18, 9 *χόλαισι* δ' ἄγκυραι. Cf. Hoffm. II 355 sq.

Χολκίς = Κολχίς. Vid. *Χυτνία*.

Χολλῄδης forma antiquior pro **Χολλείδης**. Meisterh.[2] 29.

χόλος Satanas audit in Kaib. ep. 1140. 3.

Χολχόται, inferioris ordinis sacerdotes apud Aegyptios commemorati in papyris, de quibus docte disputavit Peyron ad *PT* I 1, 21 vol. I p. 77 sqq. et 125 sq. Cf. s. v. *νεκεία*. Scil. cadavera rite medicata taeniis byssinis involvebant, unde nomen aegyptiacum scil. olim explicabant, at verum nomen *χοαχύτας* esse postea intellectum est παρὰ τὸ χεῖν χοάς, unde eos sacro hoc ritu functos esse apparet. Feminae ex eorum familiis **χολχοτίδες** (imo *χοαχυτίδες*) audiebant (*PT* XI). Cadavera iam medicata non amplius polluere credebantur (?); quare e Peyroni sententia choachytae non, ut παρασχίσται et ταριχευταί, recensebantur inter immundos. Vera causa potius haec erat, quod cadavera omnino non tangebant.

χόν(ν)ος· ποτήριον χάλκεον. H. Gortyniorum vocabulum = κόννος teste Athen. XI p. 502 B παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος ὅμοιον θηρικλείῳ χάλκεον, ὃ δίδοσθαι τῷ ἁρπασθέντι (παιδί sc.) ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ φησιν Ἑρμῶναξ. Vid. s. v. *παρασταθέντες*.

χοοπλάστης. Vid. *χονοπλάστης*.

χοραγείων· διδασκαλείων. — **χοραγός**· διδάσκαλος, ἔξαρχος κτέ. H. Vid. Sophronis fr. 47 Ahr.

χορεία saepe in templi donariis commemorat Deli tit. a. 279 a. C. ap. Michel 833, 12 sq.

Χόρηγος nomen proprium ignoti poetae comici CIA II 977 fr. f. — Item protagonistae comici in tit. delio BCH VII p. 104 sqq., ut monuit A.Müller in Philologo a. 1902, p. 160.

Χορηγῶν Παραμόνου comoedia CIA II 975. IV 11. Cf. *Ναυαγός*.

χοριτεῖαι = χορεῖαι. Inscr. Andaniae apud Dittenb.[2] 653, 73, sed ibidem exstat forma vulgaris.

χοροκιθαρεός. Inscr. Aphrodisiadis in Caria CIG 2758 et 2759 (Kum.).

[χο]ροστάτις Alcmani in Parthenio v. 84 reddidit Blass.

χοροψάλτρια. Issae tit. L.W. 257 (Kum.); Delph. BCH 1894, 88 = GD 2727, 3 (a. 140—100 a. C.); Iasi Michel. 900, 21. Cf. *χοροκιθαρεύς*.

χορτένχερσος quid? Amh. pap. II 94, 6 (p. C. 208) loco lacero... *ἐκ τ]οῦ Διονυσίου χορτενχέρσου ἀρουρῶν...*

χορτοθήκη, foeni receptaculum, horreum. *PB* 97; 455, 13 (saec. I. p. C.).

χορτοπαραλήμπτης, foeni receptor, collector, in Aegypto tempore byzantino. PPW p. 113 sq. cf. pap. 73, 2. 75, Vid. *σιτοπαραλήμπτης* et *οἰνοπαραλήμπτης*.

χορτόσπερμον iuxta *Μηδικὸν σπέρμα* animalium, equorum praesertim alimentum. Nova decreti Diocletiani versio edita in *EA* 1899, 150, 29.

χορτοτηλ-. Vocabulum nondum explicatum in *PK* I 131 rect. (a. 78/9 p. C.), 605: *μισθὸς ὁμοίως δέκα ἀλο[ώντων] εἰς τ° αὐτ° χαρτοτη²* (sic).

χουμόν· *χυλόν*. H. Vocabulum laconicum aut boeoticum = *χυμός*.

χοῦν, *ἐκχοῦν*, *διαχοῦν*, *καταχοῦν*, *συγχοῦν* verba ionica et herodotea pro attico *χωννύναι* et compositis. Cf. Schwhi lexicon.

χουσπλάστης (l. **χοοπλάστης** = *πηλοπλάστης*) *τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων*. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 3047 a subst. *χοῦς* = *γῆ*. Verbo *χοοπλαστεῖν* utitur Pseudo-Athanasius IV 945 CD.

χούρα thessalice = *χώρα*. GD 1332, 14. 34. 36; 345, 17; 1332, 1.

χοῦς (acc. pl.) *TH* I 55, *χοός* (gen.) I 36. 57; *χοΐ* (dat.) I 35. — Argivos *χῶν* (sed cod. *B* *χοῦν*) vocasse *τὴν συμβολὴν (τὴν) εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην* testatur Hegesander ap. Athen. VIII 365 D, ubi recte Ahrens lectionem *χοῦν* probavit II p. 165. Vid. *βοῦς*. — In Cnidi tit. saec. II a. C. de arbitrio GD 3591, 17 legitur *λεγέσθω δὲ τᾶς δίκας ὁ μὲν πρᾶτος λόγος ἑκατέροις ποτὶ χόας δέκα ὀκτώ, ὁ δὲ δεύτερος ποτὶ χόας δέκα — τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς προκλήσις καὶ τὰν γραφὰν τᾶς δίκας καὶ εἴ τι κα ἄλλο ἐγ δαμοσίου φέρηται ἀναγινωσκέτω ὁ γραμματεὺς — καὶ τὰς μαρτυρίας ἄνευ ὕδατος* (prorsus ut Athenis fiebat). Ibidem l. 49: *εἰ δέ κα τοὶ λόγοι μὴ συντελέωνται παρ' ἀνφοτέρων — λεγόντω ἐσόκα τὸ ὕδωρ ἐγρυᾶι*. — Inscr. Olympiae aet. romanae saec. II a. C. ap. Dittenb.² 314, 56... *ηιρήθη* (?) *αὐτοῖς τὸ ὕδωρ πρὸς τὴμ [...., ἐπὶ μὲν τοῦ] πρώτου λόγου ἑκατέροις μετρη[ταὶ Μιλήσιοι δέκα]πέντε, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου λόγο[υ μετρηταὶ Μιλήσιοι] πέντε, καθότι καὶ αὐτοὶ εὐδόκησαν*, ubi agitur de arbitrio de terra controversa inter Messenios et Lacedaemonios.

χραδαμόλα· *ὁ κοχλίας. Ταραντῖνοι*. H. Postea idem **χραμαδοῖλαι** (-**δόλαι**?)· *χελῶναι. καὶ αἱ νωθρόταται τῶν κυνῶν. οἱ δὲ τοὺς κοχλίας* et supra **ἀκραμύλα** (*ἁ κραδαμύλα?*)· *κοχλίας*.

χραΐδοι = *χρήζοι*. Elei GD 1160, 2 = *IA* add. 113 a, sed *χρηῆσθαι* 1147, 8; *χρημάτοις* 1154, 5. 8; *χρείαν* 1172, 12.

χραίνειν. Adde Bacchyl. X 111 Bl. *χραῖνόν τέ μιν* (sc. *τὸν βωμὸν*) *αἵματι μήλων*.

χραισμεῖν. Schol. Apoll. Rh. II 218 *τὸ χραισμεῖν Κλειτόριοι λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν*. Cf. Hoffm. I 278.

χρᾶν et **χρᾶσθαι** (*χρέεσθαι*, *ἐχρέωντο*, *χρεώμενοι*) ionica a plerisque habentur pro *χρῆν* et *χρῆσθαι*. Cf. Herodoti lexicon Schwhi. Quia tamen hae formae passim obviae in titulis sermonis communis nusquam apparent in inscr. ionicis, probanda videtur Mekleri sententia vocalem *ᾱ* in hoc verbo scriptoribus ionicis abiudicantis. Caute disputat Hoffm. III p. 136. De formis atticis vid. Meisterh.[2] 139, 3.

χραύην et **χραύζην** sermone cyprio pro *χρῆσθαι*. Edalii tit. H. 135 A.

χρέα pro *χρεία* recentior forma attica, in tit. a. 320/317 a. C. Meisterh.[2] 32.

χρεακός = *χρειακός*, minister. *PB* 14 II 9. Cf. Arrian. Peripl. p. 10.

χρέεσθαι arcadice = *χρῆσθαι*. Lycosurae tit. Dittenb.[2] 939, 13. Cf. *χρηείσθω*, *χρηῆσθαι*, *χρειείσθη*. Forma, non re simile esse ionicum *χρέεσθαι*, quod Arcades sequantur clisin in *MI*, recte monet editor in not. 4.

χρεία. *PB* 543, 1 (a. 27 a. C.) *οἱ ἐν τῷ Ἀρσινοΐτῃ* (sc. *νομῷ*) *ἐπὶ χρειῶν τεταγμένοι*. — CIA IV 2 saepe *χρείας* (*χρείαν*) *παρέχεσθαι*, semel *παρέχειν*.

χρειάζεσθαι. CIA II 167 *τὰ χρειαζόμενα* (= *ἐπισκευῆς δεόμενα*) *τοῦ τείχους*. Kumanides cft. neograeca *χρειάζομαι* et *τὰ χρειαζούμενα* = *χρειώδη*.

χρειεῖσθη boeotice = *χρῆσθαι*. Orchomeni tit. Dittenb.[2] 579, 6 = GD *N* 495: *ὅπως ἔχωνθι — οὗδατι χρειεῖσθη* [*πο*]*τίμυ*. Cf. *χρηείσθω*.

χρεῖζειν. Herond. I 49. VII 64, sed *χρῄζῃς* I 81. *χρῄζων* II 49. Cf. Hoffm. III 518. — Cnidi tit. GD 3591, 27 *εἴ κα χρείζωντι*, l. 32 *ὁ χρείζων* = *ὁ βουλόμενος*. — Herodoteum est *χρηΐζειν*. Cf. Phocyl. 7. Theogn. 1333. In prosa attica usitatius est *δεῖσθαι* quam *χρῄζειν*, quo tamen rarius Thucydides et Demosthenes, saepius Xenophon usi sunt.

χρείη (*ἐστί*). Herond. VI 10. VII 87. 104. fr. 19 Cr. — *ἢν ἔχητε — χρείην*. VII 141. — *χρεία κατεπείγει*. Kaib. ep. 545, 3.

χρείματα boeotice = *χρήματα*. GD 488, 121. 127. 138. 151. Cf. [*ἀξιο*]*χρειέας* = *ἀξιοχρέῳ*, *παραχρεῖμα*. GD 705, 1. 737, 11. 12. 13. Vid. Meisterum I 222. Sic *εὐχρειστίων* = *εὐχρηστῶν*. IGSept. 2383, 16 et similia.

χρείμενος = *χρώμενος* Delph. W. F. 14 (Kum.). Cf. BCH XX 478. n. 4, b 11 sq. (saec. III a. C.), BCH XXIII (1899), p. 549, 552. GD 2613, 6 (240—200 a C.). Vid. *ἀφαιρείμενος*, *καλείμενος*, *πωλείμενος* et *MI*.

χρειστός boeotice = *χρηστός*. GD 827.

χρέο ex *χρήε(σ)ο* Her. I 156 et saepe ap. Hippocratem = *χρῶ*. Cf. *μέμνεο*.

χρεολύτησις, debiti solutio. *PB* 362 IX 9, XVI 19. Cf. *χρειολυτεῖν* in lexicis.

χρεόν = *χρεών* (ex *χρὴ ἐόν*). Herodotus. Similiter

χρεός ionice = *χρεώς* in *ἀξιόχρεος* ap. Herodotum.

χρεοφυλακήσας = χρεοφύλαξ γενόμενος. Aezaniae tit. CIG Add. 3831 a[2], a[4], a[7], a[8] (Kum.). Adde Acmaniae inscr. BCH 1893, 241. Vid. χρεωφύλακες.

χρεοφυλακία. Nacoliae in Phrygia tit. CIG Add. 3847 b (Kum.).

χρεύμενος ἅμα τᾶι τέχναι = χρώμενος. Dodonae inscr. ap. Carap. Dod. tab. XXXVII 4 (Kum.).

χρέωμαι, χρεώμενος. Herod., Hippocr., Heracl. = χρῶμαι, χρώμενος. Cf. Hoffm. III 534. Vid. χρᾶν.

χρεώστης. Vid. s. v. στατήρ. Praeter scriptorum locos in Thesauro vid. Ephesi tit. a. 120 p. C. Dittenb.[2] 386, 9 ubi (ut semper) idem significat quod χρεωφειλέτης.

χρεωφόλακες in insula Co. IC 368. VI 36. VII 42. Cf. Dareste „Le χρεωφυλάκιον dans les villes Grecques" BC VI p. 24 sqq.

χρη stirps dorice et aeolice non mutatur.

χρήα dorice = χρεία. Byzantii tit. GD 3059, 9. Idem, ut olim monui, reponendum in tit. Delph. ined. n. 89 BCH XVII p. 362 ubi editur χρηάηται: συνυπηρειτείτω (l. -ετείτω) δὲ Χρήσιμος πραξίαι, ὅ κα χρήα ἦται.

χρηείσθω δὲ καὶ τῶι περὶ τὸ ἱερὸ[ν χώρωι] τῶι δαμοσίωι ὅ τι κα θέλῃ. Calched. GD 3052, 7 = χρήσθω. Cf. καταχρεῖσθαι. Vid. supra χρειεῖσθη et

χρῆσται = χρῆσθαι. Tit. eleus GD 1147, 8.

χρήζειν = δεῖν. Inscr. Magnesiae ad Sipulum Mitth. XXIV 239 τούτου τε τοῦ μνημείου τὰ χρή[ζ]οντα (sic) γράμματα ἐν τοῖς ἀρχείοις ἀπόκειται.

χρήην. Vid. χρήω.

χρῆθθαι s. **χρῆθαι** vel potius **κρῆθθαι** s. **κρῆθαι** (lap. κρεθ(θ)αι) cretice. LG II 35. XI 19. XII 25.

χρηία = χρεία cretice. Mus. Ital. I p. 144, 17. Vid. *HI* = *EI*.

χρήια· πενία, χρήματα. H. Inscr. cretica Del. 121, B extr. αὐτός τε καὶ τὰ χρήια πάντα. Duplex est Hesychii glossa, nam πενία pertinet ad χρηία.

χρηΐσκονται τῷ ὕδατι solus Her. III 117. Cf. κληΐσκεται.

χρῆμα = πρᾶγμα ionicae est originis. Hes. Op. 344, h. Merc. 332, Archil. 74, 1. 79, 1, Semonid. 6, 1, Mimnerm. 8, 2, Solon 13, 66, Theogn. 86, 462 sq., 472, 596, 753, Empedocl. 364, Democr. fr. 71 al. Saepe Herodotus, tragici locis 22, rarissime prosa attica, Plat. Phaed. 96 C, Andoc. II § 1. Vid. Baantje, Qu. Archiloch. p. 73, qui citat Dielsium, act. soc. Berol. 1884, 350 et Keilium in Herm. XXIII 380; apud sequiores saepe = χρήματα, pecunia. Cf. IGSI 422 III D a 6, a 7, a 8; 432; 1915. Praeivit Herodotus III 38 bis scribens ἐπὶ κόσῳ (τίνι) χρήματι.

χρήματ' ἄνηρ. Alcaei fr. 49, 3.

χρηματίζειν in papyris aeg. passim significat documentum aliquod publice confirmare, v. c. ἔντευξις (petitio) κεχρηματισμένη. — De notionibus rescribendi, distribuendi, munere

fungendi cf. Peyron ad *PT* vol. I p. 191 sqq., Leemans ad pap. Leid. D 6. 17. N II 14 pag. 27, 33, 74; de solvendi notione vid. supra s. v. ἐχρημάτισεν. — Formula καὶ ὡς χρηματίζω (-ζει etc.) in *PO* significat omitti aliquam personae designationem, quae addi potuerat, fere = et cetera, velut 55, 2. 100, 1. — In titulis χρηματίζειν cum gen. πατρός = πατρόθεν ὀνομάζεσθαι. Cf. CIG 4680. 4705. Ilii tit. Mitth. XXIV 451 Ἐργόφιλον πατρὸς οὗ ἄ[ν] χρηματίσζη (sic) ἐζημιωμένον κτἑ., i. e. quodcumque est patris nomen. Vid. p. 453. — χρηματισθῆναι pro χρησθῆναι suspecta mihi lectio ap. Theophil. Sim. Hist. III 16, 10 χρηματισθῆναι γὰρ τὸν Ὁρμίσδαν φασὶν ὑπὸ τῶν ὑπηκόων καταστασιασθέντα ἀποβολὴν τοῦ κράτους ποιήσασθαι. — De oraculo FGH 137, 2 (saec. I p. C.) χρημάτισόν μοι = χρῆσον, responde mihi, et l. 4 τοῦτο ἐμοὶ χρημάτισον.

χρηματισμός in papyris aeg. dicitur regis aut magistratus responsum sive rescriptum paucis verbis conceptum vel libello aliive instrumento adscriptum. Cf. Leemans I p. 17. 20. — In Cyzici titulo saec. I a. C. Mitth. X p. 205, ubi agitur de publicanorum societate, οἱ ἐπὶ τοῦ χρηματισμοῦ vocantur duo perscriptores (nos boekhouders).

χρηματισταί, iudicum genus in Aegypto. *PO* II 268, 1. 281, 3 et alibi passim. De his videantur imprimis Peyron ad *PT*, I p. 91 sqq. et Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. p. 47 sq. Princeps horum iudicum, qui reliquos in urbes Aegypti introducebat, vocabatur εἰσαγωγεύς. Cf. Peyron l.l. II p. 9 sqq. Nunc adde FGH 12, 27 (a. 103 a. C.) χρηματιστὰς ὧν εἰσαγωγεὺς Διοσκουρίδης.

χρήμη ionice = χρεία, petitio. Archilochi fr. 32; [Her.] vit. Hom. 13. 14.

χρηννύναι = κιχράναι. Theophr. Char. V et χρηννύειν Char. X forma suspecta mihi admodum; analogia enim postulare videtur χρηνύναι et χρηνύειν, ut στανύειν = ἱστάναι. Absurde Pape in lexico χρήννυμι = χράομαι. In Thesauro formam non reperio.

χρῆος sive potius **κρῆος** (lap. κρεος) cretice. LG III 10. 40 etc. = χρῆμα iuxta **κρήιος** ibid. III 14 etc. = χρεῖος. Vid. supra.

χρήσασθαι, uti, cum acc. pro dat. Serus Epidauri tit. Dittenb.[2] 804, 27. Passim ita infimae aetatis scriptores.

χρήσασθαι = χρείσασθαι, i. e. χρίσασθαι. Epidauri tit. *EA* 1886, p. 141. n. 60, 24 ut ἀφήλετο, περιῆπε ibidem = ἀφείλετο, περιεῖπε.

χρησζμός. BCH V 228, 2 in inscr. coa. Vid. Z pro Σ.

χρησιμεύειν = χρήσιμον εἶναι. Philodemus de rhet. ed. Sudh. p. 160, 17; 221, 25; 223, 9; 242, 2 et alibi. Cf. Lob. Phryn. p. 386.

χρησματίζειν pro χρηματίζειν. IGSI, 966.

χρησμοσύνη sive **χρημοσύνη** ionice = ἔνδεια. Heraclitus ap. Philonem, Tyrtaeus, Theognis. Vid. Thesaurum. Suspecta lectio Her. IX 23, ubi coll. III 136 ῥηστώνης coniecit Herold. Sed dubito.

χρῆσται = χρῆσθαι. Locr. Oz. GD 1478, 19. 23. 26. 28. Vid. χρήστω.

χρηστὲ (καὶ ἄλυπε) χαῖρε frequens defuncti allocutio in cippis, v. c. in IGI vol. III, ubi plurima exstant exempla. Cf. Theophr. Char. XIII extr. Vid. χρηστός.

χρηστήρια passim in papyris aeg. utensilia (= χρηστὰ ἔπιπλα Her. I 94), possessiones significant, velut *PB* 447, 15 sqq. 20. 23 (a. 175 p. C.). Cf. Schweigh. ad Athen. III 114 D et Sophoclis lexicon s. v. -- Vid. χρηστικά.

χρηστηριάζεσθαι ionice Herodotus pro μαντεύεσθαι usurpat I 55. 66. 91. II 50. VII 178. VIII 104, ut passim

χρηστήριον pro μαντεῖον utraque h. v. significatione. — Etiam Delphi, ut GD 1688, 34: χρηστήριον αἴ τίς κα μὴ παρέχηι, neque aliter tragici.

χρηστηριασθῆναι sensu activo. Tit. primi a. C. saeculi Magnesiae ad sinum Pagasaeum, Dittenb.[2] 790, 33 τῶν βουλομένων χρηστηριασθῆναι.

χρηστία = χρῆσις. *PO* II p. 189, l. 18.

χρηστικά, utensilia, supellex. Cf. χρηστήρια. Vid. s. v. λεπτουργικός.

χρηστομαθῶς. Philodem. de mus. ed. Kemke, p. 86, 2 κἀκεῖνο δὲ χρηστομαθῶς εἴρηται τὸ σαίνεσθαι ὑπὸ τῆς οἰκειότητος κτἑ.

χρηστός saepius Herodotus adhibet eodem sensu quo Athenienses ἀνὴρ ἀγαθός, i. e. ἀνδρεῖος, velut V 109. VI 13. IX 27 (ter), quam rem in lexico notare neglexit Schweighaüser. — Hes. χρηστός· οἱ καταδεδικασμένοι. Plutarchus Qu. Gr. 5, Mor. p. 292 *B* τίνες οἱ παρὰ Ἀρκάσι καὶ Λακεδαιμονίοις χρηστοί; Λακεδαιμόνιοι Τεγεάταις διαλλαγέντες ἐποιήσαντο συνθήκας καὶ στήλην ἐπ' Ἀλφειῷ κοινὴν ἀνέστησαν, ἐν ᾗ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται „Μεσσηνίους ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς χώρας καὶ μὴ ἐξεῖναι χρηστοὺς ποιεῖν". Ἐξηγούμενος οὖν ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ δύνασθαι τὸ μὴ ἀποκτιννύναι βοηθείας χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν, scil. alludi putans ad cipporum titulos χρηστέ, χαίρειν, ut arbitror. Passim leguntur cum alibi tum in CIA. Kirchneri Index II, 4 p. 93 citat XC locos. — Epheborum nomen honorificum. Vid. s. v. γαῦρος in Addendis.

χρηστοῦ (solidi) **δίλιτρον** inscriptum est ponderi plumbeo quadrato. IGSI 2417, 2.

χρήστω = χρήσθω. Locr. Oz. GD 1479, 7.

χρήω = χρῄζω thessalice. GD 1558 τόδε τὸ μαντήιον ἐγὼ χρήω. Hoffm citat Ahrens II 353 et Dindorf ad Soph. Aiac. 887.

χρίειν. Schwhi lexico adde Her. IV 189, 2. 191, 1.

χρίι· χρίει. H. Fortasse gl. boeotica.

χρίμπτειν, ἐγχρίμπτειν, προσεγχρίμπτειν. Saepe usurpant Herodotus et Hippocrates, Athenienses tantum in poesi.

χρῖος boeotice = χρεῖος, χρέος. GD 489, 3. 4 et sic CIG 1568, sed GD in Indice habet χρε[ῖ]ος.

χρόμις· εἶδος ἰχθύος. H. Epicharmus ap. Athen. VII p. 328. Vid. Thesaurum.

χρόνος vel potius **κρόνος** (sic lapis) cretice in LG significat solvendi tempus (προθεσμία). Extremum spatium erat annuum. Cf. I 35. — Pro ἐνιαυτός passim usurpant sequiores. Cf. Kaib. ep. 680, 3. 601, 2. — Legitur χρόνος ἐνιαυτῶν ep. 475, 6; χρόνους λυκαβήττων ep. 586, 3; εἰκὼν μνῆμα χρόνου 87, 1 (saec. IV p. C.).

χρουσίον boeotice = χρυσίον. GD 705, 9 χρουσίω, sed ibidem l. 21 χρυσίου et 21 sq. [χρυσ]ίως. — Forma **χρουσοῦς** p. Chr. legitur etiam CIA III 1433 et in Pergami tit. CIG 3561 (Kum.).

χρυσαλάκατος. Adde Bacchyl. X 38 (Diana); VIII 1. Bl. (Gratiae).

χρυσάμπυξ. Adde Bacchyl. V 13 χρυσάμπυκος Οὐρανίας.

χρυσά[ορος?]. Adde Bacchyl. III 28. Ἀπόλλων.

χρυσάρματος. Adde Bacchyl. XII 194. Bl.[2] Ἀθάνα.

χρύσασπις. Adde Bacchyl. XIX 11. Ἄρης?

χρυσαττικὸς οἶνος. Diocletiani edictum II 14 ed. Mommsen.

χρύσεα μέταλλα ionice = χρύσεια μ. Her. VII 112. IX 75 ut ἀργύρεα μ. ibidem.

χρυσέμπαιστος in Mnemosyne correxi pro χρυσέμπαικτος, coll. ἔμπαισμα, ἐμπαιστική, ἔμπαιστος in PO. Vid. s. v. λάγκλα.

χρυσένδετος. Vid. s. v. ἀργυρένδετος.

χρυσεόπλοκοι — ταινίαι. Bacchyl. XVI 106. Bl.

χρυσεοσκάπτρ[ου Διός. Bacchyl. VIII 100. Bl.[2].

χρυσικός. PO 136, 13 (temp. byzantini) χρυσικά „money-payments." Sing. num. l. 21.

χρύσινος = χρυσοῦς, nummus aureus. Megar. tit. IGSept. 26 (extr. saec. p. C. V. Cf. Thesaurus.

χρυσίον. CIA II 843 Ἀττικόν. — 650. 687. 843 Κυζικηνικόν. — 704. 708. 799 Φωκαϊκόν. Cf. στατήρ.

χρύσιος aeolice = χρύσεος, χρυσοῦς. GD 215, 11. 14. 34. 41. 45; 256, 4; 311, 8. 33. 48. Cf. Sappho 1, 8; 5, 2. Theocr. XXIX 37.

χρυσογραφία. Pap. X Leid. passim. Vid. ἀργυρογραφία.

χρυσόδετος, χρυσοκόμος, χρυσοφόρος, -φορεῖν, χρυσοφύλαξ vocabula herodotea et poetica.

χρυσο?]δίνας. Adde Bacchyl. III 44 Πακτωλός.

χρυσοδότης, munificus. Sera Termessi in Pisidia inscr. metr. BCH 1900 p. 302, v. 3 χρυσοδότην κτεάνοις ἀφειδέα Παμφυλιάρχην.

χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις (fr. 121), ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος. Steph. Byz. s. v. Βέχειρ. Simile est ὀξυέθειρ apud Nonnum Dion. XIV 368 et Marc. Sidet. 35.

χρυσοκανθαρίς. Ioann. Siceliota BA 1432.

χρυσοκόμας. Adde Bacchyl. IV 2. Ἀπόλλων.

χρυσονόμος, auri distributor. Vid. s. v. λαμπαδιστής.

χρυσοπαγῆ δώματα θεῶν. Inscr. metr. argiva L.F. 132 (Kum.).

χρυσόπαχυς Ἀώς. Bacchyl. V 40.

χρυσοπέδιλ(λ)ος Αὔως. Sappho fr. 18.

χρυσόπεπλος. Adde Bacchyl. XVIII 22 Bl. Ἥρα.

χρυσός, ὁ = hebraicum charux. Rationem auri et argenti aetate Periclis repraesentant numeri 14,087 : 1. Vid. Ἀρχαιολογικὸν δελτίον a. 1889, 8 sq.

χρυσός = χρύσεος, χρυσοῦς. Babrius 123, 1. ᾠὰ χρυσά Crus. — χρύσου

χρυσοτέρα Sappho 123 = χρυσjοτέρα = χρυσιοτέρα. Cf. χρυσοτέρη Κύπριδος. Kaib. ep. 582 = IGSI 1892, 2.

χρυσοσανδαλ-ατμοποτι-χθονία Hecate audit in defixione carthaginiensi, Mus. Rhen. 1900, p. 250. Cf. αἱμοποτίς. — Num forte χρυσοσανδαλαιμοποτιχθονία corrigendum?

χρυσόσπερμον, herba incognita in pap. mag. V Leid. 13, 30. Cf. Leemans p. 75.

χρυσοφαείνων pro aeolico χρυσοφαέννων ionicae dialecti ratio flagitat apud Anacreontem fr. 25, 2. Cf. Hoffm. III 582.

χρυσοφορίᾳ διὰ βίου τετειμημένον. CIA III 623. 624. (saec. II p. C. ante a. 126). Cf. CIA II 552 (saec. II exeuntis a. C.); CIG 1123. De iure sacerdotum et magistratuum auri gestandi vid. Colin BCH 1900, pag. 120 sq., ad decretum Amphict. in honorem artificum bacchicorum (p. 82 sqq.), qui praeterea affert Artemidori Oneir. II 9 et Dem. Mid. § 32.

χρυσοχοϊκή, tributum, quod in Aegypto pro arte exercenda exigebatur ab aurificibus. MFP II 43 b, saec. III a. C. Vid. Wilcken O. G. I p. 403, qui cft. *PB* 434 (a. 169 p. C.) supplens διαγεγρ(άφηκεν) Ἀφ(ροδισίῳ?) πράκ(τορι) ἀργ(υρικῶν) τρίτου ἀμφόδου Εὐδαίμ[ων γενό(μενος)] λαογρ(άφος) χρυσοχόω(ν) κτέ.

χρυσοχός atticum, non χρυσοχόος. CIA IV 2, suppl. vol. I, 311 a, 9. Cf. δορυξός.

χρυσυποδέκτης, magistratus in Aegypto. PPW p. 110 sq. *PB* 675, 2 (aet. byzant.). Vid. ὑποδέκτης.

χρυσωτής, inaurator. CIG 158 *A* 36. Cf. CIA IV 2, 845 b (Lycurgi aet.).

χρυσώτρια, fem. voc. χρυσωτής. Tit. att. serus Dittenb.[2] 811 Ἀρτεμεὶν τὴν χρυσώτριαν. — χρυσωτής. CIG 158 *A*, 36.

Χρυτταῖος, Lamiae mensis = att. Σκιροφοριών. Bisschoff de F. G. A.

χρῷ = χρωτί. Sappho 2, 10, ut attice ἐν χρῷ.

χρῶμα, color. Lexico Schwhi adde Her. IV 109.

χρωματουργία, pictura. Theophyl. Simoc. Hist. III 2, 8.

χρώσθων = χρήσθων. CIA I 78, 5 (tit. a. 403 a. C. antiquior). Vid. Imperativus.

χυδανή γαῖα = χυτή, χωστή. Tanagrae inscr. metr. in Ἀθην. II 406 (Kum.).

χυθρίς = χυτρίς. Oropi tit. *EA* 1889, n. 26, 12. 54. Cf. κύθρη.

χύλωμα, voc. incognitum in tit. att. Dittenb.[2] 587, 201, ductum a verbo χυλοῦν: χυλώματος χόες Π.

χόμα χρυσοῦν ἀπὸ -- ἀγάλματος, massa auri conflati. Dittenb.[2] 588 (tit. att. ineuntis saec. IV a. C.) 6. 52. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 149. etc. Ibidem 95 **χόματα ἀργυρᾶ** (cf. 24. 120. 124. 187. 203). Vid. δοκιμεῖον.

χυμώδης. Add. Philostr. de gymn. XXIX 5.

χυτή cum ellipsi subst. γαῖα. Kaib. ep. 1024, 25 τότε δή [ῥα] χυτὴν καταχεῦαι ὕπερθεν.

Χυτνία = Κυθνία, ut Κύθρους, Χολκίς (saec. II p. C.). Meisterh.[3] 59.

χυτοί ionice = χώματα. Her. VII 37.

χυτρίς = χυτρίον, ollula. Praeter scriptores habet tit. att. ineuntis saec. IV a. C. Dittenb.[2] 588, 93.

χυτρόγαυλος (pap. κυθροκαυλος) *PB* 38, 11. Vid. κυθρόγαυλος.

$\overset{\omega}{X}$ = χωρίον in Astypalaeae titt. IGI III 180—182; Therae 343—346. 348. 349.

χωλός. Herond. I 71 χωλὴν δ' ἀείδην χωλὸν (sc. μέλος) ἐξεπαίδευσα. Vid. Crusium, p. 24 sq. Particula ἄν ad verbum ἐξεπαίδευσα repetenda e praegressis.

χωματεπιμελητής, aggerum curator in Aegypto. *PB* 12, 11 (a. 182 p. C.).

χωματικός. *PK* II 104, 4. — τὸ χωματικόν (sc. τέλος *PO* 288, 20. 289 (6 dr., 4 ob. a. 12—15 et 65—83 p. C.). Cf. MFP II 39, FGH 42 (a) II 6 et saepius *PB*. — Vid. ναύβιον.

χωματισμός. PR II p. 24, l. 22 sq.

χωματοφύλαξ. MFP II 6 (saec. a. C. III).

χῶν gen. pl. subst. χοῦς in inscr. Tei saec. V a. C., Hoffm. 42, 9. — participium verbi χοῦν Her. I 162 χώματα χῶν.

χώνα aeolice = χώνη sive χοάνη (Ar. Thesm. 18). Assi tit. saec. a. C. IV Dittenb.[2] 501, 7. Forma χώνη, quam iniuria Moeris hellenisticam vocat, exstat in tit. att. a. 329/8 a. C. Dittenb.[2] 587, 176. Eadem metro postulatur apud Pherecratem II 679 (Mein.).

χωννύναι attice perf. habet κέχωμαι, non κέχωσμαι. Vid. ἐγχωννύναι.

χώρα. Ἐν χώρᾳ τινὸς εἶναι, comparabilem esse alicui. Add. Philostr. de gymn. XLIX 5. LIII 3. Volckm.

χωράζειν, collocare (cf. καταχωρίζειν). Andaniae tit. Michel 694, 27 = Dittenb.[2] 653: χωραξάντων δὲ καὶ ὑδράνας et l. 29 χωραξάντω τὸν μὲν ἕνα (scil. θησαυρὸν) εἰς τὸν ναόν κτέ. Cf. inscr. arcadicam Dittenb.[2] 258, 47 χωρασάντων οἱ νομογράφοι ἰν τὸς νόμος καὶ ταννὺν τὰν ἐκεχειρίαν. Eodem sensu alibi passim in titulis et libris serioribus usurpatur verbum καταχωρίζειν.

χωρεῖν. IGSept 2713 (Neronis contio) II 10: ἀπροσδόκητον ὑμεῖν — δωρεάν — χαρίζομαι τοσαύτην, ὅσην οὐκ ἐχωρήσατε αἰτεῖσθαι, usu non graeco = animo concipere.

χωρί = **χωρίς.** Amh. pap. II 113, 22 (a. 157 p. C.) χωρὶ ἄλλων ὧν ὀφείλει. Male editur χῶρι.

χωρίζειν. Pft. *κεχωρίδαται* ionice = *κεχωρισμένοι εἰσίν*. Her. I 140. 151, II 91 (Schwi lex.); adde III 12. 20. — *χωρίζεσθαι* pro *ἀποχωρεῖν* saepe seriores tituli, v. c. Chersonesi saec. I a. C. GD 3087, 10 et 32.

χωρὶς — ἄλλως δέ, cum — tum. Pap. *B* Leid. II, 19 *μὴ δυναμένας τὴν καθήκουσαν σύνταξιν εὐμαρῶς κομίσασθαι, χωρὶς διὰ τὴν τῆς Νεφόριτος ἀντιπαραγωγήν, ἄλλως δὲ τῷ μηθὲν ἔχειν πλὴν τοῦ Πτολεμαίου κτέ.*

χωρογραφία, delineatio, = *περιορισμός* in praegressis. Magnesiae ad Maeandrum tit. a. C. saec. II, Dittenb.[2] 920, 7 *καθότι καὶ διὰ τῶν ἐνδεικνυμένων ἡμῖν χ[ωρο]γραφιῶν* (per finium terrarum delineationem) *εὐσύνοπτον ἦν*. Quid intersit inter *χωρογραφίαν* et *γεωγραφίαν* exponitur in Thesauro s. v.

χώρτη, cohors, cors. *PK* II 207, 3 *στρατιώτῃ χώρ[της] πρώτης* (a. 154 p. C.) et *PB* 423 vers. Cf. IGSI 680. Etiam *χῶρς*. Vid. *κοόρτη*.

χωφορεῖν. *PK* I 131 rect. (78/9 p. C.), l. 36 *χωφοροῦντες εἰς τὸ χῶμα κτέ.*

χωφορία. *PK* I 131 rect., 137 *εἰς χωφορι*[L] *καὶ ὑδροφυ*[λ] (*ὑδροφυλακίαν*) *τῶν αὐτῶν ἀρουρῶν*. Vix recte *χωφόριον* in Indice verborum posuit Kenyon.

Ψ. Ψεῖ.

Ψ pro *ΣΦ* Syracusani ponebant initio omnium vocabulorum monosyllaborum et polysyllaborum quorundam, teste Apollonio p. 122 *B*. Vid. *σφεῖς*. Contrarii exemplum est *σφυχή*.

Ψ scriptum *ΣΠ*. Vid. *σπαφίζοντι* s. v. *ψᾶφος*.

Ψ scriptum *ΦΣ* ante Euclidem in titulis atticis. Vid. *ἔγραφσεν*. Nihilominus iam ante littera ionica *ψ* saepius apparet, v. c. *ἐχσαλείψατο* = *ἐξαλειψάτω* in tit. a. 418/7. CIA IV 1, 3, 23.

Ψ scriptum *ΠΨ*. Vid. *ἀναγράπψας*.

Ψ pro *Ξ* Macedones. Vid. *μεσσόψηρον, ψηροπυρίτας*.

Ψ pro *Φ* Cyprii. Vid. *ψαιδρόν*.

Ψ pro *ΠΤ* Lacones. Vid. *ψίλα*.

Ψ pro *ΦΘ* Lacones? Vid. *ψίειν*.

Ψ decem drachmas significat in tit. Calchedon. GD 3052, a. Ibidem C significat drachmam, *T* tres obolos, : : quattuor chalcos.

Ψ. Β. Δ. = *ψήφισμα βουλῆς* (*καὶ*) *δήμου* Therae titulo saec. p. C. II, IGI III 484, subscriptum est.

ψάγιον· *πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον*. H. Pindaro *N*. VII 69 pro *ψέγιον* e libris *Αα Μ* 2 reddidit Bergk: *ψάγιον ὄαρον ἐννέπων*.

φαιδρόν· φαιδρόν. Κύπριοι. EG 572, 53. Cf. Hes. Etymologiam temptat Hoffm. I 126.

φαιστά. Herond. IV 42 ψαιστὰ δεῦσον. Teste Galeno p. 589 hae offae fiebant melle et oleo, sec. Eustathium ad Od. β 290 vino et oleo. Hesychius explicat ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα. Tit. eleusinius saec. IV a. C. extr. aut III ineuntis Dittenb.[2] 628, 15 ἱερείαις ταῖς [ἐν] Ἐλ[ε]υσῖν[ι] ἐν τεῖ πανν[υ]χ[ί]δι παρέχειν ψαιστὰ καὶ . τ — — —. Cf. ψαστής.

φακάδισσα, equae a cutis specie appellatio „spatted as it were with raindrops" explicat Mahaffy MFP II 35 (I) 7 et 18 πυρρὰν ψακάδισσαν et col. 3, l. 5 ... πυρρὰν ψακαδισχίοις (sic). In eodem papyro legitur μελανοσπαλάκισσαν („irongrey or dark dappled"), πυρρὸν φάλιον (cf. Hes. s. v. et Callimachi fr. 176), μαλαπάρανον πρωτοβόλον (alibi μαλαπαροῦον) = λευκοπάρειον sec. Hesychium.

φάκαλον· ἔμβρυον, βρέφος. H. Vocabulum thessalicum teste Aeliano N. A. VII 47. Hinc Hes. **φακαλοῦχοι**· ψάκαλα (pro ψακάδας Nauck) ἔχουσαι· εἰσὶ δὲ ἔμβρυα.

[**φακος** vitiosa lectio pro φακός *PK* p. 197, 12. Corr. Wilcken Archiv f. Papyrusf. I p. 159.]

φάκταν· τὴν ψωκτὴν μᾶζαν. H. = τ. ψαιστὴν μ.

φακτήρ· ψῆκτρα. H. = ψαίστωρ A. P. VI 295.

φαλίττεται· ἁμιλλᾶται. H. Creticum videtur pro ψαλίζεται. Vid. *TT*. Sed vix sana est explicatio, nam ψαλίζειν significat κείρειν, ut recte praecedit gl. **φαλίξαι**· κεῖραι.

φάμμα, ἁ dorice = ὁ ψάμμος Ar. Lys. 1260 ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως τᾶς ψάμμας. Semel Her. IV 181 ὀφρύη ψάμμης, qui in cap. sequenti et alibi utitur forma communi.

φᾱνός· ψεδνός. H. Forma dorica sive aeolica pro ψηνός· ψεδνός, διάψιλος apud eundem. Cf. ψηνόν· ἀραιόν, quo vocabulo Simonides Amorginus sensu τοῦ φαλακρόν usus est. Vid. Thes. s. v. ψηνίζω VIII 1885.

φαστής· τὰ ψαιστὰ ῥόδα. H. Optime Ῥόδιοι correxit Meineke in Philologo XII 630. Gl. aut ψαστάς fuisse videtur, aut potius ψαστά. Vid. φαιστά.

φαυδῆ νεκρόν pro ψευδῆ. Pholegandri inscr. metr. IGI III 1065. Vid. Vid. *ET* et *AT*.

φαύειν cum dativo iungit Pindarus *P.* IX 20 (ut θιγγάνειν *P.* IV 296. IX 42. VIII 24. *N.* IV 35), item Herond. IV 75, ubi de Apelle pictore dicitur ἀλλ' ᾧ ἐπὶ νοῦν γένοιτο καὶ θεῶν ψαύειν ἠπείγετο, si recte Meister construit: ἀλλ' ᾧ καὶ θεῶν (gen. partit.) ἐπὶ νοῦν γένοιτο (Apelli sc.), τούτῳ ψαύειν ἠπείγετο, de significatione opus aggrediendi citans Polyb. XVIII 53 (36) 1 et III 52, 5. Cf. etiam Buecheleri editionem.

φαυκρός· — ταχύς, ἐλαφρός. — *ψ α υ κ ρ ό π ο δ α*· κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα, — *ψ α υ κ ρ ὸ ν γ ό ν υ*· κοῦφον κτέ. H. Pro ψυχρός Fick vocabulum reddidit Sapphoni fr. 86: ταῖσι δὲ *ψ α ῦ κ ρ ο ς* μὲν ἔγεντο θῦμος | πὰρ δ' ἴεισι τὰ πτέρα.

φαφαρά· ψαθυρά. H. Glossa hippocratea. Vid. Galeni lex. p. 578 et cf. glossas apud Hesychium huic antecedentes.

φάφιγξ aeolice = φῆφος. Inscr. Lesbi Hoffm. 118 A, 16 κρύπται ψάφιγγι. Doricum vocat *EM* 554, 52.

φᾶφος et cognata vocabula communem habent vocalem ᾱ apud Aeoles, Thessalos, Arcades, Cyprios, Eleos, Boeotios, Dores, Aetolos, Locrenses, Phocenses, Epirotas. In decretis delphicis legi solet formula ἔδοξε τᾶι πόλει *σ ὺ μ ψ ά φ ο ι ς ἐ ν ν ό μ ο ι ς*, velut BCH XVIII p. 71 sqq. n. 1. 2. 3. etc. GD 2641. 2644 sqq. — Seorsum noto *ψ ά φ ι ξ ι ς* Aetol. GD 1412, 7; *ψ ά φ ι ξ ξ ι ν* (sic ex ψάφιγξιν?) Locr. Oz. GD 1478, 45 (ἐς ὑδρίαν τὰν ψάφιξξιν εἶμεν); *ψ α φ ο φ ο ρ ί α ι ς* Aeol. GD 281, C 35; *ψ α φ ι ξ α μ έ ν α ς* GD 345, 9. 39; *ψ α φ ι ξ ά σ θ ε ι ν* (= -θαι) 345, 14; *ψ α φ ί δ ο ν σ ι* (lap. σπαπιδονσι) = ψηφίζουσι (partic.) Cretenses Mus. Ital. II p. 19 sqq. n. 82, 1; *δ ι α ψ α φ ί ξ α ι* τὰν γνώμαν Therae IGI III 349, 38; Astypalaeae *δ ι α ψ α φ ί ξ α σ θ α ι* IGI III 169, 10; 170, 11. — *ψ ά φ ι μ μ α* cretice = ψάφισμα. Gortyn. Mus. Ital. III 731 sq. n. 181. Cf. *γ ρ ά σ σ μ α*, sed cum A d d e n d i s. Solmsen in Mus. Rhen. 1901 p. 506 ψάφιμμα ex ψάφιγμα natum putat, lectionem librorum quorundam μέλιγμα pro μέλισμα in Moschi Ἐπιταφίῳ Βίωνος (III) 56 genuinam lectionem ducens et comparans creticum γιννόμενον Mus. Ital. III 693 sqq. n. 134 = γιγνόμενον et Hes. *π ο ῦ μ μ α*· ἡ τῆς χειρὸς πυγμά.

φαφοτριβέων· περὶ τοὺς λόγους (λογισμοὺς Hemsterhuis) τριβομένων. H.

φαφοφορία. Vid. s. v. ψᾶφος et Elateae tit. saec. I a. C. Dittenb.[2] 842, 19, al.

φέ· αὐτούς, αὐτάς, αὐτά, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό. H. Syracusani pro σφέ, q. v. Sophronis fr. 34 Ahr. πῶς ψέ κα γινώσκοιμι; apud Apollonium p. 567, 10; Theocr. IV 3. Vid. Ahrensium II p. 261. Dat. ψίν· αὐτοῖς. H.; Sophronis fr. 83 ap. Apollon. p. 126 B. Gen. ψέων· αὐτῶν. H. Dativum commemorat etiam *EM* 702, 41.

φεδνός. Vid. *ψ α ν ό ς*.

φειαί· ἀλώπεκες, ψῆφοι. H. Legitur etiam in lexico dorico Matritensi. Boeotica forma esse videtur quod infra legitur *ψ ί α ι* (l. ψιαί)· ἀλώπεκες. De significatione ψῆφοι vid. s. v. *σ τ ῖ α*.

φελίδες = ψάλιδες. Inscr. Aphrodisiadis L.W. 1586 (Kum.).

φέλιον = ψέλλιον. Her. III 20. 22. IV 168. IX 30.

φελιοφόρος. Her. VIII 113. Cf. *ψ ί λ ι ο ν*.

φελλινία, an t o r q u e s, m o n i l e? PL n. 9, 14 (saec. I a. C.) τὰς ψελλινίας γγ', ἀνθ' ὧν ταλ. ΔL Τσεμμενεῖ, τῇ Πόρτιτος γυναικί. Cf. ψέλιον

φέλος (vulgo ψελός)· αἰθαλός. H. = ψόλος. Boeoticum ducit Schmidt.

φευδάς. Accusativus heteroclitus pro ψευδεῖς in inscr. metrica saeculi a. C. VI. Vid. Append. ad Stud. mea crit. in ep. Gr. XVI 3.

φεύδεα Siciliotas vocasse τοὺς ἐπὶ τῆς ῥινὸς φυομένους ἰόνθους ait schol. Ambros. ad Theocr. XII 24, ubi recte Kaibel F. C. G. I 218 corrigit ψεύδεα (pro ψεύστας) ἔλεγον τοὺς ψεύστας διελέγχοντες.

φεῦδις = ψευδής. Pindar. *N.* VII 49, formatum ut ἄναλκις, ἴδρις, τρόφις.

φευδοκόμματον χρυσίον = τοῦ κιβδήλου κόμματος. CIA I 196 (Kum.).

φευδόμαντις. Her. IV 196 cum tragicis = μάντις ψευδής et solus IV 180 **φευδοπάρθενος.**

φευδορρήμων. Philodem. de poematis ed. Hausr. p. 257 (41), 4 ὅτι δεῖ τὰ ψευδορήμονα (sic) μὴ ξενόστομα μόνον ἐγλέγειν ἀλλὰ κάλλιστα.

φέφας· σκότος. H. Galenus VIII 780 τὸ γὰρ σκότος ψέφας εἰρῆσθαι καὶ παρὰ Πίνδαρον (fr. 324). Cf. gl. vicinas ψεφαίας νυκτός, ψεφαυγοῦς, ψεφαιόν, ψεφαρά. — ψέφος· καπνός. — ψέφει· δέδοικεν, ἐκτρέπει, λυπεῖ, φροντίζει et supra ἀψεφές· ἀφρόντιστον. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 630 Nck.[2]). — ἀψεφέων. ἀμελῶν.

φεφεννός. praeter accentum aeolice Pind. *N.* III 41, ubi pro ψεφηνός restituit Porson. Vid. ἐννός. Duae tam diversae notiones quales sunt tenebrae et cura (sensu proprio, non sollicitudinis) vix uno eodemque vocabulo continebantur, quare duo vocabula eiusdem formae sed diversae originis statuenda videntur.

φέων. Vid. ψέ.

φῆγμα, ramentum. CIA II 2, 834 b = Dittenb.[2] 587 (a. 329/8 a. C.): ψήγματα ἀργυρᾶ ll. 89. 95. 97. 118. 188; ψ. ὑπάργυρα l. 123; ψ. χρυσᾶ ll. 118. 188; ψ. παντοδαπά l. 188.

φηκτός. Vid. s. v. κορυστόν.

φηνός. Vid. ψανός.

φήρ ionice = ψάρ (cf. Hom. *Π* 583), sed gen. ψαρός (cf. *P* 755). Vid. Hoffm. III 312 sq. Mihi non liquet, dubitoque de sinceritate alterius utrius lectionis homericae, ψῆρας et ψαρῶν.

φηροπορίτας (= ξηρο-)· αὐτόπυρος ἄρτος: οἱ δὲ πυριεφθής, οἱ δὲ κακός. H. Macedonicum vocabulum teste Athenaeo III cap. 29. Cf. μεσσόψηρον· ἡμίξηρον. H.

φηφιδοφόρος = ψηφοφόρος. Her. VI 109.

φήφιζμα. Tit. att. saec. I a. C. Meisterh.[2] 68, 10.

φήφισμα τοῦ φόρου = περὶ τοῦ φόρου et similia. Cf. Meisterh.[2] 168, 16. Iniuria igitur Cobet apud Thucydidem sollicitabat τὸ Μεγαρέων ψήφισμα.

φῆφος. Vid. ψᾶφος. — In CIA crebro legitur formula ψῆφον δοῦναι περί τινος in collegii aut phratriae decretis. — Proverbium ψῆφον ἐν πελάγει ζητεῖν. Philodem. de rhet. ed. Sudh., Supplem. p. 47, 17.

φιά· χαρά, γελοίασμα, παίγνια (παιδιά?). H. Laconicum. Vid. ψιάδδειν.

φιάδδειν· παίζειν. H. Laconice Ar. Lys. 1304 τοὶ δὴ πὰρ Εὐρώταν ψιάδδοντι. Cf. ἐψιᾶσθαι et ἐφεψιᾶσθαι apud Homerum, δμέψιος

A. P. IX 826, *συνεψιάζουσα* A. P. V 288, supra *ἔψεια* et *προσεψιά*. Mox Hes. *ψειήματα· παίγνια*, supra *ἀφεψιασάμην· ἀφωμίλησα. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις*. — Pro *λίζει· παίζει* — *λίζουσιν· παίζουσιν* Ruhnkenius Hesychio *ψιάζει* et *ψιάζουσιν* reddebat. Omnia haec vocabula (ut *ὄπ-λον*) e radice *σεπ* verbi *ἕπειν* formata videntur. — *ψιά* = *σπ-ιά*.

φίεθος et **μιερός** pro *ψίαθος* et *μιαρός* sequiores dicebant. Lob. Phryn. 308. Num ionicae originis? Vid. Hoffm. III 253.

φίειν verbum dialecticum = *φθί(ν)ειν*. Huc pertinent Hesychii glossae *ἐψίσθη· ἀπέθανεν*, *ψίεσσα· εὐδαίμων, μακαρία*, *ψίεντα· τὰ αὐτά*, *ψίης· μακάριος, εὐδαίμων* (dicta de defunctis, ut arbitror), *ψιθήν* (*ψιθύν* recte Schrewel)· *τὴν ἀπώλειαν*, *ψίσις· ἀπώλεια* et Phot. *ψῖσαι· ψωμίσαι*, Hes. **ἐπιφιεῖ·** *ἐπιψωμίσει*. Si *θ* more laconico pronuntiatur *σ*, ex *φθ* nascitur *ψ*, itaque *φθίειν* sermone laconico ultro fit *ψίειν*, quare huic dialecto verbum tribuere non dubito, scribendum vero *ψιής*, *ψιέσσα*, *ψιέντα*, quae sunt participia = *φθίμενος*, *φθιμένη*, *φθίμενον*.

φίλα dorice = *πτίλα*. Pausanias III 19, 5 Bacchi Amyclis culti cognomen **φίλαξ** commemorans: *ψίλα γὰρ καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερά, ἀνθρώπους δὲ οἶνος ἐπαίρει τε καὶ ἀνακουφίζει γνώμην οὐδέν τι ἧσσον ἢ ὄρνιθας πτερά*.

φιλινο-ποιός. Inscr. Spartae L.F. 162 a (Kum.). Scil. *ὁ πλέκων ψιλίνους στεφάνους*, coronas palmares. Vid. Sosibium ap. Athen. XV 678.

φίλιον = *ψέλιον* s. *ψέλλιον*. Deli tit. a. 279 a. C., Michel 808, 19 *ψίλια ἀργυρᾶ δύο καὶ ἀμφιδῆ ἀποκεκλασμένη* et saepius ibidem.

φιλοδάπιδας· *τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι*. Photius e Pausania apud Eustathium p. 1645, 24, al.

φιλός. Adde Heracliti fr. 74 Diels: *κατὰ ψιλόν* = *ἁπλῶς*.

φιλότοπος subst. = *ψιλὸς τόπος*, locus nudus et incultus, saepe legitur in papyris aeg. Cf. Peyron ad *PT* vol. I p. 113.

φιμίθιον = *ψιμύθιον*. Andaniae tit. a. 91 a. C., Dittenb.[2] 653, 23.

φιττάκεια· *εἶδος ὑποδήματος γυναικείου*. H., Phot., *EM*. Cf. Poll. VII 94. Apud Herondam VII 58 *ψιττάκεα* bene correctum est pro *ψιττάκαια*, quod perperam tuetur Meister p. 789. Calcei ita dicti sunt a viridi colore.

φόθος = *ῥύπος*. Aristophanes (Mein. F. C. G. II 1224) apud Photium *πλέω γράσου τε καὶ φόθου* e Dobraei correctione pro *π. γρ. καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου καὶ ψόθου*. Cf. Nauck[2] F. T. G. p. 27 et de cognatis omnibus Thes. s. v. *ψοθάλλω*.

φούδια· *ψευδῆ. Λάκωνες δὲ τὸν στόμαχον* (?). — *ψουδία· ψευδῆ. Κρῆτες*. H. Hoc satis constat aut *ψούδια· ψεύδη* aut *ψουδία ψευδῆ* scribendum esse, sed verba *Λάκωνες δὲ τὸν στόμαχον* non expedio. Retrahi ea cum Schmidtio ad gl. **φόμμος·** *ἀκαθαρσία, καπνός* vetat explicatio, et multum vereor ne haec ipsa corrupta sit ex **φόλος**.

ψυγεῖα· *ἀγγεῖα, ἐν οἷς ὕδωρ ψύχεται, καὶ ὁ τόπος αὐτός.* H. Legitur CIA II 856 *ψυ[γε]ῖα* = *ψυκτῆρες*, sed ibidem ter *ψυκτήρ*, quae forma antiquior sola exstat 817; 850; 855. Illa inscriptio refertur ad saec. III a. C. Cf. *ψυκτήριον*.

ψυγμός alio quam vulgari sensu saepius usurpatur in MFP II 32, ubi locum aliquem designat in horto, iunctum cum verbis *φυλάττειν, ἐλθεῖν εἰς, συμψᾶν*, item *BP* 1, 10; 454, 12 *ἐβάσταζον ἡμῶν θήκας λαχανοσπέρμου εἰς ἕτερον ψυγμόν*. Vocabulum ibi ad semina siccanda pertinens, fortasse aridario ficto vocabulo reddi potest. Omnino comparandi apud Septuaginta loci Num. 11, 32 et Ezech. 26, 14. In pap. Berol. 10, 8 commemoratur *ψυγμοῦ* (*τέλος*). Cf. etiam 698 et *ψυγμοῦ λιμήν* Strab. XVI 4 § 5. Mahaffy citat *ἕω; ψυγμοῦ* ex stola in bibl. collegii Sctae Trinitatis Dublinii (BCH 1894, p. 147). — Vid. supra *διάψυγμα* s. v. *διαψιλῶν*.

ψύδρακας· *οἱ Ἴωνες λέγουσι τὰς ποικίλας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ψύδρακας καλοῦμεν τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξανθήματα. EM* 819, 10.

Ψυδρεός. Corcyrae mensis sedis incertae. Bisschoff de F. G. A.

ψυκτήριον, demin. voc. *ψυκτήρ*. CIA IV 682 C 29 = Dittenb.[2] 588, 50.

ψῦκτραι, loca siccandis navibus destinata. Vocabulum formatum ut *ὀρχήστρα* et alia plurima legitur in titulo attico saec. a. C. III exeuntis aut II ineuntis. *EA* 1884, 170, l. 43 *ψύκτρας τὰς πρὸς τοῖς νεωρίοις τοῦ λιμένος τοῦ ἐν Ζέαι πρὸς κλεί[θροις]* .... et l. 46 *ψύκτρας τὰς ἐν τῶι μεγάλωι [λιμένι — — — —]τοῦ περικλειομένου τοῖς νεωρίοις καὶ τῶι Ἀφροδισίωι καὶ ταῖς στοαῖς μέχρι τῶν κλείθρων.*

ψύχειν pro *ψύχεσθαι*. Kaib. ep. 292, 5 *τί μάτην κενεῶι προσψύχετε τύμβῳ;* Cf. Nicandri Ther. 478.

ψυχίν = *ψυχίον*. IGSI 139 in titulo christiano.

ψυχοδοσία, vitae donatio. Tabula defixionis Carthagine inventa in Mus. Rhen. 1900, p. 249. Cf. *ψυχοδότης* apud Didymum Alex. Patr. Gr. 869 C.

ψυχρόν = *ὕδωρ ψυχρόν*. Epidauri tit. Dittenb.[2] 804, 30 *ἀναγαργαρίζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλήν*, solita ellipsi substantivi, quae etiam in *θερμόν* obtinet. Vocabuli *χλιαρόν* pro *χλιαρὸν ὕδωρ*, licet dici potuisse vix dubitaverim, nullum novi exemplum.

ψώμιον, acervus (frumenti)? Vid. s. v. *ῥογά*.

ψωρός. Vid. s. v. *λακτίζειν*.

ψῶσαι· *θάλψαι*. H. = *φῶξαι* sec. Schmidtium, qui cyprium ducit, ut supra *ψαῖδρος* = *φαιδρός*. At cypria dialectus postularet, ni fallor, *ψῶαι* sive *ψῶάι*.

Ω. ὦ μέγα.

Ω pro *O* interdum scribitur in titulis et in vasis. Vid. Koehlerum Mitth. X p. 363 sqq. et 378, Kretschmerum G. V. p. 106 sq., ut *Δίφιλως*, *Διώνυσως*, *καλώς*, al. Cf. etiam rec. inscr. metr. Bithyniae 2, 7 *ἔχεσκων* Mitth. 1894, 369 sq. — Litteraturae pariae hic usus maxime propria erat. Nuper idem repertus est in inscr. saec. a. C. V extr. prope Pangaeum montem in Thracia *ΩΡΩΣ*, i. e. *ὅρος*. Cf. BCH 1898, p. 349.

Ω (ex $\overline{\text{οε}}$) in crasi dorica. Vid. *ὁ* articulus.

Ω (ex $\overline{\text{οο}}$) = *ΟΥ* apud Aeoles et Dores in declinatione et coniugatione. Hoffm. II 375 sqq., Ahrens I 93 sq.; II 165 sqq. Multi tamen Dores retinebant in genetivo et accusativo $\overline{\text{ου}}$ et $\overline{\text{ους}}$, item in participio $\overline{\text{ουσα}}$, quae formae in titulis saec. III inferioribus ubique apparent. Cf. Boisacq p. 65 sqq., 137 sqq. — De Arcadibus et Cypriis videatur Hoffmann I 157, 233 sq. Cf. 239.

Ω dorice ex *O* productione suppletoria natum in *Δωρίς*, *κῶρος*, *κώρα*, *ὦρος*, *ὠρανός*, *βώλομαι*, *δῶλος*, *πώλυπος*, *πώς*, *ὦν*, — ex $\overline{\text{αο}}$, ut *νικῶντι*, *νικῶμες*, — ex $\overline{\text{αω}}$, ut *ἡβῶντι*, — ex $\overline{\text{οε}}$, ut *λωτήριον*, — ex $\overline{\text{οη}}$, ut *τετρώκοντα*, — ex $\overline{\text{εο}}$, ut *εὐχαριστῶμες* et *ἀναγραψῶμες* (fut.), — ex $\overline{\text{ωο}}$, ut *μισθῶντι* (coni.), — ex $\overline{\text{εω}}$, ut *Ἀστυπαλαιῶν*. Cf. Boisacq p. 67 sqq.

Ω aeolice ex $\overline{\text{οα}}$, ut *πρῶτος*, *Μεγίστω* (= -οϳα), — ex $\overline{\text{οο}}$, ut *αὔδως*, *αἴδως*, — ex $\overline{\text{οε}}$ ($\overline{\text{ωε}}$), ut *ζαμιώσθω* (thess. *ἀπελευθερούσθειν*), — ex $\overline{\text{οϝο}}$ ut *θύρωρος*, — ex $\overline{\text{αϝω}}$, ut *σωτήρ*. In crasi ex ο + ε, ο + α, ω + ε, ω + α, ω + αι, αι + ο, αι + ου, ut *ὠνιαυτός*, *ὤνηρ*, *τὠραμένω*, *προτερὠνέμω*, *ὀρρανὤιθερος*, *κὤσσ'*, *κωὐκ*. Cf. Hoffm. II 376 sqq.

Ω apud Cyprios et Arcades ex $\overline{\text{οο}}$, ex $\overline{\text{οα}}$. Cf. Hoffm. I 157.

Ω pro *ΩΙ*, terminatio dativi secundae declinationis apud gentes doricas septentrionales. Exempla abundant in GD. — Cf. Meisterh.[2] 52, 11.

Ω passim cum *O* confunditur in papyris aeg.

Ω. Nomina propria in *ώ* dorica habent vocativum in *οῖ*, genetivum in *ῶς* (ut aeolice *αἴδως*, *αὔδως* etc.), accusativum in *ῶν*. — Apud Cretenses accusativus desinit in *ῶ*, v. c. *Λατῶ*, ad analogiam formae *αἰδῶ*, aut *Λατοῦν* more ionico. — Aeolice vocativus terminatur in $\overline{\text{οι}}$, ut *Σάπφοι*. Vid. $\overline{\text{ωι}}$.

ὦ = *ὅθεν*. Locr. Oz. GD 1478, 21 = *IA* 321. Cf. *αὐτῶ*, *τουτῶ*, *πῶ*, *τῶδε*, *τηνῶ*, *ὦπερ*, *μηδέπω*. Ahrens II 374 sq.

ΩΙ pro *Ω* passim habent inscriptiones seriores praesertim in nominibus propriis in $\overline{\text{ω}}$ desinentibus, in genetivo sing. dorico, in III

pers. imperativi in $\overline{\tau\omega}$, in duali, in adverbio ὀπίσω, in III pers. plur. coniunctivi in $\overline{\omega\sigma\iota}$, ut in antiquissimis codicibus saepe leguntur οὕτωι, ἐπάνωι etc. De his vid. Kum. s. v. et grammaticos ibi citatos; item de papyris aeg. Lagidarum aetatis E. Mayser, Gr. d. Gr. Pap. p. 84—87. — Hinc explicandum mendum antiquissimum Ar. Vesp. 1109 οἱ δὲ = ὧιδε = ὧδε, quod felici acumine nuper restituit W. J. M. Starkie in eximia huius fabulae editione a. 1897.

ῶι = οῖ in ἀξιῶι et στεφανῶι. Vid. s. v. στεφανοῦν.

$\overline{\text{ωα}}$ = $\overline{\text{ουσα}}$, terminatio fem. participii laconica. Cf. ἐκλιπῶα, κλέωα, θυρσαδδωᾶν, παδδωᾶν.

Ὦανις nomen hiatum facit apud Pind. *O.* V 11. Cf. Ἰάλυσος, Ἰσθμός.

Ὠαριώνειος. Pind. *I.* III 49. Similiter, sed cum synizesi *N.* II 11 et fr. 72. 73 Ὠαρίων, quod quia vocales ωα non coalescant, in Ὀαρίων mutat O. Schroeder, coll. Cram. An. Par. IV 194.

ὤατα· ὠτία, ὦτα. H. Alcmanis fr. 82 ὤϝαθ' ἑταίρων, ὠϝάς item inscr. cypria Hoffm. 161, 2 ὤϝαθ' ἔηκε. Cf. Hes. ἐξωβάδια —. αὔασιν· ὠσίν. — ἄτα (ex ὄϝατα)· ὦτα. Ταραντῖνοι. — **Ὀϝατίης**, Auritus, Sileni nomen in vase. Cf. ἀμφῶες in lexicis.

ὠατοθησῶ· ἀκούσομαι. Δωριεῖς. Suid. Cf. Hes. s. v., Ahrens II 246. 289. Vid. οὖς.

ὠβά, populi divisio apud Lacones. Plut. Lycurg. cap. 6; Del. 32, 11, 15, obae decretum Amyclaeae saec. a. C. secundi. Cf. Hes. ὠγή (i. e. ὠϝά)· κώμη. — ὠβαί· τόποι μεγαλομερεῖς. — **ὠβάτας·** τοὺς φυλέτας. — οὐαί et οἰατᾶν et ὠβὰς ὠβάξας a verbo **ὠβάζειν**. Vid. φυλάζειν.

ὤβεα (ὤϝεα)· τὰ ᾠά. Ἀργεῖοι. H. ὤεα Epicharmi fr. 108 Ahr. ὤεα χανὸς κἀλεκτορίδων πετεηνᾶν.

ὠβεοκόπτας· τοὺς ὄφεις ἀπὸ τούτου (scil. ἀπὸ τοῦ κόπτειν τὰ ᾠὰ οὕτως ἐκάλουν). H.

<**ὤβεον**>· ᾠόν. καὶ τοῦ περσικοῦ τὸ ἐντός. H.

ὤβρατο (?)· (εἵ)μαρτο. H. Lobeck coniecit ὤμβρατο, sed expectatur ἤμβρατο. Vid. s. v. ἐμβραμένη.

ὠγηνός = ὠκεανός. Pherecydis Samii fragm. col. I, 13 (New. class. fragm. etc. ed. Grenfell and Hunt Oxf. 1897): τότε Ζᾶς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλόν, καὶ ἐν αὐτῶι ποικί[λλει γῆν καὶ ὠγη]νὸν καὶ τὰ ὠγηνοῦ δώματα (δάσματα corr. H. Weil.). Cf. Clem. Alex. Strom. VI p. 621. Vid. Weilii Etudes sur l'antiquité Grecque, p. 122 sqq., qui citat Hes. gl. δάσματα· διαμερίσματα et Ptolemaei Geogr. p. 419, 6 de Indo dicentis παρὰ τὸν διαμερισμὸν τῶν στομάτων. Ita Pherecydes significavit Acheloum caeterosque fluvios ex Oceano derivatos.

ὧδε, hic, usu hellenistico Herond. II 98 κήτικτε Λητὼ ὧδε τοῦ χάριν Φοίβη et sic III 96. IV 85. V 48. 49. 63. VII 113. 126. Antiquiorem usum (= huc) idem sequitur IV 42 τῇ [ὧδε κ'] ὧδε χασκεύσῃ = δεῦρο κἀκεῖσε et I 49. V 28. In vase Scyri reperto ac descripto

EA 1891, 143 sq. recte expletum videtur γραῦς ἥδε οἰνοφόρος κεχαρημέ[νη ὧδ]ε κάθηται. — Cf. etiam Batrachi cuiusdam epitaphium (saec. III aut II a. C.), vs. 5 in *EA* 1891, 23.

ὤδεισα· ἐφορτισάμην. H. Boeotice = ὤδησα.

ὠδίς, matris uterus. Kaib. ep. 145, 4 τοῦ με χάριν προφυγόντα πικρὰν ὠδῖνα τεκούσης | ἤγαγέ τε ἱμερτοῦ πρὸς φάος ἠελίου, verba expressa e loco Pindari *N.* I 31. Eadem vocabuli notio est *O.* VI 34.

ὠδοδιδάσκαλος (sic). Inscr. Aeg. ap. Michel 551, 59.

ὠδόσα· ἐκ τοῦ ὧδε μέρους. H. Laconicum. Vid. σα = (θα) θεν.

ωειν terminatio verborum in ουν apud Phocenses et Delphos. Vid. κλαρώειν.

ὠειρι. Vid. οὐρι.

ὤεον. Vid. ᾠόν.

ὠθεῖν. Herond. IV 54 ἀλλ' ἡμέρῃ τε κἀπὶ μέζον ὠθεῖται. Idem III 8 ὁρμᾷ ἐπὶ μέζον. Priore loco Crusius edidit ἅμ' ἡμέρῃ εἰς (*HMEPIC*), simulatque clemens es, de malo ruit in peius. Infeliciter Meister ἀλλ' ἡμέρῃ τε κτέ. explicans, sed trudi se patitur per totum diem, nam ἡμέρῃ dici potuisse pro δι' ἡμέρας quis credat? — ὠθήτω = ὠθείτω. Alcaei fr. 41, 6. — Verbi medii exemplis (pellere) in lexico citatis a Schwho adde Her. III 72 extr. et VI 37, 1.

ὠθίζειν = ὠστίζειν Her. III 67, sed ὠθισμός ei commune est cum Atticis; ὠστισμός apud antiquiores non videtur occurrere.

ὤικται ionice = ἀνέῳκται. Herond. IV 55. Cf. ὤιξεν Hom. *Ω* 446 etc. Vid. ὀείγην. — Herodotus ut Attici utitur solo composito ἀνοίγειν cum aor. ἀνῷξα et impft. ἀνέῳγον, Pindarus *N.* 41 οἰχθεισᾶν, fr. 75, 14 οἰχθέντος.

ὤιον. Vid. ᾠόν.

ωισι pro ωσι. Inscr. aeolica H. 82 γράφωισι, ἐγκολάπτωισι.

ὠίσμην. Herond. VIII, 16 prior lectio, correcta in ᾠήθην (?). Tuetur Meister priorem comparans ὠίσθην, ἀνώιστος, ἀνωιστί. Sed utraque incerta est.

ὦκα· ταχέως. Κλειτορίων. *BA* 1096.

ὠκία barbare pro οὐγκία. CIA III 1433.

ὠκυμο[ί]ρ[ου] = ὠκυμόρου. Kaib. ep. 246, 1.

ὠκύμορος. Adde Bacchyl. V 141 ὠκύμορον φιτρόν.

ὠκυπετὴς μόρος. CIA III 1431.

ὠκύπομπος. Adde Bacchyl. XVI 90. Bl. ὠκύπομπον δόρυ (navis).

ὠκύτοκον, τό = τὸ ταχέως τίκτειν. Her. III 35.

[**ὦλαξ.** *EM* 625, 37? Vid. τριῶλαξ].

ὠλέναι· βραχίονες. Κλειτορίων. *BA* 1086.

ὤλη καὶ **πανώλη** γένοιτο αὐτοῦ τὸ γένος τε καὶ αὐτός bis in recentibus Iasi titulis. Mitth. XV p. 154.

ὤλλοι ionice = οἱ ἄλλοι. Herodotus.

ὠλολύγά = ἁ ὀλ. = ἡ ὀλολυγή laconice. Ar. Av. 240.

ὠμάδιοι χοροί. IGSI 2138 .... καὶ ὠμαδίοισι χοροῖσι in lacero carmine. Num = Διονυσιακοί? Nam ὠμάδιος = ὠμοφάγος est Bacchi epitheton.

ὠμαδίς· ἐπὶ τοῦ ὤμου. H. Vid. δις.

ὠμαλία soloeca forma pro ὁμαλία sive ὁμαλότης ficta ex ἀνωμαλία in titulo Lebadeae a. 175—171 a. C. apud Dittenb.[2] 540, 8 ἐφ' ὠμαλίαν. Cf. Fabricius de archit. p. 32 sq., not. 4.

ὠμηστάς. Adde Bacchyl. XII 46 Bl.[2] Apud Homerum Wackernagel ubique corrigit ὠμεστής, quod recepit v.Leeuwen. Nec sane causam perspicio, cur vocalis produceretur. Similis autem vocabuli ἀλφηστής est probabilis derivatio ab ἄλφι et ἔδω, quamvis multis ab ἀλφάνειν originem ducere videatur.

ὠμοὶ χρόνοι, dura tempora. CIA III 1372, 2 = Kaib. ep. 130.

ὦμος. Herond. III 3 κατ' ὤμου δεῖρον, et 60 οὐ ταχέως τοῦτον ἀρεῖτ' ἐπ' ὤμου. Crusius cft. κατωμίζειν, cato(midi)are ap. Petronium 132, emendatum a Buechelero, citans Libanium ad Theod. I p. 646 R ἄραντες πρηνῆ κατὰ τὸν ἐπὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐν διδασκαλείοις νόμον ἔτυπτον αὐτὸν ἱμάντι τά τε νῶτα κτέ. — Inspice Baumeisteri Denkmäler etc. p. 1590.

ὠμός, ut crudus latine, usurpat de vitiato stomacho Philostratus de gymn. LIV 10 ὡμολόγει πρὸς τὸν γυμναστὴν ὠμός τ' εἶναι πονηρῶς τ' ἔχειν πη.

ὦν pro οὖν Iones, Dores, Boeotii. Formae origo incerta. Ex ἦ οὖν contractum putat Meister ad Herondam, Abh. der Sächs. Ges. v. Wiss. XIII 1893, 867. Herodotus in tmesi ponere consuevit. Schwhi exemplis in lexico addo II 70, 2 κατ' ὦν ἔπλασε, 85, 1 κατ' ὦν ἐπλάσατο, 87, 3 ἀπ' ὦν ἔδωκαν, 87, 2 et 88 extr., ἐν ὦν ἐπάκτωσαν 96, 2, πρὸς ὦν ἔθηκαν IV 196. Saepius etiam ponitur post demonstrativum, praegressa parenthesi, ut V 99 et passim. Rarissime obtulerunt tituli ionici. Vid. Hoffm. III 368. Usus dorici exempli causa adscribo titt. creticos Del. 129. 133, 20, delph. ap. Michel 702, 11. GD 2501, 10, usus boeotici GD 430, 5. 717, 17, 1145, 8. In titt. aeolicis, satis tamen recentibus, nullum hucusque exemplum repertum est, licet Apollonius de coni. 238, 21 aeolicum ὦν esse perhibeat, quem igitur aeolicam cum boeotica dialecto confudisse probabiliter suspicatus est Hoffm. II 375. Utrum in tit. thessalico H. 16, 3 οὖν formae ὦν an vulgari οὖν respondeat, non potest diiudicari, quamquam hoc est veri similius. Longe autem frequentius in doricis quoque titulis occurrit forma οὖν, velut Del. 119, 22; 123, 25; 131, 64 etc. — Apud Cyprios et Arcades vocula non reperitur nec magis apud Epirotas, Acarnanes, Aetolos, Aenianes, Phthiotas, Locrenses, Phocenses, ceteros. Quod ad poetas attinet, legitur apud Epicharmum fr. 19, 6 et 53 et passim apud Pindarum et Theocritum. Apud Bacchylidem XVIII 29 et 37 Bl. εἶτ' οὖν et

ἐμοὶ μὲν οὖν tradidit papyrus, sed III 30 *μ[ό]λ' ὦν*. De Pindaro O.Schroeder Proll. II 24 (40) scribit „cum in *μὲν ὦν, οὔτ' (μήτ') ὦν, αἴτ' ὦν, γὰρ ὦν* constare sibi Pind. videatur, dubito an *ἐμὲ δ' οὖν καὶ O.* III 38 restituendum sit ad normam loci non absimilis *P.* IX 103 *ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν κτέ.*" Mihi quidem neutiquam liquet.

ων̄ = ω (ου) terminatio genetivi sing. secundae declinationis apud Cyprios, imprimis Edalienses et Tamassios, reperitur, ut *ἀργύρων, μισθῶν, ταλάντων, ὐχήρων, Ὀνασικύπρων, Φιλοκύπρων*, sed articulus constanter servat formam primitivam *τῶ*. Exempla collegit Hoffmann I 234 sq.

ὧν — ὧν pro *ὧν — τῶν* Theocr. XV 25 *ὧν ἴδες, ὧν εἶπες καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι*. Cf. Foerster, de constructione I p. 7 sqq.

ὧν = *αὐτῶν* Syracusani testante Apollonio 122 *B*, Sophronis fr. 80 Ahr. Contractum ex *ἕων*. Vid. *οὗ*.

ὠνά (= *ὠνή*) in titulis saepe est emptionis documentum. Aetol. GD 1428 extr. *ἁ ὠνὰ κεῖται παρὰ Ξένωνα*. Delph. GD 1698 extr. *ἁ ὠνὰ παρ' Ἀρτεισίδαν*. 1795 extr. *ἁ ὠνὰ παρὰ Μένητα* et alibi. Phoc. 1548 b, 18. (cf. *παρά* cum acc.). Huius instrumenti apographum *ἀντίγραφον* dicitur, v. c. Locr. Oz. 1477, 16 *τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀντίγραφον*. Phoc. GD 1555 a, 15 *ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα Ἁρμόξενον*, quae verba ibidem b, 18 repetuntur. Eadem res ibidem d, 28 significatur sic: *ἁ ὠνὰ ἀνεγράφη ἐν ἱερῶ τῶ Σαραπείω καὶ παρὰ τῶ ἄρχοντι Ἀρίστωνι*, f. 22: *ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸν ἄρχοντα Κᾶφιν*. Simili brevitate *ὁμολογία* in tit. phocensi GD 1529, 12 *τὰν ὁμολογίαν φυλάσσοντι Κλεότιμος, Ἀρχαγός κτέ.* et 1539, 9. — Vid. *ὠνή*.

ὠνάθην = att. *ὠνάμην*. Theocr. XV 55.

ὠνασεῖται = *ὠνήσεται*. Sophronis fr. 89.

ὠνάτας = *ὠνήτης*. Delph. GD. 3146, 10 (saec. II. a. C.).

ὥνεκα = *οὕνεκα*. Theocr. XI 30, alibi.

ὠνή. Formula *ὠνῇ καὶ πράσει*, i. e. iusta emptione legitur apud Hyperidem *κατ' Ἀθηνογένους* § 5, § 6, § 7 ed. Bl.

ὠνῆν = *πωλεῖν* cretice. LG V 40: *Αἱ δέ κα κρέματα δαττόμενοι μὲ συνγιγνόσκοντι ἀνπὶ τὰν δαῖσιν, ὀνῆν τὰ κρέματα κ' ὅς κα πλεῖστον διδõι ἀποδομένοι, τᾶν τιμᾶν διαλακόντον τὰν ἐπαβολὰν Ϝέκαστος*. Saepius in his legibus *ὠνῆθθαι* sive *ὠνῆθαι* = *ὠνεῖσθαι*. Vid. *ὠνώμενος*.

ὠνήσασθαι pro *πρίασθαι* non occurrit in titulis atticis ante aetatem Romanum. Cf. Meisterhans[2] 145, 4.

ὠνητιᾶν = *ὠνησείειν*. Reddendum *ὠνητιώντων* pro *ὠνητίων* Xiphilino in ed. Boissev. Dionis C. vol. III p. 505, p. 48 Dind., 23 sq. Cf. Dio C. 47, 14.

ὠνητός. Quae sint apud Platonem de rep. p. 544 D *ὠνηταὶ βασιλεῖαι* non satis mihi liquet. Certe in antiquiore historia nullum tale regnum cognosco.

ωνθι = ωντι, terminatio coniunctivi = ωσι apud Boeotios, qui *ώνθω* et *ώνθων* habent in imperativo. Vid. supra *ἔωνθι*, *ἔχωνθι*, *δαμιώνθω*, *συλώνθω*.

ὤνια· *τὰ πράσιμα*. H. Ex titulis adde Dittenb.[2] 325, 40 *τῶν λοιπῶν ὠνίων τὰς τιμὰς καθαιρῶν*. 366, 2 *τὴν ἀγορὰν τῶν ὠνίων*. 518, 11 *περὶ τῶν ἄλλων ὠνίων*. 552, 35 *τὴν περὶ τῶν ὠνίων οἰκονομίαν*.

ὠνίαυτος aeolice = *ὁ ἐνιαυτός*. Inscr. Mytilen. GD 213, 11.

ωνιος, terminatio aeolica = οιος. Vid. *ἀλλώνιος*.

ὠνοιμασμένοι. Vid. *ὀνομαστεί*.

ωνσι, terminatio coniunctivi arcadica = ionica ωσι, dorica ωντι.

ὠνώμενος cretice = *ὠνούμενος*. CIG 2556, 12.

ὠοθύτιον, locus ubi vaticinium ex ovis fiebat. Trozenis tit. editus a Foucartio n. 157 a, melius deinde in BCH ab Eustratiada, l. 26: *τοῦ ὠοθυτίου ἐπὶ τὰν ἱμασσιάν* (vid. Addenda). Cf. *ᾠοθυτική* = *ᾠοσκοπική* in lexicis.

ὠοίφιον (= *ὠύφιον*?), parva nescio qua moneta in Aegypto? *PK* 192, 19 *δραχμὰς ὀκτὼ καὶ ὠοίφια εἴκοσι [δ]ώσει*. Nisi forte ad litteram intellegenda haec sunt de ovis, ut summae pars soluta sit in natura, ut hodie dicimus. Deminutivum *ὠύφιον* formatum ut *ζωύφιον*, alia.

ᾠόν atticum, *ὠόν* hellenisticum, *ὤιον* aeolicum (Sappho ap. Athen. II 57 D.), *ὤβιον* argivum, *ὤεον* doricum (Epicharmi fr. 103, Ibyci fr. 15).

ὠπήεις, oculatus. Gregorius Nazianz. p. 49, 11 ed. Droncken, vs. 102: *ὅς με καὶ ὠπήεντα καὶ εὐδρομέοντα τίθησιν*.

ὥρα. Isyllus Epidaurius poeta GD 3342, 25 *ὥραις ἐξ ὡρᾶν νόμον ἀεὶ τόνδε σέβονται*, i. q. *ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας*, ut loquitur Aristophanes Thesmoph. 955. — Idem Isyllus V. 46 *παρθενίαν ὥραν ἔλυσε*. — *Αὐτῆς ὥρας*, statim. *PB* 615, 7 et ibidem II 7 (saec. II p. C.). — Tit. delph. saec. V a. C. GD 2561 = Dittenb.[2] 438, 215 *τὰς δ' ἄλλας θοίνας κὰτ τὰν ὥραν ἀγαγέσθαι*. — Vid. *ὥριμον*.

ὦρα. Vid. *ὤρη*.

ὡραῖα, τά, agrorum proventus, annona. CIA II 1055, 8 (a. 345/4 a. C.); 1056, 4 (Lycurgi aetatis). Saepe apud scriptores.

ὡρακοῖαν. Argivi iuxta impft. *ἑώρη*. Vid. *ὁρᾶν*.

ὠρανίαφι. Alcmanis fr. 42 *Μῶσα Διὸς θύγατερ ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι*. Vid. *οὐρανίαφι*.

ὤραννα (= *ὦ ἔραννα*) *χελίδων*. Sappho fr. 88 apud Hephaest. 70, ubi Fick supplet *ὀροφαία* propter corruptam Hesychii glossam *ὠράνα* (sic)· *χελιδόνων ὀροφή*.

ὠρανός dorice = *οὐρανός*. Theocritus V 144 et alibi. Falso *ὠράνω* pro aeolico *ὀρράνω* traditum apud Alcaeum fr. 7 et Sapphonem fr. 1, 11. — Pindarus et Bacchylides constanter utuntur forma vulgari *οὐρανός*.

ὤρεια· *φυλακτήρια*. H. Glossa ionica videtur, ut apud eundem mox

ὠρεύειν· τὸ τῶν ἀγρίων νομῶν (l. ἀγρονόμων cum Meinekio) ἐπιμελεῖσθαι et **ὠρεῖν**· φυλάττειν. Cf. Apollon. lex. Hom. 171, 22. Galeni lex. Hippocr. 600. — ὠρήσαντα· φυλάσσοντα. ὠρήσσονται· φυλάξονται, quae recte in unam glossam contraxisse videtur Lobeck: ὠρήσοντα· φυλάξοντα. Cf. ὠρημάτων.

Ὠρείθυα = Ὠρείθυια. Vid. Meisterh.[3] 47, 1.

ὤρη = φροντίς, ἐπιμέλεια. Herondas IV 24 μᾶ, μή τιν' ὤρην ὧν λέγω πεποίηται. Cf. Her. II 4. III 155. IX 8 β. Dorice ὤρα Theocr. IX 20. — **Ὤρη** sive (potius) ὥρη in inscr. Mileti saec. III vel IV a. C. Bechtel. inscr. ion. 100, 2 (= Hoffm. 128) dicitur pars quaedam hostiae, quae sacerdoti contingit: λάψεται γλῶσσαν, ὀσφύν, δασέαν, ὥρην. Ibidem 5 λάψεται τὰ γέρεα τὰ αὐτὰ καὶ κωλῆν ἀντὶ τῆς ὥρης et l. 6 λάψεται γλῶσσαν, ὀσφύν, δασέαν ὥρην. Bechtel attulit Schol. Hom. μ 89 ἀώρους· Ἀρίσταρχος ἀκώλους. τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλῆν ὥρην καὶ ὡραίην. In hoc tamen titulo distinguuntur. Vid. Dittenb.[2] 627, not. 3 et 4. — Cf. ὑγίεια.

ὠρημάτων· φυλαγμάτων. H. Vid. ὠρεῖν.

ὤριμος = ὡραῖος. LG VIII 89: Αἰ δ' ὁ ἐπιβάλλον τὰν πατροῖὄκον ὀπυίεν μὲ ἐπίδαμος εἴε, ἁ δὲ πατροῖὄκος ὀρίμα (= γάμου ὡραία. Cf. Her. I 196. Xen. Cyr. IV 6, 9, matura viro) εἴε, τῶι ἐπιβάλλοντι ὀπυίεθαι, ἀι ἔγραπται. — **τὸ ὤριμον** = ἡ ὥρα. Herond. I 38 καί σευ τὸ ὤριμον τέφρη κάψει, ubi iniuria ὥριον coniecit Crusius.

ὥριος Delph. GD 1775 στεφανωέτω δὲ (liberta) τὸ μνᾶμα τὸ Κλευνίκας (patronae) κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς ὡρίοις, ubi, si recte se habet ταῖς, mente supplendum est ἁμέραις. — τὰ ὥρια. GD 1546, 6; 1545, 8 sq.: τὰ ὥρια αὐτοῦ, καθὼς ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ποιησάτωσαν, ubi formula τὰ ὥρια ποιεῖν respondet atticae τὰ νομιζόμενα sive τὰ δίκαια ποιεῖν τινι, nomen autem inde repetendum, quod statis temporibus iusta defunctis peragebantur. — Pind. *P.* IX 98 τελεταῖς ὡρίαις ἐν Παλλάδος, fr. 139 ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ὥριαι παιανίδες. — Theocr. XXV 28 ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.

ὤριος = οὔριος, secundus. Ζεὺς Ὤριος in titulo centuripino IGSI 547. Theocr. VII 62 ὤρια πάντα γένοιτο, sed XIII 52 πλευστικὸς οὖρος, ut constanter legitur apud Pindarum et Bacchylidem.

ὡρογεννεῖς θεοί. Pap. mag. W. Leid. 1, 28; 2, 10; 3, 32; 9, 38; 10, 33. 50; 15, 29; 16, 39. „Astra scil., quorum tutelae certae diei horae mandatae sunt, nam alibi v. c. 2, 10 sq. coniunguntur cum diis ἡμερησίοις et ἑφεβδοματικοῖς et pag. 9, 35 sq. deus ὡρογενής vocatur ὁ τῆς ὥρας θεός." Leemans p. 166. Infra p. 1, 34 λόγον τὸν ὡρογενῆ, τὸν ἐν τῇ Κλειδί, i. e. orationem, qua secundum Clavem Mosis dei horarum invocari debent. Cf. ib. p. 167, 168 sq.

ὡρομέδων Apollo sive sol, anni rector. Kaib. ep. 1025, 3 et 1036, 2 ὡρ[ο]μέ[δ]οντα. Priorem tantum locum habet Thesaurus

VII, 48, ubi affertur Schol. ad Theocr. VII 48, qui montem Ὡρομέδοντα in Co insula commemorat.

ὦρος, τό, forma pseudodorica apud Theocritum et Callimachum pro ὄρος, quo Alcman utitur fr. 34, 1; 38, 1; 60, 1 et Pindarus. Productionem metricam οὖρος feliciter olim expulit Dawes Misc. crit. p. 74, Pyth. VI 21 ὄρεσι τάν ποτε reponendo pro τὰ ποτ' ἐν οὔρεσι, quam emendationem ne Schroederum quidem in ordinem recipere ausum esse impense miror. — Similiter οὖρος non est, ut olim credebatur, ionicum, nec magis πουλύς pro πολύς sive πολλός. De his consulatur Hoffmann III § 179, p. 416—422.

ὦρος, ὁ ionicum = ἐνιαυτός. Hes. ὧροι· ἐνιαυτοί. Cf. Diodor. I 26. Plut. Qu. Conv. V 4. Athen. X p. 423 F. Annales ὧροι, annalium conditores ὡρογράφοι appellabantur. Vid. Schweighaüserum in Thesauro s. v. VIII p. 2073.

ὤρταμος dorice = ὁ ἄρταμος, i. e. μάγειρος. *IA* 543 Θυνίσκος με ἀνέθεκε ὄρταμος ϝέργον δεκάταν. Cf. Dittenberger in Herm. XIII 391.

ὠροκτὰς· λύκος (ululans lupus). Inscr. metr. Andri apud Rossium, inscr. Gr. ined. 96 (Kum.).

ΩΡΩΣ = *ΟΡΟΣ*. Vid. *Ω* pro *Ο*.

ὡς, secundum rationem, pro ratione. Pap. Leid. *O* 22 ἀποτεισάτω — τοὺς τόκους, ὡς τοῦ στατῆρος δραχμῶν ἑξήκοντα κατὰ μῆνα.

ὡς finale. Schwhi lexico addo ὡς ἂν cum coni. I 11; 24; 36; cum optat. I 152 init.; V 99; VII 176; IX 22; ὡς c. coni. sine ἄν I 1; 46 extr.; IV 97 extr.; IX 111 extr.

ὡς ἐμοὶ δοκεῖν = ἐμοὶ δοκεῖν sive ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Her. II 124. VI 95. VIII 30, et ita saepe alii. Formula Cobeto suspecta.

ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν = ὡς Ῥοδῶπις. Her. II 135. Cf. III 9. IV 81 et Schwh. in lexico.

ὡς coniunctio, ut ὅπως (καθότι, ᾗ), nusquam in titulis atticis sine particula ἄν cum coniunctivo coniungitur. Meisterh.[2] p. 206.

ὡς ὅτι non legitur in titulis atticis ante a. 100 a. C. Meisterh.[2] l. l.

ὡς οἷα δή pro simplici ὡς sive οἷα sive οἷα δή passim legitur in Theophylacti Simocattae Historiis.

ὡς praepositio = πρός tantummodo cum personis coniungitur. Meisterh.[2] p. 183.

ὥς = οὕτως ionice, epice, lyrice, tragice, Her. ὧς δὲ καί III 13, V 30 extr. IX 35. Prosa attica in solis formulis καὶ ὥς, οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς, ὡσαύτως.

ὧς adverbium loci dorice = οὗ, ὅπου. Theocr. I 13 ὧς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ubi vid. Fritschium. Inscr. aetolica GD 1415, 3 ὅρια μὲν εἶμεν τᾶς χώρας — ὧς ὁ Ἀκμεὺς ἐμβάλλει ἐν τὸν Εὔρωπόν, et l. 8 ὧς ὕδωρ ῥεῖ ἐν τὸν Εὔρωπόν.

ῶσα terminatio participii praes. et aor. II fem. dorica = ουσα, quam pars tamen Dorum servat. Vid. Ahrens II 154 sq. Cf. ῶα et Μῶά.

ωσα, participii perfecti terminatio fem. pro *υῖα*, *ῦα*. Vid. *γεγονῶσαν*.

ὡσεί τε = *ὡσπερεί*, ut apud Homerum, Pind. *P.* I 44. IV 112. Sine *τε* Bacchyl. XI 1 Bl., ut apud eundem.

ὠσία dorice = *οὐσία*. Plato Cratyl. p. 401 C, Archytas ap. Stob. Ecl. ph. I 43, 2: Ocell. ibidem I 21, 4, 5. Ahrens II 156 sq. „antiquos Pythagoricos vocem *οὐσίαν* ab ionicis philosophis acceptam parum dextre in doricam formam redegisse" suspicatur. Genuina enim forma dorica est *ἐσσία*, q. v. Cum Heerenio *ὠσία* restitutam oportuit pro *οὐσία* Critoni Pythag. ap. Stobaeum Ecl. phys. II 8, 34 extr.

ωσιος, terminatio adiectivorum Rheginis propria sec. An. Ox. IV 329, 22: *ὁ μὲν διὰ τοῦ ωσιος Ῥηγίνων ἐστίν, ἐπεὶ συνεχὴς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται· ἀνάκων ἀνακώσιος, χαρίτων χαριτώσιος* (quod Ibycus usurpat fr. 51). Cf. EG 216, 55.

ὡσπεραί κα cum indicativo Sophro fr. 51 Ahr. *ταὶ — κόγχαι ὡσπεραί κ' ἐξ ἑνὸς κελεύματος κεχάναντι*, ut attice *ὡσανεί*.

ὥστε ionice = *ἅτε*. Her. I 8. V 83, VI 94. VIII 118. (Schwh.). Addo V 35, 3; 19, 1. III 129 init.

ὥς τε cum coniunctivo pro *ἐάν τε* perversissime scribitur in foederibus graeco-latinis ap. Viereck, Sermo Gr. XXI 27 *ὥς τε τῶ δήμω τῶ Ῥωμαίων — πόλεμον ἐπιφέρωσι κτέ*. Cf. ibidem 32. XXIII. 23. Cf. 18. Vid. p. 67.

ὠτάρια *κάδου*. IGSept. 3498 Oropi tit. c. 200 a. C.

ὦτε, velut, dorice (ut *ὥστε* apud Herodotum) saepe Pindarus. Vid. Rumpelii lexicon et Schroederi Proll. Pind. II p. 37 sq. (83).

ὠτίχριμπτος, aurem penetrans. Certa, ut videtur, coniectura Headlam in Cl. Rev. 1900, p. 109 Aeschylo Sept. 83 reddidit *ὠτιχρίμπτᾳ βοᾷ* pro codicis lectione *οστὶχρίμπεται βοαῖ* (sic). Vulgo *ποτιχρίμπεται*.

ὠτος λίθος, lapis caesus. Trozenius tit. saec. a. C. IV IGPVI I 823, 66 interprete Fraenkelio, qui cft. Hesychii gl. *ὦτα· τὰ μὴ στρογγύλα* et Theophr. H. P. V 5, 6 *τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστά, τὰ δὲ πελεκητά, τὰ δὲ στρογγύλα — — — στρογγύλα δὲ δῆλον ὅτι τὰ ὅλως ἄψαυστα*.

ωὑτός, ωὐτός, ωὑτοί, τωυτοῦ, τωυτῷ, ἐμεωυτοῦ, σεωυτοῦ, ἑωυτοῦ, ἑωυτῆς, crases ionicae. Cf. Hoffm. III 446 sq. Vid. *ἑωυτῶν* et *τωῦ*.

ὠφελία pro *ὠφέλεια* solum agnoscunt tituli attici. Cf. Meisterh.[2] 44. Apud Hyperidem III 79 legitur in papyro et ubique apud Philodemum de rhet. (voll. Hercul.). Eadem forma praeferenda videtur apud Thucydidem et Platonem. — *ὠφελίη*. Her. V 93. VIII 139.

ὤψεον = *ἑώρων*. Sophronis fr. 39 *ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὤψεον* apud Apollonium de pron. p. 63 B. Cf. Ahrens II p. 187 sqq. — Vid. *ὁρᾶν*.

ᾠώδης cum iota adscripto tituli attici. Meisterh.[2] 52,8. Vid. *ᾠόν*.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

---

s. v. *Α* breve, augmentum pro *E*. Pro *ἀκέλλιον* l. *ἀκέλλεα*.

Ἀβίαντος = *Ἀμίαντος*, iudice Dittenbergero. Tit. megar. IGSept. 182.

ἀγγειοσέλινον, iunci genus. Anacreonti fr. 88 Bergk. Poet. Lyr. III reddidit scribens *χήλινον ἄγγος | ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελίνων*. Poll. VII 172 codices *ἀγγελοσελίνων* vel *ἀγγεοσελίνων* praeter C, qui *ἐλείων* exhibet, unde Hemsterhuis *ἐλειοσελίνων*, quod receptum est in Thesaurum et lexica.

ἀγείοχα = *ἀγήοχα* = att. *ἦχα*. Pap. Leid. B (saec. II a. C.). Eadem forma est boeotica. Vide infra in Addendis *διαγέωχα*.

ἀγραμματία. Add. Philodem. de vit. ed. Saupp. p. 33, l. 12 sq.

ἀγριελάινα *ξύλα*. IGSept. 3078 extr.

ἀ[γρ]οικ[ευ]όμεθα. Ita suppletum ap. Philodem. de musica, ed. Kemke p. 95, 15 sq. eaque verbi forma traditur in vett. lex., sed pari iure suppleri potest forma usitatior *ἀγροικιζόμεθα*.

ἀγωνότριψ, dictum de oratore ad analogiam vocc. *οἰκότριψ* et *πεδότριψ*. Philodem. vol. Herc. (II) IX 42, 1 [*ἀ*]*λλὰ καὶ ὁ τυχὼν ἀγωνότριψ ...πος δεδόσθω κτέ*. Recurrit vox l. 21.

ἅδαν dorice = *ἅδην*. Vid. [*χάδαν*].

ἀδελφότης. Formula byzantina *ἡ σὴ ἀδελφότης*. Amh. pap. II 156, 1. Cf. *ὑπερφύεια* etc.

Ἀδησίδες. Excidit operarum incuria Rhunkenii coniectura *Ἀρεσίδες*, cui tamen fortasse praeferenda Dindorfiana *Ἀρησίδες* a verbo *ἀρᾶσθαι*. *EM* p. 420, 49 *Ἡρεσίδες αἱ ἱέρειαι τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας* cum absurdis etymologiis *ἀπὸ τῆς Ἥρας, ἢ παρὰ τὸν ἀρύσω μέλλοντα ἀρυσιτίδες αἱ ἀρυόμεναι τὰ λουτρά*. Hes. infra *Ἡρεσίδες· κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ*.

ἀδιάληπτος, indistinctus, confusus. Philodemus de poematis vol. Herc. (II) II 183, 13; 190, 15 (cf. Gomperz, Philodem etc. p. 60); de morte ed. Mekler p. 50, 33 et saepius. Hinc verbum **ἀδιαληπτεύειν** = *ἀδιάληπτον εἶναι* idem vol. Herc. (II) XI 113. Adv.

ἀδιαλήπτως Philodem. de ira ed. Gomp. p. 137, 23, Idem de musica ed. Kemke p. 32 (fr. 13 A), 6 et alibi.

ἀδιαστρόφως, non distorte. Idem de rhetor. vol. Herc. (II) VII 26, 1 sq.

ἀδίαυλον — ἀτραπὸν εἰς Ἀΐδα. Tit. theb. metr. IGSept. 2535. Cf. Euripid. *BA* 344 = Nauck[2] fr. 868, 2.

ἀδολέσχως. Philodem. de ira, ed. Gomperz p. 17, 10 sq.

Ἀδραμύττιον. Comparatur semitica vox hazarmaveth, vallis mortis. Cf. Hadrumetum et Hadhramaut. Vid. H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece, pag. 217, not. 4.

Ἀδριανίδαι. Megaris tribulium nomen IGSept. 72. 74 et fort. 101, dictorum de nomine Imperatoris.

s. v. **ἀδυνατία**. Addi debuit de forma ἀδυνασία Thucydides VII 8, 2. VIII 8, 4.

ἀε(ι)πόρετος. Vid. s. v. τρισήμερος.

ἀελπείᾳ Pindaro *P.* XII 31 pro ἀελπτίᾳ restituit T. Mommsen minus tamen recte edens ἀελπίᾳ. Cf. Schroederi editio.

ἀερίζειν, quasi aerem calcare (?). Philostrat. de gymn. cap. 50: πυκταὶ δ' ἀκροχειριζέσθων ἐλαφροί τε καὶ ἀερίζοντες. Suspenso gradu vertit Volckmar, forsan recte coniciens ἀωρίζοντες, intransitive dictum ut μετεωρίζοντες Heroic. 8.

ἀετώδης. Vid. s. v. σχιζίας.

ἀήρ. Vid. ὕψος.

ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργέτιδος, sacerdos. Amh. pap. II 42, 3. 25 (a. 179 a. C.); 43, 3 (a. 173); 44, 4. 21 (a. 138/7).

s. v. **αἱμισέων**. Forma cretica ἥμισσον legitur etiam BCH 1899, p. 611, 6.

s. v. **αἴρειν**. Cum αἱρεῖν hoc verbum confunditur in Aegypto. Vid. συνῄρμαι. — s. v. **αἱρεῖν** adde Herondam II 54 **οὐδ' ὕπνος νιν** αἱρεῖται pro αἱρεῖ sive λαμβάνει. — De forma ερουν = **αἱροῦν** *PB* 405, 10 fallebar. Recte tutatus est Buecheler Mus. Rhen. 1901, p. 324 collata glossa Philoxeni pro rata: **τὸ αἱροῦν, κατὰ τὸ** ἐπίβαλλον. Redit formula Amh. pap. II 92, 13 **ὧν καὶ τὴν διαγραφὴν** ποιήσω̤ι κατὰ μῆνα τ[ὸ] αἱρ[ο]ῦν ἐξ ἴσου κτέ. (a. 162/3 p. C.).

αἰωρίζειν. Vid. ἀερίζειν (Add.).

ἀκάτακτος, infractus. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 50 (10), 5 de vasis.

s. v. **ἀκεύειν**. Pro ἀκεύοντας l. ἀκεύοντος. Ceterum num recte ita coniecerim iam dubito.

ἀκοντισία = ἀκόντισις. Trallium bonae aetatis tit. Mitth. 1888, 410.

ἀκοπίατος ὑμνητής. Philodem. vol. Herc. (II) I 155, 9 = ἀκοπίαστος. Idem de mus. p. 40 ἀκοπιάτους πίστεις. Adv. **ἀκοπιάτως** id. vol. Herc. (II) II 15, 13.

ἀκριαστής (?). Epicurus de natura vol. Herc. (II) VI 10, 3 in fragmento lacero admodum. An ἀκρι(β)αστής?

ἀκρίβωμα. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 90, 9.

ἄκριθος dictum de tritico puro. Amh. pap. II 91, 20 καὶ τὸ κατ' ἔτος ἐκφόριον ἀποδώσω — νέον καθαρὸν ἄδολον ἄκριθον. Cf. κριθόπυρος.

ἀκροχειρία, ἡ = ὁ ἀκροχειρισμός. Philostr. de gymn. XXXVI 2. Volckm.

s. v. **ἀλιφιλεῖς.** Scilicet ἅλες Graecis tam antiquis quam hodiernis vilissimum erat obsonium, quo vel pauperrimi utebantur.

Ad **ἀλληλεγγύη** cf. L. Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht, p. 183 sq.

ἀλλοιωπός, vario adspectu. Empedoclis fr. 21, 14 ap. Dielsium, Poetarum philosophorum fragm. p. 116.

ἄλοτρον vocabulum per quam dubium Amh. pap. II 143, 4, ubi sententia potius ἄροτρον requirere videtur quam ἄλοιτρον, triturandi instrumentum, pro ἀλοίατρον a verbo ἀλοιᾶν scilicet.

ἅλωμα. Sic lege et deinde ἁαλίσκοισα. Adde Acraephiae tit. IGSept. 4135, (med. saec. II a. C.) et Oropi ibidem 4263, 29.

ἀμβουλία. Spartani ἀμβωλία et ἀμβώλιος dixisse censendi sunt.

ἀμεθίστατος = ἀμετάστατος, immutabilis. Amh. pap. II 85, 22 (p. C. 78); 87, 26 (p. C. 125).

ἀμενθήριστος, incuriosus, pro ἀπενθήριστος Bergk Timoni ap. Sextum Pyrrh. hypot. I 223 reddidit. Vid. Diels, Poet. phil. fragm. p. 200. Cf. μενθηρίζειν.

ἀμεστέσια (?). Amh. pap. II 93, 9 φόρων τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ ἐλαίου ῥαφινίνων (-νου?) κεραμίων ἑπτὰ καὶ θαλλοῦ Εἰσίοις (= Ἰσιείοις) ἡμίχουν καὶ ἀμεστεσίοις χοῦν. Num forte ἀμητησίοις, festo messis? Cf. θαλλός et παιδασία (?) in Addendis.

ἀμήροτος. Add. Philodem. περὶ ὁμιλίας. Vol. Herc. (II) V 180 col. VII 11 ἀλλὰ μὴ τὴν ἀμέθοδον καὶ ἀμήρυτον δι' αὐτοῦ μάθησιν ἀναμένειν κτέ.

ἀμιλλητήριος ἵππος. Add. Philostr. de gymn. XXVI 9 ed. Volckm.

ἄμιπποι. Amh. pap. II 12 coll. II 2. Aristarchi commentarii in Herodotum fragm. ad Her. I 215 (ἱππόται δέ εἰσι καὶ ἄνιπποι (Massagetes): *ΑΝΙΠΠ*[*ΟΙ*..] δει [ο]ιδα αμιπ[ποι..] δ[υο..] αγωγοι ιμασι δεδεμενοι και [επ] αυτω' τινες οχουμενοι οι ηρωες τοις αρμασι προσηλαυνον και ουτως απεβα[ι]νον οι δε πρ[ος] ελασσ[ω]σιν ο μεν ανεβαινεν ο δε μενων παρειχετο την του ηνιοχου χρειαν. Ubi conferunt *BA* 205 s. v. ἅμιππος. Non intellego τινες post αὐτῶν, nisi deleto οι ante ηρωες, neque οἵ — ἐλασσοσιν.

ἀμοθεί. Sed recte olim in mea Thucydidis editione emendavi ἀμόθι (ἀμόθι cod. *E*) i. e. ὁμοῦ, quam correctionem recepit Hude.

ἀμολυβδοχόητος. Lebadeae tit. IGSept. 3073. Opponitur μεμολυβδοχοημένος. Cf. Ar. Eccl. 1110.

ἄμπυξ κατὰ Θετταλοὺς ὁ χαλινός. Schol. ad μοναμπυκία Pind. *O.* V 7.

ἀμύητος, non clausus, apertus. Philostr. de gymn. XXIX 9. Cf. Plat. Gorg. p. 493 B.

Ἀμφίαραος. L. Ἀμφιάραος.

ἀμφικτυονεύειν. Tituli, v. c. CIG 1058.

ἀμφικόρφορος (?). Rademacher in Mus. Rhen. 1902, p. 279 (not.) Euripidi Oresti 1457 probabiliter reddit *ἀμφιπορφύρων* (coll. *ἀμφίχρυσος* etc.) pro *ἀμφὶ πορφυρέων*.

Ἄμφοξον Ηέπροροι ἀνέθεκαν. Liguriae titulus in tabula aenea scriptus *βουστροφηδόν*. Secundum Fraenkelium in Mus. Rhen. a. 1901, p. 423 sqq. Amphoxus est dei (Martis) nomen, *Ἔπροροι* (s. *Ἤπρωροι*, s. *Εἴπρωροι* etc.) ethnicum.

s. v. **ἀμφότερος** adde: *Ἀμφότεροι* = *πάντες* apud seros Byzantinos, ut in pap. Genav. 67, 5. Vid. Archiv f. Papyrusf. I p. 554, ubi citatur Kenyon ad pap. Lond. II p. 223. Cf. etiam Bury Cl. Rev. XI 393, qui addit „it is possibel that colloquially the use existed earlier".

ἀμωμίς. Trozenius tit. (Diocletiani edictum) IGPIV I 836, 21 *ἀμωμίδος διχθᾶς πρωτεία[ς στακ]τῆς κτέ.* Cf. Dioscur. I 14.

Ἀμών. Add. Amphissae tit. BCH 1900, p. 235, 6.

ἀναβολή. Formula alexandrina *εἰς μηδεμίαν* (*οὐδεμίαν*) *ἀναβολήν*, sine mora = att. *οὐκ εἰς μακράν* (— *εἰς ἀναβολάς*). Amh. pap. II 34 d, 5 *ἐκθεῖναι τὴν κατάστασιν εἰς μηδεμίαν ἀναβολὴν ποιησαμένοις*. — Ibidem 91, 11 *ἀναβολὰς διωρύγων* editores vertunt dredging of canals.

ἀναβολικόν, τό, dilatio solutionis (debiti). Amh. pap. II 131, 15.

ἀναγκοφαγεῖν. De athletis Philostr. de gymn. XLIV.

ἀναγράφιον, index, series (register). Amh. pag. II 62, 13. 25. 35 *ἰδιόγραφον ἀναγράφιον*.

ἀνακακκάζειν pro *ἀνακαχάζειν*. Vid. s. v. *ὑποκιναιδεῖν*.

ἀναλογεῖν. Amh. pap. II 64, 13 (107 p. C.) *μὴ ἀναλογοῦντας τὴν ἐπιμέλειαν*. Incapable of doing their duties vertunt editores.

ἀναμέλπειν. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 85, 20.

ἀνανεώσεως *τέλος*. *PO* 241 (a 79 p. C.), ubi agitur de pignore commissorio. Wessely (Anzeiger der phil. hist. Cl. der Wiener Acad. n. XV). coll. Polyb. V 36 etc. explicat Mahnung (nos waarschuwing), scil. solvendum esse debitori, nisi pignus creditori cedere velit. Cf. pap. Florent. a Vitellio editus in „Atene e Roma" IV 1901 n. 27, 6 sqq. — Vid. *ἐπικαταβολή*.

ἀνάνσχετος Homero *E* 892 et *Ω* 708 reddidi pro *ἀάνσχετος*.

ἀνάπαυσις. Cf. Amh. pap. II 89, 4 *τὰ ἀπὸ ἀναπαύματος* et 91, 16 *γένεσι ἀναπαύματος*. Vid. Wilcken, Archiv. f. Papyrusf. I 157 sqq.

ἀναπλεύσειν pro *ἀναπλεύσεσθαι*. Amh. pap. II 131, 7, epistula saec. II p. C.

ἀναπόλαυστος sensu activo (cf. Hes. s. v.) Philodem. de morte ed. Mekler p. 27, 12.

ἀναπτερυγίζειν. Add. Philodem. de vitiis ed. Sauppe p. 20, 5 *οἷον ἀναπτερυγίζοντά τινα — καὶ πρὸς ὕψος ἐξαιρόμενον*. Sauppe „Hic de ostentatione intelligendum est, qua superbiens — galli speciem gallinacei praebet magno strepitu et fastu alas pandentis."

ἄναρμος. Philostratus de gymn. XXI 5 et XLVIII 13 Volckm. *ἰσχίον ἄναρμον*, coxendicem laxam, tribuit viris provectioribus aut rei venereae indulgentibus.

ἀνασκιρτᾶν. Add. Philostr. de gymn. XXXIV 2 *ἀνεσκιρτηκότες τὴν ὄψιν*, vultu quasi exsultantes. Cf. XLVI 5 *νεοτήσιον σκίρτημα*, id. vit. Apollonii IV 20 *τὴν νεότητα σκιρτῶσαν*. Cf. Antiphon ap. Stob. Flor. 68, 37 extr.

ἀναστλεγγίζειν (?). Vid. s. v. *στλεγγίς*.

ἀναφέρειν *ἐκ τῶν νόσων*. Philostr. de gymn. XLII, 11 adde locis allatis in Thesauro I p. 610.

ἀναφόριον, τό. Add. Amh. pap. II 68, 12. 14; 75, 32. 36. 42. 63.

ἀνέγκλητοι *λίθοι*, probati. IGSept. 3073 = *δόκιμοι λίθοι* ibidem et 3074.

ἀνείλαντο = *ἀνείλοντο*. *PB* 140, 11 (Hadriani epistula).

ἀνενθύμητός *ἐστι τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπικήρου τῆς συστάσεως*. Philodem. de morte p. 50 ed. Mekler.

ἀνεπιβάρητος. Adde Acraephiae tit. IGSept. 2711, 110 (a. 37 p. C.).

ἀνεπιβασία. Trozenia inscr. BCH 1900, p. 191 l. 5. Recte editor le Grand explicare videtur incursio, collatis vocc. *ἀνάβασις* et *ἐπιβασία*. Vid. s. v. *ῥυτιάζειν*.

ἀνεπίβλητος fere = *ἀμνήμων*. Philodemus de musica ed. Kemke p. 80 XV 1 *καὶ μὴν οὐδὲ παραμυθεῖσθαι δύναται μουσικὴ τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξίας — ἀλλ' ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα καθάπερ ἀφροδείσια καὶ μέθη*. Opposita notio est *ἐπιβλητικός*.

ἀνεπίδεικτον *δὲ μηδὲν καταλειέτω*. IGSept. 3073.

ἀνεπιλογιστεῖν, non considerare. Philodem. de ira ed. Gomperz p. 23, 9 sq.

ἀνεπιρρήτως = *ἄνευ παρευρέσεως, ἀπροφασίστως*. Amh. pap. II 147, 11 (saec. IV aut V).

ἀνεπιτηδεύτως. Vid. *ἐπιτηδευματικῶς* (Add.).

ἀνετεροίωτος. Add. Philodem. fr. VI 152, 7 ap. Gomperz, Philodem etc. p. 22.

ἀνευδόκητος, improbatus. Philodemus de ira ed. Gomperz p. 89, 7 et **ἀνευδοκησία** ibidem p. 131, 39.

ἀνεύθυνος *τὸ ἰσχίον* = *ἀνεπίληπτος* sive *ἀνεπίπληκτος*. Philostr. de gymn. XLIX extr.

ἀνέχεσθαι. Vix sanus videtur Philostrati de gymn. locus XI 28, ubi de sole dicitur *κόνιν δ' ἀνέχεται θερμοτέραν τῆς Αἰθιόπων ψάμμου*. Num forte *δὲ παρέχεται*?

ἀνήλωμα. Vid. etiam IGSept. 3073 et 3074, ubi saepe legitur *τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν*.

ἀνηρέψαντο apud Homerum hodie editur = *ἀνηρπάσαντο* (a stirpe $\overline{\text{αρεπ}}$ = $\overline{\text{αρπ}}$). Codices male *ἀνηρείψαντο*.

ἀνιαροῦν, dedicare = *ἀνιεροῦν, ἀνατιθέναι*. Saepe in manumissio-

num titulis boeoticis occurrit *ἀνιαροῖ*, interdum prave scriptum *ἀναϊεροῖ*, velut IGSept. 3331, 3.

ἄνιπποι. Vid. *ἄμιπποι* (Add.).

ἀνιπτόποδες. In Trallium inscriptione BCH VII 401 sqq. commemorantur una cum *παλλακίσιν*. Hominum genus videtur barbaro cuidam cultui addictum, comparandum cum Sellis homericis et serioribus Gallis. Cf. H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece, London 1901, p. 101.

ἀνοικοδομή. Amh. pap. II 93, 19.

ἀνομοιόμετρος. Vid. *ὁμοιόμετρος* infra.

ἀντάεις dorice = *ἐναντίος*, *ἐχθρός*. Pind. *P.* IX 93 *εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις.*

ἀνταλλακτής. Philodemus de morte ed. Mekler p. 22, 6 de mature morientibus *καὶ γὰρ ἀπ[αλλ]αγήσονθ' ὡς ἔοικε θᾶττον ἐλθόντε[ς πρ]ὸς τοὺς κολαστὰς καὶ τῶν κακῶν ἀ[ντα]λλακτάς.*

ἀντενδάσασθαι (?). Hoc olim proposui pro Hes. gl. *ἀντεμμάσασθαι· ἀνταποδοῦναι, <ἀντ?>επιπλῆξαι. Εὐριπίδης πολίασιν* (*Πελιάσιν* Meursius). Praeterea coniecta sunt *ἀντεμμάξασθαι*, *ἀνταμμάξασθαι*, *ἀνταμεύσασθαι*, quorum nihil mihi probatur.

ἀντιδοξάζειν. Add. Epicur. de natura Vol. Herc. (II) VI 21, 3 sqq.

ἀντικέλευθος, ut apud Nonnum, Amh. pap. II 14, 19 et 21 (saec. III vel IV p. C.).

ἀντικρουστία. Philodemus de poematis Vol. Herc. (II) XI 182, 3.

ἀντιξενίζειν. Vid. infra s. v. *ἀντισυναλείφειν*.

ἀντιπλάδη. Vox ionica in tit. erythraeo saec. IV a. C. (Gäbler, Erythrä 93): *Ἐφ' ἱεροποιοῦ Δαμάλου τειχῶν ἐπιστάται τῆς ἀντιπλάδης τοῦ τείχους.* Weber, Mitth. 1901, p. 110 „Sie (die Inschrift) bezieht sich direkt auf den Aufbau der Stadtmauer, denn so ist doch wohl das hier allein vorkommende Wort *ἀντιπλάδη* zu verstehen." *Πλάδη* Empedocli idem est quod *πλάδος*, i. e. humiditas sive laxitas et putredo. Vox igitur architectonica remedium adversus humiditatem, ne perpluat murus, significare videtur, velut dealbationem.

ἀντισυναλείφειν. Philodem. de vitiis ed. Sauppe p. 25, 23 *τὸν συναλείφοντα μὴ ἀντισυναλείφειν, καὶ ξενισθεὶς μὴ ἀντιξενίζειν.*

ἀντλητός = *βεβρεχμένος*, irrigatus. Amh. pap. II 96, 3 (213 p. C.) *γῆς κατοικικῆς ἀντλητοῦ.*

ἀνυπαρξία, ἡ = *τὸ μὴ εἶναι.* Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 36, 16.

ἀνυπερθέτως. Add. Amh. pap. II 149, 16; 150, 29.

ἀνυπόλογος. Add. Amh. pap. II 90, 12; 91, 9 *πάντων μέτρῳ δρόμῳ τετραχοινείκῳ* (sic) *ἀνυπολόγων καὶ ἀκινδύνων.* Cf. infra *δρόμος*.

ἀνυπομένητος = *ἀνυπομένετος*, intolerabilis. Philodem. de musica ed. Kemke, p. 91, 19.

ἄνωθε, denuo. Acraephiae tit. I p. C. saeculi part. prioris IGSept. 2715, 58 *τῶν μεγάλων Πτωίων — κτίστης ἄνωθε γενόμενος.*

ἀπαιτηταί. Vid. etiam Amh. pap. II 72, 1 (a. 246 p. C.) ἀπαιτητὴς διοικῶν τὴν στρατηγίαν Ἑρμοπολίτου. Cf. II 81, 1. — 139, 4. 7 ἀπαιτητὴς ἀννώναις.

ἀπάλαιστρος. Philostr. de rhetor. ed. Sudh. Supplem. p. 6, 15 πτῶμα φιλοσόφων ὅπερ ἐστὶν ἀπαλαιστρότατον. Cf. Thesaurus.

ἀπανθεῖν. Philostrat. de gymn. XLVIII, 1 ἄτολμοι καὶ ἀπανθοῦντες (ὑπὸ Cob.) τῶν πόνων. Volckmar vertit marcescentes laboribus. Exspectabam ἀπανδῶντες, sed fort. verbum sanum est.

ἀπαυχενίζειν (ταῦρον), retracto collo domare. Add. Philostrat. de gymn. XLIII 9.

ἀ[πει]ρολογία. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. p. 6, 6 „überflüssiges Geschwätz", coll. Sext. Emp. 92, 22 (Bekk.). Traditur απρο...λογιαν, unde prius dederat ἀγροικολογίαν.

ἀπεκατεστάθη (sic). PL 525 (saec. II p. C.).

Ἀπελλέους pro Ἀπελλοῦ. Philodem. de poematis. Vol. Herc. (II) II 192, 12. An librarii error decepti praegresso Περικλέους?

ἀπίτω ἀπέστω. Testamentum a. 454 PTh p. 7, 16: τὸ σωμάτιόν μου περισταλῆναι βούλομαι καὶ τὰς ἁγίας μου προσφορὰς καὶ ἀγαπὰς γενέσθαι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἐμῆς ψυχῆς παρὰ τῷ παντοκράτορι θεῷ, ἧς δόλος φθονὸς πονηρὸς ἀπίτω ἀπέστω κτέ.

ἄπλατοι ὅσοι, ubi veteres dicunt ἄφατοι ὅσοι. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. Supplem. p. 4, 11 διαφορῶν γὰρ οὐσῶν ἀπλάτων ὅσων ἐν ταῖς τέχναις κτέ.

ἀπόβαμμα ἐλατήριον, aqua lustralis. Cleonarum tit. IGPIV I 1607, 3.

ἀπόβασις. IGSept. 417. 4254. Vid. ἀποβάται et ἀποβατικῶι.

ἀποδόναι = ἀποδοῦναι. Amh. Pap. II 132 (saec. II p. C.). Cf. παραστάναι in Addendis.

ἀποκρεμαννύναι, figurate relaxare. Philostrat. de gymn. LIII extr. ἡ γὰρ ἀθρόα μετὰ τὴν κόνιν ἄνεσις ἰατρὸς πονηρὸς κόπων· οὐ γὰρ θεραπεύει τὴν ἰσχύν, ἀλλ' ἀποκρεμάννυσιν.

ἀπολειαίνειν, post pecuniam redditam nomen delere. Formula ἀπέδομεν καὶ ἀπελειανάμεθα identidem repetita in quaestorum thespiensium tabulis, quarum fragmentum exstat IGSept. 1737, ubi Dittenberger cft. tit. Orchomeni 3172 ἐσλιάνη = ἐκλειᾶναι.

ἀπομαντευτικά, τά, quae divinatione dissuadentur. Diatribe de divinatione saec. p. C. III aut IV in Amh. pap. II 14, 14 τὰ προσχωροῦντά πως τῶν ἀπράκτ[ων κα]ὶ ἀπομαντευτικῶν τοῖς π[ρα]κτικ[ο]ῖ[ς καὶ] μαν[τευ]τικοῖς σημείοις κτέ.

ἀπόξυσις, laevigatio. Nemeae tit. IGPIV I 1607, 3.

ἀποπληκτεύεσθαι = μαίνεσθαι. Philodem. de poematis ed. Hausrath p. 257, 22.

ἀποπράσσειν, reposcere. Tit. trozenius, cuius partem exscripsi s. v. ῥυτιάζειν. Cf. Thesaurus.

ἀπόσχολος. Vid. infra αὐτόσχολος.

ἀποταρταροῦν, in Tartarum deicere, metaphorice Philodem. Vol. Herc. (II) XI 39 *διὸ μετάδοξοι γίνονται καὶ τὰς χάριτας ἀποστεροῦσι κἂν ταῖς ἀποβολαῖς ταῖς χρημάτων ἀποταρταροῦνται*. Vid. *ταρταροῦν* in lexicis.

ἀπότρωξις, demorsio. Philodem. de ira ed. Gomperz p. 53, 22 *ἀ. μυκτήρων*.

ἀποφορά. Cf. etiam interpretes ad Arist. Plut. 1138 et tit. Oropi IGSept. 235, 31 *τῶν δὲ κρεῶν μὴ εἶναι ἐκφορὴν ἔξω τοῦ τεμένεος*.

ἀποχρωμένως = *ἀποχρώντως*. Philodem. de rhetor. Vol. Herc. (II) IX 44, 15.

ἀπρόβατος, progressu carens. Idem de ira ed. Gomp. p. 71, 12.

ἀπρόπτωτος, qui non facile assentitur. Add. Herc. (II) X 17. Cf. *πρόπτωσις* (Add.).

ἀπῳδεῖν. Philodemi fr. VI 153, col. IV[3] f. 25 *τοσοῦ[τον] μόν[ο]ν ἀπῴδησεν [ὁ ἄνδρω]πος ὥστε κτέ.*, quo loco Gomperz Philodem etc. p. 24 sq. hanc formam tuetur Plut. Mor. p. 1043[b], ubi editores mutarunt in *ἀπᾴδειν*.

ἀραβοτοξότης. Amh. pap. II 77, 4, ubi citatur *ἀραβοδοξότης* (sic) ex fragmento pap. inedito.

ἄραξ = *ἄρακος*, legumen quoddam. Amh. pap. II 87, 11 *χόρτου καὶ ἄρακος* (a. C. 125). Cf. 126, 35.

ἀργαλῖον = *ἐργαλεῖον* Amh. pap. (181 p. C.) II 93, 20, ubi confertur Brit. Mus. pap. 283, 10.

ἀρεστός, acceptabilis, probabilis. Amh. pap. II 48, 8 (a. C. 106) *χορηγοῦντες κενώματα* (vasa vacua) *ἀρεστά*. Cf. 89, 9.

ἀρετηφόρος. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 45, 26.

Ἀρησίδες. Vid. supra *Ἀδησίδες* in Addendis.

ἄρκειον *δέρμα* = *ἄρκτειον*. Megar. tit. IGSept. 22 (edict. Dioclet.). Vid. *ἄρκος*.

ἁρματηλάτης, equus certans. Philostr. de gymn. XXVI 10.

ἄροτρον. *Τὴν ἀπ' ἀρότρου* (sc. *πληγὴν*) *πλῆξαι*. Praeter Paus. VI 10, 2 vid. Philostr. de gymn. XX 5.

ἀρτοπόνος, is cui mandatum ut panes sacros conficeret Apollini Maleatae. IGPIV I 1549, 5.

ἀρτοπώλιον. Vid. *παντοπώλιον* et *ταριχοπώλιον*.

ἄρτυνος. Apud Thuc. V 47 codices habent *αἱ ἀρτύναι*, scholia *οἱ ἀρτῦναι*.

ἀρυτόν (?). Hes. *ἀροτόν· τὸν ὁλκὸν τοῦ Ἕκτορος, ἢ τὸ ἀντίσταθμον, Αἰσχύλος Φρυξί* (Nauck[2] p. 84.). Headlam, Cl. Rev. 1901, p. 404 B „It will be evident from Hom. *X* 351 and the schol. that we should read *ἀρυτόν* or *ἐρυτόν*." Cf. *ἀρύειν*.

ἀσκλαπιεῖα. Adde tit. Megar. IGSept. 18; Epidauri 49.

ἀσπερμεί, sine semine. Amh. pap. II 90, 6 *ἐκφορίου τοῦ παντὸς ἀσπερμεί*, excluso semine, ut ibidem 91, 8 et Brit. Mus. pap. 314, 10.

ἀσπιδίκη (?) = ἀσπιδίσκη. Aeginae inscr. att. saec. a. C. V Berl. phil. Woch. 1901, p. 1597, l. 21. Cf. *κλάματα* (Add.).

ἀσυγγνώστως. Philodem. de morte ed. Mekler p. 25 (XX) 3 *τὸ δ' ἐπὶ τῷ τοὺς δυσμενεῖς ἐπιχαρήσεσθαι μάταιον ἀσ[υγγ]νώστως.*

ἀσυγκατάθετος, non assentiens. Vol. Herc. (II) X 117, 7 sq., ubi opponi videtur *συγκαταθετικός*, loco male habito.

ἀσύγκλαστος, infractus, inflexibilis. Vol. Herc. (II) XI 39, 17 *ἀσύγκλαστοι καὶ ἀσυμπαθεῖς.*

ἀσυμπερίφορος, insociabilis. Philodem. de ira ed. Gomperz p. 89, 15.

ἀσυνεργητικός. Idem de vitiis ed. Sauppe p. 23, 9. Cf. *ἀσύνεργος* in lexicis et Philodem. l.l. p. 61, 8. Eodem sensu

ἀσυνέργητος. Carniscus in Philisca Vol. Herc. (II) V 194, 5 sq.

ἄστριον, stellula (ornamentum architectonicum). Epidauri tit. IGPIV I 1495, 61.

-ᾱται etc. Vid. *-NTAI.*

ἀτεχνιτικός (?). Vid. *τεχνιτικός* (Add.).

ἀτηρῶς, perniciose. Philodem. de musica ed. Kemke p. 105, 1 *ἐφενάκιζεν ἀτηρῶς.*

ἄτροπος *Κλωθώ.* Kaib. ep. 462 b, 2.

AY, genetivi terminatio. Eadem exstat in asianis quibusdam dialectis. Cf. G. Meyer, Gr. Gr[2] § 345 et Brugmann, Vergl. Gr. 2, 1 p. 571.

αὐθάδης. Quomodo differant *ὁ αὐθάδης* et *ὁ αὐθέκαστος* exponit Philodemus de vitiis ed. Sauppe p. 25, 33 sqq.

αὐλᾱρός (ex *αὐλαϝορός*)· *αὐλωρος, οἰκοφύλαξ.* H. Glossa dorica.

αὐτόθιν (ante consonantem) pro *αὐτόθι.* Amh. pap. II 83, 7 (saec. III aut IV p. C.).

αὐτός abundat *PO* 299 (saec. I p. C.) *Λάμπωνι μυοθηρευτῇ ἔδωκα αὐτῷ .... (δραχμὰς) η'*, ut saepius in *N. T.* — *Αὐτότατος* e comoedia attica receptum a sequioribus. Usurpat Philodemus de pietate Vol. Herc. (II) II 80, 18.

αὐτόσχολος = *ἑαυτῷ σχολάζων.* Meineke Timoni ap. Diog. L. IX 69 (Diels, Poet. phil. fr. p. 197) *αὐτόσχολον* reddidit pro *ἀπόσχολον.*

αὐτοτελῶς. Add. Vol. Herc. (II) X 4, 1.

Ἀφαία· *ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις.* H. Rectius Paus. II 30, 3 *ταύτην θεὸν ἐποίησεν Ἄρτεμις.* Nuper in Aegina effossa est inscriptio saec. VI a. C., quam editam a Furtwänglero Sitzb. d. Münch. Akad. 1901, p. 372 Fraenkel in Museo Rhenano 1902, p. 152 sqq, ita supplet: *Τοῦ δεῖνος Κλ]εοίτα ἱαρέος ἐόντος τάφαίαι ὠιϙος | [ὠικοδομ]ήθη χὠ βωμὸς χὠλέφας ποτεποιήθη | [χὠ περίβολο]ς περι[ε]ποιήθη.* Cft. Antonin. Liber. 40: *ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτος εἰς Αἴγιναν ἐν πλοίῳ — ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθι περ ἔστι νῦν αὐτῆς τὸ ἱερόν* (= *ὁ οἶκος* in titulo), *κἀνταῦθα ἐγένετο ἀφανής [καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαίαν]. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τόν τε τόπον ἐν ᾧ ἀφανὴς*

ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται καὶ ὠνόμασαν <*αὐτὴν*> *Ἀφαίαν καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ*. Itaque Aphaea habebat sacellum sive aediculam in luco templi Dianae. *Οἶκον* numquam templum (*ναόν*) significare (coll. IGI III 248; CIG 3163; Dittenb.[2] 658, 113) adversus Furtwänglerum monet Fraenkel. Suam sententiam tuetur Fürtwangler in Mus. Rhen. 1902, p. 252 sqq.

ἀφιλαροῦν, hilarem reddere. Philodem. de musica ed. Kemke p. 84, 17.

ἀφιλοσόφητος. Add. Philodem. Vol. Herc. (II) I 156.

ἀφροδίτιον, dorice = *ἀφροδίσιον*, Veneris templum. Epidauri tit. IGPIV I 1417.

ἀχρεία forma fem. abnormis adi. *ἀχρεῖος* (ut Eur. Suppl. 302). Oropi tit. IGSept. 303, 10 (c. 240 a. C.) *φιάλην — ἀχρείαν*.

ἀχωριστία, inseparabilitas. Philodem. de musica ed. Kemke, p. 94, 16 sq.

ἄψῖν aeolice = *ἀψῖδα*. Vid. *σφράγῑν*.

ἀψινθᾶτος sc. *οἶνος*, absynthatus. Tit. boeot. (Diocletiani edict.) Lebadeae IGSept. 3064, 24. Mommsen II 18.

ἀωρόμορος = *ἀωροθάνατος*. Recens Thasi tit. BCH XXIV p. 780, l. 6 *Οὐαλέριος Ἀθηνοδώρου (ἐξ)αέτης πολύκλαυστον ἀωρόμορον μείων [ἤ]ες* (sic) *προσφιλής*, quorum verborum rationem grammaticam non perspicio.

βαλανάριος aut **βαλανάριον** quid? Amh. pap. (saec. p. C. II) II 126, 45 *τιμῆ(ς) βαλαναρίο(υ) (δράχμαι) δ'*. Descenditne vox a *βάλανος* an cohaeret cum verbis *βαλανεύειν*, *βαλανεύς*, *βαλανεῖον*? Silent editores. An *βαλανάριος* = *βαλανεύς*?

βάλλειν *πλίνθους*. IGSept. 3064, 22 *πλινθοβόλῳ κεραμεῖ βάλλοντι πλίνθους*. Utrum idem quod *πλινθουλκεῖν* an ponere lateres in aedificio? Vid. *πλινθοβολία* (Add.).

βαρβαρίζειν. Vid. *σολοικίζειν* (Add.).

βασίλεια. Cf. IGSept. 552. 1711. 2487. 2532. 3691. 4247.

βασκαντική, **ἡ**, mos invidendi. Vid. s. v. *διαβλητική*. (Add.).

βεβαιωτήρ. Vid. etiam L. Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. pp. 56. 70. 99. 503 sq.

βερρεύει. Vid. *φερρεύει*.

βεύτιστον = *βέλτιστον*. PL 63, l. 26 (a. 165 a. C.). Cf. *αὐκάν*, *εὐθῆν*, *ἀδευπιαί*.

βίετος = *βίοτος* in tit. metr. cretensi BCH XXIV p. 242, 4, l. 4. Cf. Boisacq pag. 51.

βιοκλώστειρα. Vid. s. v. *κλωστὴρ Μοιρῶν*.

βίρρος, sagum. Tit. megar. (Diocletiani edict.) IGSept. 23, 45 sqq. Cf. Mommsen, p. 88.

βλάβος, τό. Add. Amh. pap. II 91, 13; 95, 11; 96, 10.

βοηθός. Cf. Amh. pap. II 81, 12; 133.

βοσκέων· ὁ τροφεύς. H. Ionicum esse arguit accentus. Vid. *τοκέων*. Omisit Thesaurus.

βότρος, Bacchi cognomen in titulo BCH XXIV p. 317. Cf. *βοτρυόδεσμε* in Orphico hymno LII ed. Abel. Vid. *εὐστάφυλος* in Addendis.

βοόλαρχοι. Consulatur nunc de his diligens Guilielmi Vollgraff disputatio in BCH XXV (1901), p. 222 sqq., ubi demonstrare conatur non urbani, sed regionalis consilii eos fuisse praesides.

βοῦλβα. Cf. IGSept. 3064.

βουρδωνάριος, burdonarius. Diocletiani edict. IGSept. 3064, 30.

βρενθύεσθαι. Add. Philodem. de vitiis ed. Sauppe p. 30, 31 *καὶ βρενθύεσθαι δὲ καὶ βρενθυόμενον καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζουσιν, εἴτ' ἀπὸ τοῦ παραδιδομένου θυμιάματος ἢ μύρου τῶν θεῶν βρένθυος, ὡς καθ' ἡμᾶς καὶ μίνθωνας ἀπὸ τῆς μίνθης, εἴτ' ἀφ' ὁτουδήποτε, τὸν — κατεμβλέποντα πᾶσι καὶ παρεμβλέποντα καὶ τῇ κεφαλῇ κατασείοντα καὶ κατασμικρίζοντα τοὺς ἀπαντῶντας.*

βρίμωσις, ira. Philodem. de ira ed. Gomperz p. 36, 14; 65, 21; 84, 20; 95, 19; 171, 9.

βωμονῖκαι Spartae vocabantur qui optime *τὴν διαμαστίγωσιν* ad aram Dianae Orthiae perpessi fuerant. Hygin. fab. 269. Cf. Lactantius ad Statii Theb. VIII 437 et Servius ad Aen. I 116. — Honoris genus Boeckh CIG I p. 664, 1 (Thes. s. v.).

βωμός. — *Ζεὺς Βωμός*. Vid. *Μάδβαχος* (Add.).

γαιδάριον (neogr. *γαϊδάρι*), asellus. (Cf. Berl. Phil. Woch. 1902, p. 62). Legitur Amh. pap. II 153, 4 in epistula saec. VI vel VII: *τὰ δὲ γαιδάρια παρασκεύασον δοθῆναι τῷ πλ[..]τικῷ ὑπὲρ ἀποτροφῆς ἑκάστου γαιδαρίου τριμήσιν* (= *τριμήσιον*, trimense) *ἐν κτέ.* Cf. ll. 9 et 10. De significatione falluntur editores, comparantes Hesych. *γαίτης· γεωργός* et *γειδάριον* *PB* 377, 5.

γανοῦν. In prosa utitur Philodemus de morte ed. Mekler p. 17 (13) 10 *ὥστε γεγανώμενος* (laetus) *ἀπέρχεσθαι.*

γάνωσις, splendor. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 30. 1.

γάρ. Hanc particulam saepe esse restrictivam sive concessivam docet J. M. Stahl in Museo Rhen. a. 1902, p. 1—7, comparans Thuc. III 40, 4. 43, 4 sq.; Plat. Cratyl. p. 393 C; Aesch. Pers. 460—7 (Weckl.); Antiph. V 36; Plat. Legg. 794 C; Demosth. XX 117. XXI 89. XXXIX 12. XLIV 15. Prooem. 53. XXXIV 32 (*καὶ γάρ*). XXIII 104 (*καὶ γάρ τοι*); [Hippocr.] *περὶ τέχνης* cap. 5 et 11.

γάρσανα. Vid. s. v. *τραύξανα*.

γαυνάκιον = *καυνάκιον* (Zonaras), demin. subst. *καυνάκη*, s. *καυνάκης*, vestimenti genus. Epistula saec. V Amh. pap. II 144, 22.

γαυρίαμα. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 23, 8 *ὥστε γαυριάματος ἀπιέναι μεστόν.*

γαῦρος, laudis vocabulum de ephebis. Tanagrae tit. aetate imperat. non multo antiquior IGSept. 545, 23. 28. 32. 37, ut *χρηστός* ll. 26. 34, ubi vid. Dittenbergeri notam.

γεγραφήαται *ὄβριμος ὅρκος* pro *γέγραπται* barbare epigr. saeculi fere V p. C. IGSept. 582, 5.

γείτνιος. Add. Amh. pap. II 21, 22. 25 *τὰς γειτνίας* (sc. *χώρας*), item 51, 16; 68, 4. 9.

γενάμενος = *γενόμενος*. Add. Amh. pap. II 79, 61. Cf. 142, 12 et ita saepius papyri aeg.

Γενναΐς apud Phocaeenses = *Γενετυλλίς*. Paus. I 1, 5.

γεννήεις, gignendi vi praeditus. Empedoclis fr. 29, 2 *μήδεα γεν(ν)ήεντα* ap. Dielsium, Poetarum philosophorum fragm. p. 120.

γημόριον, agri pars sepulturae destinata. Rec. tit. thespiensis IGSept. 2183.

γηρέντος. *EM* s. v. *γῆρας* (cf. Cram. An. Ox. IV 39) *ἡ γενικὴ γηρέντος ὥσπερ τιθέντος Ξενοφάνης· ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος*. Vid. *MI*.

γηροκομεῖν Add. Euripidis (?) fr. s. v. *ὀπισθοβάτης* (Add.).

Γλεαίνετος = *Κλεαίνετος*. Philodemi fr. Vol. Herc. (II) VI 174, 11 sq., ubi cum Carcino ponitur inter malos poetas.

γλυκίζειν, delectare bellariis. Tit. Pagarum dor. saec. I a. C. IGSept. 190, 17 *[ἐγ]λύκισε [τοὺς πολίτας πά]ντας καὶ τὰς γυναῖκας πάσας καὶ [τοὺς παρε]πιδαμοῦντας ξένους*. Cf. ibi 2716, 76 *τοὺς συνελθόντας ἀπὸ τῶν πόλεων ἐγλύκισεν ἐν τῷ θεάτρῳ*, ibidemque l. 67 *κρεαδοσίας καὶ ἄριστα καὶ* **γλυκισμοὺς** *καὶ δεῖπνα οὐ διέλιπεν ποιῶν*.

γλύσσων = *γλυκίων*. Xenophanis fr. 25 Cr. *γλύσσονα σῦκα*. Cf. *βράσσων* etc.

γνωστήρ, inspector, una cum sitologis commemoratur Amh. pap. II 139, 23 et 140, 5 (a. 349 et 350).

γρά. Vid. *γράσσμα* in Addendis.

γραμματίνδοντος pro *γραμματίδδοντος* in tit. boeotico BCH 1899, p. 588, 2 quadratarii lapsus mihi videtur.

γραπτόν, τό. Cf. tit. prope templum Apollinis Ptoi inventus IGSept. 4130, 4 *συνθέμενοι γραπτὸν πρὸς αὐτοὺς κτέ*. Exaratus paullo post a. 146 a. C.

γράσσμα. Titulus, cuius locus me fugerat, legitur ap. Michel 583 = Roehl, Imag. Inscr. Graec. antiq. p. 67 = IGPIV, I 554, 4, sed sec. Fraenkelium aliosque non est i. q. *γράμμα*, sed venit a verbo *γράω*, comedo, et *γράσσματα* sunt res defraudatae. Confertur *τρώκτης* voc. homericum.

γρόνθος hellenistice = *κόνδυλος* (Moeris). Amh. pap. II 141, 10 (a. 350).

γροφά. Adde argivum *πρόγροφος*, q. v. suo loco.

γροφίς. Epidauri tit. IGPIV I 1484, 115. 282. 292.

γυμνασιαρχίς etiam in Aegypto. Vid. Amh. pap. II 64, 6.

γυμναστική, ἡ. Sec. Philostr. de gymn. XIV init. *ξύγκειται μὲν ἐξ ἰατρικῆς τε καὶ παιδοτριβικῆς, ἐστὶ δὲ τῆς μὲν τελεωτέρα τῆς δὲ μόριον.*
γυμνῆτες. Cf. Poll. III 83 et Ruhnkenius ad Timaeum p. 213.
γυρός. — *γυρὰ πάλη*, flexuosa luctatio. Philostr. XI 17 et 38. Volckmar citat Heliodori Aeth. X 21, ubi de luctatore dicitur *τήν τε ἰγνύαν σιμώσας καὶ ὤμους καὶ μετάφρενα γυρώσας.*

δακτυλιστής recurrit Amh. pap. 126, 32, ubi editores agrimensorem significare putant.
δαμῇ. Vid. *δένος* (Add.).
δαμιοργός passim occurrit etiam in titulo Oluntis (in Creta) Philadelphi aet., edito BCH XXIV p. 224 sq., ubi sic dicitur qui alibi *κόσμος* vocatur. — Vid. etiam tit. Aegosthen. et Megar. IG Sept. 223 et 41.
δαμόιος = *δαμόσιος*. Heraeae titt. IGPIV II 542. 543 et Arg. 555, 5.
δαρχμά forma elidensis. Cf. Röper Progr. Danzig 1878 p. 25 sqq., Kühner—Blass Gr. Gr. I p. 288. Iniuria pro *δραχμὴν* corrigitur *δαρχμήν* Ar. Vesp. 691. Vid. Starkii editio.
δεκαδισταί apud Theophrastum Char. XXVII dicuntur, qui die X cuiusque mensis feriantur. Cf. *τετραδισταί, εἰκαδισταί, τριακαδισταί, νουμηνιασταί.* Nec aliter accipiendi CIA IV[2] 1139[b], ubi vid. Koehler. Vocabulum neglexit Thesaurus cum lexicis. Alio sensu ita vocantur decumarum receptores, de quibus cf. BCH 1900, 367 l. 5, ubi legitur *δεκατισταί.*
δεκάς, Spartae *οἴκημα τῆς εἱρκτῆς, ἐν ᾧ θανατοῦσι τοὺς καταδίκους ἀποπνίγοντες.* Plut. Agid. vit. XIX 3.
δελματική. Adde Dioclet. ed. IGSept. 2417, ubi etiam bis legitur [*δελματικομ*]*αφόλτου* ll. 66 et 69. Vid. *μαφόρτης.*
δένος. Comparari potest *δαμῇ* parum grammatice dictum a Parmenide fr. 7 apud Dielsium, Poetarum philosophorum fragmenta (Berolini a. 1091) p. 62: *οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαμῇ εἶναι μὴ ἐόντα*, itaque lusum subesse vix iam credo.
Δεοξίας boeotice = *Ζευξίας*. Vid. IGSept. Addenda p. 748 ad n. 2231. Cf. *Δεύς* = *Ζεύς*.
δημοκλίναρχος. Vid. s. v. *πρωτοκλίναρχος.*
δημόριος = *δημόσιος*. Tit. Oropi saec. a. C. IV (?) IGSept. 235, ubi de hoc unico rhotacismi oropici exemplo in re sacra ex pristino sermone servato vid. Dittenberger. Dubito tamen, quia alibi procedente tempore augeri non minui solet rhotacismus. Num forte hunc titulum exaravit lapicida Eretriensis?
δῆμος. Philostr. de gymn. XLIV 13: ars medica *φυσιολογοῦσα τοὺς ἰχθῦς ἀπὸ τῶν τῆς θαλάσσης δήμων* (i. e. locis marinis, ubi vivunt) *ὡς παχεῖς μὲν οἱ ἐξ ἰλυῶν, ἁπαλοὶ δ' οἱ ἐκ πετρῶν κτέ.*
δημόσια, tributi genus, passim commemorantur in papyris aeg. Cf.

v. c. Amh. pap. II 79. 84. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 96. 99. 104. 105. 106. 128. 142.

δημοσιῶναι = τελῶναι, publicani, ut apud Diodorum et Strabonem, saepe tituli, v. c. Oropi a. 73 a. C. IGSept. 413, ubi passim occurrunt.

διά. — *Δι' ἑαυτοῦ εἶναι* (*ἰέναι*?), suam rem agere? Amh. pap. II 132, 4 sq. (epistula saec. II p. C. ineuntis) *περισσῶς μοι ἔγραψας περὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ἐργατῶν, σὺ γὰρ διὰ σαυτοῦ ἴ* (sic). Editores vertunt „For you are acting for yourself".

διαβλητική, ἡ, ars (mos) calumniandi. Philodem. de vit. ed. Sauppe p. 33, 36 *τῇ διαβλητικῇ καὶ βασκαντικῇ καὶ φθονητικῇ*.

διαγέωχα = *διῆχα*. PL 84 (saec. I a. C.). Vid. *ἀγείοχα* in Addendis.

διακεῖσθαι pro verbo simplici, si l. s., Philostr. de gymn. V *θυσάντων Ἠλείων ὁπόσα νομίζουσι, διέκειτο μὲν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰ ἱερά, πῦρ δ' αὐτῷ οὔπω ἐνέκειτο κτέ*. Sed fortasse legendum: *ὁπόσα νομίζουσι δή, ἔκειτο κτλ.*

διακομπάζειν, iactando certare. Ar. Vesp. 1248 *διεκόμπασας* e Burgesii corr. pro *διεκόμισας* sive *διεκόμισα*. Nisi forte praestat forma media *διεκομπάσω*, quia certandi verba cum praep. *διά* composita plerumque sunt media.

διακοπή, fig. refutatio, saepius Philodemus, v. c. de rhetor. Supplem. p. 45, 16 ed. Sudh.

διαμονίμως, permanenter. Philodem. de musica ed. Kemke p. 67, 33.

διανεύειν. Philostr. de gymn. XXXV 62 ed. Volckm. *σκέλη δὲ μὴ ὀρθὰ ἐκ τῶν σφυρῶν ἀλλὰ λοξά τε καὶ ἐς τὸ εἴσω διανενευκότα* (introrsum inclinata) *σφάλλει τὸ σῶμα*.

δίαντα. Blass collatis adverbiis *ἄναντα, ἔναντα, ἔσαντα, κάταντα, πάραντα* hoc vocabulum reddidit Empedocli fr. 84 ap. Dielsium, Poet. phil. fragm. p. 138 corrigendo *δίαντα τετρήατο* pro *διάνταται τρείατο*. Cf. *διανταῖος*.

διάπισμα. In Archiv. f. Papyrusf. I p. 130, not. 5 a Wilckenio fortasse recte proponitur *διάνισμα* „Verwischung der Aichungszeichen" — *σφραγῖσαι τὸ διάνισμα* „Sein Siegel auf die (verwischte) Stelle drücken, und so das Hohlmass wieder für gültig erklären." Utique reicienda mea interpretatio.

διαποστέλλεσθαι. Inscr. delph. BCH 1900, p. 56 *διαποστείλασθαι τοῦ δόγματος τὸ ἀντίγραφον πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων* (saec. II a. C. Cf. CIA II 551).

διασαικώνισον pro *δια<σα>λακώνισον*. Ar. Vesp. 1169 ex Hesychio et Photio s. v. restituit Meineke. Cf. Kock ad Ar. fr. 849.

διασείειν dicuntur magistratus subditos vexantes et expilantes. Amh. pap. II 81, 6. Vid. Thesaurus.

διασεῖν = *διασείειν*. Pap. Leid. G (saec. I a. C.). Moulton Cl. Rev. 1901, 434 *B*. Cf. *πεῖν*.

διάστρωμα. L. Mitteis in Archiv f. Papyrusf. I p. 198 sq. explicat Katastralblatt.

διασυζητεῖν = *συνδιαζητεῖν*. Philodemus de ira ed. Gomperz p. 71, 26.

διασυνειδέναι αὑτῷ, semper sibi conscium esse. Philodem. de pietate Vol. Herc. (II) II 28, 4.

διαφώνως ἵστασθαι *πρός τινα*, dissentire ab aliquo. Philodem. de rhet. ed. Sudh. Supplem. p. 44, 8 = p. 90, 20 (ed. a. 1892). Usum adiectivi *διάφωνος* carpit Poll. II 113.

διβολεῖν. Add. Amh. pap. II 91, 11 *ὑποσχ[ι]σμο(ὺ)ς διβολήτο(υς)*.

διειλημμένως = *ἀκριβῶς*. Philodem. de rhetor. p. 158 col. XVI 12 sq. ed. Sudhaus.

διερεθισμός, irritatio. Philodem. de ira ed. Gomp. p. 71, 30 sq.

διθανέες postulante analogia pro *διοθανέες* W. Schulze, Quaest. ep. pag. 19 reddidit Homero *μ* 22, qui versus, ut saepius monui, citatus a Luciano in Alexandro olim fefellit Cobetum et novissimum editorem Sommerbrodt, locum facetum corrumpentes.

δίκαιον, τό. In pap. 483 (Kenyon, Late Byzantine Papyri) l. 6 significat „The corporate unity of the monastery." = neogr. *σωματεῖον*.

διλήμνιον (*διλιμνιον* lap.), **τό,** duplex vitta. Tit. BCH XI p. 318. Cf. *λημνίσκος* in lexicis.

δῖνος, ὁ. Add. Timonis fr. 67 ap. Dielsium, Poet. phil. fr. p. 203 vs. 4 *δίνοις* (pro *δειλοῖς*) *ἡδυλόγου σοφίης*.

διομαλίζειν. Add. Philodem. de poematis Vol. Herc. (II) 195 et 206 *διωμάλικεν*.

διπλαίσιον, τό, duplex quadratum. Thuc. VII 78, 2 *τὸ δὲ ἐχώρει ἐν διπλαισίῳ τεταγμένον*. Pro librorum lectione *διπλασίῳ* (Vat. *B πλαισίῳ*) restituit Heitland. Recepit Hude.

διποδιάξω. Laco Ar. Lysistr. 1243. Poll. IV 101 *διποδία ὄρχημα Λακωνικόν*.

διχόνοια, discordia. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke, p. 85, 39; 87, 10.

διϜόκισις boeotice = *διοίκισις*. IGSept. 1719, 10 Thespiae tit. Cf. *Ϝυκία*.

δοκεῖοι, laconice = *δοκοίη*. Thuc. V 79, 4.

δοκοῦν, trabibus instruere. Amh. pap. (88 a. C.) II 51 col. I, 11 *οἰκίαν ᾠκοδομημένην καὶ δεδοκωμένην καὶ τεθυρωμένην*.

δόμος, ὁ. Codicum lectionem *κεδρίνων δόμων* a coniectura *δοχῶν* defendo Hesiodi loco Opp. 96.

δουπλικάριος, duplicarius. Amh. pap. II 107, 2. 22; 108, 3. 22.

δοχῶμεν = *δοκῶμεν*. Philodem. de mus. ed. Kemke, p. 40, (44) 8. Simili vitio *ἑχάστῳ* ibidem p. 66 IV 13 et alia in voll. Herc.

δρομοκήρυξ. Add. Philostr. de gymn. cap. 4.

δρόμος. Adde mensuram in Aegypto vocatam *μέτρον δρόμῳ τετραχοίνικον PB* 644, 24 (vid. s. v. *συνθέτως*) et Amh. pap. II 90, 11; 91, 9.

δροσίζειν intransitive ad sudandum proclivem esse. Philostr. de gymn. XLIX 2 *δρῶνται δ' ὕπωχροι καὶ δροσίζοντες.*

s. v. **Dualis**, ubi monebam dialectum ionicam carere duali numero, citandum tamen fuerat Heracliti fr. 4 a ed. Diels, ibique pag. 32.

δυενιαυσίως, bis quotannis (?). Amh. pap. II 148, 8 (a. 487) *τὴν δὲ τούτων ἀπόδοσίν σοι ποιήσομαι δεῖγα* (sic) *τόκων ἐπὶ καταβολαῖς ὀκτὼ δυενιαυσίως χρυσίου νομισμάτιον ἕν.* Ita intellegere videntur editores, sed potius significare crediderim intra biennium.

δυνάστις. Add. Philodem de morte ed. Mekler p. 32, 35: *τύχη* [*ἡ πάν*]*των δυνά*[*στις ἀνθρώ*]*πων.*

δυσέκφορος. Vid. **εὐέκφορος** (Add.).

δυσηχία, dissonantia. Philodem. Vol. Herc. (II) VI 171 extr.

δυσοδίᾳ ἐντροχάζειν, cum molestia conflictari. Vol. Herc. (II) VII 28 extr.

δυσπάμφαλος· *δύσταραχος, δυσκίνητος.* H. = *δυσπέμφελος.*

δύτα, ἁ, aedicula? Trozenis tit. IGPIV I 823, 42 *αὐλῶν ἑρμάσσιος ποὶ τᾶι δύται.* Cf. IGSept. I 2477.

δωδεχέτης = *δωδεκέτης.* Aeginae tit. metr. IGPIV I 51, 2. Cf. *ἔτος.*

ἐγγλοφή, ἡ, insculptio (intaglio). Philodem. Voll. Herc. (II) col. V, XI 158, 12 ap. Gomperz, Philodem etc. p. 60.

ἔγγραφος. Chaeroneae tit. IGSept. 3372, 6 *ἔγγραφον* (scriptam declarationem) *ἀποτίθενται εἰς τοὺς ἄρχοντας διὰ τοῦ συνεδρίου, εὐαρεστοῦντες τὴν ἀνιέρωσιν,* <*ἣν*> *πεπόηται Φιλόξενος.*

ἔγκαυσις. Cf. Blümner, Technologie III p. 173. 176 sqq.

ἐγκληματογραφεῖν, accusare. Vid. infra *ἐνκεκληματογραφηκέναι.*

ἐγκόλαψις. Add. Epidauri tit. IGPIV I 1485, 167 *ἐνκόλαψις*, 1489, 265. 1495, 14 *ἐνκόλαψις γραμμάτων*

ἐγκονιστὰς *χρούσιος* quid? Recensetur in donariis dedicatis Cabiris tit. theban. IGSept. 2420 extr. An gymnastae imaguncula? Cf. verbum *ἐγκονίεσθαι.*

ἐγκόπως. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. (1892) p. 23, 9 sq. *ὥστε τοὺς μὲν ἐνκόπ*[*ω*]*ς* [*ἢ μηδέπ*]*οτε* [*τυγχ*]*άν*[*ειν*] *τοῦ τέλους.* Adi. passim occurrit.

ἐγκύμιος (?). Philodemus de ira ed. Gomp. p. 42, 14 (de aegrotis) *καταδιώκουσί τινας καὶ συμπλέκονται διὰ τὴν μεγάλην ἐνκύμιον τοῖς συμπτώμασιν* * * *. Cf. *μετακύμιος.*

ἐγλουτήριος = *ἐκλ.* Aeginae tit. CIG II 2139 *χαλκίον ἐγλουτήριον.*

ἐγρήσσων. Cf. *ἐφεγρήσσων· ἀγρυπνῶν.* H. An aeolica?

EI. Contrahunt *EE* et *EEI* inscriptiones ionicae non minus quam atticae, ita ut suspectae sint admodum formae epico more non contractae, quas exhibere solent libri Herodotei.

εἶ· *πορεύου.* H. = *ἴθι*, ut in *ἕξει, μέτει, δίει, ἄπει, πρόσει.* W. H. Roscher nuper in Hermae vol. XXXVI, 4 (Beitraege zur Deutung des

Delphischen E), pag. 489 suspicatur septem sententias delphicas duobus expressas fuisse hexametris sic restituendis:

Εἶ. Θεῷ ἦρα. Νόμοις πεἰθεν. Φεἰδεν σὺ χρόνοιο.
Γνῶθι σεαυτόν. Μηδὲν ἄγαν. Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη.

Εἶ explicat veni, intra, salve!

hεῖ pro *εἶς* ubique legitur in Aeginae tit. attico saec. a. C. Vti. Berl. phil. Woch. 1901, p. 1597 sq.

εἰκοβολεῖν. Add. Philodem. de rhet. Vol. Herc. (II) VIII 48, 1 *τὸ δ' εἰκοβολεῖν οὐκ ουθοβολει* (l. *ὀρθοβολεῖ*) Vid. infra *ὀρθοβολεῖν*.

εἶλαντο = *εἵλοντο*. Amh. pap. II 152, 6 (saec. V aut VI).

εἶν. Cf. *μιγῆν* = *μιγῆναι* et *φῦν* = *φῦναι* apud Parmenidem fr. 12 et fr. 7, 2, 10 apud Dielsium, Fragmenta poetarum philosophorum.

εἰρηνάρχης. Cf. *εἰρήναρχος* Amh. pap. II 139, 4. 11.

εἴρων, ὁ describitur a Philodemo de vit. ed. Saupp. p. 30, 32 sq.

εἷς. Acc. *ἕναν* pro *ἕνα*. Amh. pap. II 152, 6 (saec. V aut VI).

εἰσέχειν, recedere. Philostr. de gymn. XXXV 32 ed. Volckm. *μικρὰ δὲ στέρνα καὶ εἰσέχοντα οὔτ' ἀποδύειν ἀξιῶ οὔτε γυμνάζειν*. Cf. *ἐκκεῖσθαι* in sequentibus.

εἰσιέναι pro *ἐπιέναι* de insequenti tempore papp. aeg. Cf. Amh. pap. 68, 21; 85, 17; 88, 20. 28; 89, 3; 148, 9.

ἑκάτερος pro *ἕκαστος* saepius legitur in papyris aeg. iam saec. II et I a. C., ut PR 223. PO 256. PB 333.

ἔκθλιψις. Philodemus diphthongos *οι* et *αι* elidere assolet ante vocales. Vid. *μέντ'* (Add.).

ἐκκάθαρσις, expurgatio. Epidauri tit. IGPIV I 1484, 283.

ἐκκαχχάζειν = *ἐκκαχάζειν*. Philodemus de ira ed. Gomperz p. 78, 20 sq.

ἐκκαχρύειν = *ἐκκοκκίζειν*. Hes. *ἐκκαχρύσω· ἐκκοκ(κ)ίσω. ἐκτινάξω ἢ συντρίψω. οἳ δὲ κρῖμνα.* Suppleverim <*παρὰ τὸ κάχρυς ἤτοι κριμνός,*> *οἳ δὲ κρῖμνα*. Glossa comica videtur.

ἐκκεῖσθαι, prominere. De pectore usurpat Philostr. de gymn. XXV 26; XXXV 26. 29. 52. Cf. supra *εἰσέχειν*.

ἐκμετρητής. Add. Amh. pap. 79, 16. 26. 29. 33. 36. 51. 61, ubi prometretae munere fungi videtur. Cf. *σιτομέτρης*.

ἐκπεριοδεύειν, diligentius persequi, exponere. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 48, 17.

Ἑκύρα, mimi titulus saec. a. C. III extr. Vid. s. v. *μιμολόγος* in Addendis.

ἐκφόριον passim legitur in Amh. pap. II 32, 3; 35, 16. 27; 55, 5; 87, 12. 16; 88, 12. 18; 90, 6. 16; 91, 7. 19; 94, 8; 103, 2; 104, 6; 105, 3; 128, 4. 19. 114; 133, 13, bis iunctum cum adi. *ἀπότακτον* 87 et 88, ubi editores vertunt fixed rent.

ἐλαιουργία. Nunc cf. Grenfell et Hunt ad Amh. pap. II 92.

ἔλεον = *ἔλαιον*. Trozenius tit. (Diocletiani edictum) IGPIV I 836, 25

κυπρίνου ἐλέου Παρθικοῦ ἐλέου ναρδίνου ἐλέου γλαυκίνου etc. Index bis *ἔλεος* (sic!).

ἐλευθέρια, festum Larisae. Tit. megar. IGSept. 48; Chaeroneae ibidem 3409. Cf. 2411.

ἐλευσίω· *οἴσω*. H. Num forte *ἐλευσείω· ὁρμῶ*?

ἐλεφῆραι· *ἀπατῆσαι* et **ἐλεφηρέα·** *ἢ βάψαν, ἢ βλέφαρα*. H. Fort. *ἐλέφηραν· ἔβλαψαν*.

ἐλεώτερον· *ἐλεεινότερον*, H. Glossa epica? Positivum habet Hesiodus Opp. 205 *ἐλεὸν — μύρετο*.

ἐλίκα arcadice = *ἰτέα* sec. Theophr. H. P. III 13. Cf. Hes. s. v. *ἑλίκη*.

Ἑλικεύς· *ὁ Ἐνιπεὺς ποταμός*. H. Fort. *Ἐλικής*. Cf. GD 1415.

Ἑλλανοδίκης. Add. Philostr. de gymn. XVIII 11; XXV 8; LIV, 20 ed. Volckm.

ἐλλογεῖν, imputare, ubi veteres *ὑπολογίζεσθαι*. Hadriani (cf. Hermae vol. XXXVII p. 89) epistula *PB* 140, 31 *οὐχ ἕνεκα τοῦ δοκεῖν με αὐτοῖς ἐλλογεῖν, ἀλλὰ ἵνα τούτῳ χρῶνται, ἐὰν ἀγνοῶσι*. Cf. Thesaur. s. v.

ἐλπισμός. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 288, col. X.... *ὅτι χρὴ θεωρήσει [διακρῖναι] τὰς αἱρέσεις καὶ φ[υγὰς τὰς π]ρὸς μακαριότητα [συντ]εινούσας καὶ οὐ τὰς πρὸς [ἐ]λπισμὸν ἀόρι[στον καὶ π]ρὸς δοξοκ[οπ]ίαν ἄ[λογ]ον κτέ*.

ἐμβατήρ. Nemeae tit. IGPIV I 481, 13 *ἐμβατ[ῆρας]* supplet Fraenkel, coll. Poll. II 200 *βατὴρ ὁ οὐδός, ἐφ' οὗ βαίνομεν* et *ὑποβατήρ*.

ἐμβρίθεια. Add. Epicur. de nat. Vol. Herc. (II) VI 17, 7, ubi *ἐμβρείθεια* (sic) opponitur *τῇ λεπτομερείᾳ*.

ἐμέν. Cf. etiam D. C. Hesseling, Byzantinische Zeitschrift I p. 380 sqq., Das Personalpronomen der ersten und zweiten Person im Mittelgriechischen.

ἐμμενότρωτος· *μέτριος*. H. Olim proposui *ἐμμενὴς τρόπος*.

ἐμμόραντι· *τετεύχασι*. H. Gl. dorica.

ἐμπεδᾶν (= *ἐμποδίζων*. Pind. *P.* XII 14 *λυγρὸν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον | δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος*. Propter imperfectum vera esse nequit ingeniosa Bossleri coniectura *τ' ἐμπέδα*, sed fortasse legendum *γ' ἐμπεδῶν*. Herodoti quidem IV 69 v. l. *ἐμπεδήσαντες* pro *ἐμποδίσαντες* idonea caret auctoritate, sed frequentissimum est verbum simplex *πεδᾶν*.

ἐμπιδίζειν (?), captare muscas. Vid. infra s. v. *ἰσχαδᾶς* (?).

ἐμφορεῖν. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 50, extr. agens de iis quos de improviso mors opprimit: *παρ' ἣν αἰτίαν οὐδὲ διαθήκας ὑπομένοντες γράφεσθαι περικατάληπτοι γίνονται καὶ δὶς ἐμφορεῖν ἀναγκάζονται κατὰ Δημόκριτον*.

ἐν praep. in papyris aeg. omitti solet, ubi pars corporis indicatur cicatrice aliave nota insignis, velut *οὐλὴ ὀφρύι ἀριστερᾷ, ποδὶ δεξιῷ* et similia. Exempla ubique prostant.

ἐν ἄρχοντι *Μητροδώρῳ* barbare = *ἐπ' ἄρχοντος* M. Tit. thebanus saec.

II p. C. IGSept. 1778, 4., ubi Dittenberger cft. ἐν ἄρχοντι Σύλλᾳ. CIA III 1118 (a. 148 p. C.).

ἐνακόγραφος. Add. Amh. pap. II 149, 6.

ἐνακοχρησάντων pro -σαμένων. Ibidem II 79, 33. (a. 186 p. c.).

ἐνακόχρησις ibidem l. 28.

ἐνάργημα, quod cadit in oculos. Add. Philodem. de poematis ed. Hausrath p. 264, 24.

ἐνάρθμιος. Empedocli fr. 91, 1 (Diels, Poet. philos. fragm. p. 140) ἐνάρθμιον pro ἐναρίθμιον reddidit Karsten.

ἐνδοθίδιος. Vid. ἐνδοσθίδια.

ἐνδομενεία. Add. **ἐνδόμενον.** Philodem. de musica ed. Kemke p. 25 (fr. 19), 13.

ἔνδορα. Omnino nunc vid. P. Stengel in Hermae vol. XXXVI, p. 328 sqq.

ἐνετρεύειν = ἐνεδρεύειν. Amh. pap. (saec. IV) II 143, 9. Epistula pessime scripta.

ἐνέτοχα = ἐνέτυχον. Amh. pap. (saec. IV) II 142, 10.

ἔνθαλλος κριθή quid? Amh. pap. II 133, 4 (epistula saec. II p. C. init.): περὶ τῆς κρειθ(ῆς) τῆς ἐνθάλλου εὐθύμει, πέπρακα γάρ. Editores vertunt the young barley, ut sit in germine. At haec vendi non solet. Num forte hic obtinet is voc. θαλλός usus quo ponitur pro θαλία (θάλεια)? Vid. infra s. vv. θαλλός et παιδασία.

ἐνθεναρίζει. Vid. infra θεναρίζει.

ἐνκεκληματογραφηκέναι pro ἠγκλημ. Pap. Leid. A (a. C.).

ἐννόμιον. Add. Amh. pap. II 73, 7.

ἔννοχος ἠώς, dies mortis. Tanagrae tit. metr. quinti fere p. C. saeculi IGSept. 584, 5 ὅταν σε λάβῃ ἔννυχος ἠώς.

ἐνταφιάζειν. Philodem. de morte ed. Mekler p. 49, 17: vir sapiens εὐθὺς ἤδη τὸ λοιπὸν ἐντεταφιασμένος (quasi) περιπατεῖ καὶ τὴν μίαν ἡμέραν ὡς αἰῶνα κερδαίνει.

ἐντήκειν. Formam epicam ἐντετᾰκυῖαν pro ἐντετοκυῖαν Aristophani Vesp. 651 reddidit Reiske. Cf. Soph. El. 1311 etc. De forma cp. τεθᾰλυῖαν Hom. I 208, μεμᾰκυῖαι Δ 435, alia.

ἐντογχανόντοις. Adde BCH XXIII (1899) p. 2.

ἔνχον = ἕνεκεν, recens forma carica in tit. BCH 1900, p. 63. Pro ἔλιχα = ἕνεκα, quod legitur ibidem p. 61, probabiliter ἔνχα coniecit Cousin.

ἐνωνά. Corrige κὴ ϝυκίας pro μηδ' ὑκίας. Dittenberger hunc Chaeroneae titulum saeculo a. C. II non multo certe recentiorem iudicat (IGSept. 3287).

ἐξακόστολος = ἀπόστολος. Amh. pap. II 138, 10 (a. 326).

ἐξασφαλίζεσθαι. Add. Philodem. Vol. Herc. (II) VI 197. 12.

ἐξειλεῖν = ἀποφεύγειν. Amh. pap. (saec. IV) II 142, 9 εἰ μὴ κατὰ θεῖον ἐξείλησα ἀπ' αὐτῶν, ἔμελλον ἂν καὶ τὸ ζῆν κινδυνεύειν. Quem verbi usum Alexandrinis tribuit EM.

ἐξενίαστος. Sed *ἐξενίαντα* quotannis significare videtur Amh. pap. II 85, 18 *τὸν δὲ φόρον ἀποδώσομεν ἐξενίαντα ἐν μηνὶ Φάωφι* et 86, 11, ubi ex abundanti additur *κατ' ἔτος*.

ἐξεοτελιστής, contemptor, obtrectator. Philodemus de vitiis ed. Sauppe p. 16 § 9 *μὴ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐξευτελιστὴν μηδὲ αὑτοῦ θαυμαστήν* et p. 33 § 35 iuxta *εὐτελιστής* et *οὐδενωτής* et *ἐξουδενωτής*.

ἐξηγητής s. v. *ἐξηγητεύειν*. Adde Amh. pap. II 82, 2, 15; 86, 1, 12; 124, 14.

ἐξοργιάζειν. Add. Philodem. de mus. p. 26. Vol. Herc. (II) XI 90, fr. 18, 8.

ἐξουδενωτής, contemptor. Vid. s. v. *ἐξευτελιστής*.

ἐξχρεμάσθω. Vid. *II* pro *I* in Addendis.

ἐξωστικός. Epicurus de natura Vol. Herc. (II) VI 74, 1; 75, 7 sq.

ἐπαθλοκομεῖν. Corrige *ἐπαθλοκόμε(ι)ς*. Titulum habent Kaib. ep. 491 et Dittenberger IGSept. 3226, qui primo a. C. saeculo tribuit, posteaquam Keil alteri adscripserat.

ἐπαινετεῖν = *ἐπαινεῖν*. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. Supplem. p. 41, 11.

Ἐπαμινώνδας boeotice = *Ἐπαμεινώνδας*.

ἐπαιονεῖν (?) pro *ἐπαιονᾶν*. Philostr. de gymn. XLII extr., ut Athen. II 41 b. Vid. Thesaurus s. v. *καταιονᾶν*.

ἐπανάπωλα *ἔργα* = *παλίμπωλα*. IGSept. 3073. Vid. *ἐπαναπρίασθαι*.

ἐπάνθετα, i. e. addita *τοῖς ἤδη ἀνακειμένοις*, de rebus sacris eodem sensu dicitur, quo Athenienses utuntur formula *ἐπέτεια ἐπεγένετο*. Vid. Boeckh, Staatsh. d. Ath. I ed. 3 p. 199.

ἐπανορθωτής. Cf. Dittenberger ad IGSept. 91.

ἐπάρδιον, τό, ager irrigatus. Amh. pap. II 86, 9 sqq. (c. a. 135 a. C.) *ὑπαρχόντων γάρ μοι ἐν Διοσπόλει τῆι μεγάληι καὶ ἐν τῶι Παθυρίτηι ἐπαρδίων κτἑ.* Cf. infra *ἐφαρδμόν*.

ἐπαρνεῖσθαι = *ἀρνεῖσθαι*. Philodemus de rhet. Sudh. Supplem. p. 15, 15. 16. 18 et saepius alibi.

ἐπαυγίη. Dianae cognomen. Thasi tit. BCH XXIV p. 268 *Ἀρτέμιδος ἐπαυγίης*. Cf. *Ἑκάτη φωσφόρος, σελασφόρος, δᾳδοῦχος*.

ἐπαυδᾶν, verbum nusquam lectum, pro corrupto *ἀπαυδᾶν* bis reponi iussit Ar. Ran. 369 Richards Cl. Rev. 1901, p. 389, *B.* At in *αὖθις ἐπαυδῶ* praepositio abundat, quare dubito.

ἐπέρχεσθαι ἐπί τινα sensu iuridico passim papyri aeg. Vid. v. c. Amh. pap. II 96, 8 *τῆς βεβαιώσεως — μὴ ἐπελεύσασθαί (— σεσθαί?) με μηδ' ἄλλους ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπὶ τὴν ὠνουμένην —, ἐὰν δὲ ἐπέλθω —, ἥ τ' ἔφοδος ἄκυρος ἔστω καὶ προσαποτείσω ἢ ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπελευσόμενος τῇ ὠνουμένῃ — τά τε βλάβη καὶ δαπανήματα κτἑ.* Cf. 110, 22, ubi recte legitur *ἐπελεύσεσθαι*.

ἐπέσαν(το)· *ἐγεύσαντο*. H. Aeolice = *ἐπάσαντο?*

ἐπεψάφιδ(δ)ε boeotice = *ἐπεψήφιζε*. Oropi tit. IGSept. 393, 2.

ἔκεφε· ἐπραΰνθη. H. Imo ἐπράυνεν.

ἐπήκοος, Dianae cognomen in Samothracia Paus. X 28, 3; Aesculapii in Thasi titulo 15 BCH XXIV, 272. Cf. s. v. λιδαῖος (λιταῖος).

ἐπί cum dativo in titulis sepulcralibus. Innumera exempla in Boeotiae titulis citat Index IGSept. p. 801 sq.

ἐπιαλές· τερπνόν. H. Hac glossa usus Fraenkel titulum trozenium vetustissimum IGPIV I 760 sic legit: *Εὐθυμίδας ἀνέθηκε, ἅ κα ποιῶν ποὶ τὸν θεὸν ἰοίη λουσάμενος δαῆναι χρη[ίζ]ων. θυσάμεν Ἡρακλεῖ, Ἁλίω[ι] ἰδόντα [ἐ]πιαλῆ* (faustum) *οἰωνόν*, derivans a verbo *ἐπιάλλειν*, ut sit proprie missum.

ἐπιᾶσθαι. Amphissae tit. saec a. C. II BCH XXV 235, 19 *ἐπιάμενος*, ubi editor Guilielmus Vollgraff comparat *ἐπαλθεῖν*.

ἐπιγονή. Amh. pap. II 43, 7 (173 a. C.) *Μακεδόσι τῆς ἐπιγονῆς*. 47, 4 (113 a. C.) *Πέρσῃ τῆς ἐ.* 48, 4 (106 a. C.) *Πέρσης τ. ἐ.* 50, 8 (106 a. C.) *Πέρσαις τ. ἐ.* Ita significantur Aegypti incolae, quorum maiores peregre advenerant.

ἐπιγραμματοποιός. Add. Philodem. de poematis. Vol. Herc. (II) II 196, 8.

ἐπιγυμνάζειν, denuo exercere. Philostr. de gymn. LIII 9. Hinc nimis exercere (Volckm.) ibidem LI, 3, ubi opponitur *ἀνιέναι*.

ἐπιδεδαμήκειν = *ἐπιδεδημηκέναι*. Tit. delph. BCH 1899, p. 572, 8 sq.

ἐπιδιδόναι. Cf. *συνεπιδιδόναι*.

ἐπιδώτειον, templum Epidauri IGPIV I 1492, 24. Vid. *ἐπιδώτας*.

ἐπιθρύπτειν, enervare. Add. Philostr. de gymn. LVIII, 7 Volckm. *οἱ δὲ νότιοί τε καὶ ἐκνεφίαι (ἥλιοι) ὑγροί τ' εἰσὶ καὶ ὑπερκαίοντες, οἷοι ἐπιθρύψαι μᾶλλον τοὺς γυμναζομένους ἢ θάλψαι.*

ἐπιθύριος. IGPIV I 1488, 22 *ἀσπίδων ἐπιθυρίων* (Epidauri tit.).

ἐπικάθαρσις. Ibidem 1484, 109 *ἔγγυος ἐνκαύσιος καὶ τοῦ ναοῦ ἐπικαθάρσιος Πρωταγόρ[αι] κτέ.* (Epidauri tit.).

ἐπικαπίς. Trozenia inscr. saec. a. C. IV ibidem 823, 15. 19. 29. „Designare videtur fundum apud hortos situm, fundum hortolarium." Fraenkel, coll. *ἐπιγουνίς*, *ἐπιρρυγχίς*.

ἐπικοκκαστής, coll. Ar. Thesm 1059 *ἐπικυκκάστρια* (codd. *ἐπικοκκύστρια*), pro *ἔνι κοκκυστής* Nauck Timoni ap. Diog. L. IX 6 (fr. 43 ap. Dielsium, Poet. phil. fr. p. 195) reddi iussit.

ἐπικούριος. De falsis titulorum superscriptionibus *θεοὶ ἐπικούριοι* et *θεοῖς ἐπικουρίοις* CIA II 814 et CIA I 170 vid. Wilhelm in Hermae vol. XXXVI, 3, p. 448 sq. Illic legitur *EO* (i. e. *θ*]*εο*[*ί*), non *EΘ*, hic *ΘEOI..E* cum duarum litterarum intervallo, ubi W. coll. CIA I 298 supplendum suspicatur *θεοί.* [*Ἀθ*]*ε*[*νάα τύχε*. Recte igitur feci quod utpote incerta omisi s. v. *θεοί*.

ἐπίκρισις. Nunc legatur Wesselyi scriptio „Die Epicrisis und das *Ἰουδαίων τέλεσμα*" in *PTh* pag. 9—11. Cf. etiam Grenfell et Hunt *PO* II p. 217 sqq. et Amh. pap. II 75.

ἐπιλελογισμένως. Add. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. p. 218, 12 *ὁ μὴ ταῦτ' ἐγνωκὼς ἐπιλελογισμένως.*

ἐπιμελητὴς βαλανείου. Amh. pap. 64, 12 (a. 107 p. C.).

ἐπιμερισμός. Add. Amh. pap. II 96, 8; 99 (a) 18, (b) 18; 106, 2; 107, 14; 108, 18; 109, 13.

ἐπίπλοος. Cf. Amh. pap. II 123, 1 *Βακχιάδαι ἐπίπλοοι*, ubi citatur Gr. pap. II 46 (a) 7.

ἐπιρραπίζειν, figurate verbis perstringere. Add. Philodem. de vit. ed. Sauppe p. 18, 10 extr. *οὓς οἱ παλαιοὶ τῶν κωμῳδογράφων ἐπερράπιζον.*

ἐπισκαφεῖον, ligonis species. Tit. delph. saec. a. C. III BCH 1899, p. 566, 12: *ἐπισκαφείων* ἓξ *τὰν παροχάν*, ubi l. 5 sq. praecedunt verba *τοῦ ξυστοῦ — τὰν σκάψιν — τᾶς παραδρομίδος τὰν σκάψιν.* Cf. verbum *ἐπισκάπτειν* et Hes. *ἐπισκαφεύς· ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων.* Vid. *δμάλιξις* et in lexicis *σκαφεῖον.*

ἐπισκευοῦν = *ἐπισκευάζειν.* Argivus tit. saec. a. C. II vel I, IGPIV I 558, 20 *[ἐπι]σκευωθῶσι.* Cf. *κατασκευοῦν.*

ἐπιστράτηγος s. v. *ἐπιστρατεύειν.* Add. Amh. pap. II 36, 1; 70, 1; 77, 1; 137, 1.

ἐπισχεδιάζειν, subito imperare. Philostr. de gymn. LIV 20 Volckm. *γυμνάζει δ' ὁ Ἑλλανοδίκης οὐ τῇ προρρήσει. ἀλλ' ἐπεσχεδιασμένα πάντα τῷ καιρῷ κτέ.* Cf. lexica.

ἐπιτηδευματικῶς, studiose (de industria). Philodem. de rhetor. ed. Sudh. p. 156, 16. 19. *Εὐθέως γὰρ ἀσάφεια τὶς μὲν ἐπιτηδευματικῶς γινεται, τὶς δ' ἀνεπιτηδεύτως· ἐπιτηδευματικῶς μέν, ὅταν μηθὲν ἀγαθόν τις εἰδὼς καὶ λέγων ἐπικρύπτῃ τοῦτο διὰ τῆς ἀσαφείας, ἵνα δόξῃ τι χ[ρήσιμον γράφειν] καὶ [λέ]γειν ...*

ἐπιτηρητής. Add. Amh. pap. II 64, 14 *ἐ. βαλανείου*; 119, 4 *ἐ. κοπῆς τριχὸς καὶ χειρωναξίου*; 77, 11. 26 *ἐ. νομαρχίας.* Cf. *ἐπιτηρῶν ἀρχεῖον* 77, 22.

ἐπιτιμά, ά. Adde titt. delph. BCH XII (1899), 512, 4. 524, 9. 544, 8.

ἐπιχειρεῖν *εἰς τὸ ζῆν τινι*, necem intentare alicui. Amh. pap. II 78, 19 sq. (a. 184 p. C.).

ἐπόρυξις. IGPIV I 823 (saec. IV a. C. tit. trozenius), 51 *ἐπορύξιος π[οῦ δαπ]έδου, ἐπεὶ μαλακὸν κατεφάνη τὸ χω[ρίον].*

ἐπόψημα = *ὄψον*, obsonium. IGSept. 2712.

ἔρανοι. Vid. Barrilleau BCH VI p. 597, Thalheim Rechtsalt, p. 97 *A* 3, Mitteis, Reichsrecht und Volksrecht etc. p. 101.

ἐρᾶσθαι pro *ἐρᾶν.* Philostr. de gymn. XLVIII 18, ubi Volckmar affert Plut. Mor. p. 753 A.

ἐργάζεσθαι. Augmento *η* utitur etiam Philodemus, v. c. de pietate vol. Herc. (II) II 115, 5 *ἠργάζοντο.*

ἐργολαβεῖν usurpatum de medico. Amphissae tit. BCH 1901, p. 235, l. 9, ubi Guilielmus Vollgraff cpt. Xen. Mem. IV 2, 5 et Gythii titulum.

ἐργωνία legitur etiam IGSept. 3073. *ἐργώνης* 303. 3073. 3074.

ϜεϜρημένα = *εἰρημένα.* Mycenarum tit. IGPIV I 498 *Αἰ μὴ δαμιοργία*

εἴη, τοὺς ἱερομνάμονας τ[οὺς ἐν Πε]ρσῆ το(ῖ)σι γονεῦσι κριτῆρας ἦμεν κατ(τ)ὰ ϝεϝρημένα.

ἐρημοσόνη = ἐρημία. Add. Vol. Herc. (II) VII 34, 3, ubi pap. αιρημοσυνης.

ἐρημοφυλακία. Cf. etiam Amh. pap. II 117, 2.

ἕρμασσις. IGPIV I 823, 41 αὐλῶν ἑρμάσσιος ποὶ τᾶι δύται. Editor explicat „für Legung von Wasserrohren." Vid. δύτα in Addendis.

ΕΡΡ = **ΡΙ.** Cf. in sermone vernaculo Cypersch = Cyprisch.

ἐροτόν. Vid. ἀρυτόν in Addendis.

ἐρωτίδεια, ludi Thespiensium Amori sacri. IGSept. 48 (a. 196 a. C.). Cf. 1857. 2517. 2518.

ἐσγράφι boeotice = ἐκγράψει. IGSept. 1730.

ἔσθος, τό. Cf. Ar. Lys. 1096 (τὸ (ϝ)ἔσθος) et Av. 934.

ἐσκνᾶσαι· ξυρῆσαι. H. Boeotice = ἐκκνῆσαι.

ἐσλιανάτω. Vid. etiam ἀπολειαίνειν in Addendis.

ἑσσάμενοι. Locus Thuc. est III (non IV) 58. Ibi v.Leeuwen in Enchiridio dictionis epicae postulat ἑσαμένων et Herod. I 66 ἑσάμενοι pro duplici Σ, nescio an recte. Formam εἰσάμενος Dittenberger recte agnovit in vetusto tit. metr. boeotico IGSept. 1670, 3, unde pendet ἄγαλμα vs. 1. Priores editores male in Τεισαμενός refinxerant.

ἐσσάρχι. Apud Corinnam Lolling ad IGSI 2852 legit ἐσσ ἀρχᾶς αὐτῆ. Cf. Bechtel, Herm. XXXVI, 3, p. 425.

ἑστηκότως, constanter, firme. Philodem. de rhet. ed. Sudh., Suppl. p. 35, 5 sq. ἑστηκότως καὶ βεβαίως οὐδὲ στοχαστικῶς. Cf. l. 12 ταῖς ἑστηκυίαις — καὶ παγίοις ἐπιστήμαις et mox ταῖς οὐκ ἐχούσαις τὸ ἑστηκὸς ἀλλὰ τὸ στοχαστικόν.

ἐσχατεύειν. Philodemus Vol. Herc. (II) VII 64, 1 sq. εἰ πάντων ἐσχατεύοι τῶν διδασκόντων Locus notabilis propterea quod alibi hoc verbum in solo participio occurrere solet.

ἔτος. De spiritu aspero cf. etiam Moulton, Cl. rev. 1901, 434.

ἔττε boeoticum (Meist. Orchom. 29, 13. 14) assimilatum ex ἔντε non ex ἔστε. Vid. Bechtel in Hermae vol. XXXVI, 3, p. 425 sq.

εὐανάσειστος, facile turbandus. Philodem. de ira, ed. Gomperz p. 60, 19 πρὸς τοῦ πάθους εὐανάσειστοι γίνονται κάτελέως (καὶ τελέως?) εὐπαραλόγιστοι καὶ διαβολαῖς τῶν τυχόντων κτἑ.

εὐδοκοόμενος· ὁ συγκατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. ΒΑ 260. Cf. Philodemus de rhetor. ed. Sudh. Suppl. p. 44, 9 εὐδοκιμούμενοι περὶ τοῦ τέχνην αὐτὴν (rhetoricam) μὴ ὑπάρχειν.

Εὔδρομος, heros delphicus, cursus patronus, in tit. vetusto stadii muro inscripto BCH 1899, p. 611, 1 τὸν ϝοῖνον μὲ φάρεν ἐς τὸ [Ε]ὐδρόμου κτἑ.

εὐεκφορία. Philodemus Vol. Herc. (II) VI 158, 7 in loco obscuro. Cf. seq. voc.

εὐέκφορος, facilis ad pronuntiandum. Idem ibidem XI 161, 24 de dictione poetica, opposito δυσέκφορος. Vid. Gomperz, Philodem etc. p. 65.

εὐέμπτωτος, facile incidens. Philodem. de rhetor. Sudh. Supplem. p. 26, 20 *πρὸς τὸ εὐέμπτωτον εἶναι ἐπὶ τὰ δυνάμενα πείθειν.*

εὐερωτητικός, aptus ad interrogandum. Vol. Herc. (II) X 115, 12 *τὸν δ' ἱκανὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι ἐπαι..... εἶναι [τε κα?]ὶ εὐερωτητικὸν κτέ.*

εὐήμερον fortasse recte pro *εὐάμερον* meliores libri Ar. Av. 1322. Vid. *ἅμερος*.

εὐηχεῖν. Philodemi fr. *εὐηχεῖσ[θα]ι τὰ γ[ράμ]ματα* ap. Gomperz, Philodem etc. p. 15 med. Cf. *εὐήχητος*.

εὐθηνιάρχης dici videtur (ὁ) *ἐπὶ τῆς εὐθηνίας* Amh. pap. II 124, 22.

εὐμεταχειριστῶς, habiliter. Philostr. de gymn. XIX 7 ed. Volckm.

Εὐρώπη sunt qui comparent cum semitico vocabulo ereb, occidens, ut *Κάδμος* cum quedem, oriens.

Εὐσέβεια (ludi) *ἐν Ποτιόλοις*. Cf. tit. megar. IGSept. 49, 23.

εὔσοος· — *καὶ εὐκίνητος, εὔφορος*. H. Hinc Bechtel Theocr. XXIV 8 *εὔσοα τέκνα* bene interpretatur in Hermae vol. XXXVI p. 422 sq., afferens etiam nomina propria *Εὐσοΐδας* IGI III 649, BCH XX 133, n. 7 et *Εὐσοΐσκη* CIA II 3721.

εὐστάφυλος, Bacchi cognomen. CIG I 3098. Cf. *σταφυλίτης* Aelian. V. H. III 41. Vid. *βότρυς* in Addendis.

εὐτελιστής, contemptor. Vid. s. v. *ἐξευτελιστής*.

εὔφαμος. Cf. *εὐφάμιος*· *ὁ Ζεύς*. H. Corrigatur *ὁ Ζεὺς ἐν Λέσβῳ*.

εὐχρειστίων boeotice = *εὐχρηστῶν*. Vid. s. v. *χρείματα*.

ἐφαρδμόν· *ἀρδευτὸν πεδίον*. H. Vid. *ἐπάρδιον* (Add.).

ἐφεγρήσσων. Vid. *ἐγρήσσων* (Add.).

ἐφεδρεία. Olympiae inscr. 146 Arch. Zeit. 1878, p. 91: *οὐ γὰρ ἐν εὐτυχίης κλῆρον στέφος, ἀλλ' ἐφεδρείης | χωρὶς ἀπ' Ἀλφειοῦ καὶ Διὸς ἠσπασάμην.*

ἔφειβος boeotice = *ἔφηβος* tituli IGSept. 1749. 1750. 1755.

ἐφελκοῦν = *ἐφέλκειν*. Inscr. argiva saec. II aut I a. C. IGPIV I 558, 9 *ἐφηλκωμένους*.

ἐφηβεύειν. Add. IGSept. 1669. 4239.

ἔφορος etiam Therae et Cyrenae magistratus.

Ἐφραῖος = *Εὐφραῖος*. Vid. s. v. *ἐφάμιος*.

ἔφεμα lege pro *ἔψιμα* et p. 47 pro 49.

ἕως. Add. formulam *ἕως ζωῆς καὶ θανάτου* = *ἐπὶ ζωῆς ἕως θανάτου*. Pergami tit. n. 13 saec. III a. C.

ζατεύειν. Cf. *ζητεύειν*. Hes. Opp. 402; Hymn. hom. Apoll. 215, Merc. 392.

ζευγίσιον praeter vetera lexica habet Aristot. *Ἀθ. πολιτ.* Cap. VII.

ζευγῶχος = *ζευγοῦχος*. Hermionae tit. IGPIV I 742, 8 sq.

Ζεύς. Vid. etiam *Ζάν* Ar. Av. 570 et supra *Ζᾶνες*.

ζυμουργός. Add. Amh. pap. II 126, 4. 5; 128, 29.

ζοτηρά. Item Amh. Pap. II 121, 8.
ζωννόναι. Perf. act. *ἔζωκα* legitur Paus. VIII 40, 2.
ζωρόα. Melius Bursian explicat a q u a v i v a. Vid. Fraenkel ad IGPIV I 823, 46. 47. 48.

hή = *ἡ*. Inscr. argiva saec. VII a. C. in American Journal of Archaeology 1901, 174.
ἡγεμών, ὁ in Aegypto audire solet *ὁ διασημότατος* aut *ὁ λαμπρότατος* aut *ὁ κράτιστος*. Vid. Amh. pap. II pag. 222 in Indice VII. — Saeculo IV commemoratur *ἡγεμὼν Αὐγουσταμνίκης* 142, 8 (cf. editorum nota) et *PO* I 87.
Ἡγοσθένα, Ἡγοσθενίτας boeotice = *Αἰγ*. Cf. horum titulus IGSept. 207, et cp. 208. 213. 219. etc., ubi vulgaris forma legitur.
ἡδυποτίς. Adde IGSept. 3498 et *ἡ δ υ π ο τ ί δ ι ο ν* ibidem 303.
ἦθος ad oculos refert Philostr. de gymn. ed. Volckm. XXV 20 *ἄλλα γὰρ μελανοφθάλμων, ἄλλα δὲ χαρόπων ὀ φ θ α λ μ ῶ ν ἤ θ η — ἡ γὰρ φύσις ὥρας μὲν ἄστροις ἐσημήνατο ἤθη δ' ὀφθαλμοῖς κτέ.* Cf. XXVI 15 et *τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ἠθικήν* XXV 16. Min. Mynas p. 117 attulit Polemonis et Adamantis Physiognomica.
Ἠλιθιώναις = *Ἐρινύσιν*.
ἡλιοῦσθαι verbum gymnasticum. Philostr. de gymn. XVIII 3; LVIII 8. 11. Primo loco iungitur cum verbo *κ ο ν ί ε σ θ α ι*. Cf. Horat. Carm. I 8, 3 „cur apricum oderit campum, p a t i e n s p u l v e r i s a t q u e s o l i s."
ἡμερόδρομος. Lege *ἡμεροδρόμος*. Add. *ἡ μ ε ρ ο δ ρ ό μ ο ς· ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος*. H. Glossa poetica?
ἡμιδαρείκιον (?) = *ἡμιδάρεικος*. Tit. delph. BCH XXIII, p. 587, 11 *σταθμὸν [τοῦ] χρυσίου δ[αρει]κοὶ εἴκ[οσι, ἡμι]δαρε[ίκιον], ἡμιωβέ[λιον]*. Vid. p. 588.
ἡμίκοπτος. Philodem. Vol. Herc. (II) I 105, 1.
ἠμφισβητημένως, d u b i t a b u n d e, n o n s i n e d u b i t a t i o n e. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. Supplem. p. 56, 19.
ἡνίοχος ἀρετῆς. Kaib. ep. 498, 2: *παντοίης ἀρετῆς ἔξοχος ἡνίοχος*.
ἠπιοῦν intransitive unico loco Hippocr. I 726 ed. Ermerins, qui proposuit *ἠ π ί ω ς ε ἶ χ ε* pro *ἠ π ί ω σ ε τῷ σώματι*. Recte et ordine usurpat Philodem. de musica ed. Kemke p. 38, 2 *τοὺς ἠ[πι]οῦσθαι λέγοντας ἡμᾶ[ς ὑπὸ] τῆς μουσικῆς*.
Ἠριαῖαι πύλαι *Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ τοὺς νεκροὺς ἐκφέρεσθαι ἐκεῖ ἐπὶ τὰ ἠρία, ὅ ἐστι τοὺς ταφούς*. *EM* 437, 19. Hinc Theophrasto Char. XIV extr. pro *ἱερὰς* reddendum *Ἠριαίας*, non *Ἠρίας* cum Meursio, quod ex *ἠρίον* nasci non potuit.
ἡροφάνεια, ludi in tit. Megarensi IGSept. a. 196 a. C. n. 48; iudice Bursiano = *δαίδαλα* (Plut. ap. Euseb. praep. ev. III 2. Pausan. VIII 3, 1).

ἡρῶιν = ἡρῷον. Tit. megar. infimae aetatis IGSept. 167.
ἦτον. Adde Pap. Leid. X (s. III vel IV p. C.) et ἦτωσαν Pap. Leid. W (s. II vel III p. C.).
ἡφαιστόδαπτα· πυρίκαυτα. H. Glossa tragica.

θαλλός pro θαλία (θάλεια), festum. Amh. pap. II 90, 9 (a. 159 p. C.). Cf. 93, 11; 135, 17; *PB* 538, 33. Cf. θάλεια et in Addendis παιδασία (?), fort. etiam ἔνθαλλος.
θαομαστικῶς. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke p. 36, 4 sq.
θεῖνός. Cf. etiam tit. eleusinius a. 329 a. C. BCH 1883, p. 388, ubi bis legitur τοῖν θεϊνοῖν = τοῖν θεοῖν.
θελημός. Add. Empedoclis fr. 35, 6 (Diels, Poet. phil. fragm.) ἀλλὰ θελημὰ cum v. l. ἀλλ' ἐθελημὰ
θέμα, τό. Saepe etiam in titulis significat victoriae praemium in ludis. Sic v. c. Cariae titt. BCH 1900, 322, 22; 344, 11; 345, 11. Cf. θεμαθεῖται.
θεμελίᾳ adv., funditus. Tit. a. 127 p. C. BCH 1887, 11.
θεναρίζει· τύπτει. H. Cf. ἐνθεναρίζει· ἐγχειρεῖ. H.
θεοί. Vid. ἐπικούριος in Addendis.
θεοπλάκτως· δεισιδαιμόνως. H. Glossa dorica aut aeolica.
θεοπτίαν· θεοφανίαν et θεοπτίας· θείας θεωρίας H. Glossae doricae (= θεοψίαν, θεοψίας vocabula nusquam lecta).
θεοφορία = ἐνθουσιασμός. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 49 (66), 8 ἐκ τῶν [θε]οφοριῶν καταυλούμενοί πως.
θεράπηνα boeotice = θεράπαινα, v. c. GD I Add. p. 389.
θεσπιάοιδος· ποιητής. H. Fortasse f. l. pro θέσπις ἀοιδός. Cf. Hom. ρ 385.
θεώματα· τὰ περικαθαρτήρια. H. Cf. verbum θεόω, quod pro θειόω, sulfuro, Araroti tribuit *BA* 99.
θηλικά = θηλυκά. Amh. pap. II 153, 17 (saec. VI aut VII).
θηπαλέα· θαυμαστά, ψεύδεσιν ὅμοια. H. Male vulgo θηταλέα. Cf. θηκαλέος· βωμολόχος. H. θήπων Hipponactis fr. 14. Vid. θήπειν.
θητόν. Vid. θυτεῖον (Add.).
θιήιον· θεῖον τὸ ὀρυκτόν. Κρῆτες. H.
θνασίδιον aeolice = θνησ(ε)ίδιον, morticinum. Eresi tit. in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V 1, p. 141, l. 14 μὴ εἰσφέρην (in templum) δὲ μηδὲ ὅπλα πολεμιστήρια μηδὲ θνασίδιον.
θραγη quid? Amh. pap. II 135, 8 ἀπολήμψῃ παρὰ Ἑρμοφίλου κεράμου μυριάδας δύο εἰς θραγη(ν).
θράττης· ὁ λίθος ὑπὸ Θρᾳκῶν. Vox barbara.
θύεα apud Homerum sunt sacrificia non cruenta. Cf. P. Stengel in Hermae vol. XXXVI pag. 326.
θυιῶν τέλος. Cf. Amh. pap. II 93, 17; 118, 5.
θυμαδέων· εὐθυμῶν (Alberti pro ἀθυμῶν). H. Dorice quasi θυμηδῶν.
θυμέλη. Deli tit. BCH 1890, 397 τὴν θυμέλην τοῦ βωμοῦ.

θομιχθείς· πικρανθείς. H. Gl. dorica videtur = θυμωθείς.
θυννεῖον, thynnorum captura, proprie locus ubi capiuntur. BCH XXIV p. 190, l. 6. Cf. p. 197. Vid. s. v. ῥυτιάζειν et cf. ὀρκυνεῖον.
θορεαμαχία. Lege θυρεομαχία.
θοροῦν. Vid. δοκοῦν (Add.).
θόρωσις. Epidauri tit. IGPIV I 1484, 38.
θοτεῖον· ὁ τόπος ὅπου ἔθυον. Phot. Fortasse hinc corrigenda Hesychii gl. θητόν· βωμόν, ubi Ruhnkenius θυτήριον proposuit.
θωρός. Add. Laginae tit. metr. BCH 1887, 161. Vid. lexica.
θωκεῖν. Adde θωκίζειν. Hes. ἐθώκισε· κατήρτισεν. An καθίδρυσεν?
θώσασθαι. Add. θωθῆναι· φαγεῖν. H.

ἰαράρχας. Tituli boeotici IGSept. 3080. 3081. 3200–3204. 3377. 3392. Alibi legitur forma communis ἱεράρχης.
ἰαρειάδδοντος boeotice = ἱερεύοντος. BCH 1899, p. 588, 2.
ἰᾱχέω. IGSept. 4240 b, 2 οὐκ ἀ[δαὴ]ς Ἑλικὼν Μο[υσάω]ν χρη[σ]μὸν ἰαχέω. Vid. Dittenbergeri adnot. Productum ᾱ olim male habebat criticos ἰακχεῖν apud tragicos hic illic scil. corrigentes, quos primus Nauck refutavit.
ἴδιος λόγος absolute pro ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ. Strabo XVII p. 797. CIG 4815 C 4. Amh. pap. II 69, 8. 15.
ἰδιοσπορία, agri privati consitio. Amh. pap. II 131, 10 (epistula saec. II p. C. ineuntis).
ἰδμάν ap. Herodian. I p. 13, 32 Lentz lexicis addendum esse monet Headlam, Cl. Rev. 1901, p. 403 B. Cf. κοινάν.
ἶδος ionice = ἱδρώς. Empedocli reddidit Diels, Poet. phil. fragm. p. 116, fr. 21, 4: ἄμβροτα δ' ὅσσ' ἴδει τε (pro ὅσσε δέ τε et sim.) καὶ ἀργέτι δεύεται αὐγῇ κτέ. Hic ita vocat aeris calorem. Cf. fr. 62, 5 (p. 130) et 73, 2 (p. 134) et Hes. εἶδος (sic)· καῦμα.
ἰθύνειν. Philostr. de gymn. XLVIII extr. λεπτοὶ δ' ὕπνοι ἰθύνοντες τὰ σιτία, insolenter dictum concoquendi sensu, itaque = ἐκπονοῦντες.
II pro *I*. Tit. argivus saec. a. C. VII in American Journal of Archaeology 1901, p. 107 sq. ἐξποιιά[σθω] et δαμιιο[ρ]γοῖ, ut *I.A* 34 ἅλιιος γέρων et pamphylica διιά, ἰιαρύ, q. v.
ἱλαξάστω = ἱλασάσθω. Tit. delph. BCH 1899, p. 611 2.
ἱλαρώτερον (αἷμα), alacrior (sanguis). Philostr. de gymn. XLVIII 7 cum Volckmarii nota. Cobet χλιαρώτερον coniecerat.
ἰλλούστριος. Add. Amh. pap. II 154, 6.
ἱμαντώδης, lentus, firmus. Vid. s. v. σχιζίας. Cf. Arist. Vesp. 231 cum schol.
ἱμασσία. Fraenkel ad IGPIV I 823, 26 coll. ἱμάντες (asseres) CIA II 2, 834 b v. 64, explicat constructio ex asseribus facta.
ἴνιον. Vid. etiam Kalbfleisch in programmate Rostochiensi a. 1902 (sem. aest.) pag. 11 sq.

ἴντουβος, intubus. Diocletiani ed. (Megar.). IGSept. 22 = VI 3. 4. Momms.

ἰουράτωρ, iurator. Amh. pap. II 88, 10, ubi *ἰουράτορες* affertur e Crawfordi papyris.

ἵππαρχος ἐπ' ἀνδρῶν. Cf. Amh. pap. II 86, 8 (c. 185 a. C.) *Δρυτὼν Παμφίλου Κρὴς δήμου Φιλωτερείου τῶν διαδόχων καὶ τοῦ ἐπιτάγματος ἱππάρχων ἐπ' ἀνδρῶν.*

ἵππιος. Add. Philostr. de gymn. VII 1 *Δρόμοι δ' ὁπλῖται πολλοὶ μὲν καὶ μάλιστα κατὰ Νεμέαν, οὓς ἀνόπλους τε καὶ ἱππίους ὀνομάζουσιν. Ἀνάκεινται δὲ τοῖς ἀμφὶ Τυδέα τοῖς ἑπτά.*

Ϝισζείη = *εἰδείη*? Inscr. argiva saec. a. C. VII in American Journal of Arch. 1901, p. 169 sq.

ἰσκρίβας = *σκρίβας*, scriba. Pap. a. 456 PTh pag. 8. III 8. 13.

Ἰσμηνός. Sunt qui comparent semiticum Esthmun.

ἰσόπηχυς = *πηχυαῖος*. Add. Philostr. de gymn. XII 26 ed. Volckm.

ἴσος. Cf. nomen proprium *Ϝίσων* in tit. trozenio saec. a. C. VI vel V BCH 1900, p. 179 l. 1 et *Ϝισωνίδας* in Tanagrae inscr. IGSept. 1040.

ἰσόχειρ et **ἰσοδέξιος** = *ἀμφιδέξιος*, *περιδέξιος*, ambidexter. Philostr. de gymn. XLI.

ἰσχαδᾶς (?), ficedula (?). Verrall in Cl. Rev. 1902, p. 9 verba sensu cassa Ar. Eq. 755 *ἐμποδίζων ἰσχάδας* peringeniose et speciose temptat coniectura *ἐμπιδίζων ἰσχαδᾶς*, ficedula muscas captans.

ἴφθιμος. Versum Hom. *Α* 3 *πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε* non illepide de medico quodam adhibet Philodemus Vol. Herc. (II) IX 104, 5.

Κάβ(ε)ιροι = semiticum Kebirim, i. e. magni dei. Cf. H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece, pag. 227.

καβιροαρχῖεν. Tituli commemorati versus sunt 8, 12, 32 pro 2, 11 30. Adde BCH 1899, 3 (saec. a. C. III). De cabiriarchis vid. Dittenberger ad IGSept. 2428. Boeoti *Κάβιροι* constanter scribunt per vocalem.

Κάδμον qui Phoenicem fuisse putant, comparant quedem, i. e. oriens. Vid. *Εὐρώπη*.

κᾶδος. Add. Eresi tit. in Jahresh. d. Oest. arch. Instit. in Wien V, 1, p. 141, l. 2 *κάδεος ἰδίω*.

καθιζησόμεθα· *ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλάτων Φαίδρῳ. ΒΑ* 101, 2. Bis ibi legitur p. 229 init. Cf. *παρακαθιζησόμενος* in eiusdem Lyside p. 207 *B*.

καθιστανομένοις = *καθισταμένοις*. Inscr. mar. aeg. III 168 (saec. I a. C.).

καθιστίασις. Tit. boeot. IGSept. 2171, 2. Vid. *καθιστιᾶν*.

καθολικός. BCH 1900, 337 tit. Cariae l. 2 *ἐλθὼν ἀπὸ καθολικῶν*

κυριακῶν ῥεγεῶνος...., ubi de vocc. καθόλον λόγος, καθολικός = rationalis, a rationibus citatur Hirschfeld, Untersuch. I p. 34 sq.

καθυπακούειν = ὑπακούειν. Thisbae tit. aet. romanae IGSept. 4264, 2 ἐπειδὴ Διονύσιος — καὶ Ἡλιόδωρος — εἰσαγαγόντες σῖτον ἀξιωσάντων τῶν πολεμάρχων ἀποδόσθαι τῇ πόλει καθυπήκουσαν τῆς καλῶς ἐχούσης τιμῆς κτέ.

καθυπογράφειν = ὑπογράφειν. PTh pag. 6. I 4 (saec. V p. C.).

καίειν καὶ τέμνειν. Notae formulae exemplis add. Hyperidem c. Philippidem § 8.

καινότω· νικάτω. H. Pro καί νυ τω Empedocli reddidit Blass. Vid. Diels, Poetarum philosophorum fragm. pag. 157 (fr. 22, 9).

καισάρεια. Cf. IGSept. 1856. 1857. 3130.

[**κακοβουλεύειν** (Eur. Ion. 877) eximatur lexicis et substituatur κακοβουλεῖν. Badham ibi κακοβουληθεῖσα restituit pro κακοβουλευθεῖσα].

καλαμίς, calamistrum (Poll. V 96). Exstat in tit. a. 329 a. C. BCH 1888, p. 389.

καλία. Vid. s. v. κᾶλον, quo utitur etiam Hesiodus Opp. 427. Imprudens haec vocabula coniunxi a grammaticis deceptus. Diversae enim originis esse satis evincit primae vocalis brevitas in καλία. Cf. ἐγκᾱλοσκελής et κᾱλοπέδιλα Theocr. XXV 103.

καλίκαι et **καλίκια** (demin.), caligae et caligulae. Edict. Diocletiani IGSept. 22 et 3062.

καλλωσόν. Scil. voc. latinum callosum.

καλοποδάριαι φόρμαι, formae (calceorum). IGSept. 22.

κάλτιος συγκλητικός, calceus senatorius, κάλτιοι ἱππικοί, πατρικιᾶτοι. Edict. Diocletiani IGSept. 22 et 3091. Cf. κάλτια.

καλυπτῆρες. Adde Oropi tit. IGSept. 3498, 62 καλυπτῆρας ἐξ ἀναστροφίσματος. Vid. ἀναστρόφισμα.

καμαροῦν. Vid. κεκαμαρωμένοι in Addendis.

καμπαγῶνες στρατιωτικοί, campagi militares. Edict. Diocletiani IGSept. 3064.

κανηφόροι in Aegypto. Amh. pap. (179 a. C.) 42, 4. 26. Κανηφόρος Ἀρσινόης Φιλαδέλφου. Cf. 48, 4 (a. 173); 45, 7 (a. 150—145); 44, 4. 21 (a. 138/7); 51, 10.

κάπηλος, ἡ pro καπηλίς. A. P. IX 180 si l. s.

κάρθρα, τά, merces tondendi: μουλιάτρῳ κάρθρων καὶ ὀνυχισμοῦ κτέ. Dioclet. edict. VII 21 (Mommsen) IGSept. 3064.

καριῶσαι. Cf. etiam ἐκάρωσαν· ἐλιποθύμουν H., ubi Schmidt ἐκαρώθησαν vel ἐκαρώσαντο, coniecit.

καστόρειον, τό. Add. Philodem. de vitiis p. 28, 20 cum Sauppii nota.

κασωτός. Cf. BCH 1892, 43.

καταγείνεσθαι, habitare. Amh. pap. II 74, 7; 88, 3 et alibi.

καταγώγιον. Cf. καταγωγή Amh. pap. II 69, 13. 15.

καταζηλοῦν. Epicurus de natura Vol. Herc. (II) VI 19, 12 *καταζηλοῦν τοὺς ταύταις ταῖς φωναῖς χρωμένους.*

καταιγίζειν de morbo (*πόνος καταιγίζων*). Hippocr. II 252. 264. 665. 762 ed. Ermerins.

κατακοιμισμός, sopitio. Philodem. de poematis ed. Hausrath. p. 260, 20 *καθάπερ ἐμφανίζειν τοὺς τῶν βρεφῶν ὑπὸ τῆς ᾠδῆς τῆς ἀγραμμάτου κατακοιμισμούς, κτέ.*

κατακτείνειν hyperbolice usurpatum? Amh. pap. II 141, 9 *πληγαῖς ἱκαναῖς με κατέκτι[να]ν.* Sed melius fortasse expleveris *κατέκτινον* (impft. de conatu). Cf. *φονεύειν.*

κατανωτίζεσθαι cum gen. figurate contemnere. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 45, 30.

καταπαυστικός. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 20, 33 *ταραχῶν εἶ[ναι κ]ατα[πα]υστικόν* (sc. *τὸ μέλος*).

καταρρητορεύειν. Add. Hyperides c. Demosth. XXII 4. Bl.

κατασκευοῦν. Cf. *ἐπισκευοῦν* in Addendis.

κατασμικρίζειν. Add. Philodem. de vit. s. v. *βρενθύεσθαι* (Add.).

κατασπαρτεῖν = *κατασπείρειν.* Magnesiae ad sinum Pagasaeum tit. saec. a. C. primi ap. Dittenb.[2] 790, 77 *κατασπαρτηθέντος τοῦ τεμένου* (sic.).

κατασπένδειν = *καθοσιοῦν.* Pergami tit. 248, 20 de sacerdote *κατεσπείσθη,* sacratus est.

καταστρέφειν. Epicurus de natura Vol. Herc. (II) VI 19, 9 *ἀλλὰ ταῦτα μὲν αὐτοῦ κατεστράφθω,* sed haec quidem hactenus.

κατασχημονεῖν, simulare. Theophyl. Sim. Hist. II 8, 4.

κατατεύχειν. Add. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. p. 215, 18.

καταφέρεσθαι *ὕπνῳ* = *εἰς ὕπνον.* Philostr. de gymn. LIV 8.

καταχωρισμός. Add. Amh. pap. II 35, 37; 134, 7. 14, ubi editores vertunt the official list.

κατάψασις. Tit. delphicus saec. a. C. III BCH 1899, p. 566, l. 16: *τοῦ σφαιριστηρίου τὰν σκάψιν καὶ ὁμάλιξιν καὶ τὰν κατάψασιν* (soli scil.) *ποιῆσαι.* Recte Homolle „le râtissage, qui suit le coup de pioche et le passage du rouleau (*τῆς τροχιλείας*)."

κατέαγμα. Add. Amh. pap. II 93, 19.

κατεβλαφότες ionice = att. *καταβεβλ.* Oropi tit. c. a. 240 a. C. IGSept. 303, 50.

κατεγχειρεῖν. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 9, 8.

κατεμβλέπειν *τινί,* despicere aliquem. Add. Philodem. de vit. 30, 31. Vid. s. v. *βρενθύεσθαι* (Add.).

κατεργολαβεῖν. Pro 324 lege 224.

κατεσκέβασα = *κατεσκεύασα.* Nicaeae tit. rec. BCH 1900, p. 390, n. 45. Ibidem n. 47 *κατεσκεο[ύασα].*

κατηγορουμένως quid? Philodem. de ira ed. Gomperz. p. 149. 30 *εἰ διὰ παντὸς οὐ καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν κατηγορουμένως οὐδὲ τὸ κοινῶς ὀργισθήσεσθαι — παριστάνουσι κτέ.*

κατόπται. De titulo citato (GD 482) cf. IGSept. 3178 ibique Dittenbergeri annotatio.

καυάλιον. Lege *καυαλέον*. Fick *καυαλέῳ* pro *κηλείῳ* coniecit Hom. O 744.

καυκολάτωρ, calculator. Edict. Diocletiani VII 67 Mommsen. IGSept. 22.

καχόμιλος = *δυσόμιλος*. Philodemus de ira ed. Gomperz p. 89, 3 sq.

κεδρέα = *κεδρία*. Amh. pap. II 125, 3.

κεκαμαρωμένοι οἶκοι, cubicula fornicata (Boeckh). Recens Isthmi tit. IGPIV I 203, 25.

κεκρατημένως = *βεβαίως*. Add. Philod. de poematis Vol. Herc. (II) II 187 extr. bis; 190 vers. fin.

κεντηνάριον centenarium, pondus vel mensura. Amh. pap. II 138 (a. 326 p. C.), 13 *ἄνθρακος καθαροῦ κεντηνάρια διακόσια.*

κένωμα = *ἄγγος κενόν*. Amh. pap. II 48, 18; 131, 9. Vid. s. v. *ὑφαντών*.

κεραίειν = *κεραννύναι* (ut apud Homerum). Tit. vetustus delphicus BCH 1899, p. 617 l. 3 *ἱλαξάστο τὸν θεὸν ὅι κα κεραίεται* (scil. *ὁ Ϝοῖνος*).

κερδέμπορος, Mercurii cognomen in Thasi tit., unde praeses societatis mercatorum nomen habet *ἀρχικερδέμπορος*. Vid. BCH 1900, p. 408.

κέρχνος. Omnino consulatur diligens Dragoumis disputatio, *Μυστικὴ προστροπή*, in Mitth. a. 1901, pag. 38—49.

κηδεόων aut *κηδεύσας* pro *κηδεύσων* requiro Eur. Hec. 1202.

κηλεῖν. Add. Archilochi fr. ap. Philodemum de musica ed. Kemke p. 20, 38 *κηλ[εῖ]ται δ' ὅ τις [ἐστὶ]ν ἀοιδαῖς.*

κηναίτωρ, censor. Amh. pap. II 83, 3 (saec. III aut IV) *Σαβείνου τοῦ κην[σ]ίτορος*. Ibidem, ut saepe alibi, *κῆνσος* l. 2.

κιών = *ἀνδριάς*? Philostratus de gymn. XXXV extr. *σκέλη δὲ μὴ ὀρθὰ ἐκ τῶν σφυρῶν — σφάλλει τὸ σῶμα, καθάπερ τοὺς ἑδραίους τῶν κιόνων μὴ ὀρθαὶ οὖσαι βάσεις*. An corrigendum *εἰκόνων*?

κλάματα pro *κλάσματα* bis exhibet tit. atticus Aeginae saec. a. C. quinti. Berl. phil. Woch. 1901, p. 1597 sq. ll. 13 et 42.

κλεισία, ά. Add. Epidauri tit. IGPIV I 1491, 19 *ἀπεδώκαμες ἐργῶναι Ἀφελίωνι τᾶν κλινᾶν τᾶν ἐν τᾶι κλεισίαι κτἑ.*

κλέϜος. CIG I.

κλινάρχης sive **κλίναρχος.** Vid. *πρωτοκλινάρχης*.

Κλυταιμήστραν habet etiam pap. Herc. Philodem. de rhet. p. 217, col. XXXV[a], 1 sq., ubi perperam Sudhaus edidit *Κλυταιμ<ν>ήστραν*.

κλωστήρ. Vid. *τέρματα καὶ κλωστῆρες*.

κνάμῖν aeolice = *κνημῖδα*. Vid. *σφράγῖν*.

κοᾶν. Vid. *παρακοᾶν* in Addendis et cf. *μακκοᾶν*.

κοθαρός = *καθαρός* occurrit etiam in tit. argivo saec. a. C. VII in American Journal of Archaeology 1901, p. 169 sqq.

κοῖλος τὴν γαστέρα, vorax. Philostratus de gymn. ed. Volckm. XLIV 11, ut vit. soph. 615. Cf. *κοιλογάστορες λύκοι* Aesch. Sept. 1026.

κοιλώμασι· *ταπεινώμασι.* H. Philodem. de vitiis 15 § 6 *ἂν μὴ φανερὰ τὰ κοιλώματα ᾖ τῆς εὐτυχίας αὐτοῖς.* Idem de vit. et virt. p. 62, 26 Goettl. *συμβάσης ἀδρᾶς κοιλότητος.* — Sensu proprio vocem usurpat Philostr. de gymn. cap. XXXIX 2.

κοιμητήριον. De forma pessima *κυμητήριον* cf. etiam IGSept. 169—172. 174—178. Ex titulo oropico IGSept. 235 (saec. IV a. C.?) affero verba: *ἐν δὲ τοῖ κοιμητηρίοι καθεύδειν χωρὶς μὲν τοὺς ἄνδρας, χωρὶς δὲ τὰς γυναῖκας, τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν τῶι πρὸ ἠοῦς τοῦ βωμοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας ἐν τῶι πρὸ ἑσπέρης.*

κοινόν, τό. Interdum haec vox de ludis usurpatur velut IGSept. 1857 *κοινὸν Θεσσαλῶν ἐν Λαρίσῃ,* et *κ. Μαγνήτων ἐν Δημητριάδι,* 1859 *κ. Κρητῶν ἐν Γόρτυνι,* 49 *κοινὰ Ἀσίας ἐν Φιλαδελφείᾳ.*

κοινοταφὴς θάλαμος = *κοινοτάφιον.* Epigr. att. saec. IV Mitth. X 4, 405.

κοίτη. Amh. pap. II 88, 9 (cf. 99 a 7. 10) *ἐν δυσὶ κοίταις ἀρούρας ἑπτά* (a. 128 p. C.); 99 b 8, 13 *τῆς νοτινῆς κοίτης*; l. 14 *τῆς βορινῆς κοίτης.* Vid. s. v. *σφραγίς.*

κοκομανος (gen.) quid? Amh. pap. II 126 *κοκομανος ὀβολός,* ubi antecedit *ἐλαίου ὀβολός,* sequitur *ἁλὸς ὀβολός,* itaque condimentum aliquod significare videtur.

κολάζειν (?). Philostr. de gymn. XXXI 3 *ἀπέριττός τε τὰ μυώδη καὶ μὴ κεκολασμένος.* Debilis vertit Volckmar, favente sententia, quo sensu exspectes *κεκλασμένος,* fractus. Cf. tamen cap. XXXV *παραπλησίαν δὲ κεκολασμένῳ μᾶλλον ἢ γεγυμνασμένῳ.*

κολλωσός etc. vitio nata una litura delenda. Cf. *καλλωσόν.*

κονίεσθαι. Add. Philostr. de gymn. XVIII 2. Cf. *ἡλιοῦσθαι* (Add.).

κοπὴ τριχός. Add. Amh. pap. II 119, 3 *διέγρ(αψαν) Ἀνουβίωνι καὶ τοῖς λοιπ(οῖς) ἐπιτη(ρηταῖς) κοπ(ῆς) τριχ(ὸς) καὶ χειρ(ωναξίου) κτέ.*

κοριάσια, ludi. IGSept. 47 (tit. megar.). *κοριάσια πυγμήν.*

κόριλλα, puellula, boeotice. Vid. *πάιλλος* in Addendis.

κόρση totum caput (ut apud Nicandrum et Oppianum). Anthol. Gr. App. Didot (III) II 78, 1.

κούριος = *κύριος.* Tituli boeotici, v. c. IGSept. 3198. 3199. 3200 etc.

κρατηρίαρχοι. Dumont-Homolle, Inscr. de Thrace 111[d]. p. 457. Cf. infra *οἰνοποσίαρχος.*

εαδοσία = *κρεωδαισία.* Vid. s. v. *γλυκίζειν* (Add.).

ιθόπορος. Vid. *ἄκριθος* (Add.).

ουματοποιός, fidicen. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 95, 29; 99, 13.

όφος, ὁ = *ἡ κρύψις.* Thesauri locis add. Empedoclis fr. 27, 3 *Ἁρμονίης πυκινῷ κρύφῳ* ap. Dielsium, Poet. philos. fragm. p. 119.

κύαθοι *κλειδῶν.* Philostrat. de gymn. XLVIII 5 et *κυαθώδεις αἱ*

κλεῖδες XXIX 3. Kayser „Habet cyathi formam extrema clavicula, quae in hominibus crassis prominentior est."

κυθηροδίκας. Thuc. IV 53 *Κυθηροδίκης* [*ἀρχὴ?*] *ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε κατὰ ἔτος.* Hes. *κυθηρο<δίκης>· ἀρχή τις τὰ ξενικὰ διοικοῦσα.*

κυνόβρωτος. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 35, 31. Cf. p. 42, 21 sq. *οἰωνόβρωτοι καὶ κυνόβρωτοι.*

κυνός boeotice = *κοινός*, v. c. Oropi tit. IGSept. 293, 5 *τῶ κυνῶ* = *τοῦ κοινοῦ.*

κύπτειν. Hes. *ἔκυψεν· ἀπήγξατο.* H. Glossa comica?

κυρεία = *κυριεία.* Amh. pap. II 95 col. I 6 *τὴν τούτων κυρ[ε]ίαν καὶ κράτησιν* (a. 109 p. C.). Cf. *ὑγεία*, *ταμεῖον*, sim.

κυριευτικῶς, cum pleno iure dominii (possessionis). Amh. pap. II 99 (a) 5, (b) 5.

κυτίνιον, mensura quaedam in Aegypto. Amh. pap. II 156 (saec. VII): *Θελήσῃ ἡ σὴ ἀδελφό(της) δοῦναι τῷ γραμματοφόρῳ ταριχίου κυτίνια ἑπτά, γί(νεται) [κ]υτ(ίνια) ζ, μ(όνα)*.... Num cohaeret cum *κύτος*?

κυφαρίσσινον (*ἄγαλμα*) = *κυπαρίσσινον.* Tit. att. Aeginae saec. a. C. quinti, l. 7. Berl. phil. Woch. 1901, p. 1597 = IGPIV I 1588, 8. Vid. *Κυφαρισσιφάς.*

κωπαχής, remisonus: *ὑπ' Εὐ[β]οίᾳ κ[ω]παχ[έϊ].* Tit. metr. Megar. IGSept. 53, 6 (saec. IV vel V p. C.) = Kaib. ep. 461, 6.

κώρυκος, follis pugilatorius. De eius usu add. Philostrat. de gymn. LVII ed. Volckmar, qui citat Krausium, Gymn. p. XXXVIII 313 sq.

Λ, clupei laconici insigne. Vid. *Σ.*

Λαβόρινθος = *Λάβρανδα* (a voce lydia *λάβρυς*, securis, bipennis. Cf. Plut. Qu. Gr. p. 302 a), i. e. locus bipennis? Vid. H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece, pag. 294, not. 1. Cf. Thesaurus s. v. *λάβρυς.*

λαγχάνειν. Barbare *ἔλαγχε* pro *ἔλαχε* serus tit. metricus Mitth. 1891, 176.

λάγως. Tragicum (Aeschyli?) fragm. Amh. pap. II 10, 10 *καὶ γὰρ εἰς λά[γω φρένας?] | ἄγοις ἂν ἄνδρα καὶ τὸν εὐθα[ρσέστατον].* Suppl. Blass.

λαλίη adiect. fem. Anth. Gr. Did. (III) II 263, 3, sive *λαλιή* sec. Arcadium p. 41, 3.

λαμπρός. Honoris vocabulum *ὁ λαμπρότατος* passim in titulis et papyris obvium non videtur in usu fuisse ante III p. C. saeculum. Dittenberger ad IGSept. 91. Vid. *ἡγεμών* (Add.).

λαξός. Add. Amh. pap. II 128, 80.

λαχανόσπερμον. Add. Amh. pap. II 117, 4.

λειβίδηα, ludi celebrati Chalcide. IGSept. 1857.
λεοντώδης. Vid. s. v. *σχιζίας*.
[λε]πτουργῷ *τεχνίτῃ*. Ita supplendum in Diocletiani edicto VII 3. Mommsen.
λεσῶνις, vox aegyptiaca *ἀρχιερεύς* denotans. *PB* 337, 17; 719, 10; Amh. pap. II 35, 11. 26. 38; 40, 1; 41, 15. Vid. editores ad Amh. pap. II 35, 11.
Λευκοφρυηνὴ *Ἄρτεμις*. De hac dea eiusque festo cum certaminibus vide O. Kernii Magnetische Studien in Hermae vol. XXXVI (1901) p. 491 sqq.
ληρεία = *λήρησις, λῆρος*. Philodemus de musica ed. Kemke p. 92, XXIV, 9.
λιβανωτίς. Vid. Keil. in Herme a. 1890, p. 620.
λιγυρότης. Philodem. Vol. Herc. (II) XI 180, 19 *λιγυρότητα καὶ* [*εὐ*?] *μέλειαν ἣν Ὅμηρος* [*τ*]*ετήρηκε κτἑ.* Cf. 181, 6 sqq.
λιδαῖος. Iovis cognomen in Nicaeae bithynae tit. BCH 1900, p. 389, n. 44 = *λιταῖος* in nummo eiusdem urbis BCH II 1878, p. 508. An = *λιτῶν ἐπήκοος*? Cf. *ἐπήκοος* (Add.).
λιθοπρίστης (Poll. X 148). Eleusinia inscr. Mitth. 1895, p. 193.
λιμεναρχεῖν. IGSept. 1826, 2 Creusidis (in Boeotia) tit. *λιμεναρχήσας*.
λιμήν. *Λιμένος Μέμφεως* (*τέλος*) occurrit etiam Amh. pap. II 116, 1 (a. 178 p. C.).
λιμνίον, τό. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 42, 34 (col. III).
λιπερνής. Laginae inscr. metr. BCH 1885, 161. Vid. lexica.
λιρόφθαλμος (Suid.). Anthol. Gr. Did. (III) II 234, 6.
λιταῖος. Vid. *λιδαῖος*.
λίφαιμος, exsanguis. Philodem. Vol. Herc. (II) VII 25, 3. *ω. δε δ' ἀναπνήουσι καὶ ἐκπνήουσι* (sic) *λιφαιμο . . σαρκῶν σηριν . . γες . . . υμα* (*πνευμα*?) *τὸ ἢ κατὰ σῶμα τέτανται καὶ τἀκόλουθα δὲ συνάπτει δῆλον ὡς ἀναπνοὴν λαμβάνων κτἑ.*, quae non expedio. Hoc vocabulum Diels, collata Aristotelis paraphrasi reddidit pro *δίαιμοι* (*σαρκῶν σύριγγες*) Empedocli fr. 100, 1 D. in Poetarum philosophorum fragmentis, pag. 144. Hes. *λιφαιμεῖ· λείπει τῷ αἵματι, ἢ αἱμορροεῖ·* et *λιφαιμήσας· <ἐπιλείψας τῷ αἵματι>*. Perperam diphthongo saepe scribitur *λείφαιμος* etc.
λιχάξαι. Cf. *ἐπιλιχάζει· ἐξορμᾶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ.* H.
λογογράφος, tabellarius, cuius munus *λογογραφία, λογογραφεῖν* dicitur in papyris aeg., v. c. Amh. pap. II 82.
λοεσσάμενον aeolice = *λουσάμενον*. Eresi tit. in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. in Wien V, 1, p. 141, 4.
λοέτιον, lavacrum. Inscr. att. saec. a. C. V Aeginae Berl. phil. Woch. 1901, 1597, l. 16 sq. Cf. IGPIV I 1588, 16 sq. *λουέτιον* (?) *χαλκοῦν τετρημένον ἕν*.
λοιπάς, ἡ = *ἡ ἔκδεια*. Amh. pap. II 116, 1 (a. 178 p. C.).

λοχάζεσθαι, in latebris ponere explicat Diels, Poet. philos. fragm. p. 188 ap. Empedoclem fr. 84, 8.

λοχναφία, illuminatio, in gymnasio. Amh. pap. II 70, 10 (c. a. 115 p. C.).

λοχνείδιον melior lectio pro *λυχνίδιον*. Cf. Blaydes ad Aristoph. fragm. p. 142.

λωτομήτρας *σπέρμα*. Pap. mag. bibl. nat. Par. (W.) 754. 3009.

M, clupei Mantinensium insigne. Vid. *Λ* et *Σ*.

μαγιστρότης, ἡ. Amh. pap. II 138, 11 (a. 326).

Μάδβαχος. *Ζεὺς Μάδβαχος* et *Ζεὺς βωμός* in titulis syriacis a voc. madhbah = *βωμός*. Vid. Hermae vol. XXXVII p. 118 sq.

μάθας. Cf. Empedoclis fr. 17, 4 ap. Dielsium, Poetarum philosophorum fragmenta, *μάθη* (pro *μεθη* Bergk) *γάρ τοι φρένας αὔξει*.

μακροθώραξ, longo pectore praeditus. Philostr. de gymn. ed. Volckm. XXXVI 19.

μακροπρόσωπος. Saepius papyri aeg., v. c. Amh. pap. II 51, 22; 95, 2.

μάκρος, τό. Cf. tamen homericum *τὸ ὄχρος Γ* 35.

μακροσύνθετος. Philodem. Vol. Herc. (II) XI 162, col. X 28 *οἷον τὸ συγκεκόφθαι παρακειμένως ἐν τραγῳδίᾳ μὲν ἀνοικεῖον εἶναι, καλὸν δ' ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς, καὶ τὸ μακροσύνθετον ἀνιᾶν μὲν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἢ τοῖς ἔπεσι καὶ...... ἄλυπον δ' ἐν τῷ διθυράμβῳ*. Cf. Gomperz, Philodem etc. p. 66.

μακροφοοῦν = *μακροφυές*. Amh. pap. II 150, 25 (a. 592). *μ. χόρτον*.

μάκτρα = *πύελος ἐν τῷ βαλανείῳ* Poll. VII 168, quo loco usus Sauppe Philodemo de vit. p. 25, 30 *μάκτρᾳ* pro *μακραι* restituit.

μακωνίδες. Veram explicationem vid. s. v. *μηκώνειος* (Add.).

μαργαρίτης. A persico vocabulo mérvarid.

μαστός. Hinc deminutivum **μαστίον**, poculi genus, in Oropi titulis.

μαφόρτης. Vid. *δελματικομαφόλτης* in Addendis s. v. *δελμα·ική*.

μαχαιροφόροι in Aegypto. Amh. pap. II 38, 3; 62, 8. — *μ. οὐσιακοὶ* 77, 20 „guards of the domain." Gr. et H.

μεγαλεῖος. Honorifica appellatio *τὸ σου μεγαλεῖον*, v. c. Amh. pap. II 82, 16. 18 (saec. III aut IV).

μεγαλωφελής. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 104, 29 sq.

μεῖξαι. Adde *μειγνύμενον* in hymno delphico in Apollinem BCH XVIII 352, 17. Constanter haec scribendi ratio apparet etiam in voll. Hercul.

μελαμπόδεια festum. Aegosth. tit. IGSept. 223, 28 (post a. 242 a. C.). *δίδοσθαι δὲ [καὶ] μερίδα α[ὐτῷ ἐ]κ τῶν Μελαμποδείων*.

μελίκηρος, ὁ = *τὸ μελίκηρον*. Fragmentum medicum in pap. Musei Britannici ap. Kalbfleischium in programmate Universitatis Rostochiensis sem. aest. a. 1902 pag. 4 *A* col. II 1.

μεμάθηκα = *εἴωθα* passim Hippocrates. Cf. *μάθος* et *μάθησις* = *ἔθος* in Thesauro s. v. *μάθος*.

μεμάνημαι. Cf. *μεμανημένον*. Or. Sibyll. I 171.

μεμφητά = *μεμπτά*, si s. l. Amh. pap. II 63, 5 (saec. III p. C.).

μέντ' pro *μέντοι* ante vocalem saepius Philodemus, v. c. de rhetor. ed. Sudh. p. 284, 14 col. III, ut etiam diphthongum *αι* elidere solet, v. c. *συνόψετ'* p. 284. 285, *κατόψεθ'* p. 212, et similia passim.

μέντοι γε pro *καίτοι γε* sententiam orditur Amh. pap. II 135, 11 (saec. II p. C. ineuntis) *μέντοι γε ὁ κύριος τῇ γ̄ προέγραψεν ἡμᾶς κτἑ.*

μεριτεία. Cf. *μεριτ(ευομένοις?)*. Amh. pap. II 158, 2 (a. 612).

μεσολαβεῖν, de medio tollere. Sera inscr. Asiae minoris BCH 1887, 220, 10 *ἐμεσολαβήθη ἐναντίῳ θεῷ τῇ τύχῃ*.

μέσος. Adde boeoticum *μέττος* (Add.).

μεσότοιχος. Amh. pap. II 98, 8 *ὁμολογῶ πεπρακέναι σοι σιτοφόρου ἀρούρας β' καὶ οἰκίαν καὶ τὴν ἐνοῦσαν αὐλὴν καὶ ἥμισυ μέρος τῶν μεσοτύχ(ων)* [sic] *οἰκιῶν β'*. Cf. Thesaurus s. v.

μετάδοξος, sententiam mutans. Vid. s. v. *ἀποταρταροῦν* (Add.).

μέταζε aeolice (boeotice?) = *μεταξύ*. Hes. Opp. 396. Cf. Schol. Hom. *Γ* 29 et *ΒΑ* 945.

μεταμισθοῦν. Add. Amh. pap. II 86, 17 et 92, 24.

μεταπαραλαμβάνειν, traditum accipere. Amh. pap. II 68, 23 (saec. I p. C.).

μετεκφώνητος (?). Philodemi fr. VI 180, 24 sq. Gomperz Philodem etc. p. 42 supplet *ἀπέχεσθαι δὲ τῶν με[τεκφων]ήτων καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἔχει ῥοῖζον*, coll. Dion. Hal. de comp. verb. p. 72, 10 R.

μετεωρίδιον. Redit tamen vox Amh. pap. II 136, 12 (saec. p. C. III *τῷ μετεωριδίῳ ἐγχειροῦμεν*, ubi vertunt „We are putting in hand the uncompleted deed", coll. PO 238 introd. et FGH 116, 12 not. Ita ut videtur rectius. Comparandum nostrum zwevend.

μέτριον = *μετρίως*. Myconi tit. in Mus. Rhen. 1900, p. 506 *οὐ μέτριον αὐξήσαντα τὰς τοῦ θεοῦ προσόδους*. De huiuscemodi adiect. neutrius sing. pro adverbio usu egit Rademacher in Philolog. LX p. 492 sq.

μέττος boeotice = *μέσος*. Tit. thebanus IGSept. 2420, 20 *ἴασπιν ἔχωσαν χρουσίδιον διὰ μέττου*.

μηκώνειος *ἄρτος*, panis papavere conditus. Philostr. de gymn. XLIV 11, ubi Volckm. citat Alcmanem ap. Athen. III 110 *μακωνίδες ἄρτοι*.

μῆλον (*μῆλος* male Index), gena. Amh. pap. II 102, 10 (180 p. C.) *οὐλὴ μήλῳ ἀριστέρῳ*, item 110, 7. Cf. Poll. II 87.

Μήν. Cf. Perdrizet BCH 1896, p. 55—106, Vollgraff BCH 1901, p. 238 sq.

μιγῆν = *μιγῆναι* Parmenides. Cf. *εἶν* et *φῦν* (Add.).

μικροὶ μεγάλοι, teste Philostrato de gymn. XXXVI 5 sqq. vocabantur *οἱ ὑποδεέστεροι μὲν τὸ μέγεθος, εἴ γε τετράγωνοί τε καὶ ξύμμετροι, τὸ δὲ σῶμα διηρθρωμένοι μεγαλοειδῶς τε καὶ ὑπερφυεστέρως τοῦ μήκους*

καὶ μᾶλλον ἣν μὴ κατεσκληκέναι δοκῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ εὐσάρκου τι ὑποφαίνωσιν. Cf. ibidem l. 17 sq.

μιμογράφος. Add. Philodem. de poemat. Vol. Herc. (II) II 170, 21.

μιμολόγος. Lampadi saec. a. C. III (?) nuper effossae sub arce Athenarum (Mitth. 1901, p. 4) inscriptum est *μιμολωγοι* (sic) *ἡ ὑπόθησις* (sic) *εικυρ*.., i. e. *Ἑκύρα*. Watzinger, coll. Plut. Sympos. VII p. 712 E, explicat mimum argumento praeditum oppositum alteri generi, quod *παίγνιον* vocatur ibi a Plutarcho. Vocabuli *μιμολόγος* hucusque non habebamus exemplum Christi natalibus antiquius.

μίνθων. Vid. supra (Add.) s. v. *βρενθύεσθαι*.

μίσθιος = *μισθωτός*. Amh. pap. II 92, 18 *οὐχ ἕξω δὲ κοινωνὸν οὐδὲ μίσθιον γενόμενον τῆς ὠνῆς ὑποτελῆ*. Cf. Plut. Lyc. 16.

Μνία etc. Add. Furtwängler de inscr. att. saec. V a. C. in Aegina. Berl. phil. Woch. 1901, p. 1589.

μολήσας = *μολών*. Anth. Gr. App. Did. (III) VI 276, 2.

μονοδεσμίας etc. Add. Amh. pap. II 121 cum editorum nota.

μουλίατρος, mulorum veterinarius. Edictum Diocletiani. Vid. *κάρθρα*. (Add.).

μουλίων, mulio. Ibidem VII 20 ed. Mommsen et *μουλιωνικός*, mulionicus. Ibidem IX 5. IGSept. 3064 et 22.

[μουσ]ιάριος (musivarius) *κεντητής*. Edict. Diocletiani VII 7 Mommsen. IGSept. 3064.

μουσόληπτος. Add. Philodem. de musica ed. Kemke p. 86, 9.

μυθίτης (?). Theognost. Can. p. 169, 12 *σημαίνει δὲ τὸν στασιαστήν* in Anacreontis fr. 16, cuius lectio incerta est admodum. Vid. Bergkii nota. Coniecturis adde novissimam Moritzii Schmidt suspicionem *μυθῖται δ' ἀλιῆες, | ὦ Μεγίστη, διέπουσιν | Νυμφέων ἱερὸν ἄστυ*. Cf. Hes. *μύθαρχοι· οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων*. — *μυθητῆρες· στασιασταί*. Fortasse melior lectio est *μυθηταί*. Cf. Thesaurus s. vv. *μυθητής* et *μυθίτης*.

Μολλιχίδαι, gentis tanagraeae nomen. IGSept. 547, ubi vid. Dittenberger.

μυωπίζειν, figurate incitare. Add. Philostrat. de gymn. XLVIII, 18 ed. Volckmar.

νᾶμα, *τὸ τῆς χολῆς*, fellis lympha. Philoctr. de gymn. XLII 9.

ναοπόημα. Epidauri tit. IGPIV I 1492, 25.

ναποῖαι. Cf. BCH 1882, 266.

ναόβιον. Add. Amh. pap. II 85, 10. 11. 12; 118, 5.

ναύκραρος. Solmsen in Mus. Rhen. 1898, p. 156, collato nom. propr. *Λάκραρος*, explicat navium dux (Schiffshaupt).

ναῦος. Multa nova exempla praebet Eresi tit. in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V, 1, p. 141.

ναῦσσον. Litterae *σαμπί* in titulo forma est T sive Ͳ.

νέα *Δημήτηρ*, Augustae titulus. IGSept. 73. 74 (titt. megarici saec. II p. C.).
νείφειν. Legitur haec forma in inscr. coa satis antiqua BCH 1887, 75.
νίος etc. boeotice = *νέος* etc. in titulis.
νομιτεύειν. Add. Amh, pap. II 150, 9 (a. 592).
νομοφύλαξ, pascuorum custos? Amh. pap. II 108, 8 (a. 185/6 p. C.).
νομφιδία *ἄλοχος*. Kaib. ep. 144, 2.

ξενόστομος. De vocabulis inusitatis utitur Philodemus. Vid. s. v. *ψευδορρήμων*.
ξολαμή. Add. Amh. pap. II 87, 11 *εἰς ξυλαμὴν χόρτου καὶ ἄρακος* „To be cultivated with hay and aracus", ubi sequitur *εἰς σποράν πυροῦ* „to be sown with wheat."
ξον(ε)ωνίη. Cf. *ξυνέων* ion. = dor. *ξυνάν*.
ξοστός. Item Amh. pap. II 120, 14 (a. 204 p. C.) *πυροῦ μέτρῳ δημοσίῳ ξυστῷ ἀρτάβας ἑπτά*.
ξόστρα = *ξυστρίς*, strigil. Amh. pap. II 120, 4 (saec. p. C. II) *τιμ(ῆς) ξυστ(ρας?) ὀβ(ολοὶ)ζ'*. Cf. Poll. III 154. Lucian. Lex. 5.

οἶκος. Vid. s. v. *Ἀφαία* (Add.).
οἰνοποσίαρχος = *συμποσίαρχος*. Tit. Bithyniae a. 288/9 p. C. BCH 1900, p. 386, 12, ubi vid. G. Mendel pag. 387, et ibidem p. 407, fr. *B*, 14. Cf. supra *κρατηρίαρχοι* (Add.).
οἰωνόβρωτος. Vid. *κυνόβρωτος* (Add.).
ὀλιοχρόνιος. Vol. Herc. (II) IX 75, 10. Vid. *ὀλίος*.
ὁλκός. Cf. *ὁλκοί* in Deli theatro BCH 1850, 473, de quorum significatione dubitatur.
ὁλοκαύτησις forma melior = *ὁλοκαύστησις*. Epidauri tit. IGPIV 1516 (1506?), 2. 23.
ὁμάλιξις. Vid. *ἐπισκαφεῖον* in Addendis.
ὁμήγορις = *ὁμήγυρις*. Rec. inscr. cretica BCH 1889, 60.
ὁμοιόμετρος, similem habens mensuram. Philodemus Vol. Herc. (II) XI 164 extr. Cf. Gomperz, Philodem etc. p. 67.
ὀμφαλῷ *ἀμφὶ λαοδόκων ἀγορᾶν*. Kaib. ep. 461, 11 sq.
ὀνειρώττειν = *ἐξονειρώττειν*. Add. Philostr. de gymn. XLIX init. et LII 6.
ὀνίουμα boeotice = *ὄνυμα*, q. v.
ὀνοματοθήρας. Cf. *λεξιθήρας* et *θηρόλεξις* ap. Hesychium.
ὀπισθοβάτης Add. Euripidis (?) fr. ap. Philodemum de poematis ed. Hausrath p. 262 (50), 16 *πρὸς σε πελάζω τὸν ὀπισθοβάτην πόδα γηροκομῶν*.
ὀπολήιον quid? Inscr. a 329 p. C. BCH 1883, p. 389: *Λιθολόγῳ τῷ τὸ ὀπυλήιον λιθολογήσαντι Αἰγυπτίῳ μισθὸς Π*.

ὀρθοβολεῖν. Vol. Herc. (II) IX 60 prop. fin. Vid. s. v. *εἰκοβολεῖν* (Add.).

ὀρθοκραγεῖν, recte agere. Add. Vol. Herc. (II) XI 32, 7.

ὁριοδείκτης. Add. Amh. pap. II 83, 5; 142, 12.

ὅρμος. Saec. VI vel VII epistula Amh. pap. II 153, 8 *ἀπόκλεισον αὐτοὺς* (maleficos) *εἰς τὸν ὅρμον σου.* Roadstead vertùnt editores.

ὁρρεοκραιποσιτία, munus horreorum praepositi. IGSept. 52, 1 (init. saec. IV). Cf. cod. Theodos. XII 6. 5. 8. 24. 25.

Ὄρριππος dorice = *Ὄρσιππος.* Ahrens II p. 102. Cf. tit. metr. megar. IGSept. 52, 1.

ὀρφεοτελεστής. Add. Philodem. de poematis ed. Hausrath. p. 527 (41) 1 sq.

ὀρχεῖν, verbum transitivum ap. Plat. Cratyl. 407 *A* et Ionem ap. Athen. I p. 21 *A.* Neglexit Pape.

ὀφάγονος (sic). Rec. tit. creticus BCH 1889, p. 60.

[**ὀψοπωλία** legebatur Athen. I 6 a. *Ὀψοπωλίδα* correxit Kaibel].

παγανικαὶ *συντέλ(ε)ιαι* in Aegypto. Pap. a. 426 p. C. in Archiv f. Papyrusf. I p. 406 sqq. Sec. Wilcken „Klubs deren Zweck die Erhaltung und Pflege des Heidentums war."

παιδασία (??) Amh. pap. II 88 *δώσω κατ' ἔτος μισθωτικοῦ δραχμὰς τέσσαρας καὶ παιδασίας τῷ μὲν ἐνεστῶτι (ἔτει) πυροῦ (ἀρτάβης) ἥμισυ τῷ δὲ εἰσιόντι ἔτει κριθῆ(ς) (ἀρτάβης) ἥμισυ.* Corrige *πανδαισίας* et cf. s. v. *θαλλός* (Add.).

πάιλλος in Tanagrae cippis sepulcralibus undecies incisum Dittenberger IGSept. 690 recte explicat puerulus, ut *κόριλλα* decies inscriptum puellula, servorum infantes intellegens, licet neutrum deminutivum alibi repertum sit. Non esse nomina propria, quod credebatur, optime perspexit.

παλαιμόνιον, Palaemonis templum Corinthi. IGPIV I 203, 8.

πάλι pro *πάλιν* ante consonantem scribere solet Philodemus.

παλιγκλίνειν (?) Anth. Gr. App. Did. (III) I 100, 1: *Οὐδὲ Τύχης σ' ἐδάμασσε παλιγκλίναντα τάλαντα κτέ.,* ut olim apud Homerum uno vocabulo scribi solebat *παλιμπλαγχθέντα.* Nec tamen apparet utrum poeta hoc voluerit an separatim *πάλιγ κλίναντα,* quod ratio postulat.

παναγρίς = *λεβητάριον* (cf. Poll. X 165). Aeginae tit. att. saec. a. C. V Berl. Phil. Woch. 1901, 1597 l. 18 *παναγρὶς χαλκē τετρεμένε μία.*

πανηγοριστήριον. Epidauri tit. IGPIV I 985, 9 *ἀναστῆσαι αὐτοῦ χαλκᾶς εἰκόνας ἔν τε τοῖς πανη[γ]υριστηρίοις τῶν Π[αναχαιῶν κτέ.* Item Lycosurae inscr. *EA* 1896, p. 118, n. 13, l. 15.

πανθοίνη, ἡ = *πανθοινία.* Philodem. de poematis ed. Hausrath. p. 261 (19) *εὖ παρεσκευακέναι λέγεται παν[θοίν]ην.*

πανθομηδίας pro πᾶν θυμηδίας cum cod. A Vindobonensi legit Reiske et nuperrime Schepers in editione sua Groningae a. 1901 apud Alciphronem ep. I 15, 5 ἦν ᾠδικὸν τὸ πέλαγος καὶ πᾶν θυμηδίας ἀνάμεστον. Dubito.

παντιμάξιος = πάσης τιμῆς ἄξιος. Add. Amh. pap. II 154, 11 (saec. VI vel VII) τῷ δεσπό(τῃ) μ(ο)υ ἀδελφῷ τ(ῷ) α[.] ( ) περιβλ(έπτῳ) πα(ν)τιμ(αξίῳ) πρ(οσ)κ(υνήτῳ) ἀξιω(τάτῳ) γνη(σίῳ) κυρίῳ κτέ.

παραβολή, obiectatio. Philostr. de rhetor. ed. Sudh. Supplem. p. 5, 8 ἐπιδέχονταί δὲ καὶ παραβολὰς οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων, ubi editor cft. Sext. Emp. adv. mathem. p. 418—420.

παρακαθιζησόμενος. Vid. καθιζησόμεθα (Add.).

παρακαταλείπειν. In lexicis neglectus est locus Thuc. VI 7, 1 τῆς ἄλλης στρατιᾶς παρακαταλιπόντος αὐτοῖς ὀλίγους. Causa omissionis fuit, quod olim male edebatur παραλιπόντος.

παρακοᾶν· παρανοεῖν καὶ παραφρονεῖν· κοᾶν γὰρ καὶ κονᾶν (κοννεῖν?) τὸ φρονεῖν. Phot. Cf. κοᾶν.

παράλλασσις. Post hoc vocabulum transponendum παραλλαττόντως, quod non suo loco legitur post πάραξ.

παρανόμφιος. Apud Sardes hodieque vocatur paralimpos. Vid. Tour du monde a. 1901, p. 218.

παραπλάτιος. Vid. s. v. πλατίος.

παραστάναι = παραστῆναι. Pap. Leid. U (saec. a. C. II). Cf. ἀποδόναι in Addendis.

παρατοῦρα. Vid. infra περατοῦρα.

παργινυμένως boeotice = παραγιγνομένους. Aegosthenae tit. IGSept. 207, 7 sq.

παρεμβλέπειν. Add. Philodem de vit. p. 30, 31. Vid. s. v. βρενθόεσθαι (Add.).

παρεπιδαμεῖν. Tit. megar. IGSept. 190, 14.

παρεφεδρεύειν, verbum militare, quo saepe Polybius utitur, sed absolute usurpatum ut ἐφεδρεύειν Amh. pap. II 36 (c. 135 a. C.) παρὰ Δρύτωνος — ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ ἐν Πτολεμαΐδι παίθρου, ὑννὶ δὲ παρεφεδρευοντος ἐν Διὸς πόλει τῆι μικρᾶι.

παρίσταται, producta vocali permira lectio Parmenid. fr. 16 ap. Dielsium, Poetarum philosophorum fr. p. 71, nec probabilior παρίστηται, quam statuit editor. Num forte παρίσταιτ' ἂν legendum?

παρκαταθείκα boeotice = παρακαταθήκη. IGSept. 2420.

παροδώτας. Pro Halicarnassi corrige Haliarti.

παροινεῖν. Perf. παρῴνηκα = att. πεπαρῴνηκα. Philodem. de morte ed. Mekler p. 49, 3 ἔνιοι δ' οὕτως εἰσὶν τὸν ἀνθρώπινον βίον παρω[ν]ηκότες (sic). Hinc fortasse corrigendus Moeris p. 332: Πεπαρῴνηκεν Ἀττικοί, παροίνικεν (apographa quaedam παροίνηκεν) Ἕλληνες, scil. παρῴνηκεν, potius quam ἐπαροίνηκεν cum Thesauro s. v. παροινέω.

Participium perfecti. Add. *τετόκοισα* (Add.).

πασιόλου *χλωροῦ καθαροῦ*, leguminis genus. Edictum Dioclet. VI 39 (cf. 38) Momms.

πάσκος· *πηλός*. H. Amh. pap. II 38, 8 commemorat agrum situm *ἐν τῷ πάσκῳ περὶ Μνᾶχιν* et *PB* 554, 7 pagum vocatum *Πάσκω Τοού*.

πατρωνεύειν. Add. Bithyniae tit. BCH 1900, p. 415, n. 112, 14 sq.

πεδαφορά = *μεταφορά*. Epidauri titt. IGPIV 1484, 276; 1485, 65.

πεδίσκα demin. voc. *πέδη*. Tit. theban. IGSept. 240, 26 *χειρινπέδας κὴ πεδίσκας* [*ἀρ*]*γουρίας*.

πεῖν. Adde: Haec forma saepius occurrit in N. T. codd.

πεινῆν. Eur. Alc. 845 *πεινῶντα* pro *πίνοντα* correxit F. G. Schmidt.

πείραια, ludi. Thespiarum tit. IGSept. 1858 *Πείραια τρίς*.

πελωιος (gen.) quid? Amh. pap. II 56, 7 (a. 146 aut 185 a. C.) *ἔχω παρὰ σοῦ ὑπὲρ τοῦ πελωιος ἐν τῶι λς (ἔτει) χαλκοῦ δραχμὰς χιλίας*, ubi editores „perhaps a proper name, but more probably a transliterated form from demotic like *λεσῶνις*", q. v. supra (Add.).

[**π**]**ενοόλ**[**η**] penula. Edictum Dioclet. Tit. megar. IGSept. 23, 60.

πέντε, τά = *τὸ πένταθλον*. Philostratus de gymnast. II 12. 15, XII 12, XXXI 1 ed. Volckm.

πεποιειμέν[. . . Inscr. megar. IGSept. 16 b, 17, ubi Dittenberger comparat *Θόγνειτος* megar. *EA* III 1887, p. 10, v. 63.

πέπρασται = *πέπραται*. *PB* 887 (saec. II p. C.).

περατοῦρα quid? Amh. pap. II 142, 16 (saec. IV) *τῷ πραιποσίτῳ τῶν κάστρων ἵππων τῆς ἐγγίστης περατούρας*, ubi editores conferunt Gr. pap. II 101, 7, ubi scribitur *παρατοῦρα*. Sono adludunt formae ad lat. praetura.

περιάθρησμ[**α**?], contemplatio. Vol. Herc. (II) X 136, 12.

περιαίνοτο· *περιελάμβανεν, περιεῖχεν*. H. Bithyniae tit. metr. BCH 1900, 380, l. 1 *εἰ καὶ μεῦ δολιχος περιαίνυται ὄστεα τύμβος, κτέ*.

περίβωτος = *περιβόητος* in tit. metr. megarensi IGSept. 94, 1 = ep. Kaib. 909.

περίγομφος. Inscr. BCH 1890, 468.

περιεχής, incurvus. Add. Philostrat. de gymn. XL 3 *περιεχεῖς μᾶλλον ἢ ὀρθοί*.

περικυβιστᾶν, in caput se deicere. Idem l. l. L 11 *κυλιέσθων μέν, ἀλλ' ἐπικείμενοι μᾶλλον ἢ ὑποκείμενοι, καὶ μηδαμῇ περικυβιστῶντες, ὡς μὴ ἄν πώς τινι ἕλκει πονοῖεν τὸ σῶμα*.

περιπατίδιον, τό, disputatiuncula, demin. voc. *περίπατος*. Vol. Herc. (II) VIII 191 *ἀξίωμα περιπατειδίων*.

περίρρυτος. Add. ignoti tragici fragm. ap. Philodemum Vol. Herc. (II) XI 160, col. VII 9 sq. *Σέριφος ἅλμῃ πο*[*ν*]*τίᾳ περί*[*ρρ*]*υτος* neglectum a Nauckio. Vid. Gomperz, Philodem etc. p. 68.

περισκέλλειν. Philostr. de gymn. XXXV 28 *τὰ ἀμείνονα δὲ τῶν στέρνων*

[καὶ] τὰ μετρίως μὲν ἐκκείμενα, περιεσκληκότα (arida circum Volckm.) δὲ σὺν ταῖς γραμμαῖς.

περισπᾶν, furari. Idem l. l. XLVI 7 π. ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν ἀνάθημα.

περισσεία. IGSept. 3221 ἐκ τῆς περισσῆας.

περισσομυθεί = περισσολόγως, verbose. Philodemus de rhetor. ed. Sudh. Supplem. p. 49, 10.

περίχρισμα. Figurate idem de musica ed. Kemke p. 96, 20 εἰ τὰ γινόμενά ποτε περιχρ[ί]σματα τῶν [παιδ]ευόντων κ[αὶ π]αρ[ορμ]ώντων πρὸς ἀρετὴν ἐπιγ[ι]ν[ώ]σ[κοιτο]. Cf. περιχρίειν p. 97, 31.

περκάζειν et **περκαίνειν.** Locis allatis in Thesauro add. Hesychii gl. ἐμπερκάζουσαν· μελανίζουσαν et | ἐμπερκαίνονται· ἐμποικίλλονται.

Perfectum etc. Cf. similis flexio formae hesiodeae ἐπέφυκον = ἐπεφύκεσαν. Vid. s. v. φύειν.

πετεορίζεσθαι sive **πεταυρίζεσθαι** pro forma activa. Philodem. de rhetor. ed. Sudh. Suppl. p. 37, 1 τὸ δ' ὅμοιον ἐπὶ τῶν πετ[ε]υ[ρι]ζομένων καὶ τὰς μαχαίρας ὑπεραλλομένων ἔτυχε. Antea in ed. a. 1892, p. 74, 14 dederat πιταυριζομένων. Utraque forma proba videtur.

[**πιεροῦν.** Theophanis confessoris vit. ed. Krumbacher p. 390, 28 ἡ νύμφη πρὸς τὰ καλὰ τὴν ψυχὴν πιερωθεῖσα. Imo πτερωθεῖσα, ut corrigit Rademacher in Mus. Rhen. LX p. 496].

πλακίον, deminut. voc. πλάξ. Trozenius tit. IGPIV I 823, 61.

πλακτός (= πλαγκτός)· παράφρων, πεπλανημένος. H. Sic libri Simplicii in Parmenidis fr. 6, 6 πλακτὸν νόον ap. Dielsium, Poetarum philosophorum fragmenta. Sic θαλασσόπλακτον v. l. Eur. Hec. 782 et similia alibi. Meri videntur librariorum errores.

πλάτη· ὠμοπλάτη. H. Ita Philostr. de gymn. XXX 41.

πλάτος, τό. Philodem. de poematis ed. Hausrath p. 242, 16 τὴν γὰρ κίονα μακρὰν οὐδεὶς λέγει [πλὴν ἐ]πὶ πλάτει ἑλλη[νίζων συγ]γραφεύς = ἐν πλάτει sive κατὰ πλάτος. Galenus I 312 opponit ἀκριβῶς. Cf. Thesaurus s. v.

πλίνθευσις. Epidauri tit. IGPIV I 1484, 172.

πλινθοβολία. Epidauri tit. IGPIV I 1496, 17. 28. Cf. βάλλειν πλίνθους (Add.).

[**πλινθ**]**οβόλος.** Edictum Diocletiani VII 16. 17. Vid. βάλλειν in Addendis.

πλουσιομαχεῖν, impugnare divites. Philodem. de rhet. Vol. Herc. (II) IX 60, 1 ὡς πλουσιομαχοῦνται ....

πλουτώνειον, Plutonis aedes Corinthi. IGPIV I 203, 20.

ποικιλόγαρυς = —γηρυς. Pind. O. III 8 φόρμιγξ. Ruhnkenius ἀηδόνα ποικιλόγηρυν pro ποικιλόδειρον Hesiodo reddidit Opp. 203.

ποτιπίπτειν = προσπίπτειν. Amphissae tit. saec. II a. C. BCH 1901, 235, 17 ποτιπεπτ[ω]κότων.

πο[τ]ι[σ]καστήρ. Epidauri tit. IGPIV I 1488, 24. „Fortasse claustri pars ea quae alias ἱμάς appellatur; cf. Diels, Parmenides 134." Fraenkel.

ποτομοσσοῦνται dorice = προσομοῦνται. Calauriae tit. saec. a. C. III Mitth. 1895, p. 287 sq.

πφαγματικός. Cf. BCH 1900, p. 417.

πουρδαίιον (πούρδαιον). Vid. mox π ύ ρ δ α ι ο ν.

πραιποσιτεύειν. Amh. pap. II 140 (a. 349) Αὐρηλίῳ — π ρ ε π ο σ ι τ ε υ ο μ έ ν ῳ (sic) ιβ' πάγου νομοῦ Ἑρμοπολείτου. Cf. π ρ α ι π ο σ ί τ ο ῳ π ά γ ο υ 139, 1; 140 (b) vers 1; 142, 11; 145, 18.

πριγκέπια, p r i n c i p i a. Vid. voc. sequens.

πρίδιε, p r i d i e, v. c. πρίδιε νόνας Αὐγούστας, ὅ ἐστιν Μεσορὴ ια ἐν πριγκεπίοις in Hadriani epistula *PB* 140, 8 sq., quam Wilcken correctam commentario donavit in Hermae vol. XXXVII pag. 84—90.

προαγών. Adde Philostr. de gymn. VI 36.

προαιρε[τ]ικῶς add. Vol. Herc. (II) VII 63. Philodem. de rhetor.

προβαρόνειν, a n t e o n e r a r e, τὴν γαστέρα. Philostr. de gymn. XLVI 3.

προβολή pugilum. Adde Philostr. l.l. XXXII 6. XXXIV 6.

προδιάθεσις, a n t e r i o r a f f e c t i o. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke p. 63 II 6 sq.

προεμβάλλειν, p r o m i n e r e. Philostr. de gymn. X 7 ἱμάντα — πυκτικὸν ὀξὺν καὶ προεμβάλλοντα.

προεχόντως, e x i m i e? Philodem. de mus. ed. Kemke p. 52 (73), 11 τοῖς φύσει γεγεννη[μένοις] ὑπὲρ τῆς φύσεως, καθάπερ φησί, προεχόντως οὐδὲ πρώτην σοφίαν κτέ.

προθύτης thiasi cuiusdam commemoratur in Bithyniae tit. BCH 1900, p. 386, l. 21. Mendel comparat ἱεροποιούς citans Foucart, Associations religieuses p. 25 et Ziebarth, Griech. Vereinswezen p. 34, 36, 37 etc.

προκισηρίζειν, a n t e p u m i c e l a e v i g a r e. Pap. Leid. II p. 12, 12 Leem. pag. 237 πρυκεισκεις πρισθεντος. Portentosam lectionem celare π ρ ο κ ι σ η ρ ι σ θ έ ν τ ο ς vidit Rademacher.

προκαλής, p r o m i n e n s. Philostr. de gymn. XXV 21 ὀφθαλμῶν προκαλῶν τε καὶ κοιλῶν. XXX 1 προκαλὴς φάρυγξ.

πρόκτωσις. Adde Vol. Herc. (II) X 117, l. 6.

προκωλητής = προπωλής. Amh. pap. II 51, 28 (a. 88 a. C.); inscr. aeg. pap. Boeckhii pag. 5.

πρ[οσαν]άπτειν, a t t r i b u e r e. Add. Philodem. de vit. p. 16 § 7, ed. Sauppe.

προσγένημα. Amh. pap. II 68, 9. 34. Vid. γ έ ν η μ α.

προσδιακριβοῦν. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 288 col. X, 12.

προσεγείρειν. Philostr. de gymn. LV 4 fere = verbum simplex.

προσέδριος = πρόσεδρος? Philodem. de rhet. ed. Sudh. (1892) p. 282, 20 προσεδ[ρ]ι[α]ν διαφθορὰν in loco lacero.

πρόσειλος, s o l i o p p o s i t u s. Add. Philostr. de gymn. LVIII 4.

προσεκριζοτομεῖν (?). Philodem. Vol. Herc. (II) VIII 152, 8 sq. *λόγος καλὸς προσεκριζοτομεν* .... (sic).

προσελαφρόνειν = simplex. Philostr. de gymn. LV 4 sq.

προσ[έν]στημα, τό, obiectatio? Philodem. de morte ed. Mekler p. 20 (XVI) 8 (loco lacero).

προσεπεισφορεῖν. Philodem. de morte ed. Mekler p. 45, 38. Cf. *προσεπεισφέρειν* in lexicis.

προσεπιρρητορεύειν. Philodem. de vit. ed. Saupp. p. 19, 11 *μὴ προσεπιρρητορεύειν αὐταῖς* (sc. *ταῖς εὐκληρίαις*) *ἐπὶ μεῖζον, ἀλλ' ἀποσπᾶν ὅ τι δύναται.*

προσεπισυνετίζειν, praeterea comprehensibile reddere. Philodem. de poematis ed. Hausrath p. 257, 12 sq., ubi antecedit *εὐσύνετον ποιεῖν*. Cf. *συνετίζειν* in lexicis.

προσεπίτροπος? Amh. pap. II 77, 31 (a. 139 p. C.). *Ἁρπαγάθην τὸν κράτιστον τοῦ κακοῦ καὶ προσεπίτροπον.* Vertunt editores: the chief cause and prime mover in the mischief.

πρ[οσ]καρτ[ερ]ητικῶς, pertinaciter, diserte. Philodem. de rhet. ed. Sudh. Suppl. p. 45, 13.

[π]ρ[ο]συπολαμβάνειν. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke p. 74, 20 sq.

πρόσω τέχνης. Philostratus de gymn. XL 7, procul in arte, i. e. artificiosissime, ut idem Imag. 821. 843. Her. 727 etc. et Aristophanes Vesp. 192 *πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης*, ut dicitur *πόρρω τῆς φιλοσοφίας, τῶν νυκτῶν* et similia.

προτυποῦν, ante informare. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke, p. 77, 32 *εἰς γὰρ δὴ τὴν ἀνδράσιν ἐσομένην ἀρετὴν προετυποῦντο* (pueri).

προχειρισμός. Amh. pap. II 39 (a. C. saec. II extr.): *Πόρτεις* (sic) *ἡγεμὼν τῶν ἐν προχειρισμῷ* (an tironum?) *καὶ οἱ* [*ἐκ*] *τοῦ σημείου νεανίσκοι κτέ.* „Probably they were a corps attached in some way to the person of the king or queen, but of lower rank then the *σωματοφύλακες*." Editores.

πτέρυγες ὤμων, morbosi corporis indicium. Philostr. de gymn. XXX 1 sq. Fort. humeri decidui, ad instar avis demissis alis sedentis.

πυκνοσύνακτος, dense s. crebro adhaerens (?). Fragmentum medicum primi fere p. C. saeculi in pap. Musei Britannici apud Kalbfleischium in programmate universitatis Rostochiensis sem. aest. a. 1902, pag. 8 *B* l. 6: *εἰ δὲ ἦτ[οι] διὰ τὸ πυκνοσύνακτον τῶν καμνόντ[ω]ν ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν μὴ γένοιτο σύνμετρος [κομ]ιδὴ [τῶ]ν παρακ[ε]ιμένων, ἢ αὐτίκα πάλιν [αἰο]νήσ[ομεν] πρὸ τῆς ἀποθεραπείας κτέ.* Agitur ibi de evacuandis excrementis, itaque vox denotare videtur pertinaciam qua intestinis adhaerent.

πόρδαιον, focus sive culina. Epidauri inscr. IGPIV I 1492, 12. Cf. *πουρδαίιον* et Hes. *πυροδαίσιον· μαγειρεῖον.*

ῥιπτάζεσθαι figur. Add. Philodem. de morte ed. Mekler p. 48, 15 *τῶν παντοδαπῶς ἀδημονούντων καὶ ῥιπταζομένων.*

ῥοδίζειν. Add. G. Mendel BCH 1900, pag. 404 sq.

σαυχμός et **σαχνός.** Vid. s. v. *σακνός.*

Σελαμάνης = Shalmânu, deus Assyriorum. Vid. Hermae vol. XXXVII p. 117 sq.

σεμνοκόπος, qui sancti affectat speciem. Philodemus de vit. ed. Saupp. p. 29, 30 *τὸν μὲν σεμνὸν ἐπαινοῦντες ὡς ἀξίαν ἔχοντα μετά τινος αὐστηρίας, τὸν δὲ σεμνοκόπον — ψέγοντες, ὡς ἐπιφάσκοντα τὸν εἰρημένον* (sc. *τὸν σεμνὸν*) *καὶ προσποιούμενον εἶναι τοιοῦτον ἐν τοῖς ὄχλοις καὶ διὰ τῶν λόγων, ὃν* **σεμνομυ[θεύ]ειν** [malim *σεμνομυ[θ]εῖν*, cum Dindorfio in Thesauro] *ἔλεγον, καὶ τῷ σχήματι τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀμμάτων καὶ περιβολῇ κτέ.* Idem de rhetor. Vol. Herc. (II) VII 177, 3 sq. **σεμνοκοποῦντας** *ὥσπερ οἱ ῥήτορες.* Cf. *δημοκόπος, καινοκόπος* etc. — *Σεμνοκομπεῖν,* gloriari, iactare. Aeschyli fr. 142, 2 Nck² *καὶ σεμνοκομπεῖ* [codd. Athenaei *σεμνοκόπτει*] *τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.*

σημ(ε)ίωμα. Vol. Herc. (II) XI 5, 9.

σικελικὴ ὀψοφαγία. Add. Philostr. de gymn. XLIV 3.

σκαπέτ[ωσι]ς? Trozenia inscr. IGPIV I 50 sq. Suppl. Fraenkel.

σκαφή, sepulcrum. Saepius in Bithynorum cippis, v. c. BCH 1900, p. 394, nn. 60. 61. 62.

σκληρία = *σκληρότης.* Add. Philodem. de mus. ed. Kemke p. 30 (fr. 5), 9.

σολοικίζειν. Add. Philodem. de rhet. ed. Sudh. (a. 1892) p. 154, 4 sq. *[π]ερὶ μὲν [οὖ]ν τῆς [Ἑλ]ληνικῆς [ἑρ]μηνείας, ἣν οἳ μὲ[ν συνά]γουσιν ἐν τῶι τὰς [ἐθν]ικάς τε φυλάττειν ἰδιότητας κἂν τῶι μὴ σολοικίζειν — οἳ δὲ βαρβαρίζειν, οἳ δὲ καὶ τὸ τὰς ἐθνικὰς μὴ τηρεῖν σολοικίζειν καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ τοῦ βαρβαρίζειν τὸ [δα]σύνειν ἢ ψιλοῦν [ἢ ταῖ]ς προσῳδίαις ἑ[τέ]ρως τῆς συνηθείας ἐκφέρειν διαφέρειν νομ[ίζο]υσιν — οὐκ εὔκαιρον κτέ.*

σπαθᾶν. Add. Philodem. de poematis ed. Hausrath. p. 257 (41), 6 *κάλλιστα δ' εἶναι* (vocabula) *τὰ τὰς συλλαβὰς ἔχοντα πολλοῖς γράμμασιν ἐσπαθημένας.*

σπλαγχνεύειν, visceratione excipere. Aeginae tit. att. IGPIV I 4, 6. Iungitur cum verbo *θοινᾶν.*

στεφανοπο[ι]κή, ἡ, ars coronas nectendi. Philodem. de mus. ed. Kemke, p. 88, 38 sq.

στρέβλη, vexatio. Philodem. de rhet. ed. Sudh. p. 234, 15, ut Diodor. XIII 68, 2.

στρόφιον. De strophii usu in pugilando ante caestus inventionem vid. Philostr. de gymn. XLIV.

συγκαταγαπᾶν. Philodem. de rhet. ed. Sudh. (1892) p. 135, 26.

συγκαταχωρίζειν. Philodem. de poematis. Vol. Herc. (II) II 191, ubi opponitur *διαζευγνύναι.*

συγκόπτειν. Vid. s. v. *μακροσύνθετος* (Add.).

συμφοράζειν, miserari, ut apud LXX, Philodem. de mort. ed. Mekler p. 33, 37.

συνανάτασις, intentio, labor. Philodem. de rhet. ed. Sudh. Suppl. p. 45, 14 sq.

συναρτόειν = *ἀρτύναν εἶναι μετά τινος.* Tit. Argivus pervetustus IGPIV I 554, 2.

συνασβολοῦν, obscurare fuligine, in epico (?) fragm. apud Philodemum de poematis ed. Hausrath p. 264 extr. *συνησβολ<ό?>ωσε δὲ πά[ντα...*

συνδέτης, ὁ, colligator. Philodem. de rhet. ed. Sudh. Supplem. p. 37, 8 sq. *τὸν συνδέτην — τῶν ξύλων ἢ φακέλων.*

συνέμπτωμα, casus? Philodem. de morte ed. Mekler p. 46 (col. 7), 2. *χρείαν γὰρ ἔσχομεν τῶν συνεμπτωμάτων οὐχ ἕνεκεν αὐτῶν, ἀλλὰ τῆς εὐδοκουμένης ζωῆς ἣ πέφυκεν ἐπιγίνεσθαι.* An *συμπτωμάτων?*

συνενεργεῖν. Philodem. de rhet. bis. Vol. Herc. (II) VII 29 extr.

συνεφηχεῖν pro *συνεπηχεῖν.* Philodem. de poematis ed. Hausrath. p. 245, 15.

συνεχίζειν, coniungere. Add. Philodem. de mus. ed. Kemke p. 23 [Vol. Herc. (II) XI 92, fr. 22] cum substantivo

συνεχισμός ibidem 91, fr. 21. Priore loco est *καὶ τοῖς λεγομένοις ὁ βίος μαρτυρεῖ, παριστὰς πολλοὺς ἐν οἷς ἐγκωμιάζουσι μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς συνεχίζοντας ὑπεράθλους ὄντας, ἀστείους δὲ τῶν καὶ τ[οῖ]ς ἐγδιωκομένοις οὐκ....,* quae non satis intellego.

συνθόται. Cf. sodalitium Rhodi ita vocatum. IGI, 157.

σφαιροποΐα, ἡ. Philodemi fr. XI 147 (II) *ὡς καὶ τὰ περὶ τῆς σφαιροποΐας ὁ Κράτης.* Gomperz Philodem etc. p. 52 not. refert ad Cratis commentarium in Homerum (v. c. *α* 23 sqq.), coll. Gemino p. 46 sq. ed. Halma, ubi bis legitur *σφαιροποιία.* Vocabulum neglexit Pape.

σφόγγος. Formae atticae novum testimonium accessit ex orgeonum decreto piraeensi | saec. a. C. III edito in Jahresh. d. Oesterr. Arch. Inst. i. Wien. V 1, p. 129, l. 18. Cf. pag. 137 sq.

ταλαιπωρίζειν, infelicem vocare = *κακοδαιμονίζειν.* Philodemus de morte ed. Mekler p. 41, 10 *οὐδὲ γὰρ τὸ ψέγειν τινὰς ἢ ταλαιπωρίζειν ὑποπεσεῖτ' αὐτῷ.* Cf. l. 19 *μέμφεται καὶ ταλαιπωρίζει.*

ταὐτοποιεῖν. Add. Philodemus de poematis ed. Hausrath. p. 237 (fr. 1), 16, ubi idem facere significat.

τετόκοισα aeolice = *τετοκυῖα.* Eresi tit. in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V, 1, pag. 141, 6 *τετό]κοισαν* et 8 *τε]τόκοισαν.* Cf. Participium Perfecti.

τεχνιτικός. Philodem. de mus. ed. Kemke, p. 40 (45), 5 *οὐχ ὅπως ταῖς χορδαῖς προσᾴδωμεν, ἐπειδὴ το[ῦτο] γελοῖον καὶ τεχνιτικόν ποτε ἦν.* Utrum excidit negatio, an significat nimis artificiosum? Sin excidit, denotat artificem decens. Fort. scribendum *κἀτεχνιτικόν.*

ὑδρώπα, mulier hydrope laborans = *ὕδρωψ* sive *ὑδρωπική.* Epidauri tit. IGPIV I 952, 1 *Ἀράτα Λάκαινα ὑδρώπ[α].*

ὑθάρα quid? Hermionae tit. IGPIV I 742, 20.

ὑπεζόμεθα = *ὑποιζόμεθα. PB* 890 (saec. II p. C.).

ὑπεναντιότης. Add. Epicur. de natura. Vol. Herc. (II) VI 67, col. 11 extr.

ὑπισθοδόμος. Aeginae tit. att. scriptus ab homine inculto (cf. Fraenkel) IGPIV I 1588, 9.

φιλερνοῦντες· *ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες.* H. Sic evidenter pro *λιφερνοῦντες* rescripsit Guyet.

φίν. De hac forma vid. Thesaur. s. v. *σφίς* et locis ibi citatis add. Empedoclis fr. 22, 8 *ὅσσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν* apud Dielsium, Poetarum philosophorum fragmenta pag. 116.

φλονίδες· *λεπίδες.* H. Hac glossa usus Karsten propter v. l. *φολιδονίδες* Empedocli fr. 223, 2 *φλονίδες* pro *λεπίδες* reddendum esse coniecit. Cf. Diels, Poet. phil. fr. p. 137.

φῦν = *φῦναι.* Parmenidis fr. 7, 2, 10 ap. Diels, Poetarum philosophorum fragmenta. Cf. *εἶν* et *μιγῆν* (Add.).

φώκα, noctua? Corinthi tit. IGPIV I 318 repraesentans in fornace sedentem noctuam, supra quam exaratum est *ΦΟΚΑ.* Cf. Hes. gl. *φωκίων· ὄρνις ποιός.*

χαραδεός = *χαράδρα. TH* 186. Dele **χαράδεος** etc.

ὡρολογιά[ρχης *τῆς] τετρακομίας* (sic) *κτέ.* Tit. Bithyniae a. 288/9 p. C. BCH 1900, p. 386, ubi Mendel „Il doit s'agir d'un magistrat chargé de la surveillance des horloges publiques. Cf. Hermann—Blümner. Griech. Privataltertümer p. 142; Marquardt, Privatleben p. 768."

Denique consulatur nota in calce paginae VIII Praemonendorum.